

ΕΑΦΑΝΑ ΚΥΚΛΕΡΟΙ

ΣΥΝΤΑΓΤΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΟΜΟΣ Α'

ΕΚΔΟΣΕΙ ΛΑΚΑΣΩΝΗ, ΑΘΗΝΑΙ
ΕΙΔΙΤΕΑΣ Κ. Α. ΖΩΣ

600

ΜΕΓΑΛΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΥΠΟ^{τον}
ΤΟΥ ΔΙΔΑΚΤ. ΡΑΦΑΗΛ ΚΥΝΝΕΡΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΕΝΤΕΑΣ ΔΙΑΣΚΕΓΑΕΘΕΙΑ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΝΥΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΘΕΙΑ

ΥΠΟ^{τον}
ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ Γ. ΣΤΑΘΑΚΗ,
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ Β. ΓΓΥΜΝΑΣΙΟΥ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΔΩΔΩΝΗ»
ΕΤΑΓΓ. Κ. ΛΑΖΟΣ—ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 17—ΑΘΗΝΑ

θρ 18255

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΧΑΡΙΛΑΩ_ι

A N ΔΡ I

ΦΙΛΟΓΕΝΕΣΤΑΤΩ_ι ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΤΑΤΩ_ι

ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΑΥΤΗΝ

A N A T I O H Σ I N

Ο ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ.

Τὸ εἶδος καὶ ἡ σπουδαιότης τῆς συγγραφῆς, τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἡ πολυχρονιωτάτη καὶ εὐδοκιμωτάτη αὐτοῦ περὶ τὰς γραμματικὰς θεωρίας ἐνασχόλησις, ἡ παρὰ τῶν λογίων ἀπάντων τῶν ἔθνων ἀποδοχὴ τοῦ ἔργου τούτου, ὡς ἀναγκαιωτάτου ἔφοδίου παντὶ μύστῃ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, καὶ ἡ μὴ ἐμφάνισις ἄχρι τοῦ νῦν ἐτέρου τελειοτέρου, πάντα ταῦτα ἀπαλλάττουσί με τοῦ μακρηγορῆσαι περὶ τῶν πλεονεκτημάτων καὶ τῆς χρησιμότητος τῆς συγγραφῆς.

Οἱ τις δὲ νομίζω ἀναγκαῖν νὰ ποιήσω γνωστὸν εἶνε, ὅτι ἐκ παντὸς τρόπου ἐσπούδασα ν' ἀποδώσω ἐν τῇ μεταφράσει, ὅσον ἡδυνάμην, πιστοτέρας καὶ σαφεστέρας τὰς ἐννοίας τοῦ συγγραφέως μηδὲνὸς φεισάμενος πρὸς τοῦτο πόνου. Τὰς γερμανιστὶ μὲν αὐτοῦ ἔρμηνείας Ἑλληνικῶν λέξεων τε καὶ χωρίων ἀκριβῶς μετεγλώττισα, τὰς δὲ Λατινιστὶ αὐτοῦ τε καὶ ἄλλων ποῦ μὲν ἀφῆκα ἀνεπάφους, ποῦ δὲ σὺν τῇ Λατινικῇ καὶ Ἑλληνικῇ παρέθηκα ἔρμηνείαν. Τὴν ἀπειρον πληθὺν τῶν παραπομπῶν ἀπλῶς μετέγραψα, οὐδόλως παραβαλὼν πρὸς τὰ κείμενα ἐκτὸς ὀλίγων ἔξαιρέσεων, ἔνθα τὸ χωρίον ἐφαίνετό μοι προδήλως ἡμαρτημένον· ὡσαύτως καὶ τὰς ὑποσημειώσεις πιστῶς μετέγραψα, καὶ ἐνὶ λόγῳ οὐδὲ κατὰ κεράιαν ἀπεμαρτύνθην τοῦ πρωτοτύπου. Εἰ δ' ἐπέτυχον ἡ μή, οἱ περὶ τὰ γερμανικὰ καὶ Ἑλληνικὰ δεῖνοι ἀς κρίνωσιν.

Εἴης ἡ μετάφρασις τοῦ παρόντος ἔργου νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν προκοπὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἐμποιήσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὄμοιεθνῶν μου μείζονα ἀγάπην πρὸς τὴν μελέτην καὶ ἀκριβῆ ἔξετασιν καὶ κατανόησιν τῆς φύσεως τῆς τελειοτάτης τῶν γλωσσῶν, τῆς γλώσσης τῶν θεῶν, ἵνα κατὰ τὸν ἔξι Αλικαρνασσοῦ κριτικὸν εἴπω.^{μην Γραντελεῖ Θεοφύλευς}

"Ἐγραφον ἐν Ἀθήναις κατὰ Ἰούνιον ἀρχόμενον τοῦ ἔτους
1879.

Ο μεταφραστὴς

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 1. ὄποις. στίχ. 4 δρυγῆς, ἀντὶ γλώσσης. — Σ. 3. στίχ. 1. ζεω; δρυγῆς; ἀντὶ θεω; ἐν δρυγῇ καὶ σύντοτε μετὰ τοῦ πρότ., τῆς ἑνεργείας. — 20 κατὰ μαρόν, ἀντὶ κατὰ μικρόν. — Σ. 4. στίχ. 11 δρυγ. κωδ., ἀντὶ ἐν δρυγῇ. — Σ. 5. 9. στίχ. 16 δίδεται, ἀντὶ δίδοται: 17 δρυγικῶς, ἀντὶ ἐν δρυγῇ — Σ. 6. 10. στίχ. 22 διποδίδεται, ἀντὶ διποδίδοται. — Σ. 10. 17 στίχ. 1. δρυγικῶς, ἀντὶ τὸ πρότον. — Σ. 14. στίχ. 23 προσθέτον· περιήπτων εἶναι ἐπὶ τῷ ποιήσαι καὶ τὰ γεῖρα, ὅλειν, ποιεῖ, οὐδὲ γλυκός, οὐδὲ κτλ. διὸ διὸ μίν ἀντὶ τοῦ διοῖς τίθενται, διὸ δὲ ἵντι τοῦ πλην). Αἰσχ. λ. Αγ. 1510, Προμ. 399 — Σ. 15. 4 στίχ. 13 δύος, ἀντὶ ὀνός. — Σ. 18. στίχ. 2. ἀτμοτικά, ἀντὶ ἀτμοτικάς. — Σ. 20. 1. στίχ. 1 ἔσχηκά, ἀντὶ ποιάτη — 2. 2. εῖ; δρυγικῆς, ἀντὶ τῆς πρώτης. — 2. 8 ἡ ἔσχηκή, ἀντὶ τῆς δρυγῆς. — Σ. 23. στίχ. 1. ὁ νεοτίσσος; ἀντὶ ὁ πρεσβύτερος. — 14 ὅπεραν, ἀντὶ ὅπετον. — Σ. 28. ἐν τῷ 2 ὄποις. πρόσθις: ήδ. A. Lentz de graduum intentione in Ztschr. f. d. Altertumw. 1855 σελ. 217—224. — Σ. 97. στίχ. 7. Ἐν εἴλοντο εἶναι τῷ προτίτῃ: «οἱ Αἰ. Λάκκ. στρ. εἴλοντο, τὸ καταγοροῦμα, γράψε. Ἐν τῷ προτίτῃ: «οἱ Αἰ. Λάκκ. στρ. εἴλοντο εἶναι καταγορούμενοι». — Σ. 42. στίχ. 13 καθάπ., ἀντὶ καθάπ. — Σ. 43. Συγδεσμοεδή, ἀντὶ Συγδεσμοεδής: ητοι συνδετικά καὶ καταγορικά — 7 τὸ δρυγήν, ἀντὶ τον δρυγήνει. — 8 διο δέκα, ἀντὶ διο καὶ δέκα — Σ. 47. 5. 1. κανονικῶς, ἀντὶ κανονικώς — Σ. 50. 5. στίχ. 10 Τιμρίσσης, ἀντὶ Τιμρίσσης. — 28 ἀντὶ εἰσι σοι. — Σ. 53. 1. στίχ. 10 ἀντὶ λαζίδιντο, ἀντὶ οπλαρχεύτιο — Σ. 59. στίχ. 7. 13. τὸ πρότ. τοι Ηλ. νόμ. 657 ἀπάλεπτόν — Σ. 68. στίχ. 12 τόδι, ἀντὶ τάξε. — Σ. 75. ἀλεκτοκοιδή, ἀντὶ ἀλεκτοκοιδής ή καὶ ἀλεκτική — Σ. 77. στίχ. 30 ἀντὶ ἐν, ἀντὶ ὅν. — Σ. 81. σημ. 2. στίχ. 1. εἰ, ἀντὶ γ. — Σ. 90. 1. στίχ. 2. νὴ ἱεροῦ, ἀντὶ νὴ ἑβραικῆ. — Σ. 92. 1. στίχ. 12. ξενος ὄντων, ἀντὶ ξενος εἶνα. — Σ. 101. στίχ. 4. σιμνήνασθαι, ἀντὶ σιμνήνασθαι. — Σ. 126. στίχ. 10. ἀντιστήφους, ἀντὶ ἀντιστογός. — 18 ἰσχηματισμὸς ἡ ίδρος, ἀντὶ ισχηματισμὸς ἡ παρ. δόρ. — 19 ἐν τοι: δι παρ. καὶ, ἀντὶ δι καὶ δι παρ.).

— 3 —

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§.	Σελ.	§.	Σελ.
344. Γλῶσσα. Ἀντικείμ.		355. Ρήματα συνδετικά ἢ συνδετικοειδῆ	43
τ. Γραμματικῆς	1	356. Ἰδιώμ. ὡς πρὸς τὴν χρῆστ. τῆς ὄνομαστικ.	45
345. Αιχματικό, τῶν μερῶν		357. Κλητική	48
κ. τύπων τ. λόγ. ἐκ τῆς προτάσεως	2	358. Ἀκριβέστ. προσδιορ. τοῦ ἔπος καὶ κατηγ.	52
Παρατηρήσ. ἐπίτινων ιδίωμ.		359. Διδασκαλίκ περὶ τῆς ἀρφομοιώσ. τῶν τύπων	53
τῆς Ἑλλ. γλώσ. ὡς πρὸς		359. Γενικὸς κανών	53
τὴν χρῆστ. τῶν οὐσιαστ.		359. Ἐξιρέσεις	53
346. a) Μετωνυμικὴ χρῆστ.		359. I. Σύνταξ. κατὰ σύνεσ.	53
τῶν οὐσιαστικῶν	11	360. II. Ἀρσενικ. ἢ θηλυκ.	
b) Συνεπτυγμ. σημ.		ὑποκ. μετὰ κατηγορ.	
τ. ἀφρο. οὐσιαστ..	13	ἐπιθ. κατ' οὐδ. ἐνικόν.	56
c) Ἰδιώμ. τ. οὐσιαστ.		361. Συνέχεια	61
ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν		362. III. Τὸ κατηγορικὸν οὐσιαστ. διαφέρει τοῦ	
τῶν ἀριθμῶν	13	ὑποκειμ. αὐτοῦ κατὰ γέν. ἢ ἀριθμόν	63
347. a) Ἔνικός	13	363. IV. Τὸ κατηγ. ὑπερθ.	
348. b) Πληθυντικός	15	διάφορον τ. ὑποκειμ.	
349. c) Διτικός	20	αὐτοῦ κατὰ γένος ..	64
349b. Παρατηρήσ. ἐπὶ τῆς παραχθέσ. τῶν ἐπιθέτ.,		364. V. Οὐδέτ. πληθυντ.	
ἐπιβρήμ. καὶ ἥρημάτων	21	μετὰ ἕνεκτος ἐνικοῦ	65
Σύνταξ. τῆς ἀπλ. προτάσ.		365. Ἐξαιρέσεις	65
ΚΕΦ. ΠΡΩΤΟΝ		366. VI. Τὸ κατηγορικὸν ἐπίθετ. κατ' οὐδέτ.	
350. Οὐσιωδέστατα μέρη	.	πληθυντ. ἀντὶ ἐνικοῦ	67
τῆς ἀπλῆς προτάσεως ..	31	367. VII. Ἀρσενικ. ἢ θηλ.	
351. A. Ὑποκείμενον ..	31	ὑποκείμ. κατὰ πληθ.	
352. Παράλ. τοῦ ὑποκειμ.	33	μετὰ ἥρημ. ἀριθ. ἐνικοῦ	68
353. B. Κατηγορούμενον	37	368. VIII. Ὑποκείμ. διτικ.	
354. Περιέλειψις τοῦ εἰκατ.	40	μετὰ κατηγ. εἰς πληθ., καὶ ὑποκ. πληθ. μετὰ κατηγορ. εἰς διτικόν ..	70

§.	Σελ.	§.	Σελ.
369. IX. Ἐλλητικοειδής συμφωνία τῶν τύπων	75	εὔκτ. προστακτ., ἀ- παρεμφ. καὶ μετοχῆς	178
370. Συμφωνία τοῦ κατηγ. ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμ.	78	Διδασκαλία περὶ τῶν ἐγ- κλίσεων	178
371. Παρατηρ. περὶ τινῶν θιάσων καὶ τῆς γρά- σει τοῦ ἀριθμ., γέν. καὶ προσωπῶν	84	κατηγορ. τύπων τοῦ ἁγίου.	
372. Διδασκαλία περὶ τῶν γεν. (διαβέσ.) τοῦ ἥρμ.	90	390. Σημασ. τῶν ἐγκλίσεων	193
Παρατηρήσ. περὶ τῶν δια- θέσεων (γενῶν) τοῦ ἥρμ.		Χρῆσις τῶν ἐγκλίσεων.	
373. A. Τύπος ἐνεργητικός	92	391. a) Ὁριστική	195
374. B. Μέσος	102	392a) Ὁριστικὴ καὶ προσ- τακτ. μετὰ ἄν (κέρ.),	197
375. Παρατηρήσ. περὶ τῆς αὐτοπ. σημ. τῶν γένεσών	111	392b) Παρατηρήσεις περὶ τῆς παραχλεύψ. τοῦ ἄν ἐν τοῖς ἴστορικ. χρόν.	
376. Μέσον μετάξημ. παθ.	115	τῆς δριστικ	205
377. Παρατηρήσ. περὶ τῶν ἀποθετικῶν	121	b) Ὑποτακτ. καὶ εὐκτ.	
378. C. Παθητικός	123	393. Σημασ. τῆς ὑποτακτ.	214
379. Διδασκαλία περὶ τῶν χρόνων καὶ ἐγγυάλων τοῦ ἥρμ	131	καὶ εὐκτικ	209
A. Διδασκαλία περὶ τῶν χρόνων.		394. Χρῆσις τῆς ὑποτακτ.	214
380. Προσανάμυνης ἡ προσ- ημείωσις	131	395. Χρῆσις τῆς εὐκτικῆς	222
381. Συνοπτικῶς παθ. περὶ τῶν χρόνων	132	396. Εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄν (κέρ.)	229
		397. c. Προστακτική	235
		398. Παρατηρήσ. περὶ τῶν τροπικ. ἐπιχρήμ. ἄν καὶ κέρ	240
		399. Χρῆσις τῶν ἐγκλίσ. ἐν ταῖς δευτερευούσαις προτάσεσι	252
		● ΚΕΦ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ	
Χρῆσις τῶν χρόνων.		400. Περὶ τῆς ἐπιθετικ.	
382. a) Ἐρεστώς	133	σχέσ. τῆς προτάσ.	242
383. b) Παρατατικός	142	401. Γένεσις τῆς ἐπιθετ.	
384. c) Παρακελμένος ..	146	σχέσ. τῆς προτάσ.	242
385. d) Ὑπερσυντελικός . .	150	402. Ἐναλλαγὴ τῶν ἐπι-	
386. e) Ἀόριστος	153	θετικ. τύπων	243
387. f) Μέλλων	169	403. Παράλειψ. τοῦ διέπι-	
388. g) Μέλλωντετελεσμ. .	175	θετ. προσδ. ἀκριβέστ.	
389. Χρόνοι τῆς ὑποτακτ.		προσδιοριστ. οὐσιαστ.	248

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

γ'.

§.	Σελ.	§.	Σελ.
404. Ἐπιθετικ. ἐπίθετος	273	415. Σύνταξις τῆς γενικ.	
405. Παρατηρήσεις.		μετὰ βρημάτ., ἐπιθέτ.	
a) Οὐσιαστ. ἀντίθετ.		(μετοχῶν) καὶ ἐπιθ. 348	
ἐν ἐπιθετ. ἀναφορῷ	274	Συνέχεια 349	
b) Ἐπίθετ. ἀντὶ ἐπιθ-		417. Συνέχεια 361	
βρηματικ. ἀναφοράς.	275	418. Συνέχεια 377	
c) Προληπτικ. χρῆσ.		419. Συνέχεια 388	
τῶν ἐπιθ. ἐπιθέτων	278	420. Συνέχεια 400	
d) Ηεράταξις καὶ πα-		421. Τέλος 406	
ρέν. τ. ἐπιθ. ἐπιθέτ.	279		
e) Ἀντιστροφὴ τῶν		C. Δοτική.	
μελῶν τῆς ἐπιθετ.		422. Παρατηρήσ. γενικαί 416	
σχέσ. τῆς προτότ.	200	423. a. Δοτική προσωπική 418	
406. Προσθετ. προσδιορισ.	284	424. Δοτ. μετάοντιστ. 447	
		425. b. Δοτική πράγματος 451 (σεβαστικοί)	
		426. c. Δοτική τοπική καὶ 0-652-459.	
		χρονική 460	
		427. Σύνταξις τῶν βρημ.	
		εἰς τέος, τέα, τέορ 465	
ΚΕΦ. ΤΡΙΤΟΝ		II. Διδασκαλία περὶ τῶν	
407. Περὶ τῆς ἀρτικείμεν.		προθέσεων.	
σχέσ. τῆς προτάσ.	293		
I. Διδασκαλία περὶ τῶν		428. Σημασία καὶ σύνταξ.	
πτώσεων.		τῶν προθέσεων ... 467	
408. Σημασία τῶν πτώσ.	293	I. Προθέσεις μετὰ μιᾶς	
A. Αἰτια τική.		πτώσεως.	
409. a) Aἰτιατ. μετὰ βρημ.		1. Προθέσεις μετὰ γενικ.	
μεταβ. καίωμεταβ.		μόνον συντασσόμεναι.	
ἐκλαμβ. ἀμεταβήτ.	295	429. 1) Ἄρτι καὶ πρό .. 472	
410. b) Aἰτιατ. μετ' ἀμε-		430. 2) Ἄπο καὶ ἔκ (ἐκ) 475	
ταβ. καὶ παθ. βρημά-		2. Προθέσ. μετὰ δοτ.	
τῶν τε καὶ ἐπιθέτων	308	μόνον συντασσόμεναι.	
411. Διπλῇ Aἰτιατικῇ ..	323	431. Ἐρ καὶ σὺν (ζύν) .. 488	
412. "Ιδιά τινα ιδιώματα		3. Προθέσ. μετὰ αἰτ.	
ώς πρὸς τὴν χρῆσιν		μόνον συντασσόμεναι.	
τῆς αἰτικτ. (ἔλλει-		432. Εἰς (ές) καὶ ώς .. 488	
πτική αἰτιατ. αι-		II. Προθέσ. μετὰ δύο	
τικτ. ἐπὶ ἀναφορής.,		πτώσ. συντασσόμεναι.	
καὶ αἰτιατ. ἀπόλ.)	335	433. a. Ἀρὰ καὶ κατά .. 493	
B. Γενική.		434. b. Διά .. 502	
413. Παρατηρήσ. γενικαί 337		435. c. Υπέρ .. 507	
414. Σύνταξις τῆς γενικῆς .			
μετ' οὐσιαστ. ἐπιθέτ.			
ἢ ἐπιβρήματοσούσια-			
στικ. ἐκλαμβανομέν.	337		
Ψηφιοποιηθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής	433		

§.	Σελ.	§.	Σελ.	
V III. Προθέσ. μετά τῶν τριῶν πτώσ. συντασσόμ.	455. Περὶ τῶν αὐτοπαθῶν ιδίᾳ ἀντωνυμιῶν ..	589	455. Περὶ τῶν αὐτοπαθῶν ιδίᾳ ἀντωνυμιῶν ..	589
436. 1) a. Ἀμφι..... 510	456. a) 'Ο, ἡ, τὸ = οὗτος, αὕτη, τοῦτο ..	605	II. Ἀντωνυμ. δεικτικαί.	
437. b. Περί 514	457. α) 'Ο, ἡ, τὸ, ἀντων. δεικτικὴ καὶ ἀρθρ.	605		
438. 2) Ἐπί 518	458. β) 'Ο, ἡ, τὸ, ἀντων. δεικτικὴ καὶ ἀρθρ. ἐν τοῖς ὄμηρ. ἔπεισι	605		
439. 3) Μετά 530	459. γ) 'Ο, ἡ, τὸ, μετὰ σημασ. δεικτικ. ἐν τῷ πεζῷ ..	611		
440. 4) a. Παρά 534	460. δ) 'Ο, ἡ, τὸ, ὡς ἀν- των. ἀναφορικὴ ..	617		
441. b. Πρός 540	461. ε) 'Ο, ἡ, τὸ, ὡς κυ- ρίως ἀρθρον ..	619		
442. 5) Ὑπό 547	462. Παράλειψις τοῦ ἀρθρ.	629		
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἰδιωτισμῶν τῶν προθέσ.	463. Θέσις τοῦ ἀρθρου ..	638		
443. a. Ἀρχτικὴ σημασ. τ. προθέσεων ὡς ἐπιβρῆμ. τοπικ.. 551	464. Παρατηρήσ. ἐπὶ τῶν ρηθεισ. θέσ. τ. ἀρθρ. ἐν τοῖς ἐπιθ. προσδιορ. 644			
444. b. Σύνθεσις δύο προθ. 553	465. Χρῆσ. τ. ἀρθρ. ἐπὶ τ. ἀντωνυμ. κ. ἀριθμητ. ὄνομ. μετὰ ἡ ἀνευ οὐσιαστικοῦ ..	652		
445. c. Τυῆσις τῶν προθ. ἐν τοῖς συνθ. ῥήμασι 556	466. Συνοπτικὴ ιστορία τοῦ ἀρθρ ..	667		
446. d. Προθέσ. ἐν συνδέσ. μετ' ἐπιβρῆμά των 566	467. b) Αἱ δεικτ. ἀντων. ὅδε, οὗτος, ἐκεῖνος ..	668		
447. e. Συνεπτυγμ. σύντ. τῶν προθέσεων .. 568	468. c) Ἡ ἀντωνυμ. αὐτός	677		
448. f. "Ἐφελξιτ. ἐνάρθρ. προθέσεων .. 574	469. Παρατηρ. ἐπὶ τινων ἰδιωμ. ὡς πρὸς τὴν χρῆσ. τῶν προσωπικ. κ. δεικτικ. ἀντωνυμ. 682			
549. g. Σύνταξις τ. προθ. σ. διαφ. πτώσεωι 575	970. III. Ἡ ἀρθριστ. ἀντων. τὶς, τὶ ..	689		
450. h. Ἐναλλαγὴ τῶν προθέσεων .. 476				
451. i. Ἐπιχείρηψις καὶ παράλ. τ. προθέσ. 577				
452. k. Θέσις τῶν προθέσ. 581				
ΚΕΦ. ΤΕΤΑΡΤΟΝ				
453. Διδασκαλία περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν ὡς ὑπο- κειμέν. κατατηγορουμ., ἐπιθετ. προσδιορισμ. καὶ ἀντικειμένων .. 584				
454. I. Ἀντωνυμίαι προσ- ωπικ. καὶ αὐτοπαθεῖς 584				

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§. 344. Γλώσσα. Αντικείμενον γλώσσης.

1. Γλώσσα είναι ἡ ἔκφρασις τῶν διανοημάτων. Γίγνεται δὲ τὸ δικνόνημα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ ἐκ τῆς ἀναρροής ἐννοιῶν τὸ μὲν πρὸς ἄλληλας, τὸ δὲ πρὸς τὸν λαλοῦντα, καὶ τῆς εἰς ἐν συνδέσεως αὐτῶν. Ἐμφρνίζεται δὲ τὸ διανόημα καὶ λαμβάνει οίονει σῶμα, ἵτοι ἐξαγγέλλεται διὰ τῆς γλώσσης, ὅπου αἱ μὲν ἐννοιαι δηλῶνται διὰ λέξεων ἔχουσῶν περιεχόμενον ὄλικόν, αἱ δὲ ἀναρροής τὸ μὲν διὰ τῆς αλίσεως τῶν λέξεων, τὸ δὲ δι' ἰδίων λέξεων, αἵτινες ἐκφράζουσι τοὺς τύπους τοῦ ἡμετέρου ἐποπτικοῦ καὶ τῆς νοήσεως· τοικύται δὲ λέξεις είναι, αἱ ἀταργυταῖ, τὰ ἀριθμητικά, αἱ προθέσεις καὶ οἱ στιθεσμοί. Αἱ ἐννοιαι ἀποτελοῦσι τὴν ὅλην μόνον τοῦ διανοήματος, ἐμφυσάται δὲ τῇ ὅλῃ ταύτῃ ζωῇ καὶ ψυχῇ διὰ τῆς εἰς ἐν νοητικής τῶν ἐννοιῶν συνδέσεως.

2. Ἐπειδὴ γλώσσα είναι ἡ ἔκφρασις; τῶν διανοημάτων, τὰ δὲ δικνοήματα ἐκφράζονται διὰ προτάσεων, κατάδηλον γίγνεται, ὅτι Γραμματική είναι ἡ διδασκαλία περὶ τῶν προτάσεων. Καὶ ἐπειδὴ πάλιν ἡ γλώσσα δὲν ἔλκειν ὑπαρξία⁽¹⁾), ὡς τὰ λοιπά ἀν-

(1) Πρώτοι ὁ K. F. Becker ἣν τῷ βιβλ. αὐτοῦ «Organism der Sprache (κατ. Π. 1841)» ἐπραγμάτευθή ἐπιστημονικῶς, ὃς τὰ δικνοήματα, ἡ γλώσσα είναι δργανικὸν κύριμα τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσεις· ἵσφαλη δύνας περιλαβῶν ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς ψυχῆς; τὸ ἔτερον μόνον αὐτῆς μέρος, τὸ φυσικόν, διότι διαίσθητος τοῦ ἀνθρώπου δργανισμός; κείται ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ πνεύματος, καὶ γρηγορεῖει εἰς αὐτὸν ὡς δργανον τῇ; ἐμποτοῦ ἐπιστημεύσεως. Καὶ λοιπὸν ἡ οὐσία τῆς γλώσσης; κείται ἐν τῇ κοινῇ ἐνεργείᾳ τοῦ τε ἀνθρωπίνου πνεύματος, καὶ τοῦ αἰσθητοῦ αὐτοῦ δργανισμοῦ· Ήτε K. W. L. Heyse's System der Sprachwissenschaft 1856 σ. 58. Herder's Abhandlung über den Ursprung der Sprache. Berlin 1772. W. v. Humboldt's Einleitung zu der Schrift über die Kawisprache auf der Insel Java Berl. 1836. C. Michelisen's Philosophie der Grammatik I. B. Berl. 1843.

Ορώπινα δημιουργήματα, δι' ἔξωτερικῆς τεγνικῆς τῶν μερῶν ἐνώσεως εἰς δλον τι, ἀλλὰ προέκυψεν ἔξι ἑνίκας ἔσωτερικῆς ἀρχῆς, προελθοῦσα εἰς φυσικὴν ἀνάπτυξιν μεθ' δλων τῶν ἔκυτῆς ποικιλιῶν κατὰ τοὺς τύπους τῶν λέξεων καὶ τοῦ λόγου, ὡς καὶ πᾶν ὄργανικὸν δν, καταφίνεται ἐκ τούτων τίς ὁ σκοπὸς τῆς Γραμματικῆς. Εἶνε δ' οὗτος, ἵνα δρμαμένη ἀπὸ τῆς προτάσεως, τοῦ ἀπλουστέτου καὶ ἀρχαιοτέτου τύπου, διεσαφῆ, πῶς ὁ ἀρχικὸς οὗτος τῆς προτάσεως τύπος κατὰ μικρὸν καὶ φυσικῶς ἀνεπτύχθη εἰς τὴν τελειοτάτην γλωσσικὴν παράστασιν, δηλ. τὴν περίοδον, καὶ πῶς μετὰ τῆς ἀνάπτυξεως τῆς προτάσεως συνκεντρύχθησαν καὶ ἀπαντα τὰ γλωσσικὰ φινόμενα ἐν δλοις αὐτῶν τοῖς ποικιλωτάτοις τύποις. Ἰνα παρεσταθῆ δὲ ἡ ἀρθρίος αὐτῇ τῇ Γραμματικῇ διηγέστερον, δικιρεῖται εἰς δύο μεγάλα μέρη, ὡν τὸ μὲν πρῶτον ἔξετάζει τὰς λέξεις καὶ τοὺς τύπους αὐτῶν καὶ ἔκυτά, τὸ δὲ δεύτερον τὰς λέξεις καὶ τοὺς τύπους αὐτῶν ἐν αὐτῇ τῇ προτάσει.

§. 345. Ἀνάπτυξις τῶν μερῶν καὶ τύπων τοῦ λόγου ἐκ τῆς προτάσεως.

1. Ἀνγκειότατα συστατικὰ τῆς προτάσεως μέρη εἶναι τὸ ἱποκείμενο, δηλ. τὸ καθ' οὐ κατηγορεῖται τι, καὶ τὸ κατηγορούμενο, ὃτοι ἐκεῖνο, διπερ κατὰ τοῦ ὑποκειμένου κατηγορεῖται· τούτων ἐκεῖνο μὲν εἶναι ἔννοιας οὐσιεστικοῦ, τοῦτο δὲ ῥῆματος οἰον βόδον θάλλει. Τὸ ὑποκειμένον ὅμως δύνεται νὰ ἐμπεριέχηται ἐν τῷ κατηγορούμενῷ (φήματι), ὡς ἐκφράζομενον διὰ τῆς προσωπικῆς τοῦ ῥῆματος καταλήξεως· οἰον φη-μι. Οὗτος δ' ὁ ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ῥῆματος συνιστάμενος τύπος τῆς προτάσεως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ἀρχικότατος. *Id. Becker. An. II. σ. 844* «τοῦ ῥῆματος προγενέστερον δντος τῇ φύσει ἀεὶ γὰρ τὰ πράγματα τῶν οὐσιῶν προγενέστερά εἰσι».

2. Τχέγιον δὲ καὶ δηλώσεις ἡ τὰ γνώρισματα τῶν δντων ἔθειρηθηταιν ὡς τι αὐτῶν τῶν δντων διέφορον, διότι τὸ αὐτὸ γνώρισμα π. χ. τὸ θάλλει παρετρήθη οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθεών, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ἀντικειμένων· οἰον θάλλει τὸ δέρδρον, δ λειμών κτλ.: διὸ ἔχωρίσθη ἐν τῷ νῷ ὡς τι τοῦ δντος διέφορον. Τὸ γνώρισμα δὲ ἀντικειμένου τινός, τὸ τὰ μάλιστα εἰς τὰς αἰτήσεις προσπεσόν, καὶ ισχυρότατα τὸ ἔσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου κινητικα, ἐγένετο δνομα τοῦ δντος καὶ ἔλαβε τύπον διδιον. *Ἡ οὕτω μηροφωθεῖται λέξις καλεῖται οὐσιαστικόν*: διότι δηλοτ δν αὐτοτελές, δηλ. οὔσιαν.

3. Τὸ γνώρισμα ἀντικειμένου τινός, τὸ δόποιον διὰ τοῦ ῥῆματος κατηγορεῖται κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐπιτίθεται αὐτῷ, ἐμφρινέται ὡς ζῶσα δηλώσις τῆς ἐνεργείας.

"Ισας ὁργικοῦς διλα τὰ γνωρίσματα η̄ αἱ τῶν δητῶν ιδιότητες ύπελαχθήνοντο ώς ἔμψυχοι ἐνέργειαι, καὶ ἐξεφέροντο διὰ ῥημάτων ἐκ δὲ τῆς παρατηρήσεως, οὐτὶ τὰ γνωρίσματα τῶν δητῶν δὲν παρχμένουσιν ἐν πᾶσι κατὰ τὸν κύτον τρόπον, ἀλλὰ τινὰ τούτων δικτελοῦσι ἐν δηνεκεῖ τρόπον τινὰ ῥῷῃ, ἀλλα δὲ τούτωντίον ἐν ἡρέμῳ καὶ διαρκεῖ καταστάσει, παρήγθη τὸ ἐπίθετο, ὅπερ διαχέρει τοῦ ῥήματος κατὰ τοῦτο, οὐτὶ ἔκεινο μὲν ἐκφράζει τὴν ιδιότητα μόνον, τὸ δὲ ῥῆμα περιέχει σύνχυμα καὶ τὴν δύναμιν τῆς κατηγορίας, καὶ οὕτω παρουσιάζει τὴν ιδιότητα ώς ζῶσαν ἐνέργειαν. "Οταν δὲ η̄ ιδιότης τοῦ ὑποκειμένου πρέπη νὰ κατηγορηθῇ διὰ τοῦ ἐπίθετου, η̄ γλώσσα ἔνονει τὸ ἐπίθετον μετὰ τοῦ ῥήματος εἰμι = ἐσ-μί, σκρ. as-mi λατ. (e) sum, ὅπερ κυρίως δηλοῦσται ἀνατρέω (τῶ, ἵπαρχω¹), η̄ δὲ ποιητ. γλώσσα καὶ μετὰ τοῦ πέλω, πέλιμαι, ὅπερ σημαίνει κυρίως κινοῦμαι, η̄ μετὰ τοῦ τελέθω, ὅπερ βλαστίτω κυρίως δηλοῖ, η̄ μετὰ τοῦ ἔργου (σκρ. bhav-āmi = γίγνεσθαι λατ. fu-i), αἰκάναι κυρίως δηλοῦντος: καὶ λοιπὸν ρόδον καλόν ἔστι, πέλει, πέλεται, τελέθει, ἔργον = ρόδον ἀναπνέει, ζῆ, ὑπάρχει, κινεῖται, βλαστάνει καὶ ξένει ός τι ὠρχίον²). "Ένεκκ τῆς συγχῆς ὅμως τούτων γρήσεως η̄ κυρία αὐτῶν σημασία ἐξηθένει κατὰ μηκρὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὅστε συνέβη ἐπὶ τέλους νὰ ἐκφράζωσι τὴν γενικὴν μόνον ὁρηρημένην ἔννοιαν τῆς ὑπάρχεως (εἶναι) καὶ τὸν τύπον μόνον τῆς κατηγορίας ἔνευ τῶν ἐν κύτοις περιεγομένων ιδιαιτέρων κατηγορημάτων. "Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ συνδέσει ταύτη ἐπέχουσι ταῦτα τρόπον τινὰ τὴν θέσιν τῆς ῥηματικῆς κλίσεως, δι' η̄ δηλοῦται η̄ κατηγορία τῆς προτάσεως (πρόβλ. ρόδον θαλερόν ἔστιν πρὸς τὸ γόδον θάλλει), καλοῦνται τὰ ῥήματα ταῦτα ὑπαρκτικὰ καὶ συνδετικά, διότι συνδέουσι τὸ κατηγορικὸν ἐπίθετον μετὰ τοῦ ὑποκειμένου. "Ἄ; δὲ τὸ ἐπίθετον, οὕτω καὶ τὸ οὐσιαστικὸν δύναται νὰ κατηγορηθῇ κατὰ τοῦ ὑποκειμένου διὰ τοῦ συνδετικοῦ ῥήματος: ώς Κύρος βασιλεὺς ἦ; Τόμορος βασίδεια ἦ (πρόβλ. Κύρος ἔβασιςlever).

4. 'Ο τύπος, ὃν τὸ οὐσιαστικὸν ἐμφανίζεται ώς ὑποκειμένον, καλεῖται ὄργαστική. 'Ἐπειδὴ δὲ ἀντικείμενόν τι ἐμφανίζεται ποτὲ μὲν ώς ἔν, ποτὲ δὲ ώς πολλά, προῆλθεν ἄμφ τῇ ἔννοιᾳ τοῦ ἀντικειμένου καὶ η̄ ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ, η̄ δὲ γλώσσα ἔσενε διὰ τὸ ὑποκειμένον, καὶ διὰ τὸ κατηγορούμενον ιδιαιτέρους τύπους, ἔτερον τοῦ ἐνικοῦ, ἔτερον τοῦ πληθυντικοῦ, καὶ ἄλλον (ἔντε τῇ Ἑλλην. καὶ ἄλλαις πολλαῖς γλώσσαις) τοῦ Λαϊ-

1) Ιδε Curtius Et I. σ. 343.— 2) Αἱ βωμαῖκαι γλώσσαι μεταγειρίζονται ποτὲ μὲν τὸ λατ. esse, ποτὲ δὲ τὸ stare· ital. essere· itz. ser· γαλλ. je suis = sum· itz. stare· itz. estar· γαλλ. être (lx τοῦ estre), j' étais = stabam, éte = status· itz. stato. Τοῦ Heyse System des Sprachwissenschafts σιλ. 394.

καὶ Ἀνεπτύχθη συγχρόνως ἐν τῷ ὑποκειμένῳ καὶ ἡ ἀντίθεσις τοῦ προσωπικοῦ γένους πρὸς τὸ ἀπρόσωπον, ἥτις τὸ οὐδέτερον· διότι τὰ ἀντικείμενα ὑπελαμβάνοντο κατὰ τὰς ἐνεργείας των ἡ ὁς οὐσίαι προσωπικά, ἔμψυχοι, ἡ ὁς ἔμψυχα πράγματα καὶ ἐστερημένα πάσης προσωπικότητος, οὕτω δὲ πρὸς δήλωσιν τούτου ἡ γλώσσα ἐσχημάτισεν ἵδιον τύπον τοῦ προσωπικοῦ, καὶ ἀλλον τοῦ ἀπρόσωπου γένους. Ἡ τῶν γενῶν διάκρισις εἰς ἀρσενικόν, θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον, φάνεται ἀνήκουσα εἰς ἐπογήν μεταγενεστέρχην· διότι ἡ ἀρχαιοτάτη κλίσις, ἡ Γ', ἔχει ἔνα μόνον τύπον τοῦ προσωπικοῦ, καὶ ἔνα τοῦ ἀπρόσωπου· ἡ τριπλῆ δὲ τῶν γενῶν διάκρισις ἀναφένεται τὸ πρῶτον ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, καὶ τοὺς μετὰ τούτων οὐσιαστικοῖς τῆς Α'. καὶ Β'. κλίσ. Καὶ τὸ μὲν προσωπικὸν δηλοῦται διὰ τοῦ σ., τὸ δὲ οὐδέτερον ἐν μὲν τῇ Γ'. κλίσ., καὶ ἐφ' ὅσον οἱ εὐφωνικοὶ κανόνες τὸ ἐπιτρέπουσι, διὰ τῆς ἀμεταβλήτου κατὰ τὴν κλίσιν ρίζης, ἐν δὲ τῇ Β', εἰ καὶ σπανίως, διὰ τοῦ τ., ὅπερ πάλιν ἀργότερον ἀπεβλήθη, ὡς τὸ (τ.), συνο. tad, αὐτὸς (τ.), τούτο (τ.), ἐκεῖτο (τ.)· πρέλ. τὸ λατ. id, illud, istud, συνήθως ὅμως συμπίπτει τὸ οὐδέτερον πρὸς τὴν εἰς τὴν λήγουσαν αἰτιατικὴν (λατ. m). διότι τὸ ἀπρόσωπον ὑποκείμενον δὲν ἔθεωρετο ὡς αὐθιύπόστατον τι, ἀλλάζ, καθὼς καὶ ἡ αἰτιατική, ὡς ἀντικείμενον ὑποθετικούμενον τρόπον τινὰ εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου.

5. Ἡ ἀναφορὰ τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ ὑποκείμενον καὶ ἡ σύνδεσις τούτων πρὸς ἐνότητα διανοήματος δείκνυται διὰ τῆς συμφωνίας τῶν τύπων τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τοὺς τοῦ ὑποκειμένου. Ἡ συμφωνία, δὲ τῶν τύπων κύτη ἐν μὲν τῷ ῥήματι δηλοῦται διὰ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων, ἐν δὲ τῷ ἐπιθέτῳ διὰ τοῦ τύπου τῆς ὄνομαστικῆς, ἐκρράζοντος τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὑποκειμένου. Τὰ ἐπίθετα ἔχουσιν ἡ ἔνα καὶ μόνον τύπον διὰ τὸ προσωπικὸν (ἀρσ. καὶ θηλ.), ἢ ἵδιον τύπον διὰ τὸ προσωπικόν, καὶ ἵδιον διὰ τὸ ἀπρόσωπον, ἢ ἔτερον τύπον τοῦ ἀρσενικοῦ, ἔτερον τοῦ θηλυκοῦ, καὶ ἀλλον τοῦ οὐδετέρου. Τοῦ δὲ ῥήματος ἡ προσωπική κατάληξις περιωρίζετο ἀρχικῶς ἐν μόνῳ τῷ γ'. ἐνικ. καὶ πληθυντ. προσώπῳ, διότι πρὸς δήλωσιν τοῦ α'. καὶ β'. προσώπου ἥρκουν σχῆματα καὶ σημεῖα,

6. Ἡ κατὰ τοῦ ὑποκειμένου κατηγορουμένη ἐνέργειας νοεῖται διεφόρως, ἡ δὲ ἐξέρχεται τοῦ ὑποκειμένου, ἡ δὲ ἐξέρχεται μὲν αὐτοῦ, ἐπιστρέφει δὲ εἰς τὸ αὐτό, ἡ δὲ ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου οὕτως, ὥστε παρίσταται αὐτὸς πάσχον. Ἀργά ἴσως ἡνχηκάσθησαν νὰ δηλώσωσι τὰ τρίχ ταῦτα εἰδῆ τῆς ῥηματικῆς ἐννοίας διὰ τριῶν ἴδιαιτέρων τύπων τοῦ ἐνεργητικοῦ, μέσου καὶ παθητικοῦ. Ἡ γλώσσα δόμως τὸ πρῶτον ἥρκειτο εἰς τὸν ἐνεργητικόν, δὲ τὸ παθητικός ἀνεπτύχθη ἐν τε τῇ ἐλληνικῇ καὶ ἀλλαχις γλώσσαις ὑστερον, καὶ δὴ ἀτελῶς, ὡς τε ἐκφραζό-

μενος ποτὲ μὲν διὰ τοῦ μέσου, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ μετά τινων παραλλαγῶν, ώς τύπω τόντον, τύποι· μαι ὑπ' ἄλλου, ἐ-τύπηται = ἐ-κτυπήθην· πρᾶλ. ἔ-στη.

7. Αἱ εἰς τὸ ὑποκείμενον κατὰ ἀποδιδόμεναι ἐνέργειαι δὲν μένουσι μόνιμοι, διακρίεται καὶ σταθεροί, ἀλλὰ μεταβλητοί, ἀκ-ριπτοί, ἀπταθεῖται, ἥσουσται καὶ ἐν χρόνῳ ὑπάρχουσαι· ἐπειδὴ δὲ ὁ λαζῶν ἀναρρέει ταῦτας πρὸς τὸν παρόντα κατῷ χρόνον, ἀπο-τυποῦνται ἐν μὲν τῷ ἐκποτῷ πνεύματι καὶ ἀναπαραστάσεις τοῦ παρόντος, παρελθόντος καὶ μέλλοντος, ἐν δὲ τῇ γλώσσῃ οἱ χρο-νικοὶ τοῦ ἡρμάτων τύποι (οἱ χρόνοι). 'Η τελείς τῶν χρόνων ἀνά-πτυξις συνέβη κατὰ μικρὸν καὶ ἀφ' ἐσαυτῆς' πρᾶλ. §. 220 καὶ ἔτ. Κατ' ἀργάς παρετηρήθη ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἡ ἀντίθεσις τοῦ πα-ρόντος πρὸς τὸ παρελθόν, διὸ ἐμορφώθη ὁ χρονικὸς τύπος τοῦ πα-ρόντος, ὁ ἐρεοτός, καὶ ὁ τοῦ παρελθόντος, ὁ παραγημένος· ὁ ἐνε-στῶς ἐπήματος καὶ τὸ μέλλον, ώς δεικνύουσι τοῦτο ἔτι καὶ νῦν ἐνεπτῶτες τινες μελλοντικοί· ώς βέομαι ἢ βελομαι = θάζω· δήκω = θάζεισκω· κείω ἢ κέω = θάκημαι· ἔδομαι = θάτρώγω· πλ-ομαι = θάπινω· χέω = θάγγων (ἰδ. §. 227, 5).

8. 'Ο σχηματισμὸς τῶν ἐγκλιτικῶν τύπων, τῆς δριστικῆς, ὑπο-τακτικῆς, καὶ προστακτικῆς, δι' ὧν αἱ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἀπο-διδόμεναι ἐνέργειαι ἐκφέρονται ὑπὸ τοῦ λαζοῦντος ἢ ώς πραγματι-κοὶ ἢ ώς ὑποθετικοί, ἢ ώς ἐπιθυμητοί, ἀνεπτύχθη ἀναρριφήσιλας ἐν τῷ ἡρμάτῳ βραδύτατος· διότι τοῦτο προϋποτίθησι καθηκωτάτην δικινοτικήν ἐνέργειαν..

9. 'Η ἔτ. ὑποκείμενου καὶ κατηγορούμενου συνισταμένη πρό-τασις εὑρύνεται· τὸ ὑποκείμενον διὰ τοῦ κατηγορούμενου τοῦ κείται πρὸς ἀντικείμενόν τι ἐν σχέσει τινι αἰτιολογικῇ, πρὸς δή-λωσιν τῆς ὅποις ἢ ἐλλ. γλῶσσα ἐσχημάτισε τρεῖς πτωτικοὺς τύπους τὴν αἰτιατικήν, γενικήν καὶ δοτικήν, αἱς προσετέθη καὶ ἡ κλητική, ἵνα δηλώσῃ τὴν σχέσιν τοῦ προσφωνούμενου προσώ-που. 'Η κλητικὴ ἵσται, εἶναι ἡ ἀρχικιοτάτη πτῶσις, ώς ἔκφραστις βουλητικοῦ διερεθισμοῦ, διὰ τοῦτο ώς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν δηλοῦται διὰ σημέιου πτωτικοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπλῆς ἢ κατὰ τοὺς εὐφω-νικοὺς κανόνας τετορενεμένης ῥίζης τῆς λέξεως (§. 100, 2). 'Ἐ-πειδὴ δ' αὕτη κείται ἀνεξάρτητος, ώς καὶ ἡ ὄνομαστική, τίθε-ται συνήθως ἀντ' αὐτῆς ἢ ὄνομαστική· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐνεργείας δύναται νὰ γείνῃ ἀντικείμενον ἐτέρχες ἡρματικῆς ἐννοίας, διὰ τοῦτο ἡ γλῶσσα ἐσχημάτισεν ἴδιατερὸν τινὰ τύπου τοῦ ἀκλίτου οὐδικαστικοῦ, διὰ τοῦτο ἀπαρέμφατον καλεῖται, διότι δίδεται εἰς τὴν ἡρματικὴν ῥίζην τύπος οὐδικαστικοῦ· ώς ἀκού-έ-μεραι, ἐπιθυμῶ ἀκού-έμεραι = ἀκούειν. 'Ο οὕτως ἀρχικῶς σχημα-τισθεὶς ἡρματικὸς τύπος; πρὸς δήλωσιν ἀντικείμενου τινὸς ἐτί-θετο ἡρμάτερον καὶ ώς ὑποκείμενον, ἐν δὲ τῇ συνδέσει αὐτοῦ μετὰ ἡρμάτων συνδετικοῦ, καὶ ώς κατηγορούμενον. 'Εκτὸς δὲ τῶν

πτωτικῶν τούτων τύπων ἐσχήματισεν ἡ γλώσσα καὶ ἴδιον εἶδος. λέξεων, δι' ᾧ δηλοῦται τὸ εἶδος, καὶ ὁ τρόπος, πῶς δηλ. συμβαίνει ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου, κακοῦνται δὲ αὗται ἐπιρρήματα. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ ὥρθεντες τοῦ κατηγορουμένου προσδιορισμοὶ ἀντιθένται αὐτῷ, καὶ παρίστανται τρόπον τινα ὡς ἀντικείμενορ, κακεῖται ἡ ἐξ αὐτοῦ προελθοῦσα σχέσις τῆς προτάσεως ἀντικειμενική.

10. Μή τῇ περιτέρῳ δὲ ἀναπτύξει τῆς γλώσσης συναντεπύθη καὶ νέα τις σχέσις τῆς προτάσεως ἡ ἐπιθετική, καθ' ἣν συνεγώνεύθη τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ὑποκειμένου του πρὸς δήλωσιν μᾶς ἔννοιας· συνέβη δὲ τοῦτο φυσικὰ διὰ τῆς παραλείψεως τοῦ συνδετικοῦ τῆς προτάσεως ῥῆματος διό, ὅταν μὲν τὸ κατηγορούμενον ἐκφράζηται διὰ ῥῆματος, ἡ γλώσσα συγκατίζει ἐκ τῆς ῥηματικῆς ῥίζης νέον ἐπιθετικὸν τύπον, ὅστις κακεῖται μετοχῆς ὡς ἐκ τοῦ ἥδος θάλλει, ἀνεπτύγθη τὸ ἥδος θάλλον· ὅταν δὲ τὸ κατηγορούμενον ἐκφράζηται δι' ἐπιθέτου μετὰ τοῦ συνδετικοῦ εἴται, τότε παραλείπεται τὸ συνδετικόν· ὡς ἐκ τοῦ ἥδος καλόν ἐστι, προκήθει τὸ ἥδος καλόν. Ἐνῷ δὲ ἐν τῇ προτάσει ἡ δήλωσις τῆς ἴδιότητος παρίσταται ὡς ἥδη τὸ πρῶτον συμβαίνουσα, ἐν τῇ ἐπιθετικῇ θεωρεῖται ὡς συμβάτη πλέον. Τὸ ἐπίθετον διαφέρει τῆς μετοχῆς, καθότι τὸ μὲν πρῶτον παριστῆται ἴδιότητα, ὡς τι προσκεκολημένον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἕρεμα, τὸ δὲ δεύτερον, δηλ. ἡ μετοχή, ὡς τι κινητόν, διότι παριστᾶ αὐτὴν διὰ δικόρων τύπων, ἵτοι ἡ ὡς οὖσαν ἐν ἀναπτύξει, ἡ ὡς συντελεσθεῖσαν, ἡ ὡς ἐνέργονταν, ἡ ὡς πάτησαν· ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐπίθετον ἡ ἡ μετοχὴ συγχωνεύονται μετὰ τοῦ ὑποκειμένου των εἰς μίαν ἔγνοιαν, ἡ γλώσσα δήλοι τὴν τοικύτην ἐσωτερικὴν συνάρθειαν προσαρμόσουσα τεῦτα πρὸς τὸ ὑποκείμενον κατὰ γένος, ἀριθμόν, καὶ πτῶσιν· καὶ ἐπειδὴ πάλιν προσόν τι δὲν ἀποδίδεται μόνον εἰς τὸ ὑποκείμενον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἀντικείμενον, ἡ γλώσσα ἐσγηυάτισε, παρὰ τὴν ὄνομαστικήν, καὶ τὰς λοιπὰς πτώσεις τοῦ ἐπιθέτου καὶ μετοχῆς· καὶ τὸ κατηγορούμενον δέ, τὸ δὲ οὐσιαστικοῦ καὶ συνδετικοῦ ῥήματος ἐκφράζόμενον, ὡς Κύρος ἢ βασιλεὺς, δύνκται νὰ γείνῃ παραλειπομένου τοῦ συνδετικοῦ, ἐπιθετικὸν οὐσιαστικόν οἰον Κύρος βασιλεὺς, διόπερ κακεῖται πρόσθεσις. Δύνκται δὲ τέλος ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς νὰ ἐκφρασθῇ καὶ διὰ τῆς γεικῆς· διότι τὸ κατηγορούμενον λαμβάνει τὸν τύπον οὐσιαστικοῦ· ὡς τὸ πατρὸς φυλία = 1) πατρικὴ ἀγάπη, προκύψων ἐκ τοῦ ὁ πατήρ φυλεῖ, καὶ = 2) ἡ πρὸς τὸν πατέρα ἀγάπη, ἐκ τοῦ φυλῶ πατέρου.

11. Τέλος πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὸ γλωσσικὸν φαινόμενον, τὸ ἀναγόμενον εἰς τὸ ἐπίθετον καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενον, ἐπιρρήμα. Ἰδιότης δηλ. τις ὑπάρχει ἐν προσώπῳ τινὶ ἡ πράγματι· ἡ ἐνέργεια εἰς μείζονα ἡ ἐν ἄλλῳ τινί, ἡ εἰς τὸν ὑπατὸν

βαθμὸν ἐν ἅπασι τοῖς λοιποῖς. Πρὸς δῆλωσιν δὲ τῆς παραθετικῆς ταῦτης σχέσεως ἐσχημάτισεν ἡ γλῶσσας δύο ιδιαιτέρους τόπους τοῦ τε ἐπιθέτου καὶ τοῦ ἐπιφρήματος τὸν συγχριτικὸν καὶ καὶ τὸν ὑπερθετικόν, τὸ ἀντικείμενον δέ, πρὸς δὴ παραθεσις, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσας ἔξηγεται κατὰ γενικήν. Τὸ δῆμον καὶ ἔκυτο δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὸν τοικύτης παραθέτεως, καὶ δῆμως, ὡς θὲ δῆμαρεν ἐν §. 349, ὑπάρχουσι ἡματικαὶ, ἄτικαὶ ἀπὸ συγχριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν παραγόμενα δέχονται τὴν σύνταξιν τούτων.

12. Ἐκ τῶν εἰρημένων βλέπουμεν, ὅτι ἀνεπτύχθησαν ἐλ. τῆς προτάσεως; τέσσαρα διάφορα εἰδὸν λέξεων, τὸ οὐσιαστικόν, τὸ γῆμα, τὸ ἀπλήτετον καὶ τὸ ἐπίφρημα. "Ἄπαντας δὲ ταῦτα προελάντητα ἐν τῇς τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ πνεύματος ἐποπτείκς ἔχουσιν ὑλικόν τι περιεχόμενον διὸ καὶ λέξεις ὑλικὲς ἐρροιῶν καλοῦνται (κατ' Ἀριστοτ. ποιητ. 20 φωραὶ σηματικαὶ). Τὸ ἐπισκοποῦν δῆμως πνεῦμα εἰσγωροῦν κατὰ μικρὸν εἰς τὴν σχέσιν τῶν ὕρων, καὶ ἀνευρίσκον σχέσεις τοπικάς, χρονικάς, αἰτιολογικάς καὶ τροπικάς, μὴ δικριμένας νὰ ἐνφροσύθωσι διὰ τῶν τεσσάρων ἐκείνων τοῦ λόγου εἰδῶν, σχηματίζει πρὸς δῆλωσιν τὸν ἐννοιῶν τούτων νέκς λέξεις, αἴτινες, ἐπειδὴ δὲν παριστῶσιν ἀντικείμενα τῆς αἰσθήσεως, ἀλλὰ τύπους μάρον τῆς ἐποπτείας καὶ δικυνόσεως, ἥτοι σχέσεις τυπικάς, ὡρὲς δὲ δὲ λαλῶν παρατηρεῖ καὶ νοεῖ τὰ ἀντικείμενα, καλοῦνται λέξεις τύπων (φωνὴς ἴστημοι¹). Τὰ ἐπιφρήματα δὲ δὲν εἶναι λέξεις οὔτε ἐννοιῶν οὔτε τύπων, ἀλλ᾽ ἀπλῶς φθόγγοι· ἔνυρθροι φυχικοὶ παθήματος σημαντικοί.

13. Εἰς τὰς λέξεις τῶν τύπων, ἥτοι τὰς ἀσήμαντις φωνὰς ἀνήκουσιν αἱ ἔξτις·

a) Αἱ ἀρτωρυμάτιαι² αὗται δηλοῦσι τὰ ὄντα οὐχὶ κατὰ τὸ ὑλικὸν κατῶν περιεχόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὰς τυπικὰς κατῶν σχέσεις πρὸς τὸν λαλοῦντα. Τὸ διὸ τῶν ἀντωνυμιῶν δῆλον δηλούμενον ἀντικείμενον ἀναρρέρτεται ἡ πρὸς τὸν λαλοῦντα, ἡ εἰς τὸ περὶ οὐ λαλεῖ, ἡ πρὸς τρίτον κατέναντι τοῦ λαλοῦντος ἰστάμενον. Αἱ ἀντωνυμίαι δικιοῦνται εἰς οὐσιαστικάς, ἐπιθετικάς καὶ ἐπιφρήματικάς διὸ τίθενται ἐν τῇ προτάσει ὡς ὑποκείμενα, ἀντικείμενα, προσδιορισμοὶ καὶ ὡς κατηγορούμενα μετὰ ἑρμ. συνδετικοῦ. Τὰ ἀντωνυμικά ἐπιφρήματα δηλοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σχέσεις τοπικάς ὡς ἔταιθα, ἐκεῖ κτλ., σπανιώτερον χρονικάς ὡς τότε ἡ τοῦ εἰδήσους καὶ τρόπου· ὡς οὐτως, ἀδε.

b) Τὰ ἐπιφρήματα ταῦτα, χρόνον, ἐτάσεως ἥτοι τοῦ βαθμοῦ, τῆς ποσότητος καὶ τοῦ τρόπου· ὡς ἄρω, κάτω γῆρ, χθές σφρόδρα, μάλα· πολύ· πολλάκις, διά· οὐ, μή, ἥ, ρατ, μήρ· κτλ.

c) Αἱ προθέσεις³ αὗται δηλοῦσι τὴν σχέσιν τοῦ τόπου. γρό-

1) Cf. Herling Frankf. Gelehrtenver. 1821. III st. §. 36. Becker Organism. §. 47. Heyse System der Sprachwissenschaft §. 39.

vou, αιτίας, εἰδους καὶ τρόπου, ἐν τῇ ἀντικείμενόν τι εὐρίσκεται πρὸς τὸ κατηγορούμενον (φῆμα). ὡς οικεῖ ὑπὸ γῆς· ἐξ ήμέρας ἐπορεύθη ἵπτ' ἀραιδρίας ἀπέφυγε· διὰ σπουδῆς ἐμαχήσατο. Αἱ προτέστεις τὸ πρώτον ἡσκν ἐπιβέβηκατ τοπικά, ως ἔτι καὶ νῦν συγχρ. ὡς τοικῦντα ἀποκτητῶν, ιδίως δὲ εἰς τὰ ὄμηροι. ἔπη.

d) Οἱ Σύνθεσιμοι, οἵτινες γρηγοριμένουσι πρὸς σύνδεσιν τῶν προτάσεων ὡς καὶ, τέ, θε, κτλ.

e) Τὰ ἀριθμητικά, ἅτινα ἐφράζουσι τὴν ἀριθμητικὴν σχέσιν, ἐν τῇ ἀντικείμενόν τι εὐρίσκεται πρὸς τὸν λαλοῦντα. Ταῦτα δέ, ἔξιρουμένων τῶν τεσσάρων τῇ πέντε πρώτων ἀριθμῶν, ἐσχηματίσθησαν παρὰ πάντας τὰ ἀλλὰ μέρη τοῦ λόγου βραχδύτατα· διότι, ἐπειδὴ ἡ ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ εἶναι τὶ ἀφροδημένην, ἡ δήλωσις τούτου προϋποτίθεται ἀκριβεστέρων τῆς γλώσσης συνειδήσιν¹⁾.

f) Τὸ φῆμα εἴραι, δέκαν δὲν δηλοὶ συγκεκριμένην ἀρματικὴν ἔννοιαν οἷον εἰνὶ =ζῆν, ὑπάρχειν, ἀλλὰ γρηγοριμένη μόνον ὡς σύνδεσμος τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τοῦ ὑποκειμένου, τίθεται ἀντὶ τῶν ἀλλιτικῶν τοῦ φήματος καταληξεων (ἰδ. §. 345, 3. 350, 2. 353). Τοικῦντα εἶναι καὶ ἀλλὰ τινὰ φήματα· ως τὸ δέρασθαι, χρή, δεῖ, ἅτινα ἐφράζουσι τροπολογικάς σχέσεις τοῦ δυνατοῦ καὶ ἀνχυγκάσιον.

14. Εἰδομεν δὲ μέχρι τοῦδε, ὅτι αἱ εὑμετάβλητοι τῶν λέξεων ἀναφοραὶ (γραμματικαὶ σχέσεις) δηλοῦνται ποτὲ μὲν διὰ τῆς αλίσεως, ποτὲ δὲ διὰ τῶν τυπικῶν λέξεων (φωνῶν ἀσήμων). Πλὴν ἀλλὰ τὸ γλωσσικὸν πνεῦμα φύκινεται ἐνεργῆσαν καὶ ἀλλῶς, ἐσχηματίσεν δηλ. ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν λέξεων νέας, αἵτινες δικρέφερουσι τῶν ῥίζικῶν των λέξεων κατά τε τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν τύπον. Ἡ δημιουργικὴ κύστη γλωσσικὴ ἐργάσιξ κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι ἡ ἀρματικὴ λέξις ποτὲ μὲν πάσχει φωνητικὴν τινὰ μεταβολήν, ποτὲ δὲ λαμβάνει κατάληξιν ιδίαν· ως γρέγρω, τροφή, τροφ-έω, τρόφημα, τρόφ-ια, τρόφ-ιμος, τροφ-είκι, τροφ-εῖον. Ἐν τῇ προέκτινοσι δὲ ταῦτη ἀναπτύξει τὴν γλῶσσα χωρὶς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξέφρασε καὶ ὀλοκλήρου τῆς προτάσεως τὴν σχέσιν διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως (λέξεως συνθέτου), ως τοῦτο εἰδομεν ἐν τῇ §. 338.

15. Ἡ πρότασις ἡ συνισταμένη ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ἀντικείμενης καὶ ἐπιθετικῆς σχέσεως δύναται νὰ εὐρυθῇ ἐπὶ πολὺ διότι οἱ ἀντικείμενοι καὶ ἐπιθετικοὶ προσδιοριστοὶ συνδέονται μετὰ νέων ἀντικειμενικῶν καὶ ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν οἷον ἡ τῷ 'Ελλήνων ἀπὸ τῷ Ηερσών λαμπρῶς γενομένη νίκη οὕποτε τῷ χρόνῳ ἐξ ἀτθρώπων μηῆμης ἐξαλειφθήσεται. Δύναται προσέτι νὰ συνιδέθῃ καὶ πρότασις μετ' ἄλλης προτάσεως. Ἐν δοφ δ' ὁ ἀνθρωπός εὐρίσκεται ἐν τῇ κατωτάτῃ βραχμῖδι τῆς πνευματικῆς

1) I. Heyse System der Sprachwissenschaft σ. 104

ἀναπτύξεως ἐκφράζει τὰς ἴδεας αὐτοῦ δι' ἴδιαιτέρων προτάσεων τὴν μίχη μετὰ τὴν ἀλλην, χωρὶς νὰ δηλοῖ τὴν ἐσωτερικὴν συνάρτειαν καὶ ἀμοιβαίνων σχέσιν τῶν ἐννοιῶν καὶ δι' ἐξωτερικῶν τύπων. Ἐν τῇ προθιανούσῃ δημώς καθ' ἐκάστην ἀναπτύξει τοῦ πνευματικοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος κατορθοῖ νὰ διαχρίνῃ, ὅτι οἱ προ-
αλλήλως κείμεναι ἐννοιαι τοσανται πρὸς ἀλλήλας ἐν ἐσωτερικῇ συναρτείᾳ· οὕτω δὲ παρίσταται αὐτῷ ἡ ἀνάγκη νὰ δηλώσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ταύτην συνάρτειαν καὶ ἐξωτερικῶς διὰ τοῦ λόγου· ἐν τεῦθεν προέκυψαν οἱ σύνδεσμοι, οἵτοι δημιούργημα λεκτικόν, διπερ δηλοῖ τὴν σύνδεσιν τῶν συγγενῶν κατὰ τὸ περιεχόμενον προτάσεων, καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ δι' αὐτοῦ ἐκφραζομένου δια-
νοῆματος· τοιούτοι εἶναι οἱ τέ, καὶ, δέ, μέρ, οὐδέ, οὔτε.. οὔτε,
γάρ, ἄρα, οὐν κτλ. Ὁ συνδεσμικὸς δημώς τῶν προτάσεων τρόπος
ἔκειτο τὸ πρῶτον ἐν τούτῳ, ὅτι τὰς παραλλήλως πρότερον καὶ
ἄνευ συνδέσμου κείμενας προτάσεις συνήρει πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν
ρηθέντων συνδέσμων καὶ σφιγκτότερον συνηπτεν αὐτάς.

16. Ὁ κατὰ μικρὸν δὲ βαθύτερον εἰς τὰς ἐννοιας εἰσγωρῶν νοῦς καὶ σφρήνειαν ἐπιδίωκων ἀνεκάλυψεν, ὅτι μεταξὺ τῶν οὕτω πρὸς ἀλλήλας συνειρμένων ἐννοιῶν ὑπάρχει οὐσιώδης τις διαφο-
ρά, καθόσον αὗται ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας ἡ οὕτως, ὥστε ἡ μίκη παρακειμένη τῇ ἀλλῇ δικτυοῖται ἀνεξαρτησίαν τινά, ἡ οὕτως ὥστε ἡ μίκη συμπληροῦ ἡ προσδιορίζει τὴν ἔτεραν, τὸ ἐν δηλ. μέλος παρίσταται ὑποτεταχμένον καὶ ἐξηρτημένον ἀπὸ τοῦ ἀλλοῦ καὶ ὑπὸ αὐτοῦ φερόμενον. Ἰνα δηλώσῃ δὲ ἡ γλῶσσα τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ἐξηρτημένων ἐννοιῶν σύνδεσιν μετὰ τῶν ἀνεξαρτήτων μετε-
χειρίσθη πάνυ εὐφύῶς ποτὲ μὲν τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, ποτὲ δ' ἐσχημάτισε καὶ ιδίους συνδέσμους ἐκ τῶν ἀναφορικῶν· οἷοι τά, ὅτι, ὡς, διπλα., ἵρα, ὅτε κτλ. Οὕτω λοιπὸν ἀνεπτύχθη ἡ πρότασις ἡ ἐκ χυρίας καὶ δευτεροίσης συνισταμέρη. Αἱ δευτε-
ρεύουσαι προτάσεις ἀντιστοιχοῦσι κατὰ τὴν γραμματικὴν αὐτῶν σχέσιν ποτὲ μὲν πρὸς τὸ οὐσιωτικόν, ὑποκείμενον ἡ ἀντικείμε-
νον, ποτὲ δὲ πρὸς τὸ ἐπίθετον, καὶ ἀλλοτε πρὸς τὸ ἐπίθεμα ἡ ἐπιθέματικὴν ἐκφραστιν, καὶ διὰ τοῦτο καλοῦνται προτάσεις οὐ-
σιαστικατ, ἐπιθετικαὶ καὶ ἐπίθεματικαὶ¹⁾. πρβλ. τά, ἡγέλθη,
ὅτι οἱ "Ελληνες ἐρίκησαν, πρὸς τό, ἡ τῶν 'Ελλήνων ῥίξη ἡγ-
έλθη" τό, οἱ πρέσβεις ἐπήγγειλαν, ὅτι οἱ "Ελληνες ἐρίκησαν,
πρὸς τό, οἱ πρέσβεις ἐπήγγειλαν τὴν τῶν 'Ελλήν. ῥίξην" τό, οἱ
"Ελληνες ἐπολιόρκησαν τὴν πόλιν, ἣν οἱ πολέμιοι ἡρόικεσσαν, πρὸς τό,

(1) Ιδρυτής τῆς θεωρίας ταύτης περὶ τῶν δευτερευουσῶν προτάσεων εἶναι ὁ
ζεῦνος; γλωσσοδίῃς S. H. A. Harling: Όδε Frankl Lehrtenver. III. St.
1821, erst. Kurs eines wissenschaftl. Unterrichts in der Deutsch. Spr. I Th.
1833. I, Ιδίως II. Th. 1832.

οἱ Ἐλληνες ἐποιέορκησαν τὴν ὑπὸ τῶν πολεμιῶν ἑαλωκνίαν πόλιν, τό, οἱ πολέμουι ἀπέργυοι, ὅτε ἡμέρα ἐγένετο, πρὸς τό, οἱ πολέμι. ἄμφη μέρα ἀπέργυοι. Τὰ μέρη δὲ τῆς δευτερευούσης προτάσεως δύνανται πάλιν νῦν προσλάβωσι καὶ ἄλλους δευτερευούντας προσδιορισμούς, οἵτινες δύνανται νῦν ἀναπτυχθῶσιν εἰς δευτερευούσας πάλιν προτάσεις, καὶ οὕτω παράχγεται ἡ περίοδος.

17. Τὸ δῆμα λοιπόν, ἐπειδὴ χρηκῖδις δι' αὐτοῦ ὑπετυποῦστο ἡ πρότασις ἐν τῷ ἀπλουστέτῳ αὐτῆς τύπῳ, ἀπ' αὐτοῦ δὲ πάλιν κατὰ μικρὸν ἀνεπτύχθη εἰς τὴν περίοδον, ἣτις τεγνικῶς ἀναπτυχθεῖσα εἶναι τὸ κάλλιστον καὶ τελείωταν δημιουργηματοῦ ἔνθρωπίνου πνεύματος, θεωρεῖται ὡς βίζα, ἐξ οὗ ἀνεβλαστήσεν ὁργανικῶς τὸ γλωσσικὸν δένδρον μεθ' ὅλων τῶν ἀπείρων καὶ θυματτῶν αὐτοῦ κλέδων.

§. 346. Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ιδιωμάτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν οὐσιαστικῶν.

α) Μετωρίγμικὴ χρῆσις τῶν οὐσιαστικῶν.

1. Πρὸς ἡ μεταβολεν εἰς αὐτὴν τὴν σύνταξιν, ὀφείλομεν νῦν προτάξαμεν παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τινῶν ιδιωμάτων τῆς ἑλλ. γλώσσης ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων, ἐπιθέμματων καὶ ὄμητων· τὰ ιδιώματα δὲ ταῦτα εἶναι μᾶλλον ῥητορικὴ ἢ γραμματική. Καὶ πρῶτον μὲν ἐννοοῦμεν τὴν μετωνυμικὴν χρῆσιν τῶν οὐσιαστικῶν, δεύτερον δὲ τὴν συνεπτυγμένην ἔννοιαν ἀρχηρημένων οὐσιαστικῶν, τρίτον ιδιώματά τινας ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οὐσιαστικῶν, καὶ τέλος τὴν παράξεσιν τοῦ ἐπιθέτου, ἐπιθέμματος καὶ ῥήματος.

2. Ἡ χρῆσις τῶν οὐσιαστικῶν μὲν σημασίαν ἀφηρημένην ἔντι συγκεκριμένης (μετωρυμία) ἀπαντᾷ ἐπὶ τῇ ἑλλ. γλώσσῃ συχνότατα. Τοῦ τρόπου τούτου ἡ χρῆσις κατὰ πρώτον ἕρξετο ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς χειρὸς τῶν ποιητῶν. Ἀγκαπᾶ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἡ ποιητ. γλώσσα τὴν ἔκφρασιν ταῦτην, ὡς παρέγουσαν τῷ λόγῳ τεμνότητα, γλαυφύροτητα καὶ ἔμφασιν· οὕτω παρ' Ὁμήρῳ τὰ γέρος, γόνος, ἀντὶ νίδος Ἰλ. Γ, 180 «ἡ δ' ἔπει τοῖν γέρος οὐδὲ ἀνθρώπων». πρόδλ. Ἰλ. Ε, 635. Ἰλ. Τ, 124. Ὁδ. ζ, 216. Ὁδ. ζ, 274. Οὕτω καὶ τὸ γένετη Ἰλ. Φ, 191· «χαίρετε, Λυγκήδος γένετη» Ἡσ. ἀσπ. 283. Πίνδ. Π. 4, 136· τὸ γενέθλην καὶ παρ' Ὁμ. «Τυν. Ἀπόλλ. 136 «Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην» καὶ παρὰ τοῖς μαγν. ἐπικ. σύνηθεσι¹. Τὸ λόγευμα ἀντὶ παιᾶς Εὔρ. Φοιν. 803. 1019²· τὸ γένετης ἀντὶ γενέργης, «Ωκε-

1) Ἰδ. Spitzner Excurs IX. εἰς Ἰλ. 2) Ἰδ. Maetzner εἰς Δυκουργ. §. 100. σ. 253. Σημ.

νόν τε, θεῶν γένεσιν» Ἡλ. Ε, 201 καὶ 246. Ὁμηλική = συνομήλικες Ὀδ. γ. 49. Κῆδενμα = συγγενεῖς Σοφ. Οἰδ. τ. 85 μετὰ σ. Wunder. Εὐρ. Ὁρ. 477, «ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέκ τροφὴ μ. σ. Wunder. καὶ τὰ «μητάδων ἀριῶν τροφαὶ» Κύκλ. 189· «ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἔμοῦ» = συγγενεῖς Ὁρ. 1233· «κάκ’ ἐλέγχεα» = δειλὸν Ἡλ. Β, 235· «αιδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε;» = ἀναιδεῖς» Ἡλ. Π, 422· «φράξεο νῦν, μή τοι τι θεῶν μήτρια γένωμα» = ἄξιος ὄργης Ἡλ. Χ, 358. Ὀδ. λ, 73· «κατάπικυρ» = καταπικυρικός, Ρ, 38· «(γυναῖκα) πατέρι τε σῷ μέγχ πημα, δυσμενέσιν μὲν χάρακ, κατηφείην δέ σοι αὔτῷ», Γ, 50. 51. Ζ, 283¹). Παρὰ τοῖς τραγικ. καὶ ἄλλ. ποιηταῖς ἐπὶ προσώπων, τά, πόσος, στόγος (Αἰσχ. Χο. 1024), ἀτη, πῆμα, ρόσος, ἔρις, μῆτρις, μῆτις, τιμαὶ, φλέξ (Εὐρ. Βάκ. 8), ποιμην (Εὐρ. Ἡλ. 725) κτλ.²) Συχνὸν παρὰ τοῖς τραγ. καὶ τά, ἀγεμόνευμα = ἡγεμών· τέμφενμα = νύμφη· μίασμα (Αἰσχλ. Χο. 1024), ὑδρωμα, βόσμημα, κώκυμα, ζηλώματα, πρεσβέματα (Εὐρ. Ἡλ. 173). Αἱ σκωπικαὶ λέξεις, παρὰ τοῖς τραγ. καὶ κωμ., ἐνίστε δὲ καὶ τοῖς πεζογρ., τρίμμα, παιπάλημα, ἄλημα = τετραπεριφρενένε, παμπόνηρε καὶ δόλιε· κρότημα = ἀθυρόγλωσσε, φραδλατέ· περίτριμψ δικῶν ἢ ἀγορᾶς = ἀτιμε, στρεψόδικε Ἀεφ. Νεφ. 447. Δημ. 18, 127· «ὦ κάθαρμα» = βράχυμα, βρωματερὲ Δημ. 18, 128· φθόρος = δικρόθορες Ἀεφ. Ἰππ. 115¹· γέλως = περίγελω(ν) τοῦ κόσμου Σοφ. Οἰδ. Κ. 902· «Μηδείν, τὰν Πελίκο φόρος» = τὴν φονεύτρινην Πίνδ. Π. 4, 250. Σπανίως ταῦτα τίθενται ἐπὶ καλῆς σημασίας· οἶον τὸ μέλημα=ἀγκυπητὲ Πίνδ. Π. 10, 59. Ἀποσπ. 63. 237, Boeck.

3. Ἐνταῦθη ἀνήκουσι καὶ τὰ παρὰ τοῖς ἀττικ. πεζογρ. ληρος = φλύκρος Ηλ. Θεοίτ. 176, d. μ. σημ. Stallbaum· ὀλεθρος, ὃς τὸ φύδρος, ἵδε ἀριθ. 2· «ολέθρου Μακεδόνος» Δημ. 9, 31· «ολεθρος γραμματεύεις», 18, 127· καὶ Ἡρ. 3, 142. Σύνηθες τὸ ὁ βίος = τὸ βύο, ἡ περιουσία· τό, ὅτι ὄγελός ἐστι=ξεριστος, ὀφέλημας Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 6 «παρπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους καὶ ὅτι περ ὄγελος ἢ τὸ τοιούτον στρατεύματος» τὸ ἄρθρος παρόν τε ποιητ. καὶ πεζ. «τὸ Περσῶν δὲ ἄρθρος οὐγεται» =οἱ ἀκμαῖοι, ἐκλεκτοί, μάχιμοι, τὸ ἄνθος Αἰσχ. Ηερ. 248 καὶ 59· «ὅτι ἡ κατὰν ἄνθος, ἀπολάθει» Θουκ. 4, 133 μ. τ. σημ. Πόππ. (ἴδε καὶ Ἡρ. 9, 31 «ὅτι μὲν ἦν κύτος δινατιθάτατος (=οὖσιαδέστατον) πάντας ἀπολέξεις ἔστησεν ἀντίον Ακαδεμιονίων» τό, πράγμα³)=πράσωπον, ἀτρομόν, «Ἀκάριτος, μέγα πρᾶγμα, ἰσοκράτους μακηπτής» Δημ. 35, 16. Συνάθη παρὰ τα

1) Σημ. μεταγλωττιστοῦ. Χίριν συντομίας παραλείπεται τὸ Ἡλ. καὶ Ὀδύσσ. Τὰ μεγάλα τοῦ Ἀλκαζήνου Γράμμ. δηλοδούσιν Ἡλ., τὰ δὲ μικρὰ Ὀδ. 2) Ἱδε Ματθ. Η. §. 429. Bernhardy Σύντ. Ἑλλ. σ. 45. Lohck εἰς Σοφ. ΑΓ. 380. 310.

3) Ἱδε Bornem εἰς Ξεν. Κορ. 6. 1, 36.

τοις ίστοριογρ. καὶ ῥήτορ. τὰ περιληπτικὰ ὄνδρατα· οἷον πρεσβεία=πρέσβεις· συμμαχία=σύμμαχοι· ὑπηρεσία=ὑπηρέται· ἐταιρία, δουλεία (Θουκ. 5, 23 κτλ.)· φυγὴ = φυγάδες; (Θουκ. 8, 64. Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 9 κτλ.)· φυλαχὴ=φύλακες· ηλικία=ηλικες· συγγένεια· Ηεραπελα· ἀκιλονθία¹⁾ γερότης (Θουκ. 2, 8°), τὸ βάρβαρον (Πλ. Μενέζ. 241, d) κτλ. Περιεργα τάξ, «τὴν πόλιν παίδευσιν (=διδάσκαλον) εἶναι τῆς Ἑλλάδος» Θουκ. 2, 41· «κοιμᾶσθαι ἐγγυτάτω τοῦ πόθου» = ποθουμένου ἀντικειμένου Πλ. Φιλίδρ. 252, α· «τὴν θυγατέρα, δεινόν τι καλός καὶ μέριθος» Ξεν. Κύρ. 5, 2, 7. «Ἡ προτρώνυμος ὡς φιλότης=ῶ φίλατέ μοι Πλ. Φιλίδρ. 228, d· μ. σ. Stallb. Συχνὰ τὸ ἀφρηρόν. ψεῦδος ἀντιτίθεται παρὰ Πλάτ. τῷ ἐπιθέτῳ ἀληθές, Ἀπολ. 34, ε «εἴτ' οὖν ἀληθές, εἴτ' οὖν ψεῦδος» μ. σ. Stallb. Κρητ. 430, α «τὸ μέν τι αὐτῶν ἀληθές, τὸ δὲ ψεῦδος».

4. Καὶ συγκεκριμένα ὄνδρατα πραγμάτων τίθενται ἐνίστε ἀντὶ προσώπων· οἷς τὰ «τὸν γέροντα τύμβουν (=τὸν πλησίον ὃντα τοῦ θυνάτου καὶ τοῦ τάφου)» Εὐρ. Μῆδ. 1209 μ. σημ. Pflugk. «έρζην ὁρίκες σφροῦ» Ἀριστ. ὄρν. 1365· «Φιλημάχιον, τὴν σφρόν» Δουκ., θε. πρᾶσ. 11, 3. Οὕτως ἐνίστε ὁ τόπος ἀντὶ τῶν περιεχομένων προσώπων ὡς θέατρον ἀντὶ θεατῶν· Ηρ. 6, 21 «ἐς δάκρυκ ἔπειτε τὸ θέατρον». Πλ. Κριτ. 108, b· «τὴν τοῦ θεάτρου διάνοιαν» Θουκ. 3, 2 «Ἄσθος ἀπέστη ἀπ' Ἀθηναῖσιν, βουληθέντες κτλ.» καὶ παρόν. «ξυνοικίζουσι τὴν Λέσβον ἐς τὴν Μιτυλήνην». 3, 4· «Λέσβῳ πάσῃ πολεμεῖν»· οὗτω Σιδῶρ = Σιδῶνοι: «Ἀβυδος = Ἀβυδηνοὶ κ.τ.λ. Συχνότερον δημως, ὡς καὶ ἐν τῇ λατ. τίθενται οἱ κάτοικοι ἀντὶ τοῦ τοπικοῦ ὄνδρατος» ὡς «Φωκέων στρατευσάντων ἐς Ασσυρίας, τὴν Ακεδαχμονίων μητρόπολιν Θουκ. 1, 107 μ. σημ. Πόππ. «ἐπορεύθησαν εἰς Γαδήρον» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 1· «εἰς Πέρσας» Κυρ. 8, 5, 20· «κύτος ἐν Βοιωτοῖς περιεινασσού» Θουκ. 1, 107, 4, 108.

5. Μετωνυμικοὶ δὲ ἐκράξεις εἰναι καὶ κι ἐπόμεναι γιγήν, συγχά ἀντὶ πεδίον μάχης. Ξεν. Ἀν. 2, 2, 6· «ἐν τοῖς δυοῖς ὅβολοῖς ἔθεωρουν» = ἐν τῇ θέσει τῇ τιμωμένῃ ἀντὶ δ. δε. Δημ. 18, 28. «Ἡ ἔννοια ἐνὸς τῶν πολλῶν ἀντικειμένου τινὸς τίθεται περιληπτικῶς. ἀντὶ τοῦ τόπου, εἰς δὲ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ὄπωτεδήποτε ἀνήκει· ὡς κέραμος = φυλακή, Ε, 387· θάκος = κάθισμα²⁾ Ε, 26. ο. 468. Ηρ. 6, 63· «ίνα σφ' ἀγορὴ τε θέμις τε» = δικαστήριον Λ, 807· σίδηρος = σιδηρουργεῖον Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 7· δείγμα, κυρίως τὸ δείγμα ἐμπορεύματός τινος, ἀλλὰ καὶ δὲ τόπος, ἐνθά ἐκτίθενται τὰ δείγματα γάρον ἐμπορίου, 5, 1, 21· τὰ δύτλα = δύλιται συχν. παρὰ Ξεν. Ἀν. 2, 2, 4 κτλ. ἀσπίς = ἀσπιδοφόρος κ.τ.λ. ίδε §. 347, 1. Συχνὰ ἐν τῇ ἀττικῇ γλώσσῃ τὸ δνομα τοῦ εἰδίους τῶν τροφίμων ἀντὶ τοῦ τόπου, ἐνθά ταῦτα πωλοῦνται· ὡς ἵχθυες =

1) "Id. Lebeck. εἰς Ἡρωδίαν. σ. 469.

ἰχθυοπωλεῖον Ἀρφ. Σφ. 789· οἴτος=οἰνοπωλεῖον Ἀρφ. παρὰ Πολυδ. 10, 75· μύροι = μυροπωλεῖον, Ἀρφ. Ἰππ. 1375· τὰ λάχανα Ἀρφ. Λυσ. 557· ὄψοι Ἀρφ. ἀποσπ. 232. 464· ἔλαιοι = ἐλαιοπωλεῖον Μενδρ. ἀποσπ. 339, Meineke: χρόμυνοι = κρεμυδοπωλεῖον Εὔπλ. π. Πολυδ. 9, 47· σήσαμα = στησκμοπωλεῖον Μοίρ. σ. 351· τυρός = τυροπωλεῖον Λυσί. 23. 6, 7. κτλ.¹⁾. Ἡ ποιητ. γλῶσσα εἶναι πλουσιωτάτη μετωνυμιῶν τολμηροτάτων, ώς Σοφ. Οἰδ. Κολ. 97· πτερός = οἰνός=augurium. Ἐνίστε καὶ τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ μέρους· ώς ἡ βοῦς = ἀσπίς, τὸ βόιον δέρμα, ἐξ οὗ κατεσκευάζετο ἡ ἀσπίς, ἡ αἰτική. βῶν εἶναι τύπ. δωρικός Η, 238· βρεσσοί, βδας Μ, 105. 137· λέωρ = λεοντῆς Λουκ. π. δ. ιστ. συγγ. 10.

b) Συνεπτυγμένη σημασία τῶν ἀφηρημέρων οὐσιαστικῶν.

6. Τὰ ἀφηρημέρα οὐσιαστικὰ τῶν ἀρετῶν ἢ κακιῶν τίθενται πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν προερχομένου ἀποτελέσματος δυνάμει τῆς συνεπτυγμένης αὐτῶν σημασίας, ώς Σοφ. Ἀντ. 924· «τὴν δισσέθειαν εὐτεθοῦσ’ ἐκτησάμην» = τὸ ἔγκλημα τῆς δυσσεθείας· Ἦλ. 968 «εὐσεθείαν φέρεσθαι» = τὸν ἐπικινον τῆς εὐσεθείας· Αἰ. 75 «δειλίαν ἀρῆ» = αἰτίαν τῆς δειλίας crimen ignaviae. Εὔρ. Ἱρ. Τ. 676 «δειλιαρ καὶ κάκηρ κακτήσομαι». Μήδ. 218 «δισσελειαρ ἐκτήτικτο καὶ φαθυταρ». 296 «ἥς ἔχουσιν ἀρριάς» (=ἀργίαν ἔχειν = ἀργίας αἰτίαν ἔχειν)· Ἐλ. 1097 «κάλλος ἐκτήτω» = δᾶρον τῆς ὥραιότητος· Θουκ. 1, 33 «φέρουσα ἐς τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν» = δᾶρον ἀρετῆς μ. σ. Ποππ. Λυκούργ. 49 «τὰ ἀθλα τοῦ πολέμου τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐστὶν ἐλευθερία καὶ ἀρετὴ» = δᾶρος δι' ἀρετῆς Maetzner²⁾.

c) Ύδιώματα ως πρὸς τὴν χρήσιν τῶν ἀριθμῶν.

§. 347. a) Ἐνικός.

1. Ὁ ἐνικός ἔχει ἐνίστε σημασίαν περιληπτικήν, διὸ τίθεται ἀντὶ πληθυντικοῦ. Ἡ χρῆσις αὕτη προσήλθεν ἐκ τῶν ποιητῶν, οἵτινες ἐκλαμβάνοντες τὴν πληθὺν ώς μονάδα ζητοῦσι να ἐξάρωσι τὴν σεμνότητα τῆς ποιητικῆς αὐτῶν γλώσσης. Π, 11 «τέρεν κατὰ δάκρυνοι εἰνεῖς» ίδ. Σοφ. Οἰδ. Κ. 1251. Ξ, 16 «ώς δ' ὅτε πορφύρη πέλαχος μέγχ κύματι κωφῷ» ίδ. Δ, 422. α, 162. μ, 169. Αἰσχυλ. Ἐπτ. 192. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἡρδ. 4, 110. 7, 193. Θουκ. 3. 89. Παρὰ τοῖς τραγικ. καὶ λοιποῖς ποιητ. τὸ ἀκτίς (Σοφ. Ἀντ. 100. χορ.). «Κάζδμον τε τὸν σπείρχντα γηγενῆ στάχυν» = Σπερ-

1) Ἡδ. Πολυδ. 9, 47. Pierson εἰς Μοίριδ. σ. 351. Bernhardy Ἐλλ. Σύν. σ. 57.—2) Ἡδε Bernhardy. Ἐλλ. Σύντ. 56. Πόππ. εἰς Θουκ. 1. 3. τύμ. 1, σιλ. 249, Schneidenwin εἰς Σοφ. Ἀντ. 924.

τῶν Εὐρ. Βάκ. 264· «ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε σταγάρων» Αἰσχύλ. Αγ. 1083. «Ἀργείης σὺν αἰχμῇ» Πίνδ. Ο. 7, 19=κλιμπταῖς· Εὐρ. Φιλ. 78 «πολλὴν ἀθροίσκες ἀσπίδαν» Αργείων» μ. σημ. Klotz. 442 «μυρίχνια ἄγων λόργχην». Αἰσχύλ. Πρ. 370 «πᾶς ἀνὴρ κώπης (=κωπηλατῶν) ἀνακέν». Εὐρ. Κύρ. 86 «κώπης ἀνακταξεῖ». Ἐν τῷ πεζῷ Ἡρδ. 5, 30 «ἀντανισχίαιν ἀσπίτον» καὶ Σεν. Ἀν. 1. 7, 10· ἡ ἰππιος = τὸ ιππικὸν (ἀπὸ Όμήρ. Η. 342 σχεδὸν ἀνευ ποικιλ. γραφ., εἰ καὶ ὁ Spitzner τὸ δικαιοικητεῖ), Ἡρδ. 1, 80 «καταξέβωδῆσκες τὴν ἵππον». 5, 63 «χιλίην ἵππος» ἵδε Σεν Κύρ. 4, 6, 2. Ἡρδ. 1, 80 «τῇ καμήλῳ (ταῖς καμήλοις) ἔπεσθι: τὸν πεζὸν στρατὸν ἐκέλευε». 8, 140 «δύναμις ὑπὲρ ἀνθρώπους ἡ βρεστοῦς καὶ χειρὸς ὑπερμήκης» = στρατὸς ὑπερου., μετὰ τῆς δευτερευούσ. σηματ. τῆς ἴσχυος ἵδε 7, 20. Θουκ. 3, 96. Προσέτι τὰ κέραμος Θουκ. 3, 74. 4, 48 καὶ μετὰ πληθυντικοῦ «λίθιοις τε καὶ κεράμῳ» 2, 4· πλίνθος 3, 20. 4, 90· (πλίνθοι ὅμως 4, 68)· ἀμπελος 4, 30. 90. 100· κάρηκ 4, 26· δάς 7, 53· καρπός 3, 15· ἐπαλῆς 2, 13. 7, 28· κάλαμος Σεν. Ἀν. 1. 5, 11¹⁾ (ἐσφραγένως συγκρατεῖται ἐνταῦθι καὶ τὸ ἐσθῆτης, διότι τοῦτο, ὡς καὶ τὸ λατ. vestis, δὲν δηλοῖ τὰ καθ' ἔκκλησα τῆς ἐνδυμασίας, ἀλλὰ ὀλόκληρον τὸ περίβλημα τοῦ σώματος· ὁ πληθυντ. ἀναρρέεται μόνον εἰς πολλὰ πρόσωπα· διὸ ποιητικῶς καλεῖται καὶ πληθυντικὸς σεμίοπρεπής, ὡς Εὐρ. Ἐλ. 421.)· περὰ τὸν πληθυντ. καὶ ὁ ἐνικ. Ε. 495 «νύκτας τε καὶ ἥμαρ». Ηίδη. Π. 4, 256 «χυμῷ ἡ νύκτες».

2. Ἰδίωμα τοῦ πεζοῦ λόγου, ὡς πρὸς τὴν γρήσιν τοῦ ἐρικοῦ ἀντὶ τοῦ πληθυντ. εἶναι καὶ τοῦτο, διὸ διὰ τοῦ ἐρικοῦ δηλοῦται καὶ ὀλόκληρον τὸ ἔθρος, καθότι τὸ ὅλον ἔθνος ἡμερένεται ὡς μονάς ἐκπροσωπουμένη ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος. Αἰτίᾳ δὲ τῆς ἐκρρόσεως ταῦτης ἡτο τὸ δεσποτικὸν πολίτευμα· οὕτω «τὸν Πέρσην» Ἡρδ. 8, 108. Συγγὰ προκὼ Θουκυδ. ὁ Μῆδος 1, 69· 3, 54. 6, 17. κτλ. τοῦ Ἀραβίου Ἡρδ. 3, 5. Προκὲ Σεν. ὁ Ἀρμένιος, ὁ Ἀσσύριος κτλ.· περιεργον εἶναι τὸ πρό· Ἡρδ. 1, 69 τὸν "Ελληνα φίλον προσθέσθιν". 8, 2 «ἡ μὴ ὁ Λάκων ἡγεμονεύῃ» 8, 136 «σύμμαχον τὸν Ἀθηναϊδρον ποιησασθαι». 9, 12 «τὸν Σπαρτιήτην». Θουκ. 6, 84 «ὁ Χαλκιδένες». 6, 78 «τὸν μὲν Συρακούσιον, ἐκυτὸν δὲ οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναϊῳ» (ὅπερ ψέγει Διον. ὁ Ἀλικ. εἰς Θουκ. 8 π. 797²⁾). Σπανιώτερον τίθενται μετὰ σηματ. περιληπτικῆς καὶ ἐκρρότεις πολεμίος (=πολέμιοι λατ. hostis=hostes) Θουκ. 4 10· στρατιώτης (=στριῶται λατ. miles=milites) 6, 24. καὶ τὰ ὅρ.

3. Τὸ ἐρικ. οὐδέτερον τῶν ἐράρθρ. ἐπιθέτωρ τίθεται πολλάκις

1) "Ιδε Fischer ad Weller. III. a. σ. 500 Bernhardy 'Ελλ. Σύν. σ. 58. Popp. εἰς Θουκ. 2, 4-2) "Ιδε Γρηγ. Κρήτη σ. 126. Fischer ad Weller σ. 500. Bernhardy 'Ελλ. Σύντ. σ. 59. Krüger σημ. εἰς Διονυσ. σ. 229 Popp. εἰς Θοδώρ. 1. σ. 91· καὶ εἰς 1, 69. 6, 78.

περιληπτικῶς, ἐνίστε δὲ καὶ τὸ οὐδέτ. τῶν μετοχῶν¹. Σύνθες δὲ παρὰ τοῖς ἴστοριογράφοις τὸ οὐδέτ. τῶν εἰς -ικός ἐπιθέτων· ώς τὸ πολειτικὸν = οἱ πολεῖται Ἡρδ. 7, 103. τὸ Ἐλληνικὸν Θουκ. 1, 1· τὸ Δωρικὸν 7, 44· οὕτω καὶ τά, τὸ ὀπλητικόν, τὸ ἵππικόν, τὸ ἔνημαγικόν κ.τ.λ. τὸ ἑραρτίον Θουκ. 7, 44. τὸ ὑπήκοον τὸ πανούργον Σοφ. Ἡλ. 1507· κ.τ.λ. Ἡρδ. 1, 97 «πλεῦνος ἀεὶ γιγνομένου τοῦ ἐπιφοιτεόντος» = πλεύνων γιγνομένων τῶν ἐπιφοιτεόντων· 7, 209 «εἰ τούτους τε καὶ τὸ ὑπομένον ἐν Σπάρτῃ καταστρέψει;». Θουκ. 8, 66 «ὅρῶν πολὺ τὸ ξυνεστηκόδες» = τούς ξυνεστῶτας· Σεν. Ἀπομν. 1, 2, 43 «τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως».

4. Εἴς τινας συντάξεις, ἐν αἷς ἔπειπε νὰ τεθῇ τὸ οὐσιαστικὸν κατὰ πληθυντικὸν ἐν τῇ συνήθει χρήσει τῆς γλώσσης, τίθεται καθ' ἔνικόν, ώς ὁ κατ' αἰτιατ. ἀκριβέστερος προσδιορισμὸς τῶν πληθυντικῶν ἐπιθέτων, ὅπου ὁ διανεμητικὸς ἔνικός ἀναφέρεται εἰς ἐν ἔκαστον· ώς «διάφοροι τὸν τρόπον» Θουκ. 8, 96· «ἡδεῖς τὴν δύνην» Πλ. συμ. 452, b· «γύνηγρ ἄριστοι» Αἰσχ. Πρ. 434· «παραπλήσιαι τὸ εἶδος» Ἀριστοτ. ζῷ. ιστ. 2, 10, 66²). «οἱ ἐπιθέντες τὸν ἔχυτῶν νεκρὸν ὑφῆπτον» Θουκ. 2, 52· «ψιλοὶ δώδεκα ξύν ζυγιδίῳ καὶ θώρακι ἀνέβινον» 70 μ. σ. Πληππ. «τὸν πηλὸν ἐπὶ τοῦ ρώτου ἔφερον» 4, 4· «μετ' ἀσπίδος καὶ δύρατος εἰώθεσαν τὰς πομπὰς ποιεῖν» 6, 58· ποιητικῶς τὸ οῦμα τίθεται μετὰ πληθυντ. «σῶμα συμπεπλεγμένους» Εὐρ. Κύκ. 225 «πέπλοις κοσμεῖσθε σῶμα» Η. 703 (ἀντὶ τοῦ ποδίας ὀκένας παρ' Ὁμήρ. ὁ Εὐρ. λέγει: Ἡλ. 451 «ταχύπορος πόδας»). Συνηθέστερος είναι ὁ πληθυντικ. Ἡδ. §. 348, A. 3.

§. 348. b) Πληθυντικός.

‘Ο Πληθυντικὸς ἀνήκει ιδίως εἰς τὰ προσηγορικὰ ὄντα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ κύρια, τὰ ὑλην σημαίνοντα καὶ τὰ ἀφηρημένα, οὐδὲν ἦτορ τίθενται καὶ ταῦτα κατὰ πληθυντικ., ὅταν σημαίνωσι πολλὰ ὄντα.

1. Τὰ κύρια ὄντα. τίθενται πληθ. α) πρὸς δήλωσιν πολλῶν προσώπων τοῦ αὐτοῦ ὄντος³ ώς «δύο Κρατύλοι» Πλ. Κρατ. 432, i. b) πρὸς δήλωσιν προσώπων ἔγοντων τὴν οὐσίαν ἢ τὰς ιδιότητας τῶν καταλεγομένων προσώπων· ώς «οἱ Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες» Πλ. Θεοί. 169, b· «ὅρῶν αὖ Φαίδρους, Ἀγάθωνας, Ἐρυξιμάχους, Πλυτανίας, Ἀριστοδήμους τε καὶ Ἀριστοφάνας» συμπ. 218. a. b. «Πέλοπες, Κάζδροι, Αἴγυπτοι, Δανκοί» Μενέξ. 245. d. «Χρυσῆ δῶν μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ» Ἀσχ. Αγ. 1414· ἐν τῇ λατιν. ἡ χρῆσις αὗτη είναι συνηθεστέρη.

2. Τὰ τῆς ὑλῆς ὄντα τίθενται συγγάνκις κατὰ πληθυντ.,

1) "I. Matθ. II § 442, 5. Bernhardy σ. 326

2) "I. Lobeck τις Φρόν. σελ. 364-366.

σταν διὰ τούτων δηλῶνται, ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν., ἢ τὰ καθ' ἔκκ-
στον μόρια τὰ τὴν ὅλην ἀποτελοῦντα, ἢ τὸ φαιρόμενον, ὡς ἐπαρα-
λαμβαρόμενον, ἢ τὸ ἄθροισμα, ἢ τὰ διάφορα τῆς ὅλης εἴδη· οὕτω
περ· Ὁμ. συχνά, κορίαι· «κάκιππεσεν ἐν κονίησι» Μ, 23· «φύλλοισιν
ἔοικότες ἢ ψυμένοισιν» Β, 800· «(γῆς ἔρυσσαν) ὑψοῦ ἐπὶ γημά-
θοις» Α, 486· «ἀνέμους καὶ ὄδατα» Ξεν. Ἀπομ. 1. 1, 15· Οἰκ.
5, 9. Κυρ. 8. 1, 44· «τῶν λαμπρῶν καὶ ψυχρῶν ὄδατων» Ἐλλ.
5. 3, 19· «πυροὶ καὶ κρίθι καὶ ὄσπρια» Ἀνάθ. 4. 5, 26. 6· 4,
6· «οἴνους πολυτελεῖς» Ἀπομ. 2. 1, 30· «οἴνους παλαιούς» Ἀνά.
4. 4, 9· τὸ «σάρκες» σύνηθες ἀπὸ Ὁμ. ξύλα Ξεν. Ἐλλ. 3. 3, 7·
«πόνων μὲν ἀνδρείων καὶ ἴδρωτων ἔνοδον (δῆλ. ὑπὸ γυμνοτίων γη-
γνομένων) ἀπειρον» Πλ. Φαίδρ. 239 c· ἵδε Ξεν. Κύρ. 8. 8, 8· «ἐν
γέλαξι τρεφόμενοι» Πλ. νόμ. 887. d. Παρὰ τοῖς τραγικ. συγχ. τὸ
αἷματα· ὡς «ὅσμη βροτείων αἵμάτων» Αἰσχ. Εὑρ. 244· «ἐκ τῶν
πατρών αἵμάτων» Χονφ. 282. κ.τ.λ. Σοφ. Ἀντιγ. 120. Οἰδ. τ.
1279· «φάτνας ἴδοις ἀν αἷμασιν περιρρέμενας» Εὑρ. "Αλκ. 496,
ἐνθα καὶ τὸν Monk· συνηθέστερον τὸ ἀλες ἀπὸ Ὁμήρ. (ἄλλα καὶ
ἄλις 1, 214, τὸ δὲ «οὐδὲ ἄλλα δοίης» ρ, 455, δηλοῖς οὐδὲ ἐν τού-
κον ἄλλα).

3. Τὰ ἀργηρημένα τίθενται κατὰ πληθ., ὅταν δηλῶνται τὰ με-
γικὰ εἶδη, αἱ περιπτώσεις, αἱ καταστάσεις, αἱ ἐνέργειαι, τὸ μέρη
τῆς ἀφροδημ. ἐννοίας, ἢ τὸ φαιρόμενον τῆς ἀφροδημ. ἐνεργείας, ὡς
ἐπικαναλμαζενόμενον εἰς διαφόρους τόπους ἢ γράπτους· διὸ τίθεται ὁ
πληθ. καὶ ὅταν ἡ ἀφροδημ. ἐννοιαὶ διήκη διὰ πολλῶν.

α) Εἰς τὰ Ὁμηρ. ἐπὴ ἐκφέρονται συγχρή καὶ ἀφροδημ. ἐννοιαὶ κατὰ
πληθυντ., ὅπερ εἶναι φυσικὸν εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἀντικειμενικὴν
γλῶσσαν τῆς ποιήσεως ταύτης, ἥτις τὰ μερικὰ εἶδη, περιπτώσεις
κ.τ.λ., ἐξ ὧν προέρχεται ἡ ἀφροδημένη ἐννοιαὶ τῆς ἐνέργειας, δὲν
περιλαμβάνει ὑπὸ τὴν ἐννοιαῖς ἀπλῶς νονθείσης (ἀφροδημενης) μονά-
δος, ἀλλὰ θεωρεῖ καὶ ἐκτίθησι ταῦτα καὶ ὡς πληθύνοντα συγκεκριμέ-
νων φυνιομένων. "Ο ἐνικός ἐν τῇ νεαρῷ γλώσσῃ δηλοῖς συγκεκριμέ-
νον φυνιομένον" ὡς «κακὸν ποιήσεται μετ' οἷς τῇδε μεθημοσύνῃ» (=
διὰ τῆς ἀμελείας, ἥτις νῦν εἰς ὑμᾶς δείκνυται) Ν, 121· «μάχον-
ται ἡγεμόνος κακότητι (= δειλίᾳ ἐνὸς ἀτόμου) μεθυμοσυνῆσι τε
λαῶν» (=ἀμελείᾳ πολλῶν) 108· «(Τρωες) ἀναλκείησι δαμεντες»
Ζ, 74. Καὶ ἐπὶ ἐνὸς ὑποκειμένου «ῳλεσκ λαὸν ἀτασθλίησιν ἐμῆ-
σιν» Χ, 104· «ποδῶκειήσι πεποιθῶς» Β, 792· «("Ηρη) δολορροεύ-
νης ἀπάτησεν» Τ, 97· «ἀγγηνορίησιν ἐνῆκας 1, 700· «(γυνὴ) πάντ
έφύλασσε νόσου πολυιδρείησιν» 6, 346· «εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων»
ε, 250· οὕτω καὶ τὰ ἔντροσύναι, ὁμοφροσύναι, ἀγραδίαι, ἀγηρο-
ρίαι, κ.τ.λ. θάρατοι = εἰδὴ θυνάτου, μ, 341). "Ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ
ἀπαντῶσι περισσότερα ἀφροδημένα ἢ ἐν τῇ Ἰλιάδι, εἰ καὶ πολλὰ

3) Ματθ. Γραμμ. II § 293. σελ. 750.

τούτων, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἐκληπτέα ως συγκεκριμένα. Ήσαρ' Ἡ-
σιόδῳ ἡ χρῆσις τοῦ πληθυντικοῦ τῶν ἀφρηρημ. εἰνε ὡς καὶ παρ' Ὀ-
μήρῳ· ως «Ζηνὸς φραδμοσύνησιν» Ἡσδ. ἔρ. x. ἡμ. 245· «ἀφραδίης
ἀλιταινεται ὄρφανα τέκνα» 330· καὶ ἐπὶ πολλῶν 134.

b) Οἱ λυρικοὶ καὶ τραγικοὶ ποιητ. μεταχειρίζονται τὸν πλη-
θυντ. τῶν ἀφρηρημ. Ιδίως ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων, συναισθημάτων,
παθῶν καὶ σκέψεων· ως «φρενοπληγεῖς μανίαι (με) θάλπουσι» Αἰσχυλ.
Πρ. 881. Εὐρ. Ἡρκ. 904, ως τὸ λατ. *furores*: «ἀ δ' ἀποφλαυρί-
ξαισά νιν (=περιφρονήσασα τὴν ὄργην τοῦ Ἀπόλλωνος) ἀμπλακαίσο
φρενῶν» Πινδ. Π. 3, 13, ἐνθα καὶ Dissen: «μεγάλας ἐξ ἐλπίδος
πέταται ὑποπτέροις ἀρορέαις» = ἐπὶ τολμηρῶν (ἀνδρείων) σκέψεων
8, 91· «πόλιν ειαρορίαιοι τάνδε κλυταῖς δαιδάλλειν» Ο. 5, 20.

c) Ὁ πελὸς λόγ. διακρίνει αὐστηρὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ἑνίκοῦ ἀπὸ
τῆς τοῦ πληθ., ἐπειδὴ δι' ἔκεινου μὲν δηλοῦται πάντοτε ἡ πραγμά-
τικὴ ἀφρηρημ. ἔννοια, διὰ τούτου δὲ τὰ εἴδη, κι περιπτώσεις κ.τ.λ.
τῆς ἀφρηρ. ἐνεργείας, ἢ ἡ ἀφρηρ. ἔννοια ἀναφέρεται εἰς πολλά, οὕτω
καὶ ἐν τῇ λατινικῇ¹⁾. «ὑμῖν μεγάλαι ὠφελίκι τε καὶ ἐπικυρέσεις
γεγόνοτει» = ὠφέλειαι καὶ εὐκαιρίαι· Ἡρδ. 7, 158· «ἔμοι αἱ σαὶ με-
γάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι» 3, 40· ἔχθεα στάσεις φιλιαὶ 82·
ταλαιπωρίαι 6, 11· «τὰ Ἀθηναῖών φρονήματα» 6, 109· «τὰ φρο-
νήματα μεγάλα εἰχον» Πλ. συμ. 190, b=ὑπερηράνειχν· Θάρατοι
(ως τὸ λατ. mortes) ἀπὸ Ὁμ. παρὰ ποιητ. καὶ πεζ. δηλοῖ ἡ τὰ
διάφορα εἴδη τοῦ θυνάτου, ἡ τὸν θύνατον πολλῶν, «τῶν βχσιλέων
οἱ θύνατοι» Ἡρδ. 6, 58· ἀράγκαι = ἡ φυσικὸν νόμοι Σεν. Ἀπομ. 1.
1, 11, 15, ἡ δυστυχίαι· Ανάθ. 4. 5, 15· ὑποψίκι 2. 5, 1. ἀγρω-
μοσίνας 2. 5, 6· ἀπορίας = δυνοκολίας 3. 1, 26· «εἰς πενίκις τε
καὶ φυγάς καὶ εἰς πτωχείς» Πλ. πολ. 618, α· «ἡ τῶν πόλλῶν δύ-
ναμις δεσμοὺς καὶ θυνάτους ἐπιπέμπουσα καὶ χρημάτων ἀφκιρέ-
σεις» Κριτ. 46. c, ἐνθα καὶ Stallbaum: ἰδ. καὶ Σεν. κυν. 12, 13.
Ἀντιφ. 1, 28, ἐνθα καὶ Maetzner: ai τύχαι = κι δυστυχίαι Θουκ.
2, 87· «τὰς τιμᾶς καὶ λαμπρότητας» 4, 62· «ψυχῆς ὑπὸ γρίθων
καταπεπληγμένης Σεν. Ἱέρ. 6, 5· ἰδ. Ἀνάθ. 4. 1, 23· «(φρόνη-
σις) δεινοὺς ἀν πτερεῖχεν ἔρωτας» Πλ. Φιζίδρ. 250, d. (=amores, Cic.
Fin. 2, 16) «ἐρώτων καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων (τὸ σῶμα) ἐμπί-
πλησιν ἥμαξη» Πλ. Φιζίδ. 66, c· «τὰς οἰκειότητας βεβχιοῦν» Δημ.
18, 35 = φιλικὰς σχέσεις· «ἀφ' ὧν ἔμα δόξαι καὶ τιμαὶ καὶ δυνά-

1) Spohn de extr. parte Odyss. adl. 106· in Iliade paucissima (abstracta)
reperiuntur atque variis modis temperata. Interdum enim ita temperantur, ut
plurali numero, in quo posita sunt, declarent recedere sese philosophica subli-
mitate et subtilitate et relabi in rem, quae non tam mente ac ratione secernatur
quam sensibus percipiatur. Plures enim adesse debent alicuius rei formae et
imagines, autequam notio universalis oriatur. • "Id. καὶ Nügelsbach XIX Excurs.
et J."

μεις συνέδριον τῇ πόλει» 108· «τὰς ὑδρεις καὶ τὰς ἀτιμίχ;» 205 = τὰς ὑδριστικὰς καὶ ἀτιμοτικὰς διαπραγματεύεις· «τὰς ἐκκοσταχοῦ βραδυτήτας, ὄχνους, ἀγνοίας, φιλονικίας» 246· «ἀπέξθειαι» 9, 64· «πίστεις ἔχειν ἴκανάς» 18, 23· «εὐτολας δοῦραι» = δῶρα τιμητικὰ 8, 25· ἔνθι *xai Bremi* χάριτες = δῶρα 8, 53· «αἱ τοιαῦται πολιτεῖαι» 9, 3· ἐπὶ συχνῆς ἐπαναλήψεως, id. καὶ *Bremi* οὕτω καὶ τὰ «σιτίοις γε καὶ ποτοῖς καὶ ὑπνοῖς ἡδεῖσθαι εἴουσε τὰ ζῶα» Ξεν. Ἰέρ. 7, 3· ὡς τὸ quietes παρὸ Σαλλ. Κατ. 15, 4· «ψύχη καὶ θέλπη» = οἱ διάφοροι βαθμοὶ τοῦ ψύχους καὶ τῆς θέρμης Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 13. 2. 1, 6· Ἀν. 3. 1, 23. Οὐδεὶς ἀλλος συγγραφεὺς εἶνε ἀρθρονώτερος; τοιούτων παραρρειγ. ἡδοΐσοκράτης¹: οἰνοαἰσχύραι, ἀλήθειαι, ἀργίαι, αἰθάδειαι, δυραστεῖαι, ἔρθειαι, ἐπιμέλειαι, εὐπολαι, ἰσηγοραι, ἰσθητες, καιρότητες, καρτερλαι, μετριώτητες, περιαι, πραστητες, σεμιγότητες, τύλαι, τύχαι, γιλαρθρωπίαι, χαλεπότητες.

ΣΗΜ. 1. Ἐφηρημένων τινων διπληθυντικὸς ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἀττικῶν παρέμεινε πρὸς δῆλων συγχεκριμένων τινων ἔννοιῶν, αἵτινες ἀναφέρονται εἰς πληθὺν ἐν πολλῶν μερῶν συνισταμένην· ὡς νύχτες = δῶρα: νυκτεριναὶ Ἀντιφ. 2, 4, ἔνθι καὶ *Maezner*, Ξεν. Κύρ. 4·5, 13. 5·3, 52. Πλ. συμπ. 217, d. Πρωτ. 310, c, ἔνθι καὶ *Stallb.* ταφαὶ = ὁ ἵνταφασμός ἐνὸς ἐκάστου Εὑρ. Ἐλ. 1063. Ἀρρ. βίτ. 423· καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἡρδ. 2, 170. 3, 10. 16. 5, 63, ἔνθι καὶ *Baehr*. Συγνότατον τὸ πλαοῦτος ὡς: τὸ λατ. *divitiae*, ὅγις μόνον ἐπὶ πολλῶν, ὡς Ξεν. Ἰέρ. 11, 13. Ἰσοκρ. 4. 151. Πλ. Αυσθ. 205, c, ἔνθι. Ἡρ. *Stallb.*, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεριῶν, καθὼς καὶ δῖταν δηλῶται γενικῶς: μέγις πλοῦτος· ὡς «συνακολουθεῖ τοις πλούτοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοιαι» Ἰσοκρ. 7, 4, ἔνθι καὶ *Benseler* 4, 182 κτλ.

ΣΗΜ. 2. Ἔνικ τῆς αὐτῆς αἵτιας τίθενται συνήθως: κατὰ πληθυντικὸν μόνον καὶ πολλὰ συγχεκριμένα οἰσταστικά· οὕτω π. χ. τὰ ποιητικά· στέμματα, δώρατα, μέγαρα, κλίμακες, λέκτρα «ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ» (δηλ. Θίλαμος) ἐμὰ· Σοφ. Τρ. 920· ἄρματα, περὶ ἐνὸς ἄρματος δ., 42· τόξα (=τόξον καὶ βίλη II, 140 κ.τ.λ.), πύλαι, θύραι⁽²⁾: τὰ τρία τελευταῖα καὶ ἐν τῷ πεζῷ: ἔνιοτε καὶ τὸ ἱππιστολάι, ἐπὶ μιᾶς ἱππιστολῆς ὡς Θουκ. 1, 132 ἔνθι καὶ Πόνπ. 8, 39· τὰ λύτρα διντί, τοῖς λυτρωτικοῖς ἀργυρίοις Θουκ. 6, 5. Πλ. πολ. 393, d· τὰ δύναματα τῶν ἑορτῶν καὶ ἀγώνων· ὡς τὰ Ὀλύμπια Ἡρδ. 8, 26· Ἐλευσίναια κ.τ.λ.· πόλεις ἐν τινῶν δνόματα· ὡς Ἀθῆναι, Δειλοῖς· οὕτω καὶ τὰ ποιητικά χάριμοι = *nuptiae* = νύμφῃ Αἰσχλ. Πρ. 949. Ἀγ. 1127. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1403· δύοισιν καὶ τὸ «κτενεῖς νυμφεῖς τοῦ συντοῦ τέκνου» (= νύμφην) Σοφ. Ἀντ. 568· οἱ ἥλιοι = ἀκτινεῖς ἥλιαικαί, ζέστη ἥλιαικὴ Θουκ. 7, 87· ἥλιοι δέξτες· Θεόφρ. π. σημ. 1, 22· ποιητικῶς: σημαντεῖς ἥμέραν Εὑρ. Ἡλ. 654. Οἱ ποιηταὶ πολλάκις: μεταχειρίζονται τὸν πληθυντ. χάριν μεγαλοπρεπείας (pluralis majesticus): οὕτω τὰ δνόματα τῶν δράμαν εἰς πληθ. διντί τοῦ ἔνικ.· ὡς «Φρίξου μάχαιρας» Πίνδ. Η. 4, 212· σκήπτρα, Αἰσχλ. Ἀγ. 1238· «συγκατατέλεις κελανοῖς ἔφεσιν βοτά» Σοφ. 47. 231· «λιρνίσιαν δύραν ἔχρισίς ἄρπαις διάδης πεζίς» Εὑρ. Ι. 192· θρόνοις = θρόνοις, κάθισμα Σοφ. Ἀντ. 1041· Ἡλ. 267· μετρ. = ἡγεμονία Οἰδ. Κ. 368. 448· βίκτερα Εὑρ. Ἡρ. 108. Οὕτω τίθενται καὶ τὰ μέρη

1) "Id. Kuhner εἰς Κακίρ. Τουσκουλ. 4, 2, 3· καὶ λατιν. Γραμ. § 104, 2, 3.
—2) "Id. Lobeck. εἰς Σοφ. Αγ. 231.

καὶ μέλη τοῦ σώματος, ἐνῷ ὁ λόγος περὶ ἑνός· ὡς πρόσωπα, Η. 212 (οὗτοι καὶ Ἀχιλλ. Τάτ. σελ. 421 Ἰακώδ., οὐδέποτε δῆμος ἢ τῷ δοκίμῳ πεζῷ, ἐπειδὴ τὸ τοῦ Σεν. Ἀν. 2· 6, 11 «ἐν τοῖς προσώποις» γραπτέον κάλλο. «ἐν τοῖς ἄλλοις προσώποις» Ἡδ. ἐκεῖ σημ. Κυνέρ.). μέτωπα, 107· κάρηνα (οὗτα παρ' Ὁμ. πάντοτε), στόματα, λαιμοῖς, στήθῃ (Γ. 397), στέρνα, μετάφρενα, νῶτα κ.τ.λ., ἔτι δὲ καὶ «λαιοῖς βραχίονες» Εὐρ. Φ. 1143. (1) καὶ τὰ ἄλλας συνήθη «νυμφεῖαν ὅτελον ἀλγιστον ἔσχον (= τοῦ γάμου ἀλγιστον ἄλγος) Σοφ. Τρ. 7· «τὰ μητρὸς νυμφεῖματα» = γάμος; μητρὸς Οἰδ. Τ. 980· «Ἄσθνακίδαις (= λατιφ.) ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων (= ἀδήλου φόνου) 495· ἵνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ ἐξῆς ἐκφράσεις «κτενεῖννιν τοὺς τεκόντας (= τὸν πατέρα) ἥν λόγος» Σοφ. Οἰδ. Τ. 1176· «τοῖς φυτεύσσασι» = μητρὶ 1007· «χάλα (= συγχώρει) τοκεῖσιν (= τῇ μητρὶ) εἰκότως θυμουμένοις» Εὐρ. Εγκ. 403· ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν. parentes, liberi, filii, ἐπὶ ἑνός· περιτίφω τά, «σὺν τοῖς φιλάταις (= τῇ μητρὶ) αἴσγυσθ' ὅμιλοντα» Σοφ. Οἰδ. τ. 360· «ξὺν οἷς (= ἥ = μητρὶ), τ' οὐ χρήν ὅμιλον, οὖς (= ὁν = πατέρα) τέ μ' οὐκ ἔσει κτανών» 1184· «πρὸς τοὺς φίλους. (Πολυνίκην) στείγοντα τῶν ἔχθρῶν (Κρέοντος) κακά» Ἀντ. 10· «πρὸς δὲ τοὺς φίλους» = ἐμὲ τὸ φίλον, Οἰδ. Κ. 813· «γοναῖ (= γέννα) σωμάτων ἔμοι φιλάταιων (= σώματος ἔμοι φιλάταιου) Ηλ. 1232 (2)· διμοίον τι συμβάνει οὐχὶ σπανίως πατέρα ποιηταῖς ἐπὶ τῶν προσθετικῶν προσδοκισμῶν, καὶ τῶν κατηγορικῶν οἰστασικῶν· ἡ γρῆσις δ' αὔτη, εἰ καὶ σπανιωτέρα, συμβάνει ὅμως καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐπὶ τῶν κατηγορικῶν μόνον οὐσιαστ. (3) Υ. 268 «χρυσός γάρ ἐρύξαντε, δῶρα θεοῖσον» Θεόγν. 1293 «γάμον, γυροῦς Ἀρροδίτης δῶρα»· Ήσδ. δεσ. 312 «τρίπος, κλυτὴ ἔργα περιφρόνος Περιάστοιο». Σοφ. Φ. 36· «ἔκπωμα φλαυρούχοι τινὸς τεχνήματ' ἀνθράσ». Εὐρ. Ορ. 1053· «καὶ μνῆμα δέξαιο! ἔν, κέρδους τεχνάσματα». Ἰππ. 11· «Ἴππολυτος, ἄγνοι Πιθίεως παιδεύματα» Ἡδ. καὶ Οἰδ. μετρφ. 15, 163 «cognovi clipeum, laevas gestamina nostra». Κατηγορικῶς· Ρ. 255 «Πάτροκλον Τρωῆσι κατεῖ μέληπηρα γενέσθαι». Ήσδ. 6, 19, ἐν τινι μαντείᾳ, «Μέλητε... πολλοῖσι δειπνοῖν τε καὶ ἀγλαῖ δῶρα γενήσην». Ισαϊ. 7, 40 «ῶν μνῆματα τῇς ἔκεινου φιλοτιμίας ὁ τρίπος; ἔκεινος Ἐστηκε, ἔνθα καὶ Schoemann. Ἡδ. Ἀριστ. δητ. 3, 6 «εἰ; ὅγκον τῆς λεῖξεως συμβίλλεται τὸ ἐν πολλά ποιεῖν».

ΣΗΜ. 3. Συνήθως οἱ Ἑλλην. μεταχειρίζονται τὸν πληθυντ. ἀφηρημένων τε καὶ συγχειριμ., ὅταν ταῦτα ἀναφέρωνται εἰς πολλὰ ἀντικείμενα· ὡς «τοὺς κρατίστους τὰ εἰδῆ» Σεν. Ἐλλ. 3, 2, 18· «ὑμᾶς ἑώρων καὶ ταῖς γνώμαις καὶ τοῖς σώμασι σφαλλομένους» Κύρ. 1, 3, 10· «(χύνες) σκληραὶ τὰ εἰδῆ» κυνηγ. 3, 3. 7, 7· «δεύματροι τὰ πάχην πρὸς τὰ μάκην» 2, 8 (καὶ ὅμως ἐνικ. τὸ μῆκος εἰς τὸ μέγεθος Ἡδ. § 27)· «νεανίαι τὰς ὄψεις» Λυσ. 10, 29 καὶ τὰς σημ. Bromi· «γενναίους τε καὶ βλαστρούς τὰ ἥπην» Πλ. πολ. 535. b· «καλούς τε καὶ ισχυρούς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα» Ποργ. 442, b· «ορθοὶ τὰς ψυχὰς» Θεαίτ. 173, c. «ξεριστο· τὰς φύσεις» Τίμ. 18, d (4). «Οτι δὲ ἐξαιρέσεις τῆς γρῆσεως ταύτης ὑπάρχουσιν, εἴδομεν §. 347, 4.

ΣΗΜ. 4. Ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐναλλάσσονται ἐνίστε οἱ ἀριθμοί· ὡς «ἀνθρώπαι μᾶλλον λόγων μάρτυρες ἢ ὅψεις τῶν ἀκουσομένων» Θουκ. 1, 73· «οἱ λόγοι ἐν τῷ παρόντι κόπους τάδε μᾶλλον ἢ ἐργαν ἐστίν ἀλλοίεσα» 2, 41· «εἰ μὴ

1) Ἡδ. Wunder εἰς Σοφ. Οἰδ. τ. 361.—2) Ἡδ. Porson εἰς Εὐρ. Φο. 1051. Ματθ. II § 431. Bernhard. Σύν. 64.—3) Ἡδ. Lobeck εἰς Φρύν. σ. 365.—4) Ἡδ. Porson εἰς Εὐρ. Φο. 1051. Ματθ. II. §. 431. Bernhardy Σύντ. 64.

λόγοις πείθοισεν, ἔργῳ πειράντο τοῦ τείχους 81. 3, 66. «ὅταν λόγῳ θανάν
ἔργοισι σωθῶ». Σοφ. Ἡλ. 59. «λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖς δ' ἔργοισιν κακά». Οἰδ. Κ. 782. (1).

§. 349. c). Δυνητός²⁾.

1. Η ἀρχικὴ ὑπαρξίας τοῦ Δυνητοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ πολλαχῶς διημφισθητήθη, ιδίως δὲ ὑπὸ τοῦ Βουτημάννου (Ἄεξίλογ. I, σελ. 47, Γράμμ. I, §. 33 Σημ. 1, §. 87 Σημ. 1), θεωρηθεῖσα ὡς τύπος μεταγενέστερος καὶ ἐκ τοῦ πληθυντ. παραχθείσα, δι' οὐ γητιολογήθη ἡ γνώμη, ὅτι ὁ δυτικός ἐτίθετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολλάκις ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ. Ασθενής δύμας εἶναι ἡ γνώμη αὗτη, διότι καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσαι ἔχουσι δυτικόν, ἢ μὲν Σανσκριτ. δυτικὸν τελειότατον, ἢ δὲ Ζενδική, σπανίως μὲν ἐν τῷ ἄνθρακι, συγνάδυμας ἐν τῷ ὄντι μάκτη, ἢ Γοτθικὴ ἐπίστης, εἰ καὶ μόνον ἐν τῷ ἀ. καὶ β'. προστάψι τοῦ ἥματος (ϊδ. Grimm Γράμμ. Γερμ. V, σελ. 190), οὗτο καὶ ἡ Λιθουανικὴ καὶ αἱ Σλαβικαὶ γλώσσαι, κακής καὶ πολλακὶ τῶν ζωτῶν γλωσσῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς Ασίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς (ϊδ. Humbold περὶ τοῦ δυτικοῦ σελ. 9—13). Ἐντεῦθεν ἔπειται, ὅτι ὁ δυτικός ὑπάρχει ἐν τῇ γενέσει τῶν γλωσσῶν. Ἡ ἔννοια τῆς δυτικοῦς ἀνήκει, ὡς ὁ Humbold σελ. 21 λέγει, εἰς τὸν διπλοῦν κόσμον τοῦ ὄρατοῦ καὶ ἀօρατοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἔννοια αὕτη παρίσταται ζώσα καὶ ἐγερτικὴ τῆς αἰσθητικῆς ἐποπτείας καὶ ἐξωτερικῆς θεωρίας τῶν δυτικῶν, διὰ τοῦτο καὶ κανονίζει τοὺς κανόνας τῆς νοήσεως.

2. Δὲν πρέπει δύμας νὰ ἀρνηθῆμεν, ὅτι μετά ταῦτα, ὅτε ἡ καθαρὰ ἔννοια τῆς ἀρχικῆς σημασίας τῶν τύπων ἐσκοτίσθη καὶ ἐξησύνησεν, ὁ δυτικός ἐτίθετο πολλάκις καὶ ἀντὶ τοῦ πληθυντ. οὕτως ἀναγιγνώσκομεν' Ορφ. λιθ. προσίμ. 77 ἂν δὲ ἕκελοι θήρεσσιν.. φυγέτην». Ἐκ τοῦ Ὁππιαν. Κυνηγ. ἀναφέρει ὁ Lerhs quaest. ep. 319, I, 72. 144. 145. 146. 164. II, 165. 260. 494 (νῶν). III, 64 (νῶν). IV, 358. Αὕτη δύμας εἶναι ἡ φυσικὴ τῆς γλώσσης ὄδός. Ἐνῷ ἡ ἀρχικὴ ζωηρότης αἰσθητικῆς ἀντιτιλήψεως σὺν τῇ ἡλικίᾳ τῶν ἐθνῶν ἐξασθενεῖ, καὶ ἡ χρῆσις τότε τοῦ δυτικοῦ κατὰ μικρὸν σπανιωτέρα καθίσταται καὶ τέλος τελείως ἐκλείπει. Ἐν μὲν τῇ Ἀλεξανδρινῇ ἐποχῇ διετηρεῖτο τεχνικῶς πως ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν λεγίων, μικρούμενων τὴν γλωσσικὴν χρῆσιν τῆς ἐγκάριτου ἀρχαιότητος, ἐν τῇ γλώσσῃ δύμας τοῦ λαοῦ εἶχεν ἥδη ὁ δυτικός. ἐκλίπει· διὰ τοῦτο οἱ Γράμματικοὶ τῆς ἐποχῆς ταῦτης διδάσκουσιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει διαφορὰ τοῦ δυτικοῦ. ἀπό τοῦ πληθυντικοῦ ἐν τῇ Ὁμηρ.

1) "Id. Lobeck εἰς Φρύν. 365.

2) "Id. τὴν ἐξαίρετον πραγματίσαν τοῦ Humbold. Über den Dualis. Berl. 1828 Reimnitz Syst. der Griech. Declin. Potsdam 1831 σελ. 1. Bopp. Vergleich. Gram. § 114. Blackert Comment. de vi usuque dualis numeri ap. Graecos, 1837, καὶ 1838. H. Duntzer die Declinat' der indogerma. Sprach. Köln 1839 σελ. 31.

γλώσση (ἰδ. Μέρ. I, §. 98, 1) ἡ καινὴ διαθήκη, καὶ ἡ νεοελληνικὴ γλώσσα ἀγνοοῦσι τὸν δυϊκὸν ἀριθμόν.

3. Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν δοκίμων οὐδέποτε δυϊκὸς τίθεται ἀντὶ τοῦ πληθυντ., τὰ χωρία τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἔτινα φέρονται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐννοτίου, ἀποδεικνύονται πανταχοῦ τὴν ἐννοιαν τῆς δυϊδος, ὡς τοῦτο θέλομεν ἀποδεῖξε: ἐν §. 368, 2. b. ἐν τῇ Ὁμηρικῇ γλώσσῃ συχνοτάτη είνε ἡ χρῆσις τοῦ δυϊκ.: οὐδόλως δ' ὁ ποιητὴς χάριν τοῦ μέτρου συνδέει τὸν δυϊκ. μετὰ τοῦ πληθυντ.: ἐν τοῖς πεζογράφοις δὲ Πλάτων μεταχειρίζεται τὸν δυϊκὸν συχνότατα, οὐχ ἡττον δμως καὶ παρὰ τοὺς ἄλλους τῶν πεζογράφων ἀπαντᾷ πολλάκις: οἶον τῷ Ἡρόδοτῷ, τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττικοῖς, τῷ Εενοφῶντι κ. ἄλλ.: ὅτι δὲ ἐν μὲν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ δυϊκ. πρωτίτατη ἐξέλιπεν, ἐν δὲ τῇ Ιωρικῇ λίγην πρωτίως, εἰδομεν ηδη ἐν Μέρει I, §. 98, 2.

§. 349. b. Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς παραθέσεως τῶν ἐπιθέτων,
ἐπιβρήματων καὶ δημάτων

1. Ἰδιαίτερον ιδίωμα τῶν ἐπιθέτων είνε οἱ παραθετικοὶ τύποι αὐτῶν, ὁ συγκριτικὸς δῆλος καὶ ὁ ὑπερθετικὸς (§. 345, 11). Η διὰ τοῦ ἐπιθέτου σημανομένη ιδιότης αὐτικειμένου τίνος παρίσταται ὑπάρχουσα ἢ εἰς βαθὺμὸν ἀνώτερον ἄλλου τινός, ἢ εἰς τὸν ὑψηστὸν βαθὺμὸν ὑπὲρ πάντα τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα. Οἱ ἀνώτερος βαθὺμὸς παρίσταται διὰ τοῦ συγκριτικοῦ ἐπιθέτου, τὸ δε ἀντικείμενον, πρὸς 8 ἡ παράθεσις, ἐκφέρεται ἐν μὲν τῇ Ἑλληνικῇ διὰ γενικῆς (§. 420, 1), ἐν δὲ τῇ Λατιν. δι' ἀρχιρετικῆς: ἢ ἐν μὲν τῇ Ἑλληνικῇ διὰ τοῦ συνδέσμου ἢ (§. 542), ἐν δὲ τῇ λατιν. διὰ τοῦ *quam*: οἶον «ὁ πατήρ συνετώτερός ἐστι τοῦ παιδός», ἢ «συνετώτερος ἢ ὁ πατής»: τὴν γενικὴν ταύτην καλοῦσι γενικ. συγκριτικὴν πρὸς διέκρισιν τῶν ἄλλων π. χ. τῆς γενικ. διακριτικῆς. Οἱ ὑψηστοὶ βαθὺμοὶ δηλοῦσται διὰ τοῦ ὑπερθετικοῦ, τὸ δὲ πρὸς 8 παρατίθεται ἐκφέρεται συνήθως διὰ γενικῆς συγκριτικῆς (§. 420, 1) οἶον, «Σωκράτης τῶν Ἀθηναίων σοφώτατος ἦν». «πάντων ἀριστος, πάντων ἀνθρώπων ἀριστος». Ιστορ. ἀποσ. 4, 1 «πάντων προγμάτων λυπηρότατον συμβεβηκεν». ἔνθι: Schoemann. 6, 36 «πάντων δεινότατον πρᾶγμα κατεσκεύασαν». Λυκοῦρ. 11 «πάντων ἀτοπώτατον ποιοῦσιν», ἔνθι καὶ Maelzner. 82 «δὲ καὶ πάντων δὲ εἴη δεινότατον». οὕτω καὶ ἡ γενικ. ἀνθρώπων. Ηλ. Ἰππ. 1. 284, ς, «οὐ δὲ ταύτην παραδιδόντι ἄλλῳ καλλιττοντι ἀνθρώπων ἐπίστασαι» ίδ. καὶ Stallb. 285, ε «ἀ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων διαιρεῖν» ίδ. καὶ νόμ. 636, ε, Θεαίτ 148, 6, κ.τ.λ.: εἰς τὴν Γερμαν. γλώσσα. προστίθεται ἐν τῷ ὑπερθετικῷ τὸ ἀρθρον, ἐν τῇ Ἑλληνικ. δμως δριτος (καὶ δμως ρ, 415 «οὐ μέν... δ κάκιστος; Ἀχαιῶν..., ἄλλ' ὀριστος») πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ὑπερθετικοῦ πολλάκις μὲν ἐν τῇ ποιητικῇ, σπανίως δὲ ἐν τῷ πεζῷ, προστί-

θεται ἡ θετικὴ γενικὴ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου· Αἰσχυλ. Ἡκ. 519 «ἄναξ ἀνάκτων, μακύρων μακάρτατε καὶ τελέων τελεώτατος κράτος». Σοφ. Οἰδ. Τ. 334 «ὦ κακῶν κάκιστε». Ἀρρ. Π. 184 «ὦ μιαρῶν μιαρώτατε». Ξεν. Κ. 1. 3, 15 «ἀγαθῶν ἵππεών κράτιστος ὃν ἵππεύς». Καὶ δύο δὲ ὑπερθετικὰ παραλλήλως, Σοφ. Φιλ. 65 «ἔσχατ’ ἔσχάτων κακάν» δομοιν Πλ. Κρητ. 427, ε «ἢ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστοι εἶναι» ἐν τῇ κύτῃ δὲ ἐννοίᾳ τίθεται ἐνίστε παρὰ ποιητ. τὸ θετικὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερθετικοῦ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 465, χορ. «ἄρρητ’ ἄρρητων». Οἰδ. Κ. 1238 «κακὰ κακῶν». Ἡλ. 849 «δειλαῖα δειλαῖων» οἵτω καὶ Η, 97 «ἢ μὲν δὴ λώβη τάδε γ’ ἔσπεται αἰρόθεται airῶν». 39 καὶ 226 «οἰδήπερ, οἶδος». Πῶς οἱ Ἑλλ. ἐκρράζουσι τὸν ὅσον οἴδε τε μέγιστον βαθύμον, θὰ ἐδώμεν ἐν τῇ διδυσκαλίᾳ περὶ τῶν συγκριτικῶν προτάσεων §. 582, Α. 4. Τὸ Ἑλλ. ὑπερθετ., ὡς καὶ τὸ λατιν., ἐκρράζει καὶ τὸν απολύτων, καὶ ἀσχέτως ὑψιστον βαθύμον τῆς ἰδιότητος, ὡς ἀρδρειθετος = πολύ, εἰς τὸν ὑπατον βαθυ. ἀνδρεστος.

2. Τὸ ἕρμα δὲν εἶνε ἐπιδεκτικὸν τοικάντης παραθέτεως, οἱ διάφοροι δὲ βαθύμοι τῆς ἐπιτάξεως τῆς ἑρματικῆς ἐννοίας ἐκρράζονται διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἐπιφέρημάτων μᾶλλον (πλέον, τὸ π.λ.εόν) καὶ μάλιστα· ὡς μᾶλλον τρέχει, μάλιστα τρέχει· ὅταν δύμας θέλωσι νὰ δηλώσωσιν ὅχι μονον τὸν βαθύμον τῆς ἐπιτάξεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδιότητα αὐτῆς, προστιθέσιν εἰς τὸ ἕρμα ἀλλὰ συγκριτ. ἡ ὑπερθετικ. ἐπιφέρημ. ἐκρράζοντα ἰδιότητα· ὡς θᾶσσον τρέχει, τάχιστα τρέχει. Καὶ δύμας ὑπάρχουσι ἑρματά τινα, ἔτινα παραχργόμενα ἐκ συγκριτικ., καὶ ὑπερθετικῶν ἔχουσι τούτου ἐνεκκ τὴν τε σημασίαν, καὶ τὴν σύνταξιν τῶν συγκρ. καὶ ὑπερθ.: ὡς τά, ὑστερεῖν, ὑστερέσσιν, πλεορεκτεῖν, ήτασθαι, μειοσθαι μετὰ γενικ. (§. 420), κατιστεῖν, καλλιστεῖν, ὑπατεῖν, καὶ τὰ μεταγενέστ. πρωτιστεῖν, μεγιστεῖν¹⁾ μ. γενικ. ἐπίστις (§. 420). ἔχει δὲ ἡ Ἑλλ. γλῶσσα, ὡς καὶ νέατι τινὲς γλῶσσαι, ἕρματα ἀπὸ συγκριτικῶν παραχργόμενα, ἔτινα δηλοῦσιν ἀπλῶς ἐπίτισιν ἀνευ ἀναρρόφης πρὸς ἀλλο

3. Τὸ συγκριτικὸν δὲν τίθεται μόνον, ὅταν ἐν ἀντικειμένῳ περιέχηται ἰδιότης εἰς βαθύμον μείζονας ἢ ἐρ. ἀ.λ.ω, ἀλλὰ συγχάνεις καὶ ὅταν πρὸς ἐρ. ἀ.τικελμ. παρατίθωνται πολ.λὰ ἀ.λ.λα, μάλιστα δέ, πάρτα τὰ ἀ.λ.λα τῆς αὐτῆς τάξεως (δύμοιςιδή), καθότι τότε ἡ μὲν πληθὺς τῶν ἀντικειμένων θεωρεῖται ὡς ἐν ὅλον, καὶ λοιπὸν δέγε συμβαίνει παραθέσις πρὸς τὰ πολλὰ ταῦτα ἀνά ἔν τὰ οὕτω δὲ περιληρθέντα ἀντικειμένων λαχθένονται δύμοις πρὸς ἀλληλα, ὥστε δὲν λαχθένεται ἐν αὐτοῖς οὐδεμίχ διαφορὰ βαθύμοι, ἐνῷ εἰς τὸ ὑπερθετικὸν ὑποτίθενται χωριστὰ τὰ μερικὰ ἀντικείμενα, καὶ ὅτι ἐν κύτοις πάλιν

1) Ἡδ. Lobeck s. i; Σοφ. Αγ. 435. 436.

τούτοις ὑπάρχει διάφορά βαθμοῦ¹). Ζ, 158 «έπει πολὺ φέρτερος ἦν 'Αργείων» = ἐπειδὴ ἵτο ἀνδρειότερος παρὰ πάντες οἱ 'Αργεῖοι ὅμοι· φ, 373. η, 156 «Ἐχένηος, διὸ Φαινήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦν» = ὁ νεώτερος τῶν Φαινήκων, οἵτινες ἡσαν πάντες ὅμοι νεώτεροι (ἰδ. γ, 362 «οἶος γάρ μετὰ τοῖς γεράτερος εὔχομαι εἰνχι»), Ξεν. Κυρ. 5. 1, 6 «ἡμῶν ὁ γεράτερος». Θεόκ. 17, 4 «διὸ προφερεστερος ἀνδρῶν». Περίεργος εἶναι ἡ γρῆσις τοῦ συγχριτικοῦ, διταν ἀντικείμενον τι παρατίθηται. ὠρισμένη τινι ἀριθμῷ ἀντικειμένων, ὡς Θεόκρ. 15, 139 «Ἐκτωρ Ἐκάθεκ ὁ γεράτερος εἴκατι παίδων» ή γραφή γεραίτατος εἶναι βεβαίως διόρθωσ. μεταχειρεστέρω.

4. 'Ως ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει τὸ συγχριτικὸν τίθεται φυινομένως ἀντὶ τοῦ ὑπερθετικοῦ, οὕτως εἰς περιπτώσεις τινὰς τίθεται ἐν τῇ Ἑλλην. γλώσσῃ καὶ τὸ ὑπερθετικόν ἔκει, ἔνθι κατὰ τὸν ἀντιληπτικὸν τρόπον ἄλλων ἔθνῶν περιεμένετο τὸ συγχριτικόν. 'Εν τοῖς παραδείγμασι τοῖς ἔκτεθεῖσιν ἐν τῷ Ἀριθ. 1, τὸ ὑπερθετικόν ἔκφράζει, διτι ἰδιότης τις, προσώπου ἢ πράγματος εἶναι εἰς τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν τῆς τάξεως προσώσων ἢ πραγμάτων, ἐν ἥ ἥ ἰδιότης αὐτῆς ἀνήκει· οἷον «Σωκράτης πάντων Ἀθηναίων σοφύτατος ην». Τίθεται δὲ τοῦτο καὶ κατὰ τοὺς ἔξις τρόπους, α) ἡ δεικνύει τὴν ἰδιότητα τοῦ ιδίου προσώπου ἢ πράγματος εἰς τὸν ὑψιστὸν βαθμόν, καὶ λοιπὸν ἐν συγκρίσει αὐτοῦ πρὸς ἔαυτο· ὡς «ἄριστος αὐτὸς ἔχετο ην» ίδ. §. 543, 6· ḥ b) ἔκφράζει τὸν ὑπατορ βαθμὸν τῆς ἰδιότητος ἐν συγκρίσει πρὸς ἔκαστον πρότωπον ἢ πρᾶγμα· καθότι τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ περιέχει τὴν ἰδιότητα εἰς τὸν ὑπαταν βαθμὸν ὀλοκλήρου τινὸς τάξεως ἀντικειμένων, περιέχει ταύτην καὶ εἰς ἀνάτερον βαθμὸν ἔνος ἔκάστου αὐτῶν. 'Εν τῇ περιπτώσει λοιπὸν ταύτη τὸ ὑπερθετικὸν συνενοῖ ἐν ἔχετῷ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὑπερθετικοῦ καὶ τὴν τοῦ συγχριτικοῦ²). 3, 483 «σειο δ' Ἀχιλεῦ, οὔτις ἀνήρ προπάροιθε μακάρτατος οὐδ' ἂρ ὁπίσσω» = οὐδεὶς τῶν εὐδαιμονεστάτων, περιληπτικῶς, εἶναι, ὅστις ἵτο, ἢ θά ἡνε εὐδαιμονεστάτος σου· διὸ οὔτε τις, μερικῶς, εὐδαιμονέστερός σου. Εὐρ. Ἀνδρ. 6 «νῦν δ' οὔτις ἄλλη μνησυχεστάτη γυνὴ ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήτετά ποτε» (οὐχ ἡττον ἡ γραφή πάντως διάφορος, ἀντὶ οὕτως, γράφ. εἴτεις, αἱ δὲ λέξ. ἐμπέρ. ἢ γενήσ. ἀπεκλειπτέαι κατὰ Walck. εἰς Φρυν. 1589). Διάφορος τούτου εἶναι τὰ ἔξις χωρίς, ἐν οἷς πρέπει τις νὰ νοήσῃ ἐκ τοῦ ὑπερθετικοῦ τὸ πρὸ τῆς γενικῆς συγχριτικόν. Εὐρ. Ἰφ. Α. 1594 «ταύτην (δηλ. τὴν ἔλαχφον) μά-

1) "Ιδ. Nitzsch εἰς 'Οδόσ. 6, 350 σελ.' 114, καὶ η, 156 σελ. 153· καὶ εἰς Πλ. 'Ιων σ. 78, καὶ ιδίως τὸν Kvišala in der ztschr. für die Gesch. Gymn. 1858 σελ. 529.

2) "Ιδ. Nitzsch. εἰς 'Οδ. XI. 483 B. III σελ. 281, Scheuerlein Συντ. σ. 267, Hermann εἰς Vig. 718 opusc. III. σ. 168 Popp. εἰς Θουκ. Τόμ. I σελ. 172. "Αλλαγὴ τινὰ ἔξιγγοις δίδει ἐν τῇ ἀτωτέρ. πράγμ. ὁ Kvišala σελ. 432.

λιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται». δηλ. ταύτην πάντων τῶν ἄλλων μάλιστα ἀσπάζεται καὶ μᾶλλον, τῆς κόρης· βεβίως ή σύνταξη αὕτη εἶνε περιεργοτάτη. 'Ομαλώτερα εἶνε τὰ χωρίς· ὡς Θεογ. 173, «ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γῆρας πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου». Ἀριστοτ. π. αἰσθ. κεφ. 4 «λεπτότατον γάρ πάντων τῶν ὑγρῶν τὸ ὄνδρο ἔστι καὶ αὐτοῦ ἐλαῖον». Πρὸς δὲ καὶ μετὰ τοῦ συγχρ. Ἡρδ. 2, 35 «πλεῖστα θωμάσια ἔχει ἡ ἄλλη πᾶσσα χώρη καὶ ἔργα λόγου μέζω παρέχεται πρὸς πᾶσαν χώρην» κατὰ τὰς καλλιτέρχς γραφάς, ἀντὶ τοῦ πλέω ἵδι. Bähr. Ἀρρ. 823 «καὶ λῷστον μὲν ἡ τὸ Φλέγρας πεδίον». Φιλήμ. ἀποσ. ἀγν. 109 «θενεῖν ἀριστόν ἔστι ἡ ζῆν ἀθλίως». Ἀπλ. ῥδ. 3, 91 «πίθιοτό κεν ὕμιν μάλιστα ἡ ἐμοὶ» ἔνθα καὶ Wellauer. Καὶ ἄνευ γενικ. ἡ τοῦ ἱδι. Ἡρδ. 2 103 «ές τούτους δέ μοι δοκεῖς καὶ οὐ προσώπata ἀπικέσθαι ὁ Αἰγύπτιος στρατός» (δύο κώδ. παραλείπονται τὸ οὐ), ὅπερ εἶνε βεβίως σύνταξις περίεργος. — C) Συγχοντέρχ εἶνε ἡ φρινομένη χρῆσις τοῦ ὑπερθετικοῦ ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ, ὅπου τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται μετὰ πληθ. γενικῆς, ὥστε ἐν ἔκαστον θεωρεῖται, ἐν ἀναφορῇ μόνον πρὸς τὰ διὰ τοῦ πληθυντικοῦ ὀνομαζόμενα, ὡς ἔχον τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἴδιοτητος. Ἡ χρῆσις αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς ἐν τῷ Ἀριθ. 3 μνημονευθείσης ἴδιοτητος τοῦ ὑπερθετικοῦ, ὅτι δηλ. τὰ μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένα κατὰ γενικὴν πληθυντ. ἀντικείμενα ὑποτίθενται κεχωρισμένα, καὶ ὅτι μεταξὺ κύτων πάλιν συμβαίνει διαφορὰ βαθμοῦ, ὅπερ δὲν ἡδύνατο νά συμβῇ ἐν τῷ συγκριτικῷ¹⁾ Συγχρ. ἴδιως εἶνε ἡ σύνταξις τοῦ ὑπερθετικοῦ μετὰ τῆς γενικῆς τῶν ἄλλων, ἡ καὶ ἀπλῶς ἄλλων παρ'. Όμ. κατὰ τὴν §. 465, 9· B, 673 «Νιρέες, δις κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ "Ιλιον" ἤλθεν τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονις Πηλείωνα» = δι Νιρ. ἢτο μετὰ τὸν Πηλείδ. ὁ ὠρχιότερος ἔναστοι τῶν ἄλλων Δαναῶν, καὶ λοιπὸν ὠρχιότερος τοῦ Διομήδους, Μενελάου κ.τ.λ. οὗτοι δὲ πάλιν ἡσαν διαφόρων βαθμῶν ὠρχιότητος πρὸς ἄλλήλους, ἀντὶ τῶν μερικῶν συγκριτικῶν γενικῶν κεῖται ἡ περιληπτικὴ ἔννοια τοῦ τῶν ἄλλων Δαναῶν, καθὼς καὶ ἡντὶ τῶν μερικῶν συγκριτικῶν ἡ περιληπτικὴ ἔννοια τοῦ ὑπερθετικοῦ· οἷον «κακλίων τῶν ἄλλων Δαναῶν» = ὠρχιότερος παρ' ὅλοι οἱ ἄλλοι Δαναοὶ δυοῦ εἰλημμένοι. A, 505 «δις ὀκυμορώτατος ἄλλων ἐπλετο»· ε, 105 «φροῖς τοι ἄνδρας παρεῖναι οἴζερψάτατον ἄλλων, τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἔστε περὶ Πριάμοιο μάχοντο». Σοφ. Ἀντ. 100 «κακλίστον τῶν προτέρων φύος». Ἡρδ. 3, 119 «τίνα ἔχουσα γνώμην, τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιποῦσα, τὸν ἀδελφόν εἰλευ περιεῖναι τοι, δις καὶ ἀλλοτριώτατός τοι τῶν πατέρων καὶ ἔσσον κεχωρισμένος τοῦ ἀνδρός ἔστι» ἔνθα καὶ Baehr. Θουκ. 1, 1 «Θουκυδίδης... ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων..., ἐλπίσας (= νομί-

1) "Ιδιῶς τὸν Κνιδαῖα ἐν τῇ ῥηθ. πραγμ. σ.λ. 531.

σας) μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων» ἔνθ. καὶ Πόππ.=καὶ ἀξιολογώτερος παντὸς ἄλλου τῶν προγεγ. πολέμων μερικᾶς π. χ. τοῦ Τρωϊκοῦ, Περιποιοῦ κτλ., οἵτινες πάλιν διαφόρων βαθμῶν ἥσαν πρὸς ἀλλήλους, 10 «τὴν στρατείαν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν». 50 «νυκτικαὶ κύτη Ἐλληνοῖς πρὸς Ἐλληνας νεῶν πλήθει μεγίστη δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται». 6, 31 «παρακοκενὴ κύτη πολυτελεστάτη δὴ... τῶν ἐκείνων τὸν χρόνον ἐγένετο». Ξεν. συμ. 8, 40 «ἰεροπρεπέστατος δοκεῖ εἰναι τῶν προγεγενημένων». Οἰκ. 21, 7 «οἱ ἐν αὐτῶν ἀρισταὶ τὸ σῶμα τῶν στρατιωτῶν ἔχωσιν».

ΣΗΜ. 1. «Οτι δὲ ἡ μετὰ τοῦ ὑπερθετικοῦ συντασσομένη γενικὴ δὲν πρέπει νὰ θεωρῇ διαιρετική, ἀλλὰ συγκριτική, καὶ ἐπομένως ἐκ τοῦ ὑπερθετικοῦ ἔσαρταμένη, οὐδὲν μὲν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῆς γενικῆς (§. 420, 1) φαίνεται δὲ τοῦτο σαφῶς καὶ εἰς τὰ χωρία ταῦτα, ἐν οἷς τὴν ὑποτιθεμένην γενικ. διαιρετικὴν θέλοντες τινες νὰ ἔξηγγοσις λέγουσιν, διτις αὕτη δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑπερθετικόν, ἀλλ᾽ εἰς τὸ ὑποκέμενον, ή δὲ ἐπὶ τῶν ὑπερθ. ἐπιβῆ. γενικ. ἀναφέρεται καὶ εἰς ἀντικέμενον τι. Ἡρόδ. 7, 70 «οἱ ἐκ τῆς Λιθίους οὐλότατον τρίγωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων =οἱ τῆς Αἰγ. Αἴθ. Έχουσι τρίγωμα μελανωτάτας; συγκριτικῶς πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, (μελανωτέρας ὅμως παρὰ πᾶς τις ἀνθρώπος), 238 «Ἐρέχτης πάντων δὴ μάλιστα ἀνδρῶν θευμαθῆ Κίρον τις Λιθίους ή...». Ξεν. Κυρ. 3, 1, 42 «πάντα τῶν δεινῶν δὲ φόβος μάλιστα καταπλήκτει τὰς ψυχὰς=δὲ φόβος ἐκπλήξας τὰς ψυχ. ἴσχυρότατα συγκριτικὰ πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα ἵππινδυνα πράγματα, ἴσχυρότερον ὅμως παρὰ πάντα ἄλλο ἵππινόν πράγμα. ἀντὶ οὐδὲντοῦ νὰ τεθῇ =διαφερόντως πάντων τῶν δεινῶν. Ἀπορ. 4, 5, 1 «(Συγκράτης) προετέρετο πάντων μάλιστα τοὺς συνόντας πρὸς ἔγκράτειαν». Πλ. Πρωτ. 312. α «φιλοσοφία γάρ εστι παλαιοτάτη καὶ πλειστη τῶν Ἐλλήνων νων ἐν Κρήτῃ τε καὶ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ σοφισταὶ πλειστοὶ γῆς ἐκεῖ εἰσιν». Ή λατιν., γλώσσα μεταχειρίζεται πρὸς δίλωσιν τῆς παραθίσεως εἰς μὲν τὸ συγκριτικὸν τὴν ἀφαρετικήν, εἰς δὲ τὸ ὑπερθετικὸν κατὰ διάρροον ἀντιθηκει τὴν γενικήν ὡς omnium Romanorum fortissimus erat. Κορ. Νέπ. Θεραπ. 9 «Themistocles veni ad te, qui plurima mala omniū iū Graiorum in domum tuam intulī».

ΣΗΜ. 2. «Εὐλογεῖς ἀπαντᾷ παρὰ μὲν τῷ θετικῷ τὸ συγκριτικὸν ἢ ὑπερθετικόν, παρὸ δὲ τῷ ὑπερθετικῷ τὸ συγκριτικόν, ἐν οἷς κείται μεγάλη τις λεπτότης. Πλ., νόμ. 649, ε «εἰπετελῆ τι καὶ δισινεστέραν». Ξεν. Ἀπορ. 2. 7, 10 «κάλλιστα καὶ πρεπωδέστερα» μ. σ. Kuhner. Ηγεδ. Ο. 1, 104 «πέποικα δὲ ἔνον μηδὲν τούτῳ ἀμφότερα καλῶν τε ὑδρίων ἢ δύναμιν κυριωτάτων τῶν γε νῦν κλυταῖς διαιδελωσμένων πονηταῖς» =ἥσαν μὲν ἄλλοι εὐγένεις βασιλεῖς Μέριες καλῶν, ἴσχυρότερος ὅμως τῶν Ἐλληνῶν οὐδεῖς, ἐνθα Dissem. Πλ. Φίληδ. 55, d. «τὸ μὲν ὅς καθαρώτατα νομίζειν, τὸ δὲ ὅς ἀκαθαρτότερα». πολ. 564, b «τὸ μὲν (γνήσιος) ἀνδρειότατον..., τὸ δὲ ἀνανδρότερον (ἄλλο, καὶδέ). ἔχει ἀνανδρότατον, πλὴν κακῶς ίδε Stallba.» Ποργ. 490 b «ἄλλος εἰς ὑποδημάτα δῆλον δὲι δει πλεονεκτεῖν τὸν φρονιμώτερον εἰς ταῦτα καὶ βέλτιστον» ένθ. καὶ Stallba. Περιέργον εἶναι τὸ τοῦ Δημ. 9, 16 «τὸ δὲ εὐεσθὲν; καὶ τὸ δίκαιον, ἂν τ' ἐπὶ μικροῦ τις ἂν τ' ἐπὶ μείζονος παραβαίνῃ, τὸν αὐτὴν ἔχει δύναμιν» ένθα καὶ Bremi. Λασ. 9, 19 «μῆτε... ἔμειντα φημίσησθε, μῆτε τοὺς βέλτιστον καὶ δικαίως βουλευανέους θεύσους

καταστήσηται. Θουκ. 1, 74 «ἄμα ἐλευθέρων καὶ ἔνδοξοτάτην πόλιν νεμόμεθα». Σεν. 'Ελλ. 5, 3, 17 «εἰ τάχιονς δίκαιοι εἴσοπλοτάτους». Λυκοῦργ. 29 «πολὺ δοκεῖ δικαιούσιον καὶ δημοσιόκον εἶναι» ἔνθα καὶ Μετεντ.

ΣΗΜ. 3. Παρετηρήσαμεν ἡδη §. 157, 1, διτι καὶ ἡ Ἑλλην., ὁς καὶ Λατιν., γλώσσα μεταχειρίζεται διτι τοῦ ἀπλοῦ συγχριτικοῦ τύπου, ὃς μόνον εἰς ὅλα τὰ ἐπίθετα, τὰ μὴ σχηματίζοντα τύπον συγχριτικοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ σχηματίζοντα τοιούτον, τὴν σύνταξιν τοῦ θετικοῦ μετὰ τοῦ μᾶλλον οὐ (magis), καὶ μάλιστα (maxime, ἀνθ' οὐδὲ Θουκ. τὸ πλειστον' ὡς Θουκ. 8, 96 «διάφοροι γάρ πλειστον' ὄντες τὸν τρόπον»). Συγγράψεις μάλιστα τινες, εἰσι οἱ τριγονοί, θ Θουκυδίης καὶ Ζενοφῶν συγχόντα μεταχειρίζονται τὴν περίφρασιν ταῦτην, ἐν φορᾷ ἄλλοις, οἷον τῷ Πινδάρῳ, εἰνι ὅλως ἀγνωστος (1)· ὁ Θουκυδίης οὐδέπομος μεταχειρίζεται τὰ κακίων, κάκιστος· δὲν ἀπαντῶσι δὲ οὔτε παρ' αἰτῷ οὔτε παρὰ τοὺς ἕτεροις καὶ τὰ μείων, λώψιν, λφστος. 'Αναντίρρητον δ' ἔγειρε, διτι διὰ τῆς περιφράσεως ἀποδίνεις ἡ ίππατος μεγαλειτέρα διτι τοῦ συγχριτικοῦ τύπου. Τοτεται λοιπὸν αὕτη, διτι λέξις τις πρέπη νὰ ἔξαρθῃ μᾶλλον τῶν ἄλλων. Θουκ. 3, 11 «γνώμης μᾶλλον ἐρῶδε διτι τοῦ συγχριτικοῦ καταληπτά»· διτι καὶ ἡ λέξις ἡ μᾶλλον μέλλουσα νὰ ἔξαρθῃ τιθεται· διτι πρώτη, ἡ τούλαχιστον ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ προτίτσιως. Θουκ. 1, 50 «καὶ τοι δίκαιοι γ' ἔστι μάλιστα μὲν ἐκποδῶν στῆναι ἀμφοτέροις, εἰ δὲ μὴ, τούναντιον ἐπὶ τούτους μεθ' ἡμῶν ιέναι». Σεν. κυν. 5, 18 «διωκόμενοι δὲ εἰτι κατέδηλοι μάλιστα μέν... κατέδηλοι δὲ κ.τ.λ.». Η ἔγνη πρότασις ἀποτιλήται ἐκ δύο διτι περισσοτέρων μελῶν, ἔκῶν τὸ πρῶτον περιέχει θοτικὸν ίππιθετον, τὸ δὲ δεύτερον συγχριτικόν, τὸ δὲ πρῶτον συγχριτικόν, τὸ δεύτερον διπεριθετικόν, ἡ τούναντιον. Θουκ. 2, 36 «ἐκεῖνοι τε καὶ οἱ ἑπαίνου καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ πατέρες δηλ. ἄξιοι ήτοι ἀξιότεροι» Ψευδοδημ. 61, 42 «ὅλως μὲν γάρ ἄποστροφάς; βελτίων γίγνεται πατέρειαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν, πολὺ δὲ μάλιστα διαρρήξεις ἐξ ἀρχῆς ἐδυμέντερον τῶν ἄλλων ἔχουσαν ὑπῆρχε». Ισοχρ. 19, 44 «οἵματις γάρ ἀντὶ τῶν πάντων γενέσθαι ταῦτη χαλεπώτατον δικαστήν, εἴπερ...» διλλα πολὺ ἀν μᾶλλον, εἰ τολ. Η ἐπὶ τῶν διπετίθεσιων. Θουκ. 1, 49 «ἡγετε ἡ ναυμαχία καρπερά, τῇ μὲν τάχησι οὐδὲ ὄμοιώς, πεζομαχίᾳ δὲ τὸ πλέον προσφερῆς ούσα». 'Αντιφ. 3, 6, 10 «ἔγως τε μᾶλλον μὲν οὐδέν, ὄμοιώς δὲ τούτῳ ἀναμάρτητος σύνα». 'Ενιστε δὲ αἵτια τούτου ὑπῆρξεν καὶ ἡ τάσις μόνον πρὸς ἐναλλαγὴν τῇ; ἐκφράσεως· ὡς Σεν. 'Αγ. 7, 6, 15 «εἰ δὲ πρόσθιεν αἰτῷ μάλιστα φίλος δῶν νῦν πάντων διαφορώτατός εἰμι=φιλαστατος (γέ. §. 154, Α. 7.). 'Οταν δὲ τὸ διπετικόν ἐκφράζῃ ἀπλῶς μέγιστη τινὰ βαθμὸν ἀποδέτως, τότε δύναται νὰ τεθῇ καὶ τὸ θετικὸν μετὰ τοῦ μᾶλλον ὡς «μάλιστα διλίγον». Πλ. πολ. 531, δ. «μάλιστα διμιλαρής». Φιλόδ. 230, c. ἀνθ' οὐ ποιητικ. συγχρά τιθεται καὶ τὸ μέγιστα, σπανίως ὄμως ἐν τῷ πεζῷ· ὡς 'Ηρδ. 1, 32 «μέγιστα πλούσιος». Σεν. Κυ. 5, 1, 28 «μέγιστα εὐδαιμονας».

5) «Ινα ἔξαρχη διτι ἐντονώτερον τὴν ἔννοιαν τοῦ συγχριτικοῦ ἡ διπετικόν μεταχειρίζεται ἡ Ἑλλ. γλώσσα συγχάκις γλωσσικόν τι συγχριμα καλούμενον. Ιετότης, καθ' διμεταχειρίζεται τις ἔκφρασιν φαινούσενως ἀσθενεστέραν, ἵνα δηλώσῃ τι μετὰ μείζονος ἐπιτάξεως· μεταχειρίζεται δὲ ἀντὶ τοῦ καταφατικοῦ συγχριτικοῦ ἡ διπετικόν ἀρνητικὸν συγχριτ. ἡ διπετικό. μετὰ προτεταγμένου οὐδὲ οὐδὲ ἡττορ = μᾶλλον οὐδὲ ἥκιστα = μάλιστα· οὐκ ἐλάχιστος = μέγιστος κ.τ.λ.

1) "Id. A. Lentz in der Zeitschrift für Altertumswiss. 1855 σελ. 28.

ο, 11 «οὗ μιν ἀφανρότατος βέλλ' Ἀγκιῶν», ἔνθι καὶ Spizner[·] II, 570 «βλήστο οὕτε κάκιστος ἀνήρ». δ, 199. Ξεν. Ἐλλ. 6. 2, 39 «ταύτην τὴν στρατηγίαν τῶν Ἰφικράτους οὐχ ἥκιστα ἐπαινῶ», ἔνθι Breitenb. 6. 4, 18 «οὐκ ἐλάχιστοι δυνάμειν εἰν τῇ πόλει». Ἀπομ. 1. 2, 32 «πολλὸν μὲν τῶν πολιτῶν καὶ οὐ τοὺς γειρίστους ἀπέκτεινον». Ἐνίστε δὲ συνεκρέζεται καὶ ἡ ἀντίθεσις, ρ, 415 «οὐ μέν μοι δοκεῖει ὁ κάκιστος Ἀγκιῶν ἔμμεναι, ἀλλὰ ὅριστος». Ἡρδ. 43 «οὐχ. ἥκισται, ἀλλὰ μάλισται». Θουκ. 7, 44 μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἐλλαζένειν».

6. Δύναται προσέτι ἡ τῶν παρακριθεικῶν ἔννοια πολλαχῶς ποτὲ μὲν νά̄ ἰσχυροποιηθῇ, ποτὲ δὲ γά̄ προσδιαιρισθῇ ἀκριβέστεροι, καὶ δὴ πρῶτον μὲν ἡ τοῦ συγκριτικοῦ α) διὰ τοῦ ἐτιαὶ, ἔτι μεῖζων, μεῖζων ἔτι. Πλ. πολιτ. 298. ε «ταῦτη ἔτι γχλεπώτερα». Φίλ. 31, ε «ἔμφανέπτερον δὲ ἔτι.. πειρώμεθ καὶ λέγειν». — b) διὰ τῶν, πολλῶν, ἔτι πολλῶν, μακρῷ, ὀλίγῳ, πολύ, πολλὸν (ἀργ. καὶ νέον ἴωνικ.), πολλὸν ἔτι, ἔτι πολύ, πολὺ ἔτι μέγα (ποιητ.), ὀλίγον (περὶ τοῦ ὅσω, δοσοφ., τοσοῦτο, τοσοῦτο, ίδ. §. 582). Ἡρδ. 1, 134 «ἢν δὲ ἡ οὔτερος ὑποδεξέστερος δίλγφω.. ἢν δὲ πολλῷ ἡ οὔτερος ἀγνενέστερος». 6, 78 «πολλῷ ἔτι πλεῖστος». Θουκ. 1, 136 «πολλῷ ἀσθενέστερον». 2, 49 «πολλῷ ὑστερον». Τίθενται δὲ καὶ κατόπιν μετὰ ἔτι μεῖζονος ἐμφάνεως Διηρ. 8, 68 «Ἀνδρειότερον μέντοι πολλῷ πάνυ». 9, 40 «καὶ πλείω καὶ μεῖζω ἔστι τῶν τότε πολλῶν». Πλ. Φίλ. 66. ε «μακρῷ βέλτιστον τε καὶ ἀμείνον». Ἡρδ. 1, 103 «οὗτος λέγεται πολλὸν ἔτι γενέσθαι ἀλκιμώτερος τῶν προγόνων». Ξεν. Κ. 5. 3, 24 «πολὺ πλείστος». 1, 6, 17 «ἔτι πολὺ χαλεπώτερον», 7. 5, 14 «πολὺ ἔτι μᾶλλον». Πολλάκις χωρίζονται ταῦτα τοῦ συγκριτικοῦ διὰ προθέσεως καὶ ἀλλων λέξεων, δι' οὗ ἡ ἐκφρασις ἔκπισται. Θουκ. 1, 35 «πολὺ δὲ ἐν πλέοντι κιτίᾳ». ίδ. 6. 86. Ξεν. Κ. 7. 1, 21. Ἐλλ. 6. 2, 29. Ἀν. 1. 5, 2 «πολὺ γάρ τῶν ἵππων ἔτρεχον θάττον». Ἀπομ. 2. 10, 2 «πολὺ τῶν οἰκετῶν χρησιμώτερος», ίδ. σημ. Kuhn. Καὶ «παρὰ πολὺ μᾶλλον» Θουκ. 8, 6. B, 239 «μέγ' ἀμείνονα φῶτα». Ψ. 315 «μέγ' ἀμείνων». Ξεν. Ἀν. 7. 2, 20 «οὐλίγον ὑστερον». — c) διὰ τοῦ μᾶλλον Ω, 243 «ρήπτεροι μᾶλλον». Αἰσχ. Ἔπτ. 655 «τίς ἀλλος μᾶλλον ἐριθεάτερος;». Σορ. Ἀντ. 1210 «μᾶλλον ὕστον». Εὐρ. Ζεν. 377 «θενῶν δ' ἢν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος ἡ ζῶν», ἔνθι καὶ Rflugk. Ἰππ. 485 «(ἢ αἴνος) σὸν μᾶλλον ἀλγήσω κλύειν». Ἡρδ. 1, 32 «μᾶλλον διλοιώτερος». Πλ. νόμ. 781 a «δὲ καὶ ἄλλως γένος ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων λαθραιότερον μᾶλλον καὶ ἐπικλοπώτερον ἔφι, τὸ θῆλυ, διὰ τὸ ἀσθενές», ἔνθι καὶ Stallb. Γοργ. 487 b «κισσγυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος». Διακριτές δημοσίεις τὰ χωρίκα ταῦτα τῶν χωρίων, ἐν οἷς προστίθεται καὶ τὸ μᾶλλον μετὰ τὸ συγκριτικὸν καὶ μετὰ πολλάκις παρεμβληθείσας λέξεις, ἵνα ἀνακνεώσῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ προηγηθέντος συγκριτικοῦ, καὶ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μηνύην αἱ μετὰ τοῦ

μᾶλλον ἢ προστιθέμεναι λέξεις περιέχουσι συμπλήρωσιν τῆς προηγουμένης ἐννοίας¹⁾. ὡς Ἡρδ. 1, 31 «ἄμεινον εἰνὴ ἐν ἀνθρώπῳ τεθνάντι μᾶλλον ἢ ζῆν» = καλλίτερον ἵσως θὰ ἦτο διὰ τὸν ἀνθρωπὸν νὰ ἔνε νεκρός, καλλίτερον, λέγω, τοῦτο παρὰ νὰ ζῇ. Ξεν. K. 2, 2, 12 «πῶς οὐχ οὕτοι ἀστεῖοι ἐν καὶ εὐγάριτες δικαιότερον ὀνομάζουντο μᾶλλον ἢ ἀλλούς;», ἔνθα καὶ Born. 3, 3, 51 «κίρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκεν μᾶλλον ἢ φεύγοντας σώζεσθαι», Ἡρ. καὶ Αν. 4, 6, 11· συμπ. 1, 4, ἔνθα καὶ Herbst. Πλ. Φαιδ. 79. e. Πρωτ. 317, b. «Ιππ. 1. 285, α, ἔνθ. καὶ Stallb. Ισοκ. 6, 89. 10, 53. - d) διὰ τοῦ πάντα. Ξεν. K. 5, 5, 34 «πάντα βελτίονας». Σοφ. Τρ. 486 «εἰς ἄποινθ' ἥσσων ἔρων» - e) διὰ τῶν τι καὶ οὐδὲν (μηδέν). Θουκ. 2, 11 «Ἀθηναῖος δὲ καὶ πλέον τι τῶν ἄλλων ἐκεῖς τοῦτο δρᾶσαι». 8, 84 «οἱ δὲ αὐθαδέστερόν τε τι ἀπεκρίνατο». 2, 43 «ἀτολμοτέρον δὲ μηδέν.. διάνοιαν ἔχειν» 39 «οὐδὲν ἥσσον» f) διὰ τοῦ οὐτως, ἐπὶ ποσοῦ, παρὰ τοῖς μτγν. μόνον οἶον Λουκ. Τίμ. 18 «οὐτως εὐρύτερον». Φχλαρ. ἐπ. 128 «οὐτω νεώτερον»²⁾.

7. Τὸ ὑπερθετικὸν ἐπιτείνεται ἡ ἀκριβέστερος ὅρος εται κατὰ τοὺς ἐπομένους τρόπους - α) διὰ τοῦ καὶ, λχτιν. vel οἷον «καὶ μάλιστα» Ξεν. K. 2, 1, 13. 6, 2, 32, vel maxime - b) διὰ τῶν ποσοτικῶν προσδιορισμῶν πολλῷ, μακρῷ, πολύ, πολλῷ (ἀρχ. καὶ νέον ἰωνικ.), παρὰ πολύ, μέγα ποιεῖται. (περὶ τῶν ὅσων, ὅσορ... τοσούτων τοσοῦτον Ἡρ. §. 582) οἷον πολλῷ ἀριστος, μακρῷ ἀριστος Β, 82 «μέγ' ἀριστος». Θεόρ. 7, 100 «ἐσθίλος ἀνήρ μέγ' ἀριστος». τὸ μακρὸν τίθεται μετὰ τὸ ὑπερθετικόν ἐμφαντικωτερον ὡς Ἡρδ. 6, 61 «τούτῳ τῷ ἀνδρὶ ἐτύγχανεν ἐοῦσα γυνὴ καλλίστη μακρῷ τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν». Θουκ. 3, 36 «τῷ δήμῳ παρὰ πολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος». - c) καὶ δι' ἄλλων ἐπίστης ὑπερθετικῶν οἷον τάξ, πλεῖστον καὶ μέγιστον ποιεῖται, μάλιστα ὡς Β, 220 «μάλιστα ἔχθιστος». Σοφ. Οἰδ. K. 743 «πλεῖστον ἀνθρώπων κακίστος». Φιλ. 631 «πλεῖστον ἔχθιστης». Εὔρ. M. 1322 «ὦ μέγιστορ ἔχθιστη γύναι», ἔνθ. καὶ Pflugk. Ἡρδ. 1, 171 «ἔθνος λογιμώτατον τῶν ἔθνεων ἀπέντων κατὰ τοῦτον ἄμα τὸν χρόνον μακρῷ μάλιστα», ἔνθα ἐτέθη τὸ μακρ. μάλ. μετὰ τὰ τεῦτηπρὸς μείζονα ἔμφασιν. 2, 76 «μάλιστά κη ἐμφερέστατα». Θουκ. 5· 46 «ὦς ἐπὶ πλεῖστον ἔχριστον» καὶ «καλλίστα τε εὐτεκνώτατε» Εὔρ. Εκ. 620 (ἔνθ. καὶ Pors. 618). Θουκ. 7· 42 «μάλιστα δεινότατος;» - d) διὰ τῶν δχα, δέογα μετὰ τοῦ ἀριστος ἐπικ. οἶον, ὅχ' ἀριστος, ἔξοχ' ἀριστος ι, 432 «ἀρνεῖός γάρ ἔην, μήλων ὅχ' ἀριστος ἀπέντων;» - e) διὰ τῶν ἀταρορικῶν ὡς πεζ., δτως μαλλ. ποιεῖται, δτι καὶ ὅ πεζ., ὅσορ ποιεῖται, οἷος πεζ. ίδιζ ἀττικ. οἶον, ὡς τάχιστα Ξεν. K. 1. 626, καὶ κεγχωρισμένης διὰ προσέτεως ὡς Θουκ. 1, 63 «ὦς ἐς ἐλάχιστορ γωρίον». 3, 46 «ὅτι ἐν βραχυτάτῳ», καὶ, «ὅτι ἐπ' ἐλάχιστορ». Ξεν.

1) "Id. Kuhner εἰς Ξεν. Απομ. 3, 13, 5. 2) "Id. Lobeck εἰς Φρέσ. σελ. 424.

Κύρ. 1. 6, 26 «ώς ἐν ἔχυρωτάτῳ», ἔνθ. καὶ Born. Οἰκ. 18, 8 «ώς εἰς στενώτατον». Ἰστι. 3, 21 «ώς ἂν μετὰ πλείστων», ἔνθι καὶ Schoemann. Ἰσοκ. 3, 2 «ώς μετὰ πλείστων ἀγαθῶν». Δημ. 18, 288 «ώς παρ' οἰκειοτάτῳ». 19, 257 «ώς μετὰ πλείστης συγγνώμης». 23, 102 «ώς διὰ βραχυτάτου λόγου». Ξεν. Κ. 2. 4, 32 «ἥ ἄριστον»· «δπως ἄριστα» Alzgyl. Ἀγ. 586. Σοφ. Φ. 627. Ἀρσφ. Ηλ. 207 «δπως ἀνωτάτω»· «ὅ, τι τάχιστα» ἀπὸ Όμύρ. ε, 112· ἵδ. καὶ Θουκ. 3. 31. Ξεν. Ἀν. 1. 1, 6 «ὅ, τι ἀπαρχούσκευότατον, ὅ, τι πλείστους καὶ βελτίστους» ἵδ. 3. 1, 45. 4. 5, 7. 3, 7· «ὅσον τάχιστα» Σοφ. Ἀντ. 1103. Ἡλ. 1433· (οὗτως ὅ, τι τάχιστα = δ, τι τάχιστα. Σοφ. Ἀντ. 1321 «ἀπάγετέ μ' ὅ, τι τάχιστος». Ἡρδ. 9, 7 «νῦν δὲ ὅ, τι τάχιστος στρατηνί.. ἐκέλευσκεν ὑμέξς εκπέμπειεν. Θουκ. 7. 42 «ἔθούλετο ὅ, τι τάχιστος ἀποχρήσασθαι τῇ.. ἐκπλήξει»· ὅσον τάχιστος ποιεῖται· Σοφ. Αἰ. 985 «ὅσον τάχιστος δῆτ' αὐτὸν ἀξεῖς δεῦρο» Ἡλ. 1373. Εὑρ. Ἑκ. 1284. Ἰππολ. 599. Μῆδ. 950· ως τάχιστος = μεθ' ὅσον εἶνε δυνατόν μεγάλης ταχύτητος. Πίνδ. Π. 4, 164 «καὶ ως τάχιστος ὑπέρνει με τεύχειν νυκτὶ πομπάν». Alzgyl. ἐπτ. 607 «φέρε ως τάχιστος κνημιδίχες»· ἵδ., Ἀγ. 27. Χονρ. 876. Σοφ. Αἰ. 578. 593. Ἡρδ. 5, 106 «νῦν ὥν ως τάχιστος με ἄφεσ». Ἡ τάχιστος. Πίνδ. Ο. 6, 23 ζεῦζον... σθένος ἡμίονων ἢ τάχιστος». Θεόκρ. 14, 68). Καὶ διὰ τοῦ, ως ὅ, τι, ἔνθι τὸ δ, τι σημαίνει ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν οἷον Πλ. νόμ. 743, d «ώς ὅ, τι σημαρόταται»· συμπ. 218, d «ώς ὅ, τι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι». Ἀπολ. 23 «πολλαὶ μὲν ἀπέχθεισί μοι γεγόνκαι καὶ σιταὶ χαλεπώταται καὶ βρύταται». συμπ. 220 «ὄντος πάγου οἵον δεινοτάτου». Ξεν. Ἀν. 4. 8, 2 «χωρίον οἷον γχαλεπώτατον». 7. 1, 24 «χωρίον οἴος κάλλιστον». Μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν σημασίας τίθενται καὶ τὰ οἴος, ὅσος μετὰ θετικοῦ. Δημ. 2, 18 «ἄνηρ ἐστιν ἐν αὐτοῖς οἴος ἔμπειρος». Ἡ καὶ μετὰ τὸ θετικόν. Ἡρδ. 4, 28 «ἔνθι τοὺς μὲν ὀκτὼ τῶν μηνῶν ἀγδρητος οἴος γίνεται κρυμός», ἔνθ. καὶ Baehr. 194 «οἱ δέ σφι ἀργθοροι ὅσοι ἐν τοῖς οὐρεσι γίνονται». Ἀρσφ. Νεφ. 1 «τὸ γρῆμα τῷν τυκτῷν ὅσον ἀπέραπτον», προελθὸν ἐκ τοῦ τοσοῦτον, ὅσον ἀπέρχντον ἐστιν· ἵδε Hermann καὶ §. 555, A. 15. (Καὶ ἐν ἀπλῷ μόνον σημασίᾳ Ἀρισφ. Σφ. 970 «οἱ δέ ἔτεροι οἵοις ἐστιν δίκαιοις μόνον» = δ ἀλλοις ὅμως οὐδὲν ἔτερον εἶνε ἡ ἀπλοῦς φύλαξ τῆς οἰκίας Περὶ τῆς αἰτίας τῆς προκαλεσάστης τὴν ἔκφρασιν ταύτην, ἵδ. §. 582, A. 4.)—f) διὰ τῆς προσθήκης τοῦ εἰς· ως Alzgyl. Πλ. 319 «εἰς ἀνήρ πλεῖστον πόνου εὔθυρος παραχγών». Σοφ. Φ. 1344 «Ἐλλήνων ἔτα κριθέντ' ἀριστον». Ἡδ. Αἰ. 1340. Οἰδ. Τύρ. 1380. Τρ. 460. Ἡρδ. 6, 127 «ἥλιθε Σμινδυρίδης.. Συβαρίτης, δι πλεῖστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνήρ ἀπίκετο». Θουκ. 8. 68 «(Ἀντιφῶν) τοὺς ἀγωνιζούμενους καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πλεῖστα εἰς ἀνήρ.. δυνάμενος ὠρελεῖν». Ξεν. Κ. 8. 2, 15 «έξον αὐτῷ θησαυρὸς γρυποῦ πλείστους ἐρι γε ἀνδρὶ ἐν τῷ οἴκῳ κατατεθέσθαι». Ξεν. Ἀν. 1. 9, 22 «δῶρα πλεῖ-

στα εἰς γε ἀνὴρ ὁν ἐλάχιστον»· ἔνθ. καὶ σημ. Kühner οὕτω καὶ ἐν τῇ λατινικ. Cic. Tusc. 2. 26, 64 «amplitudinem anini.. unam esse omnium rem pulcherrimam»·—g) διὰ τῶν, πάντα, τὰ πάντα. Σοφ. Oīd. K. 1458 «τὸν πάρτη ἀριστον». Ξεν. Ἀν. 1, 9, 2 «πάντων πάντα κρίνεσθος ἐνομίζετο». Ἡρδ. 1,134 «νομίζοντες ἐνυπουργοὺς εἶναι ἀνθρώπων μακρῷ τὰ πάντα ἀριστον». Θεόφρ. 7, 98 «ό τὰ πάντα γιλαίτατος ἀνερ τάνω»·—h) διὰ τοῦ οὗτος, μτγν. Ἡδ. Ἀριθ. 6·—i). Ἀπικιν. πόλ. Καρχ. 8. 1, 305 «περὶ οὗτω βραχιτάτου». Αἰσώπ. μῆθ. 57, 310 «οὗτω οκκίστως»·—j) ιδιαίτερος τρόπος ἐπιτάξεως εἶνε ἡ εἰς τὸ ὑπερθετικὸν προσθήκη τοῦ ἐρ τοῖς (παρ' Ἡρδ. καὶ ιδίως παρὸ Θουκ. καὶ Πλάτ. καὶ τοῖς μτγν., ὡς Λουκιανῷ). Ἡρδ. 7, 137 «τοῦτο μοι ἐρ τοῖσι θειστατορ φύνεται γίγνεσθαι». Θουκ. 1. 6 «ἐρ τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο». 7. 24 «μέγιστον δὲ ἐρ τοῖς πρῶτοι ἐκάκωσε τὸ στράτευμα τῶν Ἀθηναίων ἡ τοῦ Ηλημημορίου ληψις», 71 «ἐρ τοῖς χαλεπώτατα διῆγον». Ηλ. Σύμπ. 178, c «ὅμολογεῖται δὲ Ἐρώς ἐρ τοῖς πρεσβύτατος εἶναι». 173. b «Σωκράτους ἐρχοτῆς ὅν ἐρ τοῖς μάλιστα τῶν τότε». Κρίτ. 52, z «ἐρ τοῖς μάλιστα (δηλ. ἐνεγκρένοις) Ἀθηναίων ἐγώ αὐτοῖς ὠμολογηκώς τυγχάνω ταύτην τὴν ὠμολογίαν». 43, c «ἄν (ἀγγελίαν) ἐγώ... ἐρ τοῖς βαρύτατα ὃν ἐνέγκαιμι» (δηλ. ἐν τοῖς βραχύτατα φέρουσι). (Τὸ παρὸ Ηλ. Εθούδ. 503, e «ἐρ δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγιλοπρεπέστερον, ὅτι καὶ» κακῶς τὸ ἐρ τοῖς μετὰ τοῦ ὑπερθετικοῦ, διότι τὸ ἐρ τοῖς ἐντυθεῖται ἀντὶ τοῦ ἐρ τοῖς εἰς τὸ μεγαλοπρεπέστερον).

ΣΗΜ. 4. Εἰς τὸ ἐν τοῖς πρέπει ὃν ἐπιναληρθῆτο ἐκ τῆς συναρτίας τοῦ λόγου νοούμενον ὑπερθετικὸν ὅν· δὲ Ἐρώς ἐν τοῖς πρεσβύτατος ἐστι· = ἐν τοῖς πρεσβύτατος πρεσβύτατός ἐστι· Ηδ. Ηλ. Κρτ. 427, e «δὲ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι»; συμπ. 195, e «ἀπόταμενον.. ἐν γαλακωτάτοις; τῶν μαλακωτάτων». Ή μετὰ θηλυκοῦ σύνδεσι; αὐτὸν ἀπαντᾷ μόνον παρὸ Θουκ. δ. 3. 17 «ἐν τοῖς πλεισταὶ δὴ νῆσοι.. ἐγένοντο», ξύλα Β. Haacke. 81 «(στάσις) ἐν τοῖς πρώτῃ ἐγένετο». Διὸ εἰς ταῦτα τὸ τοῖς ἐκληπτίον ὡς οὐδετέρων.

ΣΗΜ. 5. Οὕτω ποιεις συντάσσεται τὸ θετικὸν μετὰ τοῦ ἐνδλίγοις· οἷον «εἰδούμενος, σοφὸς ἐν δλίγοις» καὶ ἐν τῇ λατιν. Livi. 23,44 «pugna memorabilis inter paucas»· παρὸ τοῖς μτγν. συγγρ. καὶ μετὰ τῶν σφόδρα, μάλιστα, πάνω οἷον «ἐν τοῖς σφόδρας τοῖς» οἵτοι καὶ τὸ δύοις τοῖς μετὰ θηριθετικοῦ. Ἡρδ. 3,8 «εἴσονται δὲ Ἀράδιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖς μετὰ θηριθετικοῦ». Διὸ εἰς ταῦτα τὸ τοῖς μάλιστα (δηλ. αἰδομένοις); 57 «θησαυρὸς ἐν Δελφοῖς ἀνακέσται, ὅμοια τοῖς πλουσιωτάτοις»; 7, 118 «τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δύοις ὅμοια τῷ μάλιστα» Ηδ. 141. Θουκ. 1, 25 «γηγενίτων δυνάμεις ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις». 7, 20 «τὸ γένος; τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοια τοῖς μάλιστα τοῖς βραχίονος, ἐν ᾧ ἂν θεραψήσῃ, φρονικώτερον ἐστι». Ηδ. Ψευδόδημ. ἐπ. 2, 24. Κικ. Eam. 4, 2 «tam sum amicus reipublicae, quam qui maxime».

ΣΗΜ. 6. Ηἱρὶ τοῦ γένους; τοῦ κατηγορικοῦ ὑπερθετικοῦ, Ηδ. §. 363.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΠΛΗΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

§. 350. Ούσιωδέστατα μέρη τῆς ἀπλῆς προτάσεως.

1. Σύνταξις είναι ἡ διδασκαλία περὶ προτάσεως (§. 244). Πρότασις είναι ἡ διὰ λέξεων ἔκφρασις τοῦ δικυνόμικατος· οἷον τὸ φύσιον θάλλου, ὁ ἀνθρωπὸς θρητός ἐστι. Διαρόγμα είναι ἡ πνευματικὴ ἐνέργεια, δἰ τῆς ὁ ἄνθρωπος ἐνώπιον πρὸς ἐνόλιον ἐννοίας, τὴν μίαν ἥματικήν, καὶ τὴν ἑτέραν οὐσιαστικοῦ, παραβέλλων ποτὲ μὲν ἀμφοτέρας πρὸς ἀλλήλας, ποτὲ δὲ τὴν ἥματικὴν ἐννοίαν πρὸς τὴν ἔχοτον ἐποπτείαν, καὶ τὸν περβότα τούτῳ χρόνον.

2. Διὸ ἡ οὐσία παντὸς δικυνόμικατος ἀπερτίζεται ἐκ τριῶν στοιχείων, ἐκ δύο οἰονεὶς ὑλικῶν, τῆς ἐννοίας δηλ. τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τῆς τοῦ ἥματος, καὶ ἐκ τοῦ τρίτου, τῆς ἐνώσεως ἀμφοτέρων εἰς μίαν ἐνότητα. Τὴν τῶν οὐσιαστικῶν ἐννοίαν δηλοῖ ἡ γλῶσσα δἰ οὐσιαστικοῦ ἡ ἀλληλῆς τινος οὐσιαστικοποιούμένης λέξεως, τὴν ἥματικὴν διὰ ἥματος μόνον, ἡ δἰ οὐσιαστικοῦ, ἡ ἐπιθέτου μετὰ τῆς τυπικῆς λέξεως (ἀστηρού φωνῆς) εἴται (§. 345, 13. f.). τὴν ἀμοιβαίαν δὲ πρὸς ἀλλήλας σχέσιν ἀμφοτέρων τούτων ἔκφράζει διὰ τῆς προσωπικῆς καταλήξεως τοῦ ἥματος· τὴν δὲ σχέσιν τέλος τῆς ἥματικῆς ἐννοίας πρὸς τὸν λαλοῦντα διὰ τῶν χρόνων καὶ τῶν ἐγκλίσεων τοῦ ἥματος.

3. Ἡ ἥματικὴ ἔρροια, ἡ δηλοῦσα τὸ κατὰ τῆς ἐννοίας τοῦ οὐσιαστικοῦ κατηγορούμενόν, καλεῖται κατηγορούμενον (ἥματα κατηγοράκον)· ἡ ἔρροια δὲ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἡ δηλοῦσα τὸ ἀντικείμενον, καθ' οὖν κατηγορεῖται τι, ὑποκείμενον (διότι ὑπόκειται τῷ κατηγορουμένῳ = id quod praedicato subjectum est). Τὸ κατηγορούμενον (ἥματα κατηγορ.) ἀποτελεῖ τὴν κυρίως οὐσίαν τῆς προτάσεως, τὸ δὲ ὑπόκειμενον ὑπόκειται ἐκείνῳ, καὶ διὰ ταῦτα δύναται νὰ ἔκφρασθῇ καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς καταλήξεως τοῦ ἥματος· ἡ δὲ ἀρχικὴ σχέσις τῆς προτάσεως, ἡ οὐσιαστική ἐξ ὑποκείμενου καὶ κατηγορουμένου, καλεῖται κατηγορική.

§. 351. Α. ὑποκείμενον.

1. Τὸ ὑποκείμενον είναι πάντοτε ἔννοια οὐσιαστικοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἔκφρέται ἡ δἰ οὐσιαστικοῦ ἡ ἀλληλῆς λέξεως οὐσιαστικῶς ἐκλαμβανομένης, ἥτοι δἰ οὐσιαστικοποιηθέντων ἀρτωρυμιῶν, ἀριθμητικῶν, ἐπιθέτων ἡ μετοχῶν, δἰ ἀπαρεμγάτων, δἰ ἐράρθρου ἐπιβήσημάτος, οὐσιαστικοποιηθέντος διὰ τοῦ ἀρθρου, καὶ δἰ ἐμπροθέτου πτώσεως· οἷον δὲ πᾶς γράφει ἐγὼ γράφω· ἐκεῖνος γράφει· Τριῶν

ἡθον' ὁ σοφὸς εὐδαίμων ἔστιν· οἱ φθοροῦντες μυσοῦνται· φυλοσο-
γεῖρ, τὸ φυλον. καὶ λόρ ἔστι (§. 472, 1)· οἱ τότε ἀρθρεῖσοι ἡσαν· τὰ
τῆς τύχης ἀδηλά ἔστι· οἱ ἀμφὶ τὸν Κέφαρον ἐμαχέσαντο.

2. Δάνκνται δὲ νὰ ἐκληρθῶσιν ὡς οὐδέτερα ὑποκείμενα καὶ
πᾶσα λέξις, πάντα στοιχεῖον τοῦ ἀλφαριθμοῦ, πᾶσα πλοκὴ λέξεων,
καὶ ὀλόκληροι μάλιστα δευτερεύουσαι προτάσεις· διὸ μετὰ τοῦ ἄρ-
θρου συνήθως τὸ γένονται καὶ ὑποκείμενα· ως τὸ τύπτω, τὸ τύπτει,
τὸ Ἐλλάς, τὸ πτ̄ Πλ. πολ. 327, ε «ἐν ἔτι λείπεται, τὸ ἦν πεί-
σματιν ὑμῖς, ως χρὴ ὑμῖς ἀρετῖναι». Ξεν. Ἀγ. 1, 1 «οὐκ ἂν κα-
λῶς ἔχοι, «εἰ, δτι τελέως ἐνήρη ἀγαθὸς ἐγένετο, διὸ τοῦτο οὐδὲ
μειόνων ἂν τυγχάνει ἐπικίνων».

Σημ. 1. Διατροφοῖσιν ἔνιοτε τὰ οὐτιστικὰ τὸ ἄρμοδον αὐτοῖς; ἄρθρον, καὶ δ-
ταν ὁ λόγος; ἀπλῶς; περὶ λέξεως ἐξ Ἑλλής; παραγομένης· ως Πλ. Κρτ. 398, δ
«Τὸ τοῦ ἔρωτος; ὀνομα, διὸν γεγόνταν οἱ ἥρωες», ἔντι τὸ ἥρωες παρήγη ἵν
τοῦ ἔρωτος.

ΣΗΜ. 2. «Οταν οἱ δραχαῖοι Γραμματικοὶ ἀναφέρωσι λέξιν τινὰ κατὰ τὴν
γραμματικὴν αὐτῆς σημασίαν, διὸ συνειδῆσουσι· νὰ προτίττωσι τὸ οὐδέτι. Σημόρον,
καὶ λοιπὸν ὅμη τὸ ἔγω, τὸ ἀνά, τὸ καὶ, τὸ τύπτω, κτλ. ἀλλὰ τὸ ἄρθρον κατὰ
τὸ γένος τῆς; ὅπ' αὐτῶν παραλειπομένης λέξεως, τῆς θηλούσης τὴν λεκτικὴν αλί-
στιν, καὶ λοιπὸν ἐλλειπτικῶν· ως ὁ Θεοδόσιος Γραμματ. σελ. 85 « ἔγω, ἡ σύ, ἡ
? (δηλ. ἐντανωμάτια) »; 78 « ὁ μέν, ὁ δέ, ὁ καὶ (δηλ. σύνδεσμος) »; 155 « ὁ μέλ-
λων τόφω, ὁ παρακείμενος τέτυφρα (δηλ. γρένος) ».

3. Τὸ ὑποκείμενον τίθεται κατ' ὀγκωματικήν, ἢτοι κατὰ τὴν
πτώσιν, ἢτις ἐκφράζει τὸ ἀντικείμενον, καθ' οὖν κατηγορεῖται τι,
κακθῶς καὶ τὴν σχέσιν τοῦ ἀντικειμένου τούτου πρὸς τὸ κατηγορού-
μενον (ὅπημα κατηγορικόν) οἷον ὁ παῖς γράφει. Ἐπὶ τῷτο τὸ περιπτού-
σημως δηλούμενον ἀριθμητικῶν προσδιορισμῶν ἐκφέρεται· τὸ ὑπο-
κείμενον διὰ τῶν προθέσεων (εἰς, περὶ, κατά) μετὰ τῶν πτώσεων
τῶν, ἐπὶ δὲ τῷτο διατεγμητικῶν ἀριθμ. προσδιορισμῶν διὰ τῆς
κατὰ μετ' αἰτ. «ἔς ἀνδρας μιακούσινς καὶ εἴκοσι μαζίστικα ἐνέργει-
ναι τῇ ἐξόδῳ ἐθελοντὶ» Θουκ. 3, 60· οὕτω καὶ γερμ. καὶ λατιν. L. 4, 59· «ad duo milia et quingenta viri capiuntur». «Ζωοὶ
ἐλήρητοσιν εἰς ὀκτωκαΐδεκα» Ξεν. Ἀγ. 3, 4, 5· Ἄ. 6, 4, 23. «Ἐ-
φυγον εἰς Λαυαδαίμονα περὶ ὀκτακοσίους» Ἐλλ. 6, 5, 10. «Ἀπέ-
θανον τῶν βικερέρων κατὰ ἔξαισι γέλοντας» Ἡρ. 6, 117. *Kat̄* = singuli, κατὰ δέο = binī κ.τ.λ., καθ' ἐκάστον = singuli, κατὰ θρη = singulae gentes. Αὕτη δὲ καὶ αἱ πικρόσεις εἰνε
συνήθεις καὶ ἀλλῶς· ως «συνειλεγμένων εἰς τὴν Φυλὴν περὶ ἐπτα-
κοσίους» (γεν. ἀπόλ.) Ξεν. Ἐλλ. 2, 4, 5. Καὶ ως ἀντικείμ. «καθ'
ἐκκεστον κατῶν πράττομεν» Πλ. πολ. 436, b. «Καθ' ἐν ἐκκεστον
τῶν τριῶν... κρίνωμεν» Φιληθ. 65, b. p. σ. Stallb. «Βούλομαι καθ'
ἐν ἐκκεστον κατῶν ἐξετάσαι» Δημ. 18, 17· «τοῦ μεγάλου οἰκοδρό-
μου τος ἐπὶ μέργι κατέσεισε» (=μέγ. μέρος) Θουκ. 2, 76. Οὕτω καὶ
τὰ ἐπὶ πολ. 4, 12· κατὰ μικρὸν 4, 30· «εἰ κατηκτησεῖτο τὸν

τειχῶν τῶν μακρῶν ἐπὶ δέκα στάδια ἐκατέρουν Λυσ. 13, 8. Καὶ αὐτὴ ἡ καλούμενη γενικὴ διαιρετικὴ τίθεται ὑποκείμενον, ώς π.χ. ἐν τῇ συντάξει τῆς αἰτιατ. μητ̄ ἀπαρεμφ. Σεν. Ἀν. 3, 5, 16 «(ἔραστων) ὅπότε πρὸς τὸν συτράπην σπείσκιντο, καὶ ἐπιμγνύναι σφῶν τε πρὸς ἔκεινους καὶ ἔκεινων πρὸς ἔκατον» = nonnullus ex suis (ex Persis) cum illis (Carduchis) et nonnullus ex illis cum ipsis commercium habere.

§. 352. Παράλειψις τοῦ ὑποκειμένου.

Τὸ ὑποκείμενον παραλείπεται ἐπὶ τῶν ἔξης περιπτώσεων:

α) Ὄταν ὑποκείμενον ἡνε ἡ προσωπικὴ ἀττωρυμία καὶ δὲν ἔκφραζηται ἐμφασις ἢ ἀντιδιαστολή ὅλον γράφω, γράφεις κτλ., ὅπερ συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας ὅλον λατ. γοτθ κτλ.

δ) Ὄταν ἡ ἕρματικὴ τοῦ κατηγορούμενου ἔννοια ἀριθμός ἢ μίνον εἰς ὠρισμένον τι ὑποκείμενον διὸ τὸ ὑποκείμ. ἐμπεριέγεται αἰσονεὶ εἰς αὐτήν ἀπαντᾶ δὲ τοῦτο καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. «οἰνογενεῖς» δηλ. ὁ οινογός φ, 142· «τῷ πίνειν δὲ ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω» Θεογν. 473· «θυσὶν δὲ ἡδε τῶν ὑδων τῇ Σελήνῃ ποιέεται» ἐπέδν θύσῃ (δηλ. ὁ θυτήρ), τὴν οὐρὴν ἐκάλυψε τῇ πιεμέλῃ» Ηρδ. 2, 47· «τῶν δὲ (θεῶν) ὡς ἐκάστῳ θύειτο (οὐτήρ ἢ ὁ θύων) ἐθέλει» 1, 132 ἔνθα καὶ Baehr· «ἐπεκνυντον υῶτον ὑδὲ δελεάση (δηλ. ὁ δελεάζων) περὶ ἄγκιστρον, μετίει ἐξ μέσον τοῦ ποταμὸν» 2, 70. «Ἐπει ἐγίγνωσκον αὐτοὺς οἱ Ἑλληνες βουλομένους ἀπιέναι, ἐκήρυξε (οὐ κήρυξε) τοὺς Ἑλληνοι παρασκευάσασθαι» Σεν. Ἀν. 3, 4, 36. «Κηρυξάτω» Κύρ. 4, 5, 42· Ἔσάλπιγξ (οὐ σάλπιγχτης) 1, 2, 17· «ἐσήμηντο τοῖς Ἑλληνοι τῇ σάλπιγγι» 3, 4, 4· «ὅπόταν σημήνη» 5, 2, 12. «Ἐπειδὸν σημήνη τῷ κερατὶ» 2, 2, 4· (λέγει δῆμως καὶ «ἐπειδὸν ὁ σάλπιγκτης σημήνη τὸ πολεμικὸν» 4, 3, 29. «σημαίνει ὁ σάλπικτης» 30)· «τὸν νόμον ὑπὸν αὐτὸν ἀναγγίσεται (δηλ. ὁ ἀναγγίστης ἢ ὁ γραμματεὺς)» Δημ. 20, 27. Ἐνταῦθον ἀνύκουσι καὶ αἱ φράσεις τῶν φυσικῶν γαϊομένων, ἐν αἷς ὁ Ἑλλην ἐννοεῖ τό, Ζεὺς ἢ Θεός, ἐνίστε ὅμως καὶ προστίθησιν αὐτῷ ὅλον βραυτὰς Ἀρρ. ἀποσ. 142· καὶ «Ζεὺς δὲ ἄμυδις βράντησε» μ, 415· ίδ. καὶ ξ, 305. Θ, 132. Γ, 56. Ἀρρ. δρ. 570· «οὐρανοῦ δὲ ἄπο ἄστραψεν» Σοφ. ἀποσ. 507· καὶ «Ζεὺς ἀστράπτει» 237· ίδ. Β, 353. ρ, 595· «ὑει» Ηρδ. 4, 50· καὶ «ὑε δὲ ἔρα Ζεὺς» Μ, 25· «τὸν χειμῶνας ὑει σφι ὁ θεός» Ηρδ. 3, 117· «ὑάερησαντος Ζηνὸς» Ηεδ. ἔργ. 415· «ἐάν δὲ νίρη» Ἀρρ. Σφ. 773· καὶ «ὅταν τίγη ὁ θεός» Σεν. χυν. 8, 1· ἔσεισε Θουκ. 4, 52· συνήθ. δῆμως ἔσεισε δ θεός Σεν. Ἐλλ. 4, 7, 4· ὁ Ποσειδῶν σείσας Ἀρρ. Ἀχ. 510· ξιννέρογε Ἀρρ. ἀποσ. 142· καὶ «τί γάρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; ἀπειθριάζει τὰς νεοελάχις καὶ ξυννεφεῖ;» Ἀρρ. δρν. 1502. «Ὕμερχις ἐγέιμαζε τρεῖς» Ηρδ. 7, 191· καὶ «ὅταν χειμάζῃ ὁ θεός ἐν τῇ θαλάσσῃ» Σεν οἰκ. 8, 16. Συρ-

συκόταξε Θουκ. 1, 51· συγεοσκότασε Ξεν. Κυρ. 4. 5, 5· καὶ συσκοτάζοτος ἄρτι τοῦ θεοῦ Πολύβ. 31. 21, 9.

ε) Τὸ ὑποκείμενον δὲν ἐμπεριέχεται μὲν ἐν τῷ κατηγορικῷ ἡγματι, ἐννοεῖται δὲν ὅμως εὐκόλως ἐκ τῆς συραγείας τοῦ λόγου, συμβάνει δὲ τοῦτο—α) ἐπὶ τῶν οράσεων φαστ., λέγονται κτλ. (δηλ. ἔνθρωποι), ώς καὶ ἐν τῇ λατιν. *ajunt, dicunt κτλ.*—β) ἐπὶ τῶν δηλώσεων τοῦ χρήστου· ώς ἦδη ἦτορὶ ἢ περὶ αἰγαράν πλήθουσαν δηλ. ἡ ἡμέρα Ξεν. Ἀν. 1. 8, 1. 2. 1, 7. «Ἡδὴ ἀμφὶ ἡλίου δυσμάς ἦν» δηλ. ἡ ἡμέρα 6. 4, 26· ἀλλὰ καὶ «ώς ἡν ἡλιος ἐπὶ δυσμαῖς» 7. 3, 34·—γ) ὅταν νοήται λέξις σημασίας γενικῆς οἷον πρᾶγμα, πράγματα «έξ ὅν στάσις ἐγγίνονται, ἐκ δὲ τῶν στασίων φόνος, ἐκ δὲ τοῦ φόνου ἀπέβη (δηλ. τὰ πράγματα) ἐς μοναρχίην» Ἡρδ. 3, 82· «ώς καντῷ οὐ προύχώρει» Θουκ. 1, 109· ώς καὶ παρὰ λατ. τὸ *quum ei non procederet* δηλ. *res*—δ) ἐπὶ τοῦ παρέχει δηλ. ὁ θεός = ὁ θεός; τὸ συγχωρεῖ, ἐπιτρέπει, συγνόν παρ' Ἡρδ. «ἡμῖν παρέχει ἀναστάσισθαι τὴν ἀρχὴν» 3, 73· ἰδ. 1, 9. 3, 73. 142· (ἴνεκκ δὲ τῆς συνήθους γρήσεως τῆς φράσεως ταύτης, ἡ λέξις ἔλαχεν τὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν τοῦ ἔξεστιν, διὸ καὶ ἡ αἰτιατ. ἀπόλυτος τούτου τὸ παρέχον (= *quum licet, licet*) = ἔξδον = ἐπει ἔξεστιν, ὅταν γένηται ἔξδον κτλ.) «παρέχον (ὑμῖν) τῆς Ἀσίνης πάσης ἀρχειν» = *opportunitate oblata* = ἀρδοῦ ἡτο ὑμῖν συγκεχωρημένον νὰ ἀρχητε τῆς Ἀσ. ὅλ. Ἡρδ. 5, 49· εὐ παρασχόντος = εὐκαιρίας καλῆς παρουσιασθείσης Θουκ. 1, 120. «Μετεμέλοντο, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ, καλῶς παρασχόν, οὐ ξυνέθησαν» 5, 14). Ἐπὶ τοῦ προσημαίνει δηλ. ὁ θεός. «Φιλέει προσημαίνει, εὗτ' ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἢ πόλις ἢ ἔνεπι ἔσεσθι» Ἡρδ. 6, 27· καὶ μετὰ τοῦ ὑποκείμενου. «ταῦτα μέν σφι σημήτα ὁ θεός προέδειξε Ἡρδ. 6, 28· «Ἐλληνοι προδεικνύει ὁ θεός ἔκλεψιν τῶν πολίων» Ἡρδ. 7, 37·—ε) ἐπὶ τοῦ γ'. προσ. τῆς προστακτικῆς παραχλείπεται συγνό τὸ δοῦλος ἢ παῖς, ώς οἰκοθεν ἐννοούμενον» «Δόρπου δὲ ἔκαντις μηνισώμεθα, χεροὶ δὲ ἐφ' ὑδρῷ γενέατων» δ, 214. «Ἄλλα δίδικτες εἰ τι ἔχεις σοφόν» μόνον τὸν λαμπτήρα ἐγγὺς προσεγγύκατω Ξεν. συμπ. 5, 2·—ζ) καὶ ὀλόκληρος προηγηθεῖσκ πρότκοις δύναται νὰ νοηθῇ ώς ὑποκείμενο. «Αὐδέξας ἐς τὰς ὄδοις καθίστασαν, τὸν ἀντὶ τείχους ἦ» Θουκ. 2, 3, δηλ. τὸ ἀμάξες ἐν ταῖς ὄδοις καταστῆναι.

δ) Ἐνίστε πρέπει νὰ συμπληρωθῇ τὸ ὑποκείμενον ἐκ λέξεώς τηρος τῆς προτάσεως· «τὸν ἴσθμὸν ἐτείχεον καὶ σφι ἦτορὶ πρὸς τῷ τέλει» δηλ. τὸ τείχος Ἡρδ. 9, 8· «τειχίζεται τε καὶ ἔδη ὑψός λαμβάνει» δηλ. τὸ τείχος Θουκ. 1, 91. «Τοῖς βοηθοῦσιν ἡ πόλις παρεγέτω μέχρι τριάκοντα ἡμέρῶν στον, ἐπὶ τὸν ἔλθη (δηλ. ἡ βοηθεία) ἐς τὴν πόλιν τὴν ἐπαγγείλασσαν βοηθεῖν» 5, 47· «νόσους τῶν καρπῶν οἱ μὲν κατὰ γῆν κράτιστοι χαλεπῶς φέρουσιν, οἱ δὲ κατὰ θάλατταν ἔχοντες οὐ γάρ ξυν πάτηται γῆ νοτεῖ, ὥστε ἐκ τῆς εὐθηνούστης ἔργου ενεῖται (δηλ. τὰ ἐπιτήδεια, ἐννοούμ. ἐκ τῶν καρπῶν) τοῖς τῆς οἰκιάττης ἀρχοντινῶν» Ξεν. πολ. Ἀθ. 2, 6. «Θεογορταρ διεξέχουνται,

γενόμενοί τε ὡς πρὸς ἀλλήλους ὑμίλησαν» δηλ. οἱ θεοὶ Πλ. νόμ. 88δ, c. «οὐκ ἔστιν ὅρθις ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ (δηλ. ὁ ἡγούμενος) φρόνιμος ἦ» Πλ. Μεν. 97, a. Ήερεργότερον εἶνε τό, «ὦς δ' ἐν ὄντει ϕρῷ οὐδέναται φεύγοντα διώκειν» δηλ. ὁ διώκων X, 199. Πολλάκις τὸ συμπληρωτέον ὑποκείμενον σημαίνεται δι' ἀντωνυμίας τινός. «Ἡν διλγαρχῆ, καὶ οὗτοι (δηλ. οἱ ὀλιγάρχαι) Βακχιάδαι κακεύμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν» Ἡρδ. 5, 92. «Ἐπεὶ δὲ Τροίᾳ θ' Ἐκτορος τ' ἀπόλλυται ψυχή, πατρώα θ' ἔστιν κατεσκόψῃ, αὐτὸς δὲ (δηλ. ὁ πατήρ) βαμῷ πρὸς θεοδμήτω πιτνεῖ» Εύρ. Ἐx. 21. μ. σ. Pflugk. Η συμπληρωσις αὐτῇ συγχάκις συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλαις πτώσεσι (Θήβαι) αἱ θ' ἐκατόμπυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἐκάστην (δηλ. πύλην) ἀνέρες εἰσοιχνεῦσι» 1, 383. «οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμενος αἰψύτε τοι (βασιλεῖ) δῶ αἰφνιδίῳ πέλεται καὶ τινηστερος αὐτός» α, 392. «ἔνθα μὲν εἰρίστες πολεμίζομεν..., τῷ δεκάτῳ δὲ (ἔτει) πόλιν Πριάμου πέσσαντες ἔθημεν» ξ, 240. «Καὶ τὰ μὲν ἐπταχα πάντα διεμοιράτο διτίζων τὴν μὲν ἵτην (δηλ. μοιρα) Νύμφης καὶ Ἑρμῆ, Μαιάδος υἱεῖ, θῆκεν ἐπειδέμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐλάστων ξ, 434. «Ἐντυχοῦσται ἱπποφορβίῳ τοῦτο διηπρασσεν καὶ ἐπὶ τούτων (δηλ. τῶν ἵππων) ἵππαζόμενοι ἐληγχούντο τὰ τῶν Σκυθέων» Ἡρδ. 4, 110. «Ἐγερφίουντο, τὴν μὲν (δηλ. γέφυραν) ι, 34. «Βύρσικετο χρῆσμα ἀμυγδάλιορ ἐκ τῶν πικρῶν (δηλ. ἀμυγδαλῶν)» Ξεν. Ἀν. 4. 4, 13. «Πολλοὶ πλούτοῦσι... ἀδίκως αἰτά (δηλ. τὰ χρήματα ἐν τῷ πλούτοντοι περιεχόμενον) συλλέγονται» Αρρ. Πλ. 502. «Καλοῦσι δ' ἰοκάστην μετ' τοῦτο (δηλ. τὸ δρομα, δὲ ἐν τῷ καλοῦσι κατέται) γάρ πατήρ ἔθετο» Εύρ. Φ. 12. «παιδιᾶ χρώμενος, οὐδὲν πω τῶν τοιούτων (δηλ. παιδῶν) δικρέψων» Πλ. νόμ. 864, d. «πρὸν ἂν ἀφίκηται τὸ πλεῖστον... αἰτοὺς (δηλ. τοὺς πλέοντας) Φαιδ. 57, c. ἔνθ. καὶ Stallb. ίδ. 2. 359 σημ. 3. Οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν ἀναρροφικῶν ἀντων. Σοφ. Ἀντ. 1138 «Θηθεῖξ; ἐπισκοποῦντ̄ ἀγριάς, τὰς (δηλ. Θήθην) ἐκπαγῆς τιμῆς».

Σημ. 1. Οὕτω κείνται πολλάκις τὰ οὐδέτερα τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν (τοῦτο, ταῦτα, αὐτό) ἀνεὶ προηγήθεντος οὐδετέρου οὐσιαστικοῦ, πρέπει δὲ τότε να θεωρήσωμεν αὐτὰς ἐντὶ οὐσιαστικοῦ· τὸν τινα προηγουμένη λέξεις κείμενον ἀποτέλεσμα. Φιδιππίδην, «Ἀθηναίων μὲν ἄνδρα, ἄλλας τε ἡμερόδρομόν τε καὶ τοῦτο (δηλ. τὸ ἡμερόδρομον) μελετῶντα» Ἡρδ 6, 105. «Οἱ τὴν Ἐλλάδας ἡλευθέρωσαν ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ἡμεῖς αὐτοῖς βέβαιοιμεν αὐτὸδ (δηλ. τὴν ἡλευθερίαν)» Θουκ. 1, 122. «Τοτὲ Ἀσιανοῖς πουμῆς καὶ πάλης ἄλλα τίθεται, καὶ δειξασμένοι τοῦτο (δηλ. τὴν πουμῆν καὶ πάλην) δρόσις· 1, 7. «Περὶ τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδευτῶν, ὃν (δηλ. τοὺς κλεπτεῖς καὶ λωποδευτεῖς) οὐδὲν ἔμοι προσθὸν ἐπίδειξεν» Ἀντιφ. 5, 9 (ἢ Maetzner σελ. 200). Καὶ Κικέρ. Tusc. 1. 2, 4 «in Graecia musici fluerunt, discebatque id omnes» μ. σ. Kühner.

ε) Συγχόντα τοεῖται τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῆς προηγουμένης προτάσεως, ὅταν τοῦτο ὑπάρχῃ ὡς ἀντικείμενον αὐτῆς: «ὅσον χρονον προύστη (Ηερικλῆς) τῆς πόλεως, ἀποφλάκες διεφύλαξεν αὐτήν, καὶ ἐγένετο (δηλ. αὕτη) ἡπ' ἐκείνου μεγίστη» Θουκ. 2, 65. «Κύρος

τῆς νκῦς μετεπέμψκο, δπως ὀπλίτας ἀποδιθάσειν καὶ βιασάμενοι (δηλ. οἱ ὄπλιται) τοὺς πολεμίους παρέλθοιεν, εἰ φυλάξτοιεν (δηλ. οἱ πολέμιοι) ἐπὶ ταῖς Συρίαις πύλαις». Ξεν. Ἀν. 1. 4, 5. «ταῦτα (Τισσαρέρνης) εἰπὼν ἔδοξε τῷ Κλεάρχῳ ἀληθῆ λέγειν, καὶ εἶπεν (δηλ. Κλέαρχ.) 2. 5, 24¹). Καὶ τούναντίον τὸ ὑποκείμενον τῆς ἡγουμένης προτάσεως ἐνίστεται ἐκ τῆς ἐπομένης, ἐν ᾧ τίθεται, ἵνα ἔξαρχη ταύτην μετὰ ῥητορικῆς ἐμφάσεως· οἵον «ἴως μὲν πόλεις ἐώρα παραχρούμενον αὐτὸν (Φίλιππον) βρεθέρους καὶ ιδίκς, ὑπελάχυνεν ἔλαττον εἶναι ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναῖος τὸ εἰς αὐτὸν πλημμελεῖσθαι» Δημ. 18, 181, ἔνθι καὶ Dissem.

f) Ἐνίστεται τὸ ὑποκείμενον κατεται ἐν τῷ κατηγορούμενῳ, ἦτοι τὸ κατηγορούμενον εἶναι σύνημα ὑποκείμενον «ἄλλ’ ἥδη γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν» Σοφ. Φ. 81, δηλ. τὸ κτῆμα τῆς νίκης λαβ. ἔστιν ἥδη κτῆμα. «Φιλόψιγον δὲ χρῆμα υθλειῶν ἔσφι» Εὐρ. Φ. 206 = τὸ χρῆμα υθλειῶν (= τὸ γένος υθλειῶν) ἔσφι φιλοψιγον γρ. «Ἐπιφύνοντι τι χρῆμα υθλείς φρενός» Ἀνδρ. 181. «Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβύτων ἔσφι» 727. «Σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάχηντος θροτούς λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρκη» 956. οὕτω καὶ κατ’ αἰτιατικ. εἰς τὰ λεκτικὰ καὶ ὅμοια ρήματα· «Ἡ μακάριον λέγεις τυράννου χρῆμα;» Πλ. πολιτ. 567, ε = τὸ τυράννου χρῆμα λέγεις μακάριον χρῆμα².

g) Συγχάνεται τοῦ γ. ἐνικ. προσ. τῶν ἡγμάτων παρακλείπεται ἢ ἀρό. ἀντων. τίς: «οὐδέποτε ἔνθι τεόν γε μένος καὶ χειρὸς ὅροιο» Ν. 287 «μισούμενος» οὕτως, ὥστε μὴ προσερέπειται (= ut nemo nos alloqualatur = μηδένες προσεν. ἡμῖν) Εὐρ. Ὁρ. 428. «οὔτε ἀνταδικεῖν δεῖ οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένες ἀνθρώπων, οὐδὲ ἂν διτοῦν πάσῃ ὑπ’ αὐτῶν» Πλ. Κρίτ. 49, c. «Ἡ τοῦ οἰεσθεὶς εἰδένεται (ἀκμήτης), ἢ οὐκ οἰδεν» Ἀπολ. 29, 6³). Οὕτως ἐπὶ τῶν γενικῶν τῶν νόμων παραγγελμάτων⁴). «Οὐ νόμος οὐκ ἐξ ἐπινίεναι, ἐὰν μὴ νίσιν καταλλητὴ γνήσιον» Ἰσai. 6, 44. οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. Κιν. d. orat. 1, 8, 30· ἐν τῷ ἀπερ. συγχάνειπεται τὸ τινί, καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ἔπειται ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσει πτῶσίς τις τοῦ αἰτόν, ἦτις ἀναφέρεται εἰς τὸ παρακλεισθὲν τοῦτο ὑποκείμ. «Τὸ ποιεῖν (δηλ. τινά), ἢ δοκεῖ αἰτῷ (δηλ. τῷ τινι)» Πλ. Γογ. 469, ε «λέγω ἐξεῖται (δηλ. τινί), ἐν τῇ πόλει, ὃ ἂν δοκῇ αἰτῷ» 469, ε καὶ Stallb. «Οτανδὲ παρὰ τῷ παρεμφ. κηται μετοχή, τότε ἡ μετοχὴ ἐκληπτέται ὡς ὑποκείμενον «Κούρως γέρεις χρὴ θητέος ὅτα, συμφορᾶς» Εὐρ. Μ. 1018.

1) Ιδ. Stallbaum εἰς Πλ. Πρωταγ. 320, a. b Φαίδ. 72, b. Kubner εἰς Ξεν. Ἀν. 1. 4. 5. Ἀπορν. 2. 1, 8.—2) Ιδ. Fritzsche Quaest. Luc σιλ. 76.—3) Stallb. εἰς Πλ. Γογγ. 456. d. Κρίτ. 49, c. Ἀπολλ. 29, b.—4) Schoemann εἰς Ἰσai. 2, 13.

«οὐκ ἔστι φιλοῦντα μὴ ἀντιφίλεσθαι ὑπὸ τούτου, θν ἐν φιλῇ» (δηλ. ὁ φιλῶν) Πλ. Λυσίδ. 212, δὲ ἔνθε καὶ Stallb. Ἐπίσης δὲν νοεῖται τὸ εἰς εἰς τὰ ἔξης χωρίς οἶον «τόσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγνωνε βοήσας» ε, 400 = φωνακλῆς τις. «Τὴν μὲν (τῶν ἐρίδων) κεν ἐπανήσεις νοήσας» Ἡρ. ἐργ. 12 = φρόνιμός τις: «ὅταν γάρ ἥδης τοῖς λόγοις, προτῷρ κακῶς πείθῃ τὸ πλήθος, τῷ πόλει εκκὸν μέγα» Εύρ. Ὁρ. 908 = γλυκὺς μὲν τις ἡττώρ, κακῶς δύμας σκεπτόμενος: «ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναται ἐν ἴσχυρων φυγεῖν» Σοφ. Ἡλ. 697 = ισχυρός τις: «τῶν γάρ μεγάλων ψυχῶν οἵτις οὐκ ἂν ἀμάρτοι» Αἰ. 154 μ. σ. Schneidewin.

Σημ. 2. Εἰς τὸ οὖν ἔστιν, δις (δύστις), εἰσίν οὖ, ἔστιν, δτε, τὸ δποκείμενον κεῖται ἐν τῇ δευτερεύουσῃ προτάσει: Ιδ. § 554, 4 καὶ Σημ. 9.

Σημ. 3. Η Ἔλλ. γλῶσσα δὲν ἔχει ἵπρόσωπα δῆμ., τὰς δὲ φράσεις δεῖ, χρήσι πρίπει, ἔξεστιν, ἐνδέχεται (=ποθανὸν εἴναι), ἔχει λόγον (=consentaneum est), καλῶς, κακῶς ἔχει, δηλοῖ, ἐδηλώσει (=δηλόν ἔστιν, ἔγενετο): Ιδ. καὶ Kähner εἰς Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 32), φαίνεται, δοκεῖ, λέγεται κ.τ.λ., εἰσέρχεται με, εἰστιθεὶ με=venit mihi in mentem (Ιδ. Kähner εἰς Σεν. 6. 1, 17, μεταγενέρεται πάντοτε προσωπικῶς, διέτι τὸ μετὰ τοῦτων συντασσόμενον ἀπαρέμψι. Η τὴν δευτερεύουσαν πρότασιν δποδίδωσιν εἰς τὰ δῆματα ταῦτα, ὡς δποκείμενον. Ιδ. §. 351, 2.

Σημ. 4. Τὸ δέριστον γερμαν. δποκείμ. man (προελθὸν ἐκ τοῦ Mann = ἄνδρα, ἄνθρωπ.), ὡς καὶ τὸ Γαλλ. on (ἐκ τοῦ homme. ή homo) ἐκφράζεται ἐν τῇ Ἔλλην. α) διὰ τοῦ τίς (=εἰς κάποιος), ὡς εἰς τό, εἴποι τις ἄν. β) διὰ τοῦ γ'. πληθυντ. ἐνεργ. προσώπ. διὰν ἐν τῷ τινι κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ ἔνθρωποι, καὶ διὰν δὲ λόγος: ήντα περὶ γενικήν τινὸς φήμης, δύναμος: κτλ.: ὡς ἐπὶ τῶν, φασι, λέγουσιν, ὀνομάζουσα: κ.τ.λ. γ) διὰ τοῦ γ'. ἐνεργ. προσώπ.: ὡς ἐπὶ τῶν λέγεται, ἔγγειλλεται κτλ. δ) διὰ τοῦ θ'. ἐνεργ. προσώπ. τῆς εὐκτ. ή τῶν στορικ. τῆς ὀριστικ. μετὰ τοῦ ζν. ὡς φαίνεται ζν' (φάνεις καὶ "Ομηρ.). λατ. dicas = δύναται τις νὰ εἴπῃ" ἡγήσω ζν, λατ. putares.

§. 353. B. Κατηγορούμενον.

1. Τὸ κατηγορούμενον εἶναι ἔννοια ἥγματική, διὸ ἐκφράζεται ή διὰ ἥγματος μόνον, η δι' ἐπιθέτον, η δι' οὐσιαστικοῦ, η δι' οὐσιαστικοῦ μετ' ἐπιθέτον μετὰ τοῦ ἥγμα. εἶναι, διερ πιάτη τοῦτο καλεῖται ὑπαρκτικὸν ή καὶ σύνδεσμος, ὡς συνέδεον τὸ ἐπίθετον ή οὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ δποκείμενου: Ιδ. §. 345, 3. Τὸ μὲν ἥγμα συμφωνεῖ πρὸς τὸ δποκείμ. κατ' ἀριθμόν τὸ δὲ ἐπιθέτον κατὰ πτῶσιν, ητοι τίθεται καὶ τὸ ἐπίθ. κατ' ὀνομαστικήν, προσέτι δὲ καὶ κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν τὸ δὲ οὐσιαστικὸν πρὸς τὸ δποκείμ. συμφωνεῖ κατὰ πτῶσιν: ἐξὸν δὲ τοῦτο δηλοῖ πρόσωπον, καὶ κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν οἶον Κῦρος ἐβασιλεύει. Κῦρος ἀγέρειος ηγετὴ Κῦρος βασιλεὺς ἦν. Τόμυρις βασιλεία ἦν Σοφ. Αἰ. 79 «οὕκουν γέλως ηδιστος (δηλ. ἔστιν) εἰς ἔχθρον; γελῶν».

2. Τὸ κατηγορικὸν ἥγμα (verbum finitum) δηλοῖ καὶ τὸ κατηγόρημα (id quod praedicatur) καὶ τὴν κατηγορίαν, ητοι τὴν

ἀραφορὰ τοῦ κατηγορήματος πρός τε τὸ ὑποκείμενον καὶ τὸν λαῖοντα. Καὶ ή μὲν πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἀναφορὰ κύτου δηλοῦται διὰ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων, ηδὲ πρὸς τὸν λαθοῦντα διὰ τῶν γέροντων καὶ ἐγκλίσεων τοῦ ὥματος. "Οταν δύμας τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρηται δι' ἐπιθέτου ηδὲ οὐσιαστικοῦ μετὰ τοῦ εἴται, τότε τὸ μὲν κατηγορημάτῳ δηλοῦται διὰ τοῦ ἐπιθέτου ηδὲ οὐσιαστικοῦ, ηδὲ κατηγορίᾳ διὰ τοῦ εἴται πρόβλ. εὐδαίμων εἰμὶ καὶ εὐδαιμονέω· εὐδαίμων εἰ καὶ εὐδαιμονέεις· εὐδαιμονεῖς ἔσονται καὶ εὐδαιμονήσονται· βασιλεὺς εἰμὶ καὶ βασιλεύω· Ἡ συνδετικὴ λοιπὸν λέξις, ἐν τῷ κατηγορικῷ ἐπιθέτῳ καὶ οὐσιαστικῷ, κεῖται ἀντί τῆς κλίσεως τοῦ ὥματος.

Σημ. Διαχρήσεων δὲ ἀκριβῶν τὸ κατηγορούμενον τῇ προτάσεως (βῆμ. κατηγορίαν), ὅπερ περιέχει ἐν ἑστεῷ τὸ κατηγόρημα, καὶ τὴν κατηγορίαν, καὶ ἐπομένων ἔχει ἕννοον δηματικήν, ἀπὸ τῆς κατηγορικῆς λέξεως (κατηγορούμενον), ηδὲ ἐκφράζει τὸ κατηγόρημα μόνον ἄνευ τῆς κατηγορίας. Δύναται δὲ λέξις τις νὰ ἔναι καὶ τηγορική (κατηγορούμενον) χωρὶς νὰ ἔναι καὶ κατηγορούμενον (βῆμ. κατηγ.) τῇ προτάσεως; διαν ἡ κατηγ. λέξ. δύνηται νὰ ἀναλυθῇ εἰς τὸ κατηγορούμενον προτάσεως. Ἐν εἰλοντο εἶναι τῇ προτάσει «οἱ Ἀθηναῖοι Ἀλκιδίαδην στρατηγὸν εἴλοντο» τὸ κατηγορούμενον (βῆμ. κατηγ.) τῇ προτάσεως, τὸ στρατηγὸν δομα; ἔνει κατηγορικὸν οὖσαστικόν, ἐπειδὴ ἐν τῇ προτάσει κεῖται ἡ ἔννοια «οἱ Ἀθηναῖοι εἰελέξαντο τὸν Ἀλκ. ὥστε ἡτο πλέον στρατηγός». Ἡ γρῆσις τῶν κατηγορικῶν λέξεων (κατηγορούμενων) ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ. ἔνει ἐλευθεριώτερά καὶ γενικωτέρα ἡ ἐλλαζ. γλώσσα. «Τούτῳ φίλω γρῶματι αἰντος, δημ. γρῶματι. φίλος ἔστι θ. 22 355. 411. 1. Πλ. Πρωτ. 318, b «τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν λέγεις· ποτος, δλέγεις, οὐδὲν θαυμαστὸν ἔστι. II, 440 «ποτον τὸν μέθον λειπεις· = δι μέθος, δι λειπεις, ποτός ἔστι» ἴδε §. 465, σημ. 1.

3. Ἐπὶ τῇ δηλώσει τῶν ποσοτικῶν προσδιαιρισμῶν, ὅπει οἱ Γερμ. μεταχειρίζονται τὸ *beverage* μετ' αἰτ., οἱ Ἑλλ. μεταχειρίζονται τὸν σύνδεσμον *εἶται*: οἷον «τὸ μὲν μῆκος τοῦ ὄργυματος ἐπὶ τὰ στάδιον εἰσι, τὸ δὲ ὑψος καὶ εὔρος ὀκτὼ καὶ ἑκκτὸν πόδες» Ἡρδ. 3, 60· «τριηκόσια ἦν τάλαντα φόρος» 3, 90. «Ἡν ὁ πρῶτος φόρος ταχθεὶς τετρακόσια τάλαντα» Θουκ. 1, 96. «Ομοιαί καὶ τὰ «τὸ γωρίον τοῦτο ἔστι ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας πλοος» Ἡρδ. 2, 29· οὕτω καὶ τὸ φαιρεσθαι (ἰδ. §. 355) ὡς Ἡρδ. 7, 60 «τοῦ στρατοῦ τοῦ πεζοῦ τὸ πλήθος ἐφάνη ἑδομήκοντα καὶ ἑκκτὸν μυριάδες». Δύναται δύμας τὸ ποσόν νὰ τεθῇ καὶ κατὰ γενικήν οἷον τὸ μῆκος (*εῖρος, ὑψος*) ὀκτὼ ποδῶν ἔστι, ὅπερ συγγ. παρ' Ἡρδ. ὡς 2, 138 4, 123 κτλ.¹⁾ Καὶ «ἡγ̄ μέγιστος πρῆγμας Δημοκράτης παρὰ βασιλέων (τὸν ἔθεωρει μέγιστον πρ.) 3, 132· «πάγτα ἡγ̄ τοῖσι Βασιλώιοισι Ζώπυρος» 157.

4. «Οτι τὸ ἀργορημένον ὑπαρκτικὸν εἶται ἐν θρυγῇ συγκεκριμένην σημασίαν εἶχεν, εἰδομεν ἐν §. 345, 3· φάνεται δὲ σχῆμας καὶ ἐκ τούτου, ὅτι καθ' ὅλας τὰς ἐπογκάς πολλάκις τίθεται ὡς ἀληθι-

1) Ἡδ. Ματθ. Γράμ. II § 128, 5.

νὸν συγκεκριμένορ φῆμα σημαῖνον τὰ, τυγχάνειν, πάρεστι, ὑπάρχει, ἡγί, διάκειται, διατελεῖ, κεῖται, ἔχει, καὶ διὰ τοῦτο δέχεται προσδιορισμοὺς ἐπιρρηματικούς, ὡς καὶ τὰ συγκεκριμένα ἔνθατα· ὡς ἔστι θεός. Καγώ γάρ ἦτορ ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι» Εὐρ. 'Εκ. 284· «οὐδέποτε.. Λυκόδογος δίγετη = ἔζην ἐπὶ μυχρὸν Ζ, 131. «Διαγνῶνται χαλεπῶς ἦτορ ἀνδράς ἔκαστον» = difficile se habebat II, 424. «Κουρήτεσσι κακῶς ἦν» = ἀπέβαντε κακῶς 551· «Ος ἔον (=sic eram), εἰποτ' ἔην (=ἔζων) γε μετ' ἀνδράσιν» Α, 762. «Δειρῶς ἔσται ἐν φυλακῇσι οἱ Βαθύλωνιοι» = ἐπιμελῶς διετέλουν = studiose versebantur in custodiis Ἡρδ. 3, 152. «Ρεδίως αὐτῷ οὕτης τῆς ἀναγωγῆσεως» Θουκ. 4, 10, ἔνθι καὶ Πόππ. καὶ Goeller. «Σωκράτης ἀεὶ ἦν ἐν τῷ φανερῷ» = διετέλεις = ver-sabatur Ξεν. 'Απομ. 1. 1. 10· «Καλῶς, ὁ ἀνδρες, ἔσται, ἐάν θεός θέλῃ» = θὰ ἔγη καλῶς Ἀν. 7. 3, 43. οὕτω 4. 3, 4. Κυρ. 8. 1, 12. «Ὥστε ἥδη μάτηρ εἶραι τὸ μεμνησθεῖ περὶ τούτων» = frustra esse Ισοκρ. 4, 5. (Πλὴν παρ' Εὐρ. 'Ιω. 275 «ἄροτρον ἀληθές ἡ μάτην λόγος;» δηλ. ἔστι, τὸ δὲ μάτηρ ἀντὶ μάταιον). Οὕτω καὶ τό, ἄλλως εἶραι Εὐρ. 'Εκ. 626, «ψυχὴ λέγοιτο ἂν εἶραι διαφερόντως φύσειν Πλ. νόμ. 892, c = in primis pollere procreandi vi, ἔνθ. καὶ Stallb. «Μᾶλλον ἂν ἀρμονία εἴη καὶ πλεῖστον» Φιλόδ. 93, b = δείκνυται ἐν μείζονι βαθυμῷ, ίδ. καὶ Stallb. καὶ εἰς Φιλόδ. 41, e. Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 2 «μάλιστα εὐημερίας οὐσία» 5. 4, 14 «μάλιστα εὐημερίας οὐσίας».

Σημ. 2. «Ἐπιρρήματα δὲ τινα· ὡς τὰ δίχα, χωρίς, ἔκας, ἴγγις, ςγγις, δίγγις, σχεδόν, ἀλις; κ.τ.λ. κείνται ἀντὶ παραλεπομένου ἐπιθέτου» = (ἡγούμενος) χωρίς τὴν φυγὴν είναι· Πλ. Φαίδ. 64, c. «ῳς ἀν ἐγγύτατα Σωκράτους ἡ λόγῳ» Λάζ. 187, c. Συγχά δὲ τό, δίχα γίγνεσθαι καὶ τὰ παρόμ. ιδ. §. 355, σημ. 1.

Σημ. 3. «Ἡ γλώσσα, ἵνα δώσῃ μεγάλεστέραν δέξιαν εἰς τὸ κατηγορούμενον, δινλύει ἔνιοτε τὴν ἀπλῆν δηματικὴν αὐτοῦ ἔκφρασιν εἰς τὴν μετοχήν καὶ τὸν σύνδεσμον εἶναι». «Ἡ τοιάστη ὅμως ἔκφρασις διπλαντὶ ὡς τὸ πολὺ εἰς τὸν ποιητικὸν λόγον, οὐδὲ ἡττεῖν δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ιδίᾳ δὲ παρ'» Προδότιφ. Συγχά δὲ είναι καὶ ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ, διτὸν ἡ ἐνέργεια πρέπει νὰ παρασταθῇ ὡς μόνιμος κατάταξις. «Αἱ τοι βίγιοτα θεοὶ τετλήστες εἰμὲν» Ε, 873. «ὁ χρησμὸς οδηστέος» ίκαλομάτων ἔσται δεδορκών. Αἰσθ. 'Αγ. 1151· «Τινί» αὐδήν τήνδε γηρυθίτης» Ισήτ. 445. «προδέσσεις ήμισι» Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 90· «οἵτω δ' ἡν θεῶν εἴη» 970. «Ἀντιθέσεις» Σοφ. 'Αντ. 1067· «οἱ σωπήσσεις» Σοφ. 1148. «Στείχων ἢν ἦν» Φιλ. 1219. «Πῶς.. ἡτε πάσχοντες τάδες;» Εὐρ. Κ. 381. «Ἐγγὺς τῆς θύρας βαδίζων εἴμι» Ἀρρ. Βάτρ. 35. «Ἀπαρνεόμενός ἔστιν» Ἡρδ. 3, 99. «Τοῦ θεοῦ ἡ προνοίᾳ ἔστιν ξοῦσα σοφὴ» 3, 108. «Ἡ νῆσος ἔστι μάπο τοῦ Ἀσωποῦ δίκα σταδίους ἀπέχουσα» 9, 51. «Ἡ γάρ Πειρίκλεους γνώμη νενικηκυται» Θουκ. 2, 12. «Τοξότας τε καὶ στον καὶ ἡ μεταπεμπόμενοι ησαν» = et ea, in quibus arcessendis versabantur 3, 2. Goeller «οἱ ησαν ξει Αἴγανοι βιεοηθηκότες» 4, 28. «Συνελθαυθετες ησαν αὐτόσιοι» Ξεν. 'Αν. 4. 7, 2. «Γάτε, ὅτι ἀνδρας κατακεκανδετες ησεθεν» 'Αν. 7. 6, 36 (μελλ. περιφ.). «οἱ ησαν ἐκπεπτωκότες» 2. 3, 10. «Ἡν οὐδὲν πεπούσιν» 8, 1, 6. «οἱ ησαν ὅν ὄντως Πλ. Φιλόδ. 217, e (περὶ

της ιδεώς). Συγχώνει τούτο παρά Ηλίας. (β. Stallb. εἰς πολιτ. 602, c) Ιστονί^{της} γάρ «εἰ δὲ ιστὶ τοῦτο οὕτως ἔχον· Φιλ. δρ. 245, e. •Ταῦθ' οὕτως λέγονται Ιστονί· Δημ. 29, 29. •Πόρρον εἰ πορεύμενος τοῦ ἔρωτος» Πλ. Λυσ. Λυσ. 201, b. «Τοῦτο οὐκέτι γιγνόμενον περ' ἡμῖν· Πλ. Φίληδ. 39, c. •Οτανὲν τοτὲ ὅποιος ἐκστρατεύμενος δῶς· Λυκουργ. 106. Maetzner Καὶ σταν τὸ δῶν συνάπτηται μετ' ξιλῆς μετοχῆς, καὶ τότε δὲν ἀμελεῖται ἡ τοιαύτη ἑκφραστις •Διεσκεδασμένων τῶν ἐνθρώπων σητῶν Ξεν. Ἐλλ. 2. 1, 28. 1, 2, 2. •Πολλῶν σητῶν ἐπιμελεῖται δεομένων· Οἰκ. 12, 2. Οὕτω καὶ τὸ ποιητ. πίλοματ = εἰμί· ω; Ψ. 69 «ἔμετο λελασμένος ἐπλευ». Οὕτως ίνισται καὶ τὸ γίγνονται μετὰ μετοχ. •οὗ οἱ νῦν ἔτι γ' έστι περιγράμμενον ἄκμης γενέσθαι· X, 219. •μὴ προσδούς ἡμᾶς· γάνη = εἴλοι μὴ γείνης προδότης ἡμῶν Σοφ. ΑΥ. 588. •Μή ἐμι κτενίας γάνη· Φιλ. 773. •Ἄλιτρός μοι οὐ σημήνας γενοῦ· Οἰδ. Τ. 957. •Ἐν τῇ δόδῳ μετὴ στείχοντες λύνοντο· Ηρδ. 3, 76. •Μισουντες γίγνονται τοὺς κακούς· Πλ. Νόμ. 908, b. Οὕτω συγχώνει καὶ τὸ ὑπάρχω Δημ. 3, 7 •ὑπῆρχον Ὁλύμπιοι δύναμιν τινὰ κεκτημένοις».

§. 354. Παράλειψις τοῦ ἥρμ. εἶναι.

Τὸ ἥρμ. εἶραι, ώς σύνθεσμος, συγχώνει παραλειπεται, ώς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅμως ὁ ἐνεστ. μόνον τῆς ὄριστ., ὅτε εὐκόλως ἐννοεῖται ἡ κατηγορικὴ σχέσις^{της} ἐνίστεται ὅμως παραλειπεται τὸ εἶραι καὶ ὅταν πκρουσταξήται ώς ἥρμη συγκεκριμένον δηλ. κατηγορικὸν (§ 353, 4). Ηεριπτώσεις δέ, καθ' ἡς συγχώνεται ἡ παράλειψις αὗτη συμβαίνει, εἰνει αἱ ἔξης:

a) Ἐπὶ τῶν κοινῶν τύπων, γραμμικῶν καὶ παραμοιῶν^{της} «οἱ μέγχει δόλοις οὐ μάνιμος ἐν δροτοῖς» Εὔρ. Ὁρ. 340. «Βροτῶν δὲ παῖς ζεταζόμενος αἰών» 981. «Στρατιώτης γάρ οὐ φάστη (όδος) ταχίστην» Ξεν. Κύρ. 2, 4, 27.

b) Συγχώνεται ἐπὶ τῶν βηματικῶν ἐπιθέτων εἰς τέος, καθὼς καὶ ἐπὶ ξιλῶν ἐκφράστεων τοῦ ἀράγκαιου δηλ., προσήκοντος καὶ θεμιτοῦ οἰνοῦ ἀράγκη, χρεών, θέμις, θεμιτός, εικός^{της} καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθετιῶν^{της} ἐκλαρθενομένων μετοχῶν^{της} ώς δέον, πρέπον, προσῆκον, ἀξιόν, ποιητ. δεδογμέτρα (=δέδοκται)^{της} τῶν, φάδιον, χαλεπόν, ἀξιών, δηλορ καὶ τῶν ὅμοιων, ἐπὶ τῶν, καιρός, ὥρα κ. τ. οὐμοίων, εἰς την φρέσιν οὐδεὶς φθόρος μετ' ἀπαρχ. «πειρατεῖον ὄφιθας λέγειν» Ξεν. Ἀπομ. 1, 2, 34. «Ὕμεν γ' ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγανιστέον» Δημ. 9, 70. «οὐκ ὀκρυτέον μνησθῆναι περὶ κυπτῶν» Ἰσαϊ. 4, 74. «Ἀτιμίς εἰν δουλευούσῃ τῇ πόλει φέρειν ἀράγκη» Δημ. 18, 205. «ἀράγκη φυλάττειθαι» 9, 6. Εὔρ. Ἐξ. 1275. «Σκέψασθαι δέον» Δημ. 3, 1. «οὐδέν μοι προσῆκον κακόνουν εἶναι τῷ πλήθει» Λυσ. 25, 7. «ιδεῖν, οὐδὲν εἰδέναι κατέη» Ἰσαϊ. 6, 50, ἐνθυ καὶ Schoemann. «Ἄξιον δὲ κύτος (Σωκράτους) καὶ οὐ πρὸς Ἀντιφῶντας διείλεθη μὴ παρακληπεῖν» Ξεν. Ἀπομ. 1, 6, 1. «ἡπειροὶ οὖν, ὅτι οὐκ ἂν προέλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν» 1, 1, 5, 2, 34. «δεδογμέτρ», ώς ἔστι τήνδε κατθυλενεῖν» Σοφ. Ἀντιγ. 576. Οἰδ. Κ. 1431. «ἄρη δὲ βουλεύεσθαι» Πλ. Φιλ. 62, ε. «πρὸς

ταῦτα οὐδεὶς γθόρος (=ἐπιτρέπεται) ἀμφισσητῆσαι τῷ λόγῳ» νόμ.
664, a. «Ἄλλον δὲ τούτων τοῦ παρατητικού, γθόρος οὐδεὶς λέγειν»
Φχιδ. 61, d = εὐχαρίστως τὰ λέγω.

c) Συγγάκις ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων ἔτοιμος, πρόθιμος, δυνατός, οἷος,
οὗτος τε, δίκαιος, ἄξιος, γροῦδος καὶ τὰ ὅμι. «ἔτοιμος; ἀριθμόνῳ δύναται
χεριῇ» Εὐρ. Μ. 612 δηλ. εἰμί. «Ἡ ψυχὴ δουλεύειν ἔτοιμη» !!).
Φαιδρ. 252, a: «έγὼ πάσχειν διτοῦν ἔτοιμος» Δημ. 4, 29. 9, 4.
«Περὶ τούτου ἔτοιμοι τῷ λόγῳ διαριχθεῖσαι» Πλ. πολ. 499, d,
δηλ. ἐσμέν· «πῶς; εἰδέναι πρόθυμος» Εὐρ. Ελ. 1523. «Δίκαιος σὺ
ἡγετοθεῖς» Πλ. Πρωταγ. 351, c. «Σοὶ δὲ οὐκ ὀλίγιστοι πλησιά-
ζουσι, καὶ δίκιοις ἄξιος γὰρ τὰ τε ἀλλὰ καὶ γεωμετρίας ἔνεκκη»
Θεοτ. 143, d. «Οἱ μὲν ἀττην μεγάλῃν προσπεσοῦσσαν ἐνεῖκκη δυνα-
τώτερος» Ἡρδ. 2, 31. «ὅτι γε οἷος παρέργασιζεσθαι, αὐτὸς ἥτις»
Γαργ. 487, d: «θενάν, Ἀντίλοχος αὐτῷ γροῦδος» Σοφ. Φ. 425.
οὕτω τοῦτο συγνόν παρὰ τοῖς ἀττικ. ποιητ. «δράκων δὲ γροῦδη πί-
στις» Εὐρ. Μ. 492. «γροῖδα τὰ χρήματα, γροῦδη χροιά, γροῦδη
ψυχὴ, γροῦδη δ' ἐγγένεις» Ἀρρ. Νεφ. 718.

d) Ἐπὶ τῶν ἐλαττικοειδῶν συντάξεων οἷον θαυμαστὸν δύορ =
mirum quantum, ἀμήχαρον δύορ=immane quantum, οὐδεὶς δέ,
οὐτοις οὐ = nemo non. ίδ. 2. 555. 4 καὶ σημ. 15.

e) Ἐν τῷ ποιήσει παραλείπεται τὸ εἶδος συγγόντατα καὶ ἐπὶ
ἄλλων, περιπτώσεων, ιδίᾳ δὲ ἐπὶ ζωηρῶν διηγήσεων. Αἰσχυλ. Εὑρ.
68 «ἵπνῳ πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι» δηλ. εἰσίν. Συγγά-
παραλείπ. καὶ δι παρατητικ. ίδε Σημ. 2. α).

ΣΗΜ. 1. «Οτι δέ ή παράλειψις αὕτη συμβοῖνει καὶ ἐπὶ τῶν δευτερευουσῶν προ-
τάσεων, εἴνε φανερὸν δέ τουτο». «Εἰ δέ ήδη τεθῆσαι καὶ εἰν Ἀθέασο δόμοισιν Χ,
52. Καὶ οἰανήνε ἐν τῷ δευτερεούσῃ μετογῇ. Εὐρ. Ηλ. 538 «οὐκ ἔστιν, εἰ καὶ γῆν
κασίγνητος μολὼν. Δυμῶν, οἵ κατὰς δάματος» Οδυσσεῖος δηλ. εἰσὶν υ. 268. Συχνά
ἐπὶ τῶν ιδίων οτι, καὶ ως: «Ἐφεντὸν λέγειν, ὃς οὐδὲν ὄζετος (δηλ. έστιν) εὑ-
νους εἴναι». Εἰσ. Ἀπορ. 1. 2, 52· καὶ διτῶν κήπαις ἐν ταύτῃ μετογῇ Αἰσχυλ. Προμ.
186· οἰδέ δι τραγύς καὶ παρ' ἔστι τὸ δίκαιον ἔγων (Ζεύς)· καὶ ἐπὶ τοῦ αἰτιο-
λογικ. δι τι Πλ. Φαιδ. 100, ε· «ἴσιν τίς μοι λέγην, διότι καλὸν ἔστιν διτοῦν ἢ διτε
γροῦδα εἰσανθῆ; ξένον δὲ σχῆμα κτλ.» (1) «εἴ τις ἐπερωτᾷ, πότερον... κατέτινε
δηλ. έστιν». Εἰσ. Ἀπορ. 1. 1. 9. «Ἐπι τοῦ ἐπειτ 1. 4, 6· καὶ ἐπὶ μετογ. Ω.
42. Ἐπὶ τοῦ ὕστε Πλ. πολ. 519 α· «ῶστε, δοις ἀν διδύτερον βλέπη, τοσούτη
πλείων κακά ἵργαζόμενον» δηλ. έστιν Δημ. 18, 247. ίδε Σημ. 2.

ΣΗΜ. 2. Παρὰ τὸν ἐνεστ. τῆς δράστικ παραλείπονται καὶ ἄλλοι γρόνοι καὶ
ἴγκλισαι; τοῦ εἶναι, ὅταν ἐκ τῆς συναγέσας τοῦ λόγου εἰκόλως ἴννονται: α)
παρατ. τῆς δράστ., σπανίως: «Οἱ τε κυβερνήται (δηλ. ήσαν) καὶ ἔγον οὐκίη
νηῶν· Τ. 43· •δι, τι ήδη ήδη (δηλ. ήν), τοῦτο καὶ καλὸν κατέστη». Θου
2, 53· «όχνος (δηλ. ήν) εἰπεῖν». Πλ. πολ. 503, α, ήνθι Schneider. «ν
ἴν μισφ (δηλ. ήν) καὶ παραθμένει Αἰσχυλ. 3, 71· ἐπὶ ἐπειγήσεων. Κ, 437· τοῦ

1) "Id. E. Wentzel absol. partizipialkonstr. Glogau 1857 σελ. 14.

κιλίστους ἔπους θαν ἥδε μεγίστους· Λευκόθεος γιόνος· δηλ. ἦταν Ιδ. 546. ε., 477. • δούς δὲ ἔρ' ὑπῆλθε θάμνους . . . ὁ μὲν φυλίς, δὲ διλαίης· δηλ. ἦν οὕτω καὶ ἐπὶ μετοχῆς λ. 605. • δὲ δέ τρεματὴ νυκτὶ θουκάς, γρυπὸν τόξον ἔγων κτλ. • δηλ. ἦν, Λισχλ. Ἀγ. 513 «μόχθους; γάρ εἰ λέγομεν . . . τί δὲ οὐ στίνοντες, οὐ λαζήντες, ήμετος μέρος;» δηλ. ἦμεν καὶ Wellauer(1)=qua parte diei non e rati-
tus gementes, quum illa nobis acciderint. Ἐπίσης καὶ διταν οὐσιαστικὸν δημα-
τικὸν κατ' ὄνομαστικὴν καταὶ διτιν δρυμός, καὶ λοιπὸν ἡ διηρημένη ἔκ-
φρασις ἀντὶ τῆς συγκεκριμένης. Θουκ. 1, 23 «οὔτε γάρ πόλεις τοσαῖδε λη-
φθεῖσαι ἡρωμάθησαν. οὔτε φυγατὶ τοσαῖδε ἀνθρώπων καὶ φόνος δι τοῦ ἡ ἔκ-
φρασις ἀποδίνεις ζωηροτέρα καὶ ἐνργητικότερα τῆς «οὔτε τοσοῖδε ἀνθρώποι
ἔρευνον καὶ ἴρωνεύνεται». Οὗτοι ἐπὶ δρυματικ. ἐπίσης οὐσιαστικῶν παραλείπεται
καὶ ὁ ἐνεπτὼς ἵστιν, εἰσίν. Πλ. Θεάτρ. 173, d «νόμους. . . οὔτε ὄρδους οὔτε
ἀκούουσι· σπουνδαῖ δὲ ἔταιρεών ἐπ' ἔργος καὶ σύνοδοι καὶ δεῖπνα καὶ καμπαῖ·
οἵτοι συγνὰ καὶ περὶ λατίν. Ιδίᾳ δὲ τῷ Ταχίτῳ(2).—b) Ἡ διποτακτικὴ ἐπὶ
τοῦ, δὲ ἀν (δὲ καὶ ἐπικ.) σχεδὸν συγνάκις, σπανίως ὅμως ἐπὶ συνδέσμουν «δις δὲ
καὶ ἐνήρ μετέχαρμος» δηλ. Η. Σ. 376. Α. 517. «οὖτας ἐν (δηλ. η) κατὰ τὴν ἔμ-
μηργίαν» Θουκ. 1, 118. «ῶν ἀν αὐτοῖς γραίς» Πλ. πολ. 370, e. «φέροις ἂν τὸ
πλεῖστον μέρος τῆς βασιλίου» Ἀντιφ. 5, 32, ἔνθα Maetzner «Ἀφ' οἷς ἀν ἡ γραφή»
Δημ. 21, 47. Ἐπὶ τοῦ, ἐπει, Ω. 41. Ἐπὶ τοῦ, εἰ τὸ ἂν 'Αἰγλ. 411. Ἀγ. Ἐπὶ
τοῦ ἐσ τὸ ἂν Εὔρ. Ἰππ. 650. Τοῦ, ἐφ' ἀν Θεόγν. 252. Ἐπὶ τοῦ ἐσ τὸ ἂν Ἀντιφ.
6, 8. Ἀρστλ. Ἠρ. Εὐδ. 7, 3. Ἐπὶ τοῦ ἐπειδὲν Λουκ. καταπλ. 2. Ἐπὶ τοῦ
ἴων; ἀν Ἰππερ. περὶ διέρ. τόπ. 101. Ἐπὶ τοῦ πρίν ο. 304 «οὐδὲ τί σε γρή,
πρίν δέρη (δηλ. η), καταλέγθει».—c) Ἡ εἰκτ. συγνότερον «Ἄρ' οὐκ ἔν. εἰ
μή δύνατο πεθεῖν, τείνῃ λυπηρόν» Ξεν. Ἀπομ. 1, 7, 3, ἔνθ. καὶ τὸ Κύ-
νερον. «Τις γάρ ἔν. ξέρατον, σοῦ γε ικανότερος πετσαί» Κύρ. 1, 4, 12. «Ἡν
ἡμεῖς νικῆσσεν, δηλού, οὐτε οἱ πολέμους ἀν δρυτέροις» δηλ. εἴησσαν 2, 3, 2.
«Ἔνος ἔν, ἔρη ἡ Μέδος, μίλια πάλιν σε φίλετον 28, ἔνθ. καὶ Bornem. «Καὶ εὐ-
πορίζεις ἔν αὖ» δηλ. εἴη. Πλ. Πρότ. 328, a. Φίληρ. 15, c ἔνθ. καὶ Stallb. Καὶ
ἐπὶ μετοχῆς. Πλ. Φιλ. 87, b καὶ εἴ τις ἀπιστῶν (δηλ. εἴη) αὐτῷ ἀν-
τιριθήσῃ (ἴντι τοῦ καὶ ἄλλων γραφ. ἐπιτράπεζη Ιδ. Stallb.).—d) Ἡ προστα-
κτικὴ σπανίως, συγνὰ ὅμως; εἰς τὴν φράσιν «τοῖς θεοῖς μεγίστη γάρ» (δηλ.
Κέτων), οὐτε ἔδοσσαν ἡμῖν τούτοις, ὃν ίνοικούμενος έξιοι εἶναν· Ξεν. Κύρ. 7, 5,
72 θ. 8, 7, 3. Ἀπομ. 3, 3, 11. (Ἀλλ' ἐν τῷ περὶ Σοφ. Οἰδ. Κ. 1480 «ταῖς,
οὐ διάμυναι», ἐννοητέον ἡ προστακτική σφρόνισιν τοῦ ἀπομένου φέρων, καὶ Ν.,
95. • Λιθός, Ἀργετος· ἔνθ. ἐννοητέον τὸ ἐστίν, καὶ εἰνε ἀνασθνητος. —e) Ἡ
μετοχῆς· «Ιταῖται λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ (δηλ. εἰνε ὄντα) =οὐδαμ. ἀρισ-
τοντά σοι» Ξεν. Ἀπομ. 2, 3, 15. «ὅρησται ὅτιν προσθυτέρων καὶ οὐκ ἔν ὅρα (δηλ.
οὕτων)» Πλ. Φιλόδ. 240, d. μ. τ. Stallb. Συγνὴ δὲ εἰνε ἡ παρόλειψις τῆς με-
τοχῆς; τουταπλούσης; Κύνετον δηματικὴν Ιδ. θ. 483, συγνοτέρα δὲ ἡ τῆς ἐπιβ-
δηματικῆς μετοχ. θ. 490, 5.—f) Τὸ ἀπαράμυρατον συγνὰ ἐπὶ τοῦ δοκεῖν.
• Βουλευτέα ἐδόκει Θουκ. 7, 60. «ῶν ἀν αὐτῷ δοκῇ ἀστραλές» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 6.
οὐγ. ἦτον προστρέψεται διαρροὴ μεταξὺ τοῦ δοκεῖν πετ' ἐπιθήτου καὶ τοῦ
εἰναῖς, καὶ τοῦ ἐπιθ. ἔνθετο, καὶ δὴ ταῖσιν, οὐα μεταξὺ τοῦ φαίνε-
σθαι μετ' ἀπαρειφ. καὶ τοῦ φαίνεσθαι μετὰ μετοχ. (2). Παράλειψιν τοῦ εἰ-

1) "Id. E. Wentzel absol. partizipialconstr. σ. 19.

2) "Id. Kühner ad Xen. Convent. 1, 1, 5 καὶ ad Anab. 7, 2, 16.

ναὶ εἰτὲ ἥμ. νομίσειν, ἡγεῖσθαι μετὰ δύο αἱ τ. δὲν πρέπει νὰ πάρεται μεν.

§. 355. Συνδεσμοειδῆ ῥήματα.

Παρὰ τὸ κυρίως συνδετικὸν εἶναι εἶνε καὶ τινα ἄλλα ῥήμ., ἀτινα λαμβάνουσι τὸν χρηκτῆρα τοῦ συνδέσμου. ἐπειδὴ καὶ ταῦτα συνδέουσι κατηγοριῶν ἐπίθετ. η οὐσιαστ. μετὰ τοῦ ὑποκειμένου, ἀφομοιοῦντας τοῦ ἐπίθετ. τούτου καὶ οὐσιαστικ. τοὺς τύπους πρὸς τοὺς τοῦ ὑποκειμένου. Δικρέρουσι δὲ τοῦ συνδέσμου εἶναι, καθ' ὅτι δὲν καταπίπτουσιν εἰς καθηκός ἀρρηρημ. ἔννοιαν, ἀλλὰ δικτηροῦσι πρὸς τῇ συνδετικῇ αὐτῶν σημασίᾳ καὶ τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν τὴν συγκεκριμένην, διὸ ἥμ. κατηγοριακά ταῦτα δ' εἶνε τὰ ἑζῆς.—*α*) τὰ ποιητ. πέλων, πέλομαι (κυρίως κινοῦμαι, §. 345, 3), τὸ τελέθω, ἐπικ. λυρ. καὶ ὁ Ἰπποκρ. (ἀναρχίνομαι, ἀνίσταμαι), τέτυγμαι, ἐτύγηνται πότικ. καὶ Αἰσχyl. (εἴμαι, ἔγεινα, ἔτοιμος, ἔγενήθην) κιρῶ, ἐπὶ λέξει εἴμαι τυγχηρός.—*b*) ὑπάρχω (κυρ. λαμβάνω ἀρχὴν ὑποκέτω, εἰτε εἴμαι καὶ ληθῶς), φύομαι (γίγνομαι φυσικά, ἀναφαίνομαι), ἔφυτωσικ, ἀνεράντην, ἔγεινα, πέρφυτα =εἴμαι ἐκ φύσεως γεγενημένος, γίγνομαι, αἰτίατομαι (κυρ. λύξενω, εἴτε γίγνομαι), αἴρομαι (κυρ. σηκώνομαι, εἴτε γίγνομαι).—*c*) καθέστηκα, καταστῆται (ἰδ. καὶ τὸν σύνθετο. τῶν ὁμοικίκ. γλωσσῶν stare, estar, καὶ §. 345, 3· ὑποσημ. 2), μέρω =είμαι ἀδιαλείπτως ἀμετακίνητος.—*d*) δύναμαι =valeo=εὐρωστῶ, ἀξίζω, σημαίνω.—*e*) τὰ δηλωτικὰ γαίρομαι, καὶ δηλοῦμαι =εἴμαι κατὰ τὸ φαίνομενον, φαίνομαι, δημοικάζω.—*f*) τὰ κλητικὰ καλοῦμαι, δημοάζομαι, λέγομαι=εἴμαι κατὰ τὸ ὄνομα, τὴν κλῆσην. κτλ. διὸ καὶ τὸ ἀκούω, ποιητ. κλέω=δικτελῶ ὑπὸ φύμην, φημίζομαι, ὄνομαζομαι, ὡς τὸ λατ. *audio*.—*g*) τὰ μεταποιητικὰ καὶ προχειριστικά οἷον αἱροῦμαι, ἀποδίκνυμαι, χειροτοροῦμαι, λαγχάρω =ἐκλέγομαι λάγει =sorte creor, καὶ τὸ παιδεύομαι.—*h*) τὰ δοξατικὰ τομίζομαι, κρίτομαι, ὑπολαμβάρομαι.—*i*) τὰ σημαίνοντα δίδομαι, ἐκλαμβάνομαι, ἐγκατατελείπομαι ὡς τι, καὶ τὰ δημοικ. «Οὐ μέν πως ἀλιον πέλει ὅρκιον» Δ, 158. «Ἡ (μέριμνα) .. κακόρρων τελέθει» Αἰσχyl. Αγ. 100. «ταμίης πολέμοιο τέτυκται» Δ, 84. «Διὸς ἔμερος οὐκ εὐθήρκτος ἐτύγθη Αἰσχyl. Ικέτ. 81. «κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ» Πρ. 590. «οἱ πλουσιώτατοι τριηράρχοι οὗτες ἀεὶ τῶν γοργηῶν ἀτελεῖς ὑπάρχουσιν» Δημ. 20, 19. «Ἀπλοῦς ὁ μῆθος τῆς ἀληθείας ἔψυ» Εὑρ. Φ. 469. «οὐ γάρ αἰγαλητής πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δὲ ἀλκιμος» δηλ. Μενέλεως Όρ. 753. «γῆστο τὸ ὄφος τοῦ τείχους μέγα» Θουκ. 2, 75. «Τὸ Κύρου ὄνομα μέγιστον ηὔητο» Ξεν. Κύρ. 4, 2, 3. «τούτοις ὁ Φίλιππος μέγις ηὔηθη» Δημ. 2, 5. ίδ. καὶ 9, 21. «Διὰ τούτων ηὕη μέγας» 2, 8. «οὖτος ἂν ἐλλόγιμος ηὔηθη» Ηλ. Πρωτ. 327, ε καὶ Stallb. «Ἄγρα τῶν κροκοδείλων πολλαὶ κατεστέκαι» Ηρδ. 1, 200. «οἱ μὲν ὄφαλμῶν ἴντροι κατεστέασιν, οἱ δὲ κεφαλῆς» 2, 70 «δοκοῦσιν οἱ Λυκούργου νόμοι ἀκίνητοι δικρένειν» Ξεν. πολ. Λακ.

14, 1. «Δύναται τοῦτο τὸ ἔπος κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλώσσαν οἱ ἔξι χριστεῖς; χειρὸς παριστάμενοι βασιλέϊς Ἡρδ. 2, 30 «ὅστις εἰς ἀδικώτατος φάνεται ἀνθρωπος» Ηλ. Πρωτ. 327, c. «Ἄντοι νομοθέται ἀληθήσονται» νόμ. 681, d. «Ἄντι φίλων καὶ ξένων νῦν κόλλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ ἀκούουσιν» Δημ. 18, 46. «(Δημοσθένενς) οὗτος ἔλαχε τοιχοποιός, οὗτος ἐγειροτονήθη ὑπὸ τοῦ δῆμου» Αἰσχυν. 3, 28· «ὅσοις ἀνδικοφερόντως εν τῷ βίῳ ἀγαθοῖς κριθῶσι» Πλ. πολ. 569, b.

ΣΗΜ. 1. «Οὐ δὲ τὰ δήματα γίγνεσθαι, φθναι, πεφυκέναι κ.τ.λ., διαν δὲν ἔντι τοῦ συνδετικοῦ εἶναι, δύνανται νὰ συνταχθῶσιν, ὡς δήματα συγχειρέμαντα μετά ἐπιβρ., ὡς καὶ τὸ εἶναι, γνωστὸν εἶναι ἀφ' ίδυτοῦ οἷον «γάλεπῶς αἰτοῖς ἡ ἀνίστασις ἴγνετο» Θουκ. 2, 14· ιδ. 2, 47. «Ἄρα γενόμενοι εὐνελόντες 2, 30· «τὰ πράγματα πολλάκις οὐδὲν οὕτω πέφυκεν» Δημ. 3, 20. Πιρὶ τῶν, δίγχ. γωρίς, ἔκάς, ἔγγυς ιδ. §. 353, A. 2· «τοτε Ἀθηναῖων στρατηγοῖσι ἰγένοντο δίγχα αἱ γυνῶμαι» Ἡρδ. 6, 109· «Δίγχα πέψυκεν = η Σικελ. εἰνε δηγημένη ἔνι φύσ. εἰς δύο Θουκ. 4, 61.

ΣΗΜ. 2. «Ἐνῷ ἡ Ἑλλ. γλώσσαι ἐφ' ὅλων τῶν ἥθεντων δημάτων δημολαμβίνει τὴν σχέσιν τοῦ κατηγορούμενον ὥπλο τὸν τύπον ἀφομοιώτακης τινὸς σχέσιοις, διὸ τοῦτο καὶ ἐν τῇ μετατροπῇ τῶν δημάτων παθητικῶν δημ. εἰς ἐνεργητικῶν ἀφομοιοῦ τὸ κατηγορούμενον πρὸς τὸ ἀντικείμενον κατ' αἰτιατ., ἡ Γερμ. γλώσσα ἐπὶ τῶν πλειστων τούτων δημ. ἐκλαμβάνει τὴν σχέσιν ταύτην, ὡς συμπλ. τριτικήν τινα τοῦ κατηγορούμενον ἔννοιαν, ὡς σχέσιν δηλ. τοῦ πρός τι, διὸ καὶ μετατρεπίζεται πρὸς δηλωσιν τούτου διαρρόους προθίσεις(1). Οὐδὲν δῆμας ἐπὶ τίνων τῶν ἡμέτων τούτων, ἕδηκ δὲ τῶν κλητικῶν, ἡ σχέσις αὖτη δηλοῦται ἐνὶ τοῖς καὶ ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ ὡς δύναμίς τις τοῦ πρός τι, προστιθέμενος τοῦ ἀπεριφερόμενοῦ εἴναι εἰς τὸ κατηγορικὸν οἰσταστικόν· οἷον «τὰς ὁνομάζουσι Λάγκοις εἴναι· Ἄγρεύγην τε καὶ Λασθίκην» Ἡρδ. 4, 33· «Μάντεις δονομάζουσι τοὺς προστηλικούντας εἴναι· Ξεν. Ἀπολ. 13. ·Σοριστὴν δονομάζουσι τὸν ἄνδρα εἴναι» Ηλ. Πρωτ. 311, c. «ὅσοι εἰποτῆμοι; ἔχοντες δονομάζονται τινες; εἴναι = ἔχονται ὄντος τι πολ. 428, εἰ καὶ Stallb. «πάτερ; ἥδονάς ἀγαθῶν εἴναι προτατορεύεις» Φιλ. 13, b καὶ Stallb. Ισαئ. 2, 41· «οὐ εἴναι δονομάζοθη» (εἰδ. «έρον» Ἡρακλέος, ἐπωνυμίην ἔχοντος Θεοῖς εἴναι(2) Ἡρδ. 2, 44· «ἐπωνυμίαν ἔχει σμικρός τε καὶ μέγας; εἴναι» Πλ. Φαιδ. 102, c. Ἀπολλ. 23, a «ὄντα δὲ τοῦτο λέγεται· σοφός; εἴναι καὶ Stallb.) Ἡρδ. 5, 25· «κατατητήσας τὸν δηλεθέοντα περιγον εἴναι». ιδ. 5, 94 Ισαئ. 3, 32 Ἡρδ. 5, 26 «ἀπίδεξε δικαστὴν εἴναι» 99 «στρατηγούς; ἄλλους; ἀπίδεξε Μιλησίους εἴναι». ιδ. 7, 154, 8, 134 «οἱ δὲ σύμμαχοί μιν εἴλοτο εἴναι». Συγχέτατα ἐπὶ τοῦ ποιεῖν = κατορθώσον = efficere, ut, Ἡρδ. 7, 129 «ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους ποιεῖ εἴναι(2)». Θεόρχ. 2, 41 «οἱ με τίλινται ἐντι γνωτικὸς ἔθηκε κακάν καὶ ἀπίρθενος ἡμεν». Π. 144 «μελίγνη.. πατρὶ φίλῳ πόρε Κείρων φόνον ἔμπενται ἡρωεσσιν». Ρ. 15 «Σαρπηδὼν ἄμφαξινον καὶ ἐπειρον κάλλιπες; Ἀργείοισιν Ἐλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι».

1) Ήδ. K. F. Becker Ausf. D. Gr. II μέρ. § 214.—1) Μι:θ. II. § 120, Σημ.

1. Schoemann ad Isae. 2, 41 καὶ 3, 32.

2) Ήδ. Μι:θ. II. §. 320 Σημ. 1. Schoemann ε'; Ισαئ. 2, 41 καὶ 3, 32.

§. 356. Ιδιώματα ως πρὸς τὴν γρῆσιν τῆς ὀνομαστικῆς.

1. «Οταν ἀγηγημέρορ οὐσιαστικὸν συνδέηται μετὰ τοῦ ὑποκειμένου διὰ τοῦ εἶναι ἡ γέγρεσθαι, τότε ἡ Ἐλλ. γλῶσσ. τίθησι καὶ τοῦτο κατ' ὄνομαστικήν, ὑπόλαμβάνουσα τὴν σχέσιν τοῦ κατηγορουμένου ὡς σχέσιν τῆς ἀρομοιώσεως, ἐνῷ ἡ Λατιν. ἐκφράζει ταύτην διὰ δοτικῆς, ὡς ἀντικείμ. συμπληρωτικὸν (id mihi honori est). «Σοὶ γάρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηγείη καὶ ὄνειδος ἔσομαι» Π., 498· Ἰδ. Η., 38. Ρ., 38. 556. 336· «οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεσαι Ἀργείοισιν» = detimento eris Achivis κ., 453· «(Χαῖρε φῦν) ἐμοὶ ζημία μᾶλλον ἡ ὁρέλειν ἔστι» Ξεν. Ἀπολ. 2. 3, 5, «Ἡ τῶν λόγων γάρκις, ἂν ἡ μὴ προσήκουσα ἔργῳ, ζημία γίγνεται» Δημ. 4, 38· εὕτω καὶ τὸ «ἐγὼ ὑπὲν πᾶν μέγιστον ἀγκύλον, Δικρείῳ δὲ μεγιστον κακὸν» Ἡρδ. 3, 156.

2. Επειδὴ ἡ ὄνομαστ., ὡς πτῶσις ὑποκειμ., δηλοῖ ἀντικείμενόν τι ὡς ἀρεξάμετητον, ἡ Ἐλλ. γλῶσσα μεταχειρίζεται ταύτην καὶ πρὸς ἐξήγησιν λέξεως τιρος, ἰδίᾳ δὲ ὄνθματος κυρίου, ἐν συνδέσει συνήθιως μετὰ τῶν λέξ. ὄνομα, ἐπωνυμία καὶ τῶν ὅμοι., αὕτω δὲ μάλιστα ἐν ταῖς φράσεσιν ὄνομα ἔστι μοι, ὄνομα ἐγώ, ἀλλὰ καὶ ἀνεύ τοῦ κυρίου ὄνομ. καὶ εἰς τὰ ἐνεργητ. αἰλιτικά ἥματα. ἂν καὶ τότε δύνεται νῦν προστεθῆ τὸ κύριον ὄνομα κατ' αἰτιατικ. ὡς προστήκη εἰς τὸ ὄνομα. «Ἀρχήτη δ' ὄνοματα ἔστι ἐπώνυμον» η., 54. «Μάντις δ' ἦν.., ὄνομα δ' ὀνομάζετο Ἐλενος» Σοφ. Φ. 605. «Τλήμων ἴταρος ὄνομα' ἔχουσα» Εὐρ. Τρ. 1233. «Δασείφην ἵπποκέρμας, τῷ οὐνοματῇ οἱ Οἰδέαρης» Ἡρδ. 3, 85. 88 Ξεν. Ἀν. 1. 5, 4· «ἐνταῦθα ἡν πόλις μεγάλη, ὄνομα δ' αὐτῇ Κορσωτήν». 2. 4, 13 καὶ 25· (ἐν λόγῳ πλαγίῳ κατ' αἰτιατ. «τῇ οὖνομα εἰναι: Ἀργείην» Ἡρδ. 6, 52. «Καὶ οἱ οὖνομα τεθῆναι Εὐρυσθένεα, τῷ δὲ νεωτέρῳ Προκλέέ» Ἡρδ. 6, 52. Πλ. Σοφ. 229 «τούτῳ γε οἷμαι μόνῳ τῆς ἀγνοίας (= huic soli ignorationis parti) ἀμαθίαν τούνομα προσερηθνεῖ» «Μέλιττα καλέουσι τὴν Ἀρροδίτην» 1, 199) «Οὖνομα τῷ οὐρετι τούτῳ κεῖται Ἀνόπαια» 7, 216. «(Ἡ καταρρόνησις) τὸ ἐνκυτίον ὄνομα ἀρροσύνη μετωνόμασται» Θουκ. 1, 122· «τῷ καράτει σωφροτύνη ὄνομα» δηλ. ἔστι Πλ. Φαιδρ. 237, ε, ἀνθ' οὐ δ Λατίνος μεταχειρίζεται τὴν γενικ. = nomen est temperantiae· «ώστε ὄνομα τοῦτο λέγεσθαι σοφὸς εἰναι» Ἀπολ. 23, α, (ἔνεκα τοῦ εἶναι ίδ. §. 355, A. 2)· αὖν ταῖς ἀλλαις πόλεσιν ὄποταν τις κακὸς γένηται ἐπίκλησιν μόνον ἔχει κακὸς εἰναι» Ξεν. πολ. Δακ. 9, 4· «ὅπως τοὺς ἔχοντας τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο τὸ καλός τε καχαθός ἐπισκεψίμην» Οἰκ. 6, 14. «Ἀνὴρ γενόμενος προσείνηρε τὴν τῶν πονηρῶν κοινὴν ἐπωνυμίαν συκοφάντης» Αἰσχυν. 2, 99 (ἐπὶ ἥματ. μεταβ., ὡς ὄνομα τιθῆμαι (τίθεμαι) τινι, δύνεται νῦν τεθῆ καὶ ἡ αἰτ. Ἡρδ. 6, 63 «Δημάρητον αὐτῷ οὖνομα ἔθετο». Πλ. πολ. 369, ε «ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα».

ἔδ. νόμ. 736, α. Πλούτ. Ἀρ. 2 «ἀνὴρ πένης καὶ δημοτικὸς ἐκτήσατο τὴν Βασιλικωτάτην καὶ θειοτάτην προσηγορίαν, τὸν Δίκαιον». Ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐπιθετικὴ γενικὴ Πλούτ. Φ. 10 «Φωκίων ἐκτήσατο τὴν τοῦ Χρηστοῦ προσηγορίαν»¹⁾ περίεργος ἡ ἐναλλαγὴ παρὰ Ηλ. συμπ. 205, δ «οἱ δὲ κατὰ ἓν τι εἰδος ιόντες τε καὶ ἐσπουδακότες τὸ του ὄνου ὅνομα ἵσχουσιν ἔρωτά τε καὶ ἔρζν καὶ ἔρασται». Δὲν ἀπαντᾷ δ' οὐδὲκοῦ παρὴ Ἑλλ. ἡ παρὰ Λατ. συνήθης σύνταξις πομεν ει est Tullio· τὸ παρὰ Ηλ. Κρατ. 384, ε Ἐρμογένη ὄνομα εἰναι», καὶ Θεσίτ. 150, α, ἀντὶ προαγωγείᾳ κάλλιον «ἢ δὴ προαγωγείᾳ ὄνομα». Οὕτω πως τίθεται ἡ ὄνομαστικὴ καὶ ἐπὶ ἐπεξηγήσεων ἀντικειμένων χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὅψιν ἡ προηγηθεῖται σύνταξις, ἐπειδὴ ὁ λόγος γίνεται ἐνταῦθα περὶ ἔκστης τῶν λέξεων καθ' ἔσυτήν⁴⁾). «Ἄλλους δ' ὁ.. Νεῖλος ἔπειμψεν· Σουτικάνης, Πηγκοσταγών, Αίγυπτογενής, ὅτε τῆς ιερᾶς Μεμφιδὸς ἄρχων κτλ.» Αἰσχλ. Η. 34· «τίθημι δύο διχῇ ποιητικῆς εἰδῆς θεία μὲν καὶ ἀνθρωπίνη κτλ.» Ηλ. Σοφ. 266, δ· «τί δῆτα προταξίκιμεθ' ἐν εὑργινωστον..., οἷον ἀσπαλειευτής» 218, ε· «τὴν Θεμιστοκλέους μὲν οἰκίαν... ὅρξ τῶν πολλῶν οὐδὲ σεμνοτέρων οὖσαν, τὰ δὲ τῆς πόλεως οἰκιδομήματα τοικῦτα, ὥστε μηδὲν τῶν ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λελεῖθθι, προπύλαις τεῦται, νεώσοικοι στοιχί, Πειραιεὺς» Δημ. 23, 207. Οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων περιπτώσεων· ως Σοφ. Ἀντ. 567 Ἰσρ. «τί γάρ μόνη μοι τῆσδε» ἀτερ βιώσιμον; Κρ. ἄλλη ἡδε μέντοι μὴ λέγ· οὐ γάρ ἔστ' ἔτι» ἐνθι καὶ Sneidew. Ἀριστοφ. Σφ. 1185 Φιδ. «ἐγῷδα,.. ἐκεῖνον, ως οὗτω ποτ' ἡν μῆς καὶ γαλῆ. Βδελ. ὃ σκαιέ,.. μῆς καὶ γαλῆ μέλλεις λέγενον ἐν ἀνδράσιν» (κακὴ ἡ γραφ. μῆς καὶ γαλῆς).

3. Συγχάνεις τίθεται ἡ ὄνομαστικὴ ώς ἀραφώνησις. Ἐν τῇ φράσει δὲ ταύτη πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν κατηγορικήν τινα πρότασιν, ἢτις διὰ τῆς παραλείψεως τοῦ εἶναι ἐκφράζεται μετ' ἐνεργητικωτέρως συντομίας· οἷον «Δημοθόρος· βασιλεύς, ἐπειδὲ διπλανοῖσιν ἀνάσσεις» Α. 231=εἰσαι· τρώγων τὰ δημόσια βασιλεύς· «Σχέτλιος, ὅριμος εργός, δε οὐκ θέτει» αἴσουλα ρέζων» Ε, 403. Οὕτω υ. 194 «δύσμαρος». Β, 38 «νήπιος» κτλ. Ε, 787 «χιδώς, Αργεῖοι, κάκηλέγγει, εἰδος ἀγητοί». Ν, 95. Η, 422 «κιδώς, Φ Λύσιοι, πότε φεύγετε. ω (κοινῶς γράφει) πόλλα ἐγὼ μογθηρός, ω πικρός θεοῖς» Σοφ. Φ. 254. Συγχότατα παρὰ τοῖς τραχικοῖς, τ.δ. Σοφ. Ηλ. 1354. Τρ. 1046 κ.τ.λ. «ω γενναῖος, εἴθε γράψειεν, ως χρὴ πένητι μᾶλλον ἡ πλουσίωφ» δηλ. γχρίζεσθαι Ηλ. Φαίδρ. 227, ο, ἐνθι δ Stallb. δρθῶς ω γράψει, ἀντὶ ω = ω! πόσον δι Λυσίας είνε ἡνηρ εὐγενής! εἴθε δημως νὰ είγε γράψῃ κτλ.· οὕτω καὶ εἰς ἀραφώνησιν ἐπέχουστην τό-

1) Ήδε Bernhardy gr. Synt. 68, ἀναφέρει διως καὶ παραδίγμ., ἀτινα ἄλλως πως, ξεληπτέας ως Ἡλ. ζ, 395, περὶ οὐ, ίδε ἱριθ 6. Ἡλ. Κ, 437 καὶ Οδυσ. 6, 606 ἐννοητέα τὰ εἰσι καὶ έστι· Καὶ Μετ.θ. II §,311.

πον προσθετικοῦ προσδιοριστ. «ίππιας ὁ καλός τε καὶ σοφός, ὡς διὸ
χρόνου ἡμῖν κατῆρες εἰς τὰς Ἀθήνας» Πλ. ἵππ. μετ. 281, α. μ. σ.
Stallb. Καὶ ἐπὶ ἑρωτήσεων «ἔξι ἀγορᾶς ἢ πόθεν Merékēros;» Με-
νεζ. 234, μ. σ. Stallb. Καὶ παρὰ λατίν. 'Οράτ- serm. 2, 4, 1
«unde et quo Catius?».

4. Οὗτοι καὶ ἡ ὀργαστικὴ τῆς δεικτικῆς ἀντων. οὗτος πρέπει
νὰ θεωρηθῇ, ὡς ἀραγάρησις, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς προσφάρησις (ἀλη-
τική), πολλάκις ὅμως καὶ ὡς προσθετικ. προσδιοριστ. ὑπὸ τὸν τύ-
πον ἀραγωγήσεως οἶον «ὦ οὗτος Αἴτιος, δεύτερον σὲ προσκαλῶ» =
ὦ ιδού, τοῦτος ὁ Αἴτιος! ἔτι, ἐδῶ δὲ ὁ Αἴτιος! Σοφ. Αἰ. 89 ἰδ. καὶ 71
-73. «Οὗτος σύ, κλήθρων τῶνδες μηδὲ ψυχήσῃς χερί, Μενέλαιον εἰπον,
δις πεπύργωσαι θράσει» =ὦ οὗτος δὲ εἰσαι σύ, θν ζητῶ! ἔτι, ὃ ἐδῶ
δὲ εἰσαι σύ! Εὐρ. Ὁρ. 1567. 'Ως προσθετ. ἐπίσης προσδι. ὑπὸ τὸν
τύπον ἀναρρωγήσεως ἐκληπτέα καὶ τὰ ἔξης «Ἄδην, τί γλωροῦς δι-
καιούσις τέγγεις κόρκαι;» =ὦ! σὺ δὲ τοικύτο! Εὐρ. Μάδ. 922· «οὗτος,
τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;» Αἰτ. 773. «οὗτος, τί πά-
σχεις;» Αρρ. Σφ. 1· «ὦ Φαληρεύς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος,
οὐ περιμενεῖς;» =ὦ! σὺ εἰσαι οὗτος ὁ Ἀπολλόλι! Πλ. συμπ. 172, α.
μ. σ. Stallb. «οὐδὲ ἀπὸ τας δρόντος, οὗτος ὁ Κώναρος ἢ τε Κυναΐθι,
τουτεὶ βασκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς;» Θεόπρ. 5, 102.

5. Έν τῇ προσφωνήσει κανωνικῶς τίθεται ἡ ὀργαστικὴ ἐπίγ-
θρως, ὅταν προστίθηται εἰς τὸ οὐσιαστικὸν ἐπιθετικὸς προσδιορί-
σμός ὑπὸ τὸν τύπον προσθετικοῦ προσδ., ὅτε ἡ γερμ. γλῶσσ. μετα-
γειρ. τὴν κλητικήν. «Μῆτερ, ή Ξέρξου γεραία, χαῖτε» Αἰσχ. Η. 152. «Γέμεις, οἱ ἡγεμόνες, πρός εὖ μὲν πάντες συμβάλλετε» Ξεν. Κύρ. 6. 2. 41 =ύμεις, οἱ ἡγεμ. ἐστέ. «Σὺ δέ, οἱ ἄρχων τῶν ἄν-
δρῶν, ὅπισθεν τῶν ἀρματαξῶν ἐκτάττου» 6. 3, 33. ἰδ. 4. 5, 17.
22. 6. 2, 36. «Χαίρετε, οἱ φίλοι παιδεῖς καὶ πάντες δέ, οἱ παρό-
τες καὶ ἀπότες, χαίρετε» 8. 7, 28. οὕτω τίθεται ἡ ἐναρθρ. ὄνομ. ἀναφορικῶς καὶ πρὸς τὴν ἀντωνυμίαν τὴν ἐν τῷ ἐκματι ἐμπεριγορέ-
νην. «Πρότι!» ἔτι τὸ πρόσθεν ὄλιγον, ή καπηρόδος» Αρρ. Αχ. 242.
«Ἐπιμελεῖσθε τοῦ σιωπῆ πορεύεσθι, οὐ τε ἀγχοτες καὶ πάντες δέ
οἱ σωφρονοῦντες» Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43. «Παρατηρεῖτ», ἔφη, τοῦτον οἱ
πλησίον» Απομ. 3. 14, 3. «Πρόσενε καὶ οἱ ἄλλοι οἱ παρόντες Ἐλ-
ληνες, οὐκ ἴστε, οτι ποιεῖτε» Ανάθ. 1. 5, 16. «Οἱ δὲ οἰκέται
καὶ εἴτις ἄλλοις ἔστι βέβηλος, πύλας τοις ὡσὶν ἐπίθεσθε» Πλ.
συμπ. 218, b.

6. Η μᾶλλον σημαντικὴ τῶν ἀλλων μελῶν τῆς προτάσεως λέ-
ξις τίθεται ἐνίοτε ὅχι μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, χάριν
ἐρητορικῆς ἐμφάσεως, ἀλλ' ἐκφέρεται καὶ κατὰ τὸν τύπον ἐκείνου,
ὅπερ παρίστησι τὴν λέξιν ταύτην, ὡς τὸ κύριον ὑποκείμενον τῆς ὅλης
προτάσεως, ἐνῷ ή γραμματικὴ σύνταξις ἀπήτει εξηρτημένον τινὰ
πτωτικὸν τύπον (ἐρητορικὴ ἀνακολουθία). «οἱ δὲ φίλοι, ήν τις ἐπί-

στηται αὐτοῖς γράφθικι, ὥστε φρεγαταὶ δὲ π' αὐτῶν, τί φέρουμεν αὐτοὺς εἶνε;» Σεν. οἰκ. 1, 14. Ἱέρ. 4, 6 αἱ ἀθληταὶ κτλ. ἐνθικαὶ Breitenb., 6, 15 «ώσπερ γε καὶ ἵππος; κτλ.». Ἀν. 7, 6, 37 «ὑμεῖς δὲ κτλ.». «Ο δὲ "Αἰδης, οἱ πολλοὶ μὲν μοι δοκοῦσιν ὑποληχθάνειν τὸ θειδές προσειρῆσθι τῷ ὄνόματι τούτῳ, καὶ φοβούμενοι τὸ ὄνομα Πλούτωνα καλοῦσιν αὐτὸν» Πλ. Κρητύλ. 403, μ. σ. Stallb. «Φεργέφρατα δέ, πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φοβοῦνται τὸ ὄνομα» 404, c. «Καὶ μὴν τόχες ἀγαθός, τοῦτο τῆς φύσεως πάστοις τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθι» 412, c. ἵδε 419, b. «Ἐκ τῆς αὐτῆς δὲ αἰτίας ἡ ὀργαστική τίθεται ὑποκειμένον τὰς ἐπομένης δευτερευούστης προτάσεως, ἐνῷ ὁνέμενε τις κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς προτάσεως ἀλλήν τινά πτωσιν οὖν «Πρόδειπος καὶ Μέρων ἐπείπερ εἰσὶν ὑμέτεροι εὐεργέται, πέμψυτε κύτους δεῖρο» (χντὶ Προζενὸν καὶ Μένωνα, ἐπείπερ εἰσίν..., πέμψυτε) Σεν. Ἀν. 2, 5, 41. «Ἡμεῖς μὲν οὖν εἰ μέλλομεν τούτους εἰργειν, σφενδονητῶν τε δεῖ (δηλ. ἡμῖν) καὶ ἱππέων» 3, 3, 16. «Οὐοις καὶ τὰ ἄρ. 'Ομήρ. «Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγχλήτορος; Ἡετίωρος, Ἡετίωρ, δ; ἔντειν ὅπο Πλακώρ» Z, 395, ὅπου τὸ Ἡετίωρ ἐνοῦται μετὰ τοῦ ὅρ. Θ, 177 «ἐπάρος Δαραοῖς γε πῆματοι τῆς μητρὸς, οἱ ἄρχοι δὴ τάδε τείχεα μηχανόντων». Άλλη ἐντῷ K, 437 ἐνοντέον τὸ εἰσίν. ἴδε καὶ α, 51.

§. 357. Κλητική.

1. Μετὰ τῆς διδασκαλίας περὶ τῆς ὄνομαστικῆς, τῆς πτώσεως τοῦ ὑποκειμένου, ἐνοῦμεν τὴν περὶ τῆς κλητικῆς διδασκαλίαν, τῆς πτώσεως τῆς προσφωνήσεως, διότι εἶναι λίκιν συγγενῆς ἐκείνη, ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸν τυπον, ἐν μὲν ταῖς ἀλλαις γλώσσαις. πάντοτε, ἐν δὲ τῇ Ἑλληνῃ. τῷ οὐδετέρῳ, διπλῷ μὲν καὶ πληθυντικῷ ἐντελῶς, ἔνικῷ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἡ κλητικὴ συμπίπτει πρὸς την ὄνομαστικήν διὸ εἶναι πτῶσις ἀρεξάρτητος, ὡς καὶ ἡ ὄνομαστική καὶ κατὰ τὴν γρῆσιν ἐπίσης δὲν δικρέπει πολλάκις τῆς ὄνομαστικῆς. Συντακτικὴν δὲ βαρύτητας ἡ κλητικὴ δὲν ἔχει, ἐπειδὴ ἔχω πάστοις συνδέσεως οὖσα ἡ παρεισάγεται ἐν τῷ λόγῳ, ἡ προτάσσεται τούτου.

2. 'Ω; πρὸς τὸν τίτοτο δὲ τῆς κλητικῆς παρακτυροῦμεν, ὅτι καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἡ γλῶσσα ἐμόρρωτε δι' αὐτῆς ιδιαίτερον τύπον, μεταγειρίζεται ἡ ποιητ. μὲν γλῶσσα. ἔντοτε, ἡ δὲ πεζὴ σπαχίως, τὸν τύπον τῆς ὄνομαστικῆς ἀντὶ τῆς κλητ. 1). «Ζεῦ πάτερ Ἡέλιος 6, 8;

1) Ο 'Ερμαννος νοικεῖ ἐν τῷ προλόγῳ. εἰς Εἱρ. π. Ἀνδρ. σ. XIV, ὅτι πάντας. ὅπου κεῖται ἡ δινομαστ. ἀντὶ τῆς κλητικ., δὲν εἶναι alloquentis et compellantis (προσφωνηματική), sed decalarantis et exclamantis ἴδε τὸν αὐτὸν εἰς Ήλιον Ἀπόδ. 14. Εἶναι διηθέει, ὅτι δὲν πολλοῖς γωρίοις ἡ δινομαστ. Ικλιπτέις ὡς ἀναγόντ. Ηδ. §. 356, 3, εἰς τὰ δινομερόμενα δημοι; ὦν' αὐτοῦ γωρία τὸ πράγμα βέβαιον εἴσει.

πάντ' ἐφορῆς» α., 301. «Δός, φίλος» ρ., 415. Καὶ ἐκεῖ ἔνθι δὲν εἶνε ἀνγκη τοῦ μέτρου· οἶν «Γαμβρὸς ἡμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὅνομ' ὅττι κεν εἴπω» τ., 406· «Φέρ' ὅπως ἄχρις γάρις, ὃ φίλος, εἰπέ που τίς ἀλλάξ; Αἰσχλ. Πρ. 545· «Αἴτες» Σοφ. Αἴ. 525 ἀντὶ *Aīar*, γάριν τοῦ μέτρου, ίδ. Ellend Lat. Sp. 1. σελ. 33· «὾ αλεινός ἡμῖν πόσις, ἀνγκασίως ἔχει» Εύρ. Έλ. 1399. Συνδέονται δὲ πρὸς ἀλλήλας ἐνίστε ἡ τε κλητικὴ καὶ ἡ ὄνοματος. «Ὦ δῖος αἰθήρ καὶ ταχύπτεροι πνοιί, ποταμῶν τε πηγαὶ ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα παραμητόρε τε γῆς» Αἰσχλ. Πρ. 88. Μάλιστα δὲ καὶ ἡ μίκη ἀμέσως μετὰ τὴν ἀλλην, «αἱ γάρ δὴ οὔτως εἴην, φίλος, ὃ *Mērē-las*» Δ., 189· «Ὦ τελέμων πάτερ» Σοφ. Αἴ. 641· «Ὦ δύναμος Αἴτες» εἰ καὶ τὸ μέτρον ἀπήτει *Aīar*.

3. "Οτκαν δὲ προτάσσηται τοῦ λόγου ἡ κλητική, τότε ἡ προσφάνησις περιέχει ἔμφρον μεγαλειτέρχν ἢ ἔντι παρενετίθετο ἐν τῷ λόγῳ. Ως δὲ ἡ κλητικὴ συγκράτεται, μάλιστα δὲ μετὰ τοῦ ὅ, δὲν δηλοῖ προσφάνησιν, ἀλλ' ἀγαρώησαι, οὔτω δηλοῦσιν ἀναρώντων καὶ αἱ ἐν τῷ λόγῳ παρεισχγόμεναι φράστεις ὡς θεοί, ὃ Ζεῦ, ὃ Ἡράκλεις (Ξεν. Ἀπομ. 3, 12 κ.τ.λ.) καὶ αἱ παρόμ.¹).

4. Ἡ κλητικὴ κεῖται ἡ μόνη, ἡ, ὅπερ καὶ σύνηθες, μετὰ τοῦ ἐπιφράνηματος (*intejjectio*) ὃς καὶ τὸ μὲν πρῶτον συμβαίνει κανονικῶς, δταν ἡ προσφάνησις ἐκφέρεται μετά τινος πάθους, καὶ λοιπὸν ἐπὶ παροκινέσεων, ἀπειλῶν, ἐκφράσεων τῆς ἀγνωστήσεως κ.τ.λ. τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ ἀπλῆς προσφάνησεως, καὶ λοιπὸν ἐπὶ τοῦ συνήθους διαλόγου, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγορεύσεων² οἶν «Ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι». "Ανθρωπε, μὴ δρεῖ τοὺς τεθνηκότας κακῶς» Σοφ. Αἴ. 1145· «ἄρεις δὴ Ποιάτερε, τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλέντου δέχεσθαι» Πλ. Φίλ. 11, κ. μ. σ. Stallb. «Σὺ δέ, Νικίχ, λέγε ἡμῖν πάλιν ἐξ ἀρχῆς» Δάζ. 198, α. «Ἡ τί τις ἂν, Θεαίτης, εἴποι καλλιειν» Σοφ. 220, δ. «Ηόθεν, ἔφη, Εὔθηρε, φίλην; ὑπὸ μὲν τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, ἔφη, ὃ Σώκρατες, ἐκ τῆς ἀποδημίκης» Ξεν. Ἀπομ. 2. 8, 1, ἔνθι τὸ μὲν πρῶτον ἐκφέρεται θυμαραστικῶς, τὸ δὲ δεύτερον ὡς ἀπλῆ ἀπόκρισις· «ἄνθρωπε, τί ποιεῖς;», περιφρονητικῶς, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 7. Οὕτω περιφρονητικῶς ὁ Δημοσθ. δημιλεῖ· πάντοτε εἰς τὸν περὶ Στεφ. λόγ. *Aīaglīnη* ἔνει τοῦ ὅ. ίδ. μέρ. 1. §. 11, 21 κ.τ.λ. Παραδείγματα τῆς κλητ. μετὰ τοῦ ὃ ἀπαντῶσι πανταχοῦ παρατηρητέον ὅμως, δτι διακρούει τῶν δύο τούτων ἐκφράσεων δὲν φίνεται πάντοτε ὑπάρχουστα²: οὔτω π.χ. «Ὦ Σώκρατες» Πλ., Γοργ. 452, α. b. c, ἢν καὶ λέγεται μετ' εἰρωνείας καὶ θυμαρασμοῦ. «Ἄγνωστήσαιμ' ἢν καὶ εἴποιμ' ἂν· εὐφήμει, ὃ ἄνθρωπε» Πρωτ. 330, d. Καὶ τούτων κεῖται ἀντὶ τῆς συνήθους

1) Συλλογὴν πολλῶν παραδειγμ. τοιούτων, ἔτε εἰς τὸ λεξ. Passov II. σ. 2597.

2) Ήδ. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 1154. Bornemann εἰς Ξεν. συμπ. 4, 53.

προσφωνήσεως εἰς τὰς δημοσίκς ἀγορεύτεις, ὁ ἄρδρ. Ἀθηναῖοι, ὁ ἄρδρ. Λακεδαιμόνιοι, ὁ ἄρδρ. στρατιῶται κ.τ.λ., τίθεται ὅμως ἐνίστε, εἰ καὶ σπανίως, ἡ αἱρητικὴ ἀπλῶς π. χ. «Ἄνδρες; Ἰωνες;» Ἡρδ. 6, 11. «Ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι» Ξεν. Ἐλλ. 6, 3, 7. «Ἄνδρες; Ἀθηναῖοι» Δημ. 18, 216. «Ἄνδρες» Ξεν. Ἀν. 7, 3, 3.

5. Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ὁ μετὰ τὰς αἱρητικὰς παρατηρητέων τάξεως a) Τὸ ἐπιφώνημα ἐνίστε γωρίζεται ἀπὸ τῆς αἱρητικῆς διὰ τοῦ παρεντιθεμένου ἔργη· «εὐθὺς δ' οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθον» ὁ, φάντα, Ἀριστόδημος, εἰς καλὸν ἥκεις» Ηλ. συμπ. 174, c. οὕτω πῶς παρεντίθεται τὸ ἔργη καὶ διὰ τὴν ἡ αἱρητικὴ συντάσσεται μετ' ἐπιθέτου· ὡς «ὦ ἄνδρες, ἔφη, φίλοι» Ξεν. Κύρ. 2, 2, 7. «ὦ γκάλε, ἔφη, Κύρε» 3, 1, 30. «Ἄνδρες, ἔφη, φίλοι» 7, 5, 20.—b) «Οὓς οὐσιαστικὸν τι μετὰ τοῦ ἐπιφώνημάτος ὁ συτάσσεται μετ' ἐπιθέτου, τότε τὸ ἐπιφώνημα προτάσσεται τῆς μεγαλειτέρην ἐπίτικον ἔχοντος λέξεως· ὡς «ὦ φύσος ἀγνόν» Σοφ. Ηλ. 86, καλεῖται γάρ, ὅγι μόνον διότι εἶναι καθαρόν, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι φύσος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σκότος, ἀμφότεροι δὲ καὶ λέξεις αὗται θεωροῦνται οἷονει μίαν ἀποτελοῦσται λέξιν, ὡς τό, Ζεῦ πατρῷς ἦδ. "Ερμαν. εἰς Virer. 2, 260 σελ. 794. «ὦ τόξον φίλον» Σοφ. Φ. 1128. «ὦ δακτύλον γκάλε» Ἀρρ. Ἰππ. 108. «ὦ πάπι φίλε» Ηλ. Σοφ. 230, c, τὰ φίλοι, φίλε, ἀγαθὲ εἶναι προσθήκαι ἀστύκαντον. «ὦ πόλις πατρίς» (μία ἔννοια = δι πατρίς) Σοφ. Φ. 1213. «ὦ μεγάλη φάτις» Αἰ. 173. «ὦ φίλ' Αἴκε» 529, ἐνθα τὸ φίλε λέπο τῆς Τεκμέστης λεγόμενον δὲν εἶναι ἀστύκαντος προσθήκη οὐχ ἡττον ἢ ἥρηθεσκ δικφορὴ δὲν παρατηρεῖται παντοῦ ἐν τῇ ποιήσει, καὶ διὰ τοῦτο ὅθιδι; λέγει ὁ Ellend Lat. Synt. II. σ. 913, set poetis aliquid in eo genere libertatis concedendum esse arbitror. ἐνίστε, μάλιστα δὲν τῇ ποιήσει, τὸ ἐπιφώνημα ὁ τίθεται μεταξὺ τοῦ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ ἡ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου· ὡς «φίλος ὁ Μενέλαος» Δ. 189. «Ἀγκαλεές ὁ Μενέλαος» Ρ. 716. «γκάλε, πάτερ ὁ ζεῦνε» θ, 408. (Τὸ ὁ καὶ πέρι τοῦ γαῖρε π. χ. Αἰσχυλ. Ἀγ. 22 «ὦ γκάλε λαμπτήρ νυκτός». Ἰκέτ. 597 «ὦ γκάλε πρόσθιον»). «Ἐρεθίος ὁ φρεννότατον» Σοφ. Αἰ. 395. «Μυκηνίδες ὁ φίλικι» Εὔρ. Ὁρ. 1246. «Ἀγκαλέμυνος ὁ κόρη» Ἡλ. 167. «Φοίνισσος Σιδωνίας ὁ ταχεῖς κώπα» Ἡλ. 1451. Η θέσις αὗτη τοῦ ὁ εἶναι ἀγνωστος ἐν τῷ πεζ. λόγῳ. Ἐπειδὴ τὸ λέπο τοῦ Bernhardy ἀναφερόμενον γωρίον Ηλ. Εύθυδ. 271, c ἀνέγνωσεν ὁ Stallb. ἐκ καλλιτέρων κωδ. καὶ ὄρθιότερον θαυμασία, ὁ Κρίτωρ (δηλ. ἡ σοφία κύτοις ἔσται). ἀντὶ τοῦ συνήθους θαυμάσιον ὁ Κρίτ. Καὶ γάρι μεγαλειτέρος ἐπιτάσσεως ἐπαναλαμβάνεται ἐνίστε τὸ ὁ οἶνον «ὦ πέπον ὁ Μενέλαος» Ζ, 55. «ὦ τέκνον ὁ γενναῖον» δηλ. ὁ τέκνον. ὁ γενναῖον τέκνον Σοφ. Φ. 799. Αρρ. Νερ. 816 «ὦ δακτύλοις, τί γκάλη μά πάσχεις, ὁ πάτερ». Ἐν δὲ τῇ συντάξει, «εἰπε ὁ πρὸς Διός Μέλλητε» Ηλ. Ἀπολ. 25, c, τὸ ὁ δὲν ἀνήκει τῇ αἱρητικῇ, ἀλλὰ μόνον τῷ πρὸς Διός, ὡς λέγεται καὶ ἄνευ αἱρητ. 26, e, ἕδε

καὶ Σορ. Aℓ. 371 «ῶ πρὸς θεῶν ὑπεικε», ἵδε καὶ Passow II. σελ. 2599. 'Η εἰς τὸ ὄχηκουσα κλητ. δύναται καὶ νὰ παραλειφθῇ, προστακτικῆς ἐπομένης 'Αρρ. Βάτ. 269 «ῶ παῦε παῦε, παρακαλοῦ τῷ χωπίῳ».

6. Ἐνίστε ἐν τῇ ποιήσ. ἐπίθετον προσδιορίζον τὸ κατηγορούμενον, συμφωνεῖ δυνάμει ἔλεως ἡ ἀρομοιώσεως πρὸς τὴν κλητικήν, ἐνῷ ἐπρεπε νὰ τεθῇ κατ' ὄνομαστ. οἶον, ὃ Πάν Πάν αλίτελαγκτε.. φάνταθι» Σορ. Aℓ. 695. «Ἴω δύστηρε σύ, δύστηρε δῆτα διὰ πόντων φυνεῖς» Φιλ. 760 (=δις ἐφάντης δύστηνος). Εὐρ. Τρ. 1221 «σὺ τ', ὃ ποτ' οὖτα καλλίνικε μυρίων μῆτερ τροπείων». Θεόκρ. 17, 66 «δέλεις καῦρε γένοιο». μ. σ. Kiessling καὶ Wüstemann. 'Η προσφωνηματικὴ δὲ κλητικὴ δύναται καὶ νὰ παραλειφθῇ: «ἄντι γάρ ἐκλήθης "Ιμβρασε Πάρθενίου" ἀπος. Καλλιμ. εἰς Σχολ. Παρισ. εἰς Ἀπολλ. Ροδ. 2, 866=σύ, "Ιμβρασε, ἐκλήθης" Ιμβρασος ἀντὶ νὰ κληθῇς Παρθένιος. Οἱ λατ. ποιηταὶ ἐμιμήθησαν τὴν ἐκροκούν τάχτην· ὡς «Sic venias hodiernae» Tibul. 1,7, 53· «Matutine pater seu Jane libentius audis» Hor. serm. 2. 6, 30, ἐνθα καὶ Heindorf.¹⁾.

7. Ἐνίστε ὁ λόγος μεταξίνει ἀπὸ τῆς κλητικῆς εἰς αἰτιατικὴν ἀντικειμενικήν, ἔξχρτωμένην ἀπὸ κλητικοῦ τινος ἥματος, ἡ μετὰ ἔρημος κλητικὸν τίθεται πρῶτον ἡ κλητικὴ καὶ εἴτε ἡ αἰτιατικὴ²⁾). Αἰσχυλ. Πρ. 91 «ῶ διος κιθήρ καὶ ταχύπτεροι πνοκὶ ποταμῶν τε πηγαί.. καὶ τὸν παρούσην κάκηλον ἡλίου καλῶ». Σορ. Aℓ. 856. Οἰδ. Τύρ. 160 «πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἔμβροτ' Ἀθάναξ γκιλοχόν τ' ἀδελφεάν "Αρτεμιν". Δύναται προσέτι τὸ κύτο πρόσωπον πρῶτον μὲν νὰ προηγηθῇ ὡς ἀντικείμενον ἥμ., εἴτε δὲ νὰ τεθῇ κατὰ κλητικήν, Σορ. Τρ. 96 «Ἄλιον κιτῶ τοῦτο κηρύξαι..., ὃ λαμπρῷ στεροπῷ φλεγέθων, .. εἴπ·, ὃ κρατιστεῖσθαι κατ' ὄνυμα». Επειδὴ δὲ ἡ κλητικὴ ἐνίστε ἀντὶ τῆς ὄνομαστικῆς οὖσα (§ 356, 3) ἐκφράζει καὶ dragáνησιν, οὐδόλως παράδοξον, ἐξὸν ὁ λόγος μεταξίνης εἰς τρίτον πρόσωπον· ὡς Σορ. Τρ. 1112 «ῶ τλημον Ἐλλάζε, πένθος οἶον εἰσορῶ ἔξουσταν, ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφυλήσεται». 'Ανάρρωστον θὰ ἡτο ἐὰν ἔλεγε πένθ. οἶον εἰσορῶ σὲ εἰ σφαλήσῃ.

8. Ηολάζικς μετὰ τῆς κλητ. συνδέεται ἡ ἐπομένη πρότκοις διὰ τινος συντέσμου, δύστις κακονικῶς ἀναφέρεται εἰς συμπληρωτέαν τινὰ ἔννοιαν, τοιοῦτοι δ' εἰνε· α) δὲ δέ, συνήθ. μεταβοτικός; ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἔννοιαν, ἀπὸ διηγήσεως εἰς προσφόντην, ἡ δύτην τις ἐν τῇ προσφονήσει τρέπηται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς ἄλλο πρόσωπον Α, 282 «Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος». Φ., 448 «Φοῖβε, σὺ δὲ εἰδίποδας ἔλικες βοῦς βουκολέεστες». Ησδ. ἔργ. 27. Ηνδ. Ο. 1, 36.

1) G. T. A. Kruger Untersuch. a. d. Geb. d. Lat. Spr. III. §. 32.—2) Μαζ. II §. 312, 3.

Συγνόν καὶ παρὰ τοῖς τραγικ. Εὐρ. Ἐκ. 372 «μῆτερ, σὺ δὲ ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένη». 1287 μ. σ. Pflugk. «Ἐκάθησας δὲ, ὁ τάχινος διπτύχους νεκρούς στείχουσα θάπτε». Ὁρ. 622 (614) «Μενέλαος, σοὶ δέ τάδε λέγω». μ. σ. Porson καὶ Schaefer. 1058· «Πυλάδη, σὺ δὲ ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραχεύς». 1675 «Ορέστας, σοὶ δέ πατέρι ἔγώ κατεγγιῶ». Καὶ ἐν τῷ πεζ. Ἡρδ. 1, 115 «ὁ δέσποτα, ἔγώ δὲ ταῦτα τοῦτον ἔποιησα σὺν δίκῃ». Σεν. Ἀν. 6. 6, 12 «ὁ ἄνδρες στρατιῶται, ἐμοὶ δὲ οὐ φυῖλον δοκεῖ εἰναι τὸ πρᾶγμα», ἀναφορικῶς πρὸς τὴν συμπληρωτέαν ἔννοιαν «ὑμῖν μὲν φυῖλ. δοκ. εἰναι τὸ πρᾶγμα» Ἀπομ. 2. 1. 26 «ὁ γύναι, ἔρη, ὅνομα δέ σοι τί ἔστιν». Οὕτω συγνὰ καὶ ἐπὶ ἑρωτήσεως ἀναφερομένης εἰς συμπληρωτέαν ἔννοιαν, ἵδε Kühner εἰς Σεν. Ἀπομ. 1. 3, 13. Πλ. νόμ. 890, ε «ὁ προθυμότατε Κλεινίκ τι δέ; οὐ χαλεπά κτλ.» «Ἡ χρῆσις αὕτη δὲν ἀπεντά παρὰ τοῖς ἥτορσι καὶ κωμικοῖς. Οὕτω καὶ ὁ σύνδ. ἀτάρι ἐπικ. Ζ, 429 «Ἐκτορ, ἀτάρι σὺ μοι ἐσσι πατήρ καὶ πότνιας μῆτηρ ἡδὲ οἰκογνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρκούτης» (τὸ ἀτάρι ἀναφέρεται εἰς τὸ προηγούμενον ἔχοντας ἀπαντάς, πατέρας δηλ. μητ. κτλ.). Οὕτω καὶ ὁ ἀ.τ.λ. εὐχρηστος καὶ παρὰ ἄλλοις ποιητ. οἰον Σοφ. Οἰδ. Κολ. 237.—b) «Ο γάρ τίθεται συγνὰ παρὰ τοῖς ἐπικ. μετὰ τὴν αλητικ., ἢ μετὰ ἑρωτηματικὴν λέξιν, ἵνα ἔξαρῃ ταύτην ἐπὶ τὸ ἐμφραντικώτερον, ἢ ἵνα ἐκρόσῃ βεβιούτητα, ἢ ἵνα ὑπὸληρθῇ ἐκ τῶν προτέρων, ὡς ἡ αἰτία ἐπομένης ἔννοιας, ἵδε. ॥. 509, 8. 541, 2. κ, 501 «ὁ Κίρκη, τίς γάρ ταύτην ὀδόν τὴν γέμουνεύει; εἰς "Αἴδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νητ μελανῆ». Η, 328 «Ἄτρειδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆς Πλανχαῖῶν, πολλοὶ γάρ τεθνήσι» (331 «τῷ σε γρὴ πάλεμον μὲν ἄμ' ἡτοι παῦσαι Ἀγκιῶν»). ἵδε Ψ, 156. 890. κ, 337. ε, 29 κ.τ.λ. Ἀρρ. Ἀγ. 1020 «ὁ φίλαττες, σπονδαὶ γάρ εἰσι: ποι μόνῳ, μέτρησον κτλ.» Ἡρδ. 1, 8 «Γύγη, οὐ γάρ σε δοκέω πείθεσθι μοι λέγοντι περὶ τοῦ εἰδεος τῆς γυναικός, ποίεις, δικαὶ ἐκείνην θητέσαι γυμνήν». 124. 3, 63 «ῶνθιστε, φήσι: γάρ κακεῖ παρὰ Συέρδιος τοῦ Κύρου ἄγγελος: νῦν δὲ εἰπεις τὴν ἀληθητὴν ἀπίθι μακίων κάτερος κτλ.» 83 «ἄνδρες στατιῶται, δῆλας γάρ δή, διτι δεῖται γέ τινας ἡμέων βιστιλέας γενέσθαι»—c) ὁ ἐπει κ, 231 «ξεῖν» ἐπει δῆ δή ταῦτα μ' ἀνείρεσι ἡδὲ μεταλλάξῃς: (δηλ. θέλω σοὶ διηγηθῆ) ἵδε. Ν, 68.

§. 358. Ἀκριβέστεροι προσδιορισμοὶ τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορούμενου.

Πῶς η ἐδῶ ὑποκειμένου καὶ κατηγορούμενου συνισταμένη πρότασις δύνεται νὰ εὑρυνθῇ διὰ προσδιορισμῶν τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορούμενου, ἀνεπτύξαντος ἡδη ἐν τῇ εἰσιγγωγῇ §. 345, 9 καὶ 10. Ἐνταῦθι λοιπὸν ἀρκεῖ νὰ δώσωμεν περίληπτιν τινας τῶν προσδιορισμῶν τούτων.

1. Τὸ ὑποκείμενον προσδιορίζεται ἀκριβέστερον ὡς ἀκολούθως·
α) δι’ ἐπιθέτου ἢ ἐπιθετικῆς ἀντωνυμίας ἢ δι’ ἀριθμητικοῦ
(ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου). ὡς «τὸ καλὸν ἁδόν· ἡμετέρα πόλις· τρεῖς
ἄνδρες».

β) διὰ γενικῆς οὐσιαστικοῦ ἢ οὐσιαστικοποιηθείσης ἀντωνυμ.
(γενικῆς ἐπιθετικῆς); ὡς «ὁ τοῦ βασιλέως θρόνος (= ὁ βασιλεὺς
θρόνος), ὁ πατήρ μου» (= ὁ ἐμὸς πατήρ).

γ) δι’ ἐμπροθέτου πτωτικοῦ οὐσιαστικοῦ ὡς «ἡ πρὸς τὴν πόλιν
όδος».

δ) δι’ ἐπιφήμιατος ὡς «οἱ νῦν ἀνθρώποι» = οἱ σημερινοὶ ἀνθρ.

ε) δι’ ἔτερου οὐσιαστικοῦ τιθεμένου ὄμοιοπεπάτως τῷ ἀκριβέστε-
ρον προσδιορίζομένῳ· οἷον Κύρος ὁ βασιλεὺς ὁ τοιοῦτος προσδ. κα-
λεῖται προσθετικός.

2. Τὸ κατηγορίμενον συμπληροῦται ἢ προσδιορίζεται ἀκριβέ-
στερον, ὡς ἔτις·

α) διὰ τῶν πτώσεων οὔσιαστικῶν ἢ οὐσιαστικοποιηθ. ἀντωνυμ.
ἢ ἀριθμητικ., ότινα διὰ τοῦτο καὶ ἀντικείμενα καλοῦνται· οἷον «Ἀ-
γαπῶ τὸν φίλον· ἐπιθυμῶ σίτον· χάρις τῇ γέλῃ».

β) διὰ τῶν προθεσμῶν μετὰ τῶν εἰς αὐτὰς ἀνηκούσαν πτώσεων·
ὡς «μαχόμεθα περὶ τῆς πατρίδος».

γ) δι’ ἀπαρεμφάτου ὡς «ἀπίειναι ἐπιθυμῶ».

δ) διὰ μετοχῆς ὡς «χάρις φιλούμενος».

ε) δι’ ἐπιφήμιατος ὡς «καλῶς γράψεις».

§ 359. Διδασκαλία περὶ τῆς ἀφομοιώσεως τῶν τύπων.

Γενικὸς κανόνων. Τὸ μὲν ἥμια συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκείμε-
νον κατ’ ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον, τὸ δὲ ἐπίθετον κατὰ γένος, ἀριθμ.
καὶ πτῶσιν. Ηερὶ δὲ τῆς συμφωνίας τοῦ κατηγορικοῦ οὐσιαστικοῦ
ἴδε §. 362.

Ἐξαρέσεις.

I. Σύνταξις κατὰ σύρεσιν (ad sententiam).

1. Ο τοῦ κατηγορουμένου τύπος συχνάκις δὲν συμφωνεῖ πρὸς
τὸν γραμματικὸν τοῦ ὑποκειμένου, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ,
ἔντεῦθεν καὶ τὸ δόνομα σύνταξις κατὰ σύρεσιν ἢ σχῆμα πρὸς τὸν
οὐμένον ἢ σημαιορύμενον (Beck, An. II. σελ. 874, Γρηγ. Κορ. σελ.
71). «Ἡ σύνταξις αὕτη προσήλθεν ἐκ τῆς διαμάχης οἵονεὶ τῆς λο-
γικῆς πρὸς τὸν γραμματικόν, καθ’ ἣν αὕτη ὑποχωρεῖ ἐκείνη. Ἡ
γρῆσις δὲ ταύτης ἐν οὐδεμιᾷ γλώσσῃ εἰνεὶ συχνοτέρεχ ἢ ἐν τῇ Ἑλ-
ληνικῇ. Αὗτη δὲ κεῖται βραχέως ἐρρίζωμένη ἐν τῇ φύσει τοῦ ζωη-
ρῶς αἰσθανομένου καὶ νοοῦντος Ἐλληνος, οὗτος τὸ ἐλεύθερον
πνεῦμα δὲν πρεσβεύει οὐδὲ ἀντιλαμβάνετο τοῦ νεκροῦ τύπου
τῆς λέξεως, ἀλλὰ τῆς ζώσης τοῦ τύπου ἔννοιας. Ἡ Ἑλληνικὴ
γλῶσσα, ἐλευθέρα παντός κανόνος τῆς περὶ γλώσσης ἐργάδους δι-

δικαιολίξεις, οπατηγιγνομένης αύστητρως περὶ τὴν γραμματικὴν ὁρθότητα, ἐμόρθοῦτο καθ' ἔκυτὴν ἐκ τοῦ τελείου καὶ νεκροῦ βίου τοῦ λόγου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβοιτον τῶν ποιητῶν.

2. Διὸ συγχά περιηγητικά ἐνικοῦ ἀρθ., δταν τίθωνται ἀντὶ προσώπων οἰκ τὰ πλῆθος, ὅμιλος, στρατός, καθὼ; καὶ τὰ ὄργατα πόλεων καὶ χωρῶν, δταν ἐννοῶνται οἱ κάτοικοι αὐτῶν, συντάξεσσονται μετὰ πληθυντικ. μὲν ἕπου, γέρους ὅμως ἔκεινον, ὅπερ ἔγουσι τὰ πρόσωπα τὰ περιεγήμενα ἐν ταῖς ἑρθείσαις λέξεσιν οἷον «Ἄσφάσιν ἡ πληθύς» B, 278. Ο, 305. Ψ, 157 «Ἀκός Ἀγκιῶν πείσονται μύθοισι». η, 308 «Δύτζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων». Αἰσχλ. Ἀγ. 565 «Τρίην ἐλόντες δῆποτε» Αργείων στόλος θεοῖς λάχρυμα τεῦται. ἐπαττάλευσκν». Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ προστακτικῇ «Ἄσπόλις» Αργους, καλύει, οἰκ λέγει» Αρρ. ἴππ. 813. «Τὸ πλῆθος ἐπειδόνθησκν» Ηρδ. 9, 23. «Ἄρυκ ἔφ γιγνομένη καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἀπέέιινον» Θρυκ. 4, 32. «Τὸ στρατόπεδον ἀνεγκώρουν» 5, 60. «Ο ἄλλος ὅμιλος ἐσκεδάννυντο» 4, 112· «ό δῆμος ἀραθαρσίσας ἐπέθεντο τοῖς ὀλίγοις» 5, 82. 6, 35. «Πηντὶ τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὅρῃ εἶγον» 2, 21. «τοι-αῦτα ἀκούσασα ἡ πόλις» Αγητίλοκον εἴλοντο βασιλέων» Ξεν. Ἐλλ. 3. 3, 4. Καὶ τούναντίν τὸ μὲν ὑποκείμενον κατὰ πληθυντ. τὸ δὲ κατηγορούμ. καθ' ἐρικόρ, ὡς εἰς τὰ παιδικά οἷον «ἄγαμον, ἀπαιδός, ςικον παιδικά ἐσχατὸς εἴβηται» ἦν γενέσθαι» Πλ. Φρίδα. 240 κ.

3. Η σύνταξις αυτή συμβιβάεται έπιστος της κατηγορικής σχέσεως της ποστόσεως και είν τοις ἐξηγ.

α) Ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου ἡ μετογή, ἐν ἀμέσω ἐπιθετικῇ ἀναφορᾷ, εἰ καὶ τοῦτο παρὰ ποιητ. μόνον· ως Ἰλ. γ., 84 «φίλε τέκνον» (= «Εὐ-
πάτωρ). Αἰσχυλ. Χο. 880 «φίλττετ' Αἰγαῖονθυ βίον». Εὑρ. Βχ. 1306
«τῆς σῆς τοῦ ἔρνος... νηδύος... κατθυνόθι ὅρῳ». Τρωάδ. 740 «ὦ
φίλττετ', ὃ περισσὸν τιμηθεὶς τέκνον». Ἀρρ. Ἀγ. 873 «κολλικο-
φύγε Βοιωτίδιον». —Συνήθιως δημοτ., ὅχι μόνον παρὰ ποιητ., ἀλλὰ
καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ἐπὶ μετογῆς, ἐν ἀπατερῷ ἐπιθετικῇ ἀναφορᾷ, ἡ καὶ
ὅταν κατὰ τὴν ἀντικείμενον· οἷον Λ., 690 «ἔλθων γάρ ἦ» ἐκάκωσε
βίη «Ἡρκυλείη». Η., 281 «ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες ἐλπόμενοι
κ.τ.λ.» Σ., 604 «περίστετῃ» δημιούς τερπόμενοι». λ., 15. Ἄνων.
3, 16 «Θρέφος μὲν ἐσορῷ φέροντα τόξον». Αἰσχυλ. Πρ. 616 «ὦ
κοινὸν διφέλημος θνητοῖσιν γαρελε». Δορ. Φ. 356 «καὶ μ' εὐήδις ἐν
κύκλῳ στρατός ἐκθέται πᾶς ἡπαλέτ», ἀγνίττες βλέπειν τὸν οὐκ
ἔτι ὄντα (ζῶντα) «Ἀγιλέα». Ἀντ. 1021 «οὐδὲ ὅρης εὐσῆμους ἀπορ-
εῖοιδετε βοάς, ἀνδροσθήρους βεβρῶτες αἴρυκτος λίποις» (τὸ ὅρης εὐ-
τεῦντος περιληπτικ. = ὅρηθες). Εὑρ. Ἐζ. 39 «κατέσχῃ» 'Ἀγιλέαν
πᾶν στράτευμα 'Ελληνικὸν πρὸς οἶκον εὐθύνορτας ἐναντίον πλέκτην»
ἐνθι καὶ Pflugk, Ηρδ. 1, 87 «ὦς ὥρη πάρτα μὲν ἀνδρῶν σθεν-
νύντα τὸ πῦρ, διαραμένοντες δὲ οὐκέτι καταλακτεῖν». Θοικ. 3, 2
«Ἄτεσσος ἀπέστη ἡπ̄ 'Αθηναίων, βουληθέντες κτλ.» 3, 79 «ἐπὶ

τὴν πόλιν ἐπέπλεον ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ δυταῖς». 4, 15 «ἔδοξεν κύτοις τὰ τέλη καταβάτας ἐς τὸ στρατόπεδον βουλεύειν παρὰ χρῆμα όρωρτας, οὐτὶ ἂν δοκῇ». Ξεν. Ἐλλ. 2, 2, 21 «οὐλος περιεγείτο πολὺς γροῦμεροι, μή ἀπρεκτοι ἡκοιεν». 1, 4, 13. Ξεν. Κύρ. 7, 3, 8 «ῶς ἀγχθή καὶ πιστὴ ψυχή, οὐχι δὴ απολιπώρ ἡμᾶς». 1, 2, 12 «καὶ μένουσι πυλαι.. διαγωριδόμεροι πρὸς ἀλλήλους δικτελοῦσιν». Δημ. 21, 117 «ταῦτα ἔλεγεν ἡ μικρὰ καὶ ἀνυιδῆς κύτη κεφαλῆς ἐξεληλυθός κτλ.» Πλ. Φιλίδ. 239, α «οὕτε κρείττω οὕτε ισούμενοι ἐρκεστής παιδικὰ ἀνέζεται, ἢτω δὲ καὶ ὑποδεστεροὶ θεὶ ἀπεργάζεται».

β) Ἐπὶ τῶν ἀτωνυμιῶν ἡ κατὰ σύνεσιν αὕτη σύνταξις εἶναι κοινωτάτη· Ἡρδ. 4, 125 «ὑπῆρχον ἐπὶ τὴν Νευρίδα, ταρκστομένων δὲ καὶ τούτων». 8, 121 «τεπόμενοι ἐξ Κάρυστον καὶ δημόσιαντες αἰτῶν τὴν χώρην». Θουκ. 1, 136 «φεύγει ἐξ Κέρκυρας ὡς αἰτῶν (δηλ. Κερκυριών) εὐεργέτην». 4, 15 «ἐς δὲ τὴν Σπάρτην ὡς ἄγγελθη τὰ γεγενημένα περὶ Πύλου, ἔδοξεν αἰτοῖς (δηλ. τοῖς Ακαδημιονίοις). Ξεν. Κύρ. 3, 3, 14 «συγκαλέστε καὶ πᾶν τὸ στρατιωτικόν ἔλεγε πρὸς αἰτούς τοιάδε». Πλ. πολ. 370, ε «ἔξι ἀλλητικότεροι πολεῖσθαι τοιάδε». Λυσιδ. 204, ε «Ἄγριον ἐρκεστὴν περὶ παιδικῶν πρὸς αἰτῶν ἡ πρὸς ἀλλούς λέγεται». Συγγράμματα τὰ τίς, τί, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 62 «έάν τις φυνέρος γένηται κλέπτων.., τούτους θάνατος ἔστιν ἡ ζημία» τδ. Κύρ. 1, 2, 2. 7. 4, 5. Ἀνάθ. 1, 4, 8. 5, 1, 9, 16. 4. 3, 6. κτλ. Ἀπομν. 2, 3, 2. 8, 6. 3. 10, 1. Δημ. 2, 18 «εἴ τις ἀνήρ ἔστιν ἐν κύτοις οἷος ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων, τούτους μὲν φιλοτυμίᾳ πάντας ἀπωθεῖν κύτον (τὸν Φιλιππον) ἔρῃ⁴» Παιητικῶς δὲ μετ' ἐπίθετον, περιέχον τὴν ἔννοιαν τῆς γενικῆς οἵου Σοφ. Το. 260 «ἔρχεται τὴν πόλιν τὴν Εὔρυτείαν (= Εὔρυτου) τύραδε γάρ μετκίτιον. ἔρχεται τοῦδε εἰναι πάθους» (βδ. c).

c) Καὶ ἐπὶ τῶν ἀγροποικῶν ἀτωνυμ. συμβιβίνει συγγάνη ἡ κατὰ σύνεσιν κύτη σύνταξις· ἐπὶ προσώπων ὅμως ἡ σύνταξις αὕτη ἀνήκει μᾶλλον τῇ ποιήσῃ, ἢ τῷ πεζῷ. ὡς Κ, 278 «Διός τέκος, ητε μοι. κιείν. παρίσταται». Χ, 87 «φίλον θάλλος, δι τέκον κύτην». ψ, 121 «ἔργα πόληρος ἀπέκταμεν, οὐ μέγ' ἀριστοι κούρων ἐν θάλλῃ». Οὕτω παρ' Ὁμέρο. πάντοτε «βίον Πρεκλείν, δσπερ». Πίνδ. Π. 3, 21 «φῦλον.., δστις.., παπταίνει». Σοφ. Φ. 715 «ὦ μελέκ ψυχά, δε μηδ' οἰνοχύτου πώματος κῆσθη δεκέτει χρόνῳ». Εὑρ. Ἀνδρ. 570 «τέκερον τε τοῦδε, δι τοῦδὲν κύτιον μέλλουσι.. κτυνεῖν». Ικετ. 12 «θικνόντων ἐπτὰ γεννκίων τέκτων,.. οὐδε ποτ' Ἀργείων ἄντες «Ἀδρεστος ἥγκηγε». Ἐν τῷ πεζῷ συγγάνη ἐν τῇ λέξῃ παιδικά Ξεν. συμπ. 8, 26 «τῶν παιδικῶν, δε ἂν εἰδῇ κτλ.» (βδ. Πλ. Λυσιδ. 813).

⁴ B. Richter de anacol. gr. Spec. II § 25 καὶ 26. Poppo ad Th. 1, 1, σελ 102 καὶ Tom. III 1, 529. Bremi ad Isocr. Exc. X.

204, ε «έπιστεχαι, ἢ χρὴ ἐρχοτὴν περὶ παιδικῶν πρὸς αὐτὸν λέγειν). Δείνωρχ. 1, 40 «τὰ τοικῦντα κινάδη, οἱ πεποιήκκοντιν οὐδὲν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως». Καὶ ἐπὶ τῶν περιηπτικῶν ἡ οὐσιαστικῶν, ἔτινα ὡς περιληπτ. πρέπει νὰ ὑποληφθῶσιν, ἢ σύνταξις αὕτη δὲν εἶναι σπανία παρά τε ποιητ. καὶ πεζ. Π. 368 «λεπίπε λαδρ Τρωϊκόν, οὐδὲ ἀκόντις ὄρυκτὴ τάφρος ἔρυκε». λ, 502 «τῷ κε τέφ (= τινὶ) στύχαιμι μόνος καὶ γεῖρας ἀπέπτους, οἱ κεῖνον βιόωνται». Ἡρδ. 8, 128 «περιέδραμε δημι.λος., οἱ αὐτίκια τὸ τόξευμα λαβόντες.. ἔρεφον ἐπὶ τοὺς στρατηγούς». 7, 8 «πυρῷσα τὰς Ἀθήνας, οἱ γε ἐμέ.. ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες». Θουκ. 6, 80 «Πελοποννήσου.., οἱ». 3, 4 «τὸ τῶν Ἀθηναίων γαντικόν, οἱ ὄρυσον ἐν τῇ Μαλέᾳ». Σοφ. Αἴ. 235 «πολύγραρ, ὁν». Εὔρ. 1135 «νῦν δ' ὑπὲρ ἀπάστις Ἐλλάδος δώσει δίκην, ὃν πατέρες ἔκτειν' ὁν τ' ἀπώλεσαν τέκνα». Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 31 «θίασος (=θιαστατικό), οἱ». Πλ. Φιλίδρ. 260, α «πλήθει, οἵτερ δικάσουσι «Τραχὺ δὲ πως τὸ τοῦ Θουκ. 2, 45 «εἰ δέ με δεῖ καὶ γνωρικεῖας τι ἀρετῆς, σσαι νῦν ἐν γνηρείᾳ ἔσονται, μηνοθήναι», ἀντὶ ἀρετῆς τῶν γνωνικῶν. Οὐδόλως ὅμως περίεργον μετ' ἀντωνυμ. κτητικήν ὡς «τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, δη μάτ' ὀκνεῖτε» Σοφ. Οἰδ. Κολ. 731. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 15 «καὶ οἰκία γε πολὺ μείζων ἡ ὑμετέρα τῆς ἐμῆς, οἱ γε οἰκία χρῆσθε γῆ τε καὶ οὐρανῷ».

Ἐνταῦθα συγκριτακέστεραι καὶ κι ἐπόμεναι περιπτώσεις:

α) Ἐνψ τὸ οἰσταιτικόν, εἰς δ ἀναφέρεται τὸ ἀναφορικόν, τίθεται ἔρικάρ, τὸ ἀναφορικ. τιθ. πληθυντικῶν, δταν δὲν ἀναφέρεται εἰς ὥρισμένον τοῦ γένους ἀπομον., ἀλλ' εἰς ὀλόκληρον τὸ γένος, καὶ οὕτω λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ οἰστ. Η γρῦσις ὅμως αὕτη εἶναι συντθετέρων παρὰ τοῖς ποιητ., ἡ τοῖς πεζ. μ. 97 «κῆτος, ἀ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη». Ε. 410 «χερμαδίω, τὰ ἐρ πολλά.. παρ' ποσὶ μαρνικμένων ἐκυλίνδετο» τ., 40 «ἡ μάλις τις θεός ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εἰρὺν ἔχουσιν» ν, 223. Εὔρ. Ορ. 920 (908) «αντουργός, οἵτερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν» μ. σ. Porson καὶ Schaefer. Ἐλ. 440 «Ἐλλῆν περικάρ, οἰστρού οὐκ ἐπιστροφεῖ». Ἰκέτ. 868 «φίλοις τ' ἀληθῆς ἡν φύλος, παροῦσι τε καὶ μὴ παροῦσιν' ὃν ἀριθμὸς οὐ πολὺς», (Kühner.: Σοφ. Τρ. 548 λέγει ἡ Δηικαν. «ὅρῳ γάρ γήνηται (δηλ. Ιόλης) τὴν μὲν ἔρουσαν πρόσω (=χνθούσαν=efflorescentem) τὴν δὲ (δηλ. ἐμκυτῆς) φθίνουσαν, ὃν (εξ οἰωνδήποτε ἀνθούντων κορασίων) ἀσφραπέζειν εἰλεῖ ὅφικλυδός ἀνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδις (ἀρ' ὄνδρ ἀνὴρ ἀπομικρύνει τὸν πόδις= quibus vir pedem avertit, ιδε Schneider.) Πλ. πολ. 554 α «κύργυμηρός γέ τις ὧν καὶ ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος θησαυροποιός ἀνήρ, οὐδὲ δὴ (οἰουσδήποτε ἀνδρεῖς = cuiusmodi homines) καὶ ἐπικινεῖ τὸ πλῆθος». μ. σ. Stallb. 373, ε «πολέμου γένεσιν εὑρίκαμεν, εἰς ὃν μάλιστα ταῖς πόλεσι κακά γίγνεται». μ. σ. Schneider. Δημ. 8, 310 «ἄνδρι κακλᾶ τε κάγκειο, ἐν οἷς οὐδέκαπον σὺ σκηνήσῃ γενονάσ». Ουαιον πασὶ

Πλ. Ξενεζ. 237, b «ἔξειλέξατο (ἢ ἡμετέρα γῆ) τῶν ζώων καὶ ἐγένησεν ἀγθρωπός, δ συνέσει ὑπερέχει τῶν ἀλλων». Οὕτω τίθεται καὶ τὸ οὐδέτερο. πληγήντ. ἂν, δταν ἀναφέρεται εἰς ἀδριστ. ἀντωνυμ. ἢ οὐσιαστικοποιήθεν ἐπίθετον οὐδετέρου ἔνικοῦ, διότι καὶ δι' ἐκείνης καὶ διὰ τούτου δηλοῦται μόνον ἔννοια γενική. Θουκ. 3, 38 «ἄλλο τι ἢ ἐν οἷς ζῷμεν» Πλ. Ἀλκ. 1. 129, c¹⁾). (Τὸ ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 271. «δεινὸν δ' ἐρπετῶν μὲν ἀγρίων ἀκη βροτοῖσι θεῶν καταστῆσαι τινα, ἀδ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περχιτέρω (χείρον=pejora), οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκε πω κακῆς», ἐξηγητέον οὗτω=ἄδ' ἔστι.. περιατέρω, γυνὴ κακή, ταύτης οὐδεὶς φάρμακ' ἐξεύρηκε πω· ὁ πληγήντ. ἀνένεκ τοῦ προηγηθέντος πληγήντ. ἐρπετῶν ἀγρίων, δὲ προσθετ. προσδ. γυνὴ κακή ἀναφέρεται κατὰ τὰ ἐν §. 556, 4 εἰς τὴν ἀναφορικὴν πρότασιν).

6) Καὶ τούναντίον τὸ ἐρικὴ ἀραροτικ. ἀναφέρεται εἰς π. Ιηνυτικ. οὐσιαστικ., δταν τὸ ἀναφ. ἔχῃ σημασίαν περιληπτικήν. οἷον «ὅστις, δις ἄρ (δις κερ), ὅστις ἄρ (κε) μεθ' ὑποτακτικ.=ὅστισθή ποτε = quisquis, quicunque, Λ, 367 «νῦν αὖ τοὺς ἀλλοντικούς ἐπιεισομένι (=persequar), ὅρκε κατείνω». Τ. 260 «ἀγθρώπους τίνυνται, ὅστις καὶ ἐπίορκον ὅμόσση». Ο. 731 «Τρώως..., ὅστις». Π. 621 «ἀνθρώπων.. ὃς κε.. ἔλθῃ». Ψ. 285 «ἄλλοι.., ὅστις». Εὐρ. Μ. 220 «διέκη γάρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὄρθικλμοῖς βροτῶν ὅστις, πεὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν, στυγεῖ δεδορκώς, οὐδέν τις ἡδικημένος», μ. σ. Pflugk. Ἐκ. 359 «δεσποτῶν ωμῶν φρένας τύχοιμ' ἂν, ὅστις φρέγυρου μ' ὀνηστεῖαι». Οὕτως μάλιστα τὸ πάρτες, ὅστις, ἢ δις ἄρ μεθ' ὑποτακτ. ὡς Ξεν. Ἀπομ. 4. 3, 14 «οἱος ἄρ ἐντύγχη, πάρτων κρατεῖ». (σπανιώτατον μὲν τὸ πάρτες, οἵτιες σχεδὸν δὲ πάντοτε τὰ πάρτες δοσι ἢ ὅστις) Θουκ. 7, 29 «πάντας ἔξεις, δτφ ἐντύγχοιεν, καὶ παιδεῖς καὶ γυναικες κτείνοντας». Ξεν. Ἀν. 2. 5, 32 «φτινι ἐντυγχάνοιεν, πάντας ἔκτεινον». Κύρ. 5. 3, 5. 8. 2, 25. Ἰστ. 9, 11 «τοὺς ἄλλους, δτφ ἥδεις Ἀστύριλον γράμμενον» Ψευδολυσί. 6, 6 «βασιλέας πολλοὺς κεκολάκευκεν, φ ἄρ ἔγγενητι». Πλ. πολ. 556, d «Ἀσπάζεται πάντις, φ ἄρ περιτυγχάνῃ¹⁾». Οὕτω συχνὰ προηγεῖται τοικύτην ἀναφορ. ἀντων. καθ' ἔνικόν, ἢ δὲ ἐπομένη λέξις, πρὸς ἣν τὸ ἀναφ. ἀναφέρεται, καὶ ἦτις εἶνε συνιθέστατη ἀντωνυμ. δεικτική, κεῖται κατὰ πληγήντ. οἷον Σοφ. Ἀντ. 707 «ὅστις γάρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ ἢ γλωσσαν, ἢν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, οἵτοι δικπτυχθέντες ὄφθησαν κενοῖ». Θουκ. 6, 17 «διτι δὲ ἔκαστος ἢ ἐκ τοῦ λέγων πείθειν οἴεται, ἢ στασιάζων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ λαβὼν ἀλληλην γῆν, μὴ κατορθώσας, οἰκήσειν, ταῖτα ἐτομάζεται». ιδ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 11. 8. 3, 46.

1) "Id. Richter de anacol. Gr. ling. §. 33, b.—2) "Id. Stallib. εἰς Πλ. πολ. 4, 426. c, εἰς Πρωτ. 315. d Strange Lps. jhrb. 1835 III Suppl. 3. II. S. 446. Kühner εἰς Ξεν. Ἀν. 1. 1, 5.—2) Nitzsch εἰς Οἰδέσσ. μ, 75.

Σημ. 1. "Οταν ὁ πληθυντ., εἰς δὲν ἀποδίδεται τὸ ἀναφορικόν, καὶ ταῦτα ἀντὶ τοῦ ἐνικ., τότα ἐνίσταται παρὰ τοῖς τραχ. τὸ ἀναφ. τίθεται εἰς ἐνικ. Εὔρ. Πρ. 986 •οἰκτρὰ γάρ πεπόνθαμεν, η.. κανὴν κατέσχον ἔλπιζα».

Σημ. 2. "Ἐπέξηματικῶς ἐκληπτέα τὰ ἐν τοῖς παραδείγ. Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22 «εἴλε τὰς σκηνάς, οὐδὲ ἐρύλαττον οἱ Κιλικῖς» καὶ 3. 2, 14 «οὕπω πολλὰς ἡμέρας, ἀρ' οὐδὲν κατέστη». Τὰ οὐδὲντας ἀρ' οὐδὲντας, ιδίῳ καὶ εκεῖον ἐπιβήρητακῶς.

ΣΗΜ. 3. "Ἐνίστατο τὸ ἐπίθετον δὲν συμφωνεῖ οὔτε πρὸς τὸ γραμματικὸν οὔτε πρὸς τὸ φωτικὸν γένος τοῦ οὐδιαστικοῦ, ἀλλὰ πρὸς τὸ γένος τοῦ συνωνύμου οὐδιαστικοῦ, ὅπερ ἐν νῷ εἶχεν ὁ συγγραφέας, οὔτε ἔλεγε τὰ ἀνωτέρω, ως Λ, 238 «ἐπέραπτ' αἰχμῆν' καὶ τόπες γειρὶ λαβών» μετὰ προηγεῖτο ἔγγονος, ἐπειδὴ ὁ Αγαμέμ. δὲν ἔλαβε τὴν αἰχμῆν, ἀλλὰ τὸ ἔγγονος 1). Φ. 167 «τῷ δ' ἐπέρω (δουρὶ) μιν.. βίλες.. ἡ (δηλ. αἰχμῆ) δ' ὑπὲρ αὐτὸν γάιν ἐνεστήκιτο λιλαιο-μένη χροὸς; ἔτσι», διότι αἱ τελευταῖς αὐταῖς λίξις ἀναφέρονται οὐχὶ εἰς τὸ ὄλον δόρυ, ἀλλ' εἰς τὴν αἰχμῆν. Σοφ. Φιλ. 758 «δεινόν γε τοπίσαγμα τοῦ νοσήματος» μετὰ δέο δὲ στίχους; «ῆκει γάρ αὕτη (δηλ. ἡ νόσος) διὰ γρόνου» ἐπειδὴ τὸ μὲν νόσημα δηλοῖ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενείας, νόσος δὲ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, Υδ. καὶ 807. Τρ. 987 «κατεψι πεπονημένος ἀλλήκιτοις ὀδύναις; οἷμοι ἴγαρ τλάμων ἡ δ' αὖ μιαρὰ (δηλ. νόσος) βρύσει». Υδ. καὶ 1009. «Ἄλλ' ἐν τῷ μ. 75 «νεφέλη δέ μιν ἀμεβέδηκεν κυανέῃ τὸ μὲν οὕποτ' ἵρωεν δὲν ποέπει νὰ ὑπολάβωμεν τὸ νεφέλη ἀντὶ νέφος, διότι ἀμφότερα εἶνε ταῦτα σημαῖα, ἀλλ' διτὸ οὐδέτερο τὸ ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν προηγουμένην ἔννοιαν δηλ., τὸ νεφέλην μιν ἀμφιβολητάναι. Οὔτως ἐκληπτέον καὶ τὸ τοῦ Θουκ. 2, 47 «ἡ νόσος πρῶτον ἡρήκτο γενέσθει τοῖς Ἀθηναῖς, λαγόμενον πρότερον πολλα-γόρες ἐγκατασκῆκαι, ἢτοι τὸ λεγόμενον ὡς αἰτιατ. ἀπόλ. καὶ οὐχὶ εἰς τὸ νό-σος; ἀντὶ νόσημα, εἰ καὶ λέγεται καὶ οἵτως; Ζ. §. 352, d. Εὔρ. Τρ. 531 «πά-σα δὲ γέννα Φουγῆν πρὸς πύλας ἀραιάθη.. ἔστι τὸν λόγον Ἀργείων καὶ Δαρδα-νίας ἔτσι θεῷ διότισσων» (ώστι προηγεῖτο λαζὸς ἡ οἵτινας τι). Οὔτω Πλ. Φιλοδ. σ. 32 A. «ἀπιόντων καὶ διακρινομένων (δηλ. ὑγρῶν)» εἰ καὶ προηγεῖται ὑγρό-τητος; Τὸ διφηρτικό, ἔντατον μεταπίπτει εἰς συγχειριμένον.

Σημ. 4. Περὶ τῆς μεταδάστεως ἀπὸ τοῦ πληθυντ. εἰς τὸν ἐνικ. Ζ. §. 371, 5, b.

4 "Οταν τὸ ὑποκείμενον ἐκγέρηται διὰ τοῦ οὐδετέρου ἀρθρου τὸ ἡ τὰ μετὰ πληθ. γενικῆς οὐσιαστικοῦ η.. καὶ μετὰ ἐμπριθέτου πρεσ-διορισμοῦ, τότε τὸ ἔργον τίθεται κανονικῶς εἰς πληθυντικόν." Ὅταν δημως τὸ κατηγορούμενον δηλώται διτὸ ἐπιθέτου, τότε τίθεται μὲν τοῦτο ἐπίσης εἰς πληθυντ. συμφωνεῖ δῆμως πρὸς τὸ γένος τῆς ἐπι-θετικῆς γενικῆς. Σοφ. Φ. 497 «τὰ τῶν διακόνων, τούμεν ἐν σμι-κρῷ μέρει ποιούμενοι, τὸν οἰκεῖδ' ἥπειρον στόλον». Ξεν. Ἀπομ. 2. 6, 8 «τὰ παρὰ τῶν θεῶν (= τοὺς θεοὺς) ἐπιτκεπτέον, εἰ συμβούλευονται κύτῳ φίλον ποιεῖσθαι». Πλ. πολ. 563, c «τὸ μὲν γάρ τῶν θηρίων.. ἐλειθερώτερά ἔστι» (τὸ ἔστιν ἐνικ. ἔνεκκα τοῦ πληθυντ. οὐδετέρου ἐλειθερώτερα), νόμ. 657, b «τὸ τῶν πρεσβυ-τέρων ἡμῶν, ἐκείνους αὖ θεωροῦντες, διάγειν ἡγεούμεθα πρεπόντως, χαίροντες τῇ ἐκείνων πατιδιᾷ» ίδε Φιλ. 45, e.

5. Ταύτη δὲ λίξιν συγγενὴς εἶνε η ἐπομένη σύνταξις ὃταν δηλ.

1) "Id. Richter d. anac. Gr. lin. §. 28.

ύποκείμ. οὐσιαστικ. μετ' ἐπιθετικοῦ κατὰ γενικήν οὐσιαστικοῦ περιγράφη ἔργοιαρ οὐσιαστικοῦ, τότε ἡ εἰς τὸ ὑποκείμ. προστιθέμενη μετοχὴ μετ' ἀπωτέρῳ ἐπιθετικῆς ἐννοίας συμφωνεῖ κανονικῶς κατὰ πτώσιν μὲν πρὸς τὸ ὑποκείμ., κατὰ γένος δὲ καὶ ἀριθμ. πρὸς τὸ κατὰ γενικ. οὐσιαστικόν, τὸ ἐκφράζον τὴν κυρίαν ἐννοίαν τῆς περιγραφῆς» τ. 90 «ἡλθε δ' ἐπὶ φυγὴν Θηβαίον Τειρεσίαο γρύσεον σκηνήτον ἔχων» π. 476 «μείδησεν δ' οὐρὴν τοῦ Τηλεμάχου οὐς πατέρ' ὅρθικλυστον ἴδων». Β. 459 «ὑρτίθωρ πετεητῶν ἔθρεα πολλάζ. ἔνθι καὶ ἔνθι ποτῶνται ἀγαλλόμεραι πτερύγεσσιν» ἔνθι κακῶς ὁ Ἀρίσταρχ. ἀγαλλόμερα ἀνεγίνωσκε ἴδ. Spitzn. ('Αλλὰ καὶ B. 88 «ἔθνες εἶτι μειοσάωται διάνθων, πέτρης ἐκ γλαυροῦς αἱεὶ νέον ἐργομενάρων») Σοφ. Ἀντ. 1002 «ἀγνῶτ' ἀκούων γεδήγον ὑρτίθωρ κακῷ κλίστοτας οἴστεψ». Πλ. νόμ. 657, δ «τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἥμαντον εἰσίνους καὶ θεωροῦντες». ὁ Θουκ. ὅμως 1. 110 «τὰ τῶν Ἐλίγρων πράγματα ἐρθάρην ἐξ ἔτη πολεμήσατα» ὅπις πολεμήσατες καὶ κατὰ σύνεσιν.

Σημ. 5. Σπανιωτάτη εἶναι ἡ τόσον συχνὴ ἐν τῇ λατιν. γλώσσῃ οὐσιαστικοῦ ἐνικοῦ, μετ' ἐμπροθίτου μετὰ τῆς προθ. μετὰ προσδιορισμοῦ, μετὰ ἄλλη. πληθυντικ. Θουκ. 3, 109 «Δημοσθένης μετὰ τῶν ξυστρατῆγων Ἀκαρνάνων σπένδοντα: Μαντινεῖσι». Διοικ. παρ' Ἀθην. 7, 292 δ «πολυτελῶς ἀδόνια ἄγουσα» ἐταίρια μεθ' ἔτέρων «Οὐρούν περὶ Λουκ. διάλ. Οε. 12, 1 «ἰκείνη (Pis) παραλεῖσθαι καὶ τούς; Κορεύσαντας τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν» (1).

§. 360. Η Ἀρσενικ. ἡ θηλυκ. ὑποκείμ. μετὰ κατηγορικοῦ ἐπιθέτου κατ' οὐδέτερον ἐννικέν.

“Οταν τὸ ὑποκείμ. δὲν πρέπῃ νὰ ἐκληροθῇ ως ὡρισμένον ἀντικείμ., ἀλλ' ὡς ἔργοια γενικὴ (ώς πράγμα δηλ. ἡ οὐσία), τότε τὸ κατηγορικὸν ἐπιθετον χωρὶς νὰ λάθῃ ὑπ' ὅρῳ τὸ γένος καὶ τὸ ἀριθμ. τοῦ ὑποκειμ. ἀναρρέεται εἰς κατὰ κατ' οὐδέτ. ἔργον. Η σύνταξις αὗτη ἔχει τὴν κυρίαν κύτην πηγὴν εἰς τὰ ἀξιώματα, γρωματά, ἀπορθέγματα, παροιμίας κ.τ.λ. Β. 204 «οὐλά ἀγαθὸρ πολευούματιν» εἰς κοίρωνος ἔστω». Σοφ. ΑΙ. 580 «κάρτα τοι γιλοίκτιστορ γυνή». Εὐρ. Ἱππ. 101 τερπτὸν ἐκ (=μετὰ) κονυκίας τράπεζα πλήρης» Ὁρ. 233 «διναύρεστορ οἱ ροσούρτες ἀποδίζεις ὑπο.» 234 «μεταβολὴ πάντων γιλεκόν». 772 «δεινὸρ οἱ πολιλοι, κακούργους ὅταν ἔχων προστάτες». Μάδ. 329 «πικήν γέρ τεκνων ἔγοις γε γέλτατορ πόλις» 928 «γυνὴ δὲ θηλυκὴ πεπλὴ διαρρίσις ἔστι». Ηρ. Μαν. 1292 «αἱ μεταβολαι λεπτηρόν». Ηρδ. 3, 82 «ἡ μοντραχίν κεάτιστορ» 7, 10, 7 «διαβολὴ (=calumnia) γέρ ἔστι δεινότατορ» (περὶ Θουκ. ὅμως 1, 10 «Μεκῆραι μιχρὸν ἦν», ἐννοητέον τὸ μετὰ ταῦτα πάλισμα, διάτι δὲν εἶναι ἐννοικ γενικὴ μ.σ. Popp.).

1) "Id. Ματθ. II § 302 σημ.

Πλ. πολ. 354, α «οὐδέποτε λυσιτελέστερος ἀδεικτά δικαιοσύνης». 364, α «καλὸς μὲν ἡ σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μέν τοι καὶ ἐπίποτο». Ἰππ. μείζ. 284, α «ἐν ταῖς εὐνόμοις πόλεσι τιμιώτατορ ἡ ἀρετὴ». 288 b. 296, α «ἡ σογία πάντων καλλιστορ ἡ δὲ ἀμαθία πάντων αἰσχιστορ». Φαίδρ. 245, δ' οὕτως ἔξηγητέρας καὶ τὰ ἐν Πλ. Φαίδρ. 262, ε «βούλει οὖν ιδεῖν τι ὅν φραμέν ἀτεγνόν τε καὶ ἔντεχνον εἶναι» δηλ. ιδεῖν τι τούτων, ἢ φραμέν ἀτεγνόν τε καὶ ἔντ. εἰναις ἀδίκως δὲ ἔθεωρήθη δύσκολος ἡ σύνταξις αὕτην» συμπ. 178, α «ἄ δέ. ἀξιομημένευτορ» (δηλ. εἰναι). Οὕτω καὶ παρὰ λατίν ποιητ. π. γ. Virg. Aen. 4, 570 «varium et mutabile semper femina». Πλ. Ἰππ. μείζ. 288, b «θήλεια ἥπτος καλὴ οὐ καλὸν» καὶ παρακεκτ. «λίρα καλὴ οὐ καλόν· χήτρα καλὴ οὐ καλόν». Ἐνταῦθι ἀνήκουσι καὶ τὰ ἔξῆς χωρίας οἶνος Σ, 128 «καὶ δὴ ταῦτα γε, τέκνον, ἐπήνυμον». Πλ. Περὶ. 160, α «ταῦτα δὲ ἀδύτατορ ἐφένη», Σοφ. 252, ε «τά γε διὸ ἀδύτατορ εὑρέθην». Οὕτω συγχρόνη συντάξεσται τὸ ἔρωτημ. τί μετὰ πληθυστικοῦ, ἐπειδὴ ἔρωτατζει ὑπὸ ποίων γενικὴν ἔννοιαν ἐκληπτέον ἐν ἔκχεστον, ιδε §. 369, 2. Ξεν. Ἀν. 2. 1, 22 «τι οὖν ταῦτ' ἔστιν; Ἀπομν. 1. 2. 43. Πλ. Εἰδύθρ. 15, a. Φαίδ. 58, ε «τί δὲ δὴ τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θέντον; τί ἡν τὰ λεχθέτα καὶ πραγθέτα;» Γοργ. 58, ε «τηκεπτέον, τί τὰ συμβαίνοντα» (Τούνχντίον Φαίδ. 112, a, ἀλλὰ τίτα δὴ ἡν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέτα;) = δηλ. quid, ἀλλὰ quae ἡ qualia Πλ. Γοργ. 462, d «τις τέχνη ὄφοποιά; οὐδεμία, ἂ Πόλει. Ἄλλα τί, φύθι. Φημὶ δὲ ἔμπειρά τις») οὕτω καὶ τὸ δέ, τι ἐν πλαγῇ. ἔρωτημ. προτάσσει. Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 3 «φθόνον δὲ σκοπῶν δέ, τι εἴη» = ὑπὸ ποίων κλάσιν πραγμάτων ὁ φθόνος ὑπακτέος, = quid sit invidia, τὸ δὲ ὅστις τούνχντίον= τίς ἡ ποίος είνε ὁ φθόνος; quae ἡ qualis sit invidia, δηλ. ἔρωτας τις ἡδη περὶ τοῦ ποιοῦ τοῦ φθόνου, διότι ἡ κλάσις προϋποτίθεται ὠρισμένην! (Εὔρ. "Ιων 945 στίζεται ἡδη διέθως οὕτω «τοῦτ' ἡν ἀ νῦν σοι φυνερά σημαίνω κακά»), καὶ οὐχί, τοῦτ' ἡρ ἀ νῦν κτλ.). Καὶ εἰς τὰς συνεπιτυγμένας ἐπιθετικ. προτάσσεις* ὡς Ἡρδ. 3, 103 «ἡ λέαιρα, ἐὸν λοχηρότατορ καὶ θρασύτατορ, ἀπαξὴν τῷ βίῳ τίκτει ἐν». = ήτις ἔστιν ἴσχ. κ. θρ. δν. Πλ. πολ. 420, ε «οἱ ὄφθαλμοι, καλλιστορ δρ, οὐκ οστρείω ἐναληλιμμένοι εἰσίν». Ἰππ. μείζ. 299, α «τὰ περὶ τὰ ἀφροδίτια.. ὁς ἥμιστορ δρ».

ΣΗΜ. 1 "Οταν τὸ ὑποκείμ. ἡχεράξη ἁδοῖστον καὶ γενικὴν ἔννοιαν, τότε διπλὰ συνταχθῆ μεθ' ἀπλοῦ οὐδετέρους ἐπιθετού συντάξεσται ἐνίστις μετὰ τοῦ τι ἡ μετὰ τῶν οὐσιαστατῶν γρήματ, πρᾶγμα, κτῆμα· ὡς Ἡρδ. 3, 53 «φιλοτιμίη κτῆμα σκαίδνω». ἔνθι καὶ «τυραννίς χρῆμα σφαλερόν». Εὔρ. Ὁρ. 70 «ἀπορον γρήματα δυστυγχον δόμοις». Ἡρ. Αὐλ. 334 «νοῦς δέ γ' οὐ βέβαιος; ἀδικον κτῆμα καὶ σαρξὶς φίλοις». Ψιεδ. Πλ. Θεαγ. σελ. 122, b «συμβούλη ἱερὸν γρήματ». Δημ. 2, 12 «παπαὶ μὲν λάθος, ἀν ἀπῆ τὰ πράγματα μάταιον τι φίνεται καὶ κενόν». Θεόχρ. 15, 83 «οι φόν τι γρῆμ' ὕνθρωπος» μετὰ τῶν σημ. Walcken. καὶ Kiesling. σελ. 420. Υδ. §. 363 τὰ τελευταῖα δύο παράγ.

Οὕτω καὶ οἱ λατίν. Ovid. ex Pont. 2. 7, 37 «res timida est omnis miser». Mart. Epigr. 10, 50 «res est imperiosa timor (1)». Δὲν πρέπει δὲ παραπλανηθέντες; ἔκ τινων Γραμματικῶν καὶ Ἐμρηνευτῶν τοιούτων γωΐων νὰ παραδειγθῶμεν, διτι, δῆπου ἀν διποτά τὸ ἀπλοῦν οὐδέτερον, ἔννοητέον καὶ ἡ ἀντων. τί ἡ ἐν τῶν ἁρθρίτων οὐσιαστική, ἐπειδὴ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ οὐδετέρῳ περιέχεται ἡ ἔννοια τοῦ γενικοῦ. Ἐπίσης δὲν ἔννοοῦνται οὔτε τὸ τί οὔτε τὸ οὐδέτερον εἰς τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις· οἶον Πλ. Φαίδρ. 241, c «τόν τῆς ψυχῆς παιδευειν, ἢ, οὔτε ἀνθρώπους οὔτε θεοῖς τιμωτέρον οὔτε ἔστιν οὔτε ποτέ ἔσται». Δὲν νοοῦνται ταῦτα οὖται, δύτον τὸ οὐδετέρον ἔντοντες καὶ μέντον· ώ; Θουκ. 4, 30 «ἄς, ἐπ' ἀξιόχρεων τούς; Ἀθηναίους επουδήν ποιεῖσθαι»· ut ad rem gravioris momēnti. 50 «εἰ οὖν βούλονται σφές; λέγετε». ἔνθ. καὶ Πόπ. 6, 21 «εἴπερ βουλόμεθα ἀξιόν της διανοίας; δρᾶν». Πλ. νόμ. 657, a «θαυμαστὸν λέγεται»(2).

Σημ. 2. Ἐν τῷ γραφίῳ Πλ. Κρατ. 410, c «αἱ ὥραι Ἀττικιστὶν ὡς τὸ παλαιὸν ἁρτέον» ἐτίθην τὸ ἁρτέον, ἐπειδὴ δὲ Πλάτ. Οὔτεις νὰ εἴπῃ, διτι ἡ λέξις ὥραι πρέπει νὰ ἀπαγγελθῇ κατά τὸν ἀρχ. ἀττικ. τρόπον δηλ. ώ; δρατ. Υδ. Heindorf. καὶ Stallb. Ἐν δὲ τῷ γραφ. Πλ. πολ. 460, b «τοις ἀγαθοῖς τῶν νέων ἐν πολέμῳ γέρα δοτέον καὶ ἄλλα τε καὶ ἀξιονεστέρα ἡ ἔξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ἕνγκομιμήσεως» πρέπει νὰ νοήσωμεν τὸ θηλυκ. δοτέα ἐν τοῦ πρότερον δοτέον. Τραχυτέρα εἶναι ἡ αὐτακής παρὰ Φιλίβ. 57, a «ἡ λογιστική καὶ μετρητική πότερον ὡς μία ἔκατέρα λεκτέον ἡ δύο τιθώμεν», ἔνθα τὸ μὲν θηλ. μία ἔκατέρα ἔνουται μετά τῶν προηγηθίστων θηλυκῶν, τὸ δὲ λεκτέον μετά τοῦ νοούμενου οὐδετέρου, γένος; ἡ ὄνομα. Οὕτω καὶ Σοφιστ. 223, b «ἡ τέχνη οἰκειωτικής.. γιγνομένη θῆρα προσρητέον.. σφιστική». ἔνθα καὶ Stallb.

§. 361. Ἐξακολούθησις.

1. Ἐξαιρέτως συγχρὰ οὐδέτερον ἀτωτ. δεικτικῆς ἀναφέρεται πρὸς οὐσιαστικὸν γένους ἀρσενικὸν ἡ θηλυκοῦ, ὑπολαμβανομένης τῆς ἔννοίκης τοῦ οὐσιαστικοῦ πάντως γενικῶς ἡ ἀπλῶς ώς πράγματος, ἡ οὐσίας, ἡ καὶ ώς ὀλοκλήρου ἐννοιας· οἶον «όμολογοῦμεν ἐπιστήμης μηδὲν εἰναι κρεεῖτον, ἀλλὰ τοῦτο ἀεὶ κρατεῖν, δῆπου ἀν ἐνη̄, καὶ ἡδονῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀπόγνων» Πλ. Πρωτ. 357, c «Ἐπειδὴ τοῖνυν ἡ αὐτὴ ἀρετὴ πάντων ἐστί, πειρῶ εἰπεῖν καὶ ἀναμνηθῆναι, τί αὐτὸς φησι Γοργίζειν; εἰναι» Μέν. 73, c³). «εἰ ἐμπορίᾳ ὀφελεῖ τι πόλιν, τιμώμενος ἂν ὁ πλεῖστος τοῦτο ποιῶν καὶ ἐμπόρους ἂν πλείους ἀγέροις» Ξεν. Ιέρ. 9, 9. «Ἡ θεμιστοκλῆς βεβηκότητα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλῶσκες καὶ διαχειρόντως τε ἐς αἰτὸ μᾶλλον ἔτερου ἔξιος θυμάσκι» Θουκ. 1, 138 δηλ. ἐς τὸ φύσεως ἰσχὺν δηλῶσαι. «Τοιῶν προκειμένων, δήμους τε καὶ ὀλυμπογρήκες καὶ μανάρχους, πολλῷ τοῦτο (δηλ. τὸ μόνυμα εἰναι;) προεχειν λέγω»

1) "Id. Walken εἰς Θεόντρ. 8, 4.—2) Stallb. εἰς Πλ. συμπ. 175. Kuhner εἰς Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 30. Ἀνάδ. 3, 2, 37.

3) "Id. Stallb. εἰς Πλ. Φιλίβ. 28, a. Πρωτ. 352, b. Πόπ. εἰς Θουκ. Τόμ. I σ. 105. Maetzner εἰς Ἀντιφ. 5 σ. 129, 1. Bremi εἰς Δημ. κ. Ἀράβ. F. test σ. 817, 11,

Ηρδ. 3, 82. «(Φίλιππος) δόξης ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦτο (δηλ. τὸ δόξαν λαμβάνειν) ἔχειλωκε» Δημ. 2, 15. «ώστε (Φίλιππον) τῆς Ἐλλήνων ἀργῆς; ἐπιθυμηταῖ καὶ ταῦτ' εἰς τὸν νοῦν ἐμβέλεσθαι;» Δημ. 18, 68, δηλ. τὸ τῶν Ἐλλ. ἀργεῖν. 'Αναρέστει καὶ εἰς πληθυντικ. Θουκ. 1, 80 «τὸν πιστεύσαντας γρὴ ἐπειγθῆναι; . τοῖς χρήμασιν; ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλειώ τετούν ἐλλείπομεν». Ήερὶ δὲ τῆς ἐλκτικο-ειδοῦς συντάξεως τῶν, οὗτος ἔστιν ὁ ἀρήρος αἴτη ἐστι πηγὴ πάτωτῶν καλῶν, ἵδε §. 369, 1.

ΣΗΜ. 1. Οὕτω πιος ἔνιοτε καὶ οὐδέτερον πληθ. διντων. δεικτικ. ἀναρέστεις ἀρσενικ. ἡ θηλυκ. οὐσιαστικὸν ἀρ.θ. ἔνικ ἡ πληθ. , διταν πρέπη νὰ δηλωθῇ τὸ δῶλον οἵονει πλάτος ἴνοντος τινός; Θουκ. 6, 10 «σπονδαὶ ξένονται· οὗτοι γ δρ ἐπραξαν αἰτιῶδηλ. τὰ περὶ τὰς σπονδὰς Πλ. πολιτ. 300, d, νόμοι, καὶ παρακατ. παρὰ ταῦτα, δηλ. παρὰ τὰ περὶ τοὺς νομοὺς» Ηδ. §. 366, σημ.

ΣΗΜ. 2. Αἱ διτανωνοι. οὐδεῖς; καὶ μηδεῖς; σαμφωνοῦσι: κανονικῶς; μετὰ τοῦ διποικιλένου τῶν, διταν ἔγωσι τὴν σημασίαν τῶν οὐτιδιανός; μηδαμινός; ὡς Ηρδ. 9, 58 «ῳδέδεσαν, ὅτι οὐδένεις ἄρα ἔδοτες ἐν οὐδαμοῖσι: οὗτοι: "Ἐλλῆσι: ἐναπεδεικνύστοιο". Αρρ. ἱππ. 158 «ῷ νῦν μὲν οὐδεῖς, αὔριον δὲ διπρεμγαζοῦσι: Τὰ δὲ οὐδεῖς, οὐδὲδὲν καὶ μηδὲδὲν τίθεται, διταν πρέπη νὰ δηλωθῇ δι': αἰτῶν δὲ ἀργητριεῦντα μηδεκατινότης, οὐτιδιανότης, κακότης, ἀναξίας· οἶνον Πλ. πολιτ. 556, d «Ἀνδρες ἡμέτεροι εἰστον οὐδὲ νῦν» 341, σ. «νῦν γοῦν, ἔηση, ἐπεγείρονται; οὐδὲδὲν τὸ νῦν δηλ. ἔνιρη εἰστον νοῦλα (μηδὲν) = quantum nihil valeas, nullius momenti sis. 562, d «τοὺς δὲ γε, εἶπον, τῶν ἀρχόντων κατηγόρους προπηλακίζεις; θεῖσιδαστόλους; τοι καὶ οὐδὲν ὄντας; Εὖθις Stal. 'Απολ. 41, σ. τίδιν δοκῶσι τι εἶναι: μηδὲν διντες; Καὶ ινάρθρος; Ερρ. Π. 819 •η τὸν "Ἐκτορά τὸ μηδὲν εἶναι καὶ κακὸν νομίζεσθαι". Καὶ οὐδὲδὲν Ερρ. Φ. 578 «πρὸς τὸν οὐδὲδὲν». Ερρ. Τρ. 412 «τὰ σιμών... οὐδέν τι κρίσσων τῶν τὸ μηδὲδὲν ήν». (1).

2. Καὶ ἀραροπικῆς ἀκτῶν. τὸ ἔρικ. οὐδέτε. τίθεται, μὴ λαμβάνονταν ένισχεῖ τοῦ γένους τοῦ οὐσιαστικοῦ της, διταν ἡ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικ. δὲν πρέπη νὰ ἐκληρθῇ ἀτομική, ἀλλὰ γενική. Σοζ. Οιδ. Τύρ. 542, «ἄρης οὐχὶ μιδρόν ἔστι τούγχειρμά σου ἀνευ τε πλήθους καὶ σίλων τυφαρρύτα θυρῆν, δ πινθεὶς γρήματιν τι ἀλίσκεται». Ερρ. Ἔλ. 1687 «καὶ γαίρεθι» Ἐλένης οὖνεν εὐγενεστάτης γρώμης, δ πολλαῖς ἐν γυναικίν οὐκ ἔνι». Πλ. συμπ. 196, α «συμμέτρου ἰδέας μέγις τεκυότερον ἡ εἰσχήμοστρη, δ δὴ δικρεφόντως ἐκ πάντων "Ἐρως ἔχει = τὸ εὖ, ἔχειν, δ. Πολλάκις τὸ οὐδέτερον δ οὐκ ἀποδοτέον εἰς προκγούμενον ἀρσεν. ἡ θηλ. οὐσιαστ., ἀλλ' εἰς ὀλόκληρον ἔρροιαν» οἶνον Θουκ. 1, 59 «τρέπονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίζυν, ἐφ' ὅπερ καὶ τὸ πρότερον ἐπέμριποντο» (ἐντικ τό, ἐφ' ὅπερ εἰς τὸ τρέπονται ἐπὶ τ. Μακεδ. ἀναρέσεται). 6, 47 «πλειν ἐπὶ Σελινοῦντα πάσῃ τῇ στρατιᾷ, ἐφ' ὅπερ μάλιστα ἐπέμριησαν». Ήερὶ τῆς δικροφορίας τοῦ τις ἔστι γθόνος καὶ τί ἔστι γθ. ἵδε §. 369, 2.

1) Ηδ. Μετ. Η § 137 σημ. 1. Lobeck A., Σοζ. Α. 1231. Stallb. Ηλ. πολ. 366.

§. 362. ΗΙ. Τὸ κατηγορικὸν οὐσιαστικόν. διαφέρει τοῦ
ὑποκειμένου του κατὰ γένος ἢ ἀριθμόν.

Τὸ κατηγορικὸν οὐσιαστικόν. συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκείμενόν του κατὰ πτῶσιν, κατὰ γένος δὲ καὶ ἀριθμ. μόνον, ὅταν δηλοῖ πρόσωπον· διὸ ἡ ἔχει ιδίους τύπους διὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκ. γένος· οἶον βασιλεὺς, βασιλεῖα· ἡ εἶναι γένος κοινὸς· ως ὁ ἡ παῖς. Τὸ αὐτὸ συμβάνει καὶ εἰς τὸν προσθετικὸν προσθ.· οἶον Κῦρος ἢ βασιλεὺς· Κῦρος, ὁ βασιλεὺς· Τόμωρις ἢ βασιλεῖα· Τόμωρις, ἡ βασιλεῖα· ὅταν ὅμως τὸ κατηγορικὸν οὐσιαστικόν. ἡνε ὄρομα πράγματος σημαντικόν, τότε φυτικὸν διαφέρει συγχρ. τοῦ ὑποκειμένου του κατὰ γένος, ἐνίστε δὲ καὶ κατ’ ἀριθμόν. Τὸ κύτο συμβάνει καὶ ἐπὶ τοῦ προσθετ. προσθιορ. Π. 498 «σοὶ γάρ ἐγώ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὅρευδος ἔσσομαι». Η. 98 «ἡ μὲν δὴ λίθη τάδε γ’ ἔσσεται αἰρθεῖν σινᾶς». ἵδε πλειον. πρθ. §. 356, 1. Ἡρ. 6, 112 «τέως ἡν τοῖς Ἑλλήσι καὶ τὸ οὐνομά τὸ Μάρδων φέροις ἀκούσαι». 1, 32 «πᾶν ἔστι ἀνθρώπος συμφορή» = ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἀνθρ. εἶνε τύχη, ὑποεικήμενος εἰς τὸν τύχην. 3, 132 «ἡν δὲ μέριστοι πρῆγμα Δημοκρίδης παρὰ βασιλέϊ» Θουρ. 2, 44 «ἰδίξ τῶν οὐκ ὄντων λάθη οἱ ἐπιγιγνομενοί (δηλ. παῖδες) τισιν ἔσονται». 4, 26 «αἴτιοι δὲ ἡν Λακεδαιμόνιοι προειπόντες». 9 «αἴτιοι δ’ ἐγένετο τῆς ἀποστολῆς τῶν νεῶν οἱ μὲν πολλοὶ τῶν Χίων οὐκ εἰδότες τὰ πράξομενα κτλ.» Ηλ. Μέν. 91, ε «οὗτοί γε (οἱ σοφίσται) φυνέρ καὶ διαγθοῦντα συγγιγνομένων». Ἐν τῷ προσθετικ. προσθ. Σοφ. Φ. 622 «ἡ κενος, ἡ πάσα βλάση, ἔμ’ εἰς Ἀγκιοὺς ὕμοτεν πείσκε στελεῖν». Σεν. Κύρ. 5. 2, 7 «τὸν θυγατέρα, δειρότε τε κάτιος καὶ μέρεθος, εξάγων ὄδε εἴπεν». Πολλάκις τὸ ἀργητόν. οὐσιαστικόν. δηλοῖ τέλος ἡ σκοπόρ, ἀποτέλεσμα τοῦ προειρημένου Α. 47 «ἱρισσιν ἐοικότες, ἡς τε Κρονίων ἐν νέφει στήριξε, τέφας μερόπων ἀνθρώπων» (ιδ. Ρ. 548 «τέφας ἐμμενκι»). Εὐρ. Μήδ. 194 «ὑμνούσι ἐπὶ μὲν θυλίαις εὔροντο, βίου τερπνάς ἀκοάς». Ἡρ. Μαιν. 323 «κτετεῖν γε καὶ τὴν δ’ ἀθλίκιν παιδίων πάρος, ως μὴ τέκνην’ εἰσιδωμεν, ἀρσίστοις θέκνην». Ηρ. 265 «Ἐλένην νιν αἰτεῖν χρῆν, τάχφι προσφάγματα¹⁾». ιδ. καὶ §. 406, 4. Ἡρ. 1, 205 «γερέμας ζευγήνων ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, διάβασιν τῷ στρατῷ». Πλεκτὸς τοῖς τραχγ. συγχρ. τὰ παιδενμα, θρέμμα (= τρόφιμος alumnus), κήδενμα, τὰ φύλτατα = τέρψις = deliciae· ως Σοφ. Φ. 434 «Πλάτροκλος, ὃς σου παῖρός ἡν τὰ φύλτατα», καὶ τό. τὰ πρώτα· ως Εὐρ. Μ. 917 «οὐλαὶ γάρ ὄμοι; τῆσδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτα’ ἔσεσθαι». Καὶ ἐν τῷ πεζ. π. γ. ἐν συνεπτυγμένῃ κατηγορικῇ προτάζει Ἡρ. 6, 100 «Αἰσχίνης ὁ Νόθωνος, ἐών τῶν Ἐρετρίων τὰ πρῶτα»· ἐπίσης καὶ ἐπὶ τοῦ προσθετικ. προσθιορισμ. Ἡρ.

1) "Id. Sommer ztschr. v. Zimmermann 1839 σελ. 1010.

9, 77 Λάζαρων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα = ὁ ἡγεμὸν τῶν Αἰγινητῶν Θεοκρ. 15, 142 «Ἄργεος ἄκρα, Πελκασγοί». (=Pelasgi, Argorum praestantissimi viri = Πελκασγ. οἱ ἔξοχώτατοι τῶν Ἀργείων ἀνδρες) προσέτι τό, τὰ πάρτα Ἡρδ. 1, 122 «ἥν τε οἱ ἐντῷ λόγῳ τὰ πάρτα ἡ Κυνὼ = ἡ Κυν. ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἥτο πάντοτε ὡς παράδειγμα= (Cyno ei erat omne in sermone argumentum. Συνήθως ἀνάρθρως; ὡς πάρτα εἶναι τινι, οὕτω καὶ ἀπάρτα = τὸ πᾶν νῦν ἥσκι τινι, ὅπερ νῦν σὲ θεωρῆ ὡς τὸ πᾶν = tanti ab aliquo fieri, ut ei omnium instar sis», Ἡρδ. 3, 157 «πάρτα δὲ ἥν ἐν τοῖς Βαθύλωνίοις Ζώπυρος», 7, 156. Θουκ. 8, 95. Δημ. 18, 43 «πάντ' ἐκεῖνος ἥν αὐτοῖς»¹⁾.

2. Ή; ὁ πληθυντ. τῶν ῥηθέντων ἐπιθέτ. τὰ φύλατα, τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα, τὰ πάρτα συντάσσονται μετὰ ἐνικ. οὔσιαστ. οὕτω καὶ οὔσιαστ. πληθυντ. μάκιστα δὲ οὔσιαστικὰ ἀφρορημένα, συγνάττα παρὰ τῶν ποιητῶν ἐν τοῖς προσθετ. προσδιορισμοῖς συντάσσονται ἐνικῷ οὔσιαστικῷ. Ἡ χρῆσις τῆς συντάξεως ταύτης είναι καθαρῶς ποιητικὴ ὡς παρέχουσα εἰς τὴν ἐκφραστιν λαμπρότητα, σοβαρότητα καὶ ἔμφασιν. Οὕτω καὶ ἀπὸ Οὐκέτ., ιδίως μάλισταίτο, δῶρα· οἷον υ, 268 «χρυσός; γάρ ἐρύκκε, δῶρα θεοῖσι». Θέογν. 1293 «γάμον, γρυσσῆς Ἀρροδίτης δῶρα». Ἡρδ. ἀπ. 312 «μέγχας τρίποσος.. χούσειος, κλεπτὰ ἔργα περίρρονος Ἡρκίστοιον. Σοφ. Φ. 36 «ἐκπωματικός, φλαυρούμφυρος τίνος τεχνήματα» καὶ δήρος» = περάπτων εἰς τὸν ἐνδεεῖ Εὔρ. Ὁρ. 1053 «καὶ μνῆμα δέξιαθ' ἔν, κέδρου τεχνάσματα». Ἰππ. 11 «Ιππόλυτος, ἀγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα». Καὶ Virgil Aen. 5, 359 «clipeum, Diddymonis artes»²⁾.

§ 363. IV. Τὸ κατηγορικὸν ὑπερθετικὸν διάφορον τοῦ ὑποκειμένου κατὰ γένος.

Τὸ ὑπερθετικὸν συντάσσομενον μετὰ γενικῆς, ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένης, συμφωνεῖ συνήθως μέν, ὡς παρὰ Λατί., πρὸς τὸ γέρος τοῦ ὑποκειμένου, ἐνίστε θύμως, ὡς καὶ παρὰ Γερμαν. πρὸς τὸ γέρος τῆς γενεκῆς. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ συντάξει, ήτις θεωρητέχ, ὡς ἡ ἀρχική, ἡ γενικὴ ἐκλαμβάνεται, ὡς συγκριτική, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ, ὡς γεωκ. διαιρετική. Φ. 253 «(αἰετοῦ) ὥσθ' ἔμπικάρτιστος τε καὶ ὄπιστος πετεηνῶν». χ, 139 «κίρκος ἐλαγρότατος πετεηνῶν». Ἡρδ. 4, 85 «ὁ Πόντος πελαγέων ἀπάντων πέρυκε θωμασιώτατος». 1, 432 «ἀργείως..., μήλων ὅγ' ἀριστος ἀπάντων» καὶ 444. Μένανδρ. σελ. 153 ἔκδ. Mein. «νόσων γαλεπάτατος γέρον». Ξεν. Απομν. 4, 7, 7 «ὁ ἥλιος τὸν πάντας γέροντας πάντων λαμπρότατος

1) Matō. II § 437. σημ. 4. Hermann εἰς Viger. § 95 σελ. 727.—2) Id. Matō. II §. 431. Bernhardy σ. 64. Richter de anac. spec. II § 34.

ῶν διαμένει». Πλ. Τίμ. 29, α «ὁ κόσμος καλλιστος τῶν γεγονότων». Πλούτ. φποφθ. 102, ε «ἡ λίπη χαλεπωτάτη παθῶν». Καὶ τούναντίον Ἡρδ. 5, 24 «κτημάτωρ πάντωρ τιμιώτατος ἀνὴρ φίλος» Ἰσοκρ. 2, 53 «σύμβουλος ἀγαθὸς χρησιμώτατος καὶ τυφαιρικώτατος ἀπάρτωρ τῷ κτημάτῳ ἐστιν».

§. 364. V. Οὐδέτερον πλήθυντ. μετὰ δέ μι. ἐνικοῦ.

Τὸ ὑποκείμ. κατ' οὐδέτερον πληθ. συντάσσεται μετὰ δέ μι. ἐνικοῦ, ἐπειδὴ τὸ πλῆθος ἀντικειμένων ἀπροσώπων ὑπελήφθη, ὡς συνημμένη τις πληθὺς ι, 438 «καὶ τότε ἔπειτα νομόνδε ἔξεσσοντο ἀρτενα μῆτα». Εὐρ. Μ. 618 «κακοῦ γάρ ἀνδρὸς δώρα δόνησιν οὐκ ἔχει». Ξεν. κυν. 12, 11 «οὖν τῇ πόλει καὶ σώζεται καὶ ἀπόλλυται τὰ οἰκεῖα ἐκάστου». Τὸ κατηγορικὸν δῆμος ἐπίθ. τίθεται κατὰ πληθυντ. «ταῦτα τὰ πράγματα ἔστι καλά». Καὶ τὸ οὐδέτερ. δυνκ. ὑποκείμ (ὅσσε) συντάσσεται ἐνικῷ δέ μι. ζ, 131· «ἐγ δὲ οἱ ὅσσε δαίτεται». Μ. 466 «πυρὶ δ' ὅσσε δεδήπει» Ψ, 477 «δέρκεται ὅσσε». Ἀπολ. Ῥόδ. 4, 17 «ὅσσε πλήπτο» (ἔνθι καὶ Wellauer), συνηθέστατον, διότι τὸ οὐδέτ. δυνκ. θεωρεῖται, ὡς οὐδέτ. τοῦ πληθ.· οἶον «δοῦρος δύνω κεκορυθμέτρα γχλκῶ» Γ, 18· ἰδ. Λ, 43, καὶ Spizner. «ὅσσε φρεινά» Ν, 435 καὶ Spitzner, 617· «ἄλκιμα δοῦρε» Η, 139· «ἄμφω λέγεται» Λουκ. Τόξ. 17. Καὶ δῆμος οἱ ἔγκριτοι πεζοὶ συγγραφεῖς ἀπέχουσι τῆς τοικύτης συντάξεων.

ΣΗΜ. Η σύντάξεις αὕτη συμβαίνει καὶ ἐν τῇ ἐπιξέργηματικῇ μετοχικῇ συντάξει· οἷον «δόξαν ταῦτα» = ἀριθμοὶ ταῦτα ἔδοξαν, ἐφάνησαν = quum haec visa, decreta essent. Ξεν. Ἀν. 4, 1, 13 «δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκήρυξαν οὕτω ποιεῖται». Πλ. Πρωτ. 314, ο «δόξαν ἡμῖν ταῦτα, ἐπορεύμεται» ἔνθι καὶ Heindorf σελ. 479. Απαντᾷ δῆμος καὶ τοιναντίον, Ξεν. Ἐλλ. 3, 2, 19 «δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθεν». Ἐν δὲ τοῖς πρόδγ.· οἷον Πλ. Παρμ. 160, α «ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐξένην»· τὸ ἀδύνατον οὐγῇ ὡς ἀδύνατα θεωρητέον, ἀλλ' ἐξηγητέον κατὰ τὰ ἐν §. 360 = ταῦτα ἐφάνη, ὡς τι ἀδύνατον. Τὸ δὲ παρ' Ἡρδ. 1, 89 «Κύρῳ δὲ ἐπιμελὲς ἐγένετο τὰ Κροῖσος εἶπε» τὸ ἐπιμελὲς δηλοῖ φροντίδα, προσοχὴν, σκέψιν = curae fuerunt, ὡς συγκόνων τούτων, ἐπιμελές, μοι τί ἔστι ἡ γίγνεται· ἰδ. 2, 150, 3, 40.

§. 365. Εξαιρέσεις τοῦ δέ μι. κανόνος.

Συμβαίνουσιν δῆμοις ἐνίστεταις τοῦ δέ μι. κανόνος συνάψιδμεναι ὡς τὸ πολὺ εἰς τὰς ἐπομένας περιπτώσεις¹⁾.

α) «Οταν τὸ οὐδέτερον δηλῶται ὄφοι. προσώπωρ ἡ ζώωρ, τότε τὸ δέ μικρούς συγκάκις, ἵνα ἐξάρῃ τὴν ἐρροιαν τῆς προσωπικότητος, τίθεται κατὰ πληθυντ. κατὰ τὴν κατὰ σύνεσιν σύνταξιν, Θουκ. 4, 88· «τὰ τέλη (οἱ ἀρχοντες) τῶν Λακεδαιμονίων ὁμόσχυτα Βοκσίδαιν ἐξέπειγαν». 7, 57 «τοσά δε μετὰ Αθηναίων ἔθρη ἐστράτευον». Ξεν.

1) ἴδ. Kühner Σημ. εἰς Ξεν. Ἀν. 1, 2, 23. καὶ Ἀπολ. 4, 3, 12.

Απολ. 4 «ούχ δρζεις τὴν Ἀθηναίων δικαιοσύνην (=τοὺς δικαιοστάς), ώς πολλάκις μὲν οὐδὲν ἀδικοῦτας λόγῳ παραχθέτες ἀπέκτεινται, πολλάκις δὲ ἀδικοῦτας οἰκτίσκοντες ἀπέλευσαν». Ισοκρ. 12, 229. «οὐδὲ μὴν τὰ μειράκια . . τὴν αὐτὴν ἐψοὶ γνώμην ἔχετε, ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἐπήρησαν . . , ἐκείνου τε κατεγράψαντα», τὸ μὲν πρῶτ. ἐνικ., ἐπειδὴ οἱ νέοι ἐθωρήθησκαν, ώς ἀπλῶς σύνολον, τὸ δὲ δεύτ. πληθ., ἐπειδὴ παρίστανται οὗτοι, ώς δρῶντα πρόσωπα. Πλ. Λάζ. 180, ε «τὰ μειράκια διαλεγόμενοι ἐπιμέμρυνται Σωκράτους καὶ σφόδρας ἐπαιροῦνται». Εὐρ. Κύν. 206 «πῶς κατ' ἄνδρας νεόγονα βλαστήματα (θηλ. ἄρνες καὶ ἔριφοι); ή πρός γε μαστοῖς εἰσὶ γύπτοι μητέρων πλευρᾶς τρέχουσι» καὶ δημος; ἐν Θουκ. 1, 58 κατὰ τοὺς οὐκλίτες. κώδικας «τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ὑπέσχετο κύτοις» Σεν. περὶ προσόδ. 4, 15 «ἐγέρετο Ἰππονίκων ἔξκασις ἀρδράποδα».

b) «Οταν πρέπη νὰ ἔξερθῃ ἡ ἔννοια τῶν καθέκαστα ἡ τῆς πλειορέτητος, τῆς ἐκ πολλῶν μερῶν συνισταμένης, τοῦ κατὰ διαγόρους τόπους καὶ χρόνους συμβαίνοτος οἰον Ξεν. Αν. 1, 7, 17 «ταῦτη τῇ ἡμέρᾳ οὐκ ἐμχαρέστατο βρατελένς, ἀλλ' ὑποχωρούντων φανερὰ ἥσαρ καὶ ἵππων καὶ ἀνθρώπων ἵγη πολλὰ» = ἵγη. πολλὰ ἡσαν διεσπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (Τούναντίον εἰς τὸ 1, 6, 1 «προδότων ἐγαίνετο ἵγην ἵππων», ἐπειδὴ ἐνταῦθι ἡ ἔννοια τῶν καθέκαστα ἡττον ἔξαρεται) 1, 5, 1 «εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἐνην οὐκεὶς ἡ οὐκλέμου, ἀπαρτα ἥσαρ εἰώδη» = ἐκ τῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διεσπαρμ. θάρνων ἡ οὐκλέμη. οὐκοιν καὶ 1, 7, 20. 2, 2, 15 «ὑποζήγια νέμονται» = ἔννοιας τὰς διαφόρους τόπους πεμφερόμ. ὑποζήγ. Κύρ. 5, 1, 14 «τὰ μοχθηρὰ ἀτρητώπια πασῶν, οἰκεῖ, τῶν ἐπιθυμιῶν ἀκρατῆ ἔστι κατειτα ἔρωτας αἰτιῶται» (κατὰ τὸν Βεττικ. κώδ. δ Bornemann ἀνέγνω ἀκρατεῖς εἰσὶ, διότι ἀναντιψήστη. σφαλερόν, διότι τὸ πρῶτον ὁ συγγραφεὺς ἐκλαμβάνει τὰ μοχθ. ἀτρητώπια, ώς δόλον τι, ἐπειδὴ τὸ κατηγορούμ. ἀκρατῆ ἔστιν ὅρμοζει εἰς δόλα ἀνεξιρέτως τὰ μοχθηρὰ ἀτρητώπια καὶ εἰς πάντα χρόνον, οὔτερον δὲ τίθητι τὸ αἰτιῶται, ἐπειδὴ ἡ ἀκράτεια συμβαίνει κατὰ διαφόρους πρόπους καὶ χρόνους). Θουκ. 1, 126 «ἐπειδὴ ἐπῆλθορ Ολίγυπτα», δηλ. οἱ δόλουπ. ἀγῶνες. ἴδ. 5, 75. (οὐχ ἡττον δύναται νὰ τεθῇ καὶ δένικ. ώς Θουκ. 8, 10 «ἐν τούτῳ τὰ Ισθμία ἐγίνετο».) Ξεν. Αν. 1, 2, 23 «ἐνταῦθι ἥσαρ τὰ Συννέσιος βασιλεία», 4, 2, 20 «ἐνθι τὰ ὄπλα ἔκειντο». 1, 8, 10 «τὰ ἄρματα ἐφέροτο» ἔνεκκ τοῦ ἐπομένου «τὰ μέν.. τὰ δέ». Οὕτω καὶ ἐκν οὐδετέρον πληθ. προσδιορίζηται δι' ἀριθμῶν ώς Θουκ. 5, 62 «ἐγέροτο ἐξ αὐτῶν εἴκοσι καὶ ἔκατὸν τάλαντα». Ξεν. Ἐλλ. 2, 3, 8 «ἔλδομήκοτα τάλαρτα, ἡ περιεγέροτο ἐν τῷ πολέμῳ». Αν. 1, 4, 4 «ἥσαρ ταῦτα δέο τελγῆ» = τὰ δύο ἐκληπτέα ώς κεχωρισμένα καὶ ἀλλήλοις ἀντικείμενα. Θουκ. 5, 26 «ἀμφοτέροις ἀμαρτήματα ἐγέροτο» (ἐκάτερος εἶχε κάμει ἀμαρτήμ. παντοειδῆ). Ξεν. Ἀγησ. 2, 23 «ὅσα μετὰ τοῦτο σφράγιατα ἐγέροτο, οὐδεὶς ἂν εἴποι». Δυτ. 25, 2 «ἄν υπὸ

τῶν τριάκοντα γεγένηται τῇ πόλει» (ἰδ. Bremi σελ. 449) = δοξεῖχον γείνεται κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τρόπους. Σεν. Κύρ. 2. 2, 2 «ἐγένετο (κατὰ τοὺς καλλιτ. κώδ.) κρέα ἐκάστῳ ἡμῶν τρία ἢ καὶ πλείω τὰ περισερόμενα», ἔνθα ὁ πληθ. δῆλοι τὴν δικαιεμητικὴν σχέσιν. 3. 3, 26 «οἱ Ἀσσύριοι καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, ἐπειὶ ἡδη ἐγγὺς ἀλλήλων τὰ στρατεύματα ἐγίροντο (κατὰ τὰς καλλιτ. ἐκδόσ.), τάχρον πέμψεντας λόγον τοῦτον, ὃντος στρατὸς ἦτο κεχωρισμένος. Πλ. Κρατ. 425, α «ἔξι ὥν τὰ τε ὄνδματα καὶ τὰ φίματα συντίθενται» ἔνθ. καὶ Stallb. (ἀντιτίθενται τῷ, ὄνδματ. καὶ ἕρματ.). πολ. 353, β «Ἄρ. ἂν ποτε ὅμματα τὸ αὐτῶν ἔργον καλῶς ἀπεργύσαντο μὴ ἔχοντα τὴν αὐτῶν οἰκείαν ἀρετὴν» (τὰ ὅμμ. γεννικῶς ὅλων τῶν ἀνθρώπων) ἔνθ. καὶ Schneider. Ἀντιφ. 5, 34 «δικαιείρειντες δ' αὐτὸν τὰ φευδῆ λέγειν, ὅπερεν δὲ τὰληθῆ λέγοντας οὐδέτερα ὠρθεῖσαν» (ἔνεκκ τῆς ἀντιθέσ.).

Σημ. Οἱ μὴ ἀττικ. ποιηταὶ, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ὄμηρ., μεταχειρίζονται τὸν πληθ. θεοῦ. πολλάκις γάριν τοῦ μέτρου. Α, 310 «ἀμήκανα ἔργα γένοντο». Καὶ ἀμφιερεῖται αἱ συντάξεις Β, 87 ἔνων εἴσι, 89 πέτονται, 92 ἔστι· γένοντο, 135 «καὶ δὴ δοῦρα σεσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται». Οἱ δὲ ἀττ. ποιηταὶ ἔκπλ. τῶν ὅπλ. τὸ α) καὶ β) περιπτώσεων τούτων: κανονικῶς τὸν ἔντον. 1), οἱ μητρ. θρω; ποιητ. καὶ πεζογρ. μεταχειρίζονται συχνότερον τὸν πληθυντικόν.

§. 366. VI. Τὸ κατηγορικὸν ἐπίθ. κατ' οὐδέτ. πληθυντ.

ἀντὶ ἔνικοῦ.

«Οταν τὸ ὑποκείμενον ἐκρέρηται δι' ἀπαρεμφ. ἢ ὀλογλ. προτάσεως, οἱ ἔλληνες τιθένται τὸ κατηγορικὸν ἐπιθέτον κατ' οὐδέτ. πληθ. ἀντὶ ἔνικοῦ. Συχνότατα μάλιστα συμβαίνει τοῦτο ἐπὶ τῶν φηματικῶν ἐπιθ. εἰς τὸς καὶ τέος. Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν εἰς τοὺς πάντοτε, ἐπὶ δὲ τῶν εἰς τὸς ἔνιοτε τὸ ἀπαρεμφ. ἔγκειται ἐν αὐτῇ τῇ λέξει: οἵον ἀμυντέα ἔστι τινι = ἀμύνειν ἔστι τινι πιστά ἔστι τινι = πιστεύειν τινί ἔστι: λ, 456 «οὐκέ τι πιστά γυναικίζειν». Φ, 533 «οἴω λογί· ἔσεσθαι». Ηγδ. Ο, 1, 52 «έμοι δ' ἀπεργα (= ἀδύνκτον) γχατείμαργον μακάρων τῷ εἰπεῖν». Σοφ. Αι, 887 σχέτλια· 1126 δίκαια. Φιλ. 524 «αἰσχυλό. 628 δεινά. Ἀντ. 677 «οὔτως ἀμυντέα ἔστι τοῖς κοσμουμένοις (= civitatis institutis) κοῦτοι γυναικός οὐδαμῆς ησσητέα». Εὐρ. Ὁρ. 413 «οὐ δεινά πάσχειν δεινά τοὺς εἰργασμένους». Ἡρδ. 1, 91 «τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδυντατά ἔστι ἀποφυγέειν καὶ θεῷ». 3, 35 «ώς ἐγώγε οὐ μαίνομαι, δῆλά τοι γέγονε» ἰδ. 3, 38, 61, «Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκοντέα εἴη». 82 «δήμου ἀρχοντος ἀδέντα μὴ οὐ κακότας ἐγγίγνεσθαι». 83 δῆλα (δηλ. ἔστιν), δητὶ δεῖ ἔνα γέ τινα ἡμέων βασιλέων γενέσθαι». 3, 109 «οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι». Θουκ. 1, 8

1) "Id. Person εἰς Eἰρ. Ex. εἰς Addend. σελ. 95.

«καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω νυκτικοῦ πλωγμάτερα ἐγένετο πρός ἀλλήλους». 86 «οὓς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἔστιν οὐδὲ δίκαιοι καὶ λόγοις διακριτέα, ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει». 4, 1 «ἀδύτατα ἦν ἐν τῷ περόντι τοὺς Λοκροὺς ἀμύνεσθαι». Συχνὰ παρὰ Θουκ. ταῦτα, σπάνιος δὲ παρ' αὐτῷ ὁ ἐπικ.¹⁾). "Αγνωστος ὅμως εἶνε ἡ σύνταξις κατὰ εἰς ἄλλους πεζούς. ἀττ. συγγραφεῖς, εἰς δὲ τὰ τοῦ Ξεν. Ἀν. 3. 4, 49. 4. 6, 17 βάσιμα, ἄλλα, βατά ἐννοητέον τὸ χωρία. Παρ' Ὁμήρ. τὸ, φυκτὰ ἀπαντῆσαι καὶ μετὰ πληθ. συντακτούμενον" οἶνον Π., 128 «μηδὲ δὴ νῆκος ἔλωσι καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται» ἀντὶ φυκτὰ (= φυκτὸν) πέληνται. οὕτω καὶ θ., 299. ξ. 489.

Σημ. Ἡ σπανία αὗτη σύνταξις; ἔγγιται γάρ τοι διὰ οἱ Ἑλλήνες ἀναφέρουσι συχνά καὶ τὰ πληθυντικά, τὰ (παρ' Ὁμ.), ταῦτα, τόδε, ἐνὶστε δὲ καὶ τὸ ἐκαίνα, πρὸς μὲν αὐτὸν καὶ μόνην ἔννοιαν ἡ διανόημα, Να παραστήσωσι τὴν ἔννοιαν ἡ τὸ διανόημα ἐν δλῶ αὐτῇς; τῷ πλάτει, ἐν δλῃ δηλ. αὐτῇς τῇ γεννικότητι; Θ., 362 «Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, δὲ (=δι) οἱ μάλι πολλάκις οὐδὲν ταπέρμενον σώσκον». α., 226 «οὐκ ἔρνος τάδε γέρεστιν». Σοφ. Οἰδ. Κολ. 883 «ἄρ' οὐδὲ δέρις τάδε»; 1729 «Θέμις δὲ πῶ; τάδ' ἔστιν;» Εἰρ. Κύκ. 63 Χορ. «οὐ τάδε Βρόμος, οὐ τάδε χοροί». Τρ. 100 «οὐκέτι Τροία τάδε καὶ βραστεῖς δυμένη Τροίας» (=τὰ περὶ ἡμᾶς). Ἀνδρ. 168 «οὐ γάρ έσθι! Εκτωρ τάδε ἔνθα καὶ Pflugk. Ἀρρ. Ν. 1299 «ταῦτη οὐδὲ δέρις δέρις δέστιν;» = αἱ τοιαῦται λέξεις; Εἰρ. Ἐππ. 466 «ἐν σορθεῖς γάρ τάδε ἔστι θυητῶν λανθάνειν τὰ μή καλέσαι». Θουκ. 4, 13 «οὔτε, ἡ διενοήθησαν, φράσαι τοὺς ἔσπλους, Κτυχογονοὶ γένθεις, τὸ ἀναρρέει. εἰς τὸ φράσαι. τ. ἔπειτα, 6, 77 «βουλόμενοι δεῖται αὐτοῖς, διὰ οὐκ Ἰωνεῖς τάδε εἰσὶν οὐδὲ Ἐλλησπόντιοι, ἀλλὰ Δωριῆς ἔλευθεροι». Κύθα κεῖται ἡ ἔννοια: = θέλομεν νὰ ἀποδεῖξωμεν τοὺς Ἀθηναίοις. Οὐτὶ πᾶν διὰ ἔνταῦθα καὶ οὐδὲ διαπραγμή, δὲν θὰ πραγμήθῃ οὔτε κατὰ Ἰωναν, οὔτε κατὰ Ἐλλησποντίων, ἀλλὰ κατὰ ἔλευθέρων Δωριέων. Ἐν τῷ Ἐλληνικῇ δὲ ταῦτη ἐκφέρεσσι κεῖται ἐνεργητικὴ τε συντομία. Ξεν. Ἀν. 1. 9, 24 «τὸ τῇ ἐπιμελεῖς περιεῖναι τῶν φίλων καὶ τῷ προθυμεῖσθαι: γαρίζεσθαι, ταῦτα ἔμοιγε μᾶλλον δοκεῖ ἀγαποῦσαί εἶναι». Θ., 1, 7. Ἀποκ. 3. 6, 6¹⁾ «ἔγειρονόμουν δέ ταῦτα γάρ ἡ πιστάμην» συμπ. 2, 19. «Κήρυκος ἔπειμψε πρός αὐτὸν ταῦτα λέγοντα, οὐτὶ ἔτοιμος εἴη» Κύρ. 5. 4, 24, 1. 6. 1, 25. Πλ. Φιλ. 62, δ «οὐ ἀνόητος ἔνθρωπος; τάχ' ἀν οἰηθεῖν ταῦτα, φευκτέον εἶναι: ἀπὸ τοῦ δεσπότου». νόμ. 647, α. Οὕτω καὶ τό, καὶ ταῦτα (=καὶ δὴ καὶ μάλιστα=idque), ἐπὶ ἐπομένου ἔποιτον ἡ μετοχής⁽²⁾, καθὼς καὶ τά, τὰ ἔτερα, θάτερα, ἀμφότερα, Ισαϊ. 3, 58 «δυστὸν τὰ ἔτερα προσῆκε γυναικεῖον» θε Πλ. Χειρ. 160, ε. Φιλ. 43, ε «τὸ μὲν χρυσόν, τὸ δὲ ἄργυρον, τρίτον δὲ μηδὲ τέτερα τούτων»⁽³⁾.

§ 367. VII. Ἀρρ. ἡ Θηρ. κατὰ πληθ. ὑποκείμ. συγτάσσεται μετὰ ἥρματος ἐνίκου.

1. Τὸ ὑποκείμ. ἀρσεν. ἡ θηρ. κατὰ πληθ. συγτάσσεται ἐν τῷ

1) "Ι. Poppo I. Τόμ. 1. σελ. 94 καὶ εἰς 1. σελ. 23 ἔκδ. λειψ.

2) Reisig comment. ovit. εἰς Σοφ. Οἰδ. Κ. σελ. 236. Stallb. εἰς Πλ. Ἀπολ. 19, d. εἰς Φίληδ. 26, ε. Richter de anac. Gr. spec. II § 24. Haase εἰς Ξεν. de rep. Lac. 14, 5 σελ. 288.—3) Schoemann εἰς Ισαϊ. 1, 38. σελ. 191. Stallb. εἰς Πλ. Αυγεῖδ. 218, ε.

ποιήσει, εἰ καὶ σπανίως, μετὰ ρήμα. ἐρικοῦ. Οἱ Γραμματικοὶ (ἰδ. Ἀπολλ. περ. συντάξ. σελ. 228) καλοῦσι τὴν σύνταξιν ταύτην σχῆμα *Βοιώτιον* ή *Πιγδαρικόν*, ἵσως διότι οἱ Δωριεῖς ποιηταὶ ἐχρώντο ταύτην συγνότερον. Τὰ τὸν σύνταξιν ταύτην ἐπιδεχόμενα οὐσιαστικὰ εἶνε ὄργανα πραγμάτων, ζτινα πιθανῶς ἐκληπτέα, ὡς καὶ τὰ πληθυντ. οὐδέτερη (ἰδ. §. 364). Πίνδ. Ο. 10, 4 «μελεγάρνες ὥμαιροι νίστέρων ἀρχῇ λόγων τέλλεται, ἔνθιζ ὁ Dissen σ. 124 λέγει «Welckerus ad Hippoactis Frag. 41 notat non comparatos a criticis illius poetae versus hos: «ὁ Δύ' ὥμέραι γυναικίς ἔστιν ἥδισται, ὅταν γαρῇ τις κάκρερη τεθνηκούσιν, quanquam Gaisfordius ad Hephaestion pag. 253 εἰσὶν scribat». ὁ αὐτὸς ἀποσπ. Διθυρ. στίχ. 16 (σελ. 226 Dissen) ἀγεταὶ τὸν ὄργανα μελέων σὺν αὐλοῖς, ἀρχεῖται Σεμέλκων ἐλικάρπους χοροῦ¹⁾. Όμ. οὐρ. εἰς Δημ. 279 «ξενθίζει δὲ κόμαι κατερήροθεν». Ἐν τῷ πεζῷ. ἡ σύνταξις αὕτη ἀπεντάῃ ἐπὶ πλειόνων οὐσιαστ. ίδ. §. 370, 4.

2. Παρὰ τοὺς πεζοῖς ἡ σύνταξις αὕτη εἶνε πολὺ περιωρισμένη, ιδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἔστι καὶ ἦρ, ἀτινα τότε λαμβάνουσι τὸν χαρακτῆρα ἀπροσώπου ἐκφράσεως, καὶ μάλιστα ἐν ἀρχῇ μόνον προτάσεως, ὡς καὶ παρὰ τοὺς ἀρχαῖοὺς γερμ. τὸ it is wol seven jähr (ἰδε Grimm IV. σελ. 225), καὶ τὸ γαλλικὸν il est des hommes, il est sent usages, qui κατ. Σοφ. Τρ. 520 «ἡρ δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες». ἔνθ. καὶ Herm. Εὐρ. Ιω. 1146 «έρηρ δίδυκανται γραμματον τοικιδίνγατ». Ἐπιγρ. παρ' Αἰσχυν. 3, 184* «ἡρ ἄρκοι κάκεινοι ταλαχάρδιοι». Ἡρδ. 1, 26 «ἔστι μετεξέν τῆς τε παλαιῆς πόλιος καὶ τοῦ νηοῦ ἐπτὰ στάδιον». 7, 34 «ἔστι δὲ ἐπτὰ στάδιοι: ἐξ Ἀθύδου εἰς τὴν ἀπαντίον». Πλ. Εὔθυδ. σ. 302, c «ἔστιν ἔμοι γε καὶ βωμοί». πολ. 462, e «ἔστι μέν που καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἀρχοντές τε καὶ δῆμος» ἔνθ. καὶ Stallb. Οὗτω καὶ τὸ γίγνεται 363, a «γεὴ δίκαιοιν εἰναι, ἵνα δοκοῦντι δικαίῳ εἰναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δύσης ἀρχαὶ τε καὶ γάμοι». Οὗτω καὶ ἐπὶ δινοῦν ὑποκειμ. Πλ. Γοργ. 500, d «εἰ ἔστι τούτω μιττῷ τὸ βίω». τὸ παρ' Ἡρδ. ὅμως Θεογν. 321 καὶ 825 ἦρ εἶνε δωρικ. ἀντὶ ἥσαρ· ἵδε §. 210, 6.

ΣΗΜ. 1. Οὗται λέγουσιν οἱ «Ἐλλ. κανονικῶς ἔστιν, οἱ = sunt qui = εἰνι τινες, οἱ ὄποιοι = μερικοί» ίδ. §. 554, 5.

ΣΗΜ. 2 «Ἡ ἀττικ. γρῆσις τῆς συντάξεως ταύτης δὲν φαίνεται ἔξελθοσα τῶν ὄριων τούτων, δηλ. τῆς μετὰ τῶν ἡγεμειών μόνον λίξεων συντάξεως. Κακῶς δὲ εἰς ταύτην ὑπάγεται ἡ σύνταξις τῶν, παρ' Εὐρ. Βχ. 1350 «αἰτι, δέδοκται, πρέσσο, τλήμονες φυγαῖ», διότι τὸ δέδοκται = decretum est κείται ἀπολύτως, τὸ δὲ φυγαῖ προστίθεται ὡς ἀναφώνησις. Πίνδ. Π. 9, 33 «φόδω δ' οἱ κεγείμαται φρένες» καὶ Εὐρ. Ιππ. 1255 «κέχραται συμφοραὶ γῶν κακῶν» τά, κεγείμαται, κέχραται εἰνε γ'. πληθ. πρόσωπ. ἀντὶ κεγείμαται κέχρανται ἀποδοῦται

1) Dissen τ. II σελ. 619 Boeckh. not Crit. εἰς Ολύμ. 8. 8.

τοῦ ν. Ἡδ. §. 214, 5. τὸ δὲ τοῦ Θουκ. 2, 36 «προσέκυνεβάλετο... αἱ νῆσοι» εἶναι γραφὴ φεύδης Ηδ. Popp. Καδ. Γοθ.

§ 368. VIII. Υποκείμ. δυϊκοῦ μετὰ κατηγορούμενού πληθ. καὶ ύποκείμενον πληθ. μετὰ κατηγορούμενού δυϊκοῦ.

Προσημέν. «Οτι ὁ δυϊκὸς κεῖται ἐν κύτῃ τῇ γλώσσῃ, εἰδομεν
ἐν τῇ εἰσιγγωγῇ §. 349, 1. Ἐδημιούργησε δὲ ή γλῶσσα τὸν δυϊκόν.
οὐχὶ διὰ νὰ ἔκφραζῃ τὸν ἀρθρό. δέο, ἀλλὰ τὴν ἔννοιαν τῆς δυάδος¹).
Τὸ ἀνατυπωτικὸν τῆς ψυχῆς ἀποτελεῖ τὴν βέσιν τοῦ δυϊκοῦ. Ἐν τῷ
μετὰ ταῦτα, δτε τὸ γλωσσικὸν αἰσθημα συνειθῆει ἡττον
ζωηρὸν νὰ γίγνηται ὡς πρὸς τὴν κυρίαν σημασίαν τῶν γλωσσικῶν
τύπων, βλέπομεν τὸ πρῶτον τὴν γλῶσσαν μεταχειριζούμενην κύ-
τὸν οὐχὶ σπανίως πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀπλῆς ἔννοιας τῶν δύων. Ἐν τῇ
‘Ομηρ. γλώσσῃ²) ὁ δυϊκός διατηρεῖ πανταχοῦ τὴν πρώτην καὶ ἀληθῆ
αὐτοῦ σημασίαν, ἐπειδὴ τίθεται ἐπὶ ἀντικειμένων ἢ κατὰ τετρύγη
ἐν τῇ φύσει συνδεδεμένων· οἷον χεῖρες, πήγες, πόδες, σύσσε, ὄφθαλμοι,
τέροντε, μηρώ, ἀμώ· ἢ ἐπὶ τοιούτων, ἅτιναν ὑποτίθενται, δτε εὑρί-
σκονται εἰς στενήν καὶ ἀμοιβαίνουν πρὸς ἀλληλούς ἀναρροξά. π. γ. ἐπὶ
δύο ἀδελφῶν (Ε, 548—561. «Ἄτειδα» Α, 16)· ἐπὶ δύο φίλων
(Κάρτωρ καὶ Πολυδεύκη. Γ, 236).· ἐπὶ συζύγων (Ζεὺς καὶ Ἡρά Α,
574· Πρίξιμος καὶ Ἔκκη Χ, 90 κ. τ.λ.)· ἐπὶ συγγενῶν, ἐπὶ κυρίου
καὶ τῶν δούλων κύτοις, καὶ γενικῶς ἐπὶ δύο πρὸς ἀλληλούς συνδε-
δεμένων ἀνθρώπων ἢ ζώων (δύ) ἀνέρε, δύο φύτε, βόε, κύνε, λέοντε)
καὶ τῶν θυσίων. Οὕτω πως ὁ ‘Ομ. συνειθῆει νὰ μεταχειρίζηται
κατὰ δυϊκόν, ἐπὶ δύο ἀντικειμένων συνδεδεμένων πρὸς ἀλληλούς,
ὡς ἀνιτέρω ἐξερήνη, τὰ γίμματα, ἅτινα ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπι-
κοινωνίας ἢ κοινῆς συμποκίεως, ἀμοιβαίνουσι συνδέσεως ἐπιφρίξις καὶ
σχέσεως φιλικῆς ἢ ἐχθρικῆς «Ἀλλήλοισι δὲ τῷγε (Αθήνη κ. Ἀπόλ-
λων) συρρατέοσθη περὶ φηγῷ» Η, 22 «Ἡριγιοὶ δέ τοις Σιμόδεις συμβάλ-
λετοιο ἡδὲ Σκάμανδροις» Ε, 774· «πάρθενος ἡδεός τ’ ἀργίτετοιο ἀλ-
λήλοιον» Χ, 127· «έμαργανόσθητη» δηλ. «Ἐκτωρ καὶ Αἴτες Η, 301,
«Δύ’ ἀνέρες ὄμριασθορ, ωτ’ ἐρίζετοι» Μ, 422. 423. κ.τ.λ. Καὶ
ἐν τῷ ἀττικ. πεδ. λόγ., ἡ γρῆσις τοῦ δυϊκοῦ ἐξακολουθεῖ κανονι-
κῶς διαρρυλάττουσα τὴν πρώτην κύτον σημασίαν π. γ. ἐπὶ ἀδελ-
φικοῦ ζεύγους· οἷον Ξεν. Ἀπομ. «αὐτοὶ μὲν γάρ οὗτοις διάκεισθορ,
ὦσπερ... τῷ χεῖρε». 2, 3, 19 «Ἀδελφῶ γε δὲ θεός ἐποίησεν ἐπὶ
μείζονι ὀφελείᾳ ἀλληλούς ἢ γεῖρέ τε καὶ πόλεις καὶ ὄφθαλμοι»

1. a) Τὸ υποκείμ. κατὰ δυϊκὸν συγγάνκις συντάσσεται μετὰ κα-
τηγορούμενού πληθυντικοῦ «Οταν εἰκών τις» λέγει εὐστόχως ὁ
σοφὸς Οὐμεδέλδος³), παραπτῆ ἀπαξ ἐν τῷ δυϊκῷ, δὲν δύναται εἰμὶ

1) “Id. w. v Humboldt περὶ τοῦ δυϊκ. σελ. 18.—2) Id. G. Blackert comm.
de vi usuque dual. num. ap. Gr. Fasc. T. 1, σελ. 1—3) W. v. Humboldt
über den Dual. σελ. 27.

νὰ συνυπονοῦθῇ καὶ ὁ πληθυντικός». εἰνε μάλιστα ώραίκαν ἐλευθερού-
της τῆς Ἑλλ. γλώσσης, νὰ μὴ παρκιτηθῇ τοῦ ἔχυτῆς δικαίου, τοῦ νὰ
μεταχειρίζηται δηλ. τὸν πληθυντικὸν καὶ ὡς κοινὸν τῆς πληθύος τού-
πον, δικρούλαττουσακ τὸ πλεονέκτημα τοῦ νὰ δηλωτὶ ιδίως τὴν δυνάδαν
ἐκεῖ μόνον, δησου ἀπαιτεῖται ἐμφράσις. Ε, 275 «τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἥ. λ-
θος ἐλαύνοντ? ὧνές ίππους». Μ, 276 «ὦς τώρε προβοῶντε μάχην
ἄπρυνον Ἀχαιῶν». Π, 218 «δύ' ἀνέρες θωρήσσορτο» 337 «τὼ δ'
αὗτις ἔνδεσσι συνέρδημαον». Σοφ. Αντ. 55 «ἀδελῷδα δύο.. αὐτο-
κτονοῦντε τῷ ταλαιπώρῳ μόρον κοινὸν κατειργάσαρτ' ἐπ' ἀλλήλοιν
γεροῖν· νῦν δ' αὖ μόνον δὴ τῷ λελειμένῳ, σκόπει, ὅσῳ κάκιστ' ὀ-
λούγεθ' εἰ.. παρέξομεν» Ἀρρ. ὄρν. 664 «νῷ θεασώμεσθα¹⁾». Εὔρ. Φ. 69 «τὼ δὲ ξυμβάντ' ἔταξαν» οὕτω καὶ ἐν σγέσ. ἐπιθε-
τικῇ Ε, 10 «δύω νίεές» μ, 73 «οἱ δὲ δύω σκύπελοι». Κ, 253
«τῶν δύο μοιράων». Ν, 407 «δύο καρόρεσσι». Φ, 115 «χελύς
πετάτες ἀμφοτέρας» λ, 211 «φίλας περὶ γεῖτε βιδόντες ἀμφοτέρω
κρυπτοῖ τεταρπώμεσθα γόροι». Καὶ ἐπὶ μετοχῶν ἐν ἀπωτέρῃ ἐπι-
θετικῇ σγέσ. λ, 126 «δέο παῖδε.. εἰν ἐνί δίδρῳ ἐόντας». Π, 218 δύ' ἀρέψε
Θωράκισσοντο,.. ἐνι θυμῷν ἔχοντες». Κνονικὰ ὄμως
τὰ δέω δοῦρε, ἀμφω καὶ ἀμφοτέρῳ τέροτε μετὰ πληθυντ. παρὸ²⁾ Ο-
υρῆ³⁾ Εὔρ. Φ. 55 «τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ δύο μὲν ἄρσενας». 377
«καστίγνηται δύο». Θουκ. 1, 93 «δύο ἄγαξαι» 134 «δύο ἀτριάρ-
ται» 2, 79 «τὰς δύο τάξεις». Πλ. πολ. 146, ε «δύο γάσπατα ἔχομένω
ἄλληλοιν». Πρωτ. 355, b «δυοῖν ἀρέψασι». νόμ. 864, b» ἐν δυ-
οῖν γένεσιν. Λυκοῦργ. 86 «δυοῖν ἀνδρῶν» ἐνθι καὶ Maelzner. Δημ.
5, 23 «π.λεονεκτημάτων δυοῖν»³⁾. «Οτι τὸ ἀκλιτὸν δύο σγέδον
πάντοτε μετὰ πληθ. συντάσσεται, ἐξήνθη ἥδη *ἡ* 187, Α. 2, ἐνθι
ἴδ. καὶ περὶ τοῦ παρὸ Θουκ. 8, 101 «δυοῖν ἡμέραις». Ἐνίστε τί-
θενται κατὰ πληθ. καὶ τὸ οὐσιαστικόν, καὶ τὸ κατηγορικὸν ἐπιθε-
τον· ὡς Π, 326 «δυοῖσι καστίγνηται». Περὶ δὲ τῶν δύος φαειρά,
ἄλκημα δοῦρε *ἴδ.* *ἡ* 364. Καὶ τὰ ἀναφορικὰ κατὰ πληθ. ὡς Ξεν.
Ἀπορ. 2, 3, 18 «τὼ χεῖρε, δὲ ὁ θεός ἐποίησεν» Ἑλλ. 5, 4, 19
«τὼ δύω στρατηγῷ, οὖ».

ΣΒΜ. 1. Συγγένετα, μᾶλιστα δὲ παρὰ ποιητας, ὁ δυών. καὶ πληθ. ἐναλλάσ-
σονται, καὶ δίων ἐπιμετοχῶν Α, 621 «τοι διδρῷ ἀπεψύχοντο γιτώνωνταίντε
ποτὶ πνοίην». Πλεύ. Ν, 10, 64 «λαζήροις; δὲ πύδεσσιν ἄρχαρ ἔξικέσθαν καὶ
μέγ' ἔργον ἐμῆταντ' ὠλίων». Πλ. ΕΞΟδ. 273, d «λγειλασάτην γοῦν ἄμφω
βλέψιντες εἰς ἀλλήλων».

2. b) Τὸ ὑποκείμ. κατὰ πληθυντ. συντάσσεται ἐνίστε μετὰ φί-
ματος δινεῦσ, πλὴν τότε μόνον, ὅταν ὁ λόγος ἵνε περὶ δύο ἀντικει-
μένων πρὸς ἄλληλα συνδεδεμένων ἢ ἐν στενῇ σγέσει πρὸς ἄλληλα εύ-
ρισκομένων, ἢ περὶ δύο ζευγῶν *ἴδ.* τὴν προστημέλωσιν. Ἐνίστε φρί-
νεται, ὅτικεται ὁ δυεῖκός ἀντὶ τοῦ πληθυντ., πλὴν μετ' ἀκριθεστέ-

1) *Id.* Fritzsche ad Ar. Thesm. 1158 σελ. 529.—2) *Id.* Spitzner ad Illi. 3,
43, π, 587.—3) *Id.* Lobeck ad Soph. Aj. 1304. Kuhner ad Ξεν. Λν 2, 1, 12

ραν ἐξέτασιν τῶν τοιούτων χωρίων θέλεις τις ἀνεύρει τὴν ἔννοιαν τῆς δυάδος ἀπλουστάτη δ' εἰνεὶ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ ἔννοια τῆς δυάδος ἀρκούντως δηλοῦται διὰ τῶν, δύω, ἄμφω. ἀμφότεροι. Ε, 10 «δύω δὲ οἱ νέες ἥστηρ». Υ, 158 «δύο δὲ ἀνέρες ἔξοχοὶ ςριτοι ἐξ μέσου ἀμφοτέρων συντίηγρ μεμυῶτε μάχεσθαι». Ἀρρ. Πλ. 608 «ὑμεῖς (ὑμ. ἀμφότεροι) γ' ἔτι μ' ἐνταῦθι μεταπέμψθον»· (συγκ. μετὰ μετοχή κατὰ δυϊκ. Ἀρρ. ὅρν. 4 «ἀπολούμενή ἀλλως τὴν ὁδὸν προφορούμενω). Πλ. πολ. 478, α «δυνάμεις δὲ ἀμφότεραι ἔστοι, δύξα τε καὶ ἐπιστήμην». Καὶ Δ, 452 «ώς δὲ τε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι φέρετες ἐς μισγάγκειν συμβάλλετον ὅρμους ὅδωρ «ἐνθα κάλλιστα τὸ μὲν πρῶτον κατὰ πληθ., ἐπειδὴ οἱ δύο ποταμοὶ ἀντιθέτως ἔρουσιν, τὸ δὲ δευτέρον κατὰ δυϊκ., ὅστις δηλοῖ τὴν ἔνωσιν ἀμφοτέρων. Ψ. 393 «κί δὲ οἱ ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτηρ» = ζεῦγος ἵππων 417. 446. Θ, 185 «Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαρογε, καὶ Αἴθων Λάκμηπε τε διε, νῦν μοι τὴν κοιμιδὴν ἀποτίνετο» (δύο ζεύγη· προσοχῆς ἀξιον εἰνε, ὅτι ἡ σύνδεσις τοῦ μὲν πρώτου ζεύγους γίγνεται διὰ τῶν τέ, καὶ, τοῦ δὲ δευτέρου διὰ τοῦ τέ, ἀμφότερος δὲ τὰ ζεύγη διὰ τοῦ κατ). Οὕτω μεταχειρίζεται ὁ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 342 τὸν δυϊκ. σφῆραν ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοῦ Οἰδίποδος τέκνων, διότι τὰς δύο κόρρες ἀντιτίθησι πρὸς τὰ δύο ἄρρενεν. Π, 371 «πολλοὶ δὲ ἐν τάξφῳ ἐρυσάρματες ὀκνέες ἵπποι ἀξιατ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίποτος ἔρματ' ἀνάκτων», καὶ Ρ, 427 «ἵπποι δὲ Αἰακίδο μάχης ἀπάνευθεν ἔοντες, κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθηρ ἡνίοχοιο ἐν κονίησι πεσόντος» (οἱ ἵπποι νοοῦνται παρὰ τοῦ ποιητ. ἀνὰ ζεύγην). θ, 48 «κούρῳ κρίθεντε δύο καὶ πεντήκοντα βήτην;» τὸ βήτηρ δὲν ἀναρρέσται εἰς τὸ πεντήκ. ἀλλ' εἰς τὸ κούρῳ κριθέρτε δύω ὡς καὶ πρότερον 35 «κούρῳ δὲ δύω καὶ πεντήκοντα». Ιδ. Ἀπόλλ. περ. Ἀντων. σελ. 109. «Οὐ. ὅμν. εἰς Ἀπόλλ. 456 «τίθοι οὔτως ἥσθον τετιηότες οὐδὲ ἐπὶ γαῖαν ἐκβῆται οὐδὲ καθ' ὅπλα μελάνινης νηὸς ἔθεσθε» καὶ 487 «ἄλλ' ἀγεθή, ὡς ἡν ἐγὼ εἴπω, πείθεσθε τάχιστακις ιστίκι μὲν πρῶτον κάθετο, λύναρτε βοείκις». 501 «ἔργεσθαι θ' ἔμοι καὶ ἱππικήνον ἀειδεῖν, εἰσόκες χῶρον ἵκησθορ, ἵνεξετε πίονας νηόν» (ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὅμιλετο ὁ Ἀπόλλων πρὸς τοὺς κωπηλάτας, τοὺς ὅποιούς πρέπει τις νὰ νοήσῃ ὡς καθημένους εἰς δύο σειράς, τὴν δεξιὰν δηλ.). καὶ ἀριστερ. τοῦ πλοίου πλευράν). Αἰσχυλ. Εὔμ. 245 «ὅρχ, ὅρχ μάχλ' αὖ, λεύσσετο πάντα» = ὁ χορὸς ὅμιλετ πρὸς ἔκυτὸν ἐκ δύο σειρῶν συνιστάμενος (ἥμιχορίων), ἀλλοι ἀλλως τὸ χωρίον τοῦτο ὑπολαμβάνουσιν ἵδ Wellauer. Πινδ. Ο, 2, 87 «μακρόντες δὲ λάθροι παγγλωσσίᾳ κόρκκες ὡς, ἀκραντα γαρέστορ Διός πρὸς ὅρνιγκι θεῖον» = qui autem didicerunt inepte loquaces ut corvi inutili clamore certant adversus Jovis aquilam» ὑπὸ τὸ γαρέστον νοεῖ ὁ ποιητ. τὸν Σιμωνίδην καὶ Βακχυλίδην· ἵδ. τοὺς Σχολικοτ.¹⁾.

1) Ἰδ. Dissen ad Pind II σελ. 439. Ἑκδ. Goth.

Πλ. Θεοτίτ. 152, ε «περὶ τούτου πάντες ἔξῆς οἱ σοφοὶ πλὴν Πικρομενίδου Ἑγυμφέρεσθον, Πρωταγόρες τε καὶ Ἡράκλειτος καὶ Ἐμπεδοκλῆς καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι»¹ ἐνταῦθα κατὰ Stallb. μνημονεύονται δύο φιλοσοφικά σχολαῖ, εἰς τὴν μίαν τῶν ὅποιων ἀνήκουσιν ὁ Ἡράκλειτος καὶ Πρωταγόρες, εἰς δὲ τὴν ἑτέραν ὁ Ἐμπεδοκλῆς²). Οὕτω καὶ E, 487 «τότη δ' ἔστηκες, ἀτὰρ οὐδ' ἀλλοιοι κελεύεις λασίοις μενέμεν.., μάτιως, ὡς ἀψίσι λίνου ἀλόρτε πανάγρου ἀνδράσι δυσμενέσιν ἔλωρ καὶ κύρικ γένησθε», ἀλόρτε δῆλ. σὺ καὶ ἄλλοι λχοί. (Ἡ τοῦ Σχολικοτ. ἔξηγησις «ὑμεῖς καὶ αἱ γυναῖκες» εἶναι λίχν ἔξεζητημένη. Τὸ τοῦ A, 567 δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, ἐπειδὴ τὸ ἴστρον εἶναι αἰτιατ. καὶ συνδέεται μετὰ τοῦ ἐμὲ). Δυτικολωτέρα εἶναι ἡ ἔξηγησις τοῦ διηκονοῦ εἰς τὸ 1, 182 καὶ 193. Φάνινεται δῆλ. πρεσβεία πρὸς τὸν Ἀγιλλέαν ἀποσταλεῖσα ἐκ πέντε προσώπων συγκειμένη, οὕτω 167 «Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα διάφιλος ἡγησάσθω, καύταρό ἐπειτάτο Αἴγις τε μέγχεις καὶ δῖος Ὁδυσσεύς» κηρύκων δὲ Ὁδίος τε καὶ Εὔρυθάτης ἥπις ἐπέσθων³. ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα 188 «τὼ δὲ βάτηρ παρὰ θίνα. Θαλάσσης». Ἐνταῦθον ὁ ποιητὴς φάνινεται, διτὶ θεωρεῖ ὡς κυρίως πρέσβεις τὸν Αἴγιντα καὶ Ὁδυσσέαν, τὸν δὲ Φοίνικα, ὡς δὲ Nitsch εἰς Όδ. 8, 34 λέγει, ὡς φιλικὸν δευτερεύοντον πρόσωπον, ἔνθι προστιθέται καὶ τὸ ἡρθέν ἔντοῦ 168 «Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα.. ἡγησάσθων» καὶ λοιπὸν ἡ πρεσβεία πορεύεται ἐν τριπλῇ σειρᾷ, περῶν δὲ Φοίνιξ, ἐπειταὶ οἱ κυρίως πρέσβεις, Αἴγις καὶ Ὁδυσσεύς, καὶ τρίτον οἱ δύο κήρυκες, οἵτινες εἶναι δευτερεύοντας ἐπίστοις πρόσωπα καὶ ὡς ἀπλοὶ ἀνόδουθοι· ἀφοῦ λοιπὸν ἡ πρεσβεία ἔρθεται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγιλλέως ἔξκοιλουθεῖτο ποιητὴς 192 «τὼ δὲ βάτηρ προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὁδυσσεύς», ἔνθι ὁ διυτικός ἀναρρέεται εἰς τὸν Φοίνικα καὶ Αἴγιντα, ἐπειδὴ δὲ Ὁδυσσεύς προπορεύεται (225) ὡς ἡρτῷος τῆς πρεσβείας⁴). Οἱ δὲ στίχοι Θ, 73 καὶ 74 «αἱ μὲν Ἀγκιδῶν κῆρες.. ἔξεσθην, Τρώων δέ.. ἔρθεν» διακίνως θεωροῦνται ὡς μεταγενεστέρα προσθήκη, ἵδ. Spitzner, ὅτε θεοῖς καὶ εἰγένεται ἐκλείψει ἡ ἔννοια τῆς δικαιοροθείας τοῦ διυτικοῦ, ἀπὸ τοῦ πληθ., διότι ἡ ἔννοια τελειώνει διὰ τῶν τοῦ 71 λέξης. «ἕπε δικισμὸν ἡμεῖς Ἀγκιδῶν», οἱ δὲ ἐπόμενοι στίχοι περιέχουσιν ἀνωφελῆ ταῦτολογίαν. Ἐν τῷ παρ' Ἡρ. 7, 140 χρησιμῶς «ἄλλη ἵτορ ἔξι διδύτοιο κακοῖς δὲ ἐπικιδίνητε θυμὸν» δὲ διυτικός ἀναρρέεται εἰς τοὺς κακοὺς καὶ κακούς γενηστηρικούμενους, ἵδ. Rähr ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ.

3. Συγνοτάτη εἶναι ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ διυτικοῦ εἰς τὸ πληθ. καὶ τὰνάπαλιν. Περίεργος οὐχ ἡττον εἶναι ἡ πρώτη περίπτωσις,

1) δ Disser ad Pind σελ. 39· ἐκλαμβάνει τὸν διυτικόν. ἐκ τῆς ἀντιθέσης, τῶν ποιητῶν καὶ φιλοσόφων.—2) Διν ἀναγνωρίζων (δ Κύνερ.) δις ὅρθιν τὴν ιδέαν τοῦ Blackerts ἐν τῷ αὐτῷ χωρ. 54 λέγοντος: «hunc locum (182) malam et perversam imitationem esse illius primae legationis, de qua agitur A, 327.

περὶ οὐδὲ. τὴν προσημ.—α) «Ἄρ' ἀρέρε θωρῆσσορτο, Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἔνx θυμὸν ἔχοντες» Π., 218. «Ἄρδρ' ὁρώ κρατερῷ ἐπὶ τοῖς μεγισταῖς μάχεσθαι, Λν' ἀπέλεθρον ἔχοντας» Ε., 244· «Ἀγροτέρῳ δ' Αἴγυντε κελευτιῶντ' ἐπὶ πύργων πάντοτε φοιτήτην μένος ὀτρύνοντες Ἀγαῖῶν», ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα «νείκεον» καὶ «ἰδοιεν» Μ., 265. «Δαιψηροῖς; δὲ πόδεσσιν χραρέξκεσθαι καὶ μέγχες ἔργον ἐμήσκντ' ὀκέως» Πίνδ. Ν. 10, 64. «Βαδίζουμεν κανοῦν ἔχοντες.. πλανώμεθα ζητοῦντες τόπον.., δποι: καθιδρυθέτε διαγειρόμεθ' ἣν» Αρρ. ὄρ. 42· «ἔγειλασάτηρ ἅμφω βλέψατες εἰς ἀλλήλων» Πλ. Εὐθύδ. 273, d. «κίρεσιν εἰλέτηρ τε καὶ διεπράξατο» Φαίδρ. 256, c, ἔνθ. καὶ Stallb. «Νὰ καταβάντε εἰς τὸ Νυμφῶν νηῦμα ἡκούσαμεν λόγων» 278.—b) «τοὶ δὲ ιδρῶ ἀπεγύρχοτο χιτώνων στάρτε ποτὶ πνοιήν.. αὐτῷ ἐπειτά ἐς κλισίνην ἐλθόντες.. καθίζον» Α., 621. «Καλέσατε δὲ τε Κριτίκς καὶ διαρικλῆς τὸν Σωκράτην τὸν τε νόμον ἐδεικνύτηρ αὐτῷ καὶ τοῖς νέοις ἀπειπέτηρ μὴ δικλέγεσθαι» Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 33· ίδ. καὶ 1. 2, 18. 24. 2. 3, 18.

ΣΗΜ. 2. Περὶ τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως παρατηρητέα καὶ τὰ ἔξις·

Οἱ δύοι. τῶν, τῶ, τοῖν, τῷδε, τούτῳ, τούτοιν λογίζονται παρὰ τοῖς ἀττικ. καὶ δρεσινά καὶ θηλυκά, εἰνα δηλ. γένους κοινοῖ Θουκ. 5, 23 «ἄργει τὸν πόλεσσον». Ξεν. Κύρ. 5, 5, 2 «τῷ γυναικεῖ». 1, 2, 11 «τῷ ἡμέρᾳ καὶ «μίαν ἄμφω τούτων τῷ ἡμέρᾳ λογίζονται» Ἀπομν. 2, 3, 18 «τῷ γειτρῷ» Πλ. πολ. τ. 410, ε «τούτων τοῖς φύσεσσι». Φιλό. 71, ε «τοῖν γενεσέοιν» Νόμ. 898, α «τούτοιν τοῖν κινητάσιον». Ισοχρ. 4. 17 «τῷ πόλεσσον τούτῳ». Οὔτω καὶ 8, 116, 12, 156, 157. Σοφ. Ἀντ. 561 «τῷ πατέρε φημι τῷδε» (Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην). (Περὶ τῶν ἀπαντώτων ἐνίστεται τόπων τὰ, ταῖν, τάδε, ταῖνδε, τάττα, τατταῖν Ζ. 8, 172, Α. 3). Πλήν ἀλλὰ καὶ ἄλλας ἀντων. καὶ ἐπιθετα μάλιστα, δις καὶ μετοχαῖ, διπλαρμάδιονται ἐνίστε γένους κοινοῖ. Οὔτως ἡ ἀναφορικὴ ὁ ἀντὶ ἡ Σοφ. ἌΠλ. 978 «θεωθε τῷδε τῷ καστρήτῳ» (Πηλίκτρ. καὶ Χρυσόβεβμιν), φίλοι, ὃ τὸν πατρόνον σίκουν ἔξισωσάτην, δις.. ψυχῆς ἀρειδήσαν τε προστάτην φύουσιν, Οἰδ. Κολ. 1674 «νῦν (δηλ. Ἀντιγόνη καὶ Ἰσμήνη), διττες.. πόνον ἔμπεδον εἴγομεν (οὕτω γράψ. ὁ Badham ἀντὶ ὅ τιν). Εἰρ. Ἰερ. 140 «πατέρες» ἔμως = τὰς ἔμας κόρες. Αἰσχ. Π. 187 «ἀρμασιν ὅποι ζεῦγνοιν αὐτῶν δηλ. δύο γυναικεῖ. (Ἀλλὰ καὶ Σοφ. Ἀντ. 770 «ἄμφω γέροις αὐτεῖ» (Ἀντιγ. καὶ Ἰσμ.) καὶ κατακτεῖται νοεῖσθε;) Ἀνδροκ. 1, 113 «αὐτῶν τῷ θεῷ» δηλ. Δημητρ. καὶ Περσεφ., ἀμέσως δὲ ἐπάγεται καὶ «αὐτούτῳ τοῖν θεοῖν». (Ἀλλὰ καὶ αὐταῖν Σοφ. Οἰδ. Κ. 446. Ἀρρ. Θεο. 950) Ισοχρ. 4, 139 «τοῖν πολέσιν ἀμφοτέροιν». Πλ. νόμ. 777, ε «δύο δηλ λείπεσθον μόνων μηγανά», Εἰρ. ΠΗλ. 1064 «ἄμφω ματαῖν Κάστορός τ' οὐκ ἀξίως» (τὸ μάταιος ἄλλως εἶνε πολλάχις γένους κοινοῖ). Ιδίως μάλιστα αἱ μετοχαῖ, αἱ ἀναφορέμναι εἰς οδοιςτικὸν ἐν ἀπωτέρῳ ἐπιθετικῇ σχέσεις, καὶ διπλαρμάδιονται εἰς τοῦ Ομήρ. Θ, 455 «οὐκ ἀν τῷ διμετέρων ὄχέων πληγέντε κεραυνῷ ἄντες»; «Ολυμπον πέσθον» (Ἀθηνᾶ καὶ Ἡρα). Ποσ. Ἐργ. 195 «λευκοῖσιν ψαρέεσσι καλυψαμένων γρόσα καλόν, διθανάτων μετὰ φύλον ήτον προλιπόντις» διθυρώπους Αἰδώς καὶ Νέμεσις. Ξεν. Ἀπομ. 2, 3, 18 «δισκερε εἰς τὸν γειτρόν, ἂς δὲ θεός ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἐποίησεν, ἀφεμένων τούτου τράποιντο πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλων». Σοφ. ΠΗλ. 1003 δρά κακῶς; πράξασοντες μὴ μείζω κακῶν κτητούμεθα» (Ἀντιγ. καὶ

Ίσμ.). Εύρ. Ιππ. 386 «οὐκ ἀν δύ» (δηλ. αἰδὼ) ἡστην ταῦτ' ἔχοντες γράμματαν. Περίεργον μὲν εἶναι τὸ Σοφ. Οἰδ. Κ. 1676 «ἀλλόγνωτα παροίσουν (=narralimous, οὐδὲ διηγήθωμεν δηλ. ή Ἀντιγ. καὶ Ίσμ.) ιδόντες καὶ παθούσας», διράζον δμος; διότι τὸ μὲν πρώτον ιδόντες εἶναι ἀπλῶς; προσωπικόν. τὸ δὲ παθούσας ἔξιρει σαρξ; τὸ θῆλυ γένος; διό τὸ ξενο λόγου ὁ Schneidew. παρεδήγηθη τὴν διέρθυσιν τοῦ Brunck παθόντες. Πλ. Φαιδρ. 237, d «ἡμῖν ἐν ἐκάστῳ δύο τινέστερον ιδέα ἔργοντες καὶ ἔργοντες, οἷν ἐπέρμεθα» ἔνθα καὶ Heindorf.

§ 369. ΙΧ. Ελκτικειδής συμβωνία τῶν τύπων.

1. a) Τέλη ἀρτωνυμ. δεικτ. ἡ ἀραροφ., κατηγορίευτος ἔνεκα τοῦ συνδέσμου εἶναι ἡ ἔνος τῶν συνδεσμειῶν ἥρμάτων (§. 355), χυκφέρηται εἰς οὐσιαστικὸν οἱ μὲν Γερμανοὶ μεταγειρίζονται τὸ οὐδ. das, ὑπολαχυέγνοντες τὴν ἀντωνυμίκην ὡς γενεκόρ τι καὶ ἀσρίστος ἄνευ ἀναρροφῆς πρὸς τὸ οὐσιαστικ. ίδ. σφι. 2. ἡ Ἑλλην. δημως γιῶσσα, ὡς καὶ ἡ Λατιν., δι' ἐγέλξεως τιος ἡ ἀρμοιωσας ἀρομοιοτ τὴρ ἀρτωνυμ. πρὸς τὸ εἰς δὲ ἀποδίδεται οὐσιαστικὸν κατὰ γέρος καὶ ἀριθμού· τὸ αὐτὸν συμβέβινει καὶ ὅταν ἡ ἄντων. Της ἀλλης πτωτεως, συγνότατα μάλιστα, ὅταν κηται, κατ' αἰτιατ., καὶ ἔξαρτηται ἀπὸ ἡμίματος κλητικοῦ· «παρὰ τῶν προγεγνημένων μανθάνετε· αὕτη γάρ ἀρίστη διδασκαλία» Ξεν. Κύρ. 8. 7, 24· «ταῦτης οὐσίας φύσεως ψυγῆς» Πλ. Φαιδρ. 245, e = ἐπειδὴ αὕτη εἶναι ἡ φύσις τῆς ψυγῆς = quum haee sit natura animi «ψυγῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτον αὕτη τις λέγων οὐκ κλεγούνεται» ίδ. Stallb. = dicens animi naturam atque rationem hanc ipsam (sc. ut se ipse moveat) esse. «Οὕτοις Ἀθηναῖοι δίκιην αὐτὴν καλοῦσι, ἀλλὰ γροκόν» Εὐθύδ. 2, a· «(τοῦτο δηδών δέουμεν) σκοπεῖν εἰ δίκιαι λέγω ἡ μή δικαστοῦ μὲν γάρ αὕτη ἀρετή, ἀρτοφος δὲ ἀληθῆ λέγειν». Ἀπολ. 18, a «οἱ παλαιοὶ ταῦτην φύσιμην παρέδοσκεν, ὡς ἐξ ἔνος καὶ ἐκ πολλῶν ὄντων τῶν ἀεὶ λεγομένων εἶναι» Φίλη. 16, c = hanc nobis famam tradidurunt, quaecunque dicerentur esse, ea ex uno et multis constare Stallb. «Εάν τις φίλος μοι γενόμενος εὖ ποιεῖν ἔθελη, οὗτός μοι βίος ἔσται» Ξεν. Απομν. 3. 11, 4. = hic mihi est **victus** «τίνας τούτους (δηλ. τοὺς νόμους) νομίζεις;» = ὡς τί πρᾶγμα θεωρεῖς τοὺς νόμους τούτους; 4. 4, 13· «πάντες οὗτοι νόμοι εἰσίν, οὓς τὸ πλῆθος ἔγραψε» 1. 2, 42· μετὰ τῶν σημ. Kühner καὶ «τὸν νέον οὔτον σὺν τῇ καλάρη ἀποκείμενον (εὔρισκον)· ζεσκεῖται αἱ πλείσται» Αν. 5. 4, 27 ἀντὶ τὰ π.λείστα.

2. Καὶ δημως συγνότατα ἐν ταῖς ἑνεβίσκους περιπτώσεσι πιθέκσιν οἱ «Ἑλληνες καὶ τὸ ἐρεικὸν οὐδέτερον. «Τοῦτο (δεῖ) νομίζειν ἡδίστην εὐωχίαν εἶναι, τοὺς συμψήσθαι μέλλοντας ὅτι βελτίστους παρακοεύσκειν» Ξεν. Κύρ. 5. 2, 19. «Ιεδαχιμονίκην τοῦτο νομίζω, τὸ πολλὰ ἔχοντα πολλὰ καὶ δυπανῆν» 8. 3, 45. «Μόνον δὴ τὸ αὐτὸ κινοῦν οὔποτε λήγει κινούμενον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀλλοις, ὅτα

κινεῖται, τοῦτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ κινήσεως» Πλ. Φαίδρ. 245, ε· περ μεταρράζει ὁ Κικ. Tusc. 1 §. 53 «solum igitur, quod se ipsum movet, nunquam ne moveri quidem desinit, quin etiam ceteris, quae moventur, hic fons, hoc principium est movendi.) «Τοῦτο δέ ἐστιν ἀνάμνησις» 249, ε· ἔνθ. καὶ Siallb. «τοῦτο πῶς οὐκ ἡμερίζεις ἐστιν;» Ἀπολ. 29, α· «Ἐστι δὲ τοῦτο τυρχανή;» πολ. 344, 2. «τοῦτο ἐστιν δικαιοσύνη» 432, b. «Νομίζει τοῦτο εὐεσθεῖκα εἶναι, τὸ τὴν μητέρα μὴ προδοῦναι» Ἀντιρ. 1, 5. ὑπερβολὴ γὰρ ἀδικίας τοῦτο γε» Δημ. 18, 16' τὸ μὲν ὑδέτερον τῆς ἀντων. παρίστηται τὴν ἐννοίαν ὡς τι γερουσία, ἡ δὲ ἀφομοιόσα ἔχεται ἀντων. πρὸς τὸ οὐσιαστικὸν δηλοῖ τὴν ἴδεστητα τοῦ ἀντικειμένου. Διὸ παρουσιάζονται περιπτώσεις, ἐν αἷς οὐδόλως ἐναλλάξσονται κί ἐκρήσεις κατέκι πρὸς ἀλλήλας, οὔτω π. χ. εἰς τὰς ἐρωτηματ. ἀντων., ὅταν ἐρωτῶ, τί ἐστι φθέρος; ζητῶ νὰ μάθω τὴν οὐσίαν τοῦ φθόνου· ὅταν δέ, τίς ἐστι φθέρος; ἐρωτῶ διὰ τὴν ἴδεστητα τοῦ φθόνου δηλ. ποίου εἴδους φθόνου είνε ὁ φθόνος οὗτος· οὕτω καὶ λατινοὶ quid est invidia? καὶ quae est invidia? Τὸ καῦτο συμβαίνει καὶ ὅταν τὸ οὐδέτερ. τῆς ἀντων. τίθηται κατ' αἰτιατ. μετὰ τῶν κλητικῶν καὶ ὄμοίων ἕρμάτων Πλ. Γοργ. 489, d «τί ποτε λέγεις τοὺς βελτίους;» ἔνθ. καὶ Stallb. Πλ. πολ. 463, a. Κρκτ. 390, ε· «τὸν δὲ ἐρωτῶν καὶ ἀπορίνεσθαι ἐπιστάμενον ἀλλο τι σὸν καλεῖς ἡ δικλεκτικόν;» Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνικ. οὐδετέρ. κατέται ἐνίστε τὸ πληθυντικὸν οὐδέτ. «Ταῦτα νόμος ἐστι» Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 43. «Ἐγωγέ φρημι ταῦτα μὲν ὅλυκρίας είναι» Ἀν. 1. 3, 18'. ίδ. καὶ §. 370, 1. Ἐνίστε δὲ καὶ οὐδέτερον ἐπίθ. ἀναφέρεσται εἰς ἀρσενικ. ἡ θηλυκ. οὐσιαστικόν, τῆς ἐννοίας τούτου γενικῆς ὑπολαρβίκνομένης (οὐσίαν δηλ. ἡ πρᾶγμα δηλούσης) Πλ. Τίμ. 41, ε· «ὅτι γένεσις πρώτη μὲν ἔσοιτο τετχγμένη πᾶσιν», ἀν καὶ προϋπάρχει ψυχάς¹⁾). Προσέτι κατέται πάντοτε οὐδέτ. δεικτ. ἡ ἀναρ. ἀντωνυμίας, ὅταν προσδιορίζεται ἀκριβέστερον διὰ προστιθεμένου προσθετικ. προσδιορισμοῦ. «Οὐ τοῦτ' ἡν εὐδαίμονία, ὡς ἔοικε, κακοῦ ἀπαλλαγὴ» Πλ. Γοργ. 478, ε· «τούτου τιμῶμει, ἐν πρωτανείᾳ σιτήσεως» Ἀπολ. 36, ε. πολ. 583, ε· «δὲ μεταξὺ ἀμφοτέρων ἔρχεται εἰναι, τὴν ἡσυχίαν, τοῦτο ποτε ἀμφότερος ἐσται, λύπη τε καὶ ἥδονη».

3. b) Ἐάν τὸ κατηγορούμενον ἡνε οὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ συνδετικ. εἶναι ἡ ἕρματος συνδεσμοειδοῦς (§. 355), τὸ ἕρμα συμφωνεῖ συγχάρ. ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν.¹⁾ συνήθως, πρὸς τὸ πλησιέστερον κείμενον οὐσιαστικὸν δυνάμει τῆς ἐγέλεξεως ἡ ἀφομοιώσεως. Ἡρδ. 1, 93 «ἡ μὲν δὲ περιοδος... εἰσὶ στάδιοι εὖς». 3, 60 «τὸ μῆκος τοῦ ὀργάνωτος ἐπὶτὰ στάδιοι εἰσι» 2, 15 «καὶ Θῆσαι Αἴγυπτος ἐκα-

1) Ήδ. Ματθ. II § 439, Σημ. 2 καὶ Stallb. εἰς τὸ γωρίον τοῦτο.

λέετο». Αἰσχυλ. Χοη. 319 «Χάριτες δ' ὅμοίως κέκληγται γόδος εὐ-
κλεής προσθοδόμοις Ἀτρείδαις» (ὑποκείμ. εἰνε τὸ γόδος, μέρος δὲ τοῦ
κατηγορούμ. τόχάριτες). Θουκ. 3, 112 «ἔστεν δέω λόγῳ ή Ἰδομένη
ὑψηλῷ». 4, 102· «τὸ χωρίον τοῦτο, διπερ πρότερον ἐννέα ὅδοι ἐ-
καλοῦντο». Ἰσοκρ. 4, 67 «ἔστι γάρ ἀρχικώτατα τῶν ἔθνῶν καὶ
μεγίστας δυναστείς ἔχοντας Σκύθαι καὶ Θρᾷκες καὶ Πέρσαι». Πλ.
Γοργ. 502, ε «λόγοι γῆγορται τὸ λειπόμενον ἔνθ. καὶ Heindorf
καὶ Stallb. πολ. 4, 422, ε «έκάστη αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολ-
λαι ἔνθ. καὶ Stallb. Δημ. 27, 11 «τῶν χρημάτων τὸ κεφάλαιον
πλέον ἡ ὄντω τάλαντα καὶ τριάκοντα μιατὶ γῆγορται» (οὗτω
κατὰ Becker, ἀντὶ τοῦ κοιν. γῆγορται). 31, 7 «ἡ προῖξ ὁδονό-
κοντα μιατὶ γῆγορται». Τὸ αὐτὸ συμβάνει καὶ ἐν τῇ μετοχικῇ
συντάξῃ, ἐπειδὴν ἡ μετοχὴ δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸ οὐσιοτικ., πρὸς δὲ
αὕτη ἀποδίδεται ἐν ἀπωτέρῳ ἐπιθετικῇ σχέσει, ἀλλὰ πρὸς ἄλλο
τι, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὸ κατηγορούμενον. Εὔρ. Τρ. 1221 «σὺ τ', ὁ
ποτ' οὖσα καλλίνικε μυρίων μῆτερ τροπάριν, Ἐκτορος φίλον σά-
κος». Ἡρδ. 3, 103 «ἡ λέανικ, ἐὸν ἴσχυρότατον, ἀπαξὲ ἐν τῷ βίῳ
τίκτει ἔν». Θουκ. 5, 4 «κατελαμβάνουσι Βρικιννίας, διὶ ἔρυμα ἐν
τῇ Λεοντίνῃ». Ξεν. συμπ. 4, 44 «τὸ ἀβρότατόν γε κτήμα, τὴν
σγολήν, ἀεὶ ὅρχτέ μοι παροῦσαν». Πλ. νόμ. 735, ε «τοὺς μέγιστα
ἐξημαρτηκότας, ἀνίκτους δὲ ὄντας, μεγίστην δὲ οὖσαν βλάβην πό-
λεως, ἀπαλλάξτειν εἴωθεν (οὖσαν ἀντὶ ὄντας). Παρμ. 134, b «πάν-
τα, ἂ δὴ ὡς ἰδέεις αὐτὰς οὖσας ὑπολαμβάνομεν». Πρωταργ. 354, ε
«τὴν ἡδονὴν διώκετε ὡς ἀγκύθων ὥρ (ἀντὶ οὖσας)» καὶ Stallb.
359 d «τὸ ἡπτώ εἰναι ἔχυτοῦ εὐρέθη ἀμαθίζ οὖσα». Παρμ. 153
a «τὴλλα τοῦ ἔνος, εἰπερ ἔτερος ἐστιν, ἀλλὰ μὴ ἔτερον, πλείω ἐστι
ἔνος· ἔτερον μὲν γάρ δὲ ἐν ἀνεΐν (ἀντὶ ὄντα ἀναρροικ. πρὸς τὴλ-
λα τοῦ ἔρδος) ἔτερος δὲ ὄντας πλείω ἔνος ἐστι καὶ πλῆθος ἢν ἔχοι».
145, c «ἡ μὲν ἄρχ τὸ ἐν ὅλον ἐν ἄλλῳ ἐστιν, ἡ δὲ τὰ πάντα μέρη
ὄντα (ἀντὶ διὶ ἀναρροικ. πρὸς τὸ ἔρ) τυγχάνει, αὐτὸ ἐν ἔχυτῷ».
Οὗτω καὶ ἐπὶ παρομοιώσεων Πλ. πολ. 485, d «ὅτῳ γε εἰς ἔν τι αἱ
ἐπιθυμίαι σφόδρᾳ ἔπειπιν, ἵσμεν που, ὅτι εἰς τὴλλα τούτῳ ἀστε-
νέστεροι (δηλ. εἰσίν), ὕσπερ ἔειμα ἐκεῖτε ἀπωχετευμένοι (ἀντὶ
ἀπωχετευμένοι)» καὶ Stallb. iδ. καὶ Κικ. Br. ε 75 «omni ornatu
orationis tanquam veste detracta». Ενίστε τὸ αὐτὸ συμβάνει
καὶ ἐπὶ τῶν προσθετικ. προσδιορ. Αἰσχυλ. 3, 133 «Θῆσαι, πόλις ἀ-
στυγείτω, μεθ' ἡμέρων μίκην ἐκ μέσης τῆς Ἐλλάδος ἀνήρπασται».

4. c) Ἐὰν ἀραγορικὴ ἀντω. συνδέηται μετὰ κατηγορικοῦ κατ'
ὑρομαστικὴν οὐσιαστικοῦ διὰ τοῦ συνδετικ. εἶται ἡ τῶν συνδεσμοει-
δῶν παθητικῶν (§. 355), συμφωνεῖ πολλάκις, ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν.
τοῦτο συνήθως, πρὸς τὸ κατηγορικὸν οὐσιαστικὸν κατὰ γένος καὶ
ἀριθμὸν δυναμέει τῆς ἐλέξεως ἡ ἀρομοιώσεως, καθόσον τοῦτο θεωρεῖ-
ται ὡς τὸ σημαντικώτερον. Τὸ αὐτὸ συμβάνει καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικ.,
ὅταν τὸ ἥπικ τῆς προτάσεως ἡνε μεταβατικὸν δ, 691 «οἵος Ὁδος-

οεὶς ἔστε..., οὕτε τινας ἔρξεις; ἔξαίσιον οὕτε τι εἰπών ἐν δήμῳ, η τ' ἔστι δίκη θείωνθεπιλείσιν». Οὔτω καὶ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ φράσει: «ἡ θέριμος ἔστιν π. γ. 1, 268 «ίκόμεθ», εἴ τι πόροις ξεινήσιον..., η τε ξείνων θεμιτὸς ἔστιν.» Θ., 134. 276. Ψ., 581. Ω., 652, μετὰ Spitzner ad Hesec. II. Ηρδ. 2, 17 «ἡ ὁδὸς πρὸς ἡῶ τρέπεται, τὸ καλέεται Πηλούσιον στόμα» 5, 108 «τὴν ἔκρην, αἱ καλεῦνται κληῆδες; τῆς Κύπρου». 7, 54 «Περσικὸν ξίφος, τὸ ἀκινάκην καλέουσι». Πλ. Φίλ. 29, ε «τεκτὸν δὴ λαβὲ καὶ περὶ τοῦδε (οὐδέτε.), θερ κόσμον λέγομεν» μετὰ Stallb. Φιλδρ. 255, ε «ἡ τοῦ βεύματος ἐκείνου πηγὴ, δι τιμεῖσον Ζεὺς Γρανυμήδους ἐρῶν ὀνόματε». Φίλ. 40, α «λόγος μήν εἰσιν ἐν ἑκάστοις ἡμῖν, ἀς ἐλπίδας ὄνομαζομεν». ίδ., καὶ Δημ. 29, 31.

5. d) Οὔτως ἐνίστε δυνάμει ἐλέξεως ἡ ἀφομοιώσεως καὶ ἡ ἀγρ. ἀττων., δι ταν κύτη δὲν ἔπηται ἀμέσως μετά τὸ οὐσιαστικὸν κύτης, ἀλλὰ κατέται μετά κατηγορικὸν οὐσιαστικόν, συμβανεῖ οὐχὶ πρὸς ἔκεινο, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο δῆλ. τὸ κατηγ. οὐσιαστικόν. Πλ. νόμ. 937, δ «καὶ δίκη ἐν ἀνθρώποις πᾶς οὐ καλόρ, θ πάντας ἡμέρων τὰ ἀνθρώπινα;» Γοργ. 460, ε «οὐδέποτε ἂν εἴη ἡ ἑπτορικὴ ἀδικοπρᾶγμα, οὐ γ' οὐδὲ περὶ δικαιοτάντης τοὺς λόγους ποιεῖται» μετὰ Stallb. 463, b «ταῦτας μοι δοκεῖ τῆς ἐπιτηδεύσεως πολλὰ μὲν καὶ ἀλλα μόρια εἰναι, ἢ δὲ καὶ ἡ ὄψοποική, δοκεῖ μὲν εἰναι τέχνη».

§. 370. Συμβωνία τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμένων.

1. "Οταν συνδέωνται πρὸς ἄλληλα δέος ἡ περισσότερα ὑποκείμ., δικαιοτέον σχέσιν διπλῆν."

α) Ἐάν μὲν τὰ ὑποκείμενα θεωρῶνται ως πληθές, τότε τὸ κατηγορούμενον ἀναφέρεται διαλῶς πρὸς ὅλα τὰ ὑποκείμενα, καὶ λοιπὸν τὸ κατηγορούμ. τίθεται τότε κατὰ πληθερτικ., καθὼς καὶ ἐπὶ δύο μόνον ὑποκειμένων τίθεται κατὰ δυοῖς. Η καὶ πληθερτικ., ἐχὼν δύως τὰ ὑποκείμ. Ἱην οὐδετέρου γένους; καὶ ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ τὸ ἔτηλα τίθεται καθ' ἑνακόν κατὰ τὸ §. 364· ὡς πρὸς πὸ γέρον δὲ τοῦ κατηγορικοῦ ἐπιθέτων λιγόνουσιν οἱ ἔτηλοι κανόνες·

β) Ἐπὶ ὄντοτε προσώπων τοῦ αὐτοῦ μὲν γέροντος τὸ ἐπίθετον ἔγει τὸ αὐτὸν γέρον, ἀριθμοῖος δὲ γέροντος ἐπικρέτει τὸ ἀριθμετικὸν ὑποκείμ. τοῦ θηλοῦ, καὶ οὐδετέρου, ἐν ἀμφοτεροῖς δὲ ταῖς περιπτώσεσι ταῦταις τίθενται κατὰ πληθυντικὸν τὸ τε ἐπίθετον καὶ τὸ ἔτηλον. Οὐδὲν ηττον ἐνίστε τὰ προσωπικὰ ὄντηλατα ἐκλαμβάνονται ως πράγματα, καὶ τότε τὸ ἐπίθετον τίθεται κατ' οὐδέτερον πληθερτικόν.

γ) Ἐπὶ ὄμοιογενῶν οὐδετέρου γέροντος ὄντηλατων τὸ ἐπίθετον ἔγει τὸ αὐτὸν γέρον καὶ κατὰ πληθερτικὸν τοῦ κατοῦ γένους,

ἢ κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν. Ἐπὶ ἀραιούσεράν δὲ οὐδετ. γέρ. ὄφομάτω τὸ ἐπίθετον τίθεται κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν.

γ) Ὅταν συνδέωνται πρὸς ἄλληλα προσωπικά καὶ ἀπρόσωπα ὄφματα, τὸ ἐπίθετον τίθεται κατὰ πληθυντικόν, καὶ ἡ κατὰ τὸ γέρος τῶν προσωπικῶν, ὅταν θεωρῶνται τὰ προσωπικά ὡς ἡ σηματικωτέρα ἔννοια ἢ καὶ ὅταν τὸ ἀπρόσωπον ἐκλαμβάνηται καὶ προσωπικόν, ἢ τίθεται κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν, ὅταν ἀμφότερος θεωρῶνται, ὡς πράγματα, ἀπρόσωπα.

α) «Εὔρυμέδων καὶ Σοφοκλῆς ἀρικόμενοι ἐς Κέρκυραν ἐστράτευσαν» Θουκ. 4, 46. «ἐγερέσθητο τῷ ἄνδρες τούτῳ (Κριτίς καὶ Αλκιβιάδης) φύσει φελοτιμοτάτω πάντων Ἀθηνίων» Ξεν. Ἀπομν. 1.2, 14. Δικ. ὅμοι καὶ πληθυντ. «Καλλίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης ἡκέτην ἀγοντες τὸν Πρόδικον ἀραιτήσατες ἐκ τῆς κλίνης» Πλ. Πρωτ. 317, ε. «παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡθεῖοι ἀταλὴ γροτεύτες» Σ., 567. «Αἱ δέ που ἡμέτεραι τ' ἀλογοὶ καὶ νήπια τέκνα εἴσατ' ἐν μεγάροις ποτιδεγμέναι» Β., 136. (Περιέργον εἶναι τὸ ἐν Σ., 514 «τετχος μὲν δὲ ἀλογοὶ τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα βύσατ' ἐφεσταύτες, μετὰ δὲ ἀνέρες» ἐνθή ὁ ποιητ. εἰχεν ἐν νῷ διὰ τοῦ ἐφεσταύτες τὸ ἐπόμενον ἀρέτες) «ώς εἰδεις πατέρᾳ τε καὶ μητέρᾳ καὶ ἀδελφοῖς καὶ τὸν ἔχυτον γυναῖκα σιγμαλώτους γεγενημένους ἐδάκρυσεν» Ξεν. Κυρ. 3. 1, 7. «ἔχω αὐτῶν καὶ τέκνα καὶ γυναῖκας γρουρούμενα» Ξεν. Ἀν. 1. 4, 8. (ἔνθ. ὑπολαμβάνονται ὡς πράγματα).

β) «Ἡ ὄργη καὶ ἡ ἀσυνεσία εἰσὶ κακάν.». «Ἀκούτες εὔξεστοι καὶ δίστοι λυγρά» ξ., 226. Οὕτω καὶ ἐπὶ ἀρτικειμένου «φάκος ἄλλο κακόν βάλειν ἡδὲ χιτῶνα φωγαλέα» ν., 435. λ., 244 «πρῶθι ἔκατὸν βοῦς ἔδωκεν, ἐπειτα δὲ χιλί' ὑπέστη αἴγας ὅμοι καὶ ὅτις». «Ἡν τότε ἡ ἀγροφ καὶ τὸ πρωταριάτον Παριψ λίθῳ ἡσημέρα» Ηρδ. 3. 57. «λίθοι τε καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα καὶ κέραμος ἀτάκτως ἐργμένα οὐδὲν χρήσιμά ἔστιν» Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 7. «οὗτος σώματος κάλλος καὶ ισχὺς δειλῷ καὶ κυκλῷ ἔντοικοντα πρέποτα φύνεται» Πλ. Μενέζ. 246. ε. «Εἰγέρειαι τε καὶ δυνάμεις καὶ τιμαὶ δῆλα ἔστιν ἀγαθὰ ὄρτα» Εὐθύδ. 279, b. «Ἡδε ἡ γῆ καὶ οἱ λίθοι καὶ ἄπαξ ὁ τόπος ὃ ἐνθάδε διεγθαρμέρα ἔστι» Φιλ. 110, α. «ταῦτα λέγοντες καὶ φλεναρίας εἰναι φύσει» Δημ. 20, 101. id. §. 369, 2. Ιδίως συχνὰ τοῦτο συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἀνεφορ. ἀντων. «Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί, ἐν τοῖς ἀμφοτέροις ἡσσους ἡσαν οἱ Ἀθηναῖοι» Θουκ. 3, 97. «Ορέβιν αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀρθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ γράμματος ἐντρίψει καὶ κόμαις προσθέτοις, ἀ δὴ νόμιμα τὰς ἔν Μήδαις» Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2. «νόσων καὶ πόνων τῶν μεγίστων, ἀ» Πλ. Φιλ. 244, d. «Ἐν ἐκείνῃ τῇ φωνῇ τε καὶ τῷ τρόπῳ ἔλεγον, ἐν οἰς περ ἐτεθράχμην» Ἀπολ. 18, a. «Τοὺς θορύβους καὶ τὰς κραυγὰς καὶ τὰς παρακελεύσεις, ἀ κοντὰ πάντας ἐστὶ τῶν γνωμαχούντων» Ἰσοκρ. 4. 97. «Ταῦτα δ' εἴπον οὐ πρὸς τὴν εὐσέθειαν οὐδὲ πρὸς τὴν δικαιοσύνην οὐδὲ πρὸς τὴν φρόνησιν ἀπο-

βλέψεις, ἀ σὺ διηλθεῖς» 12, 217. «Τὴν συγγένειαν καὶ τὴν οἰκεί-
τητα τὴν ἡμετέραν, οἷς ἡμεῖς ἀγωνίζομεθα, ἀπαντες ἐπίστασθε»
Ισα. 1, 42· ὁδ. καὶ Δημ. 18, 273.

γ) «Ἄντοι τε ἀνθρώποι καὶ ἡ γῆ αὐτῶν ἐπάρνυμοι. τοῦ κατα-
στρεψκόμενου καλέονται» Ἡρδ. 7, 11. «Ἡ τύχη καὶ Φίλιππος ἥσαρ-
τῶν ἔργων κύριοι», διότι ἐνταῦθα τὸ τε ἀπρόσωπον καὶ τὸ προσω-
πικόν. ἐκλαμβάνονται ὄντα προσωπικά. Τούκντιόν δὲ εἰς τὸ «ἡ
καλλιστη πολιτεία τε καὶ ὁ καλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἢν ἡμῖν εἴη δι-
ελθεῖν, τύπος τε καὶ τύπος» Πλ. πολ. 562, a, ἀπροσώπ.
ἀμφότερον ἐκλαμβάνονται.

2. b) Ἐὰν δὲ ἔκαστον τῶν ὑποκειμένων θεωρήται μόνον καὶ
καθ' ἑαυτόν, τότε τὸ κατηγορούμενον προσχωρεῖ εἰς ἐν τούτων,
μεθ' οὐ καὶ συμφωνεῖ. «Ἡ σύνταξις αὐτη συμβίνει καὶ ὅταν ἐν τῶν
ὑποκειμένων ὅρειλη νὰ παρασταθῇ ὡς τὸ σημαντικότερον, καθὼς
καὶ ὅταν ἔννοιαι ὅμοιαδεῖς πρέπη νὰ συγκερχλιώθωσιν εἰς ἔργοιαν
καθ' ὅλου, εἰς τι δηλ. ὅλων. Αμφίσβει δὲ τότε τὸ κατηγορούμενον
τρεῖς διαφόρους θέσεις: α) πρὸ δὲ τῶν ὑποκειμένων Ἐ μεθ' ὅλα
τὰ ὑποκείμενα γ) μετὰ τὸ πρῶτον ὑποκειμένον» α) «ἢ καὶ γηθήσαι Πείζ-
μος Πριάμοιο τε πατέρες» Η, 386· «εἰπετε σῷ καὶ ὅγηματα καὶ
θερόποντες καὶ ἡ πᾶσι πολλὴ παρασκευὴ» Ἡρδ. 5, 21· «ἐστρα-
τήγει τῶν νεων Ἀριστεὺς καὶ Καλλικράτης καὶ Τιμόνωρ» Θουκ.
1, 29. ὁδ. 1, 47. «Ἐλεγετε δὲ Στύφων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ὅτι
βούλονται δικαιηρυκεῖσθαι» Θουκ. 4, 38 κατὰ Πόππ. = «co-
gita Styphonem nomine reliquorum ducum (in inferiorum)
aut etiam militum dixisse». Ἐν δὲ τοῖς πραγμ. οἷον «ἐ-
πειγόμενος. Ἀριστος καὶ Ἀρτάνος, πιστοὶ ὄντες Κύρῳ καὶ ὑπὸ^ν
εὗνοι, καὶ κελεύονται φύλακτεσθαι» Ξεν. Ἀν 2, 4, 16· καὶ
«εἰ σε φιλεῖ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ καὶ εἰδαίμονά σε ἐπιτημοῦσι
γενέσθαι» Πλ. Λυσίδ. 207, d, τὰ ὑποκείμενα παρίστανται διὰ τοῦ
ενικοῦ μὲν συνδεδεμένης ὑπὸ ἔννοιαν ὀλικήν, διὰ τοῦ πληθυντικοῦ
δὲ κεχωρισμένης ὡς πληθύς: β) «αὐτός, τὰ παιδί, ἡ γυνή, Κηφειο-
ράν ἐμβάς καθήσθω συλλαβὼν τὰ βιβλία» Ἀρρ. Βάτ. 1408. «Οἱ
ἐν τῷ Μιλήσιῳ καὶ ὁ Ἀστέρος.. ἐθάρσησεν Θουκ. 8, 63· «οἱ προ-
εστῶτες καὶ μάλιστα Θρασύβουλος ἐπεισε τὸ πλῆθος τῶν στρατιω-
τῶν» 8, 81. «Οἱ πένητες καὶ ὁ δῆμος πλέον ἔχειν» Ξεν. πολ. Ἀθ. 1, 2. «Οἱ πατέρες γε καὶ τὸ γέρος ἀπαρ τὸ τοῦ ἐπιορκήσαντος με-
γάλοις ἀτυχήμασι περιπλέτει» Λυκοῦρ. 79. μετὰ Maetzner. «Αἰ-
τιμαὶ αὐτοῖς καὶ τὰ ἱερά τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἡγαντίζετο»
Πλ. συμπ. 109, e. «Τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν»
Λουκ. διάλ. νεκρ. 1 (Τὰ Μοῖρα καὶ γύναις ἐκλαμβάνονται ὡς ἔννοια
καθ' ὅλου, ὡς συγκὰ παρὰ λατίν. π. χ. universi generis huma-
ni societas vineulum est ratio et oratio Cic. off. 1 §. 50.).
Οὕτω καὶ ἐπὶ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ «οἵμοις κελεύθου τῆς τ'
ἔμης διεσπραξίας» Σορ. Οἰδ. Κολ. 1399. Οἰδ. Τύρ. 417. «Στενο-

χωρίας καὶ πηλοῦ γαρέτος» Ξεν. Ἀν. 1. 5, 7. Ἐνίστε καὶ ἐπὶ τῆς ἀραιφορικῆς ἀττωρυμίας «τὴν πόλιν οἰκήσομεν ἀπαλλαγέντες πολέμων καὶ κινδύνων καὶ ταραχῆς, εἰς ἣν νῦν πόδες ἀλλήλους κακέσταχμεν» Ἰσοκρ. 8, 20. — γ) «Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη (δηλ. ἐστι) πόλεμοί τε μάχαι τε» Α, 177. «Γαῖα δὲ ἔτι ξυρὴ (δηλ. ἐστι) πάντων καὶ μυκρὸς Ὅλυμπος» Ο, 193. «Μελέας Λάκων ἀριστεῖται καὶ Ἐμειώνας Θυρέτος» Θουκ. 3, 5. «Φαλήρος ὥχετο καὶ οἱ σὺν αὐτῷ» Ξεν. Ἀν. 2. 2, 1. Οὕτω καὶ ἐν ἐπιθετικῷ προσδιορισμῷ «πρόβατα δλίγα καὶ βοῦς» Ξεν. Ἀν. 6. 3, 22. (Τῶν ἐν μ., 43 «τῷ δὲ οὔτε γυνὴ καὶ νήπια τέκνα.. παρίσταται οὐδὲ γάρνυται», τὸ μὲν παρόσταται ἀναφέρεται πρὸς τὰ τέκνα, τὸ δὲ γάρνυται πρὸς ἀμφότερον τὰ ὑποκείμενα).

Σημ. 1. Ἐν τῷ ποιητικῷ λόγῳ δύναται τὸ κατὰ πληθ. (δυτ.) δῆμα νὰ τεθῇ καὶ μεταξὺ τῶν καθ' ἐνίκαντον ξεν. 138 «εἰ δὲ καὶ Ἀρης ἄρχωσ: μάχης ή Φοῖδος; Ἀπόλλων ή Ἀγιλῆ?» Σχωτεῖς καὶ οὐκ εἰδὼς μάχεσθαι». Ε, 774 «ἥγετος δέος; Σιμόδεις συμβάλλετον ηδὲ Σχάμανδρος» κ. 513 «ἔνθα μὲν εἰς Ἀγέροντας Πυροφλεγόθων τε δέουσαν Κακούτος τε». Οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ καλοῦσι τὴν σύνταξιν ταῦτην σχῆμα Ἀλκμανικόν, ἐνεκα τῆς ἡπο τοῦ Ἀλκμένος συγκῆνος χρήσεως; τῇ; συντάξεως; ταύτης, καὶ δύο εἰς τὰ δλίγα βεβαίως σωζόμενα ἀποσπάσματα τούτου παραδόξως πως ἡ σύνταξις αἵτη δὲν δημοτική. Οὕτω καὶ ἐπὶ μετοχῶν, Πινδ. Π. 4, 179 «πέμπε δὲ Ἐρμῆς;. . διδύμους σιούς;. τὸν μὲν Ἐγείονα κεχ λάδοντας ηδὲ, τὸν δὲ Ἐρυτον».

Σημ. 2. Ὁροίων ὧν καὶ τῷ c) ἐπὶ τοῦ προσθετικοῦ προσδ. «μέγας ἀντιδίκος Μενίδος; ξάνθης δὲ Ἀγριμένων» Λίσσηλ. Ἀγ. 41. Ἐνίστε δὲ πιθετικός προσδ. κατέται ἐν τῷ δευτέρῳ κατὰ πρῶτον μέλει «ἄνθρωποι μὲν πάνυ δλίγονοι ἀληφθῆσαν, βίες δὲ καὶ οὗτοι πολλαλοὶ καὶ πρόδητα» Ξεν. Ἀν. 4. 7, 14. Δύναταιται ἐπίσης καὶ ἐπιθετική μετοχή μετὰ τοῦ πρώτου οὐσιαστικοῦ, τὸ δὲ κατηγ. δῆμα νὰ τεθῇ κατόπιν κατὰ πληθ. «Γυοῦς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης,. . ἐπαυσαν τὴν μάχην» Θουκ. 4, 37, ή καὶ τούναντιον «οὐν οὐκέστειν ὁ Ἀγνων οὐδὲ Ἀγνωθεύς τοι Νικοστράτου συγγενεῖς» Ἰσα. 4, 24 μετὰ Schoemann. «Δύναται διαφερόντως ὁ ξένιος ἔκστατην δαιμών καὶ οὐδὲ τῷ ξενίῳ ξυνεπόμενοι διτί» Πλ. νομ. 729, ε.

3. Ἐνίστε τὸ κακτηγορούμενον ἂν καὶ ἐπητκι μετὰ τὰ διάφορα ὑποκείμενα, συμφωνεῖ πρὸς τὸ πρῶτον, ὥστε τὰ λοιπὰ θεωροῦνται ὡς δευτερεύοντα: «πνοιῇ δὲ Ἐνυπόλοιο μετάφρετον εὐρέες τῷ ὄμωθέργυετ» Ψ, 380. «πρόδροζος αὐτός, ή γυνή, τὰ παιδία, κάκιστος ἀπολύμητρ» Ἀρρ. Βάτ. 587. «Βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διώκων εἰσπίπτει» Ξεν. Ἀν. 1. 10, 1. «Βρασίδας καὶ τὸ πλῆθος εὐθὺς ἂνω ἐτράπετο βουλύμενος κατ' ἄκρας ἐλεῖν αὐτὴν» Θουκ. 4. 112. «σκέλη γενέρεις τε ταῦτη καὶ διὰ ταῦτα προσέργην πᾶσι» Πλ. Τίμ. 45, α. Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ «τάχρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐκπλέξαντες ὀρυκτὴν» Ο, 344 μετ. Spitzn. «ναῖνον δὲ ὄρφῳ ἀγγεα πάντα, γυναιοί τε καὶ σκυρίδες τε, τετυγμέτρα, τοῖς ἐρύμεληγεν» ι, 222. «Ἐπι γῆν τε καὶ εὐρέα νωτα θαλάσσης πάσαρ» Ησδ. Θεογ. 973 «οἴζον μὲν πρώτιστα γυναικά τε βοῦν τ' ἀροτῆρας κακητήν, οὐ γαμετήριον ἔργ. 403, «Ο χρυσός οὐ τ' εὐτυχίας φρεγῶν βροτούς ἔξα-

γεται δύναστιν ἄδικον ἐρέλκων» Εὐρ. Ηρ. μχιν. 773. Μάλιστα καὶ τὰ «Ἐρμῆν τε Νόμιον ἀντομχι καὶ Πᾶντα καὶ Νόμφας φίλας ἐπιγελάσσαι προθύμως ταῦτα ἡμετέρκιτη γαρέρτα γορείκις» Ἀρρ. Θεσ. 977. «Ἐπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιοβολίουν Ἀττικούν» Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6. «Ἀστύοχος ἐπίθετο τὸν Στρομβίχιδην καὶ τὰς ναῦς ἀπεληλυθότα» Θουκ. 8, 63. «ἀρχὴ καὶ θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἴδρυμένη σώζει πάντα» Πλ. νόμ. 775, ε, ὅπερ ὁρθῶς ἔξηγετ ὁ Stallb. = ἀρχὴ μετὰ θεοῦ, principium cum deo (adjuvante deo). «μὴ ὑπερβιδητε με καὶ τὰς θυγατέρας δι’ ἔνδειαν τοῖς ἐμψυτοῦ δούλοις ἐπίχαρτοι γενόμενοι» Δημ. 45, 85¹). Οὕτως ἐνίστε, καὶ ἐπὶ τῶν ἀραρτικ. ἀττωρυμάτων». Ν, 623 «ἀλάθης τε καὶ αἴσχυλος οὐκ ἐπιδευτεῖ, οὐρέμε λαβθῆσασθε». «θύρατοι καὶ Κῆρα μέλκιντν, διὸ δὴ σφι σχεδόν ἔστι» β. 284. δημοίν τι συμβάντει καὶ διτον ἐπίθετον εἰς δύο οὐσιαστικὰ ἀναφερόμενον προστίθηται εἰς τὸ δεύτερον μόνον· οἷον Σορ. Οἰδ. Τύρ. 417 «καὶ σ’ ἀμφιπλῆς μητρός, τε καὶ τοῦ σοῦ ππατρός ἐλᾶ». Οἰδ. Κολ. 1399 «οἴκου κελεύθου τῆς τ’ ἐμῆς δυσπραξίας» Εὐρ. Ἰκέτ. 22 «τὸ τ’ ἔγχος τήρ τε δυστυχεστάτηρ στένων στροκτείκων» (Αλλ’ εἰς τὸ Ο, 269 «λαϊψηρά πόδες καὶ γούνατ’ ἐνώματα» τὸ λαϊψηρά ἐπιβήηματικῶς ἐκληπτέον).

4. Σπανίως δὲ κείται τὸ κατηγορικὸν ἥγια καθ’ ἐρικὸν ἐπὶ πολλῶν κατὰ π.ηθ. ὑποκειμένων. Η σύνταξις κύτη συμβάντει μόνον ἐπὶ πραγμάτων (ἀπροσώπων), ἔτινας ἐκλαμβάνονται: ἵσως ὡς τὰ πληθυντά. οὐδέτεροι· ἰδ. §. 367, 1. P, 386 «κακμάτῳ δὲ καὶ ἴδρῳ.. γούνατά τε κνημάτι τε πόδες θ’ ὑπένερθεν ἐκάστου γερέες τ’ ὄρθιαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιν». Πλ. συμπ. 188, ḥ «πάγκαι καὶ γάλαζαι καὶ ἐρυσίκαι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀποσμίκι; περὶ ἄλληλας τῶν τοιούτων γέγνεται ἐρωτικῶν» (πάντας ὄντας τὰ μῆνα). Ανδοκ. 1, 145 «ἄλλ’ ὃν ἐψοὶ ξενίκι καὶ φιλότητες πρὸς πολλοὺς καὶ βρατιλέκις καὶ πόλεις καὶ ἄλλους ἴδιάξις ζένους γεγένηται».

5) «Οταν τὰ ὑποκειμενα συνδέωνται διὰ τοῦ ή, η τῶν, η-η, οὔτε οὐτε, τὸ κατηγοροῦμ. συμφωνεῖ πρὸς τὸ π.ησάστατον αὐτῷ ὑποκειμένον, ἐὰν ἔκκατον τῶν ὑποκειμ. θεωρῆται μερικῶς καθ’ ἐχυτὸ ἀνὰ ἐν Πλ. Γοργ. 475, ε «οὔτ’ ἂν ἐγώ, οὔτ’ ἂν σύ, οὔτ’ ἄλλος οὐδεὶς; ἀνθρώπων δεῖται ἀν μελλοντὸν κλίκειν η ἀδικεῖσθαι». Εὐθύδ. 6, ε «ἳντας η σὺ η ἄλλος τις πράττει». Τίθεται δὲ τὸ κατηγορούμενον κατὰ π.ηθ. θεωρ. ἐὰν τὰ μὲν ὑποκειμενα θεωρῶνται ως π.ηθύνει, τὸ δὲ κατηγορούμενον παρίστηται ως ἀνηκον εἰς ἔκκατον τῶν ὑποκειμενων δημοίως καὶ συγχρόνως, Εὐρ. «Αλκ. 360 «καὶ μὲν οὖθις Πλούτωνος κύων οὖθις οὐπὶ κάπηρ ψυχοπομπός ἀν Χάρων ἐσχορ» μ. σ. Monk καὶ Wüstemann σελ. 68. Λυκοῦρ. 5, 5 «εἰ περὶ τούτου ἔμελλον ἀναλογίαςτι Λεωχάρξης η Δικαιογένης». Δημ. 17, 12 «ἢ μὲν οὖν Δη-

1) Ιδ. Μαζ. §. 411 Maetzner εἰ; Λυκοῦρ. § 79. σελ. 217.

μοφῶν ἡ Θηριππίδης ἔχοντας τῶν ἐμῶν» μ. σ. Bremi σελ. 25. (Οὗτοι καὶ ἐπὶ μετοχ. Δημ. 17, 4 «ἄπαντα ταῦτα ἐνεχείρισεν Ἀφέδω τε τούτῳ καὶ Δημοφῶντι, τῷ Δημοφῶνος υἱεῖ, τούτοις μὲν ἀδελφοῖν δόντοι, τῷ μὲν ἐξ ἀδελφοῦ, τῷ δὲ ἐξ ἀδελφῆς γεροντοῖν»). Λουκ. π. δ. γ. ἀλ. ἵστ. 2, 19 «πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος ἢ ὁ Νάρκισσος ὀμοιόγονος». Οὕτω καὶ παρὰ Λατίν. Cic. Off. 1, 41, 148 «si quid Socrates aut Aristippus contra morem consuetudinemque civilem fecerint locutives sint¹⁾.

ΣΗΜ. 3. Τὸ εἰς πολλὰ οἰσταστικὰ κοινὸν ἐπιθετικὸν ἐπίθετον ἡ μετοχὴ τίθεται κανονικῶς; Ἀπεξ μόνον καὶ συμφωνεῖ πρὸς τὸ πλησιέστατον αὐτῷ οἰσταστικόν οἷον «πολλοὶ ἄνθρωποι; τε καὶ γυναῖκες». Οὕτε καταστάσεσιν οὔτ' ἔθεται γράμμεια τοῖς αὐτοῖς, ἡ συμβίνουσιν αἱ πρότερον δήθεται συντάξεις. Δύναται, δὲ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ νῦν ἐπιναληρῷθῃ πρὸ ἐκάστῳ οἰσταστικῷ γάριν ἐμβάσεως; ἡ σαρηνεῖς; οἷον «πάντες ἄνθρωποι καὶ πᾶσαι γυναῖκες».

6. «Οταν πολλὰ ὑποκείμενα διαγράφωρ προσώπων ἔχωσι κοινὸν κατηγορούμενόν, τότε τὸ ἀ. πρόσωπον εἴτε ἐπικρατέστερον τοῦ β'. καὶ γ'. τὸ β'. τοῦ γ', τὸ δὲ ἥπημα κεῖται κατὰ πληθυντικόν· οἷον «ἔγώ καὶ σὺ γράφομεν» = ego et tu scribimus· «ἔγώ καὶ ἐκεῖνος γράφομεν» = ego et ille scribimus· «ἔγώ καὶ σὺ καὶ ἐκεῖνος γράφετε» = tu et ille scribitis· «ἔγώ καὶ ἐκεῖνοι γράφομεν» σὺ καὶ ἐκεῖνοι γράφετε· ὑμεῖς καὶ ἐκεῖνοι γράφομεν» ὑμεῖς καὶ ἐκεῖνοι γράφετε Δημ. 9, 72 «(πρεσβείας) ἔγώ καὶ Πολύευκτος καὶ Ἡγήσιππος καὶ Κλειτάρχος καὶ Λυκοῦργος καὶ οἱ ἄλλοι πρεσβεῖς περιηλθομεν». 20, 104 «Θηρικοὶ καὶ Αλκεδαιμόνιοι καὶ ἡμεῖς οὕτε νόμοις οὕτ' ἔησεν χρήματα τοῖς αὐτοῖς».

ΣΗΜ. 4. «Εὐοία ὁ ἀριθμὸς τοῦ προσώπου τοῦ ἔργου. συμφωνεῖ μόνον πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ σημαντικωτέρου κατὰ τὴν ἔννοιαν ὑποκειμένου· ὡς; Εδρ. Μ. 1014 «ταῦτα γάρ θεοί καὶ γάρ κακῶς φρονοῦσ᾽ ἐμηγγανησάμην».

ΣΗΜ. 5. Καὶ τοιούτους τὸ πρόσωπον συμφωνεῖ ἐνιστεῖ πόδες τὸ πλησιέστατον αὐτῷ καίμενον ὑποκείμενον, καὶ μάλιστα ὅταν τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἔξαρθῇ ὡς τὸ σημαντικώτερον. Σεν. Ἀπομ. 4. 4, 7 «περὶ τοῦ δικαιού πάνω οἵματα νῦν ἔχειν εἰπεῖν, πρὸς ἀ οὔτε σὺ οὔτ' ἀντί λογος οὐδεῖς δύναται τοιεπεῖν». Ἀν. 2. 1, 16 «αὐτὸς τε γάρ Ἐλλην εἰ καὶ ἡμεῖς». Πλ. Φαιδ. 77, δ «δομοις δὲ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σιμίδις; ήδέως ἂν καὶ τοῦτον διεπραγματεύσασθαι (perfractare) τὸν λόγον». Ἀντιφ. 1, 2 «ὦδις καὶ ἔγώ καὶ ἡ γραφὴ λέγεται» μ. σ. Maetzner. 1, 20 «ἴαν θεοῖς τε καὶ οἴ θεοι θέλωσιν. Περιέργον θμῶς εἶνε τὸ τοῦ Αἰσχυλ. 2, 184 «τὸ δὲ σῶμα τοῦμὸν ἡδη παραδίδωσιν μὲν ταῦτα ἔγώ καὶ ὃν δύμος», εἰτι δὲ περιεργότερον τὸ τοῦ Ισαϊ. 11, 10 «ἡμεῖς δέ, ἔγώ καὶ Στράτιος καὶ Στρατοκῆρης, ἐπειδὴ ἐγεγένητο ἐπίθικος ὁ κλῆρος, παρεσκευάζοντο ἀπαντεῖς»²⁾.

1) "Id. Mz. 0. εἰς Εδρ. 84 σελ. 14. Strange Lps. Jhrb. 1835. 605 Schaefer Melet. crit. σελ. 24.

2) "Id. Mz. 0. II. § 290, σημ. Bernhardy Σύντ. 421. καὶ Schoemann εἰς Ισαϊ. σελ. 402.

ΣΗΜ. 6. Πιρή τῇ; Ἰναλλαχῆ; τοῦ δυῖκ. την καὶ τον, θε. §. 213, 8, σελ. 542.

§. 371. Παρατηρήσεις περί τινων ἴδιωμάτων ἐν τῇ
χρήσει τοῦ ἀριθμοῦ, γένους καὶ προσώπου.

1. "Οταν πρέπη νὰ ἔκφρασθῇ καθόλου ἡ ἔννοια τῆς προσωπικότητος, δύναται τότε νὰ τεθῇ τὸ ἀρσενικὸν ὡς ἔκφρασις γενική, καὶ τοι ἀνακρίβεται εἰς προσωπικόν γέν. Θηλυκόν. Σεν. Ἀπομ. 2. 7, 2 «τυνεληλύθειν ὡς ἐμὲ καττελειμμέναι ἀδελγατεῖς καὶ ἀδελγιδαῖς καὶ ἀνεψιαῖς τοσαῖται, ὅστ' εἶναι ἐν τῇ οἰκίᾳ τεσσαρεσκάθεκτον τοὺς ἐλευθέρους». Εὐρ. Ἀνδρ. 712 «ἡ στερος οὖσα μάσγος οὐκ ἀνέζεται τίταρτας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα» = δὲν θὰ ὑποφέρῃ, ἵνα ἄλλα πρόσωπα γεννῶσι τέκνα.

2. Οὗτος φάνεται νὰ ἔναιε ὁ λόγος, διὸ δὴ καὶ οἱ τραγικοὶ ἔκφρουσι τὸν προστιθέμενον ἐπιθετικ. προσδιορισμόν, ἐπίθετον δηλ. ἡ συνήθως μετοχήν, κατ' ἀρσενικ. π. ληθυντικόρ, ὅταν γυνὴ μία διμιλῆ περὶ ἔκυτης κατὰ π. ληθυντικόρ, καὶ λοιπὸν ἐν τῷ πρώτῳ μόνον προσώπῳ. Ἐν τῇ ἀρρηγημένῃ δημοσίᾳ ἔννοιά τῆς πληθύος ἀπόλλυται ἡ δικηροφά τοῦ γένους, καὶ οὕτω τίθεται τὸ ἀρτενικόν, ὡς ἡ καθόλου δηλωσίς τῆς προσωπικότητος, ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ· Σορ. Ἀντιγ. 926 «(Ἀντιγόνη) παθότες ἀν ξυγγονοῦνεν ἡμαρτηκότες». Τρ. 491 «(Δημάνειρ.) κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρρούμεθα, θεοῖσι μνημαχοῦτες». Αἴ. 272 «(Τέκμησσα) ἡμᾶς δὲ τοὺς γρονθῶτας ἡνίκα ξυνάνων.» Εὐρ. Ἀλκ. 383 «("Αλκεστις") ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθρήσκοντες σέθεν». Μήδ. 31 «(Μήδεια) ἡδικημένοι σιγησόμεθα, κρειτσῶνων τικάμμενοι». Ιφ. Αύλ. 824 «οὐ θεῦμά σ' ἡμᾶς (Κλυταίμνηστρα) ἀγνοεῖν, οἷς μὴ πάρος προτίκες». Καὶ παρ' Ἀρρ. Ἐρρ. 30 «(γυνή τις) ὥρις βαδίζειν ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως ἡμῶν προσώπων δεύτερον κεκόκκυκεν». Καὶ διμῶς ἡ ἡγέτις τοῦ χοροῦ ἔκφράζεται περὶ ἔκυτης καὶ ἐρικόρ Εὐρ. Ἰππ. 1105 «ξύνεσιν δὲ τιν' ἐπίδι μεθώτων λειτομαι ἐν τε τύχαις θυκτῶν καὶ ἐν ἔργμασι λείσσων», ἔνικα οἱ Σχολικοτές δικαιολογῶν τὸν ποιητὴν λέγει, διτὶ ὁ ποιητ. ἐξέφερε τὰς λέξεις ταύτας ἐξ ἔκυτοῦ ἦδε Μονκ. Ἀνδρ. 355 ἐνταῦθα ἡ Ἀνδρομάχη διμιλοῦσα περὶ ἔκυτης τὸ μὲν πρώτον μεταχειρίζεται τὸν πληθυντικ., εἰτὲ τὸν ἐνικόν, καὶ τέλος ἐπικνέργεται εἰς τὸν πληθυντικ. ημεῖς.. ἐκόντες οὐκ ἀκορτες οὐδὲ βάμμοι πίτροτες αὐτοῖς τὴν δίκην ἐρέξομεν ἐν τοῖσι γκριθροῖς, οἵτινα οὐκ ἐλάσσονα τιλάσσον ὀφεῖται προστιθεῖσθαι πανιδίκιν· ημεῖς μὲν οὖν τοιούτοις». Ἐν δὲ τῷ Σορ. Ἀντιγ. 547 «μή μοι θάντη σὺ κοινάζεις· ἀρκέσω θηῆσκονσ' ἐγών» ὁ ἐνικ. οὗτος ἀναγκαῖος ἔνεκκ τῆς ἀντιθέσεως.

ΣΗΜ. 1. Ἐνταῦθα δὲν δύνανται νὰ διπλωθούσι τὰ γωρία, ἵνα οἱ οἰκηταὶ κατ' ἀνάγκην τοῦ μέτρου τίθεται τὸ ἀρσενικὸν ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ, μεταχειρίζομενοι τοῦτο ὡς γένος κοινόν· οἷον Αἰσχυλ. Ἀγ. 518 «λεμνωνίαι δρόσοι τιθέντες ἔνθηρον τρίχα». Νίκανδ. Θηρ. 329 «καταβύσθεντος ἀκάνθης» καὶ 129 «ψολόδίντος ἔχιδνης». Ὁρρ. Ἀργ. 263 «οὐκέντι κολώνη». Σορ.

Πλ. 614. καὶ Οἰδ. Κολ. 751, ἐνθι καὶ τὸ τηλικοῦτο; ἀντὶ τοῦ θηλυκ. (1) ἔδ. ἀνωτέρω ἐν §. 368, Σημ. 2.

3. Ἐνίστε μετριοφροσύνης ἔνεκκ τίθεται τὸ πρῶτον πληθυντ. πρόσωπον, ἢ ἡ πληθ. προσωπικὴ ἀντωργή. τοῦ πρώτ. προσώπου. ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, διότι δὲ λαλῶν παρέστησι τὴν ὑδέαν ἢ πρᾶξιν αὐτοῦ ὡς κοινὴν καὶ ἔχλων, οἵτινες ὀπωδόποτε ἀνήκουσιν εἰς τὴν σφράγειν τοῦ λέγοντος ἢ δρῶντος. Ἡ τόσον συγχὴ αὕτη παρὰ Λατίν. σύνταξις ἀπαντᾷ ἐν τῇ κοινῇ τῶν Ἑλλήν. γλώσσῃ σπανίως, «ἥσ», ὁ ξεῖν, ἥμερος δὲ καὶ ἔχλωθι, δήμοις ἔδρην» π., 44. «ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ἥμερος τηλικοῦτοι ὄντες δεινοὶ τὰ τοικῦτα ἡμεν» Σεν. Ἀπομ. 1. 2, 46 = καὶ ἐγώ, ὡς καὶ σὺ νῦν, ὅτε ἥμην ἐν τῇ ἡλικίᾳ σου, ἥμην δεινός, καὶ Kühner σημειώσ. ἐν τῷ χωρίῳ² «ἔννοικ ποθ' ἥμην (ἐμοὶ) ἐγένετο» Κύρ. 1. 1, 1. 1, 2 καὶ 3. Ἀνδρ. 3. 2, 9 «ἡμᾶρ λεγόντων». Παρὰ τοῖς ποιητ., ἰδίως δὲ τοῖς τραγικοῖς ἡ γρῆσσις αὕτη τοῦ πληθυντικοῦ εἰναι συνθεστέρχ, συγχά ὅμως συμβίσινει παρ' αὐτοῖς μετάβασις τις ἀπὸ τοῦ πληθυντ. εἰς τὸν ἐρικ., καὶ τοιταρτίον²). «ἡμέτερον» ἀντὶ ἐμὸρ Ο. 224. Ν. 257 «τό νυ (δηλ. ἔγχος) γάρ κατέάξαμεν, διὸ πλὴν ἔχεσκον» μ. σημ. Spitzner. "Αλλως παρ' Ουμάρ. ἔχρηστον" Εὐρ. "Ιω. 391 «εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ καλυψμεσθα μὴ μαθεῖν, οὐ βούλομαι». 1250 «διωκόμεσθα θυνταῖμονς ἐπὶ σφραγίς, Πυθίζ ψήφῳ κρατηθεῖσ' ἐκδοτος δὲ γίγνομαι». Τρ. 904 «ώς οὐ δικαίως, ην θάρω, θαρούμεθα». Ιππ. 244· «αἰδούμεσθα γάρ τὰ λελεγμένα μοι». Βζν. 669 «φράσω τὰ κείθεν ἢ λόγον στειλύμεθα»; Ἀνδρ. 142 «δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ ἡσυχίαν ἀγαμεν» μ. Pflugk. Ἱρ. Αὐλ. 985 «οἰκτρὰς γάρ πεπόνθαμεν» ἢ πρῶτα μέν σε γκρεμὸν οἰηθεῖσ' ἔχειν, κενὴν κατέσχον ἐλπίδι». Ἡρ. Μαν. 858 «Ἡλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' & δρῶν οὐ βούλομαι». 1207 «ἰκετεύομεν ., προσπίτερων», Ἀρρ. Βάτ. 213 «γηθεγχώμεθ' εὔγηρυν ἐμάρτιοι δέδειν». Θεόκρ. 8, 75 «ἔχλαξ κάτω βλέψκε τὰν ἀμετέραρα ὁδὸν εἰρπον» μετά σημ. Wüstemann. Ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ἡ ἐνκλική αὕτη τοῦ ἔρθμοῦ συμβίσινει συγχά ἐν τῇ φράσει, μοὶ δοκοῦμεν. Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 95 «ώσπερ λέγουσι δοκῶ μοι, οὕτω καὶ μοὶ δοκοῦμεν». Πλ. Σοφ. 229, b «καὶ μοὶ δοκοῦμεν τῇδε ἢν πη τάχιστα εύειν». Δημ. 1, 2 «ἡμεῖς δ' οὐκ οἴδοντες μοὶ δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά». Αλλ. ἀναφορικῶς καὶ πρὸς πραγματικὴν ἐπικοινωνίαν. Πλ. συμπ. 186, b «ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ιατρικῆς λέγων, ίντι καὶ προσθεῖμεν (δηλ. τιμῶμεν) τὴν τέγνην», ἔνθι ὁ ιατρὸς ἔρευξι-μήχος λαλεῖ, οίονει ἐν ὀνόματι δλων τῶν ιατρῶν.

4. Ἡ Ἑλληνικ. γλῶσσα ἐπιτρέπει ἴδιωματικάς τινας παραλλα-

1) ἔδ. Boeck explicat. ad Pind O. 6, 15 σελ. 155. Richter de anac. Gr II σελ. 13.

2) ἔδει Ματθ. §. 293. Bernhardy Synt. σελ. 412. Richter I. d. §. 35. Löbeck ad Sop Aj. 191 σελ. 172.

γὰς ἐπὶ προσφωνήσεως ἀποτελομένης πρὸς πολλὰ πρόσωπα, οἷς
αἱ ἔξις·

α) Ὁ ἐρικὺς τῆς προστακτικῆς εἰπέ, καθὼς καὶ ἄλλαι τινὲς ἐνικαὶ προστακτικαὶ δηλοῦσαι προτροπὴν καὶ παρακέλευσιν οἵτις τάχ, ἄγε,
ցέρε, ἰδέ, ἀναφέρονται ιδίως παρὰ τοῖς ἀττικοῖς συχνὰ πρὸς κλητικὴν πληθυντικοῦ ἢ πολλὰς κλητικάς ἢ χρῆσις αὗτη φάνεται ληφθεῖσα ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ διαλόγου. γ, 475 «παῖδες ἐμοί, ἄγε Τηλεμάχῳ κακλίτριγχας ἵππους ζεῦκατε» Ἀρρ. Ἀχ. 318 «εἰπέ μοι τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὃ δημοσται» καὶ 328. Εἰρ. 383 «εἰπέ μοι, τί πάτσηετ ὄνδρες». Σφ. 403. Ὅρν. 366. Πλ. Εὐθύδ. 383, b «εἰπέ μοι, ὃ Σώκρατες τε καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι». Πρωτ. 311, d. Δημ. 8, 74 «εἰπέ μοι, βουλεύεσθε» 4, 10 «ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιέόντες αὗτῶν πυνθάνεσθι». Σοφ. Τρ. 821 «ἰδί, οἶον, ὃ παῖδες, προσέμιξεν ἀφρῷ τοῦπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν»¹).

β) Πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις ποιηταῖς, ἐνίστε δὲ καὶ τοῖς πεζογρ., τὸ κατηγορούμενορ κατὰ πληθυντικὸν συντάσσεται, ἐγ προσφωνήσει ἀπευθυνομένη πρὸς πολλὰ πρόσωπα, μετὰ κλητικῆς δηλούσης ἐγ μόνορ τῶν προσφωνούμενων προσώπων, ἵνα οὕτως ἔξαρῃ τὸ κύριον πρόσωπον μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἐταίρων. ή, 310 «Ἄντινο, οὐπως ἔστιν ὑπεργράλοισι μεθ' ὑμῖν δικίνυσθιν. μ, 82 «γῆκ ιθύετε, φαίδημ' Ὄδυσσεον». π, 91 «ὦ γίλη.. ἥμαλχ μεν καταδάππετετ ἀκούοντος φίλον ἥτοι, οἴχατε μνηστῆρες.. μηγχνάκισθιν». u, 97 «Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοτες.. ἥγετ' ἐμὴν ἐξ γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίγην» = δ 'Οδυσσ. προσφωνεῖ μὲν τὸν Δίκ, σκέπτεται οὕτως σύναψις καὶ περὶ ἄλλων θεῶν. Ησδ. ἀσπ. 350 «Κύκνε πέπον, τίνυ νῶιν ἐπίσχετορ ὀκέας ἵππους» (ἐνταῦθα προσφωνεῖται ὀνομαστὶ διειστὰς ἐτῶν δύο, διὰ τοῦτο διδυκός). Πίνδ. Ο. 8, 15 «Τιμόσθενες, Ὕμιμε δ' ἐκλάρωσεν πότιμος Ζηνί». Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1102 «ὦ τέκνον, ἦ πάρεστορ;» 1104 «προσέλθετ' ὁ παῖ». (δι Οἰδίππ. ἔχει μὲν ἐν νῷ τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην, προσφωνεῖ οὕτως τὴν Ἀντιγόνην). Εὔρ. Ιφ. Αὐλ. 1368 «μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων». Ξεν. Ἐλλ. 4, 1, 11 «ἴτι, ἔφη, ὑμεῖς, ὃ Ἡριππίδα, καὶ διմάσκετε αὐτῶν βουληθῆναι ἀπερήμετος» οἱ μὲν δὴ ἀραστάτες ἐδίδασκον» Ιταϊ. 3, 70 «ἄλλ' ὃ γαθὲ τοῦτο μὲν καὶ λαθεῖν φήσαιτ' ἐν ὑμῖς». Ομοίων τινὰ μετάθεξιν ἀπὸ τοῦ πληθυντικ. εἰς τὸν ἐνικόν, ίδ. παρ. Ηρδ. 7, 140 ἐν τῷ γρησμῷ «ὦ μέλεοι, τί κάθησθε; λιπών φεῦγ» ἔσχατα γαίην²). μ. Baehr. Παρὰ τοῖς τραχικοῖς δὲ κατ' ἔξογήν συμβίνει ἡ σύνταξις αὗτη, ὅταν ὁ γορὸς ἢ πρὸς ἄλλους ἀποτείνηται, ἢ οὐκιλῆ αὐτὸς περὶ αὐτοῦ, διότι ὁ ποιητὴς ἔχει ἐν νῷ ὅτε μὲν τὸν ὅλον γορόν, ὅτε δὲ τὸν ἄγεμόν τοις ιδίως αὐτοῦ. Σοφ.

1) "Id. Bremi εἰς Δημ. Φιλ. 1. σελ. 43, 10. Ματθ. εἰς Εὔρ. Ὅρ. σ. 240.
—2) "Id. Repnhardy Synt σ. 72. Bichter ἐν τῷ αὐτ. χωρ. §. 37. σ. 25.
Heindorf εἰς Πλ. Εὐθύδ. §. 29. Nitzsch εἰς Οδ. γ, 43 σελ. 144.

Οἰδ. Κολ. 101 «ξεῖραι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ σοι πιστεύσας καὶ μεταναστάς». Αἰσχυλ. Εὑμ. 174. 761. 810. Ἰκέτ. 173. 791. Οὕτω καὶ αὐτὸς ὁ χορὸς ἐναλλάσσει τοὺς ἀριθμοὺς καίτοι ὅμιλει περὶ αὐτοῦ Αἰσχυλ. Εὑμ. 235. 340 κ.τ.λ.

γ) Σπανίκις εἶνε ἡ ἐν τῷ διακλόγῳ ἐνίστε αἴπαντῶσα σύνταξις τοῦ β'. προσώπου τῆς προστακτικῆς μετὰ τῆς ἀσφίστ. ἀντωνυμ. τίς, ἡ πᾶς τις, καὶ μετὰ οὐσιαστικοῦ μετὰ τῆς τις· οἶνον Ἀρσφ. δρν. 1186 «χώρει δένδρο πᾶς ὑπηρέτης τόξευε πᾶς τις». 1190 «ἄλλα γρίλατα πᾶς.. ἵσχε πᾶς τις.. ἵσχε πᾶς δόρυ.. ἔρπε πᾶς»· τούτου ἔνεκεν καὶ ἡ μετάκτησις ἀπὸ τοῦ γ'. εἰς τὸ β'. πρόσωπ. παρ' Εὑρ. Βάκ. 346 «στειγέτω τις ὡς τάχιος, ἐθιῶν δὲ θάκους τούσδε' ἴν' οἰωνοσκοπεῖ, μοχλοῖς τριαίνου κάρατρογένος ἐμπαλιν καὶ.. μέθεις». 173 «ἴτω τις, εἰσάγγελε, Τειρεσίας ὅτι ζητεῖ νιν». Καὶ ἡ σύνταξις αὕτη ἀναμφιβολώς εἶνε τοῦ δημάρδους διαλόγου. «Τιοτίθεται ἀσφίστον τι ὑποκείμενον, πλὴν τοιούτον, ὅποιον παραχρένει ἔτι ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος, καὶ διὰ τοῦτο προσφωνεῖται ἐν ζωηρῷ λόγῳ ὡς ὥρισμένον πρόσωπον» διότι τὰ πρῶτα ὅρια τῆς προστακτικῆς βεβεχίως ἐξετείνοντο ἐν ἔργῳ μέχρι τοῦ β'. μόνον προσώπου. «Ομοιον καὶ παρὰ Πλαύτῳ καὶ Τερεντίῳ, ὡς Αρεπίτης actum ostium» Terent. Adelph 4. 4, 25¹⁾.

5. Ἡ μετάβασις τοῦ λόγου ἀπὸ τοῦ ἐρικοῦ εἰς τὸ πληθυντικ. καὶ τοὐρατικοῦ εἶνε ἐν τῇ Ἑλλην. γλώσσῃ καὶ ἐκτὸς τῶν ἡγεισῶν περιπτώσεων συνήθεστά της φαινομένον τοῦτο οὐδόλως πρέπει νάχθεωρηθῆ παράδοξον, ὡς ἀρμόζον ἐντελῶς πρὸς τὴν μεγάλην ζωηρότητα τοῦ Ἑλλ. πνεύματος.

α) Ἡ μετάκτησις ἀπὸ τοῦ ἐρικοῦ εἰς τὸν πληθ.-α) τὸ ἐνικὸν οὐσιαστικοῦ ἐκλαμβάνεται περιληπτικῶς (ἰδ. §. 359). «ὅταν γε ἀρροδισιασθῇ κατὰ συμφοράν τινα γυνήν, οὐδὲν ἡττον τούτου ἔνεκεν τεμῶσιν αὐτὰς οἱ ἀνδρες» Ξεν. Ιέρ. 3, 4· «οὐδὲ τότε συγχαίρει ὁ τύραρρος ἐνδεεστέρους γάρ.. αἵτοις οὔστραι χρῆσθαι» 5, 4. «ἢ οὐν αἰσθάνη, ὡς δεινῶς διατίθεται πάντα τὰ θηρία περὶ τὴν τροφὴν τοῦ γενομέρου καὶ ἔτοιμά ἔστιν ὑπὲρ τούτων (δηλ. τῶν γενομένων) ὑπερκριθνήσκειν» Πλ. συμπ. 207, b. «βελτίονι σοι προσήκει γενέσθαι ἐμοὶ πειθομένῳ ἢ ἔραστῃ» ἐκεῖνοι μὲν γάρ καὶ παρὰ τὸ βέλτιστον τὰ τε λεγόμενα καὶ τὰ πρακτόμενα ἐπαιροῦσιν» Φαίδρ. 233, a. «Τοῦτο δ' ἐν μάχῃ σοφὸν μάλιστα, δρῶτα πολεμίους κακῶς σώζειν τὸ σῶμα μὴ ἐκ τύχης ὥρμισμέρον» (ne e fortuna aptos) Εὑρ. Ηρ. Μαΐν. 202 «μετὰ Pflugk¹⁾-ε) τὸ ἐνικ. οὐσιαστικ. ἐκλαμβάνεται ὡς πληθυν., ἔνεκα τῶν μετ' αὐτοῦ συνδεομένων ἀκριβεστέρων προσδιορισμῶν» τὴν διαφορότητα τοῦ ἀγαθοῦ

1) "Id. Reisig Yerles. über Lat. Spr. σ. 328.

2) "Id. Schoemann εἰ; Ισατ. σ. 466. Stallb. εἰ; Πλ. Φαίδρ. 231, a.

τοῦ τ' ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ.. τολμῶμεν, ἐν πῃ ἐλεγχόμεραι μηρίσωσι, πότερον κτλ.» Πλ. Φιλ. 14, b μ. Stallb.: ὡσεὶ ἡτο «τὴν δικροφότητα τὴν τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ τ' ἐμοῦ καὶ τὴν τοῦ σοῦ». «Ἐλεγον, ὅτι ἡ διά τῆς δύνεως καὶ δι' ἀκοῆς ἡδονὴ οὐ τούτῳ ἀλλαζεῖ, ὅτι τυγχάνοντες ἐκπεπέρα μὲν αὐτῶν πεπονθυῖς, ἀμφότεροι δὲ μή» Ἰππ. μείζ. 302, b, ὡσεὶ ἡτο «ἡ διὰ τῆς δύνεως ἡδονὴ καὶ ἡ δι' ἀκοῆς». —) οὐδόλως περίεργα εἶνε τὰ παρεκδείγματα· οἷον «τῷ δ' οὕτε γυνῇ καὶ νήπια τέκνα οἰκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάρ γε ται» μ. 43, ἔνθα δὲ μὲν ἐνικ. παρίστησι τὴν γυναικαν καὶ τὰ τέκνα ὡς τι ὅλον, δὲ πληθ. παρίστησιν αὐτὰ ὡς πληθύν. —) Συγχρήτεντος τοῦ περίπτωσις, καθ' ἥν ου συγγραφεῖς δύμιλετ τὸ πρῶτον περὶ ἐνής προσώπου ἐνικῶς, εἴτα δύμως ἔχων ἐν νῷ καὶ τοὺς ἑταίρους ἡ ὄπειδος τοῦ προσώπου ἐκείνου μετεκβάνει εἰς τὸν πληθυντικόν· ἡ δταν δὲ λαλῶν δύαιλητ τὸ μὲν πρῶτον περὶ ἔκατον ἐνικ., εἴτα δύμως, ἐπειδὴ σκέπτεται καὶ περὶ τῶν ἔκατον ἑταίρων μεταχειρίζεται τὸν πληθυντ. ²⁾ Ἡρδ. 4, 43 «Ἐλεγε (Σατάσπης) .., αἵτοι δὲ (δηλ. ὁ Σατάσπ. καὶ οἱ περὶ αὐτῶν) ἀδικεέειν οὐδὲν» μ. σ. Baehr σ. 385. Θουκ. 4, 36 «προσελθὼν ὁ τῶν Μεσσηνίων στρατηγὸς Κλέωνι καὶ Δημοσθένει ἄλλως (= ματαίως) ἔφη πονεῖν σγάρα» (δηλ. se cum toto exercitu = αὐτὸς σὺν τῷ ἔκατον στρατεύματι). 4. 28. 4, 70. 6, 64. Ἀντιρ. 5, 22 «οὗτ' αὖ ἐγὼ φάνομαι τὸν πλοῦν ποιησάμενος εἰς τὴν Αἴγανον, οὕτε κατασχότες (ἐγὼ καὶ δὲ ὁ ὄπειδός μου) εἰς τὸ χωρίον τοῦτο κτλ.».

b) 'Η ἀπὸ τοῦ π.ληθ. εἰς τὸν ἀρχ. μετέκτησις εἶνε συγχρήτης, δταν τὸ εἰς ἀδρίστον καὶ ἀργοτεμένην πληθύνην ἀνυφέρομενον κατηγορούμενον παρίσταται ὡς ἀποδιδόμενον εἰς ἐκαστον κατὰ τρόπον αἰσθητὸν καὶ συγκεκριμένον. 'Απὸ τοῦ Ομ. δ, 691 «ἥτις ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλίων, ἄλλον καὶ ἐγθαίρησι βροτῶν, ἄλλον καὶ φιλοίη» Ἡρδ. 1, 195 «ἐσθῆτης δὲ τοιχῆς χρέωται (Βαζεύλωνιοι), κιθῶνι ποδηνεκέτι λινέω καὶ ἐπὶ τοῦτον ἄλλον εἰρίνεον κιθῶνικ ἐπενδύεται» μ. σ. Baehr. 197: «παρεκτίνεσι, ἃσσα αὐτὸς ποιήσας ἐξέργει δύμινην νοῦσον». 2, 38 «δοκιμάζοντες αὐτοὺς διδεῖ τρίχα ἣν καὶ μίαν ἰδηταί (δηλ. δοκιμάζων)..., οὐ καθαρὸν εἰναι τομῆεν». Θουκ. 1, 120 «ἄγαθῶν (ἀνδρῶν ἐστιν) ἀδικούμενον πολεμεῖν καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλευον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι μήτε τῷ ἡσυχίᾳ τῆς εἰρήνης ἡδόμενος ἀδικεῖσθαι». Πλ. Πρωτ. 319, ε «τούτοις οὐδεὶς τοῦτο ἐπιπλήττει, ὡσπερ τοῖς πρότερον ὅτι οὐδημάθειν μαθών, οὐδὲ ὄντος διδασκάλου οὐδεὶς αὐτῷ, ἐπειτα συμβουλεύειν ἐπιχειρεῖ» μ. σ. Heindorf καὶ Stallb. 334, ε «οἵ λετροί ἀπαγορεύουσι τοῖς ἀσθενοῦσι μὴ γραῦσθαι ἐλαϊψι, ἀλλ' ἡ ὅτι σμικροτέτω ἐν τούτοις οἵτις

2) "Ιδ. Πόπ. εἰς Θουκ. I Τόμ. I, σ. 96, Θουκ. III Τόμ. III, σελ. 102. Maetzner εἰς Ἀντιρ. σ. 161. Kuhner εἰς Ξεν. Αν. 1, 2, 27.

μέλει *ἔδεσθαι* = in iis quae edere vult ἀντὶ *volunt*. Γοργ. 478, b. «ἄρ' οὖν τὸ ίκτρεύεσθαι ήδύ ἔστι καὶ χάριουσιν οἱ ιατρευόμενοι; μεγάλου γάρ οκκοῦ ἀπαλλάττεται». Εὐρ. Έκ. 1189 «ἀρθρώτοις οὐκ ἔχεται ποτε τῶν πραγμάτων τὴν γλώσσαν ἴσχυεν πλέον, ἀλλ' εἴτε γρήστ' ἐδρασε, γρήστ' ἔδει λέγειν, εἰτ' αὖ πονηρά, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς», ἔνθι καὶ Pflugk. Ηρ. Μαΐν. 195 «ὅσοι δὲ τόξοις γειρ' ἔχουσιν εὔστοχον, ἐν μὲν τὸ λόστον, μαρίους οἰστοὺς ἀρεὶς ἄλλοις τὸ σῶμα γίνεται μὴν κακθυνεῖν». Ἀνδρ. 421 «οἰκτρὸς γάρ τὰ δυστυχῆ βροτοῖς ἀπταί, καὶ θυράτος ὃν κυρῆ^η¹⁾».

ΣΗΜ. 2. Διάρρορες τῶν φθίνεντων παραδείγματα, ἐν οἷς ἡ μετοχὴ ἔνικος ἀποδίδεται εἰς τὸ ἐν μόνον τῶν δύο προσώπων τῶν περιεχομένων ἐν τῷ κατηγορικῷ πλήθινοι φράσει. Αἰσχλ. Εὔρ. 136 «εῦδαις; ἀνίσταντος πλακτίσσας» θνητοῦ θάρματος, εἴ τι τοῦδε φράσιμον ματά», ἔνθι ἡ μετοχὴ ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ σύ, τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ ἰδώματος. Φιλ. 645 «χωρῶμεν ἔνθισθεν λεπτόν, στοὺς στέγρειαν.. μάλιστ' ἔγειρε» μ. σ. Schneider. Τρ. 335 (Δημάν.). «χωρῶμεν ἔδη πάντες.. εἴτε δὲ ἔχειλος; «εὐτοῖς γε πρώτων βαῖον δικυρίνεται» (δηλ. χωρῆσῃ), διπλῶς μάζης». Λουκ. Τόξ. 41 «οἱ μέν τοι ἀμιένων οὐκέτι ἡνίσκετο βλέπειν ἐπὶ ταφῷ τῷ Δανάδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσσεις καὶ αὐτὸς ἔστιν τὸν διμόρφοντος καθόηνται.. δημοσίᾳ τρεφόμενοι».

ΣΗΜ. 3. Ἐν τῇ ἐπιστολογραφίᾳ δὲ γράφων μεταβάνει ἐνίστεται ἀπὸ τοῦ ἔνθιστοῦ δημόσιας συνδεδεμένου μετὰ γ'. προσώπω., εἰ; πρώτων πρόσ., καὶ ἀπὸ τοῦ δημόσιας τοῦ προτραχωνυμένου προσώπου, εἰ; β'. πρόσωπ. Θουκ. 1, 128 «Πυσσανίας, δὲ ἡγεμὼν τῆς Σπάρτης, τούτης τῇ σοι γαρίζεσθαι βοσκόμενος ἀποπέμπει.., καὶ γνωμὴν ποιοῦμει. . θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι». 129 «ῶς λέγεις βρατελεὺς; Σερῆς; Πυσσανίᾳς» καὶ τῶν ἀνδρῶν, οὓς μοι λύσωσας, κείται σοι εὑρεγεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ ω' οἴκῳ τελ.» Σεν. Ἐλλ. 5. 1, 31 «Ἀρταξέρξης νομίζειν» εἴτε ἔπειται «ἔγώ πολεμήσω».

ΣΗΜ. 4. Συχνάκις προσέπιται δὲ λόγος μεταβάνεις ἀπὸ λίξιας γενικὴν ἔννοιαν ἔχοντος, οὓς ἔνθρωποι, εἰς τὸ πρώτων πρόσωπον, διέτι ὁ λαλῶν ἀναφέρει τὴν ἔννοιαν ταύτην πρὸς ἔστιν, η̄ τονταντίον ἀπὸ τοῦ πρώτου προσώπου. εἰς λίξιν ἔννοιας γενικής. Σεν. Ἀτομ. 4. 3, 11 «τὸ (τοὺς θεοὺς;) προσθεῖναι τοῖς ἔνθρωποις; αἰσθήσῃς ἀρμοτούσας; πρὸς ἔστοτε, δι' ὃν ἀπολαύσουμεν πάντων τῶν ἀγαθῶν». Πλ. Γοργ. 514, εἰς μὴν ἥροισκομεν δι' ἡμᾶς μηδένα βελτίων γεγονότα τὸ σῶμα, οὐ καταγίλαστον ἐν ἥν τῇ ἀληθείᾳ εἰς τοσοῦτον ἀνοίας ἐλθεῖν ἀνθρώπους;» μ. Stallb.

ΣΗΜ. 5. Ἀξία μνεῖς, εἰς καὶ ἡ περίπτωσις, καθ' ἥν δὲ λαλῶν περὶ ἔστιν θ. σει περὶ τρίτου, τοῦ λόγου προϊόντος, ἐπιστρέψει πάλιν εἰς τὸ πρώτον πρόσωπον. Κ. 88 λαλεῖ δὲ Ὅμηρός τονταντίον «γάωσται Ἀτρεΐδην Ὅμηρόν τονταντίον, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἔντηκε πόνοις διαμπερές, εἰσόθις ἀστυμήν ἀσθεσίαι μένη καὶ μοι φίλα γούνατ' ὅρωρη». Ε. 401 «ὤ γέρον, οὐδὲ ἐπάντος ὀντος ἀνήρ (τίγχα δ' εἴσταις αὐτὸς; δι' λαδὸν ἡγειράσ». Αἰσχλ. Πρ. 304 δὲ Προμηθεὺς λαλεῖ πρὸς τὸν Ὄκεανὸν περὶ αὐτοῦ «δέρκους θέματα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον, τὸν συγχατασθήσαντα τὴν τυραννίδα, οὐαὶ δέ αὐτοῦ πημοναῖται κάμπτοματ». Σοφ. Οἰδ. Κ. 1329 «τῷδε ἀνδρὶ (=έμοι;) τοδεμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν». ΑΥ. 864 «τοῦδε διην Λαγα-

1) Ιδ., Popp. εἰς Θουκ. 1, Τόμ. 1, σ. 96. Maetzner ἐν τῷ ἔγθ. χωρ. καὶ Λυκούργ. σ. 179. Heindorf εἰς Πλ. Φαίδ. 62. Stallb. εἰς Πλ. πολιτ. 389. d

τοῦπος; Μετατον θροεῖ¹⁾ τὰ δ' ἄλλα²⁾ ἐν "Αἰδου τοις κάτω μυθήσομαται. Δημ. 18, 79 «ἴντασθι» οὐδεμιοῦ Δημοσθένη γέγραψεν οὐδὲ αἰτίαν οὐδεμίαν κατ' ἔμοιο⁽¹⁾. Ή πετάνεταις ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου εἰς τὸ πρῶ τον συμβαίνει, διαν ἐκρέσσηταις ἔνοιας η πρᾶξις, ή; συμμετέχει καὶ ὁ λαζλῶν. Θουκ. 3, 39 «τυγόντες μὲν (τοῦ πράγματος καλῶς ἀχθέντος) πόλιν ἐφιχραμένην παραλαβόντες τῆς ἔπειτα προσάρδου.. τὸ λαπόν στερήσεις, σφαλέντες δὲ πολεμίους; πρὸς τοὺς ὑπάρχουσιν ἔξομενοι = ubi rem ingratam per coīnās emollire studet orator Πόπκ 1, 1, σ. 276. Ψευδοίσοκρ. 1, 46 «μάλιστα δ' ἀν παροξυνθείης ὑρέγεισθαι τῶν καλῶν ἔργων, εἰ καταμάθοις, διτι καὶ τὰς ἡδονὰς ἐκ τούτων μάλιστα γνησίας ἔχομεν». 6, 110 «ἡγοῦμαι δ' οἵτως; ἀν δυμάς μάλιστα παροξυνθῆναι: πρὸς τὸν πόλεμον, εἰ.. θύσιες τοὺς γονέας καὶ τοὺς πατέρας τοὺς διετέρους αὐτῶν.. παροκκελευμένους; μὴ κατασκύναι τὸ τῆς Σπάρτης ὄνομα μηδὲ τοὺς νόμους; ένοι; ἔπι τοιαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν διτι ἥδη τεθύναμεν, ἥχθυματερον δὲ περὶ αὐτῶν ἔκκλησις ἔχομεν». μ. Benseler ἐν τ. χωρ. τούτ. σ. 129, ὁ Κοραχῆς ὁρθῶς παρατηρεῖ, διτι ὁ ἥττωρ μετεγειρίσθη ἐν τῷ τέλει τῆς περιόδου τὸ πρῶτον πρόσωπον, ἵνα μὴ «κατακόρως κρεμθεῖ κατὰ τῶν πολιτῶν τοῖς ὀνειδεσιν».

§. 372. Περὶ τῶν γενῶν (διαμέσεων) τοῦ ῥήματος.

1. Τὸ πρὸς τὸ ὑποκείμενον μὲν ἀναφερόμενον, διὰ ῥήματος δὲ ἐκρηκτόμενον κατηγορούμενον, δύναται νῦν ἐκφερθῆ δικρόφως³⁾ ἐντεῦθεν δὲ προέρχονται τὰ διάφορα τοῦ ῥήματος γένη, τὰ ὅποια ἡ γλῶσσα ἐκρέσει διὰ τύπων ἴδιατέρων ἦτοι τοῦ ἐκεργητικοῦ, μέσου καὶ παθητικοῦ.

1) "Ἡ τὸ ὑποκείμενον παρίσταται ὡς ἐνεργοῦν, (ἐνεργητικὸς τύπος) οἷον ὁ παῖς γράφει, τὸ ἄρθρος θάλλει. Οἱ ἐνεργητικὸς ὅμως τύπος ἔχει σημασίαν διπλῆν".

a) Τὴν ἀμετάβατον, δταν δηλ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου ἡ μένη πειρωρισμένη ἐν τῷ ὑποκειμέρῳ ὡς τὸ ἄρθρος θάλλει⁴⁾ η συνδέηται μετ' ἀρτικειμένου τινάς, δπερ συμπληροῦ ἡ ἀκριβέστερον προσδιορίζει αὐτήν, καὶ τὸ διόποιον ἐκφέρεται ἡ διὰ πλαγίας πτώσεως, ἡ δι' ἐμπροσθέτου προσδιορισμοῦ οἷον ἐπιθυμια τῆς ἀρέτης. χαίρω τῇ τίκη ἀλγῶ τοὺς πόδας βαθίζω εἰς τὴν πόλιν διὸ καλεῖται ἐνεργ. ἀμετάβατον. Η ἀμετάβατος δὲ ῥηματικὴ ἔνοια δὲν ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ζωσῶν γλωσσῶν, ὡς ἀπλὴ νευρὰ κατάστασις, ἀλλ' ὡς ἐνεργεῖας ἐξωτερίκενος, ὡς τοῦτο γίνεται κατάδηλον ἐκ τε τῆς ἀρχαίας καὶ σημειωνῆς Γερμαν. γλώτ. καθὼς καὶ ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς, αἰτινες συνδέουσι συχνὰ ῥήματα ἀμετάβατα μετὰ τοῦ ῥήμ. thun, do.²⁾.

b) Τὴν μεταβατικήν, δταν δηλ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου μεταβαίη ἐπὶ ἀρτικειμένου τινάς οὔτως, ὥστε τὸ ἀρτικείμ. τοῦτο

1) "Id. Schneidevin εἰς Σοφ. Οἰδ. Κ. 284. Stallbaum εἰς Πλ. Εὐθε. a.

2) "Id. Grimm Γερμ. Γραμμ. IV σ. 94. Herling Synt. d. D. Sor 1 21 σ. 17

παρίσταται ώς πάσχοι (κατὰ τὴν εὐρυτάτην σημασίαν τῆς λέξεως, ἦτοι ώς ἐγγιζόμενος καθ' οἰορδήποτε τρόπον προσθαλλόμενος, ἀδιάφορον δὲ ἢ ἐνέργειας αὕτη προσήλθεν, ἐπράχθη ἡ παρήγθη, προεκλήθη ἐν ἀγαθῇ ἢ κκκῇ δικθέσει) τὸ τοιοῦτον ἀντικείμενον ἐκρέπεται μόνον κατ' αἰτιατικήν· οἶον ἐπαιρῶ τὸν παῖδα· τύπτω τὸν παῖδα· γράφω ἐπιστολήν· τὸ τοιοῦτον φῆμα καλεῖται ἔρεγμα μεταβατικό.

2) "Η τὸ ὑποκείμενον παρίσταται ώς τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀπεργάζηται ἔρεγματα ἀτεπιστρέφοντα εἰς ἔκυπτο. "Η ἔρεγματα δὲ αὕτη ἐξέρχεται μὲρ τοῦ ὑποκείμενου, ἐπιστρέφει δημοσίας εἰς αὐτό. "Η ἀπὸ τοῦ ὑποκείμενου ἐξερχομένη αὕτη ἐνέργεια καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιστρέφουσα ἡ περιορίζεται ἐν τῷ ὑποκείμενῷ μόνον, ἡ συδέεται μετ' ἀρτικείμενον· οἶον βουλεύομαι = ἐρωτῶ ἐμαυτὸν περὶ τιος, σκέπτομαι = τύπτω μερικόν· τύπτομαι = τύπτω μερικόν· τύπτομαι τὴν κεφαλήν μου· καταστρέφομαι τὴν γῆν = ὑποτάσσω τὴν γῆν ἐμκυτῶ· ἀμύνομαι τοὺς πολεμίους = ὑπερσπίζω ἐμκυτόν, ἀποκρούώ τοὺς πολεμίους ἀπ' ἐμκυτοῦ· καλοῦγεται δὲ τὰ φῆματα ταῦτα μέσα αἰτιοπαθῆ. "Οταν δὲ τὸ μέσον δηλοῦ ἐνέργειαν δύο ἡ πολλῶν ὑποκειμένων πρὸς ἀλλήλα κατευθυνομένην· ώς τύπτοται = τύπτουσιν ἀλλήλους· διαφέροται = ἔχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους διάκεινται· μάχοται = μάχονται πρὸς ἀλλήλους· συμβουλεύοται = συμβουλεύονται ἀλλήλους· διακελεύοται = διακελεύονται ἀλλήλους· διαλέγοται = διαλέγονται ἀλλήλους· διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους, τότε τὸ φῆμα τοῦτο καλεῖται μέσον ἀλητοπαθές.

3) "Η τὸ ὑποκείμενον παρίσταται ώς ὑποδεχόμενος, ἀταλαμβάνον δηλ., τὴν ἐνέργειαν ἀλλοῦ, καὶ ἐπομένως ώς πάσχοι, παρίσταται δηλ. ώς ἐγγιζόμενον, ὑπωσδήποτε προσθαλλόμενον, ἀδιάφορον δὲ ἢ ἐνέργη. αὕτη προσήλθεν, ἐπράχθη, παρήγθη ἡ προεκλήθη ὃν ἀγαθῇ ἢ κκκῇ δικθέσει, ώς τοῦτο συμβάνει καὶ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐνέργη μεταβατικῶν· οἶον ὁ παῖς ἐπαιρεῖται = ὁ παῖς λαμβάνει ἔπικινον· ὁ παῖς ζημιοῦται = ὁ π. λαμβ. ζημίαν· ἡ ἐπιστολή γράφεται = ἡ ἐπιστολὴ δέχεται τὴν γραφήν. Τὸ φῆμα τοῦτο καλεῖται παθητικό.

2. "Ο μὲν ἐνεργητικὸς καὶ μέσος τύπος ἀνεπτύχθησκεν ἐντελῶς, δὲ παθητικὸς δινείζεται δῆλος σχεδόν τοὺς χρόνους του ἐκ τοῦ μέσου, διότι ἡ παθητικὴ ἔννοια ἐξελαμβάνετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ώς ἔννοιας αὐτοπαθῆς. Διὰ δύο δὲ μόνον χρόνους τὸν μέλλοντα δηλ. καὶ ἀδριστορ ἡ Ἑλλ. γλώσσα ἐσγημάτισεν ἴδιους τύπους, καὶ δημος, καὶ οὖτοι, ώς θὰ ἰδωμεν, ἐν πολλοῖς φῆμασι τίθενται καὶ πρὸς δάλωσιν τῆς αὐτοπαθοῦς ἡ ἀμεταβάτου ἔννοίας· ὁ ἐνεργητικὸς καὶ μέσος τύπος πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν αἱ κυρίως διαθέσεις (τὰ γένη) τοῦ φῆματος, ὁ δὲ παθητικὸς τύπος εἶνε ἀπλοῦς τύπος

τῆς κλισεως τῶν μεταβατικῶν ἥμ., ἀντιτιθέμενος τῷ ἐνεργητικῷ¹⁾.

§. 373. Παρατηρήσεις περὶ τῶν διαθέσεων (γενῶν)
τοῦ ῥήματος.

Τόπος ἐνεργητικός.

1. 'Ως ἀρχικοτάτην σημασίαν τοῦ ῥήματος πρέπει νὰ παρχεῖθῶμεν τὴν ἀμετάβατον, κειμένην μεταξὺ τοῦ ἐνεργητικού. καὶ παρθένητικοῦ. Η ἀντίθεσις δὲ τῶν μεταβάτων, πρὸς τὰ ἀμετάβατα, προσήλθε, διότι παρετηρήθη, ὅτι τινὰ μὲν ἔμμαχτα πρὸς συμπλήρωσίν των συνδέονται μετὰ πάσχοντος ἀρτικειμένου κατ' αἰτιατικὴν (§. 372, 1, b), ἄλλα δὲ τούνκυτόν δίνονται μὲν νὰ συνδεθῶσι μετ' ἀντικειμένου τινός, οὐγὶ δημοσίου ἀντικειμένου πάσχοντος. Δι' ἴδιων τύπων ἡ γλῶσσα δὲν διακρίνει τὰ ἀμετάβατα τῶν μεταβατικῶν, ἄλλ' ἐκφράζει ἀμφότερα διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνεργητικοῦ τύπου, ὡς θάλλειν ἀρθεῖν, (florere), χαίρειν (gaudere), ἀλγεῖν (dolere), καθεύδειν (dormire); καὶ τίπτειν, παίειν, ἐπαιρεῖν, γέγειν, γράψειν. Τὰ τοικῦτα λοιπὸν ῥήμα. Στινῶν ὀσιῶν ἐπιτάθεις, ἵνα δέχωνται περὶ ἔκυτος πρὸς συμπλήρωσίν των πάσχοντι κατ' αἰτιατικ. ἀρτικειμένοις, καλοῦνται ἐνεργητικὰ μεταβατικά, ἔχουσιν δημοσίαν κατὰ κατ' ἔκυτα ἀρτικειμένου σημασίαν ἀμετάβατην. ὡς βάλλω, γράψω· διὸ παριστῶσι τὴν ἐνέργειαν ὡς κατάστασιν, ἐν τῷ ὑποκείμενον δικτελεῖται.

2. 'Η Ἑλλ. γλῶσσα εἶναι πλουσιωτάτη ῥημάτων ἐνεργητικῶν, ἔχόντων μεταβατικὴν ἔμμαχον τε καὶ ἀμετάβατον σημασίαν, τοιαῦτα μάλιστα εἶναι τὰ κινήσεως σημαχτικὰ ῥήματα. Τὴν τοικύτην τῶν ἐνεργητικού, ῥήμα. γρῆσιν ἡ Ἑλλ. γλῶσσα ἔχει κοινὴν καὶ πρὸς ἄλλας νεωτέρας γλώσσας. οἷον τὴν γερμ.: ὡς die Vögel ziehen. πρὸς τὴν λατιν. vertere, mutare· τὴν γχλλικ. changer, decliner· τὴν ἀγγλ. to move κατλ. 'Η Γερμ. δημοσία γλῶσσας τὰ τοικῦτα ἐνέργητα. Ἐλληνικὰ ἀμετάβατα. μεταφράζει πολλάκις δι' αὐτοποιῶν, κατις γρῆσις μετανέγγιθη κατακόρως καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐλληνικῇ γλώσσῃ, μεταφράζομένων τῶν τοιούτων διὰ τοῦ ἐνεργητικού. μετὰ τῆς αὐτοποιοῦς ἀντιτονούμιξας, ἐνῷ δὲ ἀρχής Ἑλλ. αὐτηρῶς δικτητεῖ τὴν ἀμετάβατον σημ. οἷον ἐπικλίνω = κλίνω ἐμπαυτὸν εἰς τι, καλλιον δημοσίως αποκλίνω πρὸς τι, ἀκουμβῶ εἰς τι.

α) Παραχθείγ. ἐκ τοῦ πεζοῦ λόγου²⁾: ἀγειρ, Ξεν. Αν. 4, 2, 15 «ἐγγὺς ἦγορ οἱ Ἑλληνες»=ἐπορεύοντο ἀράγειν Κύρ. 1. 4, 24, =ἐπιστρέφειν, καὶ ἐκπλεῖν. Θουκ. 3, 16 μ. σ. Ποππ., (συγχοτέρον δημοσίως).

1) *Id. Heyse Syst. der Sprachwissenschaft σ. 400.

2) Σημ. Μεταγλωτιστοῦ δῆσα ἐν τοῖς πρόδγμ. ἀναφερόμενα ἐνεργητ. μεταγλώτισα, ἔξιλανδην μὲν ἀμεταβ. παραλείψα; τὴν μεταβ. αὐτῶν σημασίαν, διότι καὶ δ συγγραφεῖς οὖτα πράττεται.

τὸ ἀράγεσθαι) προάγειν = procedere Πλ. Φαίδρ. 227, c. 228, b Δημ. 18, 181· διάγειν = ζῆν Ξεν. πολ. Δακ. 1, 3· ἐλαύνειν = ἵππευειν Κύρ. 1. 4, 20, ἀλλὰ καὶ ἐλαύνειν ἵππῳ Ἀν. 1. 8, 1· προελαύνειν = adequitare Ἡρ. 3, 10· οὗτοι καὶ τὰ ἐπιλαύνειν, διελαύνειν, διεκελαύνειν (Ἡρ. 3, 86), ἀπελαύνειν κ.τ.λ. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ βάλλειν ὡς ἐμ-εἰο-θάλλειν, = εἰσέρχεσθαι, ἐμβάνειν κτλ. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτικόν· ὡς «στόλῳ μεγάλῳ ἐσέβαλεν τὴν Ἐλευσῖνα» Ἡρ. 5, 74. (Αλλὰ καὶ ἐσέβαλε τὴν στρατιὴν 1, 17. 18), σημαίνει δὲ καὶ γύνεται· ὡς «Ἀχέρων ποταμὸς ἐσβάλλει ἐξ τὴν λίμνην» Θουκ. 1, 46· ἐκβάλλειν = ἀνακδόναι· μεταβάλλειν = mutari Πλ. πολ. 473, b μ. σ. Stallb.: διαβάλλειν καὶ παραβάλλειν = διεπεράν, διαβάνειν, ἀράζειν Θουκ. 3, 34· περβάλλειν = περιπλεῖν Ἡρ. 6, 44· προσβάλλειν τινί = ἐπιτίθεσθαι κατά τινος Θουκ. 3, 22· συρβάλλειν = manus conserere Ἡρ. 3. 11· ἐπιβάλλειν = ἐπιτίθεσθαι· ὑπερβάλλειν = περέχειν. Δημ. 8, 16· «ὑπερβάλλειν ἀνοίχει». Ξεν. Τερ. 11, 2 «ὑπερβαλλούσῃ δαπάνῃ». Δημ. 8, 46· «ρχθυμία ὑπερβάλλουσα». παραβάλλειν = contingere, accidere Πλ. Αυστ. 203, c, μ. σ. Stallb. Ξεν. Ἀν. 4. 7, 25 «περιέβαλλον ἀλιγάλους» = ἐνγυαλίσθησκεν· ὄρμαρ = σπεύδειν, ἀπὸ Όμηρ., ποιητικὸν καὶ πεζὸν οὕτω καὶ τὸ ἔσομαρ, ἐπειδὴ ταῦτο σημαῖα; τίθενται τὸ ὄρμαρ καὶ ὄρμασθαι, καὶ διὰ τοῦτο οὐδόλως παράδοξον τὸ παρὰ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20 «ὁ Κύρος ὁ; εἰδεν ὄρμωμέροντες ἔκορμα» (κατὰ τοὺς καλλιτ. κώδ. μ. σ. Born) - κατέται καὶ τὰ σύνθετα ἐξ αὐτοῦ ἐπικλίνειν = ἀποκλίνω πρός τι Δημ. 3, 8· ἀποκλίνω 1, 13· - τρέπειν = vertere καὶ τὰ σύνθ. ἐξ αὐτοῦ ἐπιτρέπειν = se permettere συγχ. παρ' Ἡρ. καὶ ἄλλοις· ὡς Ἡρ. 3, 81 «όλιγορχίη ἐπιτρέπειν» Δημ. 9 «δεῖ μή ἐπιτρέπειν αὐτῷ (τῷ Φιλίππῳ)» - στρέγειν καὶ τὰ σύνθ. ἐξ αὐτοῦ Ξεν. Ἀν. 4. 3, 32 «τὰνχντίχ στρέψυντες» = retro conversi καὶ 6, 6, 38 «τοῦμπαλιν ὑποτρέψυνται» = reversos, Ἑλλ. 3. 4, 12 «τὰνχντίχ ἀποτρέψυξ» - πταίειν ἐν τῷ πεζ. πάντοτε ἀμετάξ. Δημ. 1, 20 «εἰ δέ τι πταίσει» = offendet· προσπταίειν Ἡρ. 6, 95 «μεγάλως προσέπτασκεν» = ἐνκυρήσκεν Δημ. 8, 61 «προβόλους προσπτάσιοντες» - ἀπαλλάσσειν = ἀναχωρᾶν, σώζομαι. Δημ. 18, 65 «γείζοντας ἡμῶν ἀπηλλάχκοι» = ἀνεγώρησκεν, ἐπωθησκεν γείζοτερον ἢ ἡγείζει. Ἡρ. 2, 77 «οὓς μεταλλάσσουσιν (mutantur) καὶ ἔρχειν» - διεδόρατε καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα, τὸ ἀπλοῦν σπανίως ἐν τῷ πεζῷ, Θουκ. 4, 108 «εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι ἐλπίδι διδόναι» = se dare· - ἀκτιδόραι = ἔξεργομαι, ἐκχύνομαι (ἐπὶ ποταμῶν) Ἡρ. 3, 9. 6, 76 καὶ τοῖς μητρ.· ἐπιδιδόραι = proficere, Ξεν. Απομν. 3. 9. 3. Οἰκ. 3, 10· ἀταποδιδόραι = respondere Πλ. Φειδ. 72, a, b· «ἡδονῇ προρχδον» = indulgens Πλ. Φειδρ. 250, ε μ. σ. Stallb. ἀρδοῦραι = cedere Θουκ. 2, 81. 4, 35. 12θ. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ἴερα· ὡς «έξιέραι = ἐκχύνομαι (ἐπὶ ποταμ.) ἐς θέλασσαν» Ἡρ. 6, 20 Θουκ. 1, 46. 4, 103· ἀτιέραι = παρκιτῶ,

ἀρίνω· «έφιένται (=intulgere) ισχυρῷ γέλωτι» Ηλ. πολ. 388, ε. Τίμ. 59, δ¹). Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ μίσγειν, μιγγέται· ώς συμμίσγειν = commisceri, manus conserere, Θουκ. 1, 50, οὗτοι καὶ προσμηγγίνεται, «ἐπιμιγγόντες ἀδεῶς ἀλλήλοις» Θουκ. 1, 2, ὁδ. c. 13· συγνότερον περὶ τοῖς ιστοριογράφοις καὶ ἀντὶ τοῦ appropinquare· ώς Ἡρδ. 6, 95 «προσέμιξαν τῇ Νάξῳ». Θουκ. 3, 22.-Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ αἱρεῖν· ώς Ἡρδ. 6, 99 «οἱ βρέβηροι, ώς ἀπῆγαν (=ἀπέπλευσαν) ἐκ τῆς Δήλου». Θουκ. 4, 93. 2, 98 «ἄρχες (=σηκωθεὶς) ἐπορεύετο». «ἀνταίρειν τινὲν» = ἀνθίστασθαι κατά τινος, μάχεσθαι τινι· Ηλ. Εύθυδ. 272, a. Δημ. 6, 5· - συνάπτειν = ἔρχεσθαι εἰς γείρας = manus conserere: συναρμόζειν = concruere Ξεν. Ἀπομ. 2, 6, 24· - ὑποκύπτειν = succumbere Ἡρδ. 6, 109· «ἢν ὑποκύψωσι τοῖς Μήδοισι»· - ἔχειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα, Θουκ. 1, 10 «ὁ λόγος κατέχειν» = obtinetur Ἡρδ. 3, 82 «εἴπεν ἐς τὸ πλῆθος ἔχοντα» spectantia, καὶ μετ' ἐπιφέρη. οἷον εἰδ., καλώς, κακῶς, ώς τὸ λκτ. bene, male, habere, ἀπὸ τοῦ Ομ. ω, 245 (ποιητικ. δὲ καὶ μετ' ἐπιθέτων, ώς «ἔχειν καυχούσος» Εὐρ. Μ. 550. Ορ. 1273, καὶ Ἡρδ. 8, 65. μ. s. Baehr), ἔχειν ἀμφὶ τι = in aliqua re occupatum esse: ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ προσορμίζεσθαι· ώς Ἡρδ. 6, 92 «ἔσχον ἐς τὴν Ἀργολίδα γύρην» καὶ Θουκ. 1, 110. 2, 25 καὶ πανταχοῦ συγγόν· ἔχειν τινὸς = desistere Θουκ. 1, 112· «ἔχειν κατ' οἶκους» = domi se tenere, Ἡρδ. 6, 39· ἔχειν ἐς (πρός) τι (τιρα) = διήκειν, τείνειν πρός τι, ἐκτείνεσθαι «τὰς ὁδοὺς τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχοντας» Ἡρδ. 1, 180 191. 2, 17. 4, 42. καὶ Ξεν. Ἀν. 7. 8, 21 «καύμας ὑπὸ τὸ Περθένιον πόλιτακ ἔχοντας» καὶ N, 520 «δι' ὄμου. ἔγχος ἔσχεν». ἔσχειν = διήκειν, ἐκτείνεσθαι συγγ. περὶ Ἡρδ. ώς 2, 11. 158. 3, 78, σημαίν. δὲ καὶ εἰσδίειν, εἰσχωρεῖν 8, 137 «ἐς τὸν οἶκον ἐπέγχων ὁ ἥλιος»· «ἡ ἄρχη ἀνέχειν» (=eminet) Θουκ. 1, 46· ἔξχειν = ἀντέτλειν (ἐπὶ τοῦ ἥλιου). προσέχειν = attendere, προσέγειν τὸν νοῦν, ἢ appellere = προσορμίζεσθαι· ώς Ἡρδ. 3, 48. 58 «πρὸς τὴν Σίφνον προσέσχον». προσέχειν = praestare Ἡρδ. 3, 142. Δημ. 1, 4. Ἡρδ. 6, 74 «ὑπεξέσχε (=successit) ἐς Θεσσαλίην». Τὸ ἀπέχειν = μακρὰν κεῖσθαι, εἶναι συνήθεστατον (περὶ Ουρά. μεταβλ. μόνον) ἐπέχειν = se abstinere Θουκ. 8, 31, se sustinere ἢ exspectare· ώς Ἡρδ. 6, 102 «ἐπισχόντες ὅλιγκς ἡμέρας». Δημ. 4, 1, ἀντὶ τοῦ cunctari Θουκ. 4, 124, in mente habere Ἡρδ. 6, 96 «ἐπεντέλειον στρατεύεσθαι» κατέχειν = se retinere καὶ προσορμίζεσθαι· Αντιφ. 5, 21. Θουκ. 4, 32 «ὅσοι περὶ Πύλου κατεῖχον» = ἵσταντο μ. σημ. Πόππ. παρέχειν = καταγίγνεσθαι εἰς τι, ώς π. γ. τῇ μουσικῇ = musicae se dare Ηλ. πολ. 411, a²) ἀρτέχειν = resistere· πράττειν μετ' ἐπιφρημάτων οἶον εᾶ, κακῶς ἢ μετὰ τῆς αἰτίας οὐδετ. ἐπι-

1) Stallb. εἰς Ηλ. Πρωταγ. σ. 338.—2) Stallb. εἰς Ηλ. Γοργ. σ. 475.

Θέτων· οἶον καλά, κακὰ=διάκεισθαι κακῶς, κακῶς κτλ.: διατρίβειν =versari Δημ. 8, 14. - δέρειν εἰς, ἐπί, πρὸς μετ' αἰτικτ, τοπικῶς μὲν=πορεύεσθαι, ἐκτείνεσθαι, προσορύζεσθαι που, τροπικῶς δὲ=τείνειν εἰς τι, σκοπεῖν πρός τι, συντελεῖν εἰς τι κτλ. συγνότατον συμπέρειν=συμφαρεῖν, ὑπογιωρεῖν, ὀφελεῖν τινα, ὀφέλιμον, ἐπιτήδειον εἰναι· συγήρεικε=συνέθη=accidit, evenit συχν. παρ'. Ήρδ. ὡς 6, 23. 117. κτλ. ἐπαραγέμειν=referri=ἐναργέσθαι εἰς τι Πλ. Λυτίδ. 219 μ. σ. Stallb. διαγέρειν =εἰναι διάχροον =differre· ὑπεργέρειν πλούτῳ Ξεν. πολ. Δξ. 15, 3. Θουκ. 1, 81¹⁾ — Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ λαμβάρειν ára.lambaréur =refici, recreari, ἀναλαμβάνω, ἀνακόψωνται Πλ. πολ. 467. d. μ. σ. Sdallb. Ήρδ. 6, 27 «ἡ ναυμαχίη ὑπολαβόσσα» =ἐπικολούθησασ, subsecuta· Θουκ. 2, 54 «ἢν ἄλλος πόλεμος καταλάθη» =παρεμπέσῃ· οἰκεῖν =habitari, administrari· ὡς πόλις οἰκεῖ Πλ. πολ. 462, d μ. σ. Stallb. συγνόν τοῦτο· ὡς 543 περὶ τὰς ἀρχὰς οὕτως τὸ οἰκεῖν=κατοικεῖν, ἔνει ἀντικείμ. Ήρ. 3, 99 «ἀσφαλέστατα οἰκεῖν» =κατοικεῖν, ζῆν ἀσφαλ. Θουκ. 6, 18. Ξεν. Ἀπομ. 2. 3, 2. Ἀν. 1. 1, 9· — τε λευτᾶρ=τελειώνειν τὸν βίον, ἀποθνήσκειν, συγκότ. - κατορθοῦν=ἐπιτυγχάνειν Δημ. 18, 274· 288. - rixār Ήρδ. 6, 109 «ἐνίκα ἡ γείρων τῶν γνωμέων²⁾» =vincit sententia· οὕτω καὶ «ἐνίκησε λοιμὸν εἰρῆσθαι» =ἐπεκράτησε Θουκ. 2, 54· - τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ λείπειν· ὡς ἀλλείπειν =officio suo deesse Δημ. 2, 30. Ήρδ. 3, 25 «τὰ ὑποζύγια ἐπέλιπε (=ἔξέλιπεν) κατεσθιάμενα». Ξεν. Ἐλλ. 2, 2, 11 «ὁ σῖτος ἐπελεῖσθαι». Ἰδ. Ἀν. 4, 5, 14. Πλ νόμ. 732, b «ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιβόη θρονήσεως ἀπολειπούσης» =ἀποβέβαιότης. Ξεν. συμπ. 8, 14 «ἀπολείποντος δὲ τούτου» (τοῦ Ἀθηναϊκῆς ὁρού). καὶ παρ'. Ομ. η, 117 «τάχων οὕποτε καρπὸς ἀπόλυτου οὐδὲ ἀπολείπει». Ήρδ. 2, 22 «γελιδόνες δι' ἔτεος ἔόντες οὐκ ἀπολείπουσι» =δὲν φεύγουσι· ἀπολειπεῖν =μεγκνι λείψικον Ήρδ. 7, 221 Θουκ. 3, 10. Πλ. Φιλ. 78, b «ἀπολιπεῖν ἐκ τινος»³⁾ =digredi. Ήρδ. 3, 66 «ἔσραγελισέ τε (=carie corrosum est) τὸ ὄστεον»· - δηλοῦ=patet, Ήρδ. 9, 68. Πλ. Γοργ. 483, d· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἀττ.⁴⁾ - διέδεξε (ἐκ τοῦ δεικνύνται) =ἐφάνη =apparuit συγ. παρ'. Ήρδ.. ὡς 2, 134. 3, 82 κτλ. - Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ἀρέειν, ἀπὸ Ομ. η, 326 «ἀπήνυσκεν οἰκαδὴ ὄπίσω⁵⁾» =viam conferrunt, pervenerunt· οὕτω καὶ «ἔξανθουσιν ἐπὶ Σηπιάδα» =viam conficiunt, pervenient Ήρδ. 7, 183. 6, 139· καὶ 6, 140 «κατατάνυσσε εἰς Ἑλαιοῦντος εἰς Λαζηνον». Ξεν. Ἐλλ. 6. 4, 21· «ποταροὶ συγήρησσι εἰς τὸν Ἐρημον». Ήρδ. 1, 80 =simul irrumptunt. Ηπειρογον τὸ παρὰ Θουκ. 2, 67 «ῷ ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον πε-

1) Rflugk εἰ; Εἱρ. Ξεν. 268. — 2) Bremiēs Αἰσχυ. κ. Κιησ. §. 63.—3) Schoemann εἰ; Ισατ. 5 §. 12.—4) Kuhuer εἰς Ξεν. Ἀπομ. 1, 2, 32.—5) Πόππ. εἰ; Θουκ. Τόμ. I. σ. 185.

ραιώσειν» ἀντὶ τοῦ συνήθ. μέσου¹⁾ - ἐξισῶσαι τοῖς Μαντινεῖσι» Θουκ. 5, 71· ἵδ. 6, 87²⁾ - «όπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι» = haesisset Θουκ. 2, 49, ἔνθι καὶ τὸ κατασκήπτειν - παῖς ἀντὶ παίνου Πλ. Φειδρ. 228, ε, μ. σ. Stallb. οὕτω καὶ Ἀρρ. Ἐκκλ. 160. Βάτ. 269, ἵδ. καὶ 6) - λωρᾶρ = ἀναπαύεσθαι ἀπὸ τίνος, ἀνακουφίζεσθαι Θουκ. 2, 49· «ἀπὸ νόσου λελωφήκαμεν» = παρημελήσαμεν τὴν μάχην ἔνεκ τοῦ νόσου Θουκ. 6, 12· «λωρῆ τῇδ; ὁδύνης» = ἀνακουφίζεται Ηλ. Φειδρ. 251, δ- «μακινόμενος καὶ ἄποκεκιγκόως» (=demens) Ηλ. πολ. 573, ε, ὡς σύνηθ. τὸ παρακινεῖρ³⁾ · «τὰς πύλας γαλάσας» = γάνεω γαμένας = apertas Ξεν. Κύρ. 7, 5, 29 · φιττεῖρ = se precipitare, ἐφορμῆν, ἐπιπίπτειν, σπάν. ἐν τῷ πεζ. Ξεν. Κυνηγ. 9, 20 · τείρειν = ἐκτείνεσθαι, ἐπὶ τόπου Ἡρδ. 2, 8, 4, 38 · οὕτω καὶ παρατείνειν Θουκ. 4, 8-· καταστήσατες = ἵτασθαι ἀκινήτους μετὰ τοῦ πλοίου Ξεν. οἰκ. 16, 7 · ξυγκλήσατες = συσπειρωθέντες = conglobati Θουκ. 4, 35. Τὰ σύνθετα ἐν τοῦ γαίρειν» «ἔχρ, ἡμέρα ὑπέρχινεν» Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 19. 4, 1, 41, 5, 1, 21. Κύρ. 4, 5, 14. Ἀν. 3, 2, 1 κτλ. «τὸ μεγαλοπρεπὲς διὰ τοῦ προσώπου διαρρίνει» Ξεν. Ἀπομ. 3, 10, 5 · ἀρτέκοπττε=ἀνθίστατο Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 15 · «ἄν δέ τι ἀντικόπτῃ» 31⁴⁾ = si quid adversi accidat. Οὕτως ἐξηγήτεκ καὶ τὰ, ἄγε δῆ, πρόσσαγε, γέρε δῆ, ἔχε δῆ.

6) Ή ποιητ. γλῶσσ. εἶνα ἐλευθεριωτέρως καθ' ὅσον αὐτὴν ίδιας μεταχειρίζεται ἀμεταχέτως καὶ πολλὰ ἀπλά, ἐνῷ ἐν τῷ πεζ. ἐν δόλίγοις μόνον τοῦτο συμβάνει: «(ἡ κρήνη) ἵησι πρὸς δόμον» = γύνεται 4, 130. «(Ποταμὸς) ἐπὶ γχῖνεν ἵησι» λ, 239 · «ἐνήσομεν εὐρέτι πόντῳ» 6, 295 = ὡς ἀναγκθῶμεν εἰς τὸν εὑρ. πόντο. «μεθιέραι γάγης», Μ, 268. 409 · καὶ ἀλλαχοῦ συνηθέστ.-βάλλειρ λ, 722 «ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἥλικα βάλλων» · «έριπλήγτειρ τάφρῳ» = ἐμπίπτειν Μ, 72 · παῖσαρ ἀεθλῶν δ, 659, Ἡρδ. χσπ. 449 «παῖςε μάχηγ». Εὐρ. Ἑλ. 1320 «ἔπαισε πόνων». Ἀρρ. Βάτ. 580. σ, 340 «ἀπόπτως ζωιδῆς», Εὐρ. Ἐκ. 918 χρ. «μολπῶν δ' ἀπὸ καὶ γοροποιῶν θυσιῶν καταπαύσας πόσις ἐν θαλάσμοις ἔκειτο». Καὶ μετὰ μετοχῆς: Ἀρρ. Πλ. 326 «παῖςε παῖςος ὀργούμενος» - «σφάξαι σ'» Ἀργείων κοινὰ συντείρει.. γνώμην» ἵδ. τὸ contedit) Εὐρ. Ἐκ. 190 · «ἔπειγειρ = σπειδεῖν Σοφ. Ἡλ. 1435. Εὐρ. Ἐκκλ. 732 · φαίτειρ «Ἡλιος.. φείνειν» Ἡρδ. ἔργ. 528 = λάμπει = lucet, splendere. Θεόκρ. 2, 11 μ. σ. Σχολ. Εὐρ. Ἡλ. 1234 «φαίρονται τινες διάμονες» = φείνονται ἔνθι καὶ Seidler - φίειρ Z, 149 «ὦς ἀνδρῶν γενεὴ δὲ μὲν φίει (= γεννῆται, nascitur), δὲ δὲ ἀπολήγει». Θεόκρ. 4, 24 «οἵπα καλὰ πάντα φύονται». Ψ, 376 «ἔκφερον ἴπποι» = ἔφευγον. Αἰσχυλ. Ἐπτ. 570 «κεκενθώς πολεμίκις ὑπὸ γθονός». Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 967 «οἱ δὲ θυγάτερες κεύθειν κάτω γῆς». Αἴ. 635 χρ. «Αἰδηζ κεύθων» (καὶ ὅμως;

1) Πόππ. ἐν τῷ ἱδ. γωρ.-2) Stallb. εἰς Πλ. Φειδρ. 240. δ-3) Παραδ. παρὰ μιγν. ἵδ. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 250.

Ψ., 244 «Αἰδι: κεύθωμαξι»). - Ν., 136 «Τρῶες δὲ προστυγάρ δολέ-ες» = ἐχώρησαν πρὸς τὰ ἐμπρός - *χαλᾶρ* = ὑποχωρεῖν, παρατείσθαι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 203 «ὅτε νῦν χαλῆξ» = cedis Εὐρ. Έκ. 403 «χάλκ τοκεῖσι» μ. σ. Pflugk. Σοφ. ἀποστ. 678. Δ· «τρομᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τούκείνης πτερόν» = versatur ἐπιτρωμᾶρ = προσέργεται, φοιτᾷ = accedere Σοφ. Φ. 168· οὕτω καὶ προστρωμᾶρ 717. - Ησδ. ἔρ. 245 «μιρέθοντι δὲ οἴκοι». - Σοφ. Φ. 1331 «ώς ἂν οὗτος ἡλιος.. αἴρηται» = θὰ ἀντελλήῃ, oriatur μ. σ. Butt. - Σοφ. Τρ. 130 χορ. «ἐπὶ πῆμα καὶ γυρὴ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι» τὸ ἐπὶ (= κατά, adversus) ἀνήκει εἰς τὸ πᾶσι (δὲ Ἐρυ. ἐκ διοφθώσ. γράφει *χαράρ*) - ἔγειρε=experciscere Εὐρ. Ιφ. Αὐλ. 624· - στέλλειρ=proficiisci Σοφ. Φ. 571· - ἐραυλίζειρ=inhabitate ἐν τῷ κυνῷ 42· - «ἡδονῇ μονῇ» = ἔκδοτος, indulgens Εὐρ. Φ. 24· - ἀραχάλιπτε=ἀποκαλύπτειν Εὐρ. Ορ. 294· - ακοῦροι δὲ ὀργιστῆρες ἐδίνεορ = περιεργέροντα κυκλικῶς (ἐγόρευον) Σ., 494· - «(θώρηξ) ἡρμόσεν αὐτῷ» Γ., 333· - συμφέρειν τοῖς κρείσσοις = se applicare Σοφ. Ηλ. 1465· καὶ Εὐρ. Μ. 13.

ΣΗΜ. 1. Εὔρισκονται μάλιστα πρόδη. παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἔνθα ἐν προτάσει τινὶ ἡ αἰτη λέξις ἔχει σημασίαν μεταβατικήν καὶ ἀμετάβατον ὡς 'Ησδ. ἔργ. 5 κέρια μὲν γύρῳ βριτέας (μεταβατικός, ποιῶ τινα ἰσχυρόν), βίξ δὲ βριτάνοτα (ἀμεταβ., τὰ δύντας λογορά) χαλέπεια. 'Αναρχ. 40 «εἰς τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης, πάσον δοκεῖς πονοῦσαν, 'Ἐρως, ὅσους σὸν βάλλεις;» (1). Λογοπάγινον ὅμως εἶναι τὸ παρὰ Σεν. 'Απομν. 1. 6, 8 «εἰς πράττειν (felices esse), ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα «εῖς πράττον τεῖς» = rem bene gerentes μ. σ. Kuhner.

ΣΗΜ. 2. 'Απορρίπτει πάντας εἶναι ἡ ιδέα, διτὶ τοιαῦτα φήματα πρέπει νὰ ξέρηγμονται διὰ τῆς παραλείψεως τῆς αὐτοπλοῦσ: δύτων. ἡ αὐτιζατικοῦ τινοῦ ὁ ἀναπληρωτικὸς δὲ οὐτος; τρόπος εἶναι πολλάκις γελοῖος, ἀδάσμος καὶ οὐδόλως ἀναγκαῖος πανταχοῦ? εἶναι ἀλλήθες ὅμως, διτὶ πολλάκις μεταβατικὴ ἐγένοντο ἀμετάβατα, διότι τὸ κατ' ἀρχὴν εἰς αὐτὰ ἀνήκονταν ἀντικείμενον ἔνεκα τῆς συγκρήσεως παρελείψθη, ὡς εἰνόλιως ἐννοούμενον τούτον δὲ ἔνεκα ἀργότερον οἱ συγγραφεῖς οὐδεμίαν συνειδήσιν πλέον τῆς τοιαύτης ἐλλείψεως ἔχοντες μετεγειρίζοντο τὰ τοιαῦτα φῆμα. ἔντελως ὡς ἀμετάβατα ὡς π. κ., τὸ μὲν πρῶτον ἐλέγετο ἐσδάλειν στρατιῶν (Ηρδ. 1. 17. 18.), ἐλαύνειν ἵππον, ἄρμα, ναῦν, ὃποι τὴν σημασίαν στρατεύειν, ἴππειειν, οὐγκεῖσθαι, πλεύτινος δέ, ἔνεκα τῆς πολλῆς γενήσεως τῆς συντάξεως ταῦτας, παρελείψθη τὸ ἀντικείμενον τούτο, ὡς καθ' ἔντονον ἐννοούμενον. 'Εν τέλει μάλιστα τοσοῦτον ἐπελάθιστον τῆς πρώτης καὶ κυρίας ταῦτης ἐκφράσθως, διτὶ δὲν ἐδίσταζον νὰ λέγωσιν 'Ηρδ. 5, 74 «τούδια μεγάλω ἐσέδαλεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα». Σεν. 'Αν. 1. 8, 1 «ἔλαύνειν ἵππων». Ἐν ἀρχῇ ἔλεγον «ὁ στρατηγὸς τοὺς στρατιώτας ἡ τὸν στρατὸν ἔχει», οὔτερον ὅμως τὸ φῆμα μετεργέρω καὶ ἐπὶ τῶν στρατιώτων, διὸ ἔλαδε τὴν σημασίαν τοῦ πορεύσαθαι = proficiisci. Οὕτω καὶ αἴρειν ἄγκυραν ἡ ἀρχήρας, οὔτερον ὅμως ἐλέγετο καὶ ἀπλῶς αἴρειν καὶ τέλος οὐδόλως λαρυζόντες; ὅπ' ὅπῃ τὴν ἀρχήν τοῦ ἀπαίρειν σημασίαν μετεγειρίζοντο εἰπὼ οὐ μόνον ἀντὶ ἀπαι-

1) Buttmann II §. 113, Σημ. 2.

2) 'Ο Lobeck εἰς Σοφ. Αγ. 250 εἶναι ἀλληλης ιδέας.

πειν ἐπὶ Οὐκάσσης, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Νηρᾶς· δύτι τοῦ ἀναζευγνύναι, λίνιστα μάλιστα συντίξσουσιν αὐτὸν καὶ πετά τών δοτικῶν «τατές ναυσί», τῷ στρατῷ».

3. "Αξιον περιεργείς οητως είνε τό έν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ φυκινόμενον, ὅτι ἐν πολλοῖς ἔρμασιν ἐσχηματίσθησαν χρόνοι τινές ὑπὸ τύπους διεκφόρους, οἵτινες ὑπὸ τῶν γραμματικῶν διεκρίνονται συνήθως; εἰς πρώτους καὶ μειτέρους. Τὸν σχηματισμὸν τῶν δευτέρων χρόνων πρέπει νὰ παραδείχθημεν κατ' ἀνάγκην, ὡς τὸν ἀρχαιότερον (ἰδ. §. 221). Ἐκ τῶν δευτέρων δὲ τούτων χρόνων ἐσχηματίσθησαν οἱ νέοι χρόνοι, οἱ ακλούμενοι πρώτοι. Ἐν πολλοῖς ὅμως ἔρμασιν ὁ νέος οὗτος τύπος ἀπώθησε τὸν ἀρχαιότερον, ἐν ἄλλοις δὲ πάλιν διεκμένουσιν μὲν ἀμφότεροι οἱ χρόνοι, εἰπῆλθεν ὅμως ἐν κυτοῖς διαφορὰ σημασίας. Καὶ ἐν μὲν τοῖς ἀρχαιότεροις τύποις, τοῖς δευτέροις, παρεμεινεν ἡ ἀμετάβλ. σηματ., εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους, τοὺς πρώτους, ἀπενεγκόθη ἡ μεταβατικ., διότι ἐύκην εῦλογον, ὅτι ἡ μὲν ὡς μᾶλλον πάσχουσα θεωρηθεῖται ἀμετάβλητος ἐνέργεια, ἵνα δηλωθῇ, ἔχει ἀνάγκην τύπου ἀσθενεστέρου, ἡ δὲ δραστικὴ καὶ ἐπὶ ἀντικειμένου τινὸς ἐνεργοῦσα μετακίνητὴ ἔχει ἀνάγκην τύπου ἴσχυροτέρου.

4. 'Ως πεδὸς τοῦτο δὲ παρεκτηνάτερα τὰ ἔγγονα.'

α) Ό ἐπεργητ. ἀδριστος δ'. πολλῶν ἔχριζων ἐπεργ. μεταβατικῶν, σγυμνικῶντων καὶ ἄρ. οὐ, ἔχει σημ. ἀμεράβατος, ἐνῷ δὲ ἐνεργ. ἄρ. οὐ. δικτηρεῖ τὴν μεταβατικήν. Συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα εἰς πολλοὺς ἄροις. δ'. τῆς συζύγ. τῶν εἰς μι. ἄτινας ἔχουσιν καὶ ἄροι. οὐ. κατὰ τὴν συζύγ. τῶν εἰς οὐ. Εν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτη δὲ ἐνεργ. ἄροι. δ'. παρουσιάζεται κατὰ τὴν σημασίαν ἐν τοῖς μέσοις· ὡς ἐπεργ. φέρουμεν κατα. Τοικῦντα δ' είναι ἐκ τῆς συνήθους γλώσσας; τὰ ἔξι;

'Evesat. *'Aōō. α'.* *'Aōō. 6'.*

$\delta\omega = \kappa\lambda\omega\pi\tau\omega$, $\dot{\epsilon}\delta\theta\omega$, $\theta\omega\theta:\zeta\omega$. $\ddot{\epsilon}\delta\omega\tau\omega = \dot{\epsilon}\kappa\lambda\omega\zeta\omega$, $\dot{\epsilon}\theta\omega\theta:\sigma\omega$: $\ddot{\epsilon}\delta\theta\omega$
 $= \epsilon\omega\dot{\epsilon}\theta\omega$, $\dot{\epsilon}\gamma\omega\theta\omega$.

$\text{શરૂ} = \sigma x y z$, $\text{શરૂ} = \sigma x y z$, $\text{શરૂ} = \sigma x y z$.

«**Слънчеви**» = **Слънчев**. **Слънчев** = **Слънчев**, **Слънчев** **няк** **Слънчев**. **Слънчев** = **Слънчев**, **Слънчев**, **Слънчев**.

զնաւ = սշպատա ոչ գրտքածոց, յշեռիլիք; Յօստաշ = Յոչպատ ոչ գրտքածոց,
Առօհնացառություն; Յօսու = Յշեռնչ, Յօթեռածաշ.

$\beta x_1 w = \delta x_1 \beta x_2 w$ τὸν πόδι, $\beta x_1 w \cdot \epsilon \eta \tau \alpha = \epsilon x x_2 w$ νὰ καταγήῃ.

Οὐτω καὶ ἀρέγωρ = agnovi, ἔγινον ἀκριβῶς Ἡρδ. 2, 91, καὶ
ἀρέγωσα = κατέπειτα, ἀνέγνωσα (τὸ ἀραγύρωσκω εἶναι νεύσιν).¹
ἔσκλητος = ἐπάγωσα, ἔξηρχόντη, ἔγεινα κατέχηρος, (σκέλλω), ἔσκητα
ἔπικ. = ἔσχρεντος ἔλαχυτος τι ξηρόν. Ήπι τῶν ποιητῶν τά, τρέφω, ἔ-
θερεύει, ἔπικ. ἔτραγος = ημένησα, ἔδυναμώσα, ίδ. §. 343. ἐρείκω,
ἡγεινά = ἔπικος τι, συνέτριψε μεταβ., ἔπικ. ἡρικοτος = ἔσκητος,
ἔσπειτος ἀμετάθ. ἐρείπω, ἡρεύψα = ἔπιτω τι, ἔριψε μεταβ.:
ποιητ. καὶ νεοιωνικὸν ἡριτον = ἔπεισα. στιγέω = μισθ., βδελίττο-
ντο, φρεσοῦμει, ἔπικ. ἔστυγος = ἀπειτεύσην, ἔροειθύην, ἔστυξα

δυως λ, 502 = ἐπροξένησα φόβον, φρίκην, μῆσος: δρυνμι, ὥρσα = εἶεγείρω, ἐρεθίζω = excitavi, ἐπικ. ὥροφορ = εἴηγέρθην, ἡρεθίσθην, ἔταράχθην. "ΑΡω, ἀραρίσκω, ὥρσα = συγκολλῶ, συνάπτω, συνηψώ, συνήρμοσα: ποιητ. ὥραφορ = ἡρμοσα, ἡρεσα. Καὶ ἐν κύτῳ τῷ ἀμεταθάτ. γηράσκω, γηράω, γηράραι = γίγνομαι γέρων, ἔγεινα γέρων, καὶ δύως παρ' Αἰσχλ. Ικ. 871 ἐγήρασαρ = ἐνκυμνήνα γείνωσι γέροντες, διὰ καὶ ἐν τῇ κοινῇ ἡμῶν γήρωστ. μὲν ἐγήρασες" (πρβλ. καὶ τὸ μέσον ἀραβιώσκομαι = κάμνω τινὰ νῦν τὸν ζανάζησῃ, ἀναστάνω, οὔτω καὶ τὸ ἀρεβιώσαμην, τὸ δὲ ἀρεβιώρ = ἀνέλησα: τρέπομαι = στρέφομαι, στρέφω ἐμκυτόν· ἐτρεψάμην = ἐτρεψά τινα εἰς φυγήν, ἐνίκησα: ἐτραπέμην = ἐτράπην εἰς φυγήν, ἐφυγκ, ἐνικάθην). Τὰ πρδγ. περὶ ὅλων τῶν ἁρμάτων τούτων ἰδ. §. 343.

ΣΗΜ. 3. Ἐνιστε ἐσχηματίσθη νέος ἵνεστως; διὰ τὴν μίαν ἡ τὴν ἄλλην σηματίσαν π. γ. θύω = ἐνδύω, ἔδυν = ἐγώθην, ἐκρένην, δύνω = εἰσίρχομαι, γάρωμαι, πρβλ. πίνω = πίνω, πιπίσκω = ποτίζω, ἐπίον = ἐπία, ἐπίσα = ἐπότισα: πίσκω = θύ πίω· πίσω = θύ ποτίσω· τεύχω = paro, παρασκευάζω: ἐτευξα = paravi, ητοίμασσε: τούγχάνω, ἔτυχον = εἴμαι παρεσκευασμένος, ἔτοιμος = paratum esse.

ΣΗΜ. 4. Ἐνθ ό δόρ. δ'. ήλων, ἔάλων = ἀγμαλωτίσθην ἐκριεύθην, ἐκ τοῦ (ΑΛΟ-) ἀλίσθημαι = αἰγμαλωτίζομαι, πίπτω εἰς αἰγμαλωσίαν εἶναι ἐνεργ. τύπος, Ἅγειρα: δύως σημ. παθητικήν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ παθητ. δόρ. δ'. (Ἔτηπην = vapulavī, ἐπλήγθην, ἐμαστιγώθην) ιδ. A. 6.

β'. Ο β'. παράκειμι. πολλῶν μεταβατικῶν ἐνεργητικ. ἁρμάτων, ἔχόντων καὶ παροκκ. ἄ., ἔχει σηματ. ἀμετάβατος, τοῦ ἀ. δικτηροῦντος τὴν μεταβατ.: τὸ κύτῳ δὲ συμβάνει καὶ εἰς ἄλλα τινὰ ἕκατ., δ'. μόνον παροκκ. ἔχοντας οἷον

ἀγρυμι = τοσκίζω, θράύω, παροκκ. δ'. ἔταγα = εἴμαι τεθρυσμένος: ἀρογήω = ἀνοίγω, παροκκ. δ'. ἀρέψυχα = εἴμαι ἀνοικτός (ἀνθ) οὐδοί Αττ. τὸ ἀνέφυγυμι), παροκκ. ἄ. ἀρέψυχα = ἔχω ἀνοικτόν·

ἔγείρω = ἐγείρω, σηκώνω, παροκκ. δ'. ἔργηγορα = εἴμαι ἐγηγερμένος, ἔζυπνος, δὲ δὲ παροκκ. ἄ. ἔγηγερκα = ἔχω ἐγείρη, ξυπνήση τινά.

ἔλπω = παρέχω ἐλπίδα, ποιητ. παροκκ. δ'. ἔολπα = ἔχω ἐλπίδα, ἐλπίζω.

MAINΩ, ἐκμαίνω = δικυονίζω, προξενῶ μανίαν, δ'. παροκκ. μεμηρα = εἴμαι μανίσμενος, μαίνομαι.

διληγει = perdo, ἀρχνίζω, καταστρέψω· δέ δ'. παροκκ. διλόλα = periī ἔχθην, δὲ δέ ἄ. παροκκ. διλάλεκα = ἔχω ἀρχνίση τινά, per-didi·

δρυνμι = σηκώνω, εἴεγείρω· παροκκ. δ'. δρωρα = ἀνίσταμαι, γεννῶμαι.

πείθω = καταπείθω, παροκκ. δ'. πέποιθα = εἴμαι πεπεισμένος, πιστεύω, ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην, δὲ παροκκ. ἄ. πέπεικα = ἔχω καταπείση.

πήγρύμι = ποιῶ τι στερεόν, ἐμπήγω· παροκκ. δ'. πέπηγα = εἴμαι:

έξησφραλισμένος, στερεός, ἀσφαλής, ὁ δὲ ἄ. παρακ. πέπηχα = ἔχω ἀσφαλίσην εἶναι μ. τγν.

πλήσσω = πλήττω, κτυπῶ, παρακ. 6'. πέπληγα παρὰ μὲν τοῖς γνησίοις ἀττικ. μεταβατικ. ἔχω πληγῆν, κτυπέσση, παρὰ δὲ τοῖς μτγν. ἀμετάβ. = ἐπληγώθην, ναρπαλί.

πράσσω = πράττω, ποιῶ τι, παρακ. 6'. πέπρᾶχα = διάκειψαι, εὑρίσκουμαι, ὁ δὲ παρακ. ἄ. πέπρᾶχα = ἔχω πράξην.

Ρήγνυμι = σπάζω, συντρίβω, παρακ. 6'. ἔργωγα = εἰμι κι σπασμένος, ὁ δὲ παρακ. ἄ. παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς = ἔχω τι συντρίψην.

"ΑΡω, ἀφαίσκω = προσχρυμόζω. συγκολλῶ παρακ. 6'. ἀφαρα = εἰμι κι προσηρμοσμένος, ἀφεστός, ἥρμοσκ.

Σήπω = κάρμνω τι νὰ σαπίσῃ παρακ. 6'. σέσηπα = εἰμι κι σάπιος.

Τήχω = ἀναλύω παρακ. 6'. τέτηχε = εἰμι κι ἀναλελυμένος, λυμένος.

Φαίνω = δεικνύω, φέγγω παρακ. 6'. πέφηγα = ἔδεινται, εἴρουμενός, ὁ δὲ παρακ. ἄ. παρὰ τοῖς μτγν. πέφαγκα = ἔχω δεῖξην.

Φθείρω = φθείρω, καταστρέφω, παρακ. 6'. παρὰ τοῖς γνησ. ἀττ. ἔρθορα μεταβατικὸν = ἔχω φθείρω καὶ εὐγενηστότερον τοῦ ἄ. παρακ. ἔρθαρκα ἴδ. §. 348'. (παρ' Ομήρ. ὅμως, ὡς Ο, 124, τοῖς "Ι-ωσι, καὶ τοῖς μτγν. τὸ ἔρθορα ἔχει σημ. ἀμετάβ.).

Δαιώ = κάιω τι, μεταβατ., τὸ δὲ δέδηα = καίω ἀμετάβ. ἔλπω = διδω ἐλπίδας; ἔσλπα=ἔλπιζω κῆρδω = παρέχω φροντίδας, πινακίνω, στενογωρῶ, τὸ δὲ κέκηρδα = εἰμι κι ἔμφροντις, στενογωρημένος, ἀμετάβ. Τὰ πρόγ. ὅλων τούτων τῶν ἥρμάτων ἴδε §. 343.

ΣΗΜ. 5. Τῶν ἐνεργ. μεταβατικῶν ᾧδη. τῶν ἐχόντων μόνον παρακ. β'. διατηρεῖ ὁ β'. οὔτος παρακ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν μεταβατικ. σημασ. ὡς λείπω, λέλοιπα στέργω, ἔστοργχα κτλ. Ἐν πολλοῖς ὅμως τούτων ὁ β'. οὔτος παρακ. λειράνει τὴν ἀμετάβασιν σημασ.

ΣΗΜ. 6. Ὁ ἀττ. ἄ. παρακ. ἥλωκα ἥ ἔάλωκα = ἔπειτα εἰς αἰγυμαλωσίαν, ἔγεινα, εἴμαι αἰγυμάλωτος, ἡττημένος, ἐκ τοῦ ἀλίσκομαι = αἰγυμαλωτίζομαι, καταλαμβάνομαι. ἔχει σημασ. παθητικ. ὡς τὸ ἔάλων, ἥλων.

ΣΗΜ. 7. Τῶν ἥρμάτων, ὧν ὁ μὲν ἀδρ. ἄ. ἔχει σημασ. μεταβ., ὁ δὲ ἀδρ. 6'. ἀμετάβ., ὃ τε παρακ. καὶ ὁ ἀδρ. 6'. ἔχουσι σημασ. ἀμετάβ., εἰ καὶ ὁ ἔνεστ. τῶν τοιούτων ᾧδη. ἔχει σημασ. μεταβ.. οἵον, φέω, ἔφυν, πέφυνα στιγμή, ἔστην, ἔστηκα δύω, ἔδυν, δέδυκα ἔσκλην, ἔσκληκα τὰ ποιητ. ἥριπον, ἔρηριπα ἔτυχον, τέτευχα ἔτραφον, τέτροφα ἔτρα-ρον, ἔπρεπα ὕρορον, ὕρωρας ἴδ. §. 343.

5. Ἄντι τῶν παθητ. ἥρμάτων τίθενται ἔνιοτε τὰ ἐτεργ. ἀμετάβατα, συντασσόμενα ἐντελῶς ὡς τὰ παθητικά τοῦτο ἴδικι συγ-θίνειν εἰς τὰ ἥρματα, πάσχειν, πλίτειν, γεύγειν, εὖ ἢ κακῶς ἀ-κούειν (πονητ. κλίειν), ἀποθρήσκειν, τελευτᾶρ, ἔνιοτε δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἀμετάβ. Τὰ ἐτεργητικὰ ταῦτα ῥήματα, συντασσό-μενα μετ' ἔμπροθέτου πτώσεως, δι' ἓς δηλοῦται τὸ αἰτιον τῆς παθητικ. καταστάσεως (ἴδ. §. 378, 11), τίθενται συνηθέστατα ἔντι τῶν παθητικῶν τύπων, τὸ δὲ ἀποθρήσκω (ἴδ. §. 343 ἐν τῷ

κτείνω) ἐν τῇ ἀττικῇ διαλέκτῃ. σχεδὸν πάντοτε, τούτων ἐνεργητ. εἰ-
νε τά, ἀδικεῖν, φίπτειν ἢ βάλλειν, διώκειν, κτείνειν, Ξεν. Κύρ. 7.
1, 48 «αὐτοὶ γε ἀπέθρησκεν ὑπὸ ἵππεων» (θυνεῖν πρός, ἐκ τινος Αἰγαλ.
Εύμ. 597. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 722. 1454). Ἡρδ. 3, 65 «οὗτος ἀνο-
σίῳ μόρῳ τετελεύτηκε ὑπὸ τῶν ἀντοῦ οἰκήσιατάτων». 6, 92 «ἐτε-
λεύτησαν ὑπὸ Ἀθηναῖων» = *interfecti sunt.* 106 «πόλιν δουλο-
τύνη περιπεσοῦσαν πρὸς ἀρδβῶν βραχέρων». 7, 18 «μεγάλα πε-
σόντα πρήγματα ὑπὸ ήσσορων.» Συχνότετον τὸ φεύγειν ὑπὸ τινος
= φυγαδεύεσθαι ὑπὸ τινος, *fugari ab aliquo* = ἢ ὑπὸ σημασ. δι-
καστικήν, ἐγκλεῖσθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ τινος = *acusatum esse ab aliquo.* Σ., 149 «Ἄγαριον ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο φεύ-
γοτες». Πλ. Ἀπολ. 19, ε «μήπως ἔγὼ ὑπὸ Μελήτου τοσαύτας
δίκις φύγοιμι». 35, δ «ἀσεβείς φεύγειν ὑπὸ τινος» «ἀφλεῖν ὑπὸ
τινος» = εἰλικρινας καταδεικνυμένος, κατεδικάσθην Πλ. Ἀπολ. 39,
β. Δημ. 4, 33 «οἱ τούτων κύριοι καταστὰς ὑφ' ὑμῶν». Θουκ. 2,
89 «πολλὰ στρατόπεδα ἥδη ἐπεσεν ὑπὲρ ἐλασσόρων τῇ ἀπειρίᾳ».
Ἡρδ. 7, 16 «ἔμει ἀκούσατα πρὸς σεῦ κακῶς ἔδυκε λύπη» Σοφ.
Ἡλ. 524 «κακῶς δέ σε λέγω κακῶς κ.λ.νόνσα πρὸς σέθερ θυμόν».
Ἴσοκρ. 4, 77 «δεινότερον ἐνόμιζον εἰλικρινας κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν
ἀκούειν ἢ παλᾶς ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθνήσκειν» (ποιητ. Θεόκρ.
29, 21 «ἀγαθὸς μὲν ἀκούσει ἐξ ἀστῶν», παρὰ τοῖς ματγν. δὲ καὶ
μετὰ τῆς παρὰ μ. δοτ. «κακῶς ἀκοῦσαι παρὰ τοῖς ἐκτός» Πλούτ.
Κλεορ. 25¹). Πλ. Γοργ. 519, ε «εὖ παθότες ὑπ' αὐτῶν» = *beneficiis affecti.* Ἀπολ. 41, ε «δίκιας πεπονθός ἔγὼ ἔσομαι ὑφ' ὑμῶν».
Εὐρ. Φ. 717 «ἔχει τιν' ὅγκον Ἀργος Ἐλλήνων πάρα = τιμῆται
ποὺν παρὰ τῶν Ἑλλ. Ξεν. Ἀν. 7, 6, 33 «ἔχωρ μὲν ἐπαικορ πο-
λὺν παρὰ τῶν Ἀπεπορευμένην, ἔχων δὲ δί' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἀλ-
λῶν Ἐλλήνων εὐχαλειαρ» = κενοσυμημένος μεγάλῳ ἐπαίνῳ καὶ εὐ-
κλείᾳ. Θουκ. 1, 130 «(Πυρσανίζει) ὁρέ ἐρ μεγάλῳ ἀξιώματι ὑπὸ²
τῶν Ἐλλήνων». Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 5 «οἱ Ἀθηναῖοι πράγματα εἶχον
ὑπὸ τῶν ληστῶν. πολ. Δασ. 6, 2 «παῖς πληγὰς λαβὼν ὑπὸ ἄδ-
λον». Κυνηγ. 1, 11 «τοσαύτης ἐτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν». Ἀντιρ.
5, 35 «οἱ ἀνὴρ διὰ τῆς αὐτῆς βασάρον ἴωρ ὑπὸ ἐμοῦ = eodem mo-
do a me tortus. Πλ. Ἀπολ. 38, ε «ὅρμα ἔκετε καὶ αἰτιαὶ ὑπὸ³
τῶν βούλομένων τὴν πόλιν λοιδορεῖν». Θουκ. 6, 46 «πολλὴ τὴν
αἰτιαὶ εἶχον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν» = ἐκτηνγοροῦντο Ξεν. Ἀν. 7.
6, 11. Ἑλλ. 2, 4, 41 «ἔχοντες καὶ τετγος καὶ ὅπλα καὶ γράμ-
τα.. ὑπὸ τῶν οὐδὲν τούτων ἔχότων περιεκτηλέθατε» = *circum-
venti estis. Πλ. Πρωτ. 337, ε «συμβουλεύω.. συμβῆται ὑμᾶς
ώσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν», δηλ. ὑφ' ὑμῶν ὕσπερ διαιτητῶν =
vos a nobis tanquam arbitris conciliari²)). ὅμοιόν τι συμβαίνε*

1) Alex. Buttman Progr. Potsdam 1855. c. 14.—2) Kühner εἰς Ξεν. Ανάθ. 7, 2, 37.

καὶ εἰς τὰ μέσα χρετάζεται Ξεν. π. προς. 5, 6 «ὑπὸ τῶν νησιωτῶν ἔκοντων προστάται τοῦ νυκτικοῦ ἐγένομεθα». Πλ. Ἀπολ. 30, ε «οὐ φαδίως ἀλλον τοιοῦτον εύρήστετε.. προσκείμενον τῇ πόλει ύπὸ τοῦ θεοῦ» = additum civitati a deo.

6. 'Ως καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσας. οὕτω καὶ ἐν τῇ ἑλλην. τίθεται οὐχὶ σπανίως τὸ ἐρεγρ. μεταβατικόν, δταν αὐτὸ μὲν τοῦτο τὸ ὑποκεῖμ. δὲν ἔκτελῃ τὴν πρᾶξιν ἀλλὰ δι' ἄλλον τινός τὸ τοιοῦτον ὅμως δύναται νὰ συμβῇ τότε μόνον, δταν ἡγε γνωστὸν χρ' ἔκυτον ἢ ἐν τῆς συναρχείνεις τοῦ λόγου, δτι αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑποκείμενον δὲν ἔκτελετ τὴν πρᾶξιν, Ἡρδ. 3, 39 «Ἄυκτος ἔφερε καὶ ἦγε πάντας». Ξεν. Ἀν. 1. 4, 10 «Κῦρος τὸν παραδειπον ἔξεκοψε καὶ τὰ βασίλεια κατέκανσεν» οὕτω συγχάνεις τά, ἀποκτείνειν, βάπτειν, οικοδομεῖν κ. τὰ ὅμοια, πολλάκις δὲ καὶ τὰ διδάσκειν, παραδείνειν, Πλ. Πρωτ. 319, ε «Περικλῆς τούτους ἢ μὲν διδασκαλῶν εἶχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευσεν» ίδ. ἐκεὶ 324, δ. καὶ Μέν. 94, δ.

§. 374. Β'. Τύπος Μέσος.

1. 'Ο μέσος τύπος δηλοῖ ἐρέγρειαν ἔξερχομένην μὲν τοῦ ὑποκειμένου, ἐπιστρέφονταν δὲ εἰς τὸ αὐτό (αὐτοπαθής). 'Η ἐν τοῦ ὑποκειμένου δὲ ἔξερχομένη καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιστρέφοντα ἐνέργεια, "Η περιορίζεται ἀπλῶς ἐν τῷ ὑποκειμένῳ, ὡς βουλεύομαι = κάμνω ἐν ἐμκυτῷ σχέδιον, ἢ ἀπόφρουν, μελετῶ τι κατ' ἐμκυτόν, σκέπτομαι; "Η ἀναρρέεται εἰς ἀρτικείμενορ τῆς ἑαυτοῦ σφράγιας δηλ. εἰς ἀρτικείμενορ ἀρήκορ εἰς αὐτό, ἢ συνδεδεμένορ μετ' αὐτοῦ, ἢ ἐργαστικόμενορ ἐν οἰδηπότε σχέσει πρὸς αὐτό, ἢ ἐλκύμενον ἐν τῇ ἔκυτον σφράγιος ἢ ἀπομακρυνόμενον αὐτῆς!). Τὰ τοιοῦτα ἡρήματα μεταφράζομεν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἴδιωματι πολλάκις διὰ ἡρ. ἐνεργητ. καὶ τῆς αἰτιατικ. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἢ τῆς γενικ. τῆς προσωπ. ἢ αὐτοπαθ. ἀντων. ἢ καὶ προβίσσεων μετὰ τῶν πτώσ. αὐτοπαθοῦς ἢ προσωπικ. ἀντωνυμίας: οἷον τύπομαι, ἐτυψάμην, τύψομαι τὴν κεφαλὴν=τύπω τὴν κεφαλήν μου ἢ τὴν ἐμκυτοῦ κεφαλῆν καταστρέφομαι, κατεστρέψάμην τὴν γῆν=ὑποτάξεω τὴν γῆν εἰς ἐμέ, ἐμκυτῷ ἀμένομαι, ἡμεράμην τοὺς πολεμίους = ἀποκρύψω τοὺς ἔγχροις ἢ π' ἐμκυτοῦ. 'Ἐν τοῖς ἐπομένοις παραδείγμασι θὰ ἀναρρέωμεν πάντοτε μόνον τοὺς μίσ. ἀφ., διότι οὕτοι καὶ μόνοι είνει οἱ χρόνοι, οἵτινες σχεδὸν οὐδέποτε δὲν ἔχουσι σημασ. παθητικήν. Ἐξετάσωμεν ἥδη ἡμιφορέων τὰς περιπτώσεις ταύτας τοῦ μέσου λεπτομερέστερον.

2. A). 'Ο μέσος τύπος δηλοῖ πρῶτον ἐρέγρειαν, ἢν τὸ ὑποκει-

1) Mehlhorn's grundl. Rezension in d. Jhrb v. Seebode z. Jahn I, 1. Lpz. 1831. σ. 29. Heyse Syst. der Sprachwissenschaft σ. 390.

μενον ἐνέργειη πρὸς ἑαυτό, ἐρ ἑαυτῷ ἢ μεθ' ἑαυτοῦ, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ δηλ. οὐσίαν. Ἡ γρῆσις κύτη τοῦ μέσου εἶναι ἡ σπανιωτέρα. Ἐνταῦθι πάλιν πρέπει νὰ διακρίνωμεν δύο περιπτώσεις. Πρῶτον. Τὸ μέσον ἔχει τὴν κυρίως αὐτοπαθή, τὴν ὑποκειμενική δηλ. σηματ., ἃτε ἐκράφεον ἐσωτερικήν τινα τοῦ ὑποκειμ. ἐνέργειαν. Ἡ πρὸς τὸ ὑποκειμενον ἀποδιδομένη ἐνέργεια εἶναι ἀραγκατα, ὥστε ὑποκειμενον καὶ ἀντικείμενον τοπικῶς δὲν εἶναι ἀπ' ἄλληλων κεγχωρισμένη, ἀλλὰ συμπίπτουσιν. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκουσι καὶ τινα ἡμίτατα, ἅπτινα διὰ τοῦ μέσου τύπου ἐκράψουσιν ἐσωτερικήν, πνευματικήν δηλ. ἐνέργειαν· οἷον φυλάκισθαι = ἐπροσύλλαξε τὸν ἔχοντα μου ἀπό τινος, ἐπρόσεξην, (φυλάττειν τινὰ = προσύλλαττε τινά) φυγίσασθαι = ἔδωκε γνώμην διὰ τᾶς ψήφου μου, εἴς ηνεγκε γνώμην, ἀπερχόμενα, (ψηγίζειν = κάμνω νὰ ψηφίσωσι, ἀπορχόμενα τι, δίδω εἰς τινα ψήφον διὰ νὰ ψηφίσῃ) βουλεύσασθαι = ἔλαβον ἀπόφασιν περὶ τινος, ἀπερχόμενα τι (βουλεύειν τινὶ = δίδωμι τινι συμβουλήν) φρέσασθαι = ἐπικ. ποιητ. κυρίως ὁμιλητικ πρὸς ἔχοντόν, ἐσυλλογίσθην, ἐστογήσθην (φράζειν = δηλώνω). ἐρέσθαι τινὸς = παρεδόθην εἰς τι, ἐπειθύμησά τι· ὑφέσθαι = ὑπεγώρησκ, παρηγήθην ἀρέσθαι καὶ μεθέσθαι τινὸς = ἐκράτησκ ἐμκυτὸν μακράν τινος, ἀφοτέ τι, desistere aliqua re· ἀντιποιήσασθαι τινος = εἴς ηλωσά τι, ἔθηρευσά τι, ἐκαμά τι ζένον ιδικόν μου, διεφιλούεινησά τι (ἀρτιποιεῖται τι = ἀντικποδίδω τὰ ίσα)· γενέσασθαι τινὸς = γεύω ἐμκυτὸν μέ τι, λαμβάνω γεῦσίν τινος (γεύειν = κάμνω τινὰ νὰ γευθῇ, φιλεύω). τιμωρήσασθαι = ἐκδικοῦμαί τινα, λαμβάνω ἀπό τινος ικανοποίησιν διὰ τᾶς Βίξες, διὸ τιμωρῶ κατ' ἀνυλογίαν δὲ τοῦ ἀρμάτος τούτου καὶ τὸ κολάσασθαι ἐνίστε ἀγτὶ τοῦ ἐνεργ. κολάζω· οἷον Ξεν. Κύρ. 1, 2, 7 «κολάζονται, διὸ ἂν ἀδίκως ἐγκαλοῦνται εὑρίσκωσι». ΠΙ. Πρωτ. 324, d «τιμωροῦνται καὶ κολάζονται οἱ ἀνθρώποι, οὓς ἂνοιῶνται ἀδικεῖν». Μενεά. 240, d «κολασίμενον τὴν ὑπερφρονίαν». Αρεφ. Σφ. 406 Αρστλ. Ιστ. Ζώ. 6.17,3 «(τοὺς ἐλέφαντας) κολάζονται καὶ δουλοῦνται». ἔχεσθαι τινὸς = κρατεῖν ἔχοντὸν πρὸς τι, ἐπὶ τινος· ἀποσχέσθαι τινὸς = ἐκράτησκ ἔχοντὸν μακράν τινος· ἀρέσθαι τινὸς = προσεκολάθηνε εἰς τι, ἥγγισά τι, καταγίγνομαι περὶ τι (ζπτεῖν = προσκολλᾶν, συνδέειν) ἀρτιλαβέσθαι τινὸς = ἐπιάσθαι τινος, ἐπεχείρησά τι, ἐξήσκησά τι μετὰ σπουδῆς· συνθέσθαι = συνεργώντας· ἀρέξασθαι ἡ ἀρχισαθαί τινὸς = ἡρχισα, ἐκκυρώ ἀρχήν τινος ἐξ ἐμκυτοῦ καὶ δι' ἐμκυτόν, ἀνυφορικῶς πρὸς κυντὸ τὸ ὑποκειμενον, καὶ οὐχὶ πρὸς ἄλλα, (τὸ δὲ ἀρχεῖν = προπορεύεσθαι, εἶναι πρῶτον, δηλοῦται, πρῶτος ποιῶ τὴν ἀρχήν τινος συγκριτικῶς πρὸς ἄλλους· ἀρχεῖν τινὸς = εἶναι τὸν αἰτιόν τινος) ἀρέξασθαι τοῦ πολέμου Ξεν. Ελλ. 6. 3, 6· «Ἀρέξασθαι τοῦ λόγου» Αν. 3. 2, 7. (Πλὴν ἀρχεῖν τοῦ πολέμου, τοῦ λόγου = ἀρχίζω τὸν πόλεμον, τὸν λόγον πρῶτος καὶ ποὺς ἡ ἄλλος ἀρέξηται Θουκ. 1, 144 «πολέμου δὲ οὐκ ἀρέσουεν (= δὲν θὰ ἔμεθαι οἱ πρῶτοι, οἱ αἰτιοι τοῦ πολέ-

μου = belli auctores non erimus), ἀρχομένους δὲ ἀμυνόμεθα» (=θὰ ἀποκρούσωμεν δὲ τοὺς ποιοῦντας ἀρχήν)· παισασθαι = ἔπαινος ἐξυτοῦ, παρητήθην, (παιέιν=κάρνω· τι νὰ πάνσῃ, τελειώσῃ)· σεμρήτασθαι = ἔδειξε ἔκυτὸν σεμνόν, ἐπυκυθήθην, ἐδείχθην ὑπερήφανος· καρπώσασθαι τι = ὠφέλειν ἀπέκτησε ἐκ τινος. Τοικύτα τέλος εἶνε καὶ τὰ καλούμενα μέσα ἀποθετικά, ὅν πολλὰ ἐκφάζουσι ἐνέργειαν πνευματικήν· οἶνον θέσασθαι = παρετήρησα μετὰ προσογῆς· ὀλοφύρασθαι = ἔκλαυσα, ἐθύρηνσο· χαρίσασθαι τινι = φέρεσθαι πρός τινα φίλικῶς· ἀκροάσασθαι = ἀκροᾶσθαι μετὰ προσογῆς· αἰσθέσθαι, = αἰσθανθῆναι· σκέψασθαι = σκεψθῆναι, κρῖναι· ἥγησασθαι = προσεργῆναι, νομίσαι.

3. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται τὸ φρινόμενον, ὅτι πολλὰ ἀμετάξ. ἕνηματα, ἄτινα οἱ μαγν. ἐκράζουσι διὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ τύπου, ἐν ἀργῇ ὑπελαχυθένοντο ὡς αὐτοπαθῆ, καὶ ἐξερέοντο διὰ τοῦ μέσου τύπου, εἰ καὶ οὐχὶ πάντοτε, σχεδὸν ὅμως συγνά, ὡς τοῦτο βλέπομεν παρὰ τε τῷ Ὁμήρ. καὶ παρὰ τοῖς καθόλου ποιηταῖς, οἵτινες συνειθῆζουσι νὰ δικρυλάττωσι τὴν ἀρχικοτέραν γλῶσσαν. Ἐνταῦθι ιδίως ἀνήκουσι τὰ ἕνηματα, ἄτινα ἐκράζουσι πνευματικήν, ἢ αἰσθητικήν ἀντίληψιν. Δ, 331 «ἀκούετο λαὸς ἀυτῆς». 343 «ἀκονάεσθορ ἐμεῖον». Α, 56 «κήδετο γάρ Δανκῶν, ὅτι ἡ θυνήσκοντας ὄρατο», τὸ διὰ τῶν ὀρθολυμῶν ἀντιειμενικὸν ὅραν εἶνε συνδεδεμένον μετά τινος ὑποειμενικοῦ ὅραν, ἦτοι μετὰ ἐσωτερικοῦ τινος συνακιθῆματος. Οὕτω Ν, 99 «ὦ πόποι, ἢ μέγχ θεῦμα τοδὶ ὀρθολυμοῖσιν ὄρδομαιν». Ο, 600 «ηνὸς κκιομένης σέλκες ὀρθολυμοῖσιν ιδέσθαι». ἴδ. δ, 226. Ε, 725 «θεῦμα ιδέσθαι», οὐχ ἦτον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς ὅραν Κ, 47, οὕτω τίθεται παρὰ τοῖς τρχικοῖς τὸ μέσο. ὄρασθαι τὸ δὲ ιδέσθαι σχεδὸν συγνά. Οἱ ἀττικοὶ πεζοὶ μεταχειρίζονται συγνά ἐν τοῖς συνθέτοις τὸν μέσον τύπ. τοῦ ἕνηματος τούτου, πλὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ πνευματικοῦ μάνον ὅραν. Θουκ. 1, 17 «τὸ ἐφ' ἔκυτὸν μόνον προορώμενον»¹⁾. 4, 64 «προειδόμενοι». Δημ. 12, 43, 281· παρὰ Ξεν. ὅμως Κύρ. 4, 3, 21 «οὐ μὲν δύοιν ὀρθολυμοῖν προεωράτο καὶ δύοιν ὕτοιν ἕπομεν» (ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα «τοῖς ὀρθολυμοῖς προορῶματα, τοῖς ὡσὶ προσκούνοντα»)· ὑγροσθαι (καὶ ὑγροῖς) = suspicari, ὑποπτεύεσθαι, ἴδ. Ξεν. Ἀπομ. 2, 7, 12. Δημ. 18, 43· κλαιεσθαι = lamentari, κλαίεσθαι, ὀδύρεσθαι παρὰ τοῖς τρχιγν. Αἰσχυλ. Ἐπτ. 903 «κλαιομένης μου», Ἀγριμ. 1067. Σοφ. Τρ. 153 «πάθην· ἐκλαυσάμην». Αἰσχυλ. Χο. 450 «κεκλαυμένης = εἶνε δεδακρυμένη, ὡς 720· καὶ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1490· χαίρομαι Ἀρρ. Π. 291., κεχάρομαι Ἀρρ. Σφ. 389· κεχαρίσομαι ψ, 260 κτλ. ἴδ. §. 343. Σοφ. Τρ. 103 «ποθουμένη φρενί· ἔρασθαι = amare ἐπικ. καὶ ποιητ. §. 343. λάμπεσθαι συχν. παρὰ Ὁμ. καὶ Ησδ. ἀσπ. 60 «τεύ-

1) Πόππ. εἰς Θουκ. Τόμ. I. σ. 188.

γεσι λαμπομένους» *Τυμ.* Ὁμ. 113 «λάμπετο δὲ φλόξ». Εὐρ. Μ. 1194 «ἐλάμπετο». Ἡρδ. 1, 80. 8, 74 «ἐλαμψύεσθαι». αἰδάσθαι παρὰ τοῖς τραγ: Αἰσχλ. Πρ. 768 «οὐ γάρ ἔητὸν αὐδῆσθαι τάδε» Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 846. γοᾶσθαι παρὰ τοῖς ἀττ. ποιητ. καὶ Ξεν. Κύρ. 4. 6, 9 (παρ' Ὁμ. ὅμως μόνον γοᾶν). Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται τὸ περίεργον φαινόμενον, διτι πολλὰ ἐτεργητ. ἔκματα σχηματίζουσι μέσον μέλλοντα· ώς ἀκοίων ἀκούσουσι (ἰδ. §. 323), καὶ δὴ πάντα σχεδὸν τὰ ἔκματα ταῦτα ἐκφράζουσιν ἐνέργειαν αἰσθητικήν καὶ πτευματικήν. Τὸ μέλλον μάλιστα κυρίως εἶναι μόνον ὑποκειμενικόν τι, ἐν τῷ ἀναπαραστικῷ μόνον ὑπάρχον. Περιτέρω δὲ παρ' Ὁμέρ. τὸ περιγραμένον εἴραι εἶναι ἀπηλλαγμένος, ἔχει δικρόγεις, π. χ. α., 18 «οὐδ' ἔνθι πεφυγμένος ἦν ἀεθίων».

4. Δεύτερον. τὸ μέσον δὲν ἔχει τὴν κυρίως αὐτοπαθῆ σημασίαν, ἀλλὰ δηλοῖ τὴν ἐπαραφορὰν μεταβατικῆς τινος τοῦ ὑποκειμένου ἐνέργειας ἐφ' εἰαυτό, ὥστε τὸ ὑποκειμένον παρίσταται ώς ἐνέργοιον ἀμφι τε καὶ πάσχον. Ἡ ἐνέργεια δὲ ἐπαναφέρεται πρὸς τὸ ὑποκειμένον κατὰ τύχην μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ κατ' ἀνάγκην, ἐπειδὴ τὸ ἐνέργοιον ὑποκειμένον ἀπὸ τοῦ δεχομένου τὴν ἐνέργειαν ὑποκειμένου δύναται νὰ νοῆθῃ ώς τοπικῶς κεχωρισμένον. Τὰ τοιαῦτα μέσαν ἀναλύονται ἐνίστε καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμῖν ιδιώματι εἰς τὸν ἐνέργητικὸν τύπον καὶ τὴν κίτικτ. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἢ κ.τ.λ. (ἰδ. ἀριθ. 2). Ταῦτα δὲ δηλοῦσιν ώς ἐπὶ τὸ πολὺν ἐνέργειαν ἔξωτερηκήν¹ εἰς ταῦτα δ' ἀνήκουσιν ιδίως τὰ ἔτης ὁμοικτεῖ τύπτομαι=τύπτω ἐμποτὸν=κτυπῶμαι² τύφομαι=τύλω ἐμποτόν, θὰ κτυπήθω³ ἐτυψάμω⁴=τυψύκω ἐμποτόν, ἐτυπήθην⁵ κύψασθαι=ἔκοψύκω ἐμποτόν⁶ κύψασθαι=ἔσκυψύκω σκήψασθαι=κύπομβηστή⁷ μ.τρο. δὲ καὶ ἐπρορχσίσθην κ.τ.λ.: τρέψασθαι=ἔτρεψύκω ἐκυτόν, τὴν προσογήν μου εἰς τι, ἐπικ. π. χ. εἰς ὄργηστὸν α., 422. σ., 305⁸ ἀττικ. ὅμως τραπέσθαι π. χ. «ἀσμένοι πρὸς τοὺς Ἀργείους ἐτράποντο» Θουκ. 5, 29⁹ «ἐς φυγὴν ἐτράποντο» 73¹⁰ «ἔπι ἐκτυμίαν ἐτοάπετο» Ξεν. Αν. 2. 6, 5 (περὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἀττικ. τρέψασθαι ίδ. ἀριθ. 5)¹¹ παρασχέσθαι=ἔδωκέ τι ἀπ' ἐμποτοῦ, ἔξι οἰκείας θελήσεως¹² ἀπάγκασθαι=ἔπνιγθηκ, ἐκρεμάσθην¹³ οἰκήσασθαι=κατώκιτα ἐκυτόν εἰς ἀποικίαν, ἀπώκησα¹⁴ παρασκευάσσασθαι=se parare, παρεσκευάστα¹⁵ ἐκυτόν, παρεσκευάσθην¹⁶ τάξασθαι=ἔταξα¹⁷ ἐκυτόν ἐπὶ τι, πρὸς τι ἐν τῇ φρέλαγγι τοῦ στρατοῦ, παρετάχθην, ώς «οὕτω Κερκυράῖοι ἐτάξαντο» Θουκ. 1, 48 (τὸ δὲ τάξασθαιτι=ἔπιφορτίσαι τι ἐκυτῷ, προσδιορίσαι τι δι' ἐκυτόν). Τὸ ἰστασθαι δὲ =στέκειν, ἴσταμαι, καὶ τὰ ἔξι αὐτοῦ σύνθετα ἔχουσιν ἐν τῇ ἐπαναφορικῇ ταύτῃ σημασία=ιστάναι¹⁸ ἐκυτόν, ἀρ. β'. ἐστηρ καὶ παρεκκείμ. ἐστηκα (τὸ δὲ στήσασθαι τι σημαζίνει=sibi ponere, στήσαι τι ἐκυτῷ)¹⁹ δρυμίσασθαι καὶ καθορμίσασθαι=ἔφερκ²⁰ ἐκυτόν μετὰ τοῦ πλοίου ἐν τῷ λιμένι, διὸ ἔρεξα, ώς Θουκ. 4, 45²¹ (λέγεται ὅμως καὶ ὥρμησιν²²) ἐγγυήσασθα, =γενέσθαι ἐγγυητήν, διὸ ὑπόσχομαι μετὰ βεβαιώτητος, (τὸ δὲ ἐγγυνᾶρ τιτα=τίθημι τινὰ ἐγγυητήν, διδωμι²³ ἐν-

γυρον, διὸ ἐγγνῶται θυγατέρα τινὶ=ἀξέρεωνίζω τὴν κόρην μετά τινος;· δεῖξασθαι=δεῖξαι ἔκυπτον, ἐδείγητο· ιδίως μάλιστα τοικυτα εἶνε τὰ ἄγκυτα, ἄτινα δῆλοισι πρᾶξιν ἐνακουμένην ὥπο τοῦ ὑποκειμένου ἐπὶ τῷ ἔκυπτοι σώματος, οἷς τέ· λούσασθαι, νίγασθαι, καθῆσασθαι (Πλ. Φαίδ. 114, c), κείρασθαι, ἀδείγασθαι, γρίσασθαι, ζώσασθαι, γνηγύσασθαι, καλύψασθαι («ακλυψάμενος ήτο εἰς τοῦ θεάτρου» Ἡρδ. 6, 67), κοσμήσασθαι, ἀμφίσασθαι, ἐνδέσασθαι, ἐκδίσασθαι, κείρασθαι, ἀπομόρξασθαι = se abstergere, σφουγγίσκει ἔκυπτον, ἀπομόρξασθαι = se emungere, ἀπογήσασθαι = σφουγγίσκει ἔκυπτον, στεγανώσασθαι, στελλασθαι = παρεπεμψόμενη, ἐνδύθην.

ΣΗΜ. 1. 'Η κυρίως δημος; αὐτοπεπίθη; σηματ. (Ὥ. Αριθ. 2) ἐκφέρεται τὸ πολλῷ μεγαλειτέρῳ ἀριθμῷ ἔργοισιν, διὸ μέσων μετ' ἄρο. παθητικοῦ· οἷος φοβεῖται = terrere, φοβίζειν· φοβός ησοματικός = θάρσος φοβηθῆναι = ἐφοβηθῆναι· λυπεῖται = λυπᾷ τινά, λυπήσομαι = θάρση λυπῆσαι· πλάξιος = κακόν τινά νὰ πλανεῖται, πλάγχηθηναι = περιπλανήθηναι, πλάγιος = οὗτοι καὶ τὸ πλανῆν = ἀποπλανῆν τινά· παθεῖται τινὰ = καταπειθεῖν τινά, πασθήται τινά = διπλασιοῦται τινά (ποιητ. Ἐπικ. πλέσθαι: §. 343), παίσομαι = θάρσασθαι, (ἐλλὰ πεισθήσομαι = mihi persuadebitur, credam, πλὴν ὑπὸ τὴν σημ., ταῦτην καὶ σχεδὸν πολλάκις τοῦται τὸ ἔκυπτον πείσθαι, Ζ. λεξ. Passov III, σ. 783, a): πορεύεται τινὰ = κάμνει τινὰ νὰ πορευθῇ, πορευθῆναι = πορεύθην proficiere, πορεύσομαι = ἀπαλλάζεται τινά = ἀπολύεται τινά, ἀπαλλάχηθαι = ἀπλάχηγη, ἐσθῆτη = abire, ἀπαλλάχομαι = ἀπειγεῖν τινά = πιέζεται τινά, ἐπειγθῆναι = ἐπίσπευσα, ἐπιέξομαι = φιλέμεν τινά, ἐνωγχηθῆναι = ἐγείθην καλῶς, ἐνωγχησομαι = κοιμᾶν = ἀποκοιμίζειν τινά, κοιμηθῆναι = ἀποκοιμήθην, κοιμήσομαι = δρέγειν = ἀπλώνειν, ἐκτείνειν, δρέγθηναι τινός = δρημῆσαι πόρος τι, ἐπιτυχεῖν τινός, (σπανιότερον τὸ δρέξασθαι· Εἰρ. Ἀπομ. 1, 2, 15), δρέξομαι. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ἁγεινῶς ἀναγγηθῆναι (καὶ ἀναγγεῖσθαι) = ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἁνοικήθη ὁλόσαστρον, ἐκπλεύσαι in mare provehit καταγθῆναι (καὶ καταγγέσθαι) = προσάρμοσαι, εἰσῆλθον εἰ; λυμέναι ἁγείρειν, ἁγείρειν, ἁγνέναι, ἀνίσαιν, αἴρειν (αἴραστα ἐπέρθησαν (ἐπεκράθησαν, προθῆθος) εἰς τὸ νεωτερήτεν Θουκ. 4, 108)· ἀλλάζεταιν, (ζυντλλαχῆναι = συνεργοῦμενος Θουκ. 4, 117)· ἀρρόζειν, ἀσχολεῖν, αἰξάνειν, διατίσαιν, ἔσταιν, ἰδρύειν (ἰδρυθῆναι = ἀποκατεστάθησαν, ἐγκατόκησαν Θουκ. 4, 42, τὸ δὲ ἰδρύσασθαι τί = ἔθεμελιστίν τι ὑπὲρ ἔκυπτον)· κινεῖν, κλίνειν, κομίζειν, (κομισθῆναι = ἐταξίδευσαι, παρρκομεθῆναι = παρεγενόμην που Θουκ. 4, 25, ἀποκομισθῆναι = redire, ἐπανελθεῖν, 4, 96, τὸ δὲ κομίσασθαι = sibi recuperare ἀποκτάντι τὸ ὑπὲρ ἔκυπτον)· κρίνειν (διεκρίθησαν = discesserunt Θουκ. 4, 14, 25)· κυλινδεῖν· τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ λέγειν = συνερθρίζειν· λείπειν (λειφθῆναι = ἀπέμενεν, ποιητ. λείπεσθαι: §. 343)· λύειν (= ὅτι ελαυνίτων τῶν ξυμμάχων κατὰ πόλεις· Θουκ. 4, 74)· μεθόσκειν, μεγνύναι, μεμνήσκειν, δρμῆν, δργεῖν, πλέκειν, πολιτεύειν (καὶ πολιτεύσασθαι), δηγγύναι, διωνύναι (ἔρρωσθησαν = ἔλασθον Οἰχέος· Θουκ. 4, 72), σείειν, σκεδαννύναι, σπάν, σπείρειν, σωζεῖν (τὸ δὲ σωσασθαι = ἔσωσά τι ἔμαυτῷ), ταράττειν, τέρπειν, τρέπειν (τραπήσαι = ἔρυγχα), τρέφειν, σέρειν, (ἴνεγθῆναι, οὔσεσθαι, διενεγθῆναι = ἔρισαν πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4, 19) γείν· τέλος πάντα τὰ ἀπὸ οὐδιαστικῶν ἡ ἐπιθέτων παραγόμενα καὶ εἰς αἵνειν καὶ διενεγκόντα

έρμυτα, ώ; καὶ πάντα σχεδὸν τὰ εἰς αὐτόν, καὶ τὰ πλειστά τῶν εἰς τούς οἶνον εὐ-
σφράνειν, εὐφρανθῆναι, εὐφρανθεῖναι μαλακύνειν ἐλαττοῦν δρ-
γίζειν. Τινὲς τῶν μέσων τῇς τάξεως ταῦτης ἔχουσιν οὐ μόνον ἀδρ. παθήτ., ἀλ-
λὰ καὶ παθητικ. μέλλ..” οὗτον σταλλήσειν = κάμων τι ἔποικον, πένπω, στα-
λήναι = ἐπορεύθην, proficisci, σταλήσομαι = «οἱ πρέσβεις ἀπεστάλησαν» =
ἀπῆλθον, abierunt Θουκ. 4, 16). τινές εἰναι = σώζω τινά, σωθῆναι = ἐσώθην
(Θουκ. 4, 34), σωθῆσομαι (Πλ. πολ. 467, ε): φάνειν = δεικνύειν, φανῆναι
= ἐφάνην (περὶ τοῦ φανῆναι ἀντὶ τοῦ φανῆναι θδ. §. 313), φανῆσομαι = πη-
γνύναι, = ποιῶ τι στερέων, παγῆναι = ἐπάγωσα, παγῆσομαι = αἰσχύνειν =
ἔσχημον ποιῶ τι, καταστάνων τινά, αἰσχυνθῆναι = ἐντράπην, ἐπαισχυ-
νθῆσομαι (συγχότερον δύος τῷ αἰσχυνοῦματι) ἐκπλήσσειν = percalleo, ἐκ-
πλήσσω τινά, ἐκπλαγῆναι, ἐκπλαγῆσομαι = μαίνω = ποιῶ τινα μανιακόν,
μανῆναι = ἐπρελάχην, μανῆσομαι = σήπειν = ποιῶ τι σίπιον, σαπήναι, σα-
πήσομαι = στρέψειν = κάμων τι τινά νὰ ἀλλάξῃ στάσιν, στραφῆναι (ἴνστρα-
φέντες = συσπειρώθεντες Θουκ. 4, 68), στραφῆσομαι = σφάλλειν, σφαλῆναι,
σφαλήσομαι = φθείρειν, φθαρῆναι, φθαρῆσομαι (ἴων. καὶ ποιητ. φθεροῦ-
μαι) φεύδειν, φευσθῆναι, φευσθῆσομαι (ἄλλα καὶ φεύσασθαι, φεύ-
σεσθαι = φεύδολογειν, λέγειν φεύσαται). Ἐνταῦθος τέλος ἀνήκουει καὶ τὰ
παθητικά ἀποθετικά (§. 324), οἷον δύναμαι, δυνηθῆναι, δυνήσομαι.

ΣΗΜ. 2. Η μὴ κυρία (τροπική) ἀντοπούς σημασ. (βδ. ἀριθ. 3) ἐν πολλῷ μεί-
ζονι ἀρθρῷ ἥματον ἔχερπετα: διὰ τοῦ ἐνεργήτικοῦ τόπου μετὰ τῆς αἰτία-
τικ. τῆς ἀστόραθεος ἀντων. ὃν ἐπαινεῖν, φιλεῖν, ἀγαπᾶν, ἀναρ-
τᾶν, ἀποκρύπτειν, ἐθίζειν, παρέχειν, διδόναι, ἐπιτρέπειν, ἀπολύ-
ειν, ἀποκτείνειν, αφάτειν, ἀπο- ἐπισφάττειν, βλάπτειν ἔστον
κτλ., διὸν ὁ μέσος τύπος τούτων ἔγινε σημασ. πιθηκήν ὡς ἐπαινοῦματι =
laudor, καὶ διὰ τοῦτο σηματίζουσιν ἀδρίστ. καὶ μέλλοντα μὲν τόπ. παθητικ..
ὅς ἐπηνέθην = ἐπηνέθην, taudatus sum, ἐπαινεθῆσομαι = laudabor, θὲ ἐπαι-
νεθῶ. Ἐνίστε τίθεται ὁ ἐνεργ. τύπος μετὰ τῆς αἰτίας. ἀντωνυμ. καὶ ἐπὶ ῥημά-
των ἔγινον τῶν μέσων.

5. B. Ο μέσος τύπος δηλοῖς δεύτερος ἐτέργεται, ήτο τὸ ὑποκεί-
μενον ἔκτελεῖ ἐπὶ ἀρτικειμένου τῆς ἔστοντος σφαίρας, ιδ. ἀριθ. 1.
οἷον λούμαι, λούσομαι, ἐλονσάμω τοὺς πόδας = λούω τοὺς ἐ-
μικυτοὺς πόδας κτλ. (τὸ δὲ λούω τοὺς πόδας = λούω τοὺς πόδας ἐτέ-
ρον), περιφρήκασθαι γιτῶν (= τὸν ἔστον γιτῶν)· «ὅρος οἱ εἴη
ἰοὺς χρίεσθαι», z, 262 (γιτίστεθαι). «Δημογάχρης οὐκ ἀποκέκρυ-
πται τὴν οὐσίαν» Δημ. 28, 36 = δὲν ἔχει ἀποκρύψη τὴν ἔστον
περιουσίαν (ἀποκρύψεσθαι). «Τὴν ἔχθυμίαν ἀποθέσθαι» 8, 46· «ἐκ-
πηδῶσιν ἐσπασμένοι τὰ ξύφη». Ξεν. Ἀν. 7. 4, 16 (σπάσασθαι).
«έγκαλιγάσθαι τὸν κεφαλήν». Παρασχέθαι τι = παρασχεῖν τι ἐκ
τῶν ἔστον, ἐξ ἔστον. Ἡρδ. 7, 21 «οἱ μὲν νέας παρείγοντο» (καὶ
τούναντίον ἐκεῖτο προσετέτεκτο ἐς τὰς γεφύρας μακράς νέας παρέ-
γειν» ἔνεκ τοῦ προσετέτεκτο Θουκ. 1, 96 «ἔταξαν, ἃς τε ἔδει
παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα καὶ ἃς νυῦς). Δημ. 18, 16 «με-
γάλης χρείας παρέσχηται τῷ δῆμῳ». Ἡρδ. 6, 119 «οδμὴν παρέ-
γεσθαι» ἔνθι καὶ «τὸ φρέαρ παρέχεται τριφοίκις ἴδεας» κυριολε-
κτικ. = τὸ φρέαρ παρέχει (δεικνύει) ἐξ ἔστον τριπλῆς μορφής.
«Παρέχεσθαι εὔνοιαν» (καὶ τούναντίον παρέχειν τινὶ πράγματι,

φύσεων, πόνου, χθυμίκην» = προξενεῖν τινι πράγ. φόβ. κτλ.)¹⁾ ἀποδείξασθαι τι = δεικνύειν τι ἐξ ἔχυτος· ώς ἔργον, μεγάλα ἔργα, γνώμη, δέραμιν Ἡρδ. 3, 134. 155. 160. 6, 15. 41. 7, 24. Ξεν. Αν. 5. 2, 9 «οἱ μάντεις ἀποδεδειγμένοι ἦσαν, ὅτι μάχη ἔσται». Ισοκρ. 7, 37 «τοῖς πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐρδειμμένους». Δημ. 18, 10 «ἡν παρὰ πάντα τὸν χρόνον εὔνοιαν ἐνδέδειχθε». Οὗτω καὶ «ἀπορήσασθαι γνώμην» Δημ. 4, 1. ἀπαγγείλασθαι τι = ὑποχεθῆναι τι Δημ. 4, 15° οὕτω παρὰ τοῖς ἀττ. ποιηταῖς ἀγγείλασθαι, ἐκαγγείλασθαι τι = ἀγγεῖλαι τι ἐξ ἔχυτοῦ Σορ. Αἰ. 1376. Οἰδ. Τύρ. 148. Εὐρ. Ἡρακ. 532. Ιω. 1605°. Λιπέσθαι τι = ἐγκαταλεῖν· τι ἐξ ἔχυτοῦ, μημέσυνα Ἡρδ. 7, 24° «οἵους Λυκοδρόγος πατίδκες κατελίπετο» Πλ. συμπ. 209, d. νόμ. 721, ε (περίεργον εἶνε τὸ παρὰ Σορ. Οἰδ. Τύρ. 1021 «πατίδκε μ' ὄργανότεο» = δηλ. ὥνόμαζέ με τὸν κύτου πατίδκα). Λιπασθαι τι (τινά) = λιπεῖσθαι τι ἢ τινὲς ἐμκυτῷ, δι' ἔχυτόν, (τὸ δὲ λίνειν = ἀπολύω) ίδ. A. 13. T. 29. Δημ. 18, 268 «εἴ τινας ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην», οὕτω καὶ κατα,-ἐκ,-ἀτο,-ἐπιλιπασθαι τι (τινά) = κατελῦσαι, λιπεῖσθαι, ἀπολύσαι, κτλ. τι ἢ τινα, ἀνήκοντα εἰς τὸν κύκλον τοῦ ὑποκειμένου, «πόλεμον κατελ.» Θουκ. 6, 36° «ἐπολέστασθαι αἰτίζειν» = ἀπήλλαξεν ἐμκυτὸν τῆς κατηγορίας Θουκ. 5, 75. ποιησασθαι τι = ποιῶ τι ἐμκυτῷ, κατοθάνω, ἢ καὶ ποιῶ τι μόρος μου. Θουκ. 2, 34 «οἱ Ἀθηναῖοι ταράχας ἐποιεῖσαρτο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἀποθνάντων» (τὸ δὲ ποιεῖν ταράχας λέγεται περὶ ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῆς ἔχυτὸν συμβουλῆς κατοθίθουσι νῦν γείνη ταφῇ Stallb. = de iis, qui consilio suo efficiunt, ut sepallura instituantur. Ηλ. Λυσ. 234, b. εἰρήνη, συμμαχία, στρατός, πόλεμον ποιήσασθαι = ἀγαγεῖν πόλεμον, πολεμῆσαι (τὸ δὲ ποιεῖν εἰρήνην, συμμαχ. κτλ. = κατοθίθων νῦν γείνη εἰρήνη, συμμ. κτλ. ίδ. Δημ. 18, 285° «ναυμαχίαν ποιῆσαι» = de duabus, qui auctores sunt, ut pugna fiat Popp. Θουκ. 2, 86°) ὁ μέσος τύπος εἰς τὰς ἐκφράστεις ταύτας δύναται νῦν ἔχει καὶ ἀντανακλαστικὴν σημασίαν π. χ. συμμαχία ποιήσασθαι κτλ. παρασκευάσασθαι τι = παρασκευάσαι τι ἐμκυτῷ, sibi comparare. Ἡρδ. 3, 136 «παρεσκενασμένοι πάντας ἔπλεον ἐς τὴν Ἑλλάδαν». Δημ. 19, 28 «κύτος μάρτυρες ψευδεῖς παρεσκενασται περὶ τούτων». πορίσασθαι τι = πορίσαι τι ἐκυτῷ, sibi comparare. αἰτήσασθαι τι = αἰτήσαι τι ἐκυτῷ, παρακαλέσαι (τὸ δὲ αἰτῶ τι = ζητῶ, ἐπικιτῶ τι). ἀγαγέσθαι γυναῖκα = ἀγαγεῖν ἐκυτῷ γυναῖκα = νυμφευθῆναι. ἐλέσθαι τι = sibi sumere, λαβεῖν τι ἐμκυτῷ, διὸ ἐκλέξαι. πράξασθαι τινα χρήματα = sibi ab aliquo pecuniam exigere: διαπράξασθαι = ἀποκτῆσαι, κατοθίσαι τι ἐκυτῷ, Ξεν. Κύρ. 7. 2, 12. μισθώσα-

1) Fritzsche εἰ; Ἀριστοφ. Θερμ. 1161.

σθαι = μισθῶσαι τι ἐμπαυτῷ, ἐνοικιάσαι τι δι' ἔκυτόν, conducere (τὸ δὲ μισθῶr = locare, ἐκτίθημι τι εἰς μισθωσιν, μισθώνω, ἐνοικιάζω τι). σώσασθαι = sibi servare, σῶσαι τι ἔκυτῷ. Θουκ. 5, 16 «δικο. τὴν εὐτυχίαν». μεταπέμψασθαι = μετακαλέσαι τινά περ' ἔκυτῷ. καταστρέψασθαι, καταδουλώσασθαι γῆν = ὑποβαλεῖν ἔκυτῷ τὴν γῆν, ὑπόδουλον ἔκυτῷ ποιῆσαι τὴν γῆν, Δημ. 4, 6 «πάντας κατέστρεψας» Εὐρ. Ἐλ. 1269 «οὐ Μενέλεως με καταδεδύλωται». Πλ. Μενέλ. 240, a. κομίσασθαι = παραλαβεῖν τι μεθ' ἔκυτοῦ, Θουκ. 2, 78 «Πλαταιεῖς παῦδες καὶ γυναικες ἀνκεκομισμένοι θῆσαν ἐς τὰς Ἀθήνας». Ξεν. Ἀν. 4, 7, 1 «ἐν οἷς (χωρίοις) τὰ ἐπιτήδεια εἶχον ἀνκεκομισμένοι». θέσθαι, γράψασθαι νόμους = sibi leges constituere, διὸ περὶ τοῦ λαοῦ, δοτις κάμνει νόμους καὶ ὑπείκει εἰς αὐτούς, ίδ. Ξεν. Ἀπομ. 2. 1, 14. 4. 3, 12. 4, 13 (τούναντίον τιθέται, γράγειν νόμους σημαίνει, ὅτε μὲν ἐκείνους, οἵτινες δὲν ὑπόκεινται εἰς τοὺς ὅπ' αὐτῶν τιθεμένους νόμους· ὡς Ξεν. Ἀπομ. 1. 2, 45 «ὅταν δλίγοι τοὺς πολλοὺς μὴ πείσαντες, ἀλλὰ κρατοῦντες γράφονται», ὅτε δὲ γενικῶς πάντας τοὺς νομοθέτας ὑπακούοντας αὐτοῖς η μή. Ξεν. πολ. Λακ. 1, 1 «Λυκοῦργον τὸν θέντα αὐτοῖς τοὺς νόμους» ίδ. Πλ. Ἰππ. μεζ. 284 d, ἔνθεκκτ' ἀργῆς μὲν κεῖται ὁ μέσος τύπος, εἰτε δὲ ὁ ἐνεργητικός. Ξεν. Οἰκ. 9, 14¹). τιμωρήσασθαι τινα = ἔξεδικήθιν τινά, ἐλκθεῖν τὸ δίκαιον μου μόνος μου κατά τινος, διὸ τιμωρῶ τινα (τιμωρεῖται τινι = ἔρχομαι, ἵνα ἴκυνθοποιήσω τινά, διὸ βοηθῶ τινά). τρέψασθαι τοὺς πολεμίους = ἔτρεψκ τοὺς πολεμίους εἰς φυγὴν (κυρίως ἔτρεψά ἡπ' ἐμαντοῦ τοὺς πολεμίους, ἀπέκρουσκ τοὺς πολεμ.). ἀποτρέψασθαι τι = a se avertere, ἀπομακρῦναι τι μακρὰν ἔκυτοῦ. ἀμύνασθαι τι = ἀπωθῆσαι τι, ἀποκρῦψαι μακρὰν ἔκυτοῦ «ἀμύνετο νηλεῖς ἡμαρ» N, 514². ἀμύρασθαι τοὺς πολεμίους = a se propulsare, ἀπωθῆσαι τοὺς πολεμίους μακρὰν ἔκυτοῦ, διὸ ὑπερκατπίσαι ἔκυτὸν κατά τινος (ἀμύρειται τι τινι = ἀποδιώκειν τι μακρὰν τινος). ἀποπέμψασθαι τινα = a se dimittere, ἀποπέμψκαι τινα μακρὰν ἔκυτοῦ. Ἡρδ. 3, 52 «ἔξ ὄφθαλμῶν ἀποπέμψ.» = e suo conspectu, μακρὰν τῶν ἔκυτοῦ ὄφθαλμῶν ἀπέπεμψε. Ο, 407 «οὐδὲ ἐδύναντο παυροτέρους περ ἔόντας ἀπώσασθαι περὶ νηῶν». 503 «ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν». ἀποσείσασθαι τι = a se depellere, ἀποτινάξαι τι μακρὰν ἔκυτοῦ. παρέσθαι τι = παρκατῆσαι τι μακρὰν ἔκυτοῦ. παραιτήσασθαι = deprecari, ἀποφυγεῖν τι διὰ δεήσεων, παρκαλήσεων, ἐξικετεύω τι. ἀποδόσθαι = διδωμι τι μακρὰν ἐμκυτοῦ, διὸ πωλῶ.

6. Ἐνταῦθι ἀνήκουσι καὶ πάντες οἱ μέσοι τύποι οἱ ἐκφράζοντες ἐνέταιναν, ἦτις τούτου μόνον ἔνεκεν ὑπὸ τοῦ ὑποκευμένου δύναται νὰ ἐκτελεῖθῇ, διότι ἔτερόν τι πρέστωπον, ἀνθιστάμενον καὶ

1) Kuhner εἰ; Ξεν. Ἀπομ. 4. 4, 19.

ἀντενεργοῦν τῷ ὑποκειμένῳ, παρίσταται ὡς ἀντικείμενον ἀνήκον εἰς τὴν σφράγαν αὐτοῦ. Συμβαίνει δὲ τοῦτο εἰς τὰ ἐριστικὰ καὶ ἀταγωνιστικὰ ἥματα· οἷον μαχέσασθαι (ἀποθ.), ἀγωνίσασθαι (ἀποθ.), διατεξέσασθαι = δικγωνίζουσι πρὸς τινας εἰς τὸ τοξεύειν (τὸ δὲ διατοξεύειν τι εἶναι μηγν., καὶ δηλοῖ ἕπτω τι ὡς τόξον) διαριστεύεσθαι (ἀποθ.)· διαδικάζεσθαι τινι = δικάζουσι μετά τινος ἐνώπιον δικαστηρίου, (τὸ δὲ διαδικάζειν τι=δικάζειν, ἀποφράζειν τι ὡς δικαστής) κατλ.· εἰς τὰ ἥματα διαλέγεσθαι, προσπτύσσεσθαι, ἀστάζεσθαι, φυλεῖσθαι, ἀπωθεῖσθαι· οἷον κοινολογήσασθαι ἀποθ., ἀγκυλίσασθαι ἀποθ., ἀστάσασθαι ἀποθ., κύσασθαι. ποτίσασθαι ἀποθ.· καὶ ἐν τοιούτοις προσέτι ὥματιν, ἐν οἷς τὸ ἀντενεργοῦν πρόσωπον δὲν ἀντεπιφέρει μὲν τὴν αὐτὴν τῷ ὑποκειμένῳ ἐνέργειαν, ἀλλὰ τοικύτην, ἢτις προκαλεῖται ἐπειδὴ ἐνέργειας τοῦ ὑποκειμένου, ὡς εἰς τὰ ἥματα ἔρωτάρ καὶ ἀποκρίσασθαι· οἷον πυθέσθαι, ἔρεσθαι, ἀποκρίσασθαι, ἀπαιγίσασθαι, καὶ ἐν ἄλλοις· οἷον ἀμολογήσασθαι, ἀρακούρωσασθαι, συμβούλευσασθαι, κτλ.¹⁾. Ἡ ἔννοιας ὅλων τῶν ἥματων τούτων δὲν δύναται νὰ νοηθῇ γιαρίς νὰ συνυπονοηθῇ ἐν τῇ σφράγῃ τοῦ ὑποκειμένου καὶ ἀλλοι τι πρόσωπον ὡς ἀντίπλιον, συνχρωνιστής κατλ. ἔκεινου. Υπάρχουσιν ἐπίσης καὶ τινας ἥματα ἐνεργητικὸν τύπον ἔχοντα, ἥτινας ἐκφράζουσιν ἀμοιβήσιν ἐνέργειαν· οἷον παλαίειν, πολεμεῖν, πυκτεύειν τινι. Τινὲς δὲ τῶν μέσων τούτων τῶν ἐχόντων τὴν ἥμετραν σημαίνουν ἔχουσι μὲ τὴν αὐτὴν σημαῖαν, καὶ ἀρό. παθ. ὡς διαλεγθῆσαι τινι = συνομιλῆσαι μετά τινος· λοιδογήθησαι = θέρισθησαι πρὸς ἄλλον, ίδ. Ἀρρ. Βάτ. 857, μεταχειριζονται ὅμως τοῦτο, καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀμοιβήσις λοιδορία, ὡς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 9 «ὅ θετος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο».

7. Ὡς τίθεται ὁ ἐνεργητικ. τύπος (§. 373, 6), οὗτος δύναται νὰ τεθῇ καὶ ὁ μέσος, διατάξιν, διατάξιν, ἀλλὰ δι' ἄλλου τινάς, μὲ τὴν δικρότιν, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ πάντοτε ἡ ἐνέργεια ὑπωσδήποτε ἐπικνηφρετεῖ πρὸς τὸ ὑποκειμένον· «ὅ πατήρ τοὺς παῖδες, ἐδιδάξετο (ἐπικιδεύσατο)», ὅπερ δηλοῖ ἡ ὅτι «ὅ πατήρ ἐδιδάξετο τοὺς ἔχυτοι παῖδες» (Πλ. Μενέζ. 238, b), ἡ ὅτι «ἐδιδάξετο τοὺς παῖδες δι' ἄλλου», διατάξιν δηλον γίγνηται ἐπειδὴ συνχρείας τοῦ λόγου· οἷον Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2. Πλ. 325, b. Μεν. 93, d «Θεμιστοκλῆς Κλεόφραντον τὸν οἰόν ιππέας ἐδιδάξατο ἀγαθόν». (τούναντίον δὲ τέλος, διδάσκειν, παιδεύειν, ἀνευ οὐδεμιαῖς ἐπικνηφρεῖς; πρὸς τὸ ὑποκειμ., §. 373, 6). «Ἀργεῖοι σφέων εἰκόνας ποιησάμενοι ἀνέθεσαν ἐς Δελφούς» Ήρδ. 1, 31· ίδ. 3, 88. «(Κῦρος) ὅπλα ἐνδύεις.., ἢ ὁ πάππος ἐπεποίησο» Ξεν. Κύρ. 1. 4, 18. «Πυκτεύεις τράπεζαν Περιτικὴν παρετίθετο» = ἔστρωνεν ἔχυτῷ τράπεζαν, ἔκχυε νὰ τῷ στρών. τράπ.

1) ίδ. Mehlhorn ἐν τῷ ἡθ. γαρ. σ. 30.

Θουκ. 1, 130. «οἱ Αλκεδαιμόνιοι κάρυπκα πέμψαντες τοὺς νεκροὺς διεκομίσατο» = διεκόμισκαν ἔκυτοῖς; 4, 38. «κελρασθαι τὴν κερχ-λῆγην» = ἔκειρος τὴν ἐμαυτοῦ κεραλην, η ἡνέγθην νὰ μοῦ κείσωσι τὴν κερφαλήν· γράψασθαι τιτα = κατηγορῆσκι τινος, ἐγκαλέσαι τινα ἐνώπιον δικαστηρίου δι? ἔγκλημά τι, (κυρίως, ἔκαμπον ὥστε νὰ μοὶ γραφῆῃ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ τὸ ὄνομα τοῦ κατηγορουμένου). Ήρδ. 7, 101 «παρέπλεε ἀπογραφόμενος» δηλ. νέκς, κάρμνων νὰ τῷ κατηγραφθῶσιν αἱ νῆσες (τούγκαντίον 100 «ἀπέ-γραφον αἱ γραμματισταί»), Θουκ. 4, 50 «οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἐπι-στολὰς μεταγραφάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνω-σαν». κατασιτάρ μὲ σημασ. = κάμνω τινά νὰ σιωπήσῃ, τὸν φέ-ρω εἰς σιωπήν· ώς Ξεν. Ελλ. 5, 47 «τὴν δὲ γυναικα φοβήσαντες κατεσιώπησαν» μ. σ. Breinterb. τίθεται ὅμως ἐν 2. 4, 20 κατα-σιωπησάμενος μὲ σημασ. δικτάξεις νὰ σιωπήσῃ, tacere jubens (sc. conacionem).

§. 375. Παρατηρήσεις περὶ τῆς αὐτοπαθοῦς τῶν μέσων τύπων σημασίας.

1. Η αὐτοπαθὴς πρὸς τὸ ὑποκείμ. ἀναφορὰ τῶν μέσων εἶνε πολλάκις τόσον ἀσθενής, ὥστε καθίσταται κατὰ τὸν ἀντιληπτι-κὸν τρόπον τῶν γεωτέρων ἔθινα σχεδὸν ἀρκνής. Διὸ περιέχει καῦτη ἐνίστε σιωπηλήν τινα δήλωσιν, ὅτι η ἐνέργεια ἐκτελεῖται πρὸς ὠφέλειαν η β. λάβην τοῦ ὑποκειμένου· ώς Ο, 409 «οὕτε Τρῶας Δαναῶν ἔδύνκατο φίλαγγος ἥγκάμενοι (=in suum commodum) κλιπήσηι μιγάμεναι». Σοφ. Τρ. 681 «ἔγω γάρ ὅν δὲ θήρ με Κέν-τυρος.. προϊδυθάξατο, παρῆκαν θεσμῶν οὐδέν» = ἐδίδυξε διὰ τὸν ἔκυτον σκοπόν. Η ἡ ἐνέργεια παρίσταται ώς ὑποκειμενική, ἐσω-τερικὴ δηλ. τοῦ ὑποκειμένου κίνησις· ώς Χ, 235 «νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω γρεσὶ τιμῆσασθαι», ἔνθι τὸ γρεσὶ συνδετέον μετὰ τοῦ τιμήσ., ώς καὶ τ., 280 «οἵ δή μιν περὶ κῆρι.. τιμῆσατο» (ἥττον ὅμως ἐκρρεστικὸν εἶνε τὸ ἐνε, 36 «οἱ κεν μιν περὶ κῆρι.. τιμήσονται»). Η ἡ τοῦ ὑποκειμένου ἐνέργειας ἀπευθύνεται μὲν πρὸς ἄλλο πρόσωπον, δείκνυται δῆμως καὶ τοικύτη, ὥστε συμμετέχει ταύτης καὶ τὸ ὑποκειμένον· δ, 10 «οἱέν δὲ Σπάρτην Ἀλέκτο-ρος ἥγετο κούρην», ἔνθι δὲ Μενέλαιος συμμετέσχε τούτου ώς πατήρ. Όμοιον πάντως καὶ ἐν, 394 «Πηλεὺς θῆν μοι ἐπειτα γυναικαν γαμέσσεται αὐτὸς», ἔνθι δὲ προσογὴ στρέφεται εἰς τὴν αὐτός. Ξεν. Κυρ. 4, 5, 41 «φίδεον ἐπιτίθεσθε τῷ μὴ ποιοῦντι τὰ περιγγελ-λόμενα» = ἐμπνέετε τό γ' ἐρ' ὑμῖν διὰ τοῦ ὑμετέρου τρό-που φίδον (ὅπερ οκκῶς δ Schneider διορθῶτες εἰς ἐπιτίθετε). Οὔ-τως ἐνίστε ἡ ποιητάς, μάλιστα δ' δ "Οὐηρο, μεταχειρίζονται τὸν μέσον τύπον ἐπὶ ἔργον ἀρμόδιοτος εἰς πρωσαπότρ τι, ζω καὶ τὸ ἔργον ἐκτελεῖται κατὰ δικταγήν, συναίνεσιν ἄλλου, η πρὸς ὠφέλειαν η

καὶ βλάβην ἄλλου. Οὕτω πγ. ὁ Τηλέμαχος ἐρωτᾷ τὰς θεραπείνας υ. 129 «τὸν ζεῦνον ἐτιμήσασθ' ἐπὶ οἰκῷ, εὐνῆ καὶ σίτῳ» = ὅσον τὸ ἔργον ὑμῖν ἐτιμήσατέ μοι τὸν φίλον.¹⁾ ρ. 332 «(δικιτρός κρέα πολλὰ δαιόμενος μνηστήροις» = ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔργον του κτλ. Εὐρ. Έκ 469 «ζεύξομαι ἀρχα πώλους» = ὅσον τὸ ἔπ' ἔμοι θὰ ζεύξω πωλ. Σοφ. Τρ. 1255 ὁ Ἡρακλῆς ὡμιλεῖ πρὸς τὸν "Γλλον καὶ τοὺς ὀπιδόνας αὐτοῦ" «Ἄγγ' ἔγκονετε, αἴρεσθε», δηλ. ἐμὲ εἰς πυράν, ὃς ἀρμόζει εἰς ὑμᾶς, ὃς εἶναι τὸ καθήκον σας.

2. Τούνκντιον δ' εύρισκεται ἐνίστε καὶ ἡ ἀντίθετος περίπτωσις, τίθεται δηλ. ὁ ἐνεργητ. τύπος ἀντὶ τοῦ μέσου συχνὸν εἶναι οὕτω τὸ φέρειν μὲ τὴν σημασ. φέρω τι δι' ἐμκυτόν, λαμβάνω τι, ἀποκτῶ τι διὰ κόπου καὶ μόχθου, κερδίζω τι· ὃς Πινδ. Όλ. 8, 64 «ἔξιερῶν ἀέθλων.. δόξαν φέρειν» = ἀποκτᾷ δόξαν Πλ. Λυσ. 208, a. Σοφ. Ἀντ. 462 «κέρδος φέρει» Αἴ. 436, καὶ πανταχοῦ συγνόν, Φιλ. 1109 «οὐ φορέων ἔτι προσφέρων» = πορίζων μοι· ὅγειρ γέρειν καὶ φέρεσθαι Ξεν. Ἀπομ. 3, 14, 1. δαρεικὸν φέρειν Ξεν. Ἀν. Ἀν. 7, 6, 7· «μισθόν φέρειν» = λαμβάνειν μισθόν 1. 3, 21· καὶ φέρεσθαι Οἰκ. 1, 4. τάριστεῖα φέρειν Πλ. πολ. 468, c. «χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἔκδημισσε» Β, 875. Πίνδ. Όλ. 13, 59. Πύθ. 4, 106. «κιρέειν δειλίκιν» Σοφ. Αἴ., δγκορ 129 μ. σ. Lobeck. Ηπδ. ἔργ. 611 «πάντας ἀπόδρεπε οἰκαδε βότρους». Πίνδ. Όλ. 1, 13 «δρέπων μὲν κορυφής ἀρετῶν ἀπὸ πατῶν μ. σ. Boeckk. «ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀράτῳ (ἢς σηκώσῃ) τὴν χεῖρα (έκυτοῦ) ἀρέτειραν ἀπαντεῖς» Ξεν. Ἀν. 5, 6, 33. «τὰς ἐν τῇ ἡπείρῳ πόλεις δουλοῦν» Θουκ. 1, 16²⁾. «δηλοῦν τὴν γνώμην» (= δηλοῦν τὴν ἔχυτον γνώμην) 3, 37. «προθυμίαν ἐδείξαμεν» 2, 9. «τὴν ἀμφρίτιαν καταλῦσαι» = Suum peccatum eluere 3, 46· μεταπέμπειν = arcessere, συχν. παρὰ Θουκ. παρέχειν πεζόν, χρήματα, νκυτικόν, νκυς Θουκ. 2, 9. 1, 30 «τὰς ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι καθίστασαι 1, 18 (συνθή. καθίστασθαι, καταστήσασθαι· ὃς 8. 23. 95)³⁾. - χρήματα ἔξελεξαρ = exegerunt Θουκ. 8, 44 = εἰσέπρεξαν ἔχυτος χρήμ. μ. σ. Bloomfield. Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 22 Αἰσχ. Η. 195 «πέπλους ῥύγρωντις ἀμφὶ σώματι» = ξεσχίζει τοὺς περὶ τὸ ἔχυτον σώματι πέπλ. 460. 987 «πέπλονδ' ἐπέβρεξ» ἐπὶ συμφορῇ κακοῦ. 1017 «πέπλον δ' ἔρεικε» Εὐρ. Μ. 787 «κόσμον ἀμφιθῆ γροῦ» ἔνθα καὶ 769 σ. Elmsl. id. 980. Βα. 177 στεφανοῦρ = ἀντὶ στεφανοῦσθαι. Ηρδ. 5, 40 «ἄλλην ἐσάγαγε γυναῖκα» (ἀλλὰ καὶ «ἐσταγκγέσθαι καὶ γυναῖκα» 5, 39. 6, 63). Ενίστε δὲ τίθεται ὁ ἐνερ-

1) Schmalfeld Synt. des Grich. verbs σ. 64 καὶ 66, διετις ἀναγκωρῶν ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ πρὸς ἐνήγησιν τοῦ μέσου ἐγγει τὸ χωρίαν οὕτω «παρεσκευάσατε ταῦτα, ὥστε.. εἶναι τετιμημένος;.. ὅπερ ὁ Κύννερος ἀποδοκιμάζει».

2) Elml. εἰς Εὐρ. Ἡρακ. 817. Πόππ. εἰς Θουκ. Τόμ. 1, σ. 155—3) Πόππ. Θουκ. Τόμ. 1, σ. 187.

γητ. τύπ. μετ' αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. ἀντὶ τοῦ μέσου, διταν ἐν τῇ αὐτοπ. ἀντων. καῆται μεγαλειτέρχ τις ἔμφασις, ι, 160 «ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξειλος οἰω». Πλ. Φαίδρ. 228, θ «τὸν ἐρώμενον ὃς ἡδιστον ἔαντῷ παρασκευάζει». Δημ. 2, 15 «ἀσφαλεστέρχν (δύναμιν) κατεσκεύαχεν ἔαντῷ». Πλ. Φαίδρ. 257, d «καταλείπειν συγγράμματα ἔαντῷ».

3. "Ινχ ἐξαρθῆ δ' ἔτι μᾶλλον ἡ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ γενικῶς μόνον καὶ ἀριστως κειμένη αὐτοπαθής ἀναφορὰ προστίθεται πολλάκις εἰς τὸ μέσον ἥματα καὶ ἡ αὐτοπαθ. ἀντωνυμ., εἰς τὰς ἀντιθετικὰς μάλιστα προτάσεις καθίσταται καὶ ἀναγκαῖς ἡ προσθήκη ςύτη. Σοφ. Ἀντ. 188 «οὕτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θεῖμην ἔμαυτῷ». Οἰδ. Τύρ. 1143 «ῶς ἔμαυτῷ θρέμμα ϑρεύαλμην ἐγώ». Θουκ. 1, 33 «ἡ κακῶσι τίμας ἡ σρᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι». 4, 28 «Ἀκκεδιψονίους σρίσι χειρώσασθαι». Ξεν. Ἀν. 5. 6, 17 «Ἐενοφῶν θουλεύεται ἔαντῷ ὅνομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι». 8, 14 «προϊέμενορ ἔαντὸν τοῖς πολεμίοις». 1. 8, 29 «έκυτὸν ἐπισφέζασθαι». Πλ. Ἀλκ. I. 135, b «οὐκ ἄρχ τυραννίδιχ χρὴ παρασκευάζεσθαι οὐθ' ἔαντῷ οὔτε τῇ πόλει, εἰ μέλλετε εὐδαιμονεῖν, ἀλλ' ἀρετήν». Ισοκρ. 4, 85 «επεδείξατο τὰς αἰτῶν ἀρετάς». 108 «ξέθυμον αὐτοῖς κατεστήσατο τὸν βίον». 5, 145 «ἄπαντες φιλοῦσιν οὐ τοὺς σρίσιν αὐτοῖς μεγίστην δυναστείαν κτητημένους». Λυκούρ. 42 «καῦτῷ μεταπέμψασθαι» μ. σ. Maetzner σελ. 158. 141 «τὴν σωτηρίκιν αὐτοῖς ἔμελλον πορίζεσθαι». Δημ. 18, 216 «σώρροντος παρέσχεσθε ὑμᾶς αὐτοὺς» (ἀμέσως ὅμως μετὰ τοῦτο «ὑμᾶς αὐτοὺς θαυμαστοὺς ἐδείξατε τῷ κόσμῳ», ὅπερ εἶναι μᾶλλον ἐξωτερικόν).

4. Ἐν πολλοῖς ἁγμασιν, ἀτινα ἔχουσιν ἐνεργητικ. ἀμπ τε καὶ μέσον τύπον, εύρισκεται ὑπάρχουσιν οὐσιώδης δικροφὰ σημασίας μεταξύ των, διότι ὁ μὲν ἐκεργητ. τύπος ἐκράζει ἐνεργειαν ἀ.π.λῶς καὶ ἄνευ ἀ.λ.λῆς τινὸς δευτερευούσης ἀραφορᾶς (ἀντικειμενικῶς), ὁ δὲ μέσος τούναντίον ἐκράζει ταύτην μετ' ἀραφορᾶς πρὸς ἐποκειμενικήν αὐτεργειαν¹⁾. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τίθεται ὁ μέσος, καὶ θετν ἡ κυρία σημασία μετακρίπτη εἰς μεταφορικήν οὕτω π. γ. τὸ σταθμᾶρ δηλοῦ, μετρεῖν, τιμῆν, κατακμετρεῖν, τὸ δὲ σταθμῆμασθαι = λογχοράσκαι, ζυγίσκαι νοερῶς, εἰκάσκαι, ἐκτιμῆσκαι, κρίναι κτλ. Ηρδ. 2, 2 «τοιούτῳ σταθμησάμενοι πρόγυμκτι» = κρίναντες. Ηλ. Γοργ. 465, d «τὸ σῶμα ἔκρινε σταθμῶμενον ταῦς γάρισι ταῦς πρὸς αὐτό» = ponderans voluptatibus ad ipsum redundantibus. Stallb., σπανίως δὲ μόνον συμβικίνει τοῦτο ἐπὶ ἐξωτερικῆς ἐκτιμήσεως· ώς Ηλ. νόμ. 643, c «τέκτονας (χρῆ) μετρεῖν ἢ σταθμᾶσθαι». Όριζειν = ὅριζω, προσδιορίζω· ὄρισμασθαι = definiere. Πλ. Γοργ. 475, d «ἡδονὴ τε καὶ ἀγαθῷ ὄριζόμενος τὸ κα-

1) Mehlhorn εἰς τὸ ἔν. ξηθ. χωρ. σ. 37.

λόνη Σοφ. 222 ε «τὴν ληροτικὴν βίσιον θέραν ὄρισάμενοι». Συμβάλλειν = φίπτειν τι εἰς τὸ κύτο συμβαλέσθαι = εἰσενεγκεῖν τι ἐκ τῶν ἔκυτοῦ, ἐννοήσαι, παραχθεῖν, διὸ conjicere, εἰκάζω, τεκμήρουσι, Ἡρδ. 5, 1 «συνεβάλλοντο τὸ χρηστήριον τοῦτο εἶναι» σπανιώτερος εἶνε ἡ γρῆσις τοῦ ἐνεργητ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ ὡς προσβάλλειν = φίπτειν τι ἐμπρός, ἀποβάπτειν προσβαλέσθαι = προτεῖναι, δοῦναι γνώμην, Ξεν. Ἀν. 6, 1, 25. 2, 6. Σπανιώτερα τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ, ὡς Ἰσαχ. 5, 32 ἐνθ. καὶ Schoemann. Προτείνειν=σωματικῶς τεντωνω, ἔκτείνω τι ἐνώπιον τινος, προσφέρω, δίδωμι, προτείνασθαι = ποερᾶς προτεῖναι τι, προσενεγκεῖν, ποιῆσκι τινι πρόταξιν, Ἡρδ. 9, 34 αὐτῷ δὴ ὑποτάντες, τὰ δὲ Μελάχμπους προετίνατο, οἷς τον δώσοντες οἱ ταῦτα¹⁾. Πλάττειν = πλάσσειν, συγματίζειν τι σωματικῶς, πλάττεσθαι = συγματίζειν, δημιουργεῖν τι νοερᾶς, διὸ μηχανοθηκη, ἐφευρίσκειν, Δημ. 18, 10 «ἄπτυντ' ἐπλάττετο», σπανίως ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ τίθεται τὸ ἐνεργητικ.²⁾). Τιθέται = τίθημι, θέτω θέσθαι μετ' αἰτικτ. ὄντος ἀφηρημένου, ὅπερ συγχόνει ἐν τῇ ποιήσει ὡς σπουδῆι, πρόγονων κτλ. τίθεσθαι = σπουδάζω περὶ τι, προνοῶ κτλ. ίδ. τὰ λεξικ. Προτρέπειν=τρέπω τινὲς πρὸς τὰ ἐμπρός, παρακινῶ τινα, συμβούλεύω, παρκυκλῶ ἐπὶ τι προτρέψασθαι, τίθεται μὲν μὲ τὴν αὐτὴν σημασί. ἀποβλέπει δύως σύναρμα καὶ τὴν πνευματικὴν τοῦ ὑποκειμένου ἐνέργειαν³⁾). Τὸ αὐτὸ συμβάνει καὶ εἰς τὰ ἕρματα, τοεῖν καὶ τοήσασθαι σκοπεῖν καὶ σκέψασθαι (τὸ σκοπίσασθαι μαγν.). θέειν = sacra facere, instituere, ἀπλῶς κάρυνθο θυτίκην, θυτικῶς ὡς Ξεν. Ἀν. 4, 6, 27 περὶ τῶν στρατιωτῶν «θύσαγτες κατέβησκε εἰς τὸ πεδίον». θίσασθαι δέ, δτον δ ὅθύσων ἔχη πρὸ ὀρθολυθῶν ὁρισμένον τινὰ συσπόν ὡς Ξεν. Ἀν. 2, 2, 3 «ἔγοι θινομέρω ιέναι ἐπὶ βασιλέων οὐκ ἐγίγνετο τὰ iερά». 4, 6, 23, 6, 1, 22. θηρᾶται = κυνηγῶ, μετὰ αἰτικτ. ὡς λαγάς. θηράσασθαι = καταχίνομαι εἰς τὸ κυνήγι, διὸ οἱ θηράμενοι Ξεν. κυν. 11, 2 =οἱ κυνηγοί, η καὶ τροπικ. ὡς Ξεν. κυν. 13, 9 =οἱ σορτισταὶ πλούσιοι καὶ νέοις θηράται». Σκρέπτερον καταχρίνεται ἡ γρῆθεσσα δικρόκλ ἐπὶ τῶν παραχγομένων ἕρμάτων τῶν εἰς εὐω ληγόντ. ὃν δὲν ἐνεργητ. τύπ. δηλοὶ ἀπλῶς, δτι τὸ ὑποκειμένον εἰρίσκεται ἐν σιαδήκατε τινὶ καταστάσει, δὲ μέσος, δτι τὸ ὑποκείμ. προσποιεῖται τὸ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἕρματος φίλης σηματιόμενορ, γαιρεται ὡς τοιοῦτοι, ἔχει τὴν ἔργου καὶ συνήθειαν τὰ ἐνεργῆ ὡς τοιοῦτοι οἵον βλακεῖνα = εἰμι καὶ βλακέ, βλακενόμαι = δείκνυμαι, φέρουμαι ὡς βλακέ· πονηρεύω = εἰμι καὶ πονηρός, πονηρεύομαι = φέρουμαι ὡς πονηρός· πολιτεύω = εἰμι καὶ πολίτης, πολιτεύομαι = ζῶ καὶ ἐνεργῶ ὡς πολίτης· ταμιεύω = εἰμι καὶ ταμίας, ταμιεύομαι = ἐνκοποτίθημι εἰς τὸ ταμεῖον, διοικῶ, οἰκονομῶ, ιδίως μάλιστα ἐν μεταφροικῇ σημασ., ὡς Λυσ. 30, 3

1) Περὶ τοῦ προτείνεσθαι Φ. Bachr εἰς Ἡρδ. 7, 160.

2) Kuhner εἰς Ξεν. Ἀπορ. 2, 6, 37.—3) Φ. Kuhner. Ξεν. Ἀπορ. 1, 2, 64.

«τετχυιεύμεθικ τοὺς νόμους». Έπειδὴ δὲ εἰς τοιούτου εἰδούς ἄρχικτα συνειθῆσι κανονικῶς νὰ προεξάρχῃ ἡ ἔννοια τῆς πνευματικῆς ἐνεργείας, διὰ τοῦτο ἐν τοῖς πλείστοις τούτων ὁ ἐνεργ. τύπ. εἶναι σπουδιώτερος ἢ ὁ μέσος, τὰ περισσότερα μάλιστα τούτων τίθενται παρὰ τοῖς ἀττικ. μόνον κατὰ μέσ. τύπον. ὡς εἰτραπελείεσθαι, φιλαρθρωπενέοθαι, μειραχιενέοθαι, reareiueνέοθαι, ἀτθρωπενέοθαι, ἀσωτενέοθαι, ἀκρατειενέοθαι κτλ.: ἀλλὰ δὲ πάλιν τούναντίον, ἐκράζοντας ἀπλῶς κατάστασιν ἀνευ πνευματικῆς αὐτενεργείας, τίθενται μόνον κατὰ ἐνεργ. τύπ.: ὡς πρωτενειρ., ἀριστενειρ., κρατιστενειρ. καλλιστενειρ. οὕτω καὶ πάντα τὰ ἀπὸ οὐσιαστικῶν εἰς εὑς προαγόμενα: οἷον βασιλενειρ., δονιλενειρ. κτλ. Ηρὸς ἐκεῖνα τὰ εἰς εὐομαὶ ἀντιστοιχοῦσι κατὰ τὴν σημασ. τὰ εἰς ἄρχομαι λήγοντα παράγωγα ἄρχικτα: ὡς ἀστεῖομαι = φέρομαι ὡς ἀστεῖος, μειραχίομαι, χαριετίομαι κτλ. Τὰ δὲ ἀπὸ ὄνουάτων κυρίων, χωρῶν, καὶ ἐθνῶν παραγόμενα καὶ εἰς Ἄω λήγοντα ἄρχικτα παρακδόζως πως ἀποφέύγουσι τὸν μέσ. τύπ.: ὡς Φιλιππίω=φρονῶ τὰ τῶν Φιλίππου, εἴμαζι μὲ τὸ κόμμα τοῦ Φ. ἀττικίω = φρονῶ τὰ τῶν Ἀττικ. μιμοῦμαι τοὺς Ἀττικ. λακωνίω = φέρομαι κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἥθη, ἐνδυμασίαν κτλ. ὡς Λάκων, εἴμαζι μὲ τὸ κόμμα τῶν Λ. Μηδιᾶ, δωρίζω κτλ. Ρήματα δέ τινα τοσοῦτον ταλαντεύονται: ὡς πρὸς τὴν γρῆσιν τοῦ ἐνεργ. καὶ μέσον τύπου, ὥστε οὐδεμίκις διαφορὰ σημασίας φάνεται μεταξὺ τῶν τύπ. τούτων ὑπάρχουσα: ὡς στρατείω καὶ στρατεύομαι, ὃν ἐκεῖνο μὲν ὥφειλε νὰ δηλοῖ, κάμνω ἔξοδον, ἐκστρατείκν, τοῦτο δέ, ἐκτελῶ ἐργασίαν πολεμικήν, τὰ πολεμικὰ ἔργα: στρατοπεδεύω καὶ -ομαι· καλλιερέω καὶ -ομαι· εὐδοκιμέω καὶ -ομαι· σιδηροφορέω καὶ -ομαι (Θουκ. 1, 5 καὶ 6): ἀπορέω καὶ -ομαι· ἀριθμέω καὶ -ομαι (Θουκ. 3, 20).

§. 376. Μέσος τύπ. μετὰ σημασίας παθητικῆς.

1. Εκ τῆς κύποταυθοῦς τοῦ μέσου τύπου σημασίας ἀνεπτύχθη καὶ ἡ παθητικὴ (ἀραληπτικὴ) αὐτοῦ σημασία, καθ' ἣν τὸ ὑποκείμενο τὴν παρ' ἄλλου τινὸς πρὸς αὐτὸν ἀπενθυρομένην ἐτέρηειαν ἀραλαμβάρει ἀετῷ, παραδέχεται, ἀφίει τὰ γείνη αὐτῷ καὶ ἐρεγγήσῃ ἐπ' αὐτῷ, ὥστε παρίσταται ὡς πάσχον ἀττικείμενον: οἷον μαστιγοῦμαι, ζημιῶμαι (Ὕπό τινος) = λαρμάνω ὑπὸ τινὸς μαστιγώσεις, ζημίας, ἀφίνω νὰ μὲ μαστιγοῖ, ζημιοῖς τις = μαστιγώνωμαι, ζημιώνομαι: βλάπτομαι, ἀδικοῦμαι = ὑφίσταμαι βλάβην, ἀδικίαν, Ἡρδ. ἔργ. 347 «εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος» = δέγου παρὰ γείτ. νὰ μετρήσαι μὲ μέτρον σωστόν, ὅθιον, ἀφίνε νὰ μετρήσαι παρὰ γείτ. ὅθιῶς, δικαιέζου ἀκριβῶς, σωστά. Εἰδούμεν δ' ἥδη ἀνωτέρω (§. 374, 7), διτό μέσος τύπ. δὲν τίθεται μόνον, ὅταν τὸ ὑποκείμενον, ὡς ἀμεσος αἰτίας, ἐκτελῇ τὴν ἐνέργειαν ἐφ' ἐκυτοῦ, ἀλλὰ πολλάκις, καὶ ὅταν, ὡς ἀπλῇ ἔμμεσος αἰτία, ἐπιτρέπῃ νὰ ἐκτελεῖσθῇ ἡ ἐνέργεια ἐφ' ἐκυτοῦ: ὡς διδάσκομαι = ἐπιτρέπω νὰ διδογῇθω, πα-

ρυθέομαι τὴν διδασκαλίαν, διὸ διδάσκομαι ὑπὸ τοιούς πειθόμαι = πείθω ἐμψυχόν, ἢ ἀφίνω νὰ πεισθῶ ὑπὸ τινος = πείθομαι.

2. Καὶ ὅμως δύο μόνον χρόνων, τοῦ μέλλοντος δηλ. καὶ αρπάσου ὑπάρχουσιν ἐσχηματισμένοι τύποι ἴδιαίτεροι πρὸς ἔκφρασιν τῆς παθητικῆς ἐννοίας, καὶ αὐτοὶ οὗτοι πάλιν, ὡς εἰδούμεν §. 374, A. 1. τίθενται ἀντὶ τῶν μέσ. τύπ. ἐν πολλοῖς αὐτοπαθέσι καὶ ἀμεταβάτοις ῥήμασιν πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ παθ. ἐκφέρονται διὰ τοῦ μέσ. τύπου.

3. 'Ο μέσος ὅμως, μέλλων ἔχει ἐνίστε καὶ σημασ. παθητικήν. Αἵτιν δὲ τούτου κατὰ τὸ πλεῖστον ἵσως είνε νὰ φωνητικὴ τῶν ἑρμάτων σχέσις: συγχόνεται δηλ. συμβαίνει ἡ παθητικὴ ἀντὴ τοῦ μέλλ. χρῆσις ἐν τοῖς καθαρούληκτοις τῶν ἑρμάτων, σπανιώτερον δ' ἐν τοῖς ἀργαρούληκτοις, καὶ σπανιώτατα ἐν τοῖς ὑγρούληκτοις: ἵσως ὅμως; συνετέλεσεν εἰς τοῦτο καὶ ἡ ὄμοιότης τῶν καταλήξεων θῆσομαι καὶ σημασ. 'Ο συγημματισμὸς τοῦ παθητικοῦ μέλλ. ἀνήκει ἐν μεταγενεστέρᾳ τῆς γλώσσης περιοδιφ, ἐπειδή, ὡς εἰδούμεν §. 229, 2, μόνον ἀπαξ παρ' 'Ομήρ. ἀπαντᾷ τὸ μηγήσοσθαι, καὶ τοῦτο μὲ σημασ. ἀμεταβάτον, ἢ δὲ σημασ. τοῦ παθητικοῦ μέλλ. δηλοῦται πάντοτε διὰ τοῦ μέσου μέλλοντος.

4. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις δύσκολον είνε νὰ διεκρίνωμεν, ἂν ὁ μέλλων ἔχῃ αὐτοπαθὴ σημασ. ἡ παθητική, ἀναφέρομεν ἐνταῦθα ἐκ τῶν μεν^ο "Ομηρον συγγραφέων τοικῦντα μόνον παρκδείγμ., ἐν οἷς καταφίνεται καθερῶς ἡ παθητικ. σημασ. ἡ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναρπείας ἡ ἐκ τῆς συντάξεως. 'Ἐν πρώτοις ἀνήκουσιν ἐνταῦθα ἔκεινα τάξιματα, ἀτιναχθεῖσα παθητ. μέλλ. ἡ σπανιώτατα π. γ. ἄρξομαι, ἐκ τοῦ ἄρχω imbero, Ηλ. πολ. 412, b «ἄρξουσί τε καὶ ἄρξοται» (ἀρχθήσομαι μτγν.) ἰδ. §. 343· οἴσομαι (ἐρεχθήσομαι καὶ οἰσθήσομαι μτγν. ἰδ. §. 343)· ιᾶσομαι 'Ηρδ. 2, 14. Περιέγομαι = tractabor 'Ηρδ. 2, 115. «Στερήσεσθαι (στερηθήσομαι μτγν.) ἰδ. §. 343. Θουκ. 2, 2 «στερήσεσθαι αὐτοὺς Λεσσού» ἰδ. Ξεν. Κύρ. 4, 2, 32· τὰ δὲ ἀποστερήσομαι καὶ -ηθήσομαι, ἀμφότερα τῆς ἐγκρ. ἀρχαιότ., τὸ πρῶτον ὅμως συγχόνεται. γιλήσομαι (γιληθήσομαι μτγν § 343). ἐξογκώσεται δηλ. ἡ τόλμα Εὑρ. Ἰππ. 938. ἀδικήσομαι τῶν ἐγκρίτων (ἀδικηθήσομαι μτγν.). ἀγροήσομαι ἐκ τοῦ ἀγνοέα § 343. Ιησούμερος, ἐκ τοῦ ληθάνω Σοφ. Ηλ. 1249. ταράξομαι (ταραζθήσομαι 'Απομν. 1. 288 καὶ ἔτι μτγν.) ὀτειδιωῦμαι Σοφ. Οἰδ. Τ. 1500, οὐδάμοι δὲ μέλλ. παθ. Δημ. 21, 8 «ἀγωγεῖται δὲ καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα», πλὴν μέλλ. παθ. παρέκμ. οἰκήσομαι, οὐδάμοι μέλλ. παθ. ἔξομαι (σχεθήσομαι μτγν. § 343). «Ἐὰν πένης ὡν τις δι' ἔνδειαν ἀμάρτη, τοις ἐσχάτοις ἐπιτιμοῖς ἐρέξεται» Δημ. 51, 11. «Μαστιγώσεται στρεβλώσεται, δεδήσεται, ἐκκαυθήσεται τῷ φθελμῷ, τελευτῶν πάντα κακὰ παθῶν ἀνασκινδυνεύσεται» Ηλ. πολ. 361, ε· πλὴν μαστιγώθησομαι ἐν τῇ παλ. γραφ., στρεβλωθήσομαι δὲ οὐδάμοι: «οὐδὲ

μελετήσαι (κυντό) ἀσύμεροι» Θουκ. 1, 142, οὐδαμοῦ ὁ παθ. μέλλ. «εἰ ποτε πολεμήσονται» 1, 68, οὐδαμοῦ ὅμως ὁ μέλλ. παθ. ἐπιβούλευσθεῖα Ξεν. Κυρ. 5. 4, 34. 6. 1, 10, παρὰ μτγν. δὲ ὁ παθ. μέλλ. εἰρῆσθα = excludemur 6. 6, 16, οὐδαμοῦ ὁ παθ. μέλλ. «ἡ γῆ εὖ φυλάξεται ὑπὸ τῶν φρουρούντων» Ξεν. Οἰκ. 4, 9. Σοφ. Φ. 48· φυλαχθήσομαι μτγν. § 343. «οὐκ ἀγνοοῦντες ὅτι ἐνεδρεύσοιτο ὑπὸ τῶν πολεμίων» Ξεν. Ἐλλ. 7. 2, 17, οὐδαμοῦ ὁ παθ. μέλλ. θρέψομαι (ὁ παθ. μέλλ. τρεφθήσομαι δὲν ἀπαντᾷ, τὸ δὲ τραφήσομαι παρὰ μτγν. § 343). «θρέψοται ἡμῖν οὗτοι καὶ παιδευθήσονται τίνα τρόπον;» Πλ. πολ. 376, c. τρέψομαι (ὁ παθ. μέλλ. ἂ. οὐδαμοῦ, ὁ δὲ παθ. μέλλ. ἔ. τριβήσομαι εἶνε μτγν. ἵδ. § 343). «Τοῖς φυλάρχοις προσαγορεύσεται ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ Ἱππάρχου» Ξεν. Ἰππ. 2, 7, οὐδαμοῦ ὅμως ὁ παθ. μέλλ. «ὑπ' ἐμοῦ παιδαγωγήσει» Πλ. Ἀλκ. 1. 135, d, οὐδαμοῦ ὅμως ὁ παθ. μέλλ. θεραπεύσομαι τῆς ἐγκρίτου ἀρχαί., μέλλ. ὅμως παθ. μτγν. § 343. «ἀμφισθητήσεται μᾶλλον δὲ ὑπὸ γ' ἐκείνου ὅμοιο λογήσεται», Θεοί. 171, b, ὁ παθ. μέλλ. τοῦ ἀμφ- μὲν οὐδέποτε, τοῦ ὅμ- δὲ παρ. Ἱπποκρ. 6. 6 θέσ. Διδάξομαι Εὑρ. Ἀνδρ. 739 (τὸ διδαχθήσομαι ἔχοντον). Πάντοτε ἀλώσομαι = capiar θὰ συλληφθῶ, κυριευθῶ, ἵδ. Σημ. 1. Περιτέρω τὰ «τῇ τῶν γρηγορίων σπάνει κωλύσονται» Θουκ. 1, 142 (κωλυθήσομαι μτγν. Λουκ. ἴστ. ἀλ. 2, 25) «Ἡντις βουληθῆ κακός γενέσθι, κολασθήσεται τῇ πρεπούσῃ ζημιά: οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις τῆς ἀρετῆς» Θουκ. 2, 87· ἵδ. Ξεν. Κύρ. 8, 7, 15. Σοφ. Ἀντ. 210. «Πλέον προτιμήσεσθαι ὑπὸ Κύζου» Ξεν. Ἀν. 1. 4, 14· (καὶ ὅμως Θουκ. 6, 80 «τῷ δὲ αὐτῶν ὄνδρικτι τιμηθήσονται») «ὑπὸ τῶν ἵππέων οὐ βλάψοται ἀξικά λόγου» Θουκ. 6, 64. (τῶν ἐγκρίτων ὅμως· καὶ τὸ βλαβήσομαι § 343). «(πόλιν) πολιορκίᾳ παρατεκτήσθαι» cruciatum iri = θὰ βασκνισθῇ, αἰκισθῇ, καὶ ὅμως παραταθήσομαι Πλ. νόμ. 204, c. Κύρ. ix. 520 «εἰ πιταξέμεσθα» (καὶ ὅμως Θουκ. 1, 140 «ἄλλο τι μεῖζον ἐπιταχθήσεσθε») ἔκαπατήσεσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 3, 3. Πλ. Φιλ. 262, a, ἀλλὰ παθ. μέλλ. Πλ. Γοργ. 499, c. Κρκτ. 436, b. Αἰσχυν. 3, 168 «ἐμοὶ μαρτυρήσεται ὑπὸ τε τοῦ ἐπόντος καὶ ὑπὸ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, δτι ἡδίκησκ οὐδένεν» Ξεν. Ἀπολ. 26. Ἀπομ. 4· 8, 10 (μαρτυρηθήσεται ὅμως Δημ. 19, 40). «Ἐκεῖνοι πολιορκήσοιτο ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων» Ξεν. Ἐλλ. 7. 5, 18, 6. 4, 6. Κύρ. 6. 1, 15 σύνηθες· ἵδ. καὶ Θουκ. 3, 109 (παθητ. ὅμως μέλ. παρὰ Ξεν. Ἐλλ. 4. 8, 5). «Ἴσως γελοῖς ἐν φρίνοιτο πολλά, εἰ πράξεται, ἢ λέγεται» Πλ. πολ. 452, a, μ. σ. Schneider, συγνότερον δὲ ὁ παθ. μέλλ. καταγροήσεσθαι Ἰππ. μεῖζ. 281, c, συγνότερος ὅμως ὁ παθ. μέλλ.: «εἰλέγειν ἐλπίδας μετήσεσθαι (se dimissum iri) ἐπὶ θάλασσαν» Ηρδ. 5, 35 (καὶ ὅμως τῶν ἐγκρίτ. καὶ τέ, ἀρεθήσομαι, ἀφεθήσομαι). Λεξόμαι παρὰ τοῖς τρχγ. ἀντιτεχθήσομαι

ιδ. §. 343. Ὁλίγα εἶνε τὰ πάροδείγμ. μελλόντων, ἔχόντων ἀλλώς τὴν ἐν τῷ §. 374, 5 ὥρητεσσαν αὐτοπαθῆ σημασίαν¹), π. γ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1460 «ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντή πρὸς Ἀιδην» = θὰ μὲ συμπαρουσίῃ μεθ' ἔνυτης, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. διως 1615 ἄξη = θέλεις ὁδηγήστη, duxeris, Πλ. πολ. 458. d «ἄξεται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν» = ducentur. Θουκ. 4, 115 «μηγχανῆς μελλούσης προσάξεσθαι αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐννατίων» = quum futurum esset, ut adduceretur. Σπανιώτατα ἐπίσης τίθεται ὁ μέσος μελλων ῥημάτων ἐνεργητικ. μὲ σημ. παθητικ. Θουκ. 6, 69 «ἔπειτα δὲ ἐν παρέργῳ καὶ, εἴ τι ἄλλο ἔνυκταστρεψύμενοι, ὅπον αὐτοῖς ἱπακούεσται» = ἐπειτα δὲ παρέργως πως ἔρθεταιν καὶ εἰς τὴν ἔξης σπεύσιν, ἂν αὐτοὶ (οἱ ὑπέροοι σύμμαχοι) θὰ ὑπακούσωσιν εὐκολώτερον εἰς τούτους (τοὺς Ἀθηναίους) καθυποτάξκντες κοινῇ μετὰ τῶν Ἀθηναίων ξένην γώρων. Ὁρέη οὐχ ἦττον φαίνεται τῷ Κυνέρῳ καὶ οὐδὲν ἰδέει τῶν ἐκλαμβανόντων, ὡς ὑποκείμ. τοῦ ἱπακούεσται τὸ προηγηθέν, τὸ ἱπήκοο, τὸ δὲ εἴγοντος εἴλερ διορθούντων, ιδ. Πόππ. (Τὸ δὲ ἀκούσομαι = dicar, δὲν ἀνέκει ἐνταῦθα, διότι τὸ ἀκούω ἔχει καὶ σημασ. παθητ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 988 «ἀκούσομαι κακός» καὶ Φιλ. 1774). Σεν. Ἀν. 7. 2, 14 «ἔξαγγέλλει τις τῷ Εενοφῶντι, δτι, εἰ εἰπεισι συντηγήσεται» κατὰ τοὺς καλλιτ. κώδικι. ἀντὶ συντηγήσεται. (Ἐντυθίσθη δὲν ἀνέκει τὸ ἀγροκήσοθαι, ἐπειδὴ ὁ ἐκ τοῦ ἀγρού ἀγροκτήσ. μέλλ. εἶνε ἀγροκήσω, ιδ. § 343. οὗτε τὸ παρὰ Σοφ. Ἡλ. 1249 «ἱησύμενος κακόν», ἐπειδὴ τοῦτο ἀναφέρετόν εἰς τὸ φέμ. Ἰησύρω = κάρω νά λημονόντη). Αἰσχύλ. Χοιρ. 303 «θήλεις γάρ φαν. εἰ δὲ μά, τάχ' εἴσεται = sciatur, θὰ γνωσθῇ ιδ. Weller. (Πλάτων Εὐρ. Φιλ. 253 «ἐν (μάζην) «Ἄρης τάχ' εἴσεται» = quam pugnam Mars cito experietur, Janson σημ. σελ. 5. ἡ sciet, quomodo excitet, i. e. excitabit, κατὰ Pflugk. Εὐρ. Ιφ. Αὐλ. 970 «τάχ' εἴσεται σιδηρος» cognoscet ferrnm = θὰ μάζῃ ἡ σιδηρος δηλ. ὁ πολεμιστής, μαχητής, ἐπειδὴ ἡ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀριθμόσουσα πρᾶξις μεταφέρεται ἐπὶ τὸ πρᾶγμα).

ΣΗΜ. 1. Η ἡρθετσα παθητ. σημασ. τοῦ μ. μέλλ. δὲν ἀπαντᾷ ἐπὶ τῶν ὥρο-λήπτων, τὰς τὰ ἐν τῇ σημειώσ. ταῦτη πρόδ. ἡ σπανιώτατα δὲ ἐν τοῖς εἰς οὖματι μελλουσιν. Εἰ καὶ ἐν τῶν ἀναγρεζέντων παραδειγμάτων, ὃν τὸν ἀριθμὸν ἡδυ-νίμεθι πολὺ νά αλλήσωμεν, προκύπτει ἀναμφιδόλως, δτι ἡ Ἑλλ. γλώσσα μετε-γιρίζετο ἐκτὸς τοῦ παθ. μέλλ. καὶ τὸν μ. μ. μετὰ σημ. παθ., πρέπει νά προ-φυλακτώμεθα ὅμως πολὺ ἀπὸ τοῦ αφίλματος; πολλῶν γραμματικῶν καὶ μετα-φραστῶν νομίζουντων, δτι παντοῦ ὅποι ὁ γραμ. καὶ λατίνοι μεταφράζουσι τὸν μ. μέλλ. διὰ παθ. μέλλ. ἐκτὶ καὶ οἱ Ἑλλην. ἔξελάρμανον τὸν μ. μέλλ. μ; παθ., ἐνῷ τολμαντίον ἐν διληγίστας περιπτώσει πρέπει νά παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, δταν μάλιστα σκεπθῶμεν, δτι ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ ἡ παθητική σημασ.

1) G. L. Janson de mediis generis futuris passivi usurpatis. Thoruni 1848. p. 14.

προήλθεν τὸ πρῶτον ἐκ τῆς μέσης. Διὸ δὲ Ἐλληνὸς ἐν ἀναρθρίστοις γωρίοις ὑπολαμβάνει τὴν ἁματικὴν ἔννοιαν ὡς αὐτοποθῆ, ἐνῷ ἄλλα ἕννη ἵκανον διαλαμβάνουσι ταῦταν ὡς παθητικόν, π. χ. Σεν. Κύρ. 2, 2, 27 «ταύτης; (τῆς κακίας) ἀποκαθηροῦνται πάλιν» = θὰ καθαρίσουσιν ἔκατον; πάλιν ταύτης. 1, 6, 9 «καταλύεται σου εἴθε; ἢ δραχή» = ἢ δραχή σου θὰ καταλυθῇ ἐξ ἔκατης (καταλυθήσεται = dissolvetur). 2, 1, 23 «εἰς τὰ τῶν λογιγῶν γύρως καταστήσεσθαι» = θὰ εἰσέλθουσι, θὰ καταλίθωσι. Ἀν. 1, 3, 8 «ἔλεγε θαέξειν ὡς καταστησομένων τούτων εἰς τὸ δίονο» = διτὶ ἀρρώστῳ ταύτα θὰ τακτοποιηθῶσι πρεπόντως. Φθεροῦμα: = θὲ φθαρώ ἐξ ἔκατον, περίθο, ὡς θουκ. 7, 48. Ἐρδ. 8, 108 «ἡ στρατιὴ διαφθαρέστερα» = οὗτοι καὶ ὅλοι οὕτω. Ἐρδ. 8, 113 «οὖτος οὐκ ἔφη λείψεσθαι τῷδε βραχίονος» = δὲν θὰ ἔγκαταλείψῃ, δὲν θὰ ἀπορικρυθῇ τοῦ βασ. Σεν. Ἀν. 5, 6, 12 «εἰς δὲ μελλομένοι μὲν καταλείψεσθαι, οἱ δὲ πλέοντες» = θὰ μείνωμεν διπλῶς. 2, 3, 23 «τούτους οὐχ ἡ τεττάσμορφα εἰς ποιούντες» = δὲν θὰ μείνωμεν ὑποδέξτεροι τούτους. Σοφ. ΑΥ. 1155 «οὗτοι πηγμανούμενοι» = διτὶ θὰ παρακενάσσησι σεαυτῷ κακῶν κτλ. Ἀλίσκοματι, κυρίως δηλοτὸς περιπίπτω εἰς αἰγυμαλωσίαν· ὅπο τινος = κυριεύομει, αἰγυμαλωτίζομει ὅπο τινος = capio ab aliquo, διό καὶ ἀλώσομαι· ἔλλων, ὡς τὸ ἔστην· ἔλλων, ὡς τὸ ἔστηκα.

ΣΗΜ. Πολλὰ δέρματα ἔχουσι καὶ μέσοι μελλ. καὶ παθ. ἄνευ οὐσιώδους διάφορᾶς σηματίας. Ἐκεῖνοι μὲν ὡς ἀπὸ ἔνεστῶτοι παραγόμενοι φάνεται μελλοντὸν ἔχων τὴν πρᾶξιν διαρκῆ, οὗτοι δὲ μελλοντὸν παροδούκτην, ἃτε ἐκ τοῦ διορ. παραγόμ. ὡς ὀφελήσοματι. Σεν. Ἀπομ. 1, 6, 14. 3, 7, 9 κτλ., ὀφελήσοματι 2, 7, 8, 3, 3, 15 κτλ. Ἀναγκαῖος εἶναι ὡς π. μελλ. ἐν τῇ ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἔνεργητον, ως Σεν. Κύρ. 3, 2, 20 «εἰ μελλοὺς μικρὰ ὀφελῶν Χαλδαίοις πολὺ πλείω ὀφελήσεσθαι» ἐν Medic. καὶ ἄλλ. ἐκδόσ. 2, 13 αἰγεύθεστοις ταῦται. Ζημιώσοματι καὶ ζημιώθεσθαι μελλ. τῆς ἔγκατητ. δέρ. Παίσοματι καὶ παίσθεσθαι καταλείψοματι καὶ καταλείψθεσθαι καὶ καταλειπθεσθαι κτλ. Ιδ. 343.

5. Οἱ μέσοι ἀδρίστοι, ὅ τε καὶ ὁ β'. οὔτινες κατὰ τὸν συγκρατισμὸν εἶναι πάντως διάφοροι τῶν πυκνοτ. δέρ. διαφυλάκτουσι πάντοτε τὴν αἰτοπαθῆ κατὰ τῶν σηματ. ἔξκιρέσει ὀλίγων μόνον συγκεκομμένων κακλουμένων ἀδρίστων, καὶ τοῦ δέρ. β'. ἔσχημην, δστις, εἰ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατύπ. σηματο. ἔχει, ἔντιπιν ὅμως γωρίοις κατέται ἀντὶ τοῦ πκθ. δέρ. δὲ τύπος ἐσφρέμηται εἶναι μεταγενέστερος; α) μ. δόρ. β'. Η. 247 «ἐν τῇ δ' ἐθεούματη ἴνησι σχέτο (δηλ. γαλλικός)» = ἔμεινεν ἐμπηγμένος. λ. 334 «κατηληματὶ δ' ἐσχόντο» = ἔτσιν κατακροτευμένοι. γ. 284 «κατέσχετ» ἐπειγόμενός περ ὄδοιο» = ἐστάθη. Ρ. 696. Ἐρδ. 7, 128 «ἐν θαύματι μεγάλῳ ἐρέσατο» = ἔμεινεν ἐκθυμίοις, ἐταρχήθη, 1, 31 «(Κλέοδης καὶ Βίτων) οὐκέτι ἀνέστησκεν, ἀλλ' ἐν τέλει τούτῳ ἐσχόντο» = ἔμειναν ἐν τούτῳ τῷ τέλει τοῦ βίου, ἐν τῇ τελευτῇ ταύτῃ, ἀπέθανον οὕτω. Πίνδ. Η. 1, 10 «ταῦτα ἐπικτίτο κατασχέμενος» = μείνει; ἐκθυμίοις ἐκ τῶν δονήτεων τῶν φωνῶν σου. Εὑρ. ἱππ. 27 «ἰδούσας (τὸν Ἱππόλυτον) Φαιδρὸς καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι δεινῷ» = περιεδεσε τὴν ἔκατης; καρδίαν μὲν ἔρ. δειν. δεινῶς, ἐρωτεύθη, Ηλ. Φαιδρ. 244, ε «τῷ ὅρθῳ μηνέντι καὶ

1) Stallb. εἰς Ηλ. Ηερρ. 111.

κατασχομένῳ» = τῷ ἐνθουσιασμένῳ, ο, 384 «κατάλεξον, ἡς ὁιεπράθετο πτόλις» = ἔκυριεύθη. Θουκ. 5, 29 «(οἱ Μαντινῆς) ἀσμενοὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους ἐτράποτο» = ἔτρεψεν ἔχυτούς, ἐστράφηται, Ζ, 64 «ὁ δὲ ἀτεράπετο» = ἔτρεψεν ἔχυτόν, ἐστράφη πρὸς τὰ ὄπιστα. Ιδ. Ε, 447. Θεόκρ. 8, 89 «ἀτεράπετο φρένα λύπῃ» = κυρίως, κατέστρεψε τὴν ἔχυτοῦ φρένα ἔνεκκα λύπης. Πλ. Κρατ. 395, d «ἡ πιττρὶς αὐτοῦ ὅλη ἀτεράπετο» = εἰς τούναντίον καθίστηκε, κατέπεσε (συνήθ. ἀταραπῆται). Κ, 200 «ὅθεν αὗτις ἀπετράπετ' ὅδριμος; Ἐκτωρ» = ἀπεμακρύνθη, ἀπεγώρησε. Μ, 329. Πλ. Εὔθυρ. 14, c. A, 693 «τῶν οἰος λιπόμην = ὑπελείφθην, δ, 710 «ἴνχ μηδ' ὄνομα καύτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται». Ε, 154. γ, 196. Ἡρδ. 4, 84 «οὗτοι ἀποστραγέντες αὐτοῦ ταύτη ἐλίτοτο». - Μέσοι συγκεκομένοι ἀρό. Ησδ. ἀσπ: 173 «ἀποράμενοι ψυχής» = ἀφιερέστατες ἀλλήλους τὴν ζωήν, Ε, 27 «Νέστορι δὲ ξύμβλητο Διοτρεφέες βασιλῆες» = συνεφώνησαν. Ιδ. καὶ 39. ἐπλητο ἐπικ. = ἐπλησίαν, ἐπληρωτο. ἐπτάμην = ἔρυγχ, ἐπτεράνισκ. ἐπριάμην = ἡγόρασκ, φθάμενος ἐπικ. = προφθάσας. ἐφθιτο = ἐχάνθη periit Σ, 100. φθίμενος = γκαθείς. εἰρύμην (ἔρύμην) ἐπικ. = ἐσωστα ἐμκυτόν, ἐσώθην. «λέντο δὲ γυῖα» = παρέλυσαν Η, 16. «λύτο δὲ ἀγών» Ω, 1. ἐσσύμην ἐπικ. = ἐσπευσα. «Βριτής.. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε» = eum complexa Τ, 284. «ἀπ' ὄφθαλμῶν χύτο δάκρυ» = ἐχύθησαν δάκρυα Ψ, 385. «χύτο θεσφράτος ἀηρ» η, 143. «ἐμὲ κεῖνοι.. δακρύσαντες ἐχυντο» = ἐχύθησαν, ὥρμησαν πρὸς ἐμὲ κ, 415. ὀμπρυντο ἐπικ. = ἀνέπνευσε. ἐδέρμην ἐπικ. = ἀνεδέγθην. ἐλέγμην ἐπικ. = ἐξέλεξα ἐμκυτῷ, ἐδιάλεξα, ἐν τοῦ ἡμ. ΛΕΧΩ = πλαγιάζω, τίθημι ἐμκυτόν ἐπὶ τῇς κλίνης. ἐπαλτο ἐπικ. = ἐκινήθη ταχέως καὶ ζωτρῶς Ο, 645. ἔμικτο = ἐπικ. ἔμιξεν ἐκυτόν, ἀνεκατάθη. Τὰς λεπτομερείας περὶ τῶν ἡμ. τούτων ίδε §. 343. Μετὰ παθητ. δὲ μόνον σημασίας ἀπαντῶσιν οἱ ἔξης ἐβλήμην, ἐπτάμην, οὐτάμενος ίδ. §. 343.—b) δ. μ. ἀρ. ά. οὐδέκμοι οὔτε ἐν τῷ πεζῷ, οὔτε ἐν τῇ ποιησ. ἔχει σημασ. παθ., διὸ καὶ οὐδέποτε τίθεται ἀντὶ τοῦ παθ. ἀσφ. θ, 35 «κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα κριγάσθων κατὰ δῆμον» = ἂς ἐκλέξωσιν αὐτοὶ ἔχυτούς (ἐν δὲ τῷ 48 «κούρω δὲ κριγάστε δύο καὶ πεντ.» = ἐκλεχθέντες). Πινδ. Ό. 7, 15 «εὐθυγάχων δῆρος πελώριον ἀνδρας παρ' Αλφειῷ στεφανωσάμενος αἰνέσω» = ἐπειδὴ ἔκκυε νῦν ἐπιτεθῇ αὐτῷ ὁ στέφανος, coronam sibi peperit. 7, 81, 12, 17. Ν. 6, 19. Π. 4, 243 «ἥλπετο δὲ οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον» = sibi effecturum esse. Πλ. πολ. 416, e «τὰ δὲ ἐπιτήδεια, δισων δέονται ἀνδρες ἀθληταὶ πολέμου σώφρονές τε καὶ ἀνδρεῖοι, ταξιαμένους παρὰ τῶν ἀλλῶν πολιτῶν δέχεσθαι μισθὸν φυλακῆς» = apud se constituentes res ad vitam necessarias a reliquis civibus tanquam custodiae mercedem accipere. Ιδ. καὶ Πόππ. Θουκ. 1, 101. Θεόκρ. 3, 29 «οὐδὲ τὸ τηλέφυλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν» = οὐδὲ τὸ τηλ. κτυπηθὲν ἐπὶ τῶν

κονδύλων τῶν δύο πρώτων δακτύλων τῆς χειρός τῇ παλάμῃ τῆς ἔτέρχει, 7, 110 «εἰ δὲ ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὄνυχεσσι δακνόμενος κράσαιο» = ἵσως θὰ ἔκχμες νὰ ξεγιασθῆς. Αὐθολ. 11, 33 «τοίχων ὁρίζει τιτακαμέρων», ὅπερ ὁρίων; ἐξηγεῖ ὁ Jacob οὗτω «dum parietes illum terrae tremorem et concussionem ita in se recipiebant, ut recti starent. Τὸ παρ' Εὐφρό. ἀποσπ. σ. 133 «οὖνεκ δή μιν ίσι βιησαμέρην Ἐλένην ὑπεγείνατο Θησεῖ», γραπτέον κατὰ «Ἐρμανον βιησαμένω, , ὅπερ βεβαίουται καὶ ἐκ τοῦ Gram. Ἀναλ. II, 450.

§ 377. Παρατηρήσεις περὶ τῶν Ἀποθετικῶν.

1. Τὰ ἀποθετικὰ καλούμενα ἡρῷα. ἀποθέμενα τὸν ἐνέργη. τύπον ἔχουσι μόνον μέσον μὲ σημασ. αὐτοπαθή. Σχηματίζοντα δὲ ταῦτα τοὺς ἔχυτῶν ἀρίστους ὅτε μὲν μὲ τύπον μέσον, ὅτε δὲ μὲ παθητικὸν δικιριοῦνται εἰς ἀποθετικὰ μέσα, καὶ ἀποθετικὰ παθητικά (ἴδ. § 324). ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν πρώτων εἰναι μεγαλείτερος τοῦ τῶν δευτέρων· διὸ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ τῇ τῶν ὄμηριῶν ἐπῶν, ἐν μέρει δὲ καὶ παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα ποιητ. σχηματίζουσι πολλὰ ἀποθετικὰ τοὺς ἔχυτῶν ἀρίστους μὲ μέσον τύπον, ἐνῷ δὲ μετὰ ταῦτα πεζὸς λόγος ἀντὶ τούτου μεταχειρίζεται τὸν παθ. ἀριστον· ὡς τὰ ἡγασάμην, ἡδεσάμην, ἐδυνησάμην, ἐξημιλλησάμην, ἡρησάμην, ἐδηρισάμην, διελεξάμην, ἥρασάμην, ἴμειράμην, ὡροσάμην, ίδ. §. 343. Ήπειρὶ τῆς αἰτίας τοῦ φαινομένου, ὅτι ἀποθετικά τινα ἡρῷα, εἰ καὶ ἔχουσι σημ. αὐτοπαθή, σχηματίζουσιν ὅμως τοὺς ἀρίστους αὐτῶν μὲ τύπον παθητικ., ίδ. §. 374, Σημ. 1.

2. Τὰ ἀποθετικά, ὡς καὶ τὰ μέσα, ἀπαντῶσιν ἡ ἄρευ ἀρτικειμένου· ὡς ὁρχήσασθαι, βουληθῆναι· ἡ μετ' ἀρτικειμένου ὡς λογισασθαι τι, δέξασθαι τι. Η αὐτοπαθής σημασία ἀποθετικῶν τινῶν εἰναι τόσον ἀσθενής, ὥστε φαίνονται εἰς πολλὰ τῶν νεωτέρων ἔθνων ὡς καθαρὰ μεταβατικὰ ἡρήκτα· ὡς δέχομαι = λαμβάνω τι (ἐμ-αυτῷ), οὕτω καὶ ἐργάζομαι τι, βιάζομαι τινα κτλ.

3. Πολλῶν ἀποθετικ. ἐν ὁρχῇ ὑπῆρχεν ἵσως καὶ ἐνεργητικ. τύπος μὲ σημασ. μεταβατικήν, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν μέσον τύπ., τινῶν μάλιστα περιεσώθη οὗτος ἐν σπορχδιοῖς τοῖς πρδγ. ὡς βιάζω, (τοῦτο οὕτω καὶ ἐν τῷ καθὴ ἡμᾶς ἡδιώματι), δωρέω, μηχανάω, ὠρέω ίδ. §. 343. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἔννοια τῶν ἡρημάτων τούτων ἡτο φύσεως τοικύτης, ὥστε νὰ συνδέονται εὐκόλως μετὰ ταῦτα καὶ αὐτοπαθής ἀναφορά, ἀπεβλήθη ἐντελῶς ἐν τοῖς πλείστοις τούτων ὅ ἐνεργητ. τύπος.

4. Τὸ μὲν ἐκ τούτου, τὸ δὲ καὶ διότι ἡ αὐτοπαθής σημ. εἶχε πολλάχις στενωτάτην συγγένειαν πρὸς τὴν μεταβατικήν, ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον, ὅτι πολλὰ ἀποθετικά, ιδίως μάλιστα ἐν τῷ παρακειμ., ἔχουσι σημ. παθητικήν.

a) *Παρακείμ.* καὶ ὑπερσυντ. Ξεν. Ιέρ. 2, 12 βεβιασμένους =

ύποδεδουλωμένους. Ἡρδ. 5, 90 «τὰ εκ τῶν Ἀλχημαιωνιδέων ἐς τὴν Πισθίην μεμηχανημέρα». Αυσ. 3, 26 «πάντα κατέφερε μεμηχάνηται». Ἰσοκρ. 4, 40 «τὰς πρὸς ὥδοντα μεμηχανημέτρας (τέχνας)». Δημ. 29, 10 «λόγων πρὸς τὸ παρόν μεμηχανημέρων». Αυσ. 32, 21 «ἐωρημέρος ἀρνίον». Ἰσοκ. 11, 42 «οἰκίσκων ἐωρημέρην». Δημ. 19, 209. Ἄρρ. Η. 118ξ «τῷ δὲ σιτὶ οὐκ ἐώρητο». Εὑρ. Μήδ. 1130 «έστιν γησιμέρην». Πλ. πολ. 611, d «λειλαβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων». 607, b «ταῦτα ἀπολελογήσθω ἡμῖν = ἡς ἡνε εἰρημένα. ἐργασμέρα» Ἡρδ. 7, 53. 1, 123 «τάδε οἱ κατέργαστοι», ἀμέσ. δὲ μετὰ ταῦτα «κατεργασμέρον δὲ οἱ τούτου», καὶ πάλιν «κατεργασμέρων τῶν πρηγμάτων» ἴδ. 4, 66. Ξεν. Κύρ. 8. 8, 27 «ἀπειργάσθαι». Ἰσοκρ. 4, 92 «πολλῶν καὶ καλῶν κύτοις προειργασμέρων». Πλ. νόμ. 710, d «πάντας ἀπέργασται τῷ θεῷ» Ἡρδ. 1, 207 «χωρὶς τοῦ ἀπηγμέρου» = praeter id, quod expositum est. 9, 26. 2, 78 καὶ 86 «μεμημέρον» = ad imitationem expressus. Τοῦ οἰκεῖσθαι, ὁ παρκη. παρ' Ἡρδ., ἐνίστε δὲ καὶ παρ' ἄλλοις, δηλοτοῦ οἰκεῖται, κατοικεῖται, ἐροικεῖται (ἴδ. Ἡρδ. 1, 27 μ. σ. Baehr. 1. 28, 96. 3. 91. 96. 97. Θουκ. 5, 83. Εὑρ. Πρ. Αἴ. 706 κατ' ἐνεστ., μετ' αἰτιατ. Ἡρδ. 1, 27), καὶ ὅμως Ἡρδ. 7, 22 «ὁ Ἀθως ἐστὶ δόρος μέγικος οἰκημέρος (= situm esse) ὑπὸ ἀνθρώπων» (οὐλίγ. δὲ πρότ. «οἱ περὶ τὸν Ἀθων κατοικημένοι»), 1, 193. Ἰσοκρ. 15, 10 «περὶ φιλοσοφίας πεπαρχόμενοι» = οἱ μετὰ παρέργοις περὶ φιλοσ. λόγοι 4, 74· «τὰ μέγιστα κύτῶν ἥδη καταχειρίσθαι» = oratione trita esse Θουκ. 7, 70 «κεκτημένος». 3, 61 «ἡτιαμέρος». Πλ. Γοργ. 453, d «ἀπεκέριτον» Κρητ. 404, a «εὖ ἐτεθυμημέρον» = καλῶς ἐσκεμμένον. Φάιδρ. 279, c «ἔμοι μὲν γάρ μετρίως ηὔκται». Ξεν. Οἰκ. 9, 2 «τὰ οἰκήματα πρὸς κύτο τοῦτο ἐσκεμμέρα» μ. σ. Breitenbach. Ἑλλ. 3. 3, 8. Δημ. 21, 191· «ἐσκεμμέρα καὶ παρεσκευασμένα πάντα λέγω» (οὐλίγ. ὅμως μ. ταῦτα «ἐγὼ δὲ ἐσκέψθαι μέν (deliberasse) φημι καὶ οὐκ ἀρνηθείναι καὶ μεριδεστηκέναι» καὶ §. 20 «οὐκ ὁ ἐσκεμμέρος οὐδὲ ὁ μεριμνήσας» καὶ «Μειδίαν μέντοι μηδὲν ἐσκέψθαι). Ἀντιφ. 1, 31 «ἔμοι διήγηται» = res a me enarrata est. Ἡρδ. 9, 26 «πολλοὶ ἀγῶνες ἀγωρίδαται». Εὑρ. ίν. 465 «τῶν μὲν ἡγωριμέρων».

b) Ἀδρίστος. Ἡρδ. 9, 108 «κατέργασθῆται». Σοφ. Αἴ. 217 «ἀπειλώθητη». Φ. 330 «ἔξειλωθήητη». Ἐν τοῖς ἀποθετικοῖς, τοῖς ἔχουσι τύπους ἀδρίστου μέσον καὶ παθητικ., ὁ παθητικ. τοῦ ἀδρ. τύπος ἔχει κανονικῶς καὶ σηματ. παθητικήν Ἡρ 7, 144 «(γῆς) οὐκ ἐργήθησαν» = adhibitae sunt, τῶν νηῶν χρῆσις δὲν ἐγένετο ὑπό Θουκ. 6, 53 «αἰτιαθέτα». 4, 19 βιασθεὶς = coactus Ξεν. π. προσοδ. 5, 7. Ἀπομν. 1, 2, 10. Ἑλλ. 6. 1, 7. 7. 3, 9. Ἡρδ. 8, 85 «χώρη οἱ ἐδωρήθη πολλάν». Σοφ. Αἴ. 1029. Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 12 «ἐωρήθη οἰκ. 4, 19 καὶ 20. Πλ. νόμ. 758, d «ὅπως ἂν iαθῇ τὰ γένημενον» = συμπ. 189, d «ῶν iαθέτων». Ξεν. Ἑλλ. 8. 1, 19

«όπλεται ἐλογισθησαν»= numerati sunt Θουκ. 6, 78 «τοῖς αὐτοῦ κακοῖς διλογυρθείει». 3, 38 «τὸ θεαθέρ» = τὸ ὄρχθὲν 1, 123 «ἢ ἔκτηθη». 2, 36 «ἔργα, οἵ; ἔκαστα ἔκτηθη» «οὗτω καὶ τὸ ἡγηθῆται, δεχθῆται, μιμηθῆται, ἀγωρισθῆται, αἰκισθῆται αἰριχθῆται, ἀκεσθῆται, ἀποκριθῆται (= γωρισθῆναι), (τὸ ἀποκρίσασαι = ἀπαντῆσαι, ἀπεκρίθη), προφασισθῆται. Τινὰ δὲ τῶν ἀποθ. σχηματίζουσι καὶ τοὺς δύο τύπους τῶν ἀσφ. μὲν σημ. μέσην. Τότε ὅμως ὡς τὸ πολὺ ὁ μὲν εἰς ἀνάκει εἰς τὴν ποίησιν, ὁ δὲ ἔτερος εἰς τὸν πεζὸν λόγον ἐνταῦθα συγκαταλεκτέα καὶ τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 1. ἀναγεγραμμένα: οὗτω καὶ τὰ Εὐρ. Ἡρακ. 757 «ἴκετας ἑποδεχθεῖς» ἀντὶ ὑποδεξάμενος. μεμφῆται ἀντὶ μέμψασθαι ἵδ. §. 343· σπανίως δὲ ἀπαντῶσι καὶ οἱ δύο τύπ. ἐν τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ ὡς μεμφῆται. Ἡρ. 1, 77 «μεμφθεῖς» μ. σ. Baehr. 3, 13. 4, 180. 7, 146., ἀλλὰ καὶ μεμφάμενορ 2, 24· μεμψάσθαι 8, 106. Θουκ. 4, 85 «μηδὲν μεμφθῆ» ἐνῷ συνάθ. μεμψάσθαι. ἀπελογίθη Σεν. Ἑλλ. 1. 4, 13· ἐνῷ ἀλλως ἀπολογίσασθαι· ὡς Ἀνάθ. 5. 6, 3 «ἀπελογίσασθαι».

ε) Ἐρεστ. παρατ. καὶ μέλλ. σπανιώτεροι Α. 576 βιαζόμενοι βελέεσσιν». 589 «βελέεσσι βιάζεται». Ο. 727. Π. 102 «βιάζετο γάρ βελέεσσιν». Θουκ. 1, 2 «βιαζόμενοι ὑπό τινων» ἵδ. 77. 7, 84. Σεν. συμπ. 2; 26. Θουκ. 5, 3 «ὡς ἐθιάζοτο». (Πλὴν τὸ ἐν 4, 20 «παρὰ ἢ προσεδέχετο» πρέπει νὰ συμπληρώσωμεν διὰ τοῦ ὃ τικηθεῖς ἐκ τοῦ προηγουμ. τικήσας, ἐν καὶ παρὰ τοῖς μτγν. ἀπαντῷ τὸ ἐδεχόμηντ, ἐσεδεχόμηντ καὶ μὲ σημ. παθ. ἵδ. Ποππ.) Πλ. Φιλ. 69, δ «ἀγούμενα τε καὶ πιπροσκύνενα» μ. σ. Stallb. Κεν. περ. ἱππ. 8, 2 «ἐωραῖτο». ἵδ. ἀριθ. 3. Δημ. 24, 28 «οὐ νῦ ἀγωρισόμενος νόμος». Σοφ. Τρ. 1218 «εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἔστιν, ἐργασθήσεται Φ. 527 «κούν ἀπαργήθησεται»= recusabitur. Ἡλ. 1249 «λησμόνεροι κακὸν» ἐκ τοῦ lartháromai = λησμονῶ. Μετ. ὄλ. μέλλ. Πλ. πολ. 392, ε «ἅμαν, οὐ τε λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον, παντελῶς ἐσκένεται»= a nobis exploratum erit. Ἀντιφ. 5, 63 «περὶ αὐτοῦ δεδεμένου καὶ ληγαιτομένου». Λυσ. 28, 14 «ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν ληγαιτεσθε». Σεν. Κύρ. 8. 2, 22 «ἢ οὕτε κατασήπεται οὕτε ὑπερπληρῶντα ληγαιτεται».

ΣΗΜ. Μετὰ τοῦ; γράνους τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅτε τὸ δέθὲν αἰσθημα περὶ τοῦ γνησίου ἐλληνισμοῦ ἐπὶ μᾶλλον ἔμαρτινετο, καὶ ἀπέδλεπε τις μᾶλλον εἰς τὸν ἔωστερικὸν τύπον ἡ εἰς τὴν ἔωστερικὴν οὐδεὶς τὴς λέξεως, ηρχισεν ὑπερισχύουσα ἐπὶ μᾶλλον ἡ κρήσις τοῦ μέσ. τύπ. ὑπὸ σημ. παθητικὴν.

§. 378. C. Παθητικὸς τύπος.

1. Η Ἑλλ. Γλῶσσα δὲν ἔχει ἵδιον παθητικὸν τύπον, διότι ὁ παθητικὸς διανείζεται, ὡς εἰδόμεν ἐν §. 372, 2, ἐξαιρέσει τοῦ ἀσφ. καὶ μέλλ. πάντας τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ γράνους ἐκ τοῦ μέσου. Ο ἀσφ. δὲ καὶ μέλλ. ἀνεπτύγθησαν μετὰ ταῦτα τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἐνερ-

γητ. τὸ δὲ ἐκ του μέσον τύπου. 'Ο παθ. δηλ. ἀδρ. β'. οὐδὲν ἔτερον ἡτο ἐν ἀρχῇ ἢ ἐνεργ. ἀδρ. β'. σχηματισθεὶς κατὰ τὴν τῶν εἰς μι συγίγιxy, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ἐνεργ. ἀδρ. β'. μὲ σημ. ἀμετάκτον, καὶ ἐνεργ. ἀδρ. ἡ. μὲ σημ. μεταβατικήν ὡς ἐξεπλήξα=ἐτρόμαξά τινα· εἰςεπλάγητ=ἐτρόμαξά τινα· ἀνέτρεψε=ἀνέτρεψε τι, ἀνετράπητ=ἀνέτρεψε τι, ἐμπυρτόν. ἔφηται=ἔδειξ, ἐφάνηται=ἔφάνηται, ἔθρεψε=ἔθρεψε τι, ἐτρόμηται=ηὔξησε, ἔρθειρα=perdidi, ἔρθαριτ=ἐπόλωλα, perii. ἔκαυσα (ἐπικ. ἔκηται)=ἔκαυσα τι, ἔκάηται=ἔκαυση, ἔφυσα=ἔγέννησα, ἔφυται=ἔρυτρωσα, ἐγενόμην. ἔδυσα = ἔχωται τι, ἔδυται = ἔχωθην οὕτω καὶ ἔδάηται=ἔμαθον, ἔρρύται=ἔξεγένηται οὕτως ὡς ἔστησα = ἔστηται τι, ἔστηται=ἔσταθην. Τὸ αὐτὸν συμβαίνει καὶ ἐν πολλοῖς ῥήμασιν, ἀντικαὶ χαροῦσι ἡ. καὶ β'. παρακ. ὃν ὁ μὲν ἡ. ἔχει σημ. μεταβατικήν, ὃ δὲ β'. ἀμετάκτον οὕτως ὅτι πλάνη=ἔχω ἀπολέση τινά, perdidi, πλάνη=ἔχω καθῆ, ἀπολέση ἐμπυρτόν, perii. 'Επ' αὐτοῦ στηρίζεται τὸ ἐν §. 263, 1 ῥήμην. γλώσσα. φωνήμενον, ὅτι οὐδὲν ῥῆμα ἔχει κανονικῶς ἐνεργ. ἀδρ. β'. ἀμπτε τε καὶ πλάνη. ἀδρ. β'. 'Η ἀμετάθη. σηματ. ἔχει στενὴν συγγένειαν πρὸς τὴν παθητικήν, διὸ καὶ εὐκόλως μεταπίπτει κατὰ εἰς τὴν παθητ. καὶ διὰ τοῦτο ή ἐλλ. γλώσσα μετεγειρίζετο πολλάκις ἐν τύπ. παθητικῷ ἀμετάκτοντα ῥήμ. ἀντὶ μεταβατικῶν ἰδ. § 375, 5. 'Επειδὴ δὲ τὸ ἀμετάκτον δηλοῖ κυρίως κατάστασιν μόνον συμβάνουσαν μετὰ συντελεσθεῖσαν ἐνέργειαν καὶ οὐχὶ τὸ κυρίως συντελεσμένον τῆς ἐνεργείας, διὰ τοῦτο ή γλώσσα ἐσχημάτισε διὰ τῆς εἰς τὸν ἀδρ. β'. παρενθέσεως ἐνὸς θ ἕδιον τύπον πρὸς δήλωσιν τῆς παθητικῆς ἐννοίας, οὕτω δὲ προηλθον ἐκ τοῦ ἐξεπλάγητ=ἐτρόμαξα, τὸ ἐξεπλήξθηται=μὲ ἐξεπλήξε τις ἐκ τοῦ ἀνετράπητ, τὸ ἀνετρέψθηται=ἀνετράπητ οὐπ' ἄλλου· ἐκ τοῦ ἔστηται (=ἔστανται), το ἔσταθηται=ἔσταθηται οὐπ' ἄλλου.

2. 'Ἐκ τῶν δύο τούτων τύπων τῶν ἀριστων πρόκεινται ἔτεροι δύο τύποι ἀντίστοιχοι τούτοις οἱ τοῦ παθητ. δηλ. μέλλ., τύποι μετάκαταλήξεως μέσουν οὓς μιγήσουμαι καὶ μεχθίσουμαι' πρᾶλ. §. 222, ἐνθα ἐρήθη καὶ περὶ τοῦ παρεντεθειμένου θ. 'Οτι δὲ ἡ σχηματισμὸς τοῦ πάθη μέλλ. ἀνήκει εἰς ἐποχὴν μτγν. καταμνθίσομεν ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀρχαιοτέρα γλώσσα μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν μ. μέλλ., ἔξιρέει τοῦ μιγήσουμαι, ὅπερ ἀπαξί μόνον (K, 365) ἀπαντᾷ, καὶ τότε πάλιν μὲ σηματ. μέσον, ιδ. §. 229. 'Η δωρικὴ διάλεκτος ἐσχημάτιζεν, οὓς ἐν §. 229, A. 2 παρετηρήσαμεν, τοὺς παθητ. μέλλ., τοὺς ἐκ τοῦ πάθη ἀδρ. μὲ ἐνεργητικὴν κλίσιν παραγούμενους, μὲ κλίσιν ἐπίστης ἐνεργητ. οὓς φανήσειν ἀντὶ φαγήσεσθαι' ἐπιμεληθῆσει ἀντὶ ἐπιμεληθῆσειςι δειχθήσονται.

3. 'Απορρίπτει πάντως εἰνε ἡ ἴδεξ ἡ παρὰ τοῖς 'Ελλ. Γραμματικοῖς ἐπικρατήσασα, ὅτι δηλ. τὸ 'Ελλ. ῥῆμα ἀποτελεῖται ἐκ τελείου παθητικοῦ, τὸ δὲ μέσον ἔχει μόνον ἀδρ. καὶ μέλλ. μὲ τύπους ἴδιους, τοὺς δὲ λοιποὺς χρόνους δινείζεται ἐκ τοῦ παθητικ. διὸ τοῦτο συνείθιζον τὸ μὲν ἐν τῷ τυπικῷ τῆς Γραμματικῆς νῦν κα-

ταγράρωσιν ἀμέσως μετὰ τὸν ἐνεργητικὸν τύπον τὸν παθητικὸν μὲ πλήρη συζυγίχν, τοὺς δὲ ἡγιέντας δύο τοῦ μέσου τύπους νὰ θέτωσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ παθ. ὥσει παράρτημα, τὸ δὲ καὶ ἐν τῇ συντάξῃ πολλὰ γλωσσικὰ φρινόμενα, ἀτινα ἥδύνκντο νὰ προέλθωσιν μόνον ἐκ τοῦ μέσου ὑπὸ σημασ. αὐτοπαθῆ, διαστρέφουσί πως διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ παθητικοῦ.

4. Ἐν πρώτοις παρατηρητέον, ὅτι γενικῶς ἡ παθ. ἔννοια εἶναι συγγενὴς πολὺ τῆς αὐτοπαθοῦ, οὕτω δὲ ὑπὸ τῆς γλώσσης ἐν ἀρχῇ ὄντως καὶ ὑπολαμβάνεται καὶ ἐκφράζεται, ἐπειδὴ ἡ αὐτοπαθῆς διασκρίνεται τῆς παθητικῆς κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι παρ' ἐκείνη μὲν τὸ ὑποκείμενον ὑποτίθεται ὡς ἔξωτερικεῦν τὴν ἐνέργειαν, ἥματε καὶ δεχόμενον πάλιν ταύτην ἐν ἔχυτῷ, παρὰ ταύτη δέ, ὡς ὑφιστάμενον τὴν ἔξωθεν προεργομένην ἐνέργειαν, καὶ ἐν ἔχυτῷ ταύτην δεχόμενον. Οὕτω δὲ ὑπάρχουσι καὶ ἀλλαὶ γλώσσαι, ὡς π. γ. αἱ σλαβικαὶ¹⁾, αἴτινες στερούμεναι πάντως τύπου παθ. μεταχειρίζονται ἀντ' αὐτοῦ τὸ αὐτοπαθές ἥματα μετὰ τῆς καταλήξεως ssa (γερμ. sich) ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων²⁾ καὶ αἱ ἀρχαῖαι ἀρκτῷκαι γλώσσαι μεταχειρίζονται ἐπίσσις ῥήματα αὐτοπαθῆ μὲ σημ. παθ.³⁾ Καὶ παρ' αὐταῖς προσέτε ταῖς γλώσσαις, αἴτινες ἔχουσι παθ. τύπον, ἀπαντᾷ ἐνίστε ὁ αὐτοπαθῆς τύπος. Καὶ ἡ γερμανικὴ αὐτή, καθὼς καὶ ἀλλαὶ νεώτεραι γλώσσαι, αἴτινες δὲν ἔχουσι παθ. τύπον, ἀλλὰ περιφράζουσι τοῦτον διὰ βοηθητικοῦ τινὸς ῥήμα., μεταχειρίζονται οὐχὶ σπανίως τὰ αὐτοπαθῆ ῥήμα. πρὸς ἐκφράσιν τῆς παθητικ. ἐννοίας. Καὶ ἡ σανσκριτικὴ αὐτὴ ἔχει κυρίως δύο μόνον τύπους, τὸν ἐνεργητικὸν (Parasmaipadum), καὶ τὸν αἰτοπαθῆ (Atmanépadum), ὅστις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν μέσον. Τὸ παθητικὸν λαμβάνει παρὰ τῇ συντάξῃ. τὰς καταλήξεις τοῦ Atmanépadum, καὶ διαχρέει τούτου εἰς τινὰς τύπους μόνον κατὰ τὴν συλλαβήν ja, ἢτις συνδέεται μετὰ τῆς ῥίζης⁴⁾. Οἱ Λαττίνοι ὅμως ἐσχημάτισαν ἐν τῇ Ιταλίᾳ ἐντελῶς τὸν παθ. τύπον, ὅστις παρ' αὐτοῖς ἀναπληροῦ καὶ τὸ μέσον ὡς aer movetur = ὁ ἀέρος κινεῖται· pares cum paribus facillime congregantnr, laetor, reminiscor. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ παθ. μετηνέγθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκ τῆς λαττίν. Γραμματικής, ἐπόμενον ἦτο, ἵνα ἡ ὅλη περὶ τοῦ ῥήμα. διδασκαλίας ὑποστῆ ποικίλχες συγγύσεις ἐν τε τῷ τυπικῷ, καὶ ἐν τῇ συντάξει.

5. “Οτι δ. μ. μέλλ. καὶ οἱ δύο μ. ἀέροι. κυρίως αὐτοπαθῆ μόνον σημασίν ἔχουσιν, ἀμφότεροι δ' οἱ ἀέροι. μάλιστα ἀνευ οὐδεμιᾶς εξαιρέσεως, ἐφ' ἥπηθι ἀνωτέρω (§. 376, 5), καὶ ὅτι αὐτοὶ πάλιν προηλθούν ἐκ τῶν ἐνεργ. τύπων δὲ ἀπλῆς αὐξήσεως ἡ κυρίως διὰ διπλα-

1) Becker org. d. Spr. §. 26.—2) Grimm IV. s. 45.—3) Bopp gramm. crit. ling. Sanscritae s. 140· καὶ τὸν ἴδιον Konjugations system. der Sanscritspr. o. 36.

σικησοῦ τῶν προσωπικῶν κατατάξεων, γίνεται δῆλον ἐξ ἔχυτοῦ (ἰδὲ καὶ §. 211, Προσημείω). Ἐπόμενον λοιπὸν εἶνε, ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ μέσου, οὓς συγκατατάγουσιν ἐν τοῖς παθ. οἷοι, ὁ ἐρεστώς, παρατ. παραχ. ὑπερσ. καὶ μετ' ὅ. μ. μέλλ., καὶ οἵτινες ἀνεπτύχθησαν ἐπίτης ἐκ τῶν ἐνεργητ. τύπων, εἶνε ἀνάλογοι τῶν χρόνων ἐκείνων κατά τὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ κατὰ τὴν σημασίαν. Τοῦ μέλλοντος δύως καὶ ἀσφίστου ἐσχημάτισεν ἡ γλώσσα πρὸς τοὺς μ. τύπους καὶ ιδίους πρὸς δήλωσιν τῆς παθ. σημασίας, καὶ τούτου ἔνεκκ ό μ. μέλλ. καὶ μ. ἀρ. ἔχουσι σημασ. αὐτοπαθῆ, οἱ λοιποὶ δύως χρόνοι, ἐπειδὴ δὲν ἀντιτίθενται ἄλλοις ἀντιστίχοις παθ. τύποις, περιέχουσιν ἐν ἔχυτοις πρὸς τῷ αὐτοπ. σημασίᾳ καὶ τῇ παθητικήν.

6. Πολλὰ γλωτσικὰ φρινόμενα δὲν ἥθελον προέλθη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ἐκν ὑπῆρχεν, ώς ἐν ἄλλαις γλώσσας. προγραμματικὸν πυθητικόν. Τὰ φρινόμενα δύως τοῦτα ἐξηγοῦνται ἀπλῶς καὶ φυσικῶς, ἐκν ὑπολέξθωμεν τὸ νομίζομενον παθητ. ώς μέσον. Ἐνταῦθι π. χ. ἀνήκει τὸ ἐν §. 374, A. ἡ μηδημονευθὲν φρινόμενον, ὅτι δηλ. ἐν πολὺ μὲν μεγάλῳ χριθῷ ῥημάτων ἐσχηματίσθη ὁ ἀδριστος πρὸς ἔνθροκσιν τῆς αὐτοπ. ἡ ἀμεταβ. ἐνεργείας, ἐν τοις δὲ παθ. καὶ ὁ μέλλ. μὲ τύπον παθ. ώς ἐξεπ. λάγη = ἐπρόμαζε· ἀπηλ. λάγη = ἐπωθην, ἐσου. λίθη = ἡδέληστρ. ἐδεινήθη = ἡδυνήθην ἡσθητ = εὐγχριστήθην ἡσθήσομαι = ὡς εὐγχριστηθῶ ἐνταῦθι ἀνήκει καὶ ἡ μετ' αἰτιατ. σύνταξις τύπων μέσων, ώς ὁδύρμεθι ἐν τῇ διδοκεσκαλίῃ περὶ τῆς πτώσεως ταύτης· ώς τύπτομαι π. ληγάκε = δέργουσι πληγάς· ἡμιγιεσθητ = ἐσθῆτα = ἐνδεύθην φόρευσ = induisse sibi vestem. Ἐκν δὲ τὰ φρινόμενα ταῦτα παρουσιάζωνται καὶ ἐν τῇ λατιν. γλώσσῃ ώς «*hedera cinctus tempora*» Οδ. Am. 3.9,61, καὶ «*Virgines longam induitae vestem*» L. 27, 37, θεωρητέων πάντοτε ὅτι εἶνε ἴδιωματα μόνον τῶν ποιητῶν καὶ μητρ. πεζογράφων μημονεύμαν τοὺς Ἕλληνας· ἐν τῇ κοινῇ δὲ τοῦ λαοῦ γλώσσῃ οἰδέποτε Βεβεκίως ταῦτα εἰσήχθησαν. Είτε τέλος ἐνταῦθι ἀνήκει καὶ ἡ ἐπομένη ιδίως ἐξήγησις.

7. Ἐν τῇ μετατροπῇ τοῦ μετ' ἀντικειμ. ἐνεργητ. ῥήμ., ώς ἐν ἄλλαις γλώσσαις, γίγνεται ὑποκείμενον, τὸ δὲ πρότερον ὑποκείμενον τοῦ ἐνεργητ. ἐκφέρεται συνήθως κατὰ γενικὴν μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως· ώς “*Ἐκτορὶ ὑπὸ Ἀγριλλέως ἐφορεύθη*, (ἐκ τοῦ Ἀγριλλέως ἐφορευσερ “*Ἐκτορα*), ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντικείμενον ἀμεταβάτου ῥήμ. γίγνεται ὑποκείμενον, ἐπειδὴ ἡ Ἑλλ. γλώσσα ἐκλαρεῖν τὴν παθητικὴν ῥηματικὴν ἔννοιαν, ώς αὐτοπαθῆ οὕτω π. χ. ὁ μὲν Ἕλλην λέγει φθοροῦμαι, ἐφθορήθητ, φθορήσυμαι ὑπὸ τινος (ἐκ τοῦ φθορεῖτ τοι = invidere alicui) = λαρμάζω, ἔλαχον, θὰ λάξω φθόνον ἀπό τινος· ὁ δὲ Λατίνος τούνχντιον invidetur mihi ab aliquo = συμβάλνει μοι φθόνος ἐκ τινος· πιατεύμαι καὶ ἀπιστοῦμαι ὑπὸ τινος (ἐκ τοῦ πιατεύειτ καὶ ἀπιστεύειτ τινι) = λαρμάζω πίστιν,

ἀπιστίαν ἀπό τινος Ἡρδ. 7, 144 «κίνησις οὐκ ἔχει σθησαρ» (χρῆσθαι τινι). Θουκ. 1, 82 «ἡμεῖς δέ πάντες Αθηναῖοι ἐπιθυμεύεθαν» (ἐπιθυμεύειν τινί). 142 «ὑπὸ ἡμῶν πολλαῖς νυκτὶς ἐφορμεῖσθαι» καὶ 8, 20 «νῆσες ἐφορμούμεναι ὑπὸ Αθηναίων» (ἐφορμεῖν τινες = πολιορκῶν τινα). Πλ. πολ. 417, ί «καὶ ἐπιθυμεύοντες καὶ ἐπιθυμεύοντες διέξουσι πάντα τὸν βίον». Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34 «κατόι διπλανήσθαι» συμπ. 4, 31 «οὐκέτις ἀπειλοῦμαι, ἀλλὰ καὶ ἡδὺ ἀπειλῶ χλλοις». Πλ. Διαδ. 208, ε «ἡ δεινὸν ἐλεύθερον δύντα ὑπὸ δούλου ἀρχεῖσθαι» (χρειεν τινός). Θουκ. 1, 37 «κατόι πολεμοῦνται» (πολεμεῖν τινι). 3, 61 «ἡγεμονεύεσθαι ὑπὸ ἡμῶν (ἡγεμονεύειν τινός). Ηλ. πολ. 551, α «ἀκτεῖται δὴ τὸ ἄει τιμώμενον, ἀμελεῖται δὲ τὸ ἀτιμαχόμενον». Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 33 «Πελαμάδην πάντες ὑμνοῦσιν, ὡς διὸ σοφίκιν φθοροφείς ὑπὸ τοῦ Ὁδυτισέως ἀπώλετο». Ιέρ. 11, 6 «νικῶν μὲν οὐκ ἐν θυμῷ ζοιο, ἀλλὰ γθοσιο, νικώμενος δὲ ἐν καταγελῷ» (καταγελῶν τινος). 11 «οὐ μόνον φιλοῦ ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῆσθαι ὑπὸ ἀνθρώπων» (ἐρέν τινος). Κύρ. 6. 1, 41 «τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται (ἐπιχειρεῖν τινι). Ἀπομ. 2. 6, 11 «τοὺς ἐπασθέντας» (ἐπάσθειν τινι). οὐτω καὶ καταγηρίζομαι θαράτον (ἐν τοῦ καταγηρίζομενι τινος θέντον), ίδ. Πλ. πολ. 558, α· πολιτ. 299, α κρατηθῆραι, καταρρογηθῆραι ἐπό τινος κτλ. (ἐν τοῦ κρατεῖν, καταρροεῖν τινος).

ΣΗΜ. 'Ενν. δ' ἐνιστεῖς η σύνταξις αὕτη ἀπαντά καὶ παρὰ Λαζίνοις· ώς; persuader, parcer, plaudor, invideor, δὲν εἶναι τοῦτο ιδίον τῆς φύσεως τῆς γλώσσης ταύτης, ἀλλὰ εἶναι ἀπλὴ ταχινή μήμσης τῆς Ἑλλ. συντάξεως (?δ. ἀριθμούσιντω; πάνω λέγεται Σγρ. Cruq. ad Hor. A. P. 56 invideor «mire, dum de singendis verbis loquitur, Graeco more loquitur, φθονοῦμεν: i. e. invidiam patitor; in videor enim videtur non salis latine dici posse».

ΣΗΜ. 2. Σπανία εἶναι η ἀπρόσωπος σύνταξις, ώς; Θουκ. 5, 49 «Λακεδαιμόνιοι ἀντέλεγον μὴ δικαίως; σφῶν καταδέδικάσθαι». Τὸ δὲ παρὰ Ξεν. π. προσ. 1, 1 «νομίζων, εἰ τοῦτο γένοντο, ἥπατα τῆς πενίας αὐτῶν ἐπικεκουρῆσθαι καὶ τῷ ὑπόπτους τοῖς Ἑλλησιν εἴναι» δὲν ἡδύνεται νὰ ἐκφερθῇ προσωπικῶς ἄνευ τραχύτητος τινος, ἕνεκα τοῦ κατόπιν λόγου.

8. Κττὰ τὴν αὐτὴν ἀνυλογίαν καὶ ἐν ἕρμασι τισιν, ἔτινα ἐνέργητικά δύντα συντάξονται μετὰ δοτικ. τοῦ προσώπου. καὶ κίτικτ. τοῦ πράγματος. ἡ μὲν δοτικ. γίνεται ὀργανωτική, ἡ δὲ κίτικτ. φυλάκτεται, ὅταν ταῦτα μετατρεπόσιν εἰς πενθητικά· ώς τὰ ἐπιτρέπω, ἐπιτάττω, ἐπιστέλλω, πιστεύω τινί τι κτλ., ἐπειδὴ ὁ Ἑλλην ὑποληχύζεις τὸ πενθητικὸν ὡς αὐτοποιήσεις Θουκ. 1. 126 «οἱ τῶν Αθηναῖον ἐπιτετραμέροι τὴν φυλακήν», 5, 37 «οἱ Κορίνθιοι ταῦτα ἐπεσταλμένοι ἀνεγέρουν», 1, 140 «ἄλλο τι μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθῆσθε». Πολέμ. 8. 17, 1 «τοὺς Κορῆτας πεπιστεῦσθαι τι τῶν φυλακτηρίων». Εὔρ. Πρζ. 538 «τίς ἐκρύθη πρώτην φυλακήν;» = τίς διὰ κύρυκος ἐπετάχθη τὴν πρ. φυλ.; Πλ. Τύμ. 60, ε «τὸ δέ ὑπὸ πυρὸς τάχους τὸ νοτερόν ἐξαρπάξειν τινι τι». Σοφ. Ἀντ. 408· «πρὸς σοῦ τὰ δεῖν ἔκειται ἐπηπειλημένοι». Σπα-

νιώτερον μένει ἡ δοτική, Ἡρδ. 7, 10 «τοῖσι ἐπειτέραπτο ἡ φυλακή», 3, 142· (πλὴν παρὸν Πλ. νόμ. 636, d «ἐπειδὴ παρὸν Διὸς αὐτοῖς οἱ νόμοι πεπιστευμένοι ἦσαν γεγονέναι», ἡ δοτ. ἔμεινεν ἔνεκα τῆς προσθήκης τοῦ γεγονέται, καὶ πολιτ. 282, e «τὴν δὲ ἐπιτεταγμένην αὐτοῖς εἶναι τέχνην προκονητικὴν φῶμεν», διπερ δὲν ἥδυνκτο νὰ ἐκφρασθῇ ἄλλως, ἵδ. καὶ Θουκ. 1. 141, 1). Συνηθεστέρα φάνεται ἡ δοτικ., ὅταν ἐπητκὶ ἀπάρεμφτον, ὡς εἰς τὸ τάττεται μοι ποιεῖται. Θουκ. 3, 22 «οἵς ἐτέτακτο παραβοηθεῖν» ἴδ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6. 6. 3, 3· π. ἱππικ. 5, 2. Ἡρδ. 4, 131 «ό δὲ οὐδὲν ἔφη οἱ ἐπεστάθαι ἄλλο ἡ δόντα τὴν ταχίστην ἀπαλάξσεσθαι».

9. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐνεργητικῶν ἀρμάτων τῶν ἔχοντων τὸ μέσον ἐπιδέχονται καὶ τὸ παθητικό. *Φυλάττωμετ'* αἰτ. = φυλάττω τινά, *φυλάξασθαι* = ἀπρόσεξε, *φυλάττομαι* = φυλάττε. ὑπὸ τινος «καὶ γυναικεῖς δημοσίᾳ φυλάττοται ὑπὸ τῶν ἔφόρων» = custodiuntur Πλ. Ἀλκ. 1, 121, b· βουλεύω μ. δοτ. = διδωμί τινι συμβουλήν, βουλεύσασθαι = ἀπερχομαι, ἔβουλενθητηρ = μὲν ἔλαχέ τις σύμβουλον, ἔτσεψητη τι ὑπ' ἐμοῦ, «πλέω, ἢ καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆται ἐς τούντιον κίσηρῷς περιέστη» Θουκ. 1, 120. *Τηρίζειτι* = ὄρίζειν τι, *ψηφίσασθαι* = ἔξενεγκεῖν γνώμην, ἀποφασίζω, *ψηφισθῆται* = ἀποφασισθῆναι «χρὴ τοῖς στρατηγοῖς, εἴ του προσδέοιντο, (δῆλ. τοῦτο) ἐς τὸν ἐκπλουν» = decerni Θουκ. 6, 8. «Ἡμῖν φιλονικητέον ἔστιν ὑπὲρ τῶν ἐνθήδε ψηφισθησομένων». *Αἱρέω* = λαμβάνω τι δι' ἐμαυτόν, ἔκλεγω, ἥρθησαρ ὑγεμόνες» = ἔξελεγχθησαν Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 34· «λιμῷ οἱ Ἔλληνες αἱρεθήσονται» Ἡρδ. 2, 13. «Ἐκ περιττοῦ ἥρθησεται» = θὰ ἔγῃ ἐκλεγθῇ ὡς ἐκ περισσοῦ Πλ. Πρωτ. 338, b. *Ἄρχειτι* μ. γεν. πρῶτος ποιῶ ἀρχήν τινος, *ἀρχασθαι* = ἔκπικται ἀρχὴν ἥρχισά τι, «(ἐν) ὄργῃ εἰλογοὶ οἱ πλείους τοὺς Ἀθηναίους, μὴ ἀρχθῶσι φοβούμενοι» Θουκ. 2, 8. *Κάπτω* = κτυπῶ, *κόψασθαι* = ἔτιψα ἐμαυτόν, καὶ (κινητεῖ) ἀπολειφθεῖσαι καὶ κοπεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν» Θουκ. 8ρ 13. *Γράψω* = γράφω, *γράψασθαι* = γράψῃ τι ἔχυτῶ, κατηγορῶ τινος, καὶ «διὰ τοικύτην δὲ φιλονικίαν ὑπὸ νέου ἔτι δόντος ἐμοῦ ἐγράψῃ, καὶ τις κατὸ ἐκλεψε γραγέρ» Πλ. Περὶ. 128, d κτλ. Καὶ ἐκεῖνα ἐπίστης τὰ ἐνεργ. ἕρμ. ἐπιδέχονται πολλάκις παθητικόν, ὃν ὁ ἄρ. παθ. ἔγει σημ. μέστην (ἴδ. § 374, A. 1)· ὡς *κινῶ*=κινῶ, *κινησομαι* = θὰ κινήσω ἐμαυτόν, *κινηθῆται* = ἐπίνησον ἔχυτόν, ἀλλὰ καὶ ἐκινήθην ὑπὸ τινος Πλ. πολ. 545, d «*ἄδηνκτον κινηθῆται*» δῆλ. τὴν πολιτείαν καὶ διάγον μετὰ τοῦτο «ἡ πόλις ἡμῖν κινηθήσεται» (=θὰ συνταρχθῇ concutietur)· τὸ δὲ *κινησται* = θὰ κινήσῃ ἐξ ιτάν, κινηθῇ. *Σώζω* = σώζω, *σωθῆται*, ἔσωσα ἔχυτόν, *σωθήσομαι* = θὰ σώσω ἐμαυτὸν «ἡ τῶν σωμάτων ἔξις ὑπὸ ἡσυχίας μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται, ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σώζεται» Πλ. Θεοίτ. 253, 6 κτλ.

10 Καὶ ἔξι ἀμεταβάτωρ ἄγμάτ. συγημπτίζονται ἐνίστεται ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ παθητικά. Εὐρ. Ἡρ. τ. 367 «αἰλεῖται δὲ πᾶν μέλαχρον» = πληροῦσται αὐλήσεως, ἐκ τοῦ ἐνεργ. αἰλεῖται = tibia canere παίζειν τὸν αὐλόν. Θουκ. 2, 35 «μὴ ἐν ἐνὶ χνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι», ὁδ. 5, 91. Δημ. 18, 278. Ψευδ. Λυσ. 2, 54 «τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνεύεθέτα ὑφ' ἐνὸς ἡρθῆναι». Δημ. 30, 10 «εἰς τὴν οὐσίαν τὴν Ἀρέσου τὴν οὐστῶ κινδυνεύεθεσθαι μέλλουσκν». Ἀντιρ. 5, 75 «ὅμως δ' οὖν κεκινδυνεύεσται» = ἀλλ' ὅμως θὰ ἔχῃ τολμηθῆ. Ξεν. ἀν. 5, 8, 20 «καὶ τὰ μικρὰ ἀμαρτηθετα» = vel parva peccata, ὁδ. π. προσόδ. 4, 37. Θουκ. 2, 65 μ. σ. Popp. Ἀντιρ. 5, 77 «ὅ, τι ὑστερον αὐτῷ ἡμάρτηται». Θουκ. 7, 77 «ἴκεναὶ τοῖς πολεμίοις εὐτύχηται». Δημ. 18, 212 «ἀτυχθέτωρ» = rerum infelicitate gestarum μ. σημ. Schaefer. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 10 «ἐπὶ τούτους ἐγὼ ἀληθευομένους δίδωμι τοι τὴν ἀμάρτιαν» = ἐξην ταῦτα ἀληθῶς λέγωνται = ea conditione, ut haec vere dicantur. Παρ' Όμ. δὲ ζ., 131 καὶ, ἰδιοτερος καὶ ἀμερος. Ξεν. ἑλλ. 2. 4, 3 «νιφόρμενοι» = γιοιοζόμενοι.

11. Τὸ αἰτιον τοῦ πάθους ἐκφέρεται - a) συγνότηται καὶ γενικότηται διὰ τῆς ὑπὸ (ὑποκάτω) μετὰ γερικῆς, τοῦ αἰτίου ὑποτιθεμένου προσώπου, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ δοπίου προέρχεται ἡ παθητικὴ κατάστασις - b) ἀντὶ τῆς ὑπὸ μετὰ γενικῆς παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφέρεται πολλάκις διὰ τῆς ὑπὸ μετὰ δοτικῆς, διὰ οὗ ἡ πρᾶξις παρίσταται τοπικώτερος, διὰ μᾶλλον αἰσθητή, καὶ ἐναργεστέρος, ως τὸ παρ' Όμ. συγχὺν δαμηγῆται ὑπὸ τινι, «κύντοι ὑπὸ Ἀργείοισι φέθοντο» Α, 121. ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ ἡ σύνταξις αὕτη περιωρίζεται ἐπὶ τῶν παιδεύεται μόνον ἄγμάτων. Πλ. πολ. 391, c «Ἄγιλλες δὲ τῷ σοφιστάτῳ Χείρων τεθραυμένος» μ. σημ. Stallb. = ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν καὶ διδασκαλίχν. ὁδ. 558, d. 572, c. Αλγ. 184, e «ὑπὸ παιδιστρίῃ ἀγαθῷ πεπαιδευμένος». - c) Διὰ τῆς ἐκ (ἔξι) μετὰ γερικῆς ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι σχεδὸν μόνον τοῦ γεογραφικοῦ πεισοῦ καὶ τῆς παιήσεως, καὶ παρίστασι τὸ αἰτίον, ως τὴν πηγὴν τρόπου τινά, ἐξ οὗ προκύπτει ἡ παθητικὴ κατάστασις. B, 70 «Τρώεσσι δὲ καὶ δέ ἐρηπται ἐκ Διώ». 669 «ἐφίληθεν ἐκ Διώ». Σοφ. Ἀντ. 63 «ἐρχόμεσθαι» ἐκ κρεισσόνων». 1073 «ἐκ σοῦ βιζύονται τάδε». ὁδ. Ἀντιρ. 210. Ηρδ. 3, 19 «τὰ ἐντεταλμένα ἐκ τοῦ μάγου» ἔνθι καὶ, «προδεδόσθαι ἐκ Πρηξάσπεος». ὁδ. 1, 114. 2, 151. 3, 14. 71. 7, 175. 8, 114. Ξεν. ἑλλ. 3. 1, 6 «ἐκείνῳ κύπη τῇ γύρῳ ἐκ βασιλέως, ἐδόθη». - d) Διὰ τῆς πρὸς μετὰ γερ. (κυρίως ἐκ τοῦ χρόνου, ἐνῷ λέγεται τις) ἡ σύνταξις διὰ κύπη εἶναι εὐχρηστός, διτενὴ παθητικὴ κατάστασις πρόπτη νῦν παρασταθῆ ὡς προερχομένη ἀμέσως ἐκ τοῦ χρόνου, ἐνῷ λέγεται τις, Α, 831 «ἐσθλός, τὰ σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι», ὁδ. Σοφ. Οἰδ. τ. 357. Ἀντ. 725. Αλ.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 9

651 «έθηλύνθην στόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός», Φιλ. 383 «τῶν ἐμῶν τητώμενος πρὸς τοῦ κακίστου καὶ κακῶν Ὀδυσσεώς». 1023 «γελώμενος πρὸς σοῦ». 1070 «πρὸς ὑμῶν δός ἔρημος, δέξένοι, λειφθήσομαι». Ἡρδ. 1, 61 «ἀτιμάζεσθαι πρὸς Πεισιστράτου». 2, 75 «τὴν Ἱέν. . τετιμῆσθαι λέγουσι Ἀρχῖοι μεγάλως πρὸς Αἰγυπτίων». Ἡρ. 2, 152. 3, 65 κ.π.λ. Ξεν. οἰκ. 4, 2 «κι βικνυστικὴ (τέχνη) εἰκότως ἀδικοῦνται πρὸς τῶν πόλεων». - e) Διὰ τῆς παρὰ μ. γερ. (κυρίως ἐκ τοῦ πλησίον τινάς)· ἡ σύνταξη αὕτη συμβάλλει, ὅταν τὸ αἴτιον πρέπη νὰ παρασταθῇ ὡς τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ πλησίον τοῦ ὄποιου, τῷ περὶ ἑαυτὸν τοῦ ὄποιου, τῶν ἐσωτερικῶν δηλ. ἡ ἐξωτερικῶν μέσων τοῦ ὄποιου πρόσφεται ἡ παθητικὴ κατάστασις· διὸ καὶ τίθεται ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν πέμπτοις, διδοῦσθαι, ὁρελεῖσθαι, συλλέγεσθαι, λέγεσθαι, ὁμολογεῖσθαι, σηματεοῦσθαι, ἐπιδείκνυσθαι καὶ τῶν ὅμοι. ἥημ. Ἡρδ. 7, 106 «τὰ δόρκα πέμπεται παρὰ τοῦ βικνυλεύοντος». Ξεν. ἀν. 2, 1, 17 «πεμψθεὶς παρὰ βικνυλέως». Σορ. Αἰ. 1029 «ῷ δὴ τοῦδε ἐδωρήθη παρὰ ζωστῆρι». Ξεν. Κύρ. 6, 1, 30 «κάκυλοι πολλαὶ παρὰ τῶν φίλων συνειλεγμέναι». 42 «τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα». ἀν. 1, 9, 1 «παρὰ πάντωις ὁμολογεῖται». Κύρ. 1, 6, 2 «τὰ παρὰ τῶν θεῶν σηματόμενα». 5, 5, 20 «τοῦτο ἂν παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω». κυνηγ. 13, 4 «κράτιστόν ἐστι παρὰ αὐτῆς τῆς φύσεως τὸ ἀγαθὸν διδάσκεοθαι». Ηλ. συμπ. 175, ε «οἷλκι γάρ με παρὰ σοῦ σοφίκις π.ληρωθήσεοθαι». Σορ. Οἰδ. κολ. 1500 «τίς αὖ παρὰ δύμῶν κοινὸς ἥξεται κτύπος;» = ἐκφέρεται, aditut. - f) Διὰ τῆς διὰ μ. γερ. (σπανίως), ὅταν τὸ αἴτιον πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τὸ μέσον, τὸ δὲ οὐ. Δημ. 3, 31 «διὰ τούτων ἀπαντᾷ πράττεται». - g) Διὰ τῆς ἀπὸ μ. γενικ. (οὐχὶ συχνόν, σχεδὸν ὄμως συχνόν. παρὰ Θουκ.) τοῦτο συμβάλλει, ὅταν ἡ παθητικὴ κατάστασις πρέπη νὰ δηλωθῇ, ὅτι πρόσφεται ἀπὸ μέρους τινός. Θουκ. 1, 10 «ἄπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος πεμπόμενοι». 8, 77, 1, 17 «ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον». μ. σημ. Popp. 4, 73 «οὐδὲν ἀρ' ἐκατέρων ἐπεχειρεῖτο». 6, 32 «ἐλέγχησαν τοιούδε λόγοι ἀπὸ ἄλλων». 6, 28 «μηγέντει ἀπὸ μετοίκων». Ξεν. Ἐλλ. 7, 1, 5 «ἄπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμᾶν εὔτυχεν» - h) τὸ αἴτιον δύναται νὰ ἐκφερθῇ καὶ δι' ἀπλῆς δοτικῆς κακονικῶς δὲ συμβάλλει τοῦτο ἐπὶ τῶν ἥγματικῶν ἐπιθέτων, συχνὸς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακειμένου, σπανιώτερον δύμως ἐπὶ ἄλλων χρόνων. Η δοτικὴ δηλοῖς τὸ πρόσωπον, ὅπερ συμμετέχει τῆς παθητικῆς καταστάσεως, ἡ διὰ τὸ ὄποιον αὕτη ὑπάρχει· Ἐνῷ δ' ἡ ὑπὸ μ. γερ. δηλοῖς ἀπλῶς τὸ αἴτιον τῆς παθητικῆς καταστάσεως, ἡ δοτικὴ ἐκφέρεται σύνχρονη, διὰ τὴν παθητικήν καταστάσις εὑρίσκεται καὶ εἰς σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ αἴτιον· «τὸ στράτευμα εὑεπίθετον ἦν τοῖς πολεμίοις» Ξεν. ἀν. 3, 4, 29 = τὸ στράτη. ἡδύνατο νὰ προσδηλωθῇ ὑπὸ τῶν πολεμίων εὐκάλως, ἢτο εὐπρόσδηλητον. «Ἀπεκτέα ἐστιν ὑμῖν ἡ ἀρετὴ» = ἡ

ἀρε. πρέπει νὰ ἀσκηθῇ ὁμοίως· «ὦ μοι πρότερον δεδήλωται» Ἡρδ. 6, 123 = ως τὸ πρᾶγμα ἔχει ὑπὸ ἐμοῦ πρότερον δηλωθῆ, καὶ δι’ ἐμὲ πλέον ὑπάρχει δεδηλωμένον, ἴδ. §. 423, 25, c). «Οταν ὅμως ἡ πεθητικὴ κατάστασις δὲν ἐκφέρηται διὰ προσώπων, ἀλλὰ διὰ πραγμάτων, τότε τίθεται ἐπὶ τῆς ἡ δοτική, ἥτις ὅμως ἀντιστοιχοῦσσα τῇ λατιν. ἀρχαιετικῇ ἐκληπτέκ ώς δοτικὴ τοῦ μέσου καὶ ἐργάζουν» οὗτον «ἡ πόλις πολλαῖς συμφοραῖς ἐπιέζετο».

§. 379. Διδασκαλία περὶ τῶν γρόνων καὶ ἐγκλίσεων.

Διακρίσιμερ ἐτῷ βίματι γένη ἢ εἰδη,

a) τοὺς γρόνους δηλ. (tempora), δι’ ὃν ἐκφέρεται ἡ γρονικὴ σχέσις τοῦ κατηγορούμενου.

b) τὰς ἐγκλίσεις (Modi), δι’ ὃν ἐκφέρεται ἡ κατηγορικὴ ἡ ἐγκλητικὴ σχέσις τοῦ κατηγορούμενου.

A. Διδασκαλία περὶ τῶν γρόνων (Temporibus) τοῦ βίματος.

§. 380. Προσημείωσις.

1. Ἐν τῷ τυπικῷ (§§. 220 καὶ ἔξ.) ἀρχηγίθηκεν την βιθυνίαν ἀνεπτυξίν τῶν γρόνων, καὶ ἀπεδείξθηκεν, ὅτι ἡ Ἑλλ. γλώσσα δέο μόνον ἐν ἀρχῇ γρονικὸς τύπους ἔσχε, τὸν τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τὸν τοῦ παρωχημένου, ἴδ. §. 221, 1, καὶ §. 225. διότι τὸν ἐνεστῶτα μετεγειρίζετο καὶ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ μέλλοντος. Εἰ καὶ ἐν τῇ ὅμηρῳ, γλώσσῃ ὅλοι οἱ γρόνοι εἶνε ἐντελῶς σχεδὸν ἀνεπτυγμένοι, οὐδὲν ἡττον περιέχει καὶ πολλοὺς μέλλοντας μηδέλως τῶν ἐνεστῶτων δικρέροντας· Ἐνεστῶτες μάλιστά τινες παρέμειναν, ὡς τοιοῦτοι, καὶ μέχρις ἐγκάτων ἴδ. §. 227, 5. Αἱ σημιτικαὶ δὲ γλώσσαι οὐδέποτε, ὡς εἰδούμεν §. 225, ἐξῆλθον τούτου διύτεροι μὲν ἐνεστῶτες αὐτῶν εἶνε σύναρμα καὶ μέλλων, ὃ δὲ παρωχημένος περιέχει τὸν Ἑλλ. ἀρριστον, παρκτατικὸν παρκτείμενον καὶ ὑπερσυντέλεικον. Καὶ αἱ γερμανικαὶ προσέτι γλώσσαι δέο μόνον ἀπλοὺς γρόνους ἔχουσι, πάντας δὲ τοὺς λοιποὺς ἐκφέρεται περιφραστικῶς διὰ τῶν βοηθητικῶν ἐγκλήσων.

2. Καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλλ. γλώσσα δὲν ἐγένετο βεβίως ἐπιτηδείν, ἵνα συγκριτίσῃ ἐντελῶς αὐτοτελεῖς ἀπλοὺς γρόνους, ἀλλὰ κατέργυγεν εἰς τὸ εἴηται πρὸς συγκριτισμὸν τοῦ μέλλοντος, τοῦ νεωτέρου αἰρέστου (ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀρρ. χ.). καὶ τοῦ ὑπερσυντέλεικου. Τοπερτερεῖ ὅμως τῶν γλωσσῶν ἐκείνων κατά τρίχ· πρῶτον, διότι ἐσχημάτισεν οὐχὶ δέο μόνον, ἀλλὰ τέσσαρας αὐτοτελεῖς ἀπλοὺς γρόνους (τὸν ἐνεστ., ἀρχαιότερον ἀρρ., τὸν παρκτ., καὶ παρκκ., ἐν τισι μάλιστα παραδείγματα καὶ τὸν ὑπερσυντ.). δεύτερον, διότι καὶ αὐτοὺς τοὺς συνθέτους γρόνους ἐσχημάτισε διὰ τῆς ἐνδομέρου συγχωνεύσεως τῆς ἀρχαιτικῆς ἕτις μετὰ τῶν τοῦ εἴηται

τύπων τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἔχωσι καὶ οὗτοι πάντως τὸν τύπον χρόνων ἀπλῶν, ἐνῷ αἱ γλώσσαι ἐκεῖναι μεταχειρίζονται τὰς διὰ τὸν βοηθ. ἑρμάτων περιφράστεις, κίτινες εἰνε τοχεῖται, πολλάκις δὲ ὄχληραί, καὶ εἰς τὸν δύναμόν του λόγου ἐπιβλαβεῖται· καὶ τοῖτον, διότι ἐσχημάτισεν οὐδεῖν τινα τύπον τοῦ παρελθόντος, τὸν ἀδριστον, καὶ δὴ οὐ μόνον ἐν τῇ δριστικῇ, ὡς ἐν ταῖς ἁμακιναῖς; γλώσσαις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεις, τῇ ἀπαρευράτῳ αὐτῇ καὶ τῇ μετοχῇ, δι' ὃν προσῆλθε τῇ γλώσσῃ, ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, μεγάλη ὀρέλεικ, ἐπειδὴ διὰ τὰς ἀντιθέσεως, ἢν δὲ ἀδριστος ἀποτελεῖ ἐν τῇ δριστικῇ καὶ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι πρὸς τοὺς παρατ., ὑπερ. καὶ παρακ. τῆς δριστικῆς καὶ τὸν λοιπὸν ἐγκλίσεων, δύνανται νὰ ἐκρήσουσι ταῖς αἱ λεπτόταται· τοῦ πνεύματος σκιαγραφίκι. Ἐν τῇ τελείᾳ δὲ ἀναπτύξει· καὶ δικυροράσσει τὸν ἑρματικὸν τύπον πρὸς δήλωσιν τῶν χρονικῶν καὶ ἐγκλιτικῶν σχέσεων δείκνυσιν ἡ εὐρύτερης Ἑλλ. γλώσσης αὐλαίστα τὴν δημητοργικὴν αὐτῆς δύναμιν· ἐν οὐδεμιᾷ δὲ γλώσσῃ ἢ ἐν τῇ ἀλληλοικῇ αἱ σχέσεις ἐκεῖναι δύνανται νὰ ἐξενεγκύθωσι μετὰ τοσαύτης θυμυκτηῆς συρρηνείξι, δξυνοίκει καὶ λεπτότητος.

§. 381. Συνοπτικῶς πώς περὶ τῶν χρόνων.

1. Η ἀρχικὴ σχέσις τοῦ κατηγορούμενου πρὸς τὸν ὑποκείμενον οὐδὲν ἀλλοι εἶναι ἢ ἡ ἀναρροὴ τούτου πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος. Τὸ πρῶτον ἐξηρκουν τῇ γλώσσῃ, ὡς ἐν §. 380, 1 εἰδομέν, δύο χρόνοι ὁ ἐνεοτάρος, καὶ ὁ παρωχημένος (ἀδριστος), τοῦ ἐνεστῶτος δηλούστος οὐ μόνον πᾶν τὸ ἐν τῇ γράφῳ τοῦ λέγοντος πεπτον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τῷ μέλλοντι αὐτοῦ κείμενον. Μετὰ δὲ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρωχημένου (ἀδριστού) περιτίθενται γλώσσαις ἀμέσως εἰς ἀνάγκην ἐπαισθητὴν νὰ παραστήσῃ σαρθρέσθερον καὶ ἀκριβέστερον τὴν ἀντίθεσιν τοῦ ἐν τῷ μέλλοντι· ἔτι κειμένου πρὸς τὸ παρὸν ἢ παρελθόν τοῦ λέγοντος. Πρὸς δήλωσιν τούτου ἡ Ἑλλ. γλῶσσα φύγεται, ὅτι τὸ πρῶτον μετεγειρίζετο τὴν ὑποτακτικὴν (§. 325), μετὰ ταῦτα δὲ ἐσχημάτισεν οὖτον τύπον πρὸς δήλωσιν τοῦ μελλοντος, ὡς τοῦτο δήλον γίγνεται· ἐν τοῦ ἡμέρα. εἰμαί, ὅπερ εἶναι ἡ βάσις διλων τῶν ἀλλων τῶν ἀλλων ἑρμάτων· τὸ εἰμὶ δηλ. δηλοῖ τὸ παρόν, τὸ ἦτορ τὸ παρελθόν, καὶ τὸ ἔσομαι τὸ μέλλον. Ἐν τῇ περιτέρῳ δὲ ἀναπτύξει τοῦ πνεύματος διεγνώσθη, ὅτι ἡ πρᾶξις, ἡ πίπτουσα ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος ἢ τῷ παρελθόντι ἢ τῷ μέλλοντι αὐτοῦ, ἀδύνατο νὰ ἡγε ατάλεστος (διατελούσας ἔτι ἐν τῇ ἐκυτῆς ἀναπτύξει), ἢ τετελεσμένη (ἀναπτυγμέτων ἥδη)· διὸ ἐσχηματίσθη νέα τῶν χρόνων σειρά, ὁ παρατ. δηλ. πρὸς τῷ ἀλλιστῷ· ὁ παρακ., ὑπερ. καὶ μετ' ἀλίγον μέλλ. πρὸς τῷ μέλλοντι.

2. Ὁ ἀδριστος τῆς ὄριστ. εἰνε ὁ μόνος γρόνος, δυτις ἐκφράζει ἀπλῶς τὸ χρονικὸν διάστημα (χρονικὴν σημεῖαν), ἵτοι τὸ παρελθόντος ἡνευ οὐδεμιᾶς ἀλλης δευτερευούσης ἐννοίας οὐδὲν δ' ἀλλο οὗτος ἐκφράζει. Ἡ τὴν πρᾶξιν παρελθοῦσαρ ὡς πρὸς τὸν γρόνον τοῦ λέγοντος. Ηλέντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι τῆς ὄριστ. δηλοῦσι τὸ μὲν τὸ χρονικὸν διάστημα (ἵτοι τὸ παρόν, παρελθόν καὶ μέλλον), τὸ δὲ τὰν ποιήσαται τῆς πρᾶξεως, ἐμφαίνοντες δηλ. ἂν τὴν πρᾶξιν ἦνε ἀτέλεστος (ἐν τῇ ἑκυτῇς δηλ. ἔτι ἀναπτύξει), Ἡ τετελεσμένη (ἀναπτυχθεῖσα ἥδη).

3. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν οἱ χρόνοι διακριοῦνται εἰς τὰς ἀκολούθους τάξεις,

1) Χρόνους τοῦ παρόντος·

- a) ἡ πρᾶξις ἀτέλεστος, ἐνεστώς· οἷον γράψω,
- b) ἡ πρᾶξις τετελεσμένη, παρακείμενη· οἷον γέγραψη.

2) Χρόνους τοῦ παρελθόντος·

- a) ἡ πρᾶξις παρελθοῦσα (ἡνευ οὐδεμιᾶς ἀλλης δευτερευούσης ἀναρροφῆς). ἀρέστος, οἷον ἔγραψκ,

b) ἡ πρᾶξις ἀτέλεστος, παρατατ., οἷον ἔγραψον·

c) ἡ πρᾶξις τετελεσμένη, ἀπερσοῦται· οἷον ἔγεγράχειν,

3) Χρόνους τοῦ μέλλοντος·

a) ἡ πρᾶξις ἀτέλεστος, μέλλων· οἷον γράψει,

b) ἡ πρᾶξις τετελεσμένη, μετ' αλ. μέλλων· οἷον γεγράψομαι.

4) Οἱ γρόνοι διακριοῦνται δεύτερον ὡς ἑταῖς·

- a) Εἰς ἀρκτικοὺς ὅ ἐρεστώς, παρακείμενος καὶ οἱ μέλλοντες, οἵτινες ἔν τε τῇ ὄριστικῇ καὶ τῇ ὄποτακτικῇ δηλοῦσι πάντοτε τὸ παρόν ἥ μέλλον.

b) Εἰς δευτερεύοντας ἥ ιστορικοὺς ὁ παρατ. ὑπερσοῦται. καὶ οἱ ἀρέστοι, οἵτινες ἔν μὲν τῇ ὄριστικῇ δηλοῦσι πάντοτε τὸ παρελθόν, ἐν δὲ τῇ εὐκτικῇ ὅτε μὲν τὸ παρελθόν, δηλ. δὲ τὸ παρόν ἥ μέλλον.

ΣΙΙΙ. Περὶ τῶν γρόνων τῇς διποτακτικής, εὐκτικής, προστακτικής, ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς, θδ. §. 389.

Χρῆσις τῶν χρόνων.

§. 382. a) Ἐνεστώς.

- 1) Ὁ ἐρεστός (τῇς ὄριστ.) δηλοῖ πρᾶξιν παροῦσαρ, ἵτοι πρᾶξιν πίπτωσαρ καὶ ἀραπτυσσομένην ἐτῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος. Ἡ γρῆσις ποῦ ἐλλ. ἐνεστῶτος; συμφωνεῖ ὡς τὸ πολὺ πρὸς τὴν ἐν ἀλλοις γλώσσαις γρῆσιν αὐτοῦ. Ἡ διὸ τοῦ ἐνεστῶτος δηλούμενη πρᾶξις ἡ συμβάλλει μόνον ἐν τῇ στιγμῇ, καθ' ἣν δὲ λαλῶν ἐκτελεῖ τὴν πρᾶξιν τοῦ λόγου, ἡ περιλαμβάνει χρονικὸν διάστημα, ἀπροσδιοίστου μὲν μηκούς, δέον δύμας να πίπτῃ ἐν αὐτῷ ἡ στιγμή ἐκείνη. Ὁ ἐνεστός καθ' ἑκυτὸν δὲν ἐκφράζει οὔτε τὴν

διάρκειαν, οὕτε τὴν ἐπανάληψιν πρᾶξεως ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ μόνον ἐκτίθησι τὴν πρᾶξιν ἐν τῇ ἑκατης ἀναπτύξει δικτελοῦσσαν διὸ μεταχειρίζεται τοῦτον τότε τὴν Ἑλληνην. οὗτος καὶ αἱ ἄλλαι γλώσσαι· ἐπὶ τῶν καθολικῶν π. χ. ἐννοιῶν, τῶν γνωμικῶν, παραβολῶν, ἐπὶ τῶν δηλώσεων τῶν θῆτων καὶ ἔθιμων· οἷον, ὁ ἥμιος λάμπει, ὁ ἀρθρωπος θητός εστι.

2. Πολλάκις σήμεται ὁ ἐνεστῶς καὶ ἐπὶ τῶν διηγήσεων παρελθόντων συμβέντων, ιδίᾳ μὲν ἐν ταῖς κυρίαις προτάξεσιν, οὐχὶ σπουδιώς δὲ καὶ ἐν ταῖς δευτερευόσταις, τοῦ παρελθόντος θεωρουμένου ἐν τῇ ζωηρῇ ἐκθέσει ὡς παρόντος· διὸ καὶ *iustificatio* ἐτέστως τότε καλεῖται (*praesens historicum*). Κοινὴ εἶναι καὶ ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις ἡ τοικύτη τοῦ ἐνεστῶτας σηματίζει, ιδίᾳ ὅμως συνήθης τῇ Ἑλληνικῇ, ἐπιπολάζουσα μάλιστα καταπληκτικῶς εἰς παρὰ ποιηταῖς οὐ μόνον ἐν ταῖς διηγήσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ζωηρείς ἐφαπτόσεσιν, καὶ ἀλλαχόθει συνήθη. Τὸ δρεμόν οὗτος τῆς ἐπικῆς ποιησεως ὕσρος ἀποκρούει τὸν τοιούτον ἐνεστῶτα, ἐν τοῖς δημορικοῖς μάλιστα ἔπεις μόλις ἀπαντῶσιν ἵγνη τοῦ τοιούτου (η, 104), οἷοιόν τι συμβένει καὶ ἐν ταῖς *Nibelaiς*. Θεοφ. 1, 59 «καὶ δὲ τριάκοντα νῆσος τῶν Ἀθηναίων ἀριστρῶται εἰς τὰ ἐπὶ Θεσσαλίης καταλαμβάνονται Ποτίδαιον». 60, 61, διάλογ. τὸ κεφάλ. 136, καὶ 137. Ξεν. ἀνάθ. 1. 7. 16 «ταύτην δὲ τὴν τάραρον βιστίλευς μέγχει ποιεῖ ἀντὶ ἐρύματος, ἐπειδὴ πενθάρεται Κύρον προσελκύνοντα». Σοφ. Οἰδ. τ. 113 ἐφωτῆσθε δὲ Οἰδ. τὸν Κρέοντα, ἀναγγείλαντα τὸν φόνον τοῦ Αχίου, «πότερος δὲ ἐν οἴκοις ή ἐν ἀγροῖς ὁ Αχίος ή γῆς ἐπ' ἀλληλος τῷδε συμπίπτει φόνος;» ἔνīοις δὲ ἐνεστῶς ἐπὶ πρᾶξιν παρελθόντων θῆτη διηγουμένων, Schneidew. Καὶ 716 ἡ Ιοκάστη μεταχειρίζεται τὸν ἐνεστ. ἐν τῇ διηγήσει περὶ τοῦ φόνου τοῦ Αχίου, «καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ή φάται, ξένοι ποτε λησταὶ φορεῖσθαι» ἐν τριπλακεῖ ἀμαξίτονες, εἰ καὶ τὸ πρότερον καὶ μετὰ ταῦτα ἀριστους μεταχειρίζεται. (Δεν ἀνήκει δὲ ἐνταῦθα τὸ τοῦ Σοφ. Ἀντ. 1174, ἔνīοις ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὴν διήγησιν τοῦ ἀγγέλου, ὅτι οἱ τῶν βιστίλέων οἵκοι κατεστράφησαν, *τεθράσιον δηλ. οἱ βιστίλες*, λέγει, καὶ *τίς φορεῖεις*; δηλ. τίς εἶναι ὁ φονεύς; διότι τὸ φορεῖεις δὲν δηλοῖ μόνον τὸ φονεύω, ἀλλὰ καὶ εἰπὲ φονεύς, ὡς καὶ τὸ βασιλεύεις = regnare, regem esse βιστίλειν, καὶ βιστίλέων εἶναι, ίδι. ἀνθ. 4¹⁾) Σοφ. Ηλ. 679 ἡ Κλυτεμνήστρης ἐφωτῆσθε τὸν πατιδικῶν, ὅστις ἀνήγγειλε τὸν φόνον τοῦ Ορέστου: Τῷ τρόπῳ διδάσκεται; Εὔρ. ίν. 640 «Κρητένως γάρ ην λάτραι, οἱ Ζεὺς κερουνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῦ». Μήδ. 955 «εὐδαιμονήσει δὲ οὐχ ἐν, ἀλλὰ μυρίζει, ἀνδρὸς τὸ δέστον τοῦ τυρροῦτος ὁμεινάτου κακτημένη τε κόσμον, θν ποιήτη Πηλίος πατέρος πατήρ δίδωσιν ἐκγόνισιν οἵτε. «Ἐκ 1134 «ἡν τις

1) Schmalfeld Synt. des Griech. Verbs σ. 96 καὶ 97. Σημ.

Πριωκιδῶν νεώτερος Πολύδωρος, Ἐκάρης παῖς, θν ἐκ Τροίας ἐμοὶ πατήρ διδωσι Πρίκμος ἐν δόμουις τρέφειν.» 963 «τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρήνης δροῖς ἀπὸν, ὅτ' ἡλθες δεῦρο». Σοφ. Οἰδ. τ. 1025· 1040 ἐν 1030 λέγει ὁ ἄγγελος τῷ Οἰδίπ., ἥμην τότε σωτήρ σου, ἐπ' αὐτοῦ ἔρωτῷ δὲ Οἰδίπ. 1031 «Τί δ' ἄλγος ἵσχοντ' ἐν κοκοῖς; με λαμβάνεις;» = ἐλάχιστονές με; . προχωρεῖ δ' ὁ ἄγγελος λέγων 1034 «λέω σ' ἔχοντας δικτύοντας ποδοῖν ἀκμάξει» = ἔλυσόν σε. Οἱ τραγικοὶ μεταχειρίζονται τὸν ίστορ. ἐνεστῶτα πολλάκις παρεδόζως πώς; Σοφ. Ἡλ. 99 «ἔμὸν θρηνῶ πατέρ', δικτύον μὲν βέρβρον αἰλιν φοίνιος "Αρῆς οὐκ ἔξενισεν, μήτηρ δ' ἡμὴ γάρ κοινολεγῆς Αἴγυπτος, δπως δρῦν διοτάμοι, σχίζουσι κάρκοντας πελέκει"» μ. σ. Schneidew 425 «τοικῦτά του παρόντος, ἡνίκι· Ἡλίῳ δείκνυσι τοῦντα, ἔχουσιν ἔξηγουμένου.»

Σημ. 1. Ήπει τῇ ἐναλλαγῇ τοῦ ιστορικοῦ ἐνεστ. τῷ παρατ. καὶ ἀρ. ἐπὶ τῶν διηγήσεων ιδ. §. 386, 6, περὶ δὲ τοῦ ἐνεστ. τῇ; ἀπαρεμφ. ἐν τῷ πλατύῳ λόγῳ ιδ. §. 389, 4.

3. Ός παροῦσα πρᾶξις θεωρεῖται πολλάκις ὑπὸ τῆς γλώσσης καὶ ἡ τουκύτη, ήτις ἀρήκει μὲν ἐρ τῷ παρελθόντι, φθάρει ὅμως καὶ ἐρ τῷ παρόντι, ἢ κατὰ τὰ εαυτῆς ἀποτελέσματα παρατείνεται ἔτι καὶ ἐρ τῷ παρόντι. Διὸ τοῦτο δὲ ἐνεστῶς συντάξσεται πολλάκις μετὰ ἐπιβήνομάτων τοῦ παρελθόντος· οἶν τῶν πάλαι, πάρος ἐπ., ποτὲ, ἀρτι, ἀρτιώς. Καὶ ὅμως ἡ τοικύτη τοῦ ἐνεστ. γρῆσις δὲν περιορίζεται· ἐν τῇ δριστικῇ μόνον, όλλ' ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλλων ἐγκλίσεων· η, 201 «κιεὶ γάρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίρονται ἐναργεῖς; ἡμῖν, εὗτ' ἔρδωμεν ἀγκυλεῖτες ἐκατόμορφοις» = ὡς πρότερον ἐρχίνοντο ἡμ. ἐναργ., οὕτω ἔτι καὶ νῦν φαίνονται ἐναργ. δσάνις θυτικζ. Μ. 347 «ἀδε γάρ ἔθρισαν Λυκίων ἀγοι, οἱ τὸ πάρος ζαχρητεῖς τελέθουσι κατὰ κρατεράς ὑσμίνας» = ὡς τὸ πρὸν οὕτω καὶ νῦν. Καὶ ἀρνητικῶς μετά τινος ἀντιθέσεως. Σ. 386 «τίπτε . . . ικάνεις ἡμέτερον δῶ; . . . πάρος γε μὲν οὕτι θαμίζεις» = διὰ τί τώρα ἔρχεσαι εἰς τὰ ἡμ. δωμ. καὶ ἐπισκέπτεσαι με, ἐνῷ πρὶν δὲν μὲν ἐπεικέπτεσο 1, 447 «κριὲ πέπον τί μοι ὁδε διὰ σπέος ἔσσου μήλων ὑστετος; οὕτι πάρος γε λελειμμένος ἔργειαι οἴῶν» = διὰ τί τώρα μοῦ ἔργεσκι μετὰ τὰ πρόστηκ, ἐνῷ πρότερον ἐπροπορεύεσο αὐτῶν. Εὔρ. Ρῆ. 322 «ἄλλοι δὲν αὐτῶν (τῶν φίλων) δεόμεθι, οἵτινες πάλαι μὴ ξυμποτοῦσιν, ἡνίκι... "Αρῆς ἔθριξε λαζίρη τῆσδε γῆς."» Ἡλ. 416 «ἡσθήσεται ζῶντι εἰτηκούσας πατέδι, θν ἐκσώζει ποτέ.» Ξεν. Ἀγ. 1, 36 «(Αγησίλαος) ἐλπίζων κατελύσειν τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδον στρατεύοντας πρότερον ἀργῆν» = ἀργῆν, ήτις, ἐνῷ πρότερον πολλάκις ἐπήνεγκε πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἔτι καὶ νῦν ἐπιρχίνεται ἔχθρὸς τοῖς "Ἐλληνοι.=imperium, quod postquam pluries Graeciae bellum intulit, etiam nunc infestum Graecis se ostendit" Braitenb. Δημ. 20, 141 «μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς

τοῦ χρόνου δωρεᾶς ποῖς τοὺς γυμνικούς νικῶσιν ἀγῶνας» καὶ πάντοτε ἐδίδοτε μεγίστη. δωρ., ἔτι δὲ καὶ νῦν δίδοτε. Οὕτω δὲ τίθεται ὁ ἑρεστὸς καὶ ἐπὶ πρεγμάτων πατιγώστων. Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 33 «τοῦτον (τὸν Πελαγῆδη) πάντες ὑμνοῦσιν, ὡς διὰ σοφίαν φθονηθεῖς ὑπὸ τοῦ Ὄδυσσεως ἀπόλλεται». Καὶ Θουκ. 2, 2 «τοῖς μὲν ἐπαγμέναις οὐκ ἐπείθοντο» = εἰς ἐκείνους μὲν, οὓς προτεκτήσαν, καὶ οὕτως νῦν εἰνε παρόντες, δὲν ἐπείθοντο = eis, quos advocaverant, id. Popp. Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 61 «βελτίους γὰρ ποιῶν τοὺς συγγενούμενους ἀπέπεμπεν». Ἑλλ. 2, 4, 25 «προνομάς δὲ ποιούμενοι καὶ λαμβάροτες ζύλα καὶ ὄπωρον ἐκάθευδον πάλιν ἐν Ηεράκεστ».

4) Οὕτω δὲ τίθενται συγχρ. τὰ ἔξης ιδίᾳ δήμαρτα,

α) Τὰ αισθητικά καὶ λεκτικά· οἷον ἀκοέω (ποιητ. κλύω), πινθάρομαι, αισθάρομαι, γιγράσκω, μαρθάρω, λέγω καὶ τὰ ὅμ. ὡς καὶ τὰ λατιν. audio, video κτλ. καὶ τὰ ἐν τῇ γραμμῇ, höre, Sehe, erfahren: o, 403 «αὐτάς τις Συρέη κικλήσκεται, εἴ που ἀρούει». Ω, 543. Σοφ. Τρ. 68 «καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ιδρυσθεὶς γένοντας», Φιλ. 261. γ, 187 «ὅσσα.. πειθόμακι, ἡ θεμίς ἔστι, δικήσει». Ἡρδ. 1, 69 «πάντα πυνθανόμενος ὁ Κροῖσος ἐπεμπεῖ ἐς Σπάρτην ἀγγέλους». Δημ. 18, 167. Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 26 «τί δέ; σὺ ἐκεῖνο ἀκήκοας, ὅτι Μυσοὶ ἐν τῇ βασιλέως χώρᾳ πατέχοντες ἐρυμάνθι πάνω χωρίς δύνανται: ζῆν ἐλεύθεροι. Καὶ τοῦτο γ, ἔφη, ἀκοέω», (τοῦ μὲν πρῶτον ἀκήκοας ἔχεις ἀκούστη; εἰτα ἀκοέω = ἀκούστη καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔχω ἀποῦ γνῶσιν). Ηλ. Γοργ. 503, «τί δέ; Θεμιστοκλέων οὐκ ἀκούεις ἀνδρῶν ἀγαθῶν γεγονότα καὶ Ηεράκεις τούτοι τὸν νεωστὶ τετελευτηθεῖς, οὐ καὶ σὺ ἀκήκοας;» = δὲν ἀκούεις; δὲν εἰδεύρεις; τὸ δὲ ἀκήκοας = τὸν δρόπον καὶ σὺ δὲν ἔχεις ἀκούση νὰ δηλῷ. Πλ. συμπ. 216, ε «οὐδεὶς ὑπῶν τοῦτον (Σωκράτη) γιγράσκει» = ἐγνώρισε καὶ γιγνώσκει ἔτι καῦτόν. Σοφ. Ηλ. 346 «ἥτις λέγεις μὲν αρτίως, ὡς, εἰ λάζοις, σύμενος, τὸ τούτων μῆσος ἐκδεῖξεις ἂν». Ξεν. ἀν. 3, 2, 8 «τὴν μὲν τῶν βαρβάρων ἐπιορκίν τε καὶ ἀπιστίαν λέγει μὲν Κλεάνωρ, ἐπίστασθε δέ καὶ ὑμεῖς» = εἰπε καὶ λέξεις αὐτοῦ μένουσιν ἔτι εἰς σέ. Ηλ. Φιλόδ. 273, δ «πάλαι ἡμεῖς, πολὺ καὶ σὲ παρελθεῖν, τυγχάνομεν λέγοτες, ὡς ο.τ.λ.». Οὕτω λέγομεν ἐν Φιλόδ. 11, ε μ. σ. Stallb.

b) Τὰ δήμαρτα φερήγω (ἔρυμαν καὶ εἶμαι ηδη ωγάνς, διὸ καὶ ζῶ ἐν τῇ εξορίᾳ): νικῶ καὶ κρατῶ (εἶμαι νικητής): ἥττῶμαι (εἶμαι ἥττων, πατέτερος): ἀδικῶ (εἶμαι ἐν τῷ ἀδίκῳ, ἀδικίᾳ): προδίδωμι (=εἶμαι προδότης): γίγρομαι (=εἶμαι γεγονώς, πατέγρουμαι) ο.τ.λ. Ξεν. ἀν. 5, 7, 29 «εἰ μὲν ἀδικεῖ ὑμᾶς, οὔγεται ἀποπλέων· εἰ δὲ μὴ ἀδικεῖ, φεύγει ἐκ τοῦ στρατεύματος». Ἑλλ. 1, 7, 20 «ἐξαν τις τῶν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῆ» καὶ «καὶ ἐξαν πατεγγωσθῆ ἀδικεῖν». Ηλ. Μενέζ. 242, b «τοὺς ἀδίκους,

φεύγοντας διακίνως κατήγαγον». οὗτον καὶ τὸ ἀδικοῦμαι Ἀντιφ.
4, 9 μ. σ. Maetzner¹ ἀδικούμενος Θουκ. 1, 38 μ. σ. Ποππ.
Ἐν. ἀν. 6· 3, 4 «οἱ διαγένορτες» = fuga elapsi et salvi, οἱ
εἰς φυγὴν τραχπέντες καὶ σωθέντες 1. 1, 8 γεύροτας = ἔξορί-
στους, exsules. 1. 5, 11 «ὁ Κλέορχος κρίνεις ἀδικεῖται τὸν τοῦ
Μένωνος πληγῆς ἐνέβλεται». 2. 1, 4 «ἀπαγγέλλεται Ἀριείω,
ὅτι ἡμεῖς γε νικάμενοι βικαλέι, καὶ, ὡς δρῆπε, οὐδεὶς ἡμῖν ἔτι
μάχεται». 3, 2, 39 «τῶν νικώτων ἔστι καὶ τὰ ἔκυτῶν σώζειν
καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων ληιεῖταιν». Θουκ. 1, 23 «εἰπὲ (δηλ.
πόλεις), αἱ οἰκήτορας μετέβησαν ἀλισκόμεναι». Λυκοῦρ. 112
«εὔρε τὸν Φρόνιχον προσδιόγετα τὴν πόλιν». Θουκ. 2, 5 οἱ προ-
διδόντες = οἱ πρόδροται· οὗτοι καὶ ἄλλοι ὡς οὐσιαστικὰ ἐνλαβόν-
νόμενοι μετοχίᾳ· οἵον Θουκ. 3, 4 τῶν διαβατότων ἔντον. Εἰν.
ἀν. 1. 1, 1 «Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγροται δύο». καὶ
κ. 350 «γίγροται δὲ χρόνοις ἔτι τε κρηνέων δέποτε ἀλεσέων».
Οὕτως ἐπὶ ἵστησι συγχρόνοι καὶ τὸ γιγρόμενος = ὡς οὐσιαστικόν,
factus. Ηλ. πόλ. 611, ε «οἵον δὲ ἔστι (ψυχή), οὐ λειλαθημένον
δεῖ κατὰ θεάτρου, ἀλλ’ οἵον ἔστι καθαρὸν γιγρόμενον». Οὕτω
πως ἐπὶ ἵστησι σίθεται δὲ παρατατικὸς τῶν ἁρμάτων τούτων ὡς πρὸς
τὸ παρελθόν· οἵον ἐρίκων δὲ ἡμηνίν νικητῆς· ἔγενγος = ἡμηνίν εἰς
φυγὴν, φυγὴς κ.τ.λ. ἥδικοντες Εἰν. ἑλ. 2, 2, 10.

ε) Τὰ ἁρμάτα τοῦ ἔργοντος οἵον ἡκω, ἔρχομαι, ἀφικοῦμαι
(ποιητ. ἵκω, ἰκροῦμαι, ἰκάρω)· τοῦ ἀπέργοντος· οἵον οἰχομαι,
ἀποιχομαι, ἔρφω· προσέτι δὲ τὰ πέμπτω, κιχάρω ἐπικ., = τυγχά-
νω, ἐπιτυγχάνω· Τὸ μὲν ἡκω ἀπὸ τοῦ Όμ. οὐδέποτε, τὸ δὲ οἰχο-
μαι σπανιωτάτη, ἀπαντῶσιν ὑπὸ τὴν ἀπλήνην σημασίν τοῦ ἔργο-
μαι καὶ ἀπέργομαι, ἀλλὰ δηλοῦσι τὴν ἐκ τῆς πράξεως προ-
ελθοῦσαν κατάστασιν, καὶ λοιπὸν ἡκω = εἰμικι ἐνταῦθι· οἰχομαι
= εἰμικι μακρόν, φευγάτος· δὲ παρατατικός σημαίνει καὶ τὰ δύο,
ἥτοι ἡλιθον καὶ ἀπελθον· ἡμηνίν μακρόν, ἀπώλων τότε, καὶ ἀπορρύπην·
διὸ ἀναπληροῦ καὶ τὸν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἥγημι. τούτοις ἐλλεί-
ποντας ἀδρίστον, θειν δηλοτὴ ἡλιθον, ἀπελθον· Εὔρ. Ἐκ. 1 «ἡκω
νεκρῶν κευθυδῶν καὶ σκότου πύλας λιπών». Ἡρδ. 3, 72 «ὅτε
ἔρθεται ἡκειν ἐν Περσέων» (ὅτι εἶνε ἐλθών, εἶνε παρών, πάρεστι= ve-
nisse, adesse)· Θουκ. 1, 137 «Θεμιστοκλῆς ἡκω παρὰ σὲ» (Κορυ.
Νέπ. Θεμ. 9, 2 «Themistocles veni ad te»), Εἰν. Κύρ. 1.
3, 4 ὥμεται; μόλις ἀρικνεῖσθε, ὅποι· ἡμεῖς; πάλαι ἡκομενοι». ἀν.
4. 5, 5. 1. 4, 13 «ὑπέσχετο ἀνδρὶ ἐκέστω δώσειν πέντε ἀρ-
γυρίους μνᾶς, ἐπὸν εἰς Βεζούλῶν κακωσία» (= ἐλθωσι). Τὸ ἡκειν δὲ
δηλοῦν καὶ ἔρχονται, καὶ εἴραι· ἐλθώρ, παρώρ, ἐλθεῖν=venire καὶ
venisse, ίδ. Θουκ. 5, 43 καὶ 45. Λυσ. 1. 13 «ἐκάθευδον ἀσυ-
νοντος ἡκω ἐξ ἀγροῦ». Θουκ. 1, 40 «ώς ἐς ὑμᾶς ἔρχόμεθα, δεδή-
λωται». Ηλ. Ιππ. μελ. 283, b «τόδε δέ μοι εἰπέ, σὺ αὐτὸς;
πόθεν πλεῖστον ἀργύριον εἰργάσω τῶν πόλεων, εἰς δὲ ἀφικεῖται;

ἢ δῆλον, ὅτι ἐκ Ακαδεμίου, οὐπερ καὶ πλειστάκις ἀργῖται; » τὸ ἀριθμεῖ δῆλοι ἡλίθες καὶ ἔργεσται· υ., 228 «γυγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει» = ἡ σύνεσις ἡλίθεν εἰς τοὺς φρένας σου καὶ μένει ἔτι ἐν σοί. Σ., 385 «τίπτε. . ἴκαρεις ἡμέτερον δῶ; » ἴδ. ν., 328. Ε., 472 «πηδή τοι μένος οἰχεται, διὰ τὸν ἔχεσσες», ἴδ. Ο., 223. Λ., 408 «οἴδας γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀπολύται πολέμοιο» = εἶνε μακρὸν τοῦ πολέμου. Τ., 342. Ἡρ. 9, 58 «(Μαρδόνιος) ἐπιμέθετο τοὺς "Ελλήνος ἀπαιχομένους". Ξεν. Κύρ. 6. 1, 3 «οἴδας, ὅτι, ἂν ὑμεῖς ἀπέλθητε, ἔργει τὰκα παντελῶς» = εἶνε ἐντελῶς χαμένα. Συχνὸν τοῦτο παρὰ τοὺς τραχικούς οἶλον Σοφ. Ἡλ. 925 «τέθηκεν, ὃ τέλαιντον τὰ κείνου δέ σοι σωτήριον ἔργει». Δημ. 18, 156 «δός δή μοι τὴν ἐπιστολήν, τὴν, ὡς οὐγί οὐπήκουον οἱ Θηβαῖοι, πέμπει πρὸς τοὺς συμμάχους ὁ Φίλιππος». χ., 436 «ἢ γάρ κέ σφι μάλις καῦδος ἔησθις ζώδιος ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει» = ὅντως θὰ ήσσο μέγι. στολ. ἥδη ὄμως κατέλαβέ σε ὁ θάνατος καὶ τὰς κατέγει.

δ) Ἐν τῇ ποιήσει τῷ τίκτω, γεννῶ, φύω = εἰμι καὶ πατήρ, μήτηρ· θρήσκω = εἰμι καὶ νεκρός ἢ περφονευμένος, διλημμαί = εἰμι καὶ κατεστραχμαμένος. Σοφ. Ἡλ. 770 «δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν» (= τὸ μητέρα εἰναι). Εὐρ. Βά. 2 «Διάνυσος, δην τίκτει ποιὸν ἢ Κάδμου κόρην». Ιων. 1560. Σοφ. Οἰδ. τ. 437 «τίς δέ μ' ἔχρινει βροτῶν;» = τίς ἐστιν ὁ πατήρ μου· 118 ὅτε ὁ Οἰδίπ. ἔρωτας τὸν Κρέα. δὲν ὑπελείζθη οὐδεὶς οὔτε ἄγγελος, οὔτε διπλός τοῦ Ακτίου; ὁ Κρέων ἀπεκτάτῃ «θρήσκονται» = εἶνε περφονευμένοι, νεκροί· Εὐρ. Έκ. 695 «ὦ τέκνον. . , τίνι μέρῳ θρήσκει, τίνι πότιμῳ κατέπται;» Καὶ ἐν τῷ πεζῷ συγχόνετον, διὰ ποθητήσκων. Ἡρ. 4, 190 «θάπτουσι τοὺς ἀποθητήσκοντας οἱ νομάδες κατέπτεροι οἱ "Ελλήνες", Ἱστ. 4, 21 μ. σ. Schoemann· οὕτω ἐν νόμῳ τινι παρὰ Δημ. 48, 57 «τοὺς ἀπογιγνόμενους θάπτειν». Σοφ. Οἰδ. τ. 799 «ίκνοιμι τούσδε τοὺς χωρούς, ἐν οἷς σὺ τὸν τύρκοννον τοῦτον διλεισθαί λέγεις».

ε) Ό παθητικ. ἐνεστῶς τῶν καλητικῶν καὶ λεκτικῶν ἥημάτων, ίδικ μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ καλοῦμαι = κέκλημαι καὶ καλοῦμαι ἔτι διὰ καλούμενος = διὰνοματημένος καὶ καλούμενος· Ἀντιρ. 3, 4 «οὐ πρὸς τὰ λεγόμενα ἀπολογεῖται» μ. σ. Maetzner. 4, δ, 3 «τὰ τῶν κατηγορουμένων». ἴδ. Λυκοῦρ. 150 μ. σ. Maetzner. Ηλ. Φίλην. 12, α «ταῦθι οὕτως ὄμολογούμενά φατε» μ. σ. Stallb. ἴδ. Γοργ. 476, d., οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 1, 23 «εἰσὶ δὲ καὶ οἰκήτορες μετέβηκον ἀλισκόμεναι».

δ. Ἄλλα καὶ μέλλοντα πρᾶξις ἐκλαρηθένται ὑπὸ τῆς γλώσσης πολλάκις ὡς παρόστα. Εἰδομεν δὲ ἐν §. 380, 1, ὅτι διὰ μέλλοντων τὸ πρῶτον ἐν πάσαις τῆς γλώσσαις ἀνεπληροῦτο διὰ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ ὅτι ὑπάρχουσι μάλιστα γλώσσαι ἔτι καὶ νῦν, αἵτινες στεροῦνται πάντως τοῦ πού μέλλοντος. Ἄλλα καὶ

ἐν ταῖς γλώσσαις, ταῖς ἔχούσαις τύπον τοῦ μέλλ. ἕδιον, δηλοῦνται ἐνίστε διὸ τοῦ ἐρεστ. πρόξεις καθαρῶς μέλλονται, ὡς παροῦσαι, ὅταν ὁ λκλῶν τὸ ἐν τῷ μέλλοντι ἔτι κείμενον θεωρῇ ὡς παρὸν ἐν τῇ ζωηρῷ ἀντιλήψει ἢ τῇ βεβούτῃ πεποιθήσει περὶ τῆς τούτου τελέσεως· ποιόντους ἐνεστ. ἔχει καὶ τὸ καθ' ἥμερας ἰδίωμα πολλούς. Λ. 365 «ἢ θὴν σ' ἑξανά γε (= βεβούτως σε φονεύω, profecto te conficio), καὶ ὑστερὸν ἀντιθελάσσει, εἰ ποὺ τις καὶ ἔμοι γε θεῶν ἐπιτάξσοθάς ἐστι». Διὸ ἐν γραμμοῦς; οἶον Ἡρόδ. 7, 140 «οὕτε γάρ τὸ περιφλῆτα μέρει ἔμπεδον οὔτε τὸ σῶμα. οὕτε τι μέσσας (δηλ. πόλιος) λειπεται, ἀλλὰ ἀζητᾶς πέλευτος κατὰ γάρ μιν (δηλ. πόλιν) ἐρείπει πῦρ», μετὰ ταῦτα ἐπονται οἱ μέλλοντες, ἀπολεῖ, θάσει. Ἡ. σ. Baehr., καὶ 141 διδοῖ 8, 77 μετὰ πολλούς δὲ μέλλοντας περὶ τὸ τέλος λέγει «τότε ἐλεύθερον Ἐλλάδος ἥμαρος εὐρύοπος Κρονίδης ἐπάγει καὶ πότνιας Νίκη» (οὗτα καὶ ἐν ἀπαρεμφάτῳ Σορ. Το. 170 «τοικῆτ' ἔρρεκτε πρὸς θεῶν εἰμαργέρα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτασθαι πόνων», Ἡ. §. 389, Α. 7.). Θουκ. 4, 95 «ἐν μιᾷ μάχῃ τῆς τὴν γάρ την προστάσθε καὶ ἐσείνην μάχλον ἐλευθεροῦτε». 6, 91 «εἰ κατὰ τὸ πόλις ληρούστεται ἔχεται καὶ τὸ πάσι Σικελίκην». Ο τοιοῦτος ἐνεστῶς ἀποντῷ ἐνίστε συνδεδεμένος μετὰ μέλλοντος. Εὐρ. Ἀνδρ. 381 «ἢν θάνατος τούς, παῖς; οὐδὲ ἐγενύει μέτρον, τοῦ θελούστος κατηνεῖν, τὸνδε κτενῶν». Ἀρρ. ἐκκλ. 462 «ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτα ἥδη μέλει, σὺ δὲ ἀστενκεῖ περιβλεμένος οἵκοι γενείει». Θουκ. 4, 10 «τοῦ γωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, δὲ μενόντων ἡμῶν ξύμπαχον γίγνεται, ὑπογερήσασι δὲ καίπερ γχλεπὸν ὃν εὑπορὸν ἔσται». Ξεν. ἀν. 4, 7, 3 «τῇ στρατιᾷ οὐκ ἔστι τὰ ἐπιτάθμειν, εἰ μὴ ἀηγόμεθα τὸ γεράσιον». Ἀντιφ. 3, γ, 11 «κατακλιθόντες καθίκροι τῶν ἐγκλημάτων ἐσεσθε, ἀπολύσαντες δὲ, ὑπαίτιοι καθίστασθε!».

Σημ. 2. Περὶ τοῦ ἀντι μέλλοντος ἐνεστῶτος τῆς ἀπαρεμφάτου Ἡ. §. 389
Σημ. 7.

6. Διὰ τοῦ ἐνεστῶτος ἐπὶ τῆς ἐν τῇ ἐλληνικῇ, καὶ τῇ λατινικῇ ἐκρέσεται οὐγῇ σπανίως, ὡς παροῦσα, καὶ πρόξεις, ἡ τις δὲρ ἐτελέσθη μὲρος εἰσέτι, ἥρξατο ὅμως ἥδη ὄττως, ἢ ἐρ τῷ νῷ ἀπεφασίσθη. Τοὺς τοιούτους ἐνεστῶτας ἐκρέσει τὸ καθ' ἥμερας ἰδίωμα ἐνίστε περιφροστικῶς διὰ τοῦ θελω, ἢ ἀρχέω, ἢ προσπαθῶ καὶ ἀνκλελυμ. ἀπαρεμφ., ἢ διὰ βίγμα. βούλητικοῦ κατὰ τρόπον γερμ.: ἡ τοικύτη ὅμως περίρρεται δηλοῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρόξεως, ἐνῷ ὁ τῶν ἀρχικῶν Ἐλλήν. ἐνεστῶς δηλοῖ ἐπὶ τὸ ἐμρκντικόν-τατον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σπουδούμενης πρόξεως π. γ. διδωμι=προσφέρω, τὸ ἀποτέλεσμα δηλ. τῆς δύσεως, ἐνῷ ὁ ἀρχ.

1) Maetzner εἰς Ἀντιφ. σ. 157. Ποππ. εἰς Θουκ. Τ. I. Τόμ. 1 σελ. 274. Τ. III. Τόμ. 2 σ. 228.

"Ελλ. ἐκρέει ἐμφαντικῶς αὐτὴν τὴν δόσιν¹⁾). "Π γρῆσις δ' αὕτη δὲν ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς ἐνεστῶτας ὅλων τῶν ἔγκλίτεων, ἀλλ' ἐπὶ παρελθόντες πράξεως καὶ εἰς τὸν παρκτητικὸν, οὗτοις δηλοῖ ἐπὶ τοὺς πράξιν ἀρχαιμένην μὲν, ἐν τῷ παρελθόντι δύμας κειμένην. Ἀλλ' δύμας δὲν δύνεται, ὡς εἰκὸς, νὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτον ἐν ζηπασι τοῖς ἥρμασιν, ἀλλ' ἐν ἑκαίδιοις μόνον, ξτινας δηλοῦσι τὴν τε προκυπτικήν, καὶ τὴν σκοπουμένην ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως διὸ ἀνάρρηστος εἰνεὶ ἡ ὄνομασί τούτων, ἐρεστῶς καὶ παρατατικὸς πειραστικὸς (ἀπειριψμένος conatus), διέτι ἡ σημασία αὕτη δὲν εἰνεὶ ιδία τῶν δύο τούτων τύπων, ἀλλὰ τούτωντον τῶν ἔννοιῶν τῶν οὔτω μεταχειρίζομένων ἥρημάτων. Οὕτω π. γ. κτείνω, η ὄντως φονεύω τινά, η σκοπεύω νὰ φονεύσω τινά. - a. Ἐρεστῶς π., 432 «τοὺς νῦν οἶκον ἀπίμον ἔδεις, μνάζει δὲ γυναικας πεινάτ' ἀποκτείνει». 1, 261 «σοὶ δὲ Ἀγριμένων οἵτινες δῆρει δίδωσι μεταλλήζειντι χόλοιο». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 14 «ἔπειτα τὰ τε νῦν ὄντα ἐν τῷ παρκδεῖσι θηρίζει διδωμένοι καὶ ἀλλὰ πραντοδεκτὰ συλλέξω». Δημ. 18, 103 «πόσις χρήματα τοὺς ἀγριμόνας τῶν συμμοριῶν οἰεσθέ μοι διδόται»²⁾. Ισοχρ. 6, 12 «ταῦτην (τὴν δέσκην) πειθοῦσιν ἡμᾶς ἀποδεῖναι= προσπεκθοῦσιν νὰ πείθωσι, persuadere student. Δημ. 6, 15 τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ἀτριψεῖ, οὓς δὲ ἀπόλεσσεν αὐτὸς πρότερον Φωκές, νῦν σύλλει». Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 14 «ὅπλα κατόπινται, οἷς ἀμφιροται τοὺς ἀδικοῦντας» = δι' ὅν προσπαθοῦσι νὰ ἀπορρούσσοι, quibus repellere conantur. Θουκ. 2, 8 » προειπόντων (τῶν Λακεδαιμονίων), οὗτι τὴν Ἐλλάδα κλείνεσσιν». - b) Ηαρατατικός λ. 324 «Ἄριστοντας.. Θησεὺς ἐκ Κρήτης.. ἢγε μὲν οὐδὲ ἀπόνειτο· πάρος δὲ μὲν Ἀρτεμις ἔκτη». Εὔρ. Ηρ. τ. 26 «ἐκαιρόμηντος διέρει, ἀλλ' ἔξεκλεψεν.. Ἀρτεμις». Ηρ. 1, 68 «ἐμποθεῖτο», ἐπειθύμει μισθοῦσθαι= conducere supiebat, Baehr. 69 «χρυσὸν ὠρέωτο» = ἐπειθύμουν νὰ ἀγρούστωσιν, emere volebant. Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 29 «(Σωκράτης) Κριτίνιοι αἰτίανόμενος ἐξέρνται Εὐθυδήμου, ἀπέτρεπε» = avertere stutebat, ἀποτρέπειν ἐπεγέρει. Ξεν. ἀναβ. 6, 1, 19 «ἔκκατός τις ἐπειθεῖτο Ξενοφῶντας ὑποστῆναι τὴν ἀρχὴν», πείθειν ἐπειράτο, persuadere studebat Σορ. Οἰδ. τ. 1454 «ἕκ με νησίν ὄρεσιν.., οὐ ἐξ ἑκαίδιων, οἱ μὲν ἀπωλέτητο, θένω». Εὔρ. μακ. 538 «καὶ τῷ μετρησκε τέκνα, ἀπωλέμητο δὲ ἐγώ» = liberi mei morituri erant ego autem peritura id. Ξεν. ἀν. 5, 8, 2. Ἀντιφ. 2, 3, 5. 133 p. σ. Maetzner.

1) Schmalfeld ἵν τῷ ἡρ. γωρ. σ. 92 καὶ 108.

2) Τὸ διδόντας δύμας καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοῦ γερόντοι ἔχουσιν ἴνιοτε τὴν σημασίαν τοῦ παρέχεισθαι, ὑπόσχεισθαι, δύμολογειν. "Id. Schoemann i; Ισα. 8, 43. σ. 402.

Δημ. 18, 105 «οὐκ ἔσθι, διποτεῖς εἰδίδοσαρ». Περίεργον πολὺ εἶναι τὸ ἔξης χωρίον τοῦ Ἡρ. 6, 108 «καὶ γάρ καὶ ἐδεδώκεσαρ σφέας αὐτοὺς τοῖς; Ἀθηναίοις οἱ Πλαταιές; (= οἱ Πλατ. εἰχον παρεδώσθη ἑκυτοὺς εἰς τοὺς Ἀθην. καὶ ἡτοι πλέον ὑπὸ τὴν ἔξουσίκν αὐτῶν, ἵδ. §. 385) . . . ἐδοσαρ δὲ ὅδε (= παρέδοσαν δὲ ἑκυτοὺς οὗτοι πως, ἀπλῶς διηγηματικός, ἵδ. §. 386) πιεζόμενοι ὑπὸ Θηβαίων οἱ Πλαταιές ἐδίδοσαρ πρῶτα παρκτυγοῦσι. . . Λακεδαιμονίοισι σφέας αὐτοὺς (ἥθελον νὰ παρεδώσ. ἑκυτοὺς), οἱ δὲ οὐ δεκόμενοι ἔλεγόν σοι κτλ». Θουκ. 3, 24 «κήρυκες ἐκπέμψαντες, ἐπει ήμερος ἐγένετο, ἐσπέρθοντο ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς, μακρόντες δὲ τὸ ἄλληθες ἐπανύσκοντο». - Ηλειστάκις δὲ τίθεται οὗτος ὁ ἐρεστῶς τῆς μετοργῆς. Εὐρ. Φοίν. 81 «ἔγω δ' ἔριν λίνοντο ὑπεσπονδὸν μολεῖν ἔπειτα παιδὶ πατέα, πρὸν ψυστηρὸν διρράς» μ. σ. Shaefer, "Id. Εὐρ. Ηλ. 1024. Ξεν. Κύρ. 5, 1, 21 «τῷ νῦν διδόγτει ὑμῖν Γορδὺν τείχη» = μέλλοντι παραδόσειν, tradituro. Δημ. 29, 17 «οὐδὲ ἐμοῦ παραδιδότος (τὸν πατέα), παραλκεῖν ἥθελησεν» = οὐδὲ ἐξ θελού ἐγὼ νὰ παρεδώσ. τὸν πατέα, quum traditus esset: συγχά οὕτως ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. Ἡρ. 3. «τὰ (= ἄ) μὲν Ὄτανης εἶπε τυρκωνίδας πανωρ». Θουκ. 3, 18 «Μιτυληναῖοι ἐπὶ Μήθυμναν ὡς προδιδομένην ἐστράτευσαν» = νομίζοντες δτι ἡτο ἑτοίμη ἡ παρέδοσις, putantes parari proditionem. "Id. Ξεν. ἑλλ. 4, 5, 3. Ἀγ. 2, 11 «ὡς ἐριδομένης τῆς πόλεως» = νομίζοντες δτι ἡ πόλις ηθελε νὰ παραδοθῇ. Ἰδίξ δὲ τοῦτο συμβάνει εἰς τὰς μετὰ τὰ κινήσεως σημαντικὰ δράματα μετοχῆς. Εὐρ. Ικέτ. 120 «τούτους θανόντας ἥθετορ ἐξαιτῶρ πόλιν», Ξεν. ἑλλ. 2, 1, 29 «ἡ Πάρκιλος εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεισεστάπαγγέλλοντα τὴν γεγονότα». Θουκ. 7, 25 «ἐπεμψάς εἰς τὰς πόλεις πρέστεις ἀγγέλλοντας τὴν τοῦ Πλευραρίου ληψίν».

7. Οἱ Ἕλλ. φιλοῦσι νὰ μεταχειρίζωνται οὕτω τὸν ἐρεστῶτα τῆς ὄριστικῆς τῶν κινήσεως σημ. ὥρητων· οἵον ἔρχομαι, πορεύομαι, τέρομαι ἐπικ., καὶ ποιητ., διότι μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ πορεύεσθαι εἶναι στενῶς συνδεδεμένη η καὶ ἡ ἐννοικ τῆς ἔρεσεως, τάσεως πρὸς τι, ὡς τοῦτο συμβάνει καὶ ἐν ἄλλοις γλώσσ.· οἴον τῷ γερυ. Σ, 136 «ἡθῶν γάρ τείμαι», 101, 6, 238. Ξεν. Κύρ. 7, 1, 20 «καὶ ὁ Κῦρος, εἶπεν· Ἀλλ' ἐπὶ γε τούτους ἔγω αὐτὸς παρέργομαι» = ἔγω αὐτὸς θέλω νὰ παρεθῇ. Ἰδίξ δὲ παρέμεινεν ἡ μετὰ τοικάτης σηματίκης δρῆσις τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ἥριστ. τοῦ ὥρμ. εἰγίν εἰν τῷ λινικῷ πεζῷ λόγῳ, καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀττικοῖς, ἵδ. Θωμ. Μάκιτ. παράγγ. 190. Ο ἐνεστῶς τοῦ ὥρμ. τούτου ἐν τῷ ἀπαρ. καὶ τῷ μετ. ἔχει τὴν σηματίκην τοῦ τε ἐνεστῶτος καὶ τοῦ μέλλοντος, (ἐν τῷ διμηρικῷ δὲ γλώσσῃ, εἰ καὶ σπανίως, καὶ ὁ τῆς δρῦσι. ἐνεστ. ἔχει τὰς σηματίκης ταύτας· οἷον, Β, 87 «ἡὗτε ἔννεκ εἶσι μελισσάων». Α, 415. Φ, 573 κ.τ.λ. δ, 401

«τῆμος ἔρ' ἔξι ἀλός εῖσι γέρων.., ἐκ δ' ἐλθῶν κοιμᾶται». Αἰσχυλ. ἑπτ. 355 «καὶ μὴν ἄντες ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος εἰσ» μ. σ. Wellauer. Εὔμεν. 233 «πρόσειμι δῶμα» = adeo. Θεόκρ. 25, 90 «(νέρη), οἵσσας τὸν ἐν οὐρανῷ εἰσιν» = θάξει πλάνων πανταχού, ειντ. Σπανίως τοῦτο ἐν τῷ πεζῷ οἶνον Θουκ. 4, 61 «τοῦ; ἔνθεσιν.. ἔγθει ἀπλασιν= ἐπιτίθενται, καὶ θάξει πέριγρωνται, aggrediuntur. Ηλ. Φκίδ. 100, Ι «ἔργονται.. καὶ εἴμι.. καὶ ἔργονται». συμπ. 174, b ἐπὶ παρομίαις θμώς, «ἄγκηῶν ἐπὶ δικτεῖς λασιν αὐτόμαχοι ἀγκήοι». A. 426 «καὶ τότε πειτά τοι εἴμι Διός πατὴ γαλοθετές δῶ». Αἰσχυλ. Ηρομ. 325 «εἴμι καὶ πειράσομαι». Εὔρ. Ἐν 1054 «ἀπειμι κάποιος πειράσομαι». 1196 «πρὸς τὸνδε δ' εἴμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι». Μήδ. 275 «οὐκ ἀπειμι πρὸς δόμους πάλιν, πρὶν ἢν σε γάλις τερπόνων ἔξω βάζλω¹⁾». Ξεν. Κύρ. 1, 2, 15 «ινχ ταρχέστερον δηλωθῆ πάσσας ή Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάρειμι» = paucis repeatam. Θάξει παναγκάζω ἐν διλόγοις. 3, 3, 30 «οἱ μὲν ἡμέτεροι μᾶλλον θερήσαντες ἀπλασιν, οἱ πολέμοι δὲ τὴν πόλιμην ἰδόντες μᾶλλον φοβηθήσανται καὶ αὔριον ἔξιασι». Ιδ. 7, 3, 34. 6, 1, 5 «ἀπειμι.. στρατηγήσω». ἀν. 1, 3, 11 «(σκεπτέον), ὅπως ὡς ἀσφαλέστατας ἀπιγειρ καὶ ὅπως τὰ ἐπιτίθεσιν ἔξογει». Ηλ. ἀπολ. 29, e «οὐκ εὐθὺς ἀρήσω αὐτὸν οὐδὲ ἀπειμι, ἀλλὰ ἐγήσομαι αὐτὸν καὶ ἔξετάσω καὶ ἐλέγξω». Ό ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ μετογ. αὐτοῦ. Θουκ. 5, 7 «ἐνόμιζεν ἀπέιραι, ὅτῳ βούληται» = se abiturum esse, οὐτοῦ θάπελθη. Ηλ. Φκίδ. 103, d «καὶ τὸ πῦρ γε αὖ, προσιδόντος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ η ἐπεξιέραι (= recessurum esse, θάξει πεζέληθη) η ἀπολείσθαι». συμπ. 193, a «διασχιθησόμεθα καὶ περιῆμεν». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 13 «ἐπει τὸ Μανδάνη παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν πρὸς τὸν ἄνδρα, ἐδεῖτο αὐτῆς οὐτοῦ Αστυάγης κατατίπειν τὸν Κύρον». Ιδ. 5, 4, 29. Θουκ. 5, 62. οὐ ἐνεστῶς τῆς μετογ. μετὰ σημ. ἐνεστ. Αντιφ. 5, 78. 6, 45.

§. 383. b) Παρατατικός.

1. Ο παρατατικὸς (τῆς ὁμιστικῆς) εἶνε διὰ τὸ παρελθόν, οὐ τὸ ἐνεστῶς διὰ τὸ παρόν. Αμφότεροι οἱ χρόνοι δηλοῦσι πρᾶξιν ἀτέλεστον, ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀραπτύξει ἔτι διατελοῦσαν, καὶ οὐ μὲν ἐτεστῶς τὴν ἐν τῷ παρόντι, οὐ δὲ παρόντ. τὴν ἐν τῷ παρελθόντι. Αμφότεροι ἐπὶ τῆς ἔκροτάζουσι πρᾶξιν ἀκαριαίαν η διαρκῆ, ὑπολαμβάνομένων τοῦ τε ἀκριβοῦ, καὶ τοῦ διαρκοῦς ὡς ὅντων ἐν τῇ ἔκτιττων ἀραπτύξει. Οὕτω π. γ. οὐ παρόντ. ηστραττερ δηλοῦν καὶ τὴν ἀκριβίττων ἀστραπήν, καὶ τὴν διαρκή, οὗτοι ηστρα-

1) "B. Baumlein Untersuch. über d. Griech. Modi. σιλ. 36.

πτερ, ὅτε τῆς οἰκείας ἔξηργόμην, καὶ ηστραπτερ ἀδικλείπτως καὶ ἄνευ δικοπῆς. Ηὐγένιος διάρκεια πρᾶξεως παρελθούσης δὲν λαμβάνεται πρὸ δρῦξικράνην ἐν τῇ γρήσει τοῦ παρατ., ὡς δὲν λαμβάνεται καὶ ἐν τῇ γρήσει τοῦ ἐνεστ. Β, 785 «μέλις δ' ὥκα διέπρησσον πεδίοιο». Θουκ. 3, 19 «αἵτια μετεπέμπετο» 8, 115 «ἐπορεύετο κατὰ τάχιος». Θουκ. 4, 44 «ἀνεγάροντι κατὰ τάχιος»¹⁾. Δεν δύναται ἐπὶ ἵστης νὰ ἐκράξῃ δὲ παρατετ., καὶ ἐκυτὸν πρᾶξιν ἐν τῷ παρελθόντι ἐπαραλαμβανομένην, τὸ εἰωθός δηλ. δηλοῦσκων, ἤδ. §. 386, Σημ. 3. Προτοχὴ δὲ δίδοται μόνον, ἐκνὴ ἡ παρελθούσα πρᾶξις πρέπη νὰ παρατετάῃ ἐν τῇ ἐκυτῇ ἀραιτήει, εὐθὺς δὲ ὡς τοῦτο ἡνε, πάκτια παρελθούσα πρᾶξις, ἔστω καὶ βραχυτάτης δικρείας, πρέπει νὰ ἔξενεγχθῇ διὰ τοῦ παρατετικοῦ.

2. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ παρατατικὸς ἐκράξει πρᾶξιν ἀραιτυσσομένην ἐρ τῷ παρελθόρτι, καὶ ἐρ τῇ ἀραιτήει ταῦτη διαρκοῦσσαν τότε ἔτι, ἔπειται, ὅτι μεταχειρίζονται καῦταν ἐπὶ τῷ περιγραφῶν καὶ διηγήσεων συμβάτων ἐρ τῷ παρελθόρτις ἀλλεπαλλήλων, ἐπὶ ἀκτέσεως τῷρη ηθῶν καὶ ἔθμων, καθὼς καὶ ἐπὶ μνείας πρᾶξεων παρελθούσαν, αἵτινες γρηγορεύονται πρὸς ἐπεξήγησιν, διασάρησιν, καὶ ἐπιβεβαίωσιν ἄλλην πρᾶξεως, καὶ αἰτινες ἐκράξουσι παρεπομέρας δευτερενούσας περιστάσεις τῆς πρᾶξεως ἐκείνης (παρατυψιδάκτη). Γ, 15 «οἱ δὲ ὅτε δὲ σχεδὸν ἡσκούν ἐπ' ἀλλήλοισιν ὑπέτεις, Τρωτὸν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδῆς.. καῦτῷ δὲ δοῦρε δύων.. πάλλων Ἀργείων προκατέλεπτο πάντας ἀρίστους». Η, 472· γ, 497. α, 107 «οἱ μὲν ἔπειτα πεσσοῖς προπάροιμε θυμάρων θυμὸν ἔτερον· καύρυκες δὲ αὐτοῖς καὶ διτροῖοι θεράποντες οἱ μὲν ἄρετοι οἴνοι ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρι καὶ ὕδωρ, οἱ δὲ αὖτε σπόργοισι... τραχέζες ρίζαις καὶ πρότιθεν, τοι δὲ κορέα πολλὰ δατεύοντο». Ιδὲ τὴν ὁράκινην διήγησιν πρᾶξ Δημ. 18, 169. Ξεν. ἀν. 1. 9, 2 «(Κύρος) ἔπι παῖς ὅν, ὅτε ἐπαιδεύετο καὶ σὺν τῷ ἀλεπιχῷ καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις παισί, πάντων πάντας κρέτιστος ἐγρούιτετο». ἤδ. 6. 1, 1. Ἀγ. 2, 12 «συμβολόντες τὰς ἀσπίδας ἀθωῦστο, ἐγάχορτο, ἀπέκτεινο, ἀπέθρησκον». Κύρ. 7. 1, 38 «εὐθὺς ἀνεβόησάν τε πάρτες καὶ προσπεσθεῖτες ἐμάχοντο, ἐθώντο, ἀθωῦστο, ἐπαινοῦτο, ἐπαλοτοῦ». Δν. 4. 8, 28. 2. 6, 21 - 27 τὴν καρκατηριστικὴν διήγησιν τοῦ Μένωνος.

ΣΗΜ. 1. Περὶ τῆς διαρροῆς; τοῦ παρατετ. ἀπὸ τοῦ ἀρ. ίδ. §. 386, 3.

3. Πολλάκις τίθεται ὁ παρατατικὸς ἐπὶ πρᾶξεως τελεοθείσης ἦδη, καὶ μὴ ἐν τῇ ἐκυτῇ ἀναπτύξει δικτελούστης, διὸ δὲ παρατροπίνεται κείμενος ἀντὶ τοῦ ἀριστοῦ. Ηὐγένιος αὕτη τοῦ παρατ. συγχὴ εἶνε πρὸ πάντων ἐν τῇ Ομηρ. γλώσσῃ ἐπὶ τῶν ἡγιάτων·

1) Πλείον. πρᾶγ. ίδ. H Schmidt doctr. temp 12 σ. 19.

οῖχ τὰ αἰρεῖν, βαίνειν, βάλλειν διδόται, ιέται, ιστάται, καλεῖν, λείπειν, πέμπειν, πίπτειν, τιθύαι, κ.τ.λ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἐπὶ τῶν λεκτικῶν, προτρεπτικῶν καὶ τῶν ὅμ. ἑγκάτων, τῶν πέμπειν, καὶ πορεύεσθαι· οἶν πέμπειν, ἀποστέλλειν, πλεῖν, ἀράγεσθαι κτλ. λέγειν, ἀγγέλλειν, ἀρχεσθαι, καὶ σῆργεσθαι λόγον, ἐφατᾶν, κελεύειν, παραχεινεσθαι κτλ.¹⁾. Ἀνάρμοστον πάντως εἶνε νὰ παραδεχθῶμεν τοῦτο ὡς ἐναλλαχήν τῶν γράμμων. Ο ποιητὴς μεταχειριζόμενος τὸν παρατ. τῶν ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἁρηθέντων ἁρητῶν θέλει νὰ παραστήσῃ πρὸ ἥμῶν τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον ἐν τῇ τότε κύτῳ θέσει καὶ καταστάσει· θ. 304 «ἔστη δὲ ἐν προθύροις, γόλος δέ μιν ἄγριος ἦμεν», Ε. 364 «ἡ δὲ ἐς δίρρον ἔβαινε καὶ ἤνικ λάζετο χερσίν». ἐνῷ πρότερον ἔθηκε τὸ δῶμα, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ μιστίκερ κ.τ.λ., Ζ. 82 «βάλλε στῆθος παρὸν μαζόν, ἐν δὲ οἱ ἄπαντες πῆξε θόδυν βέλους». Ρ. 596 «νίκην δὲ Τρώεσσι δίδουν, ἐρόθησε δὲ Ἀγκιούς». Ζ. 231 «οὐραὶ ὥδες.. καὶ καλεῖν». Ε. 370 «ἡ δὲ ἐν γρύναις πέπτει Διώνας δι; Ἀρροδίτη.. ἡ δὲ ἔγκλις ἐλαύετο θυγατέρων ἣν γειρὶ τέ μιν κατέρεξεν». «Ἐν τισιν ὅμως, γωνίοις φάνεται καθηρά, διτὶ ἐπέδρασε τὸ μέτρον· οἶν π., 118 «μαῦρον Λαζέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν, μοῦνον δὲ αἴτη· Οδυσσῆκ πατήρ τέκεν». Ό δὲ παρατετ. τῶν ἐν τοῖς τελευταῖς τῶν ἁρηθέντων ἁρητῶν ἐπηγειτταὶ φυτικώτατα ἐν τοῦ διτὶ τῷ πρᾶξι τοῦ λέγειν, προτρεπεῖν κτλ. ἔθεωρήθη ἀπλῶς ᾧς τι δευτερεύον. Θουκ. 1, 72 πρὸ τῆς δημηγορίας μὲν «οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιάδε», μετὰ δὲ τὸ πέρης τῆς δημηγορίας 79 «τοιαῦτα δὲ οἱ Ἀθ. εἶπον». Τὸ ἐκέλευσ 3, 112. 7, 31. 65, τὸ παρεκελεύετο 2, 90. Ξεν. ἀν. 4. 8, 14 «Ξενοφῶν δὲ ἀπίστων ἔλεγε τοῖς στρατιώταις· Ἀνδρες κλ.» Κύρ. 3. 3, 13 «σὺν τούτοις οὖν δὲ Κύρος εἰσελθὼν πρὸς τὸν Κυκλαζόρην ἤρχετο λόγου τοιοῦθεν». καὶ τὸ ἤρχετο μόνον ἀν. 3, 2, 9. Θουκ. 7, 29 «ἀπέπεμπον». 1, 46 ἐπ. leor.

4. «Οταν διὰ τοῦ παρατατικοῦ ἐκροχζομένη πρᾶξις συνδένται μετ' ἄλλης ἐν τῷ παρελθόντι ἐπὶ ἵστης κειμένης, τότε δι παρατ. ἐκροχζει πρᾶξιν, οὗτις εἶνε ἡ σύγχρονος τῆς ἄλλης ἐκείνης, ἡ προγενεστέρα ἡ μεταχειριστέρα αὐτῆς²⁾.» Εκ τῆς σειρᾶς δὲ μόνον τοῦ λόγου φάνεται, εἰς ποιὸν τῶν τριῶν γρονικῶν τοῦ παρελθόντος σημείων εὑρίσκεται ὡς πρὸς τὴν ἄλλην ἐκείνην ἡ διὰ τοῦ παρατ. ἐκφερομένη πρᾶξις· πανταχοῦ ὅμως δὲ παρατατικὸς δηλοῖ τὴν πρᾶξιν ἐν τῷ παρελθόντι ἀναπτυσσομένην,

1) "B. Nügelsbach X. Excurs. εἰ; Ιλι. ίδ. δὲν λέγει δῆμας; οῦτος; δρθῶ; λέγων περὶ τῶν τοιούτων παρατ. διτὶ τοις εἶχον διαρκὴ ἀποτιλέσματα, διπερ δὲν δύναται νὰ διάσυγῃ ἐν τῷ παρατ., Ζ. Popp. εἰς Θουκ. 1, 119 §. 570 ἐκδ. μεγ., ἐν δὲ τῇ ίαδ. iv Goth. 1, 26.

2) Maetzner εἰς Αυξ. 3. 18. Kähner εἰ; Ξεν. ἀν. 1. 7, 13.

10 Καὶ ἔξι ἀμεταβάτωρ ὥμηστ. συγκριτίζονται ἐνίστε ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ παθητικά. Εὐρ. ιρ. τ. 367 «αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλαχθρον» = πληροῦσται αὐλήσεως, ἐκ τοῦ ἐνεργ. αὐλεῖται = libia canere παίζειν τὸν αὐλόν. Θουκ. 2, 35 «μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι», ίδ. 5, 91. Δημ. 18, 278. Φευδ. Λυσ. 2, 54 «τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνεύεσθαι ὑδ’ ἐνὸς ἀρθῆναι». Δημ. 30, 10 «εἰς τὴν οὖσίν τὴν Ἀρέσου τὴν οὕτω κινδυνεύεσθαι μέλλουσταν». Ἀντιρ. 5, 75 «ὅμως δ’ οὖν κεκινδυνεύεσται» = ἀλλ’ ὅμως θὰ ἔχῃ τολμηθῆ. Ξεν. ἀν. 5, 8, 20 «καὶ τὰ μικρὰ ἀμαρτηθεῖται» = vel parva peccata, ίδ. π. προσόδο, 4, 37. Θουκ. 2, 65 μ. σ. Popp. Ἀντιρ. 5, 77 «οἱ τις ὄστερον αἰτῷ ἡμάρτηται». Θουκ. 7, 77 «ἴκιναν τοὺς πολεμίους εὐτύχηται». Δημ. 18, 212 «ἀτυχηθεῖτων» = rerum infeliciter gestarum μ. σημ. Schaefer. Ξεν. Κύρ. 4, 6, 10 «ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἀληθευομένοις δίδωμι σοι τὴν ἐμὴν δεξιάν» = ἐκν ταῦτα ἀληθῶς λέγωνται = ea conditione, ut haec vere dicantur. Παρ’ Ομ. δὲ ζ., 131 καὶ, ἴδμενος καὶ ἀίδμενος. Ξεν. ἑλλ. 2, 4, 3 «νιφόρμενοι» = γιοιοζόμενοι.

11. Τὸ αἰτιον τοῦ πάθους ἐκρέεται - a) συγνότατα καὶ γενικώτατα διὰ τῆς ὑπὸ (ὑποκάτω) μετὰ γενικῆς, τοῦ αἰτίου ὑποτιθεμένου προσώπου, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ὑποίου προέρχεται ἡ παθητικὴ κατάστασις - b) ἀντὶ τῆς ὑπὸ μετὰ γενικῆς παρὰ τοὺς ποιηταῖς ἐκρέεται πολλάκις διὰ τῆς ὑπὸ μετὰ δοτικῆς, δι’ οὗ ἡ προξεῖς παρίσταται τοπικώρε, διὸ μᾶλλον αἰσθητὴ, καὶ ἐνχρηγεστέρε, ὡς τὸ παρ’ Όμ. συγχόνην δαμῆγαι ὑπὸ τοι, «καὶ τὸν ὑπὸ Ἀργείοντος φέροντο» Λ, 121· ἐν τῷ ἀττικῷ πελῷ ἡ σόνταξις αὔτη περιωτεῖθη ἐπὶ τῶν παιδευτικῶν μόνον ἥμηστων. Πλ. πολ. 391, ε «Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Λείωνι τεθραυμένος» μ. σημ. Stallb. = ὑπὸ τὴν ἐπιθέλειν καὶ διδασκαλίν. ίδ. 558, d. 572, ε. Λάζ. 184, ε «ὑπὸ παιδιότερίῃ ἀγαθῷ πεπαιδευμένος». - c) Διὰ τῆς ἐκ (ἔξι) μετὰ γενικῆς ἡ σόνταξις αὔτη εἶναι σχεδὸν μόνον τοῦ γεωργικοῦ πελοῦ καὶ τῆς ποιησεως, καὶ παρίσταται τὸ αἴτιον, ὡς τὴν πηγὴν τρέπον τινά, ἔξι ἢς προκύπτει ἡ παθητικὴ κατάστασις. Β, 70 «Τρώεσσι δὲ κόπει ἐρήπται ἐκ Διός». 669 «ἐρήλιθεν ἐκ Διός». Σοφ. Ἀντ. 63 «ἐργάζεσθαι» ἐκ χρεισόνων». 1073 «ἐκ σοῦ βιζύονται τάδε». ίδ. Ἀντιρ. 210. Ηρδ. 3, 19 «τὰ ἐντεταλμένα ἐκ τοῦ μάργου» ἔνικ καὶ, «προδεδόθαις ἐκ Πρηξίστεος». ίδ. 1, 114. 2, 151, 3, 14, 71, 7, 175, 8, 114. Ξεν. ἑλλ. 3, 1, 6 «ἐκείνῳ κύτῳ ἡ χώρα ἐκ βασιλέως, ἐδόθη». - d) Διὰ τῆς πρὸς μετὰ γεν. (κυρίως ἐκ τοῦ χρόνου, ἐνῷ λέγει τις) ἡ σόνταξις δὲ κύτῳ εἶναι εὐχρηστός, ὅταν ἡ παθητικὴ κατάστασις πρέπη νὰ παρασταθῇ ὡς προερχομένη ἀμέσως ἐκ τοῦ χρόνου, ἐνῷ λέγει τις, Λ, 831 «ἐσθιάσαι, τὰ σε προτί ρωτεν Ἀχιλλῆος δειδάχθαι», ίδ. Σοφ. Οἰδ. τ. 357. Ἀντ. 725. Αἰ.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΔ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 9

651 «έθηλύνθην στόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός», Φιλ. 383 «τῶν ἐμῶν τητώμενος πρὸς τοῦ κκκίστου καὶ κκκῶν Ὁδυσσέως». 1023 «γελώμενος πρὸς σοῦ». 1070 «πρὸς ὑμῶν ὅδ' ἔρημος, οὐ ξένοι, λειρθήσομαι!». Ἡρδ. 1, 61 «ἀτιμάζεσθαι πρὸς Πεισιστράτου». 2, 75 «τὴν "Ιέν. . τετιμῆσθαι λέγουσι Ἀρχῖοι μεγάλως πρὸς Αἰγυπτίων». Ἡρ. 2, 152. 3, 65 κ.τ.λ. Ξεν. ἀν. 4, 2 «αἱ βραχυτοικαὶ (τέργυραι) εἰκότως ἀδιξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων». - e) Διὰ τῆς παρὰ μ. γερ. (κυρίως ἐκ τοῦ πλησίον τινός)· ἡ σύνταξη αὕτη συμβινέι, ὅταν τὸ αἴτιον πρέπη νὰ περιστερῇ ὡς τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ πλησίον τοῦ ὄποιου, τῷ περὶ ἑαυτὸν τοῦ ὄποιου, τῶν ἑστερικῶν δηλ. ἡ ἔξιτερικῶν μέσων τοῦ ὄποιου προέρχεται ἡ παθητικὴ κατάστασις· διὸ καὶ τίθεται ἴδια ἐπὶ τῶν πέμπεσθαι, δίδοσθαι, ὀφελεῖσθαι, συλλέγεσθαι, λέγεσθαι, ὄμολογεσθαι, σηματεοθαι, ἐπιδεικνυσθαι καὶ τῶν διοι. ἥημ. Ἡρδ. 7, 106 «τὰ δῶρα πέμπεται παρὰ τοῦ βασιλέωντος». Ξεν. ἀν. 2, 1, 17 «πεμψθεὶς παρὰ βασιλέως». Σοφ. Αλ. 1029 «φὸ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη παρὰ ζωστῆρι». Ξεν. Κύρ. 6, 1, 30 «κάμηλοι πολλαὶ παρὰ τῶν φίλων συνειλεγμέναι». 42 «τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα». ἀν. 1, 9, 1 «παρὰ πάντως ὄμολογεσται». Κύρ. 1, 6, 2 «τὰ παρὰ τῶν θεῶν σηματεομένα». 5, 5, 20 «τοῦτ' αὖ παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω». κυνηγ. 13, 4 «κράτιστὸν ἔστι παρὰ αὐτῆς τῆς φύσεως τὸ ἀγαθὸν διδάσκεοθαι». Ηλ. συμπ. 175, ε «οἵμηι γάρ με παρὰ σοῦ σοφίκης πληρωθήσεοθαι». Σοφ. Οἰδ. κολ. 1500 «τίς αὖ παρὸν ὑμῶν κοινὸς ἥξεῖται κτύποις;» = ἐκφέρεται, aditur. - f) διὰ τῆς διὰ μ. γερ. (σπανίως), ὅταν τὸ αἴτιον πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τὸ μέσον, τὸ δὲ οὐ. Δημ. 3, 31 «διὰ τούτων ἄπαντα πράττεται». - g) Διὰ τῆς ἀπὸ μ. γερικ. (οὐχὶ συγνόν, σχεδὸν ὄμως συγν. παρὰ Θουκ.) τοῦτο συμβινέι, ὅταν ἡ παθητικὴ κατάστασις πρέπη νὰ δηλωθῇ, ὅτι προέρχεται ἀπὸ μέρους τινός. Θουκ. 1, 10 «ἀπὸ πάτης τῆς Ἑλλάδος πεμπόμενοι». 8, 77, 1, 17 «ἐπορχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον». μ. σημ. Popp. 4, 73 «οὐδὲν ἀπ' ἔκατέρω ἐπεγειρεῖτο». 6, 32 «ἐλέγυθοσαν τοιούτες λόγοι ἀπὸ ἄλλων». 6, 28 «μηνύεται ἀπὸ μετοίκων». Ξεν. ἑλλ. 7, 1, 5 «ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὔτυχεν». - h) τὸ αἴτιον δύναται νὰ ἐκφερθῇ καὶ δι' ἀπλῆς δοτικῆς· κακονοικῶς δὲ συμβινέι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἡγματικῶν ἐπιθέτων, συχνάδε καὶ ἐπὶ τοῦ παρακεμένων, σπανιώτερον ὅμως ἐπὶ ἄλλων κρίσιων. Η δοτικὴ δηλοῖ τὸ πρόσωπον, ὅπερ συμμετέχει τῆς παθητικῆς καταστάσεως, ἢ διὰ τὸ ὄποιον αὐτὴν ὑπάρχει· Ἔνθ δ' οὐδὲ μ. γερ. δηλοῖ ἀπλῶς τὸ αἴτιον τῆς παθητικῆς καταστάσεως, ἢ δοτικὴ ἐκφέρεται σύνημος, ὅτι ἡ παθητικὴ καταστάσις εὑρίσκεται καὶ εἰς σχέσιν τιὰ πρὸς τὸ αἴτιον· «τὸ στράτευμα εὐεπίθετον ἦν τοῖς πολεμίοις» Ξεν. ἀν. 3, 4, 29 = τὸ στράτη. ἡδύνατο νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τῶν πολεμίων εὐκόλως, ἵντο εὐπρόσδελητον. «Ἀσκητέα ἔστιν ἡ μέτιν ἡ ἀρετὴ» = ἡ

ἀρε. πρέπει: νὰ ἀσκηθῇ ὑδρίμων· «Ἄς μου πρότερον δεδήλωται»
Ἡρδ. 6, 123 = ὃς τὸ πρᾶγμα ἔχει ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον δηλώθῃ,
καὶ δι' ἐμὲ πλέον ὑπάρχει δεδηλωμένον, ἦδ. §. 423, 25, ε).
“Οταν δυως ἡ παθητικὴ κατάστασις δὲν ἔκφερηται διὰ προσώπων,
ἀλλὰ διὰ πραγμάτων, τότε τίθεται ἐπὶ τοῖς ἡ δοτική, ήτις
δύως ἀντιστοιχούσσα τῇ λατιν. ἀρχικεστικῇ ἔκληπτέως ὡς δοτική
τοῦ μέσου καὶ ὁργάνου· οἷον «ἡ πόλις πολλαῖς συμφοραῖς ἐπιέ-
ζετο».

§. 379. Διδασκαλία περὶ τῶν γρόνων καὶ ἐγκλίσεων.

Διακρίσιμερ ἐρ τῷ φίματι γέρη η εἴδη,

α) τοὺς χρόνους δηλ. (tempora), δι' ὃν ἐκφέρεται ἡ γρονικὴ
σχέσις τοῦ κατηγορούμενου·

β) τὰς ἐγκλίσεις (Modi), δι' ὃν ἐκφέρεται ἡ κατηγορικὴ
ἢ ἐγκλητικὴ σχέσις τοῦ κατηγορούμενου.

A. Διδασκαλία περὶ τῶν χρόνων (Temporibus) τοῦ φίματος.

§. 380. Προσημείωσις.

1. Ἐν τῷ πυπικῷ (§§. 220 καὶ ἔξ.) ἀργηθῆμεν την βαθμι-
αίκην ἀναπτυξίν τῶν γρόνων, καὶ ἀπεδείχθημεν, ὅτι ἡ Ἑλλ. γλῶσ-
σα δέος μόνον ἐν ὅργῃ γρονικούς τύπους ἔχει, τὸν τοῦ ἐνεστῶτος
καὶ τὸν τοῦ παραχρημένου, ἦδ. §. 221, 1, καὶ §. 225. διότι
τὸν ἐνεστῶτα μετεγειρίζετο καὶ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ μέλλοντος.
Εἰ καὶ ἐν τῇ δημητρικῇ γλώσσῃ ὅλοι οἱ γρόνοι εἶναι ἐντελῶς σχεδὸν
ἀνεπτυγμένοι, οὐδὲν ἡττον περιέχει καὶ πολλοὺς μέλλοντας μη-
δόλας; τὸν ἐνεστῶτων δικρέοντας· Ἐνεστῶτες μάλιστά τινες
παρέμειναν, ὡς τοιοῦτοι, καὶ μέχρις ἐσγχέτων ἦδ. §. 227, 5. Αἱ
σημιτικαὶ δὲ γλῶσσαι οὐδέποτε, ὡς εἴδομεν §. 225, ἐξῆλθον
τούτου· διότι ὁ μὲν ἐνεστῶτας κατῶν εἶναι σύνχρονος καὶ μέλλων, ὁ δὲ
παραχρημένος περιέχει τὸν Ἑλλ. ἀριστον, παρατατικὸν παρα-
κείμενον καὶ ὑπερσυντελίκον. Καὶ αἱ γερμανικαὶ προσέτι γλῶσ-
σαι: δόν μόνον ἀπλοῦς γρονιούς ἔχουσι, πάντας δὲ τοὺς λοιποὺς
ἐκφέρεταις περιφραστικῶς διὰ τῶν βιοηθητικῶν ἥημάτων.

2. Καὶ κύτη ἡ Ἑλλ. γλῶσσα δὲν ἔγενετο βεβαίως ἐπιτηδείκ,
ίνα σχηματίσῃ ἐντελῶς αὐτοτελεῖς ἀπλοῦς γρόνους, ἀλλὰ κατέρρυ-
γειν εἰς τὸ εἴται πρὸς σχηματισμὸν τοῦ μέλλοντος, τοῦ γεωτέρου
ἀριστου (ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀρ. ά.), καὶ τοῦ ὑπερσυντελίκου.
Τοπερετερ δύως τῶν γλωσσῶν ἐκείνων κατὰ τοίχον πρῶτον, διότι
ἐσγημάτισεν οὐχὶ δόν μόνον, ἀλλὰ τέσσαρας αὐτοτελεῖς ἀπλοῦς
γρόνους (τὸν ἐνεστ., ἀρχικότερον ἀρ., τὸν παρατ., καὶ παρακ.,
ἔν τισι μάλιστα παρακείμενοι καὶ τὸν διπερσοντ.). δεύτερον, διότι
καὶ κύτους τοὺς συνθέτους γρόνους ἐσγημάτισε διὰ τῆς ἐνδο-
μέχρου συγχωνεύσεως τῆς ἀρχικαὶς βέβης μετὰ τῶν τοῦ εἴται

τύπων τοιουτορόπως, ὅστε νὰ ἔγχωσι καὶ οὗτοι πάντως τὸν τύπον χρόνων ἀπλῶν, ἐνῷ αἱ γλώσσαι ἐκεῖναι μεταγειρίζονται τὰς διὰ τῶν βοηθ. ἄρμάτων περιφράσεις, αἵτινες εἶναι ποικιλοί, πολλάκις δὲ ἀχληροί, καὶ εἰς τὸν ἑυμένον τοῦ λόγου ἐπιβλαχθεῖς· καὶ τρίτον, διότι ἐσχημάτισεν ίδιόν των τύπων τοῦ παρελθόντος, τὸν ἀρχιστόν, καὶ δὴ οὐ μόνον ἐν τῇ δριστικῇ, ὡς ἐν ταῖς ῥωμανικαῖς; γλώσσαις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι, τῇ ἀπερεμφράτῳ κατῆπερ καὶ τῇ μετοχῇ, δι' ὃν προηῆλθε τῇ γλώσσῃ, ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, μεγάλη ὁρέλεικ, ἐπειδὴ διὰ τὰς ἀντίθετας, ἣν δὲ ἀρχιστος ἀποτελεῖ ἐν τῇ δριστικῇ καὶ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι πρὸς τοὺς παρατ., ὑπερσ. καὶ παρακ. τὰς δριστικὰς καὶ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων, δύνανται νὰ ἐκφρασθῶσι καὶ αἱ λεπτόταται τοῦ πνεύματος σκιαγραφίαι. Ἐν τῇ τελείᾳ δὲ ἀναπτύξει καὶ διαμορφώσει τῶν ἕγκλιτικῶν τύπων πρὸς δήλωσιν τῶν χρονικῶν καὶ ἐγκλιτικῶν σχέσεων δείκνυσιν ἢ εὐρύτερα; Ἔλλ. γλώσσης αὐλλαττα τὴν δημοσιογνωμόντων αὐτῆς δύναμιν ἐν οὐδεμιᾷ δὲ γλώσσῃ ἢ ἐν τῇ ἑλληνικῇ αἱ σχέσεις ἐκεῖναι δύνανται νὰ ἔξενεγκλίσωσι μετά τοσαύτης θυμρωποτάτης σφρηγίες, δξυνοίας καὶ λεπτότητος.

§. 381. Συνοπτικῶς πώς περὶ τῶν χρόνων.

1. Η χρονικὴ σχέσις τοῦ κατηγορούμενου πρὸς τὸ ὑποκείμενον οὐδὲν ἀλλοὶ εἰναι ἢ ἡ ἀναρροφὴ τούτου πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος. Τὸ πρῶτον ἔξηρκουν τῇ γλώσσῃ, ὡς ἐν §. 380, 1 εἰδούμεν, δύο χρόνοι ὁ ἀνευτός, καὶ ὁ παρωχημέτος (ἀόριστος), τοῦ ἐνεστῶτος δηλοῦντος οὐ μόνον πᾶν τὸ ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος πεπτον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τῷ μελλοντι αὐτοῦ κείμενον. Μετὰ δὲ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρωχημένου (ἀόριστου) περιῆλθεν ἡ γλώσσα ἀμέσως εἰς ἀνάγκην ἐπαιτητήτην νὰ παραστήσῃ σαρθέστερον καὶ ἀκριβέστερον τὴν ἀντίθεσιν τοῦ ἐν τῷ μελλοντι ἔτι κειμένου πρὸς τὸ παρὸν ἢ παρελθόν τοῦ λέγοντος. Ήρθες δήλωσιν τούτου τὸν ὑποτεκτικὸν (§. 325), μετά ταῦτα δὲ ἐσχημάτισεν ίδιόν τύπον πρὸς δήλωσιν τοῦ μέλλοντος, ὡς τοῦτο δῆλον γίγνεται ἐκ τοῦ ἥρμ. εἴται, ὅπερ εἶναι ἡ βάσις διλων τῶν ἀλλων ἕγκλιτων· τὸ εἰμὶ δηλ. δηλοτ τὸ παρόν, τὸ δηλ. τὸ παρελθόν, καὶ τὸ ξεμαυ τὸ μέλλον. Ἐν τῇ περικτέρῳ δὲ ἀναπτύξεις τοῦ πνεύματος διεργάσθη, ὅτι ἡ πρᾶξις, ἡ πίπτουσα ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος ἢ τῷ παρελθόντι ἡ τῷ μελλοντι αὐτοῦ, ἡ δήλωσι τὸ ἔτιδεοτος (διατελοῦσας ἔτι ἐν τῇ ἔκτητῃ ἀναπτύξει), ἢ τετελεσμένη (ἀναπτυγθεῖσας ἦδη). διὸ ἐσχηματίσθη νέα τῶν χρόνων σειρά, ὁ παρατ. δηλ. πρὸς τῷ ἀρχιστῷ ὁ παρακ., ὑπερσ. καὶ μετ' ὀλίγον μέλλ. πρὸς τῷ μέλλοντι.

2. Ο ἀδριστος τῆς ὄφιστ. εἶναι δο μόνος χρόνος, διτις ἐκφράζεις ἀπλῶς τὸ χρονικὸν διάστημα (χρονικὴν σφράγευν), ἕτοι τὸ παρελθόν ὃντος οὐδεμίας ἀλληλεῖ δευτερευούσης ἔννοίν εἰς οὐδὲν δ' ἀλλοιούτος ἐκφράζει. Ἡ τὴν πρᾶξιν παρελθόνσαρ ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λεγοντος. Ηγέντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι τῆς ὄφιστ. δηλοῦσι τὸ μὲν τὸ χρονικὸν διάστημα (ἕτοι τὸ παρότ, παρελθόν καὶ μέλλον), τὸ δὲ τὴν ποιήσατα τῆς πρᾶξεως, ἐμφάνινοτες δηλ. ἐν τῇ πρᾶξις ἡνεκά διτέλεστος (ἐν τῇ ἑκατῇς δηλ. ἔτι ἀναπτύξει), ἢ τετελεσμένη (ἀναπτυχθεῖσα ἡδη).

3. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν οἱ χρόνοι δικιροῦνται εἰς τὰς ἀκολούθους τάξεις,

1) Χρόνους τοῦ παρότος·

- a) ἡ πρᾶξις ἀτέλεστος, ἐνεστώς· οἷον γράψω,
- b) ἡ πρᾶξις τετελεσμένη, παρακείμη· οἷον γέγραψα.

2) Χρόνους τοῦ παρελθόντος·

- a) ἡ πρᾶξις παρελθόνσα (ἄνευ οὐδεμίας ἀλληλεῖ δευτερευούσης ἀναρρόφης) ἀπρωτος, οἷον ἔγραψκ,
- b) ἡ πρᾶξις ἀτέλεστος, παρατατ., οἷον ἔγραψον·
- c) ἡ πρᾶξις τετελεσμένη, ἐπερσυντ· οἷον ἐγεγράψθειν,

3) Χρόνους τοῦ μέλλοντος·

- a) ἡ πρᾶξις ἀτέλεστος, μέλλων· οἷον γράψω,
- b) ἡ πρᾶξις τετελεσμένη, μετ' ὅ.λ. μέλλων· οἷον γεγράψομαι.
- 4) Οἱ χρόνοι δικιροῦνται δεύτερον ὡς ἑξῆς·

a) Εἰς ἀρκτικούς ὡς ἐρεστώς, παρακείμη, καὶ οἱ μέλλοντες, οἵτινες ἔν τε τῇ ὄφιστικῇ καὶ τῇ ὄποτακτικῇ δηλοῦσι πάντοτε τὸ παρότ ἢ μέλλον,

b) Εἰς δευτερεύοντας ἢ ιστορικούς δο παρατ. ὑπερσυντ. καὶ οἱ ἀδριστοι, οἵτινες ἔν μὲν τῇ ὄφιστικῇ δηλοῦσι πάντοτε τὸ παρελθόν, ἐν δὲ τῇ εὐκτικῇ ὅτε μὲν τὸ παρελθόν, ὅτε δὲ τὸ παρότ ἢ μέλλον.

ΣΙΓΜ. Ηεὶ τῶν χρέων τῇς δοποτακτικής, εὐκτικής, προστακτικής, δημαρχεύσατος καὶ μετοχής, τὸ. §. 389.

Χρῆσις τῶν χρόνων.

§. 382. a) Ἐνεστώς.

1) Ο ἐρεστῶς (τῆς ὄφιστ.) δηλοῖ πρᾶξιν παροῦσαρ, ἕτοι πρᾶξιν πίπτουσαρ καὶ ἀπατευσαμένηρ ἐρ τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος. Ἡ γρῆσις τοῦ ἑλλ. ἐνεστῶτος συμβανεῖν ὡς τὸ πολὺ πρὸς τὴν ἐν ἀλληλεῖς γλωτταῖς γρῆσιν αὔτοῦ. Ἡ διὸ τοῦ ἐνεστῶτος δηλούμενη πρᾶξις ἡ συμβάνειν μόνον ἐν τῇ στιγμῇ, καθ' ἣν δὲ λαθὼν ἐκτελεῖ τὴν πρᾶξιν τοῦ λόγου, ἡ περιλαμβάνει χρονικὸν διάστημα, ἀπροσδιοίστου μὲν μάκρους, δέον δρμας να πίπτῃ ἐν αὐτῷ ἡ στιγμὴ ἐκείνη. Ο ἐνεστώς καθ' ἑκατὸν δέν ἐκφράζει οὕτε τὴν

διάρκειαν, οὗτε τὴν ἐπανάληψιν πράξεως ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ μόνον ἐκτίθησι τὴν πρᾶξιν ἐν τῇ ἔκυρᾳ ἀναπτύξει δικτελέσσαι· διὸ μεταχειρίζεται τοῦτον τόσοφή ἡ Ἑλληνι. οὐφεκτοί καὶ αἱ ἄλλαι γλώσσαι· ἐπὶ τῶν καθηλικῶν π. γ. ἐννοιῶν, τῶν γνωμικῶν, παραθετῶν, ἐπὶ τῶν δηλώσεων τῶν ἥθων καὶ ἔθιμων οἵουν, ὁ ἥμιος λάμπει, ὁ ἀνθρωπος θητός ἐστι.

2. Πολλάκις τίθεται ὁ ἐνεστῶς καὶ ἐπὶ τῶν διηγήσεων παρεκθόντων συμβάντων, ιδίκι μὲν ἐν ταῖς κυρίαις προτάτεσιν, οὐχὶ σπουδαίως δὲ καὶ ἐν ταῖς δευτερευούσταις, τοῦ παρελθόντος θεωρουμένου ἐν τῇ ζωὴρῃ ἐκθέτει ὡς παρόντος· διὸ καὶ ιστορικὸς ἐνεστῶς τότε καλεῖται (*praesens historicum*). Κοινὴ εἶναι καὶ ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις ἡ τοιαύτη τοῦ ἐνεστῶτος σημασίᾳ, ιδίκι ὅμως συνήντης τῇ Ἑλληνικῇ, ἐπιπολάζουσα μάλιστα καταπληκτικῶς εἰναι παρὰ ποιηταῖς οὐ μόνον ἐν ταῖς διηγήσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ζωὴρεσιν ἐρωτήσεσι, καὶ ἀλλαχθῆναι συνήθη. Τὸ ηὔρεμον ὅμως τῆς ἐπικῆς ποιησεως ὕρος ἀποκρούει τὸν τοιοῦτον ἐνεστῶτα, ἐν τοῖς διηγημοῖς μάλιστα ἔπειτα μόλις ἀπαντῶσιν ἔργη τοῦ τοιούτου (η, 104), ὅμοιόν τι συμβάνει καὶ ἐν ταῖς *Nibelaiis*. Θουκ. 1, 59 «καὶ δὲ τριάκοντα νῆσες τῶν Ἀθηναίων ἀφικροῦται εἰς τὰ ἐπὶ Θράκης καὶ καταλαμβάνονται Ποτίδαιον». 60. 61, ὀλόκλ. τὸ κεράλ. 136, καὶ 137. Ξεν. ἀνάθ. 1. 7. 16 «ταύτην δὲ τὴν τάρον βασιλέας μέρχεται ποιεῖ ἐντὶς ἐρύματος, ἐπειδὴ πιεσθάρεται Κύρον προσελκύσαντο». Σοφ. Οἰδ. τ. 113 ἐρωτᾷ ὁ Οἰδ. τὸν Κρέοντα, ἀναγγείλαντα τὸν φόνον τοῦ Αἰδίου, «πότερος δὲ ἐν οἷς τοις ἢ ἐν ἀγροῖς ἢ Λάζιος ἢ γῆς ἐπ’ ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνος;» ἔνθιξ δὲνεστῶτες πορχυμάτων παρελθόντων ἥδη διηγημούμενων, Schneidew. Καὶ 716 ἡ Ιοκάστη μεταχειρίζεται τὸν ἐνεστ. ἐν τῇ διηγήσει περὶ τοῦ φόνου τοῦ Αἰδίου, «καὶ τὸν μὲν, ὁσπερ γ' ἡ φάτις, ζένοι ποτε ληστὴ γορεόντος ἐν τριπλακῃ ἀκυζίτον», εἰ καὶ τὸ πρότερον καὶ μετὰ τεῦται ζόείστους μεταχειρίζεται. (Δέν ἀνήκει δὲντκαθο τὸ τοῦ Σοφ. Ἀντ. 1174, ἔνθιξ ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὴν διηγήσιν τοῦ ἀγγέλου, ὅτι οἱ τῶν βασιλέων οἵοι κατεστράφησαν, (*τεθράσιος δῆλος οἱ βασιλεῖς*, λέγει, καὶ τίς φορεύει; δῆλος τίς εἶναι ὁ φονεύς; διότι τὸ φορεύει δὲν δηλοῖ μόνον τὸ φονεύω, ἀλλὰ καὶ εἴμι φονεύς, ὃς καὶ τὸ βασιλεύει = *regnare, regem esse βασιλεύειν*, καὶ βασιλέας εἶναι, ίδ. ἀρθ. 4¹⁾) Σοφ. Ηλ. 679 ἡ Κλυτερήστρας ἐρωτᾷ τὸν πατέρων τὸν, ὅστις ἀνίγγειλε τὸν φόνον τοῦ Ὀρέστου· Τῷ τρόπῳ διδάσκεται; Εὐρ. ίν. 640 «Καππανέως γάρ τὴν λάζτρις, ὃν Ζεὺς κερκυνῶ πυρπόλῳ καταθαλοῖ». Μήδ. 935 «εὐδαιμονήσει δὲ οὐχ ἐν, ἀλλὰ μυρίν, ἀνδρός τ' ἀξιοτοῦ σοῦ τυχοῦσ' ὁμεινέτου κεκτημένη τε κασμόν, ὃν ποθ' Ἡλίος πατέρος πατήσει διδώσει ἐκγόνουσιν οἵς». «Ἐκ 1134 «ἡν τις

1) Schmalfeld Synt. des Griech. Verbs σ. 96 καὶ 97. Σημ.

Πριωτιδῶν νεώτερος Πολύδωρος, Ἐκάθης παῖς, δν ἐκ Τροίκς ἐμοὶ πεπήρη διδωσι Ηρίκυρος ἐν δόμοις τρέφειν.» 963 «τυγχάρω γάρ ἐν μέσοις Θεῆκης δροὶς ἀπὸν, δτ' ἡλίους δεῦρο». Σοφ. Οἰδ. τ. 1025· 1040 ἐν 1030 λέγει δ ἔγγελος τῷ Οἰδίπ., ἥμην τότε σωτήρ σου, ἐπ' αὐτοῦ ἐρωτᾷ δ Οἰδίπ. 1031 «Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς; με λαμβάνεις;» = ἐλάχιστνες με; . προχωρεῖ δ' δ ἔγγελος λέγων 1034 «λίω σ' ἔχοντα δικτέρους ποδοῖν ἀκμὰς» = ἔλυόν σε. Οἱ τραγικοὶ μεταχειρίζονται τὸν ίστορ. ἐνεστῶτα πολλάκις παραδόξως πώς. Σοφ. Ἡλ. 99 «ἐμὸν θρηνῶ πατέρ', δικαῖα μὲν βράχορον αἶνον φοίνιος "Αρης οὐκ ἔξενισεν, μήτηρ δ' ἡμὴ γὼ κοινολεγής Αἴγυπτος, ὅπως δρῦν ὄλοτόμοι, σχίζουσι κάρχ φονίῳ πελέκεις" μ. σ. Schneidew 425 «τοικῦτά του παρόντος, ἥντιν' Ἡλίῳ δείκνυσι τοῦντο, ἔκλυον ἐξηγουμένου.»

Σημ. 1. Περὶ τῆς ἐναλαγῆς τοῦ ιστορικοῦ ἐνεστ. τῷ παρατ. καὶ ἀρ. ἐπὶ τῶν διηγήσεων Κλ. §. 386, 6, περὶ δὲ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ Κλ. §. 389, 4.

3. Ως παροῦσα πρᾶξις θεωρεῖται πολλάκις ὑπὸ τῆς γλώσσης καὶ ἡ τοικύτη, ήτις ἀρήκει μὲν ἐρ τῷ παρειθόρτῳ, φθάρει ὅμως καὶ ἐρ τῷ παρόρτῃ, ἡ κατὰ τὰ έαυτῆς ἀποτελέσματα παρατείνεται ἐπὶ καὶ ἐρ τῷ παρόρτῳ. Διὸ τοῦτο δ ἐνεστῶς συντάσσεται πολλάκις μετὰ ἐπιβρήημάτων τοῦ παρειθόντος· οἷον τῶν πάλαι, πάρος ἐπ., ποτὲ, ἄρτι, ἄρτιοις. Καὶ ὅμως ἡ τοικύτη τοῦ ἐνεστ. χρῆσις δὲν περιορίζεται ἐν τῇ δριστικῇ μόνον, ἀλλ' ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων· η, 201 «κιεὶς γάρ τὸ πάρος γε θεοὶ γαιροταὶ ἐναργεῖς; ἡμῖν, εὗτ' ἔρδωμεν ἀγκυλεῖτκες ἐκατόμβακες» = ὡς πρότερον ἔρχοντα ἡμ. ἐναργ., οὕτω ἐπὶ καὶ νῦν φρίνονται ἐναργ. δσάκις θυτικά. Μ. 347 «ώδε γάρ ἔθρισκαν Λυκίων ἀγοὶ, οἱ τὸ πάρος ζυχρονεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας» = ὡς τὸ πρὶν οὕτω καὶ νῦν. Καὶ ἀρνητικῶς μετά τινος ἀντιθέσεως. Σ. 386 «τίπτε.. οἰκάνεις ἡμέτερον δῶ; .. πάρος γε μὲν οὕτι θαμίζεις» = διὸ τί τώρα ἔρχεσται εἰς τὰ ἡμ. δῶμ. καὶ ἐπισκέπτεσται με, ἐνῷ πρὶν δὲν μὲ ἐπεσκέπτεσο 1, 447 «κιεὶς πέπον τί μοι ὥδε διὸ σπέός ἔσσου μήλων ὑστετος; οὕτι πάρος γε λελειψμένος ἔρχεται οἴῶν» = διὸ τί τώρα μοῦ ἔρχεσται μετά τὰ πρόσκτα, ἐνῷ πρότερον ἐπροπορεύεσο αὐτῶν. Εὔρ. Πή. 322 «ἄλλοι οὐδὲν αὐτῶν (τῶν φίλων) δεύμεθ', οἵτινες πάλαι μὴ ξυμπονοῦσιν, ἥντιν'.. "Αρης ἔθροντες λαζίρη τησδε γῆς."» Ἡλ. 416 «ἥσθησται ζῶντ' εἰς ακούσας παῖδι», δν ἐκσώλει ποτέ.» Ξεν. Ἀγ. 1, 36 «(Αγησίλαος) ἐπίπονων καταλύσειν τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύοντας πρότερον ἀρχήν» = ἀρχή, ήτις, ἐνῷ πρότερον πολλάκις ἐπήνεγκε πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ καὶ νῦν ἐπιφρίνεται ἐχθρὸς τοῖς Ἑλλησι. = imperium, quod postquam pluries Graeciae bellum intulit, etiam nunc infestum Graecis se ostendit· Braitenb. Δημ. 20, 141 «μεγίστας διδοτε ἐν παντὸς

τοῦ χρόνου δωρεάς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς νικῶσιν ἀγῶνας» = καὶ πάντοτε ἐδίδοτε μεγίστ. δωρ., ἔτι δὲ καὶ νῦν δίδοτε. Οὕτω δὲ τίθεται ὁ ἑρεστὸς καὶ ἐπὶ πρχρήτων πασιγνώστων. Ξεν. ἀπομ. 4. 2, 33 «τοῦτον (τὸν Ηὐλημήδη) πάντες ὑμοῦσιν, ὡς διὰ σορῆιν φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὁδυσσέως ἀπόλλεται». Καὶ : Θουκ. 2, 2 «τοῖς μὲν ἐπαγγελέοις οὐκ ἐπείθοντο» = εἰς ἐκείνους μεν, οὓς προσεκάλεσκαν, καὶ οἵτινες νῦν εἴνε παρόντες, δὲν ἐπείθοντο = εἰς, quos advocaerant, id. Popp. Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 61 «βελτίους γάρ ποιῶν τοὺς συγγενούμενους ἀπέπεμπεν». Ἑλλ. 2. 4, 25 «προνομᾶς δὲ ποιούμενοι καὶ λαμβάνοντες ξύλα καὶ διώρχων ἐκάθευδον πάλιν ἐν Πειραιεῖ».

4) Οὕτω δὲ τίθενται συχνὰ τὰ ἔξης ἰδίκη ρήματα,

α) Τὰ αἰσθητικὰ καὶ λεκτικά: οἷον ἀκούω (ποιητ. κλύω), πινθάρομαι, αἰσθάρομαι, γιγγάσκω, μαρτάρω, λέγω καὶ τὰ ὅμι. ὡς καὶ τὰ λατιν. audio, video κτλ. καὶ τὰ ἐν τῷ γερμ. höre, Sche, erfahre: ο., 403 «νῆσος τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούει». Ω., 543. Σοφ. Τρ. 68 «καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἴδρυσθαι χθονὸς», Φιλ. 261. γ., 187 «ὅσσα. πεύθουκι, ηθέμις, ἔστι, δχάσει». Ήρδ. 1, 69 «πάντα πυνθανόμενος ὁ Κροῖτος; ἐπειποεῖ ἐς Σπάρτην ἀγγέλους». Δημ. 18, 167. Ξεν. ἀπομ. 3. 5, 26 «τί δέ; σὺ ἐκεῖνο ἀκήκοας, ἢτι Μυσοὶ ἐν τῷ βρυτικέω; χώρᾳ πατέρευοντες ἐργανῦν πάντα χωρίς δύνανται ζῆν ἐλεύθεροι. Καὶ τοῦτό γ', ἔφη, ἀκούω», (το μὲν πρῶτον ἀκήκοας ἔχεις ἀκούστη;, εἰτα ἀκούω = ὕκουστ καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔχω αὐτοῦ γνῶσιν). Ηλ. Γοργ. 503, «τί δέ; Θεμιστοκλέκ οὐκ ἀκούεις ἄνδρος ἀγαθὸν γεγονότα καὶ Ηεραιλέκ τοιτον τὸν νεωστὶ τετελευτηκότα, οὗ καὶ σὺ ἀκήκοας;» = δὲν ἀκούεις; δὲν εἰζένερεις; τὸ δὲ ἀκήκοος = τὸν ὄποιον καὶ σὺ δὲν ἔχεις ἀκούστη νὰ ὅμιλῃ; Ηλ. συμπ. 216, ε «οὐδεὶς ὑπὸν τοῦτον (Σωκράτη) γιγγάσκει» = ἐγνώσεις καὶ γιγνώσκει ἔτι κατέν. Σοφ. Ηλ. 346 «ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς, εἰ λάθοις; σθένος, τὸ τούτων μῆσος ἐκδείξεις ἦν». Ξεν. ἀν. 3. 2, 8 «τὴν μὲν τῶν βραχέων ἐπιορκίνη τε καὶ ἀπιστίν λέγει μὲν Κλεάνω, ἐπίστασθε δὲ καὶ ὑμεῖς» = εἰπε καὶ λέξεις αὐτοῦ μένουσιν ἔτι εἰς σέ. Ηλ. Φιλίδ. 273, δ «πάλαι ἡμεῖς, πρὸν καὶ σὲ παρελθεῖν, τυγχάνομεν λέγοντες, ὡς κ.τ.λ.». Οὕτω λεγομένης ἐν Φιλιδ. 11, ε μ. σ. Stallb.

β) Τὰ ρήματα φεύγω (ἔργοντον καὶ εἰμικι. ἥδη φυγάς, διὸ καὶ ζῶ ἐν τῷ ἔξοριχ), τικῶ καὶ κρατῶ (εἰμικι νικητής), ήττωμαι (εἰμικι ἡττών, πατώτερος), ἀδικῶ (εἰμικι ἐν τῷ ἀδίκῳ, ἀδικίχ), προδιδώμι (=εἰμικι προδότης), γίγγομαι (=εἰμικι γεγονώς, πατάγομαι) κ.τ.λ. Ξεν. ἀν. 5. 7, 29 «εἰ μὲν ἀδικεῖ ὑμῖς, οὐχεῖται ἀποπλέων· εἰ δὲ οὐκ ἀδικεῖ, φεύγει ἐκ τοῦ στρατεύματος». Ἑλλ. 1. 7, 20 «ἐάν τις τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῇ» καὶ «καὶ ἐάν καταχρησθῇ ἀδικεῖται». Ηλ. Μενέζ. 242, b «τοὺς ἀδίκων

γεγύορτας δικαιώς κατέγγογον». Οὗτω καὶ τὸ ἀδικοῦμα Ἀντιρ.
4, 9 μ. σ. Maetzner ἀδικούμενος Θουκ. 1, 38 μ. σ. Ποππ. Εἰν. ἀν 6· 3, 4 «οἱ διαγέγορτες» = fuga elapsi et salvi, εἰς φυγὴν τραχέντες καὶ σωθέντες. 1, 1, 8 γεγύορτας = ἔζορ-
στους, exsules. 1, 5, 11 «ὁ Κλέαρχος πρίνας ἀδικεῖτη τὸν τοῦ
Μένωνος πληγῆς ἐνέβαλεν». 2, 1, 4 «Ἀπαγέλλετε Ἀριάι,
ὅτι ἡμεῖς γε τικῶμεν βασιλέα, καὶ, ὡς ὅρκε, οὐδεὶς ἡμὲν ἔτι
μρήγεται». 3, 2, 39 «τὸν τικώντων ἔστι καὶ τὰ ἔκτον σώζειν
καὶ τὰ τῶν οἰταμένων λαμβάνειν». Θουκ. 1, 23 «εἰσὶ (δηλ.
πόλεις), αἱ οἰκήτορες μετέβαλον ἀλισκόμεναι». Λυκοῦρ. 112
«εὑρε τὸν Φρύνιχον προδιδότα τὴν πόλιν». Θουκ. 2, 5 οἱ προ-
διδότες = οἱ πριδόται· οὗτοι καὶ ἄλλοι ὡς οὐτιστικὰ ἐκληροβο-
νόμενοι μετοχάι· οἵον Θουκ. 3, 4 τῶν διαβαλλόντων ἔνx. Εἰν.
ἀν. 1, 1, 1 «Δαρείου καὶ Παρυστήτιδος πατέρες γέγορται δύο». καὶ
κ. 350 «γέγορται δ' ἔρχονται γέγορται τε κρηνέων ἥπι τ' ἀλτέων». Οὗτως
ἐπὶ ἵπτης συγχόν καὶ τὸ γεγούμενος = ὡς οὐτιστικόν,
factus. Πλ. πόλ. 611, ε «οἵον δ' ἔστι (ψυχή), οὐ λελαθόμενον
δεῖ κύτῳ θεάσασθαι; ἀλλ' οἵον ἔστι καθάρον γεγούμενον». Οὗτως
πως ἐπὶ ἵπτης τίθεται ὁ παρατατικός τῶν ἡγεμάτων τούτων ὡς πρὸς
τὸ παρελθόν· οἵον ἐτίκωται ἡμην γεγοντος· ἔγεγορ = ἡμην εἰς
συγήν, συγῆς κ.τ.λ. ἥδικον Εἰν. ἐλλ. 2, 2, 10.

ε) Τὰ ὄρκυτα τοῦ ἔργουσθαι· οἷον ἥκω, ἔρχομαι, ἀφικοῦμαι (ποιητ. ἥκω, ἵκομαι, ἵκάρω)· τοῦ ἀπέργουσθαι· οἷον οὔχομαι, ἀπόοχομαι, ἔργω· προσέτι δὲ τὰ πέμπτα, κιχάρω ἐπικ., = τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω· Τὸ μὲν ἥκω ἀπὸ τοῦ Ὁμ. οὐδέποτε, τὸ δὲ οὔχομαι σπανιώτατα, ἀπαντῶσιν ὑπὸ τὴν ἀπλῆν σημαίνεν τοῦ ἔργουμαι καὶ ἀπέργουμαι, ἀλλὰ δηλοῦσι τὴν ἐκ τῆς πράξεως προελθοῦσαν κατάστασιν, καὶ λοιπὸν ἥκω = εἰμι καὶ ἐνταῦθεν οὔχομαι = εἰμι υπερβόν, φευγότος· δι πραττατ. Ὁμως σημαίνει καὶ τὰ δύο, ἥκοι ἡλθον καὶ ἀπῆλθον· ἥκην υπερβόν, ἀπών τότε, καὶ ἀπηργόμην· διὸ ἀναπληροῦ καὶ τὸν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ὄρκ. τούτοις ἐλλείποντα ἀδριστον, θίεν δηλοῖ ἡλθον, ἀπῆλθον· Εὐρ. Ἐκ. 1 «ἥκω νεκρῶν κανθάρων καὶ σκότου πύλκες λιπῶν». Ἡρδ. 3, 72 «ῥάξες νεκρῶν κανθάρων» (ὅτι εἶνε ἐλθών, εἴνε παρθών, πάρεστις = νεᾶρτις ἥκειν ἐν Περσέων)· Θουκ. 1, 137 «Θεμιστοκλῆς ἥκω παρχέσε» (Κορ. Νέπ. Θεμ. 9, 2 «Themistocles veni ad te»), Σεν. Κύρ. 1. 3, 4 «ὑμεῖς· μόλις ἀρικνεῖσθε, ὅποι ἡμεῖς· πάλαι ἥκομεν»· ἀν. 4. 5, 5. 1. 4, 13 «ὑπέσχετο ἀνδρὶ ἐκάστηφ δώσειν πέντε χρυσίου μνᾶς, ἐπὶκνεῖ εἰς Βερνίλῶνα κηκωσι» (= ἐλθωσι)· Τὸ κηκεῖ δὲ δηλοῖ καὶ ἔργουσθαι, καὶ εἰραι· ἐλθώρ, παρώρ, ἐλθεῖν=venire καὶ venisse, ἔτ. Θουκ. 5, 43 καὶ 45. Λυσ. 1. 13 «ἐκάθευδον ἀσμενεῖος ἥκων ἐξ ἀγροῦ»· Θουκ. 1, 40 «ὦ· ἐς ὑμῖς; ερχόμεθα, δεδήλωται». Ηλ. Ἰππ. μεί. 283, b «τέδε δέ μοι εἰπέ, σὺ αὐτὸς πέθεν πλειστον ἀργύριον εἰργάσσω τῶν πόλεων, εἰς ἃς ἀφικεῖται;

ἢ δῆλον, ὅτι ἐκ Λακεδαιμονίους, οἶπερ καὶ πλειστάκις ἀργῖται;» τὸ ἀρικετεῖ δῆλοι ἡλθες καὶ ἔρχεσκιν, 228 «γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὃ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει» = ἡ σύνεσις ἡλθεν εἰς τοὺς φρένας σου καὶ μένει ἔτι ἐν σοι. Σ., 385 «τίπτε. . ἴκανεις ἡμέτερον δῶ;» ἰδ. ν., 328. Ε., 472 «πᾶς δή τοι μένος οἴχεται, δὲ πρὶν ἔχεσκες», ἰδ. Ο., 223. Α., 408 «οἰδίκ γάρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμου» = εἶνε μακρὰν τοῦ πολέμου. Τ., 342. Ἡρδ. 9, 58 «(Μαρδόνιος) ἐπύθετο τοὺς Ἐλληνος ἀπαιχομέρους». Ξεν. Κύρ. 6. 1, 3 «οἰδίκ, ὅτι, ἂν διμεῖς ἀπέλθητε, ἔργει τὰμὰ πνυτελῶς» = εἶνε ἐντελῶς χαμένα. Συγχρόν τοῦτο παρὰ τοῖς τροχικοῖς Σοφ. Ἡλ. 925 «τεθνηκεν, ὡς τέλαινα τὰ κείνου δέ σοι σωτήριος ἔργειν». Δημρ. 18, 156 «δός δή μοι τὴν ἐπιστολήν, τὴν, ὡς οὐχ ὑπηκοουν οἱ Θηβαῖοι, πέμψει πρὸς τοὺς συμμάχους ὁ Φίλιππος» γ., 436 «ἢ γάρ κέ σοι μάλικ κύδος ἔησθις ζώδες ἐών· νῦν καὶ θάνατος καὶ μοῖρα κινάρει» = σηντως θάνατος μέγ. στολ. ἥδη δύως κατέλαθος σε ὁ θάνατος καὶ τὰ κατέγει.

d) Ἐν τῇ ποιήσει νὰ τίκτω, γερρᾶ, φύω = εἰμι κι πατήρ, μήτηρ· θρήσκω = εἰμι κι νεκρὸς ἢ περιφρενούμενος, διλίγω = εἰμι κατεστραχμένος. Σοφ. Ἡλ. 770 «δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστὶν» (= τὸ μητέρας εἰναι). Εὔρ. Βέ. 2 «διάνυσος, διν τίκτει ποθὶ ἢ Κάζμου κόρην». Ιων. 1560. Σοφ. Οἰδ. τ. 437 «τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;» = τίς ἐστιν ὁ πατήρ μου· 118 ὅτε ὁ Οἰδίπ. ἐρωτᾷ τὸν Κρέ. δὲν ὑπελείθη οὐδεὶς οὕτε ἔγγειος, οὕτε διπαδὸς τοῦ Αἰτίου; ὁ Κρέων ἀπαντᾷ «θρήσκονται» = εἶνε περιφρενούμενοι, νεκροί· Εὔρ. Έξ. 695 «ὦ τέκνονον..., τίνι μέρῳ θρήσκεις, τίνι πότιμοι κεῖται?» Καὶ ἐν τῷ πεζῷ συγχρήτερον, ὁ ἀποθρήσκωτας οἱ νομάδες κατέκπεροι οἱ «Ἐλληνες», Ισατ. 4, 21 μ. σ. Schoemann· οὕτω ἐν νόμῳ τινι παρὰ Δημ. 48, 57 «τοὺς ἀπογιγνομέρους θάπτειν». Σοφ. Οἰδ. τ. 799 «ἰκνοῦμαι τούσδε τοὺς γέρους, ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον διλέσθαι λέγεις».

e) Ο παθητικ. ἐνεστῶς τῶν κλητικῶν καὶ λεκτικῶν ἡγμάτων, ιδίκι μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ καλοῦμαι = κέκλημαι καὶ καλοῦμαι: ἔτι δὲ καλούμενος = δὲ ὄνομακτυμένος καὶ καλούμενος· Ἀντιρ. 3, 4 «οὐ πρὸς τὰ λεγόμενα ἀπολογεῖται» μ. σ. Maetzner. 4, δ, 3 «τὰ τῶν κατηγορούμερων». ἴδ. Λυκοῦργ. 150 μ. σ. Maetzner. Ηλ. Φίληθ. 12, α «ταῦθι οὕτως ὁμολογούμενά φατε» μ. σ. Stallb. ἴδ. Γοργ. 476, d., οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 1, 23 «εἰτὶ δὲ αἱ καὶ οἰκήτορες μετέθελον ἀλισκόμεραι».

5. Ἀλλὰ καὶ μέλεσσα πράξις ἐκλαχμάνεται ὑπὸ τῆς γλώσσης πολλάκις ὡς παροῦσα. Εἰδόμεν δέ ἐν §. 380, 1, ὅτι ὁ μέλελων τὸ πρῶτον ἐν πάσαις τῆς γλώσσαις ἀνεπληροῦστο διὰ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ ὅτι ὑπάρχουσι μάλιστα γλώσσαι ἔτι καὶ νῦν, κίτινες στεροῦνται πάντως τοῦ τύπου τοῦ μέλλοντος. Ἀλλὰ καὶ

ἐν ταῖς γλώσσαις, ταῖς ἔχούσαις τύπον τοῦ μέλλ. Εἴτε, δηλοῦνται ἐνίστε διὰ τοῦ ἐνεστ. πράξεις καθαρῶς μέλλονται, ὡς παροῦσαι, ὅταν ὁ λαζῶν τὸ ἐν τῷ μέλλοντι ἔτι κείμενον θεωρῇ ὡς παρόρ ἐν τῇ ζωὴρῃ ἀντιληφθεὶ τῇ βεβούκη πεποιθόσαι περὶ τῆς τούτου τελέσεως τοιούτους ἐνεστ. ἔχει καὶ τὸ καθ' ἡμέρας ιδίωμα πολλούς. Α, 365 «ἡ θὴν σ' ἔξανά γε (= βεβούκης σε φονεύω, profecto te conficio), καὶ ὑπέρεον ἀντιβούλησκε, εἰς ποὺ τις καὶ ἔμοι γε θεῶν ἐπιτάξθοδός ἐστιν. Διὸ ἐν γραπτοῖς· οἷον Περ. 7, 140 «οὔτε γάρ ἡ κερακή μέρει ἐμπεδονούστε τὸ σῶμα.. οὔτε τι μέσσος (δηλ. πόλιος) λείπεται, ἀλλ' ἀξιῶν πέλεις κατὰ γάρ μιν (δηλ. πόλιν) ἔχεται πῦρ», μετὰ ταῦτα ἐπονται οἱ μέλλοντες, ἀπολεῖ, μάστι. Ιδ. σ. Baehr, καὶ 141 διδασκεῖ 8, 77 μετὰ πολλούς δὲ μέλλοντας περὶ τὸ τέλος λέγει «τότε ἐλεύθερον Ἐλλάδος ἡμαρτιανὸν προστάσιαν ἔπαγει καὶ ποτικόν Νίκην» (οὗτοι καὶ ἐν ἀπαρεμφύτῳ Σορ. Τρ. 170 «τοικῦντ' ἔρωτες πρὸς θεῶν εἰμαργέντα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτασθαι πόνων», Ιδ. §. 389, Α. 7.). Θουκ. 4, 93 «ἐν μιᾷ μάχῃ τήνδε τὴν γράμνην προσκτάσθε καὶ ἐκείνην μάζλιον ἐλευθερότε». 6. 91 «εἰς αὐτὴν ἡ πόλις ληφθήσεται ἔρεται καὶ ἡ πάτη Σικελίκη». Ο τοιοῦτος ἐνεστῶς ἀπαντᾷ ἐνίστε συνδεδεμένος μετὰ μέλλοντος. Εὐρ. Ανδρ. 381 «ἡνι θάντης τύ, παῖ; οὐδὲ ἐκγενήγει μόρον, τοῦ δ' οὐ θελούστης κατθυνεῖν, τόνδε κτενῶ». Λαρ. ἐκκλ. 462 «ἄλλα ταῖς γυναικὶ ταῖς τῷδη μέλει, σὺ δ' ἀστενακτὶ περιθυμενος οἶκοι γενεῖς» Θουκ. 4, 10 «τοῦ γερέων τὸ δυσεμβούτον ἡμέτερον νομίζω, δι μενόντων ἡμῶν ξύμμαχον γίγνεται, ὅποιοι ωρῆσται δὲ κακίπερον γκλεπὸν οὖν εὑποροῦν ἔσται». Ξεν. ἀν. 4. 7, 3 «τῇ στρατιᾳ οὐκ ἐστι τὰ ἐπιτάξειν, εἰ μὴ ἀγνόμεθα τὸ γερίον». Ἀντιρ. 3, γ, 11 «ακτάλκησόντες καθικροὶ τῶν ἐγκλημάτων ἐσεσθε, ἀπολύτουντες δὲ, ὑπάλιτοι καθιστασθε¹⁾.

Σημ. 2. Περὶ τοῦ ἀντὶ μέλλοντος ἐνεστῶτος τῆς ἀπαρεμφάτου Ιδ. §. 389 Σημ. 7.

6. Διὰ τοῦ ἐνεστῶτος ἐπὶ ἵτης ἐν τῇ ἐλληνικῇ, καὶ τῇ λατινικῇ ἐκρέρεται οὐχὶ σπουδώς, ὡς παροῦσα, καὶ πράξεις, ἡτις δὲν ἐτελέσθη μὲρ εἰστι, ἥρξατο ὅμως ἥδη ὄντως, ἢ ἐν τῷ νῷ ἀπεργασίσθη. Τοὺς τοιούτους ἐνεστῶτας ἐκρέρει τὸ καθ' ἡμέρας ιδίωμα ἐνίστε περιφραστικῶς διὰ τοῦ θε.ιώ, ἢ ἀρχίζω, ἢ προσπαθῶ καὶ ἀνακλεῖν. ἀπαρεμφ., ἢ διὰ ἄρμ. βουλητικοῦ κατὰ τρόπον γερμ.: ἡ τοικυτη ὅμως περιφραστις δηλοῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως, ἐνῷ δὲ τῶν ἀρχίζων Ἐλλήν. ἐνεστῶς δηλοῖ ἐπὶ τὸ ἐμρικντικῶτατον οὐτὴν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σκοπουμένης πράξεως π. χ. διδωμι=προσφέρω, τὸ ἀποτέλεσμα δηλ. τῆς δόσεως, ἐνῷ δὲ φ.

1) Maetzner εἰς Ἀντιρ. σ. 157. Ποππ. εἰς Θουκ. Τ. I. Τόμ. 1 σελ. 274. Τ. III. Τόμ. 2 σ. 228.

Ἐλλ. ἐκφέρει ἐμφαντικῶς αὐτὴν τὴν δόσιν¹⁾. Ή γρῆσις δ' αὕτη δὲν ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς ἐνεστῶτας ὅλων τῶν ἔγκλίσεων, ἀλλ' ἐπὶ παρελθούσης πρᾶξεως καὶ εἰς τὸν παρατατικὸν, ὅστις δηλοῖ ἐπὶ τοῦ πρᾶξιν ἀρχαιμένη μὲν, ἐν τῷ παρελθόντι ὅμως κειμένην. Ἀλλ' ὅμως δὲν δύναται, ὡς εἰδεῖς, νὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτον ἐν ἔπασι τοῖς ῥήμασιν, ἀλλ' ἐν ἐκείνοις μόνον, ἃτινα δηλοῦσι τάν τε πρᾶγματικάν, καὶ τὴν σκοπουμένην ἐκτέλεσιν τῆς πρᾶξεως; διὸ ἀνάρρηστος εἶναι ἡ ὀνομασία τούτων, ἐρεστῶς καὶ παρατατικὸς πειραστικὸς (ἀπειπειρωμένος *conatus*), διότι ἡ σημασία αὕτη δὲν εἶναι οὕτως τῶν δύο τούτων τύπων, ἀλλὰ τούναντίον τῶν ἐννοιῶν τῶν οὕτω μεταχειρίζομένων ἡρημάτων. Οὕτω π. γ. *κτείνω*, ἢ ὄντως φονεύω τινά, ἢ σκοπεύω νὰ φονεύσω τινά. - a. Ἐρεστῶς π., 432 «τοῦ νῦν οἶκον ἀπιμον ἔδεις, μνάζει δὲ γνωτικαὶ πατεῖται τὸ προτείτερον». 1, 261 «σοὶ δὲ Ἀγριμένιον ἀξιῶν διδροῖ διδωσι μετακλήσκοντι γόλοιο». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 14 «ἔπειτα τά τε νῦν ὄντα ἐν τῷ παραδείσῳ θητεῖν διδωμέισοι καὶ ἀλλὰ παντοδεκπάσι συλλέξω». Δημ. 18, 103 «πότες γρηγοραὶ τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν οἰεσθέ μοι διδέραι»²⁾. Ἰσοχρ. 6, 12 «ταύτην (τὴν δόξαν) πειθούσαι ἡμᾶς ἀποθελεῖν»= προσπεκθοῦσι νὰ πείθωσι, persuadere student. Δημ. 6, 15 τοὺς μὲν Ακκεδαιμονίους ἀτριψεῖ, οὓς δὲ ἀπώλεσεν αὐτὸς πρότερον Φωκές, νῦν σύσσειν. Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 14 «ὅπλα κτῶνται, οἵς ἀμφιροται τοὺς ἀδικοῦντας» = διτὸν προσπεκθοῦσι νὰ ἀποκρούσωσι, quibus repellere conantur. Θουκ. 2, 8 «προειπόντων (τῶν Λακεδαιμονίων), θτὶ τὴν Ἑλλάδας ἐλευθεροῦσιν». - b) *Παρατατικός*: λ. 324 «Ἄριστόνην... Θησεῖς ἐκ Κρήτης... ἥγε μὲν οὖδ' ἀπόνειτο» πάρος δὲ μιν "Αρτεμις ἔκτη". Εὐρ. Ἰρ. τ. 26 «ἐκπατρύμην ξίρει, ἀλλ' ἐξέκλεψεν... Αρτεμις». Ηρδ. 1, 68 «ἐρισθοῦστον», ἐπειθμει μισθοῦσθαι = conducere supiebat, Baehr. 69 «χρυσὸν ὠρέοντο» = ἐπειθμούσιν νὰ ἀγοράστωσιν, emere volebant. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 29 «(Σωράτης) Κριτίνιον αἰτοχνόμενον; ἐρῶντας Εὔθυδημον, ἀπέτεπε» = avertere stutebat, ἀποτρέπειν ἐπεγέρει. Ξεν. ἀναζ. 6, 1, 19 «ἴκναστός τις ἐπειθεῖς Ξενοφῶντας ὑποστῆναι τὴν ἀργὴν», πείθειν ἐπειράτο, persuadere studebat Σοφ. Οἰδ. τ. 1454 «ἔκ με ναίσιν ὅρεσιν... οὐτέ εἶς ἐκείνων, οὐ μ' ἀπωλεύτηρ, θάνω». Εὐρ. μαρ. 538 «καὶ τῷ θηρησκε τέκνα, ἀπωλεύμην δὲ ἐγώ» = liberū mei morituri erant ego autem peritura id. Ξεν. ἀν. 5, 8, 2. Ἀντιφ. 2, 3, 5, 133 μ. σ. Maetzner.

1) Schmalfeld ἐν τῷ ἡρ. γωρ. σ. 92 καὶ 108.

2) Τὸ δὲ δόνται δόμως καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοῦ γράμμοι τέλοσιν ἔνιστα τὴν σημασίαν τοῦ παρέγεισθαι, ὑπόσχεσθαι, ὅμολογειν. Ιδ. Schoemann εἰς Ἰσα. 8, 43. σ. 402.

Δημ. 18, 105 «οὐκ ἔσθι», δ. τι οὐκ ἐδίδοσαρ». Περίεργον πολὺ εἶνε τὸ ἔξης χωρίον τοῦ Ήρδ. 6, 108 «καὶ γάρ καὶ ἐδεδώκεσαρ σφένς αὐτοὺς τοῖσι Αθηναίοισι οἱ Ηλαταιίες (= οἱ Πλατ. εἰγόν παραδώσῃ ἔκυτοὺς εἰς τοὺς Αθην. καὶ ἡτοι πλέον ὅτι τὴν ἔξουσίκν αὐτῶν, ίδ. §. 385) ... ἐδίδοσαρ δὲ ὥδε (= παρέδοσαν δὲ ἔκυτοὺς οὗτω πως; ἀπλῶς διηγηματικός, ίδ. §. 386) πιεζόμενοι ὑπὸ Θηριών οἱ Ηλαταιίες ἐδίδοσαρ πρῶτης παρεκτυχοῦσι .. Λακεδαιμιονίοισι σφένς αὐτοὺς (ἥθελον νὰ παρακλάσῃ. ἔκυτούς), οἱ δὲ οὐ δεκούμενοι ἔλεγόν σοι κατλ». Θουκ. 3, 24 «κήρυκκα ἐκπέμψκντες, ἐπει τὸ μέρος ἔγένετο, ἐσπέρθοτο ἀνατίρεσιν τοῖς νεκροῖς, μαζίντες δὲ τὸ ἀληθές ἐπικύσκντο». — Ηλειστάκις δὲ τίθεται οὗτω ὃ ἐρεστῶς τῆς μετοχῆς. Εὔρ. Φοίν. 81 «ἔγω δ' ἔρων λίνον ὑπεσπονδὸν μολεῖ, ἐπεισκ παιδί παιδί, ποὺς ψυῖται διρὸς» μ. σ. Shaefer. "Id. Εὔρ. Ηλ. 1024. Ξεν. Κύρ. 5, 1, 21 «τῷ νῦν διδότει νέμεται Γωθέντες τείγην» = μέλλονται παρακλάσειν, tradituro. Δημ. 29, 17 «οὐδὲ ἔμοι παραδιμάτως (τὸν παῖδα), παρακλήσεν ἥθελησεν» = οὐδὲ ἔκαν θέτη ήθελον ἔγινε νὰ παρακλάσῃ. τὸν παῖδα, quum traditus essem: συγκαὶ οὕτως ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. Ήρδ. 3. «τὰ (= ᾧ) μὲν Ὄτανης εἶπε τυρκνίδα πατωτο». Θουκ. 3, 18 «Μιτυληναῖοι ἐπὶ Μήθυμναν ὡς προδιδομένην ἐστράτευσαν» = νομίζοντες ὅτι ἡτο ἐτοίκην ἡ παράδοσις, putantes parari proditionem. "Id. Ξεν. ἑλλ. 4, 5, 3. Ἀγ. 2, 11 «ἄς ἐριδομένης τῆς πολεως» = νομίζοντες ὅτι ἡ πόλις ήθελε νὰ παραδοθῇ. "Idίκ δὲ τοῦτο συμβίνει εἰς τὰς μετὰ τὰ κινήσεως σημαντικὰ φύκντα μετοχής. Εὔρ. Ικέτ. 120 «τούτους θανόντας ἥλθορ ἐγαίτωρ πόλιν», Ξεν. ἑλλ. 2, 1, 29 «ἡ Πάρκλος εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπελεσσει ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα». Θουκ. 7, 25 «ἐπεμψάρ εἰς τὰς πόλεις πρέσβεις ἀγγέλλοντας τὴν τοῦ Ηλημαυρίου λῆψιν».

7. Οἱ Ἑλλ. φιλοῦσι νὰ μετακινήσωνται οὕτω τὸν ἐρεστῶτα τῆς δρυστικῆς τῶν κινήσεως σημ. ἔργοιςτων οἵον ἔρχομαι, πορεύομαι, νέομαι ἐπει. καὶ ποιητ., διότι μετὰ τῆς ἐννοίκης τοῦ πορεύεσθαι εἶνε στενῶς συνδεδεμένη καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐρέσεως, τάσεως πρός τι, ὡς τοῦτο συμβίνει καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσαι. οἵον τῇ γερυ. Σ, 136 «ἡθύμεν γάρ τείμαι», 101. 6, 238. Ξεν. Κύρ. 7, 1, 20 «καὶ δι Κύρος, εἰπεν̄ Ἀλλ ἐπὶ γε τούτους ἔγινε αὐτὸς παρέργομαι» = ἔγω αὐτὸς θέλω νὰ πορευθῶ. "Idίκ δὲ παρέμεινεν ἡ μετὰ τοικύτης σημαντικής χρῆστις τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὁρίστη. τοῦ ὁρί. εἶτι ἐν τῷ λωικῷ πεζῷ λόγῳ, καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀττικοῖς, ίδ. Θωμ. Μάκιτ. παράγρ. 190. Ὁ ἐνεστῶς τοῦ ὁρίμ. τούτου ἐν τῇ ἀπαρ. καὶ τῇ μετ. ἔχει τὴν σημαντικήν τοῦ τε ἐνεστῶτος καὶ τοῦ μέλλοντος, (ἐν τῇ δυνατικῇ δὲ γλώσσῃ, εἰ καὶ σπαχίως, καὶ ὁ τῆς ὁρίστη. ἐνεστ. ἔχει τὰς σημαντικὰς ταύτας οἵον, Β, 87 «ἢτε ἔθνες εἴσι μελισσάνων». Α, 415. Φ, 573 κ.τ.λ. δ, 401

«τῆμος ἂρ' ἔξι ἀλῶ; εἶσι γέρων.., ἐκ δ' ἐλθῶν κοιμᾶται»¹⁾. Αἰσχυλ. ἑπτ. 355 «καὶ μὴν ἄναξ ὁδὸς Οἰδίπου τόκος εἰσὶ» μ. σ. Wellerlauer: Εὐμεν. 233 «πρόσειμι δύμα» = adeo· Θεόκρ. 25, 90 «(γέρη), οἵτις τ' ἐν οὐρανῷ εἴσιν» = θὺξ ἔξι πλάνων ταῖς, ευντ. Σπανίως τοῦτο ἐν τῷ πεζῷ οἶν Θουκ. 4, 61 «τοῖς ἔθνεσιν.. ἔχει ἐπίσασιν= ἐπιτίθενται, καὶ θὺξ ἐπέργωνται, aggrediuntur. Πλ. Φιλ. 100, b «ἔρχομαι.. καὶ εἴμι.. καὶ ἔρχομαι». συμπ. 174, b ἐπὶ παρομίαις ὅμως, «ἄγκυθῶν ἐπὶ δοκίτας ἵστοι κύτηματοι ἄγκυθοι»). Α. 426 «καὶ τότε πειτέρι τοι εἴμι Διὸς ποτὶ γχλοβοτές δῶ». Αἰσχυλ. Ηρομ. 325 «εἴμι καὶ πειράσομαι». Εὐρ. Ἐκ 1054 «ἄπειμι κάποιστήσομαι». 1196 «πρὸς τόνδε δὲ εἴμι καὶ λόγοις ἀμείψομαι». Μήδ. 275 «οὖν ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, πρὸν ἣν σε γαίκς τερψύνων ἔξω βάλω¹⁾». Ξεν. Κύρ. 1, 2, 15 «ἴνας σαρέστερον δηλωθῆ πάσσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μηδὲν ἐπάρειμι» = paucis repetant, θὺξ ἐπανακλάσθω ἐν δλίγοις. 3, 3, 30 «οἱ μὲν ἡμέτεροι μᾶλλον θαρρήσαντες ἀπίστου, οἱ πολέμου δὲ τὴν πόλιμην ἰδόντες μᾶλλον γοβηθήσονται καὶ κυριον ἔξιστοι». ίδ. 7, 3, 34. 6, 1, 5 «ἄπειμι.. στρατηγήσω». ζν. 1, 3, 11 «(σκεπτέον), ὅπως ὡς ἀστραλέστατας ἀπίμεροι καὶ ὥπως τὰ ἐπιτίθεταις ἔξιμον». Πλ. Άπολ. 29, ε «οὖν εὐθὺς ἀρήσω αὐτὸν οὐδὲ ἄπειμι, ἀλλ' ἐρήσομαι αὐτὸν καὶ ἔξετάσω καὶ ἐλέγξω». Ο ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ μετοχ. αὐτοῦ. Θουκ. 5, 7 «ἐνδύμιζεν ἀπίειται, ὅτῳ βούληται» = se abitum esse, ὅτι θὺξ ἐπέλθῃ. Πλ. Φιλ. 103, d «καὶ τὸ πῦρ γε αὖ, προσιόντος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ ἡ ἡπεξίεται (= recessurum esse, θὺξ ὑπεξέλθῃ) ἡ ἀπολεῖσθαι». συμπ. 193, a «δικαιογενήσαμεθ καὶ περίμενοι». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 13 «ἐπειτα ἡ Μανύδην παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν πρὸς τὸν ἔνδρον, ἀδεῖτο αὐτῇς ὡς Ἀστυάργης κατελαπεῖν τὸν Κύρον». ίδ. 5, 4, 29. Θουκ. 5, 62. 6 ἐνεστῶς τῆς μετοχ. μετὰ σῆμα. ἐνεστ. Αντιφ. 5, 78. 6, 45.

§. 383. b) Παρατατικός.

1. Ο παρατατικὸς (τῆς διαστικῆς) εἶνε διὰ τὸ παρελθόν, ὅτι ἐνεστῶς διὰ τὸ παρόν. Αμφότεροι οἱ γρόνοι δηλοῦσι πρᾶξιν ἀτέλεστον, ἐτ τῇ ἑαυτῇ ἀρατεῖται ἔτι διατελοῦσαν, καὶ ὁ μὲν ἐρεστῶς τὴν ἐν τῷ παρόντι, ὁ δὲ παρεκτ. τὴν ἐτ τῷ παρελθόντι. Αμφότεροι ἐπὶ τῆς ἐκφράζωσι πρᾶξιν ἀκαριαίαν η διαρχῆ, ὑπολημβανομένων τοῦ τε ἀκριβεῖν, καὶ τοῦ δικροῦς ὡς ὄντων ἐν τῇ ἐκυτῶν ἀραιτέσσι. Οὕτω π. χ. δ παρεκτ. ηστραπτερ δηλῶν καὶ τὴν ἀκριβεῖν ἀστραπήν, καὶ τὴν δικριαῆ, ητοι ηστρα-

1) "Iz. Baumlein Untersuch. über d. Griech. Mod. σελ. 36.

πτερ, ὅτε τῆς οἰκείας ἐξηργήμην, καὶ ηστραπτερ ἀδικλείπων
καὶ ἄνευ δικοπῆς. Ηὐ κυρίως διάρκεια πρόξεως παρελθούσης
δὲν λαμβάνεται πρὸ δρόμου ἐν τῇ γρήσει τοῦ παρατ., ὡς
δὲν λαμβάνεται καὶ ἐν τῇ γρήσει τοῦ ἐνεστ. Β, 785 «μέλις δ'
ῶκα διέπρησσον πεδίοιο». Θουκ. 3, 19 «αἰτίᾳ μετεπέμπετο»
8, 115 «ἐπορεύετο κατὰ τάχυον». Θουκ. 4, 44 «ἀρετώρουν κατὰ
τάχυον»¹⁾. Δέν δύναται ἐπὶ ἔτης νῦν ἐκροξῆσθαι ὁ παρατατ. καθ' ἑκα-
τὸν πρόξειν ἐν τῷ παρελθόντι ἐπαραλυθανομένην, τὸ εἰωθός δηλ.
δηλοῦσαν, ἦδ. §. 386, Σημ. 3. Προσοχὴ δὲ δίδοται μόνον, ἐν τῇ
παρελθούσῃ πρόξεις πρέπη νῦν παρατατῆσθαι ἐν τῇ ἔκυτης ἀραπτύσει,
εὐθὺς δ' ὡς τοῦτο ἦν, πᾶσα παρελθούσα πρόξεις, ἔστω καὶ βραχυ-
τάτης δικρίνεις, πρέπει νῦν ἐξενεργήσθαι δικ τοῦ παρατατικοῦ.

2. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ παρατατικὸς ἐκροξέσθει πρόξειν ἀραπτύσσο-
μένην ἐν τῷ παρελθόντι, καὶ ἐν τῇ ἀραπτύσει ταύτη διαρκοῦ-
σαν τότε ἔτι, ἐπετεῦ, ὅτι μεταχειρίζονται κύτῳν ἐπὶ τῷ περι-
γγαρφῷ καὶ διηγήσεωρ συμβάντωρ ἐν τῷ παρελθόντις ἀλλε-
παλλικῶρ, ἐπὶ ἐκθέσεως τῷρηθῶν καὶ ἐθίμωρ, καθὼς καὶ ἐπὶ
μνείς πρόξεων παρελθούσων, αἵτινες γρητιμεύουσι πρὸς ἐπεκή-
γησιν, διασάφησιν, καὶ ἐπιθεβαῖσιν ἄλλης πρόξεως, καὶ αἱ-
τινες ἐκροξίζουσι παρεπομέρας δευτερεοῖσας περιστάσεις τῆς
πρόξεως ἐκείνης (παρεκτυμέλικτα). Γ, 15 «οἱ δ' ὅτε δὲ
συζεύδονται καὶ ἀλλήλοισιν ἴντες, Τρωτὸν μὲν προμάρτιερ Ἀ-
λεξανδρίος θεοειδῆς.. κύτῳν δὲ δοῦρος δύω. πάλλων Ἀργείων
προκαλέσετο πάντας ἀρίστους». Η, 472· γ, 497. ς, 107 «οἱ
μὲν ἔπειτα πεσσοῖνται προπάρθιμε θυμάρια θυμὸν ἔτερον» κύρικες
δὲ αὐτοῖσι καὶ δέρηροι θεράποντες οἱ μὲν ἄρρενες ἐμισγοῦ ἐνὶ
κρητῆρσι καὶ ὄδωρο, οἱ δὲ αἵτε σπέργονται... τρυπέζες τύλοις καὶ
πρότιθερ, τοὶ δὲ κρέας πολλὰ δατείντο». Ἰδὲ τὴν ὥραν διή-
γησιν παρὰ Δημ. 18, 169. Ξεν. ἀν. 1. 9, 2 «(Κέρος) ἔτι παῖς
ἄνη, ὅτε ἐταδεύετο καὶ σὺν τῷ ἀδελφῷ καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις παι-
σί, πάντων πάντας κράτιστος ἐρούιτετο». ἦδ. 6. 1, 1. Ἀγ. 2, 12
«συμβολάντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῖτο, ἐγάχορτο, ἀπέκτειρο, ἀ-
πέτρησκον». Κύρ. 7. 1, 38 «εὐθὺς ἀρεβόησά τε πάρτες καὶ
προσπεστήτες ἐμάχοντο, ἐάθοντο, ἐωθοῖτο, ἔπαινοι, ἔταιορτο».
ἀν. 4. 8, 28. 2. 6, 21 - 27 τὴν γκρακτηριστικὴν διήγησιν
τοῦ Μένωνος.

ΣΗΜ. 1. Περὶ τῆς διαρροῆς; τοῦ παρατατ. ἀπὸ τοῦ άρρ. ἦδ. §. 386, 3.

3. Πολλάκις τίθεται ὁ παρατατικὸς ἐπὶ πρόξεως τελεοθείσης
ἡδη, καὶ μὴ ἐν τῇ ἔκυτης ἀναπτύξει διατελεύτης, διὸ ὁ παρατ-
ράνεται κείμενος ἀντὶ τοῦ ἀρρίστου. Ηὐ γρῆσις κύτη τοῦ παρατ.
συγχρή εἶνε πρὸ πάντων ἐν τῇ Οὐρη, γλωσσῇ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων.

1) Πλείον. πρᾶγ. ἦδ. II Schmidt doctr. temp 12 σ. 19.

οῖς τὰ αἰρεῖν, βαίρειν, βάλλειν διδόται, ιέραι, ιστάραι, καλεῖν, λείπειν, πέμπειν, πίπτειν, τιθύαι, κ.τ.λ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἐπὶ τῶν λεκτικῶν, προτρεπτικῶν καὶ τῶν ὅμ. ἑρμάτων, τῶν πέμπειν, καὶ πορεύεσθαι οἷον πέμπειν, ἀποστέλλειν, πλεῖν, ἀράγεσθαι κτλ. λέγειν, ἀγγέλλειν, ἀρχεσθαι, καὶ ἄρχεσθαι λόγοι, ἔρωτάν, κελεύειν, παραχειτέοσθαι κτλ.¹⁾. Ἀνάρμοστον, πάντως εἶναι νῦν παραχθείδημεν τοῦτο ὡς ἐναλλαγήν τῶν γρόνων. Οἱ ποιητὴς μεταχειριζόμενος τὸν παράτητον ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ῥηθέντων ὁρμάτων θέλειν καὶ παραστῆσθαι πρὸ ἡμῶν τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον ἐν τῇ τάτε αὐτοῦ θέσει καὶ παταστάσθαι· ή, 304 «ἔστη δέ» ἐν προθύροισι, γόλος δέ μιν ἄγριος ἥψει», Ε, 364 «ἡ δ' ἐξ δίρρον ἔλαιον καὶ ἡλίκια λάζετο γερσίν». ἐνῷ πρότερον ἔθηκε τὸ δάκε, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ μάστιχεν κ.τ.λ., Υ, 82 «βάλλει στήθος παρὰ μαζόν, ἐν δὲ οἱ ἡπατι· πᾶξε θύσιν βέλος». Ρ, 596 «άνικην δὲ Τρώεσσι δίδουν, ἐφόβησε δὲ Ἀγχιούς». Ζ, 231 «θύρας ἔβε... καὶ κάλειν». Ε, 370 «ἡ δ' ἐν γούνκαι πεπτε Διώνης δι· Ἀρροδίτην.. ἡ δ' ἔγκακς ἐλαῖετο θυγατέρων ἦν γειρὶ τέ μιν κατέρεζεν». Ἐν τισιν ὅμως γωνίοις φάνεται καθηρά, διτι ἐπέδρασε τὸ μέτρον οἷον π, 118 «μαῖνον Λαέρτην Ἀρκείσιος μίδην ἐτίκτειν, μοῦνον δ' αἴτ' Οδυσσῆκ πατήρ τέκεν». Οἱ δὲ παράτηται. τῶν ἐν τοῖς τελευτάκις τῶν ῥηθέντων ὁρμάτων ἐξηγεῖται φυσικῶταταὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ λέγειν, προτρέπειν κτλ. ἐθεωρήθη ἀπλῶς ᾧ τι δευτερεύον. Θουκ. 1, 72 πρὸ τῆς δημητρούρικς μὲν «οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιχόδε», μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς δημητρούρικς 79 «τοιχοῦτα δὲ οἱ Ἀθ. εἰπον». Τὸ ἐκδίενε 3, 112. 7, 31. 65, τὸ παρεκελεύετο 2, 90. Ξεν. ἀν. 4. 8, 14 «Ξενοφῶν δὲ ἀπιών ἔλεγε τοῖς στρατιώταις, Ἄνδρες καὶ οἱ Κύρ. 3. 3, 13 «σὺν τούτοις οὖν ὁ Κύρος εἰτελθὼν πρὸς τὸν Κυρ-ζέρην ἥρετο λόγου τοιοῦδε». καὶ τὸ ἥρετο μόνον ἀν. 3, 2, 9. Θουκ. 7, 29 «ἀπέπεμπον». 1, 46 ἐπίλεορ.

4. «Οταν ἡ διὰ τοῦ παρατατικοῦ ἐκρρίζομένη πρᾶξις συνδέηται μετ' ἄλλης ἐν τῷ παρελθόντι ἐπὶ τοῖς καιμένης, τότε δὲ παράτητο. ἐκρρίζει πρᾶξιν, ητίς εἶναι ἡ σύγχρονος τῆς ἄλλης ἐκείνης, ἡ προγενεστέρα ἡ μεταχειρεστέρα αὐτῆς²⁾. Ἐκ τῆς σειρᾶς δὲ μόνον τοῦ λόγου φάνεται, εἰς ποιῶν τῶν τριῶν γρονικῶν τοῦ παρελθόντος σημείων εύρεσκεται ὡς πρὸς τὴν ἄλλην ἐκείνην ἡ διὰ τοῦ παράτητο. ἐκρρίζομένη πρᾶξις πανταχοῦ ὅμως δὲ παρατατικὸς δηλοτὸς τὴν πρᾶξιν ἐν τῷ παρελθόντι ἀναπτυσσομένην,

1) "B. Nügelsbach X. Excurs. εἰ; Ἰλιάδ. δὲν λέγει: ὅμως οὗτος; δρῦδως; λέγων περὶ τῶν τοιούτων παρατ. διτι: ίων: εἰχον διαρκη ἀποτιλέσματα, δημερ δὲν δι-νεται: νῦν διπλάσια ἐν τῷ πράξει, B. Popp. εἰς Θουκ. 1, 119 §. 570 ἔκδ. μεγ., ἐν δὲ τῇ ἴκδ. ἐν Goth. 1, 26.

2) Maetzner εἰς Λυκ. 3. 18. Kahnert εἰς Ξεν. ἀν. 1. 7, 13.

διότι δὲ λαλῶν χωρὶς νὰ ἀποθλέψῃ ποσῶς εἰς τὴν χρονικὴν σχέσιν θεωρεῖ τὴν πρᾶξιν καθ' ἔκυτην ἐν τῇ ἔκυτης ἀναπτύξει. α) Ξεν. ἀν. 1. 1, 1 «ἐπεὶ δὲ ἡσένει Δρεῖν; καὶ ὑπώπτευε τελευτὴν τοῦ βίου, ἐβούλετο τῷ πατέρει ἀμφοτέρῳ παρεῖναι». - β) 6, 398 «οὐ δ' ἄρ' ἔτι δὴν εἴκτ', ἐπεὶ σφισιν ὑπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεῖ», ἔνθι δὲ παρκτ. φέρει τὴν πρᾶξιν ἐνώπιον ἡμῶν, ίδ. ἀριθ. 3. π, 50 «τοῖσιν δ' αὖτειδιν πίνακας παρέθηκε συβάτης ἐπταλέων, καὶ ᾧ τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἐδοντες». Θουκ. 2, 23 «ἀπέστειλκαν τὰς ναῦς, ἀπεργεῖ παρεσκευάζοντο». Ξεν. ἀν. 1. 1, 6 «ἡσαρ αἱ Ἰωνικαὶ Τισσαρέρνους τὸ ἀργαῖον ἐκ βρυσιλέως δεδομέναι, τότε δὲ ἀρεστήκεσκν» = ὁ Τισ. κατεῖχε πλέον τὰς πόλεις, ὅτε εἶχον ἐπαναστατήσθη, διὸ ἡσαρ, erant καὶ οὐχὶ ὑπερσυν. fuerant ίδ. σημ. Kühner. 1. 2, 22 «(Κύρος) εἰδε τὰς σκηνάς, οὗ οἱ Κίλικες ἐρύλαττον» = οἱ Κίλικ. ἐφύλακτον, πρὶν ἡ δ Κύρος ίδη τὰς σκηνὰς αὐτῶν, ubi Cilices excubabant. 1. 10, 1 «οἱ μετὰ Ἀρικίου φεύγουσιν εἰς τὸν σταθμὸν ἔνθεν ὠρμῶντο», ἔνθι δὲ Ξενοφ. μεταχειρίζεται τὸν παρατατ. ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ὅτε οὗτοι φεύγουσιν, καὶ ὅστις χρόνος πρινδήνθεις ἥδη προϋποτίθεται γνωστός, ίδ. σημ. Kühner ἐν τῷ χωρίῳ. 1. 4, 2 «ἐποιεύρκει» 3. 4, 7 «ἐνταῦθι πόλις ἡν ἐρήμην· ὥκουν δὲ αὐτὴν τὸ παλαιὸν Μῆδοι» = κατοικίνην εἶχον αὐτὴν οἱ Μ. τὸ πάλαι· 3. 4, 10. Ἀντιφ. 5, 29 «τὸ πλοῖον ἦκεν, ἐν τῷ ἐπλέομεν», = ὅτε ἐποιοῦμεν τὸν πλοῦν, μ. σημ. Maelzner. - ε) Πλ. Κρίτ. 44, d «εἰ γάρ ὅφελον οἷοί τε εἰναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἔξεργάζεσθαι, ἵνα οἵοι τε ἡσαρ αὖτειδιν ἀργαῖον τὰ μέγιστα» δηλ. ἔξεργάζεσθαι.

5. 'Ο παρατατικὸς φάνεται κείμενος ἐνίστει τὰτὶ τοῦ ἐρεστῶτος, διακρούστης ἔτι καὶ ἐν τῷ παρόντι τῆς δι' αὐτοῦ ἐκφερομένης πρᾶξεως' οὕτω πολλάκις καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ὑδιώματι. 'Ο λαλῶν δημος τότε δὲν λαμβάνει πρὸ δρθεκλημῶν τὴν καὶ ἐν τῷ παρόντι διάκρειν τῆς πρᾶξεως, ἀλλὰ μετατίθησιν ἔκυτὸν ἐν τῷ παρελθόντι, ὅτε ταῦτη ἐγνώριζεν, ἢ ὅτε δὲ λόγος ἡν περὶ αὐτῆς. Π. 29 «σὺ δὲ ἀμήγανος ἐπλευ», δ Πάτροκλος δργισθεὶς ἐπιπλήττει τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὴν ἐπιμονὴν του· μεγάλη λύπη, λέγει, κατέλκει τοὺς Ἀχαιούς, οἱ ἀριστοι τούτων εἰνε πληγωμένοι, σὺ δημως μέρευς ἀκαμπτος, ἀνθ' οὖ λέγει, σὺ δὲ εἰς τοιαύτη λυπηρὰ τῶν Ἀχαιῶν καταστάσει ἐδείκνυσο ἀκαμπτος· ἐγνώριστ δὲ σε ἀκαμπτον ἐν καιρῷ τοῦ δυστυχήματος τούτου· γ, 292 «ἔνθα.. τὰς μὲν (νῆκες) Κρήτην ἐπέλασσεν, ἦχι Κύδωνας ἔραιον». ἔνθ. Κ. κατοικοῦσι Πλ. Κρίτ. 47, d «διαφεροῦμεν ἐκεῖνο καὶ λαβήσαμεν, οἱ τῷ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγέργετο, τῷ δὲ ἀδικῷ ἀπώλλυτο» ἀντὶ τοῦ «οἱ τῷ μὲν δικαίῳ βελτ. γίγνεσθαι, τῷ δὲ ἀδ. ἀπόλλυσθαι ἐλέγετο ἐκάστοτε οφ' ἡμῶν περὶ τῶν τοιούτων δικλεγομένων» μ. σ. Stallb πολ. 406, ε «ἄρ', ἡν

δ' ἐγώ, οὗτοι ήρη τι καύτῳ ἔργον» δύπερ ὁ Stallb. ἐρμηνεύει «οὗτοι ἐστὶν αὐτῷ, ὡς ἀρτί ἐλέγομεν, ἔργον τι». 436, C «εἰσόμεθα, οὗτοι οὐ ταύτων ἦρη, ἀλλὰ πλείω» δηλ. οὗτοι οὐ ταύτων ἐστιν, ὥσπερ φύμεθα. 609 d. Φαιδρ. 230, A «ἄταρ, ὡς ἑταῖρε, μεταξὺ τῶν λόγων, ἢρη οὐ τόδε ἡρη τὸ δένδρον, ἐφ' ὅπερ ἡγεις ἡμᾶς;» μ. σ. Stallb. Ξεν. ἀν. 1. 4, 9 «ἰχθύων, οὓς οἱ Σύροι θεοὺς ἐρήμιζον» μ. σ. Kühner 4. 8, 1 «ἀφίκοντο ἐπὶ τὸν ποταμόν, θεις ὄρες τὴν τε τῶν Μακρώνων χώραν καὶ τὴν τῶν Σκυθιῶν». 2. 4, 12 «ἀφίκοντο πρὸς τὸ Μηδεῖκας κχλούμενον τεῖχος· ἀπεῖχε δὲ Βαθυλάνως οὐ πολὺ». Οὕτω συγχότερον τὸ, ἡρη ἄρα, οὗτον δικνοῖς τις τοὺς ὄφθαλμους ἐκ σφαλερῆς τινος ἰδέας, καὶ καταλήξῃ εἰς τὴν ἴδεαν, οὗτοι πρῆγμά τι ἀλλως πως εἰχε πρότερον, ἢ οὗτοι τὸ εἶχε νομίσησθε ὡς π. 420 «Ἀντίνοος», οὗτοι ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν ἐν δίκαιῳ Ιθάκης μεθ' ὄμιληνκας ἔμμεντος ἀριστον βουλῆς καὶ μύθοισι· σὺ δὲ οὐκ ἄρχο τοῖς ἔησθα» = λέγουσι μὲν, οὗτοι ἡσαὶ ἀριστος, ἡδη δύμως βλέπω ἐκ τῆς πείρας, ἢν ἔκαμψι, οὗτοι δὲν εἰσαὶ, ἡτοι δὲν ἡσα τοιοῦτος (διὸ οὐδὲ ἀκόμη καὶ τώρα εἰσαὶ). ίδ. v. 209. λ. 553 «οὐκ ἄρη ἔμελλες . . λήγεσθαι . . ;» Σορ. Φιλ. 978 «οἴμοις· πέπρχμαι κακπόλωλ· δοῦ ἡρη ἄρα δέ ξυλλαχών με» = δέ οδυσσεὺς λοιπὸν ἡτο (καὶ εἶνε ἔτι καὶ νῦν) δέ ξυλλ., τώρα ἐννοῶ τοῦτο Εὔρ. Μήδ. 703 «ξυγγρωστὰ μέρτη ἄρα ἡρη σε λυπεῖσθαι, γύναι». Πλ. Γοργ. 516, d. «οὐκ ἄρη ἀγαθὸς τὰ πολιτικὰ Περικλῆς ἡρη ἐκ τούτου τοῦ λόγου» = οὐκ ἄρη ἀγαθός ἐστιν ὡς ἐραίτετο¹⁾.

Σημ. 2. Ἐπὶ τῶν ἐξαγγελμάτων τῶν ἀγγέλων τίθεται ὁ παρατατικὸς ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος, διότι ὁ ἀγγελος λαμβάνει πρὸ δημάτων τὸν χρόνον, οἵτε λλαβε τὴν παραγγελίαν. Λορ. Ἀχαρ. 1073 «ἴέναι σ' ἐκ ἐλευσογ. οἱ στρατηγοὶ τῆμερον ταχέως λαβόντες τοὺς λόχους». Ομοίων τι τοῦτο τῷ παρὰ λατίν. παρατατ. ἐν τῇ ἐπιστολογραφίᾳ²⁾.

Σημ. 3. Περὶ μὲν τοῦ παρατατ. τῶν δημάτων νικᾶν, κρατεῖν, ἡτατοι κατ. x.t.l. ιδ. §. 382, 4. b) περὶ δὲ τοῦ παρατ. πράξεως συστοιουμένης ιδ. § 382, 6° περὶ δὲ τοῦ παρατ. ἔδει, ἐχρῆν x.t.l. ιδ. §. 392b.

§. 384. c) Παρακείμενος.

1. «Ο παρακείμενος (τῆς δριστ.) παρίστησιν ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος πρᾶξιν παρελθοῦσαν, δηλοτ δηλ. πρᾶξιν, ἡτοις φαίνεται ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος ὡς τετελεσμένη, ἡτοι ἀνεπνυμένη. Καὶ ἡ μὲν ἐννοια τοῦ τετελεσμένου ἐκφράζεται ἐν τῇ ἐλλ. γλώσσῃ διὰ τοῦ ἀραδιτ. λασιασμοῦ, ἡ δὲ τοῦ παρόντος διὰ τῶν προσωπικῶν καταληγεῖσιν τοῦ ἐγεστῶτος. Καὶ λοιπὸν διὸ τοῦ

1) Stallb εἰς Πλ. Φαιδ. 68, h. πολ. 490 a 603. 2) Malthia II, §. 505, 3.

παρακειμ. ἀναφέρεται παρελθόν τι εἰς τὸ παρὸν τοῦ λέγοντος, καὶ οὕτω συνδέεται τὸ παρελθόν μετὰ τοῦ παρόντος, ἀδιάχρονον ὅμως εἶνε, ἢν ἡ πρᾶξις ἐτελείωσεν ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ λόγου ἢ πολὺ πρότερον, καὶ ἂν, ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, διαρκῇ ἔτι ἐν τῷ παρόντι.

2. 'Ο ἑλλην. παρακείμενος δικρέρει τοῦ τῶν ἀλλών γλωσσῶν, καθ' ὅτι δὲν ἐκφράζει μόνον πρᾶξιν τινα ὡς πρὸς τὸ παρόν τελεσθεῖσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν ὡς ἔτι καὶ νῦν διαρκοῦσσαν κατὰ τὰς ἁντῆς ἐνεργείας καὶ ἀποτελέσματα. "Οπου τοῦτο δὲν ὑπάρχει μεταχειρίζονται οἱ Ἑλλ. τὸν ἀδρ.¹⁾ Ξεν. Κύρ. 2. 1, 18 «τέλος εἰπεν· ἀκήδατε πάντα» = ἔχετε ἀκούσητε καὶ ἥδη γνωρίζετε αὐτά. Πλ. Θεσίτ. 144, b «ἀκήκοα μὲν τοῦνομα, μνημονεύω δὲ οὐ, (δύναταί μέν τις νῦν ἔχει ἀκούσητε καὶ εἰζεύρη ὅνους τι, δὲν τὸ ἐνθυμεῖται ὅμως πάντοτε) Ξεν. ἀν. 1. 2, 5 «Κύρος δὲ ἔχων, οὓς εἰρηκα, ώρμαζτο ἀπὸ Σάρδεων» = οὓς ἔχω εἰπῆν, καὶ οἵτινες μοι εἶναι ἔτι γνωστοί. 3. 4, 38 «ἡ ἀταξία πολλοὺς ἥδη ἀπολάθεκεν», 5. 7, 29 «οἷς ἡμῖν διαπεπράχασσιν οἱ αὐθαίρετοι οὗτοι στρατηγοί, σκέψασθε». ΗΙ πόλις ἔκτισται = εἶναι ἐκτισμένη καὶ σώζεται ἔτι καὶ νῦν, ἐνῷ τὸ ἐκτίσθη σημαντεῖται ἀπλῶς, ὅτι ἐκτίσθη ποτέ, γωρίς νὰ δηλοῖται ὅτι σώζεται ἔτι καὶ νῦν. Φ. 81 «ἡδὸς δέ μοι ἔστιν ἥδε δυωδεκάτη, ὅτι ἐς "Πιλιον εἰλήλουθα" ἔτι ἔχω ἐλθῆναι καὶ ἥδη ἔτι εἰμαζι. Ἡρδ. 7, 130 «οὔρεσι περιεστεράωται πᾶσα Θεσσαλίη». Ξεν. ἀν. 1. 4, 8 «ἀπολελόπασιν ὑμᾶς Εσνίκες· καὶ Πισίων· ἀλλ' εἴ γε μέν τοι ἐπιστάθωσαν, ὅτι οὕτε ἀποδεδράκασιν· οἶδα γάρ, ὅπη οἰχονται· οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γάρ τριήρεις, ὅστε ἐλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον.» 3. 2, 2 «ἡ ἀμφὶ Ἀριατῶν οἱ πρόσθειν σύμμαχοι ὄντες, προδεδώκασιν ἡμᾶς». 10 «ἡμεῖς μὲν ἐμπεδοῦμεν τοὺς τῶν θεῶν ὄρκους, οἱ δὲ πολέμιοι ἐπιορκήκασι τε καὶ τὰς σπονδὰς· καὶ τοὺς ὄρκους λελόκασιν». Κύρ. 1, 3, 18 «οὗτος; (δῆλ. Ἀστυάγης) τῶν ἐν Μήδοις πάντων δεσπότην ἐσυτὸν πεποίηκεν» = ἔχει κακμή ἐσυτὸν δεσπότην. καὶ εἶναι ἔτι δεσπότην. 4. 2, 26 «οὐδένεν ἔστι κερδάλεωτερον τοῦ νικῆν· ὁ γάρ κρατῶν ἔμικ πάντα συνήπαρκε, καὶ τοὺς ἔνδροκς καὶ τὰς γυναικειάς» = ἔχει ἀρπάση (ὁ κρατῶν) πάντα καὶ κατέχει ἔτι καὶ νῦν. Δημ. 27, 64 «οἱ (δῆλ. ἐπίτροποι) καὶ τὴν διατήκην ἡγαρίκασι καὶ τὰς μὲν σφετέρας αὐτῶν οὐσίας ἐκ τῶν ἐπικαρπιῶν διωρήκασι καὶ τὰργαῖκ τῶν ὑπαρχόντων ἐκ τῶν ἐμῶν πολλῶ μείζω πεποιήκασι, τῆς δ' ἐμῆς οὐσίας . . δόλον τὸ κεφάλκιον ἀγηρήκασιν». 2, 15 «ὁ μὲν (Φίλιππος) δέξῃς ἐπιμυεῖ καὶ τοῦτο ἐκήλωκε καὶ προήργηται». Ισ. 8, 19 «ὁ πόλεμος ἀπέντων ὑμᾶς ἀπεστέρηκεν» καὶ γάρ πενε-

1) Εὐιστιγον ἐν τῷ πρώτ. χωρ. σελ. 44.

στέρους πεποίηκε καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπομένειν ἡνάγκασε καὶ πρὸς τοὺς "Ἐλληνας διαβέλληκε καὶ πάντας τρόπους τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς" (= ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ὑποστῶμεν πολλ. κινδ. παρῆλθε, διὸ ἡγάγασεν· οἱ λοιποὶ ὅμως πράξεις μετὰ τὴν ἔκυτῶν τέλεσιν διακροῦσιν ἔτι ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος ὡς πρὸς τὰ ἔκυτῶν ἀποτελέσματ. Ὡς δὲ ἐνεστῶς (§. 382, 3), οὕτω καὶ δὲ παρεκκ. συντάσσεται μετ' ἐπιφήνημάτων τοῦ παρελθόντος. Σοφ. Τρ. 1130 «τέθυηκεν ἀρτίως» (ἀπέθυκεν αὔτη πλέον καὶ εἰνεκράχ).¹⁾ Άντ. 1282).

Σημ. 1. Ηερὶ τοῦ παρακειμένου. τῇ; ὑποτακτ., προστ. καὶ ἀπαρεμφ. ίδ. §. 389, 7. a. c. d.

3. Ἐπειδὴ δὲ παρακειμένος συνάπτει τὸ παρελθόν μετὰ τοῦ παρόντος, συνέβη περὶ Ἐλληνοῦς νὰ μὴ λαμβάνηται πρὸ δρθικλυμῶν ἐν πολλοῖς παρκειμένοις ἡ κυρίως πράξης τῆς τελέσεως, ὅσῳ τὸ ἐκ τῆς τελέσεως προερχόμενογ ἐν τῷ παρόντι ἀποτελεσμα, διὸ μετεχειρίζοντο τούτους, καὶ ἵνα παροκτήσωσι τὴν ἐκ τῆς τελέσεως τῆς ἐνεργείας προελθούσαρ κατάστασιν. Οἱ τοιοῦτοι παρεκκ. (καὶ ὑπερσυντ.) μεταφράζονται εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα κατὰ τρόπον γερμανικὸν καὶ ἀρχ. ἐλλ. καὶ δὲ ἐρεστῶτων (παρατατικῶν) ἄλλων ἥρητων ἐκφράζοντων κατάστασιν προκόπτουσαρ ἐκ τῆς τελέσεως τῆς ἐνεργείας, ἡ περιφροστικῶς ἡ ὡς τὸ πολὺ ἀπλῶς καὶ δὲ ἀσφίστων, ὡς ἀπαντῆσαι καὶ παρὰ τοῖς πολὺ ἀρχιστ. ἡμῶν· οἵον τέθηρκα = δικτελῶ, εἴμαι πλέον νεκρός. Σιμωνίδ. εἰς Ἀνθολ. 7, 251 «οὐδὲ τεθνήσοι θκνόντες» = οἱ ἐν Θερμοπόλαις θκνόντες δὲν εἰνε, κεῖνται νεκροί. Εὐρ. Ἀλκ. 541 «τεθνήσιν οἱ θκνόντες» = νεκροὶ κεῖνται οἱ θκνόντες· κέκτημαι (= ἔχω ἀποκτήση, ἀπέκτησκ ἐμκυτῷ) = κατέχω· οἶδα = εἰτεέρω (ἔχω μάθη, ἔμαθον), εἰτεέρω νῦν ἔγρωκα = γιγνώσκω (ἔχω γνωρίση, ἔγνώρισκ)· μέμημαι = ἐνθυμοῦμαι, εἴμαι μνήμων (ἔχω ἐν τῇ ἐμῇ μνήμῃ memor sum)· κέκλημαι = δονομάζομαι (ἔχω αληθῆ, ἐληθῆν)· τεθαύμακα (ἔχω θαυμάση, ἐθαύμασον ἐν εμκυτῷ) = δικτελῶ ἐν θυμακυτῷ. Ξεν. ἀπομ. 1. 4, 2 «εἰπέ μοι. "Ἔστιν οὕστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίκ;"· ἐνδέδυκα π. χ. χιτῶν (ἐνέδυσκ ἐμκυτὸν χιτῶνα) = φορῶ χιτῶνα, ἐνδύομαι· ίδ. Ἡρδ. 2, 81 βεβούλευμαι (έσκερθην, ἀπεφρόσισα) = εἴμαι τῆς ἰδέας, σκέπτομαι π. χ. τὸ περ. Ἡρδ. 3, 134 στρατεύεσθαι· ἔργωμαι (ἐδυνάμωσκ ἐμκυτὸν, ἔχω δυναμώση) = εἴμαι δυνκτός, ὅγιτις, valeo ὅγικίνω· ἔστηκα (ἔχω στήση, ἔστησκ ἐμκυτόν) = ιστημαι· πέφεκα = εἴμαι γεγενημένος, natus sum, εἴμι· ὡς τὸ γέροντα = εἴμι· ἔγρηγορα (ἥγειρκ ἐμκυτὸν, εἴμαι ἔξυπνος) = οὐλάχττω, δὲν κοιψώμαι· βέηκα, βαίνω, βαδίζω. Α, 37 «κλῆθι με, Ἀργυρότοξ;, δεις χρύ-

1) Kvičala Beitr. z. Krit. u. Erkl des Soph. II σελ. 88.
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σην ἀμφιβέβηκας Κίλλων τε ζαθένην Τενέδοιό τε ἵρι ἀνάσσεις = δόποιος ἔχεις περιέλθη καὶ περιφέρεσαι ἔτι καὶ νῦν περὶ τὴν Χρ. πρὸς ὑπεράσπισιν = ὅστις τὴν προκαστίεις πέποιθα (κατέπεισσε ἐμαυτὸν) = πιστεύω· πέφητα (ἔδειξε ἐμαυτὸν) = φαίνομαι. Πολλῶν δὲ ἡρμάτων ἐνεστώς διαφέρει τοῦ παρακειμένου. κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι δὲ μὲν ἐνεστ. δηλοτε τὴν ἀρχήν, ἐναρξῖν τῆς ἐνεργείας, ἢ ἀπλῶς τὴν ἐνέργειαν, δὲ παρακ. τὴν κατάστασιν, τὴν ἐκ τῆς τελέσεως τῆς ἐνεργείας προελθοῦσαν. Οὕτω τέθηλα (εἴμαι ἐν τῇ ἀκμῇ)=ἀκμάζω, ἐν τοῦ θάλλω=ἀκμάζω· περφέύμαι, δέδοικα=περιῆλθον εἰς φόβον, εἴμαι ἐν φόβῳ, ἐν τῶν φοβοῦμαι, δείδω=φοβοῦμαι· μέμητε ἐπικ. = κεῖται ἐν ἐμοὶ φροντίς, ἐκ τοῦ μέλει=φροντίς ἐστι· κέκηδα=εἴμαι ἔμφροντις, δικτελῶ ἐν φροντίδι, ἐκ τοῦ κήδουμαι = φροντίζω· κεχάρηκα, -ημαι, γέγηθα=εἴμαι ἐν γχρῷ, εὐχροσύνῃ, εὔχρεις, ἐκ τοῦ γαίρω, γηθείω =γχρίσομαι, εὐφράνιομαι· τεθάρρηκα=εἴμαι θυρῆσκέος, ἐκ τοῦ θαρρῶ =θυρῆω, λακμήνω θύραις· διδώμα = εἴμαι λυρουδάστος, ὁς κατάστασις, τὸ δὲ δέλω = ἀναδίδω δισκήν, ὡς παρεργομένη ἐνέργεικ· οὕτω δέδορκα (δέρκομαι)=βλέπω, εἴμαι ἀνικτομυκήτης κέχαρδα (χαρδάρω)=περιέχω, γωράω· γῆγημαι = εἴμαι τῆς ἰδείας, ἔχω τὴν ἰδεῖν (ἴησόμαι = νομίζω). Οὕτω γερόμικα, Ήρδ. 2, 25 «οὕτω τὸν ἥλιον γερόμικα τούτων αἰτιον εἶναι». Ήρδ. ἔργ. 277 «τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δὲ ἀνθεῖσιν ἐν κατῆ». Θουκ. 1, 143 «μᾶλλον περφέύμαι τὰς οἰκείας ἡμῶν ἀμφοτίκας ἢ τὰς τῶν ἐναντίων διενοίξας». Πλ. Φειδρ. 227, δ «ἐπιτεθύμηκα ἀκοῦσκαι» = εἴμαι περίεργος νὺν ἀκού. 236, β «δσπούδακας» = εἴσαι ζηλωτὴς, ἐξηρεθιμένος¹⁾. Προσέτι τὰ ποιητ. βέθριθα, κέκενθα, κεκοτήως κ.τ.λ. Οὕτως ἴδικ οἱ παρακ. τῶν ἁρμάτων τῶν ἐχόντων τὴν ἐννοιαν ἥτουν καὶ φθόγγον, ὃν οἱ ἐνεστῶτες δὲν εἰνε πολὺ εὔχρηστοι· οἷον κέκραγα, λέλακα, κέκλαγγα, (κέκληγα), τέτρυγα, βέθρυχα (βουχόμικα), μέμυκα (μυκάνομι), μέμηκα (μηκάνομι)=κυρτώς κατήντησκ εἰς κρυψήν, μυκηθύν, φωνήν, φθόγγον κ.τ.λ., διὸ φωνῶ πλέον, φέγγομαι, κράζω, κρυψάζω κτλ. Παρακειμένων μάλιστά τινων οἱ ἐνεστῶτες ἢ ἀπωλέσθησκεν ἐντελῶς ἢ παρέμειναν ἐν τῷ ποιητικῷ λόγῳ καὶ ἴδικ τῷ ἐπικῷ, ἢ ἀνέκυψκεν πάλιν παράτοις μτγ., τοιοῦτοι δὲ εἰνε, τὰ οἴδα, ἔοικα, εἴωθα, δέδοικα, δέδια, σέσηρα, τέθηπα, μέμαμερ, μέμορα=εἴμαι τῆς ἰδείας· γέγωρα=φωνῶ· ἄρωγχ=κελεύω· κέληγρα=χάστω (χαίρω παρά μτγν. μόνον) ἔρρηγα ἐπικ. καὶ ποιητ.=φοβοῦμαι, τρέμω (δ ἐνεστ. αὐτοῦ μόνον παρὰ Πινδ. Ν, 5, 50)· κεκαρηώς Ε, 698²⁾ Ρ, 264 «ώς δ' ὅτ.. βέθρυχετ μέγα κῦμα». Δημ. 18, 199 «βοῶν καὶ

1) Περὶ τῆς συγγνῆς γρήγ. τοῦ παρακ. ἐσπούδακας. Lehrs Quaest κτλ. σ. 288. 2) Buttman n H. §. 113. Σημ. 13—14. Lehrs quaeſt. pe. 289

κερχαράως». Ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι παρακείμ. ἔλαθον τὴν φύσιν πάντως τῶν ἐνεστώτων, τίθενται πάντως καὶ ἀντὶ ἐνεστώτων, ἐνεστ. ὅμως ἴστορικῶν οἶον, Σεν. ἑλλ. 7, 1, 41 «Ἐπαχμιών-δας . . ἔγρακε στρατευτέον εἰναι ἐπὶ τὴν Ἀγαθίαν. Πεισίκυ οὖν πειθεὶ προκαταλαβεῖν τὸ «Ονειον», ὅπερ κακῶς μετέβηκον εἰς ἔγρω ἐκστρ.

Σημ. 2. Ηερὶ τῇ; σχέσεως τοῦ παρακ. πρὸ; τὸν ἀδρ. Ἡδ. §. 386, 3. Παρὰ τῶν πολὺ μην. συγγραφέων οὐλῇ σπανίω; ὁ παρακείμενος τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀδρίστου).

4. 'Ο παρακείμ., καὶ δὴ ὅλων τῶν ἐγκλίσεων, τίθεται μετὰ μεγάλης ἐπιτάξεως καὶ ἐπὶ πράξεων μελ. λονσῶν, τοῦ συμβήσομένου ἐκφερομένου μετὰ τοιχύτης βεβηκίσητος καὶ πεποιθήσεως, ὡσεὶ ἡτο πλέον τετελεσμένον²⁾. Τὸ αὐτὸν συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλαις γλωσσαῖς, ὡς τῇ γερμ. καὶ λατιν. οἴον perii, actum est de me, ἐν δὲ τῷ καθ' ἡμῖν ἰδιώματι κείται ἐνίστε ὁ ἀδρ., ὡς ἐγάθηκα, ἀπέθαρα, συνήθως ὅμως ὁ παρακ. περιφραστή. οἴον μὴ ὅμιλῆς, διότι εἰσαι τελειωμένος. Καὶ ὁ ἀδρίστ., ὡς ὁψόμεθ (§. 386, 11), τίθεται ἐπὶ πράξεων μελλουσῶν, πλὴν οὗτος μὲν παρίστησι τὴν μέλλουσαν πράξιν ὡς συμβῆσαν, δὲ παρακ. ὡς διαρκοῦσαρ ἔτι κατὰ τὸ ἑαυτῆς ἀποτέλεσμα. Πότε δὲ ὁ παρακ. τίθεται ἐπὶ μελλουσῶν πράξεων, ἐξάγεται ἐκ τῆς συντάξεως τῆς προτάξεως, ἢ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συνχρέιξς, Ο, 128 «μακινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθορας» = ἐχάθης καὶ εἰσαι πλέον χαμένος = actum est de te. Σοφ. Φιλ. 75 «εἴ με τόξων ἐγκρατῆς αἰσθήσεται, δλωλκ» = ἐχάθης καὶ εἰμι χαμένος, ὡς τὰ perii, interii Αἰ. 896 «οἴχωκ», δλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι». Εὐρ. Ὁρ. 941 «εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτε με, δ νόμος ἀκεταῖ. Ἡλ. 687 «εὶ .. πτῶμα θανάτουμον πεσῆ, τέθρηκα κάγω». Θουκ. 8, 74 «ἴνα ἦν μὴ ὑπακούσωσι, τεθρήκωσι». 4, 23 «εἴρητο, ἐὰν καὶ διτοῦν παρακείθῃ, λειλύθαι τὰς σπονδάξ». 4, 45. 2, 8 «ἐν τούτῳ τε κεκωλύθαι ἐδόκει, ἐκάστω τὰ πράγματα, ὃ μή τις αὐτὸς παρέσται = ἐκαστος ἐνόμιζεν ὅτι ἀπεσοθήθη, θὰ ἀποσοθήθῃ καὶ εἰνε πλέον ἀποκεκρουσμένος δικίνδυνος ἔκει, ὅπου δὲδοις δεῖν θὰ ἥνε παρών, μ. σ. Πόππ. Σεν. ἀν. 1. 8, 12 «καὶ τοῦτο (τὸ στράτευμα) νικῶμεν, πάνθ' ὅμεν πεποίηται». ἀπομν. 1. 2, 21 «ὅταν τῶν νουθετικῶν λόγων ἐπιλάθηται τις, ἐπιλέλησται καὶ ὅν ἡ ψυχὴ πάσχεισκ τῆς σωφροσύνης ἐπεθύμει». Πλ. Φιλ. 80, δ «(ἡ ψυχὴ) ἡ τοιχύτη καὶ οὕτω πεφυκυῖ, ἀπαλλαχτομένη τοῦ σώματος, εἰδὸς διαπεργύσηται καὶ ἀπόλωλεν». οὕτω ἐν τῇ συντάξει τοῦ, τὸ ἐπ' ἔμοι ἵδ. §. 391, 3.

§. 385. d) Ὑπερσυντέλικος.

1. 'Ο ὑπερσυντέλικος (τῆς ὁριστικῆς) δηλοῖ πράξιν ἐν τῷ πα-

1) Lahrs 274. 2) Frising ἐν τῷ ἀνωτ. χωρ. σ. 48.

ρειθόρτι τετελεσμένηρ, διὸ εἰνε διὰ τὸ παρειθόρ, ὅτι εἶνε ὁ παρακ. διὰ τὸ παρόρ. Ἀμφότεροι οἱ χρόνοι οὗτοι δηλοῦσι πρᾶξιν τετελεσμένην, ἀλλ᾽ ὁ μὲν παρακ. ἐν τῷ παρόντι, ὁ δὲ ὑπερο. ἐν τῷ παρειθόρτι. Ἡ ἔννοιας τῆς τελέσεως ἐκφέρεται ἐν ἀμφοτέροις διὰ τοῦ ἀραδιπλασιασμοῦ, ὁ δὲ χρόνος τοῦ μὲν παρόντος ἐν τῷ παρακ. διὰ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων τοῦ ἐρεστάτος, τοῦ δὲ παρειθόντος ἐν τῷ ὑπερσυντ. διὰ τῆς αὐξήσεως καὶ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων τῶν ἴστορικῶν χρόνων.

2. Ὁ Ἑλλ. ὑπερσυντελικος διαχρέει τοῦ ὑπερο. Ἄλλων γλωσσῶν, ὡς καὶ αὐτῆς τῆς λατιν. κυρίως καθ' ὅτι ἐκεῖνος μὲν δηλοῖ πάντοτε πρᾶξιν διαρκοῦσσαν ἔτι ἐν τῷ παρειθόρτι ὡς πρὸς τὰ ἔχυτης ἀποτελέσματα (πρᾶξιν δὴ). τετελεσμένηρ ὡς πρὸς τὰς ἐργαγειας καὶ ἀποτελέσματα αὐτῆς), οὗτος δὲ ὁ τῶν Ἄλλων ὑπερο. δὴλοι πρᾶξιν μόνον, ἥτις εἶνε τετελεσμένη πρὸς Ἄλλης παρειθόντης¹⁾. "Οταν δ' οἱ Ἑλλ. θέλωσι νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἔννοιαν ταύτην τοῦ ὑπερσυντ. τῶν Ἄλλων γλωσσῶν μεταχειρίζονται τὸν ἀριστον., ἐκλαμβάνοντες τὴν ἔννοιαν ταύτην ὡς ἀπλοῦν παρειθόρ, ὅπερ κατὰ κύρον χρῆται τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα. οἵον Εεν. ἀν. 6. 3, 21 «ἐπεὶ δὲ ἐδειπνησαρ τάχιστα, παρηγγέλθη τὰ πυρὸς κατασθεννύναι πάντα» = ἀμαρ δὲ ἐτελείωσαν (εἶχον δὴ. τελειώση) τὸ δεῖπνον. Εἴδομεν δὲ ἐν §. 383, 4, πῶς δύναται νὰ τεθῇ δὲ παρατ. ἀντὶ τοῦ ὑπερσυντ. Ἐπειδὴ δ' ὁ Ἑλλ. ὑπερο. δὲν ἐκφράζει, ὡς ἐν Ἄλλαις γλωσσαῖς καὶ τῇ λατινικῇ αὐτῆς, τὸ παρειθόρ ἀπλῶς, ἀλλὰ τὴν πρᾶξιν διαρκοῦσσαν ὡς πρὸς τὰ ἔχυτης ἀποτελέσματα, οἱ Ἑλλ. μεταχειρίζονται αὐτὸν καθ' ὅτι τὸ πλέον φερμένος, ἡτο δὴ. πλέον πρότ. ἐκεῖ. Διό, ὅταν ἡ διὰ τοῦ ὑπερσυντελικον ἐκφερομένη πρᾶξις συνδέεται μετ' Ἄλλης παρειθόντης, τότε δὲ ὑπερο., ὡς καὶ δὲ παραττατικ. (§. 383, 4), ἐκφράζει πρᾶξιν, ἥτις εἶνε ἡ σύγχρονος τῆς Ἄλλης ἐκείνης, ἡ προγενεστέρη ἡ μεταχειρεστέρη, ἐκ τῆς τοῦ λόγου δὲ μόνον συναφείς νοεῖται, εἰς ποιῶν τῶν τριῶν τοῦ παρειθόντος χρονικ. σημείων ὡς πρὸς τὴν Ἄλλην ἐκείνην εὑρίσκεται ἡ διὰ τοῦ ὑπερο. ἐκφερομένη πρᾶξις. Ἐν πάσαις δὲ ταῖς τρισὶ ταύταις περιπτώσεσιν δὲίκνυσι τὴν πρᾶξιν διαρκοῦσσαν ὡς πρὸς τὰ ἔαυτης ἀποτελέσματα. - a) Εεν. οἰκ. 1, 5 «οἰκος τί δοκεῖ ἡμῖν εἶναι; ἔρχονται οἰκίκη ἦ καὶ δοκεῖ τις ἔξω τῆς οἰκίκης ἐκέκτητο, πάντα τοῦ οἰκου ταῦτα ἔστιν»; = εἰχε ἀντὶ δὲ τοῦ ἔστιν ἡδύνατο νὰ εἴπῃ δ Εεν. καὶ ἦ, ίδ. Breitenb. - b) Θουκ. 4, 2 » Ἀθηναῖτοι ἐς Σικελίαν ἀπέστειλαν Εύρυμέδοντα καὶ Σοφοκλέα. Πυθόδωρος γάρ

1) Fusting ἐν τῷ ἀνωτ. συγγρ. σελ. 50 καὶ 53. Aken Grundz. der Lehre v. Temp. u. Modi §. 7.

ὅ τρίτος ἥδη προαρπῆκτο ἐς Σικελίκν» = ἦτο, εὑρίσκετο ἥδη πρότ. ἐς Σικελ., καὶ ὀλίγ. πωραπατ. «καὶ Πελοποννήσιων αὐτόσε νῆσος ἔξηκοντα παρεπετ.λεύκεσαρ» = εὑρίσκοντο ἐκεῖτε Υπερσ. ὅμοι καὶ ἄρδ. Ἡρδ. 7, 176 «ἔδέδημητο δὲ τετχος (= ἵστατο τότε ἐκτιμένον)... ἐδειμαρ δὲ Φωκέες τὸ τετχος» = ἐκτισαν δέ ποτε condiderant 1, 77 «ἐποιήσατο (= ἐκάμε ποτε fecerat) γάρ καὶ πρὸς "Αμασιν.. συμμαχίην πρότερον ἡπερ πρὸς Λακεδαιμονίους, μεταπεμψάμενος δὲ καὶ Βαθυλανίους (καὶ γάρ πρὸς τούτους αὐτῷ ἐπεπολητο συμμαχίην» = ὑπῆρχε τότε ὑφιστημένη)» - ε) ίδ. τὰ ἐν ἀριθ. 4. πρὸδ. Δὲν δηλοῦται ὅμως καὶ διὰ τοῦ ὑπερσ., ὃς καὶ διὰ τοῦ παρρηκειμ. (§. 384. 1), ἢν δὲ πρᾶξις ἦτο τετελεσμένη ὡς πρὸς ἄλλην πρᾶξιν συγχρόως ἢ πολὺ πρότερον. Ἡρδ. 1, 84 «τότε δὲ δὴ δ αὐτός τε ἀραβείκες καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλοι Περσέων ἀνέθκινον» = αὐτὸς ἀνέθη καὶ ἦτο τότε ἐκεῖ, οἱ δὲ ἄλλοι ἀκολουθοῦντες τῷ παραδείγ. αὐτοῦ ἀνέθκινον (κατεγίνοντο εἰς τὴν ἀνάθ.). ἐκεῖ «Σάρδιες δὲ ἡλώσαρ ὅδε» = ἐκυριεύθησαν, μετὰ δὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ἀλώσεως λέγει «οὗτω δὴ Σάρδιες τε ἡλώσαρ (= εἶχον ἀλωθῆ), καὶ ἡσαν πλέον κυριεύμενοι) καὶ πάν τὸ ἀστυ ἐπορθέετο» (μετὰ τὴν ἀλωσιν ἐπηκολούθει ἡ καταστροφή). Θουκ. 5, 1 «τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους αἱ ἐνιαύσιοι σπονδαὶ διελέλυντο μέχρι Πυθίων» = εἶχον πλέον τότε διελυθῆ καὶ ἔθεωροῦντο διαλελυμέναι: 4, 13 «ταῦτην τὴν ἡμέραν προσθιολὰς ποιησάμενοι ἐπέπαυντο» ίδ. ἐν ἀριθῇ τοῦ 4, 47· 1, 128 «ἔπειμψεν ἐπιστολὴν τὸν Γόγγυλον φέροντα αὐτῷ ἐνεγέργαρπτο δὲ τάδε» = ἡσαν καὶ ἔμενον γεγραμμένα. Ξεν. ἀν. 5· 6, 18 «οὓς παρὰ Κύρου ἔλαθε διχεικούς, διεισεσώκει» = τοὺς εἶχε, τοὺς διετήρει τότε· 5. 2, 3 «ἐν δὲ ἦν χωρίον μητρόπολις αὐτῶν· εἰς τοῦτο πάντες ἐντεργόντες» = εἰς τοῦτο πάντες εἶχον συρρέεσθαι καὶ ἡσαν ἀκόμη ἐκεῖ.

3. Ἐπειδὴ δὲ Ἐλλ. ὑπερσυντελ. δὲν σημαίνει, ὡς δὲ τῆς γερμ. καὶ λατιν. τὸ παρελθόν, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ παρελθόντι πρᾶξιν διερκοῦσσαν ὡς πρὸς τὰ ἔκυρτης ἀνάπτυξιν, δὲ δὲ ὑπερσυντ. διερκοῦσσαν ὡς πρὸς τὰ ἔκυρτης ἀποτελέσματα. Κ, 150 «τὸν δὲ ἔκίγχνον ἐκτὸς ἀπὸ αλισίνης σὺν τεύχεσιν ἀμφὶ δὲ ἑταῖροι εὔδον ὑπὸ κρασὶν δὲ ἔχον ἀσπίδας, ἔγγεια δέ σφιν ὅρθι ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, τῆλε δὲ χαλκὸς λάμπε» = τὰ ἔγγ. ἴσταντο τότε ὅρθια. «Οτι δὲ τῶν ῥημ. τῶν ἔχοντων παρρ. μὲν σημασ. ἐνεστ. οἱ ὑπερσυντέλικοι τίθενται πάντως ἀντὶ παρατατ., εἰνε γνωστὸν ἀρ' ἔκινον. 4. Ἐνίστε ὁ ὑπερσυντέλικος συνδεδεμένος μετὰ πρᾶξεως πρὸ αὐτοῦ γενομένης τίθεται μετὰ τοσαύτης ἐμφάσεως, ὥστε πα-

ριστὴ τὴν δὲ αὐτοῦ δηλουμένην πρᾶξιν ὡς διαρκοῦσαν πλέον ἐν τῷ χρόνῳ ἔκεινῷ κατὰ τὰ ἔχυτῆς ἀποτελέσματα. Ε, 65 «τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμεμρπτε διώκων, βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξῖὸν» = τὸν εἰχεις κατηγόρησην καὶ ἵτο πλέον βεβλημένος, ὅτε τὸν συνελάμβανε· 696 «τὸν δὲ ἔλιπε ψυχὴν, κατὰ δὲ σφθαλμῶν κέχυτ' ἄγλυχον». Ἡρδ. 1, 79 «Κῦρος βουλευόμενος εὔρισκε πρῆγμα οἱ εἰναι (= e re sua esse εἰνε ἔδιον αὐτοῦ) ἐλαύνειν ὡς δύναντο τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις, πρὶν ἢ τὸ δεύτερον ἀλισθῆναι· ὡς δὲ οἱ ταῦτα ἔδοξε, καὶ ἐποίεις κατὰ τάχος· ἐλάστας (= ἐπειδὴ ἥλασε) γάρ τὸν στρατὸν εἰς τὴν Αυδίνην αὐτὸς ἄγγελος Κροίσω ἐληλύθεις» = διότι ἀφοῦ ἥλασε τὸν στρατὸν του εἰς τὴν Λιδ., εἰχεις φθάση πλέον τότε καὶ γίγνεται αὐτὸς οὗτος ἄγγελος τῷ Κροίσ. Θουκ. 4, 47 «ὡς δὲ ἐλήφθησαν ἐλέλυτό τε αἱ σπονδαί, καὶ τοῖς Κερκυραῖοις παρεδέσθοτο οἱ πάντες». Ξεν. ἀπομ. 2· 9, 5 «νομίσας δὲ ὁ Ἀρχέδημος ἀποστροφὴν οἱ τὸν Κρίτωνος οἰκον μάλιστα πειρεῖπεν αὐτὸν· καὶ εὐθὺς τῶν συκοφαντούντων τὸν Κρίτωνα ἀγενήκει πολλὰ ἀδικήματα» μ. σ. Kühner· ἐλλ. 7. 2, 9 «ἐπεὶ δὲ ἔπεικας ἥλετο ὑπείκειν, ταχὺ δὴ πᾶσαν ἀκρόπολις ἔρημος τῶν πολεμίων ἐγεγένητο». Κύρ. 1. 4, 5 «ὡς δὲ οὐκ ἀπεδίδρασκεν (δῆλ. Κῦρος) ἐκ τοῦ ἡσσοσθεῖαι εἰς τὸ μὴ ποιεῖν, δὴσθω, ἀλλ᾽ ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὐθίς βέλτιον ποιεῖν, ταχὺ μὲν εἰς τὸ ἵσον ἀφίκετο τῇ ἴππικῇ τοῖς ἥλιξι, ταχὺ δὲ παρήιει, ταχὺ δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρίᾳ ἀρηλώκει¹⁾ = ταχ. δὲ τὰ ἐφόνευσε καὶ ἥσαν πλέον πεφονευμένα, ἔκειντο νεκρά. Δύναται δὲ νὰ τεθῇ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη καὶ δ ἀδριστος, ὡς ἐν τῷ πρδγ. τούτῳ κεῖται τὸ ἀφίκετο· δηλοῦ ὅμως δ ἀδριστ. τὴν πρᾶξιν ὡς ἀπλῶς παρελθοῦσαν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς διαρκοῦσαν ὡς πρὸς τὰ ἔχυτῆς ἀποτελέσματα.

§. 386. ε) Ἄροιστος.

1. 'Ο ἀδριστος (τῆς δριστικῆς) δηλοῖς ἀπλῶς τὸ παρελθόν, ἃ τε ἐμφαίνων μόνον, ὅτι ἡ πρᾶξις ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἐνῷ τις λέγει, εἶνε παρελθοῦσα, ἐνῷ δὲοι οἱ λοιποὶ χρόνοι δύο τινὰ δηλοῦσι, τὸ χρονικὸν δηλ. διάστημα (παρὸν, παρελθόν, μέλλον) καὶ τὴν ποιότητα τῆς πρᾶξεως (ἀτέλεστον καὶ τετελεσμένον). "Οταν π. χ. λέγω ἐγραψα τὸ γαλλ. j' écrivis, δηλῶ, ὅτι ἡ γραφὴ συνέβη πάλαι ποτὲ ἐν τῷ παρελθόντι· ἐν ὅμως ἡ πρᾶξις τῆς ἐν τῷ παρελθόντι γραφῆς πρέπη νὰ θεωρηθῇ ἀτέλεστος ἢ τετελεσμένη οὐδόλως δηλοῦται διὰ τοῦ ἀρίστου. Δὲν ἐμφαίνε-

1) Fustling ἐν τῷ βηθ. συγγρ. σ. 52. Οὐχὶ δὲ δρῶσις ὁ Ματθίας (Gr. II. §. 505 IV), λέγει, ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις χωρίοις δύναται νὰ τεθῇ ὁ ὑπερο. ἀντὶ τοῦ παρατ. καὶ δορίστου.

τοι δὲ ἐπὶ ἵσης διὰ τοῦ θορίστου, ἐν δευτερευόσῃ προτάσσει δύντος καὶ μετὰ παρωχημένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσσει συνδεδεμένου, ή σχέσις, ἐν τῷ οὐπάρχει ή διὰ τοῦ θορίστου ἐκφερομένη πρᾶξις, πρὸς τὴν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσσει πρᾶξιν· ἡ πρᾶξις δὲ αὕτη δύναται νὰ ἔνε σύγχρονος η προγενεστέρα η μεταγενεστέρα τῆς ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσσει τοῦτο δὲ ἐκ τῆς τοῦ λόγου μόνον συνφείξ; δικιγγώσκεται¹⁾. β. 172 «ῶς οἱ ἐμυθέόμην, ὅτε "Πιον εἰσανέβινον Ἀργεῖον, μετὰ δέ σριν ἔη πολύμητις Ὄδυσσειν».

Θουκ. 1, 102 «οἱ Ἀθηναῖοι εὐθὺς, ἐπεὶ ἀρεχώησαρ, σύμμαχοι ἐγένοντο». Ξεν. ἑλλ. 1, 1, 3 «ἐμάρχοντο, μέχρις οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέπλευσαρ». Ὅταν δὲ ὁ ἄρρ. κῆπται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσσει, τότε ἐκ τῆς σειρᾶς ἐπὶ ἵσης τοῦ λόγου δυνάμεθν νὰ διδώμεν, ἢν η δι' αὐτοῦ δῆλουμένη πρᾶξις ἔναι προγενεστέρα η οὐ τῆς ἄλλης ἔκεινης παρωχημένης πρᾶξεως. Ξεν. ἀν. 3, 1, 4 «οὐ στρατιώτης ὃν συνηκολούθει (Ξενοφῶν), ἀλλὰ Πρόξενος αὐτὸν μετεπέμψατο». ὅπερ σημαίνει η εἶγε καμπι νὰ ἔλθῃ η ἔκαμε νὰ ἔρχηται.

2. Οἱ ἀδρίστοις εἴνε χρόνος ἴστορικος, ὅπερ φάίνεται ἐκ τε τῆς αὐξήσεως καὶ τῶν προσωπικῶν κατεκλίξεων. Ὅτι αἱ ἀδρίστον ἔχουσαι γλάσσαι διὰ τὸ παρελθόν μόνον ἐσχημάτισαν αὐτὸν αἰτιολογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι πρᾶξις πίπτουσα ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος ἐθεωρήθη ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἀνάγκην ὡς πρὸς τὴν ἔκυτης παρέλευσιν· πᾶν ὅτι ισχύει περὶ τοῦ παρόντος, ισχύει ἐπὶ ἵσης καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος. Πρᾶξις ὅμως ἐν τῷ παρελθόντι καιμένη δύναται νὰ νοηθῇ διττῶς· a) ὡς κεχωρισμένη μόνον τοῦ χρόνου τοῦ λέγοντος, καὶ λοιπόν, ὡς ἀ.π.λῶς παρελθοῦσα (ἀδρίστος), b) δὲ λέγων μεταφέρων ἔκυτὸν εἰς τὸ παρελθόν θεωρεῖ ταῦτην ἀπὸ τοῦ χρόνου ἔκεινου ὡς ἀτέλεστον η τετελεσμένη (παρατ. η ὑπερσυντελ.).

3. Οἱ ἀδρίστοις λοιπὸν ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν ποτὲ μὲν πρὸς τοὺς παρωχημένους χρόνους, τὸν παρατατικὸν καὶ ὑπερσυντελικὸν, ποτὲ δὲ πρὸς τὸν παρακείμενον, ἀναφέροντα πρᾶξιν ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος παρελθοῦσαν. Ἐνῷ δὲ μὲν παρατατικὸς δῆλος πρᾶξιν, ητίς ἐν τῷ παρελθόντι εὑρίσκεται ἐν ἀραιτύξει, δὲ δὲ ὑπερσυντελικὸς πρᾶξιν, ητίς ἐν τῷ παρελθόντι ητο τετελεσμένη καὶ διετηρεῖτο ἐτι κατὰ τὰ ἑαυτῆς ἀποτελέσματα, δὲ παρακείμενος πρᾶξιν, ητίς ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος παρίσταται τετελεσμένη καὶ ὑπάρχουσα μετὰ τὴν ἔκυτης τέλεσιν ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, δὲ ἀδρίστος δῆλος ἀπλῶς τὸ παρελθόν, καὶ παρίστηται τὴν πρᾶξιν ἀπλῶς ὡς παρελθοῦσαν η συμβάσαν. "Ἐγραφορ ἐπιστολὴν = κατεγινόμην μὲ τὸν γραφὴν τῆς ἐπιστολῆς· ἐγεγράφειν ἐπιστολὴν = εἶχον τὴν ἐπιστολὴν γεγραμμένην καὶ ή ἐπιστολὴ ἐσώζετο τότε· γέγραφα ἐπιστολὴν = ἔχω τὴν ἐπιστολὴν γεγραμμένην καὶ σώζεται ἔτι· ἐγράψα ἐπιστολὴν σημαίνει μόνον, διτι ή γραφὴ τῆς ἐπιστολῆς συνέβη ποτὲ

ἐν τῷ παρελθόντι, οὐδόλως ὅμως ὑποδηλοῦται, ἀν τὸ πρᾶξις τῆς γραφῆς οὕπω ἐτελέσθη ἢ ἐτελέσθη.

4. Ως ὁ παρατατικὸς δὲν δηλοῖ καθ' ἔκυτὸν τὴν κυρίως διάρκειαν πράξεως τινος ἐν τῷ παρελθόντι κειμένης, ἀλλὰ παρίστησιν αὐτὴν μόνον ὡς πρὸς τὴν ἔκυτην ἀνάπτυξιν, προσέχει δὲ τὸν νοῦν μόνον, ἀν τὸ παρελθόντα πρᾶξις πρέπη νὰ ἔξενεγχθῇ περὶ γραφικῶν, ἤτοι ἐν τῇ ἔκυτης ἀραιπτύξει, καὶ ἐπομένως τότε πᾶσα πρᾶξις καὶ τῆς ἐλαχίστης διαρκείας δύναται νὰ ἔξενεγχθῇ διὰ τοῦ παρατατικοῦ, οὕτω καὶ ὁ ἀδριστος δὲν δηλοῖ καθ' ἔκυτὸν τὴν ἀκαριαίαν πρᾶξιν, διότι πᾶσα παρελθόντα πρᾶξις ἔστω καὶ τῆς μεγίστης διαρκείας ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἀρίστου, ἀρκεταύτη νὰ ἔκφερηται διηγηματικῶς, ἤτοι ὡς ἀπλῶς συμβάσα¹⁾. Ἡρδ. 2, 133 «εἴλιωσαν χρόνον ἐπὶ πολλὸν» 157 «ἡ Ἀζωτος ἀπασέων πολίων ἐπὶ πλεῖστον χρόνον πολιορκουμένη ἀρτέσχε». Θουκ. 1, 18 «ἡ Λακεδελίμων ἐκ παλαιτάτου καὶ εἰρομήθη καὶ δεὶ ἀτυράννευτος ἦτο». 2, 65 «ὅσον χρόνον (Περικλῆς) προστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐξηγεῖτο καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξε» ἐνταῦθι δὲ παρατ. ἐξηγεῖτο ἐπεξηγεῖ τὸ διεφύλαξεν (= μετρίως ἐξηγούμενος διεφύλαξε.). Πλ. Φιλδρ. 227, α «συχνὸν ἔκει διέτρυψα χρόνον». Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ μόνον δύναται νὰ ἕρθῃ, ὅτι ὁ ἀδριστος δηλοῖ τὸ ἀκαριαῖο, ἐφ' ὅσον συνείρει τὰ μερικὰ ἀκαριαῖα πράξεως τινος εἰς μίκη τρόπον τινὰ καὶ μόνην στιγμή²⁾, ἐνῷ ὁ παρατατ. περιγράφει τὴν πρᾶξιν καὶ παρίστησιν αὐτὴν οἰονεὶ πρὸ ἡμῶν ἀναπτυσσομένην.

5. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀδριστος ἐκφράζει τὸ ἀπλῶς συμβάτον πράξεως τινος ἐν τῷ παρελθόντι κειμένης, δηλοῖ ἐπὶ τοὺς συχνότατα καὶ τὸ γερόμενον πράξεως τινος (μεταβολὴν δηλ. καταστάσεως), καὶ μάλιστα οὐ μόνον ἐν τῇ ὀριστικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀπάσχαις ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσιν. Οὕτω λοιπὸν δύναται νὰ τεθῇ ὁ ἀδριστος παντὸς ῥήματος, καταρχὴν ὅμως φάνεται ἡ ὑπὸ τοιαύτην σημασίᾳν χρῆσις τοῦ ἀδριστοῦ ἐν τοῖς ῥήμασιν, ὃν δὲ ἐρεστῶς δηλοῖ καταστασιν' οἷον βασιλεὺω = εἰμὶ βασιλεύεις· ἔβασιλενσα = ἐγενόμην βασιλεύς· βασιλεῦσας = βασιλεὺς γενόμενος, Ἡρδ. 2, 2· μην βασιλέας = regem factum esse ἢ fieri = βασιλέα γενέσθαι· βασιλεῦσαι = regem factum esse ἢ fieri = βασιλέα γενέσθαι 2, 137 «μετὰ δὲ τοῦτον βασιλεῦσαι (regem factum esse = καταστῆναι βασιλέα), ἄνδρας τυφλόν.., ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος ἐλάχει: ἐπ' Αἰγύπτων τὸν Αἰθιόπων βασιλέα» (τὸ δὲ ἐν 2, 127 «βασιλεῦσαι δὲ τὸν Χέοπα Αἰγύπτιον ἐλεγον πεντή κοντα ἔτει» = βασιλέα γιγονέναι regem fuisse). θαρσῶ = ἔχω θάρρος, εἰμι: θαρρόλεος, Ἰλ. α, 92 «καὶ τότε δὴ θάρσης»

1) H. Schmidt doctr. temp. P. 4. σελ. 13. Delfs der Griech. 'Aorist in seinem Verhältnisse zu den übrigen zlf. des Verbs σελ. 11. 21 καὶ 22. - 2) τὸ H. Schmidt der Griech. Aor. 1845 σελ. 9.

= ἔσχε θάρρος, ἐγένετο θαρρότερος· πλούτω = εἰμαι πλούσιος, πλούτης = κατέστην, ἐγενόμην πλούσιος = dives factus Πλ. πολ. 421, d· ἡσυχάζω = εἰμαι ἡσυχος, ἡσυχάσας = ἐγενόμην ἡσυχος Θουκ. 1, 12· σπουδάζω = εἰμαι σπουδαῖος, σπουδάσας = ἀπέθην, ἐγενόμην σπουδαῖος Πλ. συμ. 216, e· φεύγω = εἰμὶ ἐν φυγῇ, φυγάς, ἔφυγος = ἐγενόμην, κατέστην φυγάς, Ξεν. ἄλλ. 5· 4, 44 κ. 48· βουλεύω = εἰμὶ βουλευτής, Ξεν. ἀπομ. 1· 2, 35. βουλεύσας = γενόμενος, κατατάξεις βουλευτής = senator factus 1. 1, 18· ἄρχω = εἰμὶ ἄρχων 2. 2, 13· ἄρχας = ἄρχων αἵρεσθεις magistratus factus, 2. 6, 25. σοῦ στρατηγός αρτος = σοῦ στρατηγοῦ γενομένου (καταστάντος) te duce facto· 3· 5, 1· ἴσχύω = εἰμὶ ἴσχυρός, ἴσχυσας = ἴσχυρός γενόμενος, καταστάξ = potens factus Θουκ. 1, 3 καὶ 9· ἀσθενῶ = εἰμὶ ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀσθετησαὶ = ἀσθενῆ γενέσθαι, Ξεν. Κυρ. 1. 4, 2· «Κῦρος ἡγάσθη αὐτὸν» = Κῦρος κατατλήθη ἀπὸ θυμωσμοῦ πρὸς αὐτὸν, Cyrus ejus admiratione captus est ἀν. 1. 1, 9· ὅργιζομαι = εἰμὶ ἐν δργῇ, δργίλος, θυμώνω, δργισθῆται = περιπεσεῖν ἐν δργῇ, δργίλος γενέσθαι, Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 35. Πλ. Φείδρ. 231, d· «ὅμοιογοῦσι νοσεῖν μᾶλλον ἢ σωρῷονεῖν (σώρῳον; εἶναι;) καὶ εἰδέναι, ὅτι κακῶς φρονοῦσιν (χρονές εἰσιν), ὥστε πῶς άν εὖ φρονησατες (= σώφρονες γενόμενοι, καταστάντες) ταῦτα κακῶς ἔχειν ἡγήσαιτο; (θὰ νομίσωσιν). Οὕτω καὶ τὰ διαροοῦμαι = ἔχω ἐν νῷ, διαροηθῆται = ἀπεράξισκ, ἔλαχον ἀπόρχσιν· δυρηθῆται = γενέσθαι δυνατός· ἔχω = ἔχω, ἔσχος = ἔλαχον, ἀπέκτησκ· δον. λεύω = εἰμὶ δούλος, δον. λεῦσας = δούλος γενέσθαι· ροσῶ = εἰμὶ ἀσθενής, ροσῆσαὶ = περιπεσεῖν εἰς νόσον in morbum incidere. Σοφ. Αἰ. 207 «Αἴτι; θιλερῷ κεῖται χειμῶνι· ροσήσας». Β, 7 «καὶ μιν φωνήσας ἔπειχ πτερόεντα προηγόδα» = ἀφοῦ ἐγένετο ἐν φωνῇ, ὕψωσε τὴν φωνήν. α., 336 «δακρύσασκ προστήδα». Πλὴν ὅτι ἐγένετο ἐν τῷ παρελθόντι, δύναται νὰ δικρῆ ἔτι καὶ ἐν τῷ παρόντι, δὲν ἔκφράζεται δῆμας τοῦτο διὰ τοῦ ἀρεστοῦ, ἀλλὰ κεῖται μόνον ἐν τῇ τοῦ λόγου συναφείχ· οἷον γ., 306 «ἡδη γάρ Πρέξεως γενενέης ἡγθῆρε Κρονίων» = συνέλαβε τὴν ἰδέαν τοῦ ἔχθους, τὸ νὰ ἔξακολουθῇ δὲ τὸ ἔχθος κατὰ τῆς γενεᾶς τοῦ Πρ. καὶ ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος κεῖται πάντως ἐν τῇ συναφείχ τῶν ἐννοιῶν.¹⁾

6. Ἐπειδὴ δὲ ἀριστος παρίστησιν ἀπλῶς πρᾶξιν παρειθοῦσαν ὡς συμβᾶσα, ἔνευ οὐδεμίας ἐτέρως; δευτερευούσης ἐννοίας, διὰ τοῦτο ἀρμοδιώτατος; εἰνεὶ ίδική πρὸς μετήγησιν συμβάντων παρελ-

1) "Id. Sheuerlein Synt. der Gr. Spr. σ. 317, δοτις δῆμας πάνυ διτόπως νομίζει, διτις ὁ ἀδρ. πολλάκις τίθεται καὶ ἐπι πραγμάτων διαρκούντων ἐν τῷ παρόντι, καὶ διτις εἶναι δῆμος; τῷ ἐνεστῶτι" Ιδ. καὶ Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομ. 1. 1, 18 καὶ τοὺς; ἔκειται μηνημονεύσιντας λογίους.

θόντων. Ἡ διήγησις ὅμως είνει διπλῆς φύσεως, ἢ δηλ. ἀπαριθμεῖται πλάνως καὶ ἐπαραλαμβάνει τὰ πράγματα, καὶ τότε τίθεται ὁ ἀδριστος, ὅστις ἐκ τούτου καλεῖται διηγηματικὸς (*tempus narrativum*). Ἡ διηγεῖται ιστορικῶς, περιγράφει δηλ. καὶ ζωγραφίζει αὐτά, διότι ὁ ἀρηγούμενος μεταφέρων ἔχετο εἰς τὸ παρελθόν θεωρεῖ καὶ περιγράφει τὸ ἐν τῷ παρελθόντι συμβόλν ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸ ἀποτελέσματα αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τότε μεταχειρίζεται τὸν παρατατικόν, ὅστις διὰ τοῦτο καλεῖται χρόνος διηγηματικός, περιγραφικός, γραφικός (*tempus descriptivum*). Ιδ. §. 383, 2. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἕλλ. ὑπερσυντελείκος δηλοῖ πρᾶξιν παρελθοῦσαν οὐ μόνον τετελεσμένην, ἀλλὰ καὶ διαρκοῦσσαν ποτε ὡς πρὸς τὰ ἔχεταις ἀποτελέσματα, διὰ τοῦτο δύναται καὶ οὗτος νὰ λέγῃ χρονικήρ περιγραφικόν. Ιδ. §. 385, 3. Σὺν τούτοις δὲ καταλέγεται καὶ ὁ ιστορικὸς ἕτεστώς (*praesens historicum*), δι’ οὗ παρελθόντα συμβόλντα παρίστανται ἐν τῷ παρόντι ἥμιν, καὶ φάνονται πρὸ ἥμιν (§. 382, 2). Διὰ τῆς ἐνκλασῆς ταύτης τῶν χρόνων παρέχεται εἰς τὴν ιστορικὴν ἀρηγήσιν ἡ μεγίστη ζωηρότης τῆς ἐκθέσεως καὶ ὁ λεπτότατος τῆς ἐκφράσεως χρωματισμός: διὰ τῆς τοῦ ἀσρ. δηλ. ἀρηγήσεως κυρίων συμβάτων καὶ πραγμάτων, τῆς τῶν λοιπῶν δὲ χρόνων δικρόδρου δηλώσεως πράξεων δειντερευούσων καὶ παρασυμβατών ἐπιφαίνεται ἐν τῇ ιστορικῇ εἰκόνι φῶς καὶ σκιά. Β; 86 «οἱ δὲ ἐπαρέσησαρ πείθον τότε ποιμένι λαῶν σκηπτοῦγοι βασιλῆες ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί. Ἅντε οὖν εἰσι μελισσάων.., ὡς τῶν ἔθνεα πολλά. ἐστιχάρτο.., μετὰ δὲ σφίσιν "Οσσα δεδήπει δτρύνουσ' ίεναι.., οἱ δὲ ἀγέροντο" τετράχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεραχίζετο γαῖα λαῶν ίζντων, ὅμαδος δ' ἦρ· ἔννεκ δέ σφες κήρυκες βούδωντες ἐρήτυον.., σπουδῆ δ' ἔζετο λαός, ἐρήτυθερ δὲ καθ' ἔδρας πκυτάμενοι κλαχγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγκαλέμνων ἔστη.., τῷ δὲ ἐρειπάμενος ἔπει" Ἀργείοισι μετηῆδα». Ψ, 228 «ἡμος δὲ Ἔωστόρος εἴσοι φύως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, τῆμος πυρρακή ἐμαραίνετο, παιάσατο δὲ φλόξ». Α, 430. α, 106 - 112. "Ιδ. τὴν ὄρκιοτάτην περιγραφὴν τοῦ λοιμοῦ παρὰ Θουκ. 2, 49, ἔνθι τὰ μὲν καθέκαστα καὶ κύρια αὐτοῦ ἐκφέρονται διὰ τοῦ ἀσρ., τὰ δὲ λοιπὰ διὰ τοῦ παρατατικοῦ" Θουκ. 4, 57 «προσπλέόντων τῶν Ἀθηναίων οἱ Αἰγινῆται τὸ τεῖχος ἐκλείπουσιν, ἐς δὲ τὴν ἄνω πόλιν, ἐν ᾧ φύουν, ἀπεχάρισταν· καὶ αὐτοῖς τῶν Λακκεδαιμονίων ὅρμοιρ καὶ, ἡπερ καὶ ἔντετελγεῖται, ἔνυελθεῖται μὲν εἰς τὸ τεῖχος οὐκ ηθέλουσι, ἀλλ' αὐτοῖς κίνδυνος ἐφαίνετο ἐς τὸ τεῖχος κατακλήσθει· ἀναχωρήσαντες δὲ ἐπὶ τὰ μετέωρα ησύχαζον" ἐν τούτῳ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι χωρίσαντες εὐθὺς πάσῃ τῇ στρατιᾷ αἴρονται τὴν Θυρέων καὶ τὴν τε πόλιν κατέκυνσαν καὶ τὰ ἔνθιτα ἐξεπύρησαν». Κ.Τ.Λ. 5, 10 «ξυρέθη τε ἔξηπίνης ἀμφοτέρωθεν τοὺς Ἀθηναίους θυρεύθηκαν, καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον κέρκες αὐτῶν, ὅπερ δὴ καὶ προκεχω-

ρίκει, εὐθὺς ἀποδέχγεν ἔρυγε, καὶ δὲ Βρασίδας ἐπιπεριών τῷ δεξεῖ πότερώσκεται, καὶ πεσόντας αὐτὸν ἀρκντες ἀπήνεγκαν· τὸ δὲ δεξιὸν τῶν Ἀθηναίων ἐμειε μᾶλλον· καὶ δὲ μὲν Κλέων, ὃς τὸ πρῶτον οὐ διενοεῖτο μένειν, εὐθὺς φεύγων καὶ καταληρθεὶς ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ ἀποθηῆσκει κτλ.» Ξεν., Κύρ. 7. 5, 26 «ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐργάθη, ἐπορεύοντο· τῶν δὲ ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθηροι, οἱ δὲ ἐφευγορ, οἱ δὲ ἔλόωρ. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Γαβρύων συνεβόων αὐτοῖς καὶ ιόντες, ἢ ἐδύναρτο, ὃς τάχιστα ἐπὶ τοῖς βασιλείοις ἐγένοντο. Καὶ οἱ μὲν κεκλεισμένας εὑρίσκουσι τὰς πύλας τοῦ βασιλείου, οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς φύλακκας ταχθέντες ἐτεισπίπουσιν αὐτοῖς καὶ εὐθὺς ὡς πολεμίους ἐχρώντο. Ως δὲ κραυγὴ ἐγήγετο, αἰσθόμενοι οἱ ἔνδον τοῦ θορύβου ἐκθέουσι κτλ.» Ξεν. ἀναθ. 7. 5, 9. Ἀγ. 1, 32.

Σημ. 1. "Οταν διὰ τοῦ ἀορ. ἐκφέρωνται ἐν ζωηρῷ ἵκθεσι παρασυμδάματα ἐν ταῖς μερικαῖς αὐτῶν στιγμαῖς καὶ ἀπόψεις καὶ ἐν ταχείᾳ διαδοχῇ, ἡ δῆλη πρᾶξις παρίσταται πρὸ ἡμῶν βεβαίως· ὡς εἰκόν τις· πλὴν ἀλλὰ τὸ γραφικὸν τοῦ δὲν προέρχεται τότε ἐκ τοῦ ἀορίστου, ἀλλὰ κεῖται πάντως ἐν τῇ ζωηρῷ ἀναλήψει· ἡ ἀντιλήψει τῆς διηγήσεως, οὕτω π. χ. Α. 458 «αὐτάρεπειρ' εὗντον καὶ οὐλογίτας προδόλοντο, αὖτέρυσσαν μὲν πρώτα καὶ ἐσφαξαν καὶ ἔδειραν μηροὺς τ' ἐξέτι προν κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν δίπτυχα ποῆσαντες, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἀμοθίτησαν». Ήδ. καὶ τὴν διηγήσιν τοῦ παιδαργαοῦ περὶ τοῦ Θανάτου τοῦ Ὁρέστου ἐν Σοφ. Ηλ. 681. 'Ο παρατατικὸς τοινατίον μεταφέρει ήμας ἐν τῷ πράξι, καὶ ποιεῖ, ἵνα αὐτῇ ἐκτυλιχθῇ τρόπον τινὰ πρὸ ήμων 1).

7. Ἀλίθευαι καὶ κρίσεις καθολικαὶ ἐπὶ πείρχς στηριζόμεναι καθὼς καὶ παιρόμερα πολλάκις ἐρ τῷ παρελθόντι γρωσθέντα ἐκφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος πολλάκις διεὶς τοῦ διηγηματικοῦ ἀορίστου ὡς· τι ἀπλῶς συμβάρ, ὡς τι, ὅπερ ἐν τῷ παρελθόντι συνέβη, τοῦ ἐλλ. ἐν ἀντικειμενικῇ αἰσθήσει ἀντιλαχμόνομένου μιᾶς ἑκάστης συγκεκριμένης περιπτώσεως, ἡς συμμετεῖχον αἱ γενικαὶ ἑκεῖναι ἔννοιαι καὶ τὰ φαινόμενα. 'Ο τοιοῦτος ἀορίστος καλεῖται γρωμολογικός, οὐδόλως δύμως δικρέρει τοῦ διηγηματικοῦ²⁾. 'Η Γερμανικὴ καὶ ἄλλαι· γλῶσσαι μεταχειρίζονται ἀντὶ τούτου τὸν ἐρεστῶτα, διν οὐχ ἥττον καὶ ἡ Ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται καὶ μάλιστα πάντοτε, ὅταν ἐκφέρονται κρίσις ἀπόλυτον κύρος ἔχουσα καθ' ἀπαντας τοὺς αἰῶνας, στηριζομένη ἐπὶ λογικῶν ἀρχῶν ἢ ἐκ τῆς συγκῆς πείρχς καταστᾶσα ἀλήθειαν καθολική,

1) Schimdt d. Gr. Aor. σ. 10. Delff. ἐν τῷ ἁρθ. συγγρ. σ. 23. Schmalf. ἐν τῷ ἁρθ. συγγρ. σ. 106. 2) Ο Κύννερρος δὲν παραδέχεται τὴν γνώμην τοῦ E. Mollers (Philologus 1853 σελ. 113) ἀρνούμενου μὲν τὴν χρονικὴν σημασίαν ἐν τῷ γνωμολογικῷ ἀορίστῳ, παραδεγμένου δύμως τὴν τροπικήν, ἢτοι τὴν τοῦ ἀκαριαίου. Περὶ οὐ πρόδ. K. W. H. Schwallbe ἐν τῷ Magdeb. Progr. 1838. σελ. 14. Stallbau un εἰ; Plat. Phaed. 84, d. πολ. 462, d.

η ὅταν ἔκφέρωνται ἥθη καὶ ἔθιμα δικροῦνται ἔτι ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ λέγοντος· οἶον «ὅτι θυμόποιος θυητός ἐστι» Ἡρδ. 2, 36 «οἱ Αἰγύπτιοι ἀπεισί τὰς τρίχας αὐξάνεσθαι». Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐμπειρικῶν προσέτι γνωμῶν, μη ἔχουσῶν κύρος ἀπόλυτον, τίθεται ὁ ἐνεστ. συχνότατα, ὡς καὶ παρὸς γερμ.· οἶον θ, 329 «κιγάρει τις βραδὺς ἀκύν». Συχνότατα δὲ ἐναλλάσσει ὁ ἀδρ. τῷ ἐρεστ., τῆς μὲν μιᾶς πράξεως δηλουμένης ὡς ἀπλοῦν γεγονός, τῆς δὲ ἐτέρας ὡς δικρούσης ἔτι ἐν τῷ παρόντι τοῦ λέγοντος. N, 300 «τῷ δὲ (Ἀρκί) Φόβος, φίλος υἱός, ἀμφι κρατερὸς καὶ ἀταρβόης, ἐσπετο, ὃστ' ἐφέλησε ταλάρρονά περ πολεμιστήν». P, 177 »αἱεῖ τε Διὸς κρέισσων νόος αἰνιόχοιο, ὡστε καὶ ἀλκιμον ἀνδρας γοθεῖ καὶ ἀρείλετο νίκην ἕκιδνως». 1, 320 «ἐν δὲ ἵη τιμῇ ἡμέν κακὸς ἡδὲ καὶ ἐσθλός κάτθαρ' ὄμβως ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅτε πολλὰ ἐοργώς». N, 245. 300. Πίνδ. Ὄλ. 7, 31 «κί δὲ φρενῶν ταραχῇ παρέπλαγξαν καὶ σοφόν». 12, 10 «πολλὰ δὲ ἀνθρώποις παρὸς γνώμων ἐπεσερ», Εὐρ. Μή. 130 «τὰ δὲ ὑπερβέλλοντ (=nimia ὑπερβολικά) οὐδένειν οὐκιὸν δύναται θυατοῖς· μείζους δὲ ἔτας, ὅταν δραγισθῇ ὀδάμων, οὐκοις ἀπέδωκεν». Ηλ. Μενέξ. 234, ε «πολλαχῆ κινδύνεις (= φαίνεται videtur) κακλὸν εἰναι τὸ ἐν πολέμῳ ἀποινήσκειν· καὶ γάρ ταρπῆς κακλῆς τυγχάρει καὶ ἐξ πένης τις ὅν τελευτήσῃ, καὶ ἐπαίνου αὖ ἔτυχε, καὶ ἐξ φυῖλος ἦ». συμπ. 181, α «ἢ πίνειν ἢ ἀδειν ἢ διαλέγεσθαι οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸν καθ' αὐτὸν οὐδέν, ἀλλ' ἐτῇ πράξει, ὡς ἂν πραγματική, τοιοῦτον ἀπέβη» (=tale venit) 188, b «ὅ μετὰ τῆς ὕδρεως "Ἐρως διέγειτερό τι πολλὰ καὶ ἡδίκησεν". Οὗτο καὶ ἐν τῇ λατιν. τίθεται παρακείμενος· οἶον Hor. Epist. 1. 2, 48 «Non domus et fundus, non aeris acervus et auri aegroto domini deduxit corpore febres non animo curas». Καὶ ἐν συντάξει δὲ μετὰ καθ' ὑποτακτικὴν δευτερευονσῶν προτάσσεων, ἀναφερομένων μόνον εἰς τὸ μέλλον ἢ παρὸν, τίθεται ἐπὶ ἵστης ὁ ἀδρυτός, τοῦ ἐν τῇ δευτερευόντης προτάστης. προεργομένου ὡς ἡδη συμβάρτος προκαταλαμβάνομένου. P, 99 «ὅππότε ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονας φωτὶ μάχεσθαι, ὅν κε θεὸς τιμῇ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη». ο, 411 «ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κατὰς φῦλ' ἀνθρώπων, ἐλύθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδης ζὺν . . κατέπεργεν». 1, 509 «ὅς μέν τ' αἰδέστεται (=αἰδέσηται) κούρος; Διὸς ἀσσον ιούσσει, τὸν δὲ μέγι ὄγησαν καὶ τὸ ἔκλευος (ὡς ἀρ.). εὐχομένοιο». Εὐρ. Μ. 245 «ἀνὴρ δὲ ὅταν τοῖς ἐνδον ἀγθηται ξυνών, ἔξω μοιῶν ἔπαινεις καρδίνικης ζητεῖ». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 2 «κί πλεῖσται πόλεις προστάττουσι τοῖς πολίταις μὴ κλέπτειν, μὴ ἀρπάξειν καὶ τελλεῖ τὰ τοικυῖτας ὥστε ταῦτας· ἦν δέ τις τούτων τι παρακείνη, ζητήσεις αὐτοῖς ἀπέθεσαν». Ηλ. Γοργ. 484, α «ἐξ φύσιν ικανήν γένηται ἔχων ἀνὴρ . . , ἐπανυστὰς ἀρεράη δεσπότης ἡμέτερος ὁ δούλος, καὶ ἐνταῦθι εξέλαυγέ το τῆς φύσεως

δίκαιον». Ξεν. Οἰκ. 10, 8. Δημ., 2, 9 «ὅταν ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὥσπερ οὗτος (Φίλιππος), ισχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφρεσις καὶ μικρὸν πτερῖται ἀπεγαίτισ καὶ διέλυσε». ἔκει 21 «οὗτος καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἣν ἔξω πολεμῶσι, ἀφονῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστιν, ἐπειδὴν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλκνή, πάντα ἐποίησεν ἄκρηλα». Καὶ ἐπὶ διηγήσεως πραγμάτων μὴ ἐκ τῆς πείρας εἰλημμένων, ἀλλ' ἐκ τῆς φυντασίας, δὲ Ἐλλην μεταχειρίζεται τὸν ἀδριστον, ἵνα ταῦτα καταστήσῃ αἰσθητὰ καὶ κατέδηλα. Οὕτω π. χ. δ Πλάτων ἐν τῷ μύθῳ περὶ Ιδεῶν Φιλό. 247, ε «(ἡ τῶν θεῶν ψυχὴ) τὰ δύντα δύντας θεασκρένην καὶ ἑστιαθεῖται, δύσσει πάλιν εἰς τὸ εἴσω τοῦ οὐρκνοῦ, οἷακαδὲ ἡλθεῖ» ἐλθούσης δὲ αὐτῆς δὲ ἡνίοχος πρὸς τὴν φάτνην τοὺς ἴππους στήσας παρέβαλεν ἀμφρούσιν τε καὶ ἐπ' αὐτῇ νέκταρ ἐπότισε». Ἡδ. 248, α, καὶ τὴν ὁραίνων περιγραφὴν τοῦ Ἔρωτος ἐν §. 250. «Οταν μετὰ τοιοῦτον ἀδριστον ἐπηται παρατατικός, τότε χρησιμεύει οὗτος καὶ εἰς τὸ νὰ προσδιορίσῃ ὁπωδήποτε ἀκριβεστερον τὸ διὰ τοῦ ἀκρίστου ἐξενηγεγένεν γεγονός. Δημ. 27, 65 «ὑμεῖς (δηλ. οἱ δικασταί) οὐδὲ τῶν εἰς ὑμᾶς ἀμφρτκνόντων, ὅταν τινὸς καταψήφισησθε, οὐ πάντα τὰ δύντα ἀρελλεσθε, ἀλλ' ἡ γυναῖκας ἡ παιδὶς αὐτῶν ἐλεήσαντες μέρος τι κάκεινοις ὑπελείπετε».

8. Διὸ τίθεται δὲ ἀδριστος ἐν τῇ ποιήσει πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν παραβολῶν, ἐφ' ὧν ἀλλκαι γλῶσσα. τιθέσαι τὸν ἐνεστ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ παραβολὴι σκοπούσιν, ἵνα συμβάντι τι αἰσθητὸν, παραστήσωτι καὶ κατέδηλον αὐτὸν καταστήσωσι, πρέπει νὰ περιέχωσι πράγματα γνωστὰ καὶ ἐπὶ συχνῆς πείρας στηριζόμενα. Γ, 33-6 «ώς δὲ τίς τε δράκοντας ίδων παλίνορφος ἀπέστη οὔρεος ἐν βάστης, ὑπὸ τε τρόμους ἐλλειθε γυνεῖ, ἀψ τὸ ἀκρώρησεν ὡχρός τέ μιν εἶλεν παρειάς· Ὡς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων (δηλ. δ Πάρις)». Π, 482 «ἥριπε δ', ως δὲ τις δρῦς ἥριπεν». Η, 4. Ο, 271. Π, 487. 489. Θεόκρ. 13, 61 «ώς δὲ ὁ πόλκ' ἡγένειος.. λεῖ; ἐσκακούσας νεθρῶ φθεγχαμένας.. ἔξ εὐνᾶς ἐσπευσεν ἔτοιμοτάτκεν ἐπὶ δεῖται. Ἡρκαλένς τοιοῦτος.. πατέρας ποθῶν δεδόνκτο». Ἀδριστος σὺν ἐνεστ. Λ, 558-562. ἡ Ἐνεστῶς σὺν ἀδριστώ Λ, 62. Ν, 298.

Σημ. 2. Ο παρατατικός (καὶ ὑπερσυτ.) δὲν ἀπαντᾷ ἐν ταῖς παραδοσίαις, ἐπίδης ἐν τῷ σημασίᾳ τοῦ δρούστου ἀματε καὶ παρατ. οἷον τὸ ἦν Ο, 274· ἔχρεις, ε. 396· ἐπίχρεον Π, 352. Διὰ τοῦτο ὅρθω; ήπ' Ἀριστάρχου ἀνεγνώσθη ἐν λ, 549. Ο, 272 ἐσσεύντο, ἀντὶ ἐσσεύντο. Τὸ ἐν Δ, 483 πεφύκη, ἀντὶ περίκει, καθ' Hermanno opusc. 2, σ. 43· οὕτω καὶ ἐν Ρ, 435 ἐστήκη, ἀντὶ ἐστήκει· τὸ δὲ ἐν Π, 633 ἡ κατὰ Vind. ἀναγνωστέον δρωρεν, ἡ μετά Bekker δρώρη, ἀντὶ δρώρει, ἔνθα δ ὑπερσ. = παρατ. οὕτω καὶ ἐν Μ, 156 κατὰ Bekker ἀναγνωστ. «νιφάδες δι' ὧν; πιπτον; ἀντὶ ως». Καὶ δὲ μέλλων δὲν είναι εὔχρηστος ἐπὶ τῶν παραβολῶν, ἐπειδὴ αὖταις χρησιμεύσουσι, πρὸς ἐπεξήγησιν, καὶ δύνανται διὰ τοῦτο νὰ ἀνανεύθωσιν εἰς πράγματα πα-

ρόντα μόνον καὶ παρελθόντας διὸ γραπτίον τὸ ἐν Β, 305 κινήσαι, κινήσῃ καὶ¹⁾ Ἐρμ., καὶ τὸ ἐν Κ, 183 δυσωργήσονται, δυσωργήσωσι (Υδ. Spitzm.), καὶ τὸ ἐν ε, 583 τινάξαι, τινάξῃ μετὰ Bekk.1). Πίνδ. 7, 3 δωρήσηται, ἀντὶ τοῦ δωρῆσεται. Περὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐν ταῖς παραβολαῖς Νδ. §. 309, 5.

Σημ. 3. Ηδέα, διεύδροιστος ἵερράξει: ἐν ταῖς καταλεγθεῖσαις, ἐν τοῖς ἀριθ. 7 ταῖς 8, περιπτώσεσιν τὸ θεράπητον ἡ ἐπαναληπτική, τὸ εἰωθός καὶ τὴν διάρκειαν, ἡ δέσις αὗτη ἀντιφέρει πρὸς τὸν γραφατήρα τοῦ γράφου τούτου. Η ἔννοια αὗτη δὲν δύνεται καθ' ἕνατην νόηλωθή δι' οὐδενὸς γράφου, πολλῷ δὲ μᾶλλον δὲν τοῦ διάρκειαν, ἐκφέρεται: ὅμως δὲ διότιν λέξεων οἷον τοῦ φίλειν, ἐθέλειν, εἰωθέντι, τῶν ἐπιθημάτων πολλάκις. δεῖ, ἡ δύναται νὰ κηται καὶ ἐν τῷ θηλῇ τοῦ λόγου συναρτήσει. Ήρδ. 3, 82 ἔνθι ἴναλλάξει: τὸ φίλειν πρὸς τὸν ἐνεστώτα καὶ δέσιτον «Ἐν θηλιγράφῳ .. ἔχθις θειαὶ γυναὶ φιλέεις ἔγγιγνεθαι» αὐτὸς; γάρ ἔκστος; βουλόμενος; κορυφαῖς; εἰναι: . . ἐς ἔχθις μεγάλα ἀλλήλαις: ἀπικνέντας; ἢξ δύνασταις; ἐν δὲ τοῖς στασίων φόνος, ἐκ δὲ τοῦ φόνου ἀπέδην ἐς μουναρχίην καὶ ἐν τούτῳ διέδεξε (=apparuit ἐφίνη), διηρήτη τοῦτο ἄριστον». Οὐαν δὲ ἡ διὰ τοῦ διάρκειαν ἔξενεγκέντας περίτην νόηλωθή δι' ἐπαναληπθεῖσαν διαφράγμα, πρίπτει νόη προστιθεμόντων αὐτῷ λέξις ἔχουσα: τὴν σημασίαν ταῦτην, δὲν γίγνεται τοῦτο δηλον ἐν τῇ: δῆλος τοῦ λόγου συναρχίης οἷον Ξεν. ἀπομ. 2, 4, 7 «πολλάκις, ἡ πρὸς αὐτὸν τοῦ οὐκ ἐπιφράζετο, ταῦτα δὲ φίλοις πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν» Νδ. καὶ τὰ ἐν τῷ ἁρπ. 4 πρότῃ: ἡ, ὅπερ τολλάξιστον ἐν τῷ ἀρχαίῳ μόνον καὶ νέψι λουτῆ διαλέκτῳ συμβινέει, λαμβάνει ὁ δέροιστος τὴν καλουμένην ἐπαναληπτικὴν κατάληξιν σκον, σκόμην (Υδ. §. 215), ὅμοιόν τοι συμβινεῖ καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ: οὐ μήν ἀλλὰ καὶ σὺν τῇ προσλήψει τῶν καταληγμάτων τούτων ἀρμέτερος οὐ γράφοις: οὗτοι διατηροῦσι τὸν πρώτον αὐτῶν γραφατήρα, τοῦ μὲν ἐπαναληπτικοῦ δορ, δηλοῦστος: συμβάντι ἐπαναληπθεῖν, τοῦ δὲ ἐπαναληπτικοῦ προχτ. πρεξῖν ἐπαναληπθεῖσαν, διὸ πρὸς τὴν ἴσωτης: ἀνάπτεσιν, καὶ ἀποτίθεσμα Β, 198 «Ὄν δ' αὖ δημον τ' ἄνδρας οὗτοι βοσκούνται τὸν ἐπιφύτων, τὸν σκήπτηρον ἐλάχισσασκε δροσικήσασκε τε μάθοες» 271 «οὐδὲ τις εἴπεσκεν ιδὼν ἐς πλησίους ἀλλοιον» τ, 70 «οἶκον.. ἔντονος οὐλίουν ἀφεινει καὶ πολλάκις δέσκον διλήτηρ 1, 331 «τίον ἐκ πατέον (πολίν) καιρούλιον πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἐξήλικην καὶ πάντα φέσαιν 'Αγαμέμνον δέσκον.. . ὁ δὲ .. δεξιμένος διεπιστεύει τοῦ σάκεστο, πολλὰ ἔγγεσκεν» Γ, 388 «μάλιστα δὲ μη φιλέεσκεν» μ, 355 «οὐ γαρ τῇδε νέος .. βοσκίσκονθ» ἔλειπε: καλλιτελεῖσθαι: Ήρδ. 3, 110 «ἡ γυνὴ τοῦ Ἰ.τρεψίν νεος: φοιτέουσας ἐπὶ τῇ θύρᾳ τοῦ βασιλίους κλείσκεις καὶ ὀδυρέσκετο: ποιεῦσα δὲ δει τωλτὸ τοῦτον Δαρείον ἔπειτε οἰκτεῖρι μινε» 117 «ἐκ δὴ οὐρος: τούτου διεπιστεύεις μέγες» οὗτος πρότερον μὲν ἔρδεσκε τῇδε γάρδεις = εἴκως διδύμενος τὴν γάρδαν, ἥδεννυτο: όμως καὶ ἔτη, καὶ ἡ μή, ἔχουν θύωρα δὲν ἐπίτικες τὴν γάρδαν.

Σημ. 4. «Ἐτι δὲ μᾶλλον ὅρθη δὲν εἶναι ἡ γνώμη τῶν ἀποδιδόντων εἰς τὸ ἀριστον τὴν σημασίαν τοῦ δύνατοῦ: Δημ. 1, 11 «ποιεῖσθαι προσομοιώδεις: εἰριτό τις» ἔντυπον οὗτοις ἥδεννυτο νὰ τεθῇ, ἔροιτο ἂν τις: ἀλλ' ἐξήτικε ἐκφέρει: ἐν τῷ ἁρπῃ τοῦ λόγου του τὴν δυνατήν ἔτι ἤριτησαι δις: ἥδε συμβάσσασιν. Θεόπερ. 2, 137 «οὖν δὲ κακτι; μανίας καὶ παρθίνον ἐν θελάσματο καὶ

1) Hermann ad Uig. p. 911.

νύμφαν ἐφόδησαν (δηλ. δὲ Μέρως) διὸ σημαίνει δύναται νὰ ἐκφοδίζῃ, ἀλλ᾽ ἐξεφόδησε, ἐκφοδίζει, οὐδὲ exagitare potest, ἀλλ᾽ exagitavit ή exagitat, δηλ. ποιητής ἐν ζωηρῷ ἀντιλόγῳ φαντάζεται ως συμβόν ήδη τὸ δυνάμενον νὰ συμβῇ).

9. Ωρίκια πις γρῆσις τοῦ ἀριστου ἐν τῇ ποιησει συμβούνουσα, συγνοτάτη μὲν παρὸ τοῖς τραχικοῖς, σπανίκις δὲ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰνεὶ ἡ ἐπομένη²⁾. Διακρίνομεν δηλ. τρεῖς περιπτώσεις, καὶ ἐν ἀπόστοις ταύταις ὑπάρχει: ἔμφροσις τις, ητοις ὅμως δὲν κετταῖ, ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀριστου, ἀλλὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι γνώμη εἰς τὸ παρὸν ἀνικρεφομένη ἐκρέρεται ως ήδη συμβόσας ἡ γενομένη¹⁾ α) ἐν τῷ δικλόγῳ τῷ μεταξὺ δύο προσώπων, ιδίᾳ δὲ ἐν τῇ ταχείᾳ τοῦ λόγου ἐνκλήσγη, ἐπὶ τῇ ἐκρέρεται τοῦ ἐνὸς προσώπου περὶ τοῦ ἑτέρου, ἐκρέρεται διὰ τοῦ ἀριστου γνώμη εἰς τὸ παρὸν ἀνικρεφομένη ώς ήδη ἐσχηματισμένη, τετελεσμένη πλέον. Ἐνῷ τὸ ἐν πρόσωπον ἐξέρερε τὴν γνώμην αὐτοῦ περὶ τινος, τὸ ἑτερον εἰχε πλέον μορφωσι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὴν περὶ τούτου κερδιν του. Η τοικύτη ἐκρέρεται συμβούνει ώς τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν σφρόδρων ψυχικῶν ὄρμων. Ή γερμ. γλώσσας μεταρράξει τὸν τοιοῦτον ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ἐνεστ., ἀτελῶς πως, ποτὲ δὲ περιφράστικας, τὸ δὲ ἡμέτερον ιδίωμα μιεράλκειν ἔτι τὸν τοιοῦτον ἀόριστον, ἐνίστε δύμως τίθησι καὶ τὸν ἐνεστ. P. 173 ἔμπλεως πάχθους ἀποκρίνεται ὁ Ἐκτωρ εἰς τὸν Γλαῦκον, σὲ ὑπελάχμανον ώς τὸν συνετώτατον τῶν Λυκίων «νῦν δέ σευ ἀροσάμην πάγκυρο φρένας» = τῷσαχ ἀριστοῦ σὲ ἥκουστας ακτηγορῶ σου πολὺ τὰς φρένας. Ή ιδέας αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἐκτωρ. εἰχε πλέον σχηματισθῆ, ὅτε ὁ Γλαῦκος ἀκόμη ὠμίλει, καὶ ώς τοικύτη ήδη ὅπ' αὐτοῦ ἐκρέρεται. Αἰσχυλ. Χονρ. 874 ἡ Κλυταιμνήστρας ἀποκρινομένη εἰς τὰς λέξεις τοῦ ὑπηρέτου «τὸν ζῶντας κακίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω» λέγει οὐδὲ πόδιοι ακτηληρίθεισκ «οἱ ἕγω ἔντηκα τοῦπος ἐξ αἰνητικάτων» = ἄγη! ἐνόητη τὴν σηματίκην τῆς λέξεως (δηλ. ἔμπα τὴν λέξιν ἥκουσε καὶ ἀμέσως πλέον ἐνόητα τὴν σηματίκην τῆς). Οὔτω Σοφ. Ἡλ. 1479 «οἶμος ἔντηκα τοῦπος». Εὔρ. Ἡλ. 644. Σοφ. Φιλ. 1289 δὲ Νεοπτ. ἀποκρίνεται εἰς τὰς λέξεις τοῦ Φιλοκτήτου, «πῶς εἶπας; ἀρχ δεύτερον δολούμεθα;», δηγθεὶς ἐσωτερικῶς, «ἀπώμοσθάγνιν Ζηνὸς ὑψίστου σέδεζε» = πρὸς Διὸς δὲν ἐκκαμψ τοιοῦτον δόλον, εὐθὺς δηλ. ώς ἥκουσεν δὲ Νεοπτ. τὰς λέξεις ἐκείνεις τοῦ Φιλ. καὶ ἀμέσως συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ παρακῆῃ τὸν δρόμον του. Εὔρ. Ὁρ. 1517 «κατώμοσα». Συγνότατη τίθενται οὕτω τὰ ἥρεσα, ἀπήρεσα (= ἐπικινῶ) Σοφ. Ἡλ. 1322 δὲ Ὁρέστ. λέγει τῇ Ἰλέαν. «σιγῆν ἐπήρεσα» = ἐπειδὴ δὲ Ὁρ. ἥκουσεν, ὅτι

1) Dölff ἐν τῷ δημ. συγγρ. σ. 15. 2) Hermann ad Vig 162 σ. 746. E. Moller Ztschr. f. Alterthumswiss. 1846 σ. 1065, πρὸς δὲν κατὰ τοῦτο μένον δὲν συμφωνῶ, καθότι παραδέχεται ώς γενικὴν ἀρχὴν, διει πάντες οἱ χρονικοὶ προσδιορισμοὶ ἔχουσι καταγωγὴν τροπικήν.

έξηρχετο τις της οἰκίας, ὅτε ἡ Ἡλ. ὥμιλεις διὸ ἡ πρὸς σιγὴν παρακλήσεως ἐκρέθεται ὡς συμβέβη πλέον. Εὐρ. Ιφ. T. 1023 ὁ Ὁρ. τῇ Ιστιγ. «ἔριον» θει τύραννον διολέσται δυνάμεις ἔν ; Ιφ. δεινὸν τόδι εἴπει, ζευσοφορεῖ ἐπήλυτος. Ὁρ. ξλλ. εἰς τὰς σώσεις κακόμε, κινδύνουετον. Ιφ. οὐκ ἔν δυνατόνην, τὸ δὲ πρόθυμον γῆρασα = τὴν προθυμίαν του ὅμως εὐθύς, ὡς τὰ τελευταῖς ταῦτα ἤκουουσα, ἐπήνεστ, ἐπεινῶ. Εὐρ. Μήδ. 707. Ιφ. αὐλ. 655. Ἀλκ. 1095. - Συγγάννις ἐν τῷ δικλόγῳ τίθεται ὁ αὔριστος, δέται δὲ λκλῶν παραδέχηται τὰς ίδεις; τοῦ ξλλου ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ προΐη εἰς ξλλο τι σημαντικώτερον. Σοφ. Αλ. 536 ὁ Αἰ. ἀποκλίνεται εἰς τὴν Τέκμηστον θέλουσαν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Ἐμβοτάκου, φρέσούμενος μὴ κατη τὸν στερήσῃ τοῦ μίοντον «ἐπήρεσα ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἦν ἔθου» = ἔχει κακλῶς, τὸ ἔργον καὶ τὴν πρόν. του ἐπήνεστ, καὶ ἐπεινῶ πλέον. Εὐρ. Ιφ. αὐλ. 440. Τρ. 53. Ἡλ. 622 «προσηκάμην τὸ ἑρήσεν» = ἔχει κακλῶς, μοὶ ἔρεσε πλέον τὸ ἑρήσεν· 668 «ἀδεξάμην τὸ ἑρήσεν» = ἔχει κακλῶς παραδέχηην πλέον τὸν ἑρήσεν καὶ τὸ παραδέχομαι. Ἡλ. 330 «λόγους ἐθεέλαμα». - b) Ἐκρέθεται προσέτι πολλάκις διὰ τοῦ αἱρίστου ἐν τῷ δικλόγῳ, ἐπὶ τῇ δηλώσει τοῦ ἐνός προσώπου περὶ τοῦ ἔπειρου, ἡ διεγείθετον ἐκ τούτου ἐν τῷ δευτ. τούτ. προσ. γύνηκη ὄργη. Οἱ ξριστοὶ δηλοῦνται ἐνταῦθι ὡς καὶ πολλάκις (χριθ. 5.) συμβάσαντες. ὁρμήν, ἡ ὁρμή ὅμως κατη διηγέρθη ἐκ τῶν ἑρήσεισῶν λέξεων, διὸ καὶ συνέβη ὁ τοιωτος ἀδρ. μεταρράξεται ἐπὶ ἵσης ὑπὸ τῶν γερυκων. διὸ ἐνεστ., ἐλλειπτικῶς πως, ὁρμήμων δὲ διὸ ἀσφίστου ἡ ἐνεστ. Σοφ. Φιλ. 1314 ὁ Νεοπτ. λέγει τῷ Φιλοκτ. ἐπεινέσκοντι τὸν πατέρον κατη τὸν «ἥσθητο πατέρον τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε» = ὁρμήν δηλοῦνται κατετέληθην, καὶ γάρ οὐκούσων, ὅτι σὺ ἐπειν. τὸν πατέρον γου, laetitia captus sum. Έπὶ ιστης Ἀρρ. νερ. 174. ιππ. 69b «ἥσθητο πατέρον, ἐγέλασα ψολοκομπίκις, ἀπεπιδύμησα μάθεων, περιεκύκκασα». Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ, Λουκ. 9ε. διάλ. 16, 2 «έγέλασα ὡς ληπτοῦ» = ἐκ τῶν λόγων σου ἐγέλασκε καὶ γελῶ. Εὐρ. ικέτ. 1161 «έκλανσα τόδε καλέωρ ἔπος στυγνότετον· ἔθιγε μου φρενῶν». Εξ. 1276, Πολυμ. «καὶ σὴν γ' ἀνάγκη πατέλην Κατσάνδρου θυνεῖ». Εξ. ἀπέπτυσα = ἀποστροφὴ κατέλαβε με καὶ μὲ κατέγειτε ἐκ τῶν λέξεων σου τούτων. Ιφ. αὐλ. 874. Ιφ. T. 1161. Ιφ. αὐλ. 469 «αλγῶ κατφέται», ὡς γυναικεῖς δεῖται. κατεπτέτενειν» = κατέλαβε με καὶ μὲ κατέγειτε οἴκτος. Ἡλ. 248 «ψῆμαξι ἀδελφῶν σόν». (Καὶ ἐν τῇ διηγήστει, Εὐρ. Μήδ. 791 «ψῆμαξα δ' οἶσιν ἔργον ἔστι ἐργαστέον. τέκνον γάρ κατακτενῶ» = κατέλαβε με οἰκιώγη, καὶ οἰκιώζω σκεπτομένην, ὅτι θὰ φρονεύσω τὰ τέκνα γου). Ελ. 673 «κατεδάκρισα καὶ βλέρχοντας ὑγραίνω δάκρυσιν· διὸ μὲ ξλογος ὄλεσεν». - c) Δι' αἱρίστου τέλος δύνανται νὰ ἔξενεχθῶσι καὶ τινα τῶν λεκτικῶν, κετανστικῶν, παραιτετικῶν καὶ ὄμοιτικῶν ὁρμάτων, οὐκίπερ εἰς τὸ

παρὸν ἀναφερομένων, ὅταν ἡ γνώμη πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς ἀμετάβλητος· διότι τὸ εἰς τὸ παρελθόν ἀνῆκον οὐδόλως μεταβάλλεται· ἡ γερμ.. γλῶσσα μεταχρήζει τὸν τοιοῦτον ἀρό. διὰ τοῦ παρού., ἡ ἀρχική δύμας Ἑλληνικὴ δὲν μεταχειρίζεται ἐνταῦθι τὸν παρού. διότι οὗτος δηλοτε τὴν πρᾶξιν καὶ ὡς διαχρένουσαν ἔτι ὡς πρὸ τῷ ἔκυτῆς ἀποτελέσματα» οἶον Εὐρ. Μ. 356 ὁ Κρέων περὶ τὸ τέλος τῶν ἀπειλῶν αὐτοῦ ἀρμοζόντως πάνω λέγει: «λέλεκται μῆθος ἀψεύδης ὁδε». Ὁ ἀρό. δύμας ἐκφέρει τὸ πρᾶγμα πολὺ ἐνεργητικώτερον, ἀπειδὴ ἔχεται αὐτῆς τῆς πράξεως. Σορ. Φιλ. 1434 ἀρροῦ ὁ Ἡρκαλῆς εὑμενεῖς συμβουλὰς ἀπέτεινε εἰς τὸν Φιλοκτῆτην λέγει: Φιλ. τῷ Νεοπτολέμῳ «καὶ σοὶ ταῦτ· Ἀγιλλέως τέκνον, παρήγεσα» = καὶ εἰς σὲ τὰς αὐτὰς παροινέσεις ἐνόησον νὰ κάμω, ἔκπλυκκαὶ νάμνω. Εὐρ. Μ. 272 «σὲ τὴν σκιμφρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην, Μήδειν, εἰπον τῆσδε γῆς ἔξω περὴν φυγάδων»=εἰπον, ἔχω εἰπῆ καὶ προστάπτω ἵκετ. 1171 «ἰπεῖπον». Κύκλ. 266 «ἀπώμοσα». Ὄτι ὁ ἀρό. τῶν ῥηθέντων ῥημάτων συνηθέστατα ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, χωρὶς πάντως νὰ ληφθῇ πρὸ δρόπλημῶν τὸ παρόν, εἰνε κατάδηλον ἀρό ἔκυτον. Αἰσχύλ. Πρ. 1072 «κούκη ἔστι νόσος, τῆσδε· ἡν τιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον»=δὲν εἰνε νόσος τὴν ὄποικην νὰ μὴ ἀπεστρέψῃ ποτὲ περισσότερον ταύτης. Οὕτω καὶ Εὐρ. Ιρ. αὐλ. 509. Μήδ. 223 καὶ Ἡρ. μαν. 222 ἥκεσα. Ἀνδρ. 1234 «παρήγεσα».

10. Ἐπὶ ἀραγκαίων παρακελεύσεων, κατίνες ἐκρέφονται ὑπὸ τὸν τύπον ἐρωτήσεως, διὰ τῶν τι ὁδὲν οὐ ἢ τι οὐ εἰσηγουμένης, τίθεται ὁ ἀρό. πολλάκις παρὸ τοῖ; ἀπτικοῖς κατὰ τὸ φρικινόμενον ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος, ιδίᾳ μάλιστα ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοφῶντος, δικτηρεῖ δύμας καὶ ἐνταῦθι τὴν κυρίκην αὐτοῦ σημασίν· ὃ λέγων δηλ. ἐπιθυμεῖ τρόπον τινὰ νὰ ἔρῃ τὴν ἐπιθυμητὴν αὐτῷ πρᾶξιν, ὡς ἥδη συμβέβησκεν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 4 «τι ὁδὲν ἔρη ὁ Κῦρος, οὐ καὶ τὴν δύναμιν ἔλεξας μοι;»=quon igitur tu mihi. . recenses? διὰ τί δὲν μοι λέγεις καὶ τὴν δύναμιν, δπερ ηγέρην νὰ εἰχε γένη; ἔλα δὲ εἰπέ την γρήγορος· «Haec interrogatio alacritatem quandam animi et aviditatem sciendi exprimit». Weiske ἐν τῷ γωρ. τούτῳ. Ἡδ. καὶ Bornem. 5. 4, 37 «τι ὁδὲν, ἔρη, ὁ Γαδάντα, οὐχὶ τὰ μὲν τείχη φυλακῆ ἔχυρά ἐποίησας;» 8. 3, 46 «τι ὁδὲν, ἔρη, πρὸς τῶν θεῶν, ὁ Φερζύλλος, οὐχὶ σύγε αὐτίκα μάλιστα εὐδαίμων ἐγέρουν καὶ ἐμὲ εὐδαίμονας ἐποίησας; λαζίδων γάρ, ἔρη, ταῦτα πάντα λέκτησο, καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς». Ιερ. 1, 3 «τι ὁδὲν οὐχὶ καὶ σὺ ὑπέμηντος με;» Ηλ. Φαίδ. 86, d «εἰς οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τι οὐκ ἀπεκράτο;» Γοργ. 503, b «εἰς τινὰ ἔχεις τῶν ῥητόρων τοιοῦτον εἰπεῖν, τι οὐχὶ καὶ ἐμοὶ αὐτὸν ἔγρασας, τις ἔστιν;» συμπ. 173, b «τι ὁδὲν, ἔρη, οὐ διηγήσω μοι;» μ. σ. Stallb. Μενέζ. 236, c «τι οὖν οὐ διηλθεῖς» = διὰ τί

δὲν μοι τὰ διηγήθης ἀκόμη; μ. σ. Stallb. Ἀρρ. Λυσ. 182 «τί δῆτα ταῦτα οὐχ ὡς τάχιστα.. ἔντομοισι μερεῖς;» Καὶ οὐτέ τέλος οὐχ ἔτι πρόσωπον. Σωρ. Οἰδ. τ. 1002 «τί δῆτ' ἐγώ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φύσου σ', ἀναξ, τοῦ φύση. τοῦδε; πράττετο τάχιστα;. Δύναται δὲ νῦν τεθῆ οὐκτὸν δὲ ένεστῶς, πλὴν τότε τὸ μὲν ὄφος εἶναι ἡπιώτερον, ἢ δὲ ἔκφρασις ἴσχυροτέρων ἢ ἀνέτιθετο προστασικὴ ἢ παρακκελευσματικὴ ὑποτακτική. Ξεν. ἀπομ. 3. 1, 10 «τί οὖν οὐδὲ σκοποῖμεν;» ἴσχυρότερον μὲν τοῦ σκοποῦμεν οὐτ', ἀσθενέστερον δρως; τοῦ τί οὖν οὐκ ἐσκείγαμεθα; μ. σημ. Kühner. ἑλλ. 4. 1, 11 «τί οὖν, ἔφη, οὐ πενθάγη» ἴσχυρότερον τοῦ πενθάρου, ἀσθενέστερον δὲ τοῦ τί οὖν οὐκ ἐτέθον; Ηλ. Λυσίδ. 211, δ «τί οὖν οὐκ ἐρωτᾶς;» Πρωταγ. 311, α «ἄλλα τε οὐδὲ βαδίζομεν περ' αὐτόν;» μ. σ. Stallb. Ἀρρ. Λυσ. 1103 «τί οὖν οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσίστρατην;»

11. 'Ο ἀρίστος τίθεται ἐνίστεται ἐπὶ τὸ ἐμφαντικῶτατον, δταν δὲ λαλῶν παριστάῃ συμβογόμερό τι ὡς ἥδη γεγονός. 'Ο χάρ. λοιπὸν οὐκὶ ἐν τῷ περιπτώσει ταῦτη δηλοῖ οὐτέ τὴν κυρίν τινας αὐτοῦ σημασίν συμβάρει. Δ. 160 «εἴπερ γάρ τε οὐκὶ κύτιν' 'Ολύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ τε οὐκὶ ὅψε τελεῖ, σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι»=Ωὐ τὸ πληρώσωσι οὐκὶ μάλιστα τὸ ἐπλήρωσιν πλέον. 1, 413 κ. 415 ὁλέτο. Εὔρ. Μήδ. 78 «ἀπαλόμεσθι» δρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν νέον παλαιῷ». Τὴν αὐτὴν περίπτωσιν εἴδομεν οὐκὶ ἐν τῷ παρακειμένῳ. §. 384, 4, πλὴν δὲ ἡ ἑντιώτητα τοῦ θεωρεῖ τὸ μέλλον ὡς τετελεσμένον ἥδη οὐκὶ δικρούσῃ ἐπιτίθεται τὰ ἔκυτοῦ ἀποτελέσματα.

12. Οὕτω πως πρέπει νὰ ἔξηγηθῇ δὲ ἀρίστοι οὐκὶ εἰς τὰ χωρίσια, ἐν οἷς πρέπει νὰ ἔξενεγκῆθῃ τὸ λεγόμενον ἀπόπειρα τοῦ πρακτέον ἀγέντελέσματος = conatus rei facienda sine effectu. 'Αφοῦ ἀπερίξιψκμεν τὴν σημασίν τῆς ἀποπείρας (conatus) ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος οὐκὶ παρατακτικοῦ, ὃς μὴ ἐνυπάρχουσκι εἰς αὐτοὺς τοὺς χρόνους καθ' ἔκυτούς, πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ πράξωμεν τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀρίστου, εἰς τὴν φύσιν τοῦ ὄποιου δὲ ἔννοιας αὐτὴν παντελῶς ἀντίκειται, ἡτο δηλοῦντος ἀπλῶς οὐκὶ μόνον πράξιν παρελθοῦσκιν. Εὔρ. "Ιων 1291 ὁ Κρέων λέγει τῷ "Ιων. «ἔκτεινά σ' ὅντα πολέμιον δόμους ἐμοῖς». δ' φόνος βεβαίως δὲν ἔξετελέσθη εἰσέτι, σκοπεῖται δρως· μετκειμένεται δ' ὁ Κρέων τὴν ὑπερβολικὴν ἔκφραστιν σὲ ἐράνευσα, ἔκφράζων τὴν ἥδη, ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ συλληγόμεταν τοῦ φύσου ίδεν καὶ ἔντομοις βεβαίως δέντονται στοματικῶς. 1500 λέγει δὲ οὐκὶ Κρέουσκι «ἐν φύσι φατετεῖσκι σὸν ψυχὴν ἀπέβαλος, τέκνον» ἔκτεινά σ' ἀκουσκι», ἐπὶ τούτοις δὲ λέγει δὲ "Ιων «ἔξι μοις τ' οὐγῇ ὅσι; (ἀναξίως non merito, immerito) ἔθρησκες» δὲν μάτιο Κρέουσκι παριστάται τὸν φύσον τοῦ οἵου ὡς ὄντως ἔκτελετοιντας διέτι εἰγεις οὐκέτη, ὥστε νῦν δοθῆ ὄντως τὸ δηλητήριον τῷ

"Ιων· διὸ δόρον εἶναι τῷ τῆς Κρέοσού της εἰγεῖν ἡδη ἐκτελεσθῆ, ἢ πρᾶξις ὅμως ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ, διότι ὁ "Ιων δὲν ἔπιε τὸ δηλητήριον· δὸς δὲ "Ιων μετεχειρίσθη τὸν παράτατον. Ἐθηγούσκει, διότι ἐσκέπτετο μὲν νὰ φονεύσῃ τὴν Κρέοσον, δὲν τὸ ἐπράξεν ὅμως. Οὕτω καὶ ἐν τῇ μετογῇ. Σοφ. Αλ. 1126 Τεῦχρ. «ζὺν τῷ δικαίῳ γάρ μέγ' ἔξεστι φρονεῖν». Μενέλ. «δίκαιοι γάρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναρτά μες» Τεῦχρ. «κτείναρτα; δεινόν γ' εἴπας, εἰ καὶ ζῆς θυνῶν». Μενέλ. «θεὸς γάρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἰχομού». Ο Μενέλαος μετεχειρίζεται τὴν ὑπερβολικὴν ἐκφράστιν κτείναρτά με, ίνα ἔξαρη ἔτι μαλλον τὴν ακαδοῦρον πρᾶξιν τοῦ Αἴγαντος, παριστῶν αὐτὸν ὃς ὄντως ἐκτελέσαντε τὸν φόνον. Ο Τεῦχρος ἐπαναλαμβάνει τὴν αὐτὴν ἐκφράστιν ἐρωτηματικῶς, προστίθησιν ὅμως εἰρωνικῶς τὸν θυνμασμὸν αὐτοῦ περὶ τῆς σπανίκης ιδέας τοῦ Μενέλαου διὰ τοῦ εἰ καὶ ζῆς θαρώ, εἰς ταῦτα ἀποκρινόμενος δ Μενέλαος λέγει, διτι ἐσώθην τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν, ὑπὸ τοῦ Αἴγαντος ὅμως ὄντως ἐφονεύθην (τῷδε δ' οἰχομαι), ἐπειδὴ οὐτος φονεύων τὸ ποίμνιον ἐνόμιζεν, διτι φονεύει τοὺς "Ελληνας τῷρων". Ιδ. ἐν τῷ ἀνωτ. χωρ. **Heim.** Εὐρ. 810 «τρέμουσα (= φοβουμένη timens), μὴ ἀντὶ τῶν δεδραμένων ἐκ τῶνδες ἀτίμως δωρικάτων ἀποσταλῆ (= ἐκδιώγθη expellatur) ἢ κατθάνη κτείνασα τοὺς οὐ χρῆν κτανεῖν». Η Ἐρμίδην ἐμποδίσθη μὲν τοῦ φόνου, ἔξετέλεσεν ὅμως αὐτὸν ἐν νῷ. Φιλ. 1398 «οἱ πρόσθιες τρωθεῖς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ διῆκε λόγγην..., ἥπο δ' ἔθροντος ἀκρον δόρυ» δ Πολυνείκης δὲν ἐπλαγώθη θυνασίμως, τῆς αἰγαῆς τῆς λόγγης τοῦ ἀντιπάλου δικυρκυσθείστης· Ιδ. ἐν τῷ χωρ. **Klotz.** Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ιστ. 1, 1 «ἐκεῖνος ζῶν μὲν ἡμῖν κατέλιπε τὴν οὐσίαν, ἀποθανὼν δὲ κινδυνεύειν περὶ αὐτῆς πεποίηκε» = *r e l i q u i t, quantum quidem in ipso fuit, quamquam res effectu caruit*. **Schoemann.** 4 «δικυρκυσις, ης ἐκεῖνος διέθετο μὲν, ἐλυσε δὲ πρὸ τοῦ θυνάτου» = *κατήργησε δὲ τὰς δικυρκύνας πρὸ τοῦ θυνάτ., δὲν ἡδύνατο μὲν νὰ ἐκτελίσῃ αὐτὸ πρὸ τοῦ θυν., ἐν νῷ ὅμως τὰς κατήργησε.* Πλ. Μενέλ. 245, b «βασιλεὺς ἔζητει τοὺς "Ελληνας τοὺς ἐν τῇ ἡπειρῷ, οὐσπερ πρότερον Λακεδαιμόνιοι αὐτῷ ἔξέθοσαρ, εἰ μέλλει συμμαχήσειν ἡμῖν».

13. Ως δ ἀδρό. ἀντίθεσιν ποιεῖ πρὸς τὸν παρατ. καὶ ὑπερσυντ. δηλῶν ἀπλῶν πρᾶξιν παρελθοῦσαν, ἐνῷ δὲ μὲν παρατ. παριστῷ τὴν παρελθοῦσαν πρᾶξιν διαρκοῦσαν κατὰ τὴν ἑαυτῆς ἀράτεντην, δὲ ὑπερσυντ. ὡς τετελεσμένην καὶ διαρκοῦσαν κατὰ τὰ ἑατῆς ἀποτελέσματα, οὕτως ἀντιθέται καὶ πρὸς τὸν παρακελμ. θστις φέρει τὴν παρελθοῦσαν πρᾶξιν εἰς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος, καὶ τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν ἐκφέρει: ὡς διαρκοῦσαν κατὰ τὰ ἑατῆς ἀποτελέσματα (§. 384, 2). Ο ἀδρ. χωρίζει τὴν παρελθοῦσαν πρᾶξιν ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ λέγοντος, δὲ παρα-

συνδέει ταύτην μετά τοῦ χρόνου τοῦ λέγοντος διὸ ἐκεῖνος μὲν εἶναι χρόνος τῆς διηγήσεως, οὗτος δὲ χρόνος τῆς κρίσεως ἡτοι τοῦ θεωρητικοῦ¹⁾. ὡς τοῦτο συμβίνει καὶ εἰς τὴν γερμ. μεταξὺ τοῦ διηγημάτ. παρατ. καὶ τοῦ κριτικ. παρακ. "Οταν λέγω, ὅτι ή πόλις ἔκτισθη, ἀναφέρω ἀπλῶς τοῦτο, ὡς ἴστορικόν τι συμβέν, ὅταν δὲ, ὅτι ή πόλις ἔκτισται, ἀναφέρω τὴν γνώμην, ὅτι ἡ κτισθεῖσα πόλις καὶ διατηρεῖται ἔτι. Ἐν τῇ τάξει δὲ τῶν Ἑλλήν. πρὸς ἀντικειμενικὴν ἔκδροσιν συμβίνει πλειστάκις, ίνα οὗτοι ἀποθέπωσιν εἰς τὴν πρᾶξιν μόνον· διὸ καὶ τὸν ἀρ. μεταχειρίζονται, ἐνῷ οἱ γερμ. καὶ ἄλλοι ἀποθέποντες εἰς τὴν ὑποκειμενικὴν τοῦ λακοῦσης πρὸς τὴν πρᾶξιν κατέστατιν μεταχειρίζονται τὸν παρόν.

14. Συγνότατα ἔξκρτηται πάντως ἀπὸ τῆς προκαρέσεως καὶ τῆς ὑποκειμενικῆς τοῦ λέγοντος ὥdeκας νὰ μεταχειρίσθῃ τὸν παρόν. ὑπερσυντ. παρακ. ἡ ἀρίστου, τοῦ μὲν ἀρίστου τὸ παρελθόν γενικῶς δηλοῦντος, τῶν δὲ ἄλλων χρόνων ἀκριβέστερον τοῦτο προσδιορίζονταν διὰ τῆς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος ἀναφορῆς αὐτῶν. Πλοκτηροπέτον προσέτι, ὅτι οἱ Ἑλληνες συγγράται μεταχειρίζονται τὸν ἀρίστου, καὶ ὅπου ἄλλαι γλῶσσαι κατὰ διάζορον τρόπον ἀντιλήψεως μεταχειρίζονται τὸν ἐνεστῶτα²⁾ (χριθ. 7· 8· 9), ἡ μέλλοντα (χριθ. 11), ἡ παρακ. ἡ παρότ. ἡ ὑπερσ.³⁾ π. χ. B, 114 «(Ζεὺς), δέ πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο... Ἰλιον ἐκπέρσαντ⁴⁾.. ἀπονέεσθι: νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο καὶ με κελεύει...» "Ἄργος ἵκεσθαι" = ἐκσέφθη πλέον νῦν, ἔχει δῆλο σκευθῆ κακ. ἀπάτ. καὶ μὲ κελεύ. . . , ἡ πρὸς τὸ παρόν ἀναφορὰ δὲν δηλοῦται διὰ τοῦ ἀρίστου, ὡς γίγνεται διὰ τοῦ παρόν. ἀλλὰ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιφ. νῦν. B, 274 «ἔοργεν.. νῦν δὲ.. ἔρεξεν». Φ, 82 «ἡδὲ δέ μοι ἐστιν ἡδὲ δυωδεκάτη, ὅτι ἐς "Ιλιον εἰλήλουθα... , νῦν καὶ με τεῆς ἐν γερσὶν ἔθηκεν μοῖρ' ὀλούν"» α, 182 «εῦχομαι.. ἀνάσσω νῦν δὲ.. κατήλυθον». Ἡρδ. 7· 8, 1 «διὸ ὑμᾶς νῦν ἐγώ συνέλεξα, ίνα, τὸ νοέω πρήσειν, ὑπερθέωμαι ὑμῖν»⁵⁾ ἔδ. τὰ ἐν §. 553, 2 πρδγ.⁴⁾ Θουκ. 1, 21 «καὶ οὔτε ὡς ποιηταὶ ἴμρήκασι περὶ κατῶν οὔτε ὡς λογογράφοι ξυρέθεον», ὁ μὲν παρακ. δηλοῦ, ὅτι ἔτι καὶ νῦν σώζονται τὰ ποιήματα, ὁ δὲ ἀρ., ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀπλῶς συνέβη συγγρ. σ. 34.

1) Delfff. ἐν τῷ ἡγθ. συγγ. σ. 29 καὶ 31—2) K. E. Becker Deutsche Gram. Th. 2. § 220 σ. 34. 3) Σημ. μεταφρ. Τὸ καθ' ἡμᾶς; Ιδίωμα διερύλασεν ὡς γνωστὸν καὶ δὴ κατανόρως τὴν τοῦ ἀρ. γερμαν., μάλιστα δὲ ἀντὶ τοῦ παρόν. καὶ ὑπερσ. ἕνεκ διαφορᾶς σημασίας, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. ἐπὶ Μῆνας καὶ μέλλ. 4) Delfff. ἐν τῷ ἡγθ. συγγρ. 12 καὶ 31 καὶ Euisting ἐν τῇ ἡγθ. συγγρ. σ. 34.

tigit, συνέθη) οἱ τιμωρήσασθαι». Ξεν. ἀπαρν. 1· 6, 14 «τοὺς θητακούρους τῶν πάλαι σορῷν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, διέρχομαι» = κατέλιπον, ὡς ιστορικὸν γεγονός, ἐνῷ τὸ καταλελιπασιν = ἔχουσιν ἀρήσει, ὅστε τὰ γραφέντα βιβλία σώζονται ἔτι καὶ νῦν, ὡς κρίσις. ἐλλ. 2· 4, 40 «ὅ μὲν δῆμος πενεστερος ὑψῶν ὃν οὐδὲν πώποτε ἔνεκκ γρημάτων ἡμᾶς ἤδικοσερ (διηγηματικ.), ὑμεῖς δὲ πλουσιώτεροι πάντων ὅντες πολλὰ καὶ αἰσχρὰ ἔνεκκ κερδέων πεποιήκατε» (ἔχετε πράξην καὶ νῦν ἔτι πράττετε), ἀτόπως δ Dind. μετέβιλεν εἰς ἡδίκηκεν. Διηγ. 18, 198 «ἄντερονέ τι καὶ γέγονερ, οἷον οὐδὲν ἔδει, πάρεστιν Αἰσχύνης» = συνέθη ἀτύχημά τι, καὶ ἔχει προέλθη κατάστασίς τις (ἥτις ἔτι καὶ νῦν ὑπέρχει), καὶ ἀμέσως τότε πάρεστιν Αἰσχ. Ἀντρ. 4, 8 «ὅ μὲν ἀκουσίως πάντα δράσας καὶ πεθῶν ἀλλοτρίᾳ τύχῃ κέχρηται, δὲ ἔκουσίως πάντα πράξας, ἐκ τῶν αὐτοῦ ἔργων τὴν τύχην προσαγόμενος, τῷ αὐτοῦ ἀτυχίᾳ ἥμαρτε». Λυσ. 25, 12 ἀτέριμηδάρχησα πεντάκις καὶ τετράκις γερανομάργηκα καὶ εἰσδροῦς ἐν τῷ πολέμῳ πολλὰς εἰσεγέρησα κτλ.». δ Λυσ. ἄρχεται ἐνταῦθη διηγηματικῶς, εἰτικαὶ μεταβάσινει ἐπὶ τὰ κριτικὰ, ἡ τοῦ Scheibe's μεταβολὴ εἰς τετριμάργηκα δὲν εἶναι ἀναγκαῖα.

15. Συγχότατα οἱ Ἑλληνες μεταχειρίζονται τὸν ἀρίστον, ὅπου οἱ γερμ. τὸν ὑπερσυντέλ. Διὸ οἱ Ἑλλ. συνδέουσι τοὺς γρονικοὺς καὶ αἰτιολογικοὺς συνδέσμους ἐπει, ἐπειδὴ (= ἀροῦ καὶ ἐπειδὴ postquam καὶ quoniam), ἀτε, ἀπότε (= ὅτε καὶ δόπτε), ὡς (= ὅτι, διότι quum), ἵτικα, ἐκ οὖ, ὅτι (= διότι), ὡς καὶ τοὺς ἀνακροικοὺς συνδ. συνήθως μὲν μετὰ τοῦ ἀρίστον, σπανιώτατα δὲ μετὰ τοῦ ὑπερσυντελ. τοὺς δὲ συνδέσμους ἔως, ἔντε, μέχρι, ἦ, ἄχρι οὖ, μέχρι, πρὶν, πάντοτε μετὰ τοῦ ἀρίστον¹⁾. Ἡ αἵτινας τοῦ φρικιομένου τούτου εἶναι ἀπλῆ, διότι δ Ἐλλην. ὑπερσυντέλικος οὐδέποτε δηλοῦ, ὡς δ γερμ. ὑπερσυντ. ἀπ.λοῦν παρελθόντ, ἀλλὰ πάντοτε πράξιν ἐτῷ παρελθόντι τελεσθεῖσαν καὶ παρατεινομένην ἔτι τότε κατὰ τὰ ἁντῆς ἀποτελέσματα. Ὅπου λοιπὸν δὲν ὑπέρχει ἡ ἔννοια τῆς παρατάσεως, δὲν δύνεται νὰ τεθῇ δ ὑπερσυντ. Ἡ ἀμοιβαίκη δὲ τῶν προτάσεων σχέσις δὲν δηλούται διὰ τοῦ ἀρίστου, ὡς αὕτη δηλοῦται διὰ τοῦ γερμ. ὑπερσυντ. ἀλλὰ ἀρίστεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγγιώστου ἡ ἀκροστοῦ. Θουκ. 1, 102 «οἱ Ἀθηναῖοι εὐθύς, ἐπεὶ ἀρεχάρησαν, σύμμαχοι ἐγένοντο». Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 3 «ἐμάχοντο μέχρι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέπλευσαν». Τούκοντίον, Ἡρδ. 1, 116 «ἐπεὶ ὑπελέπιπτο δ βουκόλος μοῦνος, μουνωθέντας τάδε αὐτὸν εἴρετο δ Ἀστυάργης». 4, 83 «ἐπειδὴ οἱ τὰ πάντα παρεσκενάστο (= εἴχεν ἥδη οὗτος τ. π. παρασκευάστο), ἐξήλαυνε τὸν στρατὸν ἐκ Σούσων». ἀρ. καὶ

1) Schmidt doctr. temp. IV. σ. 29. Delfff ἐν τῷ ἡρῷ. συγγρ. σ. 32.

ὑπεροινητ. ἀναμίξ 7, 193 «οἱ βέβρωσοι, ὃς ἐπαινεῖσατο τε δὲ ἔνεμος καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο, ἐπλεον παρὰ τὴν ἥπειρον» = εὐθὺς ὃς δὲ ἔνεμος ἐκύπεσε καὶ τὸ κῦμα. εἰχε στρώσει 3, 10 «ὅτι Ἀμυντὶς ἐτάρη ἐν τῇσι ταρφῖσι, τὰς αὐτὸς οἰκοδομήσατο». Ξεν. ἀπομν. 1· 2, 47 «(Κριτίκας καὶ Ἀλκιβιάδης) τὰ τῆς πόλεως ἐπράττον, ὅνπερ ἐνεκεν καὶ Σωκράτει προσῆλθεν». Θουκ. 1, 30 «οἱ Κερκυραῖοι Κυλλήνην ἐνέπρησαν, διτι ναῦς καὶ γράμματα παρέσχοι Κορινθίοις». Συγγάνεις δρμως καὶ ἐν ταῖς κυρίαις προτάσεσιν οἰον Θουκ. 1, 62 «στρατηγὸν οἱ ξύμμαχοι ἤρηντο Περδίκκαν· ἀπέστη γάρ (defecerat) εὐθὺς πάλιν Ἀθηναῖῶν». Ξεν. Κύρ. 1, 1, 3 «ὅτι ἡρὶς αὐτῆς οὐκ ἐτυχεν ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὧν, ἀλλὰ πρὸς τὸν τῶν Βακτριανῶν βασιλεὺς πεπεθεύων φύγετο· ἐπεμψύ (mis-
serat) δὲ αὐτὸν ὁ Ἀσσύριος περὶ ζυμμαχίας».

Σημ. 5. Περὶ τοῦ ἀσφερίστου ἐν ταῖς λοιπαῖς ἰγνοίσεσι, τῇ ἀπαρεμφάτῳ καὶ μετοχῇ ίδ. §. 389, 6, 7.

§. 387. f) Μέλλων.

1. Ό μέλλων (τῆς δριστικῆς) δηλοτ πρᾶξιν μέλλοντα, ητοι πρᾶξιν ἀγαπτεσσομένην ἐτῷ μέλλοντι, θεωρούμενῷ τοιούτῳ ἀπὸ τοῦ γράμμου τοῦ λέγοντος. Ή πρᾶξις ἐν τῇ σφρίκῃ τοῦ μέλλοντος κειμένην θεωρεῖται ὡς ποὺς τὴν ἑκυτῆς ποιέτηται ἀτέλεστος, ητοι ἐτῇ ἑαυτῇ ἐτὶ ἀγαπτίκει νοούμενην π.χ. γράψω=θέτι γράψω, -ψω. Ή μέλλουσα αὔτη πρᾶξις συνδεομένη μετ' ἄλλης ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ μέλλοντι κειμένης δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ σύγγρονος τῆς δευτέρας ταύτης, ἢ προγενεστέρα, ἢ μεταγενεστέρα¹⁾. Η σχέσις αὕτη τῶν πρᾶξεων πρὸς ἄλλήλας δὲν δύναται νὰ ἐξενεγθῇ διὰ τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ δικιγιώνασκεται ἐκ τῆς συναρρείας τῶν ἐννοιῶν. Ερ φὸν παιᾶ, ἐγὼ γράψω κ. 292 «οὐ γάρ ἐάσσει φάρμακον ἐσθίον, δ τοι δάσω», τὸ φάρμ. ἐπρεπε νὰ δοθῇ ἐν πρώτοις. Ξεν. ἀνάθ. 4, 7, 20 «λέγει διτι ἔξει: αὐτοὺς εἰς χωρίον, δθεν δύονται οὐλικτταν».

2. Ός δὲ ἐνεστῶς, δ ἀντὶ ἐνεστῶτος παροκκείμενος, καὶ δ γνωμολογήνος καλούμενος ἀνέριστος (§. 386, 7) τίθενται ἐπὶ δηλώσεως ἐργοίας καθολικῆς, γραμμικοῦ, οὕτως ἐνίστε τίθεται καὶ δ μέλλων, ἀλλὰ τότε μόνον, δταν πρέπη νὰ ἐκφρασθῇ καὶ διπόδειζες τις τοῦ μέλλοντος. Καὶ οἱ τέσσαρες γράμμοι κείνται: παραλλήλως ἐν τῷ γωριῷ Σοφ. Αττιγ. 348 «κρατεῖ (δηλ. περιφραδῆς ἀνηρ) μηγκνατεῖς ἀγραύλου θηρίος δρεστέλλεται λασιαύχενα διπον ὀχράζεται (διώρι. τοῦ II, Schöne ή. Schneidewin) ἀμφίλορον ζυγὸν οὔρειόν τ' ἀκμῆται ταῦρον καὶ . . . ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιμάζετο..., ἀπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον. Αἰδος μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται· νόσων δ' ἀμηγάνων φυγὰς ξυμπέργρασται» = τὴν

1) Fusting ἐν τῷ ἡρθ. συγγρ. σελ. 30.

ἀποφυγὴν τοῦ ἄδου δὲν θὰ κατορθώσῃ, διὰ τῆς αὐτοῦ δηλ. συνέσεως· διὸ καὶ ἐπὶ καθολικῶν ἔννοιῶν διατηρεῖ ὁ μέλι. τὴν κυρίκην αὐτοῦ σημασίαν. Πίνδ. Η. 12, 30 «τὸ δὲ μάρτυρον οὐ παρρηκτόν· ἀλλ᾽ ἔσται χρόνος οὗτος, ὃ καὶ τιν' ἀελπίζει βρήλων ἐμπειλῶν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δὲ οὕπω». Ηλ. πολ. 387, δ «φαμὲν δὲ δὴ, διεὶς ἐπιεικῆς ἀνὴρ τῷ ἐπιεικεῖ, οὕπερ καὶ ἐπικῆρος ἔστι, τὸ τεθιάναι οὐ δεινὸν ἡγήσεται». Δημ. 18, 205 «ὅς μὲν τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενηθεῖκι νομίζων τὸν θάνατον περιμέρει, ὃ δὲ καὶ τῇ πατρὶδι. Ήπερ τοῦ μὴ ταύτην ἐπιδεῖν δουλεύουσκεν ἀποθνήσκειν ἐθελήσει καὶ φοβερωτέρας ἡγήσεται τὰς θύρας καὶ τὰς ἀπιύκες, ὃς ἐν δουλευούσῃ τῇ πόλει φέρειν ἀνάγκην, τοῦ θανάτου» = «περιμέρει indesinenter praestolatur, sed ἐθελήσει καὶ ἡγήσεται, quando pericula in patriam ingruerint» Schaefer, ibd. Dissen ἐν τῷ χωρ. τούτῳ.

3. Συγχάνεις τίθεται· ὅ μέλλων ὡς λεπτοτέροις τις καὶ κοσμιωτέραις ἔκρησις τοῦ παρότος, μὴ ὑποτιθεμένου ὡς ὄντως ὑπάρχοντος, ἀλλ᾽ ὡς ἐν τῷ παρόντι δινυατοῦ ὡπό τινας περιπτώσεις· οὕτω συγχόνη τὸ βουλήσομαι = θέλω δηλ. εἰ ἔξον ἔστι, si licet. Σορ. Οἰδ. τ. 1077 «τούμδον δὲ ἐγώ, καὶ συμφόνει ἔστι, σπέρμα ἰδεῖν βουλήσομαι». Οἰδ. κ. 1289. Εὔρ. Μ. 259 «τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι, ἵνα μοι πόρος τις μηγκινή τ' ἔξευρεθῇ πότιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίστηκι παπῶν». Ηλ. Φιλίδρ. 270, δ. Ἀντιφ. 6, 8 «ἐγὼ ἀξιῶ πρῶτον μὲν . . . ἐπειτα περὶ τῶν ἀλλαγῶν . . . , ἐξὸν δύνην ἀδομένοις ἦ, βουλήσομαι ἀπολογήσασθαι». Οὔτω καὶ τὸ ἐθελήσω. Πίνδ. Ο. 7, 20. Ἡρδ. 1. 32, 109 Ηλ. πολ. 338, ε «φημὶ ἐγὼ εἶναι τὸ δίκαιον τὸ τοῦ κρίτου οὗτος ἔργον· ἀλλὰ τί οὐκ ἐπικινεῖ; ἀλλὰ οὐκ ἐθελήσεις». Ἀλκ. 2. 146, δ. «λυτιτελεῖται τῷ τοῖς πολλοῖς μάτι εἰδέναι μηδὲν μάτι τίς εἰδέναι, εἰπερ γε μᾶλλον προθυμήσοται πρόκτειν ταῦτα, ἀττίτην εἰδῶσιν ή οἰηθῶσιν εἰδέναι». Θουκ. 5, 26 «καὶ τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν εἴ τις μὴ ἀξιώσει πόλεμον νομίζειν, οὐκ ὁρθῶς δικαιώσειν». Συγχάνει τὸ ενρήσομεν, ενρήσετε, ἐξὸν δηλ. θέλωμεν νὺν ἔξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα ἀκολούθεστρον. Ισοκρ. 8, 106 «εἰρήσετε τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν προγράμμάτων ἀμφιστάνοντας». 9, 3. 13. 70. ὁλοσγερές ἐν 15, 308 «εὑρήσετε, ἥντις ἔξετάζεται τούτων ἔκκαστον». Συγχάνεις τὰ αἰτήσομαι, ἔκεισομαι, δεήσομαι. Εὔρ. Ἀλκ. 164. Ἡρακλ. 475. Ἀγδοκ 1, 1. Λυσ. 19, 2. Δημ. 19, 1. Σορ. Φ. 1394 «πί δῆτε θνήτοις δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις πείστεν ὀντησθεα μηδὲν ὅν λέγω». Ἀντιφ. 6, 4 «ἄν τις πτείνῃ τινά, . . . τὸ θεῖον δεδιώκεις ἀγγεύει τε ἔκυτὸν καὶ ἀρέξεται, ὃν εἰσήκται ἐν τῷ νόμῳ, ἐλπίζων οὕτως ἀνάριστα πράξειν» ὡς πρὸς τὸ ἐλπιτῶν¹). Ἡρδ. 1, 173 «κακλέουσι

1) Μαετζνερ εἰς Λυκοῦργ. 51, σελ. 170. εἰς Ἀντιφ. 3, 4 σελ. 178. 5, 4 σελ. 202.

ἀπὸ τῶν μητέρων ἔωστον καὶ οὐκὶ ἀπὸ τῶν πατέρων εἰρημένου δὲ ἐτέρου τὸν πλησίον, τίς εἴη, καταλέξει ἔωστὸν μητρόθεν καὶ τῆς μητρὸς ἀραιεμέται τὰς μητέρας». Πλ. πολ. 376, c «φιλόσοφος δὴ ἡμῖν τὴν φύσιν ἔσται δι μέλλων καὶ διεγνωθεὶς ἔστεθι φύλαξ πόλεως» = erit, si rem accuratius perpendemus. Φιλ. 78, a «ἄλλα ταῦτα μὲν δὴ, ἔστι, ὑπάρχει haec igitur sic erunt λεπτότερον τοῦ sunt. Διὸ δι μέλλων τίθεται καὶ ἐντὶ τῆς προστακτικῆς. ίδ. ἀριθ. 5.

4. Ἐπειδὴ μέλλουσά τις πρᾶξις ἐν τῇ δικαιοΐᾳ (ἀνατυπώσει) μόνον ὑπάρχει, τίθεται ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ δι μέλλων καὶ a) ἐπὶ πρᾶξεως, ἢν θέλει, βούλεται τις νὰ ἐκτελέσῃ ἐξ ίδιας γνώμης, ἢ b) ἢν, μέλλει, ὁφείλει, χρὴ νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ τὴν γνώμην ἄλλου τινός, ἢ c) ἢν πρέπει τις (δεῖ) νὰ ἐκτελέσῃ ἔνεκα τῶν σχέσεων, ἢ d) ἢν δίνεται ἢ ἔχεστι νὰ ἐκτελέσῃ τις ἐκ τῶν περιστάσεων. Οὕτω δὲ δι μέλλων τῆς ὄριστηκῆς ἐράπτεται πολλάκις τῶν ἐγκλίσεων ἤτοι κεῖται ἀντ' αὐτῶν¹⁾. Ὁμοίων σημασίν ἔχει καὶ τὸ μέλλω μ. ἀπαρ. ίδ. σημ. 2. - a) Σοφ. Ἀντ. 234 «κεῖ τὸ μηδὲν ἔξερε, γράσω δ' ὅμως» = θέλω νὰ τὸ εἶπω ὅμως. Οὕτω τίθεται εἰς τὰς δευτερεούσας προτάσεις, καὶ μετὰ ἴστορικὸν ἔτι γρόνον. Θουκ. 3, 16 «νκυτικὸν παρεσκεύαζον, ὅτι πέμψουσιν ἐς τὴν Λέσβον» = ὅπερ διενοοῦντο νὰ πέμψωσι. Αυκοῦργ. 133 «κακοί εἰσι, οἱ τῶν μὲν ἀγαθῶν τῶν τῆς πόλεως μεθέξονται, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις οὐδὲ βοηθείξεις ἀξιώσονται» = θέλουσι νὰ λάθωσι μέρος κ.τ.λ. Κατὰ ἔραρθρον μετοχήν. Πλ. Γοργ. 491, e «δεῖτ τὸ δρῦθας βιωσθεορ τὰς ἐπιθυμίκες τὰς ἐκυτοῦ ἐξ κ.τ.λ.» Ιστ. 8, 11 «οὔτος δ' ὁ νῦν ὑπᾶξ ἀκινώσων τοῖς αὐτοῖς μάρτυσι πιστεύειν ἔργυς τὴν βάσκων». Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ίδια συνήθης φράσις, τι λέεις; = τὶ βουλόμενος λέγεις ταῦτα; τὶ περισσότερον τούτου θέλεις νὰ εἴπῃς; ὅταν δι λεγων εἰνε ὑπόχρεων νὰ ἀκούῃ ἔτι γείρονα τῶν ἥθεντων. Εὔρ. Μ. 1310 «οἵμοι τι λέεις; ὡς μ' ἀπώλεσκες, γύναι»¹⁾; ίδια πρᾶξι. Σοφ. Φ. 1233. οὕτω καὶ Εὔρ. Ἀνδρ. 1076 «ὦ ς τι δράσεις;» = τὶ θέλεις ἀκέμην νὰ κάμης; "Αλκ. 262 «τι πράξεις;» Σοφ. Φ. 786 «Ὄ πούς, οἷα μ' ἐργάση κακά; = δποῖς θέλεις ἀκόμη νὰ μοὶ κάμης κακά; - b) Πλ. Πρωτ. 333, c «πότερον οὖν πρὸς ἔκείνους τὸν λόγον ποιήσομει ἢ πρὸς σέ; = πρὸς ἔκείνους ἢ πρὸς σὲ δέον, δρεῖλω νὰ ώμιλῶ; Κρίτ. 50, b «ταῦτα ἢ τὶ ἐροῦμεις;» Διὸ συνδέεται καὶ μετὰ τῆς παρακινετικῆς ὑποτακτικῆς. Εὔρ. "Ι. 758 «εἰπωμεν ἢ σιγῶμεν; ἢ τὶ δράσομεις; » Καὶ ἐπὶ πλακήσων ἐρωτηματ. προτάσεων, ίδ. §. 394. Ἐπὶ προτροπῶν, ἀς δι λαλῶν ἀποτείνεις πρὸς ἔκυτόν, τίθεται πολλάκις δι μέλλων μετὰ τοῦ οὗ. Εὔρ.

1) Fusing in τῷ βῃθ. συγγρ. σελ. 27.

M. 878 «οὐκ ἀπαλλαγθήσομαι θυμοῦ»; Ἀνδρ. 1209 «οὐ σταράξημαι κόρκην, οὐκ ἐπιθήσομαι κάρκην πτύημα χειρὸς δλούν»; Περὶ τοῦ ἑρεστ. τῆς ὄριστικ. έδ. §. 391, 2. Ἐν δεντέρενοίσας προτάσσεσι, καὶ μετὰ ιστορικὸν ἔτι γράφοντος ἀπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Ὄμηρ. ζ. 333 «ἄμοσε.. ἐπαρτέκες ἔμψεν ἐταίρους, οἱ δὴ μεν πέμψυντοι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν». Ξεν. ἀν. 3. 1, 41 «ἡν δέ τις αὐτῶν στρέψῃ τὰς γνώμακς, ὡς μὴ τοῦτο μάνιον ἐννοῶνται, τί πεισονται, ἀλλὰ καὶ τί ποιήσουσι, πολὺ εὐθυμήτεροι ἔσονται» = ἀλλὰ καὶ τί μέλλουσιν, δρεῖλουσι νὰ κάμωσι. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52 «νόμους ὑπάρχει: δεῖ τοιούτους, δι' ὃν τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἔντιμος καὶ ἐλεύθερος ὁ βίος παρασκευασθήσεται, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀδίκωτος ὁ κίλως ἐπαγαγέεται», ἀλλ. 2. 3, 2 «ἔδοξε τῷ δάμῳ τριάκοντα χιλίρκες ἐλέσθη, οἱ τοῖς πατρίους νόμους ἔνγράψασι, καθ' οὓς πολιτεύσονται». Πλ. Μενέζ. 234, b «ἡ βουλὴ μελλεῖ κίρεται, ὅστις ἐρεῖ ἐπὶ τοῖς ἀποικινοῦσι». πολιτ. 375, x «καὶ μὴν ἀνδρεῖν γε (δεῖ εἰναι), εἴπερ εὖ μαχεῖται!». Φίλ. 62, c «ἀναγκαῖον φάνεται ἔμοι γε, εἴπερ γε ἡμῶν ὁ βίος ἔσται καὶ διπασοῦν ποτὲ βίος». συμπ. 216, c «οὐκ ἔχω, ὅτι χρήσονται αὐτοὶ ἔκυτοι» = τί δρεῖλουσι νὰ πράξωσιν αὐτοὶ εἰς ἔκυτούς, πῶς μέλλουσι νὰ φεγγῶσι πρὸς ἔκυτούς, ἀντὶ τοῦ συνήθους χρήσωνται. Οὕτω καὶ ὁ μέλλων τῆς μετοχῆς. Πλ. Μενέζ. 236, b «κίρεται: τὸν ἐρῶντα». - c) Ξεν. Διπομ. 2. 1, 17 «οἱ εἰς τὴν βασιλικὴν τέχνην παιδεύσαντοι τί διαφέρουσι τῶν ἐξ ἀνάγκης κακοπαθεύοντων, εἰ γε πειρήσουσι καὶ διψήσουσι καὶ φρίγωσουσι καὶ ἀγρυπτήσουσι» = ἐξεν πρέπη, τοῖς ἥρε χρεὸν νὰ πεινάσωσι κ.τ.λ. Πλ. πολ. 372, c. d «Ἄνευ δύο, ἔστη, ὡς ἕστακς, ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἔστιωμένους. Ἀληθῆ, ηδ' ἐγώ, λέγεις: ἐπελαχθόμην, ὅτι καὶ ὅψον ἔξονται κτλ.». = ὅτι πρέπει νὰ ἔχωσι. - d) Ξεν. ἀν. 2. 4, 5 «ἄγορὴν οὐδὲν παρέζει ἡμῖν, οὐδὲ διεν ἐπιστοιχεῖβα» = διέδειν ὡς διαγέμεθα νὰ λάζωμεν τὰ μέστα τοῦ ζῆν. 4. 7, 20 «λέγεις, ὅτι ἔξει αὐτοὺς εἰς γαρίον, διεν δύονται θάλατταν». 27 «κώμαν δὲ δεῖξες αὐτοῖς, οὐσ ακηρήσουσι, καὶ τὴν ἐδόν ἥν πορεύσονται εἰς Μάκρωνας, φύγετο τῆς νουτὸς ἀπιών». 6. 3, 16 «οὗτος πλοῖον ἔστιν, οἵζεποτε λευκόνυμεθ». Οὕτω πολλάκις καὶ ἡ ἔναρθρος μετοχῆ²⁾. Αἰσχυλ. Ηρομ. 27 «ὁ λωρίσων γάρ οὐ πέροκε πω» ἔκεινος, ὅστις θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ διελυθερώσῃ, δὲν ἔγενεν ἡδη ἀκόμη ποιηθενά, qui liberare possit. Σοφ. Ἀντ. 260 «οὐδὲ ὁ κωλύων παρθῆν». Ξεν. Διπομ. 3. 8, 2 «ἐν τι ἐνοχλᾷς ἡμῖν, δεόμεθι τοῦ

1) Elmsley εἰς Ehr. M. 1277 καὶ Pflugk εἰς Ehr. Τελ. 55, στινες; παρεῖλλουσι πρὸς τὰ Ελ. 780 Τελ. 511. 712. 1124. Φίλ. 1280. Ιππ. 353. Ι. 1132. - 2) Stallbaum Πλ. Μενέζ. 235, d. Maetzner εἰς Δικούργ. Ζ. 4, σ. 81. §. 35. σ. 143.

πανσοτος «μ. σ. Kühner. Πλ. Αρχ. 129, δ «ἔτι τοῦ διακρινοῦτος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἡ βουλὴ».

5. 'Ο μέλλων τέλος τῆς ὁμιστ. τίθεται καὶ ἐν τινι προσταγῇ, ἐπειδὴ πᾶν ὅ, τι προστάζει τις νὰ γείνη κεῖται ἐν τῷ μέλλοντι. 'Ο λαχῶν παραδέχεται ἡ προσδοκή μετά πεποιθήσεως, ὅτι δ προσφωνούμενος θὰ πράξῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ αἰτηθέν. Διὸ δ μέλλων εἶνε μετριωτέρω τις ἔκροσις τῆς προστακτικῆς. "Ασνησιν δὲ δέχεται τὸ αἷ, ἐπειδὴ ἐκρέρεται γνωμη, σπανιώτατα δὲ τὸ μή, ἵνα ἔκροσῃ σύναυλι καὶ ἔννοιαν προστακτικήν¹⁾. Κ, 88 «Ὄ Νέστωρ..., γνώσεις Ἀτρείδην». 235 «Τυδείδης· τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἴρησει..., μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος φρεσὶ τὸν μὲν ἐρείω καλεῖπειν, σὺ δὲ χείρον· δτάσσει αἰδὸν εἰκανων». 6, 270 «Τηλέμαχος δύδης ὅπισθεν κακός ἔσσεις αὐδὸς ἀνοήμων». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 35. ἐλλ. 2. 3, 34 «ὑμετές οὖν, ἐὰν σωρῷονητε, οὐ τούτου, ἀλλ' ὑμῶν φείσεσθε». Πλ. πολ. 432, ε «ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερος ἐμοῦ ἴδης, καὶ μοι γράσσεις» μ. σ. Stallb Πρωτ. 338, α «ὦς οὖν ποιήσετε καὶ πειθεσθεῖ μοι». Λυκοῦργ. 67 «κολαστέον ἐστὶ τοῦτον, εἰ μέλλετε τοὺς ἄλλους πολίτες βελτίους ποιήσειν, καὶ οὐ τοῦτο λογιεῖσθε, εἰ εἰς ἐστὶ μόνος ὁ ἀνθρωπος, ἀλλ' εἰς τὸ πρᾶγμα» μ. σ. Maetzner. Καὶ κατὰ γ'. πρόσωπον μετὰ προπγηθεῖσαν προστακτικήν. οἰον α, 277. Ε, 196. Μετὰ τοῦ μή. Λυσ. 29, 13 «ρυνερόν. . ποιήσετε, ὅτι..., καὶ μηδεμιά τις αὐτοῖς ἀδεικνύσσετε». Δημ. 23, 117 «ρυλάξετε τὴν πίστιν. . καὶ μὴ βουλήσεσθε» (Περὶ δὲ τοῦ παρὸν Σορ. Αλ. 573 ίδ. §. 513, 1). Μετὰ τῆς τοικύτης χρήσεως τοῦ μέλλοντος ἐνοῦται καὶ ἡ παρὸν Ηροδότῳ ἰδιωματικὴ χρήσις τοῦ μέλλοντος πρὸς τὸν ὀδιαιτορικῶν ὅμηλοσσων, ἀπευθυνομένῳ διὰ τοῦ δι. προτ. τοῦ μέλλοντος πρὸς τὸν ὀδοιπόρον²⁾. Ζ, 29 «τὴν (δηλ. λέμνην) διεκπλάσκεις ἐξ τοῦ Νείλου τὸ βέβηρον ἥξεις. . καὶ ἐπειτα ἀποθέξει παρὸν τὸν ποταμὸν ὅδοιπορίην ποιήσεις ἡμερέων τεσκοράκοντα». 30 «ἄποδὲ ταύτης τῆς πόλιος πλέων ἐν ἕσφραγνῳ ἄλλῳ ἥξεις ἐξ τοὺς Αὐτομάλους, ἐν διφερόντινος ηλίσεις ἐξ τὴν μητρόπολιν τὴν Αἴγιόπων».

6. 'Αντίκειται δὲ τῇ μετρίᾳ ταύτῃ προσταγῇ δ προστακτικὸς τρόπος, δ ἐκφερόμενος δι' ἀργῆσσας καὶ τοῦ μέλλ. τῆς ὁμιστικῆς ὑπὸ τὸν τύπον ἐρωτήσεως, δι' οὗ τὸ ποθούμενον ἐκρέρεται μετὰ ὑρους αὐστηροῦ καὶ ἀπειλητικοῦ, ἐνίστε δὲ καὶ μετά τινος εἰρωνικῆς πικρίας· οἰον οὐ παύσῃ λέγων; = δὲν θὰ παύσῃς νὰ λέγῃς; ἀντὶ, παύσον νὰ λέγῃς πον desines dicere? desine dicere. Εὐρ. Ἀνδρ. 1067 «οὐδὲ ὅσον τάχος χωρίσεται τις Πυθικὴν πρὸς ἐστίνην καὶ τὰνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλους;» Πλ. συμπ. ἐν

1) Ρ. Aken Grundzüge der Lehre v. Temp. u. Mod. §. 43, Σημ.-
2) Krüger II. 53. 7, 2.

χώρη, «οὐ περιμενεῖς;» = δὲν θὰ περιμένῃς; περίμενε μ. σ. Stallb. Γοργ. 466, ε «οἴκουν ἀποδείξεις τοὺς ῥήτορκς νοῦν ἔχοντας;» Δημ. 6, 25 «οὐ φυλάξεσθ, ἔφην, ὅπως μὴ δεσπότην εὔρητε» μ. σ. Bremi. «Οταν ὅμως ἀντιτίθηται τῇ καταγατικῇ προσταγῇ ἀποφατική, τότε ἐκείνη μὲν ἐκφέρεται διὸ τοῦ καταχρητικοῦ ἐφωτηματικοῦ οὖ, αὕτη δὲ διὸ τοῦ ἀποφατικοῦ ἐρωτ. μὴ (=οὐ μέντοι, βέβαιος ὅγι, μὴ, μὴ πλέον), μάλιστα δὲ διὸ τοῦ καὶ μὴ ἡ μηδέ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 637 «οὐχ εἰ σὺ τ' οἴκους... καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἰστε; = δὲν πηγάδινες, πήγανες εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μὴ κάμετε πλέον ἐκεῖ τὸ ἀσήμαντον πρᾶγμα μέγχ καὶ δύσηρόν. Εὐρ. Ιππ. 498 «οὐχὶ συγκλήσεις στόμα καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις κίτηγίστους λόγους». Ἐλ. 437. Ἀρρ. ἑκκ. 1144. Σοφ. Αἴ. 75 «οὐ σῆγ' ἀρέξῃ μηδὲ δειλίκιν ἀρεῖς;» = δὲν θὰ ἡσυχάστης καὶ δένθη ἡσκη πλέον δειλός; ἡσύχαστον καὶ μὴ ἔσο πλέον δειλός. Τρ. 1183 «οὐ θάσσον οἰσεις μηδὲ ἀπιστήσεις ἔμοι;» Ηλ. συμπ. 173, α «οἴκουν καλεῖς κύτῳν καὶ μὴ ἀρήσεις;» Ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ μέλεις μέλλοντος κεῖται τὸ οὐ μετ' ἐπιφρέματος; Αἰσχλ. ἐπτ. 232 «οὐ σῆγχ; μηδὲν τῶνδ' ἔρεις κατὰ πτόλιν;» ἀντὶ, οὐ σιγήσῃ;

Σημ. 1. Περὶ τῆς ἀπαγορεύεταικής φράσεως οὐ μὴ ποιήσεις ἄνευ ἀρωτήσεως = μὴ θέλε πάντως νὰ πράξῃς, noli facere, καὶ περὶ τῆς ἔλλειπτικής φράσεως τοῦ διπώς μετὰ μέλλ. 6'. προσ. ἀντὶ προσταχτικής, ίδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν οἰνοπαντικῶν προτάσεων §. 552, Α. Σπανιώτατα δ' ἀπαντᾷ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως; τὸ μὴ μετὰ β'. προσώπ. μέλλ. ἄνευ ἐφωτήσεως. Δημ. 23, 117 *ταῦτην ἀν ἔμοι γρήσθεις συμβούλῳ, φυλάξεις τὴν πίστιν πρὸς τοῦτον τὸν Θρῆκα καὶ μὴ βουλεύσεσθε εἰδέναι, τίνα ἀν πρὸς δημᾶς σογίην γνώμην. (Περὶ τοῦ παρὰ Σοφ. Αἴ. 573 ίδ. §. 513, 2) Ἰνούτε δὲ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος μετ' οὖ, τίθεται ὁ ἐνεστὼς μετὰ τοῦ οὐ πρὸς ἔκφρασιν προσταγής, καὶ μάλιστα ἐμφαντικώτερον ἡ διὰ τοῦ μέλλ. Πλ. Αυσ. 203, h «δεῖσθο δὲ, ηδ' οὐ, εὐδὲν ἡμῶν. Οὐ παρεδίλλεις; = δὲν παρεδίλλεις; παρεδίλλει, προσέργους non accedit? accede,」 Ἀρρ. σφ. 457 οὐχὶ σοῦσθι, οὐκ ἐς κόρακας; οὐκ ἄπιτε; Ὁρ. 1212 «οὐ λέγεις; σφραγίδιοντες παρὰ τῶν πελαργῶν;».

Σημ. 2. Διαχριτός δημας; δ μέλλων ἀπὸ τοῦ ῥήμα μέλλων μετ' ἀπαρεμφάτου (μέλλων γράψαι, γράψειν, γράψειν). Ό μέλλων γρόν. ἐκφράζει τὸ μέλλον διὰ τοῦ αὐτοῦ τύπου, ἐν ὃ τὸ ῥήμα μέλλων δηλοῖ αὐτὸν διὰ τῆς αὐτοῦ σημασίας, ώ; τὸ βούλομαι; καὶ ἄλλα ῥήματα. Διὸ τὸ ῥῆμα μέλλων, ώς καὶ ἄλλα ῥήματα, σηματίζει παρὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ ἄλλους γρήνους, οἵτινες, ώς; καὶ ὁ ἐνεστὼς, δύνανται νὰ συνταχθῶσιν ἀπαρεμφάτῳ οἷον ἔμελλον, ἐμέλλησα, μελλήσω γράψαι, (γράψειν, γράψειν). Διλοῖ δὲ τοῦτο κυρίως σκέπτομαι, διαγνοῦμαι, ἔγω κατὰ νοῦν, διπερ σημανεῖς ἐπὶ ζω, μέλλω, θέλω νὰ κάμω τι, ή δὲ: αναστῆμαι νὰ κάμω τι; διὸ βραδύνω, δικνῶ, διστάζω, μέλλω. Δύνανται λοιπὸν νὰ μεταφράσθη εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς; ιδίωμα κατὰ τρόπον γερμ. διαλόγως; τῶν ἐννοιῶν τοῦ θεῖλαί εἰν, ἐπλίξειν, μελετᾶν, διανοεῖσθαι; κτλ. Ήτοι διανοιαὶ ή ἐννοιαὶ ή τις α) ἀνεξίστητος ἐκ τῆς; ιδίωμα δηλ., τοῦ ὑποκειμένου βουλήσεως; ή γραπτωμένη, ή δ) δεδομένη ἐκ τῆς θελήσεως; ἄλλου, ή ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς; τῶν πραγμάτων καταστάσεως, ή c) ἐπιτροπομένη ἐκ τῶν περιστάσεων, ή d) ἐκ λόγων θεῖων προερχομένη, ή e) γνώμη, στηριζομένη ἐπι ἀπλή; πιθανότητος, τότε μεταφράζεται;

διὰ τὸν α) διανοοῦμεν, θέλω, μελεῖσθ νὰ πράξω τι, ως τὸ cogito facero, b) δεῖ, κρίη, μέλλω, πρέπει νὰ πράξω τι, έστι μοι κρεόν, πεπρωμένον νὰ κάμω τι, σακν. παρ' Όμ., c) δύναμαι, εἰμαί εἰς κατάστασιν νὰ κάμω τι, d) ἔχοστι μοι προσήκει πουτεῖ τι, θέλω, e) ίσως θά, πιθανόν εἶναι νά...-a) Πλ. ἀπόλ. 21, b «μέλλω θύμας διδάξειν». -b) Πλ. ΦΙλ. 324, c τιπότερόν δεῖτι τοῦ θέλω, ή οὐκέτιν, οὐδὲ ἀναγκαῖον πάντας; τοὺς πολίτας μετέγειν, εἴπερ μέλλει πόλις εἶναι = ἐάν πρέπη τούλαγχιστον νὰ ἔη πόλις, siquidem civitas futura sit. πολ. 507, b «πλεξαίτεν δὴ τούτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον, εἰ μέλλει εἴρξειν = ἐάν πρέπην ν' ἔρξῃ» (ἀμέσως μετὰ τοῦτο C «εἶπερ ἔρξειν κατὰ τὰ ἐνθέθι. 4) Σεν. Κύρ. 1. 6, 17 «δεῖ γάρ δῆπου στρατιῶν, εἰ μέλλει πράξειν τὰ δέουτα, μηδέποτε πάσισθαι ή τοις πολεμίοις κακὸν πορσόνυσσαν ή ἐντῇ ἄγαρά». E, 686, «πεῖ οὐκέτι μέλλων τὸν ἔγωγεν νοστήσας οἰκόν δε.. εἰρρηνίναι ξύλογον τε φίλην καὶ νήπιον οὔν». -c) Σεν. ἀν. 7. 7, 1 «οἱ Ἑλληνες ἐποιήσαν εἰς κώρας θύεν ἕρετολον πλείστα ἱπποτησάμενοι· ἐπὶ οὐδὲνταν ἥξεν = δόπιον ἡδύναντο νὰ μέλισσαν, unde venturi essent. -d) 1, 475 «Κύκλωψ, οὐκέτι μέλλεις (= δέν σοι ήτο προσκον), διάλκηδος; διάδος; ἑταῖρους; θύματα...», καὶ λίγην σὲ γ' ἔμελλε (= ἔτει, ἔπειτε) πικήσισθαι κακὸν ἔργα κτλ.». -e) 46 «μέλλει μέν πού τις καὶ φίλαρον ἄλλον διέσσειν = ίσως, πιθανὸν εἶναι νὰ γίνησι πού τις καὶ ἄλλον φίλαρον.

§. 388. g) Μέλλων τετελεσμένος (μετ' ὀλίγον μέλλων).

1. Ο 'Ἑλλ. τετελεσμέρος μέλλων (τῆς δριστικῆς) δηλοῦ πράξιν, καὶ τις ὡς πρὸς τὸν γρόνον, ἐν ὅ τις λέγη, θὰ ἴμε πλέον τετελεσμένη καὶ θὰ διαρκῇ κατὰ τὰ ἐντῆς ἀποτελεσμάτα, διὸ ὁ μέλλων οὗτος εἶναι ὁ παρακείμενος τοῦ μέλλοντος. Τὸ τετελεσμένον (τελείωσις) δηλοῦται, ὡς ἐν τῷ παρακκ. καὶ ὑπερσ., διὸ τοῦ ἀναδιπλασιῶσ, τὸ δὲ μέλλον διὰ τῆς κατάκλισεως τοῦ μέλλοντος - σομαι. Ή ἑλλ. γῆλοσσας ἐσχημάτισεν τύπον αὐτοτελῆ τοῦ μέσου μόνον μέλλοντος, θὺ μεταχειρίζεται καὶ ὡς παθητικόν, ὃντι δὲ τοῦ ἐνεργητικοῦ μέλλοντος (ἐξαιρέσει τῶν ἀλίγων μετ' ἔλιγ. μελλόντων ἔχόντων τύπον ἐνεργητικὸν §. 229) μεταχειρίζεται τὴν περίφρασιν διὰ τῆς μετογῆς τοῦ ἐνεργητικούν. παρακειμένου καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ εἰμὶ σομαι, η περίφρασις δ' αὕτη δὲν εἶναι συγχρή, παρ' Όμήρῳ μάλιστα καὶ οὐδέποτε ἀπαντᾷ. 'Απαντᾷ δ' ἐνίστε καὶ η περίφρασις η διὰ τῆς μετογῆς τοῦ μέσου (παθητικοῦ) παρακειμένου καὶ τὸ σομαι γεγονόμενη, καὶ ἐτίθετο μάλιστα αὐτῆς πάντοτε ἐπὶ τῶν δημάτων τῶν μὴ δυναμένων νὰ σχηματίσωται μέλλοντα τετελεσμένον (§. 190, Λ. 2). Φ, 322 «αὐτοῖς οἱ καὶ σῆμα τετελεῖσται» = θὰ ἔησε τετελειωμένον καὶ θὰ μένῃ. Ω, 742 «ἔμειν.. λειτείθεται ἄλγες λυγρά». Ησδ. ἔργ. 177 «καὶ τοῖς μεμίζεται ἐσθῆτας πεποντί» = θὰ ἔησε μεμιγμένη καὶ θὰ μένωσι. Σοφ. Φ. 1276 «μάτην γέρ, ἀν εἰπῆς γε, πάντ' εἰρήσεται». ΑΡ. 577. «τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἔμει τεθύνεται». ὁρείλουσι, μέλλουσι, πρέπει νὰ ἔησε τεθυμένα καὶ μένωσι πρὶ

τοῦ χρή, μέλλει, πρέπει ἦδ. §. 387, 4. Αἱ. 1141 ὁ Τεῦχος ἀποκρίνεται τῷ Μενελάῳ εἰπόντι «τόνδ' ἔστιν οὐχὶ θυπτέον» οὕτω, «Σὺ δ' ἀντκαύσῃ τοῦτον ὡς τεθάψεται = ὅτι θὰ ἔνε τεθκμένος καὶ θὰ μένῃ. Εὔρ. Ὁρ. 271 «βεβλήσεται τις θεῶν βροτησίκ γερί, εἰ μὴ ἔχμειψει γραῖς ὄμμάτων ἐμῶν» = θὰ ἔνε βεβλημένος καὶ θὰ μένῃ. Βικ. 1313 ἐνδὲ δὲ ὅρμων ἀπιμος ἐκθεβλήσομαι = θὰ ἔμπει καὶ μένω ἐκθεβλημένος. Ἀρρ. Ἰππ. 1370 «ὑπλίτης ἐντεθεῖ; ἐν καταλόγῳ οὐδείς... μετεγγραφήσεται, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἦν τὸ πρώτον ἐγγεγράψεται». νεφ. 1436 «ἥν δὲ μὴ γένηται, μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δὲ ἐγγκιῶν τεθρήξεις» = μάτην ἐγώ μὲν θὰ ἔχω αλκύστη, σὺ δὲ θὰ ἔχεις ἀποθένη. Θουκ. 2, 24 «ἥς (δυνάμεως) ἐς ἀΐδιον τοῖς ἐπιγιγνομένοις μνήμῃ καταλειπέται». Ξεν. Κύρ. 7, 2, 13 «ἥν (τὴν πόλιν) δικρανίσῃς, καὶ σὶ τέργνοι σοι, ἡς πηγάς φρεσ τῶν οὐλῶν εἶναι, διερθαρμέται ἔσοται. Ἀν. 3, 2, 31 «οἱ πολέμιοι πλεῖστον ἔθενσέρνοι ἔσοται». Ηλ. πολ. 6, 506, α «ἥ πολιτείας τελέως κεκοσμήσεται, ἐκνὸς ποιοῦστος αὐτὴν ἐπισκοπῆι φύλαξι δ τούτων ἐπιστήμων». 465, α «πρεσβύτεροι νεωτέρων πάντων ἔργειν τε καὶ κολάζειν προστετάξεται». Πρωτ. 338, β «ὅ δύοις ἡρᾶν δύοις καὶ ποιήσει, ὥστε ἐκ ποριτῶν ἥρσεται» = ὥστε μάτην θὰ ἔνε καὶ μένη ἐκλεκτημένος. Δημη. 4, 50 «τὰ δέσοντας ἐσόμεθα ἐγρακτέος καὶ λόγων ματκίων ἀπηλλαγμέτοι». Οὕτω καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἔγκλίσεσι, Θουκ. 5, 71 «νομίζων τῷ θέρητῷ δεξιῷ ἔτι περιουσίκιν ἔσεσθαι, καὶ τὸ κατέτοὺς Μακτινένας βεβούστερον τετάξεοθαί» = ὅτι θὰ ἔνε καὶ μένη τεταγμένος. Ξεν. Ἐλλ. 7, 5, 18 «ἐνθυμούμενος, ὅτι εἰ κατκλείσθω ἐρήμους, οἵ τις ἀλλοι σύμμαχος, ἐκεῖνοι πολιορκήσιντο ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων κατέτης δὲ λειμασμέτος τῇ ἐκυτοῦ δέξῃ ἔσοιτο». Ό μετ' ἀλίγι. μέλλων τῶν ἔρμάτων, ὃν δὲ παρακείμενος ἔχει σημασίκιν ἐνεστῶτος (§. 384, 3), ἔχει σημασίκιν ἀπλοῦ μέλλοντος· οἷον μέμρημαι = ἔχω τι ἐμκυτῷ ἐν τῇ μνήμῃ, καὶ λοιπὸν ἐνθυμούμενοι· κέκτημαι = ἔχω τι ἀποκτήση ἐμκυτῷ, καὶ λοιπὸν ἔχω· μεμρήσομαι = θὰ ἔχω τι ἐν τῇ ἐμκυτοῦ μνήμῃ, διὸ θὰ ἐνθυμῶμαι· κεκτήσομαι = θὰ ἔχω τι ἐμκυτῷ ἀποκτήση, καὶ λοιπὸν θὰ ἔχω· κεκλήσομαι = θὰ διορίζωμαι· ἔστηκω = stabo θὰ στεκθῶ, ισταμαι κ.τ.λ.

2. Ως δὲ παρακείμ. §. 384, 4), οὕτω καὶ δι μετ' ἀλίγον μέλλων τῇτεται ἐμραντικῶς ἀτὶ τοῦ ἀπλοῦ μέλλοντος· τὸ ἀποτέλεσμα τότε τῆς μελλούσης πράξεως δηλοῦται, δις ὅντως γιγνόμενον (ἀργόμενον). Θ. 286 «σοὶ δὲ ἐγὼ δέξερώ, ὃς καὶ τετελεσμένος ἔσται», Β, 257. Ψ, 410. Ἀρρ. Ἰππ. 1027 «φράξεις, καὶ πεπράξεται». Λατιν. 5, 75 «τάχ' ἐν σρακλείην, ἢ ἐκεῖνος ὁρδες ἔργῳ ἔπραξεν, τευτ' ἐγὼ λόγῳ μὴ ἀρθεῖς εἰπών· ὅμως δὲ οὖν κεκινθυεύσεται» «F. ex. bene convenit in hominem jam, omni dubitatione exuta, rem aggredientem» Maetzner σελ. 235.

Ἐεν. ἀν. 7. 6, 36 «ἧν ποιησότε, & λέγετε, ἵστε, ὅτι ἀνδρὸς κατακεκαρδίες ἔσεσθε πολλὰ πρὸ ὑμῶν κινδυνεύσαντα». Πλ. Γοργ. 469, δ (περὶ τυράννου τινὸς) «ἔτν ἐμοὶ δόξῃ τινὰς τουτωνὶ τῶν ἀνθρώπων, ὃν σὺ ὁρᾷς αὐτίκα μάλιστα δεῖν τεθνάναι, τεθρήξει οὔτος, δην ὁ δόξῃ· κακὸν τινὰς δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναις δεῖν, κατεαγάρως ἔσται αὐτίκα μάλιστα, κακὸν θολμάτιον διεσχιζθεὶ, διεσχισμένος ἔσται». Ἡ ταχέως γιγνομένη (ἀρχομένη) πρᾶξις ἔκφρασται ἐνταῦθα διὰ τοῦ αὐτίκα· ἡ ἔννοια ὅμως αὕτη δὲν κεῖται καθ' ἔκυτὴν ἐν τῷ μετ. διλίγον μέλλοντι. Οὕτω καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἔγκλισι. Εεν. ἀν. 1. 5, 16 «εἰ τινας ἀλλήλοις μάχην συνάψετε, νομίζετε ἐν τῷδε τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ κατακεκόψθαι». ἐλλ. 7. 2, 20· «τοῦτο χρὴ εὖ εἰδεναι, ὅτι, ἐὰν ταῦτα πράξῃς, τοῖς μὲν πολεμίοις ἐπιτετειχικῶς ἔσῃ (= «locum contra hostes munitum habetis» Br.), φιλίαν δὲ πόλιν διασεσωκάρω, εὐκλεέστατος δὲ ἔστη».

Σημ. 1. Πολλῶν ἥματων ὁ μετ'¹⁾ διλίγον μέλλων ἐν τῇ ἀττικῇ διαλέκτῳ κανονικῶς τίθεται, ὅπου κατὰ τὸν ἀντιληπτικὸν τῶν νεωτέρων ἔθνων τρόπον ἀνέμενετο ὁ ἀπλοῦς μέλλων (!), οὕτω τὰ πεπράσσομαι, πεπαύσομαι, δεδήσομαι, κακόφοροι (πραθήσομαι παρὰ τοῖς μτγν.). τὰ παυθήσομαι καὶ δεδήσομαι σπάνια παρὰ τοῖς ἀττικ., τὸ κοπήσομαι παρὰ τοῖς μτγν. μόνον, παρὰ δὲ τοῖς ἀττικ. τὰ σύνθετα μόνον αὐτοῦ, εἰ καὶ σπανίως, γλ. 343. Άλιτα τοῦ τοιότου ἀναμφισβήτων εἰναι, ὅτι οἱ "Ἐλληνες" ἦσαν μέντοι τὸν παραξέμενον τῶν τοιούτων ἥματων ὡς δηλουντας πρᾶξιν οὐχὶ ἀπλῶς τετελεσμένην, ἀλλὰ καὶ διαρκοῦσσαν ἔτι κατὰ τὴν ἀστυνηστήν παρατείσματα, διὸ δια πρᾶξιν τρόπον τινὰ παροδεῖν· οἷον πέπραχαι=εἴμαι πουλημένος; καὶ εὐρίσκομαι εἰς; γείρας; ἔλλον Εἰν. ἐλλ. 6. 2, 15 · ἐκήρυξεν ὁ Μεάσπιπος πεπράσθεται, διτις αὐτοκολοθεῖ· πέπαυμαι=εἴμαι εἰς τὸ τέρμα· δεδήσμαι=εἴμαι ἐν πέδαις· (Πλ. νόμ. 909, δ· δεδίσθαι ἐν τῷ διεμωτηρίῳ); κέκομμαι· διὸ δι μετ'¹⁾ διλίγον μέλλων τῶν τοιούτων ἥματων ἐκληπίεος, ὡς ἀπλοῦς μέλλων. Εεν. Κύρ. 4. 3, 18 · τὸν ἔναντιον ἀντιτρέψα τῇ τοῦ Ἀπποῦ βώμῃ ἀλλ' οὐ συμπεφυκῶς δεδήσομαι, δισπερ ποιοκένταυροι·, ἔνθα τὸ διεθήσομαι θάλητον ταῖς ἄνδρασι, Πλ. πολ. 361, ε· ματταγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται· ἐκκαυθήσεται τῷ φθειριμῷ=θάλητος ἡγετεῖς· Ἀρρ. σφ. 179· πεπράσαι· τήμερον=θάλητος πουλημένος, θάλητος εἰς ἔνους γείρας. Εεν. ἀν. 7. 1, 36 · ἐκήρυξαν, δις ἀλλῷ, ὅτι πεπράσεται· Ἀρρ. νεφ. 1125 · ἡνίκα· ἀν γάρ αἱ τ' ἔλαται βλαστάνωσαν τ' ἄμπελοι, ἀποκεκόψονται=θάλητον ταῖς ἄνδρασι, θάλητος ποιοκομέναι. Σοφ. Ἀντ. 91 · οὐδεκον, διταν δὴ μή σθένω, πεπαύσομαι=θάλητος, θάλητος θημοῖς.

Σημ. 2. Τὸ ἀπλῶς τετελεσμένον ἐν τῷ μέλλοντι ἀνευ τῆς δευτερεύσης ἔννοια; τῇ, περπάσσων; κατὰ τὴν ἀστυνηστήν παρατείσματα, δισπερ ποιοκένταυροι διὰ τοῦ τετελεσμένου μέλλοντο, ἡ Ἑλλην. γλώσσα δὲν δύναται νὰ ἐκφέρῃ δι' αὐτοῦ διταν λοιπὸν πρόπτη νὰ ἐκφρασθῇ τὸ ἀπλῶς τετελεσμένον ἐν τῷ μέλλοντι· Ἐλλήν μεταχειρίζεται πρὸς τοῦτο συχνότατα

1) Mehlhorn Ztschr. für d. Alterthumsw. 1837. σελ. 1210. Schmalfeld τῷ ἡγθ. συγγ. σελ. 123.
ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 12

τὰς δευτερευούσας; ὅποθετικάς προτάσεις, τὰς εἰσηγουμένας; διὰ τῶν ὅποθετ. συνδίσμων ἡ ἀναρ̄ ἀντωνυμ. καὶ τοῦ ἐν' οἷον ἐάν, ἐπάν, ἐπειδάν, ὅταν, πρὶν ἀν, ἔστ' ἀν, ὁς ἀν, χ.τ.λ., καὶ τὸν ἀδρίστον τῆς ὑποτακτικῆς; οἶον ἐάν τοῦτο λέξης, ἀμαρτήση = ἐάν θι εἴπῃς τοῦτο σι hoc dixeris. Ἡ ἐλληνικὴ αὐτὴ διὰ τοῦ ἀρ̄. τῆς ὑποτακτικῆς; ἔκφρασις στρεβῖται τῆς ἀκριβείας, τῆς διὰ τοῦ τετελεσμ. λατινικού μέλλοντος ἐκφερομένης, διότι οὐδὲν ἔτερον ἡ φράσις αὐτῇ δηλοῖ, ἢ «ἴαν τοῦτο λέγης». Ἐπὶ τούς ἀτέλειας τῆς ἡλ. γλώσσης εἶναι ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἀσφράτου τῆς ὄριστικῆς; ἐν κυρίαις προτάσεσιν, ἔνθι δὲ λατίνος, μεταχειρίζεται τὸν ἔσυτον τετελεσμ. μέλλοντας οἶον, ς, 327 «οὐδὲ γάρ οὐδὲ τις ἄλλος ἀνήρ φύρμακ' ἀντέλη, οὐδὲ τις πίηται λατ. toleraverit, ἐπειδὴ ἡ ἀληγονικὴ ἔκφρασις μόνον τὸ ἡνέγκθη δηλοῖ. Πρὸς τὸν λατινικ. τετελεσμ. μέλλοντας ἀντιτοւγεις ὡς τὸ πολὺ ἡλλ. περίφρασις, ηὗται ἄλλως, καὶ σπανίως ἀπαντῷ, ἡ διὰ τοῦ ἀσφράτου τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ μίλλ. ἔσομαι ἐκφερομένην» οἷον ποιήσους ἔσομαι = fecero, ἐάν καὶ ἡ ἡλλ. αὐτῇ ἔκφρασις κατάστασιν μᾶλλον δηλοῖ. Σοφ. Ἀντ. 1067 «κάτισθι μὴ πολλοὺς; ξει τροχούς; ἀμαλλητῆς; ἡλίος τελῶν, ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτῶν; ἐκ σπλαγχνῶν ἐνάντινον νεκρῶν ἀμούδων ἀντιτούγεις (= reddideris). Οὐ τὸ δεύτερον διαφυγῶν ἔσομαι καθ' Ἡρδ. 7, 194 «τότε δὲ οἱ τούς "Ἐλληνας; κατεπλώσας; ἔμελλεν οὐ τὸ δεύτερον διαφυγῶν ἔσεσθαι».

§. 389. Οἱ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς, Εὐκτικῆς Προστακτικῆς, Ἀπαρέμφατου καὶ Μετοχῆς.

1. "Ἄγοι: τοῦδε ἐξηγήσαμεν τοὺς χρόνους μόνον τῆς ὄριστικῆς, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ καταδηλωτάτη ὡρίνεται ἡ χρονικὴ σχέσις. Εἴδομεν δηλ. ὅτι ὁ ἀδρίστος μόνος τῶν λοιπῶν χρόνων τῆς ὄριστικῆς εἶναι ὁ δηλῶν τὴν χρονικὴν μόνον περίοδον ἦτοι τὸ παρελθόρ, ἐνῷ οἱ λοιποὶ χρόνοι αὐτῆς δηλοῦσιν ἔμμαχος τε καὶ τὴν ποιότητα τῆς πράξεως (τὸ ἀτέλεστον ἡ τετελεσμέρον) ἐν μιᾷ τῶν τριών χρονικῶν περιόδων, τοῦ παρότος δηλ. παρελθόρτος, καὶ μέλλοντος. "Ελθωμεν ἡδη ἐπὶ τοὺς χρόνους τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων.

2. "Απαντεῖς οὕτοι δηλοῦσι μὲν καὶ ἐν αὐταῖς τὴν αὐτὴν ποιότητα, οἷκαν καὶ ἐν τῇ ὄριστ., οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον. Διότι ἔπαντες οἱ χρόνοι τῆς προστακτικῆς δηλοῦσι πάντοτε τὸ ἀνκυτυπωθὲν (τὸ σκοπούμενον) ὡς τι μέλλοντο; οἱ δὲ τῆς εὐκτικῆς (ἰστορικοὶ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς) ποτὲ μὲν κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίνειν δηλοῦσιν αὐτὸν ὡς τι παρελθόρ, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν παραγμένην ὡς τι παρὸτρον μέλλοντο; οἱ τῆς προστακτικῆς, ὡς ἐγκλίσεως, τῆς προστακτικῆς, ἐκφερομένους πάντοτε αὐτὸν ὡς τι παρὸτρον μέλλοντο; τὸ τὴν διδακτικαλίκιν περὶ τῶν ἐγκλίσεων.

3. "Ἡ ἀπαρέμφατος καὶ μετοχή, αἵτινες οὐδέποτε ἀποτελοῦσι πρότασιν ἀνεξάρτητον, ἀλλ' εἶναι ἐξηγητημένα μόνον μέρη προτάσεως, δὲν δηλοῦσι τὴν χρονικὴν περίοδον, ἀλλὰ τὴν ποιότητα μόνον τῆς δι' αὐτῶν ἐκφερομένης ἡρμητικῆς ἐννοίας, ἐμράσινο-

σκι ἀνὴρ ἡ ἁγματ. αὕτη ἔννοια, ἐν μιᾷ τῶν τριῶν χρονικῶν περιόδων κειμένη, ἣν ἔτι ἀτέλεστος, ἢ τετελεσμένη, ἢ νῦν τὸ πρῶτον ἐπικευμένη, ἡ χρονικὴ ὥμως περίσσος, ἐν ᾧ αὗται πίπτουσιν, ἐκφέρεται διὰ τῶν χρόνων τοῦ παρεμφατικοῦ ἁγμάτος τῆς προτάσεως, ἡς αὕται εἶναι μέλην διὸ πᾶν ἀπαρέμφατον καὶ πᾶσα μετογὴ δύναται νὰ συναρθῇ μετὰ παντὸς χρόνου τοῦ παρεμφατικοῦ ἁγμάτος· οἷον βούλομαι λέγειν, ιηνούλομην λέγειν, βουλήσομαι λέγειν· γελῶν λέγειν, γελῶν ἔλεγε, γελῶν λέξει· λέγει γεγραφέται (γράψαι), ἔλεξε γεγραφέται (γράψαι), λέξει γεγραφέται (γράψαι)· γεγραφῶς (γράψας) λέγει, γεγραφώς (γράψας) ἔλεξε, γεγραφῶς (γράψας) λέξει ἔλπεται εὐ πράξειν, ἔλπιζεται ὡς λέξων, παρεσκευάζεται ὡς λέξων, παρεσκευάζετο ὡς λέξων, παρεσκευάζεται ὡς λέξων· Ὁ μέλλων τῆς ἀπαρέμφατον καὶ μετογῆς δεινούσι μὲν τὸ μέλλον, δὲν ἐκφράζει ὥμως αὐτὸς τὴν χρονικὴν περίσσοναν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐν μιᾷ τῶν τριῶν χρονικῶν περιόδων ἐπικείμενον, ἵτοι ἐκφράζει τι, διπερ ἔχει τὴν ὑδιότητα τοικύντην, ὅστε θὰ ἀπαπτυχθῆξε ἔαντοι, διὰ τοῦτο ἡ λαττιν. γλῶσσα δὲν ἐσχημάτισεν ἀμέσως ἐκ τοῦ πού ποὺ τῆς δριστικῆς τὸν μέλλοντα τῆς ἀπαρέμφατον καὶ μετογῆς, ἀλλὰ μεταχειρίζεται πρὸς δήλωσιν τούτου τὸ ἁγματικὸν ἐπίθετον εἰς υρας ληγον· οἷον *scripturus esse* (γράψειν), *scripturus* (γράψαν).

4. Ἀν καὶ λοιπὸν ὡς κκνόντες δυνάμεις οὐ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ χρονικὸς προσδιορισμὸς τοῦ διὰ τῆς ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς ἐκφραζομένου ἔξαρτηται ἀπὸ τοῦ συντακτικοῦ ἁγμάτος, ὅπεριχουσιν ὥμως καὶ περιπτώσεις, καθ' ἡς δὲν συμβαίνει τὸ τοιοῦτον. Οὕτω π. γ. ἐν τῷ πληρίῳ λόγῳ μετὰ ἀρκτικὸν τῆς ὁριστικῆς χρόνων τῶν ἁγμάτων λέγειν, ὑγεῖσθαι, καὶ αἰσθάνεσθαι, συγχότατη τίθεται ὁ ἐρεστὸς τῆς ἀπαρεμφάτου ἐπὶ πράξεως ἐν τῇ ἀρκτικῇ μὲν διατελούσῃ, παρελθούσῃ ὥμως, ἔνθι ἐν κυρίᾳ προτάσει ἄλλεσ τεθῆ ὁ παρατακιός¹⁾). Ὁ χρονικὸς λοιπὸν προσδιορισμὸς δὲν ἔξαρτηται ἐνταῦθι ἀπὸ τοῦ συντακτικοῦ ἁγμάτος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ λέγοντος. Συγχάνει δὲ ἐναλλάξσει ὁ ἐρεστὸς τῆς ἀπαρεμφάτου πρὸς τὸν ἀδριστὸν αὐτῆς, ὡς ὁ παρατακιός τῆς δριστ. πρὸς τὸν ἀδριστὸν τῆς ἰδίας ἐν ταῖς διηγηματικαῖς κυρίαις προτάσεσιν (§ 386, 6). Ἡρδ. 6, 137 «Ἀθηναῖς λέγουσι δικαίως ἔξελάσαι» κατοικημένους γάρ τοὺς Πελλαῖς γοῦν διὸ τῷ Υμητοῦ ἐνθεύτεν δριμωμένους, ἀδικείειν τάδε· φοιτᾶρ γάρ αἱτεῖ τῆς σφετέρας Ουγγατέρας τε καὶ τοὺς πατέδας· ἐπ' ὅδωρ· οὐ γάρ εἴται τοῦτον τὸν χρόνον σφίτι κω σικέτας· ὅκως δὲ ἔλθοιεν αὗται τοὺς Ηλκαστρούς ὑπὸ ὅδοις βιασθαι σφέας καλ.»

1) K. E. H. Schwab Magdeb. Progr. 1838 σιλ. 22.

ἐν δρῦῳ λόγῳ θὺ τὸ ἔξηλάσαιεν, ἥδίκουρ, ἥσαρ, ἀβιῶτο. Ξεν. ἀπομ. 2. 6, 31 «πέπυσμαι καὶ ἀπὸ τῆς Σκύλλης διὰ τοῦτο γενύειν τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὰς γεῖρας αὐτοῖς προσέφερε· τὰς δέ γε Σειρῆνας, ὅτι τὰς γεῖρας οὐδὲν προσέφερον, ἀλλὰ πᾶσι πόρρωθεν ἐπῆρδον, πάντας φασὶν ἀπομένειν καὶ ἀκούοντας αὐτῶν αηλεῖσθι». Κύρ. 4. 2, 45 «οἴμαι καὶ οἵοι νύκτες τούτου ἔνεκεν ἀσκεῖν, καὶ γυναῖκες κατίσσους εἶναι καὶ κερδέων ἀκαίρων, οἵ, εἰ ποτε δέοι, δύναμιντα κύτοις συμφόρως γρῦσθι». ἀν. 6. 6, 27. Πλ. πολ. 359, ε «εἴη δ' ἂν ή ἔσουσίx τοιάδε μάλιστα, εἰ κύτοις γένοιτο, οἷκα ποτέ φασὶ δύναμιν τῷ Γύγῃ γενέσθαι· εἶναι μὲν γάρ κύτον ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ Λυδίκας ἀρχοντι· ὅμηρος δὲ πολλοῖς γενομένους καὶ σεισμοῦ ἁγῆται τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι κάτημα κατὰ τὸν τόπον, η ἔνεμεν· ιδόντα δὲ καὶ θυμαζόντας καταβῆται . . . , τοῦτο δὲ ἀλλο μὲν ἔχειν οὐδέν». Ἐν ἔπειτα τοῖς παραδείγμασι τούτοις η σχέσις τῆς ἀπαρεμφ., τῆς ὑπὸ σημασίαν τοῦ παρόντος, δύναται νὰ γνωσθῇ ἐκ τῆς συναρτίκες μόνον τοῦ λόγου. Πολλάκις θμως καταράνεται αὕτη καὶ ἐκ προστιθέμενου προσθετικοῦ προσδιορισμοῦ. Σοφ. Τρ. 70 «τὸν μὲν παρελθόντ' ἄρτον . . . Λυδῆ γυναικὶ φασὶ νιν λάτριν ποτεῖν». Δὲν ἀνήκουσιν θμως ἐνταῦθι τὰ χωρία, ἐν οἷς η ἀπαρεμφάτος ἔξαρτηται ἀπὸ γρόνου παραγημάτου, διάτι διὰ μὲν τοῦ παρώχη. δηλοῦται η γρονικὴ πεζίδος τοῦ παρελθόντος, η δὲ ὑπὸ σημασίας τοῦ παρόντος ἀπαρεμφ. ἐκφράζει τὴν ἐν τῷ περιβόλῳ ἐκείνη πρᾶξιν, ὡς ἐρ ἀραπτύζει εἰτι διατελοῦσαρ, καθὼς η ὑπὸ σημασίαν τοῦ ἀνρίστου ἀπαρεμφ. δηλοῖ τὴν πρᾶξιν, ὡς ἀπλῶς συμβάσαρ. Η λαττιν. γλῶσσα καὶ αἱ νεώτεραι δικράνουσι βεβαίως ὡς πρὸς τοῦτο τῆς ἐλληνικῆς, ἀτε μεταχειριζόμεναι τὸν παραγημάτον τῆς ἀπαρεμφ. Πλ. συμπ. 175, ε «μετατὰ ταῦτα ἔρη σφῆς μὲν δειπνεῖν (coenasse)· τὸν δὲ Σωκράτη οὐκ εἰσιέραι (introisse)», ἐν λόγῳ δρῦ=εδειπνευ, εἰσῆσθε! 176, α «ἔρη σπονδάς τε σφᾶς ποιήσασθαι καὶ ἔσαντας τὸν θεὸν τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον», ἐν λ. δρῦ.=επιμέσαρτο καὶ ἐτρέποτος· ἔνθι «πὸν οὖν Ιωσαφάτιν ἔρη λόγου τοιούτου τινὸς κατάρχειν, ἐν λ. δρῦ.=κατῆρχεν» ίδ. Ξεν. Κύρ. 1· 3, 4. 4. 2, 27. ἀνάθ. 1. 4, 12. 6, 5. 5. 7, 18.

5. Καὶ ἐπι τῶν μετοχῶν ὁ προσδιορισμὸς τῆς γρονικῆς περιόδου δὲν ἔξαρτηται πάντοτε ἐκ τοῦ συντακτικοῦ ἀρμάτος, ἀλλὰ ἐκ τῆς σχέσεως πρὸς τὸν γρόνον τοῦ λέγοντος. Ήρδ. 7, 17 «οὔτε ἐς τὸ παρακυτίκα νῦν καταπροτέξει μποτρέπτω τὸ γρεών γενέσθι», ἔνθι τὸ μποτρέπτω δὲν δηλοῖ πρᾶξιν ἀνκπτυσσομένην ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ κειμένην ἐν τῷ γρόνῳ τοῦ λέγοντος. Σοφ. Α'. 338 «ἀνὴρ ἔοικεν η νοσεῖν η τοῖς πάλαι νοσήμασιν ἔνυοῖσι λυπεῖσθαι παρὼν», δηλ. νοσήμασιν, ἀ πάλαι ξυνῆν.

6. Ως ὁ ἀργιστος τῆς ὁριστικῆς, οὕτω καὶ ὁ τῶν λοιπῶν ἐγ-Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κλίσεων ἀποτελεῖ ἀντίθεσίν τινα πρὸς τοὺς λοιποὺς χρόνον. τῶν λοιπῶν ἐγκλ. Οὐδέριστος τῆς δριστικῆς δῆλοις τὴν πρᾶξιν αὐτὴν καθ' ἔαντηρ, οὐδέλως λαμβάρω πρὸ δρθαλμῶν τὴν ποιότητα αὐτῆς, ὡς ἴστορικὸς δὲ χρόνος ἐκ τῆς αὐξήσεως αὐτοῦ δεικνύμενος τίθησι τὴν πρᾶξιν ἐν τῇ σφρίξῃ τοῦ παρελθόντος. Ἐπειδὴ δ' οὗτος ἐκφράζει αὐτὴν τὴν πρᾶξιν, εἰνες ἀρμόδιος εἰς τὰς διηγήσεις, πρὸ πάντων μάλιστα, ἵνα ἀναφέρῃ τὰ κύρια συμβάτα, ἐνῷ δι παρακτικὸς καὶ ὑπερουντέλιος δηλοῦσι παρακυρεύσατα (συμβάντα δευτερεύοντα) §. 386, 6. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲ ἀδριστος τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων ἀποβάλλει τὴν γρονιὴν περίοδον, ἐκφράζει διὸ τοῦτο τὴν πρᾶξιν αὐτὴν καθ' ἔαντηρ ἔνευ τῆς δευτερεύοντος ἔννοίκες τῆς ἀναπτύξεως, τοῦ προέντος ἢ τῆς τελέσεως, τοῦ ἀνεπτυγμένου δηλ. εἰναὶ¹), δηλοτ δὴ. τὴν πρᾶξιν γενικώτατα, ὡς συμβάσαται, ἀρχαμέρηται, ἢ ὡς συμβαίρονται, ἀρχομέρηται. Ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀρίστου τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων πάστα ἡ βρύστης κεῖται ἐρ αὐτῇ τῇ πρᾶξι, ἐκποδῶν δε γίγνονται οἱ δευτερεύοντες λόγοι, ἢ πρᾶξις διὰ τοῦτο ἐξαίρεται.

7. Ἐνῷ λοιπὸν οἱ μὲν ἐρεστῶς καὶ παρατατικὸς παριστῶσι τὴν πρᾶξιν ἐρ τῇ ἔαντηρ ἀναπτύξει, ἀναπτυσσομένην ἔτι, οἱ δὲ παρακείμενος καὶ ὑπερουντέλικος, ὡς ἀραπτυχθεῖσαι, παρατειρομένην ἔτι μετὰ τὴν ἔαντηρ ἀράπτυξιν, τετελεσμένην, δὲ ἀδριστος ἐκφράζει αὐτὴν ὡς ἀπλῶς συμβάσαται, ἀρκαμέρηται ἢ ὡς ἀπλῶς συμβαίρονται, ἀρχομένην· ἐντεῦθεν γίγνεται: δηλον, διὰ τὸ ὄντος, καίτοι χρόνος ἴστορικὸς, δὲν ὑπάρχει μόνον ἐν τῇ εὐκτικῇ (=τοῖς ἴστορικοι. δηλ. χρόνοις τῆς ὑποτακτικῆς), ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ὑποτακτικῇ καὶ προστατικῇ, διότι ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν οὐ μόνον πρὸς τὸν παράτη. καὶ ὑπερ., ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἐνεστ. καὶ παρακ. διὸ ἀντιτίθενται οἱ χρ. οὗτοι πρὸς ἀλλήλους οὕτω,

α) Οὐδέριστος τῆς ὑποτακτικῆς ἀντιτίθεται - α) πρὸς τὸν ἐρεστῶτα τῆς ὑποτ. φύγωμεν καὶ γενύγωμεν = δες φύγωμεν, καὶ δες φεύγωμεν· ἐπὶ μὲν τοῦ φύγωμεν λαμβάνεται πρὸ δρθαλμῶν ἢ πρᾶξις μόρον τῆς φυγῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ γενύγωμεν καὶ ἡ ἐκτέλεσις καὶ προχώρησις (τὸ προϊόν) αὐτῆς· λέγω τοῦτο, ἵνα μάθηται καὶ μαρτάρηται = ἵνα ἀποκτήσῃς μάθησαν, μάθηταις καὶ ἵνα ἐκτελῆταις καὶ προχωρῆταις εἰς τὴν μάθησιν δηλ. ἵνα μαρτάρηταις. Δημ. 4, 18 «ιν' ἢ διὰ τὸν φόβον ἡσυγχίαν ἔχῃ (δι Φίλιππος) ἢ παριδῶν ταῦτα ἀφύλακτος ληφθῆ». - β) πρὸς τὸν παρακείμενον τῆς ὑποτ.. Οὐδέριστος τῆς ὑποτακτ. δηλοτ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν, καὶ δὴ ὡς συμβάσαται ἢ ἀρκαμέρηται, δὲ παρά. αὐτῆς, ὡς τετελεσμένην καὶ διαρκοῦσσαν κατὰ τὰ ἔαντηρ ἀποτελέσματα. Θουκ. 8, 74 «ἵνα, ἢν μὴ ὑπακούωσι, τεθρήκωσι» = ἵνα ὁσι νεκροί, ἔχωσι φρονευθῆ ἐκεν δὲ ἔλεγεν, ἵνα

1) Schmidt d. Gr. Λογ. σελ. 18.

ἀποθάρωσι = ἵνα μὴ γένωνται νεκροί, λάζωσι τὸν θάνατον, φονεύθωσι. Πλ. πολ. 376, α «θν ἀν γνώριμον (κύων ἔδη), ἀσπάζεται, καὶ μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθη» = θν καὶ οὐδέν ποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν θὰ ἔγη πάθη etiam si nunquam beneficium ab eo acceptum habebit. Ἰσοχρ. 3, 49 «ἀπέχεσθε τῶν ἀλλοτρίων, ἵνα ἀσφαλέστερον τοὺς οἰκους τοὺς ὑμετέρους αὐτῶν κεχτῆσθε» = διὰ νὰ κατοικήτε, ἔχητε τοὺς οἰκ. ἀσφαλ. (§. 384, 3). Ξεν. Κύρ. 1, 2 «Ἄνθρωποι ἐπ' οὐδένγις μᾶλλον συνίστανται η ἐπὶ τούτους, οὓς θν αἰσθάνται ἀρχεῖν αὐτῶν ἐπιχειροῦντας». Εὐρ. Μῆδ. 276 «οὐκ ἀπειψι πρὸς δόμους πάλιν, πρὶν ἣν σε γάκις τερμόνων ἔξω βάλω» = πρὸς τοῦ νὰ σὲ ἐκβάλω κ.τ.λ., exterminavero.

b) Ὁ ἀδριστος τῆς εὐκτικῆς ἀντιτίθεται - α) τῷ παρατατικῷ τῆς εὐκτικ. Ἐν μὲν τῷ ἀριστῷ τῆς εὐκτικῆς ή βαρύτης πίπτει ἐπ' αὐτῆς τῆς πράξεως, ἐν δὲ τῷ παρατατικῷ ἐπὶ τῆς ἀραιτέξεως, τοῦ προϊόντος τῆς πράξεως. Ξεν. ἐλλ. 1, 7, 5 «οἱ στρατηγοὶ βραχέες ἔκαστος ἀπελογίσατο . . ., ὅτι αὐτοὶ μὲν ἐπὶ τοὺς πολεμίους πλέοντες» (= κατεγίγοντο εἰς τὸν πλοῦν κατὰ τῶν πολεμ., ἐντοσχαλοῦντο ἐν τῷ πλῷ) ἔδ. σημ. Breitenb. 5, 2, 2 «συστρατεύοντες» ἔδ. A. 1 περὶ τὸ τέλος. «Ἐλεγον ταῦτα, ἵνα μάθοις καὶ ἵνα μαρθάρους = διὰ νὰ δυνηθῇς νὰ μάθῃς καὶ μαγεύθῃς, ut disceres» A, 189 «μερομήριξεν, η ὄγε φάσγανον ὅδு ερυτάμενος παρὰ μηροῦ τοὺς μὲν ἀραστήσαιεν, ο δ Ἀτρεΐδην ἐτραϊσθει, ηὲ χόλον παίσειεν ἐρητύσειε τε θυμόν» II, 713 «διέσε γάρ, ηὲ μάχοιτο . . ., η λκους ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀληθίναι». Εἴτε τοῦτο γέροιο καὶ γύροιο = εἴθε τοῦτο νὰ γένηται καὶ γέγνηται, α, 386 «μὴ σέγι ἐν ἀμοιβάῳ θιάζει βασιλῆς Κρονίων ποιήσειεν». Ηδέως θν ἀκούσαιμι καὶ ἀκούοιμι. = ήδ. ἵσως θν ἀκούσω κ. ἀκούω - 6) τῷ ἐπερσυντελίκῳ τῆς εὐκτικῆς. Ἐνταῦθι ὑπάρχει πάντως η κύτη σχέσις, οἷς ἐν τῷ ἀριστῷ τῆς εὐκτικῆς καὶ τῷ παρατατικῷ τῆς ἰδίκις μετὰ μόνης τῆς μεταξὺ τοῦ παρατατ. καὶ ὑπερσυντ. διαφοράς. Οἱ στρατιῶται ἐπήγειλαν, ὅτι Κύρος ἀποθάρου = ἵσως ἐφονεύθη, καὶ τεθραίη = ἵσως ητο τότε νεκρός, εἶχε φονεύθη. Ξεν. ἀν. 1, 9, 20 «φίλους ὅσους ποιήσαιτο καὶ εὑνούς γροτὴ ὄντας, διμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος δὴ γενέσθαι θεραπεύειν». Κύρ. 2, 4, 6 «οἱ Ἰνδοὶ ἔλεγον, ὅτι πέμψειε σφῆς δ Ἰνδῶν βασιλεὺς» = ὅτι τάχις ἐπεμψεν κύτοις. ἀν. 5, 7, 26 «ἔδεισαν, μὴ λύττα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτώκοι». ἐλλ. 5, 2, 3 «Ἀγησαίλαος ἐδεήθη τῆς πόλεως ἀφεντικοῖς αὐτὸν ταύτης τῆς στρατηγίκας, λέγων, ὅτι τῷ πατρὶ αὐτοῦ η τῷ Μακντινέων πόλις πολλὰ ὑπηρετήκει ἐν τοῖς πρὸς Μεσσήνην πολέμοις».

Σημ. 1. Ὁ ἀδριστος καὶ παρατατικὸς (ὑπερσυντελίκος) τῆς εὐκτικῆς τίθενται ἐπὶ παρελθόντος ἐνδευτερευούσας μόνον προ-

τάσεσιν, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς πρότασιν κυρίαν, ἡς τὸ κατηγορούμενον (βῆμα) δηλοῖ παρελθόν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐπομένων περιπτώσεων· ἐν ταῖς οὐδιαστικαῖς προτάσεσι μετὰ τῶν δια, ως; (δια;) ἐν ταῖς ἐπιβρήη-ματικαῖς προτάσεσι μετὰ τῶν δια: (= ἐπειδὴ ἡ ἐπεξηγηματικοῦ = quod διάτοι;) ἐν ταῖς πλαγίαις ἐρωτηματικαῖς προτάσεσι, αἵτινες ἐν δρῳδῷ λόγῳ ἔθελον ἔξενεγχθῆ διὰ τῆς ὄριστικής; καὶ τέλος ἐν ταῖς ἐπιβρήημα-τικαῖς ἀμφὶ ταῖς καὶ ἐπιθετικαῖς; προτάσεσι ταῖς δηλούσσαις ἢ ὁρι-στόν τι θαμάζει, συγχρήνει δηλ. ἐπανίληψιν πράξεως; τινος; ἐν τῷ παρελθόντι; (§. 399, 4) 1). Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ὃ μὲν ἀνάρτιστος τῇ; εὐκτικής; ὃς πρὸς τὴν γραμμικὴν σχέσιν ἀντιστοιχεῖ πάντοτε πρὸς τὸν ἐν τῷ δρῳδῷ λόγῳ ἀδρίστον τῇ; ὄριστικής, δὲ παρατατικὸς καὶ ὑπερσυντελικός τῆς εὐ-κτικῆς; ἀντιστοιχοῦσι. ἐν τῇ τελευταῖς μόνον περιπτώσει, ἐπὶ δορίστου δηλ. ἐπαναλήψεως, πρὸς τὸν παρατ. καὶ διπερασ. τῆς ὄριστικής, καὶ διαφέρου-σιν ἀπὸ τοῦ δορίστου τῆς εὐκτικῆς μόνον, καθότι ἐκεῖνοι μὲν ἐκφράζουσι τὴν πρᾶξιν τῇ; διευτερευόμενης προτάσεως; ὡς σύγγρανον τῇ; ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, δὲ διάδρομό τῇ; εὐκτ. ἐκφράζει ταῦτην δια προγνενεστέραν τῆς ἐν τῇ κυρ. προτάσει· ἐν ταῖς πρώταις; δύοις τρισὶ περιπτώσειν ὃ παρατατικ. ἡ διπερασ. τῇ; εὐ-κτικής κεῖται κανονικῶς μὲν ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος; ἡ παρακειμένος τῆς ὄριστικής, ἐπὶ λόγου ἀπὸ παρωργημένου γράμμου ἐξαρτωμένου, σπανίως δὲ ἀντὶ τοῦ παρατατ. ἡ διπερασοῦντ. τῆς ὄριστικής, ἐπὶ λόγου ἀνεξ ἀρτήτου, διότι συνήθιως τότε τίθεται ἐνταῦθα διπερασ. ἡ διπερασοῦντ. τῆς ὄριστικής ἀντὶ τῶν τῇ; εὐκτικής; - a) Αἱ δρίστος; τῇ; εὐκτικής; Θουκ. 4, 108 «δῆγλου, ὡς ἐλευθερώσων τὴν Ἐλλάδα ἐκ πεμφθείη» ἐδρ. λόγῳ ἐξ επέμψθην = δῆγ-λου, δια τάχα ἀπεστάλη να ἐλευθ. τὴν Ἐλλ. Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 34 «ἔγει γάρ λέ-γειν (Παλοπίδας) . . . ω; Λαχεδαιμονίοις διὰ τοῦτο πολεμήσειν αὐτοῖς δια: (= ε-πειδὴ) οὐκ θελήσειεν μετ' Ἀγγαλάου ἐλθεῖν ἐπ' αὐτούς, οὐδὲ θεσπιεῖσαιεν αὐτούντεν λ. δρῳδῷ Λαχ. οὐκ ἥδεισαν. . οὐδὲ εἴκεσαν(2). ἀνάδ. 6, 3, 25 «ἐ-πουνθίνοντο οἱ Ἀρκάδες; τῶν περὶ Σενοφῶντα, τί νὰ παρὰ καταθέσειαν ἐν δρ. λ. δρ. t. . κατεσθήσατε; Κύρ. 1, 4, 23 «όπότε ἐγγύτατα γένοιντο, προσγήλαυνον ἀλληλοις=οὐσάκις ἡρούντο ἀλλ. πλησίαστα Θουκ. 7, 29 «πάν-τας ἔχεις, διτοι ἵντυχοιεν.. ἔκτεινον. - b) Παρατατικὸς ἡ διπερασοῦντε-λικός τῆς εὐκτικής. Ξεν. Ἀγ. 11, 2 «οὐ πότε εὐτυχοίη, οὐκ ἀνθρώπων διπερασφόνει» = οὐσάκις; ήτο εὐτυχής; Κύρ. 1, 4, 3 «οὐσα αὐτοὶς δὲ ἄλλων ἐρω-

1) "Id. τοῦ Madvig παρατηρήσεις über einige Punkte der Griech. Worts-
füng, σ. 7. "Ἐν τοῖς γωρίοις οἱ κώδικι, φέρουσιν τὸν ἀδρίστ. τῆς εὐκτ. μετὰ τῶν δια ὡς ἐπὶ πράξεως; μετὰ δια οὐσῆς, διπερ φανερὸν, δια προσήλθεν ἐξ ἐσφαλμένης ἀναγνώσεως, διότι εὐκόλως τὸ τοιοῦτο συμβαίνει ἐνεκ τῇ; δύοις τητοῖς τῶν καταλήξεων τῶν ἔγχλισ. σαμι: καὶ σοιμην: σαμιμην καὶ σοιμην, π. χ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 23 «ἀποκριναμένων δὲ τῶν Ἡλείων, δια οὐ ποιή-σειαν ταῦτα» = ισως δὲν τὰ ἔχαρον, διπερ διαρθροῦσι νῦν δρῳδῶς εἰς τὸ δια: .. ποιήσειεν δια ισως; θά τὰ κάμωσι. — 2) "Id. 3, 5, 25 ἔνθα τὸ δια (=επειδὴ) πρόστον μὲν μετὰ παρατατικὸν τῇ; εὐκτικ. εἶτα δὲ τῇς δρίστ. τίθεται. Ηρδ. 2, 121, 5 μετὰ Madvig ἐν τῷ δρ. συγγρ. σιλ. 16, ἔνθα τὸ δια ἀποτάμοι, δι-τι.. ἀναγνωστέον.

τῷ τοι, ταχὺ ἀπεκρίνατο = ὅσακις ἡσωτάτο. Θουκ. 1, 67 «κατεδών ψιλόντες τὸν Ἀθηναίον, ὅτι σπουδάς τε λελυχότες εἶεν καὶ ἀδικοῦντες τὴν Πελοπόννησον· ἐν δρθ. λόγῳ λελυχότες ἔστε καὶ ἀδικεῖτε. Ξεν. ἀν. 1, 8, 12 •τῷ Κλεάρχῳ ἵεσα ἄγειν τὸ στράτευμα κατὰ μέσον τὸ τῶν πολεμίων, ὅτι (ἴπειδι) ἐκεῖ βασιλεὺς εἶη· ἐν λόγῳ δρθῷ ἄγε . . , ὅτι ἐκεῖ βασ. ἔστε. Κύρ. 8, 1, 45 «έσαυτῷ δὲ ὅτι (ἴπειδι) μὲν οὐχ ὅπο τῶν καταστραφέντων κίνδυνος εἴη πειθεῖν τι, θεραψίας ἴδιαρχεῖν ἐν λόγῳ δρθ. Ισηγ. Θαρρῷ, ὅτι ἐμαυτῷ οὗ . . κίνδυνός ἔστι (οὐ μέλλ.). τῆς εὐκτ. ἐπὶ πράξεως μελλούσης ὡς πρὸς τὸ παρελθόν Κύρ. 8, 1, 48 «οὐδὲ αὖ ἐνόμιζε μακαριώτατος εἶναι, ὅτι ἐπίτροπον Εὔοι· λόγῳ δρθ. νομίζω . . , ὅτι . . Εἴω.). ἐλλ. 6, 1, 13 «εἰπών, ὅτι μᾶλλον ἔκτειν μου εἴη, ὅτι τοιούτος εἴην, ἀργεῖ μοι . . λέγειν τὴληθή». ἐν ἐν λόγῳ δρθῷ μᾶλλον ἔκτειν σού ἔστιν, ὅτι τοιούτος εἴη 3, 4, 5 «Τισσαφέρνης πέμψεις ἡσετο αὐτόν, - τίνος δεδμένος ἡ ξοῖο· ἐν δρ. λόγῳ = τίνος δεδμ. ἡ ξεις;» ἀν. 2, 1, 15 «Κλέαρχος ἡεώτησεν, εἰ ἥδη ἀποκεχριμένος εἴεν», ἐν λόγῳ δρθ. Ἄρ' ἥδη ἀποκεχριμένος εἴστε!» Ἐπὶ τοῦ παρελθόντος Ξεν. ἀν. 4, 3, 11 «καὶ τότε Ἐλεγον, ὅτι τυγχάνοντεν φρύγανα συλλέγοντες . . καπετα κατίδοιν . . γέροντας ἐν δρθ. λόγῳ ἐτυγχάνομεν καὶ . . κατείδομεν» 4, 9 «Ἐλεγον, ὅτι κατίδοιν στράτευμα καὶ νύκτωρ πολλὰ πυρὰ φαινοῖσαν λόγῳ δρθ. κατείδομεν . . καὶ . . ἐπαίνετο. Κδ. ἐλλ. 1, 7, 5, 5, 2, 2. ἀν. 7, 4, 23 «λέγοισιν, ἀπομ. 2, 6, 13 ἐπίστατο, δηπερ συγκὰ ἐπὶ τῶν ὅτι, ὡς; Κδ. 8, 550, Α. - (1).

Σημ. 2. «Ἐν ταῖς κυρίαις προτάσεσιν ὁ παρατατ. καὶ ἀρ. τῆς εὐκτικῆς ἐκφράζουσι παρέν τι ἡ μέλλον (§. §. 395 κ. 396), καθὼς ἐπὶ τοῖς καὶ ἐν πάσαις ταῖς διετρέψουσις προτάσ., ἐν αἷς ἀντιστοιχουσιν οἱ τῆς εὐκτ. οὐτοις γράπον. πρὸς τὸν ἴνεστιτα καὶ ἀόριστον τῆς ὑποτακτικῆς, ἐκφράζουσιν οἱ τῆς εὐκτ. οὐτι, γρ. μέλλον τι, ὡς καὶ οὐτοις τῆς ὑποτ., μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι οἱ μὲν τῆς ὑποτακτικῆς ἀναφίρονται εἰς τὸ παρόν, οἱ δὲ τῆς εὐκτικῆς εἰς τὸ παρελθόν. Λέγω, ὅτι, ἐάν τι ἔχῃς, δώσοις = ἐάν θὰ ἔχῃς τι si habeas. Ελεγον, ὅτι, εἴ τι ἔχοις, δώσοις = ἐάν θὰ είχεις τι si haberes. λέγω, ὅτι, ἐάν τοῦτο ποιήσῃς, ἀμαρτήσῃς = ἐάν τοῦτο θὰ κάμης. έλεγον ὅτι, εἰς τοῦτο ποιήσαις, ἀμαρτήσοιο = ἐάν τοῦτο θὰ κάμεις si fecisses.

ε) 'Ο ἀόριστος τῆς προστακτικῆς ἀντιτίθεται - α) τῷ ἀνεστῶτει προστακτικῆς. 'Εν ἐκείνῳ μὲν ὁ λακλῶν ἐξέχειται αὐτὴρ τὴν πρᾶξιν, ἐν τούτῳ δὲ τὴν ἀράπτειν αὐτῆς. Φύγε καὶ φεῦγε = κάμε τὴν φυγήν, καὶ ἐξεκολούθει νῦν φεύγης. Άδεις καὶ δίδου μοι τὸ βιβλίον. Ηλ. ἀπολ. 30, ο «μὴ θορυβεῖτε, ὃ ἀνδρεῖς Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἐμμεινατέ μοι, οἵς ἐδεήθην νῦνων, μὴ θορυβεῖν ἐφ' οἵς ἂν λέγω», κυρία πρότασις ἐνταῦθι εἶνε ἐμμεινατε, τὸ δὲ θορυβεῖτε ἀκριβέστερος προσδιορισμὸς (= θορυβοῦντες). ἀλλ' ἐν τῷ 20, ε «καὶ μοι, ὃ ἀνδρεῖς Ἀθ., μὴ θορυβήσητε, μηδὲ ἂν δόξω τι νῦν μέγχη λέγειν» κείται τὸ θορυβήσητε μόνον, καὶ ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ μόνη ἔννοια, εἰς ἣν τὸ δόλον προσήκει. Κριτ. 44, b «ἀλλ' ὃ Σώκρατες, ἔτι καὶ νῦν ἐμοὶ πειθούσι καὶ σώθηται (= πειθόμενος σώθηται). Δημ. 4, 14 «ἐπειδὴν ἔπαντα ἀκούσητε, χρίσατε, μη πρό-

1) Klemens Progr. Berlin 1865 σελ. 15 κ.τ.λ.

τερον προλαμβάνετε (προλαμβάνοντες). Ἐπὶ τῶν περὶ τοῦ καλῶς ζῆν καὶ τῶν δύοι. παραινέσεων ὁ ἐρεστῶς εἶνε πάντως φυσικός Ψευδ. Ἰσοχρ. 1, 16 «τοὺς μὲν θεοὺς φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου, τοῖς δὲ νόμοις πείθου». Πλὴν δὲ λλὰ παρατηρήτεον, ὅτι ῥημάτων τινῶν ἐν ὀρισμενῃ σημασίᾳ τίθεται πάντοτε ὁ ἐρεστῶς τῆς προστ., οἷον ἄγε, φέρε, (=ἔλα), χαῖρε, ὅρα (=πρόσεχε), ἔρθε (πήγανε), καὶ ὅτι ῥημάτά τινα στεροῦνται τοῦ ἀρρίστου τῆς προστακ.· οἶνον ἴσθι, ἔστω. Ἀρνητικῶς μὴ γράψῃ καὶ μὴ γράφε = noli scribere, ἢ ne scripseris ἵδ. §. 397. - 6) τῷ παρακειμένῳ τῆς προστακ., δι' οὗ ἡ πρᾶξις δηλοῦται ὡς τετελεσμένη καὶ παρατεινομένη κατὰ τὰ ἔχυτῆς ἀποτελέσματα, ἡ ὡς κεχωρισμένη πλέον τοῦ νῦν καὶ τετελεσμένη, ἐνῷ διὰ τοῦ ἀρρίστου ἐκφράζεται ἀπλῶς αὐτῇ ἡ πρᾶξις. Βούλευσαι = σύλλαβε ιδέαν, ἀπόρθατίν τινα, βεβούλευσο = ἔσσο βεβουλευμένος, ἐστεμμένος, ἔχε πλέον συλλάβῃ ἐν νῷ ιδέαν τινά. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 7 «σὺ ήμεν πιστὰ θεῶν τε πετοῦσσο καὶ δεξιῶν δός» ὁ ὄρκος θεωρεῖται ὡς ὑπέρχων κατὰ τὰ ἔχυτοῦ ἀποτελέσματα. Λουκ. θ. πρ. 30. 1 «ὅ μεν ληστὴς οὗτος Σώστρατος ἐστὶ τὸν Πυριφλεγέθεντα ἐμβελῆσθω (Ἄς ήνε καὶ μένη ἐμβελῆμένος), ὃ δ' ιερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμάρος διασπασθῆτω (Ἄς διασπασθῇ, κατασγισθῇ), ὃ δὲ τύρχνος ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω». Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 19 «ὅμως δὲ εἰρήσθω μοι ἀδικώτερον εἶναι τὸν ἔκόντα φευδόμενον τοῦ ἀκοντος» (=Ἄς ήνε καὶ μένη ὅπ' ἐμοῦ εἰρημένον). Ηλ. πολ. 503, b «νῦν δὲ τοῦτο μὲν τετολμήσθω εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθεστάναι. Εἰρήσθω γάρ, ἔφη». 561, «τετάχθω ήμεν κατὰ δημοκρατίαν δ τοιοῦτος ἀνήρ». Εὐθύδ. 278, d «ταῦτα μὲν οὖν πεπαισθώ τε ὑμῖν, καὶ ἵστως ἱκνῶς ἔχει» (=Ἄς σας ήνε καὶ μένωσιν ἱκανὸν ἀστεῖα ταῦτα).

d) Ὁ ἀδριστος τῆς ἀπαρεμφάτου ἀντιτίθεται - α) τῷ ἐρεστῶτι τῆς ἀπαρεμφάτου. Μέλλω (ἐμελλοτ, ἐμέλλησα, μελλήσω) γυγεῖν καὶ φεύγειν. Ξεν. οἰκ. 6, 9 «(ἡ γεωργία) μαθεῖν τε ῥάτσην ἐδόκει εἶναι καὶ ἡδίστη ἐργάζεσθαι» ἡ μάθησις ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἀρριστοῦ ὡς κυρία πρᾶξις, αὐτῆς τῆς πράξεως ἔξαιρομένης, ἡ δὲ ἐργασία διὰ τοῦ ἐνεστῶτος, τῆς ἀγαπτίζεως τῆς πράξεως πρὸ δρθικαλμῶν λχυδνομένης. Ξεν. ἀπομ. 4. 4, 14 «(Σωκράτης) προείλετο μᾶλλον τοῖς νόμοις ἐμμένων ἀποδαγεῖτε ἡ παρανομῶν ζῆτε». Ἰσοχρ. 4, 95. Σοφ. Ἄντ. 755. Ξεν. κύρ. 7. 5, 82 «αὐτὸς μὴ λαβεῖν τὰ ἀγχθά οὕτω γε χαλεπόν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆται λυπηρόν». 5, 1, 2 «καλέσας δὲ Κύρος Ἀράσπην Μῆδον τοῦτον ἐκέλευσε διαφράξαι αὐτῷ τὴν τε γυναικα καὶ τὴν σκηνὴν» ἀμέσως μετά τοῦτο, 3 «ταῦτην οὖν ἐκέλευσεν δὲ Κύρος διαφυλάττειν τὸν Ἀράσπην, ἔως δὲ αὐτὸς λαβήῃ» ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἐτέθη δέ ἀρ., διότι αὐτῆς τῆς πράξεως ἀνάγκη εἶνε, εἴτα δ' ὁ

ένεστώς, ἀνκρηρικῶς πρὸς τὴν δευτερεύουσαν πρότασιν. Δημ. 8, 19 «γρὴ οὐχ ἡν Διοπεῖθης πειρᾶται τῇ πόλει δύναμιν παρασκευάειν, ταῦτην βασικάρειν καὶ διαλῆσαι πειρᾶσθαι, ἀλλ᾽ ἐτέρχν αὐτοὺς προσπαρασκευάειν». «Οτιν λοιπὸν πρέπη νὰ ληθῇ πρὸ δημάρτων ἡ ἔννοια μόνον τοῦ ἑρμητοῦ, ἐκφέρεται τοῦτο διὰ τοῦ ἀδρ. τῆς ἀπαρεμφάτου· οἰον γυγέτι, λαθεῖν, - Ἐ) τῷ παρακειμένῳ τῇς ἀπαρεμφ., τὸ ἀποθαρεῖται = γενέσθαι νεκρὸν, τῷ τεθρηκέται = εἰναι νεκρόν. Λυσ. 10, 9 «εἰ τίς σε εἴποι φίγαι τὴν ἀσπίδα, ἐν δὲ τῷ νόμῳ εἰρητο, ἐξν τις ωράσκη ἀποθεβληκέται ὑπόδικον εἰναι, οὐκ ἂν ἐδικάζου ἀντῶ, ἀλλ᾽ ἐξήρκει ἀν τοι ἐργάρεται τὴν ἀσπίδα λέγοντι» «οὐδέν μοι μέλει· οὐδὲ γάρ τὸ αὐτό ἐστι φίγαι καὶ ἀποθεβληκέται», τὸ φίγαι δηλοῖ ἀπλῶς τὴν πρᾶξιν τῆς ἀποδολῆς abiecisse, τὸ δὲ ἀποθεβληκέται, ὅτι τὴν ἔχω ἀποδέλη, ἀπολέση, μετὰ τῆς δευτερεύουσας ἔννοιας, ὅτι δὲν τὴν ἔχω πλέον. Σορ. Ἀντ. 442 Κρέ. «φήσεις ἡ καταρνῆ μὴν δεδραχέται τὰδε; Ἀντιγ. καὶ σημι δρᾶσαι κοῦ καταρνοῦμαι τὸ μῆν», δ παρακ. = τὰ ἔγειας πράξην; εἰσαι ἡ δράστειρ; δὲ ἀδρ. = ναὶ, τὰ ἔπραξα. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 7 «ἔξιόντες εἰπον τὴν θύραν κεκλεῖσθαι» = νὰ ἔναι καὶ μένη κεκλεισμένη. Ἐρεστ. παρακ. καὶ ἀδρ. τῆς ἀπαρ. ἀνκμίζ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27 «λέγεται, ὅτε Κύρος ἀπήσι, τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τῷ στόματι ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ ἀνδρὸς δὲ τινας τῶν Μῆδων ἐκπεπλήρθαι ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ Κύρου· ἡνίκα δὲ ἐώρα τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας αὐτόν, ὑπολειψθῆραι· ἐπεὶ δὲ οἱ ἄλλοι ἀπῆλθον, προσελθεῖν τῷ Κύρῳ καὶ εἰπεῖν απλ.».

Σημ. 3. 'Ο ἀδρίστος τῇς ἀπαρεμφάτου ἐκφάζει τὴν πρᾶξιν ὡς συμδίσταν, γενομένην ἐν μιᾷ τῶν τριῶν γρανικῶν περιόδων, πλὴν μόνον - α) μετὰ τὰ λεκτικὰ καὶ δοξαστικὰ ἔμματα(1) λέγω, ἔλεξι α, λέξι α, ἔλθετιν, dico, dixi, dicam me venisse· Ξεν. ἀγ. 1. 2, 8 «ἐνταῦθι λέγεται Ἀπόλλων ἐκδίσται· Μαρσύαν καὶ τὸ δέρμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρῳ» = custom detraxisse, suspendisse, ὅτι ἔγδρεις . . καὶ . . ἐκρέμασε. 12 «ἴλεγετο ('Επύναξ) Κύρῳ δοῦναι γράμματα πολλὰ» = ὅτι ἔδωκε (dedisse). Σπανιότατα τίθεται ὁ ἀδρ. τῇς ἀπαρεμφ. μετὰ τὰ ἔμματα ταῦτα, ἐπὶ μελλόντων τῷ σημ. 8. Περὶ δὲ τοῦ ἀδρ. τῇς ἀπαρεμφ. μετὰ ἔμματα, δῶν τὸ ἀντικείμενον κείται ἐν τῷ μέλλοντι· οἰον μέλλω γράψαι, τῷ σημ. 8. «Ἐὰν δὲ τὰ λεκτικὰ ἔμματα ἐκφρίζωσι προσταγήν, ὁ ἀδρ. τῇς ἀπαρ. δηλοῖ τι ἐπικείμενον (μέλλον). Θουκ. 7, 29 «εἰπόντες τοὺς πολεμίους βλάψατο, τῷ. §. 473, 2, - b) ἐν τῇ μετ' αἰτιατῇ; ἐνάρθρῳ ἀπαρεμφάτῳ. Ξεν. ἀπομ. 1. 2, 1 «θαυμαστὸν φάνεται μοι τὸ πεισθῆναι τινας, ὡς Σωκράτης

1) Id. Madvig Bemerkungen über einige Punkte der Grich. Wortfug. σ. 29. Μετὰ τούτου δὲν συμφωνεῖ ο Κύννερος κατὰ τούτο, ὅτι ο Μάδδος νομίζει, ὅτι οὐδέποτε ὁ ἀδρ. τῇς ἀπαρ. δηλοῖ τι μέλλον μετὰ τὰ λεκτικὰ καὶ δοξαστικὰ ἔμματα. Ο που δὲ τοιαῦτα χωρία ἀπαντῶσιν ἐκληπτὰ ὡς ἐφαρμένα καὶ ἡ τὸ ἀν προσθετέον ἡ τὸν ἀδρ. τύπ. εἰς μέλλ. μεταβολήτον.

τούς νέους διέφθειρεν = δῖτι ἐπείσθησάν τινες; persuasum esse quibusdam. Πλ. Λάγ. 190 ε = αἴτιος; (δηλ. εἰμι) τὸ σὲ ἀποκρίνασθαι μὴ τοῦτο = διὰ τὶ νὰ μηδὲ περιθῇς τώρα. Δημ. 19, 61 «τὸ μηδεμίαν τῶν πόλεων ἀλώσαι πολιορκίᾳ μέγιστόν ἔστι σημεῖον τοῦ διὰ τούτου; πεισθέντας τοὺς Φωκέας ταῦτα παύειν». ("Οταν διώς διὰ τῆς μετ' αἰτίας. ἐνάρθρ. ἀπαρ. ἐκφράζεται σκοπός τις, τότε ὁ ἀδρ. τῇ; ἀπαρ. δηλοῖ βεβαίως ἐπιχειμενόν τι, ἐν τῷ μείλιλοντι δηλ. κείμενον. Σεν. ἀπομ. 4. 2, 4 «πειμελήθην τοῦ διάστασα λόγον μοι τινα γενέσθαι». Πλ. Γοργ. 457 ε «τοῦ καταρανές γενέσθαι» (= ut manifestum fiat, τινα γένεται καταρανέ). - c) μετὰ τὸ πρὶν περι τε τοῦ παρόντος; καὶ παρελθόντος. Σεν. Τρ. 4 «ἴγε δὲ τὸν ἐμὸν (δηλ. αἰῶνα), καὶ πρὶν εἰς "Ἄδειον μολετεν, ἔστοιδί ουσα δυστυχήν" = καὶ πρὶν ἀποθέων. Ἀντ. 280 «παθεῖς, πρὶν δρῆς; καὶ μετεπάσσαι λέγων = παῦσαι πρὶν μὲν θυμάσιον; (ἢ λατ. μετ' ὅληγ. μέλι. ita impleveris) Εὐρ. 'P. • ἥξω πρὸς οἶκους; πρὶν φύσος μολεῖν γενόντα» Μηδ. 288. Ἀνδρ. 1069. Ἀντιφ. 1, 29. Σεν. ἀν. 1. 10, 19 «πρὶν καταβῆσαι τὸ στράτευμα πρὸς ἄριστον, βασιλεὺς ἐφάνη». Κύρ. 2. 2, 4· Ἑλλ. 5. 1, 33 κτλ. 1) - d) συγγένιτες τὸ μετ' ἀπαρεμφάτου αἴτιος εἰμι. «Λαζ. 19, 51 «αἴτιος οὖν εἰσι; καὶ οὕτων πολλῶν ἡδη ψευσθήνει; καὶ δὴ δύνεις γέ τινας ἀπολέσθαι». Σεν. Ἑλλ. 7. 4, 19 «ὅσπερ αἴτιος ἐδίκει εἴναι συνάριθμον μάχην». Ἐν τῷ μετ' ἀστιστού τῇ; ἀπαρ. αἴτιος ἐγενόμην, ὁ ἀδρ. οὗτος; τῇ; ἀπαρ. δηλοῖ κανονικῶς σύγγρονόν τι τοῦ γερμού τῇ; κυρίας προσέξ. 2). Ἐν πάσαις δὲ ταῖς λοιπαῖς περιπτώσεσιν ὁ ἀδρ. τῇ; ἀπαρ. δηλοῖ τι συμβαῖνον, ἢ (Τδ. A. 8) ἐπικεκριμένον ἔτι, ἐν τῷ μείλιλοντι δηλ. κείμενον. "Οταν ὁ ἀδρ. τῇ; ἀπαρεμφ. ἐκφράζῃ ἀποτέλεσμα, τότε δηλοῖ τι συμβαῖνον καὶ ἐν τῷ μείλιλοντι εἴτε κείμενον, ἢ τι συμβάν, ἀναλόγως τῇ; ἑννοεῖ; τῇ; προηγουμένης προτίσσεως" οἶον Σεν. ἀπομν. 3. 13, 3 «τὸ διόρθωμόν, ὅστε λούσασθαι, ἐστὶν = ἐίναι τόσον ψυχρόν, ὅστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ λουσθῇ Ἑλλ. 6. 1, 10 «καὶ Ἀθηναῖοι δὲ πάντα ποιήσατεν εἴναι, ὅστε σύμμαχοι γένεσθαι». Κύρ. 1. 2, 1 «φῦνται δὲ τοις Κύρος; λέγεται φιλοτιμότατος; ὅστε πάντα πόνον ἀνατλήνατε τοῦ ἐπιπλεοντοῦ εἰνεκεῖ» = ὅστε ἡδίνατο νὰ ἀπομένῃ π. πόνος. διὰ νὰ ἐπινῆται. Οὕτω καὶ ἔνει τοῦ οὗ στε. [Πεδ. 7, 103 «ἀντὶ φεύγοντος Ὁλυμπιάδας ἀνελέσθαι τεθρίππων συνέδην» = ὅστε ἐνίκησε. Πλ. πολ. 435, α = τάχ' ἀν ὕσπερ ἐκ πυρείων ἐκλίψας ποιῆσαι μεν τὴν δικαιοσύνην = efficere possimus, ut eluceat, θε κατοπθύσαμεν θεως; νὰ ἐκλίψῃς ἐχει τοις εἰς η σαμεν ἐκλάμψαι = κατωρθώσαμεν θεως; νὰ ἐκλίψῃς ἡ δικ. effecimus, ut eluceret.

ε) 'Ο αὐριστος τῆς μετολής ἀντιτίθεται - α) τῷ ἐνεστῶτι τῆς μετογής. Καὶ οὗτος μὲν παρέστηση τὴν πρᾶξιν ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀρα πτέρει, ἐκεῖνος δὲ ἀπλῶς τὴν πρᾶξιν οἰονεῖ ὡς κατὰ συμβεβηκός, τὰ περι τυρος³⁾. Αμφότεροι ἐκφράζουσι δευτερεύουσαν τινα πρᾶ-

1) "Id. Baumlein A. W. 1850. σελ. 550. - 2) 'Ο Madvig ἐν τῇ ἑρθ. συγγρ. σελ. 33 ἔγραψε τὸν ἀδρ. τῇ; ἀπαρ. μετὰ τὸν ἐνεστ. αἴτιός εἰμι οὗτως τὸ αἴτιός εστιν ἐξελήσθη τρόπον τινὰς ὡς παρελθόν, τῇ; κρίσεως εἰς τὸ παρελθόν ἀνενεγγείσθησαν. Υστις διώς ἡ ἐξήγησις αἱτητὴ εἶναι τεχνικωτέρα τοῦ δέοντος.

3) "Id. Riechher Progr. Heilbronn 1853 σ. 1. Funk Progr. Neubrandenburg 1853. σ. 5. Troska Progr. Leobschütz 1842. σ. 5. H. Schmidt, Gr. Aor. σ. 21. Aken. Grundzüge §. 9.

ξιν ὡς συμπίπτουσαν πρὸς τὴν κυρίαν πρᾶξιν, τὴν διὰ τοῦ παρεμφρτικοῦ ἔκλιματος δηλουμένην, ἀδιάρροον δ' ἂν ἡ κυρία πρᾶξις συμβίνει ἐν τῷ παρόντι ἢ παρελθόντι ἢ μέλλοντι· οἷον δαχρύσας ἢ δαχρύνων λέγω, ἐλεῖα, λέξω· πῆμα παθὼν ἢ πάσχων· ἀγῶ, ἥψηγησα, ἀγήσων (ἴδ. μ. 27). Διὰ μὲν τοῦ ἀρίστου ἐξέριζεται μῆλον ἢ δευτερεύουσα πρᾶξις, διὰ δὲ τοῦ ἐνεστ. δηλοῦται ἢ δευτέρ. πρᾶξ. ὡς τοικύτη, ἦτοι ὡς παρκσόμβρυκ. Α, 349 «Ἀγιλλεὺς δαχρύσας ἐτάρων ἄρχω ἔζετο νόσῳ λικοθείς.. ὄρύωρ ἐπ' ἀπείροις πόντον· πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἡρήστο γεῖρας ὄφεγγές». 357 «ὡς φάτο δαχρυχέων», τὸ μὲν δαχρύσας ἐζῆρεν τὴν δευτερεύουσαν πρᾶξιν, τὸ δὲ ὄρυωρ περιγράφει, περικομεῖτ αὐτὴν, τὸ δαχρυχέων ὅμως ἐν τῇ ἐπαναλήψει παρκυμεῖτε τῆς δευτ. πρᾶξεως· Κ, 377 «ὅ δὲ δαχρύσας ἔπος ηὔδα». Ε, 453 «Πουλυδάμης δ' ἔκπηγλον ἐπεύξετο μακρὸν ἀτσας». ίδ. Ζ, 66. Εὐρ. Φ. 1508 «(Οἰδίππους) μέλος ἔγνω Σφιγγὸς ἀστοῦσι σῶμα γονεόσας». Ἀρρ. Πλ. 1199 «οσ' ἡμέρας τάγχῳ δέδρονται εἰρήνην ποιήσας». ἐπεκλ. 1046 «κεγχρίσκι γέ μοι.. τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου». Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13 «καλῶς ἐποίησκε προειπώρ. Πλ. Φιλ. 60, ε «εὖ γ' ἐπεύτρεκις ἀραιμήσας με». Ἡρδ. 3, 36 «εὖ τῷ πατρὶ ἐμῷ συνεθούλευσκε; κελεύων αὐτὸν λέντι ἐπὶ Μασσαχέτας». Θουκ. 1. 101 «Θάσιοι ὠμολόγησαν Ἀθηναῖσι τετράρ. τε καθελόντες καὶ νκῆς παραδότες», ἡ τοῦ τετράρους καθεκίρεσις καὶ ἡ τῶν πλοίων παράδοσις δηλοῦνται ὡς συμπίπτουσαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἐν ταύταις κείμεναι· οὕτω καὶ 108. 115. 117. Λυσ. 12, 68 «ὑπέσχετο εἰρήνην ποιήσειν μήτε τὰ εἰγῆ καθελώρ μήτε τὰς νκῆς παραδούς». Μ, 189 «βέλε δουρὶ κατὰ ζωστῆρος τυγχήσας». Α, 350 «βέλεν.. τιτυσκάμενος κερχλητῶν». Ζ, 475 «εἶπεν εὐάγμενος» καὶ Κ, 461 «εὐρύμερος ἔπος ηὔδα», θ, 422 «Τηλέμχος δ' ἐτάρωιτιν ἐποτρύνας ἐκέλευτον». η, 462 «καὶ τότε δὴ μ' ἐκέλευσεν ἐποτρύνοντα νέεσθαι». Η, 225 «ἀπειλήσκεις δὲ προσηύδα». Ἡρδ. 1, 128 «ἔστη ἀπειλέω τῷ Κύρῳ». Θουκ. 1, 85 «μὴ ἐπειχθέντες βουλεύσωμεν». Ξ, 519 «ψυχὴ.. ἔσσυτ' ἐπειγομένη». α, 102 «βῆδε κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀτίκατα». Κ, 369 «δουρὶ δ' ἐπαίσσωρ προσέρην». Θουκ. 2, 92 «ἔμισθησατες ὕρμησαν». Πλ. πολ. 358, δ «κατατείρας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν». 504, δ «πῶν ποιεῖν συντεινομέρους». Γοργ. 491, ε «εἰπώρ ἀπαλλάγηθι» = tandem dic, εἰπὲ τέλος πάντων. Θουκ. 1, 65 «ἔκπλουν ποιεῖται λαθὼρ τὴν φυλακήν». 3, 51 «ὅπως μὴ ποιῶνται ἔκπλους αὐτόθιν λανθάροτες». Ξεν. ἀν. 7. 3, 43 «τοὺς ἀνθρώπους λήσομεν ἐπιπεσόντες». Πλ. Γοργ. 487, δ «πέρα τοῦ δέοντος σοφῶτεροι γενόμενοι λήσετε διαγθαρέντες». πολ. 344, δ «ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ». Πλούτ. ἀποφθ. Ηυθυγ. λάθε βιώσας = ζῆθι ἀπαρκτήρητος, μακρὸν τῶν ἐπιδείξεων, Ἡρδ. 1, 44 «φονέκ ελάχ-

θυνε βόσκων». Θουκ. 2, 52 «φθύσαρτες τοὺς νήσαντας οἱ μὲν τὸν ἔκυπῶν νεκρὸν ὑρῆππον». Ξεν. Κύρ. 3, 3, 18 «γράρορτες ἥδη δημοσιεύεν τὴν γῆν». Θουκ. 2, 91 «φθένουσιν αὐτοὺς προκαταργυρόσαι». καὶ Ομ. 1, 507 «φθένει δέ τε (δηλ. ἡ "Αττη) .. φλάπιτον' ἀνθρώπουν». Ηλ. πολ. 492, α «ἐὰν μή τις βοητοῦθήσας τύχῃ». Θουκ. 4, 115 «ἔτυχον καθείδοτες». Ἡρδ. 3, 49 «οἱ Κερκυρῖτοι ἥρξαν ἐς αὐτὸν πρῆγμα κτάσιμοι λοιποὶ σαρτες». 4, 119 «ἷντις ἥρξη ἀδικέων». Οὔτω καὶ περὶ πρᾶξη μέλλ. Εὐρ. Ἔλλ. 1450 «μίχν δ' ἐμοὶ χάριν δόντες τὸ λοιπὸν εὐτυχῆ με θήσετε» - 6) τῷ παρικειμ. τῆς μετοχ., ὅστις δηλοῦτε πρᾶξιν τετελεσμένην καὶ παρατειναμένην κατὰ τὰ ἑαίτης ἀποτελέσματα, ἐνῷ ὁ ἄρρ. τῆς μετοχ. παριστῇ τὴν πρᾶξιν ἀπλῶς ουμβάσαν, ἢ γενομένην. Καὶ ἐνταῦθι ἀδιέφορον εἶναι, ἂν ἡ διὰ τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήμ. δηλούμένη πρᾶξις κηταὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ παρόντος ἢ παρελθόντος ἢ μέλλοντος ὁ ἀνθρώπος ἀποθανὼν ἢ τεθρικῶς θάπτεται, ἐτάρη, ταφίσεται» = ἐξι ἀπέθανεν ἢ κείται νεκρός. Ηλ. συμπ. 217, ε «τὸ τοῦ Δημοθέτος ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάνθος κάμψε ἔχει» (τινὸς, ὅστις ἐδήχθη), 218, α «ἐγὼ οὖν δεδηγμένος ὑπὸ ἀλγεινοτέρου» (δηλ. ὑπὸ τῶν ἐν γιλοσοφίᾳ λόγων διχγκασμένος καὶ αἰτιανόμενος ἔπι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δηγματος). Δημ. 21, 191 «οὐ τὰ ἔργα παρεσχηκώς, περὶ διν εἰσιν οἱ λόγοι, δικιοτάτη ἂν ταῦτην ἔχοι τὴν αἰτίαν, οὐχ ὁ ἐσκειμένος οὐδὲ ὁ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν νῦν» = non is, qui res perpensas habet, neque is, qui curavit nunc justa dicere. Πλούτ. Αἰγ. ΙΙ. 36 «Περσεὺς μὲν ἔχει καὶ rerumque τοὺς πατέρας, Αἰμίλιος δὲ τοὺς αὐτοῦ (πατέρας) ρυκίσας ἀπέβαλεν» = ὁ μὲν Περσ. ἔχει, ἂν καὶ ἡττημένος (ἐν τῇ αναντίσει τοῦ ἡττ.) τὰ τέκνα του, ὁ δὲ Αἰμίλ., ἂν καὶ ἐνίκησε (γεγονός ἴστορικὸν), ἔχει τὰ τέκνα του ὁ αύριστος τῆς μετοχ. ἀπαντᾷ φυσικῶς συγγόντερον ἢ ὁ παρακ., διότι ἐν ταῖς πλείσταις περιπτώσεσιν ἀρκεῖ νῦν δειγμῇ ἀπλῶς ἢ πρᾶξις ὡς συμβῆσαι, ὡς π. χ. Θουκ. 5, 83 «τὰ δὲ τείχη εἰλότες καὶ καταβαλόντες καὶ Τσίκης χωρίων τῆς Ἀργείας λαΐστες καὶ τοὺς ἐλευθέρους ἀποκτείναρτες ἀνεγκώρησαν». Ἡρδ. 2, 29 «τὴν (λίμνην) διεκπλώσας ἐς τοῦ Νείλου τὸ ῥέεθρον ἦσεις . . , καὶ ἔπειτα ἀποβὰς περὶ τὸν ποταμὸν ὀδοιπορίην ποιήσει καὶ μερέων τεσσαράκοντα» κατά.

Σημ. 4. 'Ο δέρος τος τῆς μετοχ. δῆλοι καθ' ἔκυπῶν τὴν πρᾶξιν ἀπλῶς; ὡς συμβαίνουσαν ἡ γεγομένην δι τοῦ κανονικῶν; τιθεται οὗτος; ἐπὶ πρᾶξεως; ητοι; ουνέδη πρὸ τῆς διὰ τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήματος δηλούμένη; οἷον ταῦτ' εἰπών ἀπέδη = haec quum dixisset, abiit, κατεργάζεται ἐκ τῆς τοῦ λόγου ουναρέας; διότι ἡ διὰ τῆς μετοχῆς ἐκφράζομένη δευτερέωσα πρᾶξις; ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶνε τοιαῦτη, οὐχ ἐγίνετο πρὸ τῆς κυρίας πρᾶξεως. Οὔτω καὶ διταν ὁ δέρος τῆς μετοχ. ἀποτελῇ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐνεστῶτα τῆς μετοχ., ὡς Δημ. 21, 191 «καὶ γὰρ ἂν ἄθλιος; ἦν, εἰ τοιαῦτα πα-

Θών καὶ πάσχων ἡμέλουν ὃν περὶ τούτων ἔρεται ἐμελλον πρὸς ἡμᾶς¹ = πα-
θῶν καὶ πάσχων νῦν ἔτι τοιαῦτα.

Σημ. 5. Ἐνίστα φάνεται καίμενος; ὁ ἵνεστῶς; τῆς μετογῆς. ἀντὶ τοῦ ἀσφί-
στου αἰτήσι, πανταχοῦ δύως; ἐκεῖνος μὲν ἐκφράζει τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πράξεως,
οὗτος δὲ τὴν πράξιν συμβόλταν ἢ γενομένην. Ζ. τὰ πρότυ. §. 332, 3. Οὕτω
πλ. ἐπὶ τῶν ἀρμάτων τῶν καταλεγμέντων ἐν §. 332, 4, ε). Ἡρδ. 1, 11 «δι;
ἡμέρᾳ τάχιστα ἐγέγραπται, ἐκάλεσε τοῖς Γύρης» ὁ διὸς ἦλθε καλεῖσμενος; = venit,
quum vocaretur, ἥλθεν, ἐπειδὴ ἐκκαλέστο (ἐν τῷ οὐλέθει); = vocatus, quum vo-
catus estet, ἐπειδὴ ἐκλήθη²). Οὕτω καὶ οἱ πρὸς Ὀμήρ. Ιδίᾳ ἔνεστ. τῆς μετογῆς
ἄγων, φέρων κ.τ.λ., οἵτινες γρηγορεύουσι πρὸς πλαστικὴν παράστασιν τῆς
πράξεως; Γ. 425 «διόφορον ἑλοῦσσι.. κατέθηκε φέρουσα».

Σημ. 6. Ἐπὶ τῶν ἄρμάτων τῶν ἀρχόντων ἐνεστῶται μόνον τῆς μετογῆς καὶ
οὐχὶ ἀρότρου ἐνεστ. τὸν ἀρότρον, οὔτω πολ. τὰ λόγων, κιώνων, ἐργάσμενος,
καθεῖσμενος, ἀδίων, αλέων, αἰνόμενος, δοπίων (νυμφεύσαμενος; ἢ νυμ-
φεύσαμεν; ζ. 63), διποιομένη. Ζ. 400 «εἰς οἴκους ἰοῦσσα τὰ σ' αἰτήσι, ἔργα κό-
μιζε». Κ. 148 «κλισίνηδις καίσιν.. ἀμφὶ ὄμοιοις σάκος θίστε». Θουκ. 2, 19
«καθεῖσμενοι ἔτεμον τέλεσταν». Ἡρδ. Ἑργ. 9 «κλιθοῦ: ιδόντων ἀδιον την
Αἰσχυλ. Ἀγ. 666 «κοστεῖται ἀσύνταξις; Καθι: τάληρη αλέων». ι. 232 «ἔνθα δὲ
πᾶρ κάγκντες; ΕΙΩσκεν καὶ αὐτοὶ τορποὶ αἰνόμενοι φάγομενα. Θ. 304 «τὸν δὲ
ἘΞ Αἰσθημηθεν διποιομένη τέκε μήτησα»).

Σημ. 7. Η ποιητήσας τοῦ ἑνὸς; ἡ τοῦ ἄλλου τῶν γράμων τοῖτων ἐξαρτήτα
πάντως ἐν ἀπερίστοις περιπτώσεσιν ἐκ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς Ιδέας τοῦ λέγοντος, ἀν
Οὐλὴν νὰ λάθῃ πρὸς ὅστιαλμαν ἀπλῶς; αὐτὴν τὴν πράξιν ἡ νὰ δηλώσῃ καὶ τὴν
ποιότητα τῆς πράξεως. Ισαϊ. 3, 14 «ἰνάγι γνωσκε πίδιον τῶν μαρτυρίαν».
15 «ἀνάγγιοθι δὴ καὶ τάξις, μαρτυρίζεις» μ.σ. Schoemann. Δημ. 28, 10 «λαβεῖ δὴ
τὰς μαρτυρίας καὶ ἀνάγγιγνωθι» εἰτα, λέγε, Στερεὸν «λαβεῖ δὴ τὰς μαρτυρίας
καὶ ἀνάγγιγνωσκε», ξειτε «λαβεῖ ἔτεραν καὶ ἀνάγγιγνωθι.., λέγε ἔτεραν».
20, 87 «σκοπεῖτε δὴ καὶ λογίτασθε» (= σκοποῦντες; λογίτασθε). Ήσρά τοὺς
ποιηταῖς; ἐπιχρήσι πολλάκις; μεγάλην αἰθομέσσια, πολλάκις; δύως τοῦτο γίγνε-
ται καὶ γάριν τοῦ μίτρου. Β. 273 «(πόλις;) ἀλοῦσσα τε περθομένη τα».
Εδρ. Ἰππ. 473 «λαγεῖ μὲν κακῶν φρενῶν, λαζεῖ δὲ σέρβουσα».

Σημ. 8. Τὰ βουλητικά, διστακτικά, μαρακλητικά,
καταπειστικά, κελευστικά, ἀπαγορευτικά, κωλυτικά, τοῦ δύνα-
σθα: καὶ μὴ δίνασθαι, τὰ διοξεστικά, ἐλπιστικά καὶ προσδοκιαίς
(προσδοκῶν, ἐπιδοξῶν; εἰπει, εἰκός; ἐστι), τὰ λεκτικά, ὑποσχετικά,
δημοτικά δήματα, ὅτινα τὸ δινικείμενον τῶν ἀρμάτων τούτων ἦν τι μέλλον,
συντάσσονται ποτὲ μὲν μέλλοντος τῆς ἀπερ., ποτὲ δὲ μετ' ἐνεστῶτος;
(καὶ παρακειμ. ἔγοντος σημασίαν ἔνεστ. οἷον μεμνησθειτο), καὶ ἄλλοτε
μετ' ἀρίστου(2). Τὸ μὲν πρώτον συμβάνει, ὅταν πρέπη νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἔν-

1) Ιδ. Blechher ἐν τῷ μνησθ. συγγ. σ. 16. 2) Ιδ. Lob. Parerg. 745.
Stalb. εἰς Πλ. πολ. 369, a. Κριτ. 52, b. Heindorf. εἰς Φαίδ. 67, b. Wun-
derlich Observatt crit. ad Aeschyl. σ. 175. Hermann. εἰς Σοφ. ΑΥ.
1061. Opusc. I. σελ. 281. Bremi εἰς Αυσ. exc. 8 καὶ εἰς Δημ. Ολυμφ. in
Schaeferi appar. σελ. 204 καὶ Schaefer σελ. 205. Passow καὶ Σακελλα-
ρίου λεξικὸν Ἑλλ. ἐν τῷ μέλλων. Poppe εἰς Θουκ. 1, vol. 1, σελ. 275. Nitz-
sche εἰς Οδύσσ. 2, 198. Grashof Z. f. Altertumsw. 1834. σελ. 253. Mad-
wigg Bemerkungen über einige Punktä der Gr. Wort fugungsl. σελ. 29.

νοια ήδης; τοῦ ἐπικειμένου τὸ δὲ δεύτερον, ἐνῷ ἡ ἔννοια τοῦ μέλλοντος πυνθανομένη διὰ τοῦ συντακτικοῦ ὑμάτος ἀποστολῆς εἰς καθ' ἐστήν νοούμενη, συμβίνει, διτανὴ διὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἐκφρασθεῖσα πρᾶξις; θεωρήται ἀπλῶς ἐν τῇ ἐστήν; ἀνταπόξει, ἡ δις τοιαύτη, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς ὑποίας καταγγενεταὶ τις; νοερῶς; ἡ πρυτανικὴ τὴν παραυτίκα ἡ βεβαίαν γένεσιν τῇ πράξεως τὸ δὲ τρίτον τέλος, διτανὴ πρέπη νὰ ἐξαρθῇ αὐτῇ ἡ πρᾶξις. Μέλλω γράψειν, γράψειν, γράψεις = ἔχω ἐν νῷ, διανοοῦμα: νὰ γράψω, γράψω, νὰ κάμω γράμμα. B, 36 «ὑγείειν.. ἔμελλεν». τ. 95 «ἔμελλον.. εἰρεσθαί». Ψ, 773 «ἔμελλον ἐπαίξασθαι» M, 198 «μέμασσαν δὲ μάλιστα τετράγρῳ τῇ φέρειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆσον». Πλ. πολ. 347, α «μέλλω ἐθελήσειν». Ἡρδ. 3, 72 «οἱ μέν γε φεύγουσι τότε, ἐπειν τι μέλλωσι καὶ ερδήσεσθαι». Τὸ μέλλω ὄμως; τὸ σημαντὸν ὄχνω, διστάζω cunctos, συνήθως συντίσσει. ἐνεστ. ἀπρεμφ., σπανίως ἀσφαστῷ, καὶ οὐδέποτε μέλλοντι, Υδ. Hermann opusio. III. σιλ. 242. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 12 «πολὺ ορκήσειν παρασκευαζομένῳ». Θουκ. 6, 6 «ἐφιέμενοι.. ἅρξειν, βοηθεῖν δὲ.. βουλόμενοι». Ισορρ. 13, 2 «ἐνδεξάζασθαι βουλόμενον». Δημ. 29, 19 «βούλομαι διεξελθεῖν». 21 «ἡθελον παραδοῦνται». 22 «βούλομαι εἰπεῖν». 23 «βούλομαι ἐξελέγχει». Ξεν. Ἰερ. 1, 1 «ἄργειν μοι ἐθελήσαις διηγήσασθαι». Αἰσχυλ. 3, 152 ἐπιγειερήσειν ἐθελήσεις». Θουκ. 4, 115 «ἐνήσειν διενοοῦντο». 8, 55 «διενοοῦντο βούλησειν». 4, 52 «(Ματιληριαὶ διενοήθησαν) τὰς ἀλλας πόλεις ἐλευθεροῦν (ἢ κάριος σκοποῦς) καὶ πάντων μάλιστα τὴν Ἀνταρχόν, καὶ κρατουμένων αὐτῆς ἔχοντας τὴν τε Λέσβου κακώσειν (ὧν ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου μέλλους τῆς προτ.) καὶ τὰ ἐν τῇ ἡπείρῳ Αἰολικὰ πολίσματα γειτωράσσονται» (ἀπλῶς; τὴν πρᾶξιν, ἀντιθέτως τῷ κακώσειν). Ἡρδ. 6, 86, 2 «ταῦτα διηνὶ ἀναβάλλομαι καρφῶσαιν ἐς τίταρτον μῆναν». 88 «Ἀθηναῖοι οὐκέτι ἀνεβάλλοντο μή οὐ τὸ πάντα μηγαννίσασθαι ἵπποι Αἰγανήτησιν». Δημ. 3, 9 «ἀναβάλλεται ποιήσειν τὰ δίοντα». Θουκ. 7, 56 «οἱ Κορίνθιοι ἐθελήσαν τὸν Μιγαρίων νυνὶ σφᾶς; ξυμπροπέμψειν». οὗτοι καὶ 27. Ἡρδ. 6, 61 «ἐλίσσετο τὴν θεάν ἀπαλλάξιας τῇ; δισμοφήν; τὸ παθίσιον». 6, 5 «ἔπεισε οἱ Αἰεσίους δοῦναντι οἱ νέοι». Θουκ. 3, 28 «ἴποκωλύτειν δυνατοῖς ὄντες» μ. σημ. Popp. Ξεν. οἰκ. 12, 12 «ἀδύνατοι εἰσιν ἐπιμελεῖς ἕσσεσθαι». 12, 15 «ἀδύνατοι εἰσι παθέδεισθαι». 12, 13 «ἀδύνατοι ἡπτὸν ἔσσονται ταῦτην τὴν ἐπιμέλειαν διδαχθηναι». Σοφ. Φ. 1304 «παίσειν δυνηθόμεσθαι». Θουκ. 2, 29 «πείσειν.. πέμψειν». Ξεν. ἀν. 7, 7, 24 «δύνανται ἀνύσσεσθαι» κατὰ τὴν ὁρίζοντα διδύμωσιν Walckenaers, Υδ. καὶ σημ. ἐνετ Kuhners, Εὐρ. Ἰερ. αἰλ. 462 «οἶμαι γάρ να ἴστεσθε τάδε», Λασ. 28, 4 «οἶμαι πάντας ὄμας; ὅρολογήσας;» = ὅτι πάντες ὄμες; οὐδὲ συμφωνήσητε. Ξεν. ἰπορ. 1, 2, 10 «οἶμαι τούς; νομίζοντας; θεωνός; ἔσσεσθαι τὰ συμφέροντα διδίσκειν τούς; πολίτας; ηὔστα γίγνεσθαι; βασίουν». Θουκ. 2, 3 «οἱ Πλαταίης; ἐνόρμιτας εἰν ἐπιθίμενοι; ἔβδιως; κρατατῆσαι (= οὐ γείνωσιν κακηταῖ, sed victores fore), Υδ. 3, 24 «πότε ποτῆσθαι». 8, 5 «τούς; φόρους; ἔνορμιτες καμιεῖσθαι; καὶ ἄμα βασιλεῖς ξυμπλήγουσι Λακεδαιμονίους; ποιησεῖν καὶ Ἀμύργην ἡ Κάντα ἔξειν ἡ ἀποκτείνειν». 6, 24 «νομίζων τους; Ἀθηναῖους; ἡ ἡ ποτρέψειν, οὐ, εἰ ἀναγκάζοιτο στρατεύεσθαι, μάλιστα οὗτοι ἀσφαλῶς; ἐκ πλεονεσσαι. Λασ. 12, 26 «οὖν οὐει μοι δοῦνα; διηγης;» (= te daturum esse, διτι οὐ μοι διωγη; δικην); 13, 32 «οὖν οὐραί σε ἔξυρον γενέσθαι, ἡ ἐναντίον Ἀθηναῖον ἀπίντων ἐποίησε; (= te necatu-

rum esse, διτε θά δρνηθείς). 28, 4 «οἶμαι πάντας ὑμᾶς; ὑμολογήσατε». Ἰούλ. 2, 25 «οἶμαι τοῦτον.. οὐκέπειν εἰπεῖν» μ. σημ. Schoemann. Τὸ δοκεῖν = νομίζειν, ποὺς σπουδώς συντίθεται: δορίστ. τῇδε ἀπερ. ἐπὶ πράξ. μελλούσης. Εδρ. 1027 «μῶρος, εἰ δοκεῖς με τὴν ηγεμονίαν δέρην». Ἡρδ. 9, 107 «πᾶν μᾶλλον δοκέων αὐτήν αἰτήσας», ἀνθ' οὐ δ Madwig ἔνι τῷ δῆμῳ. συγγρ. γράφει πᾶν ἄν μᾶλλον. δοκ. . Αρρ. Ὁρ. 177 «ἴην μὲν αὐτήν καὶ φιλήσας μοι δοκῶ». (δι Dobreς γράψ. καὶ φιλ.). Πλ. συμπ. 220, a «τούτου μοι δοκεῖται καὶ αὐτίκα ὁ ἔλεγχος ἔσεσθαι». Πλ. πολ. 604, a «πότερον αὐτὸν οἶμαι τῇδε λόγῳ μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτείνειν». Κριτ. 52, b «ώμολόγεις; καθ' ὑμᾶς; πολιτεύεσθαι». γ, 320 ἔλποντο.. ἐλθόμενο». 6, 280 «ἐλπικόρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα». Πλ. συμπ. 193, d «ἐλπίδας περίγεται ὑμᾶς ἐδάμαντας ποιήσατε». Λυσ. 19, 8 «ἐλπίς ἡνὸν τοῦ πάπου ἐκτραφήναται». Σεν. Κύρ. 2, 4, 15 «ἐλπίζω ἐκείνους; ἐλθεῖν». 23 «ἐλπίς ὑμᾶς; μὴ δρθῆναται». Θουκ. 4, 13 «ἐλπίζοντες τὸ τετραγ. ἐλεῖν». 3, 3 «ἐλπίδα εἰναι;. . ἐπιπεσεῖν ἄρων». Σεν. ἀν. 2, 1, 19 «ἐλπίδαν μίαν τις ὑμῖν ἔστι σωθῆναται». Δημ. 29, 54 «ἐλπίζεις ἐξδίως; ὑμᾶς; ἐξαπατήσειν». Θουκ. 1, 81 «εἰκός (θηλ. ἔστιν) Ἀθηναίους φρονήματι μῆτε τῇ γῇ δουλεῦσατε μῆτε καταπλαγήνατε τῷ πολέμῳ» (= servituros esse, διτε μῆτε θά γείνωσι δουλοί, ἐργάζει τῇ γῇ, μῆτε θά τρομεῖσσιν ἀπὸ τὸν πόλεμον), οὗτοι καὶ 121, 2, 11 πελ. Ἀνδρος. 3, 27 «Κόρινθον ἐλεῖν προσδοκῶσι, κρατήσαντες δὲ τούτουν, ὥφελον δὲ τορ- τοῦνται, καὶ τοὺς συνικῶντας ἐλπίζουσι παραστήσεσθαι». Ιούλ. 11, 22 «ταῦτα μηγανθάται προσδοκῶν ἐξδίως; ὑμᾶς; ἐξαπατήσατε». N, 667 «ἔτι πε.. φθίσαται.. ή δαμηναται = ἡ διτε θά γεθῆ. ή διτε θά διχαμ- αθῆ εὖν peritulum esse aut domitum iri». 6, 171 «κείνω φημι τελευ- τηθῆναται ἀπαντά, θ; οἱ ἐμαθεύμην» = omnia perfectum iri, διτε ἀπαντά θά τελεσθῶσι. Ἡρδ. 6, 12 «πολλοὶ ἐπίδοξοι τωντο πεισεσθαι». Σεν. ἐλλ. 1, 6, 14 «καλεύοντας τῶν δυμάγιων ἀποδέσθαι καὶ τοὺς; Μηδι- μανίους, οὐκέπη ἔστορος γε ἀργοντος οὐδένων». Ἐλλήνων ἀνδραποδι- σθῆναται = διτε οὐδέσι; θελει πωληθῆ δι; δοσλοῖς ἀν. 4, 5, 15 «οὐκέπη σαν πορεύεσθαι». 1, 3, 7, 5, 2, 31. Λυσ. 13, 15 «οὐκέπησαν ἐπι- τρέψεις ταῦτα γενισθῆναι» = se permissores esse, οὗτοι καὶ §. 47. Ἡρδ. 1, 53 «τῶν δὲ μαντηῶν ἀμφοτέρων ή; τωντο αἵ γνωμαι συνέδρομον, προολίγουσαι Κροτίσω, ή διατρέπεται ἐπιτε Πίρεσσα, μεγάλην ἀρ- γήν μιν καταλαβεῖσαι» = destructorum esse Πλ. Φαιδρ. 235, d «καὶ σοι ἔηδο. . οπισχυνούμενοι γενεῖν εἰκόνα». ἀναθήσειν, δι. πολ. 427, d. Σεν. ἀν. 7, 6, 38 «ποτέροις ήμεν ἐκελεῖται καὶ διτε δι; εἰδούσιον μεμνη- σθαι: ὅπισχνετοθείη». ἀπομν. 1, 2, 3 «οὐδὲ πώποτε ὑπέραγετο διδάσκα- λος; εἰναι». Ἡρδ. 9, 106 «πίστι τε κατελαβόντες καὶ ὀρκίσιοι ἐμμένειν τε καὶ μὴ ἀποστήσεσθαι». Σεν. ἀν. 2, 3, 27 «δύμάσαι ή μήν πορεύε- σθαι» μ. σημ. Kuhner. ἐλλ. 2, 4, 30 «δύμάσαντες ὄρκους; ή μήν μή μνησικανίσειν». Ηρ. ἀν. 2, 2, 8. Κύρ. 6, 2, 30 «μηδοι προσείγων ἐγγυ- ητὰς; ή μήν πορεύεσθαι». Δημ. 23, 170 «ἐναγκάζει τὸν Κερασοδέπτην δυ- μάσαι εἰναι μὲν τὴν ἀργῆν κοινήν.., πάντας; δ' οὐδὲν ἀποδούνται τὴν γώ- ρων». Σοφ. Οἰδ. τόρ. 270, ἔνθα μετά τὸ εὔχομαι ἔπειται τὸ μὲν πρώτων ἔνεστ, τῆς ἀπαρεμφ. εἰτε δὲ μέλλ. αὐτῆς.

Σημ. 9. Ἐπι τῶν βουλητικῶν καὶ τῶν δύνασθαι: ἡμέτων ὁ μέλλ. τῇδε ἀπερ. εἰνα σπουδώτερος, ή δὲ ἔνεστ. καὶ ἀρ. αὐτῆς. Ἐπι δὲ τῶν λε-

κτικῶν, ὅποις γέσεως, ὄμοιοι καὶ δοξαστικῶν ἀπαντᾶ μὲν ἡ τριπλὴ σύνταξις, ἡ ἁρός ὄμως; τῇ; ἀπερ. εἶναι συγχότερος; μὲν ἐπὶ πράξεως; συμβάσης, ἐπανιώτερος; δὲ ἐπὶ μελλούσης, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω φίλιστοι παραδείγμασιν, ἀτινα τοιούτους; μόνον ἀρρέστους; ἔχουσιν, οἵτινες οὐσιῶδες; διαφέρουσι τῶν μελλούσων, οὐδὲ/ ὄμως; καὶ ἐν τοῖς πρόγ., ἀτινα ἔχουσι τόπους; ἀρρέστων, οἵτινες; σχεδὸν πάντων; συμπίπτουσι πρὸς τοὺς τοῦ μίλλ., καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλων; ἡδύνατο παρὰ τῶν ἀντιγράφων νὰ ἀνθυπαλλαχθῶσιν, ὡς; τὸ διέξασθαι καὶ διέξειθαι. Πιάρ. Όμήρ. ὁ ἁρός τῇ; ἀπερ. τίθεται μετὰ τὰ δηθύντα δρῆματα ὡς; ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ πράξεως; συμβάσης; τὸς Grashof ἐν τῇ; δηθύντα συγγρ.

Διδασκαλία περὶ τῶν ἔγκλισεων ἦτοι τῶν κατηγορικῶν τοῦ δρήματος τύπων.

§. 390. Σημασία τῶν ἔγκλισεων.

1. Οἱ ἔγκλιτικοι τύποι (ἔγκλισεις) ἦτοι τύποι κατηγορικοὶ ἐκφράζουσι τὴν κατηγορικήν σχέσιν τοῦ κατηγορούμενου πρὸς τὸ ὑποκείμενον δηλοῦτες τὴν σχέσιν, ἐν ἡ εὑρίσκεται ἐκφρασθεῖσα τις ἔρροια πρὸς τὴν πενυματικήν ἀρτιληγήν τοῦ λαλοῦντος. Διὸ δρῦθες πάνω οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ ἔγκλισεις δηλοῦσι τὰς διαθέσεις τῆς γένης, ἴδ. πχ. Χοιρόθου. εἰς Βεκκ. ἀνέκ. III. σελ. 1275.

2. Ἡ ἐλλ. γλῶσσα, ὡς καὶ ἡ γερμανική, λατινικὴ καὶ ἀλλαχοῦ ἀνεπτυγμέναι γλῶσσαι, ἔχουσι τρεῖς ἔγκλιτικοὺς τύπους· τὴν ὀριστικήν, ἀποτακτικήν καὶ προστακτικήν. Ἡ ὀριστικὴ εἶνε ἡ ἔγκλισις τῆς ἀληθινῆς ὑπάρκειας, τοῦ πραγματικοῦ (τῆς ἐντελεχείας), ἦτοι ἔγκλισις τούτου, οὐ τινος ὁ λαλῶν ἀντιλαμβάνεται ὡς πραγματικοῦ (ώς ἐποπτικοῦ ἡ αἰσθητοῦ φαινομένου), ἢ τούλαχιστον ὡς, τοιούτου θέλειν νὰ ἀντιληφθῇ κύτος. Ἡ ἀποτακτικὴ εἶνε ἡ ἔγκλισις τοῦ ἀπατηπτικοῦ (δόξης), ἦτοι ἡ ἔγκλισις τούτου, ὅπερ ὁ λαλῶν ὡς τι ἀνατυπωθεῖν (δοξαστὸς) ἐπολαμβάνει, ἢ τρύλαχιστον ὡς τοιούτοις νὰ τὸ ὑπολίθη θέλει. Οἱ ιστορικοὶ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς καλοῦνται ἐν τῇ ἐλλ. γραμματικῇ εὐκτική (ἔγκλ. τῆς εὐχῆς) κατὰ τὸ παρθένημα τῶν ἐλλ. γραμματικῶν ὁμοιοτάτων τούτους ἔγκλισιν εὐκτικήν, ὅπερ ὅμως οὐδόλως εἶνε ἀκριβές. ἴδ. §. 492. Προστακτικὴ εἶνε ἡ ἔγκλισις τῆς ἀμέσου δηλώσεως τῆς βουλήσεως τοῦ λέγοντος, ἀπενθυνομένης ὡς διαταργῆς πρὸς πρύσωπον παρὸν ἡ ὡς παρὸν ὑποτιθέμενον.

3. Εκ τοῦ ὁρισμοῦ τούτου τῶν ἔγκλισεων γίγνεται δῆλον, ὅτι αὗται ἔχουσι πάντως γκρακτῆρα ὑποκειμενικόν. Διὸ οὐδέποτε δηλοῦσιν ἀποτελεμενικόν τι, ἦτοι οὐδέποτε δεικνύουσιν, ὅποικες εἶνε ἡ ἐνέργεια ἐν τῇ ἀληθείᾳ (τῇ ἐντελεχείᾳ). Ἡ ὀριστικὴ καθ' ἔχοτην δὲν ἐκφέρει τι πραγματικόν, οὔτε ἡ ὑποτακτική τι ἐι τῷ νῷ (ἀνατυπώσει) ὑπάρχον, οὐδὲ ἡ προστακτική ἀναγκαῖον τι, ἴδ. τὴν Σημ. Αἱ ἔγκλισεις δηλοῦσσαι ὡς τὸ πολὺ σχέσεις ὑποκειμενικάς, σχέσεις

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 13

δηλ. πρὸς τὴν πτευματικὴν τοῦ λέγοντος ἀπτίληψιν (ἐκδοχὴν), δηλοῦσσαι πῆ; ὁ λαζλῶν ὑπολαχυθέντες ἢ τούτους ἀντιληφθῆ ἐνεργείες τινός. Ἡ πνευματικὴ ἡμῶν ἀντίτιτψις (ἐκδοχὴ) παρέσταται ἢ ὡς πρᾶξις τοῦ παρατηρητικοῦ, ἢ ὡς πρᾶξις τοῦ ὀρεκτικοῦ. Ἡ ὄριστικὴ εἶναι ἢ ἔγκλισις τοῦ παρατηρητικοῦ, δηλοῦ δηλ. τι, οὐ τινὸς ὁ λαζλῶν ἀντιληφθέντες τις παρατηρητικοῦ, ὡς αἰσθητοῦ τινὸς ἡγαντηρέον, διὸ ὡς πραγματικοῦ, καὶ ὅπερ ὡς τοιοῦτον ἐκτίθησιν, ἀδιέχορον δὲ ἂν τοῦτο ἡντικειμενικὸς πραγματικὸν ἢ ἀπλῶς δόξαστον καὶ τὸ μέλλον ἐπὶ τῆσσας, ὥπερ καὶ ἔκυτο εἴνε τι προϋπόργον ἐν τῇ δόξῃ (ἀντιτυπώσει), δύναται ὑπὸ τοῦ λέγοντος νὰ ὑποληφθῇ ὡς γατέρμενό τι, ὡς πραγματικό τι, διὸ καὶ διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὄριστικῆς ἐκφέρεται. Ἡ ὄριστακτικὴ εἶναι ἢ ἔγκλισις τῆς ἀρατευπάσσεως (δόξης), δηλοῦ δηλ. τι, ὥπερ ὁ λαζλῶν ὑπολαχυθέντες καὶ περίστησιν, ὡς δοξανταρ, ἀδιέχορον δὲ ἂν τοῦτο ἡνέ τι ἐν τῇ ἀληθείᾳ πραγματικὸν (ἀντικειμενικὸν), ἐν τῇ δόξῃ ἀπλῶς ὑπάρχον ἢ τῇ ἐντελεχείᾳ (ἀλήθειᾳ). Ἡ προστακτικὴ εἶναι ἢ ἔγκλισις τῆς ὄριστικῆς (ἔρεσσεως), δηλοῦ δηλ. τι, ὥπερ ὁ λαζλῶν ὑπολαχυθέντες καὶ ἐκτίθησιν, ὡς τι ἐπιθυμήτρον, ἀδιέχορον δὲ ἂν τοῦτο ἡνέ τι ὄντως ὃν (ἀντικειμενικὸν) ἢ οὔ.

Σημ. Ἐπειδὴ ἡ πρότασις δηλοῖ κρίσιν τινά, διὰ τοῦτο λογικῶς θεωρούμενη δύναται νὰ ἔκφρασται ἡ πραγματικόν τι (ἀλήθειάν τινα), ἢ δυνατόν, ἢ ἀναγκαῖον ἡ κρίσις δηλ. δύναται νὰ διηγῇδη ὡς τι, ὥπερ ἐγνωμόσαμεν ὡς πραγματικὸν (ἀλήθειαν), ἢ ὡς τι, ὥπερ κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν εἴνε δυνατόν, ἢ ὡς τι, ὥπερ τὸ ἐφ ἡμένιον εἴνε ἀναγκαῖον ὅσον τὸ δένδρον ἀνθεῖ (πραγματικὸν, ἀλήθεια), τὸ δένδρον ἀνθεῖ δὲ δοτ = δύναται, ἡδύνατο ἀνθεῖν (δυνατόν), τὸ δένδρον ἀνθεῖται (ἀναγκαῖον). Αἱ τρεῖς αἵται κατηγορίαι ἐπιτίθησαν πολλάκις ὡς βάσις πρὸς ἐξήγησαν τῶν ἐγκλίσεων, καὶ ἐν μὲν τῇ ὄριστικῇ ἐπίθη δῆγλωσις τοῦ πραγματικοῦ, ἐν δὲ τῇ ὄριστακτικῇ ἡ τοῦ δυνατοῦ, καὶ ἐν τῇ προστακτικῇ ἡ τοῦ ἀναγκαῖου, ἀπόσως ὅμως πάνω. Πρέπον μὲν, διότι ἡ ἔξηγησις αἵτη ἀντιστρέπεται πρὸς τὸν γραμμήτηρα τῇ γλώσσῃ, ητίς ἀναγκαῖες ἐν τῇ ἔσωτης ἀναγκαῖες ἐξ αἰσθητικοῦ ἐποπτικοῦ καὶ οὐχὶ ἀπὸ φίλοσοφικῶν ἀφησμάτων ἔννοιῶν, καὶ διέτερον, διότι καταλαίπει πλείστας ἀμφιβολίας τῷ μηδέδοντι νὰ καταφέγγῃ εἰς σοφιστικὴ τεγμάτωτα. Αἱ ἐγκλίσεις οὐδέτεν κοινὸν ἔχουσι πρὸς τὰς κατηγορίας ἐκείνας, ἀλλ᾽ ἐκφράζουσιν, ὡς ἐν τῷ ἀρ. 3 εἰδομεν, ὡς τὸ πολὺ ἀναρροφά; πρὸς τὴν πνευματικὴν τοῦ λέγοντος ἀντίληψιν. Εἶναι ἀληθῆς, διότι ἡ ὄριστακτικὴ πολλάκις ἔκφραζει τις ἀντικειμενικῶς πραγματικόν, καθὼς καὶ ἡ ὄριστακτικὴ δυνατόν, διότι τὸ δυνατόν πάντοτε ἐν τῇ δόξῃ (ἀντιτυπωτικῷ) μόνον ὑπάρχει. Ἡ προστακτικὴ ὅμως οὐδὲδόλως περιέχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀναγκαῖου, διότι τὸ ἀναγκαῖον εἴνε τι γνωστὸν ἐκ λόγων τοῦ λογικοῦ ἢ τῇ πείρᾳ ὅσον πάντας τοῦ; ἀνθρώπους δεῖται θυγήσκειν. Εἶναι ἀληθῆς, ἐπὶ τοσῇ, διότι καὶ αἱ τρεῖς ὄριστακτικές κατηγορίας δύνανται νὰ δηλωθῶσιν ἐν τῇ γλώσσῃ, δὲν ἔκφραζονται ὅμως διὰ τῶν ἐγκλίσεων, ἀλλά δὲ ἰδιαίτερων ἐκφράσεων ὅσον τῶν, δύνασθαι, δυνατὸν είναι, μέλλειν, ἔξεστιν, ἔνεστιν, ἐνδέχεται, γρή, δεῖ, ἀνάγκην είναι, ἡ καὶ διὰ τῶν ὁρματικῶν ἐπιθέτων εἰς τὸς καὶ τέος ληγόντων, ἡ διὰ τροπι-

καὶ ἐπέργημάτων· οἷον ἀληθῶς, ζωας, δῆ, μὴν, ἀν κ.τ.λ. Άι φράσεις δ' αὐταις δύνανται νὰ συναρθωσι μετὰ τῆς δριστ. ὑποτακτ. εἰντ. καὶ προστ. οἷον τοῦτο ποιεῖν ἀναγκαῖον ἔστιν· ἀναγκαῖον ἀν εἶη· ἀναγκαῖον ἔστω· δύναματι, δυνατιμήν ἀν ποιεῖν· ἐάν δύνωμα: ποιεῖν κ.τ.λ. Ἡ δριστικὴ δύναται νὰ ἐκφέσῃ καὶ τὸ πραγματικόν (ἀληθὲς), τὸ ρόδον ἀνθεῖται, καὶ τὸ δυνατόν - τὸ ρόδον ἀνθεῖται, καὶ τὸ ἀναγκαῖον - εἰ τοῦτο λέγεις, ἀμφοτέρας· ὡς ἐπὶ ζητ.; καὶ ἡ ὑποτακτ. καὶ εἰντ. πολλάκις δύνανται νὰ ἐκφέσουσι τι, ὅπερ εἶναι πραγματικόν, δ; λέγοιμεν· ἐν, ἐκφέσεις μετριοφροσύνης, ἀντὶ τοῦ λέγω.

Χρῆσις τῶν ἐκλίσεων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ.

§. 391. a. Ἡ δριστικὴ.

1. Η γρῆσις τῆς δριστικῆς ἐν τῇ ἑλληνικῇ συμφωνεῖ πρὸς τὴν γρῆσιν κατῆς καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς γλώσσαις· ἐπειδὴ δ' αὕτη εἶναι σύγκλισις τούτου, ὅπερ δὲ λαλῶν ὑπολαζόμενοι η τρούλαζότον θέλει νὰ δρολάζῃ ὡς πραγματικόν, ἐποπτικὸν η φαιρόμενον, τίθεται βεβλίως κατη καὶ ἐπ' ἐκείνον, ὅπερ δὲ λαλῶν θέλει νὰ δείξῃ ὡς βέβαιον η πραγματικόν, εἴτε δυντῶς χντικειμενικὸν εἶναι τοῦτο, εἴτε διπλὸν τοῦ λαζαρίτου οὕτως ἐκλαμβάνεται· οἷον τὸ βόδαρ ἀρθεῖται τοῦτο λέγειο, ἀμαρτάνεις. Οὕτω συγχέναις καὶ ἐν ταῖς κυρίεσι προτάττεσι ταῖς παραδιγμάτηρ, ἀποδοχὴν δηλούσταις, πολλάκις μετὰ τοῦ - καὶ δὴ (=ἔστω, δεδοθώ), ἐνίστε δὲ προτάττεσται τούτου καὶ τὸ εἰσερ. Αἰτγλ. Εὔρ. 854 «καὶ δὴ δέδεργαι· τίς δέ μοι τιμὴ μένει:» =ἔστω, παραδέχομαι· ποιεῖ δὲ τιμὴ μὲν ἀνκυρένει; fac me accipere; quis mihi honos conceditur» (σποράδην κεῖται καὶ η εὐεκτικὴ μετὰ τοῦ ἀρ. Αἰτγλ. χρηρ. 558 «καὶ δὴ θυρωρῶν οὗ τις ἀρ φυλαρχὴ οὐτενὶ δέξεται». Εὔρ. Μ. 386 «εἰσερ· καὶ δὴ τεθνήσται· τίς με δέξεται πόλις;» Ἀνδρ. 334 «τέθρυκα τῇ σῇ θυγατρὶ καὶ μῆτρεις τοι κατὰ γῆν η κατὰ θάλασσαν ἐσσωθῆναι» =ἔστω καὶ ἀν συνέδη γε· Ξεν. ἀν. 5. 7, 9 «ποιῶ (ὑποτεθίσθω, δη) δ' ὑμᾶς ἐξαποκτηθέντας ὅπ' ἐμοῦ ἔκειν εἰς· Φάσιν καὶ δὴ καὶ ἀποβαίρομεν εἰς τὴν γάρκιν» =ἔστω καὶ δην κατεκλίνωμεν εἰς τὴν γάρκιν· fac etiam nos descendere, ιδ. σημ. Kühners. (Οὕτω τό, καὶ fac etiam nos descendere, ιδ. σημ. Kühners. (Οὕτω τό, καὶ δὴ καὶ μετὰ μετοχῆς. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 5.) Εὔρ. Πρ. κύλ. 1186 «εἰσερ θύτεις δὲ την πνήσιν· ἔνθα τίνας εὐχάρις ἔρετε;» περιτσότερος πρόδηγ. §. 518, 8. Ήερὶ τῆς οὕτω τιθεμένης εὐεκτικῆς ιδ. §. 395, 3, τῆς δὲ προστακτ. §. 397· οὕτω πως συγγέντερον ἐν τῇ λαττινικῇ¹⁾.

1) "Id. Hermann εἰς Vig. σ. 839 331. Pflugk εἰς Eür. Μῆδ. 386. Brem-

2. "Εν τισι περιπτώσεσι διαφέρει ἡ γρῆσις τῆς ὁριστικῆς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ γερμανικῇ οὔτως εἴδομεν ἐν §. 387, 4, ὅτι πολλάκις ὁ ἑλλην. μελλωρ τῆς ὄριστικ. τίθεται ἐν ἐρωτήσεσιν ιδίᾳ περὶ ἔκεινου, ὅπερ βούλεται τις νὰ πρέξῃ ἢ πρέτῃ, ἢ χρή, μέλλει, ἢ δεῖ, ἀνάγκη ἔστιν, ἢ δύναται. Ἐπὶ της ὁ Ἑλληνην μεταχειρίζεται πολλάκις ἀπλῶς τὴν ὄριστικήν ἐν ἐρωτήσεσιν (ιδίᾳ δὲ τοῦ θυματομοῦ ἢ τοῦ πάθους καθόλου), κατίτινες ἐκφράζουσιν ἀντίθεσιν τινα, περιεχουσῶν τῶν μὲν μετά τοῦ οὐ προτ. ἔννοιαν καταρριπταίν, τῶν δὲ ἔννοιαν τοῦ οὐ ἀπορριπταίν, ἔνθι ἀλλακι γλωσσαί, ὡς ἡ γερμ., μεταχειρίζονται τὰ βοηθητικά ἥμικτα μέλλειν, γρῆται, ὀφειλεῖν, ἢ δύνασθαι=sollen ἢ können, ἐνῷ δὲ Ἑλλην διὰ τῆς ὁριστικῆς ἔξαρσει τὴν ἐρώτησιν ἐπὶ τὸ ἐνεργητικῶτερον οὐτω καὶ τὸ οὐτὶ ἡμέτοντος λόγωρ τὴν ὄριστ. μεταχειρίζεται, ἐίστε ὅμως κατὰ τρόπον γερμ. μεταχειρίζεται καὶ τὴν ἔννοιαν τῶν ἡρίθεν. φονθ. ἡρηκάτ. Δ. 26 «πῶς ἐθέλεις ἀλιον θεῖναι πόνον ἡδι ἀτέλεστον;» πῶς εἰνε πρέπον, μέλλεις νὰ θέλης . . . πῶς θέλεις νά . . . Α. 123 «πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρκες μεγάθυμοι Ἀχαιοι;» Ἡρδ. 1, 75 «κῶς γάρ ἀπίστω πορευόμενοι διελησαν κύτον (τὸν ποταμόν); =διάπι πῶς ἡδύναντο, ἐμέλλον δέ π. πορ. νά διακρίωσιν τ. ποτ.; quo enim modo revertentes flumen transire potuissent? Ἡδ. Baehr. Πλ. Φιλ. 50, ε Σωκρ. «μανθάνομεν οὖν, ὅτι θράνου πέρι πάντας ἔστι τὰ νῦν δὴ διαπεριθέντα; Ήρωτ. πῶς γάρ οὐ μανθάρομεν; καὶ πῶς δὲν τὰ εἰξέρρομεν; τὰ εἰξέρρομεν καὶ πῶς εἰνε δυνατόν, ἐμέλλομεν νά μη τὰ εἰξέρρωμεν; Γραγ. 480, b «ἢ πῶς λέγομεν, εἰπερ τὰ πρότερον μένειν ἡμῖν ὅμοιογράμτα;» μ. σημ. Stallb. συμπ. 214, α «πῶς οὖν . . ποιαὶμεν;» πολ. 377, ε. 530, δ. Θεατί. 155, ε «(Σωκρ) χάριν οὖν μοι εἶσαι, ἐξν σοι ἀνδρὸς τῆς δικαιοίας τὴν ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην συνεζερευνήσωμαι; Θεατί. πῶς γάρ οὐκ εἴσομεν, καὶ πάντα γε πολλάν;» Ξεν. ἀπομ. 1. 1, 5 «πιστεύων δὲ θεοτες πῶς οὖν εἶναι θεοὺς ἐρέμιεν;» 1. 2, 23 «πῶς οὖν οὐκ ἐνδέξεται τωρφρονήσαντα πρόσθεν αὐθίς μη σωφρονεῖν;» Καὶ ὅμως προστίθεται καὶ τὸ μέλλειν, ώς Πλ. Φιλ. 78, b «πῶς γάρ οὐ μέλλει;» =καὶ πῶς τοῦτο δὲν μέλλει, δὲν εἰνε ἐπιτετραχμένον; Ἡδ. σημ. Stallb.

3. Οἱ Ἀττικοὶ καλῶς πῶς συνάπτουσι τὸν παρακείμ. ἢ τὸν ἀττὶ παρακείμ. ἐνεστῶτα τῆς ὄριστικῆς μετά τῶν ἐπιβληματικῶν φράσεων τὸ ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἐπὶ σοὶ = τὸ κατ' ἐμέ, κατὰ σὲ, δι' οὗ δηλοῦται, ὅτι ὄντως ἥθελε γείη τι, στοι ἐξηρτάτο ἀπὸ ἐμὲ

mi εἰς Δημ. κατ. Ἀράδ. ψευδ. μαρτ. σιλ. 858, 40. C. Fr. Hermann index Schol. Cotting. April. 1850. Disput. de protasi paratact. Heindorf ει; Horat. Sat. 1, 45. ε. 13. Runken ad Terent. Andr. 1. 5, 3. Kuhner ad Cic. Tusc. II. 12, 28.

κτλ. (β. §. 384, 4). Ξεν. ἀν. 6. 6, 23 «κύτοι τε τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀτολῶλαιμεν» = ὅτου ἔξηρτο ἡ πόλη τούτου θὰ γῆμεθι πλέον γχαμένοι, β. σημ. Kühnlers, Κύρ. 5. 4, 11 «νῦν τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴγομαι (= ἀπόλωλα), τὸ δὲ ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι». Άλλα καὶ ἄντα τοῦ παρόντος. τῆς ὁρίστ. ἀπαντάζειστοιν. χρ. δριστ. μετὰ τοῦ ἀρ., οἷον Ισοχρ. 4, 142 «Ὥστε τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνῳ πολλάκις ἀρ διελέθησαν, διὸ δὲ τὸν ἀπεστῶτα κίνδυνον. . ἐνίκησαν».

Σημ. Περὶ τοῦ μέλικοντ. τῆς ὁρίστ. ἀντὶ τῆς προστακτ. β. §. 387, 5. Περὶ τῶν ιστορικ. χρόν. τῆς ὁρίστ. ἐν εὐγενείατις προτ., β. §. 395, 6. Α. Περὶ τῆς ὁρίστ. μετὰ τῶν μὴ, μὴ οὖ. §. 391, Α. 5. Περὶ τῶν ὕδαις, ἵχρην, ἐξῆν, καλῶς; εἰχει κ.τ.λ. §. 392 b, 4. Περὶ τῆς ὁρίστ. ἐν ταῖς δευτερευουσις; προτάσσει, ήσε τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν δευτερ. προτάσσεων.

§. 392a 'Οριστική καὶ Προστακτική μετὰ τοῦ τροπικοῦ ἐπιφέρ. ἀν (κὲ, κέν, κά)!.

Προστημέσωσις. Μετὰ τῆς περὶ τῶν ἐγκλίσεων διδασκαλίκις συνδέεται στενά καὶ ἡ ἐξήργησις τοῦ τροπικοῦ ἐπιφέρει. ἀρ, ὡς καὶ τοῦ δμηρικοῦ ἐγκλιτικοῦ τροπικοῦ ἐπιφέρ. κεὶ ἢ κέρ (δωρ. κά). Ό γνήσιος δμηριούς μετακειμένεται ἀντὶ τοῦ ἀρ τὸ κά, τὸ δὲ ἀρ ἀπαντάζεις; μετακγενεστέρας; δωρικ. ἐπιγραφές. Τὸ παρ' Ἀριστοράντει ἐν Λυτιστρ. καὶ Ἀρχέρ. ἀπαντῶντα παραλλήλως καὶ καὶ ἀρ, τὸ ἀρ βεβδίνις μετηνέγκηθη ἐκ τῆς ἀττικῆς δικλέκτου, τὸ δὲ παρὰ Θεοκράτῳ κε(r) φάνεται παραλληγήθεν ἐκ τῆς Ομηρικ. γλώσσης, β. Ahrens dial. II σ. 381. Ω; πρὸς τὴν σημασίαν δὲ καὶ γρῆσαις καθόλου συμφωνοῦσι τὰ ἀρ, κε (κέρ) καὶ κά, ὡς τοῦτο ἀπέδειξαν δι Ματίας II. §. 604 καὶ δ Bäumlein ἐν τῷ ἑτθ. συγγρ. σ. 63. "Οτι δύως κατὰ τὴν σημασίαν ὑπάρχει: διαχροὴ τις ἐν αὐτοῖς, φάνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσσει ἀπαντῶσιν ἐνίστε ς ἀμφότερος τὰ τροπικά ἐπιφέρειντα κέρ, καὶ ἀρ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἵνα ἐξέρωσι τὴν ἔννοιαν, ὡς περίπου τὰ, ἢ μήτ, αὐθις πάλιν, αὐθις αὐ, β. §. 398, Α. 8. Τὸ πάντατο τονιζόμενον ἀρ ἔχει ἀναμφιλέκτως σηματίκιν ἐμφαντικούτερον τῆς τοῦ ἐγκλιτικοῦ κε(r). Πόσον δύως ἀσήμικντος; εἶνε ἡ διαχροὴ τῆς σημασίας αὐτῶν, νοεῖ τις ἐκ τῶν χω-

1) Ἐπισημάτωτοι συγγράψαν περὶ τῶν τροπικῶν τούτων. ἐπιβάζομέτων εἰς αἱ ξέν., Hermann de particula. ἐν libri 4. Reisig de vi et usu ἢν particulae. Poppo de usu part. ἐν in den Miscell. crit. v. Seebode 1, 1. Hartung Griech. Part. II, 10 Abschn. R. Klotz ad Devar. T. I. σ. 99. Bäumlein Unters. über d. Gr. Mod. u. die Part. κέν καὶ ἄν, οὕτονος ἡ ἰδέα, δι τὸ ἀν πανταχοῦ δηλοῖ ὑπόθεσιν καὶ μάλιστα μετὰ μὲν ιστορικ. χρόνων δριστικ. ὑπόθεσιν πραγματικήν, μετὰ διπάτακτικής δὲ ὑπόθεσιν δηντως γιγνομένην, καὶ μετὰ εὐκτ. ὑπόθεσιν διπάτειμενικῶς πραγματικήν, εἶνε σφαλερά, καὶ δύσον γνωρίζω διπάτειμενοντο ἀποδεκτή.

ρίων, ἔνθιξ ἐν δημοίκις ἐννοίκις, ἀμφότερος ἐν κλήσσουσιν, ὡς π.γ. Θ, 21. Ἀκριβεστέρος δὲ ἔρευνος τῆς σημασίνος καὶ γρήσεως τῶν τροπ. τούτων ἐπιζή. θέλει γείνη ἐν τῷ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν ὑποθετικῶν προτάσεων ἐπειδὴ ὅμως ταῦτα τίθενται ἐφ' ὅλων τῶν εἰδῶν τῶν προτάσεων, πρέπει ἐνταῦθι νὰ ἐξηγηθῇ ἡ σημασία αὐτῶν. Δηλοῦσι: δὲ ταῦτα τὴν σχέσιν ὑποτιθεμένης κατηγορίας (τοῦ ἐκ τῆς ὑποθέσεως, ἀποδόσεως), πρὸ τῷ ὑποτιθεῖσαρ, (ὑπόθεσιν, πρότασιν), ἐξηγοῦνται, ὅτι τὸ μετ' αὐτῶν συνημμένον κατηγορούμενον τῆς προτάσεως ἐξηρτάται ἐκ τιος περιστάσεως, καὶ δι' αὐτῆς ὑποτίθεται (ἐρ αὐτῇ ἔχει τὴν αἰτιαν αὐτοῦ). Πανταχοῦ δὲ, ὅπου τοῦτο ὑπάρχει, ὑποδεικνύει ἐννοιαν ὑποτιθεῖσαρ, δηλ. ὑπόθεσιν (ἢ ὄντως ἐκερχόμενην ἢ νοούμενην). Ἡ ἐπικλήθευσις δ' ἐννοίκις τινὸς καθίσταται διὸ τοῦ ἄρ (κέ κ.τ.λ.) ἐξηρταμένη ἀπ' ἀλλην ἐννοίκις.

1. Ὁ μέλλων τῆς ὄρωτ. μετὰ τοῦ ἄρ (κέν) δηλοῖ, ὅτι πρόξεις τις θὰ συμβῇ ἐν τῷ μέλλοντι ὑπό τινας περιστάσεις. Περὶ Ὁμέρ. ἡ μετὰ τοῦ κείται σύνταξις τοῦ μέλλ. τῆς ἔργωστ. εἰνε συγχή, σπανιωτέρος ὅμως ἡ μετὰ τοῦ ἄρ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ γίγνεσθαι μελλούσης πρόξεως ἐξηρτάται καὶ ἔκυτο ἐκ περιστάσεων, ἡ σύνταξις αὐτῆς ἐν ἐποχῇ μεταγενεστέρος παραγμελλόη σχεδὸν ἐντελθεῖ. Εἰνε ἀληθεῖς, ὅτι ἀπαντᾷ αὐτῇ ἔτι προκὰ τοῖς; αἴτιοῖς, συγκριτικῶς ὅμως πρὸς τὰ δημορικὰ ἐπη εἰνε σπανιωτάτη. Α, 139 «δ δὲ κερ κεχειώσεται». 523 «έμοι δέ κε ταῦτα μελήσεται, ἔρρο τελέσσω». Δ, 176 «καὶ κέ τις ὥδ' ἐρέει Τρώων» = καὶ περιστάσεως δοθείστης οὕτω θὰ εἴπωσι τινες τῶν Τρώων (οὕτω καὶ Πίνδ. N. 7, 68 «μαθὼν δέ τις ἄρ ἐρει»). Σ, 267 «ἄλλ' ιθ', ἐγὼ δὲ κέ τοι Χαρίτων μίκην διπλοτερόνων δώσω διπλέμενκι» = θὰ δώσω, ἐξαν θέσις τοι ἡνε ἀρεστόν, dabo, si tibi luberit. 239. Χ, 66 «καῦτὸν δ' ἄρ πύματόν με κύνες πρώτησι θύμησιν ώμησται ἐρέουσιν», 1, 61. 167. Χ, 50. γ, 80. μ, 346. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 49 «καὖν μὲν δοκῶμεν ὁρελεῖν . . ., οὕτω προθυμίκες οὐδὲν ἄρ ἐλείψομεν». 7. 5, 21 «ὅταν δὲ καὶ αἴσθωνται ἡμᾶς ἔνδον ὄντων, πολὺ ἄρ ἔτι μαζλλον ἢ νῦν ἀγροῖς ἐσορται ὑπὸ τοῦ ἐκπεπληγθεῖ». (σχεδ. ἀνευ ποικίλ. γρ. Ηλ. Φιλ. Φιλ. 61, ε «σχεδὸν οὖν ἐξ ὅν ἐγὼ ἔσθημαι, οὐδὲν ὁπωστοῦν ἄρ τοι ἔκὼν εἶναι πείσεται» (τινὲς τῶν καθίκ. παραλείπ. τὸ ἄρ). πολ. 615, δ «οὐκ ἔκει, φάναι, οὐδὲν ἄρ ἔξει δεῖσο» (διλγίστ. τῶν καθίκ. παραλείπουσι τὸ ἔκ) Ιδ. σ. Stallb. = δὲν ἔργεται καὶ καθίπερ εἰδομεν δύσκολον εἶνε, δητι καὶ θὰ ἔλθῃ. Αἰσχυ. 2, 11 «οὕτω γάρ ἄρ μάλιστα μεμρίσομαι καὶ εἰπεῖν δυνήσομαι, καὶ θέμεται μαθήσοσθε» (= οὕτω, δηλ. εἰ ταῦτα οὕτω ποιῶ ἢ ποιήσω). Δεινορχ. 1, 109 «μὴ οὖν ἔχειτες κατού κλαίνοντος; πολὺ γάρ ἄρ δικαιότερον ἐλεήσετε τὴν χωραν, ἢν οὗτος καθίστησιν εἰς τοὺς καιδύνουν» (οὕτως οἱ κώδ., δὲ Βέκκ. ἔχει ελεήσατε). Οὕτω καὶ ἐν δευτερευόντων προτάσεσιν ἐν οὐσιαστι-

καῖς προτάξ. μετὰ δὲ, ὡς = δέτι. Θουκ. 2, 80 «λέγοντες, δέτι, ήν νυσίν ἔλθωσιν, ἀδυνάτων ὅντων ξυμβοηθεῖν τῶν ἀπὸ θαλάσσης Ἀκαρνάνων, ἥρδίως ἄρ τοις Ἀκαρναίν σχόντες καὶ τῆς Ζεκύνθου κρατήσονται». Ξεν. Κύρ. 6, 1, 45 «ὑδροστήν οὖν νομίζων αὐτὸν εὗ οἶδ', δέτι ἀσμενος ἂν πρὸς ἄνδρα, οἷος σὺ εἶ, ἀπαλλαγήσεται (οὗτως ἔχει Guelph. Par. A. B. Vat. ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ vulg. ἀπαλλαγεῖν). Πλ. ἀπολ. 29, c «λέγων πρὸς ὑμᾶς, ὡς, εἰ διαφεύξοι-μην, ἥδη ἄρ νῦν οἱ νίεται . . διαφθερήσοται» (κατὰ τοὺς πλειστ. κώδ. ἰδ. Stallib)—ἐν ἐπιθετικαῖς προτάσ. περὶ Ὁμήρ. ὃς κερ, ὃς ἄρ, ἰδ. §. 558, 8—ἐν ταῖς χροικαῖς ἐπιφρήματικ. προτάσ. περὶ Ὁμήρ. δέτε κερ, κ.τ.λ. ἰδ. §. 567, A. 2—ἐν ταῖς τελικαῖς προτάσ. μετὰ τοῦ ὥστε ἄρ σπανιώτ. ἰδ. §. 586, A. 1—ἐν ταῖς ἴ-ποθετικ. ἐπιφρήμ. προτάσ. περὶ Ὁμήρ. εἴ (al) κερ, ἰδ. §. 577, 1—συγνότερον ἐν ἔξηρτημέραις ἐφωτημ. προτάσ. ο, 524 «Ζεὺς οἶδεν . . εἴ κε (Διὸς θά, μήπως) τελευτήσει». ἰδ. π., 238· 260. σ., 265. P., 144 «φράξεο νῦν, ὅππως κε. . . σαώσεις». Σπανίως περὶ τοῖς ἀττικ. Ξεν. ἀν. 2, 5, 13 «Ἀλγυπτίους οὐχ ὅρῳ ποίξ δινάμει χρητόμενοι μελλον ἄρ κολάσεσθε» (ἀνευ ποικίλ. γραφ., ἰδ. σημ. Kühners). Εν οὐχὶ ὅμως ὀλίγοις χωρίοις τῶν ἀττικ. συγγρ. διὰ παντοίων μετακοιλῶν ἐζήτησαν ν' ἀποφύγωσι τὴν τοιχύτην σύνταξιν.

1. 'Η σύνταξις τοῦ ἐρεστῶτος τῆς ὁριστικ. μετὰ τοῦ ἄρ (κέρ) εἶνε σπανιωτάτη, καὶ διο παντὶ προέρχεται ἐκ ψευδοῦς ἀναγνώσεως, ἢ ἐκ ψευδοῦς βεβαίως ἀντιγραφῆς, ἢ ἐκ ψευδῶν ἐρμηνειῶν, ἢ τέλος ἐξ ἀνακοιλούθου συντάξεως. "Ο.τι δ λαζλῶν θεωρῇ, ἐν φ λαζεὶ χρόνῳ, ὡς ὅντως ὑπάρχον τὸ ἐκφράζει καὶ ὡς τοιοῦτον διὰ τοῦ ἐνεστ. ἀπλῶς τῆς ὁριστικ." τὸ ὑποτιθέμενον ὅμως ὡς παρὸν, ἐκ περιστάσεων δηλ. ἐξηρτώμενον, ἐφράζεται διὰ τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἄρ. Τὸ ἐν β., 86 «ἐθέλεις δὲ κε μῶμον ἀνάλυσι» πρέπει νὰ γραφῇ, ὡς δ καθδιξ. Harlej, ἐθέλους, ἰδ. ἐκεῖ Nitzsch. Τὸ δὲ ἐν Ξ., 484 «τῷ καὶ κέ τις εἴλεται ἀνήρ γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκητῆρος λιπέσθι», εἴλεται ἀντὶ εἴχηται ἐνεστ. ὑποτατ. μετὰ σημασ. μέλλοντος, περὶ δική. = διὰ τοῦτο θὰ εὑγωντάξι τινες, οὕτω καὶ μ., 82 «ἢ περ ἄρ . . ιθύνετε». ω, 88 «ὅτε κε.. ζωρρύνται. καὶ ἐπεντίνορται» ἀντὶ -ωρται, ἐγγράφη δ' οὔτω, διότι τὸ ζωρρύνται ὑπελήφθη ὁριστικ. ἰδ. §. 281, A. 3. ξ., 163 ἀντὶ τοῦ «ὅς κε.. ἀτιμάζει» διλλοι κώδ. ἔχουσιν, οὔτει. α., 316 δ μὲν Bekk. ὅτι κε . . ἀρώγη, δὲ Nitzsch ὅτι τε ἀρώγει. γ., 255 «ἥτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς δίεσαι», τὸ κ' εἰνε ἀντὶ τοῦ καὶ, ἐξ ἐκθλέψεως, ἰδ. Nitzsch. Πλ. Φαίδ. 102, a «σὺ δ', εἰπερ εἰ τῶν φιλοσόφων, οἷακι ἄρ ὡς ἐγώ λέγω ποιοῖς» τὸ ἄρ ἐνοῦται μετὰ τοῦ ποιοῖς. Τίμ. 26, b «οὐκ ἄρ οἶδ', εἰ δυνακέμην ἄρ, ἰδ. Stallib. Ἀλκιθ. 2. 142, ε ἀναγιγνώσκεται ἥδη ἐν τοῖς ἀρίστοις κώδ. κινδυνεύει

γοῦν, ἀντὶ κιρδυρεῖει γ' ἄρ. Ἀπολ. 41, b «τίς ἀρ αὐτῶν σοφός ἐστι» τὸ ἀρ προῃλθεν ἐκ τῆς ἐπομέν. συλλαβῆς, ὡς καὶ Ξεν. κυνηγ. 13, 1 «οὕτε γάρ ἀρ ἀρδρα που ἔωράκχεν». Ἀνδοκ. 1, 117 «τάχις γάρ ἀρ αὐτὸ βούλεσθε πυθέσθι». ἐν 3, 24 ἀναγνωστέον μετὰ τοῦ Ἐρυζών., καὶ περὶ ὧν αὐτ. προσκαλοῦνται, ἀντὶ τοῦ, καὶ περὶ ὧν ἄρ. Πλ. πολ. 352, ε μετὰ Stallb. δικαίως ἄρ.. φαῖμεν, ἀντὶ τοῦ, φραμέν, καὶ 610, α κατὰ δύο καθ. «ἔρθοτατ' ἄρ, ἔρη, λέγοις» ἀντὶ λέγεις. Εὐρ. Μήδ. 930 «οὐκ οἰδ' ἄρ εἰ πείσαιμι» ἀντὶ, οὐκ οἶδ', εἰ πείσαιμι ἂν. Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4 «οἴμαι ἄρ.. οὐκ εἴραι ἔθρος κ.τ.λ.» ἀμέσως δὲ μετ' ὁλίγον «οὐκ ἂν μοι δοκεῖ.. φιλίκιν ποιήσασθαι· νομίζω γάρ ἔτι ὅρχον — παραλαβεῖν ἂν» (εἰς ὅλα τὰ γωρίκ ταῦτα τὸ ἄρ ἀνήκει εἰς τὴν ἀπράξιμο.). Ἀρρ. Ἀγ. 873 ἀναγνιγνώσκεται ἥδη ὁρθῶς κατὰ τοὺς καθ., ὅτ' ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ὅτ' ἐστ' ἄρ, οὗτω καὶ ἴππ. 1131 «χοῦτω μὲν ἄρ εῦ παιᾶν» ἀντὶ τοῦ, ποιεῖς. Θουκ. 4, 63 «φίλοι μὲν ἄρ τοις ἐχθίστοις, διχόροι δὲ, οἵς οὐ χρή, γιγρύμεθα», ἐν τοῦ γιγρύμεθα πρέπει νὰ νοήσωμεν εἰς τὸ πρῶτον μέλος γιγρύμεθα. Ξεν. συμπ. 4, 37 «ἔγώ δὲ οὗτω μὲν πολλὰ ἔχω, ὡς μόλις αὐτὰ καὶ ἔγώ ἄρ αὐτὸς εὑρίσκω» ἐνταῦθα συγγωνεύονται δύο συντάξεις τῆς, ὡς μόλις αὐτὰ εἱρίσκω, καὶ τῆς, ὡς μόλις αὐτὰ καὶ ἔγώ ἄρ αὐτὸς εὑρίσκομαι = ἔχω τέσσον πολλὰ (εἰρωνικῶς ἀντὶ ὁλίγα), ὥστε μὲ δυσκολίκιν τὰ εὑρίσκω καὶ, ὥστε δυσκόλως θὰ τὰ εὑρίσκω, καὶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἔγώ αὐτὸς ἥθελον τὰ ζητεῖ. Πλ. νόμ. 712, ε «ἔγώ δὲ οὗτω νῦν ἔξαριθνης ἄν.. οὐκ ἔχω», ὅπερ εἶνε ἀνακοινωθεῖς ἦ. Stallb.

3. "Ετι: δὲ μαζίλιον ἀνάρρηστον εἶνε τὸ ἄρ εἰς τὴν φύσιν τῆς προστακτικῆς, τῆς ἀμέσου ἐκρρήσεως τῆς βουλήσεως τοῦ λέγοντος. "Οπου λοιπὸν τὸ ἄρ ἀπαντᾷ μετὰ τῆς ἐγκλίσ. ταύτης θεωρητέον ὡς ψευδῆς ἀνάγνωσις, ἢ ἀποδοτέον εἰς ἀλλην ἥηματικὴν ἔννοιαν. Οὗτω πγ. Ξεν. ἀνάθ. 1. 4. 8 ἀντὶ τοῦ, ιότωρ ἄρ (οἱ καλλ. καθ. ἔχουσιν ἵτωσαρ), γραπτέον ἵτωσαρ· περὶ τοῦ πῶς προῃλθεν ἡ ψευδῆς ἀνάγνωσις, ιότωρ ἄρ, ἰδ. σημ. ἐν τῇ ἐκδόσ. Κυννέρου. Ξεν. Ἀρρ. Ἀγ. 1200 ἀναγνινώσκεται ἥδη μετὰ τῶν καθ. ὁρθότερον, φιλήσατο με. μαρδαλωτό, ἀντὶ τοῦ μαρδαλ. ἄρ. Τὸ τοῦ Εὐρ. Ρ. 685 εἶνε ἐρθρόμενον, δ Bergk ἀνέγνω, πέλας ἰδεῖ παῖς πάι, ἀντὶ τοῦ, παῖς, παῖς παῖ τι ἄρ, διότι τὰ, τις ἄρ, ἐλλείπουσιν εἰς πολλοὺς καθ. Σοφ. Οἰδ. τ. 1438 «ἐδρασ' ἂν, εῦ τοῦτ' ἵθι' θῶ» δηλ ἐδρασ' ἂν, εῦ τοῦτ' ἵθι, ἐδρασ' ἂν. Ηλ. 1482 «ἀλλά μοι πάρες καὶ σμικρὸν εἰπεῖν» δηλ. καὶ σμικρὸν ἡ. Θεόδρ. 23, 35 «ἀλλὰ τὸ, πατε, καὶ τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ἡέξον» δηλ. καὶ τοῦτο πανύστα. ἡ, ἡ, ἡέξης, ἰδ. σημ. Wüstemann. 41 «καὶ νεκρῷ γέρισαι τὰ σὰ κείλεσαι» δηλ. καὶ νεκρῷ ἡ. Ισαῖ. 8, 20 «μὴ οἴ-

εσθ' ἄν. . εἰτενεγκεῖν» τὸ ἀρ ἀνάκει εἰς τὴν ἀπω., ἤδ. Schoemann. Ἀνθολ. 5, 92 ἀντὶ τοῦ, καὶ ὑμεῖς πείσατε, ἀνιχγωστέον, πείσετε.

4. Οἱ ιστορικοὶ γρόνοι τῆς ὄριστικῆς, ἀδριστος, παρατατικὸς καὶ ὑπερσυντέλεικος, τίθενται μετὰ τοῦ ἀρ (κέρ) ἐπὶ τῶν ἀκολούθων περιπτώσεων· πρῶτον, ἵνα ἐπορχάσωσιν, ὅτι πρᾶξις παρελθοῦσα συνέβαινεται ἡπό τιας περιστάσεις καὶ σχίσεις· τὸ καθ' ἥκμας ἰδίωμα τὸν περιπτώσεις ταῦτης νεωτέρης γλώσσας, ἴδικ δὲ τῇ γερμανικῇ μεταχειριζομένη τὸ βοηθητικὸν δέρασθαι. μεταχειριζεται τὰ, ἡμίτιτο, ἡτελεῖ ἢ θὰ συνέβαινε, συνέβη, ὑπολαμβάνον τὴν σχέτιν τῆς προτάσεως ὡς δινετήρ, ἐνῷ ἢ ἀρχαῖα. ἔλλ. ὑπολαμβάνει ταῦτην πραγματικήν, διὰ δὲ τοῦ ἀρ ὑποδηλοῖ μόνον, ὅτι συνέβαινε τι οὐχὶ ἀπλῶς, ἀλλὰ ἡπό τιας περιστάσεις. Κανονικῶν ἐνταῦθα τίθεται ὁ ἀδριστος, σπανιώτερον δὲ καὶ ὁ παρατατικός, πλὴν ἀλλὰ μὲ τὴν ἐν τῇ §. 386, 3 ὥριθεται δικροσὸν σημασίας. Δ. 421 «δεινὸν δ' ἔδραχε γχλακὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἀνάκτος δρυμένου· ὑπὸ κερ ταλασθρονά περ δέος εἶλερ» ἡδύνατο ὁ παιητης καὶ νὰ παροχίπη τὸ κερ, πλὴν τότε = φέρεις κατέλαβε τὸν ταλαζίπωρον· ἔθετο ὅμως τὸ κερ, ἵνα δεινή καὶ τὰς προηγουμένικας ἐννοίες, ὅτι δηλ. ὑπὸ τοικύτας περιστάσεις (ἐκνὰ τὸ δέρον προτίθεται πολὺ τὰ στήθη ἀνακτ. δρν.) κατέλαβε τὸν ταλαζίπ. φέρεις δεινὸς = ἐκνὰ τὸ δέρον προσέδ. πολ. τ. στ., ἡδύνατο ἢ θὰ ἡδύν. νὰ κατελάβῃ τὸν ταλαζίπ. φέρει. δειν. δ', 546 «ἢ γάρ μιν ζῶντας καγκάσει, ἢ κερ Ὁρέστης κτείνειτο ὑποφθάμενος· σὺ δέ κερ τάρου ἀντιθολάσσους» = διάτοι ἢ θὰ τὸν εὔρης ζῶντας καὶ τότε ἔχει καλῶς, ἢ ὁ Ὁρ. προφθάσκει θὰ τὸν ἐφρευσεν, σὺ δέ ἵτως θὰ λαβῆς μέρος εἰς τὴν ταράνη σ., 264 «οὐ γάρ δέω.. Αγκιοὺς ἐκ Τρείνης εἴ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι· καὶ γάρ Τρεᾶς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἀνδρός.. οἱ κε τάχιστα ἔκριναν μέγικ νεῦτος ὑμοῖον πολέμοιο» = οἵτινες (τοιοῦτοι ὄντες) τάχιστα προσῆλουν, ἐνδεχόμενον ἡτο νὰ τελειώσωσιν δροιόν τινα μέγιν ἐν τῷ μέλλοντι πόλεμῳ (προληπτικῶς), ἤδ. §. 386, 11. Σοφ. Φ. 572 «πρὸς ποῖον ἀρ τὸνδ' αὐτὸς Ούδυμσενες ἔπλει;» = τί ὀφελεῖ τὸν ἄνδρα, καθ' οὖν δ' ὁ Ὁρ. αὐτὸς θὰ συνέβαινε νὰ πλεύσῃ; Οἰδ. τ. 523 «ἀλλ' ἡλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνειδίος τάχις ἀρ ὅργη βιασθὲν μαζίλλον ἢ γνῶμη φρενῶν» = τοις; βεβαίως ἡδύνατο, ἐνδεχόμενον ἡτο νὰ ἔλθῃ τοῦτο.. Εὔρ. Ιφ. τ. 385 «οὐκ ἔσθι, ὅπως ἔτεκερ ἀρ ἢ Διὸς δάκυρο, Λητώ, τοσκύτην ἀμπαζίκινα» = ἐπ' οὐδὲν τρόπω ἢ σύζ. τ. Διὸς ἡδύνατο (ἥθελε) νὰ γεννήσῃ τοι. ἀρ. = nullo modo parete potuit Jovi uxori, L., tantam iusta iam. Αρρ. βάτρ. 1022 «τοὺς ἔπτ' ἐπὶ Θήρους· δ' (δηλ. δρᾶμα) θεασάμενος πᾶς ἀρ τις θάντος οἰράσθη δάκιος ἔντας» = πᾶς; ἐ τοῦτο ίδιων, (ἔπρεπεν, ὅρειλεν, ἡδύνατο), ήθελε κατεληγθῆ ὄντως ὑπὸ πολεμικοῦ πνεύματος. Νεφ. 1402 «ἐγὼ γάρ, οὗτε μὲν ἐπικινή τὸν νοῦν προτείχον, οὐδ' ἀρ τρί εἰ-

πεῖν ῥήμαθ' οἵς τ' ἡν, ποὶν ἔχουσι τετεῦν». Θουκ. 6, 2 «Σικελοὶ δὲ ἐξ Ἰταλίκες διέβησαν ἐς Σικελίαν. . ἐπὶ τρεῖς ἀρ δὲ καὶ ςλως πως ἐσπλεύσαντες (δηλ. διέβησαν)» = ισως δὲ καὶ ὄλλ. π. εἰσπλεύσαντες ἡδυνήθησαν νὰ διεκδῶσιν. Ξεν. ἐλλ. 3. 4, 18 «ἐπεργάσθη δ' ἄρ τις κακεῖνο ιδών» = ηθελεν ισως λάθη θάρρος, ἐξν τις καὶ ἐκ. ἔθλεπε 4. 4, 12 «οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἡπόρουν, τίνας ἀποκτείνοιεν» ἔδωκε γάρ τότε γε δὲ θεὸς αὐτοῖς ἔργον, οἷον οὐδὲ εἴκαντο ποτ' ἀττι = οἶνον οὐδὲ ηθελόν (ἡδύναντο) ποτε εὔχρηστο. Αντιρ. 5, 26 «οὕτε γάρ κύτοῦ προτείνει ισως ἀττέρατο, οὕτε τῷ ἀπάγοντι νύκτωρ μακράν δόδον ἢ πρόρκτις ἀττελεπτο» = διότι ισως, καὶ τῶν περιστάτεων δομεῖστων, οὐδὲ τότε θάτηδύρατο νὰ προτείνει ισως τὸν θέλοντα νὰ ἀπάγη κύτον ἐν κακῷ νυκτὸς εἰς μακρών δόδον θάτηδύρατο εὐλόγως νὰ προφασίζηται (θάτηδύρατοις ζεστο). 6, 11 «ἄστερ ἀττήδιστα καὶ ἐπιτηδειύτατα ἀμφοτέροις ἐγίγνετο, ἐγὼ μὲν ἐκέλευσον καὶ ήγούμην, οἱ δὲ ἔχοντες καὶ βουλήμενοι ἐπεμπον» = ὡς θάτη συνέθαινε νὰ γίγνηται (κατὰ τὰς περιστάσεις) ηδίσ. καὶ ἐπιτ. εἰς ἀμφοτέρους. Δημ. 9, 13 «οἰεῖθι κύτον, οἱ ἐποίησαν οὐδὲν ἀττακόν, τοίτους ἐξαπατῆσαν αἰρεῖσθαι μελλον η προλέγοντα βιάζεσθαι» = οὗτινες οὐδὲν κακούν θάτηδύναντο. θάτη συνέθαινε (τὰς περιστάσεως δοθείσης) νὰ τῷ κάμωσι. Πλ. Φιλόδ. 265, b. c «οὐκ οἶδ', θηρ.. ισως μὲν ἀληθίους τινος ἐφρπτόμενοι, τάχις δὲ ἀττελοτε παραρρέμενον.. μυθικόν τινα ὑπονομον προσεπαίσαμεν». ἀπολ. 18, c «ἐν τῷ τάχι ηλικίῃ .., ἐν δὲ ἀττελοτε πέτσενσατε» = διτε τὰ μέγιστα ηθέλατε (ηδύνασθε) πιστεύση. Νόμ. 747, c «εἴτε τις νομοθέτης κατοῖς φαῦλος ἀττελεψενος ἐξειργάσατο τὰ τοικῦτα, εἴτε κτλ.» = εἴτε νομοθέτ. τις φαῦλος γενόμ. ηθελε κάμη εἰς κύτον τὰ τοικῦτα, εἴτε κτλ.¹⁾ Ἐνταῦθι ἀνήκουσιν ιδίκις αἱ ἐξης ἀκροάσεις ὁμοηρ ἀτ, φετο τις ἀτ, ἔγρω τις ἀτ, ηθετο τις ἀτ, εἰδετ ἀτ, ηγήσω ἀτ καὶ τὰ θμ., ὡς ἐν τῇ λατινικῇ τὰ, put ares, c rederes, diceres, cerne-
r e s = ηθελέ τις (ηδύνατο) νομίση, πιστεύση, εἴπη κλ. Οὕτω καὶ περὶ Ομήρ. II, 638 «οὐδὲν ἀττελεψενος περὶ κάνηρο Σαρπηδόνων δῖον ἔγρω». ω, 61 «ἔνθι καν οὔτενιν ἀδέκαρυτόν γ' ἐποήσας», 90. Εὐρ. "Ιρ. αὐλ. 1582 «θεῦμας δὲ ην καρνης δρζν πληγῆς κτύπον γάρ πεις τις ηθετετ ἀτ σκρῶς» = διότι πεις τις ηθέλατο νὰ αἰσθανθῇ σκρ. κτλ. Ξεν. ἀν. 1. 5, 8 «θεττον, η ὡς τις ἀττελοτε πειτο, μετεώρους ἔξεκόμισκαν τὰς ἀμάξις». Κύρ. 3. 3, 70 «ἔνθι δὴ ἔγρω τις ἀττοὺς διμοτίμους πεπκιδευμένους, ὡς

1) Λαδίκως; ὁ Stallbaum ἀποδέξιπτε τὴν γνώμην τοῦ Ματθίου (§. 599, ε), νομίζων, διτε τὸ ἀν δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἐξειργάσατο, ἀλλατ εἰς τὴν μετοχὴν γενόμενος.

δεῖ». 7. 1, 38. 8. 1, 33 «ἰδὼν ἀρ αὐτοὺς ἡγήσω τῷ ὅντι εἰς καλλος ζῆν» ἴδ. Ἀγ. 1, 26. ἐλλ. 6. 4, 16 «ὁλίγους ἀρ εἰδέ τις, τὸ δε φιλόστορον καὶ μη ζητῶν κατερόντερ ἄρ». Δημ. 18, 225 «Ἄλλα προσήδει μηδεὶς μήτ’ ἀρ φίλη τήμερον ἔηθηντι». Οταν δ’ ὁ λόγος ἡνε περὶ τοῦ παρόντος, τίθεται ἡ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄρ, ἴδ. §. 396° οἷον γροῦς ἄρ, ἰδοις ἄρ, ἡγήσαιο ἄρ κ.τ.λ.

5. Συχνότεται τίθενται οἱ ιστορικ. χρόνοι τῆς ὀριστικ. ἐπὶ πράξεως, ἡτοι ὑπό τινας περιστάσεις ἥτελερ ἢ ἡδύντα τὸ ἐπανέλθη ἢ ἐπαραληφθῇ. Ή ἔννοιας ὅμως τῆς ἐπαραλήψεως δὲν κείται ἐν τῷ χρόνῳ, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ τὴν ἐπαναληπτικὴν κατέληξιν τοιχού, οὔτε ἐν τῷ ἄρ, ἀλλὰ πάντως ἐν τῷ συνχρείᾳ τῶν ἔννοιῶν. Ἐὰν προστίθηται δευτερεύουσα προτάσις δηλοῦσται τὰς περιστάσεις, δρ’ ἡς ἡ πρᾶξις ἐπαναλημβάνεται, τότε οἱ ταύτην εἰστηρούμενοι σύνδεσμοι εἰ, ὅτε ὅποτε κ.τ.λ., συντάσσονται κανονικῶς εὐκτικῇ, οὗτοις τὸν λόγον δύομεθι ἐν §. 399, 4. Οἱ σύνδεσμοι οὗτοι τῆς δευτερ. πρότασεως μεταφράζονται εἰς τὸ κατ’ ἡμῖς ἡδύντα τοῦ ὄσκοις. 6, 104 «ἔνθι κερ ἡμετέρη μὲν ἐγατρεσκερ μέγχν ιστὸν, νόκτις δ’ ἀλλέσκερ, ἐπεὶ διάδης παρκεθεῖτο». Εὐρ. Φ. 401 Ίοκ. «πόθεν δ’ ἔβόσκου, πρὸν γάμους εὔρεται βίον; Πολυν. ποτὲ μὲν ἐπ’ ἡμερ εἶχον, εἰτα οὐδὲ εἴησε ἄρ» = ἔπειτα, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἵτως καὶ δὲν εἶχον τίποτε. Σορ. Φ. 292 «πρὸς δὲ τοῦτο, οἱ μοι βέλοι νευροπτερῆς ἀτραπτος, αὐτὸς ἄρ τάλας εἰνιόμυκρ.. πρὸς τοῦτο ἄρ· εἰ τ’ ἔδει τι καὶ ποτὸν λαζεῖν καὶ.. ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ’ ἄρ ἐξέρπων τάλας ἐμηχαράψην· εἰτα πῦρ ἄρ οὐ παρῆρ». 443. Ἀρρ. Ηλ. 1179 «καὶ τοι τότε, ὅτ’ εἶχον οὐδὲν (ἔνθι κείται) ἡ δριστικ. ὡς ἀπλὴ τοῦ τίττε επεξήγγησις, ὃ μὲν ἄρ ἡκαν ἔμπορος, ἔθυσεν οἱεστῶν τι σωθεῖς, ὃ δέ τις ἄρ δίκην ἀπορούγων. ὃ δ’ ἄρ ἐκαλλιερεῖτο τις κακὸς γ’ ἐκάλει τὸν ιερέα». Ηρδ. 3, 119 «ἡ γυνὴ τοῦ Ἰνταρέρενος φοιτέουσα ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ βασιλέος κλαίεσκε ἄρ καὶ οὐδερέσκετο». ἴδ. 3, 51. Θουκ. 7, 71 «εἰ μέν τινες ἵδοιέν πη τοὺς σρετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάσσοντά τε ἄρ (=καὶ ἡθελον λαζην ἡρξός, ἴδ. §. 386, 5) καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν.. ἐτρέποντο». Ηλ. ἀπολ. 22, b «ἀναλημβάνων οὖν τὰ ποιήματα διηγώτων ἄρ αὐτοὺς, τι λέγοιεν». Ξεν. ἀπομν. 4, 6, 13 «εἰ δέ τις αὐτῷ περὶ τοῦ ἀτταλέγοι, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγεται πάντας τὸν λόγον». 1. 3, 4 «εἰ τι δόξειεν Σωκράτει σημαντεσθει παρὰ τῶν θεῶν, ἡττον ἄρ ἐπεισθη παρὰ τὰ σημαντικόμενα ποιῆσαι, ἢ εἰ τις αὐτὸν ἐπειθεν δόσις λαζεῖν ἡγεμόνων τυφλὸν ἀντὶ βλέποντος». ἀνάθ. 2. 3, 11 εἰ τις κατῷ δοκοίν τῶν πρὸς τοῦτο τεταχμένων βλακεύειν, ἐπαιειται ἄρ». ἴδ. 1. 9, 19. 4. 4, 12. 4. 7, 16. Κύρ. 7. 1, 10. 11. 14. 8. 1, 17. 20. Δημ. 18. 219 «οὐδεὶς τούτων (τῶν ὅμηρών) διὰ παντὸς

ἔδωκεν ἔχυτὸν εἰς οὐδὲν τῇ πόλει, ἀλλ᾽ δὲ μὲν γράψων οὐκ ἀρ ἐπρέσβευσεν, δὲ πρεσβεύων οὐκ ἀρ ἔγραψεν» (=ὅτε γράψου, δέ τε πρεσβεύοι). Σπαίνως τοῦτο ἐι δευτερενοίση προτίμει. Ξεν. Αγ. 2, 24 «ὅπου μὲν ἐν πλειν ἀρ εἰγον οἱ πολέμαιοι, οὐκ ἔξέχων ἐνταῦθα» = διάκις οἱ πολ. θὰ ὑπερτέρουν. Δημ. 19, 29. Εὐρ. Ιν. ἀποσπ. 13 «εἴπερ ἀρ τροφὴ δόμους παρῆρ». Ιδ. Aken Grundz. σελ. 171.

6. *Δεύτερον τίθεται*: οἱ ιστορικ. γρόνοι τῆς δριστικῆς μετὰ τοῦ κερ, η ἀρ, ίνα ἐκρόκτωσιν διγράφως, δηλοῦντες, ὅτι ηδύρατο ρά συμβή, περιστάσεως δοθείστη, δὲν συρέθη δῆμως, διότι δέρ εἰσετελέσθη η ὑπόθεσις. Γ, 56 «Ἀλλὰ μάλιστα Τρώες δειδήμωνες· η τέ κερ ηδη λάκινον ἔσσο γιτῶνα κακῶν ἔιεζ», διστο ἔοργκες = πιθανὸν νά ησο λιθοβολημένος (δέν συνέθη δῆμως τοῦτο, διάτι οἱ Τρώες είνε τόσον δειλοί). Ισοκρ. 13, 11 «Ἔγω δὲ πρὸ πολλῶν μὲν ἀρ γρηγόρτων ἐτιμησάμην τῷλικοῦτον δύναντος τὴν φιλοσοφίαν, ὃσον οὖτοι λέγουσιν· ἵσως γάρ οὐκ ἀρ ἡμεῖς πλειστον ἀπελεύθημεν οὐδὲ ἀρ ἐλάχιστον μέρος ἀπελαύσαμεν αὐτῆς· ἐπειδὴ δ' οὐγ οὐτως ἔχει, βουλούμην όπι παύσασθαι τοὺς φίλουροιντας». Οὕτω συγχότατα τὸ, έθοντόμην ἀρ = vellem ήτε ηθελον, ηδυνάμην νά θελήσω, κι περιστάσεις δῆμως δέν μοι ἐπέτρεψκαν τοῦτο. Ιδ. §. 392b, Α. 2. "Οταν προστίθιται ἐν δευτερενούσῃ προτ. η ὑπόθεσις, τότε τίθεται τὸ ει μετὰ ιστορ. χρόνου τῆς ὄφιστικῆς. Ή τοικύτη τῶν προτ. σύνταξις ἀγρεῖται τὸ πραγματικὸν τῆς τε ὑπόθεσεως καὶ τοῦ ὑποθιμένου (τοῦ ἐν τῆς ὑποθέσεως, τῆς κοινῶς ἀποδίσεως καλουμένης). Ή ἀργησίς δῆμως αῦτη τοῦ πραγματικοῦ (ἀληθιοῦς) δέν κενταὶ οὔτε ἐν τοῖς ιστορικ. γρόν. τῆς δριστικῆς, οὔτε ἐν τῷ μοινῷ ἀρ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς πείρας η τῆς συναρτέες τοῦ λόγου προεργαμένου συμπεράχματος, γνηνούμένου περὶ τοῦ παρόντος ἐκ τοῦ παρελθόντος, καὶ τοῦ ἐν τῷ παρελθόντι πραγματικοῦ ἀντιτιθεμένου τῷ μὴ ἐν τῷ παρόντι πραγματικῷ. Τῷ ἐν τῇ ὑποθετικῇ προτάσει ἐκφρομένῃ ἐν τῷ παρελθόντι δόξῃ ἀντιτίθεται ἀλλη ἐν τῷ παρόντι δόξα, η διτας ἐκράχουμένη η ἐκ τῆς συναρτέες τοῦ λόγου ἔξαγομένη, διπερ περιεγει πληντως τὸ eratior τῆς παρελθόντης ἐκείνης διξημ. π. γ. εἰ τι εἴρει, ἐδιδοντος ἀρ, διπερ δηλοῦ 1) ἀν εἰγές τι βεβίως; ήτε τὸ ἐδίδεις, ί. Αριθ. 4, καὶ 2) ἀν εἰγές(ἐσχες) τι, ηθελες τὸ δάτη η δευτέρων δ' αῦτη σημασία πουτίλειν ἐκ τοῦ συμπεράχματος, διτι «έκνεν εἰγές τι, βεβίως ήτε τὸ ἐδίδεις, γνωρίω δῆμως, διτι οὐδὲν εἰγές (εἴτες), ἀρ καὶ δέν ηδύντα νά δάτης». Η καὶ «γνωρίω διτι οὐδὲν ἔδωκες τι, ἐκ τούτου δέ εἰπλώσας οὐδὲν ἔτηγες». Οὐλ. ξττον η παρελθόντας πράξις δύναται νά ἐφάπτηται καὶ τοῦ γρόνου, ἐν φι τις λακεῖ, διήκουσα (φήκουσα) εἰς τὸ παρόν καὶ τούτου ἔνεκ παρκτεινομένη· διὸ τὸ, εἰ τι εἴρεις, εἰδίδους ἀρ, δηλοῦ, η εἴχης τι ἀποκτήση, δύνασαι νά τὸ δάτης

ἢ, ἐν εἴγες τι, καὶ ἐν τῷ παρόντι νῦν ἔχεις, θὰ τὸ ἔδιδες, καὶ ἐν τῷ παρόντι νῦν δύνασαι γὰρ τὸ δίδης. Ἡ ὅλη τοῦ λόγου σειρᾶ ὁδηγεῖ, ποίκιλα περιπτώσεων τούτων εἶνε. Ἡ ἀκριβεστέρᾳ δημοσίᾳ τῶν προτάξεων τούτων ἀνάπτυξις ἀνήκει εἰς τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ἵδ. 571, 2. καὶ §. 574, a.

§. 392b. Παρατηρήσεις περὶ τῆς παραλείψεως τοῦ μορίου ἀν ἐπὶ τῶν ιστορικ. χρόν. τῆς ὁριστικῆς.

1. Ἐγ τῇ περιπτώσει, οὐδὲ τῇ ἡνίκαται ιστορικ. χρόν. ὁριστικῆς μετὰ τοῦ ἀρ (κεί), ίντι ἐκρρίστη, ὅτι ηδέντατό τινα συμβῆ ὑπό τιτας περιπτώσεις, δέρι συνεβη ὅμως, διότι αἱ περιπτώσεις ἐκείναι δέρι ἐξεπληρώθησαν (§. 392a, 6), παραλείπεται τὸ ἀρ (κεί) ἐν τιτι περιπτώσει¹⁾. Δύο γενικάς περιπτώσεις πρέπει νὰ δικρινωμεν ἐνταῦθεν· πρώτην παραλείπεται τὸ ἀρ ἐνεκ λόγου φητορικοῦ, τοῦ λαχοῦντος μη ἀποδέποντος ἐν τῇ ἐκυτοῦ ἐκθέσει εἰς τὰ ἐμπόδια, ὃν ἐνεκ ἡ ἐν τῷ παρελθόντι κειμένη προβλέψις δέν ἡδύντο νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀλλὰ παριστῶντος την προβλέψιν ἐμφράντικῶς ὡς ἀληθῶς συμβάντες γεγονός δευτεροῦ ἡ παράκειψις τοῦ ἀρ εἰνα πάντως φρουρή, λογικῶς γνωστηρά, οὐδὲ εἰς τῆς παρακολούθησαν πρὸς ἀλλαζ γκάσσας οίον τὴν γερμανικὴν, καταληπτήν.

2. Παραδείγματα φήτορικῆς τοῦ ἀρ παραλείψεως. Εὔρ. Ἐκ. 1113 «εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πόλεων πεσόντας ἡσμεν Ἑλλήνων δοῖοι, φέρειν παρέχειν οὐδέ μέσως ὅδε κτύπος». ἵδ. Gic. Fam. 12. 10, 3 «praeclarē vicera manus, nisi . Lepidus receperisset Antonium». ἵδ. Kūlineis L. Gr. §. 154, 4. Ξεν. ἀν. 7. 6, 21 «ἡσχερόντες μέντοι (= ὄντως profecto), εἰ δέ πολεμίου γε ὄντος ἐξηπατήσαν». Κύρ. 5. 5, 34 «εῦ ἥσθι, ὅτι, εἰ τι ἐμοῦ ἐκάδου, οὐδενὸς οὔτω με ἀποστερεῖν ἐγντάττον, ὡς ἀξιώματος οὐδὲ τιμῆς» κατὰ τοὺς οὐλλητ. κώδι. Ἀντιρ. 3, 6, 4 «εἰ. . ἔτρωσεν κύτον, οὐδεὶς ἡδὺ λόγος ὑπελείπετο μηδ φονεὺς εἰνκι» μ. σημ. Maetzner. Λυκοῦρ. 23 «εἰ μὲν οὖν ζῶν ἐπέγγανεν δ' Ἀμύντας, ἐκεῖνον κύτον παρεγχόμενον γῆν δ' οὐδὲν οὐλῶν τοὺς συνειδότας» ἵδ. Maetzner. Λυσ. 12, 38.13, 90²⁾). Ἀνευ τοῦ ἡγουμένου τῆς προτάξεως. Σορ. Ἡλ. 914 «οὔτε δρῶσ' ἐλάτθαρε = οὔτ' ἐλάνθικεν, εἰ ἔδρα περιφερεῖ, si id fecisset, latusset. Εὔρ. ἱετ. 697 «καὶ μὴν τὰ Θηρέως γ' οὐδὲ ὅκνῳ διεγθάρη, ἀλλ' ιετ' εὑθὺς λάχαπορ' ἀναρπάσσεις ὅπλη». Βκζ. 1312 «τὸν γέροντα δὲ οὐδεὶς οὐδεῖται ηθελεῖν ηθελεῖ, εἰσορῶν τὸ σὸν οὐράνιον γχρ

1) ἵδ. Hermann de partic. ἀν σελ. 75 κτλ. Hartung Partik. II. σ. 240. Baumlein Untersuch. über d. Griech. Modi. σ. 136. 2) Περισσότερα πρόγ. ίν τοῦ Λυσίου, ἵδ. Bremi Excurs. IV. ει; Λυσ.

χείριν ελίμεθαρεν». Τρ. 397. 399. Ἐλ. 1658. Θουκ. 8, 86 «ώρμημένων τῶν ἐν Σάμῳ Ἀθηναῖσι πλεῦ ἐπὶ σφῆς αὐτούς, ἐν φυσικέστατῃ Ιωνίᾳ.. εὐθὺς εἰγον οἱ πολέμιοι». Ηλ. συμπ. 190, σ «κί τιμαὶ γάρ αὐτοῖς καὶ τὰ ἵερὰ τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἡφαίτετο» = θὰ ἡρεύοντο evanuisserent iδ. Stallb. Καὶ ἐν πλαγῇ φύλαγμα δύναται νὰ παρκλεισθῇ τὸ μετὰ τῆς ἀπαραμφ. ἄρ. Ἀπολ. Ρόδ. 1, 197 «τοῦ δὲ οὗ τιν' ὑπέρτερον δίω.. ἐπελθήμεν, εἰ καὶ ἔτι μονον οὐδὲ μένων λυκάθεντα μετετράπη Αἰτωλοῖσιν» = eo neminem alium fortiorem credo accesse surum fuisse, si unum jam annum apud Aetolos, remansisset (iδ. Wellauer). ιδ. 3, 584. ιδ. Tac. Agr. 4 «εἰ in prima juventute studium philosophiae acrius hausisse, ni prudentia matris incensum animum coercuisset ἦντι hausturum fuisse.

3. Ἡ παράξειψις τοῦ ἀρ εἰνε ἀρμοδιωτάτη πρὸς εἰρωτεῖαν, διὰ τοῦτο καὶ φυτορική. Ἀρφ. νερ. 1338 «ἔδιδαξάμην μέντοι σε νὴ Δί, ἂ μέλε, τοῖσιν δικινίσι ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτα γε μέλλεις ἀντεπείσειν, ὃς δίκαιοιν καὶ αὐλὸν τὸν πατέρα τύπτεσθαι» ἔστιν ὅτι τῶν οἰκίων = σὲ ἔσται λα βέβαια εἰς τὸ Σχολεῖον νὰ κτλ. (ἀνευ εἰρωτείας = θήθειν σὲ στείλη εἰς τὸ Σχολ. νά.). Ἐρν. 772 «Λ. τί γάρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεπεικυτμένους τὰ γρήματα εἰσίνι; Β. ἄλλο ἴδων πατέρα μηνην=ικι, βέβαια, εἰζεύρεις ἐπίστευσα, ἐκὼν τὸ ἔθλεπον, (ἀνευ εἰρωτείας = ἡ, θὰ τὸ ἔθλεπον ἥδυνάμην νὰ πιστεύσω, δὲν θὰ τὸ ἴδω ὅμως). Σωφ. Οἰδ. Τ. 1375 «ἄλλο ἡ τέκνων δῆτας οἵτις ἢηρ ἐμύμερος.. οὐ δῆτε τοῖς; γ' ἐμοῖστιν ἀρθρικοῦς ποτε» = ἄλλας τὸ νά τὸ ἴδω τὸ τέκνα μου βέβαια, τὸ λέγεις, θὰ μοι ἡτο ἐπιθυμητόν... βέβαιάς ὅμως; οἵτις, τούλαχιστον μὲ τοὺς ἀρθρικούς μου, οὐδὲποτε θὰ τὸ ἴδω. Ξεν. ἀν. 7.6, 16 «οὐκοῦν δῆλον τοῦτο γέ ἔστιν, εἴπερ ἐμοὶ ἐτέλει: Σεύθης, οὐχ οὔτως ἐτέλει δήπου, ὃς ὁν τε ἐμοὶ δοίγη στεροῦτο καὶ ἄλλας ὅμεις ἀποτίσειεν; Ἄλλο, οἶμαι, εἰ ἔδιδου, ἐπὶ τούτῳ θὰ ἔδιδου, οὐπως ἐμοὶ δοὺς μετον μὴ ἀποδίδῃ διὸν τὸ πλεῖστον» εἰρωτακή εἰνε ἐνταῦθας ἡ ἔνευ τοῦ ἀρ πρότατος = ἐκὼν μοι ἐπεστρεψε χρήμ. δ Σεύθ. δὲν μοι τὰ ἐπεστρεψε βέβαια οὔτως, ὕστε, εἰ mihi pendebat S., non ita pendebat, ut cett. ή δευτέρη ὅμως; δὲν εἰνε εἰρωτακή = ἐκὼν μοι ἔδιδε, θὰ μοι τὰ ἔδιδεν ἐπὶ σκοπῷ, οὐπως..., si dedisset, ea conditione dedisset, ut, minore pecunia a mihi data, ne majorem vobis persoleveret. Αἰσχυν. 1, 181 «ταῦθ' ἡ γερων.. παρήνετε τοῖς ἔχοντος πολιτεύεσθαι» (ἀνευ εἰρών). θὰ ἡτο, οὐκ ἀρ εἰασε. Δείν. 2, 91 τοιγάρτοι τῆς πόλεως καὶ τῶν προγόνων ἀξίως ἐκιδέρενσαν πρὸς τὸν βάρβαρον (ἀνευ εἰρ., ἐκινδύνευσαν ἔν).

4. Λογικῶς ὅμη, διὸ καὶ κυρίως ἀραγκατά, εἰνε ἡ τοῦ ἀρ παράξειψις ἐπὶ τῶν ἐκφράσεων τῶν ἔχουσῶν τὴν ἔννοιαν, τοῦ Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀραγκαιούν, προσήκοντος, δέοντος, εἰκότος, διγρατοῦ, δικαίου, ἐλευθερίας, εὐρολας^{τόν} οἴον γρῆτην, ἔδει, ὥρελετ^{τόν} ἐπὶ τῶν φήματικῶν ἐπιθ. εἰς τέος^{τόν} καὶ ἐπὶ τῶν, προσῆκε, καιρὸς ἦτη, εἰκός ἦτη, καλὸς, δίκαιος, αἰσχρὸς ἦτη, καλῶς εἶχε, εἴκητη, ἐρῆτη, ἦτη, ἐπῆρχε, ἔμελλος, ἐθονλόμητη, ἥθελος, ἐπειδὴ οἱ Ἑλληνες, ὡς καὶ οἱ Λακτῖοι, ἐκρόκζουσι πολὺ ἐρῆθες τὸ ἀραγκαιον, προσῆκον, δέον, εἰκός κ.τ.λ. ὡς τι ἀντικειμενικῶς ἀληθὲς, ἐνῷ ἡ γερμανικὴ γλῶσσα ἐπὶ τῶν ἐκρόκσεων τούτων συνειθίζει νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἐπιστακτικὴν, ἢν καὶ οὐδὲ κι ἐκρόκσεις κύται καθ' ἔσταξ, καλὸς τὸ ἐξ κύτων μόνον ἐκρτώμενον δηλοῖ τι, ὅπερ ὄντως δὲν ἐγένετο. Αἱ ἡθεῖσται ἐκρόκσεις τίθενται συνήθως ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ἐνίστε ὅμως ἀναφέρονται ψυχ τε καὶ εἰς τὸ παρόν κατὰ τὸ §. 574, α. Σοφ. Οἰδ. τ. 256 «οὐδὲ» εἰ γάρ ἦτη τὸ πρᾶγμα μὴ θεάλκτον, ἀκάθητον ὑπὸ εἰκός ἦτη οὕτως ἐχην» = decebat, πρόπον ἦτο Λ. 353 «ἐπεὶ μὲν ἔτεκες γε μινυθάδιον περ ἐόντα, τιμὴν πέρι μοι. ὥρελετ^{τόν} Ὄλύμπιον ἐγγυαλίζειν» = decebat, ὥρειλεν δὲ Ολ. τούλαχ. τιμὴν νὰ μοι παράσχῃ. Ήρδ. 2, 43 «εἰ γε παρ' Ἑλλήνων ἔλλεινον (οἱ Αἰγαίπτιοι) οὕνομά τευ διλέγονος, τούτων.. μάλιστα ἔμελλος μνήμην ἔχειν» = horum memoriam maxime conservatui erant. Θουκ. 1, 37 «εἰ ἡσαν ἀνδρες ἔγγονοι, .. ἔξηται κύτοις τὴν ἀρετὴν δεικνύναι». 38 «καλὸς δὲ ἦτη, εἰ καὶ ἡμερτάνομεν τοῖσδε μὲν εἰξει τῇ ἡμετέρᾳ δρῆγη. Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 10 «εἰ μὲν τοίνυν αἰσχρόν τι ἔμελλον ἐργάτεσσι, θύνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦτη» νῦν δὲ μὲν δοκεῖ καλλιστα καὶ πρεπωδέστατα γυναιξὶν εἰναι ἐπίστανται, ὡς ἔστι καὶ τ.λ. = ἔδει νὰ προτιμηθῇ ἐντ' αὐτοῦ δὲ θάνατος, mors praeferenda erat. Λυσ. 12, 32 «γρῆτη δέ σε, εἴπερ ἡσθι χρηστός, .. μηνυτὴν γενέσθαι.. : νῦν δὲ κτλ.» Δημ. 9, 6 «εἰ μὲν οὖν ἀπαντες διμολογοῦμεν, Φίλιππον τῇ πόλει πολεμεῖν, οὐδὲν καλὸς ἔδει (oropertebat) τὸν παρόντας (oratorem) λέγειν καὶ συμβουλεύειν, ἡ ὄπως ἀσφαλέστατα κύτον ἀμυνούμεθα». 18, 199 «οὐδὲ οὕτως ἀποστατέον τῇ πόλει τούτων ἦτη, εἴπερ δὲ δέξις ἡ προγόνων.. εἰχε λόγον». Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαρεμφ. καὶ μετοχῆς. Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 3 «οὕτε θεοῖς ἔφη καλῶς ἔχειν, εἰ ταῖς μεγάλιξι; θυσίαις μάλλον ἡ ταῖς σμικροῖς; ἔχειρον». Πλ. Κρίτ. 44, b «πολλοῖς δόξω.. ὡς οἰός τ' ὅν σε σώζειν, εἰ ηθελον ἀναλίσκειν γρήματα, ἀμελησαι».

Σημ. 1. Συγχόντα καὶ ἄνευ τοῦ ἡγουμένου τῇ προτάσεως. Ξεν. ἀν. 7. 7, 40 «αἰσχρὸν ἦταν τὸ μὲν ἐμὲ διαπεράχθαι» = turpe erat. Ἑλλ. 2. 3, 41 «ἴξηται ταῦτα ποιεῖν» = licetbat. Ηλ. πολ. 343, a «οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι γρῆτην μάλλον ἡ τοιαῦτα ἐρωτῶν»; 450, d «καλῶς εἰχε ἡ παραμυθία». Εὐθύδ. 304, δεκατητην, ἔφη, ἀξιόν γ' ἦτη ἀκούσαι». Χερμίδ. 171, e «οὖτι πράττοντες δρῶσι; ἔμελλον πράξειν» = facturi erant. 'Αντιφ. 1, 4 «ἔχειγη». 5, 1 «εἴσουμερην μέν.. νῦν δὲ κτλ.» 28 «εἰ κός γ' ἦτη... νῦν δὲ κτλ. 47 «ἔχειγη..

νῦν δὲ κλ. *Ισαχ. 10, 1 «ἴσουσιόμην μέν..» νῦν δὲ κλ. μ. σημ. Schoemann. Αἰσχυν. 3, 2 «ἴσουσιόμην μέν..» ἵπειδι; δὲ κλ. Δημ. 28, 10 «τὴν μὲν διαθήκην ἡρανίκαται, ἐξ ἡ; ἥν (Nicebat) εἰδέναι περὶ πάντων τὴν ἀλήθειαν». 20, 63 «ἴσες ας. τού; ἔχθρού; εἰ δύναται, πεισταί».

Σημ. 2. 'Ω; ἐν τῇ γερουσίᾳ καὶ ἐπὶ τῶν ἱεροφάσεων τούτων τίθεται ἴνστα, Ἱετὸς τῆς συνήθεως; παρ' αὐτῷ ὑποτεκτική, καὶ ἡ διατάξις; οὕτω καὶ ἐν τῇ ἔλληνικῇ καὶ λατινικῇ συμβιβάνει, πλὴν τούτωντον, ἵνῳ δηλ. συνήθεως τίθεται ἐπὶ τῶν ἱεροφάσεων τούτων ἡ ὑποτεκτική, τίθεται, εἰ καὶ σπανίως, ἐν μὲν τῇ ἔλληνικῇ ἡ ὑποτεκτική μετά τοῦ ἀν., ἐν δὲ τῇ λατινικῇ ἡ ὑποτεκτική, διὰ τῆς τελευταῖς λοιπῶν ταῦτης συντίξεως; διεῖ Ἑλλῆν καὶ ὁ Λατίνος; ἀκολουθοῦσι τὸν αὐτὸν τῷ γερμ. ἀντιληπτικὸν τρόπον, ἡ ττον ὅμως λογικοῦς ὄρθιν, ἵνῳ ἐν τῇ γερμ. εἶναι διανοήθη. Διαφορὰ δὲ σηματίζει μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἱεροφάσεων τρόπων ὑπάρχει μόνον, καθότους ὁ παρωχημένος· τῆς ὑποτεκτικῆς ἔνευ τοῦ ἐν δηλοῖς ἐν γνώμῃν ὑποτεκτικῶτέραν καὶ εὐεργεστέραν, ἡ μετά τοῦ ἄν. Γ. 41 «καὶ καὶ τὸ βευλούμην, καὶ καὶ ν πολὺ καρδιοῦ ἦν, ἡ οὕτω λαΐδην τὸ ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων». 1, 228. Θουκ. 1, 74 «εἰ προσαγωγήσαμεν. τῷ Μέδιρ., οὐδὲν ἐν τῷ ἔδει θράσ. ναυαγεῖτο». Πλ. πολ. 328, c. Φοργ. 514, a. Φαῖδ. 108, a. Λυτ. 12, 48 «εἰπερ ἡν ἀνὴρ ἀγαθός, ἔγραψεν. μη παρενόμως ἔργειν». Ἀνδρο. 1, 21 «ὅπου ἂν ἔμελλεν αὐτὸς; σωθῆσθαι». Πλ. πολ. 583, e. εἰ. ἔκρινετο., ἀνάγκη ἐν την ταῦτα ἀληθίστατα εἶναι». Χαροπ. 155, a «οὐδὲν γάρ ἂν που, εἰ ἐπέγγανε νεώτερος ὁν, αἰσχρὸν ἐν ἦν ἀντιθέσθαι ἡμῖν». Δημ. 4, 1 «εἰ ἐν τοῦ προστηλυθότους γρύνους τὰ δίστα οὗτοι: συνεδούμενοιν, οὐδὲν ἀν δημᾶς νῦν ἔδει βουλεύεσθαι». 271 «εἰ ἔδοικετο Ἀρεόδος; τὰ δίστα ποιεῖν, οὐδὲν ἀν ἔδει δικιῶν οὐδὲν πραγμάτων ἀπέλειη γάρ ἐν τοι; Ήντις ἔκεινων γνωσθεῖσιν ἐμμένειν». Φωσκή πάντως εἶναι ἡ προσθήκη τοῦ ἀν., διαν ἡ ἀντιθεσίς, ἡ ἐν τῷ ἀποδύσει ἱεροφάσιον, ἕτι μάλλον ἔμετραται, διό κατά τοῦτο δηλοῖ, διτ. ἢ π' ἄλλας περιστάσεις θά ἡ το (ἴγεντο) ἀναγκαῖον, δυνατὸν κ.τ.λ., ἡδη ὅμως δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, δυνατὸν κ.τ.λ. οἷον ἔδει ἔντι νῦν δὲ οὐ δεῖ, εἰ κατέν τη περιπτώσει ταῦτη συγκίνεις παραλείπεται τὸ ἀν., θε. πρδγ. εἰς τὸν ἀριθ. 4. Πλ. πολ. 328, c. «ὦ Σάμωστες, οὐδὲ Θραις; ἡμῖν καταδεῖνον εἰς τὸν Πειραιάς γέρην μέντοις; εἰ ἔγραψεν ἐν δυνάμεις ἦν τοῦ ἀρδίων πορεύεσθαι πρό; τὸ δάσον, οὐδὲν ἔντι σε ἔδει λέναι, ἀλλ' ἡμεῖς; ἀν παρά σὲ ἡμεῖν· νῦν δὲ σε χρή πυκνότερον δευρο λέναιτο μ. σημ. Stallb. Ξεν. ἀν. 5. 1, 10 «εἰ ἡπιστάμεθα σφράσι, θεὶ τηις Καιρίσσορος, οὐδὲν ἐν ἔδεις ὃν μέλλω λέγειν» νῦν δὲ, ἐπεὶ τοῦτ' ἀδηλον, δυκει μοι περάσθαι πλοιο παρασκευέειν». Κύρ. 3. 3, 17 «εἰ μὲν μείζων κίνδυνος ἐμπλέψειν ἡμῖν εἶναι: ἔκειται ἡ ἐνθάδε, Κ-σω; τὸ ἀσφαλέστατον ἦν ἀν αἰρατέον» νῦν δὲ τοιούτοις μέντοις ἔστονται κτλ. *Ισαχρ. 6, 4 «εἰ μὲν γάρ ἡν διεδιγρένον..., καλῶς; ἀν εἰλέγειν ἡμᾶς; τοιούτους μεμδουλεύειν» Δημ. 19, 58 «εἰ μὲν μή, καὶ παρά τοις πότεροι φίλοις καὶ παρά τῷ διαιτητῷ προσγνωμένοις ἐδίκειν τούτους ἐποιεῖτο τοις λόγοις, ἡτον ἐν ἦν τηις ον Θευμάζειν νῦν δὲ κτλ. 21, 35 «εἰ τοῖν τοῦρον ἀπέγρη τοὺς τοῖς Διονυσίοις τι ποιεῖταις κατά τούτους τοὺς νόμους; δίκην διδόναις, οὐδὲν ἐν προσέδοις τοῦδε τοῦ νόμου» ἀλλ' οὐδὲ περιγραφη. Συγχόν τῷ, ἐδουλόμην ἔνν. .. νῦν δὲ, vellem, sc. si licetet θεὶ δηλοῖσον, τώρα διωρα; θ. οὐδὲ, ἔκφρασις μετριοφροσύνης μεγαλεῖτ. τῆς, ἔδουλόμην. .. νῦν δὲ = ἡθελον, τώρα διωρα; θηι, θε. ἀριθ. 4. Ξεν. Κύρ. 7, 2, 16 «ἴσουσιόμην δ ἀν οὕτως ἔχειν νῦν δὲ πάντα τιναντια εῖθος; ἔξ αρχῆς πράττων προσηγίθηκε τῷ Ἀπόλλωνι». θε. Αικανοργ.

3. μ. σ. Maetzner. Ισοχρ. 8, 36. 15, 114. Λυσ. 12, 22. Δημ. 4, 51. Λυσ. 3, 21. «ἴσουλόμην δ' ἔν.. . ἐπειδὴ δὲ κτι..».

5. Πάντως ρυτική, μάλιστα δ' ἀναγκαίχ, εἶνε ἡ τοῦ ἀρ παράλειψις, ὅταν αἰτται ἴστορικ. χρόν. δριστικῆς τοῦ ἑρμ. κιρδυρένειρ, εἴται δηλ. γαύρεοθαι ἐρ κιρδύρω, διότι ἡ ἔννοια τοῦ ἑρμ. τούτου ἀριστεῖται ἡ κίρια κύτη καθ' ἔκυτὴν τὴν ἀληθείαν τῆς ῥηματικῆς ἔννοιας, τῆς διὸ τοῦ παρ' αὐτῷ κειμένου ἀπαρεμφάτου ἐκφράζομένης, τὸ εἶναι ὅμως ἐν κινδύνῳ, τὸ φρίνεσθαι, ἦτοι κιρδυρένειρ, συνέχεινεν ὄντως; Θουκ. 3, 74 «ἡ πόλις ἐκιρδύρευεσεν πάστα διαφθαρῆται, εἰ ἀνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς κύτην». Αἰσχυν. 3, 123 «εἰ μὴ δρόμῳ μάλις ἐξεργάγομεν εἰς Δελφοὺς, ἐκιρδυρέναμεν ἀπολέσθαι». (οὐκ ἦττον προστίθεται συγχένεις καὶ τὸ ἔν. Ξεν. ἀν. 4. 1, 11 «εἰ πλείους συνελέγησαν, ἐκιρδύρευεσεν ἀρ δικρήρηνι πολὺ τοῦ στρατεύματος») Ιδ. Ἑλλ. 4. 3, 23. 5. 2, 41. 6. 2, 23). Τὸ αὐτὸ συμβάνει καὶ εἰς τὸ λατιν. coepisse. Tac. Agr. 37 «Britanni circumiie terga vincentium coepereant, ni Agricolla quattuor militum alas .. venientibus opposuissest»¹⁾). Οὕτω καὶ ὅταν προστίθωνται εἰς τοὺς ἴστορικ. χρόν. τῆς δριστικῆς τὰ, ὀλίγους, μικροῦ, τάχα (= περίπου, σχεδόν), ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν. τὰ, prope, paene, μετὰ παρακειμ. τῆς δριστικ., ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται ἀναπληροῦσιν οἷονει τὸ ἀρ, δηλοῦσαι, ὅτι ἡ ἐνέργεια τὸν ὄντως μὲν δὲν συνέβη, πλησίον ὅμως ἡτο τῆς ἀληθείας (τοῦ πραγματικοῦ). Θουκ. 2, 77 «(τὸ πῦρ) μέγκ τε ἦν καὶ τοὺς Πλατηιέας. . ἐλαχίστου ἐδέησε δικρήρευται» = ὀλίγον ἔλλειψε νὰ καταστρέψῃ, prope ἡ paene perd. dit. 8, 35 «προσθαλάντες τῇ πόλει.. . ὀλίγου εἰλαρ». Πλ. συμπ. 198, c «ἔγγωγε ἐνθυμούμενος, ὅτι αὐτὸς οὐκ οἶδε τ' ἔσομαι οὐδὲ ἔγγυς τούτων οὐδὲν ακόλθινον εἰπεῖν, οὐπ' αἰσχύνης ὀλίγου ἀποδράξεω φέρμηρ, εἰ πη εἰχον». ἀπολ. 17, a «ὅ, τι μὲν ὅμετι πεπόνθατε οὐπὸ τῶν ἔμπων ακτηγόρων, οὐκ οἶδας ἐγὼ δ' οὖν καὶ αὐτὸς οὐπ' αὐτῶν ὀλίγου ἐμκυτοῦ ἐπελαθόμηρ» οὕτω πιθκῶς ἔλεγον» = σχεδόν ἐληγμόνας σύμβολον, prope ἡ paene oblitus sum. Μενέζ. 236, b μ. σημ. Stallb. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8 «καὶ πως δικπηδῶν αὐτῷ διπος πίπτει εἰς γόνατα καὶ μικροῦ κάκενον ἔξετραχήλισεν». Βίων. 5, 8 «ἡτ τάχα μογήθησαντί ποθ' ὑστερον ἐσθλα δέχεσθαι».

b. Υποτακτικὴ καὶ Εὔκτική.

§. 393. Σημασία τῆς Υποτακτικῆς καὶ Εὔκτικῆς.

1. Η ὑποτακτικὴ εἶνε ἡ ἔγκλισις τῆς δέξης, ἀρατυπώσεως. Η Ἑλλ. γλώσσας ἔχει ὅλους τοὺς χρόνους τῆς δριστικῆς καὶ ὑποτακτικῆς, πλὴν τοῦ μέλλοντος τῆς ὑποτακτ. Η ὑποτακτικὴ προσήλθεν ἐκ τῆς

¹⁾ Ιδ. G. T. A. Kruger Unters. aus d. Gebiete der Lat. Spr. II. σ. 364.
ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 14

δριστικῆς ἐκτείνεται μὲν τὸ ἐγκλιτικὸν φωνῆεν τῆς ὁριστικῆς, δικτηρήσεσσα ὅμως τὰς προσωπικὰς αὐτῆς καταλήξεις (§§. 207, 4. 5. 236). Ἀντιστοιχοῦσι λοιπὸν ἀλλήλαις οὕτω,

ὅ ἐνεστ. ὄριστ. γράφω, -εις, -εις κτλ., πρὸς τὴν ὑποτακτ. γράφω, γε, -η κτλ.

ὅ παρατ. ὄριστ. ἔ-γραφ-ον, -εις, -ε(ν) κτλ., πρὸς τὴν ὑποτακτ. γράφ-οιμι, ἡ γράφ-οιν, -οις, -οι κτλ.

ὅ παραχ. ὄριστ. γέ-γραφ-ω, -εις, -ε(ν) κτλ., πρ. τὴν ὑποτ. γε-γράφ-ω, γε, η κτλ.

ὅ ὑπερο. ὄριστ. ἔ-γε-γράφ-ειν, εις, -εις κτλ., πρ. τὴν ὑποτ. γε-γράφ-ειμι, οις, -οις κτλ.

2. Ὁ Ἀόριστος, εἰ καὶ εἶναι γράνος ιστορικός, δὲν ὑπάρχει μόνον ἐν τῇ ιστορικῇ ὑποτακτικῇ (=εὐκτικῇ), ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀρχτικοῖς χρόνοις τῆς ἑποτ. (=τῇ ὑποτακτικῇ). τῇ προστακτικῇ αὐτῇ, τῇ ἀπαρεμφάτῳ καὶ μετοχῇ, διότι, ὡς εἰδομεν §. 389, ἀποτελεῖ ἐν ὅλαις αὐτοῦ ταῖς ἐγκλίσεσιν ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἑταίντας χρόνους τῆς τε ὁριστικῆς καὶ τῶν λοιπ. ἐγκλίσ., ἦτοι ὅ τῆς ὁριστικῆς ἀρρ. ἀντιτίθεται ποτὲ μὲν πρὸς τοὺς ιστορικ. χρόν. αὐτῆς, τὸν παρατατικὸν δηλ. καὶ ὑπερσυντέλικον. οἷον τὸ ἔγραφα πρὸς τὸ ἔγραφον καὶ ἔγεγράφειν, ποτὲ δὲ πρὸς τὸν παραχειμ. τῆς αὐτῆς, ὡς ἔγραψα πρὸς τὸ γέγραφα· ὅ τῆς ὑποτακτικῆς δὲ πρὸς τοὺς ἀρχτικοὺς χρόνους αὐτῆς, τὸν ἐπεστῶτα δηλ. καὶ παρακείμενον οἷον γράψω, -ης, -η κτλ. πρὸς τοὺς γράψω -ης, -η κτλ. καὶ γεγράφ-ω, -ης, -η κτλ. τῆς ιστορικῆς ὑποτακτικῆς ὁ ςέρ. (ἴσρ. τῆς εὐκτικ.) πρὸς τοὺς ιστορικοὺς χρόνους τῆς ὑποτακτικῆς, τὸν παρατατικόν, δηλ. καὶ ὑπερσυντέλικον, ἦτοι τὸ γράψ-αιμι πρὸς τὸ γράψ-οιμι καὶ γε-γράψ-οιμι· ὅ τῆς προστακτικῆς πρὸς τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρακείμενον τῆς ιδίκης· οἷον τὸ γράψον πρὸς τὰ γράψει καὶ γέγραψε· ὅ τῆς ἀπαρεμφάτου πρὸς τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρακείμενον αὐτῆς· οἷον τὸ γράψαι πρὸς τὰ γράψειν καὶ γεγραψέται· καὶ τέλος ὅ τῆς μετοχῆς ἀρρ. πρὸς τὸν ἐνεστῶτα καὶ παραχειμ. τῆς ιδίκης, ὡς γράψας πρὸς τὰ γράψων καὶ γεγραψώς· ἵδ. §. 389.

3. Ὁ ἑλληνικὸς μέλλων, καὶ τοι γράνος ςρκτικὸς, δὲν ὑπάρχει ὅμως εἰς τοὺς ςρκτικοὺς γράνοντας τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς δὲν ὑπάρχει ἐν τε τῇ γερμανικῇ καὶ τῇ λατινικῇ· οἷον gaudet, quod pater venturus sit, διότι ὡς ἑλληνικὴ ὑποτακτικὴ καθ' ἔχετὴν ἐκφράζει τι μέλλων, ὡς δύσμεθη ἐν §. 394· ὑπάρχει ὅμως ὁ ἑλλ. μέλλων εἰς τὴν ιστορικὴν ὑποτακτικὴν, ἐπειδὴ ἐν ἔξηρτημέναις προτάσσεσι πολλάκις παρίσταται· ὡς ἀνάγκη νε δηλωθῆ πρᾶξις, ὡς πρὸς τὸ παρελθὸν μέλλουσσα, καὶ λοιπὸν μετὰ χρόνον ιστορικόν, ὡς τι ἀρατυπωθὲν δοξαστὸν (σκοπούμενον)· ὁ μέλλων λοιπὸν τῆς ιστορικῆς ὑποτακτικῆς ἐν ἔξηρτημένω λόγῳ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν μέλλοντα τῆς ὁριστικῆς· ἐν λόγῳ δὲθῷ· πρ. δηλ. τὰ, οἱ πολέμοι τικῆσουσι, πρὸς τὸ

επήγγειλεν, ὅτι οἱ πολέμιοι τικῆσειεν=ὅτι οἱ πολέμιοι πιθανὸν ἦτο, ὅτι θὰ νικήσωσι. Ξεν. ἀν. 7. 1, 33 «ἔλεγεν, ὅτι ἔτοιμος εἴη ἡγετοῦθι αὐτοῖς εἰς τὸ Δέλτα κακούμενον, ἐνθα πολλὰ καὶ ἀγαθὰ λήφοιτο». Κύρ. 3. 1, 3 «εἰ δέ τινα φεύγοντα λίγυστο προηγόρευεν, ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο». 8. 1, 43 «ἐπεμελεῖτο, ὅπως μήτε ἄστοι μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιτο». ἀν. 4. 1, 23 «ἔφη εἶναι ἄχρον, δὲ μή τις προκαταλήψοιτο, ἀδύνατον ἔσεσθαι παρελθεῖν».

4. Τὸ αὐτὸ συμβάνει καὶ ἐν τῇ λατινικῇ ὑποτακτικῇ, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι, πλὴν τοῦ ῥήματος sum, ἢ ἐκ τῆς δριστικ. ἀνάπτυξις τοῦ λατ. παρατατ. τῆς ὑποτακτικῆς ἐσκοτίσθη, ὅπερ δὲ μὲν παρατατ. τῆς δριστικῆς ἐσχηματίσθη διὰ τίνος συνθέσεως μετὰ τῆς βίζης fu (ἰδ. φῦναι, fu-issem), δὲ τῆς ὑποτακτικῆς διὰ συνθέσεως μετὰ τῆς βίζης es (es-se). ὁ δὲ μέλλων τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφράζεται περιφρεστικῶς; διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ sim. Καὶ λοιπὸν sum καὶ sim, ergam (δηλ. esam) καὶ essem· fu i καὶ fu-erim· fu-eram (δηλ. fu-e-sam) καὶ suissem· ero καὶ futurussim· scribo καὶ scribam, scribebam καὶ scriberem, scripsi καὶ scripserim, scripsera m (δηλ. scripse-sam) καὶ scripsissem, scribam καὶ scripturus sim. Ἐν τῇ γερμανικῇ γλώσσῃ φαίνεται ἐπὶ τῷ ἐμφρενέστατον ἐν τῇ λατινικῇ καλούμενῃ ὑποτακτικῇ ἢ ἐκ τῆς δριστικῆς ἀνάπτυξις τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς gebe καὶ gebe, gab καὶ gäbe· sehe καὶ sehe, sah καὶ sähe κτλ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται περιφρεστικῶς, ὡς ich habe gesehen καὶ ich habe gesehen· ich hatte ges· καὶ ich hätte ges. κ.τ.λ.

5. Ὁταν λοιπὸν βλέπωμεν, ὅτι ἡ ιστορικὴ ὑποτακτικὴ ἐν τῇ Ἑλληνικ., τῇ λατινικ., γερμαν. καὶ πάσοις ταῖς λοιπαῖς γλώσσαις, ταῖς τοιαύτην ἔχουσις, προσληθεν ἐκ τῶν ιστορικῶν χρόνων τῆς δριστικῆς, ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ καλούμενη εὐκτικὴ δὲν εἰναι πρὸς τῇ ὑποτακτικῇ ιδία ἔγκλισις τῶν ὀρκτικῶν χρόνων, ἀλλ' εἰναι ἡ ιστορικὴ ὑποτακτικὴ τῶν ἀλλων γλωσσῶν. Ἐξὸν τὸ γλωσσικὸν πνεῦμα ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτοῦ ἐδημιούργησε δύο τύπους; οὔτως ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦντας ἀλλήλοις, ὡς τοῦτο συμβάνει εἰς τοὺς ιστορικοὺς χρόνους τῆς δριστικῆς καὶ τὴν εὐκτικήν, δὲν δύνανται διὰ τοῦτο οἱ τύποι οὗτοι νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποχωρισθέντες ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς κατά τε τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν σημασίαν.

6. ‘Ως πρὸς τὴν σημασίαν λοιπὸν τῆς εὐκτικῆς λέγομεν, ὅτι συμφωνεῖ αὐτῇ πρὸς τὴν τῆς ὑποτακτικῆς, ἀμφοτέρων ἀράτυπωθέρ, δοκιστότε τι σημανόντων, διαφέρει δὲ τῆς ὑποτακτ. μόνον κατὰ τὴν χρονικὴν διαφοράν. Ἐν μὲν τῇ ὑποτακτικῇ ἡ πρᾶξις τῆς ἀνατυπώσεως (δόξης) κεῖται ἐν τῷ παρόντι, ἐπὶ δὲ τῆς εὐκτικῆς ἐν τῷ

παρειδότει· θίνεν ἡ εἰκτικὴ ἐδήλου ἐν ἀργῇ ἀναρχιθέολως ἀνατύ-
πωσιν (δοξαν) εἰς τὸ παρειδότην ἀνήκουσσαν, ὅτοι ἐπίθετο αὐτῇ τὸ
πρᾶπτον ἐν δευτερευούσας μόνον προτάσεσιν, ἐξαρτωμένας ἀπὸ
χρόνου παρειδότεο· οἷον ἐπίγγειεις ὅτι οἱ πολεμοὶ γέγονει.

7. Ή ίδειν ὅτι δέξα τις δύναται νὰ ἀξιεῖ ὅτι εἴνε ἀληθῆς ἡ νὰ
μὴ ἀνιεὶ εἴησαι τουαίτην, προύποτείησιν μεγίστην δικαιοτικην ἀνά-
πτυξιν καὶ μεγάλην κοριτικην δύναμιν· καὶ ὄντως δικαιώς πρέπει
νὰ προσδεχθῆμεν, ὅτι ἡ ἀνάγκη πρὸς γλωσσικὴν ἐκρράκτων τῆς
ἀντίθετως ταυτης διηγέρητη τότε, ὅτε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμαν ἐπε-
χείρησε νὰ ἀναπτύξῃ τὴν λεπτοτάτην καὶ πνευματωδεστάτην
ἀπασῶν τῶν συνδετμικῶν προτάσεων δῆλον. τὴν ὑπόθετικήν διάτε
ἢ ὑπόθεσις, ἡτις καθ' ἔκυτὴν εἶνε πάντοτε δόξα (Ἀνττύπωσις),
δύναται νὰ νοηθῇ ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἡ ὥς τι προχυματικὸν οὐκινό-
μενον ἡτοι ὥς τοιοῦτον τι, ἡ ὥς τοιοῦτον, οὐ τινος ἡ ἐπιχήνευ-
σις, προχυματικούτης ὑποληχυδίνεται, ἡ τέλος ὥς τι πάντως ἀρχί-
σιον, ἀρχέσιον, ὥς ψιλὴ δηλ. ἀποδοχὴ ἡ ὑπόθεσις, οὐδόλως
ληχυδίνομένης ποδὸς ὁρθοχλωμῶν τῆς ἐπαληθεύσεως, προχυμ-
τοποιήσεως. Πρὸς δήλωσιν τῆς πρώτης περιπτώσεως ἡ ὀρι-
στικὴ προστέφερε τὸν ἀρμόδιον τύπον· πρὸς δήλωσιν δὲ τῆς
δευτέρης προσερέθη ἡ ὑποτακτική, ἡτις, ὥς ἐν τῇ §. 394
θέλομεν δῆλον, ἐκρράκτει πανταχοῦ δόξαστόν τι μετά τῆς δευτέρευ-
ούστης ἐννοίας τῆς ἐπαληθεύσεως· πρὸς δήλωσιν δὲ τῆς τρί-
της περιπτώσεως κατέρρυγεν ἡ γλωσσα εἰς τὴν εἰκτικήν, ἡτις ἐκ-
ρράκτει ἐν τῇ πρώτῃ κατῆς ἐργασίας δόξαν (Ἀνττύπωσιν) κεχωρι-
σμένην τοῦ γράμμου, ἐνῷ τις λακετ, ὥς εἰς τὸν κατελληλότατον
τύπον, ἵνα παραστήσῃ ὑπόθεσιν τινα, ὥς καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς προκύ-
πτον κατοπέλεσμα, ὥς καθαյάρ, γύληρ ὑπόθεσιν ἀρευούσιμη. ἀ-
ταφοράς πρὸς ἐπαληθεύσεων οἷον, εἴ τι ἔχους, δοίης ἀμπεῖκαν ὃς εἰχές
τι, ήσως ὃς τὸ δεῖνδες· Η εὐκτικὴ ἐκτὸς τῆς ὑπόθετικῆς τῆς προτάσ-
συντάξεως (τοῦ ὑποθ. λόγου) - (ἰδεται καὶ περὶ τοῦ παρόντος ἡ μελ-
λοντος, πλὴν ἐν τοικύτης μόνον κηγίαις προτάσεσιν, κίτινες προ-
σήλθονται τῆς ὑπόθετικῆς ἐκείνης συντάξεως· οἷον ἀμαρτάρος ἀρ=
τεῖται; σφάλλει; ὃς δηλαδήται, ἐκν δηλ. Οὐ κάμνηται, λέγεται, ὃς οὐ εἴ-
πης τοῦτο. Αἱ εὐκτικαὶ προτάσεις τούτου ἐνεκκ δείκνυνται, ὅτι
εἴνε τὸ ἡγούμενον μέλος ὑπόθετικῆς προτάσεως, διάτε ἔχουσιν ὥς
ἐπὶ τὸ πολὺ προεισαγωγικὸν τινα ὑπόθετικὸν σύνδεσμον (εἴθε, εἰ
γάρ). Σπανίως δὲ πολὺ εἰσάγεται ἡ εὐκτικὴ πρότασις διὰ τοῦ ὥς,
ἀντιστοιχοῦντος; πρὸς τὸ λαχτιν utinam· οἷον ὡς ἀπόλυτον εἴθε
νὰ χαθῇ (τότε θὰ χαθὼ). Ἐν δλκις ταῖς λοιποῖς περιπτώσε-
σιν, εἰς δλκ δηλ. τὰ λοιπὰ εἴηται τῶν δευτερευούσων προτάσεων
ἡ εὐκτικὴ δηλοῦ δόξαν, ἀνττύπωσιν τινα εἰς τὸ παρειδότην ἀν-
φερομένην.

Σημ. Η δεκατέτη έτος 1834 τὸ πρώτον προταθεῖσα δίδα, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ
εὐκτικὴ οὐδὲν εἴνε ἡ ἡ ιστορικὴ ὑποτακτικὴ ἄλλων γλωσσῶν, δημοτι-

οεηγήθη. διὸ πολλάνων, μάλιστα δὲ ὑπὸ Ποθοῦ 'Ερμάννου καὶ ιδίᾳ διὸ τοῦ Μελχόρου (Mehlhorn) ἐν τῷ κρίσι: τῇ; πρώτῃς ἴκεδόσαις; τῇ; γραμματικῇς ταύτῃς (ἀκροτέσσων αἱ κρίσις; εἰναὶ ἐν τῇ Ztschr. f. Altertumw. 1836), οὐδὲδιλῶς δύμως; ἀναιρεῖται; ἡ ιδίᾳ μου διὰ τῶν ἀναφερομένων ἔκει λόγων. Καὶ πρῶτον μὲν λέγουσιν «εὑρίσκουμεν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ ἀκατάληπτον τὸν ρέλλοντα εὐκτικήν; καὶ τὸν ἀνάστον ὑποτακτικήν?». Μήπως ἡ λατινική καὶ γερμανική γλώσσα δὲν ἔχωστι καὶ ιστορικήν τοῦ μίλλοντος; ὑποτακτικήν; Non dubitabam quin venturus esse = ich zweitwelt nicht, dass du Kommen würdest δὲν ἀμφέπαλον, διτὶ δὲν θὰ ἔμελλες νὰ ἔλθης. Ή διαφορά εἶναι, διτὶ ἡ μὲν Ἑλλ. γλώσσα ἔχει τύπον τυνά συγκεχωρευμένων ἐν τῇ; δηματικῇ; βίζῃ; καὶ τῇ; εὐκτικῇ; ζεσοι (Ἐντὶ ζεσοιτο), ἀμφότεραι δύμως; αἱ ἄλλαι ἔκειναι γλώσσαι μεταξειρίζονται περιγραφήν. Πᾶς; δὲ ἡ γλώσσα ἔργονται εἰς; ιστορικής ὑποτακτικῆς (τῇ; εὐκτικῆς) τὸν μίλλοντα, ἀνεπιγρήθη ἐν τῷ ἀριθ. 3. Π.ώς; δύως; διότις; εἰ καὶ εἴναι χρόνος ιστορικός, ἡδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ὡς μίνων εἰς τὴν εὐκτικήν, ἀλλὰ καὶ ὑποτακτικήν, μάλιστα δὲ καὶ προτακτικήν ἀπεριμέρατον καὶ μετογήν, οὐδὲμις ἀμφοτολίας ὑπολείπεται; κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 2, μάλιστα δὲ τὰ ἐν §. 389 εἰρημένα. Κατὰ τούτων ἀντιτίτουσιν ἔκεινοι: «μίνει ἀκατάληπτον πώς; ή εὐκτική κατήντησεν εἰς τὴν κατάληξιν μι.; ήτις δύνατος ἀμρούσει εἰς τοὺς ἀρχικούς μάνον γράμμους». Ταῦτα ἀναγράφενται διτὶ τῶν ἔξης; αἱ ἀκτιληγῆς; αὕτη ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ φυκυρίᾳ τῶν εἰς ω, οὐδὲ; δὲ καὶ ἐν τῇ ἀγγιστορίᾳ, τῇ τῶν εἰς μι· δ) ἡ κατάληγες; εἰς ν, ὡς τρίσιοι· ν, ἀμέστοι· ν, λάδοι· ν, ἀπαντᾷ, ἐν πολλοῖς χωρίοις Κδ. §. 210, 1' γ) πάντες οἱ λοιποὶ τύποι: τῇ; εὐκτικῇ; ἀντιστοιχοῦσι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ φυκυρίᾳ τῶν εἰς ω πρὸς τοὺς ιστορικ. χρόνους τῇ; δηματικῇ; δ) ἡ γένεσις τοῦ τύπου εἰς μι: ἀνήκει εἰς τὴν μεταγενεστέραν συζυγίαν, καὶ λοιπὸν ἐν μεταγενεστέρᾳ γλωσσικῇ περιβόλῳ, καὶ τούτων διηγείται διά τι ἡ εὐκτική ὡς μόνον ἐπίθετο ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐργασίᾳ ἐπὶ δοξίων (ἴννητων πέτρων) ἀναφερομένων εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἐν κυρίαις προτάσεσιν ἐπὶ παρόντων ἡ μελλοντική, ὥστε εὐδόλων; καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ί. προσώπῳ ἐπεγγέρησαν νὰ δύσωσιν εἰς τὴν εὐκτικήν τὴν τῶν ἀρχικῶν χρόνων κατάληξιν μι. Καὶ ἡ διαφορά προσέτι τῇ; σημασίᾳ; ή, ὑποτακτικής; καὶ εὐκτικῆς εἴναι πολλῷ οἰστιωδεστέρα, ηδὲ αὕτη ἔξηγεται ἐν τῇ πρώτῃ τῶν χρόνων διαφοράς. Τὴν τελευταίαν ταῦτην ιδίαν ἀρχοντικῶς ἀνεπιτίθεται ἐν τῷ ἀριθ. 5. Ἀδέσπιας δὲ πάντως εἴναι ἡ ὅπις τοῦ Baumlein (ἐν τῇ ἔρευνῃ αὐτοῦ περὶ τῶν Ἑλλ. ἔγκλισεων) γενομένη ἀντιλογία, διτὶς θεωρεῖ τὴν συμβαίνουσαν τῶν τύπων ὅμοιότητα μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν χρόνων τῇ; δηματικῇ; καὶ ὑποτακτικῇ; καὶ μεταξὺ τῶν ιστορικ. χρ. τῇ; δηματικῇ; καὶ εὐκτικῇ; ὡς τι πάντως δεήμαντον, διτὶ δηλ. ἡ λατιν. γλώσσα ἐν τῇ γρήσι τῇ; ιστορικῇ; ὑποτακτικῇ; πρὸς ἔκφρασιν τῇ; ὑποθέσεως; καὶ εὐχῇ; δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἐλληνικήν, π.χ. εἰ τοῦτο λέγοις, si hoc dicas (καὶ ὅχι dices), εὐθὺς τοῦτο γένοντο, utinam hoc fiat (καὶ ὅχι fieret). Εἰναι ἀληθές, διτὶ ἀμφιτεροῦς αἱ γλώσσαι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλῳ; τὸ νὰ ληφθῇ δύμως; τοῦτο ω; καὶ διότις; τοῦ ἐναντίου τῆς ἐμῆς; περὶ τούτου διδασκαλίας εἰναὶ πάντως ἀρχαρέρων ἐπειδὴ δὲ πᾶσα γλώσσα ἔχει τοὺς ἔστατης ιδιωτισμούς; διὰ τοῦτο καὶ ἡ γοήσις τῶν ἀρχικῶν χρόνων τῇ λατ. ὑποτακτικῆς εἴναι διαφορωτάτη τῇ; γρήσι τῶν τῇ; ἐλληνικῆς; ἵνα ἔξηγήσωσι δὲ οὐ νεώτερον γραμματικοῦ γρήσι τῶν ἐν ἀμφοτέσσαις ταῦται ἔγκλισεσι παραλλήλως ὄντα (ἐνεστ. παραχ. καὶ ἀριθ. τῇ; ὑποτακτ. καὶ εὐκτικῇ;) προσιπάθησαν νὰ ἔξηγήσωσι κατὰ τρόπον πάντως ἐν τῶν προτέρων, καὶ χωρίς νὰ λάθωσι πρὸ

δρθελμῶν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τοὺς τύπους, προσεπάθησαν, λέγω, νὰ ἔηγγήσωσι τὴν διαφορὰν τῶν σημασιῶν ἀμφοτερών τῶν ἐγκλίσεων διὰ παντοῖας σοφιστικῆς μεθόδου, ἵνῳ τοῦναντίον τὸ πρώτον ἔργον παντὸς γλωσσοδίφου πρέπει νὰ ἦνε ἡ ἐξέτασις; τῶν τύπων, καὶ ἵνα εἶρῃ μεταξὺ τῶν τύπων μεγάλην ὄμοιότητα νὰ ἀνα-
ζητήσῃ, ἐν τίνι εἶναι ἡ διμοίριτης αἵμητη, τότε δὲ οὗτος θέλει τὸ δημιουργι-
κὸν τῶν τύπων γλωσσικὸν πνεῦμα ἑδημούργησε τὴν ὄμοιότητα τῶν τύπων ταῦ-
την οὐχὶ ἕνεκ λόγου. Διὸ δρεῖται τις νὰ θυμάσῃ, πῶς ἄνθρωποι συνέλαβον τὴν
ἰδίαν, στηρίζομένην ἐπὶ πάντως ἀναστίμου, καθαρῶς τεχνικῆς θεωρίας, διτὶ δῆθεν
οἱ Ἕλληνες ξέχον δύο διαφόρους ἰγκλίσεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χρόνου πρὸς ἔκ-
φρασιν τῆς δόξης (ἐντατυπώσεως), πῶς μέρια σήμερον εἴτε ἀνέχονται τὴν ιδίαν ταύ-
την, καὶ ἔτιρουσι τὴν τοιαύτην τῶν τύπων πληθύν, ὡς προτέρημα τῆς Ἑλλ.
γλώσσης, καὶ πῶς τίλος καὶ αὐτὸς ὁ Κούρτιος, γλωσσοδίφης δεινός, δὲν ἡδυνήθη
νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς τοιαύτης ιδίας, θετις ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ πολλάκις
ἔμφαντικάτατα ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἔκ τῶν προτέρων μεθόδου.

§. 394. Χρῆσις τῆς ὑποτακτικῆς.

1. Οἱ ἀρκτικοὶ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς, δὲ τρεστὸς δῆλος παρα-
κείμενος, ὡς καὶ ὁ ἀριστος κατὰ τὰ ἐν §. 389, 7, a, δηλοῦσι πάντοτε
ἐν τῇ ἐλληνικῇ τὸ δικαιοτέρω ὡς τι μέλλει, καὶ κατὰ τοῦτο
δικαρέουσιν οὐσιῶδες οἱ χρόνοι: οὐτοις ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν χρόνων τῆς
λατινικῆς καὶ γερμ. ὑποτακτικῆς, ὡς δυναχμένων τούτων νὰ ἐκφράσωσι
καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθόν· οἷον laudat puerum quod di-
ligens sit η fuerit er behauptet, der Kuabe sei i
fleissig oder sei fleissig gewesen, ἐπεινετ τὸν παῖδα, διότι
πιθκὸν νὰ ἦνε ἡ ὑπῆρξεν ἐπιμελής. Ἐν ταῖς δευτερεύουσις προ-
τάσεσι φάνεται ἡ ἐλλ. ὑποτακτικὴ δηλοῦσαν ἐνίστε καὶ παρὸν τι,
ὡς Ξεν. οἰκ. 13, 8 «ὅταν μὲν πείθηται, λαμβάνει τι ὅν δεῖται,
ὅταν δὲ ἀμελῇ, κολλάζεται». Πλ. συμπ. 215, d «ὅταν μέν του
ἄλλους κλιούμενον λέγοντος, οὐδὲν μέλει οὐδενί· ἐπειδὴν δὲ σοῦ
τις ἀκούγη, ἐκπεπληγμένοι εἰσὶν», ίδ. Ἀντιρ. 5. 7' ἀλλὰ καὶ ἐν
τοῖς χωρίοις τούτοις καὶ ἐν ἄποστοις τοῖς τούτοις δμοῖοις διακάρει δ
ἐνεστῶ τῆς ὑποτακτικῆς ἀπὸ τοῦ ἐνεστ. τῆς δριστικ. οὐσιῶδες
κατὰ τοῦτο, διτὶ οὗτος μὲν δηλοῦ τι ἔντων παρὸν, ἐκεῖνος δὲ ἐκ-
φράζει, διτὶ δῆλο τὸ πρῶτον ἐλλαχιστέτερί τι ὡς παρὸν· διὸ, διτα-
πείθηται, δηλοῦ, ἐκν συμβῆστε νὰ πείθηται. Η ὑποτακτικὴ δμως
δικαρέει τοῦ μέλλοντος τῆς δριστικῆς κατὰ τοῦτο, διτὶ ἐκείνην μὲν
δηλοῦ τὴν ἐπαλήθευσιν τῆς μελλούσης πράξεως ἀπλῶς ὡς προσδο-
κώμενό τι, οὗτος δὲ προϋποτίθησι ταύτην ὡς φαινόμενό τι, ὃς
τι πραγματικῶς γιγνόμενος, η παραδέχεται καὶ τὴν ἐν τῇ δ.
387, 4 μνημονεύθεταν σημασίαν.

2. Η ἐλλ. γλῶσσα εἰχε τὴν ὑποτακτικὴν πρὸς δήλωσιν τοῦ
μέλλοντος πολὺ πρὸ τοῦ μέλλοντος χρόν. τῆς δριστ., ὑστερον προ-
ελθόντος ἐκ συνθέσεως (§. 227). Ἐν τοῖς δμητρικ. ἐπεισιν ἡ ὑποτα-
κτικὴ τίθεται συχνάτατα μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν τῷ μέλλ. τῆς δριστικῆς σημασίας, ὡς καὶ ἐν τῇ γοτθικῇ δὲνεστ. τῆς δριστ.

καὶ ὁ τῆς ὑποτακτ. ἐπὶ ἵσης δηλοῦσιν τὸ μέλλον¹). *Καταφατικῶς* μὲν μόνον ἐν Z, 459 «καὶ ποτέ τις εἴπησιν» = καὶ ποτέ τις ἔρει, λέξει (ἐν στίγ. 462 ἔπειται ὁ μέλλων τῆς ὅρ. μετὰ τὴν μεταβολὴν τῆς σχέσεως τοῦ λόγου· οἷον «ὦ; ποτέ τις ἔρεις»). ίδ. H, 87 καὶ 91. ζ, 275 «καὶ νῦ τις εἴπησι» (ἐν Δ ὅμως 176 καὶ 182 τίθεται ὁ μέλλων καὶ πρό, καὶ μετὰ τὴν τοῦ λόγου μεταβολὴν «καὶ κέ τις ὦδης ἔρεις» καὶ «ὦς ποτέ τις ἔρεις»). μ, 383 «δύσσομαι (χντὶ -ωμα) εἰς 'Αἰδοῖο καὶ ἐν νεκύεσσι φαίνω» = ἐκνὴ δὲ δὲν ἀνταμειψθῶ ὑπὸ σοῦ διὰ τοὺς τάχυρους, θά συμβῇ. νὰ καταβῶ εἰς τὸν ἔδην καὶ νὰ λάζμπω ἐν τοῖς νεκροῖς. 'Αρρητικῶς δ' ἄλλως πάντοτε. II, 197 «οὐ γάρ τις με βίη γε ἔκὼν δέχοντα δίηται». A, 262 «οὐ γάρ πω τοίους ἕδον ἀνέρας οὐδὲ ἰδωματι». ζ, 201 «οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ διερής βροτος οὐδὲ γέρηται». Καὶ ἐν δευτερευούσῃ προτάξει A, 559 «τῇ σ' ἀφικτανεῦσαι ἐτήτυμον, ὃς (ὅτι) Ἀχιλῆς τιμήσῃς, διέσης δὲ πολέκις.. Ἀχαιῶν». ίδ. §. 559, 2. Καὶ μετὰ τοῦ μέλλοντος συνδέεται ή ὑποτακτ. ἐξ οὐ δῆλον, ὅτι δὲν εἶνε ταῦτα σημαι ἀμφότεροι αἱ ἐκφράσεις². Ω, 551. «οὐδὲ μιν ἀντιτίσεις πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθε» = οὐδὲ θὰ τὸν ἀναστήσῃς χωρὶς νὰ ἐλπίσῃς ὅτι δὲν θὰ σοὶ συμβῇ καὶ ἄλλο κακόν. O, 349 κτλ. «θν δ ἂν ἐγών ἀπάνευθε νεῶν.. νοήσω, αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδὲ νυ τόνγε γνωτοί.. πυρὸς λειλάγωσθενόντα, ἀλλὰ κύνες ἐρύσουσι» = θὰ παραχτευεῖσθα αὐτῷ τὸν θάνατον ἀμέσως καὶ οὐδὲ πρέπει τις νὰ σκεφθῇ, ὅτι θὰ ἀποδώσωσιν αὐτῷ οἱ αὐτοῦ συγγενεῖς τὰς ὑστάτας τιμές, ἀλλὰ θὰ καταφράγωσιν αὐτὸν οἱ κύνες³. π, 437 «οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ οὐδὲ ἔστεται, οὐδὲ γέρηται = οὐδὲ πρέπει τις νὰ σκεφθῇ, ὅτι θὰ γεννηθῇ τις». Ἐν πολὺ δὲ μεταγενεστέρᾳ ἐποχῇ ἀναφεύεται πάλιν ή τοιεύτη τῆς ὑποτακτικῆς χρῆσις⁴). "Αγνωστον δὲ παντελῶς εἶνε τὸ τοιοῦτον ἀπενταχθεῖ, η εἶνε παρεφθημένα, η ἄλλως πως πρέπει νὰ ἔξιγνυθωσι⁵). 'Η σύνταξις οὐ μὴ τοῦτο γέρηται δὲν ἀνήκει ἐνταῦθι, ἐπειδὴ τὸ μὴ γέρηται ἔξαρτηται ἀπὸ συμπληρωτέας τινὸς ἐκφράσ. φέρον δηλούστης, ίδ. §. 516, 9.

3. "Οτι ἐν τῇ ὑποτακτικῇ προστίθεται παρ' Ουμήρ. πολλάκις τὸ κεὶ η ἄρ, οὐδόλως παράδοξον, ἐπειδὴ παρ' αὐτῷ καὶ ὁ μέλλων τῆς δριστικ. πολλάκις μετὰ τούτου συνάπτεται· ὅτι δὲ τὸ τροπικὸν τοῦτο ἐπίβηνης ὑποδείκνυσι καὶ ἐνταῦθι τὰς περιστάσεις, ἐφ' ὃν στηρίζεται η προσδοκία τοῦ γιγνομένου τῆς μελλούσης πράξεως εἶνε κατάδηλον· η σύνταξις δ' αὕτη συμβαίνει ἐν τε καταφρατικαῖς καὶ ἀρνητικαῖς προτάξεσι. A, 137 «εἰ δέ κε

1) "Id. Grimm Th. IV. σελ. 177.—2) "Id. Lobeck Parerg. σελ. 723. Ritschl praeft. ad Thom. M. σελ. LXXXVI.—3) "Id. Poppo εἰς Θουκ. Τόμ. 1. σελ. 138. καὶ σημ. σελ. 1, 33. Maetzner εἰς Δυοσύργ. 63 σελ. 192.

μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δέ κερ αὐτὸς ἐλωμαι» = ἔχω δὲν θὰ μοι δώσωσι περιμένετε (ἔστι βέβαιοι), ἐγὼ αὐτὸς θὰ τὸ λάζω. 205 «ἥς ὑπεροπλίγησι τάχι' ἄρ τοτε θυμὸν ὀλέσσῃ» = ἐν τῇ κύθαδείκῃ του κεῖται νὰ περιμένῃ, ὅτι ταχέως θὰ γάσῃ τὴν ζωήν. Γ, 54 «οὐκ ἄρ τοι χραίσμη κιθαρίς». Ιδ. Λ, 387 «εἰ.. πειρηθείης, οὐκ ἄρ τοι χραίσμης βιός». Ξ, 235 «πείθευ· ἐγὼ δὲ κε τοι ιδέω γάριν ἦματα πάντα». Ιδ. Η, 129 «δύσσεο τεύγεις θῆσσον· ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἀγείρω. Α, 184 «τὴν μὲν ἐγώ.. πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βριτανίδα». Γ, 417. Λ, 433 «ἥ κερ.. ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς». Β, 488 «πληθὺν δ' οὖν ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (χάντι -σωματι) οὐδὲ ὄνομάνων». Συνδέεται ή τοιαύτη δύποτ. καὶ μετ' εὐκτικῆς μετὰ κερ· ὡς Σ, 308 «οῦ μιν ἔγωγε φεύξομαι.., ἀλλὰ μάζη ἀντην στήσομαι, ἢ κε φέρησι μέργα κράτος, ἢ κε γεροῦμην» = νὰ προσδοκᾷ τις ή ὅτι θὰ νικήσῃ αὐτὸς, ή ὅτι ἐγὼ ίσως θὰ τὸν νικήσω· ἐν τῇ μετὰ τοῦ κε εὐκτικῇ κεῖται μετριοφοροσύνη τις· δ, 692 ἀλλοις τις βασιλεύς, λέγει ή Πηνελόπη «ἄλλον κ' ἔχθαιρης βροτῶν, ἄλλον κε γιλοΐν· κετοις (Οδυσσεὺς) δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθικλον ἄνδρας ἐώργει», = δυνατὸν ἄλλοις τις βασ. κατὰ τὰς περιστάσεις ἄλλον νὰ μισήσῃ, ἄλλον ίσως καὶ ν' ἀγαπήσῃ· δ' Οδυσσ. ὅμως οὐδέποτε καὶ πρὸς οὐδένας ἄνθρωπον ἐφέρετο μετ' ἀδικίας· καὶ ἐνταῦθι τὸ γιλεῖν τῶν βασιλέων εἶνε μετριοφοροσύνη πρὸς τὸ ἔχθαιρειν αὐτῶν, ίνα ἔξαρῃ τὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων βασιλέων καὶ τοῦ Οδυσ. ἀντίθεσιν.

4. Τὸ ἡ. πρός. τῆς ὑποτακτικῆς τίθεται: πρὸς ἔκφρασιν παρακελεύσεως, προτροπῆς (conjunctivus adhortativus, ὑποτακτικὴ παρακελευσματική), ὅτε τίθεται τὸ ἀρνητικὸν μή· ἵωμεν = εαμούς, οἷς πορευώμεθα· μή ἵωμεν = ne eamus, οἷς μὴ πορ. Β, 236 «οἰκαδέ περ.. τεώμεθα». Χ, 77 «ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἀστυ». Μ, 216 «μή ἵωμεν» (= ιώμεν). Εὐρ. Ἡρακλ. 559 «σαφῶς κελεύεις μὴ τρέσῃς μιάζουκτος τούμοιου μετατρεψεῖν, ἀλλ' ἐλεύθερος θάρω». Ξεν. Κύρ. 8. 1, 5 «παρῷμέρ τε.., ἀσκῷμέρ τε.., παρέχωμέρ τε». Συγχέκις δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀγρ., φέρε, ἕα (ὧς καὶ μετὰ τῶν δεῦρο, δεῦτε, εἰ καὶ σπανιώτερον) ἵωμεν· οὕτω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ μεθομηρικῇ γλώσσῃ, ίδια δὲ ἐν τῷ ἡ. ένικ. προσώπῳ, ὡς τοῦτο καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Όμηρ. οἶον, 1, 60 «ἄλλ' ἄγ' ἐγών.. ἔξειπω». 26 «ἄλλ' ἀγετε.. πειθώμεθα πάντες». Σοφ. Φιλ. 1452 «φέρε νῦν στείχων χώρων καλέσω» = invocem. Εὐρ. Ἡρ. μαζιν. 529 «φέρ' ἐκπύθωμαι». Βαζ. 341 «δεῦρο που στέψω κάρχα». Ἡρδ. 7, 103 «φέρε, ίδω». Πλ. Φιλ. 63, b «φέρε δή, ηδ' οἵ, πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς ἀπολογήσασθαι». Πλ. σοφ. 239, b «εἴ σκεψώμεθα». Ή ὑποτακτ. αὐτῇ συνδέεται ἐνίστε καὶ μετ' ἄλλων προστακτικῶν οἶον Ζ, 340 «ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινος, ἀρήτης τεύχει δύνω». Χ, 450 «δεῦτε, δύω μοι ἐπεσθος, ίδωμ', διτιν' ἔργα τέτυκται». Ψ, 71 «θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περψ-

σω». Χ. 416, Εύρ. Ἰππ. 567 «ἐπίσχετ», κυδὴν τῶν ἔσθωθεν ἐκμάθω». 1354. Ἡράκλ. 559. Ἡλ. 962. Σοφ. Φιλ. 359. Πλ. πολιτ. 457, ε «λέγε δέ, θῶμα». Δύναται δὲ νὰ ἔπηται τῇ τοιαύτῃ. Ήποτ. καὶ μέλλει τῆς δριστικ., ὅπτις ἐκράζει τὴν τέλεσιν τοῦ προηγηθέντος· 1, 61 «ἀλλ᾽ ἂγγι ἐγών.. ἐξείπω καὶ πάντα διτέξομαι»=ἀλλ᾽ ἔλκ θὲ εἰπω ἐγώ., καὶ θὲ διηγηθῶ πάντα λεπτομερῶς Ξ, 129. 131. Μετὰ τοῦ μή. Α, 26 «μή σε, γέρον, .. κιγείω»=νὰ μὴ σὲ ἐπιτύχω γέρον. Χ, 123 «μή.. ἔκωματ». Θουκ. 3, 9 «μηδέ τῷ χείρους δέξαμεν εἰνκυ». Εσεν. ἀν. 7. 1, 29 «μὴ μαιρώμεθα» Πλ. Φαίδρ. 271, ε «μὴ πειθώμεθο». Φίλ. 20, α, «μὴ οἰωμεθ». Σοφ. Οἰδ. κ. 174 «μὴ δητ' ἀλικηθῶ»=θὲ μὴ βέβαιας ἀδικηθῶ. Τρ. 802 «ἀλλὰ μ' ἔη γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον.., μηδ' αὐτοῦ θάρω»=μηδ' θὲ ἀποθένω αὐτοῦ.

Σημ. 1. Περὶ τῆς κατὰ γ'. πρόσωπων προτροπῆς τὸ δ. §. 395, 7. Περὶ τῆς μετά τοῦ μὴ ἀπαγορευτικῆς ὑποτακτικῆς (conjunctions prohibitive) κατὰ β'. πρόσωπων· οἷον μὴ γράψῃς, τὸ δ. §. 397. Περὶ τοῦ φέρε μάθης, τὸ δ. §. 395, 7. Τὸ τροπικὸν ἐπίβρ. ἄν (χέν) δὲν δύναται νὰ συνταχθῇ παραχειλευσματικῆς ὑποτακτικῆς.

5. Τῆς ἑποτακτικῆς τὸ δὲ πρόσωπον τίθεται ἐπὶ ἀμφιβολίου ἐρωτήσεως (*conjunctionis deliberativus*, ὑποτακτικὴ συμβούλευτική), τοῦ λαχλοῦντος καθ' ἔχυτὸν σκεπτομένου, τί τὸ πρακτέον ἐν τοικύτῃ κατατάξει προχρημάτων ἀρνητικὸν μόριον καὶ ἐνταῦθι εἶνε τὸ μή. Ἡ ὑποτακτικὴ αὕτη ἀναφέρεται κυρίως κατὰ μόνον εἰς τὸ δὲ δέ πρόσωπον, διότι μόνον τὴν ἔχυτοῦ γνώμην δύναται τις νὰ ὑποδέξῃ εἰς ἐρώτησιν διὸ τὸ γάρ ταύτης πρόσωπον. τότε μόνον δύναται νὰ τεθῇ, ὅταν δὲ ἐρώτῶν δύναλη, ὡσεὶ ὕμιλει τρίτος τις, μεταχειρίζεται δὲ τότε τὴν ἀντων. τίνι, ητίς κεῖται ἀντὶ τοῦ δέ τρόπου τινὰ προσώπου. Ἡ συμβούλευτικὴ ὑποτακτικὴ οὐδὲν ἀλλοῦ εἶνε, ητὶ παρακελευσματικὴ ὑπὸ ἀμφιβολίου ἐρώτησιν τιθεμένη· οἷον, φύγω = δὲ φύγω· φύγω; = πρέπει νὰ φύγω; Αὐτὸς δὲ λαχλῶν δὲν θέλει νὰ ποιήσῃ τὴν διάγνωσιν ἐν ἔχυτῷ, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ ἐξιγνωσθῇ τὴν περὶ τούτου γνώμην ἀλλου τινός· ο., 509 «πῆγάρε ἐγώ, φίλε τέκνον, ἥτι, τεῦ δώματον» ἵνα κάνω;. π., 138 «ἡ... ἀγγελος ἐλθω;» Α., 404 «ὤμοι ἐγώ, τί πάθω; = φεῦ εἰς ἐμὲ τί ἀρχέγε θέτω πάθω; ε., 465 «ὤμοι ἐγώ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται;» = τί τέλος πάντων ἥρξ γε θέτω μοι συμβῆ ἀκόμη; = τί ἐγώ μήν. γένωμαι; ὡς παρ' Αἰσχλ. ἐπτ. 279 «τί γένωμαι;» 1049 «τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι;» Ἡρδ. 4, 118 «τί γάρ πάθωμεν μὴ βουλούμενων ὑμέων τιμωρέειν;» Αἰσχλ. Εὑν. 757 «στενάξω; τί βέξω; γένωμαι; (χωτὶ τί γέν. :). Σοφ. Οἰδ. κολ. 310 «ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποτὶ ψρεῦν ἔλθω, πάτερ;» Αἴδ. 404 «ποτὶ τις οὖν φύγη; (=ποτ φύγω);». Εδρ. Ἐκ. 1056 «πᾶς βῶ; πᾶς στῶ; πᾶς κέλσω;» Ἰων. 758 «εἰπώμεν ἢ σιγῶμεν; Μῆδ. 1271 «οἶμοι, τί δρόσω; ποτ φύγω μητρὸς χέρας;» 1275

«παρέλθω δόμους;» Σοφ. Οιδ. τ. 170 «ποῦ τις φροντίδος ἔλθη;» = qui consilii capiamus? ποίκιν γνώμην νὰ λάβω; Πλ. Φίλ. 15, c «πόθεν οὖν τις ἀρχηται;» = πόθεν ἀρχώμεθα; ίδ. Stallbaum. Δημ. 18, 124 «πότερόν σέ τις, Αἰσχύνη, τῆς πόλεως ἐχθρὸν ἢ ἐμὸν εἶναι φῆ;» = πότερον φῶ; Δημ. 22, 64 «εἴτε ταῦτα οὗτοι πεισθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν σε ποιεῖν καὶ τὰ τῆς σῆς ἀναισθήσιας καὶ πονηρίας ἔνγυ όρθ' αὐτοὺς ἀραδεξιωταῖ;» ὁ δῆταρ ἐνταῦθα διμιλεῖ, ὡσεὶ οἱ ἄλλοι οὗτοι ὡμίλουν, ἀντὶ νὰ εἰπῃ, πότερον πεισθῶμεν.. ἀραδεξιωμεθα; 29, 37 «τί σοι ποιήσωσιν οἱ μάρτυρες;» ίδ. 19, 138. Πλ. νόμ. 719, e μ. Stallb. Σπανιώτατα τίθεται ἐπὶ πραγμάτων. Δημ. 20, 117 «εἰ μηδὲ θνεῖ τοῦτ' ἔχοι δεῖξαι γεγονός, τίνος ἔνεκ' ἐρή τημῶν πρᾶτον καταδεχθῆ τοιοῦτον ἔργον;» οὕτω γράφει ὁ Βενκερός κατὰ Σ., ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ vulg. καταδειχθείη, ὅπερ ἵτως εἶναι διδύτερον. Καὶ τὸ β'. πρόσ. τίθεται, πλὴν ἐν ἐρωτήσει πλαγίχ. Ἀρρ. ὁρ. 164. «Ἐπ. τί σοι πιθώμεσθ;» Ηει. ὅ, τι πιθησθε;» ὡσεὶ ὡμίλει ὁ Ἐποψ, ἐν δρθὶ ἐρωτήσει ἀθελεν εἰπη, τι πειθώμεθα; Δηλ. ἐρωτᾶς εἰς τί πρέπει νὰ ὑπακούητε; (Εὐρ. Ήρ. μχν. 1417 «πᾶς οὖν ἐτ' εἰπης;» ὁ μὲν Ἐρυμαν. εἰς τὸ περὶ τοῦ μορ. ἀρ ΙΙ, 4 ἀναγιγνώσκει ἐνίπτει, ὁ δὲ Διαδόρρ. θέλει, πῶς οἵτινες εἴποις;) Πολλάκις τίθεται ἡ τοικύτ. ὑποτ. καὶ μετὰ τὰ, βούλει ἡ βούλεσθε (ἄλλα καὶ θέλεις Σοφ. Οιδ. τ. 651. Ηλ. 80), δὲν ἔξαρτεται ὅμως αὐτή ἐξ αὐτῶν. Σοφ. Φιλ. 761 «βούλει, λαζωμακι δητα καὶ θίγω τί σου;» Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 1 «βούλει, σκοπῶμεν;» 3. 5, 1. 4. 2, 13. 16. Ἀρρ. ἱππ. 36 «βούλει.. φράσω;» Πλ. Γοργ. 454, c «βούλει οὖν, δύο εἰδή θῶμεν πειθοῦς,» Εὐρ. Ἐκ. 1042 «βούλεσθ, ἐπεισπέσωμεν;» Ξεν. συμπ. 6, 3 «ἢ οὖν βούλεσθε, διην διαλέγωμα;» Καὶ μετὰ τοῦ μή. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 45 «πότερον βίκιν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι;» Πλ. πολ. 335, c «μὴ φῶμεν; πάνυ μὲν οὖν.» 337, b «πῶς λέγεις; μὴ ἀποκρίνωμακι;» Ὅπου ὅμως κεῖται τὸ οὐ, ἀναφέρεται τοῦτο οὐχὶ εἰς τὴν ὑποτακτ., ἀλλ' εἰς ἄλλην λέξιν· οἷον Πλ. Γοργ. 514, c «φῶμεν ταῦτα δρθῖς λέγεσθαι ἢ οὐ» = ἢ οὐκ δρθῖς λέγεσθαι; Τίθεται δὲ ἡ ὑποτακτ. αὐτῇ καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεων τῆς ἀγαρακτήσεως, τοῦ θαυμασμοῦ ἡ τῆς εἰρωτείας, καὶ δὴ οὕτως, ὥστε ἐπικνηκτικάνεται τὸ κελευστικὸν ἡ συνώνυμον τούτου ῥῆμα. Ἀρρ. Λυσ. 530 Λυσ. σιωπή. Πρ. σοὶ γ', ὃ κατάρχετε, σιωπῶ γ'ω;» βάτρ. 1135 «Διόν. Αἰσχύλε, παρκινῶ σοι σιωπῶν.. Αἰσχλ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδε;» Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 36 «μηδὲ σὺ διαλέγουν νεώτεροις τριάκοντα ἐτῶν. Μηδέ, ἂν τι ὠνῶμακι, ἔφη, ἢν πωλῇ νεώτερος τριάκοντα ἐτῶν, ἔρωμάτι, δόπσου πωλεῖ;» Οὕτω ἐν πλαγίκις ἔρωτημ. προτάσσεσι καὶ κατὰ β'. ἔτι καὶ γ'. προσ. πλὴν τότε μόνον, δταν ταῦτα ἀποδίδωνται εἰς ἡ. ἐν τῇ δρθῇ ἐρωτ. πρόσωπον. Π, 436 «διγθὲ δέ μοι κραδίη μέμονε.., ἢ μιν

ζωδν ἐόντα.. θείω .. ἐν πίονι δήμῳ ή ἔδῃ .. δαμάσσων. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 16 «τὰ ἐκπώματα οὐχ οἶδ' εἰ Χρυσάντας δῶ». Πρόσ. β'. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 23 «ὅρῶ σέ, ω̄ Ἡράκλεις, ἀποροῦντα, ποίκιν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπη». ἐν δρθ. ἐρωτήσει = ποίκιν ὁδὸν τράπωμαι; Πρόσ. γ'. Ξεν. ἀπομ. 2. 1, 21 «φησὶ Ἡρακλέα καθησθεῖς ἀποροῦντα, δύοτέρους τῶν δύον τράπηται». Πλ. Φαίδ. 115, d «ἐρωτᾷς δή, πῶς μὲν θάπτῃ» δρθ. ἐρ. = πῶς σὲ θάπτω; Θουκ. 4, 13 «ἀπορήσαντες, δηπτι καθορμίσωνται, ἐς Πρωτὴν τὴν νῆσον ἔπλευσαν» ἐν δρθ. ἐρ. = πῆ καθορμίσωμεθα; ίδ. 28. 6, 25 «ἔφη χρῆναι λέγειν, κάντινα αὐτῷ παρχοκευήν Αθηναῖς φησίσωνται». δρθ. = τίνα παρχοκε. ἡμεῖς Αθ. φησιώμεθα; Συχνότατα τὰ, ἔχω, οὐχ ἔχω, δ. τι λέγω, ποιῶ. Ξεν. οἰκ. 7, 20· ἀνδ. 1. 7, 7 «οὐκ ἔχω, δ. τι δῶ», 2. 4, 20. Θουκ. 2, 52 «οἱ ἀνθρώποι οὐκ ἔχοντες, δ. τι γένονται, ἐς διληγωρίκην ἐτρέποντο καὶ ιερῶν καὶ δίνων». Πλ. πολ. 368, b «οὔτε γάρ, δπως βοηθῶ, ἔχω., οὔτ' αὖ, δπως μὴ βοηθήσω, ἔχω».

Σημ. 2. Συνήθης ἄλλως είνε ἡ μετὰ τοῦ βούλει, βούλεσθε σύνταξις τῆς ὑποτακτ. Πλ. πολ. 372, e «εἴ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φιλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκωλύει». (Τὰ δὲ παρὰ Φαίδ. 95, e, προσθῆς καὶ διφέλης ἔξαρτων ἀπὸ τοῦ ἴντα) Περὶ τῆς ὑποτακτ. ἐν πλαγ. ἔρωτι. προτάσσει μετὰ γρόνον ιστορικὸν, ίδ. §. 595.

Σημ. 3. «Οτι δὲ μεθ' ὅμοιας σχεδὸν σημασίας τίθεται καὶ διμέλλων τῆς διαστικ., εἰδομεν ἐν §. 387, 4, ἀρνησίς ὅμως είνε τότε τὸ οὕτον διὸ συνδέεται ἔνιοτε τὸ οὖν μεθ' ὑπότακτικ. Αἰσχ. ἵκετ 758 •τί πεισόμεσθα; ποι τούγωμεν;» Σοφ. Τρ. 973 •τί πάθω; τί δὲ μήσομα; Εὐρ. "Ι. 758 •εἴπωμεν ή σιμεν;» Πλ. συμπ. 213, a •ἄλλα μοι λέγετε., εἰσίω ή μή γῶμεν ή τί δράσομεν;» Πλ. συμπ. 213, a •ἄλλα μοι λέγετε., εἰσίω ή μή σημαπίσθε ή οὔ;» Διὸ λέγεται μὲν συνήθως οὐκ ἔχω, δ. τι χρήσαμεν τινες (Πλ. Γοργ. 466, a. Εὐροῦ. 287, c. πολ. 368, b), ἔνιοτε δόμως καὶ, δ. τι χρήσομεν; οἷον Πλ. Γοργ. 521, b «οὐκέτι, διτι χρήσεται αὐτοῖς(1)». Ό μὲν μέλλων τῆς δριστικ. δηλοὶ ἀπλῶς τὸ μέλλειν, δρψεῖτειν, χρήναις ἀνευ συμβουλῆς;, ή δὲ ὑποτακτ. σύνομα καὶ τὴν συμβουλήν, τὴν ἀπορίαν (ἀμριζολίαν) τοῦ ἔρωτωντος. Διὸ διαφέρουσ. πρός ἄλληλας καὶ τὰ, πῶς λέγομεν; καὶ πῶς λέγωμεν; = πῶς λέγομεν; καὶ πῶς; πρέπει λέγωμεν; (2) Πολλάκις ἐν πλαγ. ἐρωτήσεις τίθεται τὸ χρήναιτι τῆς ὑποτακτ. ή τοῦ μέλλ. Αἰσχ. Προμ. 663 «θεοπρόπους γαλλεν, ὡς μάθοι, τί χρή.. πράσσειν». Εὐρ. Όρ. 289 •ξειστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτενεῖ με χρή». Αρρ. Πλ. 36. Θουκ. 1, 91 «οὐκ εἶχον, δπως χρή μητέρας μ. σ. Πόπκ., ίδ. 7, 44. Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 10. Αγ. 2, 13. Κύρ. 1. 4, 24. 4, 5, 19. Πλ. συμπ. 190, c. μ. σ. Stallb.

Σημ. 4. Εἰς τὴν συμβουλευτικὴν ὑποτακτ. ἐν δρθῇ ἔρωτήσει δὲν προστίθεται τὸ τροπικ. ἐπίρρ. ἐν (χεί)· ἐν τοῖς διλήσις δὲ κωρίσις ἔνθα ή σύνταξις αἵτη ἀπήντητα ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις ἰκόσσεσι, νῦν κατὰ καλλίτ. χειρόγρ. ή ἀπαλεί-

1) ίδ. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 465, c. - 2) ίδ. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 480, b. Schneider εἰς Πλ. 373, d.

φεται τὸ ἄν. ἡ ἔξηγεταις ἄλλως¹⁾ οἶον Πλ. νόμ. 655, c(1). Ἐν πλαγίαις δὲ ἐρωτήσεις παρ' Ὀμήρ. μὲν πολλάκις μετὰ τῶν, εἴ κεν, αἴ κεν, ἡ κεν, δις καὶ, δῖτι κεν, ὅπως κεν, παρ' ἀττικοῖς δὲ ἔνιστε μετὰ τῶν, ξάν, ὅπως ἄν μεθ' ὑποτακτ. Λί πλάγιαις ὅμως αὗται ἐρωτήσεις πρέπη νὰ διακριθῶσι τῶν ἀνωτέρω ἕνευ τοῦ ἀνυμνημονευθεῖσῶν ὑποτακτ., ἵνα; ἡ ὑποτακτ. δηλοῖτενέργειαν βουλητικὴν, τοῦ λαλούντος καθ' ἐσυθὸν σκεπτομένου τί πρέπει, χρὴ πράττειν διὸ αἱ πλάγ. ἐρωτήσεις. μετὰ τῶν, εἴ κεν κτλ., ἔλαν, καὶ ἐποτ., τίθενται ίδια μετὰ τὰ σκέψεις οηματικὰ δῆμοι.²⁾ οἶον φράζεισθαι παρ' Ὁμ., σκοπεῖν, σκέψασθαι, ἀμφισσθεῖν, κ.τ.λ.(2), ἔλαν πρέπη νὰ ἔξενεγκῆ, δῖτι σκοπεται τις ἄν (= εἰ), ὅπως (= δημοτ.), κατὰ τὰς περιστάσεις; (κέν, ἄν) πρέπη τις νὰ πράττῃ. I, 619 «φρασσόμεθ', ἡ κε νεώμεθα..., ἡ κε μένωμεν». 701. α, 205 «φρίσσεσται, ὁ; κε νέηται». 6, 168. 368. α, 295 «φράζεσθαι... διπλως κε μηησθρας.. κτείνης». 6, 332 «τις δ' οἰδ', εἴ κε καὶ αἰδος; ιῶν κοιλης ἐπι νηδος; τὴλε φίλων ἀπόλληται, ἀλλά μενος; διπειρ Ὀδυσσεύς;» N, 742 «ἔνθεν δ' ἀν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαμένης βουλην, ἡ κέν ἐπι νήσεσι. πέσσωμεν, αἵ κ' ἔθελησι θεος δόμεναι κράτος, ἡ κεν ἔπειτα παρ' νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες». Δ, 71 «πειράν δ', ὁ; κε Τρωες.. ἄρξωσι κτλ., γδ. 6, 316. X, 130 «εἰδομεν, διποτέρω κεν Ὀλύμπιος ευχος; δρέπη». δ, 545 «ἄλλα τάχιστα πείρα, διπως κεν δὴ σήν πατρίδος γαλαν ἕκηαι». ψ, 140 «φρασσόμεθ', δῖτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἔγγυαλην». Πολλάκις νοητέον ἔχωμεν δῆμος ἀποπείρας; ἡ σκέψεως σημ. Σ, 307 «ἄλλα μάλ' ἔντην στήσουμει, ἡ κε φέρησι μέγχι κλέος; ἡ κε φερούμην». Θ, 532 «εἰσομει, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης.. ἀπώτεται (= γηται), ἡ κέν ἔγω.. φέρωμα». X, 244. Πλ. Πρωταγ. 319. b «σοι δὲ λέγονται οὐκ ἔγω διπως ἀν ἀπιστώ». Ἐκ τοῦ εἰ ἀν προηλθεν τὸ ἔν. Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 12 «σκέψαι, ἔλαν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκη». Πλ. Μέν. 89, d «σκέψαι, ἔλαν σοι δοκῶ εἰκότις ἀπιστεῖν». Γοργ. 452, c «σκέψαι, ἔλαν σοι πλούτου φανή τι μετίζον ἀγαθὸν ὄν». Κρατ. 397, e. 400, a. Ξεν. ἄλλ. 1, 6, 9 «δεις δημος; ἔξηγεισθε τοῖς ἄλλοις ἔνυμάγοις, διπως; ἀν τάχιστα βλάπτωμεν τοὺς πολεμίους». Οὕτω καὶ τὸ πότερα ἔν. . ἡ ἔν. Δημ. 19, 415 «πότερ' ἀν μηδὲν διδικῶν φαίνηται τὸν πόλιν ἡ κέν ἀδικῶν, σκέψειται».

6. Η ὑποτακτικὴ μετὰ μὲν τοῦ μὴ δηλοτὸν φρόθορ δῖτι ἔσως θὲ συμβῆ τι, μετὰ δὲ τοῦ μὴ οὐ, δῖτι ἔσως δὲν θὲ συμβῆ. Τὸ μὴ τοῦτο, ὡς δύσκομεθα ἐν §. 516, 7, πρέπει νὰ διποληθῇ, ὡς λέξις ἐρωτηματικὴ = ἔσως θὲ, μήπως θὲ, τὸ λκτ. πυμ, καὶ νὰ διναρθεθῇ εἰς ἔνδροσιν φρόθοι, διστις παρίσταται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ λέγοντος. Α, 195 «μὴ τὸ χολιωτάκινος ρέκη κακὸν υἷς Ἀγκιῶν» = φρόθοι μηδίπως δργισθεῖς πράξη κακὸν τι εἰς τοὺς Ἀγκιῶνς, φρόθοι μηδίπως, δῖτι δργισθ. θὲ πράξη ἔσως κ. τι εἰς τ. Ἀχ., θὲ πράξη ἔσως κακ. τι, διπερ δὲν θέλω. Β, 195. Π, 128. Δ, 37 «ἔρξον διπως ἔθελεις» μὴ τοῦτο γε νεῖκος διπίσσω σοι καὶ ἔμοι μέγ' ἐρισμα κατ' ἀμφιτέροισι γέρηται» = ἡ ἔρις

1) "Id. Hermann de partic. ἀν σ. 93 κτλ. Stallb. εἰς Πλ. νόμ. 655, c. εἰς Φίλ. d. Φαιδρ. 231, d. Σοφ. Τρ. 946 καὶ οὐ μὲν οἱ καθά., πότερ' ἀν πρότερ', διδύνεται δημως τὸ μεταξὺ τοῦ ΠΟΤΕΡΑΠΡΟΤ. ἀν νὰ θεωρηθῇ εἰκότως; δις γραφικ. λάθος, διὸ δὲ "Ἐρμαννος καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἐκδόται δρθῶς ποιοῦσι διπλεῖσθεντες τὸ ἔν.—2) "Id. Kühnast Repräsentat. im Gbr. des sog. apoteles. Konjunctivs σελ. 57.

αὗτην ἵσως θὰ κποθῇ εἰς ἀμφ. ἡμέρας μάγκας ἀγάθων ἔριδος, ο. 12, «μὴ τοις αὐταῖς πάντας γάγωσιν» = οὔτοις (οἱ μνηστῆρες) ἵσως θὰ σου καταχράγωσι πάντας ε., 356. 467. χ, 213 «Μέντορ, μὴ σ' ἐπέεσσι παγαπεπίθησιν Ὁδυσσεύς». Πλ. Γοργ. 462, ε «μὴ ἀγροικότερον ἢ τὸ ἀληθές εἰπεῖν» = ἵσως θὰ ἔναις ἀγροικότερον τοῦ δέοντος νὰ εἴπω τὴν ἀληθ. Θεοτ. 188, δ «μη̄ ἀπλοῦν ἢ, ὅτι ὁ τὰ μὴ ὄντα περὶ ὑπουρῶν δοξάζων οὐκ ἔσθι» ὃς οὐ φευδῆ δοξάσει». Ηραρ. 130, δ. Α, 28 «μὴ νῦ τοις οὐ χρήσιμη σκηπτρον» = (μάτως δὲν) ἵσως δὲν θὰ ὀφελήσῃ σε τὸ σκ. (Ηρακλ. Πολ. 393, ε ἐν πλαγίῳ λόγῳ τίθενται ταῦτα καὶ μετ' εὐκτική μετὰ χρόνον ἴστορικὸν κατὰ τὰ ἐν §. 393, 6 «ὅ δὲ Ἀγριμένων ἡγρόκινεν ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι καὶ αὖθις μὴ ἔλθειν, μὴ κυνῆ τὸ τε σκηπτρὸν καὶ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ ἐπαρκεῖν». Ιδ. Α, 566. Ο, 163. Ω, 569. Ήρδ. 5, 79 αὐλλὰ μᾶλλον μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ χρηστήριον». Πλ. Συμπ. 194, ε «εὖ οἶδα, ὅτι, εἴ τις εἰν ἐντύχοις, οὐ; ἡγετο σορθεῖς, μᾶλλον ἢν κυτῶν φροντίζοις ἢ τῶν πολλῶν ἀλλὰ μὴ οὐχ οὔτοις ἡμετεῖς ὀμβριον» = ἀλλὰ ἵσως δὲν θὰ εὑμεθικόν. οὔτ. 214, ε «κακλῶς μὲν λέγεις, μεθύσοντα δὲ ἁνδράς παρὰ γνρόντων λόγους παραβάλλειν μὴ εὐχ οὐδὲ μου ἦ» = τὸ νὰ παραβάλλῃ τις ἄνδρ. μεθύσιενον πρὸς τοὺς λόγ. τῶν νηστικῶν ἵσως δὲν θὰ ἔναις δίκιον. Κρκτ. 436, δ «ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως ἔηται, ἀλλὰ ἀναγκαῖον ἢ εἰδότας τίθεσθαι τὸν τιμέμενον τὰ ὄνοματα». ιδ. 432, α. β· 438, ε. 440, ε. ξπολ. 39, α αὐλλὰ μὴ οὐ τοῦτο ἢ χριεπόν, ὃ ἁνδρες θύκιτον ἐκρυγεῖται, ἀλλὰ πολὺ χριεπώτερον πονηρίκιν», ιδ. Κρκτ. 48, ε. Ηραρ. 136, δ. Μεν. 94, ε. Φαιδ. 69, α. Ούτως καὶ ἐν πλαγίῳ λόγῳ μετὰ τὰ γραπτίδος, πνευτεως καὶ τὰ τούτοις θε. ἕρμαντα. Δημ. 1, 18 «ὄχνων, μὴ μάταιος ὑπῆν ἢ στρατεύς γενηταί». ιδ. §. 516, 7, 8· περὶ δὲ τοῦ οὐ μὴ ἐν §. 516, 9.

Σημ. 5. Τιν δὲ τὸ ἀντικαίμενον τῆς φρυνίδος; ἀκροδίστερον πλαστατῆρι, τὰ μῆρα, μὴ οὖσαντασσονταις ὅριστας; εἰ καὶ τοῦτο σπανίως αναδεινεῖ(1). Πλ. Γοργ. 512, δ «οἵρα, μὴ ἄλλο το τὸ γενναῖον καὶ τὸ ἀγαθὸν ἢ τοις αώξειν τα καὶ αώξεθαις μὴ γέρε τοῦτο μὲν, τὸ ζῆται ὑποσανδή χρόνον, τόν γε ὡς ἀληθῶς ἄνδρα ἔστεον. έστι καὶ οὐ φιλοτέλειαν» = διότι τὸ νὰ ζῆται οὖν τις μακρότερον δὲ ἀληθῆς ἄνδρα πρέπει: θεῖος νὰ τὸ περιέργονται νὰ μὴ φιλοτέλειαν. Μετρητὸν δὲ ἀληθῆς καὶ οὕτως: «οὕται, μὴ (πρόστειρες, μάποις, ίσως)... ἔτισον, ἔστι καὶ οὐ φιλοτέλει. Πρωτ. 312, α «ἄλλ' ἄρα... μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις; σου τὴν παρὰ Πρωταγόρου μάθησιν ἔσεσθαι, ἀλλὰ οὐκεπερ ἢ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἔγέστο καὶ καθηκτοῦ καὶ παιδιστῆρον» = νομίζεις βεβαίως; ὅτι ἢ παρὰ Πρωτ. μάθησίς σου δὲν θὰ ἔναις τοιαύτη, ἀλλὰ μᾶλλον τοιαύτη. ἀντὶ τοῦ = δρα, μὴ οὐ.. ὑπολαμβάνεις = πρόστειρε, ίσως (μήπω); ὑπολαμβάνεις, διτι ἢ παρὰ Πρωτ. μάθ. σου δὲν θὰ ἔναις ἢ παρὰ τοῦ γραμμ. κατὰ Μεν. 89, ε. «Σ. ίσως νὴ Δία (δηλ. ἀναγκαῖον ἔστειν)» ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ

(1) Ιδ. Aken Grundzüge der Lehre v. Temp. u. Mod. §. 326.

καλῶς; ὡμολογήσαμεν. Μ. καὶ μὴν ἔδοξει μὲν ἄρτι καλῶς λέγεσθαι = ἀλλ' ἵσως καλῶς; εἰς τοῦτο δὲν συνεφωνήσαμεν πρόσεχε γάρ; εἰς τούτο δὲν συνενενοηθήμεν καλῶς;. Ἀπαντᾷ δὲ μετὰ τούτων καὶ ἡ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄν. Πλ. Φίλ. 12, ε «πᾶς γάρ ἡδονή γε ἡδονὴ μὴ οὐχ ὅμοιότατον ἀν εἴη» = καὶ πῶς σοντας θά δης δυνατὸν ἡδονὴ νὰ μὴ ἡνε ὅμοιοτάτη πρὸς ἄλλην ἡδονὴν; = πῶς φορητέον.. μὴ οὐχ ὅμ. ἀν εἴη; Ἡ ἐλλειπτικὴ λοιπὸν αὕτη τῶν μῆν, καὶ μὴ οὕ συντετακτὴ χρῆσις; Διντιστοιχεῖ πρὸς τὴν μὴ τούτων ἐλλειπτικὴν, ίδ. §. 589.

7. Τίθεται τέλος, εἰ καὶ σπαχνιώτατο, ἡ ὑποτακτικὴ μετὰ τοῦ εἰσταχγωγικοῦ εἴθε, ἀντὶ τῆς μετ' εὐκτικῆς συνήθους αὐτοῦ συντάξεως, πρὸς ἔκφραστιν εὐχῆς. Σοφ. Φ. 1094 «εἰθ' αἰτέρος ἄνω πτωχάδες.. ἔλωσι μ'» (ἄνευ ποικιλή γραφ.) Εὐρ. ἱκέτ. 1028 «εἰθε τινὲς εὐνκι δικκιών ὑμενκίων ἐν "Ἄργει φραῶσιν τέκνους". Ελ. 263 «εἴθ' .. αἰτηγιον εἶδος ἀντὶ τοῦ ακλοῦ λάβω» (ἐν τισι καδ. κεῖται λαβεῖτ, διπερ δὲν ἐπιτρέπεται τῷ τραχικῷ· δ Nauke γράφ. λάβω).

§. 395. Χρῆσις τῆς Εὐκτικῆς.

1. 'Ως οἱ ἀρχτικοὶ τῆς ὑποτακτικῆς χρόνοι τίθενται πρὸς ἔκφρασιν ἀμυριθδοῦ ἐρωτήσεως, διτον ἡ πρᾶξις τῆς ἀντατυπώσεως πίπτῃ ἐν τῷ παρόντι (§. 394, 5), οὗτω τίθεται καὶ ἡ εὐκτικὴ, ὡς ἰστορικοὶ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς, πρὸς ἔκφρασιν τῆς αὐτῆς σημασίας, διτον ἡ πρᾶξις τῆς ἀντατυπώσεως πίπτῃ ἐν τῷ παρελθόντι, εἰ καὶ ἡ χρῆσις αὗτη εἰνε σπανίζει, διότι ἀντί της αὐτῆς συνειθύζον νὰ μεταχειρίζωνται ἀπλῆτην τινα ἐρώτησιν μετὰ τοῦ παρατατικοῦ ἔμελλον καὶ ἀπαρ. Η καὶ τῶν ἔδει, χρῆτε ἐμὲ κ. ἀπαρ. Αἰσχλ. ἱκέτ. 20 «τίνα γοῦν χώραν εὑρρόνυ μαζλον τῆσδε ἀτικού μεθι» = εἰς ποίκιν λοιπὸν ἀλλην χώρ. μαζλ. ταύτης εὐεργετικὴν ἐπρεπε νὰ ἔλθωμεν; (θηλ. ἀροῦ ἀπαξ ἐφύγομεν). Θεόκρ. 27, 24 «πολλοὶ μ' ἐμνώντο, νέον δ' ἐμὸν οὔ τις ἔκδε... καὶ τί, φίλος, φεξαμι; = quid facere em? sc. tum, quum multi nuptias meas ambebant, sed eorum nemo mihi placebat. Συγνότατης διμως τίθεται ἐν πλαγίῳ λόγῳ. Α. 189 «μερμύρικερ, η διγε φάσγχονον δξὺν ἐρυτάμενος παρόχ μηροῦ τοὺς μὲν ἀραστήσειερ, δ δ' Ἀτρείδην ἐραρίλοι, ηὲ χόλον πανσειερ ἐρητύσειερ τε θυμόν», διπερ ἐν λόγῳ δρθῶ = η.. ἐρύωμαι.. ἀραστήσω.. ἐραρίλω.. πανσο.. ἐρητόσω, ητοι πάται καθ' ὑποτακτικ. Π. 283 πάπτηγετ δὲ ἔκκαστος, δποι φύγειν αἰπὺν δλεθρον». ΤΙ3 «διζε γάρ, ηὲ μάργοιο.. η λαοὺς ἐς τετλος ὅμοι.λιγειειερ ἀληνκι». (Μετὰ ἰστορικ. δὲ χρ. τίθεται πρῶτον μεν ἡ εὐκτικ., εἰτα δὲ ἡ ὑποτακτ. ἀντικειμενικῶς (§. 595). Ξ. 163 «εἴ πως ιμέριτο.., χεινη» ίδ. Spitzner) Ήρδ. 5, 67 «ἐλθὼν ἐς Δελφούς ἐγρηστηριαζετο, εἰ ἐκβάλοι τὸν "Ἀδρηστον" = ἀν ἐπρεπε νὰ ἐκδιώσῃ τὸν "Ἀδρ. Θουκ. 1, 25 «οἱ Επιδάμνιοι τὸν θεὸν ἐπήροντο, εἰ παραδοῖεν Κορινθίοις τὴν πό-

λιν» = ἂν ἔπειτε νὰ παχαδώσ. Κ. τ. πόλιν. Ξεν. ἀνάθ. 1. 10, 5 «ὅτι Κλέαρχος ἐβουλεύετο, εἰ πέμποιει τινας η πάντες λοιποί» = ἂν ἔπειτε ν. π. μ. π. τ. η πάντ. νὰ πορ. 17. 7. 4, 10 «ἐπήρρετο δὲ Σεύθης τὸν παιδία, εἰ παίσειει αὐτὸν» = ἂν ἔπειτε νὰ τὸν φονεύσῃ. ἀπομν. 4. 2, 10 «διεισιώπησεν ὁ Εὐθύδημος σκοπῶν, διπλασιάραιτο». Ἑλλ. 1. 3, 21. 4, 15. 7, 7. 2. 1, 2 κτλ.

Σημ. 1. Περὶ τῆς εὐκτ. ἐν τοιάδαις ἵρωτικεσι μετὰ χρ. ἀρχτικὸν ἢ τῷ κυρίᾳ προτάσσει, ιδ. σημ. 5.

2. Δεῖτερον τίθεται ἡ εὐκτ. ἐν κυρίκις προτάσσ. κατὰ τὰ ἐν §. 393, 7 καὶ ἑκεῖ, ἔνθα ἡ πρᾶξις τῆς ἀνατυπώσεως (δόξης) κείται ἐν τῷ παρόντι. Ἐν μὲν ἐρεστῶσα δόξα ἐκράγεται διὰ τῆς ὑποτακτ.· οἶον λοιπεὶς = eamus; τί εἴπωμεις; quid dicamus?, τότε ἡ ἐπαληθεύσις τῆς δόξης ταύτης ὑπολαμβάνεται ἡ προσδοκήτης ἐκ τοῦ παρόντος γρόνου· ἐὰν δὲ δόξα ἐρεστῶσα ἐκφέρηται διὰ τῆς εὐκτ. (Ιστορικ. γρ. ὑποτακτ.), τότε δὲ λαλῶν παρίστησι τὴν δόξαν κερχωριομενη τοῦ γρόνου, ἐτὸν δὲ λαλεῖ. Διὸ ἡ οὕτως ἐκπεφραγμένη ἐνεστῶσα δόξα συνδέεται πολὺ φυσικῶς μετὰ τῆς δευτερευόσης ἐννοίας τῆς ἀλεβαιότητος.

3. Διὸ τίθεται ἡ ευκτικὴ ἐν κυρίκις προτάσσεσι· - α) πρὸς ἐκράγοντας ὑποθέσεως, ἀμφισβήτεν δηλ. πιθανότητος, ἀποδοχῆς, ἐρίθσεως, ὑπογωρήσεως, īmō. logīas¹). Ἀμφισβήτεν δοκίμων ἀριστεραῖς διὰ τὸ ἄρχεν ἡνὶς ἡ δὲν ἡνὶς πιθανόν· δὲ πεζὸς λόγος προστίθηται ἐν τούτῃ περιπτώσει εἰς τὴν εὐκτ. τὸ ἄρ, ιδ. §. 396. Τὴν εὐκτ. ταύτην μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ ἄρ συνειθίζουσι νὰ κακλῶσι διηγητικὴν εὐκτικήν = optativus potentialis· εν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτη δὲν τίθεται δὲ μεταλλω τῆς εὐκτικῆς, ιδ. §. 396, A. 2. Ἀρνητικὸν μόριον κείται τὸ οὐ (περὶ δὲ τοῦ μὴ ἐν Ηλ. Φιλ. 106, δ, ιδ. §. 513, 2). T, 321 «οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμε, οὐδὲ εἰ καν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοι πυθαίμην» = δὲν ἡθελον ίσως πιστὴ ἄλλο τι γειτ. κακόν. γ, 231 «εἴτε θεὸς γ' ἐθέλω καὶ τηλόθεν ἔνδρος σαύσαι» = εἴσον ἡν, ἡδύνχτο νὰ σώσῃ. α, 265 «τοῖος ἐών μνηστήροις ὄμιλησειει 'Οδυσσεύς' πάντες καὶ ὀκύμοροί τε γενούκοι πικρόγχυσοί τε» = ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, διτι δ 'Οδ. ἡθελε συγκρουομην πρὸς τοὺς μνηστ.: διὸ, ἡν ίσως (= εἰ ὄμιλήσειεν). ξ, 193 «εἴη μὲν νῦν νῶιν ἐπὶ γρόνον ἡμὲν ἐδωδὴ ἡδὲ μέθυ. ., ἀλλοι δὲ ἐπὶ ἔσχον ἐποιει, ἥτιδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνικυτὸν ἔπαντας οὔτι διωπορέξαιμι λέγων ἐμὲ κατέδεξ θυμοῦ» δηλ. sit sane nobis satis cibi aliique in opere occupati sint; ego tamen haud facile omnia perficiam. π, 386 «βίστον δ' αὐτοὶ καὶ κτάματ' ἔχωμεν . . οἰκίαν δ' αὖτε κείνου μητέρι δοίμειρ ἔχειν» = τὴν δὲ οἰκ. (οὐδεὶς φθένος) πιθανὸν νὰ ἐδίδομεν εἰς τὴν μητ.

1) Περὶ τῆς εὐκτ. ἄνευ τοῦ ἀν ὑπὸ τὴν σημασίαν τῆς εὐκτ. μετὰ ἀν παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ιδ. Kvicala Beitr. z. Krit. u. Ercl. des Soph. i σελ. 50.

‘Ησδ. θεογ. 725 «χάλκεος ἄκμων ἐκ γυνίς κατιών δευκάτη ἐς Τέρπτρον ἵκουτο» = ἵσως ἦθελεν ἔλθη. Πίνδ. Ὁλ. 3, 45 «οὗ μιν διώξω· κεινὸς εἶηρ» = θὰ ἥμην ἵσως μωρὸς (ἄν ἐπραττον τοῦτο), Ἡδ. 9, 80. 10, 21 «τὸ γάρ ἐμφυεῖς οὗτος αἰώνων ἀλώπηκης οὗτος ἐρίθρομος λέοντες διαιλάξαιτο ἥθος» = θὰ ἥλλασσον. Αἰσχλ. ἵκετ. 708 «ἵσως γάρ ἡ κῆρος τις ἡ πρέσβυς μόλοι». Σοφ. Αἴ. 921 «ῶς ἄκματος, εἰ βούλοι, μόλοι» = οὐδέποτε ὁ Τεῦκρος ἡδύνατο νὰ ἔλθῃ ἐν τόσῳ καταλλήλῳ καιρῷ, οὐδὲ θὰ ἥρχετο. Εὔρ. Ἱρ. αὐλ. 1210 «τὸ γάρ τοι τέκνων συστάζειν καλόν, .. οὐδεὶς πρὸς τόδι ἀρτεῖτο βροτῶν» (εἰνε δὲ καὶ ἡ φευδὴ γραφὴ ἀρτείη). Ἱρ. τυχρ. 1055 «ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἰκτον γυνὴν τὰ δι' ἄλλα ἵσως ἀπανταχ συμβαίνειν καλῶς» (ἐ Marcl. γράφ., ἀρ πάρτα). Φιλ. 1201 «εἰ δι' ἀμείνονος οἱ θεοὶ γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχῆς εἶηρ ἐγὼ» = ἵσως θὰ ἥμην εὐτ. Πλ. Φιλό. 87, ε «ἀπολογέντις τῆς ψυχῆς τότε ἡδη τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα καὶ ταχὺ σαπέν διοιχοῖτο» = animo existincto tum sane corpus imbecillitatem suam ostendat et intercidat. πολ. 362, d «οὐκοῦν ἀδελφὸς καὶ δι' παρείη» = frater adesio viro, Stallb. Λυσ. 214, d «δι' αὐτὸν αὐτῷ ἀνδροῖς εἴη καὶ διάρροον, σχολῆ γέ πού τῷ ἄλλῳ ὅμοιον ἡ φύλον γέροντο» = ἡδύνατο νὰ γείνῃ, ἔξον γενέσθαι, Ἡδ. Stallb. πολ. 516, ε «εἰ δι τοιοῦτος εἰς τὸν αὐτὸν θάκον καθίζοιτο, διὸ οὐ σκότους ἀνάπλεως σχολὴ τοὺς δρψιθλυμούς, ἔξαίφνης ἡκαν ἐκ τοῦ ἡλίου;» (ἡ τοιαύτη τῆς εὐκτ. χρῆσις ἔνευ τοῦ ἀρ παρὰ Ξενοφῶντι θὰ ἡτο ἵσως ἀμείβειος, Ἡδ. σημ. Κυννέρ. εἰς Ξεν. ἀν. 2. 4, 5). Διὸ τίθεται καὶ τὸ ἐνδοτικὸν εἶεν (ἴδ. §. 289, 5), = sit sane δις ἡνε (ἀνθ' οὐ τίθεται καὶ τὸ ἔστω = esto, Ἡδ. §. 397). Ισακ. 10, 18 «ἵσως οὖν τις.. θαυμάσειε» (ὦ; Αἰσχλ. ἵκετ. 708 «ἵσως γάρ ἡ κῆρος τις ἡ πρέσβυς μόλοι»). Ισακ. 10, 23 «δεινότατα γάρ πάντων γέροντο, εἰ . . ἔξουσιν». 11, 38 «ἐγὼ γάρ πάντων διαλογήσαιμι εἰναι κάκιστος, εἰ. . φρινόμην». Ἀντιφ. 1, 25 «δικαιούτερον.. γίγνοιτο», ἔνθα καὶ Maetzner, Ἡδ. 3. 6, 6. 4. δ, 3. 5, 64. 2. δ, 4 «εἰ. . φρενίται, κακηρὸς δηκολῆρ εἰναι». 4. δ, 3. Ισακρ. 15, 79 «εἰ δὲ τοῖς λόγοις πείθουσθε τοῖς ἐμοῖς, διλην τὴν Ἐλλάδα καλῶς διοιχοῖτε». διτι ἡ εὐκτικ. ἔνευ τοῦ ἀρ καὶ πολλαχῶς ἡδύνατο νὰ τεθῇ ἐν δευτερεύουσκις προτάσ. ἐπὶ ἀμφιβόλου πιθαρότητος θὰ δειχθῇ ἐν §. 399.

4. b) ‘Ἐνίστε τίθεται ἡ εὐκτικ. ἐν κυρίκις προτάσ. ὡς λεπτοτέρα καὶ κοσμιωτέρα ἔκφρασις τῆς βουλησεως. θ, 342 «καῦτάρ ἐγὼν εῦδοιμι παρὰ χρυσέῃ Ἀρροδίτῃ» = ἀλλὰ πόσον ἐγὼ ἐπειθύμουν νὰ ἐκοιμώμην π. τ. γρ. Ἀφρ., εἰθε νὰ ἐκοιμώμην κτλ., (πρότερον ἐρωτᾷς δ' Ἀπόλλων τὸν Ἐρμῆν «ἢ ὅτι κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις.. εῦδειν.. παρὰ χρυσείη Ἀφρ.;») Ο, 45 «καῦτάρ τοι καί κείνω ἐγὼ παραμνθησάμηντ. . τῇ ἔνευ» = velim illi persuadere. Ψ, 151 «νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φύλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Πα-

τρόκλω τρόπων κόμην διάσαιμι φέρεσθις» = πολὺ ἐπεθύμουν (εἴθε) νὰ ἔδιπον. Πλ. Εὐθύδ. 299, a «πολὺ μέν τοι δικαιότερον τὸν ὑμέτερον πατέρον τύπαιμι» = πολλὴν περισσ. ἐπιθυμίκιν εἶχον νὰ ἐκτύπουν τὸν πατ. σου. Θεόκρ. 8, 20 «ταύταν (σύριγγα) κατθειηρ (= πολὺ ἐπεθύμουν νὰ καταθέσω ταύτην)· τὰ δὲ τῷ πατρὶς οὐ καταθήσω».

5. c) Ἐν ὄφθαῖς ἐρωτήσεσιν ἡ εὐκτ. ἀπαντᾷ πολὺ σπανίως καὶ - a) πρὸς Ὁμηρ. ἡ ἐρωτηματ. πρότασις ἀποτελεῖ τὸ ἥγονύμενον τρόπον τινὰ μέρος ὑποθετικῆς προτάσεως. Δ. 93 «ἢ ἢ νῦ μοὶ τι πίθοιο, Λυκάονος μήτε δάκτυρον; Τι λαγῆς κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἦν, πᾶσι δέ κε Τρώεσιν γάχιν καὶ κυδὸς ἄροιο (τὸ πρὸς ἄλλ. λεγόμ. «εἴ τι μοὶ πίθοιο, τι λαγῆς κεν κ.τ.λ.). H. 43 «ἢ ἢ νῦ μοὶ τι πίθοιο; κακίγνητος δέ τοι εἴμι· ἄλλους μὲν κάθιστον κ.τ.λ.» Ἐξαν δὲ ἡ ἐρώτησις εἰνε διμελής, τὸ πρῶτον μέλος τότε, τὸ δικὺ τῆς εὐκτ. ἀνευ τοῦ ἄκρωρθύμενον, περιέχει τὴν διπόθεσιν, τὸ δὲ διεύτερον, τὸ δικὺ τῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄρ., περιέχει τὸ ὑποτιθέμενον ἃ τοι τὸ ἐκ τῆς ὑποθέσεως (τὴν ἀπόδοσιν). Πλ. ξ, 191 «ἢ ἢ νῦ μοὶ τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅτι κεν εἴπω, ηὲ κερ ἀρήσαιο κατεσταμένη τόγε θυμῷ;» Οὔτω πρὸς Ὁμ.¹⁾ - b) Ηπρὸ τοῦ ἀττικ. δὲ, ὡς τὸ πολὺ ὅμως τοῦ παιχτ., τίθεται ἡ εὐκτ. ἐν δρθιτεῖς ἐρωτ. καὶ δὴ α) ὅταν ἡ ἐρώτησις δηλοῖ ἀπλῶς παραδογή²⁾. Αἰσχυλ. Χοηρ. 587 «ἄλλ’ ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγου; = περὶ τίνος θύελες παραδεχθῆ, ὅτι ἡδύνατο τὸ... νὰ περιγράψῃ; Σοφ. Ἀντιγ. 605 «τεὸν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβοστίκη κατάστησι;» = περὶ τίνος ἀνθρώπων ἡδύνατο νὰ γείνῃ σκέψις, ὅτι κ.τ.λ. Εὐρ. Ιηρ. αὐλ. 523 «πῶς ὑπολάθεομεν λόγον;» Πλ. Γοργ. 492, e «τί τῇ ἀληθείᾳ αἴσχιον καὶ κάκιον εἴη σωροστύνης;» πολ. 437, b «ζῆσθεν τὰ τοικύτα θείης;» Ιστ. 7, 36 «τίς ἀμφισθητήσειε μὴ οὐκ ἀνδρὸς εὗ φρονοῦντος εἰναι ταύτην τὴν ποίησιν;» 4, 19 «πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη, θει κτλ.;» Δημ. 34, 48 «& δ’ ἐφεύσκατο τὸ ὑπτερον, ἐπειδὴ διερθύσκη, πιστότερον ταῦθ’ ὑπολάθεοιτε εἰναι; haec vos veriora existimatueros quis potest? β) τίθεται ἐνίστε καὶ ὡς ἔκφρασις ἀμφιβόλου ἐρωτήσεως ἀπό τε τοῦ παρότος καὶ τοῦ παρελθόντος, ιδ. Ἀριθ. 1. Σοφ. Φιλ. 895 «τί δητα δρῶμοι’ ἐγὼ τούνθενδε γε;» Οἰδ. κολ. 1418 ὁ Πολυν. λέγει πρὸς τὴν Ἀντιγ. εἰποῦσαν ἡ παρακλησίς σου δὲν δύναται νὰ ἐπληρωθῇ, «πῶς γάρ τιθεις καὶ πάλιν στρέπτευμι ἄγοιμι εὕτακτον, εἰς ἔπαξ τρέσας;» = πῶς δύναμαι νὰ διδηγήσω πάλιν κτλ. Ἀρφ. Πλ. 438 «ἄντες; Απόλλον καὶ θεοί, ποτ τις φύγοι;» Πλ. νόμ. 894, c «τῶν δὴ δέκα κινή-

1) ιδ. Thiersch Gr. Gram. §. 352, 5.—2) Hermann de part. ἀν σ. 158. Stallb. εἰ; Πλ. Λάζ. 190, b. Maelz. εἰς Ἀντιφ. 1, 4 σ. 120

σεων τίνα προκορίναιμεν ; » ὑποτάχτ. καὶ εὐκτ. Δημ. 21, 35 «εἰ τις τοῖς νόμοις ἔστι ἔνοχος, ὁ τοιοῦτος πότερος μὴ δῷ διὰ τοῦτο δίκην ἢ μείζω δούλη δικαίως ; » =δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ; κατὰ τοὺς ὑπέργοντας νόμους· καὶ λοιπὸν μετὰ προσδοκίας τῆς ἐπαληθεύσεως· ἢ δὲν ὅψειε μῆλον νὰ ὑποστῇ μείζονα ποινήν ; Τὸ τελευταῖνον τοῦτο εἶναι ἀπλὴ τοῦ ῥήτορος ἴδεικ, καὶ διὰ τοῦτο διὰ τῆς εὐκτικῆς ἐν ἡττονι μοίρῃ λογίζεται.

Σημ. 2. Ἡ γρήσις τῇ εὐκτικῇ αὕτη, ἡ ἐν ταῖς ὑπὸ τὸν ἀριθ. 5 καὶ τὸν ἀριθ. 1 ἐργάτης, μετηνίθη Ἰνιότει καὶ εἰς τὰς πλαγίας ἱρωτημ. προτάσ. μετὰ γράφων. Θερτικῶν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ἢ μετ' ἄλλον ἰσοδιναμαν αὐτῷ ἐρμητικῶν τύπων 1) Λ. 314 «οὐδέ τι οἴδε νοήσαι. . δπως; οἱ πρὸ τῆς σάρι μαχεούντο Ἀγαθοῖ». Εὐρ. Ἀλκ. 52 «ἔστι σύν, δπως; Ἀλκηστὶς ἐ; γῆρας μάλοις;. Ξεν. Κύρ. 6. 3, 20 «οὗτοι ἀν εἰδεῖν (cognoscere), εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθετεν= possintne, qui cingunt, cingi Πλ. Φαίδ. 107, a «οὐκ οἴδα, εἰς ὄντινά τις ἄλλοι, καὶ πάντας ἵνα κάλλοτο ἡ τὸν νῦν περάντα». Ἀλκ. 1, 132, b «πειρῶ Ἑργατίσθαι, ὄντινα τριπον ἐπιμεληθεῖμεν ὅμῶν αὐτῶν» (δέ Βέρρα. ἐκ διορθ. γράφ., δντινιν' ἀν τρ.) Κρίτ. 45, b «οὐκ ἀν ἔγοις; ἔξελθων, ὅ, τι γρῦθο σαυτῷ» κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ καλλιτ. κώδ., ἀντὶ τοῦ, γράφ. Ἰππ. 1. 298, a «ὅρα, εἰ, δ ἀν γάριεν ἡμᾶς; ποιη, .. τοῦτο φαίμεν εἶναι καλόν», Εὐρ. 633, 296, c «οὐκ ἔγω, ὃντιν πῶ; ἀμφισσῆτοι ηγη. Γοργ. 448, ο εοδεῖς ἐρωτᾷ, ποία τις εἴη ἡ Μοργίου τέλην, ἀλλὰ τίς, καὶ ὄντιν δέοι καλεῖν τὸν Γοργίαν». 486, b «οἴσθι», δτις οὐκ ἀν ἔγοις; δτις γρήσασιο σαυτῷ». Λισ. 5, 5 «οὐκέτι σκέψονται, δτις ἀγαθὸν εἰργασμένοι τοὺς δεσπότας ἔξελθεροις γένοιντο». Λισγυ. 1, 6 «προσήκειν δὲ ἔγωγες νομίζω.. τοῦτο ἡμᾶς σκοπετν, δπως; καλῶς; ἔχοντας.. νόμους;.. θησούμεθα» (εἰς μόν. κώδ. ἔγ. θησαρεθα) Οὐδὲν ἡτον ἡ εὐκτ. μετὰ εὐκτικὴν μετὰ τοῦ ἀν δύναται πολλάκις νὰ ἔγγηθῃ καὶ κατὰ τὰ ἐν §. 390, 6, b).

6. d) Ως ἔκρηκτις τῇ εὐκτ. εἴθε δηλ. νὰ συνέθουνέ τι (ἀρνητ. μόριον εἶνε τὸ μῆ). Ζ. 164 «τεθραίης, ὁ Προΐτ;, ἢ κάκτανες Βελληρορόντην» =εἴθε νὰ ἡσο νεκρός ! Σ. 98 «κύτικα τεθραίηρ». α, 265 «τοῖος ἐδὼν μνηστήρων ὀγκιλήσειεν Ὄδυσσεος» πάντες κ' ὀώνυμοροι τε γερούτο πικρόγχρωτο τε» (τὸ κ' εἶνε κέρ. διὸ εἰ τοῦτο γέροιτο ἥθελον γείνη πάντες κτλ.). ς. 386 «μή σέγι ἐν ἀμφιάλῳ θιάζη βασιλῆς Κρονίων ποιήσειεν». Χ. 304 «μὴ μὰν δεπουδί γε καὶ ἀκλειδῶς ἀπολογητηρ». Σοφ. Αλ. 550 «ὦ παῖ, γέροιο πικτρὸς εὐτυχέστερος, τὰ δ' ἀλλὰ ὅμοιος καὶ γένοις δὲν οὐ κακός» (ἀν, ἡτοι καὶ, εἰ τοῦτο γένοιτο, ζως δὲν θέλεις γείνη κακός). Σοφ. Ἀντιγ. 928 μὴ πλείω κακὰ πάθειεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ». Ξεν. Κύρ. 6. 3, 11 «ἄλλοι, ὁ Ζεῦ μέγιστε, λαζεῖν μοι γέροιτο αὐτὸν, ὡς ἔγω βούλουμαι». Ἐν δευτερευούσῃ προτάσει. Ξεν. ἀν. 5. 6, 4 «εἰ μὲν ξυμβουλεύσουμε, ἡ βέλτιστά μοι δοκεῖ εἶναι, πολλάκις μοι καὶ ἀγαθά γέροιτο εἰ δὲ μὴ, τάκνατίκ». Καὶ ἐν προτάσει ἐπιθετικῇ. «(Α-

1) "I. Kuhnast Bepræs. im Gbr. des apotel. Konj. σ. 39. Aken Grundz. 295.

τρεῖδαι καὶ Ὀδυσσεὺς) οἵς Ὄλύμπιοι: θεοὶ δοῖεν ποτ'. . ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν». Σοφ. Φ. 316. Ιδ. §. 561, 2, d. Ἡ ἔκροκος τῆς εὐχῆς λαμβάνει ως ἐπὶ τὸ πολὺ τὸν τύπον τοῦ ἡγουμ. μέλους ὑποθετικῆς προτ., ἵτε εἰσηγουμένη διὰ τῶν ὑποθετικῶν συνδέσμων εἰ, συνήθως εἴθε, εἰ γάρ (εἴτε γάρ, Αἰσχλ. ἐπτ. 548)¹ γ., 205 «εἰ γάρ ἐμοὶ τοστάνδε θεοὶ δύναμι παραθεῖεν». Ω, 74 εἰ τις καλέσεις θεῶν Θέτων». Κ, 111. Εὔρ. Ἐκ. 836 «εἰ μοι γένετο φθόγγος». Ξεν. ἑλλ. 4. 1, 38 «εἴποι, φλόγας, σὺ τοιοῦτος ὁν ἡμῖν γένον». Οὔτω καὶ ἐν ταῖς ἔκροκοσι τῆς εὐχῆς καὶ τοῦ θυμακτοῦ, ταῖς διὰ τῶν, οὕτως, ὡς, εἰσηγουμένων² οἷον. Η, 157 «εἴθι φέρεις μάλιστα μάλιστα, τῷ τοι τάχις ἀντήσεις μάχης κορυνθίαίσιος» Ἔκτωρ». Ν, 825 «εἰ γάρ ἐγών οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγάλοχοι εἴηρι, ως νῦν ἡμέρη ἡδε πακού φέρεις Ἀργείοις πάσαι μάλιστα». Ιδ. §. 581, 7. καὶ ἔνει τοῦ οὕτως. Αἱρ. Ἰππ. 833 «καὶ σ' ἐπιδεῖξω.., ἢ μὴ ζῷην, δωροδοκήσαντα». Αγ. 324 «ἔξολοίμηρ, θην ἀκούσων». Σοφ. Οἰδ. τύρ. 644 «μὴ νῦν ὄταίμηρ (ne felix sim). ., εἰ σέ τι δέδρεκκε». Ηρδ. 7, 11 «μὴ γάρ εἴηρι ἐκ Δαρείου γεγονὼς, μὴ τιμωρησάμενος Ἀθηναίους». 9, 79. Ἐν τῇ εὐχῇ δύναται νὰ περιέχηται καὶ ἀμολογία³ α., 402 «κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώματα σοτίων ἀράσσους μὴ γάρ δηγ' ἔλθοις ἀνήρ, δόστις σ' ἀκένοτα. . κτήματ' ἀπορέσσει. . ἀλλ' ἔθέλω σε.. ἐρέσθαι». Η εὐχὴ δύναται νὰ ἔκρεβῃ καὶ ὅσει ἐκ μέρους ἄλλου τινός· οἷον λ., 613 «μὴ τεγχησάμενος μήδε ἄλλο τι τεχνίσαιτο, θεοῖς κενον τελαχμῶν ἔθι ἐράκτθετο τέχνη» = δόστις ἔκχειν ἀντικείμενον τῆς τεχνῆς του τὸν τελαχμῶν ἔκενον, εἴθε, ἔκτελέσκεις αὐτόν, τὰ μὴ ἡγείεις αἴμην καὶ ἄλλο. τι τιμῶταιν ἔργον. Περὶ τῶν μὴ.. μηδὲ, Ιδ. §. 516, 1⁴ (διάως; 684 «μὴ μνηστεύσαντες μηδὲ ἄλλοι διμιλήσαντες δύστατοι καὶ πύρατοι νῦν ἐνθήδε δειπνήσειαν», τὰ μὴ καὶ μηδὲ δὲν ἀναρέσονται εἰς τὸ δειπνήσειαν, ἄλλ' εἰς τὸ ὀμιλησαντες, ἐπειδὴ ἡ εὐχὴ δύναται βραχυλογικῶς νὰ μετενεγκῇ καὶ εἰς τὴν μετοχήν, ὥστε τὸ μὴ.. ὀμιλησαντες κεῖται ἀντί, μὴ ὀμιλησειαν = εἴθε οὗτοι μηδὲ ποτε μνηστεύσαντες συνελέγοντο μηδὲ ἐδείπνουν ἐνταῦθις νῦν τὸν ἔσχατον καὶ διλεμήρωταν αὐτῶν δεῖπνον! Ο Nitzsch τὸ ἔκλαχμάνει: ἄλλως σελ. 299). Εἰ τῆς ἡρήστης συντάξεως τῶν οὕτως καὶ ως μετ' εὔκτ. φύνεται ἀναπτυχθεῖσα ἡ ποιητικὴ γραῦσις τοῦ ως μετ' εὔκτ. ἔνει προηγουμένης προτέσσ. μετὰ τοῦ οὕτως καὶ εὔκτ. Σ, 107 «ώς ἔρις ἔν τε θεῶν ἔν τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτον. α., 47 «ώς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὃ τις τοικῦτε γε βέλαι». Ιδ. Σοφ. Ἡλ. 126.

Σημ. 3. Εὐχὴ δὲ εὐτικη. ἐκφερομένη ἀναφέρεται κυρίως καὶ μόνον εἰς τὸ παρόν ἢ μέλλον, σπανίως δὲ εἰς τὸ παρελθόν, καὶ δηγτές μόνον, διπλανεύματα: νὰ νοηθῇ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναρτεῖς. σ., 79 «νῦν μὴγ' εἴτε.. μῆτε γένοιο = neve sis.. neve fueris. Εὔρ. Ικν. 406 «ὦ.. ὅλοις τοι περικίνοις,

ἥτις πρὸς ἄνδρας ἡρέστιον λέγη = utinam perierit, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τοῦ ἥρετο. Ἐλ. 1215 «ὅπου κακῶ; ὅλοι το, Μενέλων; δὲ μή = ubi utinam perierit, ὡς τοῦτο κατίδηλον γίγνεται ἐκ τοῦ προηγουμένου 1).

Σημ. 4. «Οταν ἡ εὐχὴ ἐκφέρεται κατ' εὐκτ. οὐδόλων; λαμβάνεται πρὸ δρθαλ. ἀν αὐτῇ ἡνε ἡ δὲν ἡνε πραγματοποίησιμος; » Οταν ὅμως; ἐκφέρεται εὐχὴ περὶ τῆς μὴ πραγματοποίησεως τῆς; δύοις ὁ λαλῶν ἀπεξίσσεις πλέον, τότε τίθενται οἱ ἴστορικ. γρόν. τῆς ὁρίστικης; ἡ τοιαύτη τῇ; εὐχῆς πρόταξις προηλθεν ἐκ τῆς ἐν §. 302, 6 μηνημονεύθεσθαι; ὑποθετήσῃ συντάξεων; καὶ εἰσηγεῖται διὰ τῶν εὐθείας (αἴτοι, εἰ γάρ, ὡς ὁφελον (=debebam) μετ' ἀπαρεμφ. (παρ' Ὁμήρο. μάνον διὰ τοῦ αὐτοῦ ἥδις ὁφελον) Γ, 40 «αὐτῷ ὁφελεῖς; ἄγονός τ' ἔμεναι; ἄγραφός τ' ἀπολέσθω;» = utinam natus non esses etc. Ω, 254 «αὐτῷ ἥδις πάντες.. ὁφελεῖται.. ἐπὶ νησὶ πειράσθων». Γ, 173 «ῶς; ὁφελεῖν θίνατός μοι ἀδεῖν κακός; ὀππότε δεύτερον οὐτὶ σῷ ἐπόμηνα. Χ, 481 «ῶς μὴ ὁφελεῖται τεκέσθαι». Σοφ. Ηλ. 1021 «εὐθείας ὁφελεῖς; τοιάδε τὴν γνώμην πατέρων θινάτοντος εἶναι· πάντα γ' ἂν κατειργάσων. Πλ. Κρίτ. 44, δ «εἰ γάρ ὁφελον οὗτοι τα εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακά εἰσεργάζεσθαι, ἵνα οὗτοι τα ἡταν αὖτις καὶ ἀγαθά τὰ μέγιστα, καὶ κακῶν; ἀν εἰγε». Εὔρ. Ἄριγ. αλλ. 70 «ἡ δὲ εἰλέθη, ὡς γε μὴ ποτ' ὁφελεῖν λαβεῖν, Μενέλων». Ξεν. Κύρ. 4. 6. 3 «ῶς μὴ ποτ' ὁφελεῖν». Καὶ μὴ ὁφελον. I, 698 «μὴ ὁφελεῖς λίσσεσθαι Πηλεύωνα». Σοφ. Φ. 969 «μὴ ποτ' ὁφελον λιπεῖν τὴν Σωτηρίαν». (Σπανίως ὁφελον. Εὔρ. Ἐκ. 395). Καὶ ἐν ἐπιθετικαῖς προτίσε., Ρ, 686 «οὔπρι πύθης λυγρῆς ἀγγελίης, η μὴ ὁφελεῖται γενέσθαι». δ, 97. Δημ. 18, 288 καὶ 320 «πειθεῖ δέ, ἢ μήποτ' ὁφελεῖ, συνέδη». - Σοφ. Οἰδ. τ. 1218 «εὐθείας σε μήποτ' εἰδόμενον». Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 46 «εὐθείας τότε συνεγενένδην, διτε δεινότατος; σαυτοῦ ταῦτα ἡσθα». Δύναται δὲ ἡ περὶ τοῦ παρελθόντος εὐχὴ να παρατείνεται καὶ ἐν τῷ παρόντι, καὶ ὡς τοιούτος κείται· ὡς τὸ πολὺ ὁ παρατατ. Ηδ. §. 574, α' (ῶς εὐχετικός τύπος ἔθεωρήθη παρὰ πολλῶν λογίων καὶ ἡ ἡμιρητή φράσις «εἰ ποτ' ἔην (γε)» = εὐθεία δὲ ἡτο προσείται· δ. Nagelsbach εἰς Ηλ. 111, 180, σ, 379 ἔιδ. γ'. εἰς τὴν τοιαύτην ὅμως παραδοχὴν ἐναντιοῦσθαι τὸ ἐπίρρο. ποτε· ἡ φυσικωτάτη καὶ ἀπλουστάτη ἔξηγησις τούτου εἶναι = εὐθεία ἡτο ποτε· εἶναι δὲ τοῦτο ἔκεραστι λύπης, διτε δηλ. δυστυχίας δὲν εἶναι πλίον, δ. τι ποτε ἡτο. Η δυντίσεις αὐτῇ σφεύστατα φαίνεται ἐν τῷ ο, 268 «πατήρ δὲ μοι ἔστιν Οδυσσεός, εἰ ποτ' ἔην· νῦν δὲ κῆρος ἀπέφθιτο λυγρῷ διέθυνον = πατήρ μου εἶναι δὲ Οδυσσ. πλὴν δὲν δρεῖται να εἴπω εἶναι, δηλ. ἡτο ποτε, νῦν ὅμως κτλ. Γ, 180 «διάρη αὐτὸν ἔμπο; ἔπει τον κυνωπόδος, εἰ ποτ' ἔην γε». Λ, 762. Ω, 426. τ, 315. ω, 289). Εὔρ. Ηλ. 1061 «εὐθείας εἰ-γεις, ὡς τεκοῦσσε, βιδίσιους φρένας». Αλκ. 1072 «εἰ γάρ τοσαύτην δύναμιν εἴχον, ὥστε σήμερον εἰς εἰδῶν παρεῖσθαι νερτέρων ἐκ δωμάτων γυναικῶν». Ηράχλ. 731 «εὐθείας διάρη δυνατός; δράν, δύσον πρόθυμος εἰς». Οὔτω τίθεται καὶ τὸ ὁφελον μετ' ἐνεστ. ἀπαρεμφ. π. γ. Α, 415 «αὐτῷ ὁφελεῖς παρὰ νησούσιν ἀ-δάκρυτος.. ἡ σύνατος. Θεόρε. 27, 61 «εὐθείας αὐτὸν δυνάμαν καὶ τὸν φυγὸν ἐπι-θέλλειν». Καὶ ἄνευ τοῦ εὐθείας Σοφ. Οἰδ. καλ. 1713 «μὴ γάρ εἰπεί ξένης θανεῖν ἔχοντες ἀλλ' ἔχοντες ὅδη μοι» = utinam ne .. mori cupisses, sed .. mortuus essem. Τὸ μόριον ἀν (κέν) δὲν συντάσσεται εὐχετική εὐκτ. Περὶ τοῦ εὐχετικοῦ τύπου τοῦ διὰ τοῦ παῖς ἀν (ἥς κεν παρ' Ὁμήρ.) μετ' εὐκτ. ἐκφερο-μένου, Ηδ. §. 396, 6.

Σημ. 5. Καὶ ἡ γερμ. γλωσσα ἐκφέρει τὴν εὐχὴν ἐπὶ ζητη; διὰ τῶν ἴστορικ.

1) Ηδ. Aken Gruntzuge §. 61.

χρόνιον . . , υποτάκτη οἶον, oh! wäre ich doch so glücklich! Καὶ τὴν εὐχὴν δὲ
ὑπέρ τῆς μὴ πραγματοποιήσεως, ἐπαληθήσεώς της; υποίας δὲ λαλῶν εἶναι
πεπειρένος, ἐκφέρει δὲ γερμ. ὑπέρ τῆς υποτάκτης οἶον, hätte ich ihn doch nie
gesehet! Τὸν ἔνεστ. δὲ τῆς υποτάκτης μεταχειρίζεται ἡ γραμ. θεανδὲ λαλῶν ἐπι-
μένης εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς εὐχῆς οἶον Gott gebe, dass du glücklich
zurückkehrst! Ἡ λατινικὴ ὄμως γλώσσα διαφέρει, διότι τὴν μὲν ἀμφίσσολον
εὐχὴν δὲ τοῦ ἔνεστ. τῆς υποτάκτης ἐκφέρει, τὴν δὲ ὡς μὴ πραγματοποιήσιμον
δηλουμένην εὐχὴν δὲ τοῦ παρατ. καὶ υπέρ τῆς υποτάκτης οἶον utinam hoc
fiat! Utinam ego tertius vobis adscriberer! Καὶ. Tusc. 5. 22, 63 Utinam
omnes M. Lepidus servare potuisset! C. Ph. 5. 14, 39 (1).

Σημ. 6. Οἱ μετρχοὶ νέστ. συγγράφεις, μετρχοὶ φίλοις: ἵνιστε τὸ στιλον ὡς
σύνδεσμον. Καλύμ. ερ. 18 «ἄφεις μηδὲ» ἐγένοντο θορὶ νέστες; Ἀρρ. αν. διατρ. 2,
18 «ἄφειδόν τις μετά ταῦτα ἐκοινήθη» (2).

7. Οἱ εὐχετικὸς τύπος ἐτίθετο καὶ ἀντὶ μετρίας κελευστικῆς
ἐκφράσεως (χρηνῆς εἶναι τὸ μῆν). ο. 24 «Ἀλλὰ σὺ γ' ἐλθὼν κύ-
τος ἐπιτρέψεις ἐκκεστὰ δμωάσων, οἵτις τοι ἀρίστη φάνεται εἰ-
ται». ξ. 408 «τάχιστά μοι ἔνδον ἐταῖροι εἰέν». Ω, 149
«κακούς τίς οἱ ἀποτο γεράτερος». Ἀρρ. σφ. 1431 «ἔρδοι
τις, ἣν ἐκατος εἰδείη τέχνην». Ξεν. ἀν. 6. 6, 18 «τούτου
ἔνεκτα μήτε πολεμεῖτε Λακεδαιμονίοις σώλαιοισθέ τε ἀσφα-
λῶς, ὅποι θέλεις ἐκατον», τὸ μὲν πρῶτον ἡ προστακτ. ὡς ἀπα-
γόρευσις, εἴτα δὲ ἡ εὔκτ. καὶ ὡς σύγχρη σύναρκτ, μ. σ. Κυνιέρου.
Σπανία εἶναι ἡ γρήσις τᾶς εὔκτ. ἐπὶ τῶν κυρίως παραχγγελμάτων
ἀντὶ τοῦ γ'. προσ. τῆς προστ. Ξεν. τ. ἴππ. 1, 8 «ἀπό γε μήν
τοῦ στέρονος δὲ μὲν κύρχην κύτον (τοῦ ἵππου) μὴ ὕσπερ κάποιον
προπετῆς περύκοι, ἀλλὰ ὕσπερ ἀλεκτυρύνονς ὅρθις πρὸς τὴν κορυ-
φὴν ἥκοι, λαγαρὸς δὲ εῇ τὰ κατὰ τὴν συγκαρπήν, δὲ καρκλὴ
ὅσταδης οὖσα μυκοὸν σταγόνην ἔχοι». Η εὔκτ. ζ. προσ. τῆς
υποτάκτης. ἐκφράζουμενη πρατροπὴ (§. 394, 4) λαρυζόνει ἐπὶ τοῦ
β'. καὶ γ'. προσ. τὸν τύπον τῆς εὐχῆς; Υ, 119 «Ἀλλ' ἀλλ' αγεθ',
ἥμετες πέρι μιν ἀποτριπτῶμεν ὁπίστω αὐτόθιν, οἵτις ἔπειτα καὶ ἡ-
μείων Ἀγίλην παρεσταθή, μολιθ δὲ κοάτος μεγά». χ, 77 «εἴλω-
μερ δὲ ἀνὰ ἔστου, βοὴ δὲ ὕσιστα γένεστο». Σποραδικὴ εἶναι ἡ
παρουσιαζομένη περίπτωσις τοῦ β'. καὶ γ'. προσώπ. τῆς υπο-
τάκτης, ἀντὶ τῆς εὔκτ. καὶ προστακτ., ίδ. περὶ τούτου §.
397 σημ. 1 καὶ 4.

Σημ. 7. Τὸ δὲ τῆς εὔκτικης δὲ μετὰ τοῦ ἓν ἐκφράζομενον ἐπίταχμα δὲν
πρέπει νὰ διοληγθῇ εὐχὴ, ἀλλὰ γνωρη, δὲ τὸ τοῦτο καὶ τὸ ἀρνητικ. οὐδὲ Υ. §.
396. 4. Ἐν μόναις δὲ ταῖς ἐν τῇ ζ. ταύτῃ μημανευθῆσαις περιπτώσεσιν εἶναι ἡ
τῆς εὐχῆς εὔκτ. ἀντα τοῦ τριποικοῦ ἐπιβράχιον (καὶ εἰς πάσας δὲ ταῖς λοιπαῖς περι-
πτώσεσιν ἡ μὲν προσθήκη τοῦ ἓν εἶναι κανόν, ἔξιστες δὲ ἡ παράλειψις αὐτοῦ.

§. 396. Εὐκτικὴ σὺν ἀν (κέν).

1. Ἐνδὲ ἡ εὔκτικη ἀνεν τοῦ ἀν ἐκφράζει δόξαν (ἀνατύπωσις).

(1) "Id. Khüners Lat. Gramm. §. 108, 6. B. ε. 2) "Id. Matr. " §. 513, A. 2

ὑποκειμενικὴν δηλ. κρίσιν) καθ' ἑαυτήρ, χωρὶς πατελῶς ρά lá-
θη ὑπ' ὅψει τὰς σχέσεις καὶ περιστάσεις, αἴτιες ἡδύρατο ρά
ἐμποδίσωσι τὴν πραγματοποίησιν, ἢ μετὰ τοῦ ἀρ εὐκτ. δηλοτ
τὴν δόξαν, λαμβάνουσα σύναριψ πρὸ δρθκλμῶν τὰς σχέσεις καὶ
περιπτώσεις ταῦτας π. χ. «εἶποι τις ταῦτα = dixerit quispiam
πιθανὸν, ἵσως ἡδύνατό τις νὰ εἰπῃ ταῦτα· τὸ δὲ εἶποι ἄρ
τις ταῦτα = πιθανὸν νὰ, ἵσως θὰ ἡδύνατό τις, δοθεῖσται πε-
ριστάσεως, νὰ εἰπῃ ταῦτα. «Οτι δ' ἡ χρῆσις τῆς εὐκτικ.
ἄνευ τοῦ ἄρ εὖν τῇ ποιήσει εἶνε συγνοτέρα ἢ ἐν τῷ πεζῷ, ὅπτις
παρκλείπει τὸ ἄρ σπανιώτατα, εἶνε πάντη φυσικόν· Ὁ ἔλευ-
θερώτερος ἐποπτικὸς τοῦ ποιητοῦ τρόπος ἐκφράζει τὴν ὑποκει-
μενικὴν κρίσιν καθ' ἔκυπτόν, ἀδιαφορῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν
τῶν ὅντων σχέσιν· δὲ πεζὸς τούναντίον, λαμβάνων πρὸ δρμάτων
μαζίλων τὴν ἀληθινήν τῶν ὅντων κατέστασιν, δίδωσιν εἰς τὴν
αὐτοῦ ἐκφρασιν τύπον ἀνάλογον ἔκεινη.

2. Διὸ ἡ μετὰ τοῦ ἄρ εὐκτικὴ (εὔκτ. δυνητικὴ optativus
potentialis §. 395, 3) τίθεται, ἵνα παραστήσῃ ἀπλῆν τινα παρ-
δοχὴν, ἀμφιβολοῦ δηλ. πιθαρότητα, ὡς ἐξηρτωμένηρ ἐκ περι-
στάσεως καὶ σχέσεωρ, ἕπτοι ἐξ ὑποθέσεως ἀρνητικῆς ἐνταῦθα εἶνε τὸ
οὗ. Σχρέστατα δὲ καταφρίνεται ἡ σημασία τῆς ἐγκλιτικῆς ταῦτης
σχέσεως ἐν τῇ ὑποθετικῇ συντάξει π. χ. εἴ τι ἔχους, δοίης ἀρ =
Δην θὰ εἶχες τι, θὰ τὸ ἔδιδες (δίδης, δώσης) βεβαίως, ἢ ἵσως θὰ τὸ
ἔδιδες (δίδης, δώσης), οὕτω καὶ ἡ γερμαν. wenn du Etwas hät-
test, so gäbest du es (wol) oder so würdest du es geben· ἢ λα-
τιν. ॐως γλῶσσα δικράρει τῆς ἑλλ. καὶ γερμ. ὡς si quid ha beas,
des. Ἀμφότεροι καὶ προτάσεις αὐται ἐκφράζουσιν ἀπλῶς ἀποδοχὴν,
ὑπόθεσίν τινα· καὶ τὸ ἔχειν καὶ τὸ διδόναι· ὑποτίθενται ἀπλῶς ὑπὸ
τοῦ λέγοντος, τὸ διδόναι ॐως καθίσταται εἰς κρτώμενον ἐκ τοῦ ἔχειν
= Δην ἵσως εἶχες τι, ἵσως τότε (Δην) θὰ ἔδιδες· Δην ॐως εἶχες, καὶ δην
ἔδιδες (δίδης, δώσης) μένουσι πάντως ἀμφιβολικ. Ἡ συνθήκη ἡ ὑπό-
θεσίς, ἐξ ἡς ἐξαρτᾶται ἡ παρδοχὴ, πρέπει πολλάκις νὰ συμπλη-
ρωθῇ ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφίεις, ἢ ἀρίστεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀ-
κούοντος ἢ ἀναγιγνώσκοντος. Ἐν ἀπειροῖς ॐως περιπτώσειν ἡ
σχέσις τῆς ἐξαρτήσεως πιθανὸν νὰ παρίστατο τῷ ἔλληνι ὡς καὶ τῷ
γερμ. ὡς σκοτεινὴ μόνον παράστασις καὶ νὰ ἔκειτο ἐν τῇ αἰσθή-
σει μαζίλων ἢ τῇ καθηρῷ συνειδήσει· οἷον ἵσως, πιθανὸν νὰ ἡ πα-
τέσσο, πιθανὸν νὰ ἐνομίζον = du dürftest irren, ich möchtē be-
hauptenkst. Ἡ διὰ τῆς εὐκτικ. μετὰ τοῦ ἄρ ἐκφρομένη εἰ-
κασία (κρίσις ὑποκειμενική, δόξα) ἀναφέρεται ὡς τὸ πολὺ εἰς τὸ
ἐκεστώς ἢ μέλλον, ἐντος ॐως, τοῦ λαχούντος προσέλκοντος ἐν
τῷ ἔχουτον γρίνων τὸ εἰς τὸ παρελθόν ἀνήκον καὶ ἐκφέροντος τὴν
περὶ αὐτοῦ κρίσιν αὐτοῦ ὥστε περὶ παρόντος, ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ
παρελθόν, καὶ μάζιστα α) ἢ ἐπὶ τοῦ πιθαροῦ πράκεως παρελθούσης
μὲν, μελλούσης ॐως ἔτι ἐτῷ παρελθόντι, ὑπερ εἶνε σχεδὸν συγνόν

παρ' Ὁμέρο., σπάνιον δημως παρ' ἀττικ. ἢ b) περὶ τοῦ πιθαροῦ πράξεως παρελθούσης, οὗτοι πολλάκις μὲν παρ' Ἡρόδ., σπανίως δημως παρ' ἀττικοῖς¹⁾). Α, 271 «κείνοις δ' ἂν οὕτις τῶν, οἱ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο». Β, 12 «νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν» =ώς τὰ πράγματαν ὧν ἔχουσιν ἵσως, δύναται νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν· 373 «τῷ κε τάχι ημέσει πόλις Πριάμοιο». Γ, 52 «οὐκ ἂν δὴ μετέρειας ἀρνήθηλον Μενέλαον; γροίης χ', οἶου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν». ΙΧ, 253 «νῦν αὔτέ με θυμὸς ἀνῆκεν στήμεναι ἀντίκα σεῖο, ἐλογιεὶ κερ ἢ κεν ἀλογηρ=πιθανὸν νὸν νικήσω ἢ νικηθῶ. Σοφ. Φ. 118. «Ν. μαζῶν γάρ οὐκ ἂν ἀροίμην τὸ δρῦν. Όδ. σοφὸς τ' ἂν αὐτὸς καλγαρίδης κεκληγάμενος». Ἡρόδ. 5, 9 «γέρωιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ γρόνῳ» = κατὰ τὰς περιστάσεις, συνθήκας ἡδύναστο νὰ συμβάσῃ τὰ πάντα. Συγχέτατα τὰ μὲν γροίης ἄρ, γροίη τις ἄρ, ίδοι τις ἄρ κ.τ.λ. περὶ τοῦ παρόντος, τὰ λατ. cognoscas, videoas, τὰ δὲ ἔγραψας ἄρ, εἴδεις ἄρ κ.τ.λ. περὶ τοῦ παρελθόντος, ίδ. §. 392a, 4. Συγχέν τὸ βουλοίμην ἄρ = velim (τὸ δὲ ἔβουλόμην ἄρ = vellem οὐκ ἥθελον, δὲν εἶναι δημως ἥδη δύνατόν). Ξεν. Κύρ, 1, 6, 21 «γροίης δ' ἄρ, ὅτι τοῦτ' οὕτως ἔχει». Δημ. 18, 252 «πανταχούθεν ἂν τις ίδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ. Ηρακλείηγμ. περὶ τοῦ παρελθόντος ἀντὶ τοῦ συνήθω; ιστορικ. τῆς ὁριστ. μετὰ τοῦ ἄρ (ιδ. §. 392a, 4)- a) E, 85 «ώς οἱ μὲν πονέοντο... Τυδείδην δ' οὐκ ἄρ γροίης, ποτέρουι μετεῖη» = cognosceres δὲν οὐκ ἔχει δύνατόν νὰ γνωρίσῃς, μάζης. Δ. 223 «ἔνθι οὐκ ἂν βρίζοντα ίδοις Ἀγχρέμενον» = videres, 429 «οἱ δ' ἄλλοις ἀκήνη ἴσχων» = οὐδέ κε φαίης τόσσον λαὸν ἐπεσθικούσιον τὸν οὐδὲν ἀκάλοιτο» δ' ἀττικ. «ἡν ἂν, δις ἐγήθησεν» κτλ. P, 70. v, 86. Ηλ. Μενέζ. 240, d «ἐν τούτῳ (τῷ γρόνῳ) ἄρ τις γενόμενος γροίη, οἵοις ἄρκει ἐτύγχανον ὅντες τὴν ἀρετὴν οἱ Μαρκοθῶν δεξάμενοι τὴν τῶν βραχέρων δύναμιν». Λυτ. 3, 46 «ἔχοιμι δ' ἄρ καὶ ἄλλα πολλὰ εἰπεῖν περὶ τούτου, ἀλλ' ἐπειδὴ παρ' ὑμῖν οὐ νόμιμόν ἐστιν ἔζω τοῦ πράγματος λέγειν, ἐκεῖνα ἐνθυμεῖσθε» ἔνθι ἔξαγεται ἐκ τῆς ἀντιθέσεως, ὅτι κυρίως δὲν ἡδυράμων νὰ εἴπω (=εἴχον μόνον ἐν τοῖς γρόν. τῆς ὁριστικῆς, ίδ. §. 389, 2.

1) Ιδ. "Ἐρμανν. de partic. ἀν 167, σφάλλεται δημως οὖτος ἀποδίδον; εἰς τοὺς γρόνους τῇς εὐκτικῆς τὴν δῆλωσιν τῇς γρονικῆς περιέδου, ἐνῷ αὗτη ὑπάρχει μόνον ἐν τοῖς γρόν. τῇς ὁριστικῆς, ίδ. §. 389, 2.

μὲν καὶ φθόνῳ ἀρ εἰποιερ = ἐνδέχεται νὰ εἰπεν καὶ ἐκ φθόνου 1, 70 «τάχχι δὲ ἄρ.. λέγοιερ.., ως ἀπωμεθείσαν ὑπὸ Σκυρίων» 1, 2 «εἴησαρ δ' ἄρ οὗτοι Κρῆτ.» = ἵσως οὗτ. Οὐκ ἡσαν Κρ. 2 98. 7, 180 «τῷ δὲ σφραγισθέντι τούτῳ οὕνομος ἦν Λέων τάχχι δ' ἄρ τι καὶ τοῦ οὐνόματος επανθροιτο» = ἵσως θὰ εἴχε (ἔσσει) χάριν τινὰ καὶ εἰς τὸ δινομά του. 214 «εἰδεῖη ἀταύτην τὴν κτήσιπόν Ονήτης, ἐν τῇ χώρῃ πολλὰ ώμιληρῶς εἴη» = ἐνδέχόμενον, ἵσως θὰ τὴν εἴχε γνωρίση. Θουκ. 1, 9 «(Ἀγχυμέμυνων) οὐκ ἀνάστων ἔξω τῶν περιουσιδῶν (κατὰ δὲ οὐκ ἀν πολλαὶ εἰησαρ) ἡ πεισώτης ίῶν ἔκράτει, εἰ μά τι καὶ ναυτικὸν εἴλεν» (= ἵσως αὗται δὲν θὰ ἡσαν πολλαὶ). Ο τρόπος δ' οὗτοις τῆς ἐκφράσεως ήσμοιζεν ιδίᾳ εἰς τὸ λεπτόν καὶ ἀστυχὸν τῶν ἀττικῶν θρόνος, θελόντων νὰ δώσωσιν εἰς τὴν διηγήσιν κρίσεως ἀκριβῶς ἡτολογημένης καὶ ώρισμένης ἢ καὶ εἰς τὴν διήγηγ. ἀληθινῶν γεγονότων τὴν χροιάν τῆς ἀμφιθαλίας καὶ ἀδεικνύστησι. Ξεν. Κρ. 1, 2, 11 «καὶ θηρῶντες μὲν οὖν ἀρ ἀριστήσαερ». 13 «ἐπειδὴν τὰ πέντε καὶ εἰκοσιν ἔτη διατελέσωσιν, εἴησαρ μὲν ἄρ οὗτοι πλεῖστοι τι γεγονότες ἢ πεντήκοντα ἔτη ἥπο γενεᾶς». Πλ. Γοργ. 502, d «δημητρίοις ἔργοις τίς ἔστιν ἡ ποιητική. Καλλ. Φιλίνεται. Σωκρ. Οὐκοῦν ἢ ἕντορεικὴ δημητρίοις ἀρ εἴη». Οὕτω συγχὼν εἰ; τὰς συμπερασματικὰς προτάσεις.

4. Διὸ οὐκ μετὰ τοῦ ἀρ εὔκτ. ἀποδιάνει ἐπιεικής τις καὶ ἡπλία ἔκρασις προσταγῆς ἢ παρακλήσεως, τοῦ ποθουμένου παρισταχμένου ὡς ἔξαρτωμένου ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ προσφωνουμένου προσώπου· ἀνηστις καὶ ἐνταῦθα ψυσικὴ εἶναι τὸ οὐ. ο. 135 «οὐκ ἀρ μὲν νῦν, τέκνον, ἀνατίτιον αἰτιώσω». Σοφ. Φ. 674 «γωροῖς ἀρ εἰσώ». Ηλ. 637 «καίνοις ἀρ ηδη, Φοῖθε». Αντ. 444 «σὺ μὲν κομίζοις ἀρ σεαυτόν, η θέλεις». Ἀρρ. σφ. 726 «πρὶν ἀρ ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, οὐκ ἀρ δικάσσαις». Πλ. Παρμ. 126, a «πάρειμι γε ἐπ' αὐτὸν τοῦτο δεσπόμενος δημῶν. Λέγοις ἀν, ἔφη, τὴν δένσων» = θὰ ηδίναστο νὰ λέγῃς (λέγε παρακλῆσ), d cas δηλ. si tibi placuerit. Πλ. πολ. 614 a, Φιλ. 227, c. Φιλ. 23, c. πολιτικ. 267, d. πολ. 608, d «ἀκούσους ἂν» ἔνθε καὶ Stallb. Φοιδρ. 229, b «προάγοις ἀρ» = procedas. B, 250 ὁ Οδυσσ. δημιλεῖ πρὸς τὸν Θερσίτ. μετά τινος εἰρωνείας «Θερσίτ.. ἵσχεο.. οὐ γάρ ἔγω σέο φρμῇ γερειότερον βροτὸν ἀλλοι ἔμμεναι.. τῷ οὐκ ἀρ βασιλῆσις ἀνὰ στόμη ἔχων ἀγροεῖδες καὶ σφιν ὀνειδέσκ τε προφέρουσ νόστον τε φυλάσσομε». θντι, μὴ ἀγρόρευε κ.τ.λ. Οὕτω ἐν Σοφ. Ηλ. 1491 λέγει δ Ὁρέστ πρὸς τὸν Αἴγισθ. «γωροῖς ἀρ εἰτω σὺν τάχει! λόγων γάρ οὐ νῦν ἔστιν ἀγών, ἀλλὰ ψυχῆς πέρι!». Μετά τοῦ οὐ ὑπὸ τὸν τύ-

1) "Ιδ. Ερμανν. de partic. ἀν σ. 166. Klotz ad Devar. σ. 147. Baumlein ἐν τῷ μηνοθ. συγγρ. σ. 296.

πον ἐρωτήσεως. Γ, 52 «οὐκ ἀρ δὴ μέλειας Ἀρητίδιον Μενέλαον;» μετ' εἰρωνείας, δὲν θὰ μπομένης; Άντι οὐ πόθενον δή. Ε, 456 «οὐκ ἀρ δὴ τόνδι ἄνδρα μάχης ἐρέσαιο μετελθών;»· ἐν ὅρει δομυτέρῳ καὶ ἐπιτεκτικωτέρῳ ως ἀραγώνησις οἶον Ω, 263 «οὐκ ἀν δή μοι σμαξένει ἐρωτίσσαιτε τάχιστα ταῦτά τε πάντα· ἐπιθεῖτε, ίνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;»

5. Η μετά τοῦ ἀρ εὐκτ. ἐν ἐρωτηματικαῖς προτάσεις. ἐκρράζει τὴν αὐτὴν σχέσιν, οἷκα καὶ ἀνευ ἐρωτήσ., διὸ καὶ δύναται νὰ μεταρρχηθῇ εἰς τὸ καθ' ἡμέρας ιδίωμας κανονικῶς κατὰ τρόπ. γερμ. ἐνίστε καὶ ἀργ. διὸ τοῦ ἥκμ. διγραφαι. ἢ θὰ δύτ. Η κυρίκ τούτου σημασίκ κατέδηλος γίγνεται, ὅταν συνερράζηται καὶ τὸ νῆσούμενον τῆς ὑποθετ. προτάσεως¹. Πλ. Ω, 367 «εἴ τις σε ἔδοιτο . . . τίς ἀρ δή τοι νόος εἴη; Τ, 90. «ἀλλὰ τί κερ ἔξεχει;» = τί θὰ ἡδυνάμην νὰ πράξω; Σοφ. Φ. 1393 «τί δῆτ' ἀρ ἡμεῖς δρῶμεις, εἰ σέ . . . πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὅν λέγω;» Ξεν. Κύρ. 1. 6, 10 «ἐρωτᾶς, ἔρη, ὃ πατή, ποῦ θὰ ἀπὸ σοῦ πόρος προσγένοιτο;» ἔνθη Born. εἰς ἔκδ. Goth. Ξεν. Ιέρ. 1, 1 «ἄρο ἀρ μοι ἐθελίσαις διηγήσασθαι, ἡ εἰκὸς εἰδέναι σε βέλτιον ἐμοῦ;» ἀπομν. 2. 3, 19. Πλ. Φιλ. 68, b «εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔγει, . . . οὐ πολλὴ ἀρ ἀλογίκις εἴη, εἰ φύσειτο τὸν θάνατον δ τοιοῦτος;» Δημ. 4, 10 «λέγετε τι κανόν; γένετο γάρ ἀρ τι κανόταρο; ἡ Μακεδὼν ἔντηρ Ἀθηναίους κατεπολεμῶν;» ίδ. ἀριθ. 6. Οὕτω πως ἐν πλαγίαις ἐρωτ. προτάσει. Λ, 792 «τίς δ' οἶδ'; εἰ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίασε παρειπῶν;» μ. 113. ξ, 120. Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 5 «οὐκ οἶδ', εἴ τις οὕτως ἀρ ἀλιγής ἐργάζοιτο, θῶτε μὴ λικυδένειν τὰ Σωκράτει ἀρκοῦντα» μ. σ. Kühner. ίδ. 4. 2, 30. Κύρ. 1. 6, 41 «εἰ τοιοῦτα ἐθελήσους καὶ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις μηγανάζεικι, οὐκ οἶδ' ἔγωγε, εἰ τινας λίποις ἀρ τῶν πολεμίων» ἀνάθ. 1. 7, 2 «συνεβούλευετο, πῶς ἀρ τὴν μάχην ποιεῖτο». 4. 8, 7 «ἡρώτων ἐκεῖνοι, εἰ δοῖετε ἀρ τούτων τὰ πιστὰ» δηλ. εἰ αἰτήσειν. ίδ. 3. 2, 27. Δημ. 50, 53.

6. Καὶ ή εὐὴ δύναται νὰ παρασταθῇ ὑπὸ τὸν τύπον ἐρωτήσεως διὸ τῆς μετά τοῦ ἀρ εὐκτ. ἐκρράζουμένης, διότι δεν ἐλαρράζεται ἀπλῶς ή εὐχή, ἀλλὰ ἐρωτᾶται πῶς αὕτη θὰ ἡδύνατο νὰ ἐκπληρωθῇ. Ο τρόπος οὗτος τῆς ἐκρράζεως ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ορέηρ. Ο, 195 «Νεστορίδη, πῶς κέρ μοι ὑποσχύμενος τελέσειας μῆδον ἐμόν;» Κ, 303 «τίς κέν μοι τελέσειεν». (Ἄπαξ καὶ ὡς κερ Z, 281 «ὦς κέ οἱ αὖθις γυνὴ χάροι;») άιτι τοῦ κώλου τῶν ἐκδόσεων πρέπει νὰ τεθῇ τὸ ἐρωτημ. συμεῖν· ἀντὶ δὲ τοῦ ὡς, οἱ ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τὸ πῶς, ὅπερ ἐνταῦθικ εἶνε ἐναντίον τοῦ μέτρου) συγχρόνως περὶ ἀπττων. Εὔγενιστάτων περὶ αὕτης εἶνε τὸ ἐρωτημ. πῶς, σπάνιον ὄμως τὸ τις. Σοφ. Αλ. 389 «ὦ Ζεῦ... πῶς θν τὸν αἰμαλώτατον... δλέσσας τέλος νάροιμι κατέράς;» Φιλ. 531 «πῶς ἀρ ὄμων ἐμρχνής . . . γενοληπτ». 794 «πῶς ἀρ

ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἵστον χρόνον τρέφουτε τήνδες τὴν νόσον;» 1214. Οἰδ. τ. 765 μ. σ. Schneidewin. Οἰδ. κ. 1457. Εὐρ. Μ. 97 «λῶ μοὶ μοι, πῶς ἀρ ὄλοιμαι;» "Αλκ. 864 «πῶς ἀρ ὄλοιμη;» Πλ. πολ. 430, d «πῶς οὖν ἀρ τὴν διπλασιούνην εὑροιμεῖ;» Εὔθυδ. 275, c «τὰ μετὰ ταῦτα πῶς ἀρ ακλῶς σοι διηγησαίμην; μ. σημ. Stallb. id. Plaut Trin.. 923 «qui (=πῶς) istum di per-
dant! Αἰσχλ. Αγ. 1423 «φεῦ τίς ἀρ ἐν τάχει μόλοι; Σοφ. Οἰδ. κ. 1100 «τίς ἀρ θεῶν σοι τόνδε ἔριστον ἀνδρ' ἰδεῖν δοίην;

Σημ. 1. Ἐπειδὴ ἡ μετὰ τοῦ ἀν εὐκτ. πολλάκις δηλοῖ μέλλον τι, ἐναλλάσσεις ἐνιστεῖ τῷ μέλλῃ. τῇ ὥρᾳ στιχῇς, ἐκείνης μὲν δηλούσῃς τὸ μέλλον ὡς ἐν τῶν περιστάσσων πιθανόν, τούτου δὲ ὡς ὄντος γιγνομένου. Β, 159 «Ἀργεῖοι φεύξονται... καί δέ κεν εὐχωλιήν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργεῖην Ἐλένην». 1, 416. Ηρδ. 4, 97. Ἐθομαί τοι καὶ οὐκ ἀν λειψθείνην. Θουκ. 2, 61 «ταῦτα δὲ μὲν ἀπορίγματα μέμψατο» ἄν, ὃ δὲ δρᾶν τι βουλόμενος ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ κέκτηται, φθονήσει 3, 13 «οὗτε γὰρ ἀποστῆσεται ἄλλος, τά τε ἡμέτερα προσγενήσεται πάθοιμέν τ' ἂν δεινότερα τοι πρὶν δουλεύοντες. Δημ. 19, 40 «οὐ τούντον μόνον ἐκ τούτων ἀν γνοίτε, ὅτι δεινὸν οὐδὲ διοικούν πέπονθε, ἀλλὰ καὶ τὸ πολύγμα ἀντὸν εἰ σκέψεσθε», μ. σ. Bremi.

Σημ. 2. Ἐπειδὴ ὁ παρατάτ. (ὕπερσυντ.) ἡ ἀδρίστ. τῇ μετὰ τοῦ ἀν εὐκτ. αὐτοὶ καθ' ἐμυοὺς δύνανται νὰ δηλώσοι τι μέλλον, διὰ τοῦτο οἱ Ἐλλήνες δὲν φαίνονται μεταχειρίζόμενοι τὸν μέλλοντα τῇ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἀν· Εἴτε ἀληθὲς, διὰ μέπαντοῦς χωρίς, ἐν οἷς τὰ χειρόγρ. ἔχουσι τὴν σύνταξ. ταύτην, σπανίς ὅμως ἄνευ διαφορᾶς· γραφῆς, ἢ ἐν οἷς δὲ μέλλ. τῇ εὐκτ. εὐκόλως· ἡδύνατο νὰ προβληθῇ ἐκ τοῦ ἀδρίστ. τύπου τῇς εὐκτ. ἐνεκκα παροράματος· ἡ ἀγνοίας· τῶν ἀντιγραφών(1). Οὕτω π. χ. εἰς ρ, 547 «οὐδὲ κέ τις θάνατον., ἀλλούτοις μετὰ τῇς ποικιλ. γραφῆς ἀλλάξαι, ἀλλύξει τινὲς δὲ παραλείπουσι καὶ τὸν στίχον ὀλόκληρον, ὡς μετεννεγμένον ἐκ τοῦ τ, 558, ἔνθα ὅμως ἀναγιγνώσκεται ἀλλούτε· Υδ. Bekker. ἐν Ἀρρ. αρ. 1097 ἀναγιγνώσκεται ἡδη ὅρθως «διστὶς ἔρετης ἔσοιτο» διτὶ τοῦ «οὐδὲ ἀν κατὰ τὸν κώδ Rav. καὶ Ven., ὅστις ἔχει, ὅστις ἄν. Λυκοῦρ. 14 «οὐτι ἀν βουλεύσοισθε 4 κώδ. ἔχουσιν βουλεύσαθε, ὅπερ ἡδη προτιμάται. 15 «διέξαιτο» ἄντα δινθ' οὐδὲ «Ἐρμαν ὅρθως; πάνυ διορθοὶ εἰς διέξαιτο» ἄν. 76 «δικαιώς ἀν αἰτόν. τιμωρήσοισθε» ὁ κώδ. Α. ἔχει τιμωρήσασθε, ἐκδ. ἀρχαῖς ὅμως τιμωρήση σθε, δὲ Bekker. ὅρθως· γράφ. τιμωρήσασθε. Θουκ. 5, 94 «οὖν ἀν διέξαιτο» μὲ τὸν ποικιλ. γράφην διέξαιτε, δὲ Bekker ὅρθως· διορθοὶ εἰς διέξαιτε. Ξεν. Κυρ. 7, 3, 10 «τι ἀν ποιήσας γαρίσσοιτο» οὕτω οἱ κώδ., δὲ Ald ὅμως ὅρθως ἔχει γαρίσσοιτο. Πλ. νόμ. 719, e «αἰτόνδε ἀν ἐπιτένεσοι», ἀνθ' οὐ δὲ Bekker ὅρθως· γράψει ἐπιτένεσαι. Οὕτω καὶ ἐν ἐπιστ. Η-σορχ. 2, 22 διτὶ «δικαιώς δὲ ἀν μοι πιστεύσοις»· γραπτέον πιστεύσαις. Τὸ πράγμα ὅμως ἔχει ἄλλως ἐν τοῖς ἔξιτημένοις λόγοις, ὅπου δὲ μέλλ. τῇς εὐκτ. μετὰ τοῦ ἀν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν μετὰ τοῦ ἀν μέλλ. τῇς ὀρίστ. οἵον Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 6 «περὶ δὲ τῶν ἀδηλῶν, ὅπως ἀν ἀποθήσοιτο, μεν-

1) "Id. "Ἐρμ. de part. ἀν σ. 166. Klotz ad Devar. σ. 117. Bäumlein εν τῷ ἡγθ. συγγρ. σ. 296.

τευσομένους ἐπεμπεν. εἰ ποιητία = quonodo, si ea peractarus esses, eventura essent μ. σ. Kuhner γέλλ. έλλ. 4. 2, 10. Λυτ. 1, 22 «εἰδώς, ὅτι οὐδὲν ἂν καταλήψοιτο· ἵν δρθῷ λόγῳ «οὐδὲν ἂν καταλήψεται». Ισαϊ. 1, 32 «προσηπείλησεν, ὅτι δηλώσει ποτ’ ἂν τούτῳ, ώ; διάκειται πρὸς αὐτὸν» (οἱ κωδ. Α. Β. δηλώσει).

§. 397. c. Προστακτική.

1. Η γρῆσις τῆς Ἑλλ. προστακτικῆς (§. 390, 2. 3) ἐν τῷ β'. προσώπ. συμφωνεῖ πρὸς τὴν γρῆσιν καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσαις. Προστακτικὴ εἶνε ἡ ἔγκλισις τῆς ἀμέσου δηλάσεως τῆς θελήσεως τοῦ λαλῶντος, ἥτις ἀπευθύνεται ὡς προσταχή πρὸς πρόσωπον παρὸν ἢ ὡς παρὸν νοούμενον. «Τὸ προσταχή δὲν πρέπει νὰ νοῆται πάντοτε ἀπότομός τις προσταχή, διότι συχνότατα ἐκρρίζονται διὰ προστακτικῆς καὶ παράκλησις, παγαίνεσις, συμβούλη, γρῶμαι, προτροπή. Ήσον γοῦνται δὲ τῶν προτρεπτικῶν προστακτικῶν συγχρότατα σὶ προστακτικὴ ἄρε, γέρε, ἦθε (ώς τὸ πολὺ μετὰ τοῦ δή), κίτινες ἐπὶ ἵσης ἐκρρίζουσι προτροπήν. Σεν. Κύρ. 5. 3, 4 «ἄξε δή.. δότε». Πλ. Κρητ. 385. b «φέρε δή μοι τόδε εἰπέ». Φιλίδρ. 262, d «ἴδιο δή μοι ἀνάγνωθι». Γοργ. 489, ε «ἄλλο ίδιο εἰπέ». ίδ. §. 394, 4. «Η ελληνικὴ ὅμως γλῶσσα, ὡς καὶ ἡ λατιν. ἔχει καὶ τύπον τινὰ τοῦ γ'. προσώπ.» οἷον γραψάτω, γραγέτω, scribito = δις γράψῃ, γράψῃ. Τὸ γ'. δὲ τοῦτο πρόσωπ. δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἐν ἐρωτήσεσι. Πλ. νόμ. 800, ή «κεισθῶ δὲ νῦν ἡμῖν ταῦτα τῷ λόγῳ = διξις (νῦν) τεθῶσι καὶ ταῦτα; πρέπει δὲ νὰ τεθῶσι ταῦτα; 801, d «εἰ οὖν; δ πολλάκις ἐρωτῶ, κεισθῶ νόμος ἡμῖν;» 820, ε «οὐκοῦν κεισθῶ ταῦτα; ίδ. Θεατ. 170, d. πολιτ. 295, ε «τῷ δὲ.. νομοθετήσαντι.. μὴ ἔξεστω δή.. προστάττειν;» Καὶ ἐν ἔξηρτημέναις ἐπὶ ἵσης ἐρωτήσις. Πλ. νόμ. 800, ε «ἐπενεργωτῶ.., εἰ.. κεισθῶ» μ. σ. Stallb. ίδ. σημ. 5. Η πάντες δὲ οἱ ἐρεστ., ἀόριστ. καὶ παρακείμ. τῆς προστακτικ. ἀναφέρονται εἰς τὸ παρὸν ἢ μέλλον, δικρέρουσι δὲ μόνον κατὰ τὴν ποιότητα τῆς πράξεως οἶσον, γράψοι καὶ γράψε = scribe, μέμρησο = ἔχεις ἐν τῷ μνήμῃ, ειρήσθω = ἔστω καὶ μενέτω εἰρημένον, ίδ. §. 389, 7, c. «Ἀρνητις ἐν τῷ προστ. εἶνε τὸ μὴ ίδ. ἀριθ. 3.

2. Η προστακτική, ίδιος δ' ἐν τῷ γ'. προσώπ., τίθεται συγχρότητας ἀποδοχῆς ἢ ἀγοραγίας(-α) ή'. πρόσ. Δ, 29 «ἔρδ' ἀπὸρος οὐ τοι πάντες ἐπικινέομεν θεοῖς ἄλλοι;» = τὸ ἐπ' ἐμοὶ πρᾶπτον per me facias licet. Σοφ. Ἀντ. 77 «σοὶ δ' εἰ δοκεῖ, τὰ τῶν θεῶν ἔντιμον ἀτιμάταστον» 1037 «κερδαῖον, ἐμπολάτε τὸ προς Σάρδεων ἡλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν· τάχφ δ' ἐλεῖτον οὐχὶ κρυψετε». 1168 «εὖ πλεύτε τε γάρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγις καὶ τῇ πάρεννον σχῆμαν ἔχων· ἐν δ' ἀπῆ τούτων τὸ γχίρειν, τάχλλ ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἀν πριάμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδο-

νήν». Ήρ. μακιν. 238 «σὺ μὲν λέγεις ἡμᾶς οἵς πεπύργωσαι λόγοις, ἐγὼ δὲ δράστω σ' ἀντὶ τῶν λόγων ακαδῶς». Ἰρ. αὐλ. 844 «σὺ πάλιν αὖ λόγους ἔμους θαύμαζες· ἐμοὶ γάρ θεύματες ἔστι τὰ παρόκτηνα. - β) γ'. πρόσωπ. Θ. 429 «οὐκέτε ἔγωγε νῦν ἐδ.. πτολεμαῖς εἰνι· τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω». Σοφ. Αἴ. 961 «οἱ δ' οὖν (=ἔστω, οὐδεὶς οὐδένος) γελάωτων καπιχαιρότων κακοῖς; τοις; τοῦδε ἵτως τοι... θάνατον τὸν οἰνοφέζειν ἐν χρείᾳ δορφές». Ιδ. 971. Θουκ. 2, 48 «λεγέτω περὶ αὐτοῦ, ὃς ἔκκεστος γιγγνάσκει». Ιδ. Ξεν. ἀνάθ. 5. 7. 10. Πλ. συμπ. 201, ε «οὔτως ἔξετω ὡς σὺ λέγεις». Φιλίδ. 246, α «ἔστικτω». Φιλ. 14, α «πολλάκις ἥδοναι γιγνέσθιν» μ. σ. Stallb. Συγχρόνως ιδίᾳ είνε τὸ ἔστω = esto, sit sane καὶ περὶ αὐτῷ τῷ Ὄμηρ. Η, 34 «ἄδης ἔστω». Η προστακτική, ὡς ἐν τῇ γερμ. καὶ λατιν., τίθεται πολλάκις ἐμφαντικότερον πως ἀντὶ τοῦ ἡγούμενου μέλους ὑποθετικῆς προτάσης. ήτοι τῆς ὑποθέσης., τὸ δεύτερον τόπε αὐτῆς μέλος δηλ. ή ἀπόδοσις συνάπτεται διὰ τοῦ καλί. Πλ. Θεοπίτ. 154, ε «σωματιρὸν λαβεῖ παράδειγμα καὶ πάντας εἶσαι, οὐ βούλομαι». Δημ. 18 «δειξάτω, κακὴ στέρξω καὶ σιωπήσουμεν». Ιδ. Ἀρρ. νερ. 1490. Cic. Tusc.. 4. 24, 53 «tracta definitiones fortitudinis ; intellige eam stomacho non egere»¹⁾.

Σημ. 1. Σπανίως κείται: ή ὑποτακτική ἐν καταρχανταῖς προτάσεις ἀντὶ τῆς προστακτ., ή κατὰ τὰ ἐν §. 395, 7 ἀντὶ τῆς εἰκότικ. Σοφ. Φιλ. 300 «φέρε, οἱ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθησες ἀντὶ μάθεις, κατὰ τὴν ἔννοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἄλλως συνθέμονος φέρε» εἴπω Ιδ. Schneidewin. Πλ. νόμ. 761, ε «τά τε πηγαῖς οὐδετέρα. ἄκροντα ποιῶσιν οὐδεῖσις; τε.. κασμῆσις» μ. σημ. Stallb. Συγχρόνη δημος; ή ὑποτακτ. μετὰ τοῦ μὴ Ιδ. σημ. 4. Η προσταγή εἰνόλως δύναται: νὰ λίθη τὸν τύπον εἰνιγῆς διὸ δὲ λόγος; μεταπίπτει ἴνιοτε ἀπὸ τῆς προστακτ. εἰς τὴν εἰκότικ. 6, 230, μὴ τις ἔτι πρόσφρων ἀγανὸς; καὶ ἡπιο; έστιως., ἀλλ' αἰσιοδηπὸς; ηγένη καὶ αἰσιολα βέβοιο.

3. «Ἐν τῷ ἀριθμητικῷ ἡ ἀπαγαγεντικῷ λόγῳ μετὰ τοῦ μὴ (=ne), καὶ τῶν συνθέτων αὐτοῦ, οἱ Ἔλληνοι. μεταχειρίζονται ἐπὶ τοῦ β'. προσώπ. ακονοικῶς τὸν ἐνεστ. μόνον τῆς προστακτικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἀριθμητον αὐτῆς, ἀντὶ αὐτοῦ δημως τιθένται τὸν ἀριθμ. τῆς ὑποτακτικ.»²⁾ - α) β'. πρόσ. οἷον μὴ γράψεις μὴ γράψῃς (= ne scripsisti), οὐχὶ δημως; καὶ μὴ γράψῃς η μὴ γράψῃς ἐν τῷ γ'. δημως προσώπ. λέγεται μὴ γραφέτω, καὶ μὴ γραφάτω. Α, 363 «εξεκύδω, μὴ κενθῆ νόῳ». π., 168. ο, 263 «εἰπέ μοι εἰρημένῳ νημαρτέει, μηδὲ ἐπικεύσῃσθαι». Δ, 234 «Ἄργετοι μηδέπω τι με-

1) Ιδ. Dissen εἰς Πινδ. Νέμ. 4, 37 σ. 400. C. F. Hermann in indic. seholari. Gotting April. 1850 de protasi paratact. Kühner ad Cic. Trusc. 2. 12, 28.—2) Hermann ad Vig. §. 268 σελ. 809. Matthiae II § 511, 3. Bremi Excurs. XII ad Lysiae Oratt σελ. 452. Interpr. ad Greg Corinth σ. 15. Frange Comment. de part. neg. I. d.

θίετε θούριδος ἀλκητῆς». Αἰσχυλ. εὐμ.. 687 «ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βρερὺν κότον σκῆψησθε, μὴ θυμοῦνθε, μηδὲ ἀκορπίκην τενέχητε». Σοφ. Οἰδ. κολ. 731 «Ἄν μάτ' ὄκρειτε μάτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν». Θουκ. 7, 77 «γὰρ καταπεληφθε ἥγκν». Ξεν. Κύρ. 8. 6, 12 «μήτε αὐτοῖς ποτε ἄνευ πότου σῖτον παραθῆσθε, μήτε ἵπποις ἄγυμάνστοις χόρτον ἐμβάλλετε». Πλ. ἀπολ. 21, α «μὴ θορυβεῖτε»· πλὴν 20, ε «μὴ θρυβήσητε» ίδ. §. 389, 7, c). Δημ. 18, 10 «μηδὲ φωνὴν ἀράσχησθε, ἀλλ᾽ ἀναστάντες πατεύησθε». 20, 123 «μὴ τοίνυν δίχι μὲν τοῦ τῶνδε κατηγορεῖν ὡς φρύλων ἐκείνους ἀφαιρεῖ, διὶ ἢ δ᾽ αὖ καταλείπειν ἐκείνους, φήσεις, τούσδε, διά μόνον λαβόντες ἔχουσι, τοῦτο ἀγέλγη». 21 211 «μὴ κατὰ τοὺς νόμους δικάσῃτε, διὸ ἄνδρες δικασταῖ: μὴ βοηθήσητε τῷ πεπονθότι δεινά· μὴ εὐορκεῖτε· ἡμῖν δότε τὴν χάριν ταύτην»-b) γ'. πρόσωπ. Πλ. νόμ. 882, b «ὁ κεκτημένος.. δεδεμένον αὐτὸν μὴ λέσῃ». Δημ. 18, 199 «καὶ μου μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάσῃ, ἀλλὰ μετ' εὐνόις θ λέγω θεωρησάτω», π., 301 «μὴ τις ἔπειτ' Οδυσσῆος ἀκουστῶν ἔνδον ἔντος». Αἰσχυλ. ἐππ. 1027 «μὴ δοκησάτω τινί». Ηρ. 332 «μηδέποι μελησάτω». Σοφ. Αἴ. 1181 «μηδέ σε κινησάτω τις». 1334 «τὸν ἄνδρα τόνδε.. μὴ τλῆς ἀθαπτον.. θελεῖν, μηδὲ ή βίξεις μηδημῶς τικησάτω». Οἰδ. κ. 1149 «ἔμου δὲ μὴ ποτὲ ἀξιωθῆτω τόδε». Ξεν. Κύρ. 7. 5, 73 «καὶ μηδεὶς γε ὑπῶν ἔχων ταῦτα τομισάτω ἀλλάτρια ἔχειν». 8. 7, 26 «μηδεὶς ἀδέτω». Πλ. ἀπολ. 17, c «μηδεὶς προσδοκησάτω» Αἰσχυλ. 3, 60 «μήτ' ἀπογράτω μηδὲν μήτε καταγράτω». Σοφ. Οἰδ. τ. 231 «εἰ δὲ αὖ τις ἀλλον οἴδεν.. τὸν κυνόγειρα, μὴ πιωτάτω», Οἰδ. κολ. 1208. Θουκ. 1, 86 «καὶ ὡς ἡμᾶς πρέπει βουλεύεσθαι ἀδικουμένους, μηδεὶς διδασκέτω». 3, 39 «κολακούθωσκν δὲ καὶ νῦν ἀξίως τῆς ἀδικίας, καὶ μὴ τοῖς μὲν διάγοις ἡ αἰτία προστεθῇ, τοῖν δὲ δῆμον ἀπολέσητε».

Σημ. 2. Αλτία τοῦ σπανίου τούτου φαινομένου ἦντος εἶνε ἡ ἐξῆς: ὁ ἐνεστώς τῇ προστακτ. τίθεται ὅταν ὁ κελεύων ἀποδέπη εἰς τὸ προτίθον, τὴν ἐκτέλεσιν τῇ; πρέπεις; διὸ καὶ ὅταν τὸ κελευσθὲν πρέπει νὰ διαφένῃ ὡς ἐπὶ τῶν περὶ τοῦ πῶς φίρεσθαι παρατίθεσαι. ίδ. §. 389, 7, c), ἵνῳ ὁ ἀύρ. τῇ; προστακτ. περὶ τοῦ πῶς φίρεσθαι παρατίθεσαι: διότι καὶ αὐτὴν τὴν τάσην περὶ τοῦ πῶς φίρεσθαι παρατίθεσαι, διότι καὶ ἐν τῇ ἀπαγορεύεσσι δὲν λαμβάνεται: πρὸ δρυμάτων ἀπλῶς αὐτὴν ἡ ἀπαγορευομένη πράξις, ἀλλὰ καὶ μάλιστα εἰς μεγάλεστον βαθύν. ἡ ἐκτίλεσις; ἡ ἡ διάρκεια αὐτῆς; διὸ τίθεται τὸ μὴ μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῇ; προστακτικής. "Οταν ὅμως ἡ ἀπαγόρευσις μετριώτερόν πως ἀπευθύνεται τίνι διὰ τῇ; ὑποτακτικής, οἰωνεῖ ὡς παράκλησις, τότε λαμβάνεται: διὸ ὅμει ἀπλῶς αὐτὴν ἡ πράξις, τοῦ ἀπαγορεύοντος καταλείποντος τῇ βουλῇσσεις τοῦ καλωσομένου ἀν θέλην νὰ πράξῃ τὴν ἀπαγόρευσιν ἡ οὕ. Αἱ οἰλανική γλώσσαι συμεωνοῦσι κατὰ τοῦτο πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἐντελῶς". ίδ. Kvicala in d. Ztschr. f. d. Oesterr. Gymn. 1863. σ. 317 f. "Ἐν τῇ βοημικῇ π. γ. ὑπάρχει πάντοτε καθαρὰ διαζορὰ μεταξὺ πράξεων ἐπαναλαμβανομένων ἡ τοιούτων, αἵτινες θιωροῦνται: ἐν τῷ ἔαυτῶν προϊόντι,

καὶ τοιούτων, ἵνα μετίκα μάνον γίγνεται περὶ αὐτῆς; τῆς πράξεως χωρὶς νὰ ληφθῇ δὲ πόλυς οἰδεῖσθαι τὸ προΐόν, ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς; οἶον δέ τοιούτου βίβλοις, οὐδὲ = βαζεῖ, τρίνει = φέρει, ταυτίνει = φέρει, νειτράδι μνε = μὴ μ' ἔρεθος Α, 32 = μὴ μὲν ἔρεθος, διατράδι μνε = μὴ μ' ἔρεθος; = μὴ μὲν ἔρεθος; Θε. Α, 210 «ἄλλος οὐδεὶς μηδὲ ξέφος ἔλευσεν γειτονία (= nedobyste) νεις μετε, ὁ γαλλεὺς κατεγίνετο εἰς τὴν ξυμφοίλευσιν, διετέλεσεν ἡ Αθηνᾶ (193 κ. ξέφος).»

Σημ. 3. Δύναται οὖθις τὸ μὴ νὰ συνταχθῇ καὶ μετὰ β'. προσώπ. ἀρρεῖτο. τῇ προστάκτῃ, οὖταν ὁ ἐπιχρόεσμόν λαμβάνειν πρὸ διατάξιον αὐτὴν τὴν πράξιν, καὶ θέλῃ νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἐπιχρόεσμόν λαγυροτέραν ήδητι ἐκφέρεται διὰ τοῦ δορ. τῇ προστάκτῃ, ἡ περιποίησις δρῶν; αὐτὴ συμβάνει σπανιότερα. Δ, 410 «τῷ μηδὲ πατέρις; ποθ' ὅροις ἔνθεο θυμῷ», Σ, 134 «ἄλλος σὺ μὲν μήπω κατατάσσεσθαι μάθοις Ἀρροζού.» ο., 218 «οὐ δὲ μὴ γάλον ἔνθεο θυμῷ». Ἀρρ. Θερ. 870 «μὴ ψεῦσθαι, ὁ Ζεύς, τῇ προστάκτῃ ἐλπίδιον» ἐν παραδουμένῳ τοῦ γάλαρι τοῦ Σωροκλέους εἰς Πελίαν ωρὴ ψεῦσθαι, ὁ Ζεύς μὴ μ' ἔλευσθαινευ δοξοῦ; τὸ Fritzsche σ. 336 ὁ κωμικὸς Θουρενίδης παρὰ Φωτὸν καὶ Σουφίδην νόμιμος Σεν. Κύρ. 7. 1, 17 «μὴ πρότερον ἔμεταλε» κατά τοὺς καλλίστους καθ. Υδ. Bornem. ἐν τῇ Ἑρ. λεύψ. Λισσ. 1, 161 «μῆ.. νομίσαο» δράσιν. 193 «μὴ οὖν εἰς θύρους, ἀλλ' εἰς ἓντα ἀποσήκωτε».

Σημ. 4. 'Οἶνεστ. τῇ διποτάκτῃ διπαντή στορχαδικώτερα μάνον καὶ ἐπιστρατῇ τὸ πλειστον κριτικῶς. Εὔρ. Πρ. αὐλ. 1143 «μὴ κάμνης λέγων (δι Pors ad. Eur. Hec. 1166 προτίνει τὴν γρασήν κάμνη). Ἀρρ. ὅρν. 1533 «μὴ σπένδησθε» (δι Πόρρ. ἐν τῷ γαρ. γράφ. σπένδεσθε). (Διὸν ἀνήκει διμῶς ἴντασθα τὸ γαρίον τοῦ Πλ. Γοργ. 500, ε, ἔνθε μετὰ Stallb. ἀντὶ «ἢ σύμφαθι; ή μὴ σύμφαθι» στικτέον η σύμφαθοι ή μὴ σύμφαθη;» οὔτε καὶ τὸ ἐν Εὔρ. Μηδ. 215 «ἴξηλον δόμαν, μὴ μοι τι μέμφασθε» = ίξηλον τῇσι οἰκίαις (ἔμφροντες), μήπως θά μὲν μεμφήθητε κατά τι, τὸ δ. 589, 2). Συγχόντερον δρῶν; τὸ γ. τοῦ ἔνεστ. τ. διποτ. προσ. Πλ. νότι. 861, ε «μὴ τοίνου τις.. οἴηται». Θουκ. 3, 13 «νομίσῃ τε μηδεῖσθαι. 4, 85 «μηδεῖσθαι μέμφαθη». 6, 84 «ὦ πολλὴ δὲ μηδεῖσθαι» 89 «μῆδησθαι» οὕτως; ἡ γῆστρας τοι. Ισοχρ. 4, 129 «καὶ μηδεῖσθαι μετάδησθαι». 18, 1 «καὶ μηδεῖσθαι μετάδησθαι». Δημ. 5, 15, 9, 16.

Σημ. 5. Ιδιωτισμὸς τῆς ἑλ. γλώσσης εἶναι νὰ μεταχειρίζηται τὴν προστάκτικήν καὶ ἐν διευτερευούσας προτάξι. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἔξηγεται ἐν τοῦ διτὸι οἴτης τοῦ Ἐλληνος πολλάκις συνέδεσθαι λογικήν τινα κυρίᾳν πρότασιν, ὅπο τὸν τύπον γραμματικῆς διευτερευούσης προτάξι, μετὰ γραμματικῆς κυρίας προτάσιον(1). Ἐντιῦθα συμβάνειν ἡ τόσον εὔκολος παρ' Ἐλληνος μετάδησις; τοῦ πλαχύου (ἴξητερμένου) λόγου εἰς τὸν τύπον τοῦ δρόσου ἢ σύμμετίς τις ἀμφοτερῶν-α) ἐπὶ τοῦ διτὸι οἴτης, διπερ πολλάκις κατέται ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ γραμματικῇ πρὸ τοῦ δρόσου λόγου καλῶν. Πλ. Κρίτ. 50, ε «τοις ἀνεπονεῖν, διτ., δι. Σάκροτες, μὴ θαύμαζες τὰ λεγόμενα». Θουκ. 4, 92 «γαρὴν ἡμέας; δεῖξι; διτ., διν μὲν ἔστινται, πρὸς τοὺς μὴ θαύμαντεν; Επιδόντες κτάσθωσαν (προστάκτην ἰδοτοῖς, imperat. concessivus), οἵ δὲ γενναῖτοι τὴν αὐτῶν δεῖ θεωρεοῦν μάλισθ, ἀνανταγώνιστοι ἀπ' αὐτῶν οἱ διπάται = δεῖξι τοῦτο· κτάσθωσαν.. ἀπάται-β) ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν διποτονυμικ., τὸ δ. 561, 2, δ. Σοφ. Οἰδ. κ. 473 «κρατήσεις εἰσιν, ἀνδρός εὑρεῖσος τέλην (opus), ὃν κρατήτερον φύεται = καὶ τοῖτων κτλ. 731 «οὗρων.. δημι.;.. εἰληφθέτας φένον νεώρη τῆς ἡμῆς; ἐπει

1) "In Schmalfeld Synt. des Gr. v. σελ. 145. 277. 318.

όδου, διν μήτ' ὀχνεῖτε μήτ' ἀφῆτε· κακὸν = ἀλλὰ μήτ' ἐμὲ ὄκνετε μήτ' εἰς; ἐμὲ ἀφῆτε· ἔπ. χαρ. Πλ. 1309 «μήτηρ δ' ἐν οἴκοις, ἣν οὐ μὴ δείσιγγος». Σοφ. Οἰδ. τ. 723. Εἰρ. "Ανδρ. 177. Ἡρό. 1, 89 «κάτιον τῶν δορυφόρων ἐπὶ πάσοις τῆσι πύλησι φυλίσκους, οἱ λεγόντων, ὡς σφες (δηλ. χρήματα) διναγκάκιας ἔχεις διεκπευθῆναι τῷ Διὶ = καὶ οὕτοι λεγόντων. Πλ. Θεοί. 167, δ «οὔξεται γάρ ἐν τούτοις; ὁ λόγος οὗτος, ὃς οὐ εἰ μὲν ἔχεις ἔξι ἀρχῆς ἀμφισβητεῖν, ἀμφισβήτειν = καὶ τοιτῷ, εἰ κτλ. νόμ. 935, ε «ὦ δ' ἐκέστω (δηλ. γελοίον λέγειν) καὶ μὴ τοῦτο νομοθετησώμεθα» - ε) ἐπὶ τοῦ ἐπει = ἐπειδὴ Σοφ. Οἰδ. τ. 390 «(Τιρεσίας) ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δίδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔχον τυφλός; ἵπει φέρετε πάπι, ποῦν οὐ μάντις εἰς σφῆς» = εἰπὲ γάρ το. 660. Πλ. 139.-d ἐπὶ τοῦ ὧς = πῶς; Δημ. 20, 14 «οὐδὲν γάρ, εἰ πάνυ χρηστὸς ἐσθ', ὡς ἐμοῦ γ' ἔνεκα ἔστω, βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ θῆρος» - ε) ἐπὶ τοῦ ὧς στε. Σοφ. Πλ. 1172 «Θυντοῦ πέψυκα; πατρός; .. ὡς στε μὴ λίαν στένεις = τοιγαροῦν μ. λ. στ. Εἰν. συμπ. 4, 16 «ῶστε μητέρις ἀπόρει». Πλ. Κριτ. 45, δ «ἔτοιμος δὲ καὶ Κίδης; .. ὡστε.. μήτε ταῦτα φυσούμενος ἀποκάμης σαυτὸν σωσαι, μήτε.. δυσχερές σοι γενέσθω» ιδ. Ιππ. μετ. 373, δ. — f) ἐπὶ τοῦ ἱρωτηματικοῦ εἰς ἂν το. δριπ. 1.

Σημ. 6. Ἐκ τῆς συμμίξεως λοιπὸν ταύτης τοῦ ἑηρητημένου λεκτικοῦ τρόπου μετὰ τοῦ ὄρθου ἔξηγεται: καὶ ἡ παρὰ τοῖς ἀττικ. δραματικοῖς; ἐν τῷ διαλόγῳ εὔχρηστος φράσις, προστηλήθεις αναμφισβήτητων; ἐκ τῆς γλώσσης τοῦ κοινοῦ βίου, «οἶσθ' ὁ δράστης; δράστης. δέ, οἶσθ' ὁ μὴ δράσης; η οἶσθ' ὁς δράσον; 'Ο λαλῶν ἔχει ἐν νῷ, ἵνα εἴπῃ, οἶσθ' ὁ θεὸς χρήσις ἐδρᾶν; η δ' (ὧς) δράσεις; ἐν δράσωντι δράσων; νῷ μεταβάνεις αἴφνις ὁ λαλῶν ἀπὸ τοῦ πλαγίου εἰς τὸν δρόβιον καὶ λέγει = εἰδένεται, τί (πῶς); πράττεις; ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐφράσεως; διαφέρει: τοῦ πρότερον ἠγθύνητος μόνον κατὰ τὸ ἀναφορικόν, καθ' ὅτι τὸ ἀναφορικόν ἴντανθα συνέδεται μετ' ἑρωτήσεως. Κατὰ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ Bentley's εἰς Μένανδρ. σ. 197 ἡ σύνταξις αὕτη ἔξηγεται: διά τινος μεταβάσεως δράσον, οἶσθ' δ; ποίησον, οἶσθ' ως; ως; παρὰ Plaut. Rudent. 3, 5, 18 tange, sed scin' quomodo? 1), ὁ Thiersch (Gr. Gr. §. 295) παραδίλλει τοῦτο πρόδης τὸ γερμαν. höre, weißt du was? Διὰ τῆς μεταβάσεως δράσων ταῦτης δὲν ἔχεται: οὐδὲν τονταντίον μάλιστα πολὺ ἀρμοδίων παραδίλλεται διὸ τοῦ J. Grimm in Kuhn's Ztschr. 1851 σ. 144 ἡ ἐν τῇ ἄνω ἀρχαίῃ γερμ. καὶ ίδιος: τῇ μέσῃ ἄνω γερμ., χρήσις τῇ προσταχτ. μετὰ τῆς διαφορᾶς, δι: ἡ γερμαν. αὕτη ἔκφρασις ἐκφίεται ἄνευ ἑρωτήσεως: οἷον ich sage dir, wi du tuo: ich sage dir was du tuo κτλ., ως; πάνυ καλῶς; καὶ ὁ Schneidewin παραδίλλει: τὸ εἰς Σοφ. Οἰδ. τ. 543 «οἶσθ', ως; ποίησον; πρόδης τὴν μέσην καὶ ἄνω γερμαν. ich sage dir, wie (waz) du tuo η weis tu (wizze) waz du tuo. Οἰδ. x. 75 «οἶσθ', ως ἔστιν, ως νῦν μὴ σφαλήσῃς». ως; προσταχτ., weißst du wie nicht jetzt zu Falle kommen? = εἰδένεται.. πῶς; τώρει νὰ πράττης, διὰ τὸν διάλογο; νὰ ἀπατηθῇς; Εἰρ. 'Εκ. 225 «οἶσθ' οὖν, δ' δράσον;». Οὔτω 'Αρρ. Ιππ. 1158. δρῦ. 54. σφ. 80. Πλ. 1061. Εἰρ. 'Ιμραχλ. 451 «ἀλλ' οἶσθ', δ μοι σύμπραξον; Μένανδρ. εἰς Mein. 4, 297 «οἶσθ' δ, τι ποίησον; 'Ερμιππ. εἰς Mein.. 2, 400 «οἶσθά νυν, δ μοι ποίησον; καὶ γ'. πρόδης. Εἰρ. 'Ιφ. τ. 1203 «οἶσθά νυν, δ μοι γενέσθω»; διὸ οὐδέλλως παράδοξα τὰ δ. καὶ β'. πρόδης τοῦ μελλ. η ἔνεστ. τῇ; δριπατ. Εἰρ. Κύκλ. 131 «οἶσθ' οὖν, δ δράσεις; Μήδ. 600

1) "Ib. Hermann ad. Vig. §. 143. σ. 740.

*οἰσθ', ως μετεύξῃ καὶ σοεωτέρω φραγῆς; Ἰκέτ. 932 = ἀλλ' οἰσθ', δὲ δέσπους βούλομαι; *Ἀρρ. Ἀγ. 1064 = οἰσθ', ως ποιεῖται τοῦτο;" μ. σ. A. Müller.

Σημ. 7. Περὶ τῆς συντίξεως τοῦ β'. προσ. τῇ; προστάτης τῶν τέος, πᾶς τις καὶ περὶ τῆς μεταδίξεως ἀπὸ τοῦ γ'. προσώπων τῆς προστάτης εἰς τὸ β'. Ζ. 371, 4, γ') περὶ τῆς γρήσεως τοῦ β'. προσώπων τοῦ μέλλ. τῇ; δριτ. ἀντὶ τῆς προστάτης Ζ. 387, 5 περὶ τῆς μετά τοῦ ζεῦ εἰσιτ. ἀντὶ τῆς προστάτης Ζ. 396, 4 περὶ τοῦ τοῦ οὐν οὐ; μετά τοῦ β'. προσ. τοῦ ἀντορ τῇ; δριτ. ἀντὶ τῆς προστάτης Ζ. 386, 10. Περὶ τῆς ἀπαρχῆς ἀντὶ τῆς προστάτης Ζ. 474. Περὶ τοῦ διπλῶς, καὶ διπλῶς μὴ μετά τοῦ β'. προσ. τοῦ μέλλ. τῇ; δριτ. ἀντὶ τῆς προστάτης Ζ. 552 περὶ τῷ τίλος τῇ; σημ.

§. 398. Παρατηρήσεις περὶ τῶν τροπικῶν ἐπιδήρ.

ἀν καὶ κέν.

1. Εἰς τὰ ἀπὸ ἐν §§. 392 α ἔως §. 396 ἡγιείντων περὶ τῶν τροπικῶν ἐπιδήρημάτων ἀρ καὶ κέρ πρόπει νὰ προστεθῶσιν ἐπὶ παρατηρήσεις τινές. Ός πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἐπιρροὴνίας σημασίν κύτων, οὐδεμίκας ἔχει τούτες ἴδεις ἐπροτάθη τοικύτη, ήν νὰ παραχειρίσην ὡς δρίην π. γ. ἡ παραχωρή τοῦ ἀρ ἐκ τῆς ἀρά ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ secundum = ἀναλόγως, κατά τι' οἷον ἀρά κράτος ἢ ὅτι τὸ ἀρ εἶναι τὸ κύτο τῷ ἐρωτημ. λεκτιν. απ, ὅπερ εἶναι τὸ κύτο τῷ ἀρ ἐν τῷ ἄρεν, καὶ τῇ ἡγεμονίᾳ ἀρνήσει ἡντι- (β. Hartung Gr. Partik. II. σ. 225)* ἢ ἡ παραχωρή τοῦ κέ(ν), καὶ ἐκ τοῦ καὶ= auch=προστέτι· ἢ ἡ παραχωρή κύτος πρὸς τὸ λεκτιν. διακευτικῶν quam (ἢ), τὸ ιδιαίτερον, γανα, τὸ γοτθικ. ham, τὸ ἄνω γερον. gen, gend (ἢς εἰ; τὸ ir·gend). Ηθικωτάτη ἥτως ήταν ἡτο ἴδεις τοῦ Lange's (Ztschr. f. d. Oesterl. Gymn. IX. σ. 51), δοτις παραχωρεῖται ποῦτο πρὸς τὴν ἔξειν τῆς ἀσφύσεων ἀντων. ἐν τῇ συσκρ. Ka, ki, τὸ ἐν τῇ ἑλλ. κο, τι (ἐν τῷ ὀκτώερος, ὁκος κ.τ.λ., τί), καὶ ἐξίστηται την προσογήν πρὸς τὴν συνογήν κύτος μετά τοῦ ἐν τῇ λεκτιν. cunque (quicunque = ἢς κεν), ὥστε τὸ κέρ δηλοῦν, τι, ἐν τινι περιπτωσει¹⁾

2. Ἐν ταῖς δευτερευόσαις προτίσεσι ταῖς εἰσηγουμένοις, a) δι' ἀραργορικ. ἀρταρρημάτων οἷον ὅς, δετις, ὀπόδος, ώς (=ώς) ὀπως (=πώς) κ.τ.λ., b) διὰ συνδέσμου χρονικοῦ οἷον, ὅτε, ὀπότε, ἐπειδὴ κ.τ.λ., c) διὰ τοῦ ἐπαθετικοῦ συνδέσμου, εἰ (κι), ἐνοῦται τὸ τροπ. ἐπίδηρ. ἀρ (κέρ) μετά τῶν ἀναφορικῶν τούτων ἀντωνυμ. καὶ συνδέσμων, ἵνα δεῖξῃ, ὅτι ἡ προσδοκωμένη προχρυστοποίησις (ἐπακλήθευσις) πράξεως μεταλλούσης ἔξχροτται ἐν περιστάσεων (συνθηκῶν) ἢ σχέσεων. Καὶ μάλιστα συνδέεται τότε τὸ τροπ. ἀρ (κέρ) μετά τοῦ ἀναφορικοῦ ἢ τοῦ συνδέσμου τῆς δευτέρου. προτέρα. στενά ἡ συνακλείρεται μετά τῶν συνδέσμων εἰς μίκην λέξιν, ὥστε,

1) Ἡδ. Kvicala (Beitr. z. Krit. u. Erkl. des Sophokl. 1861. σ. 55), δεσμούσιν τοῦτο καὶ ὡς κυριαν σημασίαν τοῦ ἀν.

ει καὶ τοῦτο ἀνήκει κυρίως εἰς τὴν ἔγκλισιν, ἐπιδείκνυται: ὅμως τοιαύτην ἐπιφέροντα καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναρρομοκού καὶ ἐπὶ τοῦ συνδέσμου, ὅττις κοινὴν ταῦτα ποιοῦσι τὴν καθ' ἔκυτὸν ἴδικυν κύτῶν σημασίαν· καὶ λοιπὸν ὃς ἄρ, ὅστις ἄρ, οἷος ἄρ, ὅποῖς ἄρ, ὅσος ἄρ κ.τ.λ.· οὐδὲν ἄρ, ὅπον ἄρ, οὐδὲν ἄρ, ὅποι ἄρ, ὅθεν ἄρ, ὅποθεν ἄρ, ὅπη ἄρ, ὁς ἄρ κ.τ.λ. -ἐπάρ, ὅταρ, ὅπταρ, εἴτ' ἄρ, ἔως ἄρ, πρὶς ἄρ-έάρ, ἐπικ. εἴτε.

Σημ. 1. 'Ἐν τῷ μετὰ ταῦτα Ἑλληνισμῷ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς καὶ Σχολιασταῖς, ίδιᾳ δὲ τοῖς Ο'. καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς νῦν ἴδιωματι, οἱ μητρόλεντες σύνδεσμοι μετὰ τοῦ ἢν τοντάσσονται καὶ ὀρισταχτι!'. Καὶ παρ' αὐτοῖς δὲ τοῖς συγγραφεῖσι τῇς ἔγκριτις ἀπαντώσι σποραδικῶς γωρία τοιαῦτα, πλὴν δριδήλως ταῦτα εἶναι παρερμέναν· οἷον Ἡρδ. 3, 69 «ἢν γάρ δὴ μή ἔστι· ὁ καθ. ὅμως Sanctroft. Ξῆρε εἰς Λυκοῦργ. 107 «ὅταν.. εἰσίν οἵπερ εἰνόλως προηλθεν ἐν τοῦ ὅσι (ΕΙΣΙ, ΩΣΙ), ιδ. Maetzner. Ἡρ. 2, 13 ἀναγγιγνώσκεται μὲν ἄνευ ποικίλης γραφῆς «ἢν.. ἐπιδιδοῖ.. καὶ.. ἀποδιδοῖ» δριθῶς ὅμως διορθοῦται ὥπλο τῶν ἐκδοτῶν εἰς ἐπιδιδῷ καὶ ἀποδιδῷ, ιδ. Baehr. 1, 206, 2 παρασιν. καθ. ἔγουσι εἰς.. προθυμέεσι, ἀντὶ δὲν ἢν· ἐν δὲ 3, 69, 3 καθ. ἔγουσιν «εἰ γάρ δὴ μή τυγχάνει.. ἔσται» ἀντὶ δην. Λασ. 14, 2 «ἔν.. καταψήφισθεντες ἄνευ ποικίλης γραφ. (ἢ Scheibe γράφ. «ἔν.. καταψήφισθεντες») Οὐδὲ δριθῶς ἐνταῦθα ἀναρρέπεται τὸ Λασ. 25, 4 «ἔν τοι πορευόμενος», δηπερ εἶναι δέρο. β'. παθ. τῆς ὑποτακτικῆς.

Σημ. 2. Τὸ ἀν (χὲν) παραλείπεται συχνότατα μὲν 2) ἐν τῇ ὅμηρ. γλώσσῃ, ἐνίστις ὅμως καὶ παρὰ τοῖς δέτ. ποιηταῖς, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ συμβάνει τοῦτο σπανίως καὶ μόνον ἢν ρισμαῖς; συντάξεις, καὶ δὴ παρ' Ἡρδ. μὲν συνθήστερον ἢ τοῖς ἀττικ. πεζογράφοις, παρὰ τοῖς τελευταῖς μάλιστα κριτικῶς, εἶναι οὐχὶ σπανίως καὶ ἀρχίσιολον. 'Η παράλειψις τοῦ τροπ. ἐν οἰδέθλως ἀλλοιοῖς τὴν ἔννοιαν, διότι καὶ ἡ ὑποτακτικ. μόνη ἐκφράζεις καθ' ἔστηκεν τὴν ἐκ συνθήκων ἐξάρτησιν, ἐπιειδὴ πάν, οὖτις; ή πργματοποίησις προσδοκᾶται ἐν τῷ μελλοντι, ἐξαρτᾶται ἐκ περιετάσσων (συνθήκην). Διὸ δὲ διαφορὰ καίται ἐν τούτῳ, διὸ διὰ μὲν τῆς προσθήκης τοῦ ἀν (χὲν) ή σχέτις δηλοῦται σφέστερον καὶ ἀκριβέστερον, διὸ τοῦτο δὲ πεζὸς λόγος σαργήνειν καὶ ἀκρίβειν ἐπιδιώκων σπανίως παραλείπει τὸ ἀν'-α' Γ, 287 «τιμὴν δὲ 'Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἢν τιν' ξοκεν ἢ τε καὶ ἐσσομένους μετ' ἀνθρώποισι πέληται» συχνότατον ἄλλως, ίδιᾳ δὲ ἐν ταῖς παραδοσαῖς ιδ. Β, 138. Ν, 63. 134. 179. Ο, 579 κτλ. Οὕτω τὰ ἀσσα Α, 554· ὁσσα μ, 191· οῖος σ, 136· ὄπετερος Γ, 71. 92. Αἰσχλ. ἐπτ. 239 «ῶν ἀλφ πόλις». Εὐμ. 202 «ἡτις ἐνδρα νοτρέσηη». 631 «οῖσι μὴ βλάψῃ θεός». Σωρ. Φ. 1360 «οῖς.. γένηται». ΑΥ. 761 «ὅστις.. φρονή», 1160. Οἰδ. τ. 1231 «αἳ φανῶσις αὐθιζέτοι». Οἰδ. χ. 395 «δέ νεος πέσηγ». Τρ. 251 «Ζεὺς οὗ του πράκτωρ φανή». Ηλ. 771 «ῶν τέκη». Εἰρ. ιφ. τ.

1) 'Id. Poppo εἰς Θουκ. Ρ. III, Τόμ. 1. σ. 313 ιδ. Hermann de part. ἀν σ. 45, καὶ διῶς; οὗτος οὐχὶ δριθῶς δὲν θέλει νὰ ἀποδέψῃ ἐντελῶς; τὴν γρήσιν ταῦτην καὶ παρὰ τοῖς ἔγκριτις τῶν συγγραφ.-2) 'Id. Hermann de part. ἀν σ. 82 καὶ 113, ἡ διαφορὰ ὅμως, ἢν οὗτος νομίζεις ὑπάρχουσαν μεταξὺ τοῦ δέ, καὶ δέ, ἢν μερὶς ὑποτακτ., διό δηλ. τὸ ἀν προστίθεται ἐπὶ τῶν καθόλου, παραλείπεται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους, καὶ ἢν σ. 95 μεταξὺ τοῦ εἰ καὶ ἐδὲν (εἴ τε) μερὶς ὑποτακτ. ὅπλος προτείθεται διαφορὰ δὲν φεύγεται ἀσφαλής.'

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 16

1064 «διφ πιστή π αρχή». Μ. 516 «δέ κίνδηλος ή». "Αλκ. 76. 'Ορ. 805 «διστις τρύπουσι συνταχῆ, Ἄρδ. 4, 46 «τοῖς (=οῖς) μήτε ἄστεα μήτε τίγεα ή ἐκτιμένα, ἀλλά.. ξωσις ἵπποτοξόται». 66 «τοῖς ξωσις.. μ. σ. Bachr. Θουκ. 4, 18 «οἵτινες.. νομίσωσις μ. σ. Popp. Ξεν. οἰκ. 1, 12 δέ μὴ ξπίστηται». Πλ. πολ. 737, b «οῖς.. ή.. καὶ δσοις.. μετῆ». 848, a «δσας ζωα... ή». "Αλκ. 1. 134, e «φ γάρ.. ή» (δ Stallb. γράψει ἐκ τοῦ Flor. χώδ. φ γάρ ἄν). 'Ισαϊ. 2, 8 «δέ, τις πεισθήσις μ. σ. Schuemann. 3, 60 «δσοις μὲν καταλίπουσι..., δσοις δέ.. εἰποιοινται». (Δέν ἀνήκουσαν ὅμως ἴντανθα τὰ γωρία, ἐν οἷς τὸ ἄν πρέπει νὰ νοηθῇ ἐν τοῦ προηγουμένου συνδέσμου. οἶνον, δταν, ἐὰν κ.τ.λ., ή ἐν τοῦ μετά τοῦ ἄν ἀναφορικοῦ. Πλ. πολ. 508, d «δταν.., ὃν οἱ ηλίοις καταλάμπη, σαφῶς ὁρώσις.. νόμ. 873, e «ἴαν.. στρεψη.. δσα.. κτείνη». Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 13 «διστις δέ.. φιλον ποιηταις οις; συνέχεια τοῦ προηγημένου; λόγου «ἴαν δέ τις.. ποιηταις? δ. ίκει Kühner» - b) "Οθ. N, 229. ὅπη 0, 45. ο, 452· δππόσεις ξ, 139· δππως (=πως) Ψ, 324 κτλ.. δστεις, ἐπὶ παραβολῶν Α, 68. Μ, 278. (Οὐδέποτε τοῦτο βιβλίων; παρ' ἀπτικοῖς, τὸ δὲ ἐν Εὐρ. 'Εκ. 1026 ἀναγνωστέον μετά Pflugk «ώς.. ἐκπεσεῖ». Εὐρ. 'Ηλ. 972 «δπου.. ή» Θουκ. 4, 17 «οῖ (=ubij) μὲν βραχεῖς; (λόγοι) δροχῶσι, μὴ πολλοῖς γερήθωσι, πλεοῖσι δέ, ἐν φέν καιρός; ή.. τὸ δέον πράσσειν». ἔνθα ἐν μὲν τῷ πρώτῳ παραλείπεται τὸ ἄν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τιθεταις - c) Φ, 199 «δεινήν τε βροτήν (δηλ. δείδοικεν), δέτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγγήν». Δ, 259 καὶ ἀλλαχοῦ συγχόν Α, 163 «δππότ». ἐκ πέρσωσις καὶ πολλαχοῦ. Β, 782 «δτε.. ιμάσσει». Ιδ. Ο, 207. Φ, 199. Ω, 369. Οὐτως ήμος (=δτε) δ, 400· πρὶν Σ, 190. κ, 174 καὶ πολλαχοῦ ἐπει σ, 85· ἐπειδή Λ, 478 μ. σ. Spitzn. ὄφρα =quamdiu Δ, 346 κτλ. συγχόν ἐπιτῶν παραβολικῶν, ώς, δτε, δπότε. Αἰσχυλ. ἐπτ. 320 «εὗτε (=δτε) πτόλις δαμασθή». Ἄρδ. 3, 31 «οἱ βασιλῆις δικασται κεκριμέναις ἄνδρες γίνονται Περσέων, ής οὖν ἀποθάνωσι, ήσσοι παρευρεθή τι ἄδικον, μέχρι τούτου». 4, 110 «μέγρι.. ήδωμεν». 8, 108 «εἰς δέλλοη». 4, 157 «πρὶν δή ἀπίκωνται». 6, 82 «πρὶν γε.. χρήσηται καὶ μάζη». Οὔτω τὸ πρὶν ή 1, 19. 7. 8, 2. 7, 197. 9, 93· πρότερον ή 7, 54. 9, 87. 4, 110 «μέγρι.. ήδωμεν». 8, 22 «ἐπει τε ἀνενειγθῇ καὶ διαβληθῇ (δηλ. τὰ γράμματα) μ. σ. Bachr. Σοφ. Οἰδ. κ. 1225 «ἐπει φανῇ». 'Αντ. 1025 «ἐπει δ' ἀμάρτη. Φιλ. 764 «έως δινῆ». ΑΥ. 555 «έως.. μάζη». 1183 «ἔτοις έγώ μδλω». Τό πρὶν μερ' ὑποτακτ. ἄνευ τοῦ ἄν πάντοτε παρ' Όμηρ., οὐδέποτε δὲ πρὶν ἄν, πρὶν κεν. Σοφ. ΑΥ. 905 «πρὶν τις ἐμβάλῃ». Τρ. 946· «πρὶν εῦ πάζη». Εὐρ. 'Ορ. 1857 «πρὶν ήδω». "Αλκ. 849 «πρὶν.. μεθή». Αρρ. βίτ. 1281 «πρὶν γ' ἀκούσης». 'Εκ. 752 «πρὶν ἐκπύθωμαι». Θουκ. 6, 10 «πρὶν.. βεβαιωμέθα». 29 «πρὶν διαγνῶσαι». 38 «πρὶν.. ὥμεν». 8, 9 «πρὶν.. διερπάσσωσι» ἔνθα καὶ «πρὶν τι.. λάδωσι». 1. 437 «μέχρι πλοῦς γένηται». 3, 28 «μέχρις οὖς.. δέξῃ», 4, 16. 45. Ξεν. ίλλ. 1. 3, 11 «μέχρις ἔλλη», κανηγ. 3, 6 «πρὶν ήδωσιν». οἰκον. 12, 1 «πρὶν.. λυθῆ». Ηλ. Τιμ. 57, b «πρὶν ή.. ἐκρύγη.. ή.. μετηγ.. Φαιδ. 62, c «πρὶν.. ἐπιπέμψῃ» μ. σ. Stallb. νόμ. 873, a. Θεατ. 100, b. 'Αντιφ. 1, 29 «πρὶν.. ὥστε». 2, 2 «οἱ πρότερον ἐπιχειροῦσιν, ή.. ποιήσωνται». Αἰσχυλ. 3, 60 «πρὶν ἀκούσης». - d) Ε, 258 «εἰ γ' οὖν ἔτερος γ' φύγησιν». Δ, 81 «εἴπερ.. καταπέψη», οὕτω καὶ Δ, 261. Κ, 225. Α, 116. Μ, 223. 245. Φ, 576. Χ, 86. 191. Α, 340 «εἴ ποτε.. γένηται». ε, 221. 471. μ, 96. 348. ξ, 373

1) "Ιδ. Stallb. εἰς Πλ. νόμ. 920. d.

κ.τ.λ. Θεογ. 121 «ει.. λελήθη.. ἔχη». Πίνδ. Ο. 6, 11 «εῖ τι ποναθῆ». Η. 4, 205 «εῖ ποτε.. ἐξίκηται». 274 «εἰ μή.. γένηται», οὗτο πάντοτε. Αἰσχλ. Ιάζ. 86 «εὶ κρανθῆ πρᾶγμα». 395 «εῖ που.. τύχη». Εδμ. 225 «εὶ προδῶ». Πρ. 777 «εἰ.. ή». Σοφ. Οἰδ. τ. 198 «(χορ) εἴ τι νῦν σφῆς». 874. χορ. «εἰ.. ὑπερπλασθῆ». Οἰδ. χ. 509 «εὶ πονθή τις». 1443 «εῖ σου στερηθῶ». Άντ. 710 «εῖτις η σοφός». Εὐρ. Ήφ. αὐλ. 1240 «εὶ.. πεισθῆ». Ήρδ. 2, 13 «εὶ μή.. ἀναβῆ» (2 κώδ. ἔχουσιν ἡν). 8, 49 «εὶ νικηθέωσιν» ἐν τοῖς ἀρίστ. κώδ. 118 «εὶ μή.. γένηται» (1 κώδ. ἔχει ἡν). Παρὰ τοῖς πεζοῖς; ἀττικ. σπανιώτατον εἶνε τὸ εἰ ἀντὶ ἔαντι ἡν (ην). Παρὰ τοῖς πεζοῖς; ἀττικ. σπανιώτατον εἶνε τὸ εἰ ἀντὶ ἔαντι ἡν (ην). Παρὰ τοῖς πεζοῖς; ὅμοιος; οὐδετέρων πρέπει νὰ ἀναγνωθῇ αἱ.. ἔχοντι, Υδ. Popp.). Πλ. νόμ. 761, c «εῖ τι που ἄλσος; ή τέμνενος περὶ ταῦτα ἀνειμένον ή.. κατὰ τὸν Stallb. εἰ; 958, d «si qui lucus vel ager ibi consecratus sit» significat aliquid, quod per se et natura sua fieri potest nec vero ex aliarum rerum nexus externaque conditione pendet». 958, d «εἰ τε.. ή». πολ. 579, d «εὶ μή τῷ δοκῆῃ». Ξεν. ἀνάδ. 3. 2, 22 «εἰ.. ὅστις» ἐν τοῖς ἀρίστ. κώδ. ἀντὶ τοῦ ήν. ἀπομν. 2. 1, 12 «εὶ.. ἀξιώσης.. θεραπεύσης» ἄνευ ποικ. γραφ. Κύρ. 3, 3, 50. Άνδοκ. 1, 141 «εὶ.. γένηται». Δημ. 19, 221 «εὶ.. ἀπόλωμα». Ψευδ. Δημ. 46, 11 «εὶ.. βουληθῆ». Παρὰ δὲ τοῖς μητρ. πεζοῖς; οὐσιον. Αλικ. Διοδώρ. Λουκ. Πλουστ. συγνάκις συντάσσεται τὸ εἰ μεθ' ὑποτακτικῇ; 3).

3. Συντάσσεται δὲ τὸ ἄρ (χέρ) μετ' ἀπαρεμφ. καὶ μετοχῆς, ὅταν τὸ παρεμφτικὸν ῥῆμα τιθέμενον ἀντὶ τῆς ἀπαρ. καὶ μετοχ., ὥρεις; νὰ συνταχθῇ μετὰ τοῦ ἄρ (χέρ). "Ἄς ἐξετάσωμεν ἐν πρώτοις τὴν ἀπαρέμφατον μετὰ τοῦ ἄρ. Κεῖται δὲ ἡ τοιούτη ἀπαρ. μετὰ τὴν δοξαστικὴν καὶ λεκτικὴν ῥῆμα, καὶ μάλιστα ἡ ἀντὶ τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἄρ, η ἀντὶ τῶν ιστορ. χρ. τῆς ὄμοιος. μετὰ τοῦ ἄρ ἐν λόγῳ. ὁρίῳ. 'Ομοίος τις τὰς ἀνάλυσις συμβάνει, καὶ ὅταν ἡ ἀπαρέμφ. κηται ὡς οὐσιεπικόν. "Αν δὲ ἡ μετὰ τοῦ ἄρ ἀπαρέμφ. ἀνακρέπεται εἰς τὸ ἐνεστώς, η μέλιον, η παρελθόν, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συναρτέας; τῷ λόγου η ἐκ τοῦ τύπου τοῦ ὅλου εἰδόμενος προτάσσεως. 'Ο μέλλων τῆς ἀπαρεμφ. μετὰ τοῦ ἄρ (χέ) ἀντιστοιχῶν ἐν τῷ δοθῷ λόγῳ. πρὸς τὸν μέλλοντα τῆς ὀριστικ. μετὰ τοῦ ἄρ (χέ) (§. 392a, 1) ἀπαντάτῃ σπανιώτατη, ἀντὶ δὲ τούτου συνήθως τίθεται ὁ ἀόριστος η καὶ ὁ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. μετὰ τοῦ ἄρ· «εἰ τι ἔχοι, ἔφη δοῦραι ἄρ» (ἐν δρθ. λόγῳ. «εἰτι ἔχοιτι δοίην χν» = dixit se, si quid haberet, daturum esse). Εἰ τι εἰ-

1) "Ιδ. Stallb. εἰς Πλ. νόμ. 958, d. οὗτος νομίζει, διτι τότε μόνον οἱ ἀττικ. πεζογρ. μεταχειρίζονται τὸ εἰ μεθ' ὑποτακτικ.. «si quid significandum esset, quod, quam per se re vera fieri posset, non item ex causarum contingentium nexus penderet neque pro rerum aliarum conditione evenire cogitandum esset». Υδ. καὶ Schneider εἰς Πλ. πολ. 579, d.—2) "Ιδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 12. εἰς ἀνάδ. 3. 3, 36.—3) "Ιδ. Bachr εἰς Πλουστάρχ. Αρταξ. σ. 24. Jacob εἰς Λουκ. Τόξ. σ. 53.

γεν, ἔφη, δοῦραι ἄρ» (ἐν δρθ. λόγ. «εἰ τι εἶχον, ἔδωκα ἄρ» = dixit se, si quid habuisset, daturum fuisse). «Εἴ τι ἔξει, ἔφη, δώσεις ἄρ» (ἐν δρθ. λόγ. «εἰ τι ἔξω, δώσω ἄρ» = dixit se, si quid habiturus esset, daturum esse»).-a) 1, 684 «καὶ δ' ἄρ τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθίσασθαι» (ἐν δρ. λ.=καὶ δ' ἀν παραμυθησάμην). X, 110, δ "Οὐμηρ. μεταχειρίζεται ὡς τὸ πολὺ ἀντί τούτου τὸν μέλλοντας τῆς ἀπαρεμφ. ἀνευ ἄρ (κέν). Θουκ. 5, 32 «Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι ἔργονται εἰς Τεγέαν, εἰ σέσις προσγένοιτο, νομίζοντες ἐπιστὰν ἄρ ἔχειν Πελοπόννησον» (ἐν δρ. λ. ἐπασ. ἀν ἔχοιν). Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10 «εἰ τις γε ἀσκητὴς πολλὰ πονήσας.. ἀναγώνιστος διατελέσειν, οὐδὲ ἄρ οὔτές μοι δοκεῖ δικαίως ἀνατίτιος εἴηται ἀφροσύνης». 6, 39 «εἰ δὲ σύ γε μηδὲν ἄλλο ἢ μετερέγκους ἐπ' ἀνθρώπους τὰς μηγκανάς.., οὐκ οἱεὶς ἄρ, ἔφη, πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους πλεονεξίας», 1, 2, 7 «(οἱ Πέρσαι) οἶονται τοὺς ἀχαρίστους καὶ περὶ θεοὺς ἄρ μάλιστκ τὸ μελῶς ἔχειν» (ἐν δρθ. λ.=οἱ ἀχάριστοι κ. περ. θ. ἄρ ἔχοιεν). 5, 5, 9 «ἔγω δοκῶ δεκάκις ἄρ κατὰ τῆς γῆς καταδηραὶ ἥδιον ἢ ὅρθηραι οὕτω ταπεινός» (λ. δρθ. = δεκάκις ἀν ἀποθάνοιμι ἢ ὅρθεῖν)¹ ἀπομν. 1. 1, 15 «τοῖς μὲν (δοκεῖ) δεῖ κινεῖσθαι πάντα, τοῖς δ' οὐδὲν ἄρ ποτε κινηθῆραι, καὶ τοῖς μὲν πάντας γύγνεσθαι τε καὶ ἀπόλλυσθαι, τοῖς δὲ οὗτ' ἄρ γερέθαι ποτε οὐδὲν οὕτ' ἀπολεῖσθαι» (δρ. λ.=οὐδὲν ἀν κινηθείν, οὕτ' ἀν γένοιτο). 16 «τοὺς μὲν εἰδότας (ταῦτα) ἤγεντο κακοὺς κακοθεούς εἰναι, τοὺς δ' ἀγνοοῦντας ἀνδρεψοδώδεις ἄρ δικαίως κεκλῆσθαι». Λυσ. 27, 8 «ἡγοῦμαι.., εἰ μή.. τιμήσαίτε, οὐκ ἄρ ἀκρίτους αὐτοὺς ἀπολωλέται, ἀλλὰ τὴν προσήκουσταν δίκην δεδωκέται»²-b) Θουκ. 3, 89 «ἀνευ δὲ σεισμοῦ (δηλ. εἰ μὴ σεισμὸς ἐγένετο) οὐκ ἂν μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ἔνυμβηραι γενέσθαι» (λ. δρθ.=οὐκ ἀν ἔνυμένη γενέσθαι). 4, 40 «ἐπεκρίνατο αὐτῷ πολλοῦ ἄρ ἄξιον εἴηται τὸν ἀτραχτὸν, εἰ τοὺς ἀγαθοὺς διεγίγνωσκε» (λ. δρθ.=πολλοῦ ἀν ἄξιος ἦν). Ξεν. ἀνάθ. 7. 7, 40 «ὅμνυμι δέ σοι μηδὲ ἀποδιδόντος (δηλ. σοῦ) δέξασθαι ἄρ, εἰ μὴ καὶ οἱ στρατιώται ἔμελλον τὰ ἔκυτῶν συνκπολημάτινειν» (δρ. λόγ.=οὐκ ἀν ἔδεξάμην, εἰ.. ἔμελλον). ἀπομν. 1. 4, 16 «οἱεὶς δ' ἀν τοὺς θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις δόξαν ἔμφεναι, ὡς ἵκανοι εἰσιν εὖ καὶ κακῶς ποιεῦν, εἰ μὴ δύνατοι ἔσται (δηλ. εὖ κ. κακῶς ποιεῖν), καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἔξεπταν αὐτούς τὸν πάντας χρόνον οὐδέποτ' ἄρ αἰσθέσθαι» (λ. δρθ.=οἱ θεοὶ οὐκ ἀν ἔνέφυσαν, καὶ οἱ ἀνθρώποι ἀν ἔσθοντο). Πλ. ἀπολ. 32, ε «ἄρ' οὐγέν τοι με οἰεῖς τοσσόδες ἔτη διαγερέθαι, εἰ ἔπραττον τὰ δημόσια» (δρ. λ.=οὐκ ἀν διεγενόμην)³ c) ἐπὶ τοῦ ἀντὶ οὐσικαστικοῦ ἀπαρεμφ. Θουκ. 6, 18 «ἀνάγκη (δηλ. ἔστι) τοῖς μὲν ἐπιθουλεύειν τοὺς δὲ μὴ ἀνένεσι, διὰ τὸ ἀργοθῆραι ἄρ οὐρ' ἔτέρων.. κίνδυνον εἰναι» = ὅτι κίνδυνος ἀν εἴη. 7, 62 «(όχιλο) νκυμαχίην ποιούμενοι οὐκ ἀν

ἐγράψωμεθικ διὸ τὸ βλάπτειν ἀρ τῇ βαρύτητι τῶν νεῶν» = ὅτι (ὅ
ἄγλος) ἔθλαπτεν ἄν. Πλ. συμ. 174, d «πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐ-
θέλειν ἀρ λέναι ἀκλητος ἐπὶ δεῖπνον ;» τὸ παρ' ἄλλ. «πῶς ἔχεις
πρὸς τοῦτο, ὅτι ἔθέλεις ἂν λέναι κτλ.»· d) ὁ μέλλων τῆς ἀπα-
ρευτ. μετὰ τοῦ ἀρ δὲν ἀπαντᾷ συγχάκις, ἐπειδὴ δὲν εστ. καὶ
ἄρρ. μετὰ τοῦ ἀρ τίθενται καὶ ἐπὶ μελλούσης πράξεως¹⁾. Πίνδ.
Ο. 1, 109 «εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι, ἔτι γλυκυτέραν κερ ἔλπομαι..
καλεῖξειν». Σοφ. Οἰδ. κ. 1077 χρ. «προμηθεῖ τί μοι γνώμα
τάχ' ἀρ δώσειν», τὸ χωρίον ὅμως θεωρεῖται ἐφθικρένον, ίδ.
Schneidew. Εὐρ. Έλ. 448 «πικροὺς ἀρ οἰκυί γ' ἀγγελεῖται τοὺς
σοὺς λόγους». Θουκ. 2, 80 «νομίζοντες, εἰ ταῦτην πρώτην λά-
θοιεν, ἥρδίως ἂν σφίσι τὰλλα προσχωρήσειν» ἔνθικ καὶ Popp. 5,
82 «νομίζω μέγιστον ἀρ σφῆς ὀφελήσειν». 6, 66 «ἐν φ' (χωρίῳ)
ἔμελλον οἱ ἐπαπῆς τῶν Συρρακοσίων ἡκιστ' ἀρ αὐτοὺς λυπήσειν»,
8, 25 «νομίζοντες, εἰ προσαγγίγοντο Μίλητον, ἥρδίως ἀρ σφίσι
καὶ τὰλλα προσχωρήσειν». 71 «νομίζων τὴν πόλιν οὐκ ἡσυχά-
ζειν, οὐδὲ εὐθὺς οὕτω τὸν δῆμον τὴν παλαιὰν ἐλευθερίκην παρ-
δώσειν, εἴτε στρατιών πολλήν ἴδοι σφῖν, οὐκ ἀρ ἡσυχάσειν».
Ξεν. Κύρ. 1. 5, 2 «ἐνδιμάζειν, εἰ τοὺς Μάδους ἀσθενεῖς ποιήσειε,
πάντων γε ἀρ τῶν πέριξ ἥρδίως ἀρέξειν». ίδ. ἀνάθ. 2. 3, 18.
πολ. Λαζ. 8, 3. Ἀντιφ. 6, 4. «ἐλπίζων οὕτως ἀρ ἄριστα πρά-
ξειν» μ. σ. Maetzner. Δημ. 18, 147. 20, 35 «πρὸς πολλοὺς,
οἵς ἀρ δὲν νόμος βλάψειν ὑπᾶς φάνεται». 24, 115 «πολλοὶ γάρ
ἀρ αὐτῷ ἐδόκουν οὕτω γ' οἱ κλέπται ἔσεσθαι, εἰ μέλλοιεν λα-
θόντες ἔξειν».

4. «Ἡ αὐτὴ ἀνάλυσις συμβάλλει καὶ ἐν ταῖς μετὰ τοῦ ἀρ μετο-
χαῖς. Η σύνταξις ὅμως αὗτη οὕπω ἀπαντᾷ παρ' Ομήρῳ. Ό μέλ-
λων τῆς μετὰ τοῦ ἀρ μετοχῆς δὲν εἶνε συγνός, ἀντιστοιχεῖ ὅμως
τῷ ἐπὶ ἵππος σπανίως ἀπαντῶνται μέλλονται τῆς μετὰ τοῦ ἀρ δριστι-
κῆς τοῦ δριθοῦ λόγου (§. 392a, 1). Σοφ. Οἰδ. τ. 965 «θεοῖς γάρ ἦν
οὕτω φίλον τάχ' ἀρ τι μητρονούειν εἰς γένος πάλικι» δηλ. θεοῖς,
οἵ τάχ' ἀν τι μητροίοιεν», Ήρδ. 7, 15 «εὑρίσκω δὲ ὅδε ἀρ γενό-
μενα ταῦτα, εἰ λέθοις τὴν ἐμὴν σκευὴν» = reperio sic haec
futura esse, si sumas vestem meam. Θουκ. 6, 38· οὕτε ὅντα
οὕτε ἀρ γενόμενα λογοποιοῦσιν» δηλ. ἐ οὕτε ἔστιν οὕτ' ἀν γέ-
νοιτο· ίδ. 4, 10. 5, 15. 6, 20. Ξεν. ἀνάθ. 6, 4, 7 «εἰς τὸ πόλι-
σμος ἀρ γενόμενος οὐκ ἐθούλοντο στρατοπεδεύεσθαι» δηλ. εἰς τὸ
χωρίον, θ πόλισμος ἀν ἐγένετο. Ιστορ. 6, 62 «ἐπίσταμαι τοὺς
Ἀθηναίους ὑπέρ γε τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας διοῖσην ἀρ ποιή-
σοντας». Πλ. νόμ. 781, a «πολὺ ἀμεινον ἀρ ἔχοντα, εἰ νόμων

1) ίδ. "Ἐρμανν. de partic. ἡν σ. 180. Baumlein ἐν τῷ ἡηθ. συγγρ. σ. 351.
F. Frank quaest. Aeschineae Fuld. 1841 σ. 10.

«ἔτυχε» = ἂ πολὺ ἄμ. ἢν εἴχεν. Κριτ. 48, ε (altquis) «τῶν ἥξ-
δίως ἀποκτιττύντων καὶ ἀραιωσομένων γ' ἄρ. εἰ οἶοι τε ἡσαν». Φιλ. 30, ε «σοφία λεγομένη δικαιότατ' ἂν» = ἡ σοφία λέγοιτ⁷ ἢν· ίδ. Stallb. πολ. 562, α «δημοκρατικὸς ὁρθῶς ἀρ προσαγο-
ρεύμενος» Φιλδρ. 260, α «ἀκήκοα οὐκ εἰσιτι ἀνάγκην τῷ μέλ-
λοντι ἥπτοι ἔσεσθι τὰ τῷ ὅντι δίκαια μηνθάνειν, ἀλλὰ τὰ δύ-
ξατα ἄρ πλήθει». πολ. 414, ε «οὐ γεγονός οὐδ' οἶδε εἰ γενό-
μενος ἄρ ἔνθα τὰ οὐδ' εἰ παρεισῆγθοσιν παρενθετικῶς» ίδ. §.
548, 3. Εὐρ. Ιππ. 519 «πάντ' ἄρ φοβηθεῖσ', ἵσθι» μ. σ. Mat-
thiae. Δημ. 29, 49 «οὗτος οὐκ ἔχωρ ἄρ εἰπεῖν ὅπου τι τούτων
ἀπέδωκεν» ὥπερ δ Schaefer συμπληροῦ οὕτω «εἰ καὶ πάντα ποι-
οίη, οὐκ ἢν ἔχοι». 9, 25. 70 «πάλαι τις ἡδέως ἄρ ἵστις ἐρωτήσων
κάθηται τις, θεὶς ἡδέως ἢν ἵστις ἐρωτήσει». Ισορ. 8,
81 «τὰ μὲν πικρότατα καὶ μάλιστ' ἄρ ὅμιζε λυπήσοντα παρκλεί-
ψω». 23, 107 (Φίλιππος) ἐλῶν (δῆλ. Ποτίδαιον) καὶ δυνηθεὶς ἄρ
αὐτὸς ἔχειν, εἰ περ ἔδουλόθη, παρέδωκεν» = εἰ καὶ ἔδυνθη. Καὶ
μετὰ τοῦ ὁ. Εἰν. ἀνάθ. 1. 1, 10 «Ἄριστιππος αἰτεῖ τὸν Κῦ-
ρον εἰς δισχιλίους λένους, ὡς οὗτος περιγενόμενος ἄρ τῶν ἀντι-
στασιωτῶν» = λέγων, ὅτι περιγένοιτο ἂν, ίδ. 7. 7, 30. Κύρ. 1. 4,
23, ἀπομν. 2. 2, 3 «κινόλεις ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι
ζημίαν θάντον πεποιηκασιν, ὡς οὐκ ἄρ μεζονος κακοῦ φέρει τὴν
ἀδικίαν πανύσσοτες». ἀνάθ. 5. 2, 8 «ἐσκοπεῖτο, πότερον εἴη κρεῖτ-
τον ἀπάγειν καὶ τοὺς διαβεβηκότας ἢ καὶ τοὺς ὀπλίτας διαβε-
βάζειν, ὡς ἀλότος ἄρ τοῦ χωρίου» = νομίζων, ὅτι τὸ χωρίον
ἀλοίη ἂν. Πλ. ἀπολ. 30, β «ἢ ἀφίετε (ἔμε) ἢ μὴ ἀφίετε, ὡς
ἔμοι οὐκ ἄρ ποιήσοτος ἀλλά, οὐδὲ εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι».

Σημ. 3. «Ἐὰν ὅμως ἡ μετοχὴ κεῖται ἀντὶ συντεταγμένης ὑπόθεσης προτάσ-,
καὶ δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς τὸ εἰ καὶ τὸ παρεμφατικὸν ἔχομα, τὸ προστεθειμέ-
νον ἢν δὲ ἀνήκει εἰς τὴν μετοχ., ἀλλ' εἰς τὸ παρεμφατ. ἔχομα» διέτι ἡ μετο-
χὴ καθ' ἔστιν, ὡς εἰς τὸ πρό μετοχ. κεφάλ. ὀψύμεθα, ἐκφράζει συνηθέστατα
ὑπόθεσιν. Ήδίστα τῶν συνδέσμων ἐν τῇ περιπτώσει: ταῦτη τὸ ἀν μετὰ τῆς
μετοχ. εἰναι ἀποδημητέα· ὅτι ὅμως τὸ ἄν πολλάκις συνδέσται ἀμέσως μετὰ τῆς
μετοχ. Ήδὲ εἴπωμεν τὸν λόγον ἐν τῷ ἀρ. 6. Σοφ. Οἰδ. τ. 339 «τίς γὰρ
τοισθ' ἀν οὐκ ἀν δργίζοιτ'» ἔπει τοῦ λόγου = τίς, εἰ κλίσι, οὐκ ἀν δργί-
ζοιτο, περὶ τοῦ διπλοῦ ἄν ίδ. ἀρ. 7. 448 «συθεῖς τὸ ἄν οὐκ ἀν δλγύναις πλέον».
δηλ. εἰ συθεῖς, οὐκ ἀν δλγύναις. Ήδρ. 7, 139 «δρῶντες ἀν ἔχρησαντο
ἄν». Εἰν. Κύρ. 1. 3, 11 «στὰς ἂν.. ἐπειτα λέγοιμ» ἂνν. Θουκ. 1, 11 «πολι-
οριάδ' ἀν προσακθεζόμενοι.. ἀπονωτέρον τὴν Τροίαν εἰλον» = εἰ προσκα-
θεζόντο, εἴλον ἂν, 2, 18 έδοκον. οἱ Πελοποννήσιοι ἐπειλούντες ἂν.. πάντα
καταταλαβεῖν. 5, 9 «τὰ κέρματα (= στρατηγήματα) ταῦτα καλλίστην σύ-
ζην ἔχει, ἀ τὸν πολέμου μάλιστ' ἂν τις ἀπάτησας τοὺς φίλους μεγίστ' ἀν
ωφελήσειν» = ἂ εἴ τις μάλ. ἀπατήσεις τ. φ' μάλ. ἀν ωφελήσεις. Εἰν. ἀνάθ. 4.
7, 16 «ἀποτέμνοντες ἀν τὰς κεφαλὰς ἔχοντες ἐπορεύοντο» = εἰ ἡ διτ' ἀποτέ-
μνοιεν, ἐπορεύ. ἂν, ίδ. §. 399, 4. Οὕτω καὶ ἐν τῇ μετ' ἀπαρεμφ. συντάξεις τῆς
μετοχ. Θουκ. 6, 18 «νομίσατε νεότητα μὲν καὶ γῆρας ἔνειν ἀλλήλων μηδὲν δύ-
νασθαι, ὅμοι δὲ τότε φυῖλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πάνυ ἀκριδές ἀν ξυγκρα-

Θέν μάλιστ' ἀν τις γένειν = εἰ ξυγχραθείη, μάλ. ἀν τις γένειν. 3, 11 •ό παρα-
βαίνων τι βουλδέμονος τῷ μὴ προέγων ἀν ἐπέλθειν ἀποτρέπεται = ἀποτρέπεται
(δηλ. τοῦ παραβάνειν) τῷ μὴ ἐπέλθειν ἄν, εἰ μὴ προέχοι = διὰ τοῦτο ἀποτρέ-
πεται τούτου, διότι, ἀν δὲν προεγεῖ κατὰ τὴν δύναμιν, δέν θέλειν ἐπιτεθῆ.

Σημ. 4. Τὸ ἀν̄ ἄνευ ἐγκλίσεως. Τὸ ἀν̄ εὐρίσκεται: ἔνιοτε ἄνευ τῆς ἀνηκούσης αὐτῷ ἐγκλίσ. (Ὕποτακτ. εὐκτικ. δριστ.), σταν εὐκόλως αὕτη δύναται νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τῆς συναρτίσεις τοῦ λόγου, κανονικῶς δύμας ἐκ τῶν προειρημένων. Εὐρ. Μ. 1153 «φίλους νομίζουσ», οὔσπερ ἀν̄ (δηλ. νομίζῃ) πόσις σύθεν». Σεν. ἀνάδ. 1. 3, 6 «ώς ίμοι οὖν ιόντος. δηπτὸν ἀν̄ καὶ δύμεις (δηλ. Νήτε), οὗτα τὴν γνωμήν ἐχετε». Θουκ. 6, 57 «προσπειρόντες καὶ ως ἀν̄ μάλιστα δι' ὅργης (δηλ. προσπέσσοντες), ἔκπτων». Σεν. Κύρ. 1. 3, 8 «τὸν Κύρον ἐπερέσθαι προπειρῶς, ως ἀν̄ πατεῖ μηδέπων ὑποπτήσαντα δηλ. ἐπέριτο. 5, 4, 29 «παρῆν ὁ Γαδάτας δῶρα πολλὰ φέρων, ως ἀν̄ ἐξ οἴκου μεγάλους δηλ. φέροι τις, μ. σ. Βορη. Ιδ. ἀπομν. 3. 6, 4, 8, 1. Πλ. πολ. 368, d «δοκεῖ μοι τοιούτην ποιήσασθαι ζήτησιν αἰτοῦ, οἷον περ ἀν̄ (δηλ. ἐποιησάμεθα), εἰ προσέταξε τις γράμματα ομιχλὴ πορθῶσιν ἀναγνῶνται μὴ πάνυ δέখνει βλέπουσιν». Οὕτως θίδις ἐν τῇ παρῇ Πλάτωνι φράσει, πῶς γάρ ἂν; Σοφιστ. 237, c. Ε303d. 284, a. κ.τ.λ. καὶ πῶς ἀν̄ πολ. 353, c. κτλ. πῶς δ' οὐδὲ ἂν; Σοφ. Οἰδ. τύρ. 937· ως ἂν, καὶ μάλιστα ἵδις ὡς σπερ ἀν̄ εἰς = ως ἔαν, ως ἄν νὰ, ἐν ἥ φράσει τὸ ἀν̄ ἀνήκει εἰς τὴν ἀπόδοσα. «Ἡ συγνὴ δὲ χρήσις τῆς φράσεως ταῦτης ἔχειν, ὥστε ἡ φράσις αὕτη παραμελεῖσθαι πολλάκις τῆς κυρίας αὐτῆς σημασίας; ἔλαβεν τὴν ἐπίδημον=δωσει quasi, οἰονεῖ. Πλ. Γοργ. 479, a = φορούμενος; δισπερ ἀν̄ εἰ πατεῖ, δηλ. δισπερ ἀν̄ φορούτο, εἰ πατεῖ εἶη). Δημ. 29, 30· «Ἔγὼ γάρ τὴν δίκην ἔλαχον τούτῳ τῆς ἐπιτροπῆς, οὐχ ἐν τίμημα συνθείς, ὥσπερ ἀν̄ (δηλ. συνθείην) εἴτις συκοφαντεῖν ἐπιγειρῶν (τὴν δίκην λάχοι)». Ιδ. Ισοχρ. 4, 69. 86. 148. Δημ. 18, 194. 197. 214 «ῶσπερ ἀν̄ εἰ κατακλυσμὸν γεγενῆσθαι τῶν πραγμάτων ἡγούμενον!». Τὸ αὐτὸν ἰσχύει καὶ περὶ τοῦ κανὸν εἰ, ἔνθα τὸ ἀν̄ ἀνήκει ἐπὶ τῆς εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἔνεκα δὲ τῆς καθημερινῆς χρήσεως τῆς φράσεως ταῦτης ἔλαβε τὸ κανὸν τὴν ἐπιφέρουμ. σημ. = καὶ δῆ, καὶ μάλιστα, ως νὰ, ὥστε ἐπίθετο καὶ ἔνθα ἡ σύνταξις τῆς ἀπόδοσεως δὲν ἀπαιτεῖ τὸ ἄν. Πλ. Φαιδ. 71, b «οὐκοῦν καὶ διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι καὶ ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι καὶ πάντα οὕτω, κανὸν εἰ μὴ γράμματα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ, ἀλλ' ἔργῳ γοῦν πενταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον» (δηλ. εἶναι) = καὶ, εἰ μὴ χρώμα.., ἀλλ' ἔργῳ γοῦν.. ἀναγκαῖον ἀν̄ εἶναι. Σοφιστ. 224, d «τρίτον δέ γ' οὐδιάσι, κανὸν εἰ τις.. ἐκ τούτου τὸ ζῆν προβλάζετο, καλεῖν οὐδὲν ἄλλο πλήν ὅπερ νῦν δῆν δηλ. καὶ, εἰ τις.., καλεῖν ἄν. 'Ἐν Μενεξ. ὅμως 72. c «κανὸν εἰ πολλαὶ καὶ παντοδαπαὶ εἰσίν, ἐν γέ τι εἰδος ταῦτὸν ἀπαστι: ἔχουσι, δι' ὅσιον ἀρεταῖς γχωρίς νὰ ληφθῇ πρὸ οὐμάτων ἡ σύνταξις: ἀντὶ «καὶ εἰ.. εἰσίν, .. ἔχοισεν δια- κανὸν εἰ.. εἰσί, .. ἔχοισεν». Σοφιστ. 267, d. e «οὐμᾶς δέ, κανὸν εἰ τολμηρότερον εἰρήθει, διαγνώσεως ἔνεκα τὴν μὲν μετὰ δέξις μίμησιν δοξομιμητικὴν προσείπωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμην, ιστορικὴν τινα μίμησιν: ἀντὶ κανὸν εἰ.. προσείπομεν?», πολ. 408, b «καὶ ἄν εἰ τύχοιεν πιόντες» 473, a «κανὸν εἰ μή τῳ δο- κεῖται ἔνθα καὶ Schneider. 477, a «ἴκανῶς οὖν τοῦτο ἔχουσεν, κανὸν εἰ πλεοναγγῆ-

1) Ιδ. τὰς ὁρθὰς παρατηρ. τοῦ Stallb. εἰς Πλά. ἀπολ. 17. χει 23, b —
2) Ιδ. Heindorf εἰς Πλ. σοφ. 247, e. Buttm. εἰς Δημ. Μ.δ. σ. 33.
Schmalfeld Synt. des Griech. Verbs. §. 99

σκοπούμενα. 579, δ «ἴστιν ἄρα τῇ ἀληθείᾳ, καὶ εἰ μή τῷ δοκῆ» (ἴντι τοῦ συνήθως καὶ ἐὰν μή, ίσως ἔνεκ τοῦ προηγουμένου καὶ ν). Δύναται ἔνιοτε τὸ ἄν νὰ συντριθῇ καὶ ἐπιθέτω, ὅταν δύνηται νὰ νοιθῇ ἐν αἰτῷ ἡ μετοχὴ τοῦ εἶναι. Εἰρ. "Ἀλ. 182 «οὐδὲ δὲ ἀλλη τις γυνὴ κεκτήσεται σώφρων μὲν οὐκ ἀν μᾶλλον, εἰτυχῆς; δὲ Ἰωάς» ἀντὶ «σώφρων οὐκ ἀν μᾶλλον οὖσα». δηλ. ἡ οὐκ ἀν μᾶλλον σώφρων εἴκη». Ξεν. ἀπομ. 2. 6, 38 «εἰ σοι πείσαιμι τὴν πόλιν, ως ἀν στρατηγικῷ, ἔστιν ἐπιτρέψαιν δῆλο. εἰ πείσαιμι τὴν πόλιν, ως ἀν στρατηγικῷ, ἔστιν ἐπιτρέψαιν δῆλο. γενομένων, καὶ τοῖς πείσαιμι τὸν δυνατῶν ἀν κριναὶ δῆλο. γενομένων, καὶ τοῖς πείσαιμι τὸν δυνατῶν ἀν κριναὶ δῆλο. ξεκείνων, οἱ δυνατοὶ ἀν γένονται. Δημ. 18, 27 «οὐδὲ ως ἀν εὔνους καὶ δίκαιος πολίτης, έσχε τὴν γνώμην». Δύναται νὰ παραλειφθῇ καὶ ἡ ἀπαρέμφ. Ισαϊ. 9, 31 «ἴγου μὲν οὐκ ἀν οἷμα» δηλ. ταῦτα ποιῆσαι αὐτὸν, Κδ. Schoemann. "Ἐνιστεῖ δὲ ἀπαντᾷ καὶ τὸ καὶ (δῆλο. καὶ εἴν), σποραδικῶς δὲ καὶ τὸ, καὶ εἰ, ἄνευ ἐγχλίσεως συντάσσεται μετ' ἐπιθέτου ἡ μετοχῆς ἡ ἀλλης τινος λέξεως· ἡ σύνταξις αὕτη στηρίζεται ἐπὶ ἐλλείψεως τινος. Σοφ. Ηλ. 1483 «ἀλλὰ μοι πάρει καὶ σμικρὸν εἰπεῖν» (προελύθων ἐκ τοῦ «καὶ ἐὰν σμικρὸν εἰπεῖν παρῆσ». ΑΚ. 1077 «ἀλλ' ἀνδρὸς γρῆ, καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἄν, καὶ ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ» (προελύθων «καὶ ἐὰν γρῆ δοκεῖν πεσεῖν ἄν ἀπὸ σμικρ. κακ.»). Άρρ. Πλ. 126 «οἵτις γάρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα, . . . ἐὰν ἀναβλέψῃ σὺ καὶ μικρὸν γράνθον·». Δημ. 2, 14 «καὶ ὅποι τις ἄν προσθῇ καὶ σῶμα γρῆδαν δύναμιν, πάντα ὁφελεῖ» (ἐκ τοῦ «καὶ ὁφελεῖ, ἐὰν μικρ. δύν. προσθῇ»). Ξεν. ἀπομ. 4. 1, 1 «οἵτω δὲ ὁ Σωκράτης ἦν.. πάντα τρόπον ὁφέλιμος, ὥστε τῷ σκοπουμένῳ τοῦτο, καὶ εἰ μετρίως σκοπουμένῳ, φανερὸν εἶναι, διτὶ κτλ.» οὗτα πάντες σχεδὸν οἱ κώδ. μ. σ. ξεκείν Kühner.

5. 'Η θέσις τοῦ ἀρ (χέρ). "Οταν τὸ ἀρ εὑρίσκηται συνδεδεμένον μετὰ συνδέσμου ἡ ἀναφορ. ἀντων. καὶ τῆς ὑποτκυτικῆς (§. 398, 2), τότε ἡ συναλείφεται μετὰ τοῦ συνδέσμου ἐν ἐνι τύπῳ (λέξει)· οἷον ὅτ' ἀρ, εἰς ὅταρ, ἐπάρ, ἐπειδάρ· ἡ τίθεται ἀμέσως μετά τὸν σύνδεσμ. οἷον, δε ἀρ, πρὶν ἀρ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ ὅμως περιπτ. παρεντίθενται ἔνιοτε λεξίδιά τινας· οἷον τά, δέ, τέ, μέρ, γάρ. Γ, 281 «εἰ μέν κε». Ησδ. ἔργ. 280 «εἰ γάρ τις καὶ ἔθελη». 357 «δε μὲν γάρ κεν». Ξεν. ἀνάθ. 1. 4, 8 «ἔως μὲν ἄν». Περίεργον εἶνε τὸ παρ' Λυτρ. 5, 38 «καὶ ἀρ μηνύῃ ἄν τις» (εἰς μόνον κῶδ. ἔχει ἀρ μηνύῃ).

6. 'Ἐπειδὴ τὸ ἀρ προσδιορίζει τὴν ἔγκλισιν ἀκριβέστερον ἔπειρε νὰ κητη κυρίως ἀμέσως μετὰ ταύτην· οἷον, λέγοιμ' ἀρ, ἐλεγον ἀρ, συνειθίζει ὅμως κανονικῶς νὰ τίθηται ἐν τῷ τέλει τῆς προτάσσεως ἐκείνης, ητὶς πρέπει νὰ ἔξαρθῇ ἐντονώτερον· οἷον, Ηρδ. 3, 119 «πατρὸς δὲ καὶ μητρὸς οὐκέτι μεσῆ ζωδότων, ἀδελφεὸς ἀρ ἀλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο». Πλ. Κρίτ. 53, Ε «καὶ οὐκ οἴει ἀσχημον ἀρ φανερισθεῖ τὸ τοῦ Σωκράτους πράγμα;» Δημ. 29, 23 «οὐδὲ ταντην ἀρ τις ἔπεινέγκοι δικαίως τὴν αἰτίν». Διὸ συνδέεται κανονικῶς καὶ μετὰ τοιούτων λέξεων, δι' ὧν ἡ σχέσις τῆς ἀπερίττου κατηγορίας (τοῦ λόγου) τῆς προτάσσεως μεταβάλλεται ἡ ἀκριβέστερον προσδιορίζεται, καὶ μετὰ ἀγρητικοῦ ἐπιγγῆμι. καὶ λέ-

ξεως ἐρωτηματικής οίον, οὐκ ἄρ, οὐδὲ ἄρ, οὐποτέ ἄρ, οὐδέποτε ἄρ κ.τ.λ.-τίς ἄρ, τί ἄρ, τι δ' ἄρ, τι δῆτις ἄρ, πᾶς ἄρ, πᾶς γάρ ἄρ, δύτις ἄρ, ποῖος ἄρ, ἐποῖος ἄρ, ἥγετος ἄρ κ.τ.λ.-μετὰ τῶν τοπικῶν, χρονικῶν, τροπικῶν καὶ ξλλ. ἐπιφέρημάτων, δι' ὃν ἐπὶ ζητησὶς ἡ κατηγορικὴ σχέσις τροποποιεῖται καὶ ξεριθέστερον προσδιορίζεται· οίον, ἔταῦθα ἄρ, τότε ἄρ, εἰκάτως ἄρ, η γάρ ἄρ, η τοι ἄρ (η τάρ), ἔτως ἄρ, τάχ' ἄρ, μᾶλιστρα καὶ μάλιστ' ἄρ, ἥκιστ' ἄρ, μόδις ἄρ, σχολῆ ἄρ, φασίλως ἄρ, φάστ' ἄρ, τάχιστ' ἄρ, σφόδρ' ἄρ, ηδέως ἄρ, καρ (χντι) καὶ ἄρ = etiam, vil), οἴτως ἄρ, ως ἄρ κ.τ.λ.

Σημ. 5. "Ἐκφράσεις" οἵτις αἱ, οἵματι, ἔφη καὶ ὅμι. ἀγαπῶσιν νὰ τίθωνται μεταξὺ τοῦ ἀν καὶ τοῦ εἰ; διὸ τὸ άν ἀνήκει τῷ φίλατος οἴον, Πλ. πολ. 333, α «πρός γε ὑποδημάτων ἀν, οἵματι, φαίης κατῆσιν» μ. σ. Stallb. 438. α «τοις γάρ ἄν, ἔφη, δοκούεις λέγειν». συμρ. 202, δ «τοιούντος γάρ, ἔφην, εἴη δ "Ἐρως";

Σημ. 6. "Ἐν τοι δὲ συντάξει τὸ μετ'" εὐκτικ. ἡ ιστορικ. χρόνου τῆς δριστ. ἄν ἐτοι τῆς ἐξηπερμένης δευτερεύουσας προτάσεως μετατίθεται· ἐνούμενον μετὰ τῆς συντακτικῆς κυρίας προτάσεως, τοῦτο δὲ συμβαίνει ἐν τῇ συντάξει π. χ. τοῦ οὐδεὶς οἶδ' ἂν εἰ. Εὐρ. Μήδ. 911 «οὐδεὶς οἶδε ἂν εἰ πείσαμι» ἀντί, εἰ πείσαμι ἄν. "Ἀλκ. 48. Ξεν. Κύρ. 1.6, 41.5. 4.12 «οὐδεὶς οἶδε ἄν εἰ ἐκτησάμην πατέρα ποτε τοιούτον». Πλ. Τίμ. 26, σ «ἴγια γάρ, ἡ μὲν γοῦν ἡκουσσαί ἄν οἶδει εἰ δυνατήρην ἀπαντά ἐν μνήμῃ πάλιν λαθεῖν» Δημ. 19, 312 «οὐδεὶς ἂν εἰς εὖ οἶδε διν φάγειν». ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐπιθετικῇ προτάσει. Δημ. 45, 7 «ἴγια γάρ αὐτὸς οὐδεὶς οἶδε δι, τι ἀλλοι εἰχον φέρεισασθαι» ἀντὶ οὐδεὶς οἶδε, δι τι εἴχον ἄν φέρει. Οὕτω καὶ τὸ κανόνι εἰ, δινέι, κατέ, εἰ..., ἄν. Δημ. 21, 51 «νῦν δέ μοι δοκεῖ, καν διέθειν εἰ καταγγειλάσκοι, τὰ προσθκοντα ποιεῖν», ἀντὶ κατέ, εἰ δοσίδ. καταγγειλάσκοι, τὰ προσθκοντα ποιεῖν ἄνα.

Σημ. 7. "Αν καὶ τὸ ἄν καὶ καί, οὓς ταρπικά ἐπιρήμα. δὲν ἡδύναντο νὰ λάβωσι τὴν πρώτην θέσιν, παρουσιάζονται διρως καὶ τινες παρενθετικαὶ παρεισφρήσεις, ἐν αἱ; τὸ μετ' εὐκτ. συνδεδεμένον ἄν τίθεται· ἐν καραλίδι τῇ; προτάσεως, ω; π. χ. ἄν τις εἴποι, φαίη. "Η Ἑγκλειστις τοιαύτης παρενθετ. παρεισφρήσ. μεταξὺ δύο κομμάτων εἶναι ὀγκηρά οἱ δραχαῖοι ἀνατηρήστως; θεώρουν ταύτην στενῶς συνδεδεμένην μετά τοῦ λοιποῦ λόγου, διὸ καὶ οὐδεμίτιν δυσκολίαν εἴχουν νὰ προτάττωσι τούτο τὸ ἄν. Πλ. Ἰππ. 1, 299, α «ταῦτα ἡμῶν λεγόντων, ὡς Ἰπρία, μανθίνων(,) ἄν τοις φαίη(,) καὶ ἴγιο, διτι πάλαι αἰσχύνεσθε ταῦτα; τὰς ἡδονὰς φάναι καλὰς εἴναι» ἀντὶ τοις τὸν φ. Φιλ. 87, α «τοιούντος φαίη δι ποτετεῖς;» Κρίτ. 52, δ «ἄλλοτες οὖν(,) ἄν φαίεν» μ. σ. Stallb. Δημ. 1, 19 «εἰ οὖν ἄν τις εἴποι σὺ γράψεις ταῦτ' είναι στρατικά»; Κατατετ τὴν κλητικήν Ἀρρ. Π. 137 «ἄλλοι μὲν(,) ἄν μοι στιών διπλῶν θέσει.

7. "Ἐπαράληψις τοῦ ἄρ εἰρ μιῆς καὶ τῇ αἰτηδη προτάσει. Συγχρότατης ἀποντῷ τὸ μετ' εὐκτικ. ἡ τῶν ιστορικ. χρόν. τῆς δριστ. ἄρ (οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ μετ' ὑποτικτ. ἄρ, ίδ. συμ. 8) ἀπονταλημένηνεν εἰνι μιῆς καὶ τῇ αἰτηδη προτάσει, συνιθέστατη τοῦτο παρὰ τοις ἀττικοῖς, περὶ δὲ τῆς παρῇ Ὀμήρ. ἀπονταλ. ίδ. ἀριθ. 8. Διπλοῦς εἰνε δι λόγος τῆς τοικύτης ἐπικυκλήψεως· καὶ ποῶτος εἴνε, διτι τίθεται τὸ πρῶτον ἄρ ἀμέσως εἰν τῇ ἀργῇ τῆς προτάσεως, ἵνα δεῖξῃ ἐκ τῶν προτέρων τὴν σχέσιν τοῦ λόγου (τῆς κατηγορίας) ὡς ὑποθετικήν, τὸ δὲ δεύτερον ἄρ τίθεται μετὰ τὸ ἀργον ἡ τὴν πρὸς ἔξαρσιν λέξιν, ίδ. ἀριθ. 8. Τοῦτο δὲ συμβεβίσει: ιδίκ, διτι καὶ κυρία

πρότασις χωρίζηται διὰ παρεμπιπτουσῶν δευτερευουσῶν προτάσεων, ἢ προηγῶνται τοῦ ὑποθετικοῦ ῥήματος (τῆς ἀποδόσεως) πλείονες λέξεις¹⁾. Σοφ. Ἀντιγ. 466 «ἄλλ' ἀρ, εἰ τὸν ἔξ ἐμῆς μητρὸς θυνόντ' ἀθυπτον ἐσχόμην νέκυν κείτοις ἀρ τὴλγουν». Ἡλ. 533 «ώστ' ἀρ, εἰ σθένος λάθοιμι, δηλώσαιμ' ἀρ, οὐκ αὐτοῖς φρονῶ». Θουκ. 2, 94 «ὅπερ ἀρ, εἰ ἐβούληθτον μὴ κατοκνήσαι, φασίως ἀρ ἐγένετο». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11 «στὰς ἀρ... ἔπειτα λέγοιμ' ἀρ». 2. 1, 9· ἀνάρ. 4. 6, 13 «δοκοῦμεν δ' ἀρ μοι... ἐρημοτέρω ἀρ τῷ δρει χρῆσθαι». ίδ. 5. 6, 32. Οὔτως ἔξηγεται καὶ τὸ τόσῳ συγχάλλαπανῶν ὅπερ ἀρ εἰ μετ' εὔκτ. ἢ ίστορικ. χρόν. τῆς δριστικ., δε ταῦτα ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσει τῇ εὔκτ. δηλ. ἢ ίστορ. χρ. τῆς δριστ. ἐπαναλλαμβάνεται τὸ ἀρ, ἔνθι ἀμφότερος ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὴν εὔκτ. ἢ δριστ. τῆς δευτερευούσης προτάσ. Πλ. Γοργ. 447, d «ώστερ ἀρ εἰ ἐτύγχανεν ὃν ὑποδημάτων δημιουργός, ἀπεκρίνατο ἀρ δήπου σοι». ἀπολ. 17, d μ. σ. Stallb. Δημ. 18, 194 «ώστερ ἀρ εἰ τις ναύκληρος... τῆς ναυαργίας αἰτιῶτο, .. φήσειεν ἀρ.» Οὔτως ἐπὶ τοις καὶ ἐν τῇ φράσεις κἀρ εἰ.. ἀρ, δηλ. καὶ ἀρ, εἰ.. Άρρ. βάτ. 585 «κἀρ εἰ με τύπτοις, οὐκ ἀρ ἀντίποιμι σοι». Πλ. Μενέξ. 236, d «ώστε κἀρ δίλιγουν, εἴ με κελεύοις ὁρχήσταθαι, χαρισαίμην ἀρ», μ. σ. Stallb. ίδ. Γοργ. 465, c. Πρωτ. 318, b «ἐπει τὸ κἀρ σύ.., εἴ τις σε διδάξειεν, δ μὴ τυγχάνοις ἐπιστάμενος, βελτίων ἀρ γένοιο».

8. 'Ο δεύτερος δὲ λόγος τῆς τοῦ ἀρ ἐπαναλήψη. εἰνε φήτορικός ὁς δ "Ελλῆνοι συνειθίζει γενικῶς νὰ τίθηται ἀσθενεστέρας καὶ ἀσημχντικωτέρας λέξεις μετὰ τὰς φήτορικῶς ἐμφανιτάς, ἵνα ἔξαρη ἐκείνας, οὕτω μεταχειρίζεται πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ τὸ τροπικὸν ἀρ, τιθέμενος αὐτὸ μετὰ τὴν λέξιν, γῆτις ἐν τῷ λόγῳ πρέπει καπως νὰ ἔξαρθῃ. 'Ἐὰν δὲ ἡ φήτορικὴ ἐμφάσις στηρίζεται ἐπὶ πλειόνων λόγων μιᾶς προτάσεως, δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ τοῦτο ἐφ' ἔκστου αὐτῶν. Πλὴν ἀλλὰ δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ μετὰ τὸ ὑποθετικὸν ῥῆμα (τὴν ἀπόδοσιν), εἰς 8 ίδίας ἀνήκει, εἰ καὶ τοῦτο δὲν εἰνε ἀναγκαῖον, διότι διὰ τοῦ προηγουμένου ἀρ ἡ σγέσις τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου ἔξηγέθη πλέον· οὐδὲν ἡτον ὄμως ἡ γλῶσσα δὲν μεταχειρίζεται ἐν μιᾷ προτάσει πλείονα τῶν τριῶν ἀρ. 'Ηρδ. 3, 35 «δέσποτα οὐδὲν ἀρ αὐτὸν ἔγωγε δοκέω τὸν θεὸν οἵτω ἀρ καλῶς βαλέειν». Θουκ. 1, 76 «ἄλλους γ' ἀρ οὖς οἰδίμεθα τὰ ἡμέτερα λαθόντας δεῖξαι ἀρ μάλιστα». Ξεν. Κύρ. 8. 1, 16 «νομίζων τοὺς παρόντας οὐκ ἀρ ἐθέλειν οὕτε κακῶν οὕτε αἰτηγῶν οὐδὲν ἀρ πράττειν». Πλ. ἀπολ. 31, a «ὑμεῖς δ' οἵσας τάχ' ἀρ ἀχθόμενοι, ὕσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι κρούσαστες ἀρ με πειθόμενοι· Ἀνύττω, φασίως ἀρ ἀποκτείνετε,

1) ίδ. Hermann ἐν τῷ βήθ. συγγρ. IV. σ. 188

είτε τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῦ ἄρ». 35, δ «σαρῶς γάρ ἄρ, εἰ πείθουμι ὑμᾶς..., θεοὺς ἄρ διδάσκομαι μὴ ἡγεῖσθαι ὑμᾶς εἶναι». ίδ. Φιλ. 232, ε. 257, ε. Δημ. 29, 15 «ἐν οὐκ ἄρ δήπου, φευδῆ μαρτυρίκεν εἰ παρεσκευαζόμην, ἐρέγραψα ἄρ». 26 «(τὸν μητέρα) μηδὲν νομίζετω καθ' ὑμῶν ποτ' ἄρ διμύνει ταῦτ' ἄρ ἔθελεν, εἰ μὴ σφῶς ἔδει τὰ εὑρεκα χρουμένη». Συχνότατα ἐπὶ τῶν οὗτε, οὔτε. Σεν. Ἱέρ. 5, 3 «ἔνευ γάρ τῆς πόλεως οὕτ' ἄρ σώζεσθαι δύνατο, οὕτ' ἄρ εὐδαιμονεῖν». Ηλ. ἀπολ. 31, δ «πάλιν ἄρ ἀπολάθη καὶ οὕτ' ἄρ ὑμᾶς ὀφελήκη οὐδέν οὕτ' ἄρ ἐμκυτῶν» ἔνθ. κ. Stallb. συμπ. 196, ε. Εύρ. Μ. 616. Σεν. ἀνάβ. 1. 3, 6 «ὑμῶν δὲ ἔρημος ὅν οὐκ ἄρ ἴκανος οἴμει οὕτ' ἄρ φίλον ὀφελήσκει οὕτ' ἄν ἐχθρὸν ἀλεξίσκεσθαι» μ. σ. Kühner. 7. 7, 38. Ἐκ τῆς ποιήσεως π. χ. Σορ. Οἰδ. τύρ. 339. 862. 1053. Εύρ. Ἱππ. 961 «τίνες λόγοι τῆσδ' ἄρ γέροντ' ἄρ;» Μήδ. 250 «τρὶς ἄρ παρ' ἀπιδίκα στήσαι τέλοιμ' ἄρ μᾶλλον ἢ τεκεν ἄπαξ» (Ἀντίθεσις). Τρ. 1244 «ἀφαρεῖς ἄρ ὄντες οὐκ ἄρ ὑμνηθεῖμεν ἔν». Ἀνδρ. 935 «οὐκ ἄρ ἔν γ' ἐμοὶς δόμοις βλέπονταί ἄρ κύρις τῷ μὲν ἐκαρποῦτ' ἄρ λέγη». Εκ. 359. Ηερίσργον εἶνε τὸ ἐν Σορ. Οἰδ. π. 1438 «Ἐδρασ' ἄρ, εἰ τοῦτ' ἔσθι ἄν, εἰ μὴ.. Ἐγρηγόριον ἐκμαθεῖν, τί προκτεον» δηλ. ἐδοκτόντες τοῦτ' ἔσθι, ἐδοκτόντες ἔν, ἔνθι τὸ τοῦτ' ἔσθι, ὡς καὶ τὸ, εὖ οἴδε στι, δηλορ στι, ἐκληπτέον παρενθετικὴ παρείσφροντις, καὶ κεῖται ἀντὶ ἐπιβρήμ. δηλ. σαρῶς ἄρ ἐδρασ' ἄρ, εἰ μὴ κ.τ.λ. Ἐν τοῦτο δύμηρ. ἔπεισιν οὕπω ἀπαντῷ ἢ ἐπικνήληψίς τοῦ ἄρ, ἢ δὲ τοῦ κέρ μόνον ἐν δ, 733 «τῷ κε μάλ' ἢ κερ ἔμεινε καὶ ἐπούμενός περ δόδοι, ἢ κέ με.. ἔλειπεν».

Σημ. 8. "Ινα ἔξαρη δὲ ὁ Όμ. εἰς μᾶλλον τὴν σχέσιν τῆς ὑποθέσεως (ἀποδόσ. αἰτής) προστίθησι τὸ ἄν εἰς τὸ ἀπειθεύστερον καὶ ἔν, διὸ ἄν κεν, ίδ. §. 392 α, ἐν τῇ προσημείωσ., δις συνήθως ἀπαντῶσι: συνδεδεμένα ἐν μιᾷ καὶ τῇ αἰτῇ προτάσσει καὶ ἄλλα συνώνυμα τροπικά ἡ καὶ ἄλλα ἐπιβρ. οἵον, ἢ μὴν, μέν τοι, τάχα, γεως, εὖοις αὗται, πάλιν αὖ, κ.τ.λ. ίδ. §. 392 α, προσημ. N. 127 "σταυτο φάλαγγες..., ἃς οὕτ' ἄν κεν "Ἄρης δύσσατο μετειλών, οὔτε καὶ "Αθηναίη". 1, 334 «οἱ δὲ Ἑλαῖον, τοὺς ἄν κεν καὶ ἥθελον αἰτεῖς ἐλέσθαι». (In δὲ τῷ Ω, 437 «οἱ δὲ ἄν ἐγώ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν "Ἄρης; ιούμην" εἶνε δύο παραταχτικαὶ προτάσσεις, τὸ δὲ ἄν συμπληρωτέον διὰ τοῦ εἴη ν). Ήπτον περίεργον εἶνε τὸ οὔρο, ἄν μέν κεν μεθ' ὑποτακτ. Λ, 187. ε, 361. ζ, 250, ἐπειδὴ τὰ οὔρα ἄν εἶνε οἰοντει συγκεχωνευμένα ἐν μιᾷ λέξει, ίδ. ἀριθ. 5. Παρὰ τοῖς μεθόμυρον συγγραφεῖσιν ἡ ἀπανάληψις τοῦ ἄν ἐν τῷ μεθ' ὑποτακτ. συντάξει φαίνεται ἄγρηστος, ἐπειδὴ τὸ ἄν ἐνταῦθα συνδέεται μετά τοῦ ἀναφορικοῦ ἢ τοῦ συνδέσμου, ἐν τῷ μετ' εὐκτικ. δύως ἢ τῶν ἴστορικ. χρ. τῆς ὁριστικ. συντάξει τὸ ἄν δὲν ἔχει ὀρισμένην θέσιν, διὸ δύναται νὰ συνδεθῇ καὶ μετ' ἄλλων λέξειν1). Διὰ τοῦτο δὲ Bergk γράψει καθ' "Ἐρμαννον Ἀρρ. Ἱππ. 1108 "οὐπότερος; ἂν σαφῶν νῦν με μᾶλλον εὐ ποιήσῃ ἀντὶ ὄπτο. ἄπανταν εῦ με μᾶλλον ἄν ποιῇ; • δὲ Reisig Conj. σ. 188 προτείνει αὕτη ἀντὶ τοῦ ἄν. Τὸ δὲ ἐν Θουκ. 7, 7 "πρέσβεις.. ἀπεστάλη-

1) ίδ. Hermann de dart. ἀν σ. 190. Bäumlein ἐν τῷ βιβλ. συγγρ. σ. 372.

ταν, δπως στρατιά ετι: περαιωθή τρόπω, ώ αν έν δλκάσιν ή πλοίοις; ή άλλως, δπως έν προχωρή δέν άνηκει: έντενθα, διότι: έντενθα είνε κυρίως δύο προτάσεις; 1) «τρόπω, ώ αν έν δλκ. ή πλ. προχωρή» καὶ 2) «ή άλλως» δηλ. άλλω τρόπω, δπως έν προχωρή».

9. Παράλειψις τοῦ ἀρ (κέρ). Έχν δύο ή πλείονες προτάσεις συνδέωνται πρὸς άλλήλας διὰ συνδέσμων παρατακτικῶν οἰον, κατ, τέ, δέ, μέρ.. δέ, η, η.. η, οὔτε, οὐδέ, τὸ ἀρ (κέρ) άπεκά ώς τὸ πολὺ τίθεται καὶ κανονικῶς ἐν τῇ πρώτῃ προτάξῃ πάντοτε δύμως παρακλείπεται, έχν δύο δήματα παρακρέπλωνται πρὸς άλληλα. Ή παράλειψις δ' αὕτη τοῦ ἀρ οὐδόλως είνε περίεργος, διότι καὶ ή εὔκτικ. ζνευ τοῦ αρ πολλάκις τίθεται, ώς εἰδομεν ἐν §. 395, 3, ζνευ οὐσιώδους διαφορῆς μεταξύ αὐτῆς καὶ τῆς μετὰ τοῦ ἀρ εὔκτικ., ώς συχνά ἀπαντῶσι καὶ τὰ ἀναρροφ. καὶ οἱ σύνδεσμοι μεθ' ίποτακτικού. ζνευ τοῦ ἀρ (κέρ) (§. 398, A. 2). Αἰσχλ. Αγ. 1019 «πείθοι» ζν, εἰ πείθοι· ἀπειθοῖς δ' ίσως» ἀντὶ «ἀπειθοῖς δ' ζν» ίδ. Blomfield. Σορ. Οιδ. τ. 937 «τὸ δ' ἔπος οὐξερῷ, τάχα ήδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ζν, ἀσχάλλοις δ' ίσως» ἀντὶ «ηδοιο ζν, ἀσχάλλοις δ' ζν». Ξεν. ἀπομ. 1. 3, 15 «ὦτεο οὐδὲν θν ήττον ἀρκούντως ήδεσθαι.., λυπεῖται δὲ πολὺ ἐλαττον» μ. σ. Kühner. 2. 1, 18 «δ μὲν έκών πεινῶν φάγοι ζν, δόπτε βούλοιτο, καὶ δέ έκών διψῶν πίοι» ἀνάδ. 1. 6, 2 «τοὺς ἑπέκες ή κατακάνοι ζν.. ή.. έλοι καὶ καλύστει.. καὶ ποιήσειν». 2. 5, 14 «εἰ μὲν βούλοιο τῷ φίλοις είναι, ώς μέγιστος θν εἴης, εἰ δέ τις σὲ λυποίει, ώς δεσπότης ἀναπτέροιο». Πλ. Γοργ. 471, α «εἰ ἔβούλετο τὰ δίκαια ποιεῖν, έδούλευεν ζν.. καὶ ήν εὐδίκιμων». Ενίστε δὲ παρακλείπεται καὶ ζνθικάλισις ήττον στενῶς· οἰον Ἡρδ. 3, 127 «τίς ζν μοι τοῦτο ίμεράν ποστάζεις έπιτελέσεις σοφίη καὶ μὴ βίη τε καὶ ήμέλω; ζνθικάλισις δέει, βίης ἔργον οὐδέν· ίμεράν δὴ ζν τίς μοι Όροίτεκ ή ζῶντα μάγαγοι ή αποκτείνεις;» ἀντὶ «τίς ἀρ μοι Όρ. απλ.», ώς οἱ νεώτεροι έκδόται γράφουσιν, ίδ. Bähr. Η. Ιέρ. 11, 12 καὶ 13 «δρόψης ζν» μετὰ πολλάκις δὲ παρενθετικάς προτάσεις ἔρχεται: ξροῖς, ίδ. Frottscher. Καὶ έν τῷ διὰ τοῦ γάρ πλακήρω λόγῳ, Ξεν. ἀνάδ. 4. 6, 13 «δοκοῦμεν δ' ζν μοι.. έρημοτέρω θν τῷ ζρει χρῆσθαι· μέτροιερ γάρ αὐτοῦ μαζίλλων άθροιο: οἱ πολέμιοι». Δημ. 21, 9 «τί ἔποιητεν ζν; ή δηλων, ζτι ὅμοτεν», ζνθικάλισις δέει, ζνέγεσθαι, ζντιπρόκττειν δὲ τι ἐπιχειρούντας πλείστους ἀρ τοὺς συνεθέλοντας λαυδάνειν», 27 «πολέμιος μὲν ήν, οὐ μέντοι πονηρὸς γ' ἀρ δικαίως, ζνομέζετο».

§. 399. Χρήσις τῶν ἐγκλίσεων. ἐν δευτερευούσαις προτάσεσι.

1. «Οτι αἱ ἐγκλίσεις δικτηροῦσιν ἐν ταῖς δευτερευούσαις προτάσεσι.

τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν, ἐννοεῖται ἀρ' ἔκυπτον, δὲν δύναται
ὅμως ἐν πάσῃ δευτερῷ προτάσῃ. νὰ κῆπται καὶ πᾶσα ἔγκλισι.
Οὕτω π. χ. καὶ μὲν διὰ τῶν ὅτι, ὡς (= ὅτι), ὥστε εἰσηγούμεναι
δευτερεύεν. προτάσ. ἀποστρέφονται τοὺς ἀρκτικοὺς γρόνους τῆς ὑπο-
τακτικῆς (τὴν ὑποτακτ.), αἱ δὲ διὰ τῶν ἵρα, καὶ ὡς τελικαὶ τοὺς
ἀρκτικοὺς τῆς ὁριστικῆς. Διὸ θέλομεν ἀναπτύξει ἐν τῇ διδασκα-
λίᾳ περὶ τῶν δευτερευουσῶν προτάσ., ἐν ἐκάστῳ εἴδει αὐτῶν,
τὴν ἴδιαν καὶ ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν γρήσιν τῶν ἔγκλισεων, ἵνα πᾶς
τις ἐνὶ βλέμματι δύνηται πάντοτε νὰ καθορᾷ, τίνες ἔγκλισεις τί-
θενται ἐν ἐκάστῳ εἴδει τῆς προτάσεως, καὶ πῶς μεταχειρίζεται
αὐτᾶς ἡ γλώσσα ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν. Ἐνταῦθι ὅμως θέλομεν συνο-
ψίση ἐκεῖναν μόνον τὰ φυινόμενα ὡς πρὸς τὴν γρήσιν τῶν ἔγκλι-
σεων, ἃτινα εἶναι κοινά εἰς πλειόναν εἴδη τῶν δευτερευουσῶν. προτάσ.

2. 'Ως πρὸς τὴν γρήσιν τῶν πλειόναν ὑποτακτικῶν δευτερευουσῶν προτάσεων εἶναι ὁ ἔξις γενικὸς κακού' οἱ χρόνοι τῆς ὑπο-
τακτ. δευτερευούσης. προτάσ. ἀριστούχοις πρὸς τοὺς χρόνους τῆς
κυρίας προτάσ., ἦτοι μετὰ μὲριν ἀρκτικὸν χρόνον, ἐτεστῶτα δηλ.
παρακ. καὶ μέλλ. ἐτῇ κυρίᾳ προτάσει, τίθεται ἐτῇ δευτερευ-
ούσῃ ἔγκλισις ὑποτακτική. μετὰ δὲ ιστορικόν, παρατατ. δηλ. ὑπερ-
συντ. καὶ ἄρτ. ἐτῇ κυρίᾳ προτάσ. ἔχει. εὐκτική, ἦτοι οἱ ιστορικοὶ
χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς (§. 393). Κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ
λατινικὴ γλῶσσα πρὸς τὴν Ἑλληνικήν. Διὸ ἀντιτίθενται ἀλλή-
λαις καὶ προτάσεις οὕτω·

Ὑποτακτικὴ

Τοῦτο λέγω, τοῦτο μοι λέ-
λεγται, τοῦτο λέω, ἵνα γι-
γνώσκης (γνῷς)=boc dico, dixi
(παρακείμεν. τοῦ παρόντος), di-
cam, ut cognoscas.

Οἱ πολέμιοι πάντας, ὅτῳ ἂν
ἐντέχωσιν, κτείνοσιν.

'Οπέταν οἱ στρατιῶται στρα-
τοπεδεύονται, τάχρον περιβάλ-
λονται.

Οὐκ ἔχω, ὅποι τρέπωμαι (τρά-
πωμαι), non habeo, quo me
vertam.

Παραδείγματα ἐκ τῶν συγγραφέων θὰ προσενέγκωμεν κατό-
πιν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν διαχρόνων εἰδῶν τῶν δευτερευουσῶν
προτάσεων.

3. Παρατηρητέον οὐχ ἡττον, ὅτι ἡ Ἑλλ. γλῶσσα δὲν ὑπείκει
εἰς τὸν γενικὸν ἐκεῖνον κανόνα τόσῳ δουλικῶς, ὅσῳ ἡ λατινική,
ἄλλ' εἶναι πολὺ ἐλευθεριωτέρα. Συγχέτεται δηλ. ὑπὸ τῶν Ἑλλή-
νων ἴδια δ' ἐν ζωηροῖς διηγήσεσι τὸ ῥῆμα τῆς δευτερευούσης. προ-

Εὐκτική.

Τοῦτο ἔλεγον, τοῦτο μοι ἐλέ-
λεκτο, τοῦτο ἔλεξι, ἵνα γιγνώ-
σκους (γνοίης) = hoc dicebam,
dixeram, dixi (παρακ. ιστορι-
κός). ut cognosceres.

Οἱ πολέμιοι πάντας, ὅτῳ ἐν-
τύχοιει, ἔκτεινον.

'Οπέτε οἱ στρατιῶται στρα-
τοπεδεύοντο, τάχρον τεριε-
βάλλοντο.

Οὐκ εἶχον, ὅποι τρεπομην
(τραπομην)= non habebam,
quo me verterem.

τάσ., μηδόλως λαμβανομένης πρὸ ὄφθαλμῶν τῆς χρονικῆς σφαιρᾶς τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει φύματος, ἀνυφέρεται ἀμέσως εἰς τὸν χρόνον, ἐφ' τις δέρει, καὶ λοιπὸν μετὰ ἴστορικούς χρόνους ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει τίθεται ἡ δριστικὴ ἢ ὑποτακτική. Διὸ δὲ ἔξηρτημένος λόγος λαμβάνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀρεξαρτήτου ἢ ὄφθοῦ λόγου (ἀττικειμερικῶς), τοῦ λαλοῦντος ἐν ζωηρῷ ἀντιλήψει παρέλκοντος τὸ παρελθόν ἐν τῇ ἔκυτοῦ ἐποπτείᾳ, καὶ οὕτω τὸ παρελθόν παρίσταται αὐτῷ ὡς παρόν. Τοὺς λοιποὺς τούτου λόγους θέλομεν ἐκθέση ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν δευτερευούσων προτάσεων. Εἰν. ἀνάθ. 2. 1, 3 «οὗτοι ἐλεγον, ὅτι Κῦρος τέθρηκεν». Κύρ. 1. 2, 3 «ἐπεμέλετο δὲ Κῦρος, διπότε συσκηνοῦν, ὅπως εὐχαριστήτατοι λόγοι ἐμβληθήσορται». Θουκ. 3, 36 «ἔδοκεν αὐτοῖς οὐ τοὺς παρέντας μόνον ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπαντας Μυτιληναίους, ὅσαις ἥδωσιν». Ἡρδ. 1, 29 «Σόλων ἀπεδήμησε ἔτες δέκα, ἵνα δὴ μὴ τινὰ τῶν νόμων ἀμαργκασθῇ λῆσαι τῶν ἔθετο». Πλείστα παραδείγματα τούτων ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τοῦ ὅτι, ὡς (=ὅτι). Ἦδ. §. 550· περὶ τοῦ ὅτις, ὡς, §. 552· περὶ τῶν ἦτα, ὡς, ὅτις, §. 553, καὶ περὶ τοῦτον τῷ πλακγίῳ λόγῳ §. 595.

4. Ὄταν ἐν δευτερευούσων προτάσεων πρέπη νὰ δηλωθῇ γράμμη καθολική, ἀδριστος, τὸ γέρον (περιεκτικῶς) προσώπων, πραγμάτων, πράξεων, περιπτώσεων, ἀδριστον θαμάν ἢ συχρή ἐπαράληψις πράξεώς τινος, δὲ ἐλλην μεταχειρίζεται τὴν ὑποτακτικὴν καὶ εὔκτικὴν, καὶ δὴ κατὰ τὸν ἀριθ. 2 τὴν ὑποτακτικὴν μὲν πρὸς ἀρκτικὸν χρόνον ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, εὔκτικὴν δὲ πρὸς χρόνον ἴστορικόν. Ἡ σχέσις δὲ αὐτῆς ὑπολαμβάνεται ἐν τῇ ἐλληνικῇ ὡς τι ἀρατυπωθὲρ (δόξα), τοηθέρ, παράγεται δὲ ἡ ἔννοια τοῦ ἀδριστοῦ θυμά, τοῦ κατὰ διαφέρουσας κακιῶν συμβίσινοντος ἢ ἀπανκλαμβανομένου, διότι ἐν τῷ ἀρατυπωτικῷ τῇς ψυχῆς λαμβάνονται διμοῦ καὶ μερικαί, αἱ πολλάκις ἀπανκλαμβανόμεναι περιπτώσεις πράξεώς τινος· διὸ δὲ ἔννοια αὐτῆς ὑπολαμβάνεται ὡς ἔρροια γέροντος (περιεκτική). Ἡ ὑποτακτ. δὲ καὶ εὔκτ. καθ' ἔκυτάς ἐκφέρεσσι μόνον νοητόν τι (χαντατύπωσιν), ἡ δὲ ἔννοια, τοῦ συγνοοῦ ἀδριστοῦ ἦτοι τῆς συχνῆς ἀπανκλάψεως δὲν δηλοῦσται οὕτε διὰ χρόνου, οὕτε δι' ἐγκλίσεως, Ἦδ. §. 386, Α. 3. Ὁ ἔκρρηστικὸς οὗτος τρόπος ἀπαντᾷ ἐν ταῖς ἐπιθετικαῖς προτάσεσι καὶ ταῖς ἐπιβῆηματικαῖς τῶν τοπικῶν καὶ χρονικῶν προσδιοισιμῶν, ταῖς ὑποθετικαῖς, ταῖς προτάσεσι τοῦ εἰδοῦς καὶ τρόπου· διὸ ἔργητικὸν εἶναι τὸ μῆτ. τ., 515 «κατὰρ ἐπὴν νῦν ἐλθῃ ἐλησί τε κατεῖτος ἀπαντας, κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ» = δσάκις νῦν ἐλθῃ καὶ καταλάβῃ κτλ. Κ, 14, «κατὰρ ὅτι ἐς νῆσάς τε ἔσθιοι καὶ λεβόν Ἀγαθῶν, πολλάκις ἐκ κερχαλῆς προθελύμνους ἐλεκτον χάστας» = δσάκις θά εἰδε. Β, 391 «θν δὲ κ' ἐγών ἀπάνευθε μάχης ἐλέλοντας τοῖσας μιμνάζειν παρὰ νάσιν κορωνίσιν, οὐ οἱ ἐπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἥδις οἰωνούς» = δσάκις θὰ παρατηρήσω κτλ. Β, 188 «δοντινα μὲν βατι-

λῆκ καὶ ἔζοχον ἀνδρῶν κεχειη, τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρηνόσα-
σκε παρκεστάς». Πλείονα πρόδγ. ίδ. §§. 559. 565. 567. 575. 576.

Σημ. 1. Οὐδὲν ήτινον ὑπολαμβάνεται οὐχὶ σπανίως ἡ σχέσις τοῦ συχνοῦ ἀ-
ρίστου καὶ ὡς τι πραγματικόν, διὸ ἐκφέρεται καὶ διὰ τῆς ὄριστικ., ἄρνησις
καὶ τότε εἶνε τὸ μή, διότι καὶ αἱ προτάσεις αὐτὰ ἀνάγονται εἰς ὑποθετική!).

Θουκ. 4, 57 «τοὺς τε Αἰγινῆτας, δύοις μὴ ἐν χερσὶ διεφθάρησαν, ἄγον-
τες ἀφίκοντο». 61, «οὗτοις γιγνώσκοντες αὐτὰ μὴ δρθεῖ; προσκοποῦμεν..,
ἀμφτάνομεν». 5, 111 «οἵτινες τοις μὲν ζωίοις μὴ ἥκουσαν.., πλεῖστον δρ-
θοῖντο». Πλ. Τίμ. 22, ε «ἴν πάτη τοις τόποις, δέουσ μὴ γειμῶν ἔξαισιος ἡ
καῦμα ἀπειργει.., δέον γένος ἔστιν ἀνθρώπων». Ἐπὶ τῶν ἐπιβήματικῶν χρο-
νικῶν προτάσ. ἡ ὄρισ. εἶνε σπανία» ίδ. §. 567.

5. Ἐπὶ παραβολῶν τίθεται, ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ.. καὶ ἀορίστου¹⁾
(§. 386, 8) τῆς ὄριστικῆς, ἐν τῇ ἐπιεικῇ γλώσσῃ ἐν τε τοῖς ἐπιθε-
τικοῖς καὶ ἐπιφρόνημ. προτάσεις καὶ δὲ ἐνεστῶς τῆς ὑποτακτικῆς ἡ,
ὅπερ καὶ συγνότερον, δὲ ἀρίστος αὐτῆς (καὶ δὴ ἀνευ τοῦ ἄρ, συγνά-
κις ὅμως, ὡς δ' ὅτ' ἀν O, 80. χ, 468), ἐὰν δὲ παραβολὴ πρέπη νὰ
δηλωθῇ οὐχὶ ὡς πραγματικὴ περίπτωσις (σύμβατος), ἀλλ' ὡς ἀπλῆ
ἀνατύπωσις (ψιλὴ νόησις), ὡς ἀπλῆ δηλ. ὑπόθεσις. Κεῖται δὲ ἐν
αὐτῷ ἡ ἔζησις ἔννοιας «ώς ἐξν, ὡς ὅταν θὰ συμβῇ νὰ γείνη τοῦτο ἡ
ἔκεινο». Ἀδιάφορον δὲ ἐνταῦθικ ἀν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἡνε
χρόνος ἀρκτικὸς ἡ ἴστορικός, ἐπειδὴ δὲ παραβολὴ δὲν ἀναφέρε-
ται εἰς τὴν κυρίαν πρότασιν, ἀλλ' εἰς τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος,
εἰς τὴν παροῦσαν δῆλο. πρᾶξιν τῆς ἔκυτοῦ ἀνατυπώσεως (νοή-
σεως). (ἐπὶ τῶν ὡς, ὅτε ἡ ὄπότε κεῖται ἡ ὄριστικὴ ἡ ὑποτακτική,
ἐπειδὴ ἐν τῇ συντάξει ὡς ἄρ, ὅταν κτλ. ἡ παραβολὴ λαμβά-
νεται ἐκ τῆς πείρας ἡ συμβίνει ὑπόθεσίς τις). N. 179 «δ
δ' αὖτ' ἔπεσεν, μελίνη ὡς, καὶ δρεος κερυφῇ γαλκῶ ταμνομένη
τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση» = ὡς ἐάν συμβῇ ἡ μελίνη τα..
νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν γῆν. 63, P, 110 «αὐτάρ ὅγ' ἔξοπλοι
ἀνεχάζετο, . ἐντροπαλίζουμενος, ὥστε λαῖς ἡγένειος, δορ ᾧ κύνες
τε καὶ ἄνδρες.. διώρται». P, 110. 134. O, 579. 382 «ώστε μέγχ
κυμ.. ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται» (= -ήσηται), ὑππότε ἔπειγη ἵς
ἀνέμου». Συχνὸν ίδικ τὸ ὡς ὅτε. Π, 386 «ώς δ' ὑπὸ λαίλαπι
πᾶσα κελκίνη βέβριθε χθὼν ἥμαχτ' ὁπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει
ῦδωρ Ζεύς, ὅτε δὴ ἦν ἀνδρεσσος κοτεσσάμενος γαλεπήρη, οἱ βίη
εἰν ἀγορῇ σκολικὰς κρίωσις θέμιστας, ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι ..,
πολλὰς δὲ κλιτῖς τότ' ἀποτμήγουσι χαρχόδραι.. ὡς ἵπποι Τρωαὶ
μεγάλα στενάχοντο θέουσαι» ἔνθα ὠρκιστάτη εἶνε ἡ ἐναλλαγὴ
τῆς ὄριστικῆς καὶ ὑποτακτικῆς. Ξ, 16 «ώς δ' ὅτε πορφύρῃ πέ-

1) "Id. A κεν Grundzuge §. 218.—2) Ὁ παρατατικ. ἡ ὑπερσυντέλ.
τῆς ὄριστικῆς εἶνε ἄρχηστος ἐν ταῖς παραβολαῖς, ίδ. Hermann opuse. II. σ. 44.
διὰ τοῦτο πολὺ δρθῶς προτείνει ἔστηκη, ἀντὶ ἔστήκει εἰς χ, 468. ὅμοιαν
παραβολὴν τοῦ κειμένου εἰς χ, 469, ίδ. Spitzner εἰς Ιλ. δ, 483.

λαχιος... ὡς δέ γέρων ὁμοκινε». Ο, 624 «ἔνδ' ἔπειτα, ὡς ὅτε κύριος θοῇ ἐν νηὶ πέσογει». Δ, 141. Θ, 338. Ο, 263. 606. Π, 297. Ρ, 61. Φ, 522. Χ, 189· τ, 519. Οὕτω μεθ' ὑποτακτ. καὶ τὸ ὡς ὀπότε Λ, 305. δ, 335· «ἄς δ' ὅτ' ἄρ.. . στρέψεται» (-ηται). Μ, 41. Ε, 161 «ἄς δὲ λέων ἐν βουσὶ θοῖσιν ἐξ κύριον ἄδην πόρτιος ἡὲ βοός... , ὡς τοὺς ἀγροτέρους ἐξ ἵππων Τυλέος οὗτος θεῖται». Κ, 183. Μ, 167· «οἱ δ', ὡστε σφῆκες.. . ἡὲ μέλισσαι οἰκίκια ποιήσωνται.. . οὐδὲ ἀπολείπουσιν κατόπιν δόμουν.. . ὡς οἴγ' οὐκ ἔθέλουσι πολάκων.. . γέστατην». Β, 474. Π, 428. Ἐνίστε μεταπίπτει ἡ συντάξις ἐκ τοῦ ἐνεστ. ἡ ἀρχίστ. τῆς ὑποτακτικῆς εἰς ἐνεστ. ἡ ἀρχ. τῆς ὁριστικῆς· οἶνος Ε, 506. Ζ, 506. Α, 155. μ. σημ. Spitzner. Η, 297. Χ, 93.

Σημ. 2. Σπανίως ἀπαντιζὴ εἰς εκτικήν, καὶ δὴ πάντοτε ἐν τῇ συντάξει μετὰ τῶν ὡς εἰς=ἄς, διαν ἡ παραδοῦτη δρᾶται καὶ παραταθῆ δι; ἀπλῆ παραδογῆ, εἰκασία καρποῖς ναὶ ληφθῆ περὶ δὲ διφοράμων οἰδέλλων η προσδοκία τοῦ πραγματικῶς γιγνομένου (συμβαίνοντος). Β, 780 «οἱ δ' ἔπειτα θεῖν, φεύγει τε πυρὶ γόνων πάστα νέμοις το». Λ, 389. Χ, 410. τ, 314. χ, 416. 420. ρ, 306, ἀπεξ μόνον τὸ δι; δῆτα μετ' εἰστικής τ, 384 «δίνεον, φαστε τις τρυπῇ δέρειον =ώς, καὶ τις νὰ ἀπέρπει»¹⁾ Nitzsch. Ἐν τοῖς δλίγοις γαροῖς ἔντονος κείται ὁ μέλλων τῆς ὁριστικῆς, ἀποθεῖται νῦν δρθῶς εἰς ὑποτακτικήν το. Spitzner εἰς Β, 147. 395· καὶ τούτη εἰς Κ, 183.

6. Συγγράτεται συμβαίνει ἔργοις. ἔργοις ἡ ἀργομοίωσις τῶν ἔγκλισεων, τῆς δευτερευούσης προτάσ., τῆς στενὴ μετὰ τῆς κυρίκης συνδεδεμένης, λαμβάνοντος τὴν ἔγκλισιν τῆς κυρίκης, ἡ τῆς δευτερευούσης προτάτεως, τῆς ἀποτελεούσης διάκμεστον μέλος ἑτέρως, λαμβάνοντος τὴν ἔγκλισιν τῆς ἑτέρης ταύτης προτάσ., ἡτοι τὸν χρηστήρον αὐτῆς¹⁾). Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἐν τοῖς ἑταῖς·

a) Ἐν τοῖς ιστορικ. χρήσιμοις τῆς ὁριστ. ἐκείνων τῶν δευτερευούσων προτάσ., αἵτινες εἰνε ἐμβόλιμη μέλη ὑποθετικῆς συντάξεως, ἔχούστης ἐν μὲν τῇ κυρίκη προτάσει τὸν εἰς μετὰ ιστορικῶν χρόνων τῆς ὁριστικής, ἐν δὲ τῇ δευτερευούσῃ ιστορικ. χρόν. τῆς ὁριστικῆς μετὰ τοῦ ἄρ (§. 574) - a) μετὰ τὰ σύ, στοις, σσος. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 14 «(Ζεύθρωπος) οὔτε βοὸς θν ἔχων σῶμα, ζνθρώπου δὲ γνώμην, εδύναται ἄρ πράττειν, ά ἐλούλετο» (ώς καὶ ἐν τῷ λατιν. efficere posset, quae vellet²⁾) 3. 5, 8 «ῶν.. . εἰχον». Πλ. Χρημ. 171, d. ε «σσοι. . ηρχοντο» καὶ «Ἄ μη ηπιστάμεθα, ὃν ηρχομεν, ο, τι ἐμελισσον πράξειν» μ. σ. Stallh. Μέν. 89, b «αὐτοὶ ἐγίγνωσκον». Ἀντιφ. 5, 15 «δος.. . κατεμαρτύρσειν». Οὕτω καὶ μετὰ τὰ ἀναφορικά ἐπιρρήμ. Θουκ. 1, 74 «καθ' ἡσυ-

1) "I. Madvig Brmrkg. über einige Punkte der Gr. Satzfig. σ. 19 —2) Ρ. Kuhner Lat. Schulgram. §. 140a, σημ. 10, καὶ εἰς Κιν. Tusc. 1. 5, 9 «si solos eos diceres miseros, quibus moriendum esset, neminem tu quidem eorum, qui viventer, exciperes».

χίνων αὐτῷ προεχώρησε τὸ πρόγυμπτα, ἢ ἐθούλετο». Πλ. πολ. 600, ε «ὅπῃ ἡεσκν». Γοργ. 514, ε «ὅπως ἐπύχομεν»-b) σπανίως ἐν οἰνοσαστικαῖς προτάσ. Ἀντιρ. 5, 69 «εὶ μὴ φρήνθείς, ὡς ἀνεβόησερ, .. φῆστο φεύγων, ἀλλ᾽ ἐτόλμησε μεναι· ἀπώλονται οἱ οἱ ἔνδον δοῦταις ἀπανταῖς» = ὅτι οὔτος (δ κύριος) ἡθελεν ἀνακρούσηση. Ψευδ. Λυτ. 2, 34 «δ (δηλ. τὸ χνυτικὸν τὸ βαρβέρων) τίς οὐκ ἂν ιδών ἐροῦθη, ὡς μέγχει.. κίνδυνος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίκας ηγωτισθην» = ὅτι ἡθελεν ἀγωνισθῇ μέγ. ἀγῶν-ε) ἐν ἐπιφόρη. χρονικᾶς προτάσ. μετὰ τὸ πρὶν γ' ὅτε περὶ Ὁμήρ. δ, 180· μετὰ τὸ πρὶν Ἰσοκρ. 4, 19 «ἐγέρην (τοὺς ὁρτορχες) μὴ πρότερον περὶ τῶν δυωλογουμένων συμβουλεύειν, πρὶν περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ήμενς ἐδίμαξαν» (oportebat., priusquam docuissent). Πλ. Θεοτ. 165, ε. Μενέζ. 86, d. μετ' ἀπαρέμφατον μετὰ τοῦ ἀρ ἐκεῖ 84, ε· μετὰ τὸ ὄπότε Πλ. Φειδ. 106, a. Πρωτ. 356, ε· μετὰ τὸ ἡγεία Πλ. Θεοτ. 165, d· μετὰ τὸ ἔως Ξεν. ἐλλ. 2. 3, 42. Πλ. Γοργ. 506, b. Δημ. 4, 1. Ἐκ τούτου ἐξηγοῦνται καὶ οἱ ἐν ταῖς τελυκαῖς προτάσεσιν ιστορικοὶ χρήστοι τῆς ὀριστικ. Ἡδ. §. 553, 6.-d) μετὰ τὸν αἰτιολογικὸν ὅτι Δημ. 50, 67 «εὶ τοίνυν ἂν ἐμοὶ τότε ὥργιζεσθε. ὅτι οὐκ ἐπετριηράρχησα». -e) μετὰ εὐχετεικὴν μετὰ τοῦ ὀφελον ἢ ὡς ὀφελον πρότασ., (§. 395, A. 4). Ζ, 348 «ὡς μ' ὄφελον.. οἰχεσθαι προφέρουσαν κακὴ ἀνέμοιο θύελλα.., ἔνθα με κῆμα ἀπέργεσε» = ubi me unda abstulisset: Ἡδ. 351. Καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ γάρ. Σοφ. Ἡλ. 1022 «εἴθ' ὥρελες τοιάδε τὴν γνώμην πατρὸς θυγάτροντος εἰναι· πάντα γάρ κακειργάσων = omnia enim perfecisses.

ΣΗΜ. 3. «Οταν ἐν τῷ ἀναφορικῷ προτάσι: προστίθεται τὸ ἄν, τότε αὐτῇ ἐκληπτέα λογικῶς ἡς κυρία πρότασις!». Δημ. 4, 41 «ει (Φίλιππος) ἡσυχίαν ἔχειν ἡθελε καὶ μηδὲν ἐπράττεν ἔτι, ἀπογερῆν ἐνίοις ὑμῶν ἂν μοι δοκεῖ (= ἀπέγειρ ἄν), ἐξ τῶν αἰσχύνην ὡφληκότες ἀν ἡμεν = καὶ ἐκ τούτων κτλ. Σπανίως; δὲ μόνον προστίθεται: τὸ ἄν, καὶ δὴ οὐ μόνον, διαν ἡ δευτερέουσα πρότασις πρόπετρον νὰ ἐκληπθῇ ἡς κυρία, ἡς ἵταποι, ἀλλὰ καὶ διαν διατηρῇ τὴν τῆς δευτερεούσας μόνον προτάσ. ἔννοιαν· οἶον Δημ. 19, 153 «ει γάρ ἡσαν (erant), ἡς ἡσαν τότε, Φωκεῖς σῷ καὶ Πόλεις είχον (habebant), ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν ἂν ὑδιν εἴχεν ἀνατείνασθαι φοερόν, δι' δι τῶν δικαιῶν ἂν τι παρείθεται».

Σημ. 4. Ἀπαντῶσιν ἐντι τῶν ιστορικ. χρόνων τῆς ὀριστικῆς, ἡ ὑποτακτικὴ τε καὶ εὐκτικὴ. «Ἡ ὑποτακτικὴ ἰδιαί τιθεται μετὰ τὰς μετὰ τοῦ μὴ (= μήπως) ἐρωτημ. προτάσεις, τὰς ἀπὸ φόου ἢ ὑπονοίας κτλ. σημαντικούς ῥήματος ἔξαρτωμένας (§. 589). Πλ. συμπ. 193, ε «πάντα ἀν ἐφοδούμην, μὴ ἀπορήσωσι λόγων». Οὕτω καὶ Θεοτ. 143, ε. Δημ. 29, 1· «Θαυμασίως ἂν ἡς ἐδλαδούμην, μὴ καὶ νῦν οὐ δυνηθῶ κτλ.» 21, 128· Εὐκτική, Ἡδ. 8, 53 «οὔτ' ἀ· ἡλιποι, μὴ κοτέ τις.. ἀνεναρίσ». Πλ. Εὐθύν. 15, d «τοὺς θεούς; ἀν ἔδεισας παρακινδυνεύειν, μὴ οὐκ ὅρθως; αὐτοὶ ποιεῖσοις», πολ. 600, ε

1) "Id. Scheuerlein Synt. σ. 446.—2) "Id. Kühnast Repräs' im Gbr. des sog. apotel. Konj. σ. 144. Scheuerlein ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 446.

«εὶς μὴ ἐπιθον, αὐτοὶ ἀν ἐπιθεταγώγουν, ὅπῃ γέσαν, ἔως ἵκανω; παιδεῖα; μεταλάβοντεν» (πρότερον ὁμως γέσαν). Καρμ. 171, ε «οἵτω δὴ ὑπὸ σωφροσύνης οἰκία τε καλῶ; ἔμελλεν οἰκεῖοθει.. καὶ ἄλλο πᾶν, οὗ σωφροσύνη ἀρχοι». Κρατ. 393, δ «ἄρ' οὐδὲ, ὥσπερ ἐν τοῖς; ἔμπροσθεν, .. οὗ τοῦ τεκόντος δήπου ἔδει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν, ἀλλὰ τοῦ γένους, οὗ εἴτη» (Πλήν Πλ. Μεν. 89, δ «οὓς ἡμεῖς ἂν ἐψυλάττομεν . . . ἵνα μηδὲν; αὐτοὺς; διέφθειρεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκοιντο εἰς τὴν ἡλικίαν, γρήσμοι γίγνονται». Ἐνθα συμβαίνει ἀφομίωσις; πρὸς τὸ πρότερον ἀφίκοιντο. Τὸ Ιταζ. 4, 11 «ἔχοντι, ὅστις.. ἡττηθεῖν, μή.. ζημιοῦσθαι.. ἀνήκει εἰς; τὸν ἀριθ. 1· οὕτω καὶ Σοφ. Φ. 289. Ἀρρ. νερ. 854. Πλ. Φιλ. 106, α καταὶ «ὅποτε.. ἐπαγάγοις; Ἐνεκα τοῦ ἔξηρημένου λόγου). Ήπει τῇς ποτακτικῇς καὶ ἐκτικῇ; ἢν ταὶς τελικαῖς προτάσσεσιν, ιδ. §. 553, 6, σημ.

b) Ἐν τῇ εὐκτικῇ ἐκείνων τῶν δευτερεουσι. προτάσ., αἰτινες ἀνήκουσιν εἰς κυρίαν ἡ δευτερεύουσι. πρότ. ἐκφράζουσαν εὐχήν. Καὶ ἐνταῦθα ἡ δευτερεύουσα πρότ. λαμβάνει τὸν χρωκτῆρα τῆς κυρίας προτ., ἀμφοτέρων ἐκφράζουσῶν φιλήν τινα νόησιν (ἀνατύπωσιν) τῆς πιθανότητος, ἀμφίβολον δηλ. πιθανότητας οὐδεμιᾶς; σκέψεως περὶ πράγματοποιήσεως. (Πίσσαι δ' αἱ τοιαῦται προτάσεις ἀναφέρονται εἰς τὸ ἐρεστῶς ἡ μελλον. Ἐὰν ὅμως ἡ δευτερεύουσα πρότ. ἐκφράζει πρᾶξιν παρελθοῦσαν, μένει διστορικὸς τῆς δρεστικ. γράφ. γάριν σφρηνεῖς, ὡς ἐν τῷ ἀνεξαρτάτῳ λόγῳ. οἶνον Πλ. Εὐθύδ. 272, δ «οὐκ ἂν ἔχοιμι γε εἰπεῖν, ὅτι οὐ προσελγού τὸν νοῦν κύτοιν» διότι ἀν ἡτο «ὅτι οὐ προσέχοιμι» θὰ ἀναφέρετο εἰς τὸ παρὸν ἡ μέλλον). Ρ. 640 εἰη δ', ὅστις ἐταῦρος ἀπαγγειλει τάχιστα Πηλείδη». Ξ. 107. Σ. 464 «αἱ γάρ μιν θανάτοιο δυστηχέος ὥδε δυνατήν γένοται, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἴκανοι». Ιδ. Φ. 428. Ν. 322. 118. 344, θ, 240. Γ. 299. Ζ. 58. 521. Μ. 228. α, 229. Ε. 31. δ, 222. θ, 240. ο, 360. μ, 106. σ, 142. Σοφ. Φ. 325 «θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι ποτε, ίν' αἱ Μυκῆναι γνοίειν . . . ὅτι γὴ Σκύρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔσθι». ΑΙ. 921. 1218. Τρ. 953. Ἀρρ. σφ. 1431 «ἔρδοι τις, ἣν ἔκκαστος εἰδείη τέχνην». Βέτ. 97 «γράνιμον δὲ ποιητὴν ἀν οὐχ εὔροις ἔτι ζητῶν ἔν, ὅστις ὁπῆμα γεννατῶν λάχοι». Πλ. Μεν. 92, ε «πῶς οὖν ἀν εἰδείης περὶ τούτου τοῦ πράγματος, εἴ τε τι ἀγκθὸν ἔχει ἐν ἐκυτῷ εἴτε φλακύρον, οὗ παντάποιον ἀπειρος; εἴης;» Μετὰ τοῦ ὅποι Σοφ. Φ. 529· Μετὰ τοῦ θνον Πλ. Φιλ. 279, ε. Ξεν. συμπ. 8, 17 «τίς μισεῖν δύναταιτ' ἀν, οὐδὲ εἰδείη κακός τε καὶ ἀγκθὸς νομίζεμενος;» ἀπομ. 1. 5, 4. 4. 6, 7. Κύρ. 2. 4, 23. Ἀγ. 2, 8. Πλ. Λυσ. 215, β. Φιλ. 72, ε «εἰ ἀποθηκοῖ μὲν πάντα, σσα τοῦ ζῆν μεταλλύαι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάρου, μέροι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τείνεωτα καὶ μὴ πάλιν ἀραβιώσκοιτο, ἀρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντας πάντα τεθνάναι καὶ μηδὲν ζῆν;» Ἀρρ. Πλ. 1072 «ἀπόλιν», εἰ μὴ παύσασι βακίζων». ἴππ. 694. Σοφ. Τρ. 658 «μὴ σταίη πολύνωπον ὅχημα νκὸς κύτῳ, πρὶν τάνδε ποτὶ πόλιν ἀρύσσειν». Φιλ. 961 «ὅλοιο

μήπω, πρὶν μάθοιμ², εἰ καὶ πέλιν γγώμην μετοίσεις». Οἰδ. τ. 505 «οὐ ποτέ ἔγωγ³ ἂν, πρὶν ἰδοιμ⁴ ὅρθὸν ἔπος, μεμφομένων ἀν καταγαληρ⁵». Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πρὶν παρὰ Θεόγν. 126. Θουκ. 3, 22 «(ὅπως) μὴ βοηθοῖεν.., πρὶν σφῶν οἱ ἄνδρες οἱ ἔξιντες διαφύγοιεν καὶ τοῦ ἀστρακλοῦς ἀττιλάβοιτο» μετὰ τοῦ ὅστε Ηλ. νόμ. 752, c. Ξεν. οἰκον. 1, 13 «εἴ τις χρῆστο τῷ ἀργυρίῳ, ὥστε κάκιον τὸ σῶμα ἔχοι, πᾶς ἂν ἔτι τὸ ἀργυρίον αὐτῷ ὠρέλιμον εἴη» μετὰ τοῦ ἁως Ξεν. Κύρ. 5, 5, 30. Μετὰ τῶν εἴτε.. εἴτε.. Ξεν. "Ιππαρχ. 2, 5· μετὰ τοῦ ἑπειπερ Ξεν. ἀπομ. 1. 4, 19· μετὰ τοῦ ὀπότε Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10. 2. 4, 11. ἀπομ. 2. 1, 18 «ἢ μὲν ἔκλων πεινῶν γάροι ἄρ, ὅπότε βούλοιτο» (χρέσιως ὅμως μετὰ τοῦτο «τῷ δ' ἐξ ἀνάγκης ταῦτα πάσχοντι οὐκ ἔξεστιν, ὀπότε ταρ βούληται, πάνεσθι). 4. 2, 20. 3. 14, 6 «ότε μὴ παρεὶν πολλά» μετὰ τοῦ ἱρα Ηλ. πολ. 501, c. μ. σημ. Stallb. Εὐρ. Τρ. 703 «καὶ παῖδες τόνδε παιδὸς ἐκθρέψαις ἄρ, .. ἦ' οἱ ποτε ἐκ τοῦ γενόμενου παιδὸς; ὑπέροχον πέλινον κατοικίσειαν (δῆλ. Τροίκην) καὶ πόλις γέροις ἔτι». Ξεν. Ἀγ. 9, 3 «ὅτως.. καταδάρθοι, οὐδ' ἂν εἴτοι τις, ὅτι πραγματεύονται» εἰ καὶ ἡ μετὰ τοῦ ὅτως πρότ. ἐξαρτήται καὶ τοῦ πραγματεύονται⁶ ἀνάζ. 2.4, 3 «οὐκέπιστάμενος, διτι βραχιλεὺς; ἡμᾶς ἀπολέσκι περὶ παντὸς ἀν παίσασιο, ἵρα καὶ τοῖς ἄλλοις "Ἐλλητοι φόβος; εἴη ἐπὶ βραχιλέν τοις μέγχι στρατεύειν;" (κατὰ τοὺς κακλίστους καώδ.) Ηλ. 3. 1, 18. Κύρ. 2. 4, 17 «εἰ δὴ πείσας ἐπικινεῖ το πολλούς, δύως δόξαν λαβοῖς, ἀρτι ἐζηπατηριώδεις ἄρ». 2. 4, 17. οἰκ. 7, 30. Εἴσοτε καὶ μετὰ σινδέσμων ἡ ἀναρροικῶν μετὰ τοῦ ἄρ (ἐπικ. κέ). ἡνωμένων⁷ Ω, 226 «κατίκει γάρ με κακταπτεῖνειν Ἀγιλλεὺς ἄγκας ἐλόντ⁸ ἐμὸν οἶνον, ἐπὶρ γόνοι ἐξ ἔρον εἴηρ», δ, 222. π, 392 «ἡ δὲ κ' ἐπειτα γῆμαιθ⁹, ὃς κε πλεῖστα πόροι καὶ μέριμνας ἐλθοι». Ἀρ. Ὁρ. 1338 «γερούμαρ ἀετός..., ὡς ἄρ ποτταθείηρ». Ιππ. 1056 «καὶ κε γυνὴ γέροις ἀγήθοις, ἐπει κετη ἀνήρ ἀραθείη». Αἰσχλ. Πρ. 443 «πέμπει τοῦδ¹⁰, δύως, ὅταν νεῶν φθιρέοντες ἐγήροι ηῆσον ἐλωτζολατο κτείνειεν.. Ἐλλήνων στρατόν». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11 «ὅπέταρ ἥκει ἐπὶ τὸ δεῖπνον, λέγοιμ¹¹ ἂν, διτι λούεται· ἐπειδάρ δὲ πάνω σπουδάζοι φρεγεῖν, εἰποιμ¹² ἄρ, διτι παρὰ ταῦς γυναικίζειν ἔστιν» μ. σ. Born. 1. 6, 22 c «ὅτου ἄρ.. δοίης,.. ἂν.. φάνιοιο». Ηλ. 594, A. 4.

Σημ. 5. "Εκσέρεται οὐχ ἡττον ἐνίστε ή δευτερείουσα πρότασις μὴ λαμβανομένη; πρὸ διθυρακῶν τῇς κυρίῃ προτέσ.1). Ηλ. ἀπολ. 25, b «πολλὴ ἡν τις εἰδησιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους, εἰ εἰς μὲν μόνον; αὐτοὺς; διαφθείρει, οἱ δ' ἄλλοι: ὀδειλοῦσιναν. Ἐπειδὴ δ' η εὐχειτική εὐχατικὴ καὶ η ἐν διποθετικῷ λόγῳ εὐειτικὴ ἔχουσι σημασίαν τοῦ παρόντος (§. 395, 2 καὶ §.), τίθεται

1) "Ils. Schauerlein εἰς τὴν ἡρῷην συγγρ. σ. 420. 425. - Stallb. εἰς Ηλ. ἀπολ. 25, b. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομ. 2. 7, 11. ἀνάζ. 1. 3, 17.

πολλάχις καὶ ἡ δποτακτικὴ μετὰ τοὺς τελικοὺς συνδέσμους καὶ μετὰ τὸ μῆν, ἔνιοτε δὲ καὶ ἐν ἄλλαις συντάξεσι, λαμβανομένων πρὸ δημάτων τοῦ ἀποτελέσματος, τοῦ σκοποῦ κ.τ.λ. Ω. 75 «εἴ τις καλέσεις.., σφρα τί οἱ εἶπων. δ. 738 «ἄλλά τις.. καλέσεις γέροντα.. σφρα.. καταλέξῃ». σ. 20 «αἴθε μοι ω; μαλακὸν θύνατον πόροι Ἀρτεμις ἀγνή,.. ἵνα.. φθινόθω». Μετὰ εἰκτικὴν μετὰ τοῦ ἣν Ω. 264. Ξεν. ἀν. 3. 1, 38 «οἵμαι ἀν διμᾶς μήγα διησιαὶ τὸ στράτευμα, εἰ ἐπιμεληθεῖται, διπας δντὶ τῶν ἀπολωλῶτων ως τάχιστος στρατηγοὶ δντὶ κατασταθῶσιν». Κύρ. ἀν. 3. 2, 28 «δπως ἔχω». Πλ. ἀπολ. 28, δ «αὐτίκα τεθνάιην, ἵνα μὴ ἴνθάδε μένου καταγέλαστος». Οὐτωκαὶ μετὰ ἓν Λασ. 7, 12. Δημ. 25, 33. Ξεν. ἀν. 1. 3, 17 «δικνοίην μὲν ἔν, μὴ ἡμᾶς καταδύσῃς φοδοίμην δ' ἄν, μὴ ἡμᾶς ἀγάγῃς (κατὰ τοὺς πλείστους καὶ ἀρίστους κ.ώδ. σ. Kühner). Ἡρ. 11, 11. Κύρ. 3. 2, 28. Οὔτω καὶ τὰ ἔν, πρὶν ἔν, δις ἀν μεθ' ὑποταχτ. Δ. 98 «τοῦ κεν δη πάμπρωτα πάρ' ἀγλατὸν δῶρον φέροιο, αἴ κεν ἕδη Μενέλαον.. δημηθέντα». Σοφ. Τρ. 2 «οὐδὲ ἔν αἰώνιον καμάθοις βροτῶν, πρὶν ἔν Θάνη τις, οὔτ' εἰ χρηστός, οὔτ' εἰ τῷ κακῷ». Ξεν. οἰκ. 12, 1. Ν. 234 «μὴ κενος δντὶ ἔτι νόστησειεν.. ἀλλ' αὐτὶς κυνῶν μέληηθρα γένοιτο, δστις.. μεθίησις μάχεσθαι» = ἥν.. μεθίησι. Πλ. Φειδ. 104, δ «ἐπὶ τὸ τοιοῦτον δη ἡ ἴντατια ἰδίᾳ ἐκεῖνη τῇ μορφῇ, ἢ ἔν τοιτο ἀπεργάζηται, οὐδέποτ' ἔν ἔλοοι». ¹⁾

Σημ. 6. 'Ἐν οδσιαστικαῖς δὲ προτάσ. μετὰ τοῦ δτις ἡ ᾥς (= δτις) καὶ ἐν ἑκητημέναις ἐρωτημ. προτ. μένουσι κανονικῶς; οἱ ἀρκτικοὶ χρόνοι τῆς δριστ. καὶ ὁ ἀρ. αἰτής μετὰ ιστορικοὺς χρόνους τῆς δριστ. ἐν τῇ διποθέσει ἡ ἀποδόσεις τοῦ δημοθετικοῦ λόγου, ἡ μετὰ κυρίαν πρότασιν ενχήν δηλούσαν), ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις ἡ ἡ ἀποδόσις τοῦ δημοθετ. λόγου ἐκφράζει τι, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸ παρόν τοι λέγοντος· οἷον εἰ τοῦτο ἔλεγες = ἔν ἔλεγες τοῦτο, εἰ ἔχειν ρωμαῖς δτι δὲν τὸ λέγεις = εἰ λέγοις = εἰ dicas. Ξεν. ἀν. 5. 1, 10 «εὶ μὲν ἡ πισταμένθα σαφῶς, δτι ἡξει Χειρίσοφος, οὐδὲν ἀν ἔδει, ὃν μέλλω λέγειν» (ἰδ. ἔκει σ. Kühner). Δημ. 19, 40 «ἔγραψον ἀν διαρρήδην, ἡλίκα ωμᾶς ειποίησα, εἰ εὗ ἔδειν καὶ τὴν συμμαχίαν μοι γενησομένην». Δημ. 16, 4 «οὐδὲ ἀν εἰς ἀν τειποι, ως οἱ συμφέρει τῇ πόλει, καὶ Λακεδαιμονίους ἀσθενεῖς εῖναι καὶ Θεράπονος». Ξεν. οἰκ. 8, 14 «καὶ ἀπόν ἀν εύποι, δπου ἔκστατα κεῖται καὶ δπόσα ἔστιν». ἀν. 3. 2, 36 «εἰ νῦν ἀποδειχθεῖη, τίνας γρὴ ἡ γεγενθαῖ τοῦ πλασίου, οὐκ ἀν βουλεύεσθαι ωμᾶς δέοι». Σποραδικὴ εἶνε ἐνταῦθα ἡ εἰντικτικὴ· οἷον Ἡρ. 8, 93 «εὶ μέν νον ἔμαθεν, δτι ἐν ταῦτη πλέον ἡ Ἀρτεμισίη, οὐκ ἀν ἐπαύσατο» (κατὰ τοὺς πλείστους καὶ ἀρίστους κ.ώδ. ἀντὶ τοῦ πλώει). Δημ. 16, 5 «οὐδὲν γάρ ἐκεῖνό γ' ἀν εἴποι μεν, ως δνταλλάξασθαι βουλούμεθ' ἀντιπάλους κτλ.». ἀνεύ ποικιλ. γραφ., ἀνδ' οὖ δ Μαδδίγη. ἐν τῷ ἡγθ. συγγρ. προτιμῷ τὸ βουλόμεθα, καλλίον ωμως τίσως «βουλούμεθ' ἀν ἀντιπάλους». Η εἰντικτικὴ ἀπαντῆ καὶ μετὰ παρατατικὸν δριστ. μετὰ τοῦ ἔν, ἐπενάληψιν δηλοῦντα (§. 392α, 5.) Πλ. ἀπολ. 22, δ «διηρώτων ἔν αἰτούς, τί λέγοιτον· οὕτω καὶ μετὰ τὸ ἔγνω ἔν τις = cognoscereς §. 392α, 4. Ξεν. Κύρ. 7, 1, 38 «ἔνθα δη ἔγνω ἔντις, δσου ἔξιν εἴη τὸ φιλεῖσθαι ἄρχοντας.

7. 'Ἐνιότε τίθεται ἡ εὐκτικὴ ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσει ἄ-

1) *I. Madwig* ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 20 καὶ *Kühnast* ἐν τῷ δηθ. συγγ. σ. 40.

τεν τοῦ ἀμμετὰ χρόνον ἀρκτικ. ἐν τῇ κυρίᾳ πρὸς ἔκφρασιν ἀθελαιας πιθανότητος, ὡς τοῦτο συμβίνει ἐνίστεται καὶ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. [§. 395, 3], ἔνθα προσεδόκα τις τὴν εὐκτικὴν μετὰ τοῦ ἀν¹). Οἱ τέρποις οὗτος τῆς ἔκφραστος; προτιμᾶται πολλάκις, διταν δὲ λέγων ἔληγ νὰ ἔκφρασῃ τὴν ἔχυτον ἰδέαν μετά τινος μετριοφρούνης, ἀποβλέπων πάντως εἰς τὴν προσδοκίαν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νοηθέντος, διπερ ἥθελε δηλωθῆ διὰ τῆς ὑποτακτικῆς. Η, 309 «ἐν δὲ αὐτοῖς πύλας ποιήσομεν (ὑποτακτ.) εἰς ἀρχαρίζεις, ὅφρ δὲ αὐτάκων, ἵπηλασίν δὲδός εἴη (= ἵνα δυνηθῇ νὰ ἴην). Ο, 475 «μάραρας τε Τρώεσσι καὶ ἄλλους ὅρνυθι λκούς, μή.. ἐλοιερ νῆας» = μάρπις δυνηθῶσι νὰ κυριεύσωσι. Ψ, 486 «ἰστορχ.. θεομερ.., ἵνα γροίη». ρ, 250 «ἄξω.. ἵνα.. ἀλροι». Σοφ. Οἰδ. κ. 11 «στησόμε με καξίδρυσορ, ὡς πυθοίγεθα, ὅπου ποτὲ ἐσμέν». Οἰδ. τ. 979 «εἰκῆ (temere) κράτιστον (έστι) ζῆν, ὅπως δύναιτο τις». Οἰδ. κ. 1172 «καὶ τίς ποτὲ ἐστίν, θν γ' ἔγω ψέξαιμε τι;» = δην θὰ δυνηθῶ ἔγω νὰ φέξω κατά τι». Εὐρ. Ἀλκ. 52 «ἔστι οὖν, δηπως "Αλκηστις ἐς γῆρας μόλοι;" = estne igitur, ut.. pervermire prossit? Ιρ. αὐλ. 418 «μάτηρ δὲ ὄμαρτει.. καὶ πᾶς Ορέστης, ὥστε τερρυθείεις ἵδων». Ήρδ. 2, 93 «ἀρτέχορται (τῆς γῆς); .., ἵνα δὴ μὴ ἀμάρτοιεν τῆς ὁδοῦ διὰ τὸν ἔρον» = ἵνα μὴ συμβῇ καὶ χρέωσι τὴν ὁδόν. Ξεν. ἀν. 2. 4, 4 «ἴστως δέ που η ἀποσκάπτει η ἀποτειχίζει, ὡς ἀπορος εἴη η ὁδός» (κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ καλλ. κώδ.). 3. 2, 36 «ἀστρακάλεστερον (δηλ. ἐστίν) ἡμῖν πορεύεσθαι πλατίσιον ποιησαμένους τῶν δπλων (= δπλιτῶν), ιχ.. δ πολὺς ὅγλος ἐν ἀστρακλεστέρῳ εἴη» (κατὰ τοὺς πλείστ. εἰς ἀρίστ. κώδ.). Κύρ. 1. 4, 14 «ἀρες τοὺς κατ' ἐμὲ πάντας δικτωνίεσθαι, ὅπως ἐκαστος κράτιστα δύναιτο», 1. 6, 34 «οὐ ικαλεγόμεθα.., ἵνα μή.. χρῶντο». ίδ. 3. 1, 11. 4. 1, 12 «συνπεσθε.., ὡς εἰδείη» κατά Guelph. Par. A. B. 8. 3, 20 «εἰσιγγέλλετε.., ἵνα.. διαπράττουμεν». ἀπομ. 4. 3, 8 «ἐντκῦθικ τοῦ ὄρκνου (τὸν ἡλιον) ἀνακτόρερεσθαι, ἔρθα ὃν μάλιστα τίμιας ὀφελοίη» μ. σ. Kühner. Πλ. Εὐθύδ. 296, ε «οὐκ ἔχω, ὅμιν πᾶς μειοσθητοίη». Ἀνδ. 3, 1 «οἱ ἡτορες τῷ μὲν διδματι τῆς εἰ-ήνης συγχωροῦσι, τοῖς δὲ ἔργοις, ἀφ' ὧν η εἰρήνη γένοιτο, ἐναν-ιοῦνται». Ισοκρ. 5, 154 «λοιπὸν οὖν ἐστι τὰ πρειτημένα συν-

1) "Ιδ. Kühnast Repraesent. im Gbr. des apotel. Konj. σ. 39, οὗ οἱ δύμως ὑπάγει: ἐνταῦθα καὶ χωρία, ἐν οἷς προβλῆται ἡ εὐκτικὴ ἐκ τῆς ἄνω ἀνημονευθείσας ἐφέλξεις τῶν ἔγκλισεων, η τοιαῦτα, ἐν οἷς η ἀναρ. πρότασ. ναλένεται εἰς εἰ μετ' εὐκτικ. κατὰ τὴν φράσιν, εἰ τοῦτο λέγοις, ἀμαρ-άνεις" οἶον Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10, ἔνθα τὸ μὲν πρῶτον κεῖται •οῦ; ἢν τις ιούληται = λάν τις αἰτούς βούληται: θετερόν δύμως •οῦ; δὲ βούλοιτο = γίτις αἰτούς βούλειτο. Ταῦτα εἶνε καὶ εἰς τὰ παρ' αὐτῷ ἐν σελ. 110 κτλ. 141 εἰτ. χωρία. Υδ. Bäumlein ἐν τῷ ἡγθ. συγγρ. σ. 273 κτλ.

αγαγεῖν, ἵν' ὡς ἐν ἐλαχίστοις κατέδοις τὸ ιεράλκιον τῶν συμβε-
θουλευμένων» *ἴδι.* Ψευδ. Λυτ. 20, 21. Οὐδέλως περίεργος ἡ τοι-
αύτη σύνταξις μετὰ χρόνον ἴστορικόν. Εὔρ. "Αλκ. 59θ «οὐδένεν
γάρ εἶχον, δοτοῦ... τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐ-
μῶν φίλων τινὶ» = δοτοῦς νὰ δυνηθῇ νὰ στείλῃ *ἴδι.* Σοφ. Φιλ. 695.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

§. 400. Περὶ τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως τῆς προτάσεως.

Ἡ ἐπιθετικὴ τῶν προτάσεων σχέσις γρηγορεῖται πρὸς ἀκριβέστε-
ρον προσδιορισμὸν ἐνοίκις οὐσιαστικοῦ· οἷον, τὸ καλὸν ἁδός, ὁ
μέγας παῖς· Περιστάνεται δὲ αὕτη ὑπὸ τοὺς ἔξις τύπους,

a) ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιθέτου· οἷον τὸ καλὸν ἁδός·

b) ὑπὸ τὸν τύπον οὐσιαστικοῦ κατὰ γενικήν οἷον οἱ τοῦ δέ-
ρρου καρποί (*§. 414*)·

c) ὑπὸ τὸν τύπον ἐμπροσθέτου οὐσιαστικοῦ· οἷον ἡ πρὸς τὴν
πόλιν ὅδος (*§. 461, 6*)·

d) ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιφρήματος· οἷον οἱ τὴν ἄνθρωποι (*§.
461, 6*)·

e) ὑπὸ τὸν τύπον οὐσιαστικοῦ, ὡς προσθετικὸς προσδιορισμός·
οἷον Κροῖσος, ὁ βασιλεὺς.

Οἱ διὰ τῶν τύπων τούτων δηλούμενοι ἀκριβέστεροι προσδιορι-
σμοὶ καλοῦνται ἐπιθετα (κατηγορήματα), οἱ δὲ τύποι ἐπιθετικοὶ
(κατηγορικοὶ).

Παρατηρήσεις.

§. 401. Γένεσις τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως τῆς προτάσεως.

1. Οἱ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς προσήλθειν ἐκ τοῦ κατηγορουμένου
ἢ τοῦ ὑποκειμένου ἢ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ κατηγορουμένου· Ἐν
τῇ πρώτῃ περιπτώσει, ἐκνὰ τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρεται διὰ ῥῆ-
ματος ἢ κατηγορικοῦ ἐπιθέτου μετὰ τοῦ εἰναι, ὁ ἐπιθετικὸς προσ-
διορισμὸς παρίσταται ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου, οὕτω
π. χ. ἐκ τοῦ «τὸ ῥόδον θάλλει» καὶ «τὸ ῥόδον καλόρ εστι» προ-
ηλθε, τὸ θάλλον ῥόδον, καὶ, τὸ καλόρ ῥόδον· ἐκνὰ δὲ τὸ κατηγο-
ρούμενον ἐκφέρεται διὰ κατηγορικοῦ οὐσιαστικοῦ μετὰ τοῦ εἰναι,
παρίσταται ὑπὸ τὸν τύπον προσθετικοῦ προσδ.· οἷον ἐκ τοῦ Κροῖ-
σος βασιλεὺς εστι τὸ «Κροῖσος, ὁ βασιλεὺς». Ἐν τῇ δευτέρᾳ
περιπτώσει, ἐν ἡ τὸ κατηγορούμενον συντάσσεται μετ' ἀντικει-
μένου· οἷον «τὸ δένδρον φέρει καρπούς», τὸ ὑποκειμένον παρί-
σταται ὡς ἐπιθετικὸς προσδ.· τοῦ ἀντικειμένου ὑπὸ τὸν τύπον τῆς
γενικῆς, τὸ δὲ συνδέον τὸ ὑποκειμένον καὶ ἀντικειμένον ῥῆμα

φέρει παραχλείπεται· οἷον «οἱ τοῦ δάνδρου καρποῖ». Ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει τὸ μετὰ προθέσ. οὐσιαστικὸν ἢ τὸ ἐπίβρ̄-ρημα κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ προσδιορ., τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐνταῦθα παραχλείπεται· οὕτω π. χ. ἐκ τοῦ «ἡ ὁδὸς φέρει πρὸς τὴν πόλιν» ὡδὸς «ἢ τόπος μεταξὺ κεῖται» προσδιορίζον τὰ «ἡ πρὸς τὴν πόλιν ὁδὸς» καὶ «ὁ μεταξὺ τόπος».

Σημ. Ἐποτεῖ δῆμος; προστίθεται καὶ ἡ μετολλοδούσα ὥμετρ. ἔννοια: δῖον [Πρδ. 1, 23] «οἱ τόποι ἦσαν τες (ἄνθρωποι)». Εἰρ. Ἰων. 1349 «εἰς τὸν ὄντα νῦν χρήσοντα». Σεν. ἐλλ. 2, 4, 11 • κατὰ τὴν εἰς τὸν Πειραιῶν ἀμαξῖτὸν ἀναφέρουσαν». Ἀντιφ. 2, 3 «τὴν ὑποψίαν τὴν νῦν εἰς ἐμόνον μ. σ. Maetzner. 2, 6 «ἡ ὑποψία εἰς ἐμόνα» (τοινούτον Θουκ. 4, 27 • τὴν ίς αὖτον ὑποψίαν).

2. 'Ως ἡ κατηγορικὴ σχέσις τῆς προτάσσεως συνίσταται ἐκ δύο μελῶν, ὃν τὸ μὲν ἐν (τὸ ὑποκείμενον) ὑποτάξσεται τῷ ἑτέρῳ (τῷ κατηγορούμενῷ), οὕτω καὶ ἡ ἐπιθετική, τοῦ μὲν ἐπιθετικοῦ προτὸδ. τὴν καρίκινην ἔννοιαν ἐκφράζοντος, τοῦ δὲ εἰς τοῦτον ἀνήκοντος οὐσιαστικοῦ τὴν ὑποτετχυμένην ἔννοιαν. Καὶ ὡς ἀμφότεροι τὰ μέλη τῆς κατηγορικῆς σχέσεως ἀποτελοῦσι ἔνδητα (ἐν δλον) ἔννοιας τινος, οὕτω καὶ ἀμφότεροι τὰ μέλη τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως ἔνδητα ἔννοιας καὶ μάλιστα οὐσιαστικῆς: ἐν τῇ κατηγορικῇ σχέσει παρίσταται ἡ πρᾶξις τῆς νοήσεως (cognition), ἡ συνένωσις δηλ. ἀμφοτέρων τῶν ἔννοιῶν εἰς ἓν, ὡς συμβαίνουσα, ἐν δὲ τῇ ἐπιθετικῇ ὡς ὥδη συμβάσσα, ὡς ἀποτέλεσμα δῆλο. τῆς πρᾶξεως ἔκεινης διὸ δὲν δύνανται νὰ ἔξενεγχθῶσι ἐν τῇ ἐπιθετικῇ σχέσει καὶ οἱ προσδιορισμοὶ τοῦ χρόνου, τῆς συνδέσεως (κατηγορίας), καὶ οἱ τοῦ προσώπου, οἵτινες ἐν τῇ κατηγορικῇ σχέσει δῆλοιδηνται μιὰ τοῦ ὅμετρος.

§. 402. Ἔναλλαγὴ τῶν ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν.

Εἰ καὶ ὑπάρχει διαφορὴ σημασίκης μεταξὺ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου, τῆς ἐπιθετικῆς γενικῆς καὶ τοῦ προσθετικοῦ προσδιορισμοῦ, τοῦ μὲν ἐπιθέτου ἐκφράζοντος ποιότητας ὡρέματος προσκεκολλημένην εἰς ἀντικείμενόν τι, τῆς δὲ γενικῆς παριστάστης τὴν ἔκυτην σχέσιν πρὸς τὸ μετ' αὐτῆς συνδεδεμένον ἀντικείμενον ὡς τι ἔνεργον, ζωγρόν, δροστικόν, τοῦ δὲ προσθετικοῦ τέλος προσδιορίζοντος τὸ ἀκριβέστερον δριστέον οὐσιαστικὸν ὡς τὸ αὐτὸ τῷ προσθετικῷ, συμβωνοῦτιν δῆμος καὶ οἱ τρεῖς οὕτωι τύποι ἐν τούτῳ, ὅτι δηλοῦσι τὸ κατηγορημα (ἐπίθετον) ἔννοιας οὐσιαστικοῦ. Διὸ συμβάνει, ὥστε νὰ ἐνκαλλέσσωσιν οὕτοις ἐν τῇ γλώσσῃ πρὸς ἀλλήλους πολλαχῶς· καὶ λοιπὸν πολλάκις τίθεται,

α) τὸ ἐπίθετον ἀντὶ τῆς γενικῆς, ιδίως ἐν τῇ ποιήσει, ήτις φιλεῖ οὕτω νὰ συγχωνεύῃ δύο στενῶς ἡνωμένας πρὸς ἀλλήλας ἔννοιας οἷονει ἐν μιχ¹). B, 54 «Νεστορέη παρὰ νηὶ Πυληγενέος βα-

1) "Id. Lobeck εἰς Σοφ. Αγ. 7. G. R. Schmidt de epitheti in periphr. substantivorum trajectione, Progr. Torg. 1819 σ. 8.

σιληνος». Ε, 741 «Γοργελη κερκλη δεινον πελώρου». Β, 658 ωκι τὸ σύνθετος «βίη Ἡρακληνη». γ, 190* «Φιλοκτάτην, Παιάντιον ἀγλαὸν υἱὸν» ἀντὶ Ποίκιντος. Ζ, 529 «κρητηρικὴ εἰεύθεπτος» ἀντὶ ἐλευθερίκες. Η, 831 «εἰεύθεπτος ἡμαρ» = ἐλευθερίκες ἡμ. Ζ, 463 «δοκιον ἡμαρ». Ι, 490 «ἡμαρ ἀργαρικόν» = τῆς ὄρρων νίκες. Η, 836 «ἡμαρ ἀραγκατον» = τῆς ἀνάγκης. Ρ, 511 «νῶν δὲ ζωῖσι ἀμύνετε τηλέσεις ἡμαρ» = τοῦ θυνάτου. α, 9 «αρδστιμον ἡμαρ» = τῆς ἐπικνόδου. Αἰσχλ. Πρ. 8 «νόστω τῷ βασιλειῳ. Εὐρ. Ἱρ. τ. 1112 «νόστου βάρθλαρον ἡλθον» ἀντὶ νόστ. βραχέρων δηλ. εἰς βραχέρους (δ Nauck διορθοτ ἔνει λόγου εἰς rācor). Σοφ. Οἰδ. τ. 267 «τῷ Λαθδακειῳ παιδὶ Πολυδώρου τε». Αἴ. 884 «Ολυμπιάδες θειὶ ἡ ποταμῷ». Εὐρ. Μ. 404 «τοῖς Σινεγείοις τοῖς τ' Ἰάστονος γάζμοις». Ηρ. τ. 5 «τῆς Τυρδασείας θυγατρές». Θεόνορ. 15, 110 «ἀ Βερενίκεια θυγάτερ» μ. σ. Wüstemann, 26, 36 «ἀδελφεξι αὐτῆς (Σεμέλης) Καδμείων filiae Cadmi et sorores μ. σ. Wüst Πίνδ. Ο. 2, 43 «νέοις ἐν ξέθλοις, ὡς τὸ certamina juvenalia ἀντὶ juvenum. 3, 37 «ξιμορχυμάτου διφρηλατίκης». Πλάτεις ίδια τοιούτων συντάξεων εἶνε οἱ τραγικοί. Αἰσχλ. Ἀγ. 253 «εναγγελοισιν ἐλπίσιν» = ἀγκυρᾶς ἐλπίδος. Πρ. 148 ἀδαμαρτυρούσι λόμπις = adamantrinorum vinculorum ignominia. Σοφ. Αἴ. 935 «χριστόχειρ ἀγῶν» = ἀρίτων ἀνδρῶν. Ηλ. 861 «χαλκροῖς ἐν ἀμίλλαις» = ἐν τῆς ἀγῶνι τῆς ταχύτητος, τῶν ταχέων ἵππων. Τρ. 824 «τελεσμήνος δωδέκατος ἀρτος» = ἀρτος (annus) δώδεκα τελείων μηνῶν. Εὐρ. Ηλ. 126 «ἄναγε πολύδακρουν ἥδονάν» = πολλῶν δακρύων. Ηρ. μακιν. 384 «γχρυμοναττον ἀνδροβράτοις» = γχρυμ. βρορᾶς ἀνδρῶν. Σοφ. Ἀντ. 826 «πετραίχ βλάστα» = βλ. πέτρας, ἦποι βράχων. Οἰδ. τ. 184 «ἀκτὰν παρὰ βώμιον» = παρὰ τῆς βρχυίδας τοῦ βωμοῦ. Ἀντ. 1019 «θυστάδις λιτάξ» = εὐγάξ θυμάτων preces sacrorum. Αἰσχλ. Ἀγ. 10 «ἐλώσιμόν τε βέζιν» = captivorum. Σοφ. Ἀντ. 1022 «ἀνδρόφυλον αἰμικ» = αἰμ. ἀνδρὸς φύλαρντος» Οἰδ. τ. 407 «έμφύλιον αἰμικ» = αἰμ. συγγενῶν, ὡς παρ'. Εὐρ. ίν. 148 «αἰμικ συγγενές». Ὁρ. 833 «αἰμικ μητροκτόνον» αἰμ. φόνου μητρός. Αἰσχλ. ἐπτ. 44 «ταύρειος φόνος» Εὐρ. Ἱρ. τ. 72 «Ἐλλην φόνος». Σοφ. Αἴ. 55 «πολύκερως φόνος» = φόνος πολλῶν κερασφόρων. Εὐρ. Ή. 987 «γηγενής μάχη». Ηρ. μακιν. 1273 «τετρασκελῆς κενταυροπληθῆς πόλεμος». Ἠδ. Hor carm. 1. 3, 36 «Herculeis labor» ἀντὶ Herculis. 3. 16, 11 «ictus fulmineus» = κερκυνοῦ. Ἐκ τοῦ πεζοῦ λόγ. Ηρδ. 7, 190 «χραρις συμφορὴ πακιδορόνος» = ἡ λυπηρὰ συμφορὰ συζύγου φονεύοντος τὰ ἔσυτον τέκνα. 7, 105 «τοῖς Μακοκαμείοις ἐκγόνοισι» = τοῖς ἐκγ. τοῦ Μακοκάμου. 9, 76 «αἰγμαλώτου δουλοσύνης» = τῶν αἰγμαλώτων. Ξεν. ἀν. 4. 6, 4 «ποταμὸν εὔροις πλεθριαῖον». Ηλ. Φαλιδ. 227, b «οἰκίεις τῇ Μορυγίᾳ» = τοῦ Μορύγου.

Σημ. 1. Ἡ λυρικὴ καὶ δραματικὴ γλῶσσα φιλοῦσιν ἵδιά τὴν σύνταξιν συνθέτου ἐπιθέτου σὺν οἰδιαστικῷ ἀντὶ σὺν τῇ ἀπλῇ γενικῇ τοῦ ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπιθέτῳ περιεχομένου οἰδιαστικοῦ, καὶ γρησιμένει ἐπὶ τῆς ἡ τοιαύτη σύνταξις. εἰς τὸ νῦ παραστήσῃ ποιητικὴν τινα πλησιονήν καὶ σεμνότητα ἐκφράσεως; οἶον Αἰσχλ. Ἀγ. 1510 «ξιφοδηλήτιῳ θυνάτῳ» = θυνάτῳ. προσλόθοντι ξιφεῖς. Σοφ. Οἰδ. τ. 26 «ἄγιλαι βουνόμοι» ἀντὶ βοῶν. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 395 «καρπὸν μηλοφόρον» ἀντὶ μηλῶν. Ηφ. τ. 441 «φιλόπλουτον ἄμιλλαν» ἀντὶ πλούτου.

Σημ. 2. Συχνότατα δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ ἵδιά τοῖς λυρικοῖς καὶ τραγικοῖς συμβαίνει, ὥστε, ἐάν εἰς οἰδιαστικὸν ἐπιθετικὴ γενικὴ συνταγμένον προστεθῇ ἐπιθετικὸν ἐπιθέτον, ὅπερ λογικῶς ἀνήκει εἰς τὴν γενικήν, νῦ ἀναφέρονται τοῦτο οὐχὶ εἰς τὴν γενικήν, ἀλλὰ εἰς τὸ συντακτικὸν οἰδιαστικὸν ὃς εἰς τὸ σημαντικώτερον μέλος, ἀμφιστέρων τοῦ τε οἰδιαστ. καὶ ἐπιθετικὸν ἴπιθ. θεωρουμένων ὃς ἐν μιᾷ λέξει συγχεγωνευμένων). Καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρ. εὐρίσκομεν τὴν τοιαύτην τοῦ ἐπιθέτου μετατροπήν, ιδ. τὸ πρῶτα πρόδγ. ὅπο τὸ α) πρός δὲ ξ. 197 «ἔμπα κῆρις θυμοῦ» = ἔμπο κῆρις θυμοῦ. Πίνδ. Ο. 8, 42 «τέξας γερὸς ἔργασίαις» = τεξες γερ. ιδ. Dissen. Σοφ. Οἰδ. τ. 1400 «τοῦδενδεν ἀιμα πατρός». Πύθ. 4, 255 «ὑμετέρας ἀκτίνος ὅλου» = ὑμετέρου ὅλου ἀκτ. Εὐρ. Ἀνδρ. 584 «οὕμδες πατεῖς πατέδης» = δέ ἔμδος πατέδες πατεῖς. Φιλ. 30 «τὸν ἔμδον ἀδίνων πόνον». Μετὰ τῶν κατητικῶν ἀντών, καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἐνίστεται Θουκ. 2, 61 «ἐν τῷ ὁμετέρῳ ἀσθενεῖ τῆς γνῶμης». Πίνδ. Ὁλ. 3, 3 «Θερμῶνος Ὄλυμπιονίκαν ὅμνον». 11, 5 «ψευδέων ἐνιπάντες ἀλιτόξενον» = ἐνιπάντες ψευδέων, τὸ ψευδέων τὸ ψευδέων ἐνιπή ἀποτελεῖται οἰονται μίαν ἐννοιαν, ιδ. Dissen σ. 128 ἔκδ. Goth. Πύθ. 6, 5 «Πυθούνικος θυμῶν θυησαρός». Λίσχη. Χοιρ. 1066 «ξινδρός; βασίλεια πάθη». ἐπτ. 708 «περιθύμους κατάρας Οἰδιπόδα». Ἀγ. 53 «δερμιοιστὴρη πόνον δρταλίγων» = τῶν φυλακτόντων τὴν φυλαέαν νεοσσῶν. 490 «δεκάτιῳ φέγγεις ἔτους» = δεκάτου φέγγ. ἔτους = ἐν τῷ δεκάτῳ ἔτει. Πρ. 112 «τοιάσδε ποιηνὰς ἀμπλακημάτων τίνου» = (τοιάσδε ἀμπλ.). μ. σ. Wellauer. Σοφ. Ἀντ. 793 «γενίκος ἀνδρῶν ἔνυκιμον» = ἔρις συγγενική. Εὐρ. Ὁρ. 225 «ὦ βιστρόχων πινώδεις κάρα» = βιστρ. πινώδεων κ. = κατειρρυπωμένων βιστρ. κεφαλή. Εὐρ. Τρ. 563 «καράτομος ἐρημία νεανίδων» ἐπὶ λέξει = ἐρημία νεανίδων τετμημένων τὰς κεφαλές, ἡτοι ἐρημία θανάτου. Οἰδ. τ. 1376 «τέκνων ὄψις βλαστούσσα» = ὄψις τέκν. βλαστόντων Αγ. 8 «κυνὸς λακαίνης εὐρινος βίσσις» = δ. εὐρίνου κ. Λ. Φιλ. 952 «οὐχίμα πέτρας δίπυλον». 1123 «ποδιάς πόντου θινός» μ. σ. Schneidew. Οἴστω καὶ παρὰ τοῖς λατ. ποιηταῖς Virg. Aen. 8, 526 «Tyrrenus tubae clangor». Ο τρόπος οὗτος τῆς ἐκφράσεως φαίνεται διτε εἶναι γνήσιος; ποιητικὸς τὸ μὲν ἐξ εψυσθεῖς τινὲς παραττάστεως τῆς ἰσωτερικῆς συνθέσεως τοῦ οἰδιαστικοῦ μετὰ τοῦ ἐπιθετικοῦ αὐτοῦ προσδιορισμοῦ, τὸ δὲ καὶ ἔτι τινος τόλμης καὶ ταχυτέρας ἔδυμης τῆς ἐκφράσεως, διὸ ὡς τοιαύτη εἶναι σχεδόν ίστελῶς ἀλλοτρία οὐ μόνον εἰς τὸ πεζὸν θρός (ἡ πεζὴ γλῶσσα τοῦ Ἡρόδ., ἔχουσα γενικῶς ποιητικὴν τινα γροιάν, πλησιάζει καὶ κατὰ τοῦτο πολλάκις εἰς τὴν ποιητικὴν γλῶσσαν), ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κωμικῶν.

Σημ. 3. Ἐνίστεται προστίθεται ἐν ποιητικῷ πλεονασμῷ τὸ ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπιθέτῳ περιεχόμενον ήδη οἰδιαστικόν οἶον Εὐρ. Φ. 1351. «λευκοπόλεις κτύποι χειροῖν» = λευκῶν πήγεων. Τοιληρητέραι γρήσεις τούτου εἶνε τοιαύται, ἐν αἷς τὸ

1) "Id. Lobeck καὶ Schmidt ἐν τοῖς ἀνωτέρ. συγγρ.".

μέν ἐν μέρος τοῦ συνθέτου ἐπιθέτου ἀναρρέπεται εἰς τὸ προσδιοριστέον οὐσιαστικὸν, τὸ δὲ ἔτερον κείται ἀντὶ τοῦ κατὰ γενικὴν οὐσιαστικοῦ· οἷν Αἰγαὶ, κηφῆ. 21. •δέξειρ κατύπος = ὅξειρ κατύπος, ἡ τοκανταῖ, ἵν αἱς τὸ προσδιοριστέον οὐσιαστικὸν συντάσσεται ἐκτὸς; σὺν τῷ συνθέτῳ ἐπιθέτῳ καὶ ἔτερῳ τινὶ ἔτι, διπεριστότερον εἰς μέρος τι τοῦ συνθέτου ἐπιθέτου· οἶον Σοφ. Ἡλ. 858 •ἐλπίδες; κοινόταχοι ἐπιπατρίδαις = ἐλπίδες κοινοῖ τόχου (τοῦ κοινοῦ ἥμοι ταχίστως, ἀδελφοῖς) εἰπαπατρίδους οὕτως Εὐρ. Ἡρ. μαν. 1381 •ἥμας; ἔχεις; παιδοκτόνους σοὺς = οἱ τοὺς σοὺς πατέρας ἔχεις νυν).

b) Τὸ ἐπιθετοῦ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ προσθετικῷ προσδιοριστικοῦ (τὸ γερμ. Richard Lövenherz καὶ der lövenherzige Richard, καὶ τὸ καθ' ἥμας ἰδίωμα ἔχει πολλὰ τοικατα Γειννούλα, ἡ βρογχόμοιρη) οἶον Πίνδ. Νέμ. 1, 61 «ὑρθόμαντις Τειρεσίκαν» = Τειρ., δρῦιν μάντιν. Αἰτζλ. Πρ. 301 «αἰδήρομήτωρ αῖκ» = αῖκ, σιδήρου μήτηρ. Σοφ. Φιλ. 1338 «Ἐλενος ἀριστόμαντις»²⁾.

c) Ἡ γενικὴ ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου³⁾ προσεκτέον δῆμας ἐν τούτῳ ὅτι, ἐνῷ τὸ ἐπιθέτον ἐκρράζει τὴν ποιότητα μόνον τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἡ γενικὴ δηλοῖ ἐμρχαντικῶς τὴν οὐσίαν μᾶλλον κύτου. Συχνότατα ἐν τε τῇ ποιότητε καὶ τῷ πεζῷ ἡ γενικὴ τίθεται ἀντὶ μετουσιαστικοῦ ἐπιθέτου· οἶον ἔκπωμα κόλου, τράπεζα ἀργυρίου· οἱ ποιότητες δὲ μεταχειρίζονται ἐπὶ μᾶλλον τὴν τοικύτην ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου γενικήν. Σοφ. Ἡλ. 19 «μέλικινα τ' ἄστρων ἐκλέκοιπεν εὐρόσην» ἀντὶ ἀστερέσσα. 757 «καὶ νιν πυρῷ κήκντες εὐθὺς ἐν βραχεῖς γαληνῷ μέριστον σῶμα κειματας σποδοῦ φέρουσιν ἄνδρες» ἀντὶ ἐσποδωμέτορ. Ἀντ. 114 «λευκῆς χιόρος πτέρουγι στεγανὸς» ἀντὶ χιορέη. Αἱ. 159 «πύργου δῆμα» = πυργοστήριγμα, στηρίζων πύργος, ίδ. Schneidewin. 1003 «Ὄ δυσθέατον δῆμα καὶ τόλμης πικρᾶς» ἀντὶ πικρότολμος (ἄλλως τὸ ἐκλαριψάνει δ Schneidew.) Εὐρ. Ὁρ. 225 «Ὄ βιστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρη» = βιστρυχώδης κερδική. Φιλ. 1491 «τσολίς τρυφᾶς» ἀντὶ τρυφερά. Βέζ. 388 «Ὄ τες ἀσυγίκας βίστος» ἀντὶ ἀσυγίκος βί. ίδ. τὸ λατ. vir summi ingenii κτλ.· ἐν τῷ πεζῷ Ηλ. Γοργ. 526, δ «Οδυσσεὺς ὃ Ομέρου» = δ ὁμηρικὸς Οδ.

d) Ἡ γενικὴ ἀντὶ τοῦ προσθετικοῦ προσδιοριστικοῦ (γενικὴ προσθετικὴ genitivus appositivus), τοῦ ἐνὸς τῶν δύο ταῦτοσημάτων οὐσιαστικῶν κατὰ γενικήν τιθεμένου. B, 133 «Ιλλον πτολεύορον», α, 2 «Τροίας πτόλεις» μ. σ. Nitzsch. E, 642 «Τίλιου πόλιν» ὡς καὶ παρὰ λατίν. urbs Romae. Οὕτω καὶ Εὐρ. Ἐλ.

1) ίδ. Matthiae Gr. II §. 446, 11 Σημ. ίδ. Bernhardy Gr. Synt. σ. 426. Lobeck εἰς Σοφ. ΑΥ. 7 καὶ 324. Lubcker gramm. Studien I. σ. 21. C. G. Jacob Qnaest. epic. σ. 112.—2) Matthiae ἐν τῷ βηθ. συγγρ. 3 b)—3) ίδ. Hermann ad Viger. σ. 890. Matthiae II. §. 316. Rumpel Kasuslehre σ. 208.—4) Matthiae II. §. 316. Bernhardy σ. 113 καὶ 52. Lobeck Paralip. 482. Rumpel ἐν τῷ βηθ. συγγρ. σ. 220. Madvig Brmrkg. über einige Punkte der Gr. Worlfig. σ. 68.

1560. Δ, 103 «ἐς ἁστυ Ζελείης». θ, 30 f «πρὶν Λάμπου γαῖαν ἵκεσθι». Τὸ περὶ Ὄμηρ. ἔροις ὁδόντων δὲν δηλοῖ περίφραγμα τῶν ὁδόντων, ἀλλὰ τοὺς ὁδόντας αὐτοὺς, ὡς ἔροις. Γ, 309 «θυνάτοιο τέλοις» οὐχὶ τέλος τοῦ θυνάτου, ἀλλὰ τὸν θύνατον, ἦτοι τὸ τέλος τοῦ βίου. Ἡσδ. ἀσπ. 357 «θαράτοιο τελευτήν». Σοφ. Οἰδ. κ. 324 «Ὥ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ ἥδιστα προσφωνάματα» = ὦ πάτερ καὶ κασιγνήτη, ἥδ. ἐμ. προσφ. Σοφ. Ἡλ. 1241 «περισσὸν ἄχθος γυραίκῶν» = γυναικεῖς, περισ. ἄχθ. Οἰδ. τ. «1474 «ἔπειμψέ μοι τὰ φίλτατα ἐκγόροι εὖοιν» = ἐκγόνους, τὰ φίλτα. (τοὺς φιλτάτους). Εὔρ. Ἰκέτ. 715 «ὅπλισμα δειρῆς κορύτης» = ὅπλ., δεινὴν κορύνην. Ἐλ. 205 «Κάστορός τε συγγόνου τε διδυματογενὲς ἄγαλμα» = Κάστωρ τε σύγγονός τε, διδυμ. ἄγαλμα. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ ἐκφράσεις ἵς Ἡρακλῖος, βίᾳ Τυδέος, σὺν χρῆμα μέρια = μέγχι κομμάτι χρίσιν, ίδ. §. 405, 5, d. «Ἐν τῷ πεζῷ ἡ χρῆσις αὕτη περιωσίσθη μάνον εἰς τὴν ὡς γενικήν ἀπαρέμφατον (= τῷ λατ. Genit. Gerund.) ἀλλως τε καὶ σπανίκ. Ἡρδ. 7, 156 «Καμαρίνης τὸ ἁστυ κατέσκαψε». 1, 139 «τέλοις τῇς ἀπαλλαγῆς τοῦ Αἴθιοπος ὅδε ἐλεγον γενέσθι» = τέλος, τὴν ἀπαλλαγὴν (ἀπελευθέρωσιν), ἀμφότερον κατὰ μίμησιν διηγητικήν. 7, 42 «Κάρης ὅρος». Θουκ. 4, 46 «ἐν τῷ ὅρει τῇς Ἰστωρής». Πλ. Κρυτ. 402 c «πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμένον ἔστι» = ὁν. πηγή, ὡς τὸ λατ. nomen fontis, διάγραμμα πρότερον κεῖται «τὸ τῇς Τηθύος ὄνομα» (ἐν d ὅμως «ἐκ δὲ τούτων τῶν ὄνομάτων ἡ Τηθύς τὸ ὄνομα ξύγκειται». 383, b «αὐτῷ Κρητύλος ὄνους» καὶ «σοὶ γε ὄνομα Ἐρμογένης). Θουκ. 7, 42 «τοῖς Συρχοκοίοις κατάπληξις ἐγένετο, εἰ πέρας μηδὲν ἔσται τοῦ ἀπαλλαγῆραι τοῦ κινδύνου» οὐχὶ πέρας τῇς ἀπαλλαγῆς, ἀλλὰ πέρας, τὸ ἀπαλλαγῆραι. 1, 87 «ἡ δὲ διαγνώμη αὕτη τῇς ἐκκλησίνες τοῦ τὰς σπονδᾶς λελύσθι» = ἡ διάγνη, τό... λελύσθι. Πλ. Φιλ. 97, a «ἡ ἔνδοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆραι» μ. σ. Stallb. νόμ. 657, b «ἡ τῇς ἥδοντῆς καὶ λύπης ζήτησις, τοῦ κακινῆς ζητεῖρ ἀεὶ μουσικῆς χρῆσθαι». Δημ. 5, 22 «τὴν δόξαν τοῦ πολέμου τοῦ δοκεῖν δι' αὐτὸν κρίσιν εἰληφέναι» = τὴν δόξην τοῦ π., τὸ δοκεῖν. ΗΙ καὶ μετ' ἐπαναλήψεως τοῦ ἄρθρου» Πλ. Γοργ. 521, a «τὴν θεραπείαν τῇς πόλεως. τὴν τοῦ διαιμάχεσθαι Ἀθηναίοις κτλ. ίδ. 526, a. Διάφορα τούτων εἶνε τὰ πρόδρ., ἐν οἷς συμβαίνει συγχώνευσις ἦτοι συναλοιφή, ίδ. §. 600, 3' β'). Οὕτω πως τίθεται ἡ γενικὴ καὶ ἐν τῇ λατ.¹⁾.

ε') Ο προσθετικὸς προσδ. ἀντὶ τῆς γενικῆς. Οἱ ἀριθμητικοὶ καὶ μετρικοὶ προσδιορισμοὶ προστίθενται πολλάκις ὑπὸ τὸν τύπον προσθέτικ. προσδ. εἰς οὐσιαστικὸν ἀντὶ τῆς ἐπιθετικῆς γενικῆς.

1) ίδ. Kuhner Lat. Schulg. §. 111, Anm. 11 u. 131, Anm. 11.

‘Ηρδ. 1, 14 «έσταςι δὲ οὗτοι ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ σταθμὸν ἔχοντες τριήκορτα τάλαρτα». 3, 89 «τοῖσι.. εἰρῆτο Βαβυλώνιοι σταθμὸν τάλαρτον ἀπαγινέειν». 8, 4 «ἐπὶ μισθῷ τριήκορτα ταλάρτουσι». Ξεν. π. πόρ. 3, 9 «δέκα μιαῖς εἰσφορές». 4, 23 «πρόσδος ἑξήκορτα τάλαρτα» (τούνχντίον δὲ 3, 10 «δυοῖς μιαῖς πρόσδος;). Ψευδ. Δυσ. 2, 21 «πεντήκοντα μυριάδας στρατιών».

§. 403. Παράλειψις τοῦ δι᾽ ἐπιθετικοῦ προσδ. ἀκριβέστερον προσδιοριστέου οὐσιαστικοῦ.

“Οταν τὸ δι᾽ ἐπιθετικοῦ προσδ. ἀκριβέστερον προσδιοριστέον οὐσιαστικὸν ἐκφράζῃ ἔννοιαν γενικὴν, ἢ τοικύτην, ἢ τις εὐκόλως συμπληροῦνται ἐκ τῆς τοῦ λόγου συνχρείχει, ἢ τέλος τοικύτην, ἢ τις πρέπει νὰ ὑποληρθῇ ὡς γνωστὴ ἔνεκχη τῆς συχνῆς χρήσεως ἐν δρισμένῃ τινὶ συντάξει: οἶον ἄνθρωπος, ἄνθρωποι, ἄνηρ (=ἐνήρ, σύζυγος), ἄνδρες, γυνὴ (=γυνή, σύζυγος), γυραικες, πατήρ, μήτηρ, νιός, παῖς, θυγάτηρ, ἀδελφός, πρᾶγμα, πράγματα, χρῆμα, χρήματα, ἔργον, ἔργα, χρόνος, ἡμέρα, χώρα, γῆ, ὁδός, οἰκία, οἶκος, μοῖρα, γράμμη, χεῖρ, χορδὴ (=μουσικὴ χορδὴ) κ.τ.λ., δέταν, λέγω, ἐκφράζῃ τοιοῦτόν τι, παραλείπεται πολλάκις τὸ οὐσιαστικὸν ὡς ὑποτεταχμένον μέλος τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως, δὲ δὲ παρεκκολουθῶν καὶ κανονικῶς ἔνχρθρος ἐπιθετικὸς προσδ. κακούστατος οὐσιαστικόν. Διὸ τίθενται ἀντὶ οὐσιαστ. τὰ ἔξης,

α) Τὸ ἐπιθετικὸν ἐπίθετο, ἢ ἐπιθετικὴ ἀρτωριμία. καὶ ἢ μετοχή. Αἱ μετοχαί, αἵτινες ἀλλως ἔχουσι τὴν αὐτὴν τῷ δήματι σύνταξιν, λαχμήζονται ἐνταῦθα ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἀρθρου συνδέσει οὐχὶ σπανίως τόσῳ ἐντελῶς τὸν τύπον τῆς ἔννοιας τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὥστε συντάξσονται τῷ προτεθειμένῳ οὐσιαστικῷ οὐχὶ κατὰ πτῶσιν, μεθ' ἣς τὸ ἑπτάμενον συντάσσεται, ἀλλὰ κατὰ γενικήν, καὶ αὐτῇ ἔτι τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ.

α) *Orágrata προσωπικά* οἱ θηρτοὶ *mortales*, οἱ σοφοί. ‘Ηρδ. 1, 120 «οἱ γειτάμενοι» (=οἱ γονεῖς). Θουκ. 5, 32 «οἱ ἡλίτρες (=οἱ ἔρηθροι). Ξεν. ἀπολ. 20 οἱ φυλάσσοντες =οἱ φύλακες. Δημ. 29, 44 οἱ δικαίορτες =οἱ δικασταί. 4. 44 οἱ λέγορτες =οἱ ἥρτορες κ.τ.λ. οἱ προσήκοτές τινος. Ἀντιφ. 5, 18 «τοῖς ἐμοῖς προσήκοντιν». Ξεν. Ἑλλ. 5. 2. 33 «τοῖς ὑμετέροις δυσμενέσιν». ἀπολ. 27 «ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον». ἀπομν. 1. 1, 1 «οἱ γραψάμενοι. Σωκράτην» =accusatores Socratis, Θουκ. 3, 4 «οἱ διαβάλλορτες» =delatores. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 45 «οἱ τὰ χρήματα ἔχορτες», συνήθως ὅμως οἱ ἔχορτες =divites οἶον Ισοχρ. 7, 55 μ. σημ. Benseler. Πλ. Θεοί. 147, ε «ἐμοὶ τε καὶ τῷ σῷ δρμωνύμῳ, τούτῳ Σωκράτει». Ποιητικῶς συγχύτατα τὰ, δ τεκὼρ, ἢ τεκοῦσα καὶ μετὰ γενικῆς ἢ ἀντωτ. κτητικῆς. Εὐρ.

’Ηλ. 335 «ὅτι ἔκειτο τεκών». Αλλ. 167 «αὐτῶν ἡ τεκεῖσσα». ’Ορ. 510 «ὁ κελτοῦ γερόμενος». Σοφ. Φιλ. 3 «ὁ κρατίστου πατρός.. τροχεῖς» μ. σ. Schneidew. 1284 «ἀρίστου πατρὸς αἰσχιστος γεγάγαν». Οταν ἡ ἔννοιας ὑπολαμβάνηται πάντως γενικὴ, τὸ ἄρθρον παραλείπεται· οἷον σοφοὶ, οὕτω καὶ ἐπὶ μετοχῶν πλ. Λυσ. 221, b «οἴλον τε οὗν ἔστιν ἐπιθυμοῦντα καὶ ἔρωτα τούτου, οὐ ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρῆ, μὴ φιλεῖν;» Τὸ αὐτὸν συμβάνει καὶ ἐν ταῖς ἐπομένηις τάξεσι.

β. Προσηγορικὰ οὐδέτερα· οἷον τὰ ἡμέτερα (χρήματα)=*res nostra*, τὰ ἐμὰ=*res meae* πάντα τὰ κακτ' ἐμέ· ἡ ἐστεραλα (ἡμέρα), ἡ ἐπιοῦσα, ἡ πρώτη, ἡ δευτέρα κ.τ.λ. (ἡμέρα)· ἡ πολεμία (χώρα)=χώρα πολεμίων. ἡ *gilia*=ἡ χώρα φίλων, ἡ οὐκουμένη (γῆ)=ἡ κατωκημένη γῆ· ἡ ἀνυδρος (γῆ)· ἡ εὐθεῖα (όδός)· τὴν ταχίστην=quam celestissime (συνηθέστατον), Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 10 «τὴν πρώτην» κυρίως τὴν πρώτην ὁδόν, ἥτοι τὸ κακτ' ἀρχάς· ἡ πεπρωμένη (μετρος)=ἡ τύχη· ἀπὸ τῆς ἔσης=ex aequo Θουκ. 1, 15 μ. σ. Popp. οὕτως, ἐπὶ τοῃ, τὴν τοῃ ἀποδοῦνται. Θουκ. 1, 27 «ἐπὶ τῇ τοῃ καὶ ὅμοια». 5, 105 «τῆς ἔτους καὶ ὅμοιας μετέχειν». οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τοου (μέρους) 1, 99· ἐκ τοῦ ἐρατίου Ξεν. εἰλλ. 4. 5, 15 ἡ «ἔξι ἐρατίας (μερίδος) Θουκ. 4, 33. 35. Τὸ γνάμη ἐν ταῖς συνδέσεσι· κατά γε τὴν ἐμὴν Πλ. Φιλ. 41, b μ. σ. Stallb., ἡ νικῶσα καὶ, ἡ ἐμὴ νικὴ Πλ.: ἡ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ (χείρ)· ἡ ὑπάτη (χορδὴ) κ.τ.λ.

Σημ. 1. Ενίστε παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ αὐτοῖς; Εἴ τοις πεζοῖς αἱ ἐκφράσεις τέλλουν, τὸ ἐμὸν κ.τ.λ. ἀποτελοῦνται περίφρασιν τοῦ ἐγὼ κ.τ.λ., ὅταν δηλ. πρέπει νὰ νοηθῇ οὐ μόνον τὸ πρότιστον, ἀλλὰ καὶ ἡ οὐσία αὐτοῦ, ἡ πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν κάκλον οἰοντας αὐτοῦ· οἶον Πλ. Θεοί. 161, ε «τὸ ἐμὸν» ἀντὶ ἐμέ· πολ. 7, 533, α «τόγ' ἐμὸν» οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολεῖτο· μ. σ. Stallb. νόμ. 643, α «τὰ ὑμέτερα ἀκούειν» μ. σ. Stallb. Οὕτω Πρό. 8. 140, 1 «ἢν μὴ τὸ ὑμέτερον ἀντίον γένηται» = nisi quid a vestra parte mihi obstititerit.

γ) Τὰ ἀγηρημένα· οἷον τὸ καλόν, τὸ ἀγαθὸν ἡ τάγαθὸν=ἡ ὠραιότης, τὸ ἀγαθόν, συχνὰ περὶ Πλάτωνι καὶ τὰ, τὸ ταῖτὸν=ἡ ταῦτης, τὸ ἐτερον, καὶ μετὰ τοῦ ὅρ, τὸ ἀνόμοιον ὅρ, πάντα παρὰ Πλ.: τὸ εὐτυχές = ἡ εὐτυχία· τὸ ἀραιοθητον = ἡ ἀναισθητία, τὸ κοινὸν = ἡ κοινότης π. χ. τῶν Σαμίων Ἡρδ. 6, 14. 113 «τὸ τετραμμέρον τῶν βραχέρων φεύγειν». Ἀντιφ. 2, 3 «τὸ θειουμένον τῆς γνώμης» μ. σ. Maetzner. Ό Θουκυδίδης ιδίᾳ εἰνε πλήρης τοιούτων οὐσιαστικῶν μετοχῶν οἷον τὸ δεδιὼς αἴτων = ὁ αὐτοῦ φόβος 1, 36· τὸ θαρσοῦν μὴ δεξαμένον, ἐπεὶ τὸ λεποῦν = ἡ λύπη 2, 61· «τῆς γνώμης τὸ μὴ κατὰ κράτος νικηθὲν» = ἡ μὴ διὰ τῆς ἀνδρίκης νικηθεῖσα γνώμη 87· «τὸ βουλίζειν καὶ ὑποπτον τῆς γνώμης» 1, 90· «τὸ ἀργιζειν τῆς γνώμης» 2, 59· «ἐν τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης» = in discrimine sententiae, 3, 16· «ἐν τῷ ἀνειμένῳ τῆς γνώμης» 5, 9· τὸ τιμώμενον

τῆς πόλεως = οἱ εὐγενεῖς πολ. 2, 63. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 43 «τὸ καρκοτοῦν τῆς πόλεως». 2, 6, 23 «τὸ μεταμελησόμενον (ἀντὶ ἡ μεταμέλεις, μετὰ τῆς προσθήκης ὅμως τοῦ χρονικοῦ προσδιορισμοῦ). Δημ. 18, 138 «τὸ τῆς πόλεως συμφέρον». 139 «τὸ τῶν ἔχθρῶν συμφέρον» (ἐκεῖ ὅμως καὶ «περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει»). Αἰσχυν. 3, 80 «τοῦ ὑμετέρου συμφέροντος». Σοφ. Πλ. 675 τὸ νοσᾶν (= νόσος). Τρ. 196 τὸ ποθεῖν (= ὁ πόθος). Τὸ μέσον ἀνάρθρως = ἡ μεσότης, ἡ μέση, καὶ οὐ μόνον παρ' Ὁμήρῳ π. χ. Ζ, 120 «ἔς μέσον ἀμφοτέρων κτλ.» ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ξεν. ἀνάθ. 1, 7, 8 «τὰ ἐν μέσῳ τούτων». 8, 13 «μέσον τῶν ἔχυτοῦ». 4, 4, 1 «ἄμερον μέσον ἡμέρας». Κύρ. 4, 4, 1 «ἔξω μέσου ἡμέρας». Θουκ. 3, 80 μέχρι μέσου ἡμέρας καὶ ἐνάρθρως ὅμως, τὸ μέσον π. χ. Ξεν. ἀνάθ. 3, 4, 20. Συχνότατα τὸ ἐνίκον οὐδέτερον κεῖται οὐσιαστικῶς ἀνευ ἄρθρου, ἔνθα οἱ γερμανοὶ καὶ ἡμεῖς οἱ νεώτεροι κατότι; ἐπόμενοι σενειθίζομεν νὰ προσθέτωμεν τὸ τι, ὅπερ οὐδόλως παρὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες ἡτο ἐπιτετραχυμένον νὰ ὑπονοήται. Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 1 «θαυμαστὸν ποιεῖς». Πλ. συμπ. 175, α «ἄτοπόν γ', ἔφη, λέγεις». ίδ. σ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 30.

Σημ. Τὸ μὲν ἐνίκον οὐδέτερον ἐπίθετον ἐκρράχει ἐνοικαν ἀρχηγομένην, τὸ δὲ οὐδέπ. πληθυντικὸν συγχειριμένην ἦτοι τὸ διάρροχον μίρη, εἰδὴ ἡ καταστάσεις, ἀτινα εἶναι ἡναμίνα ἐν τῷ ἀρχηγομένῳ οἷον τὸ καλὸν ναὶ ἀραιότης in abstracto, τὰ καλὰ = τὰ ωραῖα πράγματα, res pulchrae: τὸ κακὸν = ἡ κακία in abstracto, τὰ κακὰ = τὰ κακὰ πράγματα. Θουκ. 3, 11 «τὰ κράτιστα ἐπὶ τοὺς ὑποδεστέρους; ξυνεπήγονον = τοὺς κρατίστους».

(δ) *Τὰ περιληπτικά* οἷον τὸ ὑπίκουρον = οἱ ὑπήκοοι, Θουκ. Ἐνταῦθος ἀνήκουσιν ιδίᾳ τὰ εἰς ικόνα λήγοντα ἐπίθετα. Ηρδ. 7, 103 τὸ πολιτικὸν = οἱ πολῖται, τὸ ὄπλιτικόν, τὸ οἰκετικόν (τὸ πεζικὸν δὲν εἶναι ἀττικόν), τὸ Ἑλληρικόν = οἱ Ἑλληνες Θουκ. 1, 1· τὸ Ἰησικόν = οἱ λιγσταὶ 1, 4· τὸ ἐπικορικόν 7, 44· τὸ ἑταιρικόν 8, 48· τὸ ἵππικόν Ξεν. ἀνάθ. 6, 5, 29· τὸ βαρβαρικόν 1, 5, 6· τὸ Ἀρχαδικόν 4, 8, 18. Ὁ πληθυντικὸς τῶν τοιούτων εἰς ικόνα ληγόντων ἐπίθετων τίθεται πολλάκις πρὸς δήλωσιν ἀριθμοῦ, μέτρου ἡ κερχαλίου τῶν μερικῶν πράξεων οἷον Τρωϊκά Θουκ. 1, 3 = ἡ περίοδος, τὸ κεράλαιον τῶν τρωϊκῶν πράξεων τὰ Εἴδοικα = ὁ Εἴδωνς πόλεμος, Θουκ. 1, 88 «τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν (=bella Persica) Ἑλληρικά» = ἡ ιστορίατῶν ἐλλήνων, ἡ ἐλληνικὴ ιστορία 1, 97· τὰ ραντικά = οἱ ρυτικοὶ πόλεμοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ρυτικὰ πράγματα. Δημ. 2, 13 τὰ συμμαχικά. Τὰ Ὀλυμπια, Διονύσια, τὰ ἐπιρίκια κτλ. = οἱ διλυμπικοὶ ἀγῶνες κ.τ.λ. Καὶ οὐδέτερα πληθυντικῶν μετοχῶν μετὰ ἐπίθετικῆς γενικῆς π. χ. Θουκ. 2, 19 «μετὰ τὰ ἐν Πλακτίκι τῷρ ἐσελθόντων Θρησιανῶν γενόμενα».

β. Η ἐπίθετικὴ γενική οἷον Ἀλέξανδρος ὁ Φιλέπτης (μίσις).

‘Ηρδ. 3, 88 «Δαχρεῖος δὲ Υστέρσπεος». 1, 7 «Ἄγρων δὲ Νίκου, τοῦ Βήλου, τοῦ Ἀλκαίου» δηλ. υἱὸς τοῦ Νίκου, ἔχονος τοῦ Βήλου, δισέκγονος τοῦ Ἀλκ. 7, 204 «Λεωνίδης, δὲ Ἀναξανδρίδεω, τοῦ Λέοντος, τοῦ Εὐρυκρατίδεω κ.τ.λ. 6, 195 «μητέρα, ἣν ἐς πατρὸς (δηλ. οἴκον) ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι». Η, 330 «ψυχὴ δὲ Ἀιδόσδε κατηλθον» = εἰς ἄδου (οἴκον) ἐλθεῖν ἐν ἄδου (οἴκῳ) εἰναι· «πέμπειν εἰς διδασκάλων» Ξεν. πολ. Δακ. 2, 1. Ηλ. Ηρωτ. 326, c «εἰς διδασκάλων φοιτᾶν.. ἐπειδὴν δὲ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγῶσιν» μ. σ. H. Sauppe. Ἀρρ. Πλ. 84 «ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι». Λυτ. 701 «τὴν ἑταίραν ἐκάλεσε ἐκ τῶν γειτόνων». Πλ. Θεοπ. 206, a «ἐν καθαριστοῦ μεμυκητέναι». Ιστ. 5, 4, «ἐν Πυθίου (δηλ. ιερῷ)» μ. σ. Schoemann. δ, 581 «εἰς Αἰγύπτοιο, διπετέος ποταμοῦ, (δηλ. θέρα) στῆσα νέας» ίδ. Lobeck εἰς Φρύνιχ. σ. 100. Οὕτως ἀπαραλλάκτως καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμῖν ιδιώματι· οἶον πηγήνων τοῦ Παύλου (δηλ. οἴκον), ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ Παύλου (τὸν οἴκον) κατ., καὶ ἐν ἀλλαῖς ἐπίστης νέας γλώσσ. ίδ. Grimm IV σ. 260· καὶ μετὰ γενικῆς προσωπικῆς ἀντων. ‘Ηρδ. 1, 108 «φέρων ἐς σεωτεῦν ἀπόκτεινον». 4, 5 «κομίσαι ἐς ἑωυτοῦ» κ.τ.λ. Ἀρρ. Λυτ. 1070 «(χωρεῖ) εἰς ἔκυτῶν». 1211 «ἴτω εἰς ἐμοῦ». Πλ. Ἰππ. μεζ. 304, d «ἐπειδὴν εἰτέλθω οἴκαδε εἰς ἐμκυτοῦν» ἀπαντᾷ δὲ καὶ εἰς καὶ ἐρήμετέρουν, ἐπειδὴ τὸ ἡμέτερον δηλοῖται τὸ ὅπιτε μης οἰκογένειάν μας· οἶον Ὁμ. οὐν. ‘Ἐρμ. 370 «ἥλθεν ἐς ἡμετέρου». Ηρδ. 1, 35 «μένει ἐν ἡμετέρου» μ. σ. Baehr. 7, 8 «τὰ τιμιώτατα νομίζεται ἐν ἡμετέρου». Τὰ τῆς τύχης = πάντα τὰ ἐν τῇ τύχῃ, τὰ τυχηρά· τὰ τῆς πόλεως = τὰ πολιτικά, τὰ τοῦ πολέμου = ὁ πόλεμος ἐν πάσῃ τῇ αὗτοῦ περιοδῷ. Ξεν. ἀν. 3, 1, 20 «τὰ τῶν στρατιωτῶν» = ἡ κατάστασις τῶν στρατιωτῶν. Εὔρ. Φ. 382 «δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν» = ea quae a diis proficiscuntur. Πλ. Γοργ.-458, b «τὸ τῶν παρόντων» = τὸ συμφέρον τῶν παρόντων. Δημ. 4, 28 «τὸ τῶν χρημάτων» = τὸ περὶ γρηγορίων κεφάλαιον. 32 «τὸ τῶν πτενυμάτων» = οἵνοινε ἡ οὐσία τῶν ἀνέμων, οἱ ἀνέμοι, τὰ κατὰ τοὺς ἀνέμους. 9, 45 «τὰ τῶν Ἐλλήνων ἢν τῷ βαρβάρῳ φοβερὸν» μ. σ. Bremi = complectitur omnem Graecorum conditionem. Οὕτω καὶ τὰ παρὰ τοὺς ἴστοροι γράφοις, τὰ τιρος· οἶον τὰ Ἀθηναῖων γροφεῖν = ab alicuius parte stare. Ηρδος δὲ, τὰ τῆς ὀργῆς Θουκ. 2, 60· τὰ τῆς ἐμπειρίας, ἐκεῖν τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν Ηλ. (ἡ οὐσία τοῦ θυμοῦ, ὁ θυμὸς κ.τ.λ.) Οὕτω τὸ, τὸ τιρος = συνάθεις, ἔογον, γνώμη προσώπου τινός· οἶον τὸ τῶν παιδῶν Πλ. Φαίδ. 77, d· τὸ τῶν ἀλιέων Ξεν. οἰκ. 16, 7· τὸ τοῦ Ὁμήρου Πλ. ἀπολ. 34, d· τὸ τοῦ Ἀραξαγόρου Φαίδ. 72, c. Πρερὰ τοὺς τραγικοῖς· τὰ τοῦδε, τὸ τῶνδε, φρινομένως ἀντὶ τῶν, ὅδε, οἴδε· ίδ. Σημ. 1.

Σημ. 3. Ἐν τοῖς πρᾶγμα, οἷα τὰ, Ἡρακλέους, Μεη, δὲν ἐγγιωρεῖ παράλειψις· ίδ. §. 414, 2.

с. Τὸ ἐπίθετικὸν ἐπίφημα· οἷον οἱ ρῦρ, οἱ τότε, οἱ πάλαι (ἀνθρωποι), τὰ οἰκοι (πράγματα) = res domesticae, ἡ ἔξης (ἡμέρα) = ἡ ἐπομένη ἡμέρα κ.τ.λ. Θουκ. 4, 115 ἡ ἀπωθερ.

д. Τὸ μετὰ προθέσεως ἐπίθετικὸν οὐσιαστικὸν ἢ ἡ οὐσιαστικὴ ἀνταντυμία· οὕτως αἱ φρήσεις, οἱ ἀγρὶ ἢ περὶ τινα = πρόσωπόν τι μετὰ τῶν περὶ ἑκατὸν ὅπαδῶν, ἑταῖρων, μαθητῶν. Παρ’ Οὐκέρῳ βλέπει τις πῶς κατὰ μικρὸν ἀνεπτύχθη ἡ ἔκφρασις αὗτη· ἰδ. α) Ζ, 435 «οἱ ἥριστοι ἀμφ’ Αἴγαντε δύω κ.τ.λ.=οἱ περὶ τοὺς δ. Αἴγαριστοι» 1, 80. Ο, 301· б) οὗτο μετὰ ταῦτα καὶ ἐν τῷ πεζῷ, πλὴν ἐλευθερώτερόν πως τὴν θέσιν· γ, 162 «οἱ μὲν ἀποστρέψκαντες ἔβην νέες.. ἀμφ’ Ὀδυσῆκ» = κύτοι, δ Ὀδυσ. δηλ. καὶ οἱ δοπαδοὶ κύτοι, Γ. 146 «οἱ δ’ ἀμφὶ Ηρίακον καὶ Πάνθεον..», στερεὸν διμω; «Οὐκακλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἀμφῶ, εἴκτο δημογέροντες ἐπὶ Σκακιῆσι πύλησι» = δ Ηρίαμ. δ Πάνθ. κ.τ.λ. μετὰ τῶν ἑκατὸν ἑταῖρων· δὲ Οὐκαλ. καὶ Ἀντήν. ἀναρρέονται μόνοι ἄνευ τῶν ἑκατὸν ἑταῖρων. γ, 281 «τοὶ δ’ ἀμφ’ Ὀδυσῆα.. μηνηστήρων ἐς δημιλόν ἀκόντισκν δέξει δοῦρος» = δ Ὀδυσ. καὶ οἱ ἑταῖροι κύτοι· περίεργον τὸ ω, 497 «οἱ δ’ ὕρωνυντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύοντα τέσσαρες ἀμφ’ Ὀδυσσῆκ» οὐχὶ δ Ὀδυσ. μετὰ τῶν τεσσάρων κύτοις ἑταῖρων, ἀλλ’ δ Ὀδυσ. μετὰ τῶν τριῶν ἦτοι Τηλεμάχου, βουκόλου καὶ συνότου. (Δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τὰ 1, 81 «εὐ δὲ φύλακτῆρες.. ἐσσεύοντο ἀμφὶ τε Νεστορίδην.. ἥδ’ ἀμφὶ Ἀσκάλαχρον κ.τ.λ.» οἱ φύλακες ἐπευδόν μετὰ τὸν Νεστ. κτλ. Μ, 137 «οἱ δ’ θύες.. ἔκιον.. Ἀσίου ἀμφὶ ἄνακτα» κτλ. Ἡσδ. ἀσπ. 179 «ἐν δ’ ἦν οὐρίνη Λαπιθών.. Καινέκ τ’ ἀμφὶ ἄνακτα Δρύκυντα κτλ» = ἐγένετο μάχη τῶν Λαπτ. πρὸς τὸν Κριν. κ. τοὺς περὶ τ. ἂν. Δρύ. Goettling.) Ἡρ. 1, 62 «οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον» δ Πεισ. μετὰ τοὺς στρατοὺς κύτοι. 3, 76 «οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν Ὄτανην..» οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Δαρεῖον» δηλ. δ Ὄτ. καὶ Δρ. καὶ οἱ λοιποὶ ἐπτὸν συνομόται. 9, 69 «οἱ μὲν ἀμφὶ Κορινθίους» καὶ «οἱ δὲ ἀμφὶ Μεγαρέας τε καὶ Φλικσίους» δηλ. οἱ οἱ Κορ. Μεγ. καὶ Φιλ. μετὰ τῶν συμμάχων κύτῶν ἀμέσως ὄμως μετὰ τοῦτα «ἐπεὶ τε δε ἀγχοῦ τῶν πολεμίων ἐγίνοντο οἱ Φλικσίοι» δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ λέσῃ πρὸς δρθκλυδῶν τοὺς συμμάχους, διότι ἐγένετο πλέον λόγος περὶ κύτῶν διλίγον πρότ. Ξεν. ἐλλ. 3, 4, 20 «οἱ περὶ Λύστερον τριάκοντα» ἐνταῦθα εἶνε δ Λύσ. ἐν τοῖς; 30 τυράννοις συμπεριληφθεῖς, ἴδ. ζηντ. ἐν ω, 497 «οἱ ἀμφὶ Θελῆν» δ Θελῆς καὶ οἱ ἀλλοι τοῦ κύτου εἴδους φιλόσοφοι Πλ. Ἰππ. μείζ. 281, ε μ. σ. Stallb. Θουκ. 4, 33 «οἱ περὶ τὸν Ἐπιτάδνα» = Epit. cum suis. Ξεν. ἐλλ. 6. 4, 18. ἀπομν. 3.5, 10 οἱ περὶ Κέρροπα» δ Κέρρωψ καὶ τὸ δικαστήριον, οὗ προϊστατο, ἴδ. σ. Kühn. Πλ. Κρατ. 399, ε «οἱ ἀμφὶ Εὐθύφρονα» Μεν. 99, δ «οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα». Φίληδ. 44, ε «οἱ περὶ Φίληδον» = Phil. et qui ejus sententiam sequuntur Οὗτοι καὶ Θουκ. 1, 126 «οἱ μετὰ

τοῦ *Klētoros* πολιορκούμενος: φλακύρως εἰχον» ὁ Κίλ. καὶ οἱ διπάδοι αὐτοῦ· συνήθιστος ὅμως τὸ, οἱ μετὰ τυρος δηλοῖ τοὺς διπαδούς μόνον τινός. Περὶ τοῦς "Ἐλλησις γραμματικοῖς δηλοῖ κατὰ πρῶτον τὸ, οἱ περὶ τυρα, πρόσωπόν τι μόνον" ὅλον οἱ περὶ Ἀπίωρα = Ἀπίων¹⁾. Ἐν δὲ τοῖς ἐρωτικοῖς συγγραφεῖσι τὸ, οἱ περὶ, μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ ὀνόματος; τοῦ ἐρωτοῦ ἡ ἐρωμένου δηλοῖ ἀμφοτέρους: οἷον εἰ περὶ τὸν Θεαγένηρ, ὁ Θεαγ. δηλ. καὶ ἡ Χαρίκλεια Ἡλιδ. 5, 216. Πιλαρίφ. 14 «οἱ περὶ Ἀταλίτην» ἡ Ἀταλ. καὶ ὁ Μελανίων. Ἀθήν. 602, ε «οἱ ἄμρι Χαρίτωρα» ὁ Χαρίτ. καὶ ὁ ἑρώμενος αὐτοῦ Μελάνιππος. Περὶ τοῦς γραμματικοῖς πολλάκις δηλοῦνται διὰ τῆς φράσ. ταύτης δύο πρόσωπα συνδεδεμένα πρὸς ἄλληλα διὰ κοινῆς ἐργασίας: οἷον οἱ περὶ Ὀδυσσέα, ὁ Ὁδ. καὶ διομήδης, οἵτινες ἐζηλύθον πρὸς κατακυρίην, περὶ Ηρόδορ. εἰς Κ, 274²⁾. Περικιτέρω τὰ, οἱ καθ' ἡμᾶς = οἱ σύγχρονοι ἡμῶν³⁾ οἱ ἐπὶ τυρος=ἱμήλικες aequales. Ξεν. ἀν. 1. 9, 12 «οἱ ἐρ' ἡμῶν». Ἑλλ. 3. 4, 16· οἱ σὺν τυρι, οἱ ὑπὸ τυρι = οἱ ὑπήκοοι τυρος· οἱ ἀπό τυρος=isseclae· οἱ ἐρ ἀστει· οἱ περὶ γιλοσοργιαρ· οἱ περὶ τὴν θήραρ· οἱ ἄμρι τὸν πολεμον. Τὰ κατά τυρα = ἡ θέσις, κατάστασις, σχέσις τινός· τὰ κατά τυρος = res alicuius· τὸ κατά τοῦτο = quod ad hunc attinet. Δημ. 18, 247 «χάττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἔμε» = quantum per me stat. Θουκ. 1, 138 «τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν τὸν Ακκεδμιόνιον καὶ θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον οὕτως ἐτελεύτησεν». Τὰ παρά τυρος = αἱ διατάξι, παρακελεύσεις κτλ. τινὸς Κεν. Κύρ. 2. 2, 9· ἀνάθ. 2. 3, 4. Τὰ πρὸ τούτωρ = temporibus prioribus, Δημ. 18, 188. Τὰ ἀπὸ τῆς τύχης Θουκ. 2, 87· τὰ περὶ τυρα=ἡ θέσις, κατάστασις τυρος· τὸ ἐπ' ἔμε, τοῦτο ἐμὲ τούπι σὲ = quantum in me, te est: οἷον τὸ ἐπ' ἔμοι· οὕτω καὶ τὸ, τὸ πρὸ τοῦτο = πρότερον, τὸ ἐπὶ τούτῳ (τῷδε) = μετὰ τοῦτο. Καὶ μετὰ προηγούμενην πρόθεσιν. Θουκ. 3, 112 «μετὰ τὰ ἐκ τῆς Αἰτωλίκης». 5, 14 «μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ».

§. 404. Ἐπιθετικὸν ἐπίθετον.

1. Τὸ ἐπιθετικὸν ἐπίθετον (μετοχή, ἐπιθετικὴ ἀντωνυμίκη καὶ ἀριθμητικὸν) δηλοῖ ποιότητα ἐπιθετικένην ἐπὶ ἀντικειμένου τινός. Περὶ τῆς ἀρομοιώσεως (συμφωνίας) αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀκριβέστερον προσδιορίζομένην λέξιν ἵδ. §§. 359, 3, a), 368, A. 2.

Σημ. Αἱ μετοχὴ λεγόμενοι; καὶ καλούμενοι; τίθενται, δους οἱ μὲν λατένοι τιθέσαι τὰ qui dicitur, vocatur, quem dicunt, vocant κ.τ.λ., οἱ δὲ γερμανοὶ τὸ so genannt, ήμετ; δὲ δαστι; λέγεται, καλεῖται: Ἡρόδ. 6, 61 «ἐν τῇ Θεράπην καλούμενη· ήτοι in urbe, quae Therapne vocatur. Θουκ. 1, 112 «τὸν ιερὸν καλούμενον πόλεμον». Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 11 «δ καλούμενος ὑπὸ τῶν

1) "Id. Lehrs Quaest. epic. σ. 28.—2) "Id. Lehrs σ. 29. καὶ Ztschr. f. Alterthumsw. 1835 ἀριθ. 56 σ. σ. 154.

οι φισταῖν κόσμος» Ιέρ. 1, 31. Πλ. πολ. 493, d «ἡ Διομηδεία λεγομένη ἀνάγκη = Diomedea quae dicitur necessitas.

§. 405. Παρατηρήσεις.

α) Οὐσιαστικὸν ἀρτὶ ἐπιθέτου ἐν ἐπιθετικῇ ἀναφορᾷ.

1. Ἡ ἔλλ. γλῶσσα πολλὰ προσωπικὰ ὄντα μετα, δηλοῦντα επάγγελμα ἢ ἀξίωμα ἢ ἡλικία, θεωρεῖώς ἐπίθετα, ἀτινα καὶ τὸ πρῶτον ὄντως τοιχῆται ἡ σκην., προστίθησι μὲν εἰς αὐτὰ τὸ ἀνήρ, ἐὰν δὲ ἀνθρώπος ὁρείληγ νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὸ ἔκυτον ἐπάγγελμα ἢ ἀξίωμα ἢ ἡλικίαν, παρκλείπει δὲ τὸ ἀνήρ, ἐὰν δὲ ἀνθρώπος θεωρηθεὶ τὸν ἐν τῇ πράξει τοῦ ἀξιώματος ἢ ἐπαγγέλματος διὸ τὸ ἀνήρ μάντις (Θουκ. 3, 20) δηλοῖ ἀνθρώπον, ὅστις κατὰ τὸ ἀξιώματος εἶναι μάντις, τὸ δὲ μάντις δηλοῖ μόνον ἀνθρώπον, ὅστις παρουσιάζεται ὡς μάντις, ἐκτελεῖ πράξει τὴν μάντικήν. Ἐν τῇ ποιησίᾳ ὅμως προστίθεται τὸ ἀνήρ καὶ ἀνευ τῆς ἡρεύεται δικροράξ. Ἀνήρ βασιλεὺς ποιητ. 1, 477 «λαχών γέλακας τ' ἄνδρας δημιώς τε γυναῖκας». γ, 403 «ἄλοχος δέσποινα» = γυνὴ σύζυγος. η, 347 «γυνὴ δέσποινα» = οἰκοδέσποινα. 2, 390 «γυνὴ ταμίη» = ἡ οἰκονόμος Ἀρρ. Ἐκκλ. 345 «γηγανὸς γυνὴ» = γραῦξ. Ἡσδ. Θεογ. 514 «γυνὴ παρθένος». Ξεν. Κύρ. 4. 6, 9 «θυγάτηρ παρθένος». Ιέρ. 8, 5 «ἀνήρ ἄρχων». 11, 1 «ἀνήρ τύραννος». Πλ. Ιων 540, d «ἀνήρ στρατηγός». Δημ. 18, 282 «ἀνήρ ἥττωρ». Ξεν. Κύρ. 2. 2, 6 «ἀνήρ νεανίκης». Πλ. Λυσ. 223, b «γέρων ἀνήρ», κτλ. Οὕτως ἐν ταῖς προσφωνήσει παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ἥττορις καὶ ἴστοριογράφοις τὰ ἄνδρες δικασταί, ἄνδρες στρατιῶται. Μετά τινος δὲ περιφρονήσεως προστίθεται τὸ ἀνθρώπος οἷον ἀνθρώπος γεωργός, Λυσ. 30, 28 «ἀνθρώπους ὑπογραμματέας». Πλ. Γοργ. 513. c «δικανόνους μοι λέγεις καὶ ἐπιθυμιῶν παρασκευαστὰς ἀνθρώπους», περιφρόνησιν ἐπ' ἔνας δηλοῖ ἀν καὶ τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνήρ οἷον Ξεν. Κύρ. 8. 7, 14 «πολεῖται ἀνθρώποι». Πλ. Ιππ. ἐλάσσ. 375, a «ἀνθρώπος τοξότης». Φαίδ. 87, b «ἀνθρώπος ὑφάντης» οὕτω πάντοτε παρ' Όμ., οἷον Π, 263 «ἀνθρώπος ὁδίτης» μ. σ. Spitzn. Ηροστίθεται δὲ τὸ ἀνήρ καὶ ἐπὶ τῶν ἀδρικῶν ὄνομ. καὶ δὴ οὐ μόνον ἐν τῇ προσφωνήσει οἷον ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ τὰ ὅμ., ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ συγνότατα, ἐν τῷ ἔνικῷ καὶ τῷ πληθυντικῷ οἷον ἀνήρ Ἀθηναῖος, Ἀθλητής (ὅταν ὅμως τὸ ἀνήρ, ἐπικ. δὲ καὶ τὸ φῶς, μετὰ τοῦ κυρίου ὄντος. τοῦ ἀνθρ. ἔνοιται, τότε τὸ κύριον τοῦτο ὄνομα ἐκληπτέον ὡς προσθετικὸς προσδ. Λ, 92 «ἔλε δ' ἄνδρας Βιήνορας» = ἡγυαλώτ. ἄνδρας, ὅστις ἐκαλεῖτο Βιήνωρ· ίδ. 738. 9, 26 «φῶθ' Ἡρακλῆς». Σοφ. Αἴ. 817 «δῶρον μὲν ἄνδρος Ἐκτοροῦ». Ἡλ. 45 «παρ' ἄνδρος Φανοτέων» μ. σ. Schneidew.). Άλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις συντάξεσιν ἔχουσι τὰ ἔθνικά ὄντα. πολλάκις ση-

μασίσιαν ἐπιθετικὸν, εἰ καὶ ἐν τῇ ποιήσ. μόνον ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ιδίᾳ δὲ τὸ Ἐλληνικόν, ὡς τὸ πολὺ ποιητικ., σπανιώτατος δ' ἐν τῷ καθερῷ πεζῷ λόγῳ, ποιητ. δὲ καὶ θηλυκ., ὡς καὶ τὸ Ἐλλαῖς (θηλ.). οἶον Σοφ. Φ. 223 «Ἐλλὰς στολὴ» ὅπερ συχρόν παρ' Ἡρδ.· οἶον 4, 78 «Ἐλλάδα γλῶσσαν». 6, 98. 9, 16. 7, 22 «Σάνη, πόλις Ἐλλάζ». Θουκ. 6, 62 «Ἐλλὰς πόλις». Εὐρ. Ἰφ. Ο. 342 «Ἐλλήνος γῆς». Ημετέλ. 130 «στολὴν Ἐλληνα». Ἐν τῷ πεζῷ, Θουκ. 2, 36 «ἔργοντος ἡ Ἐλληνα πόλεμον» μ. σ. Popp. (Τὸ Ἐλλαῖς ἀρσενικ., μόνον ὡς οὐσιαστ, καὶ πάλιν σπανιώτατον. Εὐρ. Φ. 1509 «τίς Ἐλλάς; ἡ βέρβερος» μ. σ. Bekk. ἀνέκδ. 97, 4 «Ἐλλάζ, ὁ ἀνήρ, Σαρκολῆς Λοχρῷ» ἐν δὲ τῷ Σοφ. Τρ. 1060 προσνοητέον τὸ Ἐλλαῖς ἐκ τοῦ ἐπομένου γαῖα, ίδ. Schneidew.) Θουκ. 7, 131 «Κολωνᾶς τὰς Τραπάδας» μ. σ. Popp, 4, 61 «τῇ Ἰζίδι ξυγγενείᾳ», 1, 138 «τῇ Ηερόδος γλώσσης». Προκ τοῖς ποιηταῖς καὶ ίδιῃ τοῖς τραγικοῖς; τίθενται ἐπιθετικῶς καὶ ἐν ἄλλοις συνδέσεσι τὰ ἥγηέντα οὐσιαστ. καὶ ἔλλοις ὡς τοιχῦτ. λαμβάνομ.· οἶον Α, 358 «πατρὶ γέροντι». χ, 184 «σάκος γέρον.» Εὐρ. Ὀρ. 529 «γέροντ' ὀφθαλμόν». Θεόρχ. 7, 17 μ. σ. Wüstem, 21, 12. Εὐρ. Φ. 837 «παρθένω χερί». Αἰσχλ. Η. 605 «παρθένου πηγῆς». Εὐρ. Ἀλκ. 679 «rearias λόγους ἐπτῶν». Ηρ. μχν. 1095 «rearias θώρακα καὶ βραχίονα». Αἰσχλ. Ἀγ. 650 «τύχη σωτῆρο (ώς θηλ. ἀντὶ σωτειρα), ίδ. Σοφ. Οἰδ. τ. 81. Εὐρ. Ηλ. 993. Μῆδ. 360 χορ. Ιων 1373 «εἰλέον οἰκέτην βίον» = servilem vitam. Ησδ. ἔργ. 191 πακχῶν ἥεκτῆρα καὶ ὑθριν ἀνέρα τιμήσουσι» ἔνθα τὸ ὑθριν εἰς τὸ ἀρέα ἀποδίδεται· ίδ. Lob. παρχλ. σ. 41 σημ. 42). Ἐνταῦθον ἀνήκουσι καὶ αἱ σκωπτικαὶ λέξεις, ἐν αἷς καὶ ἀργηρημέναχ ἔτι δύναμ. ἀποδίδονται εἰς πρόσωπα· οἶον ἀνήρ φθόρος, ὁ διελθων ἐκεῖνος, ίδ. §. 346, 2. 3. 4. Ἐν δὲ τῇ ποιητῇ ἀναρρέεται ἐνίστι εἰς προηγούμενον θηλυκὸν ἀρσενικὸν ἀργηρημ. μετὰ ἔρθρου θηλυκοῦ. Ηίνδ. Η. 4, 250 «Μέδειαν . . . τὰρ Πελίκο ρέρον» = τὰν Πελ. φύνον οὖσαν. Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 794 «διὰ σὲ, τὰρ κύκνου δολιχάγενος γέρον» = τὰρ κύ. δολ. γόνον οὖσαν. Ἀρρ. θετμ. 535 «ταύτην ἔδωσι τὴν φθόρον τοιχῦτα περιωρίζειν!». Φυσικὴ πάντως εἰνε ἡ τοιχύτη σύνταξις οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων τὸ πρῶτον διηγέντων π.χ. φύλαξ, δὲ τὸ πρῶτον ἡτο φύλαττων, οὔτερον δὲ=custos· διὸ Εσν. ἀν. 6. 5, 9 «λόχοι φύλακες» οὕτως καὶ ὀπισθορύλακες ὅπλιται 4. 1, 6· γυμνῆτες τάξιαρχοι: §. 28· λοχαγοὶ πελτασταὶ §. 26 καὶ ἐπὶ πολλῶν ἔλλοιν κνωτέρω ἥγηέντων· διὸ συνήθης πάντως εἰνε ἡ τοιχύτη γρῆσις παρ' Ὁμήρῳ.

d) Τὸ ἐπιθετο ἀρτὶ ἐπιγένηματικῆς ἐκγράσεως²⁾.

2. Ἡ ἑλλ. γλῶσσα (ώς καὶ ἡ λατινική, εἰ καὶ οὐχὶ τέσσα εὐ-

1) ίδ. Hermann ad Vig. a. 932.—2) ίδ. Mehlhorn Comment. de adi-

ρέως, ἔδι. Lat. Schulgr. §. 106, 5) μεταχειρίζεται πολλάκις τὸ εἰς οὐσιαστικὸν ἀποδιδόμενον ἐπίθετον οὗτος, ὡστε δὲν ἐκρρίζει ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ ὑποκειμένου η̄ ἀτικειμένου καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἀλλ' ἀραφορικῶς πρὸς τὸ κατηγορούμενον. Διὸ καὶ δι' ἐπιθέτων δύνανται νὰ δηλωθῶσιν οἱ προσδιορισμοὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς ἀκολούθιας, τοῦ χρόνου, τοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ ποσοῦ, τοῦ βαθμοῦ, τῆς αἰτίας, τῆς ὑποθέσεως, τοῦ εἰδούς καὶ τοῦ τρόπου, καὶ ἀποδίδονται τὰ ἐπίθ. ταῦτα εἰς οὐσιαστικὸν ὄμοιογενῶς, δημοιοπτώτως καὶ δρουκρήμως. Τὸ ἐπίθετον προσερεῖδεται μὲν ἐνταῦθι εἰς τὸ οὐσιαστικὸν οὐχὶ ὅμως ἐπιθετικῶς, ἀλλὰ κατηγορικῶς. "Αλλακ; μὲν γλῶσσ. οἶνον η̄ γερμ. ὑπολαμβάνει τὰς τοικύτας ἐκφράσεις ἐπιφρήματικῶς καὶ ἐκρρίζει κύτας δι' ἐπιφρήματων η̄ ἐπιφρ. ἐκρρίζεων (προύσ. μετὰ πτώσεων), η̄ δὲ καθ' ἥμας δὲ δι' ἐπιθέτων, δὲ δι' ἐπιβῆ. καὶ ἀλλοτε προθετοπτώτως. Η̄ ἀρχαίκη ὅμως ἐλλ. ἐκρρίξεις εἰνες ζωηροτέρων ἐνεργητικωτέρων καὶ σκέστερων, τῆς ἀκριβέστερος περιστάσεως πράξεως τίνος ἀναφερομένης σύνημα καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ λέγοντος" οἶνον ἐσπέριος ἥλιθερ = ἥλιθεν ἐσπεριῶν vespertinus venit, οἰονεὶ περιβεβλημένος ὑπὸ τῆς ἐσπέρας. Φυσικὸν δὲ πάντως εἰνες, ὅτι ἡ γρήσις τῶν ἐπιθέτων κύτη εἰνε συγχροτέρα ἐτῇ ποιήσει, τειρούσῃ πρὸς αἰσθητικωτέρων παράστασιν, η̄ ἐν τῷ πεζῷ.

α) Ἐπίθετα τοῦ τόπου καὶ τῆς ἀκολούθιας. Ρ. 361 «τοὶ δ' ἀγχιστίροι ἐπιπτον νεκροὶ» = ὁ εἰς παρὰ τῷ ἀλλῳ. λ. 233 «αἱ δὲ προμητῶται ἐπήσσαν» = ἐν σειρᾷ η̄ μίκη μετὰ τὴν ἀλληλ. φ. 146 «ἴζε μυχαίτατος» = εἰς τὰ ἐνδότατα, η̄, 248 «ἔμε τὸν δύστηνον ἐγέστων ἡγήγε δαίμων». Πίνδ. Η. 9, 65 «τὰς δ' ἐπιγοννίδιων κατθήκαμεν βρέφος κύτας». Αἰσχ. Αγ. 51 «ὑπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται» = super lectos circumvolitant. Σοφ. Οἰδ. τ. 32 ἔζημεσθ' ἐφέστιοι», 1340 «ἀπάγετε ἐκτόπιτον». Οἰδ. η. 118 «ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συμεῖ». 232 ἐκτοπος. Οἰδ. τ. 1411 «θαλάσσιοι ἐκρύψατε» = ἐν θαλάσσῃ. Ἀντ. 785 «φοιτᾶς δ' ὑπερπότιων». Φ. 34 «κούδεν ἐσθ' ὑπόστεγον» = ὑπὸ στέγη. Εὔρ. Ικ. 105 «ὅρω .. μητέρων βαμιλαρ ἐφρημένην». Θουκ. 1, 134 εἰνα μη̄ ἵπαθριος (sub diο) ταλαιπωροίν. Ξεν. ἀν. 5, 5, 21. 7. 5, 23 «ἐκαθεζόμην ἐρδίρριος» = ἐν δίρρῳ. Ἔλλ. 2. 1, 17 «ἄνηγοντο οἱ Ἀθηναῖτοι ἐτῇ Χίου πελάγῳ» = in altum mare. Προσέτι τὰ, πρῶτος, πρότερος (ἐκ δύο), ὕστατος, ὕστερος (ἐκ δύο), μέσος, πλάγιος, μετέωρος, ἀντίος, ἀκρος, ἀφορέος, ἐπιπλαιος, πρυμνός, θυραῖος, παράθυρος κ.τ.λ. Πολλὰ τούτων, ἐν οἷς τὰ πρῶτος, πρότερος, ὕστατος μεταχρέονται καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου οἶνον ὅψιος, δρθρίος, ἀθωτίος, ηῶος, ὑπηοῖος, ἐσπέριος, ρύ-

ect. posit. pro adverbio ratione et usu Glogau 1828. Nitzsch εἰς Ὁδός. IX, 234. Bremi exours. XI. ad Lys. Lubcker gramm. Stud. 1. σελ. 38.

χιος, μεσορύκτιος, ιερυρός, χθιζός, έαριος, χειμερινός κ.τ.λ.: ίδικ δέ τὰ εἰς -τῖς λήγοντας οἶνον δευτεραῖς, τρίταις κ.τ.λ. (ἐν τῇ δευτέρᾳ, τρίτῃ ἡμέρᾳ), ποσταῖς, σκοτιαῖς, κρεφαῖς, μητριαῖς, ὥριαῖς, ἡμερῆσιος, δυχήμερος, δίμηνος, ἐπιαύσιος, ἔρδιος (ἐν τῇ μεσημέριᾳ), μεταδόρτιος (μετὰ τὸ ἑσπερινὸν δεῦπον), παρημέριος, παρρύχιος, ἐρρύχιος, ἡμάτιος, χρόνιος, (μετὰ χρόνων μηκών), καΐριος, μακρός, δηρός, (ἐπὶ μηκών) κ.τ.λ. Α. 497 «ἡερέπι δ' ἀνέβη» ἀντὶ ἦρι, αὐγερωνή πρωΐην 323 «Ζεὺς χθιζός ἔβη κατὰ δικῆται» = ἀντὶ γῆθε. Θ. 530 ἐπηρῶν θωρηχθέρτες» ἀντὶ ὅπ' ἡῶ. 336 «ἔσπερέος δ' ἡλίθε» ὡς τὸ λατ. *vespertinus* pete tectum καὶ τὰ τοῦ καθ' ἡμ. ίδιωμ. ἑσπερινός, βροδινός Η. ἐπ. 1. 6, 20, B, 2 «εὖδον παννυχίου» = διλονυγγῆς per totam noctem. Σορ. Οἰδ. π. 441 «ἡλικινέ μὲν γῆς χρόνior. Εὐρ. Ἐε. «μεσοκήντιος ὀλλήμαν». ξ, 257 «πεμπτᾶνοι δ' Ληγίπτον.. ικόμεσθι» = τὴν πέμπτην ἡμέρα. Θουκ. 2, 49 «διερθείρχοτο οἱ πλείους ἐννυκταῖς: καὶ ἐδόμουκοι ὑπὸ τοῦ ἐντὸς οκτώκτονος» τὴν ἐννύκτην. καὶ ἑδ. ἡμ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 28 «ποσταῖς ἂν ἐκεῖτο ἀρικοίμην;» ποίκιλης; *quoto die?* ἀν. 4. 1, 10 «κατέθεξινον εἰς τὰς κάμψις ἥδη σκοτικοῖς» = ἐν τῷ σκότει, σκοτεινοῖς.

ε) Ἐπίθετα τοῦ ἀριθμοῦ, ποσοῦ, βαθμοῦ, τῆς ὑποθέσεως κ.τ.λ., ίδια μάλιστα τὰ τοῦ εἴδους καὶ τρόπου οἶνον πολὺς, συγρές, ἀθρόος, πυκνός, μέγας, ἄρθρος, σπάριος, μόρος, πᾶς, ἄπας (πάντως), ὀξύς, ταχύς, θεός, αἰγριδίως, βραδές, ησυχός, ἐκώρ, ἄκωρ, ἐκούσιος, ἐθελότιος, ἐθελοτής, ἀσκρος· δρομαῖος, ὑπόσπονδος, ἀσπορδος, ὄρκιος Αἰσχλ. ἐπτ. 80 «ἥτε πολὺς ὅδε λεώς». Θουκ. 4, 22 «Κλέων πολὺς ἐνέκειτο λέγων» ὡς Σχλ. Jug. 84 «multus instare» ίδ. Popp. 34 «οὐ κονιορτὸς ἐχώρει πολὺς ἄνω», 2, 5 «οὐ Ἀσπωτὸς ποτακὺς ἐξέρην μέγχις». Ξεν. ἀν. 4. 8, 20. Ν. 133 «πυκνοὶ ἐρέστασιν ἀλλήλουσιν». Ξεν. ἀν. 6. 4, 4 «ἄρθρος ἔρευσται». Εὐρ. Ιων. 427 «ἄπας μὲν οὐ γένοιται» ἀν εἰς ἡμέρας φύλαξ = πάντως, ἐν πάσῃ περιπτώσει. Ήρδ. 6, 103 «κατηλθεῖν ἐπὶ τὰ ἔωντος ὑπόσπονδος». Θουκ. 1, 63: «τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν». Σορ. Οἰδ. π. 1637 «κατήγεσεν τάδ' ὄρκιος δράστειν ζένφη». Τρ. 927 «δρομαῖκη βράται» = ἐν σπουδῇ. Φιλ. 808 «ἥδε (δηλ. ἡ νόσος) μοι ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖς ἀπέργεται». Ήρδ. ἔργ. 107 «νοῦσοι δ' ὑπὸρωποισι... αἰτόμαρτοι φοιτῶσι!». Σορ. Πλ. 841 «πάχυψυχος ἀνάσσει» = integra mente μ. σ. Schneidew. 164 «ἄτεκνος, τάλκιν', ἀτύμφυτος αἰὲν οἰχγῶ» = ἔνει τέκνων κ.τ.λ. Ξεν. Κύρ. 5. 3. 55 «ῆσυχος οκταθέστο».

Σημ. 1. Ἐπειδὴ οὐδέποτε καὶ ἡ τόσον συχνὴ γρῆσις τῆς ἀντιων. ἄλλοις ἐπίξεροι σηματίσαντες α) ἄλλων, ήτις ἄλλου μέρους, ἀρχή τέτερου, b) ἐκτὸς τούτου, ἄλλων; τε καὶ, c) ἐν γένει, διλως, ἐν συνάδει 1). a), 132 «παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν

1) Ἡ Mehlhorn ἐν τῷ ἡθ. συγγ. R. Kittlitz-Ottendorf im Philolog. 1859 σ. 613.

Ούτοι ποικίλοιν ξυποθεν ἄλλων μηνηστήρων = ἔκτος; τῶν εἰς τὸ ἄλλο μέρος εὐρισκομένων μηνηστήρων». Ο, 367 «ἀλτερὸς οὐδεσσεῖν; τέρπετο.. . ἡδὲ καὶ ἄλλοι Φιλίκες». Θουκ. 7, 61 «ἄνδρες στρατιώταις: Ἀθηναῖοι καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων» οἱ Ἀθηναῖοι. οὐδὲ ἄλλος καὶ οἱ σύμμαχοι ἀρέτερος. Πλ. Ποργ. 473, σ. «εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολειτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων». b) Σεν. ἀν. 1. 5, 5 οὐδὲ γάρ ἡν γέρας; οὐδὲ ἄλλο δένδρον = ἄλλως; τε καὶ οὐδὲ δένδρον. Πλ. συμπ. 191, b «ἀπίθυντοι ὑπὸ τοῦ λοιποῦ καὶ τῇ, ἄλλῃ, ἀργίᾳ» = ἔκτος τούτου καὶ ὑπὸ ἀργίᾳ. β) σ. Stallib. c) Πλ. Φαίδρ. 232, σ. «τῶν ἱερώτων πολλοὶ πρότερον τοῦ σώματος ἐπειδύμησαν, ἢ τὸν τρόπον ἰγνωσαν καὶ τῶν ἄλλων οὐκείων ἐμπειροὶ ἐγένοντο» πρὶν μάθωσι τὸν χαρακτῆρα καὶ τῶν ἐν γένει (καθόλου) ἴδιοτάτων γείνωσιν ἐμπ., πολ. 520, b «ἔριν τε αὐτοῖς τῇ τε ἄλλῃ πόλει τὴν γέμερνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσαμεν».

Σημ. 2. «Οταν δύοις ὁ προσδιορισμός δὲν δύναται νὰ θιανεγθῇ καὶ εἰς τὸ Ήποκράτειμ. ἡ ἀντικείμ. ὡς ποιότης, ἄλλη ἐμήναι: ιδίᾳ καὶ μόνον εἰς τὸ καταγορούμενον, τότε καὶ ἀνάγκην τίθεται: τὸ ἐπίβρεμα» οὗτον καὶ λιθ. ἔδειξε.

Σημ. 3. «Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐπιθέτων πρώτων, πρότερος, Στατατος, Στετερος, μόνος, καὶ τῶν ἐπιβρέμημ ἀτων, πρῶτον, πρότερον, Στατατος ἢ Στατατα, Στετερον, μόνον εἶναι, οἷα καὶ ἐν τῇ λατιν. (ιδ. Küllner Lat. Schulgram. §. 100, A. 91) οὗτον πρώτος (μόνος) τὴν ἐπιστολὴν ἔγραψε = ἤμην ὁ πρώτος (ὁ μόνος), διτις ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν, λατ. primus scripsi. Σεν. π. πόρ. 4, 12: «δοκεῖ δέ μοι καὶ ἡ πόλις προτέρα ἵμος ταῦτα ἰγνωσκεῖν». Πρώτην (μόνην) τὴν ἐπιστολὴν ἔγραψε = ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἡτοῦ ἡ πρώτη (ἡ μόνη), ἡ ἔγραψε. Τί δὲ, «οἱ παῖς πρώτων μὲν τὴν ἐπ. ἔγραψιν, ἔπιπτας δὲ ἀπῆγεν ἡ πρώτων, Στατατον κτλ.» διλοῦσθε κατὰ πρώτων τὸ τελευταῖον ἔγρ., μόνον ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν, ητοῦ ἔγραψε μόνον τὴν ἐπιστολήν. (δὲν τὴν ἔστειλα δύως). οὐδὲν ἡτοῖν δὲν παρατηρεῖται: Ἰνιότε δὲν τῶν δράκαιων ἡ διαφορὰ αὕτη, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τοις νεωτέροις. Θουκ. 1, 83 «πορταμέθιοι οὖν πρώτων (ἴντι πρώτοις) αὐτήν». 3, 101 «καὶ αὗτοι πρώτων (κατὰ πρώτον) δύνανται: οὐδέουσι». Διον. 116 «τοὺς λόγῳ μόνον βοηθοῦσαντας» καὶ δύως; 122 καὶ 123 «λόγῳ μόνῳ προσιδόντας: προσιδόντας 1).

c) Προληπτικὴ γένησις τῶν ἐπιθέτων²⁾.

3. «Ἐν τῇ ποιήσει καὶ ιδίᾳ τῇ δραματικῇ σπουδίως δὲ τῷ πεζῷ τίθεται πολλάκις τὸ ἐπίθετον ἐν σημαντική προληπτικῇ, ἥτε ἐκφράζεται οὐκτηγράμηκ, ὅπερ οὕπω μὲν εἶναι προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, προκαλεῖται ὅμως ὡς τοιοῦτον διὰ τοῦ ὅρματος τῆς προτάσεως. ἡ διὰ μέλους τινὸς αὕτης. Τὸ ἐπίθετον ἔχει καὶ ἐνταῦθι σηματίνειν οὐκτηγράμηκάν. Ξ. 6 «εἰσόντες θερμά λοετρά θερμήγην». β. 257 «λῦσεν δ' ἀγροτὸν αἰγάλην» = ἔλυσεν (ἐκεῖνος) τὴν ἀγροτόν, ὥστε νὰ φεύγῃ αὕτη ταχέως, ιδ. σ. Nitzsch. Δ. 124 «κυ-

1) Ιδ. Popp. ad Thuc. Vol. 2. P. 4. σ. 14. Vol. 3. P. 4. σ. 12. Bremi ad Lys. excurs. XI. Schoemann ad Isai. 6, 13. Maetzner ad Lycurg. σ. 275. Stallib. ad Pl. Phaedr. Ιν τῷ αὐτῷ γωρ.—2) Ιδ. Hermann ad Vig. 897. Lobeck ad Soph. Aj. 517. Fritzsche Quaest. Luc. σ. 30. Lubcker gramm. Stud. σ. 33. Jacob Quaest. ep. 136.

κλοτερές μέγχ τόξον ἔτεινε». Ο. 38 «θοὴρ ἀλεγύνετε δαῖτα». Πίνδ. Ο. 1, 68 «πρὸς εὐάρθεμορ δ' ὅτε φυὲν λάχγαι νιν μέλαρ γένειορ ἔρεφον» = ut nigresceret, id. Dissen. Αἰσχλ. Ἀγ. 1220 «εῦφημορ, ὃ τάλκινα κοίμησον στόμχ» = ὥστε εὔφημον εἶναι.. Σοφ. Οἰδ. τ. 57 «ώς οὐδέν ἔστιν, οὔτε πύργος οὔτε ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔστω» μ. σ. Schneidew. Φιλ. 31 «ἔρωτας οὐκατανούσθω πανθάρων δίχα». Ἀντ. 1080 «ἔγθραι δὲ πάσκαι συνταξάστουται πόλεις». Οἰδ. κ. 1112 «ἔρείσκατ», ὃ πατή, πλευρὸν ἀμφιδέξιον γενέσθαι τὸ πλευρόν. Τρ. 240 «ἥρει τῶνδ' ἀράστατορ δορὶ κάρων». 106 «εἰνάλειρ ἀδακρύτωρ βλεφάρων πέθον» μ. σ. Schneidew. Ἀντ. 877 «τὸν ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτορ οὐδεὶς φίλων στενάζει». Αἴ. 69 «δημάκτων ἀποστρόφους αὐλάκις ἀπειρίζω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν». Οἰδ. κ. 1200 «τῶν σῶν ἀδέρκτων ὄμμάτων τητώμενος». Εὔρ. Ἡρ. μακιν. 641 «βλεφάρων σκοτεινὸρ ράχος ἐπικαλένγαρ», 1070 «ἀπόκρυφορ δέμακις ὑπὸ μέλακθρον κρύψω». Αἴλ. 385 «σκοτεινὸρ ὄμμα μου βλεφάρων». Οὕτω καὶ παρὰ τοὺς λατ. ποιηταῖς οἷον Virg. Aen. 3, 508 «sol ruit interea et montes umbrantur opaci». Ηλ. Φιλίδρ. 245, a «ἀτελῆς ἡρακλίσθη» = ὥσπες ἀτελῆς εἶναι.. Σεν. ἀν. 1. 5, 8 «μιτεώροντες ἐξεκύμισκον τὰς ἀμάξεις». Κύρ. 4. 2, 3 «ἀπὸ τῆς μάχης τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξητο». Ἀνδροκ. 3, 7 «ἡ εἰρήνη τὸν δῆμον τῶν Αθηναίων ἴνητορ ἔρε». Ηλ. πολ. 560, d «ἀθοῦσιν ἔσω γρυάδα» μ. σ. Stallb. Εὔρ. Φιλ. 74* «γρυάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός». Πλείονα πρόδγ. ἐν §§. 355 καὶ 411, 1.

d) Παράταξις καὶ παρέταξις τῶν ἐπιθετικῶν ἐπιθέτων.

4. «Οτικὸν δόσον ἡ πλείονας ἐπιθετικὴ ἐπίθετη συνέπτωνται ἐν οὐσικτικῷ, συμβίνει διπλῇ σχέσις. Κεινται δηλ. πρὸς ἀλληλογίᾳ a) ἐν τῇ σχέσει τῆς παρατάξεως, ἐκάστου τούτων γρηγορεύοντος ἐπὶ ίσης πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ οὐσικού, καὶ τότε ουκονικῶς συνδέονται ταῦτα πρὸς ἀλληλογίαν διά τινος συνδέσμου (καὶ, τέ. καὶ). ἐπὶ πλείονων δ' ἐπίθετων τὸ ἔσχατον μόνον συνδέεται μετά τοῦ προτιγουμένου διά τινος τῶν συνδεσμῶν (ἐν τῇ ποιήσει, ἐνίστε δὲ καὶ τῷ πεζῷ §. 546, 3 δ σύνδεσμος δύναται καὶ νῦν παρχεισθῆται) οἷον Σωκράτης ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἢ· b) ἐν τῇ σχέσει τῆς παρεγτάξεως ἡ παρερθέσεως, ὅταν δηλ. οὐσικτικὸν μεθ' ἑνὸς ἡ πλείονας ἐπιθετων ἐκράζῃ οἷονει ἔννοιαν μιαρ καὶ προσδιορίζηται ἀκριβέστερον δι' ἀλλού τινὸς ἐπίθετου, οὐδεὶς τίθεται σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ τοιούτου οὐσιαστ. καὶ τοῦ ἐπιγείου ἐπιθέτου. Συμβίνει δὲ τοῦτο ἰδίᾳ, ὅταν ἀντωνυμίαι, ἀριθμητικά, ἐπίθετα τοῦ τόπου, λγόνων καὶ τῆς ἀληγ (μετουσιαστικά) συνδέονται μετ' ἀλλων ἐπιθέτων οἷον πολλοὶ ἀγνοοῦσι ἄνδρες; ἡ πολλοὶ ἀγνοοῦσι καὶ σοφοὶ ἀγνοεῖσθαι πολλὰ καὶ ἔσχατα

ξμὸς φίλος· οὗτος δὲ ἀνὴρ ἀγαθός· τρεῖς ἀνδρες στρατιῶται· τὸ πρῶτον καὶ λόν πρᾶγμα. i, 322 «ἰστὸς νηὸς ἐεικοσίσοιο μελατῆς». Ξεν. ἀν. 1. 5, 4 «πόλις ἐρήμη μεγάλη» = μεγάλη ἐρημωθεῖσα πόλις, οὐχὶ ὅμως μεγάλη, καὶ ἐρημωμ. πόλ. Κύρ. 1. 4, 21 «κύων γεννυτὸς ἄπειρος» = κύων εὐγενοῦς καταγωγῆς (οἵονει εὐγενόσκυλο) ἀπίθετος; ⁱδε Born. Δημ. 4, 46 «ὅταν δὲ στρατηγὸς ἡγῆται ἀθλίων ἀπομίσθων ζένων». Τὸ ἀριθμητικὸν πολλοὶ τίθεται συνήθως ἐν τῷ ἑλλην., ὡς καὶ τῇ λατ. τὸ multi, ἐν τῇ παρατεκτικῇ σχέσει, καὶ διὰ τοῦτο ἔξαρτεται μετ' ἐμφάσεως ἡ ἔννοια τῆς πληθύνου, ἔνθα ἡ γερμ. γλώσσα. μεταχειρίζεται τὴν παρεντεκτικὴν σχέσιν· οἷον πολλὰ καὶ καὶ λόγος multa et praeclara facinora = viele herrliche thaten.

ε) Ἀγτιστροφὴ τῷ μελῶν τῆς ἐπιθετικῆς σχέσεως τῆς προτάσεως.

5. Συγνότεται ἡ Ἑλλ. γλῶσσα ἀνυψοῖ τὸ ἐν ἐπιθετικῇ σχέσει μετ' οὐσιαστικοῦ συνδεδεμ. ἐπίθετον εἰς οὐσιαστικόν, προστιθέτον εἰς αὐτὸν τὸ οὐσιαστικὸν κατὰ γενικὴν ὥς ἐπιθετικὸν προσδ.¹⁾ Διακρίνομεν ἐνταῦθα τὰς ἔξης περιπτώσεις:

α) Τὸ οὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ ἐπιθέτου κενταὶ ἀμφότεροι κατὰ πληθυντικὸν, τὸ ἐπίθετον ὅμως διατηρεῖ τὸ γένος τοῦ οὐσιαστικοῦ (συγνότετα τοῦτο ἐν τε τῷ πεζῷ καὶ τῇ ποιήσει); οἷον οἱ χρηστοὶ τῷ μηδὲ τούς, εὐ γεροντας τῶν ἀρθρώπων ταῦτα; ἡδοναῖς κρίνειν (δεῖ). Δημ. 4, 16 «τοῖς ἡμίσεσι τῶν ἵππων πλοῖον ἴκανα εὐτρεπίσαι κελεύων».

β) Τὸ εἰς οὐσιαστικὸν ἀνυψωθὲν ἐπίθετον τίθεται κατ' οὐδέτερον ἐρικοῦ, ἐνίστε δὲ καὶ π. ληθυτικοῦ. Απ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Όμ. ε, 277 «ἐπ' ἀριστερὰ γειρέο». Σοφ. Ἀντ. 1265 «ἔμδων ἄροτλα βουλευμάτων». Οἰδ. η. 1692 «ὦ διδύμα τέκνων ἀριστερῶν». Αντ. 1209 «ἀβίλινες ἀσημα βοζῆς». Εὐρ. Φιλ. 1486 «ἄβιλα παρηβίδος» = ἀβράν παρηβίδων. Αλκ. 602 «ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ πάρτι ἔνεστιν σοφίκες» = πᾶσαι σοφίκες. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 41 «τῶν βοῶν κατακεχρηματέμενα». ὡς καὶ παρὰ τοῖς λατ. ποιηταῖς π. χ. amara curarnm, ficta rerum, vilia rerum. κ.τ.λ. Καὶ ἐνάρθρως ἐν τῷ πεζῷ οὐχὶ σπουδώς οἷον Ἡρδ. 1, 185 «τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μήδων ὁδοῦ». Ξεν. Ἀγησ. 1, 28 «τὰ κράτιστα τῆς γώρκης». Ηρδ. 8, 100 «τὸ πολλὸν τῆς στρατιῆς». 6, 113 «τὸ τετραμμέρον τῶν βραχίστων». 5, 58 «τὰ πολλὰ τῆς γώρκης». Θουκ. 2, 94 «τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλά». Συγχά παρὰ τοῖς ἀττικοῖς τὰ, ἐπὶ πολέ, ἐπὶ μέρᾳ μετὰ γενικ. Θουκ. 1, 1 «ἐπὶ πλειστον ἀνθρώπων». Ξεν. πολ. Λαζ. 4, 2 «ἐπὶ πλειστον ἀρικενεῖσθαι ἀνδραγαθίζεις». Θουκ. 1, 118 «οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ μέρᾳ ἐχώρησαν δυνά-

1) ⁱδε Matthiae II. §. 442. Bernhardy σ. 155. Strange Lpz. Jbrb. 1836 σ. 340.

μεωρι». Τὸ οὐδὲν Πλ. συμπ. 210, α «προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω» μ. σ. Stallb. Οὕτω καὶ ἡ ἀρ. καὶ ἐρωτημ. τὸ = aliquid, καὶ τί quid? Θουκ. 4, 130 «ἢν τι καὶ απασιασμοῦ ἐν τῇ πόλει». 7, 69 «λαμπρότητός τι» (ιδ. Σοφ. Ἀντ. 1229 «ἐν τῷ ξυμφορᾶς διερθάρης»; μ. σ. Schneider. Αἰ. 314 «κανήρετ», ἐν τῷ πράγματος κυριοῦ ποτε». Ἡλ. 169). Θουκ. 7, 70 «τῆς γνώμης τὰ βέβαια». Ξεν. ἀν. 1, 1, 8 «καὶ ἔδη ἦν μέσον ἡμέρας» οὕτω τά, ἥνικαν ἦν ἐν μέσῳ νυκτῶν· ἔξω μέσου ἡμέρας Ξεν. Κύρ. 5. 3, 52. 4, 4, 1. ἀν. 1, 8, 4 «τὰ δεξιὰ τοῦ κέρατος». 1, 9, 26 «ζότον ἡμίσεων». Ηλ. νόμ. 806, ε «ἡμίσου βίου» (κανονικῶς ὅμως τὸ ἡμισυ λαμβάνει τὸ γένος ταῦ οὐσιαστικοῦ) ἀπολ. 41 ε «ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίκης» = πάχμοιό τι χρῆμα εὐδ., θαυμαστὴ εὐδ. μ. σ. Stallb. πολ. 405, b «τὸ πολὺ τοῦ βίου». Μενέδ. 243, b «δεινὸν τοῦ πολέμου». Οὕτω καὶ πολλαὶ ἄλλαι φράσεις μετὰ τοῦ πᾶντον «εἰς πᾶν κακοῦ ἀτικενεῖσθαι» = in omne genus calamitatis. Ἡρδ. 7, 118. Θουκ. 7, 55 «ἐν παντὶ ἀθυμίκῃ». Ηλ. πολ. 579, b «ἐν παντὶ κακοῦ εἶναι». Δημ. 3, 3 «εἰς πᾶν προελήλυθε μορθηρίκης». Συγχότατα δὲ καὶ ίδικ ἐν τῷ πεζῷ οὕτω γενικὴ συντάξεσται τὸ οὐδέτ. ἀντωνυμίκης. Ἡρδ. 1, 84 «τοῦτο τῆς ἀκροπόλιος». 7, 38 «ἐς τόδε ἡλικίης» Θουκ. 1, 49 «ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης». 7, 2 «κατὰ τοῦτο τοῦ καιροῦ, 2, 17 «ἐν τούτῳ παρακευῆς ἡσαν». 7, 69 «ἐν τῷ τοιούτῳ τοῦ καιροῦ». 7, 36 «φερερ τῆς τέχνης». Ξεν. π. ἱππ. 4. 1 «ἐν τοιούτῳ τῆς οἰκίας» = ἐν τοιαύτῃ οἰκίᾳ ἀνάθ. 1. 7, 5 «ἐν τοιούτῳ εἶναι τοῦ κινδύνου». Λυσ. 5, 3 «εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἀρνηται». Ἀντιρ. 2, 1 «ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καθεστῶτες» μ. σ. Maetzner. Συνήθως παραλείπεται τὸ ἔθιμον, Ισοκρ. 7, 9 «εἰς τοῦτο ἀνασθησίκης ἡσειν» μ. σ. Benseler. 8. 31 «εἰς τοῦτο γάρ τινες ἀνοίκες ἐληλύθασιν». Ηλ. Γοργ. 493, α «τῆς ψυχῆς τοῦτο, ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσίν». Δημ. 4, 37 «εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν», 7, 47 «εἰς τοῦθ' ἡκει τὰ πράγματα αἰσχύνης». 2, 8 «καιροῦ.. πρὸς τοῦτο πάρεστι Φιλίππω τὰ πράγματα» = res Philippi ea conditione sunt· ἐς τόδ' ἡμέρας, παρὰ τοῖς τραχικοῖς καὶ μαγν.¹⁾ οἷον Ηλουτ. Διον. Κασσ. κτλ. = μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας (κυρίως μέχρι τοῦ σημείου ταύτης τῆς ἡμ.) Σοφ. Οἰδ. κ. 1138. Εὐρ. Ἀλκ. 9. Φιλ. 425· κατ' ἔκεινον καιροῦ, ἢ τοῦ καιροῦ ἐς ἔκεινον καιροῦ· ἐς τόδε χρόνον.

ε) Τὸ μετ' ἐπίθετον οὐσιαστικὸν τίθεται ἐπικάν, καὶ μάλιστα οὕτως, ὥστε τὸ ἐπίθετον ἀντὶ νὰ τεθῇ καθ' οὐδέτ. γένος λαμβάνει τὸ γένος τοῦ οὐσιαστικοῦ δυνάμεις ἐγέλξεως ἢ ἀρομοιώσεως· οἷον ἡ πολλὴ τῆς Πελοποννήσου ἀντὶ τὸ πολὺ τῆς Πελ.

· Η σύν-

1) Ιδ. Lobeck ad Phryn. σ. 279. Krüger Gr. II. §. 47, 10, A. 3.

ταξις κατη τε είνε γνησίκ αττική, ἐν τῷ πεζῷ ὅμως συγχοτέρων ἢ ἐν τῇ ποιήσει. Συχνότατα τίθεται οὕτω τὸ ὥμισυν, πολλάκις δὲ καὶ τὰ πολές, πλειωρ, πλεῖστος, ἐνίστε δὲ καὶ ἔλλος ὑπερθετική· οἷον ὁ ὥμισυν τοῦ χρόνου. Αἰσχυλ. Εὑρ. 406 «ἥμισυς λόγου». Θουκ. 5, 31 «ἐπὶ τῇ ὥμισει τῆς γῆς». Ξεν. Κύρ. 4. 5, 1 «πέμπετε ἡμῖν τοῦ πεποιημένου σίτου τὸν ὥμισυν». 4. 5, 4 «τῶν ἄρτων τοὺς ὥμισεις». Ηρόδ. 1, 24 «τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβειν». 3, 105 «τὴρ πλέω τοῦ χρυσοῦ». Θουκ. 1, 30 «τοῦ χρόνου τὸν πλεῖστον». 2, 56 «ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν». 7, 3 «τὴν πλεῖστην τῆς στρατιᾶς παρέτεκε». Ξεν. Κύρ. 3. 2, 2 «πολλὴ τῆς χώρας». Ιστορ. 2, 19 «περὶ ἣς οὕτος τὸν πλεῖστον τοῦ λόγου πεποιηται». Δημ. 42, 6 «ὅ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ὁ γὰρ πετραμένος εἴη τοῦ σίτου, ὁ δὲ ἔνδον ἀποκελμένος» = μέρος τοῦ σίτου. Ιστορ. 9, 41, «τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου». Θουκ. 1, 2 «τῆς γῆς ἡ ἀρίστη ἦσε τὰς μετασθολὰς τῶν οἰκητόρων εἰχεν». Θουκ. 7, 25 «χαλεπωτάτη δ' ἦν τῆς στρατιῶσις ἡ κρύσιος». Ξεν. πολ. ΛΖ. 1. 5 «τὸν πρῶτον τοῦ χρόνου» μ. σ. Haase. Ηλ. συμπ. 209, a «μεγίστη καὶ καλλιστη τῆς φρονήσεως» μ. σ. Stallb. πολ. 416, b «τὴρ μεγίστη τῆς εὐλαβείας». νόμ. 689, d «ἡ καλλιστη καὶ μεγίστη τῶν ἔμμρων μεγίστη δικαίωτας» ἢν λέγοιτο σοφία». Ιστορ. 4, 148 «τὴν ἀσίκητον τῆς χώρας». Καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαφορικῶν ἔτι ἀντων. Ηλ. πολ. 595, a «τὸ μηδαμῆ παραδέχεσθαι αἰτήσεις (τῆς ποιήσεως) ὅση μιμητική» δηλ. ἐστίν, ἀντὶ οὗσον = μόνον, ἐφ' οὓσον αὔτη ἡ ποίησ. εἶνε μιμ. Ξεν. οἰκ. 4, 8 «ἀπόσημη τῆς χώρας».

d) Ἰδίᾳ δὲ ἡ ποίησις ὅτεστιν γὰρ ἀνυψότερος εἰς οὐσικοτικὴν ἐπίθετα μερικήν, σηματίνει, τὸ δὲ οὐσικοτικὸν νὰ προστιθῇ κατὰ γενικὴν ὡς ἐπιθετ. προσθ. Ἡ ἔμμρωτις αὔτη ἐκληπτέα πολλάκις ὡς ἔμμρωτικὴ περιέρχεταις ἀπλοῦ κυρίου ὀνόμα. Ἐν τῷ ἔπει τίθενται οὕτω τὰ ἔξι; Ἰδίᾳ οὐσιαστική βία, ἦν, μέρος, σθέρος, καὶ ἀντὶ τῶν ἐπιθ. βίσιος, ισχυρός, κτλ.: οἷον *Airstao* βίη (οὕτω καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τραγικ.: οἷον *Κάστερος* βία, *Τυδέος* βία, *Πολυτείκεος* βία, *Oιρούμαον* βία Πινδ. Ο. 1, 88), «ἢ Τηλεμάχοιο» (Nitzsch εἰς Ε. 409), οἱ ἀρέμουν (ἔτι δὲ καὶ «ἢ ἐδάμαντος βίης Ἡρακλέτης» Ηρόδ. θεογ. 332) μέρος *Αἰλιτιότοιο*, *Αρηος*, *ηελιον* σθέρος *Ἡτειώτοιος* (οὕτω περὶ Πινδ. σθένος ἀνδρῶν Ν. 11, 38· ὥμινων Ο. 6, 22· εἰρωνικῶς δὲ Πλάτ. περὶ τοῦ ἐν Χαλκηδόνος ἀντορος Θρασυμάχου «τὸ τοῦ Χαλκηδόνιου σθένος» Φαίδρ. 267, ε). Β. 851 «*Ικαρίκην* δὲ ἡγεῖτο. Πριλαμένεος, λάσιον καρῷ.» Οὕτω Ηρόδ. ἀπ. 144 «ἐν μέσω δὲ δράκοντος ἔκη γέλοιος» = δροβερὸς δράκων. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ θρυλοῖς Ἰδίᾳ τὸ δέμας πρὸς δηλωσιν ἔξισχουν καὶ ἡγεμονικοῦ προσώπου. Εὑρ. Έκ. 724 «ἄλλος γάρ τοιδε δεσπότου δέμας *Αγχυρέμνονος*» προσέπτει τὰ κάρα, δῆμα πρὸς δέλλωσιν ἀγχεπητοῦ, προσφίλοις ἀντικειμέν-

νου, τὸ σίθας ἀντὶ σεβάσμιος, σεβαστός· οἶον Σοφ. Οἰδ. τ. 1235 «τέθηκε θεῖον Ἰοκάνστης κάρα» (οὗτω καὶ περὶ Ὁμ. 1, 407 «ἴππων ἔκνθλος κάρηνα». Λ. 500 «ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα»). Σοφ. Τρ. 527 «τὸ δὲ ἀμυρινείκητον δύμα τέμματα». Αἰσχ. Εὑμ. 845 «εἰ μὲν ἄγνων ἐστὶ τοι Πειθοῦς σίθας». Σοφ. Οἰδ. τ. 830 «θεῶν ἄγνων σίθας». Οὕτω τὸ δύμα περὶ τοῖς τραχικοῖς. Εὑρ. Ὁρ. 1082 «ὅ ποθεινὸν ὄντος ὄμιλος ἐμῆς, χαῖρε». Ηερατέρω τὰ, Πινδ. Π. 1, 72 «οἱ Τυρταγῶν τὸ ἀλαζατός νυκτίστονος οὔρον ἴδων» = οἱ Τυρταγῶνοι ἀλαζήζοντες... θέντες; Λαρ. Ηλ. 268 «ὦ λαρυστὴς ἄγγειλος; ἐπάρω» = ἐπη γρυπος. (Δὲν ἀνέκει δημως ἐντεῦθικ τὸ περὶ Εὑρ. Βάζ. 389 «ὅ τὰς ἡσυχίας βίοτον = ὅ ἐν ἡσυχίᾳ βίος». Κεπικῶς, οὐλέθρου πελάτα Ζ, 143 = ὁ ἐσχατος ὄλεθρος. Διαματικῶς, Εὑρ. Ὁρ. 1217 «σὺ μὲν νῦν... παρθένου δέχου πόδα» = περιθένον ἀνελθούσαν, μ. σ. Schaefer. Ιππ. 661 «θεάσομαι δὲ σὺν πατρὶς μολὼν ποδὶ» = cum patre reverso reversus μ. σ. Walcken. Αρρ. Θεσμ. 47 «θηρῶν τὸ ἀγρίων πόδες ὄλοδρόμων μὴ λυέσθων» = bestiae circumcursantes. Σοφ. Λυτ. 43 «εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουρεῖς γερί» = κοινῶς μετ' ἐμοῦ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ληψὶ εἰ πρέπει νῦν ἐνεργήσωσι αἱ γερεῖς Schneidew. Ἐν τῷ πεζῷ καὶ τῇ ποιήσει ἡ λέξη γρῆμα τίθεται πρὸς ἐκφράστιν τριμίκτος μεγάλου, μεγάλης σημασίας· οἶον Ηερ. 1, 36 «σὺντος γρῆμα μέγχ» = ἐπίσημον, μέγχ κομψάτε γοίσου (Ξεν. Κύρ. 5, 2, 34 ἀλλαρίς, οὐλόν τι χρῆμα). Αρρ. σφ. 933 «κλέπτον τὸ γρῆμα τὰνδρὸς» = δὴ ἀνθρώπος ὄλος σύγκειται πάντως ἐκ ληστεῶν. Θεόνορ. 18, 4 «μέγχ γρῆμα Αχαιανῆν» = μέγχα οὐλόν αἱ Λάζ. Ξεν. Κύρ. 2, 1, 5 «σφενδόνητῶν πάμπολύ τι γρῆμα». Εὑρ. Φ. 198 «φιλόδημογον γάρ γρῆμα θηλυτῶν ἔχει» = οὐλόν τὸ θηλυ τέν. Αρρ. Αγ. 150 «ὅσον τὸ γρῆμα παρούσων προσέρχεται». Θεσμ. 281. βέτ. 1278 κ.τ.λ., ἔσογέν τι, εἰρωνικῶς Ηλ. πολ. 567, ε «μακάριον λέγεις τυράννου γρῆμα». Τὸ φίσις τιθὲς τίθεται πολλάκις περὶ πολύγυματος ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ιδιότητα, Ηλ. συμπ. 186, ἢ «ἡ φύσις τῶν σωμάτων τὸν διπλοῦν ἔρωτα τοῦτον ἔχει» = τὰ σώματα ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτῶν ιδιότητα. Φίλ. 30, δ «ἐν τούτοις δὲ οὐκ ἔρχεται μεμφυκτικῆσθαι τὴν τῶν κακλίστων καὶ τιμωτάτων φύσιν» = τὰ φύσεις οὐλληστα. Φαίδρ. 251, δ «ἡ (qna ratione) ἡ τοῦ πτεροῦ φύσις ἀρδεται». Ηερατέρω τὰ, νίες Αχαιῶν, κοῦροι Αχαιῶν Ὁμ. Ηίνδ. Ιτ. 3, 54 «παίδεσσιν Ελλάζων, ὅσοι Τρφύνοδος ἔσχεν». Αιδωνία παῖδες Ηερ. 1, 27 τ.δ. 5, 49, 7, 130 ὃς ἐκφράστις τῆς ὀλότητος ἔθνους τινός· οὕτω καὶ ἐπὶ τεγγυητῶν καὶ πεποιθευμένων, οἵτινες τὴν ἀπὸ τῶν γονέων κύτων αληρονομηθεῖσαν τέχνην ἡ ἐπιστήμην ἐπικράτησαν, Ηλ. νόμ. 769, δ «οἱ ζωγράφων παῖδες». πολ. 407, ε «οἱ παῖδες κύτων (Ατσληπιώδεις)» = οἱ ιατροί).

1) Τιδ. Matthia. Ηλ. §§. 430, 5 καὶ 430, δ. Bernhardy σ. 51. Waleke-

§. 406. Προσθήκη ή προσθετ. προσδιορισμός.

1. Προσθήκη ή προσθ. προσδιορισμός καλεῖται ούσιαστικός, δηπερ προστίθεται εἰς ἄλλο ούσιαστικόν ή ούσιαστικήν προσωπ. ἀντωνυμίκην, καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ἐν τῷ ἥμακτι κειμένην προσωπ. ἀντωνυμίκην, ὅμοιοπτώτως, ὡς ἀκριβέστερος προσδιορισμός· ὅταν ὅμως τοῦτο ἡνέ σφροντα προσωπικόν, προστίθεται καὶ ὅμοιογενῶς καὶ ὅμοιαριθμῶς· *βδ. §. 362, 1° δε εἰς δύο ή πλείους ούσιαστικά ἀναρρέομενος προσθ.* προσδιορισμὸς τίθεται κατὰ πληθυντικόν, ἐὰν οὗτος εἴναι ὄνομα περιεκτικόν· περὶ τῆς συντάξεως προσθετ. κατὰ πληθυντικόν προσδιορισμοῦ σὺν ούσιαστικῷ καθ' ἑταῖρον *βδ. §. 362, 2°* Ο προσθ. προσδ. ἐκράξεις τὴν ἔννοιαν ούσιαστικοῦ ὡς τὴν αὐτὴν τῷ ἀκριβέστερον προσδιοριστέω, καὶ παρίσταται ὡς τὸ ἐπὶ μέρους (*εἰδικόν*) πρὸς τὸ καθόλου (*γενικόν*). Κύρος, ὁ βασιλεὺς Τόμυρος, ἡ βασιλεία. Ἐγώ, ὁ βασιλεὺς. Κύρος καὶ Κροίσος, οἱ βασιλεῖς. Ξεν. Κύρ. 5, 2, 7 «τὴν θυγατέρα, δεινόν τε κάλλος καὶ μέγεθος ἐξάγων ὕδε εἶπεν». Θουκ. 1, 137 «Θεμιστοκλῆς ἦκε περὶ σέ». Σορ. Τρ. 1105 «νῦν.. τυφλῆς ὑπ' ἀτῆς ἀκτεπόρθημαι τάλκας, δ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὀνοματημένος, δ τοῦ.. Ζηνὸς καδησίες γόρος». Εὔρ. Ἱππ. 1066 «ποτ' ἀρθρ' δ τ.λίμωρ τρέψθομαι;» *Άνδρ. 1071 «οἵς δ τ.λίμωρ ἀγγελῶν ἦκα τύγκει»*. Λουκ. Διάλ. θε. 24, 2 «οἵ δὲ Μαζίς τῆς Ατλαντος διακονοῦμαι κύτος» (*δηλ. ἐγώ, δ Μαζίς δηλ. οίδες*). «Οταν ἡ ταῦτά της τοῦ προσθετ. προσδ. στηρίζηται ἀπλῶς ἐπὶ δομοιότητος, προστίθεται αὐτῷ τὸ ὃς» Λ, 72 «οἱ δὲ λύκοι οἱ δὲ θύνον». Ή γρῆσις τοῦ προσθ. προσδ. εἴναι παρ' Ἑλλησιν, ὡς ὀψύμεθα, ποικιλωτέρα ή ἐν ἄλλαις γλώσσαις.

Σημ. 1. Έάν προσθ. προσδ. ἡνέ έναρθρον ἀπαρέμφατον, δ Θουκυδίδης μεταχειρίζεται ἐν ταῖς γωρίοις τὴν αἰτιατικὴν τὸ, γωρίς νὰ λαμβάνην πρὸ διφύλακτον τὴν πιθωνὸν τῇ; λέξεως, εἰς τὴν δ προσθ. προσδ. διηγεῖται 7. 36 «τῇ τε πρότερος ἀμάθιξ τῶν κυνέρητῶν δοκούσῃ εἶναι, τὸ ἀντίπρωρον ἔν γκρασσαῖ, μάλιστ' ἂν αἰτοὶ γρήσασθαι». 67 «τῇ δοκήσεως προσγεγενημένης αὐτῷ, τὸ κρατίστους εἶναι, εἰ τοὺς κρατίστους ἔνικήσμενα» μ. σ. Popp. 8, 87 «διαδοχῆς ἔνεκ τῇ; εἰ Λακεδαιμόνιον, τὸ λέγεισθαι, οἱ οὖν δίδικτοι οὕτως; ἔχουσιν οἱ πλειστοι καθ., διλγοι: μόνον τοῦτο».

Σημ. 2. Περὶ τῆς παραλείψεως τῶν λέξ. οἰδες, πατεῖ, θυγάτηρ κ.τ.λ. ἡν τῷ προσθ. προσδ. *βδ. §. 403, 1°* περὶ τοῦ προσθ. προσδ. ἀντὶ τῆς ἐπιθετικ. γενικῆς *§. 402, 6°* περὶ τῆς γρήσεως τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ προσθ. προσδ. *βδ. τὴν περὶ ἄρθρου διασκαλίαν*.

naer ad Eur. Ph 206. Passow *w καὶ Σακελλαρ. Ἑλλ. λεξ.* ἐν τῷ γρήματι περὶ τοῦ φύσεις; Stallb. ad Pl. Sympos 191, a καὶ Passow περὶ τοῦ πατέδεις ζωγράφων Stallb. εἰς Πλ. νόμ. 720, b καὶ Φλ. 36, d.—1) "Id. Poppo εἰς Θουκ. 1, 1. σ. 114. Madvig Bemerkung. über einige Punkte der Gr. Wortfug. σ. 66.

2. Ὁ προσθ. προσδιορ. τίθεται ώς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τὴν προσδιοριστέαν λέξιν, δύναται ὅμως νὰ χωρισθῇ ταύτης καὶ δι' ἄλλης λέξεως, Εεν. ἀν. 1. 6, 11 «εἰς τὴν Ἀρταπάτα σκηνὴν εἰσῆγθη, τοῦ πιστοπάτου τοῦ Κύρου σκηνηπούχων». Τίθεται δὲ οὗτος πρὸ τῆς προσδιοριστέας λέξεως, ὅταν ἡνε σημαντικώτερος ταύτης. Εεν. ἀν. 6. 5, 2 «ὅρῃς ἀετὸν αἰσιον ὁ μάρτις Ἀτρείδων Περβόλαιος» ἔνθι τὸ κύρ. ὅνομα εἰνέ τι δευτερεῦον. Πλ. συμπ. 185, δ «τὸν ἵκτρὸν Ἐρυζέμιχον» Δημ. 18, 38 «βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος». Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατ., ἴδ. σημ. Kühners εἰς Κιν. Tusc. 5. 3, 90 «Scythes Anacharsis». Ένιστε χωρίζεται ὁ προσθ. προσδ. τοῦ αὐτοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ διὰ πολλῶν ἔτι λέξεων. Θουκ. 2, 12 «Μελίσσιππον πρῶτον ἀποστέλλει ἐς τὰς Ἀθήνας, τὸν Δισκάριτον, ἄνδρα Σπαρτιάτην». Εεν. ἀν. 3. 4, 37 «καταλαμβάνουσι χωρίον ὑπερδέξιον οἱ βάρβαροι, ἢ ἔμελον τοῦ Ἑλληνες πειρίνατι, ἀχρονιχίας δρουσι». ¹⁾

Σημ. 3. Εἴ τῇ ποιῆσει, ίδιᾳ δὲ παρ' Ὄμηρ., ὁ προσθετ. προσδ. κεῖται ἐνίστις ἐν τούτῳ, διε τῇ διὰ τὸν προσθ. προσδ. ἐξηγητέα λέξις ἐπαναλαμβάνεται μετά τίνος προσθήκης; 1). B, 672 «Νιρέες .. ἥπερ τρεῖς νῆσοις, Νιρέες, Ἀγλαῖης μέσος Χαρόποιος τὸν ἄντακτον, Νιρέες δις» 837. 850 «επ' Ἀχιοῖς εὐρυπέοντος, Ἀχιοῖς, οὐ κάλλιστον θάρος ἐπικίνδυνας αἰλαν». (Περὶ τῆς ἐν τούτῳ ἀπαντώσῃς ἐφίλεις ἴδ. §. 555, 3). «Ομοίόν τι συμβάνει καὶ παρ' Ὅρδ. 7, 121. 9, 73.

3. «Οταν ἐν τῇ κτητικῇ ἀττωνυμ. προστίθηται προσθ. προσδ., κεῖται οὗτος κατὰ γενικήν, ἐπειδὴ ἡ ἀντωνυμ. κατὴ της κεῖται ἀντὶ τῆς γενικῆς τῆς προσωπ. ἀντων., ὡς τοῦτο συμβάνει παρό τε τῇ λατιν. ἐν τῷ ipse, καὶ τῇ γερμ. ἐν τῷ selbst, παρ' ἡμῶν δὲ ποτὲ μὲν διὰ γενικ. τῆς προσωπ. ἐκφερεται καὶ ἄλλοτε καὶ διὰ τῆς κτητικῆς ἔτι, Grimm IV. σ. 358. Becker ausfür. Gr. 1. §. 168). Γ, 180 «ἀδεκτὸς αὐτὸς ἐμὸς ἔστις κυνώπιδος» = δικός μου (ἐμένα) τῆς σκύλλης. Ζ, 490 «τὰ σ' αὐτῆς ἔργα ικμίζε». ξ, 185 «τὰ σ' αὐτοῦ καήδες ἐνίσπες». ο, 262 «λίστσομαι.. ὑπέρ σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταῖρων». α, 7 «αἰτῶν γάρ σφετέρησι ἀτασθαλίησιν φραλῆς καὶ ἑταῖρων». Ρ, 226 «ἔμετεφορ δὲ ἐκάστου θυμῷ κέζω». Σοφ. Οἰδ. δόλοντο». Ρ, 344 «τάμα δροτήρου κακά». Ἀρρ. Πλ. 33 «τὸν ἐμὸν αὐτοῦ ταλαιπώρου βίον». Ήρδ. 6. 97 «ἄπιτε ἐπὶ τὴν ὑμέτερα αὐτῶν» Πλ. συμπ. 194, δ «τὴν σὺν ἀνδρείχν ἀραβαίνορτος ἐπὶ τὸν ὄκριθεντα καὶ βλέψαντος ἐναντίκ τοσούτῳ θεάτρῳ». Δημ. 4, 7 «τὰ ὑμέτερα αὐτῶν κομιεῖσθε» = recuperabitis. Οὕτω πως ἐξηγητέα καὶ ἡ γενικ. τοῦ προσθ. προσδ. παρ' ἐπιθέτοις κειμένοις ἀντὶ τῆς ἐπιθετικῆς γενικῆς (§. 402, a). Εἶνε δὲ ταῦτα ἐπίθετα παρχρόμενα ἀπὸ προσωπικῶν κυρίων ὄνομάτων ἢ ἄλλων προσώπων γράμματος.

1) Ίδ. Kruger II. §. 57. 9. A. 1.

«ἐν δέ τε Γοργείῃ κερχαλή δευτοῦ πελώρου». Πλ. Αζχ. 179, α «παπτῶσιν ὅνομ. ἔχει τούμπον πατρὸς» = τοῦ πάππου ὅνομ· ἔχει, ὅστις ἡτο ἐμὸς πατέρ· ἀπολ. 29, β «Ἀθηναῖος ὁν πόλεως τῆς μεγίστης» Πλεοναστικῶς Ἡρδ. 9, 92 Δημόρουν ἀνδρὸς Ἀπολλωνίτεω, Ἀπολλωνίτης; ἐν τῷ Ἰονίῳ κόπλωφ». Περίεργον τὸ Ξεν. ἀν. 4. 7, 22 «γέρρικ δικτεῖῶν βιῶν ωμοβόεικ».

4. Πολλάκις ὁ προσθ. προσδ. γρηγοριεύει πρὸς ἐξήγησιν καὶ ἀκριβέστερον προσδ. ἐννοίας γενικωτέρας. Θουκ. 3, 104 «τὴν πενταετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν καθύστιν ἐποίησκε οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Ιλία». Πλ. Γοργ. 524, β «ὅθάντος τυγχάνει ὁν οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοις δικλύσις, τῆς γυνῆς καὶ τοῦ σώματος». Πολλάκις οὕτως ὁ προσθ. προσδ. προσδ. ἀντωνυμίκες τινός. Πλ. ἀπολ. 37, α «τούτον τιμῶμε, ἐν πρυτανείᾳ σιτήσεως». Ἡδ. §. 469, 3. Ἐντεῦθυ ἀνήκει καὶ ὁ προσθ. προσδ. προσδ. παρὰ τῇ λέξ. ὅνομα Ἡδ. §. 356, 2. οὕτως ὁ προσθ. προσδ. καὶ ἐπὶ τῶν ποσοτικῶν προσδιορισμῶν Ἡδ. §. 402, ε. Περὶ τοῦ προσθ. προσδ. μετὰ ἀριθμητικῶν προτάσεως ὡς προσθ. προσδιορισμός, Ἡδ. §. 472, 1, ε), καὶ μετ' ἀναρροπικὸν τέλος Ἡδ. §. 562, 2.

Σημ. 4. Άντι τοῦ ἐπεικηγματικοῦ προσθ., διαν οὗτος πρέπη νὰ ἔξαρθῃ μερινικώτερον, τίθεται ἵνοισι τὸ λέγω, καὶ μάλιστα ἡμετ' αὐτοῖς τις καὶ, ἡ δὲ ἐξιδέεις τινός μετ' ἐπαναλήψεις τῆς προηγουμένης πτώσεως. Δημ. 24, 6 «προσίκρουσ» ἀνθρώπῳ πονηρῷ..., φε τελευτῶν σὸλη προσίκρουσιν ἡ πόλις; 'Ανδροτίτων λέγω'. 8, 24 «πάντες... καὶ παρὰ Χίων καὶ παρὰ Ερυθραίων καὶ παρὰ ὄνταν ἐν ἔκστασι: δύνανται, τούτων τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκούντων λέγω, γενήσαται λαμπτίσουσα», 57, 241). (Ομοίων παρὰ Πλ. Γοργ. 478, β «τί οὖν τούτων καλλιτεύοντί ἔστιν ὃν λέγεις; Πόλι. Τίνων λέγεις; Σωκρ. Χρηματιστικής, Ιατρικής, δίκης). Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατ. 2) Cic. Ph. 8. 7, 20 «hesternis dies nobis, consularibus dico, turpis illuxit. Οὕτω πας παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐξιρέται τὸ κόρεον ὄνορα. Λισχ. Ἀγ. 1005 «ἴσων κορίζου καὶ εἰ, Κασσάνδραν λέγω». Σοφ. Φιλ. 1201 «οὐδὲν δὲ ὁ Ποίαντος πατ, Φίλοις τῇ τὴν λέγω». Λη. 569 «Τελαμῶνι διέξει μητρὶ τοῦ, Ἐρεθοῖ φι λέγω». μ. σ. Lobeck. 'Αντ. 198 «τὸν δὲ καὶ ἐναντίον τούτον, Πολυνείκη λέγω». Τρ. 9 «μνηστήρος γάρ ἡμοι ποταμός, Ἀγελῶν λέγω». Εὔρ. Βίκ. 913 «εἰ τὸν πρόθυμον ἔνοι ἀ μὴ κριτών ὄρειν.., Πενθέας λέγω».

Τὸ οὐσιαστικόν, τὸ εἰς ἄλλο οὐσιαστικὸν ὡς προσθετικ. προσδιορισμός προστιθέμενον, δηλοτ πολλάκις τὴν αἰτίαν ἡ ἀποτέλεσμα, προεργάμ. ἐκ τῆς ἐν τῇ προτέτοι: ἐνορχεύομένης πράξεως³⁾ (Ἡδ. ἀριθ. 6 καὶ §. 411, 1). Δ. 155 «θάρατος νύ τοι δρυὶς ἔτραπον» = ἔκχρις σπονδής πρὸς θάνατον, ὡτοι πρὸς τὴν σὴν ἀπώλειαν. Σοφ. Οἰδ. π. 984 «κύτης ὄτειδος πατέδας ἐξεργέσε μοι!» =

1) Ἡδ. Lobeck εἰς Σοφ. Αγ. 569.—2) Ἡδ. Kühner Lat. Schulgr. §. 109, Σημ. 11. καὶ εἰς Κιν. Tusc. 5, 36, 105.—3) Ἡδ. Matthia II. §. 428, 1. §. 433, Α. 3. Pflugk ad Eur. Hel. 77. Monk ad Eur. Ale. 7.

πρὸς ὅνειδος αὐτῆς. Ἡλ. 130 «ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον» ὡς παραμυθία, πρὸς παραμ. Εὐρ. Ὁρ. 814 «ὅπότε γρυσσεῖς ἔρις ἀρόνδης ἥλυθε Τχντζλίδης, οἰκτρότατα θοιαράματα καὶ σφάγια γενναίων τοκέων». Φοίν. 1352 «οὐοι τέρμοι», Ιονικότη, βίου γάμων τε τῶν σῶν Σφιγγός αἰνιγμοὺς ἔτλης» = ὡστε τοιοῦτον τέρμονας βίου γάμων τε τῶν σῶν εἰναι, Σφ. αἰνιγ. ἔτλης. Ἐξ. 1075. Μ. 194. 597. 1322. Ἡρδ. 2, 155 «τὸ δὲ καταστέγασμα τῆς ὁροφῆς ἄλλος ἐπικέστει λίθος» = ὡς ἐπιστέγ., ἵνα χρησιμεύῃ δηλ. ὡς ἐπιστέγ. Πλ. νόμ. 903, b «ἐπωδῶν προσδετοῦκι μοι δοκεῖ μάθων ἔτι τινῶν» = ὡς ἰστρικά, ἵνα ὅσιν ἰστρικά. Πρωτ. 316, e «ταῦται τέγνης; ταύταις παραπετάσμασιν ἐχρῆστο». Καὶ μετὰ τοῦ ὡς, παραβολικῶς. Πλ. Πρωτ. 316, b «(οἰκήματι) ὡς ταμειώθη ἐχρῆστο». Οὕτω λέγεται, τούτῳ χρῶμαι πιστῷ φύλῳ = δηντῶς ἔχω τοῦτον πιστὸν φύλον· τὸ δὲ, τούτῳ χρῶμαι ὡς πιστῷ φύλῳ = νομίζω, ὅτι ἔχω τοῦτον πιστὸν φύλον⁴⁾. Καὶ ὅμως τὸ ὡς δύναται νὰ παραλειψθῇ καὶ ἐπὶ τῆς πραγματικῆς παραβολῆς, Δημ. 43, 83 «νομίζετε δὴ τὸν πκέδην τοῦτον ἰκετηγίαν ὑμῖν προκειτθεὶς ὑπὲρ τῶν τετελευτηκότων».

6. Εἴσοδες ἐρ ὀλοκλήρω προτίσει ἢ ἐρ πλεῖστοι λόγοις τῆς προτάσεως οὐσιαστικὸν κατ' ὄφοματικήρ ἢ αἰτιατικήρ ἀποβάνει προσθ. προσδ., καὶ μάλιστα κατ' ὄφομαστ. μὲν ἢ αἰτιατ. ἐν δυομαστ. ἢ κίτικτ. προτηγῆται, ὅταν ὁ προσθ. προσδ. ἐκρράζῃ κροτοῖ, γνώμην· κατ' αἰτιατικήρ δέ, μὴ ἔξετακτούμενης τῆς προτηγουμένης πτώσεως, ὅταν ὁ προσθ. προσδ. δηλοῖ τὸ ἔκ τινος προτηγόμενον, ἢ το τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ σκοπούμενον ἢ σκοπότο (ἰδ. ἀριθ. 5 καὶ §. 410, A. 7)-a) Εὐρ. Ἡράκ. 71 «βιαζόμενη καὶ στέρη μικρίνεται, πόλει τὸ δρειδος καὶ θεῶν ἀτιγία». Ὁρ. 499 «ἐπεὶ γάρ ἔξεπνευσεν Ἀγαμέμνων βίου πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς (= caesus a filia mea) ὑπὲρ κάρχ, αἰσχυστορ ἔργον». Πρ. μακ. 323 «ώς μη τέκνη εἰσιδωμεν, ἀρσίστορ θέατρ, ψυχοφόροντα». Ὁρ. 727. Ιππ. 815. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Πλ. Γοργ. 507, e «ἀνήνυπτον κακόν.-b) Ω, 735 «ἢ τις Ἀγκιῶν δίψει (δηλ. αὐτὸν) χειρὸς ἐλῶν ἀπὸ πύργου, λεγρὸν διελθρον» = ὡστε λυγ. ὅλ. εἰναι, Λ, 28 «ἢ τε Κρονίων ἐν νερεῖ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων» (P, 548 «ἴριν.. τέρας ἔμμετραι»). Αἰσχλ. Ἀγ. 217 «ἔτλη θυτήρ γενέσθαι θυγατρός, πολέμων ἀρωγάρ (= ὡστε εἰναι ἀρωγάρ). 1304 «οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε γενῆσθαι σ' ἀνδρὶ γλατεῖν, μιασμάτων ἄποιτα». Ηινδ. Ο. 11, 78 μ. σ. Dissen. Εὐρ. Ὁρ. 1105 «Ἐλένην κτάνωμεν, Μενέλεω λεπτηρ πικράν». 843, 962. Ὁρ. τ. 225 «αἰμοδέξηντων διαφέρει μιγγα ξείνων αἱμέσσουσ' ἀταρ βωμούς» δηλ. αἰματο. βωμούς, δυσφρ. αἱμορ. ξείν. ἀταν = πληροῦσα τοὺς βωμοὺς αἱματος, λυπηρὰ τύχη τῶν καθημαγμένων ξένων. Πλ. 1261 «Ἀλιβέρθιον ὅτ? ἔκταν»

4) "Id. Kuhner εἰς Ξεν. Ἀπομν. 2, 1, 12.

ώμορφων" Ἀρης, μῆνιν θυγκτὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων». Πρ. αβλ. 234. Ἀνδρ. 291 μ. Pflugk. σημ. Ήρ. μαν. 226. Τρ. 879. Αλκ. 7.

Σημ. 5. Δέν ἀνήκει ἐνταῦθα τὸ παρ' Εὐρ. Ηλ. 231 «εὐδαιμονοίς μισθῶν ἡδίστων πόνων» διότι τὸ μισθὼν ἔξερταται ἀπὸ τοῦ εὐδαιμ.: οὔτε τὸ τοῦ Σοφ. Ἀντ. 858 «ἔψυστας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἰκτονόνθιζε ὁ Σοφ. προσέθετο εἰς τὴν γενιν. ἀλγεινόν μερ. τὸν προσθ. προσδ. κατ' αἰτιατικὴν σαρηγείας γάριν, διότι τὸ φύσειν καὶ αἰτιατικὴ δύναται νὰ συνταχθῇ». Id. Schneidew.

Σημ. 6. Οὕτω πως παρισταται: ἐνίστε καὶ τὸ οὐδέτερον με τογῆς ἢ ἐπιούτους ω; προσθετικὸς ὀλοκλήρου προτίσ. προσδιορισμός, ή να ἔκρησίσται τοις ιστοῖς γηγενώμενοι περὶ αὐτῆς. Σοφ. Ἀντ. 44 «ἡ γάρ νοεῖ: θάπτειν σφ', ἀπόδημοτον πόλεις» = ὁ ἀπόδημοτόν ἔστιν. Εὐρ. Ὁρ. 30 «πείθεις ('Απόλλων) 'Ορέστην μητέρον'. ἡ σφ' ἔγινατο, κτενίσαι, πρός οὐγκὸν ἀπανταῖς εὐχειλεῖαν φέρον» = πρέπεις μὴ φέρουσα ἄπασιν εὐηλ. Ιερ. 1070 «καὶ δὴ παρεῖναι (= solutum est) σώμα, σοὶ μὲν οὐ φίλον». Μ. 1035 «εἰχον ἐλπίδας; κατθανοῦσαν γερσίν εἰς περιστελεῖν, ζητῶτάν τὸνθρόφοισι».

Σημ. 7. Ό κορίστιν ἡ γνώμην περὶ τῆς προτάσεως; ἡ ἀποτέλεσμα κ.τ.λ. ἔκρηξίστον προσθ. προσδ. προτιγείται: ἐνίστε τῆς προτίσεως; 1) α) Εὐρ. Φοίν. 990 «αἰσχύρὸν γάρ, οἱ μέν.. οὖν δυνήσουσι θανεῖν,.. ἔγω δὲ.. ἔξω γθονός; ξέπειμα». Ήρ. μαν. 196 «ἐν μὲν τῷ ληφτον, μυρίους οἰστοὺς ἀρεὶς ἄλλοις τὸ σῶμα ῥένεται μὴ κατθανεῖν» b) Ηλιδ. Ιερ. 3, 7 «εὐελάσιον δέ ἔργοντος ἀποινα, γηρὴ μὲν δυνήσαι τὸν ἑσλὴν» = δύστε εἶναι: ξέποινα. Σοφ. Οἰδ. τ. 603 «καὶ τῶνδε ἔλεγχον,.. Ησθώδει λὸν πειθοῦ, τὸ γροθεῖντ' εἰ σαφῶς; Ηγγειλάσσοις» = δύστε θείγγον εἶναι, εἰ τὰ γρά φασφ. Ηγγ.

Σημ. 8. Οὕτως ἔνηγγητά: εἴναι καὶ αἱ ἐν ἀργῆ τῆς προτάσεως; ἡ τῶν μελῶν αὐτῆς κείμενα: ἔκρηάστεις οἷον τὸ δὲ μέγιστον, τὸ γε μέγ. τὸ δὲ δεινότατον, καὶ τὸ δεινόν τὸ γε ἔσχατον, καὶ τὸ ἔσχ. τὸ κεφάλαιον τὸ τελευταῖον τὸ λεγόμενον καὶ τὰ δύ., τὸ, τὸ μετά γενεῖς. τοῦτο δὲ μετά παρεμφ. δρόμ., ἄπινα ὁ λεπτόν: ἔκρηξίστοι δὲ τοιδιαί μετά παρεμφ. δρόμ. 2) Εἰν. Κύρ. 3, 1, 1 «καί, τὸ μέγιστον, ἴσοδεῖτο κτλ. 4, 1, 24. 5, 5, 24. πολ. λακ. 10, 8 «καὶ γάρ, τὸ πάντων θαυμαστότατον, ἐπαινεῖσθαι μὲν πάντες τὰ τοιωτά τοιςτοῖς ἐπιτιθέμεντα, μιμεῖσθαι δὲ αὐτὰ τοιδεμία πόλεις θοίσθε». Αἰσχυλ. 3, 161 «καί, τὸ πάντων δεινότατον, δυστὶ μὲν τοῦτον οἱ προσδούστοις, οὐτοῖς δὲ δρῦς; νῦν προδέδωκεν». Πλ. Αἰλ. 2, 143, b «καί, τὸ γέ ἔσχατον, εὐλόγους ἡμῖν αὐτοῖς τὰ κάκιστα». Θεοτ. 190, b «ἡ καί, τὸ πάντων κεφάλαιον, σκόπει, εἰ κτλ.» Σοφ. 261, b «συγκλῆ που, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον, δι γε τοιούτοις ἂν ποτε ἔλοι πόλιν». Φαιδ. 101, d. «Ἐν συντάξεις καὶ μετά τῆς δεικτῶν διητῶν. Πλ. Γοργ. 508, d «ἄν τε τόπταις βούληται, τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ αοιδοῦ λόγου, ἐπὶ καρδίῃ», «quod erat scilicet magnificent dictum tuum». Stallb., οὕτω 514, c «τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο». Στανίων: παραλείπεται τὸ ἀρθρόν. Θεοκ. 2, 142 «μέγιστον δέ, τῷ τῶν γραμμάτων σπάνει κακούσσονται». Πλ. Φαιδ. 96, e «καὶ ἔτι γε τούτων ἐναργέστερα, τὰ δέκα μοι ἐδόκει τῶν δύοις πλείστα εἶναι». Πλ. Θεοτ. 183, e «Παρεμνίδης δέ μοι φάίνεται τὸ τοῦ Ομήρου, αἰδοιός τέ μοι: ἅμα δεινός;

1) "Id. Matthiæ II. §. 432, 5.—1) "Id. αὐτὸς τοῦτο.

τε». Λάζ. 191, b «καὶ οὐ, τὸ τῶν Σκυθῶν, ἵππων πέρι λέγεις» = id quod Scytharum moris est Πλ. πολ. 462, d «καὶ, τοῦτο δὲ ρωτᾶς, τοῦ τούτου λγγύτατα ἡ ἄριστα πολιτευμένη πόλις οἰκεῖ» μ. σ. Stallb. Θεατ. 172, d τοῦτο δὲ οὐ εἶπες.

Σημ. 9. «Οταν αἱ ἐκφράσεις, τὸ δὲ μέγιστον, τὸ δὲ ἔσχατον κ.τ.λ. πρέπει νὰ ἐξεργάζων ἴμφατικάτερον, τότε ἡ ἀνυψώνωνται εἰς κυρίαν πρότασιν, ἐν ἥ προσνοητίον τὸ ἔστιν, ἡ μεταβάλλονται εἰς ἐπιθετικὴν πρότασιν, ἡ δὲ κυρία πρότασις ἀποδίνει δευτερεύουσα (οὐσιαστικὴ ἡ ἐπιβήματικὴ πρότ.), ἡ αἵτια μετ' ἀπαρεμφ. ἡ προστίθεται αἵτη μετὰ τοῦ γάρ καὶ ὡς γραμματικῶς κυρία πρότ. α) Πλ. Φιλ. 66, d «τὸ δὲ ἔσχατον πάντων (δηλ. ἔστιν), διτι θέρευον παρέχει», Λασ. 27, 12 «τὸ δὲ πάντων ὑπερφύσεστατον διτι ἐν μὲν τοις ἰδίοις οἱ ἀδικούμενοι: δικρύδουσι, ἐν δὲ τοῖς δημοσίοις κτλ.» - b) Πλ. πολ. 491, b «δὲ μὲν πάντων θυματαστότατον ἀκούσαι, διτι.. ἐπηγνέαμεν» δηλ. τοῦτο ἔστιν, διτι, Stallb. Εὐθ. 304, c «δὲ καὶ σοι μάλιστα προσήκει ἀκούσαι: διτι οὐδὲ τὸ γρηματίζεσθαι φατῶν διακωλύειν οὐδέποτε». Λασ. 204, d μ. σ. Stallb. Ισοκρ. 4, 176 «δὲ δὲ πάντων καταγέλαστότατον, διτι τὸν γεγραμμένων.. τὰ γέριστα τυγχάνοντιν διαρρολάττοτον» 6, 56 «δὲ δὲ πάντων σχειλάριτον, εἰ.. ἔργοντος τοῦ ἄλλων βουλευτώμενα περὶ τούτων». Λασ. 19, 33 «δὲ δὲ πάντων δεινότατον, τὴν ἀδελφὴν ὑποδιξάσθαι παιδία ἔχουσαν πολλὰ κτλ.» - c) Ψευδο. Ισοκρ. 17, 14 «δὲ δὲ πάντων δεινότατον· κατεγγυῶντος γάρ Μενεζένου.. τὸν παῖδα, Ήσιον αὐτὸν ἐπὶ τὰ ταλάντων διηγγήσατο» ιδ. Λασ. 3, 39.

Σημ. 10. Οὕτω προτάσσονται προτάσεως ἡ μέλους προτάσ. καὶ αἱ ἐκφράσεις, δυοῖν θάτερον = ἐν τῶν δύο, ἀμφότερον, ἀμφότερα· οὐδέτερον· πάντα τοῦνταντίον· ταῦτὸν τοῦτο καὶ τὰ δύο. ὡς προσθ. προσδιορισμοί. Γ, 179 «Ἄγαμέμνων, ἀμφότερον, βασιλεὺς τὸ ἀγαθὸν; κρατερός; τὸ αἰγαλεῖτος», παρ' Οὐρῆω ἀποθανεῖ ἐπίβρυμα καὶ πρὸ τῆς γενικῆς καὶ δυτικῆς. Ν, 166 «χωριστὸ δὲ αἰνῶ; ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγγεος, ὁ ξυνάξενος». Δ, 60 «πρεσβυτάτην.., ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ σύνεκᾳ ὡς παράκλιτος κέκλημα». Πλ. Θεατ. 187, b «ἔν τοι οὕτω δρῶμεν, δυοῖν θάτεροι, ἡ εὐρήσυμεν, ἐφ' ὁ ἐργάμενα, ἡ ἡτοιν οἰτούμενα εἰδένει, ὁ μηδεμὴ θεμεν». Λαδος. 2, 7. Δημ. 18, 171 «τοὺς ἀμφότερα ταῦτα, καὶ εἴνους τὴ πόλης καὶ πλουσίους».

7. Εἰς τὸ οὐσιαστικὸν τὸ ἐκρήκον πλειονότερη προστίθεται πολλάκις μία ἡ καὶ πλειονερες οὐσιαστικαι ἀντωργιαι, δηλοῦσαι τὰ μέρη τῆς πλειονότητος ἐκείνης, ὡς προσθετικὸς προσθ. καὶ ὅμοιοπτώτως ἐκείνη (appositiō partitiva ή distributiva, μεριστικὸς ἡ δικινεμητικὸς προσθ. προσδιορισμός). Εντεῦθυ δὲ ιδίῃ ἀνήκουσιν αἱ λέξεις ἐκαστος, ἐκάτερος, πάς, ὁ μέν.. ὁ δέ, οἱ μέν.. οἱ δέ (παρ) Οὐρῆ. δ συνόδος μόνον καὶ δ πληθ., οὐχὶ δὲ καὶ δ ἐνικ. δέ μέρ, ὁ δέ), ἀλλος ἀλλοι=alius alium εἰς τοῦτον, ἄλλος ἐκεῖνον, εἰς τὸν ἄλλον, ἡ δὲ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐνταλλάξει ἀλλοθερ=alius aliunde, εἰς ἐκ τούτων, ἄλλος ἐξ ἐκείνων ἡ ἐξ ἄλλου μέρους. Τὸ ὑποκείμενον, τὸ τὸ δόλον δηλοῦσιν, δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ κατηγορουμένῳ (ἡμεῖς, ὑμεῖς, αὐτοί). Εν τῷ φράσει ταῦτη ἐξάριται τὸ δόλον ἐμφραντικάτερον, ὅταν ὅμως τὸ δόλον κῆται κατὰ γενικήν, ἐξάριται τὰ μέρη ἔτι μετάλλον. Η, 175 «οἱ δὲ κληρον. ἐσημήνυντο ἐκαστος». 1, 311 «ώς μή μοι τρύζητε παράμενοι ἀλλοθερ ἀλλοι». Λ, 571 «τὰ δὲ δοῦρα.. ἄλλα μέν.. πολλὰ δὲ

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΤΙΝΝΕΡΘΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 19

κτλ.» α, 424 «δὴ τότε κκκείοντες ἔχον οἰκόνδε ἔκαστος» = suam quisque domum se contulerunt. 'Ησδ. Ἑργ. 161 «τοὺς μὲν πόλεμος.. τοὺς μὲν ἐρ' ἐπταπύλω Θήρη.. ὥλεσε.., τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν.. ἐς Τροίην ἀγγών», 'Ηρδ. 3, 158 «ἔμενον ἐν τῇ ἑωυτοῦ τάξι ἔκαστος» = in suo quisque ordine manse-runt. ('Ηρδ. 6, 111 «τὸ στρατόπεδον ἔξισούμενον τῷ Μηδικῷ στρατοπέδῳ τὸ μὲν αὐτοῦ μέσον ἐγίνετο ἐπὶ τάξις ὅλης.. τὸ δὲ κέρας ἐκάτερος ἐρρωτο πλήθει» τὸ αὐτοῦ προστεθῆ ἐξ ἀμε-λείας). Θουκ. 1, 89 «οἰκίαι αἱ μὲν πολλαὶ ἐπεπτώκεσσαν, ὀλύγαι δὲ περιῆσκαν». 2, 47 «Πελοποννήσου καὶ οἱ σύμμαχοι τὰ δύο μέρη ἐσέβησαν ἐς τὴν Ἀττικήν». 51 «εἴτερος ἀρ' ἐτέρου θερκεύεις ἀναπιμπλάξεμοι (συμμετέχοντες τῆς νόσου) ἔθνησκον». Διπλῆ διαίρεσις. 7, 13 «οἱ ἕροι οἱ μέρ.. ἀποχωροῦσιν, οἱ δὲ ὑπὸ με-γάλου μισθοῦ τὸ πρῶτον ἐπαρθέντες.. οἱ μὲν ἀπέρχονται, οἱ δὲ ὡς ἔκαστοι δύνανται.., εἰσὶ δὲ οἱ.. ἀρχήρηνται». Ξεν. πολ. Λαζ. 6, 1 «ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τῶν ἔκυτοῦ ἔκαστος καὶ παί-δων καὶ οἰκετῶν καὶ χρημάτων ἄρχουσιν» = suis quisque libe-ris imperant. ἀπομν. 2. 7, 1 «τὰς ἀποφίας τῶν φίλων τὰς μὲν δι? ἔγγονιαν ἐπειρῆτο (Σωκράτης) γράμμῃ ἀκεῖσθαι, τὰς δὲ δι? ἔγ-δειαν διδάσκων κατὰ δύναμιν ἀλλήλοις ἐπαρκεῖν». Πλ. Φαίδ. 255, ε «πηγή.. ἡ μὲν ἐς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δὲ.. ἀποδῆται». Δημ. 18. 182 «Ἐλληνιδίκαις πόλεις ἀς μὲν (= τὰς μὲν) ἐμφρούρους ποιεῖται.., τυράς δὲ.. κατακτακάπτει». Χρρμ. ἐν ἀρχ. «καὶ με δις εἶδον εἰσι-όντας ἐξ ἀπροσδοκήτου, εὐθὺς ἡσπάζοντο ἀλλος ἀλλοθεν». Οὐχ ἡττον ἐν τῇ τοικύτῃ συντάξει τὸ κατηγορούμενον δὲν συμφωνεῖ ἐνίστε πρὸς τὸ κυρίως ὑποκείμενον, ἀλλὰ πρὸς τὸ προστεθεύμένον ἔκαστος, πᾶς κ.τ.λ.» Η, 264 «οἱ δὲ (σφῆκες) ἄλκιμον ἡτορ ἔχον-τες πρόσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι». Εὔρ. 'Ηρ. μακρ. 197 «ὅσοι δὲ τόξοις χειρ' ἔχουσιν εὔστοχον.. ἀρείς.. ἀμύνεται». Ξεν. ἀν. 1. 8, 9 «πάντες οὖτοι κατὰς ἔθνη ἐν πλαι-σίῳ πλήρει ἀνθρώπων ἔκαστος ἔθρος ἐποφεύετο». 2. 1, 15 «οὗ-τοι μέν.. ἀλλος ἄλλοι λέγει». Ἑλλ. 1. 7, 5 «οἱ στρατηγοὶ βρα-χέας ἔκαστος ἀπελογήσατο». Πλ. πολ. 346, δ «αἱ ἄλλαι πᾶσαι (τέχναι) τὸ κύτης ἔκάστη ἔργον ἐργάζεται». Γοργ. 503, ε μ. σ. Stallb. 'Ο διακιρετικὸς προσθ. προσδ. ἔγει πολλάκις παρ' ἔκαστοι μετοχήν. 1, 656 «οἱ δὲ ἔκαστος ἐλάτω δέπαξ.. σπείσαντες παρὰ νῆας ἵσκαν». Θουκ. 6, 62 «οἱ λοιποὶ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοί.. δύο μέρη ποιήσαντες τοῦ στρατεύματος καὶ λαρῶν ἔκάτερος ἔ-πλεον» 7, 70 «ἡργον δὲ Σικκηνὸς μὲν καὶ Ἀγάθεργος κέρκας ἔκά-τερος τοῦ παντὸς ἔχων». Πλ. πολ. 488, b. Ξεν. ἀν. 3. 1, 25 «ἕριοι φοβούμενοι, μὴ ληφθέντες ἀποθένωσιν, ὑπὸ τοῦ φόβου προσποθνήσκουσιν, οἱ μὲν φίττοντες ἔκαστούς, οἱ δὲ ἀπαγγέλμε-ροι, οἱ δὲ ἀποσφαττόμεροι». Κύρ. 3. 1, 3 'Ηρδ. 3, 82 «κατὸς ἔκαστος βονλύμερος κορυφῆς εἰναι.., ἐς ἔχθεκ μεγάλην ἀλλή-

λοισι ἀπικρέοται». Μετὰ προσθήκης καὶ τῆς δικιρετικῆς γενικῆς, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 37 «καυτὰ γάρ ήμεν ὅτα τὰ παρόντα πολλὰ αἰτῶν ἔστιν ἀσύντακτα».

8. Ἐνταῦθα ἀνάγονται καὶ τὰ χωρίς, ἐν οἷς ἔπειται μετὰ τὸ κύριον ὑποκείμενον καὶ ἔτερον κακτὸν ὄνομαστικὴν ὑποκείμ. ἐκπεφρασμένον δι' ἴδιου οὐπικαστικοῦ, διπερ ὄμως ἀποτελεῖ μέρος μόνον ἐκείνου, προστίθεται δὲ τῷ ἐνὶ ἡ ἐτέρῳ τῶν ὑποκειμ. μετοχῇ). Γ, 211 «ἄμφω δ' ἐξομέτω γεραρώτερος ἦν Ὁδυσσεύς». Κ, 224 «σύν τε δύ' ἐρχομέτω καὶ τε πρὸ 8 τοῦ ἐνόησεν». ω, 483 «ὅρκια πιστὰ ταυτότερος δὲ μὲν βασιλεύετω αἰτεῖ». ι, 462 «ἐλθόντες (δηλ. ἡμεῖς) δ' ἡβειόν ἀπὸ σπείρους τε καὶ αὐλῆς πρῶτος (δηλ. ἐγώ) διπέρινοι λυδόμην, ὑπέλυσας δὲ ἐτέρους». Θουκ. 4, 118 «ἐκκλησίᾳ δὲ ποιήσαντας τοὺς στρατηγούς.. βουλεύσασθαι Ἀθηναίον». 4, 73 «οἱ Μεγαρῆς.. ἡσυχάζον ἀριζόμενοι καὶ οἱ ἐκείνων στρατηγοί». Ξεν. ἀν. 2. 2, 8 «ἐν τάξει (οἱ Ἑλληρες) θέμενοι τὰ ὄπλα συγκλήθον οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαροὶ τῶν Ἑλλήνων, περὶ Ἀσιατῶν». ἑλλ. 2. 3, 54 «έκεινοι (οἱ τριάκοντα) εἰσελθόντες.. εἶπε μὲν ὁ Κριτίας».

Σημ. 11. Ἐπὶ τῆς κείται ἵνισται διαιρετικὸς προσθ. προσδ. ἕνθα μετὰ προηγούμενον ὑποκείμενον ἢ ἀντικείμενον ἔπειται οὐπιαστικὸν μετὰ μετοχῆς; διπερ ἐμπεριέχεται ὁ; μέρος ἐκείνου 2). «Πρ. 2, 133 «ταῦτα ἐμγανάτο θέλων τὸ μαντήιον φεύδομενον ἀποδέξαι, ἵνα οἱ δινόδεκα ἔτεις ἀντ' ἐπὶ ἐτίων γένηται, αἱ νύκτες; ἡμέραι: ποιεύμεναι αἱ νύκτες; ἡμέραι; λογιζόμεναι. 2, 41 «τοὺς ἔργανας; (βοῦς) κατορθώσασι, τὸ κέρας; τὸ ἔτερον ἢ καὶ ἀμφότερα ὑπερέχοντα» καὶ 48. 4, 71 «ἀναλαμβάνουσι τὸν νεκρόν, καταπειρωμένον μὲν τὸ σῶμα, τὴν δὲ ηδὸν ἀναστήσασθε σαν κτλ.» Θουκ. 5, 3 «τὸ δὲ ἄλλο ἐκομισθὲν διπέρι Οἰλυνθίων, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς λυθεῖς», οἱ λοιποὶ αἴγαματισθέσσαι διπέρι τῶν Οἰλ., διπειράντες ἀνὴρ πρὸς ἀνδρα. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 12 «μετὰ δὲ τοῦτο ἄλλο τρίτον ἄρμα ἤγειτο, φοινικίς: καταπεπταμένοι οἱ ἕποι». ίδ. σημ. 13.

9. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντως θεωρίας στηρίζεται τὸ ἐν τῇ ποιήσει, ἰδίᾳ δὲ τῇ ἀπικῆ, σπανίως ὄμως ἐν τῷ πεζῷ ἀπαντῶν σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος καλούμενον, κακτὸν δὲ ἐνὶ φίματι παράκεινται ἀλλήλοις ὄμοιοπτώτως δύο ἀρτικέμερα, ὥν τὸ μὲν πρῶτον περίστησι τὸ ὅλον ἀντικείμενον, τὸ δὲ ἔτερον τὸ μέρος αὐτοῦ, πρὸς δὲ μέρος ἀμέσως ἀπενθύνεται ἢ ἐνέργεια τοῦ φίματος. Ἐξ τὸ δὲ δηλούμενον πλειονότητα, δύναται νῦν προστεθῆ εἰς αὐτὸν καὶ διανεμητικὸς προσθ. προσδιαιρισμός. Α, 240 «ἰδρε δὲ ἔορι πλῆξεν αὐλέα, λῦσε δὲ γυνᾶ». 250 «κρατερὸν ἔχει πένθος ἀρθαλμόνες ἐκάλυψε, κακιγγάντοι πεσόντος». Ν, 615 «οὐδὲ προσιώπτα μέτωπον (ἡλκεστήν)». Π, 465 «τὸν βάλλει relinqueat κακτὸν γαστέρα». 467 «οὐδὲ

1) "Id. Richter de anacol. Gr. I. σ. 8. Poppe εἰς Θουκ. Π. I. Τόμ. 1. σ. 107. καὶ Π. III. Τόμ. 3. σ. 231. Kuhner εἰς Ξεν. ἀνάδ. 1. 8, 27. —2) "Id. Wentzel absolute Partizipialkonstr. Glogau 1857 σ. 27, 62. οὐχὶ ὅρθι; ὑπολογίζεται τὴν τοιούτην σύνταξιν ὡς ἀπέλυτον.

Πήδασον οὕτασεν ἵππον ἔγχει δεξιὸν ὄμορο». Ρ, 83 «Ἐκτορα δὲ αἰνὸν ἄχος πύκασε φρέας ἀμφιμελάνινξ». Ζ, 355 «σὲ μέλιστα πόνος φρέας ἀμφιβέβηκεν», Γ, 438 «μή με, γύναι, χχλεποῖσιν δνείδεσι θυμὸν ἐνιπτε». α, 64 «ποῖόν σε ἔπος φύγει ἔρκος δδόντων». κ, 161 «τὸν (ἔλαφον) δὲ ἐγώ ἐκθαίνοντα κατ' ἀκνηστιν μέσα ρῶτα πλῆξα». Ψ, 47 «ἔμει ἴζετ' ἄχος κραδίην». Γ, 44 «Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γυνᾶ ἔκαστον». 406 «ὦς ἄρχ τόγε? ἐρυγόντα λίπ' ὅστεα θυμὸς ἀγάνωρ». Πίνδ. Ο, 1, 68 «λάχιστιν μελαρ γέρειον ἔρεφον». Σοφ. Οἰδ. κ. 113 «καὶ σὺ μὲν ἔξ ὁδοῦ πόδα κρύψον». Φιλ. 823 «ἰδρῶς... τιν πᾶν καταστάξει δέμας». 1301 «μέθεις με πρὸς θεῶν χείρα». Λ, 11 «Ἄγαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβολον ἐκάστῳ καρδίῃ ἀλληκτον πολεμίζειν». Ἡσδ. ἔργ. 76 «πάντα δὲ οἱ χροὶ κόσμον ἐφίρμοσε Πελλὰς Ἀθηνῆ», Πίνδ. Π, 1, 8* «κελαινῶπιν δὲ ἐπὶ οἱ νεφέλων ἀγκύλῳ κρατεῖ.. κατέγευας». Εὐρ. Βά. 619 «τῷδε περὶ βρέγους ἔβαλλε γέρασι καὶ χηλαῖς ποδῶν», Ἡράκλ. 63 «βούλει πόνον μοι τὴδε προσθεῖναι χερί;» Ἰσατ. 6, 28 «τοῖς φύσει νιέπις αὐτοῦ οὐδεὶς οὐδεὶν εν δικτήνη γράψει δόσιν οὐδεμίναν». μ. σ. Schoemann. Πλ. Αλκ. 190, b «τοῖς νιέσιν αὐτῶν ἀρετὴ παραγενομένη ταῖς ψυχαῖς». Σπανιώτατη προτάξεσται τὸ μέρος, υ, 286 «δύνη ἄχος κραδίην Ακερτιαδῆν Όδυσσηα» (ὅπερ κατὰ τοσοῦτον μηλλον περίεργον εἶνε, καθ' ὃσον ἐν σ. 347 κεῖται «δύνη ἄχος κραδίην Ακερτιαδῶν Όδυσσηος»). Ἡσδ. ἀσπ. 41 «τοῖς γάρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν». Πλ. Πρωτ. 334, b «τοῖς μὲν ἔξωθεν τοῦ σώματος ἀγαθόν ἐστι τῷ ἀρθρῷ, τοῖς δὲ ἐντὸς ταῦτὸ τοῦτο κάκισταν».

Σημ. 12. Ἐνίστε κεῖται τὸ άλον κατὰ δοτικὴν (περιποιητικὴν ή ἀντιπεριποιητικὴν = *commodi et incommodi*) Ε, 493 «δάκις δὲ φρένας; «Ἐκτορεὶ μόθος». σ. 88 «τῷ δὲ ἔτι μᾶλλον ὅπο τρόμος; Ἑλλαθε γυτα». «Οὐδὲ τὸ μέρος δύναται νὰ ἔσενεχθῇ καὶ μετὰ πιῶσ. ἐμπροθέτου, εἶναι γνωστὸν ἀφ' ἐμυτοῦ. Τ, 125 «τὸν δὲ ἄχος δῆν κατὰ φρένα τύψε βαθεῖται». Ο, 250 «οὐκ δίεις, δέμε.. βάλλειν Αἴσας.. πρὸς στῆθος». Ν, 580 «τὸν δὲ κατ' δφθαλμῶν ἐρεθεννὴ νῦν ξεκάλυψεν».

Σημ. 13. Οὕτω δύναται νὰ προστεθῇ καὶ εἰς οἰστιστικὸν ἐννοίας ειρυτέρας οἰστιστικὸν ἐννοίας μικροτέρας. Θ, 48 «Ἴδην δὲ ἱκανεν.. Γάργαρον» (ὅπερ εἶναι χορυφὴ μάνον τῇ; «Ἴδε.» θ, 362 «Κύπρον ἱκανε ἐς Πάφον». 1, 40 «Ιλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν Ισμάρῳ». Φ, 37 «οὐδὲ ἐρινεὸν δῆξει καλκῷ τάμνει νέους; ὅρπηκας». Θουκ, 1, 107 «Φωκίων στρατευσάντων ἐς Δωρίς, τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν, Βοιὸν καὶ Κυτίνιον, καὶ Ἔριν ὃν = κατὰ τῇ; δωρικῆς γέωρας, τῇ; μητρος, τὸν Ασκ., δηλ. τοῦ Β. Κ. καὶ Ἐρ., διότι ἐν τῇ Λωρικῇ κεῖται τὸ Β. Κ. καὶ Ἐρ. (ἐν Πλ. δημως πολ. 615, οἱ δὲν ἀρμάζει ἐντεῦθεν, ἐπειδὴ Ἀρδίστον καὶ ἄλλους ἔξαρταται ἀπὸ τοῦ, ἥ γον, τὸ δέ, χειρας τε καὶ πόδας; ἀπὸ τοῦ, ξυμποδίσαντες). Ομοιόν τι εἴδομεν ἐν τῇ σημ. 11.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

§. 407. Περὶ τῆς ἀντικειμενικῆς σχέσεως τῆς προτάσεως.

‘Ως ἡ ἐπιθετικὴ τῆς προτάσεως σχέσις χρησιμεύει πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ ὑποκειμένου ἢ ἐν γένει ἔννοιας οὐσιαστικοῦ, οὗτον καὶ ἡ ἀντικειμενικὴ τῆς προτάσεως σχέσις χρησιμεύει πρὸς συμπλήρωσιν ἢ ἀκριβέστερον προσοδό. τοῦ κατηγορούμενου. Υπὸ τὴν λέξιν ἀντικείμενον νοοῦμεν ἐνταῦθι ἐν εὑρυτερῷ σημαντικῷ πᾶν ὅ, τι οἰοντεὶ ἀντικεῖται τῷ κατηγορούμενῳ (= objectum esti), ἣτοι ἀναφέρεται πρὸς τὸ κατηγορούμενον καὶ συμπληροῦ αὐτὸν, ἢ ἀπλῶς ἀκριβέστερον τὸ προσδιορίζει. Αἱ ἀντικειμενικαὶ ἀναφοραὶ, καθ' ᾧ τὸ ἀντικείμενον παριστάται πρὸς τὸ κατηγορούμενον, εἴνει αἰτιολογικαὶ, ἢ τοπικαὶ, ἢ χρονικαὶ ἢ τοῦ εἰδους καὶ τρόπου (τροπικαὶ). Δηλοῦται δὲ ταῦτας ἢ γλῶσσα a) διὰ πτώσεων, b) δι᾽ ἐμπροθέτων πτώσεων, c) δι᾽ ἀπαρεμφάτων, d) διὰ μετοχῶν καὶ e) δι᾽ ἐπιγένημάτων. Τὸ ἀντικείμενον συμπληροῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ κατηγορούμενου, ἀπαιτοῦντος κατ' ἀράγκην ἀντικειμενον πρὸς συμπλήρωσιν ἔχυτος· οἷον γράφω ἐπιστολῇ, ἐπιθυμῶ τῆς ἀρετῆς, δημιῶ τινι, ἐμπειρός είμι τῆς τέχνης, ἐπιθυμῶ γράψειν. Τὸ ἀντικείμενον προσδιορίζει τὸ κατηγορούμενον ἀκριβέστερον, ὅπου τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖ πρὸς συμπλήρωσιν ἔχυτο τὸ ἀντικείμενον κατ' ἀράγκην· γίνεται δὲ τοῦτο διὰ τῶν προσδιορισμῶν τοῦ τόπου, χρόνου, αἰτιας, βαθμοῦ, μέσου, εἴδους καὶ τρόπου· οἷον βαδίζω εἰς τὴν πόλιν· τοῦ ἔφορος θάλλει τὰ ἄρθρη καλῶς γράψει· γράψω ἀπῆλθος· γελῶ εἶπε τάληθές.

I. Διδασκαλία περὶ τῶν πτώσεων¹⁾.

§. 408. Σημασία τῶν πτώσεων.

1. Ἡ Ἑλλ. γλῶσσα ἔχει τρεῖς πτώσεις, δι' ὧν ἐκφέρονται ἀντικειμενικαὶ ἀναφοραὶ (ἢ λέξις ἀντικείμενορ ὑπὸ τὴν εὑρυτέρων

1) Γνῶμαι πολὺ διάφοροι: Λεξινήθησαν παρὰ τῶν γραμματικῶν περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν πτώσεων. Ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐποκῇ ἐπεκράτησεν ἱστός ἢ ἴδεια, διη αἱ πτώσεις δηλοῦσι: τὰς τοπικὰς ἀναφορὰς τοῦ πόθεν, εἰς ποῖον μέρος (πόσας, ποῖος) καὶ τοῦ ποῦ, ἢτοι ἢ μὲν γενικὴ τὴν ἀναφορ. τοῦ πόθεν, ἢ δὲ αἰτιατικὴ τοῦ εἰς πόσον μέρος (ποῖος), καὶ ἢ δοτικὴ τὴν τοῦ ποῦ. Ἐπισημάτετο: ζηλωταὶ καὶ προστάται τῆς διδασκαλίας ταῦτης εἰναι ὁ Wüllner (Bedeutung des sprachl. Kasus, Münster 1827), καὶ ὁ Hartung (Ueber die Bildung u. Bedeutung der Kasus in der Gr. u. Lat. Sp. Erlangen 1831). Καὶ ἔχω αὐτὸς ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει τῆς Γραμμ. ταῦτης ἀπέκλινα πρὸς τὴν ἴδειαν αὐτῶν, οἵτερον δῆμος ἀνεγνώρισα τὸ ἐσφαλμένον αὐτῆς, λαβὼν τὴν ἴ-

αύτης σημασίαν εἰλημένη κατά τὰ ἐν §. 345, 9), τὴν αἰτιατικὴν δηλ. τὴν γενικὴν καὶ δοτικήν. Εν ἔλλαξις γλώσσαις ἀπαντῶσι παρὰ τῇ δοτικῇ καὶ ἡ ἀραιετική, ἡ τοπική, καὶ ἡ ὅργανη, μὲν ἀρχῆ εἴτε καὶ ἡ ἑλλην. γλῶσσα, ἀπώλεσεν δυνατὸς θάντερον αὐτὰς ἐκτὸς ὀλίγων ἐγγῶν (§. 336), περιλαβοῦσα τὰς διὰ τῶν διαφόρων τούτων πτωτικῶν τύπων δηλουμένας ἀναρροφάς ὑπὸ τὴν γενικὴν ἔννοιαν τῆς δοτικῆς.

2. Ἡ αἰτιατικὴ δηλοῖ τὴν ἄμεσον συμπλήρωσιν (τὸ ἄμεσον ἀρτικείμενον) τοῦ ἁγματος, καὶ μάλιστα κατὰ πρῶτον μὲν τοῦ μεταβατικοῦ, εἰτε δὲ καὶ τοῦ ἀμεταβάτον ἡ παθητικοῦ, καθὼς καὶ τοῦ ἀμεταβάτον ἐπιθέτον· οἷον γιλῶ τὸ παῦδα· γράφω ἐπιστολήν· ἀλγῶ τοὺς πόδας, κατεάγη τὴν κεφαλήν, καλός ἔστι τὰ ὅμματα, καλὸς τὰ ὅμματα. Ἡ δὲ γενικὴ δηλοῖ τὸν ἀκριβέστερον (κατὰ ποιότητα ἡ οὐσία) προσδιορισμὸν καὶ πρῶτον μὲν οἰσιαστικοῦ, εἰτε δὲ καὶ ἀμεταβάτον ἕκατον. ἡ ἐπιθέτον· οἷον, ὁ τῶν Αθηναίων δῆμος, ἐπιθυμία τῆς ἀρετῆς, ἔμπειρος τῆς τέχνης. Ἡ δὲ δοτικὴ δηλοῖ τὸν ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς οὐσίας τῆς προτάσεως (τῆς προτάσεως τῆς ἔξι διποκειμένου καὶ κατηγορούμενου συνισταμένης), τῆς ἐν τῷ προτάσει ἐκγραζομένης ἐρεγγείας, τὸ συμμετέχον κατὴ ἀντικείμενον, ὅπερ κατητεί ἐν ὅμοιᾳ ἀναρροφῇ πρὸς τὸ ἀντικείμενον καὶ τὸ κατηγορούμενον, δηλοῖ δηλ. τὸ ἄμεσον ἡ ἔμπειρος ἀρτικείμενον· οἷον ὅμιλει τοῖς ἀγαθοῖς ἀνθρώποις· χαλφῶ τῇ τίκη ἀπῆλθορ γόβῳ.

3. Ἡ γενικὴ ἀντιτίθεται τῇ αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ μὴ δηλοῦσσιν ᾧς αἱ δύο ἄλλαι πτώσεις ἀντικείμενον ἔννοιας, ἀλλὰ κατηγόρημα (ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν) οἰσιαστικοῦ. Αὕτη προσῆλθε τὸ πρῶτον ἀναρριζόλως ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς γλώσσης τοῦ νὰ παραστήσῃ ἐν τύπῳ οὐσιαστικοῦ, τὴν οὐσίαν τῆς προτάσεως συνιστά-

δίσιν, ὅτι ἡ δηλωσις; τῆς ἔννοιας προέρχεται μὲν ἐκ τῆς αἰσθητῆς ἀντιλήψεως διλλὰ μόνον ἢ φ' οσον καὶ παρ' αὐτῇ αἱ αἰσθήσεις δύνανται νὰ ἴνε μόνον τὰ ὅργανα, δι' ὃν τὸ ἡμέτερον πνεῦμα συνδέεται μετὰ τοῦ ἔξωτερον κόσμου, ἡ διὰ τῆς κλίσεως δύνασις δηλωσις τῶν ἀναρροφῶν τῶν ἔννοιῶν εἶναι πάντως ἔργον τοῦ ἡμέτερου πνεύματος. Ἡ λογικωτάτη ἀνατρεψις τῆς ἡγεμείσης διδασκαλίας εὑρίσκεται ἐν τῇ τοῦ Th. Rumpel's Casuslebre (Halle 1845 καὶ ἐν τῷ Progr. Gütersloh 1866), καθ' ὃν ἡ μὲν αἰτιατικὴ εἶναι ἡ κυρίως πτώσις τοῦ ἀντικείμενου· ἡ γενικὴ ἡ πτώσις τοῦ καθόλου πρὸς τὸ ἔαυτον μέρος ἀναρρεομένου, τοῦ καθόλου δηλ. προσδιορίζοντος οὐσιαστικὸν ὅμοιον ἔστι τοῦ οἰσιαστικοῦ τιθεμένου ὡς ἀναγκαῖα τῆς γενικῆς διπόθεσις· ἡ δὲ δοτικὴ (ἐφαρετικὴ, τοπικὴ, ὅργανη) εἶναι ἡ πτώσις τοῦ ἀκριβέστερον προσδιορισμοῦ τῆς οὐσίας τῆς προτάσεως (ἥτοι τοῦ διποκειμένου καὶ κατηγορούμενου ὡς ἐν νοούμενων). Οὗτος δρόπις διέκρινεν ὅτι οἱ γλώσσαι κανόνες, τυπικῆς φύσεως ὄντες, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσδιορίζωνται κατὰ τὴν ὅλην τὴν λέξεων σημασίαν.

μένης ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, ἢ ἐξ ὑποκειμένου, κατηγορούμένου καὶ ἀντικειμένου, διὰ τῆς εἰς ἐν ἐνώσεως τοῦ τε συντάσσοντος καὶ τοῦ συντασσομένου οὐσικτικοῦ, καὶ μεταχειρίσθη ὅτῳ κύτην πρὸς ἔκφρασιν ἐπιθετικῆς σχέσεως τῆς προτάσ. (§. 400, b) οἷον τὸ τοῦ φόδου ἄρθρος· ἢ τοῦ πατρὸς *φυλλα* (ἢ ἀγάπ. τοῦ πατρὸς ἢ ἢ πρὸς τὸν πατέρα χρ.), ἀτινα προσήλθον ἐκ τῶν, τὸ φόδον ἄρθεται καὶ ὁ πατὴρ φύλεται, ἢ φυλῶ τὸν πατέρα. Διὸ πρὸς δήλωσιν τῆς σχέσεως ταύτης ἐσχηματίσθη ἴδιος πτωτικὸς τύπος.

Σημ. 1. Ἡ δονομαστική, ἡ πτώσις τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ἡ πρὸς ταύτην πολλαχῶς συμβανοῦσα κατά τε τὸν τύπον καὶ τὴν σημασίαν κλητικὴ δὲν ἐκφράζουσιν ἀντικειμενικὴν ἀναφοράν, διὸ καὶ ἀνεπτύγθησαν ἐν τῇ περὶ τοῦ ὑποκειμένου διερευνατικά (§. 351—357).

Σημ. 2. Λόγος; δὲ, διὰ τί ἡ γρῆσις τῶν πτώσεων νὰ ἔνε πολλαχῶς διάφορος; ἐν ταῖς διερόφοροις γλώσσαις, εἶναι, διὰ τὰ διέροφρα θύνη κατὰ διάφορον εἴδος καὶ τρόπον νοοῦσι καὶ ἀντιλαμβάνονται τῆς πρὸς ἀλλήλας σχέσεως τῶν ἐνοιῶν. Οὕτως οἱ μὲν Ἑλληνες πολλὰ ἥματα ὑπολαμβάνοντες μεταβατικὰ συνέτασσον αἰτιατική, ἄλλα δὲ ὄηντα ὑπολαμβάνοντα τὰ αὐτὰ ὡς ἀμετάβατα συντάσσονται δοτική ἢ μετά πτώσ. Ἐμπροθέτ. "Οταν π.χ. ὁ μὲν Ἑλλην λέγει βλάπτω σε, ὁ δὲ ᾿Ρωμαῖος ποσει λιβι καὶ ὁ Γερμ. ich schade dir, ἐκφράζεται μὲν ἐν ἀμφοτέραις ταῖς συντάξ. τὸ αὐτὸν περιεγόμενον κατὰ διέροφρον ὄμως τρόπον" ὁ μὲν Ἑλλην ὑπολαμβάνει τὸ ἥμα μεταβατικόν, ὁ δὲ Λατίνος καὶ Γερμανὸς ἀμετάβατον· ἡ αἰτιατική ἐκφράζει ἀπλῶς τὸ συμπληρούντον τὸν ἀντικειμένον, διὰ τὴν δοτικής ὅμως παρίσταται ἡ σχέσις τοῦ ὑποκειμένου πρὸς τὸ ἀντικειμένον ὡς τὰ δοτικάν τοι ζωηρότερον. Ἡ γερμανική ἴδιά γλώσσα διαφέρει τῆς Ἑλληνικῆς πολύ, διότι ἐν ᾧ αὕτη ἐν πλείσταις περιπτώσεσιν ἀρκεῖται εἰς τὰς ἀπλᾶς πτώσεις, ἐκείνη μεταχειρίζεται αὐτάς ἐμπροθέτως, ἐπειδὴ ίδιοις ταύτης εἶναι (τῆς γερμ.) ὡς γλώσσης κριτικῆς, νὰ δηλοῖ ἐν τῇ συνδίσει τοῦ ἥματος μετὰ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῶν τὴν λογικὴν σχέσιν ἀκριδῶς καὶ σαφῶς. Οὕτως οἱ Γερμανοὶ καὶ ἡμεῖς οἱ νεώτεροι: "Ἐλληνες μεταφράζομεν τὰς, γαίρω την νίκην, ἐπιθυμῶ της τρετής, γαίρω διὰ τὴν νίκην, ἐπιθυμῶ τὴν δρετήν ἢ σπειδών πρὸς τὴν δρετήν, δηλοῦντες τὴν μὲν νίκην ὡς αἰτιατικήν τῆς γαράς, τὴν δὲ ἀρετὴν ὡς σκοπὸν της ἐφέσεως, ἐπιθυμίας.

A. Aιτιατική (§. 408, 2).

§. 409. a) Αιτιατικὴ μετὰ ῥημάτων μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβ. ὡς μεταβατ. λαμβανομένων.

1. Ἡ γρῆσις τῆς αιτιατικῆς ὡς ἀντικείμενος μεταβατικοῦ ῥήμα. παρ' Ἑλληνοι συμφωνεῖ πρὸς τὴν παρ' ἄλλοις ἔθνεσι, διαφέρει δὲ μόνον καθ' ὅτι ἡ ἑλλ. γλώσσα. πολλὰς ῥηματικ. ἐννοίκις ὑπολαμβάνει μεταβατικάς, ἐνῷ παρ' ἄλλοις γλώσσας. αὗται εἶναι ἀμετάβατοι καὶ συντάσσονται δοτική ἢ ἐμπροθέτως. Πολλὰ ἥματα ὑπολαμβάνονται διὰ μὲν μεταβατικά καὶ ἄλλοτε ἀμετάβατα· ὑπέργονται ὅμως καὶ ἥματα, μετινά ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κακνονικῶς ἀμετάβατα ὅντα ἐκλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐνίστε μεταβατικά καὶ συντάσσονται αἰτιατική.

1) Τὰ ὥρματα ὀφελεῖται ἐνιράραι· ἀρέσκειτο (συνήθως ὅμως δοτικὴ ἴδ. Σημ. 1). προσίσται μέ τι=μοῦ ἔρχεται, μοῦ πηγαίνει τι, διὸ μοὶ ἀρέσκει *capit me aliquid· ἀραρίσκειτο ποιητη.* κυρίως = συνδέειν, εἰτα προσελκύειν, τέρπειν, (ἐπαρκεῖτο = βοηθεῖν σπανιώτατα αἰτιατ. Εὐρ. Ὁρ. 803, ἄλλως συνήθ. δοτικὴ· λίειτο ποιητ. ἀντὶ τοῦ λυπτετοῦ Σοφ. Ἡλ. 1005 «λύει γάρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδὲ ἐπωφελεῖ» ἵσως ἔνεκκ τοῦ ἐπωφελεῖτο αἰτιατ., ἐνῷ ἄλλως δοτικ.). *βλάπτειτο* ἀδικεῖται ἑρπίζειτο· ἀρματεσθαι· λαθασθαι· βιάζεσθαι· οἰρεσθαι· λιδορεῖτο (πόλεος=λατεῖτο, συγνότερον ἀμετάξεις = εἰνει ὁγληρός, διὸ σὺν δοτ.), - ἀσελεῖτο σπάνι. (ἀλιτανεσθαι· ἐπικ.) - ἐνεργεῖται· λοχάρ=insidiari (ἐπιθονεύειτο=insidiari Κτησ. Ηερο. κεφ. 53 καὶ μηγν., ἴδ. Popp. εἰς Θουκ. Π. 3, τόμ. 1 σ. 180, ἄλλως συνήθ. δοτικ.). - τιμωρεῖσθαι (τιμωρεῖτο σπάνι. Σοφ. Οἰδ. τ. 107. 140) - θεραπεύειτο (οὗτῳ καὶ τῷ λατρεύειτο σπάνι. ποιητ. ἴδ. §. 423, Α. 12, ἄλλως δοτ. συντάσσο.). ἐπιτροπεύειτο=ἐπίτροπο. εἰναὶ, ὁδηγεῖτο, ἐπίθλεπειν, διευθύνειν-κολαχεύειτο. θωπεύειτο· θώπτειτο· προσκινεῖτο· πείθειτο· ἀμειβεσθαι=remunerari (ποιητ. = respondere). ἀμύνεσθαι-γνώστεσθαι· εἰλαθεῖσθαι· μυμεῖσθαι· ζηλοῦτο (ζηλεύειν, ζηλοτυπεῖν). - Α, 395 «ἄνησας καρδίην Διός», Ηερ. 1, 48 «τὸν μὲν οὐδὲν προσέστετο μιν». Αρρ. ἵππ. 359 ἀέν δ' οὐ προσίσται με» σφ. 742 «τοῦτο οὐ δύναται με προσέσθαι». ε, 95 «ῆγαρε θυμὸν ἐδωδῆ». Σοφ. Ἡλ. 147 «ἔμε γ' ἀστονέσσος ἔρχεν φρένας.. ὅρνις» (ἐν δὲ τῷ δ, 777 ἀμεταβ. σὺν δοτικ.=ἀρέσκειν). Αλιτέσθαι θεοὺς, ἐφετμάς Διός, παρ' Ομ. Εεν. ἀπομν. 1.2, 24 «(Σωκράτης) φανερός ἦν θεραπεύων τοὺς ἀνθρακούς». Ισοχρ. 4, 53. Αἰσχυλ. Πρ. 939 «θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ζεῖ». Αἰσχυλ. 3, 226 «τὸν δῆμον θωπεύσαι». Πλ. πολ. 451, α «προσκινῶ Ἀδράστειαν». νόμ. 941, α «Διός ἀγγελίκας καὶ ἐπιτάξεις παρὰ νόμον ἀσεβησάντων» μ. σ. Stallb. Πλουτ. ἡθ. 519. 1829. Πεθητικῶς παρὰ Ψευδ. Λυσ. 2, 7 «τοὺς ἄνω θεοὺς ἀσεβεῖσθαι». ἴδ. σημ. 1. Εὐρ. Ὁρ. 908 «ὅταν γάρ ἡδὺς τοῖς λόγοις φρονῶν κακῶς πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα». Ηερ. 3, 36 «χρηστῶς τὴν σεωυτοῦ πατερίδα ἐπετρόπευσας». Θουκ. 1, 132· πρότ. ἐκ τοῦ Ηλάτ. ἴδ. Stallb. εἰς πολ., 516, b. Ηερ. 6, 138 «έλάχησατ τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν». Εεν. ἑλλ. 5. 1, 17 «τί γάρ ἡδὺος ἡ μηδένα ἀνθρώπων κολαχεύειν, μήτε Ἔλληνος μήτε βρέθρουν, εἴνεκκ μισθοῦ;» Κύρ. 8. 4, 32 «τὸ πολλὰ δοκοῦντα ἔχειν, μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας φαίνεσθαι ὀφελοῦντα τοὺς φίλους, ἀνελευθερίκιν ἔμοιγε δοκεῖ πειράπτειν». Ηλ. πολ. 334, b «ἀφελεῖτο μὲν τὸν φίλους (δοκεῖ) ἡ δικαιοσύνη, βλάπτειτο δὲ τοὺς ἔχοντος». Εεν. ἀπομν. 3. 8, 3 «έάν τι ἐρογῆ ἡμῖς, δεήμεθα τοῦ πακύσοντος». πολ. λακ. 12, 5 «(οἱ Λακεδαιμόνιοι) μεταστρατοπεδεύονται πυκνὰ καὶ τοῦ στρεσθαι τοὺς πολεμίους ἔνεκκ καὶ τοῦ ὀφελεῖτο τοὺς φίλους». Κύρ. 4, 8 «οἱ φύ-

λακες ἐλοιδόρουν κύτον» (τὸ δὲ ἀποθετ. λοιδόροιημα δοτικ.=λοιδ. ποιοῦσαν τινι). Ηλ. νόμ. 768, α «τὴν πόλιν ἀδικεῖν». Ἰσοκρ. 8, 99 «ὑβρίζει δὲ τὰς νάγους.. ἐλυμαίνοτο δὲ τὴν Πελοπόννησον». Ηλ. πολ. 372, ε «εἰλαβούμενοι πενίκην ἢ πόλεμον». νόμ. 846, β «τιμωρεῖσθαι τὸν ἀδικοῦντα». Ἀμειβεσθαι τιτα μίθοις, λόγοις = respondere ποιητ. καὶ παρ' Ἡρδ. (οὗτω καὶ δώροις, ω, 285, φιλότητι Εὐρ. Ὁρ. 1047), ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἀμειβεσθαι τινα συχν. παρ' Ὄμ. Ξεν. ἀπομν. 4. 3, 16 «δοκεῖ τὰς τῶν θεῶν εὐεργεσίας οὐδὲ οὐδὲ εἰς ποτε ἀνθρώπων ὀξεῖς γέρεισιν ἀμειβεσθαι». Δημ. 20, 6 «οἱ τοὺς ὁγκόν τι ποιοῦνταις ἔχυτοὺς μὴ τοὺς ὄμοιοις ἀμειβόμενοι κακίνας (δέξαν ἔχοντες ἄν)». Σπανίως οὕτω τὸ ἀμύνεσθαι Θουκ. 1, 42 «τοὺς δρυόις ἡμάς ἀμύνεσθαι» (= ἀμειβεσθαι). Ἀρταμειβεσθαι τιτα κακοῖς (ποιητ.) Αἰσχλ. χονφ. 121, σημαίνει δὲ καὶ respondere Σοφ. Οἰδ. κ. 1273.

Σημ. 1. Τινὰ τῶν ἑράκινων ἥραμάτων συντάσσονται καὶ δοτικῇ ἢ πτώσ. ἐμπροσθέτῳ - α) τὸ ὀφελεῖν σπανίως συντάσσεται παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ποιητ. δοτικῇ. Εὐρ. Ὁρ. 665 «τοὺς φίλους ἐν τοῖς κακοῖς γέρη τοῖς φίλοισιν ὀφελεῖν» σαφηνείας ἔνεκεν. 681 «τοῖς δευμένοιςιν ὀφελεῖν». Αἰσχλ. Πρ. 828 «τοῖς θανοῦσι πλούσιος οὐδὲν ὀφελεῖ». Πρ. 342 «οὐδὲν ὀφελεῖν ἔμοι». Σοφ. Ἀντ. 560. Ἀρρ. ὅρ. 420. Ἀντιφ. 6, 38' οὕτω καὶ τὸ προσωφελεῖν, Εὐρ. Ιάτ. 326. Ἀλκ. 41. Ηρακλ. 354. Ἡρδ. 9, 103'-δ) τὸ ἀρέσκειν τινὶ=ἀρέσκειν εἴς τινα, ἀρέστον εἶναι τινι, τὸ δὲ ἀρέσκειν μὲ τιμὴν εὐχαριστεῖ τι Σοφ. ΑΥ. 684. Εὐρ. Ἰππ. 106. 181. Ἀρρ. σφ. 776 «τοιτὶ μ' ἀρέσκειν» παρὰ Θουκ. μένον ἐν 1, 128 «εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκειν», παρὰ Πλάτ. σχεδὸν συγνόν οἷον Θεατ. 172, d. Κρατ. 433, e. πολ. 557, b καὶ d. νόμ. 702, c' οὕτω καὶ ἀρέσκειν τινά τινι, Εὐρ. Ὁρ. 210 «οὐ γάρ μ' ἀρέσκειν τῷ λίαν παρειμένῳ» διὸ καὶ τὸ παθητικόν Σοφ. Ἀντ. 500 «ἀρέσθειν=πιθανὸν νῦν μοι προσένειν εὐχαριστησις. μ. σ. Schneidew. (μετὰ δοτικ. προσώπ. Ἡρδ. 1, 8), οὕτω συχν. τὸ ἀρέσκεισθαι τινὶ=εὐχαριστεῖσθαι μέ τι Ζ. Ἡρδ. 3, 34. 4, 78. 9, 66. Θουκ. 1, 129. 2, 68. 8, 84' οὕτω καὶ ἀπαρέσκειν με, Ηλ. Θεατ. 202, d (Σοφ. Ἀντ. 211 «οὐ ταῦτ' ἀρέσκειν τὸν τῆς δύστονου καὶ τὸν εὐδεμήν πόλειν ὅπερ ὁ Schneidew. ἔξηγει ὡς σύνταξιν κατὰ σύνεσιν= εἰς ταῦτα ἀρέσκειν νοεῖ τὸν δύστονον» ὁ δὲ Dind. ἀνέγνων· «εὐδὲς ἐπὶ τὸν δύστονον καὶ ἐπὶ τὸν εὐδ.» περὶ τοῦ ἀνδάνειν μετ' αἰτ. Ζ. 425, A. 22.—γ) βλάπτειν τινὶ παρ' Αἰσχλ. Εὐρ. 631.—δ) ἀδικεῖν εἴς, πρός, καὶ περὶ τινα.—ε) ἀσεθεῖν ἢ εἰσεθεῖν, εἴς, περί, πρός τινα. Ἀντιφ. 4, 2, 5, 93, Ζ. Maetzner εἰς Λυκοῦργ. σ. 212. Κατὰ τὸν Walck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1331 ὁ τραχύκος δὲν λέγει εἰσεθεῖν τινα, ἀλλὰ εἰς σέθειν τινὰ, λέγεις δημος; εἰσεθεῖν εἴς τινα, δημος Σοφ. Ἀντ. 731 «εἰσεθεῖν εἴς τοὺς κακούς». Ἐν τῷ πεζ. οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ εἰσεθεῖν τινα (περὶ δὲ τοῦ εἰσεθεῖν τὰ πρὸς ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ζ. 410, A. 5), καὶ δημος τὸ παθητ. Ἀντιφ. 3, 11 «εἰσεθεῖν» ἀν ὑπὸ τῶν ἀπολυσάντων τοὺς ἀνοσίους.—ζ) λυμαίνεσθαι συγνά μετὰ δοτικ. οἷον Ἡρδ. 1, 214. 8, 15. 3' 79. Ξεν. ἐλλ. 2, 3, 26. 7, 5, 18. Ιππ. 4, 3. Ηρρ. νεφ. 928. Ἡρδ. 3, 16 μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατ. «φιλυματίνομενοι Πέρσαι ἐδόκειον «Λαραττιν λυμαίνεσθαι».—η) λαθᾶσθαι, σπανίως μετὰ δοτικ. Ἀρρ. Ιππ. 1408. Ηλ. Κρίτ. 47, e, καὶ μτγν. μ. σ. Stallb.—θ) ἀλιτεσθαι οἱ τινι, δ. 807 «οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἔστιν», δύναται δημος; τὸ δλητήμ. νὰ ἐκληροθῇ ἐνταῦθα καὶ ὡς οὐσιαστικόν, ἐπειδὴ οὐδεμίαν ὁ-

μαρτίαν ἔπρεψεν εἰς τοῦ, θεούς; (κατὰ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν), γέ. Rost Vollst Lex. —ι) ὁ θρίζειν εἴς τὸν πρός τινα Πλούτ.) Ηλ. συμπ. 174, b «έρισας τοὺς ταύτην τὴν παρομίαν». Λαζ. 1, 16 Ἰσοχρ. 4, 111. Δημ. 27, 65 «τοῖς·» εἰς ἡμᾶς διέρικασται. —ι) ἐπιτροπεύειν τινός, σχεδ. συγνόν (γέ. §. 420, 2). —λ) προσκυνεῖν τινες παρὰ μτράν, γέ. Lob, ad Herodian. σ. 463.

Σημ. 2. Τὸ δωρείσθαι: ἔχει διπλῆν σύνταξιν, ὡς καὶ τὸ λατ. donare: οἷον τινίτι, ὁ; Ἡρ. 2, 126, 5, 37. Ξεν. Κύρ. 8, 4, 24. κ.τ.λ. ἡ τινά τινει Ἡρ. 3, 130 «δωρείσται δὴ μιν ὁ Δαρεῖος πεδίων χρυσῶν δύο τελεσταῖς». 7, 31 καὶ πολλαχοῦ. Αἰσχυλ. Ηρ. 780 «δυσαῖν λόγοιν σε θυτέρω δωρείσοματ». Εὐρ. Ὁρ. 117. Ἐν τῷ γνησίῳ ἀπάντῃ πεζῷ δὲν ἀπαντᾷς ἡ δευτέρα σύνταξις, καὶ ὅμως παρὰ Φειδ. Ηλ. 2, 149, «ἀντίθηματος δωρεόμενοι τοῦ; θεοῦ;». Οὕτω παρ' Οὐρ., τὰ καλύπτειν, ἀμφικαλύπτειν τινά τι, Φ. 321 «τέσσαρην οἱ ἄστιν.. καλύψων». Ε. 315. Θ. 331 μ. σ. Spitz. 313. ν, 350, καὶ τούναντίον περικαλύπτειν τι τινει Πλ. Τίμ. 31, b, 36, e.

2. Τὰ ἥματα τὰ σημαίνοντα ποιεῖν τινι καλῶν ἢ κακῶν ἔργων ἢ λόγων οἷον εὐεργετεῖν, κακουργεῖν, κακοποιεῖν εὐεργεῖν, κακολογεῖν, κακηγορεῖν· εὖ, καλῶς, κακῶς ποιεῖν, δρᾶν (οὐχὶ ὅμως πράττειν, ἔργάλεσθαι), λέγειν, εἰπεῖν, ἀπαγορεύειν. Σοφ. 1154 «Ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνήκατες κακῶς», Αἰσχυλ. Ἀγ. 566 «εὐλογεῖν πόλιν» Ξεν. Κύρ. 1, 6, 29 «κακουργεῖν τοὺς φίλους». Εὐεργετεῖν τὴν πατρίδα. Εὖ ποιεῖν τοὺς φίλους. Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 8 «πῶς δὴ ἐγὼ ἀνεπιστήμων εἴην ἀδελφῷ χρησθού, ἐπιστάμενός γε καὶ εὐ λέγειν τὸν εὖ λέγοντα καὶ εὖ ποιεῖν τὸν εὖ ποιοῦντα; τὸν μέντοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειρώμενον ἐμὲ ἀνικνέειν δὲν δυναμίην οὔτ' εὖ λέγειν οὔτ' εὖ ποιεῖν». Εὖ εἰπεῖν τινας λέγειν καλλί περί τινος, α. 302. Οὕτω καὶ Ζ, 480 «καὶ ποτέ τις εἰπῆσι «πατρὸς γ' ὃς πολλὸν ἀμείνων» ἐν πολέμου ἀνιστά» ἔνθιξ ἡ ἔννοια τοῦ εὖ κεῖται ἐν ταῖς πατρός.. ἀγείρων. Ἐν τῷ πεζῷ δὲν ἡδύνακτο νὰ ἀπκατησήσῃ τοιοῦτόν τι: διὰ τοῦτο δ Ματθίες §. 416 τὸ παρὰ Ηλ. Φιλ. 94, d «οὗ λέγει τὸν Όδυσσεαν. Στῆθος δὲ πλήκας προδίπτην ἡγίτατε μύθῳ» ἐκλαγεῖσκειν ὡς ἀνκυκολούθηκεν ἀντὶ τοῦ, πλήκατα ἐρίπτειν, τῷ Κυνηγῷ ὅμως φάνεται τὸ ἡγίτατε σημακινὸν δὲ λέγητε, λέγετε οὕτω πως λέγει τις καὶ, καλά, κακὰ ποιεῖν, λέγειν τινά, ιδ. §. 411.

Σημ. 3. Καὶ τὰ ἥματα τῆς προσφωνήσεως παρὰ τοὺς ποιηταῖς συντάσσονται ἐνίστις αἰτιατικὰ ἀντὶ τῆς δοτικ., Μ. 60 «δὴ τότε Πουλυδάμας; Θρασὺν Ἐκτορα εἴπε παραστάσι». Ρ. 237 «καὶ τότε ἄρει Αἴγις εἰς βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον». Οὕτω καὶ τὸ «ἀντίον αὐδῆν τινά» Γ, 203. κτλ. Σοφ. ΑΓ. 764 «οὐ μὲν γάρ αὐδῶν ἐννέπειν». Οὕτω καὶ τὸ φωνεῖν = προσφωνεῖν, προσχροφεύειν Σοφ. ΑΓ. 73 «Ἄντια φωνῶν» = προσφωνεῖν. Φιλ. 229. Οὕτω δύναται νὰ παράκηται καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἀντωνυμία. οὐδετέρου γέν. Εὐρ. Ηρ. ματιν, 964 «πατήρ δὲ νιν θειῶν κραταῖς γειρός ἐνέπεις τάδε».

3) Τὰ ἥματα τῆς ὑπομονῆς, διαιρογῆς, ἐπιμονῆς, καρτερίας, καὶ τὰ ἐνκαντίκα τούτοις οἷον μένειν (ώς τὸ manere), μήνειν ἐπικ. καὶ ποιητ., περιμένειν, θαρρεῖν, καρτερεῖν, ἔργα, ἔργατασθαι, καὶ ἡ ποστῆραι (= sustinere, δηλοῦ ὅμως καὶ sus-

εἰπερε) - φεύγειν, ἀποφεύγειν, ἀποδιδράσκειν, ἀλύσκειν ἐπικ., δραπετεῖσθαι, σπάν. τὰς ἐξιστασθαι, ἐκστῆγαι(reformidare), ὑπεξ-, ἀγριστασθαι, ἐκτρέπεσθαι, ὑπεξέρχεσθαι, ἀποστρέψεσθαι, ὑπογω-
γεῖν, ἔκαραγ-, ἀποχ-, ὑπείκειν, ὑπέργειοθαι, ἐκβαίνειν, ἐγχιλ-
ειν σωνήθ. μετὰ γενικ. ι, 455 «Οὗτις, θν οὕπω φημι περυγμένος
εἶναι στηθόν». ο, 11 «ὅσοι γάρ οὐπὸν ὅλεθρον, οἵκοι ἔστιν, πό-
λεμον τε περεγύτες ἡδὲ θάλασσον». θ, 197 «θάρσου τὸνδε γ' ἔσ-
θολον» = fidenti animo suscipe ἀναδέχου τόνδ. ἁεθ. μετὰ θέρ. Εὔρ. Μ. 561 «πένιτα γεύει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος». Ξεν. Κύρ. 5.
5, 42 «εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀνασπάζου καὶ εὐώχει αὐτούς, ἵνα σε
καὶ θαρρήσωσιν» = ut fiducia te complectantur». ἀνάθ. 3, 2,
20 «τὰς μάχης θαρρεῖτε» = μετὰ θέρ. ὑπομένετε τ. μάχ. Κύρ.
1, 4, 13 «ἢν τις ἀποδρᾷ τῶν ἱκετῶν σε». Πλ. Φειδ. 88, b «οὐ-
δενὶ προσήκει θάγγοντι μὴ οὐκ ἀνοήτως θαρρεῖν» μ. σ.
Stallb. συμπ. 216, b «δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ γείγω». Δημ. 4,
37 «οἱ δὲ τῶν προγιγάντων καιροὶ οὐ μέρονται τὴν ἡμετέραν βρο-
δυτῆταν» = δὲν περιμένουσι. 3, 7 «οὔτε Φίλιππος ἐθάργει, τούτους.
οὕτοις Φίλιππον» (= securum esse de aliquo, τὸ κοινῶς
παρ' ἡμῖν παραθαρρεύω τινά) μ. σ. Reisc. 8, 14 «περιμείας
τοὺς ἐτησίους». Σορ. Αἰ. 650 «τὰ δείν' ἐκαρτέρουν». Ξεν. ἀπομν.
1, 6, 7 «ἐμὲ δὲ ἄρχοι οἰσι τῷ σώματι ἀεὶ τὰ συντυγχάνοντα με-
λετῶντα καρτερεῖν πάντας ἤδην φέρειν οὖν μὴ μελετῶντος» = μετὰ
καρτερ. ὑπομενειν. Θουκ. 2, 61 «ἔγκαρτερεῖν ἢ ἔγνωτε». Ξεν.
Ἴππαρχ. 8, 23. Θουκ. 4, 59 «οἱ δὲ κινδύνους ἐθέλουσιν ὑγι-
στασθαι». 1, 144 «οἱ πατέρες ἡμῶν ὑποστάρτες Μήδους». 4, 28.
127. Σορ. Αἰ. 82 «φρονοῦντας γάρ νιν οὖν ἐν εξέστηρ ὅκνῳ» μ.
σ. Lobbeck. Δημ. 20, 10, 22, 76* «οὐδένα πώποτε κίνδυνον
ὑπὲρ δόξης ἐξέστη», Πλ. Φίληθ. 43, a «ὑπεκστῆγαι τὸν λόγον».
Ξεν. κυνηγ. 3, 3 «κί λέπυγοι ἀγίσταται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιὰς»
= solem vitantes sub umbras se conferunt. Δημ. 19, 225 «οἴ-
τος ἐκτέπεται με». Θουκ. 3, 34 «ἀπεξειθότες τούτους». Ἀρρ.
Π. 684 «ἀποστρέψεται τὸν δῆμον». Θουκ. 2, 88 «μηδένα δχλον
ὑπογωρεῖν», 4, 28 «ἔκαραγώρει τὰ εἰσημένα». Ξεν. κυνηγ. 5.
18 «ὅταν τοὺς λίθους... ἀποχωρῶσι». Ο, 227 «νεμεσσηθεὶς ὑπό-
εικερ γεῖρας ἐμάκε». Ηλ. συμπ. 183, b «ἐκβάτι τὸν ὄρκον» κατὰ
τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ. ἀντὶ τοῦ, τῷ ὄρκῳ ίδ. Stallb.
πολιτικ. 295, d «ἐκβαίνειν τὰ ἀρχαῖα ποτε νομοθετήθεντα».
Ξεν. Κύρ. 3, 3, 65 «οἱ δὲ ἐρέκτιραν καὶ τούτους» (= ἔργαν),
οὕτω σχεδ. ἐν πᾶσι τοῖς κώδ. Οὕτω καὶ ἐν Εὔρ. Εζ. 812 «ποτ
μ' ὑπεξάγεις πόδας» = φεύγεις, ίδ. Pflugk. ίδ. §. 411, 3* καὶ
αὐτὸς τό, «τού δὲ ἐκστατέρω ἔμ' ἀποικεῖς» Θεοκρ. 15, 8 = κατοι-
κεῖς πολὺ μηκράν μου.

Σημ. 4a. Τὸ θερέειν τινὶ δηλοὶ ἀφίειναι εἴς τι, ἔχοι τὴν ἐπίδει μου
εἴς τι π. χ. Ήρδ. 3, 76 «τεθαρσηκότες τοῖσι σύρισαν».

Σημ. 4b. «Η σύνταξις τῶν ἑρμάτων μεταφέρεται ἐνίστε καὶ εἰς τὰ ὅμοιατικὰ ἐπίθετα. Σοφ. Ἀντ. 787 «καὶ σ' οὕτις» ἀπανάτων φύξιμος οὐδεῖς; (δηλ. ἔστιν) οὕτις ἀμερίων ἐπ' ἔνθετων». (Τὸ παρότι Εὐρ. διμω; Ἰππ. 1029 «φυγής ἀλητεύων γενόντα» τὸ γενόντα ἔξαρτας ἐκ τοῦ ἀλ.).) Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 1255 «τὰς τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι καὶ τὰ μῆ». Μίδ. 680 «σοσθεῖς γάρ ἀνὴρ καὶ τρίσιον τὰ τοιάδε». Τρη. 626. Αἰσχλ. Χοηρ. 23 «ἐκ δύμων ἔσην χοδός προπομπός» = προπέμπουσα. Ἑπτ. 346 «δυμαίδες.. τὰ ἄγματας εἰγάννειν αἰχμάλωτον». Αγ. 1061 «πολλὰ συνίστορα αὐτορόνα κακά». 103 «τὴν θυμοθέρον φέννα λαβηνην». Φευδ. Πλ. Ἀλκ. 2. 141, διαλέκταις δέ σε οὖν ἀνήκοον εἶναι: ἔνιά γε χθοῖς τε καὶ ποιητάς γεγενημένα». Ξεν. Κύρ. 3. 3.9 «ἰπιστήμονες ήσαν τὰ προσήκοντα». Πλ. Ἀπολ. 18, b «τοσούς ἀνὴρ, τὰ τε μετέωρα φροντιστής καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ἀπαντά ἀνέκητην». Σωνηθεστάτη εἶναι ἡ σύνταξις τοῦ, ἔξαρνος μετὰ τοῦ εἰμὶ π. γ. Πλ. Χαρρ. 158, c «ἔξαρνός εἰμι τὰς ἔρωτάμενα». Καὶ οὐδιαστικὸν προσέτι μετὰ ἔστιν, Εὐρ. Ηράκλ. 65 «μάζις ήσθ' οὐδὲ καλὸς τάδε=1).

4. Τὰ ἥμικτα λαρθάρει, φθάρει (*antevertere*)· λείπειν, ἐπιλείπειν (*deficere*), τὰ ὁμοικά. Πίνδ. Ο. 1, 64 «εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεται τι λαθέμεν ἔρδων, ἀμφράτνει». Πλ. πολ. 365, d «θεοὺς οὗτε λαρθάρειν οὔτε βιάσκοσθιει δυνατόν». Θουκ. 3, 82 «δι φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρῆν ἐπικινεῖται». Ξεν. ἀνάζ. 1. 5, 6 «τὸ στράτευμα δι στοις ἐπέλειπε». Δημ. 18, 296 ἐπιλείψει με λέγοντα ἡμέρας τὰ τῶν προδοτῶν ὄνόματα». Ήρδ. 4, 172 «διγνόνοσι τοὺς παρὰ σφίσι ἀνδράς δικαιοτάτους». 6, 74 «ἔδορκοῦν τὸ Στυγὸς ὅδωρ». Ξεν. ἀνάζ. 5. 9, 31 «διγνώμην θεοὺς πάντας καὶ πάσας». Προσέτι δὲ καὶ = jure jurando sancte aliiquid· οἴον Τ, 187 «ταῦτα δι' ἐγών ἔθελω ὀμβούσαι». Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 10 «συμμαχήσειν διγνόνται». Δημ. 18, 32 «ἄμοσος τὴν εἰρήνην». Εὐρ. Ὁρ. 1517 «τὴν ἐμήν ψυχὴν κατάμοσ», ἦν ἐν εὐδόκοιμῳ ἐγώ», Ξεν. ἀνάζ. 4. 8, 7 «θεοὺς δι' ἐπεμαρτίραπτο ἀμφότεροι». Διὸ μετ' αἰτιατ. τάξ, μά, οὐ μά, ταὶ μά, τηὶ οἴον Δια, Ξεν. Κύρ. 1. 3.6.6. ἀπομν. 1. 2, 9· οὗτοι καὶ τὸ οὐ ἀντὶ τοῦ οὐ μά. Σοφ. Οἰδ. τ. 660 «οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμαν, "Αλιον"» έδ. 1088. Ἀντ. 758. Ηλ. 1062.

Σημ. 5. Ξεν. Ηέρ. 2, 5 «τὸ πλῆθος περὶ τούτου λειτηθένται» ἀντὶ τοῦτο, ἔνεκ τῆς προηγθείσης αἰτιατ. Ηδ. Breitenb. Τὸ ἐπιλείπειν ἐνίστε καὶ δοτικῆς, Ἀντιφ. 5, 17 «οὗτος (ὁ νόμος) κοινὸς τοῖς ἄλλοις πάσιν ὃν ἔμοι μόνων ἐπέλιπεν» μ. σ. Μαετζν., ὅπερ σύνθετος παρὰ τοῖς μτγν. π. χ. Πλούτ. Κάτ. πρεσβ. 13 κ.τ.λ. Τὸ ἀπρόσωπον δεῖ ἐν τῇ σημασίᾳ χρεία ἔστι, opus est συντάσσεται παρὰ μὲν τοῖς ἀττικ. ποιηταῖς ἐνίστε, συγχάδε τῷ Εὐριπίδ. αἰτιατικῇ τοῦ προσώπου καὶ γενικῇ τοῦ πράγματος, οὐ τινος ἀνάγκην τις ἔχει 2). Αἰσχλ. Πρ. 86 «αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθεῖα». Εὐρ. Ηρ. μαν. 1170 «ῆλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον, ηγειρόδες οὐ μᾶς τῆς ἐμῆς

1) Ἡδ. Matthia II. §. 422.—2) Ἡδ. Porson Adversar. σ. 239 (σ. 110 ξεδ. Lips.) καὶ εἰς Εὐρ. Ὁρ. 659.

ἡ συμμάχων». Ἰεζ. 789 «τί γάρ μ' ἔδει παίδων;» Ἐκ. 1021 «πάντα πράξις, ὡν σε δεῖ». Ἰππόλ. 23 «οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ». Εὐρ. Ἡρ. 1130 «οὐδὲν κελευσμός δεῖ με». Ῥη. 837 «μακροῦ γε δεῖ σε καὶ σφοῦ λόγουν». Φ. 470 «καὶ ποικίλων δεῖ τάνδιγχ» ἐρμηνευμάτων», ἔνθα τὸ, τάνδιγχα, εἶναι καὶ αἰτιατική, τὸ. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ Klotz. Ποιητής τις παρ' Αἰλ. Ἰπρωδ. σ. 450 Piers. «εὐρυχωρίεις σε δεῖ». Συνήθως δύμας δεῖ μοῖ τίνος, Πλ. Μέν. 79, σ. «δεῖ σοι τῇς αὐτῆς ἐρωτήσεως». σοφιστ. 253, α. «τέγνης δεῖ τῷ μέλλοντι δράντικανδιάλιτα». Ἰσοχρ. 4, 78 «τοῖς καλοῖς κάγαλοῖς τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν δεῖσθαι νά τεθῇ καὶ αἰτιατ. ἀντὶ τῆς γενικ.1). τὸ. ጀ. 410, Σημ. 5. Ἀρρ. Ἰκλ. 297 «όπος ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας». βάτρ. 1368 «εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με». Εὐρ. Ἰεζ. 594 ἔντι δεῖ μόνον μοῖ». (Πλήν ἐν Ἡρ. τ. 1052 «ένδις μόνου δεῖ»). Ἀντιρ. 6, 12 «εἴ τιδίσι τῷ χωρῷ μ. σ. Maetzner. Καὶ δύμας παρ' Εἰν. ἀπομ. 4, 2, 10 «γνωμονικῶν ἀνέρων καὶ τοῦτο δεῖ» = πρὸς τὸν αἰσκόπον τούτον, τὸ. σ. Kuhners καὶ ḡ. 410, Λ. 6. Ἐν δὲ τῇ σημασίᾳ τοῦ δεῖ = ἀνάγκη ἔστιν, ἔξεστιν=neccesse est, oportet, opus est καὶ τῷ μετ' ἀπαρεμφ. συντάξεις αἰτιατ. μὲν τοῦ προσώπου εἶναι συνήθης· οἷον δεῖ σε πράττειν ταῦτα, σπανιωτέρα δὲ ἡ δοτική Σοφ. Οἰδ. κ. 721 «νῦν τοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη» (οἱ Schneidew. γράφ., νῦν σόν.. δὴ φαίν.). Εἰν. ἀπομ. 3. 3. 10 «εἴ σοι δέοι διδάσκειν». μ. σ. Kuhner. οἰδον. 7. 20, 8, 9. Πλ. Φιλ. 33, b. πολ. 608, c. Πρῶτον τίθεται ἡ δοτικ. καὶ εἰτα ἡ αἰτιατικ. Εἰν. ἀνάδ. 3. 4, 15 «δεῖταισάξις τὸν ἐππον Πέρση ἀνδρὶ καὶ χαλινῶντα δεῖ καὶ θωρακισθέντα ἀναδηναι ἐπὶ τὸν ἐππον». Σπανίως ἀπαντᾷ δεῖται με τῷ μοῖ μετ' ἀπαρεμφ. (Becker ἀνέκδ. I, 88 «δεῖται ἀντὶ τοῦ δεῖ» ἀπολέσιν με δεῖται). Εἰν. Κύρ. 1. 6, 36 «πάντας ἀπογράψαντας θεῖσθαι» μ. σ. Born. Σοφ. Οἰδ. κ. 570 «δύστε βραχέϊ» ἐμοὶ δεῖσθαις ὄράσαι». Ή δὲ παρὰ τῷ γρὴ ἐπικ. αἰτιατ. πάντως ἄλλους πανος ἐκληπτέα, ἐπειδὴ τὸ γρὴ δὲν εἶναι ἔρμα, ἀλλ' οὐδαετικόν, δις τὸ ἐπικ. γρεών καὶ τὸ ἀττικὸν γρεία = γρεία, ἀνάγκη τὸ. ḡ. 298, 6. Η, 109 «οὐδὲ τί σε γρὴ ταύτης ἀρροσσοῦνται» (= γρὴ ἔπει, ὁ; ε; 189 «ἐμὲ γρεών τόσον ἔπει» ἡ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 616 «οὗτοι σε γρείζι. . ἔχει»), γ, 14 «οὐ μέν σε γρὴ ἔτι αἰδοῦσε». φ, 110 «τί με γρὴ μητέρος αἴσους;» 1, 75 «μάλα δὲ γρεών πάντας; Ἀγαλούς ἵσθιλης (βουλῆς)» δηλ. ἔπει. Α, 606 «τί δέ σε γρεών ἔμετο;» Τὸ δὲ εἰ δ, 634 «ἐμὲ δὲ γρεών γίγνεταις αἰτησίς εἶναι σύνταξις κατὰ σύνεσιν γρεών γίγνεταις = γρεών ἔπεις οὕτως καὶ ἐν Φ, 324 «οὐδὲ τί μιν γρεών ἔσται τυμβολοῦσα». «Οταν δ' ἐπηγέται τούτῳ ἡ ἀπαρεμφ., πρίνει τις να συμπληροῖ αἰτὸ διὰ τοῦ ἔστιν» οἷον γρὴ σὲ γράψειν δηλ. γρὴ ἔστι σε γράψ. Σπανιωτάτα τὸ γρὴ συντάξσεις. δοτική, ἔντις πάλιν ὑπονοητέον τὸ ἔστιν. Αἰσχyl. Εὐρ. 680 «ἀρθεύσθαι δὲ γρὴ καὶ ψήφον αἴρειν καὶ διαγνωνᾶν δίκην αἰδούσμενοις τὸν δρόκον» (οἱ Ἐρμανον. ἄντεν λόγου γράφ. ἐκ διορ. Canterbury αἰδούσμενον). Σοφ. Ἄντ. 736 «ἄλλω γάρ οὐκοῦ γρὴ γε τῆσδ' ἄρχειν γενούνται·» ἔνθα ἔπειν λόγου ὁ Dobrec διορθεῖ τὸ γρεῖσι μέ, καὶ οὐ θωρ. Μάτ. σ. 305 εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἀπέτιλε. πε. Εὐρ. Ἡρ. 1316 «τοῖς δὲ ἐνδίκοις ἱερῷ καθοιτεν.. ἐγρῆν». (Τὴν παρὰ Αυτ. δύμας 28, 10 «τοῖς ἄρχουσιν ἐπιδιέσται πότερον γρὴ δικαιοῖς εἶναι· ἡ κ.τ.λ.» δοτικ. δικαιοῖς ὁ Κρύπερος II. ḡ. 48, 7, Α. 6 ἐγγεῖται ὡς ἔφελξιν ἐκ τοῦ προηγουμ. τοῖς ἄρχουσι).

1) "I. Heindorf καὶ Stallb. ad plat. Gorg. 491, d.

5) Πολλάκι συναισθητικά καὶ πάθοντα σημαντικά ἔργα κττ. οἷον γοβεῖσθαι, δεῖσαι, αἰσχύνεσθαι, αἰδεῖσθαι, ἀλγεῖσθαι, ἄχρεοσθαι ποιητ., πτήσεις, τρεῖς, θαυμεῖς, ταρθεῖς ποιητ., ἐκπλήττεσθαι, καταπλήττεσθαι, οἰκτείρεις, ἐλεῖς, ὀλοφύρεσθαι, ὀδύρεσθαι, οἰμώλεις, πενθεῖς, δακρύεις (= θρηνεῖν τινά), κλαίεις (= σὲ οὐκίω), θρηνεῖς, στέρεις ποιητ.= ἔναστενάζειν κ.τ.λ. κ, 130 «δεῖσαρτες ὅλεθρον». ι, 269 «αἰδεῖο.. θεούς». Ν, 353 «ἡλθετο.. δακρυμαπένοντας». Ε, 361 «λίγην ἥχθομαι ἔλκος» = πολὺ βροτεῖν αἰσθάνομαι τὴν πληγὴν, κ, 113 «τὴν δὲ γυναικαῖς εἴρον θσην τὸ ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δὲ ἑστυγος κύτην». Ρ, 175 «οὗτοι ἔγων ἔγγιγα μάχην οὐδὲ κτύποντα πίπων». 203 «ἔνδρος ἀριστῆς, τὸν τε τρομέοντα καὶ ἄλλοι». Δ, 431 «οὐγῇ δειδιώτες σημάντορες». Οὕτω καὶ τὰ, ταρθῆσαι, ἐποτρέψαι τινά. Ζ, 469. Λ, 405. Ρ, 533. 587 «πτώσεις τινά» Γ, 427. «φρίσειν τινά» Λ, 383. Ω, 775. ἀνάθ. 1. 9, 6 «ἄρκτον ἐπιφερομένην οὖν ἔτρεσεν», Κύρ. 3. 3, 18 «πτήσομεν αὐτούς». 1. 6, 8 «τοιούτους αὐτούς ὄντας ὑποπτῆκαι», ίδ. Αἰσχυν. 2, 105. Αἰσχυλ. Πρ. 29. 962. ἐπτ. 314 «βρερίκες τοι τύχας προταρθῶ». Θ, 378 «νῦν γηθήσειν», Φ, 347 «χαίρει δέ μιν (δηλ. ἀλωήν)». Σορ. Φιλ. 1314 «ησθῷ πνητέρω τὸν ἀμὸν εὐλογοῦσιντά σε αὐτὸν τε μόνον». Οἰδ. τ. 936 «τὸ δὲ δέπας.. τάχις ηδοίο». Αἰ. 791 «προξεῖν, ήν ηλγησθεὶς ἔγω». 136 «σὲ μὲν εὐ ποάσσοντες ἐπιχαίρω». Εὔρ. Ιππ. 1339 «τοὺς γάρ εὐσεβεῖς θεοὺς Οὐνήσκοντας οὐ χαίρουσιν». φ, 323 «αἰσχυνθέμενοι ωράτινοι ἔνδροιν». Εὔρ. Ι, 1074 «αἰσχύρομαι τὸν πολύδυμον θεόν». Ιππ. 1339 «τοὺς γάρ εὐσεβεῖς θεοὶ Οὐνήσκοντας οὐ χαίρονται». Όρ. 550 «νῦν δὲ σὴν ταρθῶ πτίγκα». 890 «πνητέρω μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος». Ηρδ. 5, 4 «τὸν μὲν γινόμενον περιέχομενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύροται, δισκούν δεῖ, ἐπείτε ἐγένετο, ἔναντι πατέρων κακά». Θουκ. 2, 51 «ἐκκάμψεις τὰς δλοφύρεις» μ. σ. Popp. = ἀπέκαμψ ἀπὸ τοὺς θρήνους, δλοφύρος, οὕτω Ξεν. ἐλλ. 7. 5, 19 «πόνον μηδένας ἀποκάμψει». Θουκ. 3, 30 «ἀποκρεῖται κίνδυνον». Ξεν. Κύρ. 8. 1, 28 «μηδέναν τοὺς αἰδομένους αἰδοῖνται τῶν ἀναιδῶν οἱ ἔνθρωποι». πολ. Αἰκ. 2, 11 «αἰδεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας». Δημ. 18, 185 «καταπλαγῆται τὸν Φίλιππον». (Περὶ Θουκ. ὅμως 4, 10 «τῷ πλάκῃ καταπλαγέτες» πκθητ. perterrefacti ίδ. Popp., 1, 81. 3, 113 κ.τ.λ.). Καὶ αὐτὸν τὸ τεθράραι τῷ φόβῳ (δέεις) τι ἢ τινὰ = ποιεῖν τι ἢ τινὰ εἰναι νεκρὸν ἐκ τοῦ φόβου ἤτοι aliquid (aliquam) mortifere extimescere, hyperbol = vehementissime extimesc. Δημ. 4, 45 «οἱ μὲν ἔγκριοι καταχελῶσιν, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνάσται τῷ δέεις τοὺς τοιούτους ἀποστόλους». 19, 81 «δουλεύειν καὶ τεθνάναι τῷ φόβῳ Θηρίους». Κύρ. 1. 3, 5 «καὶ σὲ μηνατθέμενος τεθνά τὰς βραχίτης ὁρᾶ». Ηλ. συμπ.

173, ε «τοὺς ἔταίρους ἐλεῶ» (διὸ καὶ παθητ. Δημ. 27, 57 «ἴν' ἡττον ἐλεηθῶ περὶ ὑμῖν.») Πλ. νόμ. 908, β «δυσχεραιέρ τὴν ἀδικίαν». Δημ. 4, 65 «ἡλέσατ τὴν ἐμὴν ἀδελφήν». Β. 215 «οὐδιρομένη φίλα τέκνα». Θουκ. 2, 44 «τοὺς τῶνδες τοκέτας οὐκ ὀληρύρομαι». Σοφ. Αἰ. 963 «θιγνόντ' ἂν οἰμώξειαν». Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 3 «τοὺς ἀπολωλότας πειθοῦντες». Σοφ. Φιλ. 360 «ἐπεὶ ὅληρονσα κεῖνον». Πλ. νόμ. 959, ε «δακρύει τὸν τετελευτηκότα». Ξεν. Κύρ. 5, 2, 32 «πολλοὺς μὲν κύτῶν εὑρήσομεν ἔτι κλατοτας τοὺς ἀποθυνόντας δρός ἥμᾶν». Πλ. Φιλ. 85, α «θρηηροῦντας τὸν θάνατον». (διὸ καὶ παθητητ. Σοφ. Αἰ. 852 «τεῦτα θρηνεῖσθι μάτην»). Οὔτως ἐπὶ τοῖς συντάξσονται καὶ τὰ ἄριματα τὰ δηλοῦντα τὰ σωματικὰ τῆς λύπης σχήματα· οἷον κόπτεσθαι, τίλλεσθαι,.. τύπτεσθαι τιτα. Ω, 711 «πρῶται τόνγ' ἄλογός τε φίλη καὶ πόντιν μάτηρ τιλλέσθη». Εὐρ. Τρ. 627 «κόπτεσθαι νεκρόν». Ἡρδ. 2, 132 τύπτεσθαι τὸν θεόν».

Σημ. 6. Καὶ αἰτιατικὴ ἀντωνυμ. οὐδετ. γέν.· οἷον χαίρω, ἀγανακτῶ κ.τ.λ. τι, τοῦτο, οὐδέν κ.τ.λ. Ιδ. §. 410, Α. 5. Πολλὰ τῶν ἐν τῷ 5) κατελεγθέντων ἡρμ. ἐν τῷ πεζῷ ἀμετίθετα ἐκλαμψανόμενα συντάξσονται δοτικῇ ἢ ἐμπροσθ. πτώσεις· οἷον γχίω, γγθέω, ἥδομαι, ἀλγέω, δυσχεραίνω (καὶ δυσχεραίνειν περὶ τι ἀναφ. πρὸς τὸ ἐν Πλ. πολ. 475, ε) ἄγθομαι τινι, ἐπὶ τινι· συχνὸν καὶ τὸ, αἰσχύνεσθαι τινι, ἐπὶ τινι. Τὸ δεῖσας ὑπὸ τὴν σημασ. τοῦ κηδόμενος γενικῇ συντάσ. Σοφ. Οἰδ. τ. 234.

6) Ἀμετάβλεπτά τινα ἥρματα κίνησιν δηλοῦντα μεταβλεπτικὴ θεωρούμενα ἐν τῷ ποιήσει, σπανίως δὲ ἐν τῷ πεζῷ, δέχονται περὶ ἔκυπτοις τὸ δι' αὐτῶν εἰς κίνησιν τιθέμενον ἀντικείμενον κατ' αἰτιατικήν. π. χ. ἀτσοειν, περάτη, πλείειν, σπεύδειν=accelerare. Σοφ. Αἰ. 40 «πρὸς τί. . ἥκειν γέρων» μ. σ. Schneider. Εὐρ. Όρ. 1427 «αὔρχων ἀτσοειν»=ποιεῖσθαι ἀνεμον, ἀνεμίζειν. Ξεν. 1071 «πόδ' ἐπάξας» (διὸ καὶ παθητ. Σοφ. Οἰδ. π. 1261 «κόρη δι' αὔρχεις ἀτσεῖται»). 53 «περάτη.. πόδα». Ἡρ. τ. 409 «κάπωποις ἐπίλευσαν ἐπὶ πόντικοις κύριτσανότιον ὅρμημα». Ἡρδ. 1, 206 «παῦσαι σπεύδων, τὰ σπεύδεις». Θουκ. 6, 39 «κακκὰ σπεύδειν». Οὕτω πως αἰτιατικὴ συντάξσονται ἐνίστε καὶ τὰ ἥπορ δηλοῦντα ἥρμ. ὑπὸ σημασ. συνεπτυγμένη ἡτοι τιθένται τι εἰς κίνησιν καὶ ποιεῖν αὐτὸ τὴν. Λ, 160 «ἴπποι κείνι ὅχεα κροτάλιον ἀνὰ πτολέμαιο γεφύρας». Ο, 453 «κείνι ὅχεα κροτέοντες». Ἡρδ. 6, 58 «λέσσητα κροτέονται». Θεόντρ. 2, 36 «τὸ γχλκίον ὡς τάχυος ἄξει»=ictu impelle aes. Οὕτως ἐν συνεπτυγμένῃ σημασίᾳ λέγονται περὶ ποιηταῖς, θεὸν γχρεύειν, ἐλίσσειν=deum choreis, saltando celebrare. Ηίνδ. Ισ. 1, 8 «Φοτίσον γχρεύων» μ. σ. Dis-sen. Σοφ. Ἀντ. 1151. Εὐρ. Ἡρ. μακιν. 687. 690 «Δηλιξάδες δύμνονται.. τὸν Ακτοῦς εὔπκιδα γόνον εἰλίσσονται καλλίχροον». Ἡρ. αὐλ. 1480 «ἐλίσσεται ἀμφὶ νυκὸν, ἀμφὶ βωμὸν τὸν ἀναστὰν Ἀρτεμιν». Τὸ εἰοιέται, ὅταν σημανίνη προσέργεσθαι τοὺς ὑποκρ-

τὰς ἐπὶ τῆς συηνῆς, ἐκλαμβάνεται μετό. καὶ συντάξσ. αἰτιατ. Δημ. 19, 247 «έξαριστόν ἐστιν ὁ σπερ γέρας τοῖς τετραγωνισταῖς τὸ τοὺς τυφάννους εἰσιέραι» = τὸ νὰ ὑποκριθῶσι τὸ πρόσωπον τῶν τυφάννων· οὕτως αἰτιατ. ἐπ' ἵσης συντάξσ. καὶ τὰ ἀπρόσωπα καλούμενα όντα· οἶον ὕει, νίφει, μεταβάτ. ἐκλαμβάνομενα Ἡρδ. 4, 151 «οὐκ ὕει (δηλ. ὁ θεός) τὴν Θρήσκην». Ἀρρ. Ἀχ. 138 «εἰ μὴ κατέτηγε χιόνι τὴν Θρήσκην». Διὸ καὶ τὸ προσωπικὸν παθητ. Ἡρδ. 2, 13 «νεται πάτει τὴν χώρην». 14. 22. 3, 10. 4, 50. 198. 4, 31 «τὰ κατύπερθε αἰτὶ νίφεται». Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 3 «οἱ δὲ νιφδιεροι ἀπῆλθον εἰς τὸ ἄστον».

7. Τὰ κινήσεως σημαντικὰ όντα· καίπερ ἀμετάβλητα δέχονται πολλάκις παρ' ἔκυτοις ὡς μεταβάτ. τὸν τόπον ἢ τὴν ὁδόν, ἐφ' ὁ εκτελεῖται ἢ κίνησις κατ' αἰτιατικήν· οἶον *βάλειρ*, *περάρ*, *ἔρπειρ*, πορεύεσθαι ὁδὸν = *itque reditque viam*, οὕτω καὶ τὸ καθ' ἥμᾶς λίδιον πηγαίνω τὸν δρόμον μου. γ, 71 «πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθος»; Ἐν τῷ πεζῷ συνηθέστατα τό, *πλεῖρ* θάλατταν π. γ. 8, 20. Δημ. 4, 34. Ζ, 292· «τὴν ὁδόν, ἣν Ἐλένην περ ἀρήγαγεν εὐπατερεικην». ζ, 330 «κλίμακας δ' ὑψηλὴν κατεβίσατο». ψ, 85 «κατέβαιρ' ὑπερών» = κατέβαινεν ἀπὸ τὸ ὑπερ. ξ, 350 «ξεστὸν ἐρόλκιον καταβήναινε=καταβίλξειν τὸ πηδάλιον, πλοιάριον Ἡρδ. 7, 218 «οἱ δὲ κατέβαιροι τὸ οὔρος». 1, 261 «οἰκκδείμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλη κέλευθον ήθομεν». Αἰσχλ. ἐπτ. 428 «κλίμακος προσαχθέσεις στείχει πρὸς ἐγχώριων πύργον» Εὑρ. 76 «τὴν πλανοστιβῆτη γῆν βεβώσ». Ηρ. 710 «στεῖχ' ἀναράτους γύκες». Η. 722 «μολεῖρ γέρυρον». Σοφ. Αἰ. 30 «πηδᾶρ πεδίκ» μ. σ. Lobeck. Οἰδ. π. 1686 «πόντιον κλυδῶν' ἀλώμεραι». Θεόρ. 13, 66 «ἀλώμερος οὕρειν καὶ δρυμούς». Εὑρ. Μ. 1067 «ἄλλ' εἴμι γάρ δὴ τηγμονεττάτην ὁδόν». Ελ. 598 «πάτει π. larvηθεις τάνδε βάσοβαρον γόνον». Οὕτω καὶ ἐμβατεῖται νησοι. Εὑρ. Ἡράκλ. 845 «ἐμβῆσαι δίρρον». Ηρδ. 6, 119 «τρέπεται τριφασίκς ὁδούς». 6. 134 «καταθρώσκοτα τὴν κίμησιήν». Θουκ. 6, 30 «τὸν Ἰόνιον διαβαλοῦσιν». 34 «περαιωθῆται τὸν Ἰόνιον». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43 «ἄγειρ (στρατική) ἢ στενάς ἢ πλατείς ὁδούς». 2. 4, 27 «τὰ δύσητα πορεύεσθαι». ἀνάθ. 4. 4, 1. Ἑλλ. 5. 1, 13 «οἱ Ἀθηναῖοι ἐπλεορ τὴν θάλατταν». Οὕτω καὶ ἐπιθετικῶς Ξεν. ἴππ. τέχ. 8, 1 «τρέχειν δεήσει τὸν ἵππον καὶ προνῆ καὶ ὅρθια καὶ πλάγια». Ηρδ. §. 6. «Ιππαρχ. 8, 3 «τὰ κατάντη ταχὺ ἐλαύνεσθαι». κυνηγ. 5, 17 «θέειν τὰ κατάντη».

Σημ. 7. Ότι δὲ ἡ ἀτίατ. αἵτη εἶναι αἰτιατ. δημάτ. μεταβάτ. καταφαίνεται καὶ ἐν τῇ παλητ. συντάξεως τῶν κινήσεως σημαντικῶν όντων. ἐν τῇ γερμ. καὶ αὐτῷ τῷ ἡμετέρῳ λόγιματι· οἶον ἡ θάλασσα διαβαίνεται οἱ κάμποι δὲν περνησούνται, ἐπατήθη, ἐπαδήθη κτλ. Ηδ. Quintil inst. or. 1. 4, 28 «Est etiam quidam tertius modus, ut urbs habitatur, unde et campus curritur, mare navigatur. Περὶ τῆς γενικῆς ἐπὶ τῶν κινήσ. σημαντ. ἡμάτων (θέειν πεδίοιο, ἐργασθεῖ πεδίοιο) Ηδ. ζ. 418, 8.

Σημ. 8, 'Εκ τῆς γρήσεως; τῆς αἰτιατ. ταύτης προηλθον διάφοροι: ἐπόρημα. έκφράσεις οἷον τὴν ταχίστην (=celerimē) Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 18). τὴν πρώτην = primum ('Ιλρ. 3, 134) Ξεν. οἰκ. 11, 1. Δημ. 3, 2 μ. σ. Bremi. 6, 32 «οὐδὲν τὰ τὴν ἄλλως ἀδόκεσθαι» 3, 21 «τὴν ἄλλως προήρημα: λέγειν» = οὐδὲν πον frusta statui dicere τὴν εἰδοτίαν = rectâ μακρὰν = μαρξάν ἄλλην καὶ ἄλλην = δὲ μὲν εἰς τὰ ἔδους καὶ ἄλλοτε εἰς τὰ ἔκει, πότερον ἔδω καὶ πότερον ἔκει ἀντηνὸν ἀντιεῖν, ἀντίον, πληγίον, αὐτόδιον ρυγίων: τὸν αὐτὸν δρόμον, διὸ illico=παρχρῆμα, γρήγορα 0, 449 «αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λεύσσαθε: ἔνωγεν». Ψ. 116 «πολλὰ δ' ἔναντα, κάταντα, πάραντά τε δύγματά τ' ἄλλουν». Λένατι, πορεύεσθαι: ἔπεισθαι: τὸ πρόσω (ἄλλα καὶ ἐς τὸ πρόσω) 'Ιλρ. 3, 123. 7, 30. 9, 57. 1).

Σημ. 9. Παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἔνιστος ἀπαντῆς ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἐπὶ τῶν στάσεως: σηματικ. δῆμοι. περὶ τοῦ καταληγόθεντος γάρου οἷον στήνατι, καὶ σθήται, ησθαι, θάσσειν, καὶ οὕτεν κ.τ.λ. Αἰσχλ. Ἀγ. 176 «διαιμόνων σέλματα σεμνὴν ἡμένων». 803 «ἴδιος καρδίαν προσγέμενος». Σοφ. Φιλ. 145 «(τόπου) ὄντινα κατέιται» (locum, quem jacens occupatum tenet) μ. σ. Wunder. Εἰρ. Ινίτ. 937 «τι ποτ' αἰτερίζων ἔστηκε πέτραν»; 'Ορ. 1251 «στήθο» αἱ μὲν ὑπῶν τόνδες ἀμειψήρη τρίτοι (=stantes occupante), αἱ δὲ.. ἄλλον οἶμον». 936. αἱ Πόθοις τριποδάκαριζων Φοτέδοις». Ήρ. μαν. 48 μ. σ. Pflugk. Ι. 306. 1317. Ίφ. αὐλ. 141 «ἀλλούσιος εἴδος καρδίαν». Ελ. 1573 «τοίχους θεῖσις: έξοντο». Σοφ. Αἴ. 249. Οἰδ. τ. 2^ο «τίνις ποτῷ ἔδρας τάσθε μοι θάζεται;». Σοφ. Αἴ. 161 «θρόνον θάσσει» μ. σ. Wund. Εἰρ. 'Ορ. μ. 1214. Ι. 91. Ίφ. τ. 277 «θάσσειν φάραγγα». 'Ανδρ. 117. Σοφ. Οἰδ. υ. 1166 «προσθυκῶν ἔδραν». Εν τῷ πειζῷ κεῖται: συνήθως ἡ δοτικὴ μετὰ τῆς ἐν.

Σημ. 10. Πόρος ἀκριβεστέρων προσδιορισμῶν τῆς ἀναφορᾶς: τῆς κινήσεως ἡ ἀκτίσεως: ἐπὶ γάρου τινὸς προστίθενται εἰς τὴν αἰτιατικὴν αἱ ἐπόμεναι προθίσεις ἡ ἀνὰ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὰ ἄνω οἷον τοπαρύν πλεῖν». ἡ κατὰ ἐπὶ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω οἷον κατὰ ποταμὸν πλεῖν ἡ ἀμφὶ, καὶ περὶ-πέριτος οἷον βαίνειν ἀμφὶ (ἡ περὶ) τὴν πόλιν ἡ ὑπὸ εἰς τὰ ὑποκάτω οἷον δρόμον ἡ ὑπὲρ πρὸς τὰ ὑπεράνω ἡ παρὰ εἰς τὰ πληγίον, ἐν κινήσει καὶ σάσσαι: οἷον παρὰ τὸν ποταμὸν πορεύεσθαι: ἡ ἐπὶ εἰς τὰ ἐπάνω οἷον ἐπὶ νῶτα οὐλήσσεις πλεῖν ἡ διὰ εἰς τὰ διαμέσου οἷον διὰ δώματα βαίνειν δι. τὴν διάσκαλιαν περὶ τῶν προθίσεων.

8) Πλεῖστη ἀμετάθ. καὶ αἰτιατικὴ δράματα γίγνονται, ώς καὶ ἐν τῇ λατιν. καὶ γερμ. γλώσσῃ, μετὰ προθίσεως συντιθέμενα μεταβατικά καὶ συντάττονται αἰτιατικῇ. Πλεῖστα τούτων εἰτίνι ἥδη κατειλεγμένα: οἷον ἔριστασθαι, ἔξιστασθαι, ἐκτρέπεσθαι, ἀποστρέφεσθαι, ὑπεκέρχεσθαι, ὑπο-ἀποχωσεῖν κ.τ.λ. Ιδ. ἀρθ. 3). προσέτι δὲ τὰ ὑποδένεσθαι π.χ. κτενδυρον (subire periculūm), μετέρχεσθαι, ὑπερβαίνειν, διαβαίνειν, περιποτασθαι επιστρατεύειν κ.τ.λ. Ο. 691 «ἔθνος διφοριάται = προσθέλλειν. Υ, 461. Η, 240 «ἐπατέξαι μόθην» = προσθέλλειν. Μ, 308. Ήρδ. 5, 104 «ἔξελθότα τὸ ἄστυ». 7, 29 «έξελθον τὴν γά-

1) Ιδ. Hartung über die Kasus σ. 40. Eobeck εἰ; Σοφ. Αἴ. 197.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΑΔ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΘΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 20

ρχν» = διέβησκν τὴν χ. 5, 103 «ἐκπλύσατες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον» μ. σ. Baehr. 7. 16, 3 «τὰς δὲ ἐπιφοιτήσεις» = θὰ σὲ ἐπισκεψθῇ (πλὴν §. 2 μετὰ δοτικ.). Πλ. πολ. 537, d «ἐπειδὴν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν» = ὑπερβῆσι τὰ τριά. ἔτ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 34 «τὸν βάρβαρον κοινῇ ἀπεμαχέσατο» = propulsarunt. Πλ. ἱππ. μεζ. 286, d «ἀραμαχούμενος τὸν λόγον» = ἐξ νέου θὰ ὑπερβασπισθῶ τὸν λόγ. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 5 «ὁ Κῦρος περιστάται τὸν λόφον τῷ παρόντι στρατεύματι» = περικυκλώνει. Θουκ. 4. 92 «τὸν ἡσυχάζοντα ἐπιστρατεύειν», 4, 60 μ. σ. Popp., συγνότερον παρὰ τοῖς τρχγικ.· οἶον Σοφ. Το. 75 «ἐπιστρ. πόλιν». 362 πατρίδα. Σοφ. Οἰδ. κ. 942 «οὐδείς ποτ' αὐτούς.. ἂν ἐμπέσου» = invadat. Εὐρ. Ἱρ. αὐλ. 808. Ἡρ. μαζ. 34 «νοσοῦσκν τάνδε ἐπεισπεσὼρ πόλιν» = κυριεύων. Πλ. Φαίδ. 58, ε «οὗτε με ἀνδρὸς ἔλεος εἰσῆσι». Θουκ. 1, 29 «προσαικοῦσ δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι» ὡς τό, accolere locum. 26 «προσκαθεζόμενοι τὴν πόλιν» = assidentes urbem· ἐπιειται σχεδὸν πάντοτε μετ' αἰτιατ. παρῷ Ὁμήρ. ἐν τῷ Ν ὄμως 482 μετὰ δοτικ., ὅπερ ἐγένετο ἡ συνήθης σύνταξις παρὰ τοῖς μτγν. εἰσέρχεται με μέρος, πόθος, καὶ τὰ ὄμ. ποιητ. καὶ πεζ. Ἡδ. Passow. καὶ Σκαελλ. λεξ. Οὕτω ὑπέρχεται με τρόμος, φόβος, θαῦμα, οἰκτος ποιητ. καὶ σπανίως πεζ.· οἶον Ἡρ. 6, 134 «φρίκης αὐτὸν ὑπελθοῦσῃ». Πλ. Φαίδρ. 251, α «καί τι τῶν τότε ἡπήλθειν αὐτὸν δειμάτων». Ἐπέρχεται με μετ' ἀπαρεμφ. = ἔρχεται μοι ἐν νῷ. Πλ. Φαίδ. 88, ε ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐπέρχεται μοι. Προστιτεῖται τιτὰ = γονυπετής ππαρκκαλεῖν τινὰ παρὰ τοῖς τρχγικ., σπανιώτ. μετὰ δοτικ. Σοφ. Οἰδ. κ. 1754, Ἡδ. Passow. καὶ Σκαελλαρχ. λεξ. Φιλ. 244 «τίνι στόλῳ προσέσχες τάνδε γῆν;» ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἐς τάνδε γῆν. Προσγελᾶται τιτὰ ἡ τι πάντοτε ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἀρχαίτητι, σπαν. τιτὰ καὶ μόνον παρὰ τοῖς μτγν., Ἡδ. Passow. κ. Σκαελλαρίου λεξ. Η, 421 «Ἡλίοις.. προσέβαλλεται ἀρούρας» = προσέβ. μὲ τὰς ἀκτῆνάς του Ἀρρ. Πλ. 180 «πόθεν βροτοῦ μὲ προσέβαλες;» ὁ Σχολ. «αἰτιθησας ἀνθρώπου εἰσελήνυθεν ἡ δσμή ἡ φωνή. Ε, 879 «ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ πρατιβάλλεται οὕτε τι ἔργῳ» = προσέβαλλεις. (Παρὰ Ξεν. ὄμως ἀνάζ. 1. 6, 6 «κύτον προσπολεμῶν ἐποίησκ, ὕστεκτλ.», τὸ αὐτὸν ἔξαρτηται ἐκ τοῦ ἐποιη. Ἡδ. σημ. Kühners). Πολλὰ ἥμ. σύνθετα μετὰ τῆς κατά· οἶον Ἄνδοκ. 3, 5 «καταμαχεῖται βασιλέαν» 15 «καταπολεμεῖται λακεδαιμονίους»· Ἡδ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 13. Ἰσοκρ. 4, 83. Δημ. 8, 52 «καταπολεινεσθατ τινα» πολιτεύομεν τινα μέχρις ἐδάφους μ. σ. Schaefer καὶ Bremi. Ἀρρ. ἱππ. 286 «καταβοήσομαι βοῶν σε». 287 «κατακεχράξομαι σε κράζων». Ή γερμανικ. γλῶσσα ἔχει καταλληλότατόν τι μέσον νὰ κάμῃ τὰ ἀμετάβ. ἥμ. μεταβατ. προστιθεῖται εἰς τὴν ἀρχὴν τούτων τὴν συλλ. be ὡς weinen, beweinen· ἡ δὲ ἀρχαῖ. γερμ. πολλὰ ἀμετάβ. ἥμ. οἶον weinen, klagen ἐκλαμβάνει με-

ταῦθ. καὶ συντάσσεις αἰτιατικῆς· οἶον weindôte then bruoder¹⁾.

Σημ. 11. Ἐν τῷ ποιήσει ἐνίστε αἱ μετάβαστα μετὰ οἰσταστικῶν συναπτόμενα γίγνονται μεταξὸν τοῖς τοιχά. Βέρ. Φ. 1519 «ἄλογος παραδίκτροις ἢ πόδες τὸν σφάλλοντα πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰλὸν ἐμόγθεις = ἡ τις μετὰ κόπου ὀλόγης τὸν σφάλλοντα πόδας σου διὰ τὴν ὑπερεσίας της τῇ βασιτηρίᾳ τελουμένης.» Διηρ. 1190 «θανόντα δε επόντην γόσιες.. κατάρεψω = θά θρηνήσω. Πολλὰ τοιαῦτα πρᾶγμα. διφάνεις ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ διπλής αἰτιατικῆς. §. 411.

9) Ἡδιώτερος τῆς ἑλλην. γλώσσης εἶναι νὴ σχηματίζεις βῆμα σύνθετον μετὰ οἰσταστικοῦ, ὅπου ἔχουμε μεταξὸν. σὺν τῷ ἀντικειμένῳ αὐτοῦ πρεπην νὰ ἐκρρέσῃ οὐχὶ μόνον ἀπλῶς πρόξειν τινα, ἀλλὰ καὶ πρόξειν καταστᾶσαν συνίθειαν (§. 342, 1. b). οἶον δόρυ φέρω = φέρε. δόρος, δορυφορῶ ὄμως = εἴρικι δορυφόρος, σωματοφύλακς, καὶ τοῦτο αἰτιατ. συντάσσεται· οἶον δορυφορῶ τιτά = φυλάκτω τινὰς σωματοφύλακα. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ή ἕρματικ. ἔννοια μετὰ τοῦ ἀμέσου αὐτῆς ἀντικειμένου συγχωνεύονται εἰς ἐνότητα ἐνόντικες μιᾶς. Ἐν τῇ τοικούτῃ λεκτικῇ ἐνώσει κεῖται ἐνίστε πλουσία, ποιητικὴ καὶ γραφικὴ ἀρθροίς καὶ πλησμονὴ τῆς ἐκρρέσεως. Ἡ γερμ. γλῶσσα ἔχει ἐλάχιστα τοικοῦτα σύνθετα μετ' αἰτιατ. συντάστομ. φήμη, ἀντίστοιχα τῇ ἑλληνικῇ *Einen hofmeistern κτλ.*²⁾. Καὶ τὸ καὶ ἡμᾶς ἔχει πλεῖστα τοικοῦτα οἶον ξυλοφορτώνω τινάς μὲν κακολογάσει, τυροκομάω κτλ. Ἡρδ. 3, 127 «τὸν χίλιον Περσῶναν ἐδομογόρεον». 128. Ξεν. Τέρ. 3, 12 «οἱ πολεῖται δορυφοροῦσιν ἀλλήλους, ἔνευ μισθοῦ». Διὸ καὶ πειθητ. Ἱσ. 10, 37 «τῇ τῶν πολιτῶν εὐνόικι δορυφορούμενος». (Ὄμως καὶ ἀμετάβατ. μετὰ δοτικ. Κύρ. 7.5, 84). Σοφ. Αἰ. 745 «διηγηματεῖται τὸν οὐρανὸν» = διέρχεται τὸν οὐρ. δίρρω. Αἰσχ. Λγ. 655 «ἔβοντο λογμεῖρ φροντίνιν νέον πάθος» = ἔβόσκουμεν, κατεπράσνομεν. Σοφ. Αἰ. 549 «ώμοις αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλημαγεῖται» δ. Σχολ. ὡς πᾶλον γυμνάζειν. Εὐρ. Βέρ. 557 «θερσοφορεῖς θιέσαις, ὁ Διόνυσος», = τὸν θύρσον φορῶν γορεύεις. Ἀρρ. Ηλ. 747 «καλέεινδοτάμησε τὸ νῶτον» = κατέκοψε τὸ νῶτον ὡς κορμὸν (πρέμυνον). Ἱππ. 289 «κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον» = θά σου κτυπήσω τὸ νῶτον ὡς τὸν κύνα. Θάτ. 1369 «ἀνδρῶν ποιητῶν τυροποτῆσαι τέχνην» = πωλήσου τέχν. ποιητ. ὡς τυρόν. Ζεν. 995 «γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα» = νὰ μετρήσω τὸν ἀέρ. ὡς γῆν· καὶ ἐν τῷ πεζ., Ξεν. συμπ. 6, 8. Δημ. 18, 115 «μισθιδοτῆσαι τὸν διπλίτας» μ. σ. Schaefer. (Πλὴν καὶ ἀμεταξ. μετὰ δοτικ. Ξεν. ἀνάρ. 7. 1, 13)). Ἱσοκρ. 4, 132 «τοὺς νησιώτας δασμολογεῖται» = συλλέγειν δασμόν. Θουκ. 8. 3 «τὰ τῶν συμμάχων ὑφρυνούλγησεν ἐς τὸ νκυτικόν». Δημ. 24, 142. «κρομιθετεῖται τὰ αὐτοῖς συμφέροντα» = δρίζειν διὰ νόμου. Θουκ. 5, 111 «μὴ τὰ γείρω γιλο-

1) "Iz. Grimm IV. σ. 612.—2) Iz. Rumpel ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 412.

τεικῆσαι». Πλ. νόμ. 755, ε «χειροτοεῖται στρατηγοὺς» = ἐκλέγειν στρατ. δι' ἀνατάξεως τῶν χειρῶν· συγχότερον μετὰ διπλ. αἰτιατ. Ξεν. ἔλλ. 6. 2. 11 «Τιμόθεοι δ' αὐτῶν στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν». Πλ. πολ. 395, ε «κωμῳδεῖται ἀλλήλους» = σκώπτειν ἄλλα. Ἀρφ. Ἀχ. 655 «κωμῳδῆσαι τὰ δίκαια» = πραγματεύεσθαι τὰ δίκαιαν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Πλ. Κρητ. 414, ε «τραγῳδεῖται τὰ δίκαια» = πραγματεύεσθαι τὰ δίκαιαν. πολ. 598. β «ὅς ζωγράφος ζωγραφίσει ἡμῖν σκυτοτόμον, τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς». (Παθητ. Πλ. Φιλ. 40, α «τὰ φραντάσματα ἐλωγραφημένα» καὶ β. Ἀντὶ τοῦ ζωγραφεῖται λέγει ὁ Ἡρδ. 4, 88 «ζῆται γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου» υ. σ. Baehr.). Ξεν. ἀνάθ. 7. 6, 4 «ἡ δημιαγωγεῖ ὁ ἀνὴρ τοὺς ἄνδρες;» = μὴ νὰ ζητῇ ὁ ἀν. νὰ κερδήσῃ τοὺς ἄν. διὰ δημιαγωγίας; Πλ. Εὔθυδ. 284, ε «ρουθετῷ σ' ὡς ἐταῖσον». Δημ. 23, 60 «συκοφατοῦμεν τὸ πρᾶγμα». Πλ. Μενέζ. 248, δ «τοὺς δὲ (πατέρες) γηρατροφοῦντες αξίως», (παθητικ. 13, 45 «μπὸ τῶν σρετέρων αὐτοῦ πειδῶν γηρατροφηθέντες»). Πλ. Λυσ. 209, δ «τὴν αὐτοῦ οἰκίαν οἰκορομεῖται». Ξεν. Κύρ. 2. 2, 13 «ἔνοιαι καὶ ἐν φύσεις καὶ ἐν λόγοις οἰκτῷρὶ ξέπται λογοποιοῦντες». Αλκίθρ. 3, 70 «ὅς λιμὸς θυροκοπεῖ τὴν γαστέρα» = λρούει τὴν γαστ. ὡς εἰς θύραν. Πολλάκις ἀμελεῖται ἐν τοῖς συνθέτοις ἡ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικοῦ. γ. 472 «οἴνον οἰοργεῦντες». Δ, 3 «Ἡρη νέκταρε ἐφοργέσθειν». Υ, 221 «ἴπποι ἔλος κάτεκ φυκολέοντο». Ἡρδ. 1, 27 «κυνπηγέεσθαι νέκει». 6, 46. Συγχότατα οἰκοδομεῖται οἰκοδόμημα, τεῖχος, πυραμίδα κ.τ.λ. ἕδ. τὰ λεξικά. ὡς aedificare navem, urbem κ.τ.λ.

§. 410. b) Αἰτιατικὴ μετ' ἀμεταβάτων καὶ παθητικῶν ρήματων τε καὶ ἐπιθέτων¹⁾.

1. Η μετ' ἀμεταβ. παθητικ. ἥημ. τε καὶ ἐπιθέτων αἰτιατικὴ διαφέρει τῆς μετὰ μεταβάτων. ἥημ. αἰτιατικῆς μόνον, καθ' ἓτι αὕτη μὲν δηλοὶ ἀναγκαῖον συμπλήρωμα πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ μεταβάτων οἱκούτος, ἐκείνη δὲ ἀκριβέστερον μόνον προσδιορισμὸν τῆς ἀμεταβ. ἡ παθητ. ἔννοιας, ἐπειδὴν τὸ ἀμετάβ. παθητικ. οἱκουμενικούς τῆς αἰτιατ. ταύτης ἐν τῇ ἐλλήνην. δύναται νὰ θεωρῇ ἡ ἀναγκατηροστικὸς ίδιωτισμὸς τῆς γλώσσας ταύτης. Αἱ λοιπαὶ γλώσσαι μηδ' αὐτοῦ τοῦ καθ' ἥημ. ίδιωματος ἐνίστε ἐξαιρουμένου μεταχειρίζονται ἀντὶ ταύτης ὡς τὸ πολὺ τὰς* ἐμπροθέτους πτώσ., δι' ὧν ἐκρέοτεται ἡ λογικὴ τοῦ ἥημ. σχέσις πρὸς τὸ αὐτοῦ ἀντικείμενον ἀκριβέστερον καὶ σχρέστερον, ἐνῷ ἡ ἀρχ.

1) "Id. Runpel ἐν τῷ ἑρθ. συγγ. σ. 157, διαίτις ἐπιτυγχῶς πάνυ καλεῖ τὴν αἰτιατικ. ταυτὴν πυρατακτικήν.

έλλ. ἀρκεῖται εἰς τὸ νῦ συντάσση τὸ ῥῆμα καὶ πλῶς αἰτιατικῆς, παρκλείπουσα τὴν ἀκριβεστέραν δήλωσιν τῆς λογικῆς σχέσεως· θεον λέγει, ἀλγῶ τὴν κεραλίγη, καὶ λός ἐστι τὰ δύματα, κρίση οὐραρὸς ἔκει κ. τ. λ. Η ἔλλ. αὕτη ἔκφρασις στηρίζεται ἐπὶ ἀπλοῦ πάντως καὶ νεκνικοῦ ἐποπτικοῦ, ἐνῷ αἱ λοιπαὶ γλῶσσαι, καὶ ίδιῃ ἡ γερμ., στηρίζονται ἐπὶ τῆς μετὰ λόγου ἀντιλήψεως τῆς πραγματικῆς τῶν ὄντων σχέσεως· Ἐν τῇ ποιήσει φυσικά ἡ γρῆσις τῆς αἰτιατικ. ταύτης εἶναι εὑρυτέρη ἢ ἐν τῷ πεζῷ, ἐπειδὴ ἐκείνη μὲν κινεῖται ἐλευθερώτερον καὶ ἥττον φροντίζει περὶ τῆς πρὸς ἀλληλαγήας ἀληθινῆς τῶν ὄντων σχέσεως, αὕτη δὲ τείνει πρὸς μείζονα ἀκριβειαν καὶ καθορισμὸν τῆς ἔκφράσεως.

2. Τὸ ἀπλούστατον φρινόμενον ὡς πρὸς τὴν γρῆσιν τῆς αἰτιατ. ταύτης εἶνε, διτὶ ἡ ἐν πάσῃ ῥηματικῇ ἐννοίᾳ (παντὶ ῥήμ.) περιεγραμένη οὐσία γωρίζεται εἰς ἴδιον οὐσιαστικόν, καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ ῥήμ. ὡς ἀρτικείμενορ· οἷον μάχην μάχεσθαι = pugnam pugnare· Ἐν τῇ ἔκφράσει ταύτη κεῖται ἐπίτασίς τις τῆς ῥηματικῆς ἐννοίας, ἣτις τούτου ἔνεκεν προστιθοίζεται ἀκριβέστερον, διότι προστίθεται εἰς τὴν αἰτιατικὴν ἐπιθετικὴν ἐπίθετον ἢ ἀντωνυμίαν ἢ ἐπιθετικὴν πρότασις ἀνήκουσαν εἰς τὴν αἰτιατικήν· οἷον τοσοῦ νέσσον γαλεπήρ, ὅπερ ἡ γερμ. γλῶσσα. Ἡττον ἐμφαντιῶς φύλετον νὰ ἔκφραζῃ δι’ ἀπλοῦ ἐπιφέρειν. Δύναται δὲ νὰ τεῦθι ἀντὶ τοῦ ἐν τῇς αὐτῆς ἑίζης οὐσιαστικοῦ (τοῦ ὁμωνύμου) καὶ ἔτερον οὐσιαστικὸν σινώρευμον· οἷον ἔηρ καλὸς βίος, ἀσθετήρ γαλεπήρ νέσσορ, ἢ καὶ οὐσιαστικὸν ἔκφραζον κατηγόρημα τῆς τοιαύτης τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐννοίας· οἷον πικάρ μάχην, = οἵονει νικὴν νίκην μάχης (= νικομάχην). Τὸ ἔργον δὲ δύναται νὰ ἔναι καὶ μεταβοτικόν, ἐπειδὴ ἐν παντὶ μεταβατικῷ ὡς καὶ ἐν ἀμεταβοτῷ ῥήμ. κεῖται οὐσία πις· οἷον πράττω πράξιν. Ἀδιάφορον δὲ εἶνε, ἂν τὸ ἀμετάβ. συντάσσεται· γενικῇ ἢ δοτικῇ· οἷον ἔρωτας ἔραρ, ἀπειλεῖται ἀπειλά· ἐν οὐδεμιᾷ δὲ γλώσσῃ ἡ γρῆσις τῆς αἰτιατικῆς ταύτης εἶναι μείζων καὶ τόσῳ εὐφυῶς ἀνεπτυγμένη, ὅσῳ ἐν τῇ ἐλληνικῇ¹⁾.

a) Πρόματα μετ’ οὐσιαστικοῦ τῆς αὐτῆς φίλης (όμωρύμον οὐσιαστ.). I, 74 «ἀρίστην βον.λήρ βον.λείνειρ». I, 303 «ἀπωλόμεθ’ αἰπὺν δ.λεθγορ». N, 219 «ἀπειλάτ, τὰς Τρωτὸν ἀπειλεῖται οὐεσ· Ἀχαιῶν». II, 201. Ἡρδ. 6, 32. Ἄνδοξ. I, 31 «ἀρασίμεροι

1) Εκτενέστατα πραγματεύεται τὴν αἰτιατικὴν ταύτην ὁ Wunder ἐν τῇ πραγματείᾳ, Ueber Chr. Aug. Lobeck's neue Ausg. des Sophokleischen Alas Lpz. 1837. σ. 10 καὶ 36. Πράξει. δημος καὶ τὸν Lobeck ad Soph. Al. v. -40 σ. 86· v. 42, σ. 98. Paralip. σ. 501 Hartung über die Kasus Erlang. 1831 σ. 50. Schoeman index scholar. Gryphisvald. 1831. Driller Comment. de consensu notionum etc Misenac 1842 σ. 28. Rumpel Caluslebre 1845, σ. 172. Forberg Progr. Koburg 1850.

τὰς μεγίστας ἀράς ὑμῖν» Εὔρ. Μ. 607. Ἡλ. 686 «πτῶμα θανάτιμον πεσῆν», Βάκ. 925 «τὴν ἱνοῦς στάσιν ἐστάραι» = λαβεῖν τὴν στάσιν. Ἰν. 1041 «τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;» Ἐππ. 319 «Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἰς σ' ἀμορτίλας;» Ἡρδ. 3, 88 γάμους δὲ τοὺς πρώτους (matrimonia nobilissima) ἔγαμες δὲ Δαρεῖος». Εὔρ. Μ. 587. μ. σ. Pflugk. Ἀρρ. σφ. 375 «τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν». Ἡρδ. 3, 147 «Οτάνης οὐδὲν πάθος μέγα πέρσας πεπονθότας ἐντολάς τε, τὰς Δαρεῖος οἱ ἐνετέλλετο». 154 «λώβην λωβησθεῖ». Διὸ 119 «ἔδησε τὴν (δη). δέσιν» ἐπὶ θανάτῳ». Πλ. νόμ. 868, b «χρωμέοντος τῷ κτείναντι χρείαν, ἣν ἂν ἔθελωσιν» = μεταχειρίζομ. τὸν φονέα κατ' ἀρέσκειαν. Φαίδρ. 238, c «δοκῶ τι: σοι θεῖον πάθος πεπονθέατο;» 240, d «πᾶσαν αἰσθησιν αἰσθανομέρῳ». Κρήτ. 46, d «τῶν δοξῶν, ἃς οἱ ἀνθρώποι δοκάζουσιν». πολ. 3. 405, c «ἴκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεκόδοντος διεκελθὼν ἀποστραφῆναι λογιζόμενος». 409. a «πάντα ἀδικήματα ἀδικεῖν». 452, c «τὴν ὄρμήν, ἣν περ τὸ πρῶτον ὄρμησαμεν». Πρωτ. 325, c «ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν». συμπ. 181, b «οὗτός ἐστιν (ὁ ἔρως), θν οἱ φυῖαι τῶν ἀνθρώπων ἔρῶσιν». ἀπολ. 19, c «πολλὴν φλυκρίνην φλυκροῦνται». Δημ. 28, 3 «χορηγεῖ καὶ τριπρορχεῖ καὶ τὰς ἔπλακας λειτουργεῖν». 18, 238 «κενάς γε χαρῆῃ χάριτας τουτοισί». 29, 4 «δέομαι δὲ ὑμῶν δικαίων δέσιον». 15 «ταύτην τὴν μαρτυρίαν ἐμαρτύρησεν ἀδελφός». 4, 51 «ἐπιστέλλειν Εὐθοεῖσιν τοικύντας ἐπιστολάς». Ξεν. ἀνάθ. 1. 3, 15 «στρατηγῆσοντα ἐμὲ ταύτην τὴν στρατηγῆταν». 6. 1, 6 «εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα», ἐλλ. 7. 1, 5 «μεγίστους ἀγῶνας ἥγωνται μέροις». Θουκ. 3, 13 «ἐνομίζουμεν ἀποστήσοθαι διπλῆν ἀπόστασιν». Οὕτω καὶ τὰς καλὰς πρᾶξεις πράττειν, ἐργάζεσθαι ἔργον καλῶν ἔργειν δικαίων δρήγην· αἰσχρὰν δουλεύειν μέγαν πόλεμον πολεμεῖν· χαλεπὴν νόσον νοσεῖν· πολλὰς μερίμνας μεριμνᾶν· μεγάλας ἡδονᾶς ἡδεσθαι· μέγαχα κινδύνευμα κινδύνευειν»· ἐλλειπτικ. Σοφ. Τρ. 1062 «θῆλυς οὖσα κούνι ἀνδρὸς γένσιν» δηλ. γένσα· ἐδ. Schneidew.

b) 'Ρήματα μετ' οὐσιαστικοῦ οὐσιωτίμου (τηματ. συγγενοῦς). Α. 241 «κοιμήσατο χάλκεον ὑπὲν Ξεν. Ιέρ. 6, 7 «ποῖον δέ τινας ὑπορέκοιμά». Θεόκρ. 3, 49 «δὲ τὸν ἔπιτροπον ὑποριτάνων Ἐνδυμίων». Γ. 417 «ικανὸν οὔτοις ὀληῖαι». α. 166 «ἀπόλωλεικακὸν μάρφον». Θουκ. 1, 112 «Δικαιοδικῖνοι τὸν ιερὸν καλούμενον πόλεμος ἴστράτευσαν»· οὕτω καὶ τὰ, ὅρκονς δημόραται, ἀσθετεῖν τέσσορ. E, 361 «ἔλλος, δὲ βροτός οὐτασεν ἀνήρ» (ἔλλος ἔλλειρ οὐδέποτε ἐλέγετο, ἀντ' αὐτοῦ ὅμως, ἔλλος οὐτάρ, βάλλειρ, τύπτειρ). Σοφ. Ἡλ. 599 «ἔω βίον μοχθηρόν». Αἰσχλ. Πρ. 297 «πήδημα κοῦφον ἐκ νεώς ἀργῆλατο». Σοφ. Αἰ. 42 «τί δῆτα ποίμνικις τὴνδ' ἐπεμπλήπτει βάσιον;». Θουκ. 5, 105 «τῆς δόξης, ἣν πιστεύετε» = ἔχετε ιδέαν βεβαιίαν. Πλ. πολ. 410, b «αὐτὰς τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πό-

νους ποιήσει». Ξεν. Ἑλλ. 1. 2. 11 «ἔξῆδθορ δέ τινας καὶ ἀλλας ἔξδοντες ἐς τὴν ἡπειρον» = ἐποίησαν ἔξδο. Ἡρδ. 8, 74 «περὶ τοῦ παντὸς ἥδη δρόμον θέοτες». Σοφ. Ἀντ. 1309 «ἀνταίαν (δηλ. πληγὴν), ἔπαισεν». Ἡλ. 1412. Ξεν. ἀν. 5. 8, 12. Σοφ. Αἴ. 760 «ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶρ» = βλάστην βλαστών. Θουκ. 3, 112 προλοχίζειν ἐνέδρας».

c) Ρήματα μετ' οὐσιαστικοῦ, ἐκφράζοντος κατηγόρημα τοῦ ἐν τῷ ἥματι ἐμπεριεχομένου οὐσιαστικοῦ. Κατὰ τὸ *rīkār rīkīr*. Λυσ. 19, 28 «τὴν *ravuñachīar rīkīsai*» = νικῆσαι νίκην νυξιμαχίας. Θουκ. 1, 126 «Ολυμπια νικᾶν», ὡς *olympia vincere* Enn. παρὰ Κικ. Κάτ. 5. Πλ. Ἡ. 530, b «τὰ Παναθήναια νικήσομεν» μ. σ. Stallb. Δημ. 18, 193 «χρητῆσαι τὴν μάχην» = κερδίζειν τὴν μάχην. Συχνὰ παρὰ τῆς ἀττικ. τὰ, *rīkār γράμμη* = *sententiam vincere*, *rīkār δίκην* = ποιεῖ τὴν δίκαιαν αὐτοῦ ἐπικρατεστέραν. Εὑρ. Ἀνδρ. 336 «σὺ τόνδ' ἀγωνεῖς φύρον» = θύ διποτῆς ἀγῶνας ὑπὲρ τοῦ φύρου. τούτ. Ικέτ. 1205 «ἢ δ' ἂν.. τρώσῃς φύρον» = si mortiferum vulnus inflixeris. Πλ. νόμ. 964, c «πῆσαν ἀρετὴν *rīkār*». Σοφ. Αἴ. 435 «τὸ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ» κατὰ τὰ, ἀριστεύεις ἀριστεῖα, τὰ καλλιστα ἀριστ. ἀριστεύειν» = τὸ ἀριστον ἐκ τούτων βριχεῖν λαμβάνειν. Οὕτω καὶ κατὰ τὸ, θύμα θύειν θύειν τὰ ἐπιτίχια (Πλ. συμπ. 173, a) ειναγγέλια (Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 37). διαβατήρια (3. 4, 3) γενεθλία (Εὑρ. Ἡ. 653. Πλ. Ἀλκ. 1, 121, c) τὰ Λύκεια (Ξεν. ἀν. 1. 2, 10). Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 14 «ἐθουθύτεις ὡς εὐχαριστίαι» ι.τ.λ. οὐτως ἡ αἰτιατι. παρὰ τῷ τέμερειν ὑπὸ τὴν ἀμετάθ. σημ. ἀντὶ τοῦ θύειν διότι κυρ. δηλοῦ ἀποτέμνω τὸν λάρυγγα τοῦ θυσιαζού. ζώου οἶνον «φιλότητα καὶ δρκια πιστὰ ταμεῖν» Γ, 73. 94 = προσφέρειν θυσίαν ὑπὲρ φιλίας καὶ συμμαχίας οἱ μητρ. ἔλεγον, συνθεσίας, φίλια τέμερειν ὡς τὸ λατ. foetus ferire. «αιτιρύται γάμον» Τ, 299. δαίρ. ὑμεραλούς Εὑρ. Ἠφ. αὐλ. 123. ἐστιᾶρ γάμους Εὑρ. Ἡρ. μαν. 483 = δίδω τράπεζαν γάμουν, κάμω τράπεζαν χάριν τοῦ γάμου· ἐστιᾶρ *rīkītīra* Ξεν. Κύρ. 8. 4, 1. *Aitirýrai tāphor* = κάμω παρηγορικ., δίδω τράπεζαν διὰ θάνατόν τινος. Σοφ. Ἀντ. 675 c (ἡ ἀναρχία) δορὸς τροπάς καταρρήγνυσι = προκαλεῖ ἐν ταῖς τάξεις τῶν μαχητῶν φυγὴν, τροπὴν εἰς φυγὴν ὁδ. Schneidew. Κατὰ τὸ, κτυπεῖται τύποι Θ, 170 «κτύπε.. Ζεὺς, σῆμα τιθεῖς Τρώεσσι, μάχης ἐτεραλκέα *rīkēi*». Κατὰ τὸ εἰσπλοντον εἰσπλειται. Σοφ. Οἰδ. τ. 423 «τὸν ὑμέναιον, ὄν.. εἰσέπλευσας». Κατὰ τὸ πέμπειται πομπήρ = ποιεῖν πομπήν τὰ, πέμπειται ἐσορτήρ, *Parabūra*. Προσέτι δὲ τὰ, Δημ. 21, 64 «χορηγεῖν Διονύσια». Αἰσχλ. Ἀγ. 35 «αὐτὸς δ' ἔγωγε φροίμιος χορεύσομαι» = θύ ἀρχιστῶ τὴν ἐσορτὴν ἔγὼ αὐτὸς μὲ πολὺν χορόν». Ἡρδ. 6, 129 «δρχήσατο Λακωνικὰ σχημάτια» = saltavit Laconicos mo-

dulos. Ξεν. ἀν. 6. 1, 10· συγκεράσασθαι (ἀνακεφ-.) *guiliar* = φίλικς κέρασμα ἐκεράσκων ἀλλήλους; Ἡρδ. 7, 151. «ταράττειν πόλεμον» Ηλ. πολ. 567, α, ὡς τὸ λαχτ. *miscere bellum*. Σοφ. Ἀντ. 794 «νεῖκος ταράττειν». Ἀποκρίνεσθαι τὸ ἔρωτώμενον (Πλ. Κρίτ. 48, ε) = ἀπόκρισιν διδόναι εἰς τὸ ἔρωτώμ. (ἐπὶ οὐσιαστικοῦ συνήθως τίθεται ἡ πρὸς μετ' αἰτ. = ἀπόκρισις πρὸς τι) κ.τ.λ. Ἡρδ. 7, 50 «κινδύνους ἀναρρήπτεειν» = ἀπειν. ποιεῖν ἐπικινδύνουν ἥψιμον (= *periculorum aleam subire* ἐκτίθεσθαι εἰς ἀνόητον κίνδυνον) εἰλημένον τοῦτο ἐκ τῆς φράσεως ἀραρήπτεειν τὸν κίνδυνον). Θουκ. 4, 85 «κίνδυνον τοσόνδε ἀνερήψιμον» καὶ 95. Κατὰ τὸ βοηθεῖν βοηθειαν. Ξεν. ἀπολυν. 2, 6, 25 «τοῖς ἀλίοις τὰ δίκαια βοηθεῖν» = συμπράττειν τοῖς φίλοις πρὸς ἀπόκριτην τῶν δικαίων, διὰ τὰ δίκαια, Δημ. 27, 3, 68. Κατὰ τὸ βαίνειν βάσιοι συγχρότεται περὶ Εὔριπ. τὰ, βαίνειν, πραθ-, ἔκβ-, ἔρβ-, μεταθ- πόδα = βῆμα ποδὸς βαδίζειν, κάμνειν βῆμα. Σοφ. Αἴ. 700 «ἀρχῆματ' αὐτοδαῦ.. λύπτειν» = *salutationis jactare* αὐτοδιδάκτους γοροῦ κινήσεις κινεῖν, γορεύειν γοροὺς αὐτοδιδάκτους. Εὐρ. Ἐλ. 948 «δακρύσκα βλέφαρον» = δακρύσκαι δάκρυμον ἐκ τῶν ὁφθ. Σοφ. Αἴ. 1096 «τοιαῦθ' ἀκαρπάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη» = τοιαῦτα σφράγια τῶν ἐπῶν σφράγιλουσι (ποιοῦσι) ἐν τοῖς λόγοις αὐτῶν. Ω, 235· καὶ φ, 20 «ἔξεστην ἐλθεῖν» = ποιεῖν ἀποστολῆς, πρεσβείας ταξειδίου, ταξειδεύειν ὡς πρεσβευτῆς. (Πλὴν ἐν τῷ ἀγγελινῷ ελθεῖν Λ, 140 τὸ ἀγγελινῷ πρέπει νῦν ἐκληροῦθε αἰτικτικ. τοῦ ἀγγελίος = ἄγγελος κατὰ τὸν Wunder ἐν τῷ ἑκάτῳ συγγρ. σελ. 45, ὡς τοῦτο καταρχίνεται καὶ ἐκ τῶν Γ, 206. Δ, 384, θ, 92. π, 355. ω. 353), Θουκ. 1, 15 «ἐκδάμους στρατείας οὐκ ἔξεσται οἱ Ἑλληνες», ὡς τὸ ἔξειλθεῖν στρατείαν τινὰ Δημ. 59, 27. Αἰσχυ. 2, 168· ὅμοιον τὸ παρόλ. Σοφ. Τρ. 505 «τίνες πάντηλητα παγκάνιτά τ' ἔξηλθον ἀείδειν ἀγώνων» = ἔξελθεῖν ἔξιδον δυτιγερῶν μαχῶν, ἔξελθεῖν εἰς δυσκορεῖς μάχας, ἔνθι ἀνευ λόγου ὁ Wunder παρεδεξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Wakefields ἔχηρον. Δημ. 19, 163 «ὅτε τὴν προτεράνη ἀπίραψε (= ἀπόλλομεν) πρεσβειαν τὴν περὶ τῆς εἰρήνης». Ισοχρ. 4, 177 «τῶν πρεσβεινάρτων ταύτην τὴν εἰρήνην» (καὶ πρεσβεύειν πρεσβειαν) = εἰρήνην ποιεῖν ὡς πρεσβευτῆς. Ξεν. Κύρ. 8, 6, 20 «ἄγμα ταύτην τὴν στρατειαν». Εὐρ. Ιφ. αὐλ. 1456 «δεινοὺς ἀγάρας δραμεῖν». Ἡρδ. 8, 102 «πολλοὺς πολλάκις ἀγῶνας δραμέονται περὶ σφέων κατέναις τοῖς Ἑλληνες». Σοφ. Τρ. 620 «εἰ περ Ἐρμοῦ τάνδε πομπεῖο τέχνην βέβαιον». Πίνδ. Π. 9, 121 «φέργε λαζψηρὸν δρόμον». Εὐρ. Ιππ. 829 «πήδημ» ἐς Αἴδου αρκιπινὸν δραμήσασκ μοι». Ι. 1238 «τίνα γυγάρ πτερεοσσαν.. πορευθεῖς» Πίνδ. Ν. 8, 29 «ἀνόμοιοι.. ἐλκεα φῆγαν» = ἔρηγξαν φῆγαν πληγῆς, κατὰ τὸ φῆγμα φῆγνύναι. Σοφ. Αἴ. 55 «ἔνθ' εἰσπεστῶν ἐκειρε πολυκέρων φόρον» = ἔθερισε πορέρων θυντάτου. 304 «ὅσην κατ' αὐτῶν ὥθριν ἐκτίσατο», κατὰ

τὸ τίσιν τινεσθαι = ὁς ὑβριστικὴν τίσιν ἔκτ. = πόσον τὰ πεινὴν ἔλαχε κατ' αὐτῶν ἵκανοποίησιν. 439 «οὐδὲ ἔργα μείω χειρὸς, ἀρκέσας ἐμῆς», κατὰ τὸ ἀρκεσινὸν ἀρκεῖν = παρέχων ἐνεργὸν βοήθειαν. 1059 «τάγδε.. τύχην θαυμάτες» = θανότες θάνατον πεπρωμένον, κατὰ τὸ, θάρατος θαρεῖν». Καὶ μετὰ δύο ἔτι τοιούτων αἰτιατικῶν. Δ. 155 «θάνατόν νυ τοι ὄρκι; ἔταμνον» = ἔκαμψόν σοι (κατὰ σοῦ) σπουδᾶς μεθ' ὄρκου θανάτου.

Σημ. 1. Οὕτω καὶ ἐπιθέτων ὅλον «τις: μοις τὴν τοιαῦτην ἀτιμίαν». Θουκ. 5, 34: «κακοὶ πάσαν κακίαν» Πλ. πολ. 490, d. 579, d «ἔστιν ὁ τῷ θντὶ τύραννος; τῷ θντὶ δοῦλος τὰς μεγίστας θωματίας καὶ δουλείας» μ. σ. Stalib. ἀπολ. 22, ε «μήτε τι σοφὸς ὃν τὴν ἐκίνων σοφίαν μήτε ἀμαθῆς τὴν ἀμαθίανν», Ἀριστοτ. Υδ. 5, 6 «Ἄδικος ἐκάστηγος ἀδικίαν».

Σημ. 2. Τινὲς τῶν ἑγησιῶν συντάξεων δύνανται νὰ γείνωσι παθητικαῖ. Πλ. Μενέδ. 243, ε «οὐδὲ οἰκεῖος ἡμῖν πόλεμος οὐτω; ἐπολεμήθη» Σεν. Κύρ. 3, 5, 10. Ἑλλ. 4, 8, 1. Θουκ. 2, 65 «ἄλλα τε πολλά.. ἡμαρτήθη καὶ ἐξ; Σικελίαν πλοῦς». Δημ. 18, 151 «πόλεμος πρὸς τοὺς Ἀρμισσαῖς ἐταράχθη». Κανονικῶς δμως ἐν τῇ παθητ. συντάξει μένει ἡ αἰτιατ. τοῦ ἀργηρημ. οἰσιαστικοῦ Υδ. 8. 411. 7.

Σημ. 3. Ἐνίστα κατὰ τὸ ἀργηρημ. οἰσιαστικὸν ἔνευ ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου. Τοῦτο δὲ συμβαίνει τὸ μὲν πρὸ; ἐπίτασιν τῆς ἀπλῆς; ἡματικῆς ἔννοιας· οἷον πήματα πάσχειν Ε. 886 κτλ. Σεν. ἀπομν. 4, 2, 23 «φιλοσοφίαν. Ἀντιφ. 5, 77 «χορηγίας ἐχορήγει». Πλ. νόμ. 953, ε «ἐγγύην ἐγγυάσθια». Ἀρρ. Πλ. 517 «ἡρόν ληρεῖν» τὸ δέ, διαν τὸ ἀργηρ. οἰσιαστικὸν τοιοῦ φράσεως τοῖνται ὑπὸ δραμέμην σημασίαν· ὅλον φυλακὰς φυλάττειν Σεν. ἀνάδ. 2, 6, 10 = exhibens agere φόρον τὸ φέρειν Iributum solvere 5 1, 2, 5, 7 «εἰσαράς εἰσαράων = συνεισφέρων, συντελῶν Λυκοῦρη». 31· ἀργεῖν ἀργάς; Ἄνδοξ. 1, 67 = λαμβάνειν δημόσ. ἀξιώματα· πομ πήν πέμπειν=prompam ducente δηλ. ἔχειν πομπὴν Θουκ. 6, 56· τὸ δέ, διαν ἡ ἡματικὴ ἔννοια ἦν γενικωτάτη· οἷον Πλ. "Ι. 531, d «περὶ δύν "Ομηρος τὴν ποίησιν πεποίηκεν» καὶ τέλος, διαν διὰ τοῦ ἄρθρου ἀναφέρεται εἰς τι προκηρύσσεν· οἶον Ἄνδοξ. 1, 67 «άμαρτόν των διανίνων τὴν ἀμαρτίαν».

Σημ. 4. «Οταν τὸ ἀργηρημ. οἰσιαστικὸν κήται κατὰ δοτικήν, τότε συμβαίνει διάρροος πάντων ἐποπτεία, τῆς δοτικῆς δηλούσης τὴν αἰτίαν, ἢ τὸ μέσον ἢ τὸ εἴδος καὶ τὸν τρόπον 1) Καὶ δμως ἡ σύνταξις αἱτη ἐν πολὺ σπανιωτέρα. Σοφ. Τρ. 168 «ζὴν ἀλυπήτῳ βίᾳ». Οἰδ. κ. 1625 «φέδεψ δεῖσαντας». Οἰδ. τ. 65 «οὐ πνῳ φέδεψ δεῖσαντα». Πρεδ. 1, 87 «διδασκαλίαν λαθροτάτῳ». 6, 12 «οὐ δέ παρεχαλῶν δημέας λυμαίνεται λόγ μησις ἀνηκέστοισι». Θουκ. 2, 81 «προλογίζουσι ἐνέργειας» μ. σ. Popp. Πλ. σωμπ. 195, b «φεύγων φυγῆς». Φαλιρ. 205, d «πατέρι ἀπεπατέσθαι». Φιλ. 21, b «ταῖς μεγίσταις; ἡδοναῖς γαῖροις ἔγειρε». Σεν. Ἱέρ. 3, 12 «βιταίῳ θανάτῳ ἀποφένειν». ἀνάδ. 1, 8, 19 «δρόμῳ θετῷ», = curriculo currere. 4, 6, 25. Θουκ. 4, 67. ἀπομν. 3, 5, 18 «ἀνηκέστω πονηρίᾳ νοσεῖν». ἀνάδ. 2, 6, 5 «μάχη ἐνίκησε». Κύρ. 1, 6, 40 «κραυγῇ βοῶν», Δημ. 39, 26 «γάμῳ γεγαμηκώς τὴν ἡμέραν μητέρα ἔτεραν εἴχε γυναῖκα». Ἀντὶ δὲ τοῦ Ὁλύμπιαν νικᾶν δύναται νὰ τελῇ καὶ δοτικ. τοπική¹⁾ Ολυμπιαστικὴν νικᾶν· οἷον Πλ. ἀπολ. 36, d.

1) I. Lobeck Paralip. σ. 523.

3. "Αξιαι μυείς είνε καὶ αἱ ἐπόμεναι ὡς τὸ πολὺ ποιητικαὶ μόνον συντάξεις, ἐν αἷς κεῖται καὶ αἰτιατικὴν καὶ τὸ κατηρόημα ἐπ' ἵστης ἀντὶ τοῦ δύμωνύμου ἢ συνωνύμου οὐσιαστικοῦ.

a) Ἐπὶ τῶν ἀμεταβόλτων ἥρημάτων τῶν σημαν. λάμπειν, καλεῖν, φέειν, χέειν. θάλλειν, βλαστάρειν. Ὁμηρ. ὅμν. Ἀπόλλ. 380 «προφέειν καλίφροος ὄδωρ», φεῖν, γάλα, μέλι Θεόχρ. 5, 124. 126 (Τὸ φεῖν δύως συντάξσεις. συγχόντερον δοτικῆς ἰδ. A. 4. X, 149 «ἡ μὲν (πηγή) .. ὑδατι λιχρῷ φέειν». Δ, 451. Εὔρ. Βάζ. 142 χ.τ.λ.). Αἰσχλ. Πρ. 356 «ἔξ δύμακάτων δ' ἡστραπτε γραγωπὸν σέλας». 370 «τοιόνδε τυφώς ἔξαραζεσι χόλον». (Παρ' Εὔρ. δὲ Κύρ. 392 «λέθητ' ἐπέζεσε πυρὶ τὸ ἐπέλ. θεωρεῖται μεταβόλτη.) Αἰσχλ. Πρ. 608 «θαλλοῖσης βίον». Πίνδ. Ο. 3, 23 «οὐ καλά δένδρ' ἐθαλλεῖται χῶρος». Σοφ. Αἴ. 376 «ἐρεμὸν αἷμ' ἐδευσα». Τρ. 848 «τέγγειν δακρύων ἄχναν». Οὕτω τὰς δείνειν, στάζειν δάκρυους, αἷμα παρὰ τοὺς τραχιγι.» Πίνδ. Ο. 7, 50 «πολὺν ὕστε χρυσόν». Ἡρδ. 4, 28 «οὐκ ὕει λόγου ἄξιον οὐδέν». Εὔρ. Ὁρ. 480 «(δράκων) στιλλει νοσώδεις ἀστραπής». Ἀρρ. νερ. 965 «κεῖ κριμώδην κατεκίροι». (Πλάτ., χρυσῷ νίρροπτα Πίνδ. Ι. 6, 5. Αρρ. Αχ. 138 «εἰμὶ κατένιψε (δῆλ. Ζεὺς) κισσί τὴν Θράκην» μεταβόλτικ. Μεταγέν. πνρ' Αθην. 269, ε «τριφέτω μὲν ἀλερίτος; ψακαλέτω δ' ἀρτοισιν, ὑέτω δ' ἐτνει». Ἡρδ. 1, 87 ὅσαι οὐδετε λαθροτότεροι», καὶ παθητικ. 193 «ἡ γῆ τῶν 'Αστυρίων ὕεται ὀλίγῳ». οὕτω καὶ 4, 50. Ξεν. ἑλλ. 1. 1, 16 «νοντος πολλῷ»). Εὔρ. Δκν. ἀποσπ. 10 «γῆ τ' ἡρινὸν θάλλοντα». Θεόχρ. 25, 16. Σοφ. Φιλ. 226 «ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς δικόρυφον σέλας». Ὁρ. 1519 «ἄπειχε φάγγανον· πέλκας γάρ δεινὸν ἀταυγεῖ φόνον».

b) Ἐπὶ τῶν ἥρημάτων τῶν σημαν. ἥχεῖν, καλεῖν, θρηνεῖν, γελᾶν, φυσᾶν, ἀραπτέειν, ὅτε κεῖται συχνὰ ἀπλοῦν ἐπίθετον ἢ καὶ ἀντωνυμίχ ἀντὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ. Αἰσχλ. Πρ. 33 «πολλοὺς δ' ὁδυρυοὺς καὶ γόνους ἀνωρελεῖς φθέγξῃ». Β, 270 «ἡδὺ γελᾶν». Εὔρ. Φοίν. 334 «στεράζωρ ἀρκεῖς τέκνοις». δ, 446 «ἡδὺ πρέειν», Ω, 364 «μένεις πνείοντας; Ἀγκιούς». Ἀρεα πρεῖν = Martem spirare. Πίνδ. Π. 4. 225 «φλόγα πρεῖν ἀπὸ γνάθων». Ο. 7, 71. 13, 87 «πῦρ πνεῖν», «δέειν ἡδύ». Η. 8, 53 «ἐγρθέγκατο τοικύττα». Σοφ. Ἀντ. 1146 «πῦρ πνεόντων ἀστρων». Τρ. 866 «ἥξει τις οὐκ ἀσημόν, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἶσω». Πλ. Φαίδρ. 230, ε «θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ἴπηγεῖ (δ' τόπος) τῷ τῶν τεττίγων χορῷ» ὡς δ Τίθουλος 1. 3, 60 «dulce sonant tenui gutture carmen aves». Σοφ. Αἴ. 630 «δξυτόνους μὲν ὥδας θρηνήσει». Θεόχρ. 20, 14 «καὶ τι σεσερὸς καὶ σοεκρόν μ' ἐγέλαξεν». Πλ. πολ. 337, α «ἀρεκάγχασε μέλια σερδόνιον».

c) Ἐπὶ τῶν ἥρημάτων τοῦ ὀρᾶρ ταὶ βλέπειν. τ, 446 «σοῦς πῦρ ὀφθιλμοῖς δεινορκώς»: οὕτως αἱ ποιητικαὶ φράσεις βλέπειν "Αρρην, δέρκεσθαι" Αρην, ὀρᾶρ ἀλεήρ, δημηριά καὶ λυριά είνε τάχ.

δερκόμενος δειρός, σμερδαλέος, τακερά. Β. 269 «ἀχρεῖον ἰδῶν» = ἀχρίως ἰδῶν. Αἰσχυλ. Π. 81 «κυκνεον δ' ὅμμασι λεύσσων φοίνου δέργυμα δράκοντος». Εὐρ. "Αλκ. 773· «τί σεμνὸν καὶ πεφροντυκός βλέπεις;» Αἰσχυλ. ἐπτ. 480 «φόβον βλέπων». Εὐρ. "Ι. 1282 «δράκοντ' ἀραβ.λέποτα φοίνιν φλόγα». Μήδ. 187 «(Μήδεικ) τοκάδος δέργυμα λεκίνης ἀποταρῦται δμωσίν». Οὕτω τὰ, φθορερὰ βλέπειν, εἰλειπόν δρᾶτ. Παρ' Ἀριστοφ. τὰ, βλέπειν κάρδαμα = βλέπειν πικρῶς σφ. 455. Η. 1184 ὀπόν, οὕτω καὶ, ταπὲν ἵππ. 631· θυμμοροφάγος Ἀχ. 254· ὄργανος βάτ. 602· τανύρακτος = ἀποβλέπειν εἰς νυκτικήν Ἀχ. 95 μ. σ. A. Müller. Ηλ. 424 «μαρικόγ τι καὶ τραγῳδικόν». ἔκκλ. 293 ἴπστριμα = σκυδῶς βλέπειν. ὅρν. 1169 πυρῆληγν = πολεμικῶς; βλέπειν σφ. 643 «σκίτη = περιδεῶς, εὐλαβῶς βλέπειν. 900 «κλέπτος βλέπει (βλέμμα)» = κλεπτικά βλέπει, καὶ μετ' ἀπορεμφ. 847 «τιμᾶται βλέπω. Θεόκρ. 20, 13 ἀοξά βλέποισα = limis occulis στραβοκυττάζουσα.

Σημ. 5. Ἐκ τῆς τοιστῆς χρήσεως τῆς αἰτιατικ. προήλθον πολλαὶ ἱκανάσσεις, (ἅν, οἱ Γερμανοὶ καὶ ἡμεῖς; Εἴτε οἱ νεώτεροι "Ελλ. μεταφράζουμεν δι'" ἐπιβήτημάτων), τῆς αἰτιατ. μετά τοῦ παρακολουθούντος; αὐτῇ ἐπιθέτου ἀντικαθίσταμένων ἡ δι' ἀπλῆς ἀντωνύμιας (τοῦτο, τόδε, ταῦτα, τάδε, τί, τι, οὐδὲν, μηδὲν, οὐ, κ.τ.λ.), ἡ δὲ ἐπιθέτου οὐδετ. γέν.· οἷον Γ. 399 «ταῦτα (οἷον τὰ ἡπεροπούματα) λιλαίσαται ἡπεροπούμενον». Ε. 185 «τάδε (δηλ. ταῦτη τὴν μανίαν) μάνεται· οἷον [Πρό. 3, 33 «ταῦτα μὲν ἐς τοὺς οἰκητοὺς δι Καμβύσης ἔξεμάνην». Ξ. 298 «τόδε (δηλ. ταῦτη τὴν ἔξιν) ἱκάνεις». σ. 62 «τί νῦν οἱ τόσον ὀδύσσοσι». Α. 411 «τί νῦν σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα = ἀποχῶς τεκοῦσα. (πρὸς δυστυχίαν τεκ.). χ. 447 αἵνιγμα δόλουρόμεναν». Γ. 76 «ἡγάρη μέγα· Λ. 42 «δεινὸν δὲ λόρος; καύουπερθεν ἔνευεν». 1, 450 «μακρὰ (δηλ. μακρὰν βίσιν) βιβάζειν. Οὕτω τὰ παρ' Ὁμήρ. μακρὸν κλαίειν, ἀδειν. Σοφ. Οἰδ. τ. 264 «τάδε ὑπερμαχοῦσι». μ. σ. Wunder. ΑΓ. 1346 «οὐ ταῦτ', οὐδέσσει, τούδε ὑπερμαχεῖται; έμοις!» Οἰδ. τ. 1300 «τί; δὲ πηδήσας μιζονα» (δηλ. πηδήματα). Ηλ. 961 «ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἔνυμένατά τε». Οἰδ. κ. 319 «φαῖδρον γοῦν ἀπ' ὅμηρίτων σανειμε με προστείχουσα». Εὐρ. Μ. 157 «εκείνοις τόδε μὴ γχρίσσου». Ἐλ. 201 «θυγάτηρ ἔναντρος; πολιά παρθενεύεται». Ι. 1371 «χρυφαῖς νυμφευθεῖσσα». Θουκ. 4, 12 «τοι:αῦτα ἐπίσπερχα». Ξεν. ἀν. 6. 1, 5 «ηλλοντο δψήλαχ». Δυσ. 13, 39 «ταῦτατα ἀσπασίμενοι». Οὕτω τὰ, πάντα εἰδαταμονεῖν, ὁ φελεῖν, βλάπτειν· ζημιοῦν μεγάλα, μικρά· εἰδεργετεῖν τὰ μέγιστα κατέλ. Ηλ. πολ. 401, α μεγάλα καὶ σφρόδρα νοσοῦσιν. συμπ. 197, σ. «Ουσιαστὰ ἐπιλήψιοντα». Θουκ. 1, 19 «τὰ καρτιστα κῆνθεσαν». Δημ. 18, 202 «ταῦτα λυπεῖσθαι καὶ ταῦτα γαίρειν τοῖς πολλοῖς». Υδ. Σημ. 6. Οὕτω καὶ ἡ αἰτιατ. τὰ μετά προθέσ. Ισοχρ. 1, 13 «εὐδέέει τὰ πρὸ; τοῦ; θεούς». 3, 2 «τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εἰσεσθούμενα.. παρὰ τοῖς μτγν. τὸ τὸ μετ' ἐπιθ. οὐδετ. γέν. Θεόκρ. 1, 41 «κάμνονται τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικών» = καρτερῶς, μ. σ. Wüstemann. 3, 3 «ἴμιν τὸ καλὸν περιλαμένει μ. σ. Wüstem. 18 «ῶ τὸ καλὸν ποθαρεύειν». Ἀνθολ. 7, 219 «ἢ τὸ καλὸν καὶ πᾶσιν ἐράσμιον ἀνθήσασσα». Καλλίμ. Ἰπ. 56 «τὸν τὸ καλὸν μελανεύντα». (Διὸν ἀνήκει ὅμως ἐνταῦθα τὸ παρὰ Σοφ. Οἰδ. κ. 1640 «τάξεις; γρὴ τὸ γεννατὸν φρενὶ χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδεις = subeuntes id, quod generosum est animo, γν. Herm. πρόδ. Εὐρ. "Ἀλκ.

824). Οὗτω πως ἔξηγεται ἐκ τῆς χρήσεως τῆς αἰτιατ. ταῦτης τὸ φαινόμενον, διτὶ βόμβατα ἔχοντα τὸ ὅς οὐστικὸν ἀντικείμ. κατ' ἄλλην πτῶσιν δὲ αἰτιατ. δύνανται νὰ συνταχθῶσιν αἰτιατικὴ ἀντωνυμίας ἢ ἐπιθέτου. οὗτω π.χ. λέγεται πάντοτε ἀγανάκτεντιν τινι ἐπὶ τινι, ὑπέρ τινος, παρὰ Δῆμ. διως 8, 55, «ἀγανάκτων αἰτιατὸν τοῦτο» κατὰ τὸ ἀγαν. ἀγανάκτησιν. Σεν. ἀν. 1, 3, 4 «εἴ τι δύοτον» (ἄλλα καὶ δέομεν λόγου) περὶ τοῦ, δεῖ μὲ τι, Ιδ. §. 409. Α. 5. Πλ. Γοργ. 501, ε «Ἄλλος δ' οὐδὲν φροντίζειν» (λέγ. διως καὶ φροντ. τῆς ψυχῆς) κ.τ.λ.

Σημ. 6. 'Ἐκ τῆς γρήσεως τῆς αἰτιατ. ταῦτης οἱ Γερμανοὶ καὶ ἡμεῖς ἔτι οἱ νεώτ. 'Ελλ. μεταρρίζομεν τὰς αἰτιατικ. τοῦτο, τὸ, ταῦτα, ὁ διτὸς, δι' αἰτιατὸν, τοῦτο, ὄποτον, τοῦτον Εὐεξα κτλ. τὸ δὲ τι καὶ διτὶ διὰ τοῦ, διὰ τὸ. 'Οταν π.χ. λέγω, ταῦτην τὴν χαράν χαίρω, κείται ἐν τῷ δεικτικῷ, τῷ εἴ τι προγόνωμενον ἀναφερομένῳ, ἢ αἰτιατικούς τῆς χαρᾶς, ηδὲ τοῦτο εἶναι διὰ τὸ ὄποτον χαίρουμεν, διὰ τοῦτο χαίρουμεν· ἀντὶ δὲ τοῦ, ταῦτην τὴν χαράν, δύνανται νὰ τεθῇ καὶ ἀπλῶς τὸ κατηγόρημα· διὸ, τοῦτο χαίρων 'Ἀρρ. νεφ. 318 «ταῦτ' ἄρ». ἡ ψυχὴ μου πεπίστηται. Η. 617 «ταῦτ' ἄρ» εὐπρόσωπος; ἦν· = τοῦτο τὸ πρόσωπον εὐπρόσ. ἦν = αὕτη ἡδὲ ώραίς. 'Αγ. 90 «ταῦτ' ἄρ» ἐπενίκησες = τούτους τοὺς φανατισμοὺς ἐψεν. = διὰ τοῦτο ἡπάται; ἡρᾶς; διὰ φύσισιν. Εἰρ. 'Εκ. 13 «νεώτατος δ' ἦν Πριαμίδων» δ καὶ με γῆς ὑπεξιπεμψεν = διὰ τὸ ὄποτον καὶ ἀπεράρυνε με. Σοφ. Οἰδ. x. 332 «τέλεον, τι δ' ἡλθεῖς;» = τίνα θέμα (ἔλευσιν παρὰ μτγν.) ἡλθεῖς; = quid venisti? = cur veni? Ιδ. 1291. Οἰδ. τ. 1003 «τοῦτος ἀριστόμην, διως.. εἰς πράξιμον τιν. Θουκ. 1, 90 «ὑπότο τις αὐτὸν ἔρωτο», δ.τι οὐκ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸ κοινόν, ἔφη κτλ. Σεν. ἀν. 1, 1, 21 «ταῦτ' ἔγω ξέπευδον» = διὰ τοῦτο ἔγ. ξεπ. Πλ. Πρωτ. 310, ε «ἄλλ' αὐτὰ ταῦτα νῦν ἥκω παρά σεν = Καίσαρις δι' αἰτιατὸν, τοῦτο» συμπ. 204, α «αὐτὸν τοῦτο ἔστι γαλεπὸν ἀμαθίας. 174, α «ταῦτα δ' ἐκαλλωπισάμην, μῆν καλὸς; παρὰ καλὸν Καίσαρ. Δημ. 1, 14 «τι οὖν ταῦτα λέγεις; Τὰ πλείστα πρόγρ., τὰ ἐν τῇ Σημ. 5. ἀνήκουσιν ἐνταῦθα, καὶ Schoemann ἐν τῇ ἡρῷ πράγμῃ. Οὗτοις ἔμφαττέ καὶ τὰ, χρήσθαι τινὶ τι (προειδόν) ἐν τοῦ χρῆσθαι τινὶ γρείσιν, ιδ. ἀριθ. 2. a) Πλ. νόμ. 868, b) = μεταγειρίζομεν τι ἡ τινα πρός τι πειθαίσι τι τινα (ἐν τοῦ πεταῖσι πειθεῖν τινά) ἐπαλήσιν, ἐποτρύνειν, προκαλεῖσθαι, ἀναγκάζειν τι τινα καὶ τὰ παρόμια Θουκ. 2, 15 «τῇ κρήνῃ τὰ πλειστά ταῦτα ἔξιας ἐγράντο» = ad maximū momenti res. Σεν. ἀν. 1, 3, 18 «τῇ βυθότεραι ἡρῶν χρῆσθαι»; 3. 1, 40 «οὐκοὶ οἶδε, δ.τι ἄν τις χρήσθαι αὐτοῖς». Ψευδ. Πλάτ. Μίν. 320, ε «νομοσύλλαχοι αὐτῷ ἐγέρθη κατὰ τὸ ἄστον, τὰ δὲ κατὰ τὴν ἄλλην Κρήτην τῷ Τάλω», οὗτω καὶ τὸ χρήσθαι δ; τι οὐδὲν, ιδ. Stallib. ad, Pl. Lys. 220, ε 'Ηρδ. 1, 31 «ώ; δὲ τὰ κατὰ τὸν Τέλλον προετρέψατο δέ Σύλων τὸν Κροῖσον» = δέοδι δέ Σύλ. κατίστησε προτετοικὸν τὸν Κρ. εἰς τὰ συμβάντα τοῦ Τέλλ. 163 «τοῦτο οὐκ ἐπείθει τοῦ, Φωκαῖσι». 8, 81 «οἱ πλεῦνες τῶν στρατηγῶν οὐκ ἐπείθοντο τὰ ἔξαγγελούντα». Θουκ. 2, 72 «ἄπειρ καὶ πρότερον ἡδη προσκαλεσάμεθα». 74 «προκαλεσάμενοι πολλὰ καὶ εἰκότες. 4, 12 «οἱ μὲν τοῦς ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπεργες (= impellebat). Πλ. πολ. 473, α «τοῦτο μὴ ἐνάγκαζε με». Εὐθύφρ. 5, α «αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι». Φαιδρ. 242, α «ἀπέρχομεν, πρὶν ὑπὸ σοῦ τι μετίζον ἀναγκάζονται». 254, α. Σοφ. ΑΓ. 1143 «ναύταις ἐφορμήσαντα.. τὰ πλεῖστα». 'Επι τοισιαστικῶν διως; κανονικῶς; προστίθεται μία τῶν προθέσεων. εἰς, πρός, ἐπι, δι' ὃν δηλοῦται ἡ λογικὴ σχέσις τοῦ σκοποῦ, σπα-

νίω; δὲ τιθέται ἡ αἰτιατ. μόνον οἶσι Θουκ. 2, 21 «παισθῆναι τὴν ἀναγόρησιν». Εὐρ. Όρ. 286 «δῖται; μ' ἵπποις; ἔργον ἀνοσίωτον». Ἀρχ. Ἀγ. 652 «δικῆς; Δικαιοδικέωντος τὴν εἰρήνην προκαλεσύνται». Ἰππ. 796 «τὰς πρεσβείας; τὴν ἀπελαύνεις... αἱ τὰς σπουδάζες προκαλεσύνται». (Πλάτην παρὰ Θουκ. 4, 19 «Δικαιοδικέωντος δὲ δικῆς; προκαλεσύνται ἐξ σπουδάζεις») κανονικῶς καίτιαι δικῆν προκαλεσύνται π. χ. Θουκ. 1, 39. τὸ δὲ τὴν διδασκαλίαν περὶ δύο αἰτιατικῶν §. 411. Σημ. 4.

Σημ. 7. «Ισως καὶ πολλαὶ ἄλλαι καὶ αἰτιατικ. ἐκφράσεις, λαθυσσαῖς δις τὸ πολὺ ἐπιθήμημα τακτήρων, ἀνεπίμεθησαν ἐκ τῆς γρήσεως τῆς αἰτιατ. ταύτης» οἷον γάριν μ. γεν. = *gratia* γάριν ἐμήν, σήν = *mea*, tua grat. τί γρήμα, ποιητ. = τί = διά τί. Εὐρ. Ηρακλ. 633 «τί γρήμα κεῖται καὶ κατηρήτες ὅμηρος ἔγραψε; τὸ διό 640. 709 ποιηταὶ καὶ τὸ ἔνεκκα μ. γεν. δωρεάν καὶ δωτίνην (παρ. Ἡρδ.), προτεκταὶ δωρεάν, μάζην = *incassum*, δίκην = *in morem* τοῦτον τὸν τρόπον = *hunc in modum* πάντα τρόπον = *omni modo* «πᾶσαν ιδέαν απερίσταντες» Θουκ. 2, 19 δέμας μ. γεν. ποιητ. = *instans* ὅμοιος = *pari modo* ἐπιτηδεῖς = *consulto*, ἐσχεμπίνωις τάχιος (καὶ, καὶ τὰ τάχια) = *celeriter* καὶ λόγον = *in circumουλεῖσθαι*; π. χ. τάχια τῷ αἱ Θουκ. 2, 83. 3, 78 «τατέρποδος νόμον (κατὰ τὸν τρόπον) βαίνειν» Πλ. Φιλ. 250, εἴ τὸν αὐτὸν λόγον συμπ. 270, δ = *eadem ratione* τατέρποδος = *inī* θέσῃ παρίτε, τὸ Stalib. εἰς Πλ. Φιλ. 37, δ. Οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ισ. 1, 42 «εἰ δὲ ἴστεται κατακείται πᾶσαν δργάνων = si quis in virtutem incumbit omni studio, τὸ Dissen. Ηρδ. 2, 41 ὁμαράγδου λίθου λάμποντος τὸν νύκτας μάγιαθος» (=σιχυρῶς, πολὺ) τὸ λεγόμενον (ἀν' οὖ καὶ δισπερ λέγεται) παρεντίθεται δὲ ἐν τῇ προτάσει ἐπιβρέματαις; ἐπὶ ἀργήσιως παρομιωδῶς φράσσειν. Πλ. Γοργ. 417, α «ἄλλῃ δὲ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἔστης ήπομεν» (=ex proverbo, post festum venimus) μ.σ. Stalib. Προστέται τὸ, τὸ μ. γεν. κατὰ τὴν γνώμην, τὸν τρόπον τινός; Πλ. Θεατ. 183, ε «Περιμένεις δῆ μοι φίνεται τὸ τοῦ Όμηρου αἰδοῖος». Λάζ. 191, δ «καὶ εὐ τὸ τῶν Σκυθῶν ἱππῶν πέρα λίγεις». Οὕτω καὶ τὸ, τὸ σὸν δὴ τοῦτο = κατὰ τὴν ἐκφρασίν σου, Πλ. συμπ. 221, β.

4. Ἐν τῇ ποιήσει καὶ μάλιστα τῇ δημητρικῇ, συγχρὶ δὲ καὶ παρὰ Πινδάρῳ, οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς, τὴν ἡμέρατην κατήσθεως, ἔργονται, ἀπέργεσθαι π.τ.λ. συντάσσονται αἰτιατικὴ δηλούσθη τὸν τόπον ἢ τὸ ἀντικείμενον, πρὸς δὲ ἡ κίνησις.γ. 162 «οἵ μὲν ἀποστρέψκυντες ἔβαρ νέκεις ἀμυνεῖταις». Α., 313 «κατέστη δὲ οὐρανὸν ἵκεν». ο., 176 «πολλοὶ ἦσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ». 332 «μυητῆρες, δέρκεστο». β., 337 «θάλκμον κατεύησατο» = κατέβη ἀκτῶν εἰς τὸν θάλ. 1, 351 «σχέδιοι πῶς κέν τίς σε καὶ στεφερον ἀλλοιος ἵκειτο» ζ., 296 «εἰκάσειν δώματα πατερός». Ε., 291 «βέλοις δὲ θύμενον Αθηνάν ἵκειτο». Αἰσχ. Ηρ. 685 «γῆν πρὸ γῆς ἐλκύνομακι». Σοφ. Τρ.58 «θράσκει δόμουσα». Οὐδ.τ. 35 «ἄστυ Κεδρούσιον μολεῖν». Πλ. 893 «ἡλύθον πατερὸς ἀργαῖον τάφον». Οὕτως δὲ γηγητέκαντα τὰ Ηλ. 1377 «ἢ σε πολλά. λεπαρετ προῦστην γερί» = ἐγὼ ήτις πολλάκις ἥλυθον πρὸς σὲ μὲ πλήρη γεῖρα, ήτις πολλάκις ἐδωρούμην σοι ἀρθοντα. Εὐρ. Μ. 7 «Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσεν» Ιωλκίας». 12 «φυγῇ, . ἀσύκεστο γθόνχ». 680. 681. 920. 1143. Ανδρ. 1167 «δῶμακ πελάζει». Τρησ. 13 «πίνεις ἐκ νυκτῶν τὰς

ἀμετέρος κοίτας πλάθουσι;» 399 «Τρείαν μολών». Τρ. 883 «πέμψομέν νιν Ἐλλάδη». Ι. 700 «πολὺν γ' εἰσπεισοῦσα γῆραξ». Ὁρ. 1290 «ποδὶ βοηθόμω φέλαθρον προστίξαι». Φοίν. 1397 «στέρνα Πολυνείκους βίᾳ διῆκε λόγγην» = ἔριψε κατὰ τοῦ στήθους τὴν λόγγην. Ιδ. Klotz. Ηράνδ. 845 «ἰκέτευσε .. ἐμβῆσκι νιν ἐπέων δίρρον» = ut se collocaret in curru.. Οὕτως ἔξηγητέχει καὶ ἡ ἐν τῷ ιωνικῷ πεζῷ φρέσις, *Ixreisostal tira = χρυμάτειν τινί* αἴσιν Ηράδ. 2, 36. 9, 26 «ἡμέρας ἵνεσται» = ἔριεται εἰς ἡμέρας, ἀριθμέται, ἀνήκει εἰς ἡμέρας ad nos pertinet.

Σημ. 8. Ἡ εἰς τὶς κίνησις δηλούσται διὰ τοῦ τοπικοῦ ἐπορίου. δὲ π. χ. ἀστυδεὶς ἔλθωμεν ζ., 296. καὶ ἐπὶ πνευματικοῦ ἔτι σκοποῦ αἴσιν Η., 697 «οἱ δὲ ἄλλοι φύγαδεις μνῶνται». Ρ. 383 «ὑπέργνων πόλεμόνδει». 579 «ἀξιῶνται φύγοντες = in fugam πρὸς φυγήν».

Σημ. 9. Ἐπειδὴ ἡ αἰτιατικὴ δηλοῖ γενικῶς πίνυ τὸν τόπον μόνον, πρὸς ὃν ἡ κίνησις, ὁ πεζός, λόγος; τείνων πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς ἐκφύσεως ἀποφεύγεις τὴν τοιύτην αἰτιατικήν προστιθεῖς πάντοτε τῇ αἰτιατικῇ καὶ πρόθετον, δὲ ἡς ἡ διὰ τῆς αἰτιατικῆς δηλασμένη ἀναρροφὴ προσδιορίζεται ἀκριβέστερον, τῇ; προθέσεως ἐκφραζούσης τὰς διαφόρους τοπικὰς σχέσεις τοῦ ἄνω καὶ κάτω, ἔμπροσθεν καὶ ὅπισθεν, καὶ ἐπομένων δηλούσται; ἀνὴρ κίνησις; γίγνεται εἰς τὰ ἴντος τοῦ ἀντικειμένου, δηλ. εἰς αὐτὸν ὅπερ αὐτὸν, ἢ ὅπερ αὐτὸν ἐπί, ὡς, παρὰ, περὶ, πρὸς, ἀμφὶ, μετά, ἀνὰ αὐτόν. Διὸ ἐνταῦθα ἀνήκουσι πᾶσαι οἱ προθέσεις αἱ μετ' αἰτιατικές συντασσόμεναις αἴσιν εἰς = εἰς = εἰς τὰ ἔσω· ὡς = πρὸς, ὡς· κατὰ = πρὸς, τὰ κάτω· ἀνά = πρὸς τὰ ὅπερθεν, ὅπεράνω· ἐπὶ = πρὸς τὰ ἐπάνω· περὶ καὶ ἀμφὶ = πέρι;. μετὰ = εἰς τὸ μέσον, ἐν τῷ μεταξύ, θετερον· πρὸς = ἐνώπιον, πρὸς παρὰ = εἰς τὸ πλησίον· ὅπο = ὅποκάτω, ίδ. τὴν περὶ τῶν προθέσεων διδασκαλίαν.

Σημ. 10. Ἐντεῦθιν καὶ τινες ἐπιβήματικαὶ φράσεις: οἴσιν «Ἄντην Κρηταῖον» Θ., 300. «ἀντιθέντην ἔργεσθαι». Ε., 220. «τὸν ὅποδρυχα θήκε» = sub aquam 319. Καὶ Ηράδ. 7, 130 «ώστε Θεσσαλίην πᾶσαν ὅποδρυχα γενέσθαι». κατὰ τὸν κώδ. Σ. ἀντὶ ὅποδρυχα ίδ. Hartung über d. Kas. σ. 39.

5. Ἡ αἰτιατικὴ τίθεται ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἐν τῇ ἐρωτήσει, ἐπὶ πόσον πολὺ χρόνον; ἐπὶ τοῦ μέτρου καὶ βάρους ἐν τῇ ἐρωτήσει. πόσον πολὺ; ίδ. σημ. 12. Χρόνος, τὸν χρόνον = ἐπὶ τινα χρόνον (διάχρονον τοῦ χρόνῳ, σὺν χρόνῳ = μὲ τὸν χρόνον, καὶ δὸν, ἡσύχως, ἡρέμω)· ρέκτη, ἡμέρας, (ποιητ. ἡμέρα). Κ., 142 «ἔνθε τότε' ἐκβάντες δέο τ' ἡμέρας καὶ δέο νόκτας κείμεθα». Β., 292 «ἔρα μῆνα μένων». Κ., 312 «οὐδὲ ἐθέλουσιν νόκτα φυλασσέμεναι». Ηράδ. 6, 127 «ἡ δὲ Σύρεις ἡκμάζει τοῦτον τὸν χρόνον μάλιστα». 4, 181 «τὸν ὅρθρον». (οὕτω τοῦρ ὅρθρους Ἀρφ. Α. 966). Ξεν. ἀνάθ. 4, 5, 24 «καταλαμβάνει τὴν θυγατέρα τοῦ κωμάρχου ἐράτην ἡμέραν γεγαμημένην» = πρὸ ἐννέα ἡμ. ὅπκνδρ. Κύρ. 6. 3, 11 «καὶ χθὲς δὲ καὶ τρίτην ἡμέραν τὸ κύτο τοῦτο ἐπράττον». Λυσ. 24, 6 «τὴν δὲ μητέρα τελευτήσασκην πέπαυμαι τρέφων τρίτον ἔτος τουτί». Αἰσχυν. 3, 77 «ἐθέλμηρ δ' ἡμέρα τῆς θυγατρὸς κύτῳ τετελευτηκούσε». Σπανίως τίθενται ἐνταῦθα τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικά· οἴσιν Λυσ. 7, 10 «τέθηνκε

ταῦτα τρία ἔτη = πρὸ τριῶν ἔτῶν. Εὔρ. "Αλκ. 784 «τὴρ αἱροὶ μέλλουσαρ εἰ βιώτεται». Δημ. 9, 23 «ἰσχυσαν δέ τι καὶ Θρέζτοις τοὺς τελευταίους τουτούσι χρέωνται μετά τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην». Ἰσακ. 6, 18 «Εὐκτήμων ἐσιώ ἔτη ἐξ ἐνεργήκοτα». Ψ, 529 «λείπετο δουρὸς ἐρώηρ» = βίψιμον δόρκτος, ὅσον μακρὸν ἐπιτεται τὸ δόρυ Ἡρδ. 1, 31 «σταδίους πέντε καὶ τεσσεράκοντα διεκομίσαντες ἀπίκοντο ἐς τὸ ἱρόν». 6, 119 «ἀπέγειν δέκα καὶ διηκοσίους σταδίους». 135 «Μελτιάδης ἀπέπλεε Πάρον πολιορκήσας ἐξ καὶ εἴκοσι ἡμέρας». Ξεν. ἀπορυ. 3.6, 1 «οὐδέπω εἴκοσιν ἔτη γεγονός», ὡς τὸ *viginti annos natus*. Ἰσοκρ. 15, 9 «ἔτη γεγονός δύο καὶ ὅγιθοικοτα». Καὶ ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν, ὑπερβετικῶν καὶ ἄλλων παραχθετικῶν ἐκφράστεων τίθεται ἡ αἰτιατ. ἀντὶ τῆς συνηθεστέρ. δοτικῆς οἶον, πολὺ μείζων, μέγιστος· ὀλίγον πρότερον κ.τ.λ.· μέγ' ἀμείνων, μέγ' ἀριστος παιτη., ἴδ. σημ. 11. Θουκ. 1, 105 «παρακτευευσάμενοι ἡμέρας ὑστερον δώδεκα». Ξεν. ἀνάθ. 1. 7, 12 «ιστέργοσ μαχητ. ἡμέρας πέντε». Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 4, 32 ἐλλειπτικὴ ἐκφράσις περὶ τῶν Λακεδαιμ. «παρηγγείλε τοὺς μὲν ἵππους ἐλάζην εἰς αὐτοὺς ἐνέντας καὶ τοὺς τὰ δέκα (δῆλ. ἔτη γεγονότας) ἀρ' ἥθης ἔνυνέπεσθι» ἀνὴρ οὗ βραχυλογικῶς συνήθ. λέγεται τὰ δέκα ἀρ' ἥθης, τὰ πεντηκοτα ἀρ' ἥθης 3. 4. 23. 4. 5, 15. 6, 10, 5. 4, 40. 6. 4, 17 ἴδ. Dind. εἰς 2. 4, 32, ὅστις καὶ ἐν τῷ γωρίῳ τοῦτο ἀπήλειψε τὸ τούτο. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ αἰτιατικὴ εἰς τὸ δύρασθαι = ἰσοδυναμεῖ, ἀξίζει, Ἡρδ. 3, 89 «τὸ δὲ Βεκτούλωνιον τάλκυντον δύναται: Εὔδοτδας; ἔβδομοικοτα μιέας».

Σημ. 11. Ἐντεῦθεν αἱ ἐπιβρέχη μ. τοῦ γρόνου ἐκφράσεις· ἦμος καὶ τῆμος; ἐπικ. (= ἤμαρ καὶ τῆμαρ)· ἐννῆμαρ· παντῆμαρ· νύκτωρ (ἀρχαῖον οὐδέτερον π. χ. Ξεν. ἀν. 3. 4, 35. 4. 4, 9)· πάννυκα· σήμερον· αὔριον, τῆτες· ὄντας καὶ παρ· ἀρχήν = ἔχασίων = eo ipso tempore π. χ. Ξεν. ἀν. 4.3, 26 (παρὰ τοῖς μτγν. δηλοῖ καὶ adhuc, προσέτι, ἔτι, ἴδ. Lobeck εἰς Φρύνικ. σ. 123)· ἀρχὴν (=commodum ἔχασίων) = ἐφήκεις· Σοφ. ΑΓ. 34, μ. σ. Lobeck. ποιητ. τοῦτο (πεζῶς δὲ εἰς ἀκ.). Ἡρδ. 2, 2 «τὴν ὥρην ἐπαγινέειν σφίσι αἴγας» = κατὰ τὴν προσδιωρισμήν ὥραν, τὸν καιρόν. Ξεν. εἰκ. 17, 1 «τὴν ὥραν σπείρειν = ἐν τῷ καταλλ. καιρῷ, tempeslive. Λουκ. Γάλλ. 7. Ἀρρ. Ἀχ. 23 «ἀδριάν ἤκοντες» ἀρχήν, τὴν ἀρχήν = ἐν τῇ ἀρχῇ, κατ' ἀρχάς, εἴτα δηλοῖ καὶ πάντως οπινόν, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταῦτη σημασίᾳ συνδέεται κανονικῶς μετ' ἀρνήσεως· οἶον οὐ τὴν ἀρχήν, τὴν ἀρχήν οὐ = πάντως ὅχι, ἐντελῶς ὅχι, σπανίως δὲ ἄγεις ἀρνήσεως· οἶον Ἡρδ. 1, 9. 8, 132 Λυκούρ. 125 μ. σ. Maetzener πέρας, τὸ πέρας = τέλος. τέλος πάντων· τὸ τέλος, τὸ τελευταῖον, τὰ τελευταῖα = τελευταῖον, ἐν τέλει Πλ. Ιππ. μείζ. 282, c, ἴδ. Lob. εἰς ΑΓ. 301· νέον = νεωστί· ἔναγγχος = nuper· πρότερον, τὸ πρώτον, τὸ πρὶν (τὸ πάρος Κ, 309)· τὸ αἰτίκα, τανῦν, τὸ πάλαι (=Ἡρδ. 7, 129)· τάρχατον (Αἰσχλ. ικέτ. 321)· καιρὸν = commodum (ποιητ.) πρώτον, τὸ πρώπον, πρότερον, τὸ πρότερον, δεύτερον, τὸ δεύτ., τρίτον, τὸ τρι-, τάξις τούδε = postlac. Σοφ. ΑΓ. 1376· τὸ πρὸ τούτου = πρότερον Θουκ. 2, 15· τὸ ἐπὶ τούτῳ = τὸ μετὰ ταῦτα, deinceps Πλ. Γοργ.

-512, εἰ τὸ παλαιόν, τὸ λοιπὸν = posthac π. χ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 24 (λέγεται καὶ τοῦ λοιποῦ, §. 418, 8. b) καὶ Herm. ad vig. 706, 26) τὸ ἔωθινόν.. (Ἔρδ. 3, 104) τὸ μεταμερίσιον (Θεόρ. 1, 15) δειλινόν· δυτερον· πανάστατον, δηρὸν = μακρόν, πολυχρόνιον (ποιητ. ἐνισταὶ καὶ πλήρες, δηρὸν χρόνον, εἰ καὶ ἡ δινομαστικὴ δειρός οὐδὲποτε ἀπαντᾷ) εἰνάνυχες· εἰνάστες. Αἱ ἐπιβῆματα καὶ προστάταις τοῦ μέτρου καὶ ποσοῦ συγνότιται· πολλὰ = πολλάκις· πλεῖστα = πλειστάκις, saepissime, γ. Popp. εἰ; Θουκ. 1, 69. Stallb. εἰ; Πλ. Παρω. 126, b. Ἰππ. μάζ. 281, b., Maetzner. εἰ; Ἀντιφ. 2, 12· τὰ πολλὰ = ὁ; ἐπὶ τῷ πολλῷ, plerumque (καὶ παρὰ πολὺ πολὺ π. χ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 14) ὁ; τὰ πολλὰ (ἢ. Bremi εἰ; Δημ. Ολ. 3 (1) ε. 12, 11) πολὺ (πολλόγε) μέγα, μεγάλα = διάγον, μικρόν, μικρά, συχνά, μακρά = πολὺ (μέγα ποητ.) μετὰ συγκριτ. καὶ ὑπερθετ.· οἶνον πολὺ κρείσσων. B. 239 «μέγ' ἀμείνονα φῶτα». B. 82 «μέγ' ἄριστος»· ὁ σον καὶ τοσοῦτον μετὰ συγκρ. καὶ ὑπερθ.· μάλιστα ταῦτη ἀριθμῶν = ἀριθμοῖς, admodum τρόπον τινα, (κατὰ τὸ μέτρον), περίπου, σῶτα περίπου, ἐν ὅλῳ, ἐν στρογγύλῳ ἀριθμῷ, γ. Voemel Progr. Frankf. a. M. 1852· τὰ μάλιστα = vel maxime (Bornem. εἰ; Ξεν. ἀπολ. 18 ἐκδ. 1824 σελ. 50 καὶ ἐκδ. 1829 σ. 343) μέρας· τ.: Θουκ. 4, 30· εἰ; Hartung ἐν τῷ ἥρῳ. αυγορ. σ. 44 καὶ 47.

Σημ. 12. Ἡ αἰτιατικὴ καθ' εαυτὴν δίνει δηλοῖς οὕτε τὴν χρονικὴν διάρκειαν οὕτε τὸ μέτρον, διλλ' ἀπλῶς; τὸν γρόνον καὶ τὸ μέτρον ὡς ἀντικείμενα μόνον· διτὸν δὲ ἡ γλώσσα πρίγη νὰ ἱεροτειχὴ τὴν χρονικὴν διάρκειαν καὶ τὸ μέτρον ἀκριβῶς προστίθησιν εἰς τὴν αἰτιατικ. προθεσμὴν οἶνον διά νόντα· ἀνὰ νόντα, κατὰ τὸν βίον· ἀμφὶ τὸν γειμῶνα, περὶ τὰ Μηδικά· ἐπὶ πολλὸν γρόνον· μετὰ ταῦτα = ἀμέτων μετὰ ταῦτα πασὸν δλον τὸν βίον· πρὸς ἐπέραν· ὅποι νόντα = sub noctem οὖτοι καὶ πρὸς ἀκριβεστέραν δήλωσιν τοῦ μέτρου προστίθενται αἱ προθέσεις εἰς, ἐπέρ, ἀμφὶ, περί, κατά, πρός, καὶ ἡ παρὰ ἐν τῇ συντάξῃ παρὰ πολὺ, παρὰ δλίγον, ταρθόσαν = qualenus· θεῖ τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν προθέσεων.

6. Ἡ αἰτιατικὴ τέλος συντάσσεται παντοιεδέσιν ἀμεταβάτοις πιθητικοῖς φήμαισι τε καὶ ἐπιθέτουσι ὡς ἀντικείμενον ἐπειγηγματικόν· γ. ἀριθ. 1. a) Μετὰ φήματων, E. 361 «ἄγημοντι ἔλκος». ο, 208 «κινῶς γέρε κεφαλήν τε καὶ δηματα καὶ λίχις ἔισικες κείνων». Σοφ. Φιλ. 1456 «τοιγάδε ἐτέγγηθε κρῆτα.. πληγαῖσι νότου». Ἔρδ. 2, 111 «κάκινειν τοὺς ἀριθμούσους». Ηλ. πολ. 462, d. Ἔρδ. 3, 33 πτὰς φρέας δηρίνειν». Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 6 «ἀλγεῖσην τοὺς πόδας», 4. 1, 2 «οἱ τὰ σώματα, τὰς γύνχας εἰς περυκότες». Πλ. πολ. 453, b «διακρέει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν». Ξεν. Κύρ. 8. 8. 3 «ἀπετημένησαν τὰς κεφαλάς». Ἀνδον. 1, 61· «τὴν κλεῖτη συνετρίβην καὶ τὴν κεφαλὴν κατεάγην». Λυσ. 3, 19 «συνετριβόμεθα τὰς κεφαλάς». Ἀρρ. νεφ. 24 «έξεκτηπτην.. τὸν ὄφθαλμιον λίθῳ». Πλ. 545 «κεφαλὴν κατεκήρτος». -b) Σὺν ἐπειθέτουσι, ο, 164 «ἐλαχρότερος πόδας». E. 801 «Τυθεὶς μικρὸς μὲν ἔην δέμας». ο, 371 «θεοῦς ἐναλίγκιος αἰδήμην». ε, 211 «οὐ μέν θην κείνης γε κερείων εὔχουσι εἰναι· οὐ δέρας οὐδὲ γυήρεπει· οὕπως οὐδὲ ἔσικε θυντάκης δέμας καὶ εἴδος ἐρί-

ζειν». 217 «σεῖο περίρρων Ηγηνέλπεικ εἰδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ' εἴσχωνται θέσθικι». Ο, 642 «ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων παντοίκις ἀρετάς, ἡμὲν πόδες ἡδὲ μάκρεσθαι καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἔτέτυκτο». Β, 478 «δύματα καὶ κερκαλήρ ἵκελος Διὶ τερπικεράκνῳ, "Ἄρει δὲ ζώην, στέγροι δὲ Ποσειδάνων". Αἰσχύλ. Πρ. 27 «δεινοὶ μάχηρ». Εὐρ. Έζ. 269 «εἰδος εὐπρεπεστάτη». Ήρδ. 3, 4 «Φάνης καὶ γράμμηρ ἱκκνὸς καὶ τὰ πολέμια ἀλλικοὶς ἦν». Ξεν. Κύρ. 2, 3, 7 «τὸ σῶμα οὐκ ἀργῆς καὶ τὴν γυγῆρ οὐκ ἀγενεῖται ἀνδρὶ ἐσικώς». 8, 4, 18 «δεινὸς ταῦτην τὴν τέχνην» - ε) μετὰ μετοχῶν σημεῖται παθητ. καὶ ἀμεταβάτον. Εὐρ. Ινέτ. 586 «(φάλαρχ) στόμα ἀρρώπικτον τάξοντα» = ἀπὸ ἀρρόν τὸ στόμα καταβάρεοντα Ήρδ. 1, 38 «διερθρομένος τὴν ἀκοήν». 6, 38 «πληγεῖς τὴν κεφαλὴν πελέκει». Ανδοκ. 1, 139 «τὴ σφέτερ' αὐτῶν σώματα σίκισθέντες». Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 2 «(Σωκράτης) φυνέροις ἦν οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὄφραν, ἀλλὰ τῶν τὰς γύναχας πρὸς ἀρετὴν εὗ περικότων ἐφιέμενος». ἀν. 4, 5, 12 «οἵ τε διερθρομένοι ὑπὸ τῆς γιώνος τοὺς ὄφραλμούς, οἵ τε ὑπὸ τοῦ ψύχου τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποσεγγόπτες». 4, 7, 4 «συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς». 2, 6, 1 «ἀποτυμηθέντες τὰς κεφαλίδας». Δημ. 18, 1 «(Φίλιππον) τὸν ὄφραλμὸν ἐκπεκομμένον». Εὐρ. Μ. 8 «(Μήδεια) ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖται Ιάσονος». Οὔτως ἔζηγητέονται τὰ Ήρδ. 2, 134 «πυρχαμίδα εἰκοσι ποδῶν καταδέουσαν κῶλον ἔκαστον τριῶν πλέθρων» = πυρχαμ., ἥτις καθ' ἐκάστην πλευρὰν ἦτο τριῶν πλέθρ. μετὸν 20 ποδ. ἥτοι, ἥς ἐκάστη πλευρὴ εἶγε πλέθρ. 3. μετὸν 20 ποδ. ίδ. Baehr.

Σηλ. 13. Ἐπειδὴ ἡ αἰτιατικὴ δηλοτὸς γενικωτάτην μόνον τὴν πρὸς τὸ ἔρμα ἢ ἐπίθετον σχέσιν (λ. ἀρθ. 1), προστίθενται ἵνιοται ταῦτη προθέσεις πρὸς ἀριστερὸν προσδιορισμόν. Γ, 158 «zivōnās ἀπονάτησα θεῆς εἰς ὃν πα αἴσικας». Πλ. Πλ. ἀπολ. 35, α =οἱ διαφέροντες· Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν. Ξεν. Κύρ. 1, 1, 6. Πλ. Φιλ. 55, β =τοσσούτῳ διαφέροντι πρὸς ἀρετὴν. τὸ κατά τι Ξεν. πολ. Λαζ. 1, 10. κυνηγ. 1, 5. Εὐρ. Όρ. 541 =ἔγω δὲ τὰ λαμπακάριοις πέψαντις ἀνήρ πλήκη εἰς θυγατέρας εσ·, Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 1 =ἐνδοξοτέρα ἡ πόλις εἰς τὰ πολεμικὰ ἔσται. Πλ. Κρατ. 405, β =καρχαρός καὶ κατὰ τὸ σῶμα κακῇ κατὰ τὴν ψυχὴν. Πλ. Γοργ. 474, δ =τὰ καλὰ ἥτοι κατὰ τὴν χρείαν λέγεις; καλὰ εἰναι ἥ κατὰ ἡδονὴν τινας;. Καὶ ἡ μετά. 0, 583 =ἐῶν γαμηρός ἡ πενθερός, οἵτις μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἰμάτῃ καὶ γένος αἰτῶν.

Σημ. 14. Ἐνιστεται καὶ δοτικὴ δηλοῦσα τὴν κατίαν ἡ τὸ μέσον. Συνηθεστάτη ἐν τῷ διαφέρειν π. γ. ἀρετὴ τινος. Γ, 193 «μετὸν μὲν κεφαλὴ, .., εὐρύτερος δὲ ὄμοισιν ἰδεῖσθαις μ. σ. Spitzn. Δ, 60 «προσδιντάτην γενεὴν». Σοφ. Οἰδ. τ. 3 «ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἔξεστεμμένοι». Ἐν τῷ πεζῷ ἴστις εἰς τὰς ἱκέτισεις· τῷ τρόπῳ, τοῖς ἡθεσι καὶ τὰ παρόμ. Ψευδ. Ισοχρ. 1, 20 «τῷ μὲν τρόπῳ γίγνου φίλο θεοῖς καὶ τὰ παρόμ. Ψευδ. Ισοχρ. 1, 20 «τῷ μὲν τρόπῳ γίγνου φίλο προσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος». Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 4 «ἰδέωμενε προσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος». Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 4 «ἰδέωμενε προσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος». Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 31 «τοῖς σώμασιν ἀδύνατοι, ταῖς ψυχάσιν λόγῳ εὐπροσήγοροι». Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 31 «τοῖς σώμασιν ἀδύνατοι, ταῖς ψυχάσιν λόγῳ εὐπροσήγοροι».

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΤΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 21

χαῖς ἀνότοις». 4. 1, 4 «ἰζημανεστάους ταῖς ψυχαῖς. Κύρ. 1. 3, 10 «ταῖς γνώμασι καὶ τοῖς σώμασι σφαλλομένους», 4. 1, 8 «διεφύρθαι ταῖς γνώμασι». 2. 3, 6 «ἔγω οὕτε ποσίν εἴμι ταχὺς οὕτε χερσίν ἴσχυρός». *

Σημ. 15. 'Ἐκ τῆς τοιαύτης χρήσεως τῆς αἰτιατικῆς προήλθον πολλαὶ ἐπιδρήματικαὶ ἐκφάσεις οὕτως αἱ μετρικαὶ ἐκφάσεις, εὔρος, ὅψες, μέγεθος, βάθος, μῆκος, πλήθος, ἀριθμός. Τὰ γένος, ὄνομα, μέρος, τὸ σὸν μέρος, τὸ αὐτοῦ μέρος; πρόφασις παραφρήν, αἰτίαν τὸ δὲ ἀληθῆς γνώμην ἔμην. T. 302 «ἐπὶ δὲ στενάγκοντο γυναῖκες; Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δὲ αὐτῶν οὐδεὶς ἔκστη». Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς; Υδ. Popp. εἰς Θουκ. 5, 60 σ. 668. 'Ηρό. 6, 83 «Κλέανθρος γένος ἐὸν Φιγαλεὺς ἀπ' Ἀρκαδίην». 7, 109 «λίμνη, δύσσα τογχάνει ὡς τριπλοκόντο σταδίων τὴν περιφοράν» (κατὰ τὴν περιοχήν). 6, 36 «ἀπὸ δὲ τοῦ ισθμοῦ τούτου ἡ γερασόνης εἶναι πᾶσα δέσι σταδίων εἴκοσι καὶ τετρακοσίων τὸ μῆκος». Σεν. ἀνάδ. 2. 5, 1 «μετὰ ταῦτα ἀρίσκοντο ἐπὶ τὸν Ζίζατον ποταμὸν τὸ εὔρος τεττάρων πλεύρων». 4. 2, 2 «οἱ μὲν ἐπορεύοντο τὸ πλήθος ἡς δισγύριοι». 1. 7, 14. 'Ἀρρ. Πλ. 232 «ξένιναι γνώμην ἔμην μέλλει». σφ. 983 ἐκκλ. 349. Οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 1062 «γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα κούκλην ἀνδρός φύσιν». Πινδ. Π. 6, 14 «φύει δὲ πρόσωπον ἐν καμαρῷ=ἐν ἀπλέτῳ φυτῇ κατὰ τὴν ὄψιν, τὸ πρόσ.

Σημ. 16. 'Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ οὐδέτερα τῶν ἐπιθέτων καὶ ἀντωνυμιῶν οἷον τολναντίον, τίναντία = ἐκ τολναντίου· τάλλα = κατὰ τὰ λοιπά. Θουκ. 4, 55 λοιπὸν = κατὰ τὰ οὐδόντια ποτέρων ceterum· τὸ δὲ αὐτὸν = καθ' ὅλου, ἐν γένει οmnino· τὸ πάμπαν καὶ τὸ παράπαν = καθ' ὅλοντος· τὸ ξύμπαν = καθ' ὅλου πότερον, πότερα, θάτερον, θάτερα, ίδ. Schoeman εἰς Ἰσα. 1, 38: ἀμφότερον ποιητ., ἀμφότερα πεζ. ίδ. Schoeman ἐν τῷ γωρ. δοῖα ἐπ. κατὰ δύο, διπλᾶ· οὐδέτερα· τὸ δὲ διὰ τοῦτο· τοῦτο (ταῦτα) μὲν.. τοῦτο (ταῦτα) δέ· ταῦτ' ἄρα = κατὰ ταῦτα δ, δ, τι, οἷον, ἄτε, οὐδὲν, (μηδὲν) = ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσαι, οὐδέλλως· τι = κατὰ τι, πρός τι οὕτω, ίδ. Stallb. εἰς Πλ. Λυτ. 297, εἰς πολλὰ, πάντα, τὸ ατά (εἰς; ἐπί); τι· (τινά) = δύος ἀριθμὸς τι, τινά. Η. 418 «τοὶ δὲ ὑπλιξόντο μαλ' ὅκα, ἀμφότερον, νέκυας· τ' ἀγέρεν, Εἴτερος δὲ μεθ' ὅλην». 6, 46 «οἱ μοι κακὸν ἔμπεισον οἴτω, δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ζεύλων ἀπώλεσα» καλ. = κατὰ δύο. Πλ. Γοργ. 524, σ. «εἴ τινος μέγα ἡν τὸ σώμα φύει η τροφὴ η ἀμφότερα μ. σ. Stallb. (Πολλάκις ὅμως τὰ, ἀμφότερα, ἔτερα κ.τ.λ. ἐκληπτία ὀνομαστικαὶ η ὅπερ καὶ συγνότ. αἰτιατικαὶ) Οἰδ. τ. 1197 «ἐκρίτισας τοῦ πάντι ἐνδιέμονος ὅλου». 1421 «πάντ' ἐρεύνημαι κακός». Φιλ. 66 «οἰτῶν γάρ οὐδέδιν μὲλλγυνεῖς». Τὰ, τὸ ἐπ' ἐμὲ, τοῦπ' ἐμὲ, τοῦπι σέ, τὸ εἰς ἐμὲ, τὸ ἐπ' ἐμοῖ, τὸ ἐπὶ σοί = τὸ κατ' ἐμὲ, δύον ἀριθμὸν εἰς ἐμὲ κατὰ. quantum ad me. Σεν. ἀνάδ. 1. 6, 9 «τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι». ἔλλ. 3. 5, 9 «τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε». Λυτ. 13, 58 «καὶ τόγε ἐπ' ἐκείνον εἶναι ἐσωθῆσαι». Οὕτω καὶ τὸ, τὸ νῦν εἶναι = κατὰ τὸ οὐράρχον, τὸ παρόν. Σεν. ἀν. 3. 2, 37. Καὶ ὅλοκληρος μάλιστα πρότασις μετὰ τῆς ἐν ἀρχῇ θέσεως; τῆς αἰτιατ. τὸ δύναται νὰ τεθῇ ἐπιβῆμα. ὃπο τὴν σημασίαν ὁσον ἀφορᾶ εἴς; τι = quod par-

tinet ad' οἶον Πλ. Φιλ. 59, δ «τὸ μὲν δὴ.. μέξιν εἴ τις φαίη.., καλῶς; ἀν τῷ λόγῳ δὲπεικάζοι». 1).

Σημ. 17. Παρὰ Λουκιανῷ ἀπαντῶσι πολλὰ χωρία, ἐν οἷς τὸ ἄρθρον συνδέεται μετ' αἰτιατικήν. Ἰνταῦθα δ' ἀναμφιβολίας πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἔλλειψιν μετοχῆς ἐχούσσης ἔννοιαν ἀνάλογον τοῦ οὐσιαστικοῦ· θεών πρᾶσ. 10, 4 «δὲ δὲ τὴν πορροφυΐδα (δηλ. ἡμιεισμένος) οὐσοί καὶ τὸ διάδημα (δηλ. διαδεδεμένος), δὲ βλοσφύρις, τις ὡν τυγχάνεις;» 18. Jensisus ἐν τῇ ἴαδ. Lehmani T. 1. σ. 527. d.· σύνοδ. Θε. 9 = Μίθρης ἐκεῖνος; δὲ Μῆδος; δὲ τὸν κάνδυν καὶ τὴν τιάραν». 18. Χάρ. 14. 9 «ξὲς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τετρυός». 23. δὲς κατηγ. 9 «δὲ τὴν σύριγγα». κτλ.

§. 411. Διπλῇ Αἰτιατικῇ.

1. Διπλῇ αἰτιατικῇ τίθεται ἐν δυσὶ περιπτώσεσι· πρῶτον ἀρτικειμενικῇ αἰτιατικῇ, καὶ κατηγορικῇ αἰτιατ. συντάσσονται τὰ ἐν τῇ §. 355 ἥρθέντα δύναται, ὅταν ἐκ παθητικῶν μετατρέπωνται: εἰς ἐνεργητικὰ, καὶ λοιπὸν αἱ ἐνρρότεις: a) ποιῶ τινά, ἢ τὶ εἰς τὸ οἶον ποιῶ, ποιοῦμαι (= mihi facio), τιθημαι = reddo, καθίστημαι b) κατῶ, (ἀρρώστω, ἐπατρῶ, γέργω, λέγω κ.τ.λ.) τινά τι· c) ἐκλέγω, χειροτονῶ τινά τι· οἶον αἰροῦμαι, χειροτονῶ κ.τ.λ.· d) θεωρῶ, νομίω, ἀποδείκνυμι, κτλ. τινά (τι) ὡς τι· οἶον, νομίω, ἡγοῦμαι, ἀποδείκνυμι, ἀποφαίρω κ.τ.λ.· e) λαμβάρω, διδωμι, παρατῶ τινά (τι) ὡς τι· f) γερρῶ, ποιῶ, σχηματίζω, διδάσκω, διδάσκομαι, ἀνατρέγω, παιδείω, ἀνυψῶ, καθίστημι τινά (τι) τι. Ἐν πάσαις ταῖς συντάξεσι ταῦταις παρίστησιν ἡ Ἑλλ. γλῶσσα, ὡς καὶ ἡ λατινική, τὴν κατηγορικὴν σχέσιν πρὸς τὸ ἀντικείμ. ὡς σχέσιν συμμετρίας (ὡς προσθετική), ὡς τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῆς ὄνοματικῆς ἐν τῇ παθητικῇ συντάξει τῶν ἥρθέντων δημάτων, καθὼς καὶ ἐν τισι συντάξεσι μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς οἶον Σοφ. Οἰδ. τ. 1450 «ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τάδε πατρόδον ἀστοῦ ζωτος οἰκητοῦ τυχεῖν»=μηδέποτε ἡ πατρώχ οὕτη πόλις δὲς ἀξιωθῇ νὰ ἔχῃ ἐμέ τῶντα κατοίκον. Ξεν. ἀν. 5. 5, 15 «ἔρωτάτε οὐτούς, ὅποιων τινῶν ἡμῶν ἔτυχον»=quales fere nos experti sint. Οὔτω τὸ χρωματίαι τινὶ γίγλω = ἔχω τινὰ φίλον ἤδ. 406, 4. Ἡ γερμανικὴ γλῶσσα διαφέρει τῆς Ἑλλ. καὶ λατινικ. ὡς πρὸς τοῦτο ἐντελῶς ἔτε δηγοῦσσα, ἐξαιρέσει τῶν ἀλητικῶν δημάτων, τὴν ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐκρρότεις σχέσιν διὸ προθέσεων ὡς σχέσ. λογικήν οἶον τῶν für=διά, zu=πρὸς, εἰς, καὶ διάξ τοῦ συνδέσμου. als=ώς. Τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ίδιωμα ποὺ μὲν διερύλαξε τὴν ἀρχίζειν σύνταξιν, ποὺ δὲ μεταχειρίζεται καὶ προθέσ., ὡς καὶ ἡ ἀρχή ἐνίστε, καὶ ποὺ τὸ ἀναλελυμ. ἀπαρέμφ. τοῦ εἴησι. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 18 «οὗτος τὸν ἐν Μήδοις πάντων ἔκυτὸν δεσπότην πεποίηκεν». 4.

1) "Id. Matthiae II. §. 283 καὶ Interpretes ad Tb. 4. 28 in Poppo's Ausg. s. 102.

2, 38 «τοὺς συμμάχους προθύμους ποιεῖσθαι». οἰκ. 7, 42 «ἔμε
σὸν θεράποντα ποιησῆρ». ι, 404 «ἀπόπνους ἄμμε τιθησθα». Π, 90 «ἀπιμότερον δέ με θήσεις». ι, 366 «Οὕτιν δέ με κικλήσκονται
μήτηρ ἡδὲ πατέρα». Χ, 234 «οὖς Ἐκάβη ἡδὲ Πρίκημος τέκε παῖδες».
Εὐρ. Μ. 374 «τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρούς θήσω, πατέρα τε
καὶ αὔρην πόσιν τ' ἐμόν». 295 «(χρὴ) παῖδας περισσῶς ἐκδιδά-
σκεσθαι σοφούς». Οὔτω «παῖδεσύειν τινὰ κακὸν» Σοφ. Οἰδ. χ.
919. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 11 «(Σωκράτης) τοὺς φροντίζοντας τὰ
τοιαῦτα μωράνοντας ἀπεδείληντεν». Ιέρ. 11, 14 «τόμιζε τὴν μὲν
πατρίδα οἶκον, τοὺς δὲ πολίτας ἔταιρους, τοὺς δὲ φίλους τέκνα σε-
αυτοῦ». Ἀγησ. 11, 6 «(Ἀγησίλαος) τὰς μὲν ἰδιωτῶν ἀμαρτίας
πράξις ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε». Δημ. 18, 43
«οἱ Θετταλοὶ φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἤγοντο».
Πλ. πολ. 565, c «ιτρέγειν τε καὶ αὐξεῖν μέγκν», μ. σ. Stallb.
Ἀνδροκ. 3, 7 «ἡ εἰρήνη τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὑψηλὸν ἦρε καὶ
κατέστησεν ἴσχυρόν». Τὰ ὄνομάζειν τιτα σοφιστήρ. Αἴρεσθαι
τιτα στρατηγόρ. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 14 «τὸν Γωβρύον σύνδειπνον
παρέλασθεν». Πλ. σοφ. 268, b «τί δὲ τὸν ἔτερον ἐροῦμεν, σοφὸν
ἢ σοφιστικόν;» Γοργ. 489, d «πί ποτε λέγεις τοὺς βελτίους;»
Δημ. 8, 66 «πόλεως ἔγωγε πλοῦτον ἤγονται συμμάχους, πίστιν,
εύνοιαν».

Σημ. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὄνομα καλεῖν τινε, καλεῖν, ἐπονομάζειν
τινί τι = διδόναι τινι ὄνομα (ῶς; τίθεσθαι τινι ὄνομα). Πλ. Κρατ. 419, e
«τῇ ἐπὶ τὸν θυμὸν ιούσῃ δυνάμει τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα». πολιτικ. 279, e.
Θεατ. 185, c «ῷ τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις καὶ τὸ οὐκ ἔστιν». Κρατ. 420, b
«δέξα μὲν τῇ διώξει ἐπωνόμαστα». Φιλ. 18, c «ἐνί τε ἔκαστῳ καὶ ἔμπασι στοι-
χείον ἐπωνύμασεν». Φαῖδρ. 238, a. Οἰδ. 2, 14 «τοῖς μὴ ἀνάγκη κακοῖς δυναμασθῆναι». Πλ.
Παρμ. 147, d «ἔκαστον τῶν δυναμάτων οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς; 1).

Σημ. 2. Περὶ τῶν ὄνομα, ἐπωνυμίαν καλεῖν τινα, καὶ παθ. ὄνομα,
ἐπωνυμίαν κεκλημένος, γέρ. ἀριθ. 3 καὶ σημ. 7.

Σημ. 3. Ἐνίσται καὶ ἡ ἐλλ. γλώσσα ἀντιλαμβάνεται ἐν τοῖς βῆμασι τούτοις
τῇ; λογικῆς σχέσεως, καὶ διὰ τοῦτο μεταχειρίζεται τὴν πρόθεσιν εἰς πρὸ;
Ἐκφρασιν τοῦ σκοποῦ. Ἡρόδ. 3, 135 «τὴν ὀλκάδα, τὴν οἱ Δαρείος ἐπαγγέλ-
λετο ἐς τὴν δωρεὴν τοῖς ἀδελφοῖσι». Δηλοτ δὲ ἐπὶ ἵσης καὶ τὴν σχέσιν τῆς
πρός τι ἐνεργείας διὰ τῆς εἰς τὴν κατηγορικὴν λέξιν προσθήκης τοῦ ἀπαρεμφ.
εἰναι, ως ἡδη τοῦτο εἰδομεν ἐν §. 355. Σημ. 2.

2. Δεύτερον, ἥγια μεταβατικόν συντάσσεται αἰτιατικὴ τοῦ πράγ-
ματος καὶ αἰτιατ. τοῦ προσώπου. Τότε ὅμως ἡ αἰτιατ. τοῦ πράγ-
ματος συγχωνεύεται μετὰ τοῦ βῆματος εἰς ἐν σύνθετον τρόπον
τινὰ βῆμα, μετὰ τούτου δὲ τοῦ βῆματος συνδέεται ἡ συνήθης
τοῦ ἀντικειμένου αἰτιατική. Ἡ συναλοιφὴ (συγχώνευσις) βῆμα-

1) Ιδ. Matthiae II. §. 420, A. 2. Heindorf εἰς Πλ. Φαῖδ. 238. a (σ.
222. Hd). Stallbaum εἰς Πλ. πολ. 580. c. Κρατ. 383, b.

τικῆς ἐννοίας μετ' ἐννοίας οὐσιαστικοῦ εἰς μίκην ῥηματικὴν ἔννοιαν, καθὼς καὶ ἡ σύνταξις ταύτης, ὡς ἀπλῆς ῥηματικῆς ἐννοίας, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰδίωμα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης.

Ἐνταῦθι ἀνήκουσιν αἱ ἐπόμεναι περιπτώσεις,

3. Ἡ ἐν §. 410, 2 μνημονευθεῖσα σύνταξις ῥήματος μετ' οὐσιαστικοῦ a) τῆς αὐτῆς φίλης (δυνάμου) ἢ b) ἐννοίας συνωρύμου, ἢ μετὰ κατηγορήματος τοῦ ἐν τῷ ῥήματι κειμένου οὐσιαστικοῦ, ἐὰν τὸ ῥῆμα ἦνε μεταβατικόν. Κανονικῶς ἡ αἰτιατικὴ τοῦ πράγματος συνδέεται μετ' ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου. Ἡ γερμανικὴ γλῶσσα μεταφράζει τὴν αἰτιατικὴν μετὰ τοῦ αὐτῆς ἐπιθέτου δἰ τῆς ἀπρόσιμης, ἡμετεῖ δὲ οἱ νεώτεροι ἐκφέρομεν τοῦτο προθετοπτώτως ιδίᾳ δὲ μετὰ τῆς μὲ καὶ αἰτ. ἡ καὶ ἀπλῆς αἰτιατ. ἐνότε, ἢ καὶ διὰ περιφράξεων, δἰ ὅν λίγην ἀσθενῶς ἀποδίδεται ἡ πλήρης καὶ ζωηρὰ τῆς ἀρχ. ἐλλ. γλώσσης ἔκφρασις.

a) o. 245 «θν πέρι κῆρι γίλει Ζεὺς τ' αἰγίογος καὶ Ἀπόλλων πατροῖν φιλότητα». Αἰσχ. Ἀγ. 1461 «ἡ μεγάν οἶκοις τοῖτδε δάκιμονα καὶ βρούμηναν καίειν.. κακὸν αἴρον». Σοφ. Ηλ. 1034 «τοσοῦτον ἔχθος ἔχθαιρω σε». Ἡρδ. 3, 88 «γάμους τοὺς πρώτους (matrimonia nobilissima) ἐγάμεες δὲ Δαρεῖος Κύρου δύο θυγατέρως, "Ατοσσάν τε καὶ Ἀρτυστώνην". 154 «έωυτὸν λωβᾶται λώβηη ἀνήκεστον» (καὶ παρ' Ουήρ. ἔτι). 2, 1 «παιδίκ δύο διδοῖ ποιμένι τρέφειν τροφήρ τινα τοιήνδε». Θουκ. 8, 75 «ἄρχωσαν τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὄρκους». Ξεν. Κύρ. 8. 3, 37 «έμε δ πατήρ τὴν τῶν παιδῶν παιδεῖαν ἐπαίδεινεν». Πλ. ἀπολ. 19, a «Μέλητός με ἔγραψαν τὴν γραφήν ταύτην». 36, e «ἔναστον εὐεργετεῖν τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν». πολ. 519, e «τῆς ὁρελείας, ἣν δὲ ἔκκειτο τὸ κοινὸν δύνατον ὅσιν ὁρελεῖν».

b) II, 511 «ἄλκος, 8 δὴ μιν Τευκρὸς ἐπεσσυμένον βάλει τῷ». Ε. 361. Κατὰ τὸ τίσασθαι τίσιν, o, 236 «ἐτίσατο ἔργον δειπνὲς ἀντίθεον Νηλῆκ». Εὔρ. Ηράκλ. 852 «ἀποτίσασθαι δίκην ἔχθρούς». 882, καὶ κατὰ τὴν ἀνταλογίαν ταύτην Εὔρ. Ὁρ. 423 «μετῆλθόρ σ' αἷμα μητέρος θεάκι». Ὁρ. 1020 «σ' ἴδοντ' ἐν ὅμμασι πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστηην φρενῶν». Κύκλ. 280. Αἰσχ. Ηρ. 905 «μηδὲ κρειστόνων θεῶν ἔρως ἀφυκτὸν ὅμμα προσθράξοι με» (= ἀφύκτου ὅμματος δέργυμα προσθρ. με). Πίνδ. Ισ. 5, 75 «πίτω σφε Δίκες ἀγνὸν θῶδωρ». Σοφ. Αἴ. 1107 «τὰ σέμν' ἔπη κόλακζ' ἐκείνους» (= κολάκειν σεμνῶν ἔπων κόλασιν ἐκείνους). 191 «μὴ μ. μ., ἀναξ., .. κακὸν φάτιν ἄρρῃ». Οἰδ. τ. 340 «ἔπη.. ἀτιμάζεις πόλιν». Τρ. 339 «τοῦ με τὴνδ' ἔρισασαι βάσιν»; = διὰ τὸ οὕτως ἔρχεσθαι πρός με; 42 «Κατάνδραν.. γαμεῖ βιαίως σκότιον Ἀγκυρέμων λέχοι». Φ. 293 «γονυπετεῖς ἔδρας προσπίτω σ'», ἀντὶ τοῦ «γονυπετῇ προσκύνησιν προσκυνῶ σε». Έκ. 812 «ποτὶ μ. ὑπεξάγεις πόδα;», Ιδ. §. 409, 1, 3). Ὁρ. 1467 «κτέπησε κράτα μέλεον πλαγάρ». Αἰσχ. Ἀγ. 167 «Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπιτίκια

χλάζων = φίδων νικητήριον φίσμα Διᾶ. Κατὰ τὸ στέφαρον στεφαροῦ, Ἀρρ. ἴππ. 647 «έστεφάρον μ' εὐαγγέλια» Πλούτ. 674 «ἀναδησαι βούλομαι εὐαγγέλια σε». Πίνδ. Π. 5, 11 «εὺδίκν.. τεχνὴ καταιθίσσει μάκαρισκν ἐστιαρ». = θὰ καταχίσῃ ἐπὶ τῆς ἐστίκης σου μακαρίκην ἀπαστράπτουσαν λαμπηδόνα, ίδι. Herman ἐν τῷ χωρ. τούτῳ Οὔτως ἐν τῇ ποιήσει ἐπὶ τῶν ῥημάτων ἰδίᾳ τοῦ ὄδυρμοῦ, θρήνου, κλαίειν·οἶον Σοφ. Τρ. 5.1 «δέσποινα Δηρέιειρα, πολλὰ μὲν σ' ἔγω κατεῖδον ἡδη πανδάκρυτ' ὁδίρματα τῆν Ἡράκλειον ἔξοδον γωμάρην». Όμοιον, εἰ καὶ τολμηρὸν τὸ Σοφ. Ἡλ. 124 χωρ. «ὂ πτε... , τιν' ἀεὶ τάκεις ὥδ' ἀκέρεστ' οἴρωγάρ τὸν πάλαι ἐκ δολερῆς ἀθεωτάτας μυτρὸς ἀλόντ' ἀπέτωις Ἀγαμέμνονος;» μ. σ. Herm. Εὐρ. Ὁρ. 1383 «Ἴλιον... ὡς σ' δλέμενον στέρω ἀρμάτειον, ἀρμάτειον μέλος βαρβέρω βοῦ». Ἐπὶ τῶν ἔρματων τῆς προσφωρήσεως, ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ προσανθάρ. Τ. 20 «μητέρω, ἦν καὶ ἔπεια πτερόεντα προσηνύμα», Εὐρ. Μ. 663 «Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γάρ προσίμως καλλιονούσις εἰδεῖς οἴδε προσφωρεῖτο φίλους». Σοφ. Ἡλ. 556 «εἰ δὲ μ' ὥδ' οὐτε λόγους ἔξηρχες» (= οὐ προσερώνεις με) μ. σ. Wunder, οὕτως Εὐρ. Τρ. 148 «μοιλπάν.. ἔξηρχον θεούς». Σοφ. Οἰδ. η. 1120 «μὴ θαύμαζε.. , τέκνα εἰ φνέντ' ἀελπτα. μηκύνω λόγοι» = ἐν τοῦ δικιλῶ πρὸς τὰς κόρεας μου λόγον μυκρόνδ Εὐρ. Κ. 149 «βούλει σε γείσω πρῶτον ἀκριτον μέθι», κατὰ τ γεύειρ γείμα. Ἐκ τοῦ πεζοῦ Ἡρδ. 1, 129 «δεῖπτον, τό μι ἔθοιτοισεν». Αντιφ. 4, 1 «τὸν ἄνδρα τύπετει τὰς πληγάς» μ. σ. Maetzner. Αἰσχυν. 1, 59 «τὸν Πιττάλωκον ἐμαστίγουν τὰς ἔξ ἀνθρώπων πληγάς». 3, 181 «Μιλιτιάδης δ τὴν ἐν Μαρκήσιον μάγη τοὺς βαρβέρους νικήσας» (δλίγω ὅμως πρότερον «ὅτ' ἐν τῇ Σχλαμῆνι τανυμαχίᾳ τὸν Πέρσην ἐνικάτε»). 3, 222. Ἡρδ. 6, 13 «εἰ καὶ τὸ παρεὸν ταυτικὸν ὑπερβαλούσατο τὸν Δαρεῖον». Θουκ. 1, 32 «τὴν κανυμαχίαν ἀπεωσάμεθα Κορινθίους». 5, 9 «τὰ κλείματα.. , ἢ τὸν πολέμιον μάλιστ' ἀν τις ἀπατήσας κτλ.» Πλ. ἀπολ. 39, ε «φημι τιμωρίαν διην ἔζειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάρατον πολὺ χαλεπωτέραν ἢ οίκη ἐμὲ ἀπεκτέρατε» (κατὰ τὸ θάρατον ἀποκτείνειν τινά). Δημ. 43, 39 «τηλικοῦτον πρᾶγμα παρακρονόμεροι τοὺς δικαστὰς καὶ οὕτω περιφυνές» = re aliqua decipere aliquem. 29, 1 «παραχρούεται ποθ' ἔκαστα διηζ». 49, 69 «τὴν γραφήν, ἦν ἐδίωκεν Στέρφανον». Ισαϊ. 7, 10 «δίκας εἰλέτεις Εὕπολιν δύο» κατὰ τὸ πληγάς πλήσσειν τινὰ Ἡρδ. 7, 35 «τὸν Ἐλλήσποντον ἐκέλευε τριηκοσίκης ἐπικέσθαι μάστιγι πληγάς». 4, 75 «τὸ κατασωχόμενον τοῦτο καταπλάσσονται πᾶν τὸ σῶμα» = ἀλείφουσιν τὸ ἔχυτῶν σῶμα μὲ τὴν τετριμμένην ὕλην (ἀντὶ τοῦ συνήθ. καταπλ. τί τινι 2. 70. 85). Οὔτως ἔξηγητέον τὸ παρεὶ Πλ. Φαίδ. 265, ε «μυθικὸν τινα ὕμιγον προσεπατσαμεν τὸν Ἐρωτα» = παίζοντες ἐψάλλαχμεν τὸν Ἐρ. μὲ μυθ. τ. μυνον. Ιδίᾳ δὲ συντάσσονται οὕτω τὰ κλητικὰ ῥήματα, κατὰ τὸ,

δύνομα όνομάζειν τινά²⁾ θ. 550 «εἴπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεορ
μήτηρ τε πατήρ τε». Ξεν. οἰκ. 7, 3 «καλοῦσά με τοῦτο τὸ ὄ-
νομα». Πλ. πολ. 471, δ «ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὄντα
έχουτούς».

Σημ. 4. Ἀντὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ συγνάκις τίθεται ἡ αἰτιατ. ἐπιθέτου ἡ ἀν-
τωνυμίας. Σοφ. Οἰδ. τ. 1327 «πᾶς ἔλης τοιαῦτα σὰς ὕψεις μαρᾶνας;» =
νὰ τυφλώσῃς τ. σ. ὅψ. Ἡρόδ. 7, 136 «ταῦτα μὲν Υἱόνεας ἀμείψαντο». Συγνότατα
τὰ, μεγάλα, μικρά, πολλά, πλεῖστα, πλεῖστα, μείζων ὀφελεῖται, βλά-
πτειν, ἀδίκειντανά. Πλ. Γοργ. 522, α «πολλὰ καὶ ὥδεα καὶ παντοδα-
πὰ εἰδώλουν ὑμᾶς». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10 «τὰλλα μιμούμενος τὸν Σάκαν». 8·
1, 24. ἁν. 5. 7, 6 «τοῦτο ὑμᾶς ἔξαπτηται». Πλ. Κριτ. 413, δ. Δημ. 8.
62 «ὅσα τοὺς ταλαιπώρους Ολυνθίους ἔξηπάτησε». Ξεν. Κύρ. 3. 1. 30 «μὴ συ-
τὸν ζημιώσῃς πλείσια». Πλ. ἀπολ. 41, ε «ἄπερ ἐγώ ὑμᾶς ἔλεπουν». Ἀντιφ.
5, 79 «Ἄδικος οὗτος διαβάλλουσι τὸν ἔμὸν πατέρα, μη πειθεῖσθε». Θουκ. 2, 15
«τὰ τε ἄλλα διεκόμησε τὴν κχώσαν». Λυτ. 13, 39 «τὰ ὄστατα ἀσπεσάμε-
νοι τοὺς αὐτῶν». Πλ. πολ. 372, δ «τί ἀν αὐτάς ἄλλοι ἢ ταῦτα ἐγέρτακες;»
414, δ «Ἄδικος αὐτῶν ἐτρίφομέν τε καὶ ἐπικιδεύομεν». Θουκ. 6, 11 «ὅπερ οἱ
Ἐγεσταῖοι ὑμᾶς ἔκροδοῦσι». Τοῦτο δ' ἔδικτο συμβαίνει εἰς τὰ ἐγκωμιαστικὰ
καὶ φεκτικὰ ὅγματα, κατὰ τὰ ἐγκωμιον ἐγκωμιαζόμενα τινά καὶ τὰ πα-
ρόμι. Θουκ. 2, 42 «Ἄ την πόλιν Ὑμηνησα». Ξεν. Ἀγησ. 10, 1 «τὰ τοιαῦτα
ἴπαντον Ἀγησίλαον». πολ. Λακ. 3, 1 «καὶ τάδε τινάς ὅρῳ μεμφούμενος
Ἀθηναῖον». Κύρ. 3. 2, 14 «πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιω-
σάμενοι τὸν Κέρον ὡργοντο οἰκαδεων». Πλ. Φαίδρ. 243, ε «Ἄ φέγομεν τὸν Ἔ-
ρωτα». 241, ε «ὅσα τὸν Ἐρεόν λέλοιδοργήκαμεν». συμπ. 221, ε «πολλὰ μὲν
οὖν ἄντις καὶ ἄλλα ἔγοι Σωκράτη ἐπαινέσαιν. 222, α, ἔνθα καὶ «Ἄ με μῆρι-
σε». πολ. 363, δ «ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην».
Οὕτω καὶ τά, πείθειν, ἐπαίρειν, ἐποτρύνειν, προκαλεῖσθαι, ἀναγ-
κάζειν τί τινα, ιδ. §. 410. Α. Κατὰ τὸν §. 410, σημ. 5 τίθενται αἱ
τοιαῦται ἐπιθετικαὶ ἡ ἀντωνυμικαὶ αἰτιατικαὶ καὶ ἐπὶ οὐσιαστικοῦ ἀν-
τικειμένου κατ' ἄλλην ἡ αἰτιατικὴν πιάσιν τιθεμένου Ξεν. Κύρ. 7, 2, 22
«οὐκ αἰτιώματα οὐδὲ τάδε τὸν θεόν». (πλὴν καὶ αἰτιώματα τινά τῆς
κακίας, σπανιώτερον ὅμως ἐπὶ ἀντωνυμ.). οἶον Θουκ. 6, 28 «ἄν τοι τὸν
Ἀλκιδίαδην ἐπητιῶντο», ιδ. Walcken. εἰς Εὔρ. Φ. 632). Εὔρ. "Ἀλκ. 803 «εἰ
μή τι σὸς με δεσπότης; Πιθεύσατο» (πλὴν ψεύδω τινά τῆς ἐλπίδος).

Σημ. 5. Περὶ τῆς παθητικῆς τούτων συντάξεως, ιδ. σημ. 7.

4. Ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ὅγματος οἱ Ἐλληνες μεταχειρίζονται ἐνί-
στε περίγρασιν διὰ τῆς αἰτιατ. ἀρχηρημ. οὐσιαστικοῦ καὶ τῶν ὅγ-
μάτων ποιεῖσθαι, τίθεσθαι, ἔχειν πρὸς ἐμφράκτικωτέρον δήλωσιν
τῆς ὁγματικῆς ἐννοίας: οἶον βουλῆρι ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 6, 110· ὀρ-
γὴν ποι. 3, 25. 7, 105· ἀπότειγαν ποι. 8, 10· πρόσοδον π. =
προσιέναι: 7, 223· ληθῆρ π. 1, 127· σκῆψιν π. 5, 30· μάχησιν
ποιεῖσθαι = μαχήσειν Θουκ. 1, 68¹⁾). "Οταν λοιπὸν ἡ τοιούτη
περίφρασις ἔχῃ σημασίαν μεταχειτικὸν ὅγμ., δύνκτην γὰρ προσ-
τεθῇ εἰς αὐτό, ὡς εἰς τὸ ἀπλοῦν μεταχειτικόν, ἀντικείμ. κατ' αἰ-

1) Ιδ. Mattiae II. §. 421, Σημ. 4. Popp. P. I. Τόμ. I, σ. 166.

πικτικὴν ἀντὶ γενικῆς ἐπιθετικῆς. Ἡρδ. 1, 68 «τυγχάνεις θωῦμα ποιεύμενος τὴν ἔργασίν τοῦ σιδήρου». 8, 74. Θουκ. 4, 15 «σπορδὰς ποιησαμένος τὰ πεδὶ Πύλον». 8, 41 «τὴρ χάραρ καταδρομῆς λειαρ ἐποιεῖτο». 62 «σκέψη καὶ ἀνδρόποδος ἀρπαγὴν ποιησαμένος». Ἡρδ. 3, 29 «ὑμεῖς γε οὐ χάριοντες γέλωτα ἐμέ, θήσεσθε» μ. σ. Baehr. 38, 7, 209. Αἰσχύλ. Ἀγ. 788 «θεοί.. Ἰλίου γροφας.. ψύγοντες ἔθετον»=ἐψηρίσκωτο. Σοφ.Τρ. 997 «οἵαρ μ. ὅρ’ ἔθον λώβαρ». Ηεριεργότερον τὸν ἐν 614 «σῆμα, θεῖνος εὐμαθές σφραγίδος ἔρεις τῷδ’ ἔπ’ δύμα θήσεται»=εἴκετος θεῖνος ὅτι ἀναγνωρίσῃ εὐκόλως ἐπὶ τῆς σφραγίδος ταύτης. (Δὲν ἀνήκει ἐνταῦθι τὸ ἐν Πλ. Φιλ. 99, d, ὅπερ μετὰ τοῦ Stallb. ἀναγνωστέον κατὰ τοὺς καλλιτέρους κώδ. «τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ἥ (=quo modo) πεπραγμάτευμα;», βούλει τοι επίδειξιν ποιήσωμε;» ἀντὶ τοῦ ἥρ. Τὸ δὲ Σοφ. Οἰδ. κ. 277 ἀναγνωστέον μετὰ Nauck «τοὺς θεοὺς μαρύρους ποιεῖσθε»=χρηματοῦτε, ἀπικάστε, ἀντὶ τῆς διορθώσ. μοίρας ἢ τοῦ ἐν τοῖς κώδ. μοίραις. Ηερὶ τοῦ Θ. 170 ἰδ. §. 410, 2, c)). Σοφ. Οἰδ. κ. 583 «τὰδ’ ἐν μεσῷ ἡ ληστιν ἵσχεις ἢ δι’ οὐδενὸς ποιῆι» μ. σ. Schneider. Εὔρ. Ηρ. μακ. 709 «ὡς χρῆν σε μετρίως σπουδὴν ἔχειν». Ορ. 1069 «ἐν μὲν πρῶτα σοι μορφὴν ἔχω». Ἡ. 572 «τοῦτο κάμ’ ἔχει πέθοε». 5. Αἱ φράσεις εὖ ποιεῖν, κακῶς ποιεῖν εὖ λέγειν καὶ κακῶς λέγειν δέχονται τὸ ἀντικείμενον, πρὸς δὲ τὸ κακὸν ἡ κακὸν ἔργῳ ἢ λόγῳ ἀποδίδοται, κατ’ αἰτιατ.· οἶον ἀγαθά, καλά, κακά ποιεῖν (σπανιώτατον τὸ πράττειν. Ἀρρ. ἐκκ. 108 «ἀγαθόν τι πράξαι τὴν πόλιν». Εὔρ. Ελ. 1393 «ταῦτά. πράξεις τὸν ἄνθρωπον», δῆρα, ἔργαλεσθαι, λέγειν, εἰπεῖν κ.τ.λ. «Οτι δ’ ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι συγχονεύονται (συναλείφονται) εἰς μίαν καταρρίνεται ἐκ τοῦ ὅτι δύνανται νὰ εξενεγκύωσιν αὕτη καὶ διὰ συνθέτου δίμυκτος· οἶον εὐεργετεῖν, κακογρεῖν, κακοποιεῖν, κακολογεῖν κ.τ.λ., ἰδ. §. 409, 1, 2). Η. 424 «καὶ δὴ οὐκά πολλὰ ὕσργεν Τρῶας». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 12 «Κριτίκες τε καὶ Ἀλκιβιάδης πλεῖστα κακὰ τὴν πόλιν ἐποιησάτην», Κύρ. 3. 2, 15. οἰκ. 5, 12 «ἡ γῆ τοὺς ἀριστα θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖν». Πλ. Φιλόδ. 244, a. b «καὶ ἐν Δωδώνῃ ἴερεις πολλὰ δὴ καὶ κακὰ τὴν Ἑλλάδα εἰργάζοντο», (οὕτω Χ, 395 «Ἐπτορχ δύον ἀσικέν μέντοι ἔργα». σ. 27. a, 426). Η. 207 «ταῦτα μ. ἀγειρόμενοι θάμ’ ἔθάζετε». Σοφ. Αἰ. 21 «νυκτὸς γὰρ ἡμές τῆσδε πρᾶγμας ἀσκοπον ἔχει περάννας». Οἰδ. κ. 985 «σὲ μὲν ἐνόπτην ἐμὲ κείνην τε ταῦτα δυστομεῖν», οὕτως ἔζηγιτέκε καὶ τὰ Εὔρ. Μ. 205 «ἰχγὰν διὸν πολύστονον γόσων, λιγυρὰ δὲ ἄχειν μογεράκι βοῇ τὸν ἐν λέγει προδόταν κακόνυμρον» μ. σ. Pflugk. Τρ. 335 «βούρσατ’ εὖ τὸν διμένκιον, δὲ μακαρίκις ἀσιδάκις ἴσχυγαῖς τε γύμνων»). Ἡρδ. 8, 61· «τότε δὴ δὲ Θεμιστοκλέης κείνην τε καὶ τοὺς Κορινθίους πολλά τε καὶ

κακὰ καὶ ἔλεγε»¹ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην καὶ Αἰσχύλ. Πρ. 585 «κακοῖσι βέβαιοι πολλὰ Τυδέως βίντα» = πολλὰ κακὰ βέβαιοι.

Σημ. 6. Ἐνίστε τίθεται ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς του προσωπικοῦ ἀντικειμένου ἡ δοτικὴ, δ' ἡς τὸ πρόσωπον δηλοῦται ἀπλῶς; ὥς συμμετέχον τῇ πράξεως; ξ, 289 «τρώκτης, διὸ δὴ πολλὰ κάκια ἀνθρώποις σινέντεντο». Εὐρ. Ὁρ. 748 «εὐλαβεῖσθαι» δὲ τοις φίλοισι: δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοισι. Ἀρρ. σφ. 1350 «πολλοῖς.. αὐτῷ εἰργάσασ». Παθητ. Εὐρ. Ἐκ. 1085 «ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορος εἰργασταῖ κακά». Ξεν. Κύρ. 6, 1, 42 «προστόπει, τί σοι ποιήσου· σιν οἱ ἀργόμενοι» = τί οἱ ὄπηκοι σου μέλλουσι νὰ πράξωσιν δὲπέρ σοι. 7, 2, 27 ἀπομν. 2, 3, 13. Ἡρ. 7, 2, 23 «πάντα τοις ἴποιησαν τοῖς ἀποθανοῦσι» = ἐπιδείξαντο πάσαν τιμὴν δὲπέρ τῶν ἀποθ. Πλ. ἀπολ. 30, α «ταῦτα καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω». χαρμ. 157, ε «οὐδὲν ἀντίχοιμεν διτι ποιήσαντες» (δὲν δι εἰκενούσισ; τι νὰ κάμω μὲ σέ). Οὖτοι πολ. 315, διεῖ γάρ οἵς νῦν δὲ ἔλεγον μὴ πέπεισαι, τί σοι εἴτε ποιήσως; Ξεν. Ἡρ. 7, 2 «τοιαῦτα ποιεῖσαι τοῖς τυράννοις οἱ ἀργόμενοι». Δημ. 29, 37 «τί σοι ποιήσωσιν οἱ μάρτυρες;» = quid tui tibi prosint testes? (δοτικ. περιποιητικὴ) ιδ. Bremi ἐν τῷ χωρ. τούτ. 31, 14 «καὶ ταῦτα ἐδίλοντα ποιεῖν διμένιν αἰτιοῖς» (= in ipsorum gratiam) Ψευδ. Δημ. 42, 21 «οὐδὲν πώποτε τουτοῖς πεποίηκάς». Απαντών: δὲ καὶ αἱ προσέσεις εἰς καὶ πρὸς μετὰ τῆς αἰτιατικῆς του προσώπου. Ἡρ. 1, 41 «ὑδεῖτες ἐμεῖς προποιήσαντος; γρηστὴν ἐς σὲ χρηστοῖς με ἀμείβεσθαι μ. σ. Βαθρ. 2, 141 «Ἄλλα τε ἡδία ποιεῦντα ἐς αἰτιούς». 3, 49. 152, 5. 103. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 31 «διώρκεις δὲ τούτων ἡ τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητέοντος καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἔχθρούς». ἀπομν. 4, 2, 16. (Τὰ παρὰ Πλ. Φαιδ. 1104 «ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τέκνοις ἀνόσια πράσσων» δὲν ἀνήκουσαν ἐνταῦθα, ἐπειδὴ τὸ πράσσον σπανιότατα συντάσσεται δυσὶν αἰτιατ. ιδ. ἀρθ. 5). Πολλάκις δημος; ἡ δοτικὴ ἔμφατάται ἀπὸ τοῦ ἐπιθέτου οἷον Δημ. 18, 55 «διατελεῖ πράττων καὶ λέγων τὰ βέλτιστα τῷ δῆμῳ». Λυσ. 13, 48.

6. Ομοίως αἰτιατικὴ τοῦ πράγματος καὶ αἰτιατικὴ τοῦ προσώπου συντάσσονται τὰ ἔξης ὥρματα-α) τὰ αἰτητικά, διερευνητικά, ἐρωτηματικά οἰον αἰτεῖν, ἀπ-, ἔξ-· πράττειν, εἰς-, ἀρα- καὶ πράττεσθαι = λαπτιτεῖν· ἐχ.λέγειν = συλλέγειν, εἰσπράττειν (ποιητ. προστρέπειν=ίκετείειν, προσλιππεῖν. Σοφ. Αἴ. 831, λισσεσθαι, λιταρεῖειν τιτά μετ' οὐδετέρου μόνον ἀντωνυμ., ἐπικ.)· ἐψωτᾶρ, ἐρέσθαι (ἐρεεῖειν ποιητ.), ἔξετάλειν, ιστορεῖν, ἀνιστ.-β) τὰ παιδετικά καὶ μημημετικά οἰον διδάσκειν, παιδεύειν, ἀρα-, ἐπομημησκείν-·c) τὰ μεριστικά καὶ διατεμητικά οἰον διατεθαι, διαισεῖν, τέμνειν, διατέμι-, κατατέμειν-·d) τὰ στερητικά καὶ ἀφαιρετικά οἰον στερεῖν, ἀπο-, επεργίσκειν, ουδᾶρ, ἀφαιρεῖσθαι (ἀπηράω, ἀμέρδειν, ἀπογέματειν, ἐραφίζειν ἐπ.)-e) τὰ κρυπτικά οἰον κρυπτεῖν, κείθειν ποιητ.)-f) τὰ ἐιδύσεως καὶ ἐκδύσεως, περιθολῆς καὶ περικλείσεως σημειώντικά οἰον ἐν-, ἐκδύειν, ἀγυρρίραι. Καὶ ἐν ἀπόστολος τοῖς συντάξοις ταύταις τὸ ὥρμα μετὰ τῆς αἰτιατ. τοῦ πράγματος ἀποτελεῖ μίκην μόνην ὥρματικην ἔννοιαν, εἰς ḥην προστίθεται ἡ αἰτιατ. τοῦ προσώπου ὡς συμπλήρωμα, π.γ. διδάσκω τῷ μονασικῷ σεοίονει σὲ μουσικοδι-

δάσκων^{-α}) i, 364 «Κύκλωψ, εἰρωτᾶς μ' ὅνομα κλυτόν;» Ἡρδ. 3, 1 «πέμψας Καμβύσης ἐς Αἴγυπτον κήρυκα αἵτες Ἀμαξιν θυγατέρων». 58 «κύτους.. ἐκατὸν τέλαχντα ἐπρηξαν». 6, 132 «αιτήσας νέκς ἔθδομήκοντα καὶ στρατιήν τε καὶ χρήματα τοὺς Ἀθηναίους». Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 60 «οὐδένα πώποτε μισθὸν τῆς συνουσίκας ἐπράξατο Σωκράτης». 1, 2, 5. ἐλλ. 4, 1, 21 «Ἡρπίδης αἰτεῖ τὸν Ἀγησίλαον διτλίτας τε ἐς δισχιλίους καὶ πελταστὰς ἄλλους τοσούτους. Κύρ. 8, 3, 41. 6, 2, 35 «τὰ εἰς τροφὴν δέοντας ἐξετάζετε τοὺς ὑφ' ὑμῖν». Πλ. Γοργ. 515, b «ἐξαν τίς σε ταῦτα ἐξετάζῃ». Δημ. 29, 2 «ἔτεπεράγγειλτο τοῦτον τὴν δίκην» (= multam ποιήν). Λισχ. 3, 113 «οἱ Λοκροὶ τέλη τοὺς καταπλέοντας ἐξελέγον». -b) Εὑρ. Ἰππ. 252 «πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος». Ἀντιφ. 5, 14 «ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρίχ τὰ μὴ καλῶς ἔχοντας ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους». Ἡρδ. 1, 136 «παιδεύουσι τοὺς παῖδες τρίχα μοῦνα». Διὸς τοῦτο καὶ τὸ τρέγειν συνδέεται μετὰ τοῦ παιδεύειν, Ηλ. πολ. 414, d «ἄνθρες; κύτους ἐτρέρομέν τε καὶ ἐπαιδεύομεν». Καὶ κύτῳ τὸ ἐθίζειν Ηλ. νόμ. 706, d «πονηρῷ οὐδέποτε ἐθίζειν δεῖ καὶ τεῦτα (= καὶ μάλιστα) τὸ τῶν πολιτῶν βέλτιστον μέρος». Ἡρδ. 6, 138 «γλῶσσάν τε τὴν Ἀττικὴν καὶ τρόπους τῶν Ἀθηναίων ἐδίδασκοι τοὺς παῖδας». 140 «ἀραιμιρήσκων σρέας τὸ χρηστήριον». Θουκ. 6, 6 «οἱ Ἑγεσταῖοι ἔμμυκτήσιν ἀραιμιρήσκοντες τοὺς Ἀθηναίους». 7, 64 «τοὺς Ἀθηναίους καὶ τάδε ὑπομιρήσκων». Ξεν. ἀνάθ. 3, 2, 11 «ἀραιμήσων ὑμᾶς καὶ τοὺς κυνδύνους». Τέρ. 1, 3 «ἴπεμην σάς με το ἐν τῷ ιδιωτικῷ βίῳ». ἐλλ. 2, 3, 30. Θουκ. 6, 6^{-c}) Ἡρδ. 7, 121 «τρεῖς μοίρας δὲ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν». Τέμετειν τι μέρη, μοίρας. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 13 «ο Κῦρος τὸ στράτευμα κατέτειμε δώδεκας μέρη». Πλ. πολιτικ. 283, d «διελώμενος κύτον (τὴν μετρητικὴν) δύο μεσην». Φιλόδρ. 253, c «τριγῆ διειλύμην ψυχὴν ἐκάστητη ἵππομόρφω μέν δύο τινὲς εὐδη, ἥνιοιχιδὼν δὲ εἰδος τρίτον» μ. σ. Stalib. Ἀρρ. Ἀχ. 300 «δύν (Κλέωνα) κατατεμῶ τοῖς ἴππεῦσι καττύματα»^{-d}) A, 182 «ώς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσῆδες Φοῖδος Ἀπόλλων». Οὕτω καὶ τὸ ἀπλοῦν, Π, 58 «τὴν δύψι ἐκειρῶν ἐλετο κρείων Ἀγχυμένων Ἀτρείδης ὥσει τιν' ἀτίμητον μετακάντην». Ο, 462 «Τεῦχρον Τελαχωνίου εὔχος ἀπέντα». Ζ, 17, Λ, 334. Όμ. ὑμν. Δημ. 311 «ἐρικυδέν τιμὴν.. ὑμερεσεν Ὄλυμπιας δώματος^τ ἔχοντας». α, 404 «ὅστις σ' ἀδέκοντας βίηρι κτήματος ἀπορρίσασεν». Ρ, 187 «(ἐντεκ) τὰ Πετρόκλοιο βίην ἐνάριξα». Π, 500 «εἰ κέ μ' Ἀγχιοὶ τεύχεα συλήσωσι». Ξεν. Κύρ. 4, 6, 4 «τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδας ἀρετελετο τὴν ψυχὴν». Εὑρ. Έξ. 285 «τὸν πάντα δ' ὅλον ὑμαρ ἐν μ' ἀρείλετο». Δημ. 28, 13 «τὴν τιμὴν ἀποστερεῖ με». 4, 50. Κατὰ ταῦτα καὶ τὰ παρὰ Ηινδ. Π. 3, 97 «τὸν μέν.. θύγατρες ἐρήμωσαν.. εὐθροσύνας μέρος» = eum privarunt parte hilaritatis

μ. σ. Boeckh. Φ. 451 «τότε νῦν βιήσατο μισθὸν» = βίξ ἔλαβε παρ' ἡμῶν τὸν μισθόν. Σοφ. Οἰδ. κ. 866 «ὅς με.. ψιλὸν ὅμηρον ἀποσπάσας.. ἔξιγχη». Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 790 «τίς δραχμὴ εὐπλοκάμους κόμμας.. ἀπολωτεῖον»^{ε)} Εὐρ. Ἰππ. 914 «οὐ μὴν φίλους γε κάτι μᾶλλον ἢ εἴλους κρέπτειν δίλαιον σάς, πάτερ, δυσπροξέιν». Τίθεται δὲ καὶ ὁλόκληρος οὐσιαστικὴ πρότασις ἀντὶ τῆς αἰτιατ. τοῦ πρόγραμματ. Ηλ. Θεσαλ. 180, ε «ἐπικρυπτομένων τοὺς πολλοὺς, ὡς ἡ γέρεα... τυγχάρειν». γ. 187 «ὅσσα.. πεύθομαι.. δακόσεωι οὐδέ τε καύσω»^{ε)} Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17 «πατές μέγας, μικρὸν ἔγων γιτῶν, ἔτερον παῖδα μικρόν, μέγαν ἔγοντας χιτῶνας, ἐκδύσας κύτον, τὸν μὲν ἔκυτον ἐκεῖνον ἡμερίσεις, τὸν δὲ ἐκείνου κύτος ἐνέδυν». Οὔτω καὶ παρ' Ἡρόδ. 1, 163 «τεῖχος περιβαλλόνται τὴν πόλιν». Εὐρ. Ἀνδρ. 110 «δουλοσύναν στυγερὸν ἀμφιβολεῖσθαι κάρκα». Σοφ. Οἰδ. κ. 314 «κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίης νιν ἀμπέλειν». Ἀρρ. Λ. 1156 «τὸν δῆμον ὑμῶν γλαυκῶν ἥμιτσογον πάλιν».

Σημ. 7. Ἐν τῇ μετατροπῇ τῶν ἐνεργητικῶν ἥδη τῆς ή. ταῦτας εἰς παθητικὰ ἡ μὲν αἰτιατ. τοῦ πράγματος μένει, ἡ δὲ ἐτίπειρα τρέπεται εἰς δυνομαστικὴν ὡς τοῦτον συμβαίνει καὶ ἐν τῇ δραχμῇ γερμ. γῆθεσῃ, τῷ. Grimm IV. σ. 643. Πρέπει τις δημωτὰ νοῇ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἥδη. συναλληλυμένην (συγκειγνωμεύμενην) μετὰ τῆς αἰτιατ. εἰς μίαν ἔννοιαν ὥστε τὰ ἐρωτώματα τὴν γνώμην γνωμερωτῶμαι ἐλέγομεν, καὶ διδάσκομεν: μουσικὴν=μουσικοδίδασκομεν. (?) Ζ. 409, 9). Σ. 485 «τείρεα πάντα, τίτ' οὐρανὸς ἐστε φάνωται» δηλ. ἡ δοσίς στέψανον, ἡ δὲ στέψα- φανον ἐστεργίνωται. μ. σ. Spitzner excurs. ad II. XXVII. Οὗτοις ἐν τῷ παρὰ Δημ. 18, 91 φησίσματι τῶν Βοιωτίων «τῶς; (= τοῦ;) στεργάνως, ὧς; (= οὐ;) ἐστεργάνωται ὁ δῆμος». Κ. 195 «βασιλῆς, δοσίς κεκλήσατο βουλήν» κατὰ τὸ καλεῖν κλῆσιν βουλευτικὴν. Εὐρ. Ι. 1268 «ὅθεν πετραῖον ἄλμα δισκευ- θῆσται» = ὅπερεν αὕτη ἀπὸ τοῦ βράχου κατάτης; (κάτω) θὰ ἐκσφενδονισθῇ. τοῦ Κρατίνου οἱ στίχοι παρ' Ἀθηναίων 99 «ἥσθε πανημέριοι γορταζόμενοι γάλα λευκόν», (?) σημ. 4. Πλ. πολ. 372, d). Ἡρόδ. 3, 34 «Ὄ δέσποτα, τὰ μὲν ἄλλα πάντα μεγίλως ἐπινεισι. Θουκ. 1, 122 «ἡ καταφρόνησις (= hostium contemptio) τὸ ἔναντιον δύνομα ἀρροστύνη μετωνόμασται». 4, 12 «τραυ- ματισθεὶς πολλὰ (τραύματα). 6, 4 «δύνομα τὸ πρῶτον Ζύγκλη ἦν ὃ πόλ τῶν Σικελῶν κλήθεται» (ἡ Σικελία). 4, 64 «δύνομα ἐν κεκλημένους Σικελίω- τας». Πλ. Φειδρ. 238, α. Θουκ. 1, 38 «θαυμάζεσθαι τὰ εἰκότα» = δικαίως (πρεπόντως) ταῦπασθαι. Λοι. 1, 45 «τὸ μέγιστον τῶν ἀδικηγάτων ἦν δύνατος ἡδικημένοις» Ισοχρ. 4, 145 «τὰς μάχας, δοσίς, ἱτινθόσαν 149. Αἰσχυν. 1. 139 «τύπτεσθαι τῇ δημοσίᾳ μάστιγι πεντήκοντα πληγάς». Ἀρρ. νεφ. 972. Δημ. 18, 70 «δοσίς ἄλλα τοιαῦτα ἡ πόλις ἡδικητον». Εὐρ. Ἰππ. 1237 «δε- σμὸν δυσεξήνυστον ἔλλεται δεθεὶς». Φοίν. 1431 «τετρωμένους καιρίας σφα- γάς». Πλ. Φειδρ. 85 α «στὸν πεινῆ ἡ βίγοις ἡ τινὰ καλλῆν λύπην λυπήται». Λάζ. 181. β «οὗτος μέντοι ὁ ἔπαινος ἐστι καλός, δύν αὐτὸν ἐπαινεῖ δύν ἀνδρῶν ἔξιων πιστεύεθει». νόμ. 680, ε «βασιλείαν πατῶν δικαστάτην βασι- λευόμενον». Φειδρ. 255, α «πᾶσαν θεραπείαν θεραπεύομενος». 249, ο «τελέους; δεῖ τελετὰς τελούμενος» = μυσθμένος πάντοτε ἐν τοῖς τέλεοις μυστήριοις; νόμ. 813, ε «τὴν δόξαν την ζημιάν τοῖς ἄρχουσις ζημιούσιων».

*'Αλίσκεσθαι τὴν γραφήν· Ἀντιφ. 2, 8 καὶ 9. Λυσ. 13, 50 «ἡ κρίσις, ἣν ἔχει θη». Δημ. 24, 134 «διέβιντο καὶ κρίθησαν ἀμφοτέσσας; τὰς κρίσιες». Πλ. νόμ. 695, α «τὴν πατρέψαν οὐ παἰδευομένους τάχηνην»¹⁾ ίδ σημ. 8. Ψευσθήναι, ἐξαπατηθῆναι τοῦτο, ταῦτα Εἰν. ἀν. 2, 2, 13. 5. 7, 11. Συγνότατα τὰ τιμηθῆναι, ὁφεληθῆναι, ζημιεύθηναι, βλαφθῆναι πολλά, μεγάλα κ. τ. δι. Σοφ. Οἰδ. τ. 1202 «τὰ μέγιστα τιμηθῆναι». Ήδ. 1223 «ῶγῆς μεγίστα τῆρας δὲ τιμώμενος». ίδ. Εἰν. π. πόρ. 3, 4 «ταῦτα τιμώμενος». Θουκ. 2, 21 «πεισθῆναι τὴν ἀναγκάρησιν» ίδ. §. 410, Α. 6. Αἰσχυλ. 3, 24 «ἐγειροτροπήθη Δημοσθένης τὴν ἀργήν τὴν ἐπὶ τῷ θεωρικῷ». Ἀρφ. ἱκκ. 517. Οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 1, 37 «ἡ πόλις αὐτάρκη θέσιν κειμένη». Εὔρ. ικέτ. 716 «καπικείμενον κύρια κυνέα». Πρᾶ. 1, 171 «ἄνευ δικάνων ἀφέροντας τὰς ἀσπίδας... περὶ τοῖς αὐλίσι περικείμενοις δηλ. τὰς ἀσπίδας» συγνά παρὰ τοῖς μητρὸν τὰς περικείμενος στεφάνους, τιάρας κ.τ.λ. ίδ. λεξ. Passow κα Σακελλαρίου. Εἰν. ἀπολ. 17 «τὸ δὲ ἵμερον μηδὲ ὅφελός τοι πατεῖται εἰνεργείας». Θουκ. 8, 5 «ὑπὸ βασιλίων πειραγμένος τοὺς φόρους». Ήρδ. 6, 27 «παῖσι γράμματα διδασκομένοισι». Πλ. Μενέλ. 236, α «μουσικὴν μὲν ὑπὸ Διόνυσου παἰδευθείς, ῥητορικὴν δὲ ὑπὸ Ἀντιφῶντος». Εἰν. Κύρ. 4, 2, 23 «ινδιμίζον παἰδευθείναι τὰ προσήκοντα ἀνδρὶ καλοκοίτιας ὀρεγομένων». Ήρδ. 1, 180 «(τὸ ξίστο) κατατέμηται τὰς ὄδος; Ιθείας = in vias ad rectam lineam ductas. Εἰν. Κύρ. 1, 2, 4 «διέγρηται ἡ ἀγορὰ τέσσερα μέρην κατὰ τοὺς κώδ. ίδ. Βομ. Πλ. νόμ. 737, ε «γῆ δὲ καὶ οἰκήσις τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθῆτω». Παρμ. 114, β κατακειρμάτισται (ἢ οὐδείς) ὡς οἱόν τε σμικρότατα καὶ μέγιστα» μ. σ. Stallb. (ίδ. Θεόρ. 3, 21 «τὸν στέφανον τίλαι με.. λεπτὰ ποιήσεις» μ. σ. Wustemann). Ήρδ. 3, 65 «δείσις, μὴ δὲ παῖρε οὐέω τὴν ἀργήν πρὸς τοὺς ἀδελφούς». 137 «ἐξαιρεθέντες (= spoliati) τε τὸν Δημοκρίτην καὶ τὸν γυνόλ, τὸν ἄμα Κηροντο, ἀπαιρεθέντες ἀπέλθεον», 6, 13 «ὑπὸ τοῦ Μιλήσιου Ἀρισταγόρεω ἀπεστέρητο τὴν ἀργήν». Θουκ. 6, 91 «τὸς προσδόους; ἀποστερήσονται». Αἰσχυλ. Πρ. 171 «τὸ νέον βούλευμα», ὅφελον σκηνητρον τιμὰς τὸ ἀποσυλλαττεῖ. Κρύπτοματος τοῦτο τὸ πράγμα. Ήρδ. 8, 81 «οἱ πλεῦνες τῶν στρατηγῶν, οἷς ἐπειθόντο τὰ ἐξαγγελοῦντα». Ω; μέσα δὲ μόνον τίθενται τὰ ἀμφιέννυματα, ἐνίπτοματα, ζώννυματα τι = ἐνδόν τι βασιτόν, παθῆτ. δικαίων τὰ ἐνδυθῆναι, ἐνδυθῆναι τι.

Σημ. 8. Ἐνίσται διτεκτικὴ κατὰ τὸν §. 410, Α. 4 καὶ διδίκη ἐν τοῖς πατεδευτικοῖς; δήμασιν. Πλ. πολ. 456, δ «ἢ εκεῖτε καὶ παἰδευθέντας, 521, δ «ρουσικὴ ἐπικιδεύσονται». νόμ. 711, α «νόθη παἰδείζει πεπαιδευμένους». 918, α «άκρα τροφὴ τεθρημένον». 695, ε «Δασέος; παἰδείας οὐ διατρέψει τεθρημένον» καὶ δ «οὐ τὴ βασιλικὴ παἰδευθῆται; παἰδείζει Σέρην»; εἰ καὶ διίγον πρότερον εἶπε «διεφθαρμένην δὲ παἰδείαν ὑπὸ τῇ; λεγομένης εὐδαιμονίας; τὴν Μηδόκειν περιεῖδεν ὑπὸ γυναικῶν τε καὶ εὐνούχων παἰδευθέντας αἴτοι τοὺς οὐδεῖς». Οὕτως ἐνίσται διτεκτικὴ καὶ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ, Πλ. πολ. 430, α «ἐξελεγχόμενα τοὺς στρατιώτας; καὶ ἐπαἰδεύομεν μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς».

Σημ. 9. Ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἄλλα τινὰ δήματα συντάσσονται ἐπ' ἴσης διπλῆ αἰτιατικῇ 1) 6, 204 «ὅπρα κεν ἦγε διατριβῆσιν Ἀγαλούς ὃν γάμον». μ. σ. Nitzsch. Σοφ. Φιλ. 1241 «εστιν, ός σε κωλύσει τὸ δράγμα» (οὗ-

1) ίδ. Matthiae II. §. 421, Σημ. 1.

δόλως παράδοξος είνε ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπὶ τῶν οἰδετέροις γένιν. ἀντωνυμιών, γ. 410, A. 5. Ἀρρ. σφ. 333 «τίς γάρ ξεῖ ὁ ταῦτα σ' εὔργων;» Πλ. σοζ. 242, α «ἵματ; τοῦτο γε μηδὲν μηδέμην εἴρξῃ». Οὗτοι καὶ τὰ λούσεως καὶ καθαρισμοῦ βῆμα. Σ. 345 «σέρπα τάχιστα πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρύτον αιματόντα». ζ, 224 «χρόνον νίζετο διος; Ὄδυσσενς ἀλμην». Π. 667 «κελαινεψές αἷμα κάθηρον. Σαρπηδόνα». Φ. 122 «οἱ σ' θειλήν αἷμ' ἀπολιγμήσονται». Οὗτοι καὶ παρ' Ἡρδ. 5, 35 «ξυρήσαντά μιν τὰς τρίχας» καὶ «οὐδὲ τῶν δουλῶν τὸν πιστότατον ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν ἔστιξεν». Εὑρ. «Ἀλκ. 733 «εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται» μ. σ. Μονκ. Κύν. 695. Πίνδ. Π. 9, 38 «τὸν δὲ Κένταυρος.. μητρίν ἔανεθύνεις ἀμείβετο». Πρὸς δὲ καὶ ἐπισχήματα τί τινα ἀντὶ τοῦ συνήθους; τί τινι Σοφ. Τρ. 1221 «τοσοῦτον δῆ σ' ἐπισχήματα». Εὑρ. Ἰφ. ταυρ. 701 «πρὸς δεῖξαι σε τῆσδε ἐπισχήματα τάδε» ('Εν τῷ ἦ ἀν = sincere μετὰ δύο αἰτιατ. συντασσομένῳ πρέπει νὰ νοηθῇ ἀπαρέμφ. τι εἴτε ἐκ τῶν ἥγονων εἴτε ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναρπάζεις· οἶον Οἰδ. κ. 407 «ἄλλοι οὐκέτι ἐξ τούμενοιον αἷμά σε» δηλ. κατασκιάζειν ἐκ τοῦ προτυγγένετος κατασκιάσασι. Ἀντ. 538 «ἄλλοι οὖν ἔξεις τοῦτο γ' ή δί-κη σε» δηλ. λέγειν ἐκ τῆς τοῦ λόγου σειράς).

Σημ. 10. Τὰ πλείστα τῶν ἐν τῷ ἀριθ. 6 καταλεχθέντων δημάτων συντάσσονται καὶ ἄλλως, ητοι:

a) *Αἰτεῖται τι παρὰ τυρος* οἷον Ξεν. ἀνάθ. 1. 3, 16 «ἥγεμόν νυν αἰτεῖται παρὰ τούτου»: οὕτω κανονικῶς τὸ μέσον αἰτοῦμαί τι παρὰ τυρος τυρα καὶ ἀπαρέμφ. (Καὶ ὅμως Ἀρρ. ὅρ. 189 «Βοιωτοὺς δίνειν αἰτούμεθα». Εὑρ. Ἀλκ. 300 «αἰτήσοιακι γάρ σ' ἀξίειν (χάριν)»). Τὸ αἰτῶμαί τυρα μετ' οὐδ. γέν. ἀντων. συγχάνεις ίδ. §. 410, A. 5. οὗτοι καὶ παρὰ Ηλ. ἀπολ. 27, α «ὅπερ κατ' ἀρχῆς ἡμᾶς παρηγούμενη». σοφ. 241, d «τόδε παρειτούμακι σε»). — *Ἐκλέγεται* (=συλλέγειν, εἰσπράζεται) συνήθ. τι παρά τυρος ή ἐκ τυρος. — *Ἐργωτάτη τινὰ περὶ τυρος* = ἐρωτῶν τινα περὶ πρόγυματός τινος, Ἡρ. 1, 32 «ἐπειρωτᾶς με ἀνθρωποῖσιν προηγμάτων πέρι». Τὸ δὲ ἐρωτάτη τι περὶ τυρος δηλοῦται τέτερός τι οὗτος τι. Ηλ. Θεσίτ. 185, e.

b) *Παιδεύεται* συνήθως τινά τυρι (ἢ δοτ. δργκνυκῆ) ίδ. σημ. 8, πολλάκις ὅμως καὶ προθετοπώτως: οἷον ἐρ τυρι εἰς, ἐπι, πρός τι. — *Ἄρα*, ὑπομνημόσειν¹ τινά τυρος, καὶ περὶ τυρος. Ηλ. Φιλίδρ. 275, d «τὸν εἰδότεκ τοπομνησκει, περὶ διην ἢ τὰ γεγραμμένα». —

c) *Ἐν τοῖς διαιρετικοῖς καὶ διαιρεμητικοῖς βῆμα*. προστίθεται πολλάκις εἰς τὴν αἰτιατ. ἢ πρόθ, εἰς² οἷον Ἡρδ. 4, 148 «σρέκις αὐτοὺς ἐεὶς ἐξ μοῖρας διεῖλον». Ηλ. πολ. 395, b «φρίνεται μοι εἰς εἰς σμικρότατα καταχερματίσαι ἢ τοῦ ἀνθρώπου φύσις». Αἰσχυ. 3, 197 «εἰς τρίχα μέρη διαιρεῖται ἡ ἡμέρα» καὶ ἡ κατὰ=secundum, ἢ, ὅπερ μάλιστα καὶ σύνηθες, ἐν σημασίᾳ δικυνεμητικῆ. Ηλ. πολ., 580, d «πόλις διηγορται κατὰ τρίχα εἰδήν». σοφ. 253, d «τὸ κατὰ γένη διαιρεῖται». Ξεν. Ἰφρ. 9, 5 «διηγορται καὶ πόλεις καὶ μὲν κατὰ φυλὰς, καὶ δὲ κατὰ μοῖρας, καὶ δὲ κατὰ λόγον». Ἐλλ. 3, 2, 10 «κατὰ μέρη διειλῶν τοῖς στρατιώταις τὸ γωρίον». Πολλάκις δὲ καὶ τὸ μεριστέον ἀντικείμενον καθίσταται ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ μέρος, μοῖρα, κτλ. καὶ τίθεται κατὰ γενεαλήν. Ἡρδ. 1, 94 «δύο μοῖρας διε-

λίττα Λυδῶν πάντων». Ξεν. Κύρ. 1, 2, 5: «δόλων Περσῶν φυλαὶ διηγηται» πολ. Ακρ. 11, 4 «μόρχες δὲ εἰλεγένες καὶ ίππέων καὶ δρπιτῶν» μ. σ. Haase σ. 200. Ηλ. σοφ. 264, ε «διελόμεθα τῆς ειδωλοτουμῆς εἰδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικήν τὴν δὲ φανταστικήν». Φιλίδρ. 265, b «τῆς θείας τεττάρων θεῶν τέτταρας μέρη διελόμενοι».

δ) Τὰ ἀτοπεριτικὰ καὶ ἀφαιρετικὰ ἔχμα. Δέχονται ἐκτὸς τῆς ἑγθείσης συντάξεως (στεγεῖται, ἀπο-, στερίσκειται, ἀφαιρεῖσθαι τὸ τιτα) καὶ τὰς ἐπομένας¹⁾. -α) ἀποστερεῖται καὶ ἀφαιρεῖσθαι μετ' αἰτιατ. μόνον τοῦ πράγματος. Ξεν. Ἀγ. 4, 1 «πῶς δὲ οὗτος ἔθέλει τὰ ἀλλεργία ἀποστερεῖν». οἰκ. 5, 18 «χάλκιζε τὰ καλώς ἐγραψμέρα (= provisa) καὶ πεποιημέρα ἀφαιρεῖσθαι (= ἀφριπάζουσι, καταστρέφουσι)» σπανίως δὲ κείται μόνον ἡ αἰτιατικὴ τοῦ προσώπου ἐν τῇ σηματίᾳ γρυγροῦ, ἀφοτεύειται Ἀρρ. Πλ. 373 «ἀπεστέρηκες γ' οὐδένικ;» = οὐδένικα ἐλήστευτας; Ἀνδροκ. 4, 27 «τοῖς πολίταις οὐκ ἔξ ἵσου χρῆται, ἀλλὰ τοὺς μὲρα ἀφαιρούμενος, τοὺς δὲ τύπτων οὐδὲνδες ἄξιν τὴν δημοκρατίαν ἀποφρίνει». Δημ. 20, 123 «μὴ ἐκείνους ἀφαιρεῖν-^{b)} στερεῖται, ἀποστερεῖται, (ἀμέρεδειται, ἀπορρίφαιται, ἀπνίστωται ἐπικ.) τιτά τιτός = spoliare aliquem aliqua re=στερεῖται τινὰ πράγματάς τού τινος, θ.δ. §. 421, 3. Σπανίωτα τῷ δικαιῷ τὴν σύνταξιν ταῦτην ἔχει τὸ ἀφαιρεῖσθαι καὶ τότε μόνον ἐν τῇ σηματίᾳ τοῦ κωλύειται, ἀπέργεται, ἀποτρέπειν ἢ τοι κωλύειν, ἐμποδίζειν τινὰ τινός. Ξεν. κυν. 6, 4 «οἱ δὲ Κρητεῖς μενοι ἀφαιρεῖσθαι τὰς μὲν κίρας τοῦ εὑρεσιν τὸν λαχώ, αὐτοῖς δὲ τῆς ὁφελείας» μ.σ. Sauppe^{-γ}) ἀφαιρεῖσθαι, παρ-, ὑφ-, ἀπο-ἀποστερεῖται μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγματος προσώπου. καὶ γεριχ. τοῦ προσώπου. ὅπερ δηλοῦται φριξῶ τι ἀπό τινος, ὑστερῶ τι τινα, ἢ ἀπομικρώνω τινὰ ἀπό τινα (ὅπερ εἶναι σύνταξις σπανία). Θουκ. 3, 58 θυσίας τὰς πατρίους τῶν εἰσαγετῶν καὶ κτισάτων ἀρχαιρίσεσθαι» Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 3 «οἱ πλεονέκται τῶν ἀλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα ἔχουτος δοκοῦσι πλουτίζειν». Ξεν. κυν. 12, 7 καὶ 9^{c)} καὶ τὸ ἀπλοῦν Σοφ. Οἰδ. τ. 1522 «ψυκδαλίως ταύτας γ' ἔλγουν». Ξεν. κυν. 12, 8 «εἴ τι βούλονται ἐπιτίθενται καλῶν οὐδερὸς ἀποστερεῖται (τὰ κυνηγέσια)». Θουκ. 1, 40 «ὅστις, μὴ ἀλλων ἔαντειται ἀποστερεῖται, ἀπράξιές δεῖται» (κυρίως alii se subducens, δηλ. ab aliis desciscens, ὡς Δημ. 18, 22 «Ἀρχαιρούμενόν με τῆς πόλεως»). Ξεν. Κύρ. 3, 1, 11 «(ἥ τις δουλωθεῖς) φρίνηται τοὺς δεσπότας ἀποστερεῖται ἔαντον» ἐλλ. 4, 1, 41 «ἔθηρ πάρτα ἀποστερήσειται βασιλέως». Λέγεται δὲ καὶ ἀφαιρεῖσθαι τι ἔχ τινος. Ξεν. κυν. 12, 9 «οἱ πόνοι τὰ αἰσχρὰ ἔχ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀφαιρεῖσθαι». Σπανίως δ' ἀπεντωτικά ἀφαιρεῖται, ἀφαιρεῖσθαι, ἀπνίστωται (ἐπικ.) τι καὶ δοτικ. τοῦ προσώπου. 9 «αὐτὸν δὲ τοῖσιται ἀφείλετο νόστιμον ἥμαρχον».

1) Ἰδ. Sauppe εἰς Εἰν. ἀπομν. 1. 7, 5. Kühner εἰς Εἰν. ἀπομν. 1. 5, 3.

τ., 369. P. 236 «πολέσσαι .. θυμὸν ἀπηρόα». γ, 192. ν, 132. Θουκ. 7, 5 «τῆς ἵππου καὶ τῶν ἀκοντιστῶν τὴν ὁγελλαρ τῇ τάξει .. ἀρελέσθαι». Ξεν. Κύρ. 7, 1, 44 «οἱ Αἰγύπτιοι τὸ μὲν ἐπὶ Κροῖσον συστραχείειν ἀφελεῖν σφίσιν ἐδεήθησαν». 2, 26 «μάχας δέ σοι καὶ πολέμους ἀφαιρῷ». Πλάτων τὸ «ἀραιρεῖσθαι τινα παρά τινος εἰς ἔλευθερίκην» Ισοχρ. 12, 97 δηλοῦ λαμβάνω τινα ἀπ' ἄλλους τινος καὶ τὸν ἔλευθερών-δ) Κρύπτειν τι τινι, δ, 350 οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἐπος οὐδ' ἐπικεύσω». Ήσδ. ἕργ. 42 «κρύψατες γάρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀρθρώπουσι» καὶ κρύπτειν πρός τινα Σοφ. Φιλ. 588.

7. Τέλος ἥχμα συντάσσεται δυσὶν αἰτιατ., ὃν ἡ μίξ συντάσσεται τῇ μετὰ τοῦ ἥχμ. συνδεδεμένη προθέσει, ἡ ὅν ἡ μίξ δηλοῦ τὸν τύπον ἡ γρόνος ἡ μέτροι, ἐστὶ οὗ ἡ πρᾶξις ἐκτείνεται. ίδ. §. 410, 5. Ε, 292 «τὴν δίδον, ἡν Ἐλένην περ ἀνήγγειγεν»=ἐπὶ τῆς διοίκης ὀδήγησε τὴν Ἐλ. Ήσδ. 7, 24 «τὸν ισθμὸν τὰς νέκτας διεγένοντας»=Isthmum naves transducens. Θουκ. 3, 81 «ὑπερήρεγκαν τὸν Λευκαδίων ισθμὸν τὰς νεκτὰς». Σοφ. Ἐλ. 1566 «ἔξανήρπασταν τεκτονον δέροντες δ' εἰσέθετο (δηλ. τεκτονον) σέλκυκτα». Σοφ. Τρ. 559 «δε; τὸν βαθύρρεουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦς πόρευε». Εὐρ. "Αλκ. 442 «γυναῖκαν ἀρίσταν λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύεται». Τρ. 1085 «ἔμει δὲ πόντιον σκάρος.. πορεύεσθαι ιππόδοτον" Αργοῖς». (Συγγνότερον πορεύεται τινὰ μετὰ προθ. οἷον τῆς εἰς) Ήσδ. 1, 202 «σιτέονται ὁλίζεις τὸ θέρος» Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 2 «δουλεύουσι τὸν λοιπὸν βίον τὴν γχλεπωτάτην δουλείχνιν». Αυκοῦργ. 70 «τῷ φεύγοντι τὴν πατρίδην τεττάρων ἡμερῶν πλοῦν εἰς Ρόδον». "Οτι ἐν τῇ μετατροπῇ τῆς ἐνεργη. συντάξ. εἰς παθητ. μένει ἡ αἰτιατ. τοῦ τόπου, γρόνου καὶ μέτρου εἴνε γνωστὸν ἀρέχυτον.

Σημ. 11. Περὶ τῆς διπλῆς αἰτιατ. εἰς τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος σχῆμα ίδ. §. 406. 9.

§. 412. "Ιδιά τινα ιδιώματα ως πρὸς τὴν γρῆσιν τῆς αἰτιατικῆς (αἰτιατικ. ἐλλειπτική αἰτιατική ἐν ταῖς ἀναφωνήσεσι καὶ αἰτιατ. ἀπόλυτος).

1. Ἔνιοτε κενταὶ ἡ αἰτιατικὴ ἐλλειπτικῶς ἐν λόγῳ πλήρει πάθους¹⁾-α) ἐπὶ τῶν προσφωνήσεων. Σοφ. Ἀντ. 441 «σὲ δή, σὲ τὴν νεύουνταν εἰς πέδον αὔρα (δηλ. λέγω, κακλῶ)· φήσις ἡ καταργῆ μηδὲ δεδρακέναι τάδες»; Εὐρ. Ἐλ. 546 «σὲ τὴν ὅρεγμακ δεινὸν ἡμιλλημένη τούμβου πικρηπῖδες.. μετενον». (Τούναντίον ἔνει ἐλλειπέσεως Εὐρ. Βάκ. 913 «σὲ τὸν πρόθυμον ὄντα.., Πενθέα λέγω, εἴς θεον». Ήσδ. μακιν. 1215¹⁾-β) ἐπὶ τῆς ἵκετευτικῆς φράσεως μή, πρός σε θεῶν,

1) Ιδ. Mattiae II. §. 427, a).

δηλ. μὴ σὲ αἰτῶ, πρὸς θεῶν, Εὐρ. "Αλκ. 275 «μή, πρός σε θεῶν τὰς; με προδοῦναι». Μάρ. 324 «μή, πρός σε γονάτων τὰς; τε νεογάγμου κόρης». (Πλ. Ηρακλ. Σοφ. Οιδ. κ. 1333· «πρὸς νύν σε κρημνῶν.. αέτῳ πιθέσθι» '-ε) Ἐπὶ ἀπαγορεύσεων. Σοφ. Αντ. 577 «μὴ τριβάς ἔτι» δηλ. ποιεῖτε. Ἀρρ. Αχ. 345 «ἀλλὰ μή μοι πρόφρασιν» δηλ. πάρεχε· μ. σ. A. Müller. Φερεκράτ. παρ' Ἀθην. 4, 150, ε (Kühn. 2, 280) «μή μοι φράκους». Ἐφιππ. παρ' Ἀθην. 8, 359, α «μή μοι βρέφη» -d) Ἐν ζωηραῖς ἐρωτήσεσι. Ξεν. ἀπομν. 3. 1, 10 «τί δὲ τοὺς κινδυνεύειν μέλλοντας;» δηλ. ποιήσεις; Πλ. σοφ. 266, ε «τί δὲ τὴν ἡμετέρον τέχνην; οὗτοι οὐκ αὔτὴν μὲν οἰκίνων οἰκοδομικῆς φάσσομεν ποιεῖν;»¹⁾.

2. Τίθεται προσέτι ἡ αἰτικτικὴ καὶ ἐν ἀραρωτήσει δυσκρεστίας. Ἀρρ. ορ. 1269 «δεινόν γε τὸν κήρυκας τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς οἰγόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν» ἐκτὸς ἐκνέληηθῆ τοῦτο ὡς ἀνκυολογικής ἥτοι «δεινόν γέ ἐστι τὸν κήρυκα.. νοστήσειν».

3. Ἐνίστε τίθεται ἡ αἰτικτικὴ αἰτιατῶν ἥτοι ἄγνευ ἐσωτερικῆς συνδέσεως μετὰ τῆς συντάξεως τῆς προτάσεως²⁾. Η γρῆσις αὕτη οὐδέλως δύναται νὰ φανῇ περίεργος, ἐπειδὴ ἡ αἰτικτικ. εἰνε ἀρμοδίας πάντως πρὸς δήλωσιν οἰουδήποτε ἀντικειμένου ὑποθετήμενου εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ λέγοντος, ὅπερ τὸ καθ' ἡμᾶς ιδίωμα ἐκφέρει κατὰ τρόπον γερῦμα καὶ λαττιν. διὸ τῶν ὧς πρός τι, δοορ ἀγροφ, ἀποβλέπετε τι (quot attinet ad rem). Τοῦτο δὲ συμβίνει φυσικώτατως ἐν τῇ ἀρχῇ προτάσεως, ιδίᾳ δὲ μακράς περιόδου, ἐπειδὴ ὁ συγγραφεὺς ἀδικηφόρον πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς προτάσεως προτάσσει ἐξ ὀλιγωρίας τινὸς τὸ ἀντικείμενον τὸ ἀποτελοῦν τὸ κύριον θέμα τῆς προτάσεως, καὶ εἴτε ἐπαναλαμβάνει κύτῳ γέρον σκρηνείς συνήθως δι' ἀντωνυμίας. Θουκ. 2, 62 «τὸν δὲ πόρον τὸν κατὰ τὸν πόλεμον, μὴ γένηται τε πολὺς, καὶ οὐδὲν μᾶλλον περιγενώμεθι, ἀρειτώ μὲν διανη καὶ ἐκεῖνη, ἐν οἷς ἀλλοτε πολλάκις γε δὴ ἀπέδειξαν οὖν ἀριθμός αἰτὸν ὑποπτεύμενον». Δημ. 53, 20 «τὸν δὲ Μάρην, δικαιέσας ἀργύρειον Ἀρχεπόλιδι τῷ Ηειρακτ., ἐπειδὴ οὐγ. οἵος τ' ἡν κύτῳ ἀποδοντοί ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀργυρῖον ἔπειν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ». Ισοκρ. 12, 99. Ξεν. Ἐππ. 2, 4. οὕτως ἐπ' ἵσης καὶ τὸ μετ' ἀπαρ. ίδ. §. 478, b.

Σημ. Ἐν ταῖς πλείσταις ὅμως περιπτώσεσιν ἄλλως; πως ἔχει τὸ πρᾶγμα 3). π. χ. α. 274 «μνηστήρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδναζόμει: ἀνωχθεὶς μητέρα δ', εἴ οἱ θυμός ἐφορμάται γαμέσθαι, ἥψι τῶν ή μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένο οὐκ ἀλιστεῖ μητέρα προηλθεν οἰονει διά τινος; ἐφίλξεως ἐν τοῖς σημηταῖσιμοι

1) "Id. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 474, c.—2) "Id. Scheuerlein ἐν τῷ βῆθο. συγγρ. σ. 55 καὶ 60. Bernhardy σ. 132, οἵτινες ὅμως ἀνέμειξαν ἐν ταῦτῃ καὶ ἔτερα διάρροις.—3) "Id. Matthiae II. §. 427. Σημ. 3.

τῆς προηγουμένης προτάσεως: Έδ. Nitzsch ἐν τῷ χωρ. σ. 49· οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. π. χ. Cic. Tusc. 1. 24, 56 «nam sanguinem, bitem. ., omnem denique membrorum et, totius corporis figuram videor posse dicere, unde concreta et quomodo facta sint. animum ipsum, si nihil esset in eo, nisi id, ut per eum viveremus, tam natura putarem hominis vitam sustentari, quam vitis». Εὐθύνη καὶ τὰ Adnotata. Θά προσαγγίωμεν δὲ καὶ ἄλλα πρόδη. κατώτερων ἐν τῇ μετοχικῇ συντάξει: Ξεν. Κύρ. 8, 5, 23 «τὰ μὲν γάρ παρελθόντα ταῦθα; μὲν Κύρον τὸ δέκατον στράτευμα δάντες», ἔνθα ἡ αἰτιατ. δηλοτὸν τὸν χρόνον· ὡς τὰ, τὴν ἡμέραν, νύκτα = superioribus temporibus, μ. σ. Bornemann. 'Ἐν πολλοῖς χωρίοις ἡ αἰτιατ. θεωρήτικῶς; σύνταξις ἀνακόλουθος; ἡ κατὰ σύνεσιν, ὡς συνδέοντος, τοῦ συγγράψαντος δύο τονωνύμους; κατὰ τὴν ἔννοιαν συντάξεις' οἶον Ήρόδ. 5, 103 «τὴν Κανόνον, πρότερον οὐ βουλομένην συμμαχεῖν, ὡς ἐνέπροσαν τὰς Σάρδις, τότε σφι καὶ αὗτη προτιγένετο», ἔνθα δὲ Ήρόδ. εἴλικον ἔτι ἐν νῷ τὸ πρὸ διλόγου δῆλον προσεκτῆσαν το. Ξεν. Κύρ. 2, 1, 5· τοὺς: «Ἐλληνας· τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκουντας οὐδέν πω σφές; λέγεται, εἰ ἔπονται· ἀντὶ λέγουσι. 2, 3, 4· (οἱ θεόι;) τοὺς μὴ θέλοντις; ἔσυτοις προστάττειν ἐκπονεῖν τάχαζε ἄλλους; αὐτοῖς ἐπιτακτήρες; διδωσις = ἄλλοι: ἐπιτακτῆρες κελεύονται ἐκπονεῖν τάχαζε». Έδ. Bornem.

B. Γερική.

§. 413. Παρατηρήσεις γενικαί.

1. 'Ως ἡ αἰτιατ. ἐκροάζει τὸ ἀμεσον συμπλήρωμα (τὸ ἀμεσον ἀντικείμενον) ἥρματ. μεταβεκτικοῦ, οὕτω καὶ ἡ γενικὴ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ προσδιορίζῃ ἀκριβέστερον (κατ' οἰσταρ ἢ πιού) τὴν ἐννοιαν οὐσιαστικοῦ (§. 408, 2). 'Η γρῆσις τῆς γενικ. τούτης είναι ἡ ἐν ἀπόστασις τῆς γλώσσας; εὔρυτάτη. 'Ως δὲ ἡ γρῆσις τῆς αἰτιατ. ἐξηγηλοῦτο καὶ ἥρματα ἀμετάβ. καθὼς καὶ ἐπίθ. ἐλάχιμον τὸ ἀμεσον αὐτῶν ἀντικείμ. κατ' αἰτιατ., οὕτω συνέχειν τὸ αὐτὸν καὶ ἐν τῇ γερικῇ διὸ ἐτίθετο αὕτη καὶ ἡ προσδιορίσῃ ἀγρεβότερον ἀμετάβ. ἥγμα καὶ ἐπίθετο.

2. 'Ἐν παντὶ δὲ ἥρματι, ἀμεταβέκτῳ τε καὶ μεταβεκτικῷ, κεῖται ἔννοια οὐσιαστικοῦ' οἶον ἐπιθυμῶ ἐπιθυμιαρ, π.λιττω πληγήρ (Έδ. §. 410)- Κατὰ τὴν ἐν τῷ ἥρμ. λοιπὸν ἐπικρατοῦσαν ἔννοιαν τοῦ ἥρμ. ἡ τοῦ οὐσιαστικοῦ συντάξεσται τὸ ἥρμα καὶ αἰτιατ.: οἶον π.λιττω τινά· ἡ γερικῇ οἶον ἐπιθυμῶ ἀρετῆς (= ἐπιθυμῶ ἐπιθυμίκν τῆς ἀρετῆς).

§. 414. Σύνταξις τῆς γενικῆς μετ' οὐσιαστικοῦ, ἐπιθέτου ἡ ἐπιθέρματος οὐσιαστικῶς ἐκλαμβανομένων.

1. 'Η σύνταξις τῆς γενικῆς σὺν οὐσιαστικῷ ἀνεπτύχθη, ὡς εἰδομεν ἐν §§. 345, 10 καὶ 408, 2, ἐκ τῆς προτάσεως οὕτως, ὡς ἀνεπτύχθη καὶ ἡ σύνταξις τοῦ ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου καὶ προσθετ. προσδιορισμοῦ σὺν οὐσιαστικῷ. Διὸ ἡ γενικὴ προέρχεται ἡ ἐκ τοῦ ὑποκειμένου τῆς προτάσεως ἡ τοῦ ἀντικείμενου αὐτῆς, π. χ.

τὸ τοῦ ἁρδον ἄρθος προσῆλθεν ἐκ τοῦ τὸ ἁρδον ἄρθει· ἡ τοῦ πατρὸς φιλία = ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς ἐκ τοῦ ὁ πατὴρ φιλεῖ· οἱ τοῦ δέρδρου καρποὶ ἐκ τοῦ τὸ δέρδρον γέρει καρπούς· τὰ Ὀμήρου ποιήματα ἐκ τοῦ "Ομῆρος ἐποίησε τὰ ποιήματα" τὸ τῆς σοφίας κάλλος ἐκ τοῦ ἡ σοφία καλῇ ἐστιν ἡ κάλλος παρέχει· ὁ τοῦ πατρὸς νίδης ἐκ τοῦ ὁ πατὴρ ἔτερης τὸ νίδην· ὁ τοῦ νιδῆ πατὴρ ἐκ τοῦ ὁ νίδης ἔχει τὸν πατέρα· χρυσοῦ ἐπτὰ τάλαρτα (ι., 202) ἐκ τοῦ χρυσοῦς ἐπτὰ τάλαρτα διναται· ἡ τοῦ ἀρδρὸς ἀρετὴ ἐκ τοῦ ὁ ἀρὴς ἔχει τὴν ἀρετὴν· τὸ τὸ πίθον μέλι, ἐκ τοῦ ὁ πίθος χωρεῖ τὸ μέλι· ὁ τοῦ μέλιτος πίθος ἐκ τοῦ τὸ μέλι πίθρος τὸν πίθον· οὕτω καὶ δέπας οἴρου· ι., 196 «καῆγεν ἀσκὸν ἔχων μέλινος οἶνον». Ή τοῦ πατρὸς φιλία = ἡ πρὸς τὸν πατέρα φιλία ἐκ τοῦ φιλῶ τὸν πατέρα· τῆς πόλεως κτίσις ἐκ τοῦ κτίσιον τὴν πόλιν· ἡ τῶν ἔργων πρᾶξις ἐκ τοῦ πράττω τὰ ἔργα· τῆς ἐπιστολῆς γραφεῖς ἐκ τοῦ γράψω τὴν ἐπιστολήν. Πλείονας πρόδη. Ιδ. ἐν ἀριθ. 4. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει καλεῖται ἡ γενικὴ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν γενικ. ἐποκειμενική, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ γενικ. ἀρτικειμενική.

2. Ἐν τῇ συντάξει οὐσιαστικοῦ σὸν γενικῇ παρίσταται ἐσωτερική τις (στενὴ) συγχώνευσις (συναλοιφὴ) δύο οὐσιαστικῶν εἰς ἓν, δύπερ ἐνίσταται φαίνεται καὶ ἐξωτερικῶς, διότι ἀμφότεροι ἐκφέρονται διὰ μιᾶς μόνον λέξεως οἷον ἐπανορείας=ποπου οὐρά. Διώσκορος=τέκνη Διός. τὰ καθ' ἡμᾶς ἔνδον καθολικάν· ἀνδεὶ συντάξεσται μετὰ γενικῆς, τότε ἡ ἔννοια κύτου καθίσταται εἰδίκη (μεριζεται, μερικὴ γίγνεται); διὸ καὶ ἀκριβέστερον προσδιορίζεται. Η γενικὴ ὅμως ἐκφέρει τὸ καθόλου, ἐν τῇ σφράγει τοῦ ὁποίου ἡ ἔννοια τοῦ συντακτικοῦ οὐσιαστικοῦ κεῖται ὡς τὸ ἐπὶ μέρος (εἰδίκη¹)). Καθ' ὅσον λοιπὸν ὑπάρχει σχέσις τοῦ κτητοφοροῦ πρὸς τὸ κτῆμα, τοῦ ἀλον πρὸς τὰ μέρη κυτοῦ, τοῦ αιτίου πρὸς τὸ αιτιατὸν ἢ τοῦ αιτίου πρὸς τὸ ἐξ αὐτοῦ προειλθότον, τοῦ ἀρτικειμένου, ἐν διαμερίσιαις διαιρέσεις ἢ διάκρισις, πρὸς τὴν διαιρέσιν ἢ διάκρυσιν, τοῦ καθόλου δηλ. πρὸς τὸ ἐπὶ μέρος, δύναται νὰ κληθῇ ἡ γενικὴ αὕτη γενική, κτητική, διαιρετική, αιτιολογική (auctoris), διαιρεμητική, καθ' ἐκυτὴν ὅμως ἡ γενικὴ οὐδεμίκιν τῶν κατηγορῶν τούτων ἐκφράζει. Κοινὸν δ' ἐν ἀπέταξις τοῖς συντάξεις ταύταις εἶνε ἡ στενωτάτη (ἐνδοτάτη) ἢ οὐκειοτάτη σύνδεσις δύο οὐσιαστικῶν, ὃν τὸ ἐν προσδιορίζεις ἀκριβέστερον τὴν οὐσίαν τοῦ ἑτέρου. Μίκ καὶ ἡ κυτὴ σύνταξεις τῆς γενικῆς ἐκλαχμένηται ἀναλόγως τῆς συναρμένες τοῦ λόγου ἢ τοῦ περιεχομένου τῶν λέξεων ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἀλλιώς· οἷον Πλάτωνος βιβλίον ἡ γενικ. δύναται νὰ δηλωτῇ ἢ τὸν

1) "Iz. Bumpel Kasuslehre σ. 194.

κτήτορων ἢ τὸν συγγραφέαν. Πολλάκις ἡ κατάληψις τῆς σημασίας γενικῆς ἐξαρτᾶται ἀπό τοις οὐσιώδεις γνώσεων, ώς π. χ. ἐὰν ἐκφράζηται καταγωγὴν οἰον B, 527 «Οὐλῆος ταχὺς Αἴας». Σορ. Φιλ. 943 «ἰερὰ λαβῶν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους» (= ἰερὰ Ἡρακλέους τοῦ Ζηνὸς) μ. σ. Schneidew. Ηλ. 694 «Ὀρέστης τοῦ Ἀγριμένονος». Αἱ. 172 «Διὸς Ἀρτεμίς». 450 «ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαντος θεά». Ἡρδ. 3, 60 «Εὔπαληνος Ναυστράτου». 123 «Μαιάνδριος Μαιάνδριου». Θουκ. 1, 24 «Φάλιος Ἐρατοκλεῖδου»* οὗτον καὶ ἐν τῇ γερμ. καὶ λατιν. οἰον Virg. Aen. 3, 319 «Hectoris Andromache», Ovid. M. 12, 622 Oileos Ajax., καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ιδιώματι· ώς Γεώργιος τοῦ Εὔσταθίου.

3. Τὸ κύτο πάντως συμβαίνει καὶ ἐν τῇ γενικῇ τῇ καλουμένῃ ἀντικειμενικῇ, ἥντιλοις τε γλῶσσαι καὶ κύτῳ ἡμᾶς ιδιώματας καὶ ἡ ἀρχαίκη κύτη πλὴν σπανιώτατα προθετοπτώτως ἐκφέρει, οἷον συμβάνει καὶ ἐν τῇ ἀποκειμενικῇ. Οὐδὲν δηλ. ἔλλοις καὶ κύτηδηλοῖς ἡ ἀριθμέστερος προσδιορισμὸς τοῦ συντακτικού οὐσιαστικοῦ. Καὶ ἡ γερμ. κύτη μεταχειρίζεται ταῦτην πλὴν σπανιώτατα, κανονικῶς ὅμως καθ' ὅλως ἔλλοις ἀντιτιληπτικὸν τρόπον μεταχειρίζεται αὕτη τὰς ἐμπροσέτους πτώσεις, δι' ὧν ἡ γερμ. ἐκφράσις ὑπερτερεῖ μὲν τῆς ἐλλ.ην. κατὰ λογικὴν σκρήνειαν καὶ ἀκρίβειαν, μειονεκτεῖ δε κύτης κατὰ ἐνεργητικὴν βραχυλογίαν, ὑπερτερεῖ δέ μως ἡ ἐλλ. καὶ καθ' ὅτι περίστησι σκρῆνας καὶ εὐκρινῶς τὴν ἐσωτερικὴν συγχώνευσιν (συναλογίην) δύο ἐννοιῶν οὐσιαστικῶν εἰς μίκην καὶ μόνην. Καὶ ἡ ἐλλ. γλῶσσα μεταχειρίζεται τὰς ἐμπροσέτους πτώσεις, καθ' ὅλου ὅμως σπανιώτερον.

4. Ἐν οὐδεμιᾷ δὲ γλώσσῃ ἀνεπτύχθη τόσῳ ἡ γρῆσις τῆς ἐπιθετικῆς γενικῆς μᾶλλον ἢ ἐν τῇ ἐλλην. καὶ ίδικ τῇ ποιήσει, ἡτις ἀπετόλμησε καὶ τὰς τολμηροτάτας συντάξεις, ώς κατωτέρω δύσκολες. Συνηθεστάτη ἐννοεῖται ἐν τῇ ἐλλ., ώς καὶ τῇ λατ., ἡ γρῆσις τῆς καλουμένης γενικῆς ἀντικειμενικῆς ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν, τῶν ἐκφραζόντων γύνηκιν διάθεσιν ἡ πενυματικὴ ἐνέργειαν· οἶον φόβος τῷ πολεμίῳ=δ ἀπὸ τῶν πολ. προεργάμ. φόβος· ἔρως τῆς ἀρετῆς=δ πρὸς ἄρ. ἔρ.· «χρόνος τινὸς» Σορ. Αἱ. 41· φίλικ τοῦ πατρὸς =φιλῶ τ. πατ.· εὔνοιας τοῦ φίλου=εὔνοῶ τὸν φίλον· ἐγθύδ; τῶν πολεμίων =ἐγθύεσθε τοὺς πολ. «τὸ Τροίκης μῆσος» Εὑρ. Όρ. 432 (422 μ. σ. Matthiae): ἐπιθυμίας τῆς σοφίας=ἐπιθ. πρὸς σοφ. «μελεδήμηκτα πατρὸς» =μελ. πρὸς πατ. ο, 8· «ἄχοις τινὸς» =ἄχ. πρὸς τιν. Ξ, 458· «ὁδύνη Ἡρακλέος» Ο, 26· πόθος τοῦ παιδὸς =ποθῆ τὸν παῖδα· φροντὶς τῶν παΐδων=φροντ. διὰ τ. παῖδ.· μνήμη τῶν κακῶν=ενήμημ. τὰ κακά· «τῆς στρατείκης μετάκυψειος»=μετακύψειος πατρὸς· διὰ τ. στρ. Θουκ. 7, 55· «προκόπις τινὸς»=δ πρό τινα πρ. Ηλ. πολ. 558, α μ. σ. Schneider. Φ, 28 «ποιηὴ Πετρόνιλοιο»=θυσία ὑπερστήριος ὑπὲρ τοῦ Πετρ. α, 40 «τίσις Ἀτρείδου»=ἡ ὑπὲρ τοῦ Ατρ. ἐκδίκησις. Εὑρ. Τελ. 883 «καὶ πᾶς γυναιξὶν ἀρσενῶν ἔσται· Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

αράτος»=θὰ κατισχύσωσι τῶν ἀρσ. αἱ γυν., ὡς καὶ τὰ λατ. *metus hostium, amor virtutis u.t.l.* Πολλάκις ἡ γενικὴ κεῖται ἀντὶ προθέτεως. Θουκ. 1, 108 «ἐν ἀποβήσει τῆς γῆς»=in escensione in terram. Ποιητ. «νόστος γαίης Φοινίκων» ε, 345. ψ, 68. Σοφ. Φιλ. 43 «ἐπὶ φρεσῆς νόστον ἔξελθόμεν»=όδὸν πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς. Εὐρ. Ἰππ. 1197 «τὴν εὐθὺς "Αργους καπιδυρίκς ὁδόν», ὡς παρὰ Καίσ. B. G. 1, 4 iter Asiae =ταξίδιον εἰς τὴν Ἀσίαν, γαλλ. *chemin de Rome* (καὶ ὅμως συνήθης εἶναι ἡ μετὰ τῆς εἰς καὶ αἴτιατ. σύνταξις). Θουκ. 1, 36 «Ἴταλίκς καὶ Σικελίκς παράπλους»=ὅ εἰς Ἰταλ. καὶ Σικ. παρ. in Italiam, 2, 79 «τῇ τῶν Πλαταιῶν ἐπιστρεψίᾳ»=τῇ ἐπιστρ. κατὰ τ. Ηλ. 3, 114 «μετὰ τὴν τῆς Αἰτωλίκης ἔνυμφοράν»=μετὰ τὴν εἰς τὴν Αἰτ. ξυμφ. Σοφ. Οἰδ. κ. 45 «οὐχ ἔδρες γῆς τῆσδ' ἀν ἔξελθομι»=ἐκ τῆς ἐν τῇ γῇ ταῦτη ἔδρας. Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 13 «τὸν τοῦ κυνὸς λόγον»=τὸν περὶ τοῦ κυνὸς λόγ. *fabulam de cane*. Κύρ. 6. 3, 10 »ἡμῶν λόγος»=λ. περὶ ἡμ., sermo de nobis. Θουκ. 8, 15 «ἀγγελίκ τῆς Χίου». Σοφ. Ἀντ. 11 «μῆνος φίλων»=περὶ φιλίας. Αἴ. 998 «οἵτειχ γάρ σου βάζεις»=ὅ περι σου ὅξ. λόγος. Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 10 «τὴν τῶν θεῶν κρίσιν»=τὴν περὶ τῶν θε. κρ., *judicium de diis factum*. Θουκ. 1, 140 «τὸ Μεγαρέων ψήφισμα»=τὸ ψ. περὶ Μεγ. (λέγεται ὅμως καὶ «τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφ.» 139). Οὕτως καὶ γῆγράς *tiroc*=κρίσις περὶ τίνος Σοφ. Ἀντ. 633. Δημ. 18, 140 «τὰ τῶν Ἀμριτσέων δόγματα»=decreta de Am. μ. σ. Schaefer. Ἰσ. 9, 19 «τῶν μὴ γενομένων πίστιν»=περὶ τῶν μὴ γεν. μ. σ. Schoemann. Σοφ. Φιλ. 813 «ἔμβολλε χειρὸς πίστιν»=ὅδε ὑπόσχεσιν μετὰ τῆς γειρός. Εὐρ. 439 «βέβοκε δ' ὄρκων χάρις»=ἢ δι' ὄρκου ὀμνυομένη ἀγάπη. Πρὸς δὲ Ψευδ. Ισοκρ. 1, 21 «ἐγκράτεικν ἔσπει κέρδους, ὄργης, ἥδονῆς, λύπης». Ηλ. νόμ. 908, ε «ἐκράτεικι ἥδονῶν καὶ λυπῶν». 869, ε «δι' ἥττας ἥδονῶν τε καὶ ἐπίθυμιῶν καὶ φθόνων»=νὴ ὑπόκηται εἰς τᾶς ἥδ. καὶ ἐπιθ. κ. φθ. Ξεν. οἰκ. 9, 11 «ἀνδρῶν συνουσία»=συναναστρ. μετὰ ἀνδρ. ἀνδ. 2. 5, 7 «τὸν θεῶν πόλεμον»=τὸν μετὰ θεῶν π. 4, 5, 13 «ἐπικούρημα τῆς χιόνος»=ἢ κατὰ τῆς χιόν. βοήθ. Δημ. 4, 5 «ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας»=κατὰ τῆς αὐτ. γ. Ηλ. Τίμ. 74, β «πρόβλημα χειμώνων»=ὑπεράσπ. κατὰ τ. γειμ. Σοφ. Οἰδ. σ. 1200 «θανάτων δ' ἐμῷ χώρῃ πύργος ἀνέστας». Εὐρ. Ἰππ. 716 «εὔρημα συμφορᾶς»=κατὰ τ. συμφ. B, 230 «νίος ἀποινα»=λύτρων ὑπὲρ τοῦ οἰοῦ. Ηλ. πολ. 329, ε «τῶν γε τοιώτων (δῆλ. ἀρρεδισίων) ἐν τῷ γήραι πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία». Ηρδ. 6, 135 «ἥσυγίη τῆς πολιορκίης». 139 «λύσις τῶν παρεσόντων κακῶν». Ξεν. Κύρ. 5. 1, 13 «ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου». (Καὶ ὅμως ἐν Ηλ. Φιλ. 64. ε «ἢ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγῆ», τοῦτο δ' ἔνεκα τῆς προηγηθείσης γενικῆς). Εὐρ. Φων. 1743 «συγγράνου θ' ὑδρισμάτων» ὡς καὶ ὁ Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κατσ. b. G. 1,30 «pro veteribus Helvetiorum injuriis populi R. Πλ.νόμ. 633, ε «χειμώνων τε (=hiemis tempestate) ἀνυποδησίαι καὶ ἀστρωσίαι» μ.σ. Stallb. Θουκ. 1, 8 «τὴν τῶν κρεισσόνων δουλείαν» (δουλεύειν τινί). Πλ. Φιλ.δρ. 244, ε «θῶν εὐχάς τε καὶ λατρείας» (εὔχεσθαι τινί, λατρεύειν τινί). νόμ. 799, α «ἐπὶ τοῖς τῶν θεῶν θύμασιν» (θύειν τί τινι). Εὐρ. Ὁρ. 123 «νερτέρων δωρήματα» = dona mortuis oblata (δωρεῖσθαι τί τινι). Αἰσχλ. Χονρ. 178 «ἔπειμις χαίτην κουρίμην χάριν πατρὸς» = τῷ πατρὶ ἀφιερωμένην. Σοφ. Ἡλ. 33 «πατρὸς δίκαιος» = jus patri debitum. 84 «πατρὸς χέοντες λουτρά», (= λοιβάς) = patri debita, ίδ. Schnedew. B, 396 «κύματα παντοίων ἀνέμων» = undae variis ventis excitatae. ε, 292 «ἀελλαι παντοίων ἀνέμων» Α, 305 «νέφες Νότοι». Αἰσχλ. Πρ. 902 «δυσπλάνοις Ἡρας ἀλατείαις» = erroribus (δηλ. Inus) a Junone effectis. Εὐρ. Ὁρ. 618 «διείρατ² ἀγγέλουσι τάγχαμέμνονος» = a caeso Agamemnone excitata. Πλ. νόμ. 717, α «βέλην αὐτοῦ (τοῦ σκοποῦ)» = βέλ. πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ μ. σ. Stallb. Φιλ.δρ. 274, ε «σοφίας φύρμακον» = μέσον πρὸς σοφίαν ίδ. Stallb. εἰς 230, δ. Ξεν. ἀνάθ. 7. 6, 36 «τρόπαιοι βραχόδρων» = de barbaris ίδ. Breitenb. εἰς Ἀγησ. 2, 26. Εὐρ. ἴνετ. 262 «λιταῖ θεῶν» = αἱ πρὸς θεούς. λιτ. Σοφ. Οἰδ. η. 1310 «λιτᾶς ἔχων αὐτὸς τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν» = ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν συμμ. Εὐρ. Ὁρ. 290 «πολλὰς γενεῖον τοῦδε ἐν ἐκτεῖναι λιτάζεις» = ἐν τῷ γενείῳ τούτῳ, ἐν δινόματι τοῦ γεν. τούτου, ὡς Ξεν. ἀνάθ. 2. 5, 7 «οἱ θεῶν ὅρκοι» = οἱ ἐν δινόματι τῶν θ. δρ. Εὐρ. Ἱρ. τ. 1384 «τὸ τ' οὐρανοῦ πέσομεν, τῆς Διὸς κόρης ἄγαλμα» = τὸ ἐν τοῦ οὐρ. πεσ. ἀγχλ. Καὶ αὐτὸς δ Ἡρδ. 6, 40 «τρίτῳ ἔτει τούτων Σκύθας ἐκρεύγεις» = ἐν τῷ τρ. ἔτ. τῶν συμβάντων τούτων δηλ. tertio ante has res anno· ίδ. ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τὰ σχόλ. «ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτει πρότερον ἐγένεται τῶν τότε μιν κατεχόντων» ante ea, quae tum eum occupabant ἔνθα ἡ γεν. ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ πρότερον ίδ. Schweighaeus. Καὶ τούναντίον ἐν 46 «δευτέρῳ ἔτει τούτων» = secundo post haec anno. Τὴν ἔννοιαν δρίζει ἡ συνάφεια τοῦ λόγου. (Συχνότερον ἡ ἀπὸ μ. γερ. Ἡρδ. 6, 69. «νυκτὶ τρίτῃ ἀπὸ τῆς πρώτης». 85 «κατὰ τρίτην γενεὴν τὴν ἀπ' ἐμέον»). «Ομοιον παρὰ Ξεν. ἑλλ. 1. 1, 2 «μετ' ὀλίγον δὲ τούτων». Συχνὸν τοῦτο παρὰ μτγν. Ἰωσιφ. ἀρχ. 1, 22 «μετ' οὐ πολὺ τῆς ἀφίξεως». πλείονα πρδγ. ίδ. παρὰ Schaefer. ad Bos. Ellips. σ. 553· ἐπὶ ἵσης παρὰ τοῖς μτγν., τὰ πρὸ μιᾶς, τεσσάρων, πέτρες ἡμερῶν μ. γερ.· «οἷον πρὸ μιᾶς τοῦ θεσπίζειν» = pridie quam responsa daret· πρὸ μιᾶς ἡμέρας νώνων Ἰανουαρίων». Πλούτ. ήθ.319, b=pridie nonas Ianuarias»· «πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς» Λουκ. Κρονοσόλ. 14 = πολὺ πρὸ τῆς ἑορτῆς ίδ. λεξ. Passow II. σ. 1079· καὶ λεξ. Σακελλ. ἐν τῇ λ. ἐπιλαμβάνει

Σημ. 1. Παραδίγμ. περὶ τῆς γρήσεως τῆς γενικῆς ἀντὶ ἐπιθέτου· οἷον ἔχ πωμα καὶ ξύλου, στολίς τρυφᾶς·, γδ. §. 402, c περὶ δὲ τῆς γενικῆς ἀντὶ προσθ. προσθ. οἷον πόλις Ἰλίου γδ. §. 402, d.

Σημ. 2. "Ινα δὲ λογικῶν; ἀκριβέστερον καὶ συνέπερον παραστῆσῃ τὴν πόδες ἄλληλα σχέσιν δύο οὐδεαστικῶν μεταχειρίζεται· ἡ ἄλλη γλῶσσα ἔνιστες δις καὶ ἡ γερμ., τὰς προθέσεις, καὶ περιέργως; πως καὶ ἔν τοι περιπτώσειν, ἔνθα ἄλλαι νεώτεροι; οἶον ἡ γερμ. μεταχειρίζονται μόνον τὴν γενικήν Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 9 ἡ ἀπὸ τούτων χάρις; Δημ. 2, 22 «τὴν παρὰ διεῖν εὑνοίζεν», 6, 34 «τῇ παρᾳ ὑμῶν ὅργην». Ήρδ. 2, 148 «τὰ ἔξι Ἑλλήνων τελέα». Σοφ. Φ. 106 «τὰ ἔξι Ἀττεϊδῶν ὕργα», Ἀντ. 1219 «τὰ ἐκ δεσπότου κελεύσματα». Θουκ. 1, 69 «τῇ ἀρχῇ ἡμῶν τιμωρίᾳ». 129 «τοῖς λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ». Δημ. 18, 13 «ταῖς ἐν τῷν νόμῳ τιμωρίαις». Ξεν. Ιέρ. 10, 3 «οἱ ἀπὸ δορυφόρων φύσεις». 7, 5 «αἱ μητέραις ἀντιφλούντων διπουργίαις». 6 «αἱ ὄποι τῶν φοῖσιν μένων τιμαῖς». ἀνάδ. 1, 2, 18 «τὸν ἐν τῷν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βερβάρους φύσειν». Κύρ. 2, 4, 21 «τὸ παράκ Κυαζάρου στράτευμα». 5, 5, 13 «τὸ παράκ ἐμοὶ ἀδίκημα». Πλ. Φαίδ. 97, c «εἰ οὖν τις βούλοιτο τὴν αἰτίαν εὑρεῖν περὶ ἔκάστου». 97, d. πολ. 329, d «τούτων πέρι μία τις αἰτία ἔστιν». νόμ. 720, e «τὴν περὶ γενέσεως ἀρχὴν πρώτην πόλεων πέρι κατακομβίσεις ταῖς τάξεσι». Λασ. 25, 9 «τὰς περὶ τούτων δεῖσαντες τιμωρίας». Πλ. νόμ. 951, a «οἱ περὶ τῆς παιδείας πάσης ἐπιμελητῆς» (καὶ δικαὶος 936, a «τῷ τῆς παιδεύσεως ὅλῃς ἐπιμελητῇ τῶν νέων) πολιτικ. 279, a «τῇ περὶ τὰς πόλεις ἐπιμελείας». Λυκούργ. §. 106 μ. σ. Maetzen. Ξεν. πολ. Λασ. 2, 4 «ἐν πολλάς τῶν πόλεων οἱ νόμοι οὐδὲν ἔναντιονται ταῖς πόρδες τούς πατέας ἐπιθυμίαῖς» = παιδεραστίαις. Δημ. 9, 2 «οὐδεμίαν περὶ τῶν μελλόντων πρόσων ἔχουσιν». φ, 249 «ἄλιος περὶ τινος».

Σημ. 3. "Ἐνιστεῖ ἐν οὐδεαστικῶν συντάσσεσται δυοὶ γενικαὶ; διαφόρων σχέσεων (γεν. ὄποι, καὶ ἀντικ.). 1). Ήρδ. 6, 2 «Ιστιαῖος ὑπέδυνε τῶν Ἱώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείον πολέμου» = τὴν ἀρχὴν τῶν ιών. ἐν τῷ πρὸς Δαρ. πολέμῳ 67 «κατὰ Δημαρχίου τὴν κατάπαυσιν τῇς βασιλείῃς». Θουκ. 1, 25 «τὴν τῶν Φαιάκων προενόικησιν τῇς Κερκύρας» μ. σ. Popp. 3, 12 «τὴν ἔκεινων μέλλησιν τῶν ἐξ ἡμέρας δεινῶν» = τὴν ἀποφορίαν καὶ σκονὸν ἔχειν. ἐν τοῖς καθ' ἡμ. δεινοῖς. 3, 115 «τὴν τοῦ Λάγητος τοῦ νεῶν ἀρχὴν». 4, 10 «φύσις ἐοθίους καὶ νεῶν δεινότητος κατάπλους» = ἐκ φύσου πρὸς τὸ δεινὸν τοῦ κατάπλου τῶν νεῶν¹⁾. 85 «τῇ ἀποκλήσει μου τῶν πυλῶν» = διὰ τῆς ἀποκλίσεως ἐμοῦ ἔξω τῶν πυλῶν. 6, 18 «ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη» = inertia a Nicia in oratione commendata. Ξεν. ἀνάδ. 4, 7, 8 «τούτους ἡ ἡγεμονία ἡ τῶν λογαγῶν». Πλ. νόμ. 776, d «ἡ τῶν Πρακλεωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως». Φαίδρ. 244, c «τὴν γε τῶν ἐμφρόνων ζήτησιν τοῦ μέλλοντος» = futuri investigatio a prudentibus facta. Αἰσχλ. Ιχ. 514 «Τεύθρωντος ἄστου Μυρῶν». Σοφ. Τρ. 1191 «τὸν Οἴτης Ζηνὸς πάγον» = τὸν ἐπὶ τῇς Οἴτης ποταμού πάγον. Φιλ. 489 «τὰ Χελκάδοντος Εἰδοίας σταθμαὶ» = ἡ εἰδοῖκή κατοικία τοῦ Χελκ. μ. σ. Schenedew. Εἰρ. Φοι. 308 ὁ χορ. «βαστρύχων.. γαῖτας πλόκυμον» = τὸν ἐκ βαστρ. πλόκ. τῆς γαῖτης σου μ. σ. Klotz. Τούτου διάρροος; εἶναι ἡ περίπτωσις, καθ' ἥν ἡ μία γενικὴ εἶναι συντακτικὴ τῆς ἐπέρας; οἶον Θουκ. 1, 143 «οὐδίγιων ἡμερῶν ἔνεκ τοῦ μεγάλου μισθοῦ δόσεως» = ἔνεκα δόσ. μεγ. μισ. δι' ὀλίγ. ἡμ. Ισατ. 2, 9 «μετεταξύν τοῦ

1) Ιδ. Matthiae II. § 380, A. 5. Stallbaum εἰς Πλ. νόμ. 720, e.

οίκου τῆς μισθώσεως τῶν παιδίων τοῦ Νικίου¹ = μισθώσ. τοῦ οἴκ. τῶν παιδ. τ. Νικ. Πλ. νόμ. 672, δ «αἰδοῦς ψυχῆς κτήσεως ἔνεκεν». Καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ἀντωνυμίαις, δι' οὗ προκύπτει εἰκόλως ἀσφαίρα τις. Θουκ. 3, 44 «τοῦ ἔκεινου λόγου» = τ. λ. ἔκεινου. Ξεν. ἀνάθ. 5, 5, 18 «οὐδὲν ἐλαχιστόμεν τῶν ἔκεινων» = οὐδὲ ἐλαχισ., ὅπερ ἀνήκειν ἔκεινοις. Κύρ. 6, 1, 15 «τῶν μὲν ἔκεινων διχρῶν». 7, 4, 13 «τῶν ἔκειται κλέψυταις». μ. σ. Born. ἐλλ. 2, 2, 9 «οὗτοι τῶν αὐτῶν ἔστερονται». 4, 8, 33 «τῶν ἔκεινων ἕνυμάχων». Δημ. 18, 45 «διὰ τῶν ἔτερων κινδύνων» = periculis alii imminentibus, καθὼν; ἵππος θηρόφορος εἶναι καὶ ή περίπτωσις, καθ' ἥν καθ' ὅλον καὶ μέρος; γενικὴ κείνται παραλλήλων; (συγχριμα καὶ θ' ὅλον καὶ μέρος). Ηρδ. 3, 35 «εἰ τοῦ παιδὸς τοῦ σοῦ τοῦδε ἔστετος ἐν τοῖς προβούσιοις βαλλών τύχοιμι μέσης τῆς καρδίης²».

5. «Οταν ἐν τῇ συντάξει τῆς γενικῆς μετὰ οὐσιαστικοῦ ὑπάρχῃ ἡ σχέσις τοῦ καθ' ὅλου πορὸς τὸ ἐπὶ μέρος τοικύτη, οὐχ ἡ τοῦ ὅλου πρός τὰ μέρη αὐτοῦ, αὐλεῖται ἡ γενικ. γενικὴ διαιρετική. Ή τοικύτη γενικὴ συντάξεσται».

α) μετὰ οὐσιαστικῶν³ οἷον «ὅ δῆμος τῶν Ἀθηναίων» ὁ δῆμος ὡς μέρος τῶν Ἀθην., κατ' ἀντίθεσιν πορὸς τοὺς εὐγενεῖς⁴ πέρτε τάλλαρτα ἀργυρίου⁵ σταγορές ὑπάτοις. Λ, 761 «πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Δὲ Νέστορί τ' ἀρθρώπων». Ηρδ. 1, 67 «Λίχνης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σταρτητέων». 6, 114 «ἄπο δ' ἔθανε τῶν στρατηγῶν Στηνίλεως» Ξεν. ἀνάθ. 1, 8, 1 «Πατηγύας ἀνήρ Πέρσης τῶν ἀρμόι Κύρου πιστῶν» = εἰς ἐν τῶν π. τ. Κ. πιστ. ἀνδρῶν. ἐλλ. 5, 4, 2 «Μέλιων τῶν Ἀθήναζε πεφευγότων Θηθείων» = εἰς τῶν εἰς Ἀθ. περ. Θηθ. (ή προσθήκη τοῦ εἰς ἐν τῷ καθ' ἡμῖς ιδιώμα. εἰς τὴν τοικύτην γεν. διακριτ. πλὴν καὶ μετὰ τῆς ἐκ προθέσ. εἰνεσυνθετάτη. ὅπερ καὶ κύτοι οἱ ἀρχαῖοι ἄνευ τῆς ἐκ δημως ἐνίστη πράξτουσιν. οἷον Ξεν. Κύρ. 2, 3, 5 «Χρυσάντας, εἰς τῶν δημοτίμων». συμπ. 2, 1 «ἔργεται τις ἔχων ὀργηστρίδα τὸν τὰ θυμάκτη δυναμένων ποιεῖν». Οὕτω καὶ οὐσιαστικ. σὺν γενικ. ἐπιθέτου²). Ξεν. συμπ. 7, 2 «τροχός τῶν κεραμεικῶν» = τρ. ἐκ τῶν κεράμων, ἐκ γάμων τροχός, γωματένιος. Θεόρο. γρ. c. 5 «Θουρικᾶς τῶν στρογγύλων ληκύθους καὶ βακτηρίζες τῶν σκολιών». Λουκ. 9. πρ. 10. 9 «πέλεσυν τῶν ραυπηγικῶν» Πλ. Ἰππ. 368, c «οἷςι αἱ Περσικαὶ (ζῶνται) τῶν πολυτελῶν». Εὐρ. Ι. 1395 «τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὅρῳ;» Οὕτω καὶ ἡ γενικὴ χώραστινδες ἐν τοῖς τοπικοῖς καὶ ἐπιθετικοῖς δημόκοσιν⁶ ἡ γενικὴ αὔτη συνήθως προτάσσεται³. Ηρδ. 3, 136 «ἀπίκοντο τῆς Ἰταλίης ἐς Τέρραντα», 6, 95. Θουκ. 2, 18 «οὗ στροτὸς ἀρίστετο τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνόην». Ξεν. ἐλλ. 2, 1, 20 «οἱ Ἀθηναῖοι ὀδρίσαντο τῆς Χερσόνησου ἐν Ἐλεούσῃ». 1, 4, 8 «ἔπλευσε τῆς Καρίας ἐς τὸν Κερχμεικὸν κόλπον».

1) Id. Lobeck εἰς AY. 309 καὶ 726. Fritzschē quaest. Luc. σ. 110. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 2, 5, 38.—2) Id. Matthiae II. §. 442, 1. Hemsterh. εἰς Λουκ. 9. πρ. 10, 9 σ. 536 ἔκδ. Lehμ.—3) Id. Matthiae II. §. 321, 6. Krüger §. 47, 5. A. 5 καὶ 6. Madvig §. 51.

3. 86 «τῆς Ἰταλίας Λοκροὶ μὲν Συρκοσίων ἡσαν· Ρηγῆνοι δὲ κατὰ τὸ ξυγγενὲς Λεοντίνων». Ὅτε δημος κεῖται ἔμφασίς τις ἐν τῷ διάδηματι τῆς πόλεως, τότε τοῦτο προτάσσεται τῆς γεν. τῆς χώρας. Ξεν. ἀνάθ. 2, 2, 6 «ἡλθον ἐξ Ἐφέσου τῆς Ἱωνίκης μέχρι τῆς μάχης». 6, 6, 38 «ἀφίκοντο εἰς Χρυσόποδειρ τῆς Χαλκιδονίκης». 7, 1, 1. Ή τῆς χώρας γενικὴ οὐδέποτε τίθεται μεταξὺ τῆς προθέσεως καὶ τῆς πτώσεως τῆς εἰς αὐτὴν ἀνηκούσης λέξης, καὶ λοιπὸν ὅχι ἐς τῆς Ἀττικῆς Oirónτι ἀλλὰ πάντοτε τῆς Ἀττικῆς ἐς Oirónτη ἢ ἐς Oirónτη τῆς Ἀττικῆς. Ή τῆς χώρας γενικὴ εἶνε πάντοτε ἔναρθρος, τὸ δὲ συντακτικὸν τοπικὸν ὄνομα. σπανιώτερα ἔναρθρ., ἐπειδὴ εἶνε ἀρκούντως ὀρισμένον διὰ τοῦ δινόμικτος τῆς χώρας. Θουκ. 1, 30 «ἐπὶ τῇ Αευκάμψῃ τῆς Κερκύρας». 3, 93 «πρὸς τὸ Κήναιον τῆς Εὔβοίας». Ξεν. ἀλλ. 1, 6, 27 «τῆς Λέσθου ἐπὶ τῇ Μελέχῳ ἄκρᾳ».

b) μετὰ οὐσιαστικοποιηθέντων ἐπιθέτων (μετοχῶν) θετικῶν, συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν μετ' οὐσιαστικῶν ή οὐσιαστικοποιηθετικῶν ἀρτῶν. καὶ ἀριθμητικῶν· «οἱ χρηστοὶ τῶν ἀνθρώπων». «οἱ εὖ φρονῶντες τῶν ἀνθρώπων». (Τὸ δὲ ἄλλως πάντοτε οἱ θητοὶ ἀριθμοὶ δηλοῦ, δτι ή ἴδιοτες τοῦ θητοῦ ἀνήκει εἰς ἄπον γένος). Οὕτω καὶ Θουκ. 8, 75 «τῶν Σαμίων πάντες οἱ ἐρ τῇ ἡλικίᾳ» = πάντες οἱ ἡλικιωμένοι τῶν Σαμ. (Τὸ δὲ Σάμιοι πάρτες ἀνευ τῆς προσθήκης τοῦ οἱ ἐρ τῇ ἡλ. δηλοῦ πάντ. τ. Σαμίους). 1, 48 «ταῖς ἀρισταῖς τῶν νεῶν πλεούσαις». 25 «χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἔκεινον τὸν χρόνον δροικα τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις». Πλ. πολ. 416, b «τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείνες περιτευχασμένοι» = maximam partem cautionis, κατά τινα ἑλληνισμὸν, ἀντὶ τὸ μεγίστον = plurimam partem· ἰδ. §. 405, 5, c). (Η ἐπὶ τῶν ὑπερθετικῶν γενικὴ ἐλληπτέα γεν. δικιρετικὴ, ἀν ἔχει ἔνοιαιν οὐσιαστικοῦ, διὸ τὰ ἀρισταῖ πλοῖοι ἐκ τῶν νηῶν οἱ πλουσιώτ. ἐκ τῶν Ἑλλήνων· ἐν ἄλλαις δρμας περιπτώσεσιν ἐκληπτέα αὕτη ὡς γεν. συγκριτική, ἰδ. §. 420, 1). Ἐνταῦθι ἀνήκουσιν αἱ ἐκ τῆς ποιήσεως ἐκφέρσεις δῆθεάων = ή ἀρισταῖ τῶν θεαινῶν E, 38· διὰ γυναικῶν Γ, 423· «ἀριθμεῖτος ἀνδρῶν» Λ, 248· «Ἐδραίκη, πρέσβεια Κλυμένοιο θυγατρῶν» γ, 452. Ἐν τῇ προσθωνήσει ζ, 361 «Ἄδει.λέ ζείρων». ἰδ. φ, 288. ξ, 443 «δαιμόνιες ζείνων» (καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἡρ. 4, 126 «δαιμόνιες ἀνδρῶν» μ. σ. Baehr, καὶ 7, 48). Θεογν. 1307 «ἄδριμε παίδων». Εὑρ. Ἀλκ. 460 «Ἄδριλα γυναικῶν» (cara inter mulieres), μ. σ. (472) Monk. Ἡράκλ. 567 «Ἄδραλα παρθένων». Ξεν. 716 «Ἄδρατάρατ ἀνδρῶν». Θεόχρ. 15, 74 «Ἄδριλ ἀνδρῶν». ἰδ. Virg. Aen. 4, 576 «sancte deornm»¹⁾). Ἰδίωμα τῶν τραγαικῶν εἶνε ή ἐπε-

1) Ἰδ. Schaefer ad Bosii ellips. p. 189.

τασις τοῦ ἐπιθέτου διὰ τῆς προσθήκης τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου κατὰ γερικήν. Σοφ. Οἰδ. κ. 1238 «κακὴν κακῶν». Οἰδ. τ. 465 ἄρχητον ἀρχήτων». Φιλ. 65 «ἔσχυτον ἔσχυτων κακόν». 849 «δειλαίκις δειλικίων κυρεῖς» = misera miserarum es, i. e. miserrima (δέ Schneidew. ἀλλως). Εὐρ. Ἀνδρ. 520 «ἀνοίκη μεγάλη λείτειν ἐγέρθοντος ἐγέρθοντος, ἐξόντων κτείνεντος». (Καὶ μετὰ τοῦ μεγάλειτέρας ἐπιτάξεως Σοφ. Οἰδ. τ. 1301 «μείζονα τῶν μεκτίστων» = μείζον τῶν μεγίστων μ. τ. Schneidew.). Συνηθέστατα τάχι, πολλοὶ διάγοι τίς, τίς τίτεις, τίτεις οἱ μέρες οἱ δέ ἄλλοι ἔτεροι εἰς διο τρεῖς κτλ.: ἔκαστος καὶ τὰ παρόμια. μ. γερικ. Ξεν. ἀπομν. 2. 8, 3 «τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων». Ἀραγορ. Ηρδ. 6, 8 «Αἰολέων οἱ Λέσθιον νέμονται». Ξεν. ἀνάθ. 1. 7, 13 «οἱ θυτεροὶ ἀλήθητοις τῶν πολεμίων, ταῦτα ἥγγειλον». Θουκ. 5, 39 «ἐγίγνοντο λόγοι τοῖς τε Ἀθηναῖς καὶ Λακεδαιμονίοις περὶ ὅτι εἶχον ἀλλήλων» δηλ. περὶ τούτων, ἢ εἴχον ἀλλ. 80 «ὑπόσου ἀλλήλων πολέμῳ.. εἴχον». (Τὸ δὲ πολλοὶ διάγοι ἀρθρωποι ἐκφράζουσιν ὅλον τι ἐκ πολλῶν ἢ διίγων συνιστάμενον, μέγχυν ἢ διίγον ἀρθριδὸν ἀνθρώπων, οὕτω καὶ, οἱ πολέμοι ήσαν· τρεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς = ἡμεῖς ἡμεῖς ἐν συνόλῳ τρεῖς· τὸ δὲ τρεῖς ἡμῶν ἡσαν = ἐκ τοῦ ἀρθριδοῦ ἡμῶν ἡσαν τρεῖς) Ήσάρ τις = εἰς τῶν θεῶν, τὸ δὲ θεός τις = θεός τις deus quidam, Ξεν. Κύρ. 5. 2. 12, συνήθη τὰ τοικῦντα¹⁾). Μνείκς δὲ ίδιως ἔξιον εἶνε ἢ γενικὴ μετὰ τὸ τι ἢ ἀντών. δειπτικὴν ἐν τῷ πλατωνικῇ φράσει· οἷον τι τοιτοῦ ἐκεῖνο ἐστιν; ἢ, τοῦτο τιτός ἐστιν²⁾). Πλ. πολ. 597 d «τι αὐτὸν (τὸν ζωγράφον) κλίνης φύσεις εἰναι;» μ. σ. Stallb. = τι κλίνης θὰ εἴπῃς ὅτι αὐτὸς εἶναι; πρὸς ποίκιν κλίνην παραβάλλεις αὐτόν; συμπ. 404, d «τι τῶν κακῶν ἐστιν ὁ Ἑρως;» = τι ἐκ τῶν ὀρείων εἶνε ὁ Ἑρ.; πρὸς τι ὀρεῖτον παραβάλλεται ὁ Ἑρ.; εἶνε δῆλος οὗτος λγεος τῷ κατάρι η τοιοῦτό τι; Τίμ. 52, c «(εἰκὼν) οὐδὲ αὐτὸς τοῖτο, ἐπ' ὃ γέγονεν, εαυτῆς ἐστιν, ἐτέρου δέ τινος ἀεὶ φέρεται φάντασμα» = οὐδὲ αὐτὸς τοῖτο, δι' διοῖον ἔχει γείνη, εἶνε τι ἐχυτοῦ, ητοι τὸ κατόπιν ὡς πρὸς ἐχυτό, ητοι μὴ δὲν ἦνε τὸ ίδια ἐχυτοῦ εἰκών, ἀλλὰ κτλ.: λοιπὸν εἰκὼν δὲν εἶνε τὸ ίδιον ἐχυτῆς ἀπεικόνισμα; σοφ. 255, d «ὅτι περ ἐν ἑτερον ἢ, συμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης ἐτέρου τοῦθι, ὅπερ ἐστὶν, εἰναι» = ὅτι θὰ συμβῇ νὰ ἦνε ἑτερόν τι, πρέπει τοῦτο (δῆλος τὸ ἑτερον), διοῖον εἶνε, κατ' ἀνάγκην νὰ ἦνε τι ἄλλου δῆλος. νὰ παραβάληται πρὸς ἄλλοι· καὶ λοιπὸν τὸ ἑτερον πρέπει νὰ ἦνε τὸ ἑτερον ἀλλού τινός. Συχνάτατα τὸ ώς οὐσιαστικὸν οὐδέτερον ἐπιθέτου ἢ ἀρταραγμού συντάσσεται. γερική· οἷον τὰ πολλὰ τῆς χώρας· ἐπὶ μέρα

1) "Iz. Lobeck εἰς Σοφ. Αζ. 998.—2) "Iz. Malvig Bemerkungen über einige Punkte der Griech. Wortfug. c. 67.

δενάμεως· ἐξ τοῦτο ἀράγησ. κ.τ.λ. Ιδ. §. 405, 5, b)· περὶ δὲ τῆς ἑρέλξεως, ὡς ἡμίσυν τοῦ χρόνου· πολλὴ τῆς χώρας κ.τ.λ. Ιδ. §. 405, 5, c).

Σημ. 4. Ἐν τοῖς ὑπερθετικοῖς, εἰ καὶ σπανίως, προστίθεται ἡ ἔξιον Ἡρό. 1, 196 «τὴν εὐειδεστάτην ἐπιπλέων» οὗτως καὶ ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς καὶ ἀριθμητικοῖς διέσις ἐπιπλέοντος, εἰ καὶ σπανίως, προστίθεται ἡ ἀπὸ ἡ ἔξι, αἵτινες κανονικῶν; ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματι τίθενται· οὗτον Ο, 680 «ἐκ πολέων πίστερες». Ἡρό. 5, 87 «ἴκεντον μοῦνον ἐξ ἀπάντων σωθῆναι». Θουκ. 1, 110 «ἀλίγοις ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι». (Ἐν 116 «λαζῶν ἐξ ἄκοντα νεῶν ἀπὸ τῶν ἱσορομούσων» ἡ ἀπὸ ἑξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ λαζῶν). 2, 58 «ἀπὸ τιτρακισχιλίων ὅπλατῶν χιλίους τῇ νόσῳ ἀπολέσας». 3, 21 «Ἄρδες ὁδοίκεια καὶ διαβόσιοι ἀπὸ πλεύσιον» = τὸν ἀριθ. 212 ἄνδρας ἀπὸ τῶν πολὺ πειραστέρων ὄντιον. 3, 112 «ἀλίγοις ἀπὸ πολλῶν ἐσάθησαν ἐπὶ τὴν πόλιν». Ξεν. π. πόρ. 4, 13 «ἀπὸ» ἀντόν.. οὐδέν τι. (Μετὰ ποιητικῆς ἐναλλαγῆς; ἐν Σοφ. Ἀντ. 790 «καὶ σ' οὐρὶς ἀδιανάτων φύσιμος οὐδεὶς; οὐρὶς ἀμερίσων ἐπὶ τὸν θράψιον εὑρεῖται τις ἐκ τῶν ἀδιανάτων οὐδέν τις ἀπὸ τῶν θυγατῶν, ιδ. Passow 1. σ. 1032. Συνελ. λεξ. ἐν τῷ ἀριθμ. οὗτως καὶ ἐπὶ γῆς ιδ. Schneidew.

Σημ. 5. Ἡ γενική διατεταχὴ δύναται νὰ ἑξαρτᾶται καὶ ἀπὸ ὑπερθετικοῦ ἐπιβρέχει. Ξεν. Κύρ. 3, 1, 25 «πάντων τῶν διεισθνόν ἀρδός μάλιστα καταπλήττει τὰς ψυχάς». Πολλάκις συνάπτεται αὗτη καὶ μετὰ ἐπιθετικοῦ ὑπερθετικοῦ χάριν συντομίας, εἰ καὶ ἡ γεν. δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑπερθετικόν, ἀλλ' εἰς τὸ διποτεῖμα· Ἡρό. 7, 70 «οἱ ἐκ της Λιβύης Αἰθίοπες οὐλόδατον τρύγωμα πέργασι πάντων ἐνθράψων» (ἐντὶ οὐλόδατον τῶν τργωμάτων, ἀπάντες ἀνθρωποι πέργασι).

ε) Μετὰ τῶν ἐπιβρέχημάτων, καὶ μάλιστα α) τοῦ τόπου· οὗν ποῦ, πού, πή, πόθεν, οὐ, ἢ, ἵρα (ποιητ.), νεο. λιων. καὶ μτγν., τῆμε ποιητ., οὐδαμοῦ, πανταχῆ, ἄρω, κάτω, πρόσω, πόρρω, ἔκάς, πρόσθετ., ἔμπροσθετ., προπάρουθετ(ρ) ποιητ., διποτεῖμε, ἐπί ταῦθε (ἢ ἐπὶ τάδε), ἐπέκειται κ.τ.λ. α, 170 «πίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν;» = unde terrarum? ε, 131 «πεπτήρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαῖης ζώει ὅγ' ἢ τέθυνησε». Σοφ. ΑΖ. 386 «οὐχ ὅρχεις ἦν εἰς κακοῦ;» Ἡρό. 1, 213 «ἔμπιθες, ἵρα ἦν κακοῦ». 1, 163 «τὴν ἐωυτοῦ χώρης οἰκηταὶ δκον βούλονται». 2, 43 «οὐδημάτη Αἰγαίου πτον». 6, 19 «χρημάτων μνήμην ἐτέρωθι τοῦ λόγου ἐποιησάμην». Θουκ. 2, 75 «διειλόντες τοῦ τείχους ἢ προσεπιπτε τὸ χώμα». Ξεν. Κύρ. 6, 1, 43 «ἔμβλεται πον τῆς ἐκείνων χώρας». Πλ. πολ. 403, ε «εἰδέναι διόν της ἐστι». συμπ. 181 ε «τὸ τῶν παῖδων τέλος ἀδηλον, οὐ τελευτὴ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος». πολ. 550, ε «προϊόντες εἰς τὸ πρόσθετο τοῦ χρηματίζεσθαι»=προγωριῦντες πρὸς τὴν ἀπόκτησιν χρημάτων. Δημ. 18, 62 «έρτανθα τῆς πολιτείας» = in eo civitatis statu. Πλ. Φιλ. 113, b «ἔμβλεται (= ἐκβλέται) κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου» = in loca Tartari inferiora. Stallb. Ξεν. ἀνάθ. 4, 3, 3 «πεζοὺς παρατεταγμένους ἄρω τῷτε πιπέων». Ερτανθα τῆς ἡλικίας, τοῦ λόγου, δεῦρο τοῦ λόγου Πλ. Δημ. 4, 9 «ὅρχτε, οὐ προελήλυθεν ἀσελγείας». Πλ.

Φυλ. 111, α «πανταχοῦ τῆς γῆς». Ἡρδ. 3, 154 «κινηθεοργίαι εἰς τὸ πρόσω μεγάθεος πιμπάντας»=μέχρι μεγάλου μεγέθους, εἰς τὸν ὑπατὸν βαθύταν, τὰ μέγιστα. 7, 237 «πρόσω ἀρετῆς ἀνήκειν». Ξεν. Κύρ. 1, 6, 39 «πρόσω ἐλάττωι τῷ βίον, θυνάτου δὲ ἐγγρύς». Πλ. ἀπολ. 38, ε «πόρφυρα ἥδη ἐστὶ τῷ βίον, θυνάτου δὲ ἐγγρύς». νόμ. 800, ε «στάντες οὐ πόρφυρα τῷ βιωτῷ». Γοργ. 486, α «τοὺς πόρφυρα σὲ φιλοσοφίας ἐλκύνοντας». Εὐθύδ. 294, ε. Ξεν. ἀπολ. 30. Ιέρ. 3, 13. Ἡρδ. 8, 144 «οὐκ ἔκαστον παρέσταται»=ὅτι ὑστεροῦ ἀπὸ πολὺν χρ., μετ' ὀλίγον, ἀμέσως μετὰ τοῦτο. 3, 89 «ἐκαστέρω τῶν Περσέων οἰκεῖον»=μακρύτερον. 4, 204 «ἐκαστάτω τῆς Εὐρώπης»=μακρύτατα τ. Εὐ., ἐν τ. Εὐρ. Ισοκρ. 7, 80 «ἐπὶ ταύτῃ (ἢ ἐπὶ τάξει) Φασῆλος ἔπλεον»=εἰς τὰ ἐντεῦθεν τ. Φασ. Θουκ. 8, 104 «τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα τούτον (=τὰ πέρκνα τοῦ τόπου τούτου) γιγνόμενα». Ξεν. ἐλλ. 5, 1, 10 «ἀνέρεινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα» (ἢ λίγον πρότερον «ποιῶντερά τοῦ Ἡρακλείου»). Οὕτω κείται συντακτοσομένη καὶ ἡ γενικ. ἐν τοῖς τοπικοῖς προσδιορισμοῖς μετὰ προθετόπτωτον οὐσιαστικόν¹⁾=πρὸς τὸ μέρος, τὴν διεύθυνσιν τόπου τινός. Ἡρδ. 2, 32 «νέμεται δὲ τὴν Σύρτιν τε καὶ τὴν πρὸς ἡδῶν χώραν τῆς Σύρτιδος»=τὴν γῆν τὴν πρὸς ἡδῶν τῆς Σύρτιος, τὴν γῆρ. τὴν πρὸς ἀνατολὰς τ. Σύρτ. 7, 126 «οὔτε γάρ τὸ πρὸς τὴν ἡδῶν τοῦ Λεστον (ἐπιδέηματικῶς) οὐδὲ μόνον πάσης τῆς ἐμπροσθεν Εὐρώπης οἵδιοι τις ἂν λέοντα οὕτε πρὸς ἐσπέρης τοῦ Ἀχελώου ἐν τῇ ἐπιλοίπῳ ἡπείρῳ». Θουκ. 2, 96 «οἰκοῦσι δὲ οὗτοι πρὸς βορείαν τοῦ Σκύριδον ὄφους». Δύνανται ὅμως αἱ ἐκφράσεις τὰ πρὸς βορεῖαν, τὰ πρὸς ἐσπέρας, τὸ ἐπέκεινα κ.τ.λ. νὰ σημαίνωσι καὶ τὸ βρόξειον, τὸ δυτικόν, τὸ μακρυντὸν μέρος, καὶ νὰ συντάσσωσι γενικῆς οἶον Θουκ. 6, 2 «τὰ πρὸς βορεῖαν τῆς νήσου»=τὸ βόρειον μέρος τῆς νήσου. Καὶ ἀμφότεροι αἱ γενικαὶ ὅμοι. Ξεν. ἐλλ. 5, 4, 38 «εδήσου τῆς χώρας τὰ πρὸς ἐκυπετοῦ τῶν στκυρωμάτων»=εδήσου τὸ μέρος τῆς χώρας τὸ ἀπὸ τῶν στκυρωμάτων. τῶν Θηρεύτων πρὸς ἐκυπετοῦ κείμενον (καὶ λοιπὸν τὸ κείμ. ἐξω κτῶν)-ε) τῶν ἐπιδέημων. τοῦ γρερού· οἶον δῆλον τῆς ἡμέρας, τοῦ γρερού, τῆς ἡλικίας, τρίς τῆς ἡμέρας, πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀλιτρού νυκτὸς, τῆς νυκτὸς κ.τ.λ. Ἡρδ. 9, 101 «πρὸς τῆς ἡμέρης». Πλ. Ηρωτ. 326, ε «πρωτίστατα τῆς ἡλικίας» = νεώτερος τὴν ἡλικ. Θεόκρ. 2, 119 «ἡνθον.. κύτικα νυκτὸς» = ut primum nox appetebat-γ) τῶν ἐπιδέημων. τοῦ πανοοῦ· οἶον ἄλιτρ, ἄδην Ἡρδ. 9, 27 «παλκιῶν μὲν οὖν ἔργων ἄλιτρ ἐστω». Ξεν. Κύρ. 8, 7, 25. ἀνάζ. 5, 7, 12. Τ, 423 «οὐ λαζῶ, πρὶν Τρῖτος ἄδην ἐλίσσω πολέμουσα». ε, 290. Πλ. Χαρρ. 153. δ «τῶν τοιούτων ἄδην εὐχομένων» (τὸ ἄλιτρ ὅμως συντάσσεται καὶ ὡς ἐπιδέημος). Ρ, 54 «Ἄλιτρος ἀναζεύσαρχον ὄνδρων». ε, 38 «γχαλανόν τε γρυσόν τε ἄλιτρον ἐσθῆτά τε δόντες». η, 295. Εὐρ. Ὁρ. 1039).

1) "I. Madwig. Bmrk. über einige Punkte der griech. Wortfug. s. 71.

§. 415. Σύνταξις τῆς γενικῆς μετὰ ρήματων, ἐπιθέτων
(μετοχῶν) καὶ ἐπιρρήματων.

1. "Ως ἡ γενικὴ μετὰ οὐσιαστικοῦ συνταξομένη δηλοῖ τὸν ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ συντακτικοῦ αὐτῆς οὐσιαστικοῦ, οὗτῳ καὶ ἐτῇ συντάξει αὐτῆς μετὰ ρήματος ἡ ἐπιθέτους δηλοῖ τὸν ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ συντακτικοῦ αὐτῆς ρήμα. ἡ ἐπιθέτους (§. 413, 1). Ἡ ρήματικὴ σύνταξις τῆς γενικῆς ἀνεπτύχθη ἐκ τῆς μετὰ οὐσιαστικοῦ συντάξεως αὐτῆς (§. 413, 2). οὕτω π. χ. ἐτῷ τῶν ἔρωτος τῆς ἀρετῆς, ἐπιθυμίᾳ τῆς σοφίας" προσηλθεντιν ἡ σύνταξις. ἔρωτα τῆς ἀρετῆς, ἐπιθυμίᾳ ἐπιθυμίᾳ τῆς σοφίας (§. 410, 2). "Ἐν τῇ μετ' οὐσιαστικοῦ συντάξει τῆς γεν. καὶ τῇ ἑρμηνεικῇ ὑπάρχει στενὴ τις καὶ ἐσωτερό. συγχώνευσις δύο ἐννοιῶν πρὸς μίαν, καὶ ἐν ἐκείνῳ μὲν συγχώνευσις δύο οὐσιαστικῶν ἐννοιῶν, ἐν ταύτῃ δὲ ἑρμηνεικῆς ἐννοίκης (ρήματος) μετὰ οὐσιαστικῆς (οὐσιαστικοῦ). "Οσον δὲ ποιείλον καὶ διάφορον καὶ ἐν ᾧν τὸ διλικὸν περιεχόμενον τῆς συντάξεως τῆς γενικῆς, πανταχοῦ ἡ μὲν γενικὴ ἐκφέρει τὸ καθόλον, ἡ δὲ μετ' αὐτῆς συντασσομένη λέξις τὸ ἐπὶ μέρος (§§. 413, 2 καὶ 414, 2).

2. "Ἡ Ἑλλ. γλῶσσα πολλαχῶς διαφέρει ἄλλων γλωσσῶν κατὰ τὴν χρῆσιν τῆς γενικῆς, ἢτε συντάξουσα μετὰ γενικῆς ρήματα, οἵτινα ἄλλαι συντάξουσιν αἰτιατικῆς δοτικῆς προσθετοπτώτως. Τὸ μὲν περιεχόμενον τῶν ἐννοιῶν εἶνε ἀπάρσαις ταῖς γλώσσας. κοινὸν, διάφορος δῆμος εἶνε δὲ ἀντιληπτικὸς καὶ παραστατικὸς τρόπος: ἐν κείται ἡ αἰτιατική, τὸ δῆμος ἐκλαμβάνεται ὡς μεταβολικόν. ἐν δοτικῇ, ἡ ἐννοια ταύτης ἀναφέρεται τόσῳ πρὸς τὸ διποκείμενον τῆς προτάξεως, δισφή καὶ πρὸς τὸ κατηγορούμενον αὐτῆς: κείται τέλος προθετόπτωτον, τότε ἡ σχέσις ἡ μεταξὺ τοῦ δήμου καὶ οὐσιαστ. παρίσταται λογικῶν σκρεστέρων καὶ ἀκριβεστέρων. Ἐν οὐδεμιᾷ δὲ τῶν συντάξεων τούτων ἔξαρτεται τόσῳ σκριπᾶς καὶ καθαρῶν ἡ στενὴ καὶ ἐσωτερό. συγχώνευσις δύο ἐννοιῶν, δισφή ἐν τῇ μετὰ γενικῆς συντάξει. Ἡ αἰτιατικὴ ἀποτελεῖ μὲν μετὰ τοῦ ἐκυρῆς δήμου. ὅλον τι δύο ἐννοιῶν, εἶνε δῆμος τὸ ὅλον τοῦτο μᾶλλον ἔξωτερη καὶ συνάρτεις ἡ ἔξωτερη καὶ συγχώνευσις. Διότι μεταβολικὸν μὲν δῆμον δύναται νῦν συνταχθῆ μεθ' οἷουδήποτε ἀντικειμένου, δῆμος μετὰ γενικ. συντασσόμενον δρείλουσι νῦν συνταχθῶσι μεθ' ὥρισμένων οὐσιαστικῶν οἷον πίνω οἴρου, υδατος, γάλαντος.

3. Οὐδεμίκιν γλῶσσα συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς γενικῆς πρὸς τὴν ἐλληνικήν, δισφή ἡ πρὸ τινῶν αἰώνων γερμανική (ἡ γοτθικὴ καὶ ἀρχ. γερμανική¹⁾), ἐν ἡ μάλιστα ἡ χρῆσις τῆς ρήματι-

¹⁾ Σημ. μεταρρ. ἐνταῦθα παρειλείψθησαν πολλὰ πρᾶγμα. ἐκ της γοτθ. ἀρχ.

κῆς συντακτικ. γενικῆς εἶνε εὐρυτέρω καὶ αὐτῆς τῆς ἑλληνικῆς· οἷον hungeron, langen (=verlangen), lustan z. gilustan, thunken, angustan (= sich ängstigen) κατ. κατ. καὶ τὰ ἐν τῇ σημ. γερμ. κατὰ τὸν Rumbel ἐν τῷ δηθ. συγγ. die Schafe haben nicht des Hirten· er hat der Salbe· er nimmt der Frucht κατ.¹).

§, 416. Συνέχεια.

Τὰ ἐπόμερα δήματα, ἐπίθετα καὶ ἐπιφόρματα συντάσσονται μετὰ γερικῆς.

1. Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τῆς μεταλλήψεως, μεθέξεως, συμμετοχῆς, μεταδόσεως, κοινωνίας, ἀρτιτοιήσεως· οἷον μετέχειν· μετα-, συλ- προσλαμβάνειν· μεταλλαγχάρειν· συραλφεσθαι· μέτερσται μοι· διδόραι, μεταδιδ-, διαδιδ-, προσδιδ· ἐπιθαψιλεύεσθαι (= largiri)· χαρίζεσθαι ἐπικ. (= διδόναι εὐχαρίστως)· κοινωνεῖν, κοινοῦσθαι· μετα- καὶ ἀρτιποεῖσθαι (= ad se vindicare, σφετερίζεσθαι τι, καταλαμβάνειν ξένον τι ὡς ἕδιον)· ἐπαρκεῖν (= μεταδιδόναι τινι τινός)· μετατείν=ἐπαπιτείν συμμετοχὴν, μερίδα, καὶ τὰ ποιητ. μετρεσθαι, ἀμείρειν. Συνεργός, σύμμαχος, σύντροφος, συμφρήνης, συγγενής, σύμφωνος, σύμφυτος· τὰ ποιητ. σύμφορος, σύντομος, σύνοικος Σοφ. Ἀντ. 451· ξυρώνυμος Εὔρ. Ἐλ. 495 (πάντα ταῦτα συνήθως μετὰ δοτικ.)· κοινωνές, ἐπήδολος (= συμμέτοχος)· ἴσδμοιρος, ἴσμορος, ἀμμορος (τὰ τρία ταῦτα ποιητ.)· ἀμουρος, μέτοχος, ἀμέτοχος, ἀδελφός (καὶ μετὰ δοτ.)· ἴσδρήπος (καὶ μετὰ δοτ.)· ὄμοιος (σπανιώτατον, ἐν μέρει δὲ καὶ χαριθελον)· ὄμορος, ὄμώνυμος (χαρφότερα καὶ μετὰ δοτ.)· «δράφοιτος, αἰμύλων μύθων» Πίνδ. Ν. 8, 33· «δράδουλος τῶν κύκνων» Πλ. Φιλ. 85. b (καὶ μετὰ δοτ.)· δράσπορος (Σοφ. Οἰδ. τ. 460 «τοῦ πατρός»)· ὄμεστοις (Σοφ. ἀποσπ. 408, d «βροτῶν»)· ὄμοιος (Σοφ. Φιλ. 1218 «νεώς ὄμοιος» = ἐγγύς)· προσφερής (Εὔρ. Ἡρ. μαν. 132, ἐνῷ ἀλλως συνήθ. μετὰ δοτ.)· δυσάλιτος κακῶν Σοφ. Οἰδ. x. 1722 = δ μὴ ὑπὸ ἀτυχῶν καταληφθεὶς, ἀμέτοχος δυστυχῶν malorum expers. Πλ. Πρωτ. 322, a «ό δ ἀνθρωπος θειας μετέσχε μοίρας». Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 9 «δετ ὑμᾶς, ὁσπερ καὶ τιμῶν» μεθέξετε, οὕτω καὶ τῶν κινδύνων μετέχειν». Θουκ. 1, 39 «τῆς δυνάμεως αὐτῶν τότε οὐ μεταλλέτες τῆς ὀφελείκης νῦν μεταδώσετε»· ἔνθι καὶ «ἐγκλημάτων ἀμετόχουν τῶν μετὰ τὰς πράξεις τούτων μὴ κοινωνεῖν». Πλ.

γερμ. καὶ νεωτέρ. γερμ., ἀτίνα συντάσσονται γενικῆς, ἐνῷ ἐν τῇ Ἑλλ. συντάσσονται αἱ ἔννοιαι αἱται ἔλλως.—1) "Id. Grimm IV. σ. 646, die Verzeignisse b. k. F. Becker Ausführ. Deutsche Gram. Th. II. σ. 135, 138, 144, 162. Bumpell a. a. o. 237.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πολ. 429, α «ὅ προσήκει ταῦτας τῆς ἐπιστάμης μεταλλγάνειν». Εὐρ. Μέδ. 946 «συντίθημαι δὲ τοῦδε σοι καὶ γὰρ πόνου», Εὐρ. Ιφ. αὐλ. 160 «σύνταξε μόχθων». Πλ. νόμ. 897, δ «καὶ ἔμετοι τῆς ἀποκρίσεως ὑμῖν δίκαιον προσλαμβάνειν» = ἵνα καὶ ἐγὼ συμμετέχω ὑμῖν ἐν τῇ ἀποκρίσει, βοηθῶ ὑμῖν εἰς τὴν ἀπόκριη, ἀντὶ τοῦ συνήθ. συντίθημειν τινὶ τινος ἴδιον. Stallb. Θουκ. 4, 10 «ἄνδρες οἱ Ἑπαράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου». Δημ. 24, 49 «τοῖς ἄκουσιν ἀμφιτράνουσι μέτεστι συγγράψης». Ξεν. Κύρ. 7, 5, 78 «θέληπος μὲν καὶ ψύχους καὶ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ὅπνου ἀνάγκη καὶ τοῖς δούλοις μεταδιδόται, πολεμικῆς δὲ ἐπιστάμης καὶ μελέτης οὐ μεταδιτέον». Εὐρ. Όρ. 450 «μετάδος ζήλουσι σοῖς τῆς εὐπροξίας». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 7 «τῶν πρεσβών διαδιδόται τοῖς θεραπευταῖς» ἀπομν. 1, 2, 29 «προσδοτοῦται μηδενὸς ἀγριόσ» = συντελεῖν, εἰσφέρειν. Εὐρ. Κύρ. 531. Άρρ. Η. 1111. Ξεν. Κύρ. 2, 2, 15 «ἥμεν τοῦ γέλωτος ἐπιμαγίλενόν». ο. 140 «(ταρπίν.) χαρίζομένη παρεόντων». 15 «ἀργαλέον ἐναντίον προικὸς χαρίσασθαι=λυπτόρων νά προσενέγκῃ τις δέρρη μικρά, εὔτελη». Ξεν. πολ. Λαζ. 1, 9 «τοῦ μὲν γένους καὶ τῆς δυνάμεως καιρωροῦσι, τῶν δὲ χρημάτων οὐκ ἀτιποιοῦνται». Θουκ. 1, 140 «τῆς ξυνέσεως μεταποιεῖσθαι». Ξεν. άν. 4, 7, 12 «οὗτοι ἀντεπιοῦντο ἀρετῆς». Ισοκρ. 6, 7. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 60 «Σωκράτης πᾶσιν ἀρθρῶν ἐπήρκει τῶν ἔχουτοῦ». Εὐρ. Φοίν. 1709 «ἐπει τροθυμῇ τῆσδε κοιτεῦσθαι φυγῆς» = νά συμμετέχῃ τῆς φυγῆς ταῦτης. Ανδρ. 933 «σὺ τάν.. δούλην ἀνέξῃ σοι λέχους κοιτούμενην» = νά συμμετέχῃ σοι τῆς κλίνης, συγκομιζτεί σοι. Ήρδ. 4, 146 «τῆς βασιληνῆς μετατέοτες». Ξεν. Κύρ. 3, 3, 10 «οὐεργὴν εἶναι τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ». Θουκ. 4, 10 «δ (δηλ. τοῦ χωρίου τὸ δυτέμβατον) μεγάντων ἥμδην ἔνημαχον γύγνεται» = ὅπερ, ἐπει ἀντέργων, θὲ ἡνε ἥμδην διαστήριγμα ψινθητικόν, ὀρέλιμον (συνήθ. δοτ.). Πλ. Γοργ. 487, ε «οἴδας ὑπῆρχε καιρωροῦς γεγονότας σοφίας». νόμ. 721, ε «γένος ἀνθρώπων ἔστι τι ἔνημρές τοῦ παντὸς χρόνου». Φίλ. 11, α «ὅσα τοῦ γένους ἔστι τούτου σύγματα». Σοφ. Οἰδ. τ. 421. Πλ. νόμ. 724, β «παιδείνες γίγνεσθαι ἐπηθάλον». 6, 319. Πλ. συμπ. 181, ε «οὐδεμενὸς ἄμυνος». Ξεν. Ιέρ. 1, 22 «τὰ τούτων ἀδειάρα» = horum similia. Ισοκρ. 4, 71, 9, 18 «Σχελαμῖνα κατατικεῖν ὁμόνυμον ποιήσας τῆς πρότερον αὐτῷ πατέρδος οὔσης». Πλ. πολ. 472, δ τὸ ὄμοιος, τὸ πρώτον μὲν συντάσσει. δοτικῆς κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδ. (βδ. Schneider), εἰτα δὲ γενικῆς «ὁμοιογενῖν, δε ἐν ἐκείνοις ὅτι δύοιστατος ἔστι, τὴν ἐκείνης μοιρῶν διμοιοτάτην ἔξειν», εἰ καὶ ἡ γενικὴ δυνατόν νά προηγήθειν ἐν τοῦ μοιραν ἔνεκα ἐφέλξεις τινος = τὸ διμοιοτάτον ἐκείνης μέρος, ἀντὶ τὸ διμοιοτάτον ἐκείνη μέρος. (Ξεν. άναβ. 4, 1, 17 ἀναγγωστέον κατὰ τοὺς κακλίστης. κώδ. φυγῆ ἀντὶ φυγῆς. Ήρδ. 3, 37 «ἔστι δε καὶ ταῦτα διμοῖς τοῦ Ἡρκίστου» κατὰ τὴν γνωστὴν ἐν

ταῖς παρομοιώσεσι βροχυλογίκιν ἀντὶ τοῦ, τοῖς τοῦ Ἡφ. Ἀρφ. Π. 527 τὸ γυλίου ἔξαρτάται ἀπὸ τοῦ πνεῖ, ὅπερ συμπληρωτέον ἐκ τοῦ προηγηθέντος πτερεῖ). Ἀσφαλέστατον δύμας εἶνε τὸ περὶ Αἴλ. μόν. κείμ. φ. ἴστ. 8, 1 «τέτταρες δύμοίους ἐκείρουν κύνας ἔδωκεν οἵ».

Σημ. 1. Ἐν τοῖς μεταληπτικοῖς τῶν ῥημάτων πρόσκειται ἵνοιστε τὸ μέρος κατ' αἰτιατ. Ἡρόδ. 4, 145 «μοτραν τιμέων μετέχοντες». 7, 16 «ἀλλά τι τοῦ θεοῦ μετέχοιν». Υδ. Θουκ. 1, 73. Ἰσοχρ. 4, 99. 6, 3. Ξεν. Ἡέρ. 2, 6 «τῶν μεγίστων ἀγαθῶν πλειστα μετέχουσι». ἀνάδ. 7, 8, 11 «ἴνα μὴ μεταδοῖτε τὸ μέρος χρημάτων». Ἡρόδ. 8, 5 «Εὐρυδίᾳδη τούτων τῶν χρημάτων μεταδιδοῖτε πέντε τάλαντα». Πλ. Πρωτ. 329, ε «μεταλαμβάνουσιν οἱ ζηνθραποι τούτων τῶν τῆς ἀρετῆς; μορίους οἱ μὲν ἄλλοι, οἱ δὲ ἄλλοι μ. σ. Ηδρε. (Παρὰ Πλ. δύμας Φιλόρ. 230, α «ζῶσν θείας τινός καὶ ἀτύφου μοίρας μετέχον» τὸ μοτρά δηλοῖ τὸ ὀρισμένον φύσει τινὶ, τὴν οὐσίαν αὐτήν, διὸ καὶ γενικ. συντάσσει.). Δημ. 59, 10 «δλίγας φήμοις μεταλαβάνων». Εἰρ. κέτ. 1078 «μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδε.. μέρος». Θουκ. 2, 51 «οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι». Ἀρφ. σφ. 972 «τούτων μετατείτε τὸ μέρος». Οὔτω καὶ Ἡρ. 7, 157 «μοτρά τοι τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἔλαχίστη μέτα». δηλοὶ μέτεστι. Ξεν. Κύρ. 2, 3, 6 «ἀγαθοῦ τινός μοι μετέσται τοσοῦ τον μέρος, σσον ἀν δίκαιον ἦ». — Σποραδικὸν εἶνε τὸ μετέχειν σὺν διστ. Θουκ. 2, 16 «τῇ κατὰ γάραν (in agris) αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι ένθαδύμως δὲν δηλοῖ μετέχειν τινός, ἀλλ' ἔμενεν ἐν τινὶ. Τὸ κοινωνεῖν μ. διστ. δηλοῖ ἔχειν κοινωνίαν μετά τίνος; προσώπου η πράγματος». Πλ. πολ. 440, b «ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτοῖς (τὸν θυμὸν) κοινωνίαντα». Τινὰ τῶν δὲ τῷ ἀριθ. 1 καταλεγθέντων ῥημάτων συντάσσονται αἰτιατικὴ ὡς μεταδατικὴ, ὡς; τὰ μεταδιδόνται, μετέχειν, λέξιρρεις τῇς πρὸ διλήγοντος περιπτώσεως. Ξεν. ἀνάδ. 4, 5, 5 «οἱ πάλαι ἤκουοντες καὶ πόροι καίνοτες οὐ προσέσαν πρὸ; τὸ πόρο τοὺς δψίζοντας, εἰ μὴ μεταδοῖσαν αὐτοῖς πυροὺς η ἄλλο τι, εἴ τι ἔχοιεν βρωτὸν» ἀμέσως; δύμας μετά τοῦτο §. 6 «ἐνθά δὴ μετεδίδοσαν ἀλλήλοις ὃν εἶχον ἔκαστο». Συφ. Οἰδ. x. 1484 «ἀκερδὴ χάριν μετάσχοιμι». Ἀρφ. Πλ. 1144 «οὐ γάρ μετεῖχες τὰς γάστρας πληγὰς ἔμοισι». Δημ. ἐν Λεξικ. πρὸ; Φιλήμ. γραμμ. σ. 253 ἔκδ. Osann «μετέχοντες τὴν αὐτήν δόξαν τοις αἰσχεδαιμονίοις». Θουκ. 1, 120 «τὸν πόλεμον ἀντί εἰρήνης μεταλαμβάνειν» τὸ μεταλλ. σημαίνει ἀνταλλάσσειν, διὸ ἀναγκαία η αἰτιατ. Περαιτέρω τὸ συναίρεσθαι μετ' αἰτιατ. σπάνιον. Θουκ. 2, 71 «ξυνάρχεσθαι τὸν κίνδυνον». Εἰρ. Ὁρ. 767. Δημ. 1, 24. Τὸ κοινοῦσθαι πολλάκις (θ. Matthiae καὶ Pflugk εἰς Εἰρ. Αλκ. 426) Θουκ. 8, 8 «Καλλίγειτος καὶ Τιμαγόρας οὐκ ἔχοιον δυτὸν τὸν στύλον ἐς τὴν Χίον». 75 «τὰ πράγματα πάντα ξυνεκοινώσαντο οἱ στρατιωταῖς». Ξεν. περὶ πόρ. 4, 30 «κοινωσάμενοι τὴν τύχην». Υδ. καὶ §. 32. Σπανῶν τὸ κοινωνεῖν Εἰρ. Ἡλ. 1048 «φίλων γάρ ἀν τίς ἀν πατρὸς σοῦ φόνον ἔχοιν ὡνήσει σοι; ; ; ; τίς ἀπὸ κοινοῦ μετὰ σοῦ ἐξετέλεσε τὸν φόνον κτλ.; Συνήστατα τὸ χαρίζεσθαι τι = εὐχαρίστως διδόναι τι. Ἡρόδ. 5, 20 «τὰς ἔσυτῶν μητέρας ἐπιδιψικιλευόμενα», ἔνθα η αἰτ. είναι ἀναγκαῖα.

Σημ. 2. «Ἐκτὸς τῶν καταλεγθέντων ἥματων εἶνε καὶ τίνα, ἄτινα συντάσσονται μὲν συνήθως αἰτιατικῇ, ἵνοιστε δύμας καὶ γενικῇ, διαν δ συγγραφεῖς οἱ ἔλη ν ἐξάρχεισθαι τὴν διαιρετικὴν σχέσιν. Ξ. 191 «Ἀδρήστοιο δ' ἔγηκε

θυγατρῶν». μ. 64. 1, 225 «τορῶν αἰνιμένους» = λεξιμδίνοντας ἐκ τῶν τυρῶν. ο. 98 «διπτῆσαι τε κρεῶν» (γ., δμω; 33 «κρία ὄπτων»), 1, 214 «πάσσει δὲ ἀλός» (δμω; Ε, 900 «τῷ δὲ ἐπὶ . φάρμακα πάσσων»). Σοφ. Οἰδ. χ. 640 «τούτων.. διδωμένιοι καὶ κρίναντις (δηλ. τὸ ἔτερον) χρήσθει». Ἀρρ. Π. 30 «ακέφομει τὴν παροίξια τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἡθη» = διλίγον διανοίξας τὴν θύραν. Ἡρδ. 3, 157 «ό δὲ ἐπιλεξάμενος τῶν Βασιλιωνίων ἔξηγας». 7, 6 «ακατέλεγε τῶν χρησμῶν» = recitabat valetiniorum aliquid. Θουκ. 1, 71 «τέμνειν τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τέμν. τ. γ. γῆν ὡς 1, 81· «τὴν γῆν πάσσων 2, 57. 2, 56 «τῆς τε γῆς ἔτεμον» (διλίγω δὲ πρότ. «ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν). 1, 143 «κινήσαντες τῶν Ὄλυμπίασιν ἥ Δελφοῖς χρημάτων». Ἰσοχρ. 4, 156 «κινεῖν τῶν ἱερῶν». Θουκ. 5, 2 «(Βρασίδας) διελών τοῦ παλαῖοῦ τείχους μίαν αὐτὴν ἐποίησε» πόλιν». Ξεν. ἀν. 1. 5, 7 «λαβόντας τοῦ βαρυδαρικοῦ στρατοῦ». 4. 5, 35. 6, 15 «μὴ ληφθῶμεν κλέπτοντες τοῦ ὅρους» (ἐν δ. δμως 11 «τοῦ ὅρους κλέψας τι). 7. 4, 5 «ἀφιεις δὲ τῶν αἰγαλάων δὲ Σεύθης εἰς τὰ ὅρη». Κύρ. 2. 4, 18 «τὸν Κυαζάρην ἤτει τῶν νεωτέρων ἴππειν». Ἀγησ. 1, 22 «τῶν τειχέων ὃνδο γετρα ἐποιεῖτο» μ. σ. Breitenb. 11, 8 «τῷ δὲ ἑλευθερῷ καὶ τῶν ἔκυτοῦ προσωφελητέον εἶναι» δηλ τοὺς φίλους (ἡγετος Ἀγησίλαος) = ὁ εὐγενής πρέπει νὰ μεταδίδωσι τοῖς φίλοις καὶ ἐκ τῶν ἔκυτοῦ, ἵνα δυοστηρίζῃ αὐτούς. Ἡρδ. 3, 105 «προλαχμάνειν τῆς ὁδοῦ» = κερδίζειν βίβατα τινὰ ἐν τῇ ὁδῷ. Θουκ. 4, 33 «προλαμβ. τῆς φυγῆς». Πλ. σοφ. 232, b «ἀλλὰ ἀναλάδωμεν πρῶτον τῶν περὶ τὸν ασφυτὴν εἰρημένων» (τι τῶν εἰρημ.). μ. σ. Stallb. 247, b «τῶν τοιούτων μάρασά τι λέγουσιν» = horum talium aliquid. νόμ. 906, d «ἄν αὐτοῖς, τῶν ἀδεικημάτων τις ἀπονέμη» = de opibus injuste partis. Γοργ. 514, a «δημοσίᾳ πράξαντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων». Καὶ ἡ μετοχὴ ἔχων ὃνδο τὴν συμμα. συμμετέχων ἀπαντᾷ γενινῇ συντασσομένην. Σοφ. Οἰδ. τ. 709 «μάθ' οὖνε» ἔστι σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης». Πλ. Φαιδρ. 244, e «ξέπλαντη ἐποίησε τὸν ἔκαυτης ἔχοντας ἐποίησε τὸν ἔκαυτης συμμέτοχον καθαρόν. Πρὸς δὲ Ἡρδ. Ἑργ. 577 «ἥώς τοι προφέρει μὲν ὃδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργον» = εἶνε πρόδρομος τῆς ὁδοῦ κ.τ. ἔργου, προσκαλεῖ εἰς ὃδον καὶ εἰς ἔργ. Θουκ. 4, 47 «μαστιγοφόρον ἐπετάχυνον τῆς ὁδοῦ τοὺς σχολαζότερον προσίστες» = ἔκχυμον τοῦ; βραδεῖς; νὰ τρέχωσι ἐν τῇ ὁδῷ ταχύτερον. Καὶ τινὰ τῶν ἀμεταδίτων καὶ παθητικῶν ὅημ. οὖτω συντάσσει. Ἡρδ. 9, 66 «προτερεῖν τῇ; ὃδοῦ» = πρῶτος εἶναι ἐν τῇ ὁδῷ, εἰ καὶ τὸ τῆς ὁδοῦ ἔνταῦθα δύναται νὰ ἔληφθῇ καὶ κατὰ τὰ ἐν δ. 418, 8 ἔρηθροςμενα. Θουκ. 4, 60 «ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἀμα προκοπτόντων ἔκείσιος» = ἔάν ἡμεῖς ὅμεν ὡφέλιμοι ἔκεινοις ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ, (μεταβατικ. δμως 7, 56 «τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόφαντες» = rei manalis bonam partem promoventes)). Τὰ κατέάγη, ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς = ἔπιπασεν εἰς τὴν κεφαλήν Ἀρρ. σφ. 1428. Ἀγ. 1180. Πλ. 71. Πλ. Γοργ. 469, d (Περὶ τῆς αἰτιας. κατέαγε τὴν κεφαλήν δ. 410, 6). Καὶ ἐνεργητικά. Ἰσοχρ. 18, 52 «ητῶντα τὸν Κρατίνον συντρίψαι τῇ; κεφαλῆς; αὐτῆς» = διτὶ ἔκχαμεν δηποτὲ αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Τὸ Ἀρρ. Ἀγ. 1167 εἶνε ἀμφιδόλος γραφῆς, διέτις «κατέβειε τις αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς» καὶ «πατάξειε τις αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς». Βαν.

1) Ήδ. Madvig. Brtrkg. über einige Punkte der Gr. Wortf. σ. 77.

Σημ. 3. Ἐντεῦθεν ἀνήκει καὶ ἡ ἐλευπικὴ φράσις; τί μοι τίνος; δηλ. μέτεστι. Φ, 360 «τί μοι ἔριδος, καὶ ἀρωγῆς;» τί μὲν μέλλει διὰ τὴν ἔρ. καὶ ἀρωγῆν;

2. Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ θήσειρ, γνάειρ καὶ ἀπτεσθαι, συνεπιβοηθεῖν, σύμμαχος εἶναι καὶ συνέχεσθαι· οἶον θεργάρειρ ὡς τὸ πολὺ ποιητ. γνάειρ ποιητ. ὡς τὸ πολὺ, νέ. ἴων. καὶ μτγν. πεζ. καθικρεῖσθαι = ἐφέπτεσθαι· δράσσεσθαι ποιητ. λαμβάρεσθαι (λαμβάνειν ποιητ. καὶ παρὰ Ξεν. ἀν. 1. 6, 10 κατὰ τοὺς καλλίστους κώδ. ίδ. σ. Kühner)· ἡ ἐπικ. μετοχ. τεταγὼν = λαμβάνων· οἶος ποδὸς Α, 591· μάρπτειν αὐχέρων Πίνδ. Ν. 1, 45 (συνήθως μετ' αἰτικτ.). λάλισθαι ίδ. Σημ. 7, αἰτιλάλ. Εὔριπ. συνλαμβάρεσθαι = συλλαμβάνειν, εἰτα λαμβάνειν τι μετά τίνος, διὸ βοηθεῖν εἰς τίνα, ὡς συνλαμβάρειρ τιρί τιρος Ἀρι. 1. 1· επιλ.-καὶ αἰτιλαμβάρεσθαι· ἔχεσθαι = συνέχεσθαι, συνορεύειν· ἀρτέχ- περέχεσθαι ἐπικ., νέ. ἴων. καὶ μτγν.· ισχαρᾶρ ποιητ.· γλίχεσθαι· ἐπιβατειρ = βαίνειν ἐπὶ τίνος (ζπτεσθαι τίνος), ποιητ. δὲ δηλοῖς καὶ συμμέτοχον γίγνεσθαι· ἐπιβῆσαι = κατεστήσαι συμμέτοχον· ἐμβαίνειν ποιητ.· ἐμβατεῖσιν ποιητ., παρ. Ἡρδ. τροπικῶς ήτοι ίδιοποιεῖσθαι, ἀμφισθῆτεῖν· - ἄγνωστος ἔγχους Σορ. Οιδ. τ. 969· ἐπιχώριος = ἴδιος· διάδοχος (συνήθ. δοτικ.). ἀκόλουθος (καὶ δοτικ.). φιλος (συνήθ. δοτ.)· ἐπόμενος καὶ συνεπ. (καὶ μετὰ δοτ.)· ἔξης καὶ ἐρεῆς (καὶ μετὰ δοτ.)· σχεδὸν ἐπικ.. μέχρι τοπικῶς, χρονικῶς, ἐπὶ μέτρου καὶ βαθμοῦ· οἶον μέχρι τῆς πόλεως· μ. τούτου τοῦ χρόνου· καὶ ἀληγορικῶς μέχρι τοῦ δικαίου, μέχρι τοσούτου· μέχρι οὗ, ὅπερ κυρίως δηλοῖ, μέχρι τοῦ χρόνου, ὅτε· παρ. Ἡρδ. δὲ συντάξεσται καὶ ὡς πρόθεσις μετὰ γενικ. 1, 181 «μέχρι οὗ ὁκτώ πύργων» μ. σ. Baehr, οὕτω 2, 19. 53. 173. 3, 104· τὸ ἄχρι οὗ πάντην τοῦ μέχρι σπιμασίν, εἰ καὶ σπανιώτερον· τὸ ἔως μ. γενικ. παρὰ τοῖς μτγν. μόνον καὶ ἐν τῇ κακινῇ δικτήνῃ· οἶον ἔως ἐσπέρας, ἔως θαράτου· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ δι παρὰ Δημοσθ. 18, 106 νόθος κατάλογος «ἔως τριάντα πλοιῶν», καὶ ὅμως ἀπαντᾷ καὶ παρ. Ἡρδ. 2, 143 «ἔως οὗ ἀπέδεξαν ἀπάστκες» = μέχρι τοῦ χρόνου, ὅτε ίδ. Passow λεξ. καὶ Σκυελλ. οὕτω καὶ ἐς οὗ παρ. Ἡρδ. 1, 67. 3, 31. 4, 12. 30. 160 κτλ. (ἀλλὰ καὶ ἐς δ. Baehr εἰς Ἡρδ. 1, 67). Δ, 463 «τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβεν». Θ, 371 «ἔλαβε χειρὶ γερείου» Π, 480 «κόνιος δεδραγμένος». Ω, 357 «γούνων ἀψάμετον». 1, 102 «σέο δ' ἔξεται». Θ, 288 «ἰσχαρόων φιλότητος». Ψ, 300. Α, 393 «περίσχεο παιδὸς ἔπιος»=φρόντισον περὶ τοῦ τέκνου σου. Ἡρδ. 3, 53 «περιεχόμενος τοῦ νεγνίεων». 7, 160 «περ. τῆς ἡγεμονίης». 6, 13 «προφέτος ἐπιλαβέσθαι». 91 «ἐπιλαμβάρεσθαι τῶν ἐπισπαστήρων». 31 «ἀνήρ ἀνδρὸς ἀψάμενος τῆς χειρός». 1, 93 «ἀλμηνὴ δ' ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη». 6, 8. 3, 72 «ἔργου ἔχώμεθα» = opus aggrediamur. 7, 5 «τοιούτου λόγου εἰχετον=

amplexabatur. Περιέχεσθαι τιος συχν. παρ' Ἡρδ. = cupide aliquid amplecti. 3, 53. 72, 3, 72 «τοῦ κατοῦ γλυκόμεθα». Θουκ. 1, 140 «τῆς γνώμης τῆς αὐτῆς ἔχομαι». 3, 24 «λαβόμενοι τῶν δρῶν διαφεύγουσιν ἐς τὰς Ἀθήνας» = montes assecutui, ὡς; 3, 22 «τοῦ ἀσφαλοῦς ἀρτιλαβέσθαι». Ἀρρ. Αυσ. 313 «ξελλαβέσθαι τοῦ ξύλου» = ἀψασθαι τοῦ ξύλου μετά τινος ἀλληγορικῶς δὲ = ἀποστηρίξαι, βοιθησαι. Θουκ. 4, 47 «ξυρελάσθω τὸν τοιούτου» = adjuverunt hoc consilium. Σορ. Φιλ. 282 αἴστις νόσου κάρμνοντι συλλάβοιτο». Πλ. Φιλίδρ. 237, a. Ψευδ. Μλ. Θεαγ. 129, e. Ξεν. Κύρ. 5, 5, 7 «λαβόμενος τῆς δεξιᾶς τοῦ Κυκλέου». ἀν. 6, 3, 17 «κοινῇ τῆς σωτηρίκης ἔχεσθαι» = saluti studiose operam dare. ἐλλ. 2, 1, 32 «(Ἀδείμαντος) μάνος ἐπελάσθε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ψηφίσματος» = προσέβαλε τὸ ψήφ., κατηγόρησεν αὐτ. ἀν. 4, 7, 12 «ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς θύσιος» = λαμβάνει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀσπίδος. Πλ. πολ. 329, a «ἡ τυνόντων ἔχεται» = quae cum his conjuncta, his similia sunt. μ. σ. Stallb. 362, a «ἀληθείκες ἔχουσεν» = cum veritate coniunctum. συμπ. 217, d «ἀνεπικύρετο οὖν ἐν τῇ ἔχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ» = lecto mihi proximo. Οὕτω συχν. τὸ ἔχομέντος τιος μ. σ. Stallb. εἰς Πλ. πολ. 511, b. Εὔρ. Μήδ. 55 «φρενῶν ἀρθάπτεται» = mentem tangit μ. σ. Pflugk. Ὁρ. 503 «τοῦ νόμου ἔχεσθαι» = legi obediens. 452 «ἀρτιλάλιον καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει» 792 «δυσχερές γάνειν νοσοῦντος ἀνδρός». Ισοκρ. 6, 110 «ἔργων πενέστερον ἀρτιλαβόμεθα τοῦ πολέμου». Δημ. 1, 20 «ἀρτιλάβεσθε τῶν πραγμάτων». Πλ. Περὶ μ. 130, e «οὕπω τοῦ ἀρτεληπταὶ φιλοσοφία» = te cepit. Φιλ. 88, d. Καὶ ἀντὶ τοῦ ὀτειδίζω, Πλ. Ἰππ. μελ. 287, a «ἀρτιλαμβάνεσθαι τῶν λόγων». Θεσπ. 169, d. 189, e. Δημ. 18, 185 «ἀρτέχεσθαι τῆς ἐλευθερίας». Ψευδ. Πλ. ἀξ. 369, e «καθικέσθαι τῆς ψυχῆς» οὕτω παρὰ τοῖς ματργν. συχν., παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροι. ὅμως πάντοτε σὺν αἰτιατ. Ἀραβατειρ ηγὸς 6, 416. i, 177. o, 284. Ἐπιβατειρ χώρας, νεῶν, τελίχους κ.τ.λ., ποιητ. τροπικ., π.χ. ἔνθροσίνης = συμμέτοχον γίγνεσθαι ψ., 50, μεταβ. Ἡσδ. Θεογν. 396 «τιμῆς καὶ γεράκων ἐπιβησίου». Σορ. Οἰδ. κ. 400 «γῆς δὲ μὴ μοιαίγες ὄφων». Οἰδ. τ. 825 «ἔμβατειρ πατρίδος». Ἡρδ. 3, 63 «ἐπιβατειρ τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος». 67, 9, 95. Πλ. συμπ. 189, b «χέρδος τῆς ἡμετέρκαις Μούσης ἐπιχώριον». Σορ. Φιλ. 867 «Ὄ φεγγος ὑπονού διάδοχον». Ξεν. οἰκ. 11, 12 «ἀκέλονθα τεῦτα πάντα ἀλλήλων». Πλ. Λυσ. 219, a «τὸ σῶμα διὰ τὴν νόσον τῆς ιατρικῆς φίλοις ἐστίν». πολιτικ. 271, e «ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶν κατακοσμήσεως ἐπόμερα». πολ. 504, b. νόμ. 899, e «δόποσα τούτων ξυρεπόμερα εἴπομεν» μ. σ. Stallb. Ἀρρ. βάτ. 765 «τοῦ Πλούτωνος ἔξης...» Πλ. Τίμ. 55, a «(γωνίαν) τῆς ἀμβλυτάτης. . ἐφεξῆς γεγονοῦται».

Σημ. 4. Ἐντεῦθικα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἡρδ. 8, 90 «πρὸς δὲ ἔτι καὶ προσεθέλετο Ἀριαγάμνης τούτου τοῦ Φοινικῆς πάθεος» (οὗτας οἱ κώδ., ὁ Reiske ὁμ. γρ. ἐκ διορθ. προσελάθετο = ἔλαθε μέρος ἐν τῇ ἡττῃ, ὃ δὲ Baehr πρόλ. 5, 44 «προσεπλαθέσθαι σφίσι τοῦ πολέμου») = συνετέλεσεν εἰς τὴν ἡτταν, μετὰ τῆς δηλώσεως τοῦ μέρους θουκ. 3, 36 «προσξυνεθέλοντο οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὅμης; αἱ Πελοποννήσιων νῆες» μ. σ. Popp. ἐν τῇ ἑκδ. Goth. Εὐρ. M. 284 «ὑσυμβάλλεται δὲ πολλὰ τούτοις δεῖπνάτοις». Λυσ. 30, 16 «τοῦ μὲν γάρ διμῆς φυγεῖν μέρος τι καὶ οὗτος συνεθέλετο». — Προσέτι τὸ μεσοῦν Ἡρδ. 1, 181 «μετούντι δέ κου τῇ ἀναδίδοσις» = εὔρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀναδίδοσις, Πλ. πολιτ. 265, b «μετοῦντιν τῆς πορείας». πολ. 618, b «οὗτοι καὶ μεσοῦντιν Πλ. νόμ. 756, e «ἡδὲ δεῖ μεσεῖν τὴν πολιτείαν». Οὗτοι καὶ μέσοις Εὐρ. Ἄρρ. 531 «μέσα δ' αἰτήδος οὐδρανοῦ ποτάζαι». (Σοφ. δύμως Οἰδ. κ. 1591 «μέσον στήναι ἀπὸ κρατήρος πέτρου τε τάχου τε· ἡ ἔννοια οὐ πολαρμίνεται τοπικῇ). Διὸ καὶ τὰ μεταξὺ, μεσσηγῆς; Επικ. μ. γενικ. Σημαίνει δὲ προσκολλάσθαι οἷοντα μεταξὺ δύο ἀντικειμένων.

Σημ. 5. Οἱ ποιηταὶ μεταφράσουσι τὴν σύνταξιν ταύτην καὶ ἵπται ἄλλων ἑρμάτων. P. 289 «ποδὸς ἔλαχεν. Ψ. 851 «πέλειαν δῆσεν ποδός». X. 493 «ἄλλον μὲν γλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ γιττῶν». ρ. 480 «ἐρύειν τινὰ ποδὸν; ή καὶ γειρός;». II. 56 «μέστους δουροῦς ἔλανων». A. 323 «γειρόδρομόντων». Δ. 542 (Πλήγη ἐν Σ. 137 «δεῖπτερήν δὲ Ἐλε γειρόν 'Δγαμέμνονος»). Δ. 154 «γειρόδρομον» (κρατῶν ἐν τ. γειρό). Μενέλαιον. Λ. 488. Η. 763 «ἔχειν ποδός». γ. 439 «βοῦν δὲ ἀγέτην κεράων». Α. 197 «ξυνθῆς; δὲ κόρης Ἐλε Ηηλίωνα». Ξ. 477 «διφέλκει ποδοῖν». Ω. 515 «γέροντα δὲ γειρόδρομον». Αἰσχλ. ἑττ. 310 «ζυγεύθαι πλοκάμων». Εὐρ. Ἀνδρ. 710 «ἡν.. ἐπισπάσαις κόρην». Κύρ. 400 «τένοντος ἀρπάσσαις ἄκρου ποδός». έτι καὶ «σε.. τῶν ὅργεων κρεμώμενα». Ἀρρ. Πλ. 312 ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐξ ἡ ἀπό. Σοφ. Ἀντ. 1221 «κρεμασθῆν αἰλγένος». Σπανίως τε τῷ πεζῷ. Ἡρδ. 5, 16 «τὰ δὲ νήπια ποιίδαι δίουσι τοῦ ποδὸς σπάρτῳ» = ex pede alligant. Σεν. π. Ἑπ. 6, 9 «ἄγειν τῇς ἥνιας τὸν ἕπον».

Σημ. 6. Προσεκτένων, ίνα μὴ ἐν τῷ «λαβεῖν τινὰ γούνων» οὐ πολάριδη τις τὴν μὲν γενικὴν ἀντὶ μέρους δηλοῦσαν, τὴν δὲ αἰτιατ. τὸ ὅλον, ἐπειδὴ ἡ γενικ. διαιρετικὴ οὐδὲποτε δηλοῖ τὸ μέρος, ἀλλὰ πάντοτε τὸ ὅλον ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἔντοῦ μέρος (τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα κατὰ τρόπον γερυκόν μεταχειρίζεται ἀντὶ τῆς γεν. τὴν πρότ. ἀπὸ μετ' αἰτιατ. ἡ δρόδ. μ. γενικ., καὶ λοιπὸν λαρέσσων τινα (ὧς πρὸς αἰτιόν) ἀπὸ τοῦ γόνωτος, ἀπὸ τὸ πόδι κτλ.).

Σημ. 7. Πολλὰ τῶν ἥημ. τούτων συντάσσονται ὡς μεταβατ. αἰτιατικῆ. Τὸ ἐπικ. λάζαροθαι πίντοτε, ἔνευ δὲ σχεδὸν ἔμπειρεσεως τὸ ποιητ. καὶ νέοι ιωνίκ. λάζαροθαι. Καὶ δύμως Ἀρρ. Λυσ. 209 «λάζαροθαι πάταις τῇ κύλικος». Δ. 357 «λάζαροθαι μάθον». Πλ. νόμ. 664, e «Ἐρχάτη πτερεσθαι αἰτιθησας ταξεως». Τὸ θιγγάνειν, Θεόκρ. 1, 59 «οὐδὲ τί πα ποτὶ γειλος θυδὸν θίγεν;» (= προσέθιγεν). Καὶ αἰτιατικὴ ἀντων. γέν. οδδ. (θ. 410, Α. 5, 5) Σοφ. Ἀντ. 516 «μηδὲ», ἂ μὴ θιγεῖς, ποιοῖς σεσυτήσαις. 961 «ψαύων τὸν θιδὸν ἐν κερτομοῖς γλώσσαις» τὸ φάνων δηλοῖς incepere. Γενικὴ δὲ καὶ αἰτιατικὴ 857 «ἔψυχουσας ἀλγεινοτάταις; θμοὶ μερίμνας πατρὸς τριπόλιστον οἰκτονον», ἔνθα δὲ αἰτιατ. ἔξαρταις ἀπὸ τῆς ἔννοιας τῆς κειμένης ἐν τῇ δηλη ἔκφρασται. ἀλγ. μερίμνης δηλ. ἀνέφερες λυπηρά, ὑπέμνησας λυπηρά, ἀλπηρας. Τὸ ἐπιθεάνειν σὺν αἰτ. Σ. 226, e. 50. Σοφ. ΑΥ. 144. Ἡρδ. 7, 50. Τὸ γλίγεσθαι μετὰ αἰτιατ. Ἑπιθ. οὐδὲ γέν. Ψευδ. Πλάτ. Ἐπιπαρχ. 226, e. (Γλίγεσθαι περὶ τίνος Ἡρδ. 2, 102 «δεινῶς γλιχημένοις περὶ τῆς ἔλευθερίης»). Τὸ θιγγάνειν καὶ ἐπιτε-

σθαὶ συντάσσονται παρὰ Πινδάρ. καὶ δοτικῇ κατ' ἀναλογ. τῶν δημ. τῆς προσπελάσεως; Π. 4, 296 «ἀσυχίᾳ θιγέμενο» 8, 24. 9, 43. Ὁλ. 1, 86 «ἀκράντοις ἐρίψυτ' ὅντεσι» μ. σ. Boeckh. Π. 10, 78 «ἀλαῖς; ἀπτόμεσθα». N. 8, 35. Ἰσθ. 3, 30.

Σημ. 8. Κατ' ἀναλογίαν τῶν δημ. τῆς ἐπαφῆς συντάσσονται γενικῇ καὶ τὰ ἵκετευτικὰ, καὶ δμοτικὰ δημ. δηλούσῃ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, διπερ τις παρακαλεῖ ἢ εἰς δρυκίζεται· οἷον λίσσεσθαι, ἵκετεύειν, ἵκετεσθαι, ἵπειδη ὁ ἵκετεύων ἔξφρετο τὴν εὐχήν του ἀπτόμενος; τῶν γονάτων ἢ τοῦ ἀγάλματος τοῦ θεοῦ· 6, 68 «λίσσομαι ἡμέν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θεοτοῖς» μ. σ. Nitzsch. Αἰοχλ. Ἰστ. 328 «τί φῆς ἵκετεῦαι τῶνδιν ἀγώνιων θεῶν»; Εὔρ. Ὁρ. 671 «τάστης; ἵκετεύω σε τῶνδες γονάτων καὶ σοῦ γενεῖον δειξάς τ' εἰδάλμονος». τ. 451 «ἡ δ' αἰέν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων». Καὶ τὸ γουνάζεσθαι, X, 316 «μῆμε, κύον, γούνων γουνάζεσθαι μῆδὲ τοκήων». Ἀνάλογον τὸ παρ'. Ἡρδ. 6, 68 «ἔγώ ὅν σε μετέρχομαι τῶν θεῶν» = per deos te obsecro, μ.σ. Valcken. Τὰ ἐπόμενα χωρία ἐπιθετικοῦς τὴν δημ. θεταν ἐξήγησιν, K, 454 «ὅ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖον χειρὶ παχεῖῃ ἀφάμενος λισσέσθαι». Ψ, 584 ἐπων ἀφάμενος; γατζογον 'Εννοούγαιον ὄμνυθι», Ἡρδ. 6, 68 «ὅ μητερ, θεῶν σε τῶν τε ἄλλων καταπόμενος ἵκετεύειν καὶ τοῦ Ἑρεκίου Διός τοῦδε» 8, 65 «Δημαρήτου τε καὶ ἄλλων μαρτύρων καταπόμενος». Σεν. Κύρ. 6, 4, 9 + οὐ γάρ αὐτῇς τῆς κεφαλῆς ἐπεύξιτο. — «Ἄν προστίθεται τῇ γενικῇ ἡ ἀντί; ἡ ἀναφορὰ αὕτη ὑπολαμβάνεται ἐπ' ἡση̄ς αἰσθητικῇ, διότι ἡγχοντο ἴστρέμενος πρὸ καὶ ἀντικρὺ τοῦ ἀγάλματος τοῦ θεοῦ. Δύναται προσέτι τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ δόποιόν τις παρακαλεῖται, ν.δ. ὑποληφθῆται ὡς τὸ προκαλοῦν τὴν δέσησιν καὶ λοιπὸν τὸ αἴτιον, διὸ τοῦτο τότε προστίθεται τῇ γενικῇ αἱ προθίσεις ὑπὲρ καὶ πρὸς» (τὸ καθ' ἡμές; ιδίωμα ἔκφερει τοῦτο διὰ τῆς διὰ, ἢ τῆς εἰς καὶ αἰτιατ. ὡς; εἰς τὰ παιδιά σου, τὴν ζωὴν σου, διὰ τὸ ονομα τοῦ θεοῦ, διὰ τὴν ψυχὴν σου, κτλ.) λ, 67 «τοῦ δὲ σε τῶν δημοτῶν γουνάζομαι οὖ παρέστων, πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρόδες» Ο, 665 «τῶν δημοτῶν ἐνθάδ' ἔγώ γουνάζομαι οὖ παρέστων». X, 33, 8.

3. Τὰ ἥμιστα τὰ σημαζίνοντα ἀγγίσι, κτησιν, ἐπίτευξιν καὶ τούναντίον τούτων οἷον τυχάρειν=ἐπιτυγχάνειν, ἀποκτήνται πατούγχη=ἀποτυγχ. ἀμαρτάνειν (τὸ προστυγχ.-δημ. δοτ.). διὸ προστ.-τιτι δηλοῦ ἀπαντάντιν τινί· συντυγχ.-Σοφ. Φ. 320, ἄλλως συνήθ. δοτ. (τὸ Σοφ. Οἰδ. κ. 1482 ἀναγνωστέον μετὰ Cobet «έναισίου δὲ σοῦ τύχοιμι» ἀντὶ τοῦ συντυγχ.) ἐντυγχ.-Σοφ. Φ. 1333. Ἡρδ. 4, 140 «λελυμένης τῆς γεφύρης ἐντυχόντες» μ. σ. Baehr. ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ κατ' ἐπιφένειαν μόνον γενικ. ἐν τῇ ἐρέλξει τοῦ ἀναφορικοῦ, ίδ. παρακατιών, ἄλλως συνήθ. δοτ. ἐπιτυγχ.=ἐπιτυγ. τινος, δτιν δημ. δηλοῦ ἐφορμᾶται, ἐπιπλέτειν κατά τινος, incideret in aliquem, συντάσσ. δοτ. τὰ παρατ-. καὶ περιτ-. πάντοτε δοτ.). λαγγάρειν (συγνότερον μετ' αἰτ.). κιγάρειν Σοφ. Οἰδ. κ. 1487 (ἄλλως συνήθ. αἰτ.). ἐξ-, ἐφικρεῖσθαι (τὸ καθικρεῖσθαι παρὰ ποιητ., καὶ αὐτῷ τῷ Ὁμ. πάντοτε αἰτ. ίδ. λεξ. Passow καὶ Σκκελλαρίου) ἐπανρόσκειν (ἴσκεσθαι), ἐπ. κ. νεο. Ιων.=ἀπτεσθαι, ἐγγίζειν, διὸ ἀπολαμβάνειν, ἀπολαύειν κληρομεῖν (μετὰ γεν. μὲν πράγμ. = κληρονομεῖν τι· μετὰ γενικ. δὲ προσ.= κληρονομεῖν τινα ἢ τοις τὴν περιουσίαν τινος) κληροῦσθαι Δημ. Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

57, 46, 62 «τῆς ἱερωσύνης» (ἀλλως αἰτ.)¹ κυρεῖται ποιητ. κ. νε.
ιων. σπαν. ἀττικ. ἐγκύρειν Ἡρδ. 7, 208 «ἀλογίης τε ἐνεκύρησε
πολλῆς» = ἔτυχε ἀλ. πολ. (ἐγκύρειν μ. δοτ. = ἐμπίπτει εἰς τι
incidere in aliquid) ίδι. Baehr² προσήκει (μοι τινος = ἀρμόζει τι
εἰς ἐμέ). Π. 609 «ἔλπετο γάρ τεύξεσθαι.. προβλέψαντος». Ἰσοκρ.
2, 37 «έπειδὴ θυητοῦ σώματος ἔτυχες, πειρῶ τῆς ψυχῆς ἀθάνατον
μνήμην καταληπεῖν» ἐνίσταται τοῦ τυγχάνειν μ. γεν. προσ.
καὶ πράγ. Ξεν. ἀν. 5, 7, 33 «οὗ δὲ δὴ πάντων οἰδέμεθα τεύξεσθαι
εἴπαντο» = quam laudem ab omnibus obtenturos nos
esse credimus. 1. 4, 15. Σοφ. Φ. 1315. «Οταν δὲ τὸ πρᾶγμα
ἐκφέρεται δι’ ἀντωνυμίας οὐδετ. γέν., τίθεται συνήθως ἢ αἰτιατ.,
«τυγχάνειν τί τινος». Ξεν. ἀν. 6, 6, 32 «ταῦτα δέ σου τυχόντες» πλείον πρόδ. εἰς Herm. ad Vig. σ. 762. Σοφ. Ἡλ. 1463
«ἔμοιο κολακτοῦ προστυχών». Ἀρρ. Πλ. 245 «μετρίου γάρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε». Θουκ. 3, 3 «δλεκάδος ἀναγομένης
ἐπιτυχών». Ξεν. οἰκ. 2, 3 «εἰ ἀγαθοῦ ὄντος ἐπιτύχοιμι». ἀπομν. 4, 2, 28 Δημ. 48, 3. Λαγχάρειν δώρων Ω, 76. Ξεν.
Κ. 3, 1, 24 «οἱ δουλείνην φοβούμενοι οὔτε σίτου οὕθ’ ὅπνου
δύνανται λαγχάρειν διὰ τὸν φόβον», ἀν. 3, 1, 11. Τέρ. 6, 9.
Ἀρρ. β'. «λέλαχόν τινα πυρὸς» = ποιεῖν νεκρὸν νὰ τύχῃ τοῦ πυρός,
τῆς δυστάτης δηλ. τιμῆς, συγγ. τοῦτο π. Όμ. π. χ. Η, 80.
Ο, 350 κτλ. Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 20 «αἱ διὰ καρτερίκς ἐπιμέλειαι
(Studia assidua) τῶν καλῶν τε καλγάθῶν ἔργων, ἐξικρεῖσθαι ποιοῦσιν». ἑλλ. 2, 4, 15, Ἰσοκρ. 4, 187 «οὐκ ἐφικροῦμαι τοῦ μεγέθους κατῶν (τῶν πράγματων)»=non assequor. 4, 113. Πλ. Ἰππ.
μεζ. 292, α «εῖδε μάλιστα μοι ἐφρέσθαι (=νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ) πειράσεται»
σ, 302 «τῶν (κτεάτων) ἐπανρέμειν». Ν, 733 «νόδοι ἐπαυροκεσθαι» =
ἐπιτυγχάνειν, διὸ ἀπολαύειν. Ἡρδ. 7, 180 «τάχις δ’ ἂν τι καὶ τοῦ
δνόματος ἐπαύροιτο» = e nomine fructum capiat, ίδι. Valcken.
Ἐν τῷ ἀττικ. πεζῷ μόνον ἐπαγρίσκεσθαι τινός τι. Ἀγδοκ. 2, 2
«εἰ τι ὑπάξει χρὴ ἀγράθον ἔμοιο ἐπακρέσθαι» = fructum capere ε
τι. Δημ. 23, 210 «οὗτοι κληρορομοῦσι τῆς ὑμετέρχες δόξης
καὶ τῶν ἀγαθῶν» 57, 41 «ἐπικλήρους κληρορομήσας εὐπόρου».
18, 312 «κεκληροράμηκας τῶν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων
πλειστῶν ἢ πέντε ταλάντων». Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 11 «ἀνδρὶ ἥτι-
τονι τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν πάχμαν οὐδεμιᾶς ἀρετῆς
προσήκει». ἑλλ. 2, 4, 40. Σοφ. Ἀντ. 870 «δυσπότημων καστι-
γνητε γάμων κυρήσας». Ἡρδ. 1, 31 «αἱ Ἀργεῖαι (ἐμακάριζον)
τῶν μητέρων αὐτῶν (τῶν νεηνιέων), οἵων (=ὅτι τοιούτων) τέκνων
ἐκύρησε». Ψευδ. Πλ. Ἀλκ. 2, 141, b «τῶν μεγίστων ἀγαθῶν
κεκυρηκότων».

Σημ. 9. Πολλὰ τῶν ῥηθίστων δημάτ. συντάσσονται καὶ αἰτιατικῆ
δις μεταξειτικά τὸ λαγχάνειν συνήθ., τὸ δὲ τυγχάνειν σπαν. Ε, 582
«χερμαδίφ ἀγκάθνα τυχῶν μέσον», συγχάδικως μετὰ αἰτιατ. ἀντωνυμίας ἢ

πιθίτου οδετε. γέν. (§. 410, Α. 5), Σοφ. Φ. 509 «ἀλλ', δύσα μηδεὶς τῶν μῶν τύχοι φίλων» Οἰδ. τ. 598 «τὸ γέρ τυχεῖν.. ἀπαντά». Οἰδ. κ. 1106 «αἰτεῖς ἢ τεύχη». Εἰρ. Μ. 758 «τυχοῦς' ἢ θούλομαι», καὶ μετὰ τοῦ τὸ σὺν ἀπαρεμῷ. Σοφ. Ἀντ. 778 «τεύχεται τὸ μὴ θανεῖν» Υἱ. Herm. ad Vig. 762 ἀρι. 198. Ἐντυχεῖν π' αὐλαν = εὑρεῖν ἀνάπτασιν, ἀνακούσιαν, Σοφ. Φ. 1329. Πλ. πολ. 431, ω «τὰς δὲ γε ἀπλᾶς τε καὶ μετρίας (ἐπιθυμίας) .. ἐν δλίγος; ἐπιτεύχη» μ. σ. Schneider. Μετ' αἰτεῖται οδετέριον ἐπιθίτους ἢ ἀντωνυμίας; Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 19 «τὰλλα ἐπειτύχανε» μ. σ. Breitenb. 4. 8, 21. 6. 3, 16 «ἔν τι ἐπιτύχωσιν». «Ἐπειτύχανεν γρόσα» Λ. 573. κ.τ.λ. «ἐπειτύχανε κακὸν» σ. 107. Πίνδ. Ν. 5, 49 «μόρθων ἀμοιβὴν ἐπιτύρεο». Κληρονομεῖν αἰτιατικῇ πράγμῃ. Λυκοῦρη. 88, συγγὼν παρὰ τοῖς μηγν. Υἱ. λεξ. Passow. καὶ Σακελλ., ἀλλὰ καὶ κληρ. τί τίνος = κληρ. τι ἀπὸ τίνος. Λουκ. Θ. πρ. 11, 3 «κληρο. ἀποθινόντο; ἔμοι τὰ κτήματα». Παρὰ τ. μηγν. καὶ κληρονομεῖν τινὰ π. χ. τὸν πατέρα, τὸν ἀποθινόντα κτλ. Υἱ. Lobeck εἰς Φρέσνη. σ. 129. Κυρεῖν Λισσηλ. κηρη. 703 «κάκει κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα» (Ἀλλ' Λισσηλ. ἐπ. Θίδ. 681 «ἴον εἰς κυρήσσας=ῶν»), Εἰρ. Ρῆσ 113 «κυρήσσεις πολεμίους». 695 «πόθεν νιν κυρήσσω». Ἐξ. 698 «ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ». Σοφ. Οἰδ. τ. 1298 «ὅσ' ἐγώ προσέκυρος» Υἱην = quae expertus sum, Υἱ. Schneider.

4. Τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ φυσικῶν καὶ πνευματικῶν ἄπτεται, ἐπιλαμβάνεσθαι, ὀρέγεσθαι, τελεῖν πρός τι, τοῦ ἐπειγεσθαι, τοῦ ἐγομῆντος, τῆς πρός τι, τοῦ σκοποῦ· οἶον (ΜΑ-ειν) μεμιάσω ἐπικ., κυρ.=ἐπιτόμενος, εἴτε ἐριέμενος, ἐπιθυμῶν, σπεύδων πρός τι μαιμᾶν, ἐπιμαλεσθαι (χωρ. ποιητ.)· ὀρέγεσθαι (δριγνασθεὶ ποιητ. καὶ Ψευδ. Πλ. Ἀξ. 366, α)=τελεῖν πρός τι, τροπικ.=ἐπιθυμεῖν· ἐπειγόμενος ἐπ.: ιθεῖν Ο. 693 «ιθ' νεδὲ» = ἐφορυμῆν κατὰ τῆς νηδές ἐρμᾶν κ. ὀρμᾶσθαι ἐπικ.: ὀρούειν (Πίνδ. Η. 10, 61)· ἐπιβάλλεσθαι ἐπ.=ἐπιφέρεσθαι πρός τι ἐπαίσσειν ἐπ.=ἐπέργεσθαι πρός τι ἐσούμενος ἐπ.: λεσθαι, ίδική λέμενος ἐπ.: ἐγλεσθαι· στρέφεσθαι, ἐπιστρ., ἐποστρ., μεταστρ.- (πάντα τὰ τρίχ ταῦτα ποιητ.)· ἐντρέπεσθαι = τρέπειν ἔκυτὸν πρός τι, διὸ προσέχειν τὸν νοῦν εἰς τι, αἰδεῖσθαι, ἐντρέπεσθαι· μετατρέπεσθαι ἐπ.=προσέγω τὸν νοῦν εἰς τι, φραντζῶ, λυποῦσκι· στοχάζεσθαι, καὶ τὰ ποιητ., τοξάζεσθαι, τοξεύειν, ἀκοτλεῖειν, βάλλειν, βίπτειν, λέται, τιτύσκεσθαι, οἵστεειν· τὰ ἐπιρρ. ιθὺς ἐπ., ιθὺ νέ. ίων., εὐθὺς ἀττ. = εὐθέως πρός τι, κατ' εὐθεῖαν πρός τι. Ε. 732 «μεμαντί ἐρίδος καὶ ἀττῆς». Ν. 197. Σοφ. Αἴ. 50 «χειτῶ μαιμᾶσαι φόνου». μ. 220 «σκοπέλου ἐπιμαλεο», ἀλληγορ. Κ. 401 «μεγάλων δώρων ἐπεμάλετο θυμός», ε. 344 «νέστου». Ζ. 466 «ώς εἰπών οὖ παιδὸς ὀφεξατο φαίδιμος "Εκτωρ". Η. 322. Ἀλληγορ. Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 6 («ξέινον ἔστι» τὸν γε καλλίστων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν ὀφεγομέραις ἀξιεπανιστάτης τελευτῆς τυχεῖν». Τ. 142 «ἐπειγόμενός περ "Αρηος". α. 309 «ἐπειγ. ὁδοῦ». Δ. 334 «Τρώων ὀφρήσει». Ε. 488 «ώρμηθη δ' Ἀκάμαντος». Ζ. 68 «ἐνάρχων ἐπιβάλλεμενος». Ε. 323 «Aἰρελαο δ' ἐπατέξας». δ. 733 «ἐσσύμενός περ δόσον». Θουκ. 1, 8 «ἐγρέ-

μενοι τῶν κερδῶν οἱ ἥσσους διπέμενον τὴν τῶν χρεισσόνων δουλείαν». Σοφ. Αἰ. 1117 «τοῦ δὲ σοῦ ψύρου οὐκ ἂν στρατείην». Φιλ. 599 «τοῦδε (Φιλοκτήτου) ἐπεστρέψορτο». Οἰδ. τ. 728 «ποίκις μερίμνης τοῦθ' ὑποστρεψεὶς λέγεις;» Εὑρ. ἴππ. 1226 «κολλητῶν δύχων μεταστρέψουσαι» ἀμετ. ἀντὶ μεταστρεφόμεναι. 1, 630 «οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἔταιρων». Α, 160. Σοφ. Οἰδ. τ. 1226 «τῶν Λαζδρικέων ἐτρέπεσθε δωμάτων». Ξεν. Ἐλλ. 2, 3, 33 «τοῦ δὲ καλοῦ καὶ τῶν φίλων μηδὲν ἐτρεπόμενος». Πλ. Κρίτ. 52, ε «οὕτε ἡμῶν τῶν νόμων ἐτρέπεται». Φαίδρ. 254, α. Ψ, 855 «ἥς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν». Εὑρ. Ι. 1411. Ρ, 304 «Ἐπτωρ δ' αὗτ' Αἴκιντος ἀκόντισε δουρῖ». 525. 608. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 29 «εἰ δέ ποτε πόλεμος γένοιτο, δύνασθε καὶ ἀνθρώπων στοχάζεσθαι». Συγχρότατες ἀλληγορ. Ἰσοχρ. 8, 28 «στοχτοῦ δέοντος». Πλ. Γοργ. 465, α «στοχ. τοῦ ἡδέος». Ρ, 517 «καὶ βάλλεται Ἀρήτοιο καὶ ἀσπίδα». Εὑρ. Βάκ. 1096 «ἀντοῦ χερμάδας.. ἔρηπτον». Σοφ. Αἰ. 154 «τῶν γάρ μεγάλων ψυχῶν ἔεις οὐκ ἂν ἀμάρτοι». Ν, 159 «Μηριόνης κύτον τιτύσκετο δουρῖ». Δ, 100 «δίστενσος Μενελάου». Μ, 254 «(θελλαχ) ιθὺς νηῶν κονίην φέρεν», Η, 584. Ρ, 233. Ἡρδ. 6, 95 «ἔχον (dirigebant) τὰς νέκεις ιθὺ τοῦ Ἐλληνοπόντου». Πλ. Λυτ. 203, α «ἐπορευόμην ἐξ Ἀκαδημίκες εὐθὺ Λυκείου».

Σημ. 10. Τινὰ τῶν καταλεχθέντων ῥημάτων συντάσσονται καὶ αἰτιατ. δις μεταδ. ἐπιμετίσθαι: συχνότ. αἰτιατ, Δ, 190 «ἐπιμ. Ἐλκος = φηλαρᾶν τὸ ἔλ. 1, 441 «διδῶν νῆστα» λ, 531 «ἐπιμ. ξίφεις κώπην» = λαμδάνειν. Ε, 748 «Ἴηρ δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμπλεῖτ' ἄρρ' ἐπουρας». Όμ. Ζευν. Ἐρμ. 108 «πυρὸς δὲ ἐπεμπλεῖτο τέχνην = ἐπηρεύειν, κατεμάνθυνε (ἄνευ λόγου δ Herm. u. Ilgen γράφουσι: τέχνην)· δρέγεισθαι = ἐπειγχάνειν, ἐκτείνειν, βίβλειν Π, 314 «δρ. σκέλος». Ψ, 805 «δρ. γράδα = ἐκτείνειν τὸ δέρμα. Ω, 506 «ποτὶ στόμα χειρίδρεγεσθαι» = ἐκτείνειν. Εὐρ. Ὁρ. 303 «στον τ' ὁρεκτικό - ξιφίεσθαι: μόνον μετὰ τὸ τοῦτο Σοφ. Οἰδ. τ. 766 κατὰ τὰ §. 410, Α. 5. Τὸ Ξεν. Ἀγησ. 11, 14 εἶνε ἐρθρόμενός τοις Breitenb. - τοξεύειν, ἀκοντίζειν = βίπτειν τὸ τόξο. ἀκόντι. κατά τίνος π. γ. Θηρίον, ἄνθρωπον Ξεν. Κύρ. 1, 2, 10, 6, 29· σῦν Ἡρδ. 1, 43. Πολλὰ τούτων συντάσσονται: καὶ μετὰ προθέσ. π. γ. τὸ δρυμόν, ὀρμάσθαι: μετὰ τῶν, εἰς, πρὸς, ἐπὶ καὶ αἰτιατ. Τὰ τὸν σκοπὸν, τὸ βίβλειν σημαίν. δρόν. έν τῷ πεζῷ οἷον ἀκοντίζειν, τοξεύειν, βάλλειν μετὰ τῶν εἰς, ἐπὶ καὶ αἰτιατ.

5. Τὰ ῥήματα τῆς προστελλομένως καὶ συντυχίας, ὅταν συνδέεται μετ' αὐτῶν καὶ ή ἔννοια τῆς συμμετοχῆς, τῆς ἐπιθυμίας καὶ τάσεως πρὸς ἀπόλυτον ή πρὸς συμμετοχήν τινος· οἷον ἀττάρ ἐπ. ποιητ. κ. νεο. Ἰων.: ἀττιάλειν ἐπ.: ἀττιάλειν ποιητ.: ὑπαρτάρ ἐπ. ποιητ.: ἀττιβολεῖν ἐπ. ποιητ.: πελάζειν ποιητ. καὶ νεο. Ἰων.: πλησιάζειν σπαχ. (συνήθ. δοτικ.): προσπελάζεσθαι Σοφ. Οἰδ. τ. 1100· ἐγένετε λάζεσθαι Σοφ. Τρ. 17· ἐγγίζειν παρὰ μτγν.: - Ἀρτιος ἐπ. ποιητ. νε. Ἰων.: ἐγαρτίος

ιδίζ ἐν κύστηροῖς ἀντιθέσεσιν (ἐν γενικῇ δόμῳ σηματ. μ. δοτ.)¹⁾. ἀρτίπαλος ποιητ. σπανί. συνήθ. δι. δοτ.· ἀρτίστροφος (καὶ μ. δοτ.)· παραπλήσιος Πλ. σοφ. 217, b.—"Αρτα ἐπ., ἔραρτα Γ, 67· ἀρτίος ἐπ., νε. ἰων., σπανίως ἐν τῷ ἀττικ. πεζῷ (μ. δοτ. Ἡρδ. 2, 34)· ἀρτία ἐπ. ποιητ. καὶ νε. ἰων.· ἀρτιχρήστης ἐπ., ἀπαρτικρὸς καὶ καταρτικρὸς ἔραρτίος, κατεραρτίος Ἡρδ.: οὗτος καὶ τὸ τοῦμπαλίρ = τὸ ἐναρτίον πέλας ποιητ. κ. νε. ἰων. (καὶ μ. δοτ.)· πλησίος ἐγγὺς· ἄγχι ἐπ.: ἄγχος ποιητ. καὶ νε. ἰων. II, 423 «ἀρτήσω γάρ ἐγώ τοῦδε ἀνέρος». Η, 158 «ἄρταρ μάχης». Πίνδ. Όλ. 11, 42 «ἄλωσις ἀττίσαις». Σοφ. Ἀντ. 980 «ἐὰν δὲ σπέρματα (αἰτικτ. κατὰ τὰ §. 410, 6) μὲν ἀρχαιογόνων ἄρτασ· Ἐρεχθείδαν». Ἡρδ. 2, 119 «ξεινίων ἡμτισε μεγάλων». I, 114 «τῶν (=ῶν) ἀπὸ Κύρου ἡγετῆς». α, 25 «ἀρτίωρ ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβην²⁾. Σοφ. Ἡλ. 869 «οὕτε τοῦ τάφου ἀρτίσας οὕτε γόνων παρὸς ἡμῶν». Φιλ. 748 «Ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ἱπαρτήσας» = τυχῶν. Δ, 342 «μάχης ἀττίσαιον». δ, 547 τάφου. φ, 306 ἐπητύνος, Ἡρδ. ἔργ. 782 γάμου Πίνδ. Ο. 13, 29 «τῶν». Σοφ. Αἴ. 709 «πελάσαι νεῶν». Φιλ. 1327. Οἰδ. τ. 1100 «Πανάξ... πελασθεῖσα» μ. σ. Schneidew. Τρ. 17 «έριπελασθῆται κοίτης». Ξεν. Κύρ. 3, 2, 8 «ώς δὲ μᾶλλον ἐπλησταῖορ οἱ ἀρρεῖ τῶν Κῦρον τῶν ἄκρων». Λ, 219 «Ἀγαμέμνονος ἀρτίος ἥλθεν». Ρ, 31. Εὐρ. Ὁρ. 1460 «γυναικὸς ἀρτίου στιθέντες». Ἡρδ. 2, 34 «ἡ Αἴγυπτος τῆς δρεινῆς Κιλικίης μάλιστά καὶ ἀρτίη κέεται»· (τούναντίον δὲ ἀμέσως μετὰ τοῦτο «ἡ δὲ Σινώπη τῷ Ἰστρῷ ἐκδιδόντει ἐξ θάλασσαν ἀρτίον κέεται») ἐν μὲν τῷ πρώτῳ πρόδγ. δ Ἡρδ. θέλει νὰ προσδιορίσῃ τὴν θέσιν τῆς Αἴγυπτου διὰ τῶν Κιλικίων· ἡ Κιλικίη εἶνε δὲ πλησιέστερος προσδιορισμὸς τῆς Αἴγυπτου· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἡ ἐκδολὴ τοῦ Ἰστροῦ δηλοῦται ως τὸ συμμετέχον τῆς ὅλης ἐννοίας ἀντικείμενον³⁾, ίδ. τὴν διδασκαλ. π. δοτικ.). Λ, 214 «έραρτίοις ἔστων Ἀγκιῶν». Σοφ. Αἴ. 1285 «Ἐκτορος μάνος μάνου... ἥλθῃ ἔραρτίοις». Ηλ. Εὐθύρρ. 5. d «τὸ ἀνόσιον αὖ τοῦ μὲν δίσιον παντὸς ἔραρτίον, αὐτὸ δὲ καύτῳ δόμοιον». Εὐρ. "Αλκ. 922 «δμενάνων γόρος ἀρτίπαλος». Πλ. πολ. 522, α «ἥν ἐκείνην γ' (δηλ. ἡ μουσικὴ) ἀρτίστροφος τῆς γυμναστικῆς»⁴⁾. Ρ, 29 «εἴ κέ με» ἄρτα στήγες». 69 «ἀρτίοις ἐλέμπεναι Μενελάου». Ἡρδ. 3, 144 «κατεραρτίοις τῆς ἀκροπόλεως ἐπικτέκτο». Εὐρ. Ἰππ. 389 «τοῦμπαλίρ πεσεῖν φρενῶν» = a sana mente discedere, bene eo cogitatis contraria probare» ίδ. Valcken. Ξεν. Κύρ. 8, 4, 32. Ἡρδ. 6, 77 «ἄγχος ἐγίνοντο τῆς Τίρυν-

1) "Ιδ. Bumper ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 297. Haase εἰς Ξεν. πολ. Λακ. 1, 7 (5) σ. 55.—2) Πλείονα χωρία "Ιδ. Buttmann Lexil. 1. σ. 9.—3) Bumper ἐν τῇ βῆθ. συγγρ. σ. 297. Haase εἰς Ξεν. πολ. Λακ. 1, 7 (5) σ. 55.—4) "Ιδ. Stallb. εἰς Πλάτ. Φίλη. 57. b.

Θος» 8, 39 «πέλας Κκτσταλίνης». 138. Σοφ. Ἡλ. 900 «τύμπων προσειρηπον ἀσσον». Ξεν. Ιέρ. 7, 4 «οὐδὲμιν ἀνθρωπίνην ἡδονὴ τοῦ θείου ἐγγυτέρῳ δοκεῖ εἶναι η̄ ή περὶ τὰς τιμᾶς εὐφροσύνη». Εὔρ. Ἡρ. μακ. 1109 «ἄλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;» Δημ. 9, 27 «πλησίον Θηβῶν καὶ Ἀθηνῶν». 8, 36 «ἀπαρτεῖχρὶ τῆς Ἀττικῆς». Αἰσχ. ίκέτ. 383 «ἐγγύτατα γένους εἶναι» = εἶναι στενὸν συγγενῆ.

Σημ. 11 Έν τῇ ἀπλῇ σημασίᾳ τοῦ πλησιάζειν, ἐντυγχάνειν, συντυγχάνειν, συναντᾶν συντάσσονται τὰ καταλεγόντα δῆματα δε τικῆ. Καὶ ὅμως παρὰ Πανδ. «Ιε. 5, 14 τοιασιν δργαῖς ἀντιάσαις = talium votorum compos factus. Τινὰ τοιών συντάσσονται αἰτιατ. ὡς μεταβατ. Α. 31 «ἔμὸν λέγος ἀντιόσωσαν συνεπτυγμένως = πλησιάζουσα εἰς» τὴν ἐμήν κλίνην παρασκευάζει αὐτήν. Εὔρ. ιψ. αλλ. 149 «ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς» ἔνθα τὸ, πομπαῖς ἀντᾶν, ἀποτελεῖ τὴν μεταβατ. ἔννοιαν προπέμπειν, παραπέμπειν. «Ἡρδ. 2, 141 «ἀντιάζων τὸν Ἀρεβίων στρατὸν» (μ. σ. Baerber) = προσδιήλων τ. στρ. τὸν Ἀρεβίων στρατὸν. 4, 80. 9, 7. 1, 105 «σφέας ἀντιάζος; δῶροισι» = donis excipiens. Τρεχ. precibus adire, Σοφ. Αγ. 492. Εὔρ. Ἀνδρ. 572. Ηινδ. Ν. 1, 67 «ἔταν θεοί.. Γιγάντεσσιν μάχαν ἀντιάζωσιν = bellum inferunt. «Ἡρδ. 4, 121 «οἱ Σκύθοι ὁ πηντιάζον τὴν Δαρείου στρατῆγον». Πίνδ. Π. 5, 44 «ἔνόντι πρέπει νόν τὸν εἰεργέαν ὁ παντιάσσει». Πλ. Φίλ. 42, σ. «ἴσην τῆς ἀπαντημένην ἡδονής καὶ λύπας». μ. σ. Stallb. Θ. Lob. εἰς Σοφ. Αγ. 802 σ. 351. (Σοφ. Οἰδ. τ. 1134 «ἔμοις τὸν Κιθαιρώνος τόπον.. ἀπλησιάζουσαν τῷδε ἀνδρὶ τρεῖς.. ἔκμήνους γρόνους» τὸ πλησιάζειν συνεπτυγμένως τεθείμενον = ἔμοις εἰς τὸν Κιθ. τόπον (η̄ αἰτιατ. κατὰ τὸ §. 410, 4) ἐθέλων ἐπλησ. κτλ.). Περὶ τῶν, ἐναντίον, τούθιναντίον, ἔμπαλιν, τὸ ἔμπαλιν ἡ, ἡ, καὶ, Θ. §. 542, 1 καὶ §. 423, Α. 18.

§. 417. Συνέχεια.

1. Αἱ ἔννοιαι τοῦ ποιεῖν, καὶ κατασκευαῖν τὸ τινος ἢ ἐκ τινος. Κ, 562 «(κυνένην) φίοῦν ποιητήν». Σ. 574 «αἱ δὲ βρέες (αἱ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) χρυσοῦν τετευχατο κασσιτέρου τε». τ, 226. «Ἡρδ. 5, 62 «συγκειμένου σφι (quum inter eos convenisset) πωρίνου λίθου ποιειεῖν τὸν νηόν, Παρίου τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεποίησαν». 82 «χαλκοῦ τοιέσονται τὰ ἀγάλματα». 2, 127 «ὑποδείγμας τὸν πρῶτον δόμον λίθου Αἰθιοπικοῦ». 3, 9 «γαψάμερος τῶν ὀμοιούσιων καὶ τῶν ἄλλων δερμάτων διεγένετο» = ex coriis. 7, 34 «ἐγερόμεν τὴν μὲν (δηλ. γεφύρην) λευκολίνου». 2, 138 «ἐστρωμένη ἐστὶ ὁδὸς λίθου». Θουκ. 4, 31 «ἔρυμα κατέθει ἦν λίθων λογάδην πεποιημένον». Ξεν. Κύρ. 7, 5, 22 «φοίνικος καὶ θύροι πεποιημένοι». Διδ. Υ, 185 «(τέμενος) καλὸς φυταλιῆς καὶ ἀρούρης» = vinetis et arvis pulchre ornatum.

Σημ. 1. Συγχέεται δηλοῦσαι ἡ ὥλη, ἐξ ἡς γίγνεται τι, σαφίστερον διὰ τῶν προθίσεων ἐξ καὶ ἐπὸ (π. χ. «Ἡρδ. 1, 194. 7, 65), καὶ διὰ τῆς διὰ προσέτι μ. γεν. (συγχέον παρὰ τοις μετγν. ιδ. λέξ. Passow 1. σ. 628 καὶ Συ-κιλλαρ. ἐν τῇ διὰ) ἡ καὶ διὰ τῆς δργανικῆς δυτικ. (π. χ. Εὔρ. 1360 «κισσο-

τε στεφθεῖσα χλόα). Περὶ τῆς ἐπιθετικῆς γενικ. οἷον «τράπεζα ἀργυρίου», Υδ. §. 414.

2. Αἱ ἔννοιαι τῆς πλησμορής καὶ ἐρδειας ὡς πρός τι, κατά τις οἰνον πλήθειρ, πληροῦτ, πιμπλάραι, μεστοῦτ, γύρειν ἐπικ., ἐπιστέρεοθα ἐπικ. μεσ. = πληροῦσθαι, μεστόν, πλήρη εἶναι, γέμειν, βρύθειν ποι. τι., στενεσθαι ἐπ., νάσσειρ, σάτταιρ, πλούτειρ, βρύειν ποιητ., ἐνπορεῖν* δεῖσθαι = ἀνάγκην, ἔνδεικν ἔχειν, ἐπὶ προσώπω. δὲ σημάν. καὶ παρακλητιν., προσ., δεῖσθαι καὶ ἐπιδ-ἐπικ.: δεῖν, ἀπο-, ἐπ-, προσ-, (περὶ τῶν δεῖ μέ, μοί τυρος, χρῆ, χρεώ, Υδ. §. 409 σημ. 5), στατικεῖν, πέρεσθαι, χρῆσειν, χρηστεῖν ἐπ. κ. νέο. ἴων. = ἔχειν γρείν, ἀνάγκην τινάς, ἐπὶ προσώπω. δὲ σημ. καὶ παρακλητιν· ἀπορεῖν, ἀλλείπειν, λέπτεσθαι ποιητ., ἐπιλείπεσθαι Ψευδ. Ηλ. ἐπικ. 278, α, χατίσειν κ. χατίσειν ποιητ. καὶ ἰδεῖ ἐπικ.. Πλέος, μεστός, πλούσιος «πολυκυτάρμων βίου» Εύρ. Ι. 581, δασὸς σπάν., ἀπληστος, τὰ ποιητ. χατηρεψής = κεκλυμμένος, πλήρης, ἔμπλεως; (Ἀνακρ. ἀποσπ. 135 Bergk. «τράπεζαι κατηρεψέες παντοίων ἀγαθῶν»), ἀγρεψής, ἐπιστερψής ἐπ.=ἔμπλεως, πολυτερψής, περιστερψής, φιλόδωρος = ἐλευθέριος, μεγαλοδωρος π. κ. εὐμενείς; Πλ. συμπ. 197, δ, δτος ἐπ., ἀκόρητος ποιητ., ἀκτήμων (χρυσοῦ 1, 126), πένης, ἀδεής, ἐρδεής, ἐπιδεής, εὐνής ποιητ. λεῖος (ε, 443, «γάρος λεῖ πετράνων» = γάρ. ἄνευ λίθων), νήστος (Βορρᾶς Εύρ. Ιρ. τ. 973). 1, 224 «πλησάμενος δι' οὔρου δέπτεω». ι, 219 «ταρσοί μὲν τυρῶν βρύθον, στενοτο δὲ σηκοὶ ἀρτῶν ἢδι ἐρίγων». Α, 148 «κρητηρικὲς ἐπεστέψατο ποτοῖον». σ, 22 «στῆθος καὶ γείλεκ φύρτω κίμωτος». ζ, 192 «οὕτ' οὖν ἐσθῆτος δενήσου: οὔτε τεս ἄλλου». Ε, 636 «πολλὸν κείνων ἐπιδείνει». = πολὺ ἐκείνων ὑπολείπεσκι. Μετὰ διπλῆς γενικ. Ω, 385 «οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπειδεῖντ' Ἀγαύων» = κατ' οὐδὲν ἵτο κατώτερος τῶν Ἀγ. ἐν τῇ μάχῃ. γ, 48 «πάντες δὲ θεῶν χατέοντ' ἄνθρωποι». Ήσδ. ἀσπ. 290 «βριθόμενα σταχύων». Σορ. Οιδ. κ. 16 «γάρος βρύνων δέρνης, ἐλάκις, ἀμπέλου». Αισχλ. Ἀγ. 645 «δρῦμεν ἀρθοῦτ πέλχης Αἰγαῖων νεκροῖς ἀνδρῶν Ἀγαῖων ταυτικῶν τ' ἐρειπίων» (μετὰ γενικ. καὶ δοτ. συγγόνη παρὰ μαγν., Υδ. Loh. εἰς Σορ. ΑΕ. 716 σ. 332, 2), ὡς floere frugum Lucret. I, 256. Ξεν. συμπ. 4, 64 «σεσαγμένος πλούτον τὴν ψυχὴν ἔσομκι». οἰκ. 8, 8* ἀνάθ. 4. 6, 27 «καύμας πολλῶν καὶ ἀγαθῶν γεμούσας». Πλ. Λυτ. 206, α «οἱ καλοί, ἐπειδάν τις αὐτοὺς ἐπικινῆ καὶ αὐξῆ, φρονήματος ἐρπίτ. λαταται καὶ μεγαλοψυχίζει». ἀπολ. 26, δ «τὰ Ἀναξαγόρου βιθέλια γέμει τούτων τῶν λόγων». Ξεν. π. πόρ. 6, 1 «τροφῆς εὐπορεῖν». Δημ. 18, 27 «πολλῶν μὲν χρημάτων, πολλῶν δὲ στρατιωτῶν εὐπορήσας». Πλ. πολ. 557, δ «ἀπορεῖ παραχθειγμάτων» μ. σ. Stallib. Τισοκρ. 8, 17 «ἀπορ. ἀποχρίσεως». Πλ. πολ. 521, α «ἄρξουσιν οἱ τῷ ὅντι πλούσιοι οὐ χρυσίου, ἀλλ' οὐ δεῖ τὸν εὐδαι-

μοναχ πλουτεῖται, ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἔμφρονος». Ξεν. Τέρ. 10, 1 «φιλίκινη κτητοράμενος ἀργῶν οὐδὲν ἔτι δεήσεται δορυφόρων». Κύρ. 2, 26 «οἶκος ἐπεδόμενος οἰκετῶν ἦττον σφάλλεται ἢ ὑπὸ ἀδειῶν ταραττόμενος». Τέρ. 1, 14 «τοῦ ἥδιστου ἀκροζύματος, ἐπαίνου, οὐποτε σπανίζετε». Λισγλ. Εὔμ. 409 «τῶν ποφῶν οὐ πέτη». Σ. 100 «έμετο δὲ ὅπσειν (= ἀδένησεν) ἀρῆς ἀλκητῆρος γενέσθαι» = ἔλαθεν ἀνάγκην ἐμοῦ, ἵνα ἀποκρύψῃ τὸ οὐκόν. Εὔρ. Ἡρ. μακιν. 90 «λύπης τι προσθεῖς;» Ἐν τῷ πεζῷ προσωπικόν, δέω ποιλλοῦ, ὀλίγον, τυσούτου μετ' ἀπαρεμφ., καὶ ἀνευ ἀπαρεμφ. Πλ. Φαίδρ. 228, α «πολλοῦ γε δέω» ἔνθι ἐννοητέον ἐκ τῶν προηγουμ. τὸ οἰεσθαι "Αλλως σπανίως ἐν τῷ πεζῷ προσωπικόν. Πλ. πολιτικ. 277, δ «παραδείγματος αὐτοῦ καὶ τὸ παραδείγμα αὐτὸ δεδέκην». Αποδέω ὀλίγον, τυσούτο, πλεῖστον μ. γεν. παρὰ τοὺς μτγν. Ψευδ. Πλ. ἀξ. 366, α «τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν». 372 «τοῦ δεδοικέναι τὸν θένατον». Μεθ' ἀπλῆς γενικ. 369, δ «ταῦτα τῆς ἀληθείας ἀποδεῖ». τῆς Ἑγκρίτου ἀρχαιότητος ἐπὶ τῶν ἀριθμητικῶν οἷον «ένδεις ἀποδέοτα πεντάκοντα ἔτη», ίδ. §. 185, 5. Τὸ δεῖσθαι μετὰ γενικ. προσώπ. καὶ γενικ. πράγμ. Ἡρδ. 5, 40 «γυναικὸς μὲν τῆς ἔχεις οὐ προσθεύμεθά σεν τὴς ἔξτιος» = non petimus a te dimissionem uxoris tuae». Ξεν. Κύρ. 8, 3, 19 «δεδμενοι Κύρου ἄλλος ἄλλης πράξεως» = ἄλλος δι' ἄλλο τὸν Κύρον παρκαλῶν. (Περὶ τῆς τοῦ δεῖσθαι μετ' αἰτιατ. ἀντωνυμίξας οἷον εἴ τι δέοιτο, ἀ δέομαι, ἀ ὑμῶν δέομαι = quae a vobis peto, ίδ. §. 410, σημ. 5). Ξεν. Κύρ. 4, 5, 22 «εἰκὸς πλείον προσκυντειν, ὃν χρήζομεν». Ἡρδ. 5, 19 «ἐγώ σεν χρητῶ μηδὲν νεοχυμῶσκι». ίδ. 65. Μετὰ γενικ. προσώπ. καὶ γενικ. πράγμ. 7, 53 «τῶνδ' ἐγώ ὑμέων χρητῶσκω συνέλεξ» = haec a vobis petens. Θουκ. 1, 80 «πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλειπομέν». Ψευδ. Πλ. Θεογ. 123, α «ἔτι οὖν οἱει τινὸς ἐπιστήμης ἐλλειπεῖν». Δημ. 18, 302 «ῶν δ' ἐργάζεται τῷ πόλει, ταῦτα προσθεῖναι (χρῆναι) μ. σ. Dissem. α, 165 «ἀγρειτεροι χρυσοῦ τε ἐσθῆτός τε». β, 431 «ἐπιστερής οἴνου». Σοφ. Οἰδ. π. 83 «πολλούστεροι δάρωνται». Ηλ. 895 «περιστερής ἀνθέων». Εὔρ. Ι. 581 «πολικτήμωρ βίου». Ξεν. 3, 1, 3 «διαθεάντων καὶ ἐλκυνόντων τὸ πεδίον μεστόν». Δημ. 18, 217 «χρηστοῖς καὶ ἐπαίνων ἡ πόλις ἦν μεστή». Ξεν. ἀν. 1, 2, 7 «παραδεισος ἀγρίων θηρίων πλήρης». 22 «πεδίον δένδρων παντοδαπῶν σύμπλεων». 2, 4, 14 «αδασίς δένδρων». Πλ. πολ. 381, ε «οὐ γέρ που ἐνδεῖ γε φύσομεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι».

Σημ. 2. Ἀντὶ τῆς γενικῆς φιοτε τίθεται ἡ δοτ. δραγανική. Εὔρ. 1363 «δακρύσσεις γάρ 'Ελλάδ' ἀπασαν ἐπλησσειν (καὶ τούτων τοῖναντίον 368 «δακρύσσων δ' ἐπλησσειν ιμέν·». Λισγλ. ἐπτ. 446 «πνεύμασι πληρούμενοι». Τὰ βρέειν καὶ βρέθειν συχνότερον δοτ. π. γ. Λισγλ. Ἀγ. 163 «θράσεις βρέων». Ορ. Σημ. Διηγ. 472 «πᾶσα δὲ φύλλωσιν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρεῖται χθῶν ἔθρισσε». Τὸ

πλήρης σπαν. δοτ. Εὐρ. Βάζ. 18 «μιγάσιν» Ἐλλησι πλήρεις πόλεις». Σπαν. καὶ τὸ ἀφειτέο; Θεόκρ. 24, 106 μεγάλαις ἀνειδίς ἀρουραῖς. (Ἡσδ. Ἑργ. 455 «ἐνήρῳ φέννα; ἀφειδή;» κατὰ τὴν §. 410, 6.). Τὸ δ ασθὲς σχεδ. πάντοτε δοτ. — Τὸ δεῖσθαι αἰτιατ. Θουκ. 5, 36 «τὸ Πάνακτον δέοντο Βοιωτούς, ὅπω; παραδώσουσι: Δακεδαιμονίοις;» μ. σ. Popp. Σεν. ἀν. 7, 7, 14 «δεῖδεῖται: ὑπᾶς; (κατὰ τ. καλλ. κώδ.) ἡ στρατιὰ συναρπάζει: τὸν μισθῶν», Κύνα δημῶς τὸ δεῖδεῖται ἡδύνατο νὰ ληφθῇ καὶ αὐτὸ καθ' ἐπιτὸ οὗτοι «δεῖδ. ἡ στρ. δημᾶς συναρ. τὸν μισθῶν» αἰτιατ. πράγμα. Θουκ. 1, 32 «ξύμφορα δέονται». Τὸ πρώτον οὖν γενικ. καὶ εἶται αἰτ. B, 229, 232 τὴν ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδείσεαι. ἡδὲ γυναῖκα νέην τῷ. Lob. εἰ; Σοφ. ΑΥ. 716 σ. 332. — Τὸ ἀπορεῖν μ. αἰτ. δηλοτ, εἴμαι ἐν ἀπορίᾳ, θυσγερεῖται τινός, δὲν εἴτερώ τι νὰ πράξω μές πρός τι, κατὰ τὴν § 410, 6. Ἡσδ. 13, 4 «ἀπορέοντι τὴν ἔκαστην». 4, 179. Ζ. Bloomf. εἰ; Θουκ. 5, 40 μ. δοτ. δὲ δηλοτ τὴν αἰτιαν τῆς ἀπορίας. Σεν. ἀν. 1, 3, 8. Ἰσοχρ. 4, 117 μ. σ. Bremer.

3. Τὸ ἀπολαντικά, τὸ τοῦ φαγητοῦ, ποτοῦ, καὶ κόρου σημαντ. οὖν ἀπολαντει, ὀτρίασθαι σχεδ. μόνον ποιητ., ὀφελεῖται καὶ εῖσθαι σπορχδικὸν, εὐ πράσσειται καὶ εὐ πάσχειται ποιητ. = ἀπολανθειν μ. γεν., ἐσθλειτ, γαγεῖτ, πατεῖσθαι ἐπικ. ποιητ. κ. νε. ιων., εὐωλγεῖσθαι, ἐστιᾶται σπάνι., τέρπεσθαι ἐπ., γάρνοσθαι Εὐρ. Κύρ. 504· πτειτ, γεύειτ, γείσθαι, κορεέρνοραι σπάνι. Σοφ. Φιλ. 1156, συνήθ. δοτ., κορεέρνοσθαι ποιητ. κ. μτγν. πεζ., ἄμεραι ἐπικ., = χορτάνειν, ἄσασθαι ἐπ., ἀρέσασθαι Ἡσδ. ἀσπ. 255, ἐμφροεῖσθαι Ἡσδ. 1, 55. μ. σ. Baehr, καὶ πνρ. τ. μτγν. Τὸ ἐπίθετεκ ἄγενστος, ἀπαστος ἐπ., ἀτος ἐπ. = insatiabilis, aróρητος Δημ. 18, 141, 19, 315. Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 11 «ἀπολαντει πάντων τῶν ἀγαθῶν». Ἰσοχρ. 4, 2 «ἐνὸς δ' ἀνδρὸς εὗ φρονήσαντος ζπαντες ἐν ἀπολανσειαρ οἱ βουλόμενοι κοινωνεῖν τῆς ἑκείνου δικανοίκες». Κατὰ τὸ ἀπολαντει δ' Ἀντιφ. 5, 17 «ἀφελεῖσθαι τοῦδε τοῦ νόμου» μ. σ. Maetzner. Πλούτ. ἡθ. σ. 91, ε «οὐ μετρίων ἐν τις ὀφελεῖτο τῶν παθῶν τούτων» (ἰδ. λεξ. Passow καὶ Σκκελ.)., ἀντὶ τῆς συνήθ. συντάξε. ὀφελεῖσθαι ἀπό τὴν τιτρος. Σοφ. Οἰδ. κ. 436 «οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδε ἔρχεται ὀφελῶν» = ἀπολανθειν ποιῶν. Εὖ πράσσειται τιτρος = ἀπολανθειν. Σοφ. Οἰδ. τ. 1006 «οἴπως σου πρὸς δόμους ἐλθύντος εὗ πράξειμι τι». Οἰδ. κ. 391 «τίς δ' ἐν τι τοιοῦδε ἀνδρὸς εὗ πράξειν ἔν;» μ. σ. Schneidew., καὶ εὐ πάσχειται τιτρος. Πίνδ. N, 1, 32 «ἐότωρ εὗ παθεῖν» = praesentibus frui. Θέογν. 1009 «τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὗ πασχέμεν». 722. τ. 68 «δαιτής ὄνηστο». Εὐρ. M. 1348 «οὔτε λέκτρων νεογήμων ὀτήσομαι». Ἀρρ. θεσμ. 469 «οὔτως ὀταίμητ τῶν τέκνων .. μισῶ τὸν ἀνδρα» = οὔτω νὰ χαίρω τὰ τέκνα μου. Οὔτω καὶ ἐν τῷ πεζ. Δημ. 28, 20 «οὔτως ὀταισθε τούτων (τῶν πατέρων κτλ.). μὴ περιίδητέ με» Ὁτρίασθαι τὸ τιτρος = fructum percipere ex al. Π, 31 «τὶ σεν ἀλλος ὄνησεται;» Σοφ. Τρ. 570 «τόσονδ' ὄνησῃ τῶν ἐμῶν.. πορθμῶν», ίδ. σημ. 4. Ἐσθεῖτι κρεῶτ. i, 102 «λιωτοῖο φαγάν». κ, 124 «δείπνου

πασσάμενος». Ἡρδ. 2, 47 «πατέονται τῶν κρεῶν», 1, 73. 2, 37 «ἰχθύων οὖς σφι ἔξεστι πάσασθαι». Πλ. πολ. 352, b «εὐωχοῦ τοῦ λόγου» = fruere sermone. Καὶ ἐνεργ. Θεόφρ. χωρ. κερ. 8 «δοκῶ μοί σε εὐωχήσειν κακιῶν λόγων» ἀντὶ τῆς συνήθ. δοτ. θ. Casaub. ap. Ast. σ. 102. Οὕτω Πλ. Φαίδρ. 227, b «τῶν λόγων δημήτριος Λυσίας ειστὰ» πολ. 571, d, ἀντὶ τῆς συνήθ. δοτ. 1, 705 «τεταρπύμενοι φίλον ἤτορα σίτου καὶ οἶνοι». Α, 780 «ἐπεὶ τύρπημεν ἐδητούς ἥδε ποτητούς». Πιρεινοῦ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10 «τί δὴ οὐκ ἀπεργόντας τοῦ οἴνου;» Ηλ. συμπ. 203, b «μεθυσθεῖς τοῦ νέκταρος» = μεθ. ἀπὸ νέκτ. Πλ. νόμ. 634, a «ἐπιτηδεύματα γενόντα (δηλ. τοὺς ἀνθρώπους) τῶν ἡδονῶν». πολ. 582, c «τῆς τοῦ δυτοῦ θέας ἀδύνατον ἀλλωφ γεγενόθατε πλὴν τῷ φιλοσόφῳ». Α, 562 «ἐκαρέσσοτο φορθῆς». Ε, 289 «αἴματος ἄσται Ἀρηκ». 1, 489. Τ, 307 «μὴ με πρὸν σίτοιο κελάνετε μηδὲ ποτητοῖς ἀσασθαι φίλον ἤτορα».

Σημ. 3. Τὸ καρποῦσθαι συντάσσει σχεδ. πάντοτε αἵτ. Καὶ τῶν ῥηθέντων δὲ ἡμ. τινὰ συντάσσει. αἴτιατ. ὡς μεταβατικά, οὕτω σχεδ. συγνά τὰ τοῦ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ σημαντικά (δηλ. καὶ τὴν γερμ. τῶν τοιούτων σύνταξην οἷον des Weines κ. Wein trinken, κτλ. §. 415, 2), ιδίᾳ δὲ ἐξ ἡ δηλητή πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς τὸ σύνηθες μέσον τῆς τροφῆς Μ, 319 «ἔδουσι τε πίναν μῆλα οίνον τ' ἔξαιτον μελιτέδα». κ, 101 «ἀνέρες σίτον ἔδοντες». 1, 347 «Κύκλωψ τῇ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγεις ἀνδρόμενος κρέας». Ξεν. Κύρ. 6. 2, 28 «ὅτις ἀλφιτοστεῖ διδατει μεμιγμένην δεῖ τὴν μᾶζαν ἔσθιει, καὶ διστις ἀρτοστεῖ, διδατει δεδευμένον τὸν ἄρτον.. μετὰ τὸν στον ἐὰν οἶνον ἐπιπίνωμέν, οὐδὲν μετον ἔχουσα ἢ φυγὴ ἀναπάντεταιν καὶ 1. 3, 6 «κρέα γε εἰνωχόδω» = τρῶγε ἄρφωνα κρέ. Πλ. συμπ. 176, στοιχὸν πίνειν οἶνον. Τὸ ἐκπίνειν ἐκλαμβάνεται φυσικὰ πάντοτε μεταβ., ὡς Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, οὕτω καὶ τὸ ἔσθιειν ὅπο τὴν τροπ. σημ. = κατατρώγειν οἶνον Ψ, 182 «τὸν; ἄμα σοι πάντας πῦρ ἔσθιει», Ἀρρ. σφ. 287 «μαδὴ οὕτως σεσυτὸν ἔσθιει». Διὸ καὶ παθ. δ, 318 «ἔσθιεται μοι οἶκος». Σοφ. Οἰδ. κ. 1042 «οἶνοι, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου γάριν καὶ τῆς πρὸς δημᾶς ἱνδίκου προρηθίας» = macte virtute tua. 'Ω; λέγεται μετέχειν μέρος τινὸς ἢ τὶ τινὸς (§. 416, Α' 1), οὕτω καὶ Ισοκρ. 13, 11 «αἰδή ἀν ἐλάχιστον μέρος ἀπελαύσαρεν αἰτησ». Θουκ. 2, 53 «τοῦ βίου τι ἀπολαῦσαι». 1).

Σημ. 4. 'Αντὶ τοῦ ποιητ. δινίνασθαι τινός τι = fructum percipere ex al., ἐν τῷ πεζ. λέγεται ἀπὸ τίνος. Ηλ. Χρυσ. 175, οἱ μηδὲν δινήστει ἀπὸ ταύτης τῆς οιωροσύνης». 'Ἐν δημοφ. σημασίᾳ πολλάκις συντάσσονται τὸ ἀπολαύσειν οὕτως ἀπὸ. τινός τι; πολλάκις ὄντως καὶ εἰρωνικῶς ἐπὶ βλάβης. Ξεν. ἀπορ. 1. 6, 2 «οὐδὲ μοι δοκεῖ τάνατον τῇς σορίας ἀπολελαυκέναται». 4. 3, 10. Μετὰ αἴτιατ. οὐδετ. ἐπιθ. Πλ. Φαίδρ. 255, οἱ ἀξιοτ. ἀντὶ πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολαῦσαι. Ισοκρ. 8, 81 «διδοῖσι, μὴ πειρώμενος

1) Σημ. Μεταρρ. Τὰ τοῦ φαγητοῦ ποτοῖς καὶ ἀπολαυστικὰ ἔχει. ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἰδιώμ. ἐκλαμβάνονται, ὡς γνωστὸν, μεταβ. διὸ καὶ αἵτ. πάντοτε συντάσσονται τὰ δὲ τοῦ γορτασμοῦ καὶ τὰ δοσφαντικὰ ἐκφέρ. διὰ τῆς αἵτιατ. καὶ τῆς προθίας. ἀπό οἰον ἐγόρτασσα ἀπὸ κρασί, νερὸν, κρέας κτλ. ὡς καὶ ἡ ἀργασί. ἐνιστεῖ, πλὴν ἡ ἀπὸ μ. γεν.

δρᾶς; ενεργετεῖν αὐτὸς ἀπολαύσω τις φλαῦρον». Λέγεται ὅμως καὶ ἀπολαύειν τι ἀπό, παρά τινος; Πλ. Εὐθ. 299, α «πόλλ' ἔγαθε ἀπὸ τῆς δημερίας; σοφίας ταύτης ἀπολέλαυκεν δὲ πατήρ». Σεν. συμπ. 3, 3 «Ἄδιστος ἀνἀπολαύσομει παρὰ Καλλίου τὴν ὑπέρσχεσιν». "Ἐπειτα καὶ ἀπολαύειν τινὸς ἀπό θῆκ τινος; Πλ. Φαεύρ. 255, δ «ἀπὸ ἄλλου δέθαλμίας; ἀπολέλαυκως» = qui ex alio lippitudinem sibi contraxit. πολ. 395, ε «ἴνα μὴ ἐν τῇ; μιμήσεως τοῦ εἰναὶ ἀπολαύσωσιν» = ne ex imitatione (sc. rerum turpium), τὸ εἰναὶ = sibi contrahant, h. e. id sibi contrahant, ut ipsi turpes evadant, Ζ. Schneider ἐν τῷ χωρ. Καὶ τέλος; Πλ. πολ. 606, β «ἀπολαύειν ἀνάγκη ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων εἰς τὰ οἰκεῖα», ἔνθα ἡ ἀπὸ κεῖται ἔνεκεν τῆς ἀντίθεσεως; = πρέπει ἀπὸ τῶν ἔνων νὰ δουστάσι βλάβην τῶν ιδίων.

4. Τὰ διαφραγτικά¹⁾ οἷον ὅλειρ, πτεῖρ, προσθάλλειρ (ταῦτα, ὡς γνωστόν, τὸ καθ' ἡμές ίδωμεν ἐκφέρει ἀναλόγον τὴν γενοῦ. διὸ τῆς ἀπὸ καὶ αἰτιατ., ὡς καὶ ἐν τῇ ἡχῃ πλὴν ἡ ἀπὸ μ. γεν.) Αἰσχυλ. Αγ. 1283 «τὸδὲ ὅλειρ θυμάτωρ ἐρεστίνων». Αρρ. νεφ. 50 «ἐγὼ ὅλων τρυγός, τραυτίς, ἔβριων περιουσίκες, ή δ' αὖ μύρου, κρόκου» απλ. Ανακρ. 28, 9 «μύρου πτεῖρ». Ανθ. 11, 240 «πιεῖν πράξιου». Αρρ. βάτ. 341 «ώς ἡδὺ μοι προσέπενεις γιορτεῖσιν αρεῶν». Αγ. 190 «ὅλουσι πίετταις καὶ παρασκευῆς νεῶν». Θεύκρ. 1, 27 «κισσόβιοι... ἔτι γλυράνιοι ποτόσδιοι». 7, 143 «πάντας ὕστερον θέρεος μάλια πίνοντο, δῶδε δ' δπώρης». 29, 19 «ἄνθρωποι τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν». Αἰλ. ποι. ιστ. 14, 27 «κρέσιν πάχυπολκὸν δητὰ καίστης προσθάλλοτα». Δύνεται δὲ νὰ προστεθῇ καὶ ἑτέρη γενικὴ δηλοῦσσα τὸ ἀντικείμενον, ἐξ οὗ ἡ δισημ., πνοή (εἰ καὶ τότε τίθεται συνή). καὶ ἡ ἀπό²⁾ οἰον Ηρδ. 3, 23 «ὅλειρ ἡπ' αὐτῆς (τῆς κρίνης) ὥστε ίων». Αρρ. ἐκκ. 524 «τῆς κερκηλῆς δίζων μύρου!». Οὔτως; Ανακρ. 9, 3 «πόθεν μύρων πνέεις;» Αρρ. Η. 180 «πόθεν βροτοῦ με προσθάλλει;» = πόθεν μὲ προσέθει. δισημὴ ἀπὸ θυντοῦ;

Σημ. 5. Γενικὴ ἐπ' θηρίους συντάξουσι, μάλιστα ἐν τῇ ποιήσει, ἐκτὸς τῶν δημίντων ἥρμη καὶ πολλὴ ἄλλα τὴν θλητὴν δηλοῦντα ἥρμη. "Ἄθηνος δὲ τοιούτων παραδείγμα. εἰνε τοῖς ἡ ἐπικ. γλώσσαις, ητις ἔνεκκ τούτου ὅλειρ μιγάλην γάριν, ή; στερεῖται βαθυτάδην κατ' ὀλίγον ἡ μεταγενεστέρα γλώσσα κριτικὴ μάλλον, αὐτεινορέων λογικώτερον πω; εἰς τὰ ἔστιτης οὐσιαστικὰ τὴν εἰς ἐνδέητοι μίαν πρότερον ἐν θηροῦ διπλῆις δηλοῦσθεσσαν τῶν ἡρμάτων σχέσιν, καὶ μεταχειριζομένη δινετὴ τῆς γεν. τὴν δοτικὴν δργανικὴν. ε, 72 «λειμῶνες μαλακοὶ ήδη σελίνου θήρεον». γ, 408 «διποστιλέδοντες διλειψατος». Πλ. Φαεύρ. 113, α «λιμνητικέουσαν δέσποτος καὶ πηλοῦ». Ηρδ. 4, 205 «ζῶσαν εἰδέλων ἐξέζεσσε» = scatuit vermitibus. Πλ. Φαεύρ. 230, β «ἡ πηγὴ βέτε φυγροῦ δέσποτος». Τὰ ἐμπρησσον σημαῖν. ἥρμη. ι, 242 «ελτάς δ' ἐμπρήσσειν μαλακοῦ πυρός». Π, 81 «μή δὴ πυρός αἰθομένοιο νῆσος ἐνιπρήσασι». ρ, 22 «πεπίσι καὶ πυρός θερέω». Σ, 331 «ἄλλ' ἄντα μὴ τάχα μέτου πυρός δημοιο θέρηται». Α, 667. Η, 410 «(νέκυος) πυρός μεταλλισμένην». Ορ. Ήρ. Αρτ. 9, 3 «ἴπους ἄρσασσα (=ποτίσσα) βαθυσχοίνιο Μίλητος». Τὰ λοιο-

1) "Id. Bergk reliq. comed. Att. antiqu. σ. 325.

σιν καὶ νίψιν σημαίν. ἔργμ. Ε, 6 «λελουμένος Θκεσνοτο». Ζ, 508 «λού-εσθι: ἐξέρετος ποταμοτο». 6, 261 «χειρες νιψάμενος πολιτης ἀλός». Οὗτω καὶ τὰ 1, 214 «πάσσες δ' ἀλός». «Καταπάσσειν» Ἀρρ. Ἰππ. 99. Πλ. Λυσ. 210, α «τοὺς ὁφθολμοὺς ἐμπάσσαι τῆς τέφρας».

5. Τὰ αἰσθητικὴν καὶ πτενηματικὴν ἀρτιληγήν δηλοῦντα ἔργμ. οὐκούσια καὶ τὰ ἔξι ωτοῦ σύνθ. οἷον ἐπακ- (συνήθεστ. μ. δοτ.), ἐπακ- κατακ-, ὡς καὶ τὰ ἐπίθετα ἐπήκουος, συνήκουος ἀκρο-ασθαι· κλίειται ἐπ. ποιητ.: αἴτερος = ἐπίθετος πινθά-ρεοθαι· ὀσφραίνεοθαι· συνίέται (= ἐννοεῖν) κ.τ.λ. ίδ. σημ. 6. Πλ. πολ. 450, β «λόγων ἀκονοσφρέον». Ηρωτ. 314, ι «ἴωμεν καὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἀνδρός». Ξεν. Κύρ. 3, 1, 8 «ὅπως τῆς δίκης ἀκούσῃς». Ηρδ. 5, 106 «βουλευμάτων ἐπακούειν». Πλ. Ηρωτ. 330, ε «ἄρ. οὐκ ἐζήδες ὑμῶν κατίκουσα;» Ἀρρ. σφ. 319 «ὑμῶν ὑπακοέων». νεφ. 263 «τῆς εὐχῆς ἐπακούειν». ίδ. τ. Σημ. Αἰσχυλ. χοηρ. 974 «τῶνδες ἐπήκουοι κακῶν» = ἀκροκτατ. τ. τ. κ. Πλ. πολ. 499, α «λόγων κακῶν ἐπήκουοι γεγόνασιν» (ἀλλὰ καὶ δοτ. Πλ. Φιλ. 25, β «ἄν πέρ γε ἐματεῖς εὐχῆς ἐπήκουος γίγνηται τις θεῶν»). νόμ. 711, ε «οἱ ἔντρικοι τῶν λόγων». Ισονομ. 14, 6 «δεεδέθει οὖν ὑμῶν μετ' εὐνόικος ἀκρούσασθαι τῶν λεγομένων». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 10 «οὐκ ἀκρούμενοι δὲ τοῦ ἄδοντος ὥμνυτες ἀρισταὶ ἄδειν». Δημ., 18, 2 «τοῦτο γέγραπται, τὸ δμοίως ἀμφοτεν ἀκρούσασθαι». Α, 37 «κλέθθι μεν». Η, 76 «οὐδέποτε ποτε Ἀτρεδέω δέπος ἔκλευον αὐδήσαντος» = τῆς φωνῆς τοῦ λέγ. Ἀτρ. ἦκου· ὡς Χ, 451 «έκυρης δέπος ἔκλευον». κ, 311 «θεὶς δέ μεν ἔκλευεν καδέξ» μετὰ δύο γενεικ.= e me autivit vocem. μ, 271. Εὐρ. Βάζ. 576 «κλέψεις ἐμπεις κλίειται αὐδῆς». Συγνότερον ὅμως τὸ κλίειται μετ' αἰτικτ. πράγμ. Σεφ. ΑΙ. 1161 «αἰτίγιστον κλίειται ἀνδρὸς μηταίου ρλαχοῦ» ἔπη μυθουμένου». Ἐν Ἀντιγ. δόμως 1182 «κλέ-οντα παιδός» = ἀκούσαστα περὶ τοῦ παιδ., ὡς Οἰδ. κ. 307. ι, 401 «οἱ δέ βοῆς διέρτες ἐρείτων ἀλλούθεν ἀλλοῖς». Ξεν. συμπ. 1, 16 «ώς γηθετο τοις γέλωτος». Ἐλλ. 4, 4, 4 «τῆς κρκυρῆς γηθοτοτο». ἀγ. 1, 1, 8 «βασιλεὺς τῆς πρὸς ἔκυτον ἐπιθουλῆς οὐκ γηθάρετο». Ρ, 686 «ἄγε δεερο..., ὅραι πόθηαι λυγρῆς ἀγγελίης». Αἰσχυλ. Χοηρ. 835 «πινθάρον δὲ τῶν ἔνων». Ηρδ. 1, 80 «ώς ὀσφραγτο τάχιστα τῶν κρκμάλων οἱ ἵπποι καὶ εἰδον αὐτὰς, δπίσια ἀνέστρεφον». Ξεν. κυν. 4, 6, Β, 26 «νῦν δέ ἐμένειν ἔντρες ὄντες». Α, 273 «καὶ μέν μεν βουλέων ἔντρος πείθοντό τε μύθῳ». Ηρδ. 1, 47 «καὶ κωροῦ σενίημι καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκάνω». Θουν. 1, 3 «οἵσοι ἀλλήλων συνίεσσιν». Ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ συνίεσθαι περ. Όμ. δ, 76 «τοῦ δέ ἀγορεύοντος ἔντρετο ἔκνηδες Μενέλκος».

Σημ. 6. Τὰ ἀκούσειν ὑπακούσιαν κατακούσιαν ἐκ τῆς σημασίᾳ τοῦ προσ-έγειν εἴς τινα, ὑπακούειν εἴς τινα, συμφωνεῖν μετά τινος συντάσ-σονται καὶ γενική ἀντὶ δοτ., τὸ ἀκούσειν μάλιστα πάντοτε (Π, 515 «δύνα-σαι... ἀκούσειν ἀνέρι κηδομένῳ»=ἀκρόσαιν, προσογήν διδόναι, ἔνθα ἡ δοτ. κατια-

κατ' ἀναλογίαν τῶν θοηθητικ. ρῆμα. διὸ θοηθός ἀκούων), σπανιώτερον τὸ ἀκρο-
άσθαι, πολλάκις δμως τὰ ὑπακούειν, κατακούειν, συνήθη τὰ κλέψειν
ποιητ. καὶ ἀνηκουστεῖν, ἀναλόγως δὲ τούτων καὶ τὸ πειθεσθαι, εἰ καὶ
συγχέτερον δοτ. (ἴπ. ἀπιθετν μόνον ἐν Σμν. Δημ. 448, καὶ ἀπιθετν
Ξεν. Κυρ. 4,4,19). οὗτω καὶ τὰ, κατήκοος, δηκόος, ἐπήκοος (σπανι-
ώτ. δοτ.), ἀνήκοος, ἄπιστος φίλων Αἰσχλ. ἐπτ. 857 = inobediens (δοτ.
δμως ἐν 1021). Ο. 199 «οἱ ἔθνες δτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη».
236 «οἱδὲ ἄρτοι πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων». Π. 676. Οὗτω καὶ νη-
κουστεῖν Γ. 14.η, 11 «θεοῦ δὲ ὁδὸς ἀκούειν». Αἰσχλ. Προμ. 40 «ἀ-
νηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἵτινες τα πᾶς»; Σοφ. Ἡλ. 340 «τῶν
κρατούντων ἐστὶ πάντες ἀκούστειν». Εὐρ. Ὁρ. 436 «οἵτοι μ' ὑδρίζουσι»,
ῶν πόλεις τανῦν κλέψει (quibus obedit). Ιφ. αὐλ. 726. «πειθεσθαι γάρ εἴθι-
σμας σθίειν. Ἐν τῷ πειθῷ Ἡρ. 3,61 «Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκούστειν
(ἐστι), ἀλλὰ οὐ Καρδίσσων». 62 «προσχρεπεῖται ἡμῖν Σμέρδιος ἔσατιλῆρος
ἀκούειν», 101 «Δαρείου θασιλῆρος οὐδὲμάζ ἐπήκοουσαν». 1,126 νῦν ὅν
ἔμει πειθόμενοι γίνεσθε ἐλεύθεροι» μ.σ. Schwigh. 6,12 «μὴ πειθεσθα
αὐτοῖς Ξεν. Κύρ. 8,3,6 «οἶποι δὲ ἀνὴροιν παραγγέλλοντός σου ἀκούωσιν».
Θουκ. 3, 27 «ἡκρούσθατο ἔτι τῶν ἀρχιντων». 4, 56 «Ἀθηναῖον ὑπακούον-
τες» = Athenieum imperio subjecti. 5, 84 «οἱ Μάγιοι τῶν Ἀθηναίων οὐκ
ἥθελον ὑπακούειν». 2, 62, 6,71. Ξεν. οἰκ. 14, 3 «ὑπακούονται τῇς
διδασκαλίᾳ». Κύρ. 8, 1,4 «τῶν πολεμίων ὑπακούειν». Πλ. κόμ. 708, d
«ὑπακούσας νόμων». Θεοτ. 162, d «τῇς δημηγορίας ὑπακούεις». Γοργ. 488, c «δεῖ ἀκροάσθαι τοῦ θεραποτέρου τοὺς ἀσθενεστέρους». Θουκ. 7, 73
«σφῶν πειθεσθαι». Ξεν. Κύρ. 4, 5,19 «ἀποροῦντες μὲν πῶς γρὴ καλοῦντος
ἀπειθεῖν, γοδούμενοι δὲ, πῶς γρὴ ἀπειλοῦνται ὑπακούσαται». ἔνθα ἐν τῇς ἀν-
τιθέσεως θλέπει τις, διτὸ τὸ καλοῦντος δὲν πρέπει νὰ ὑποληφθῇ ὡς γενικ.
ἀπόλυτος. Δημ. 1, 23 «ἄγθεις τοῦ κατακούειν τινός εἶσιν». Υπήκοος τι-
νος Ἡρ. 1, 102 οὗτω παρ' αὐτῷ πάντοτε. Θουκ. 4, 79. Ξεν. Κύρ. 4, 2,1
κτλ. Ἀνήκοος τινος Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 31. 4, 7, 5. Πλ. πολ. 440, d κτλ.
Κατήκοος τινος Ἡρ. 1, 72 κτλ. Πλ. Μενέξ. 71, e «τοῦ ἀνέρος». Τιμ. 70, a «τοῦ λόγου». (Ἡλ. νέμ. 632, b «τοτ; εἰπειθέσαι τῶν νόμων». πρέπει
δμως νὰ ἀρθῃ ἡ ἀμφισβολία, διότι ἀλλως συντάσσεται συνήθως δοτικ. ὡς
καὶ τὸ παρὸ τῷ λόγῳ ἐν τῷ νόμ. 715, c «νόμος εἰπειθεστάτος»).

Σημ. 7. Τὰ ἔργατα συντάσσονται δια τις ἔργα;

α) Γενικῇ μόνον πράγμ. οἷον ἀκούων, αἰσθάνομαι κραυγῆς κ.τ.λ.

β) Γενικῇ μόνον προσώπου τὸ ἀκούων μετά γενικ. προσ. σημαίνει:

α) ἀκούων τινά· β) μανθάνω, ἀκούων παρά τινος = audio ex aliquo· c) ὑπα-
κούων εἰς τινά· d) ἀκούων περὶ τινος = audio de al., μόνον ἐν δ, 114 «πατρὸς
ἀκούσας συγχόνη δμως; θταν προστίθηται τῇ γενικ. μετοχῇ, ίδ. f). Τὸ αι-
σθάνεσθαι δὲν συντάσσεται ἀπλῆ γενικ. προσήπον.

c) Αἰτιατικῇ μόνον πράγμ., συγνότατα. Διὸ ὑποληφάνονται τὰ ἔρ-
γατα μεταβατικά. Κ. 354 «δοσον ἀκούσας». κ, 117 «ἴνοπίην τε πυ-
οιμῆν». Ξεν. ἀνάθ. 4, 4, 21 «ἀκούσαντες τὸν θύρων». Πλ. ΕΞΟδ. 283, a «ἀκούειν οὐρανούσιον τινάς λόγους» (Τὸ ὑπακούειν μόνον αἰτια-
των. οὐδετ. γέν.). οἶον Ξεν. Κύρ. 2, 2, 3 «τοῦτο εἰδάντως ὑπήκοουσεν»
καὶ ἐν τῇ σηματικῇ λέγων νοῦν τοῦτο, νοῦν μὲν τοῦτο· οἶον Πλ. ΦΙλ. 31, c «κοινὸν τοῖνυν ὑπακούωμεν = commune id intelligamus, Stallb. διτις
παραδίλλει πότε τοῦτο καὶ τὸ τοῦ Πλ. Σοφ. 261, d), Θουκ. 6, 89 «νὰ μὴ

γειτονών τὰ κοινὰ τῷ ὑπόπτῳ μου (=διὰ τὴν κατ' ἐμὲ ὑποψίαν) ἀκροάσσησθε». Ψευδ. Πλ. Ἐρωτ. 403, δ «τούτους; τοὺς λόγους; ἀκροῶμενος». 2, 94 «ὦ; οὐ σθοντο τὴν βοήθειαν». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 4 «ὦ; οὐ σθετο τὰ γιγνόμενα» (πλὴν 5. 3, 20 «ἥτις θεμένος τοῦ γεγενημένου»). 1. 6, 2 «δι' ἔρμηνών τὰς τῶν θεῶν συμβουλίας σεινίματα». Ἐπειδὴ ἡ μετ' αἵτιατ. καὶ γενικ. τοῦ πράγματος ταῖς τυπικῶν μόνον διφέρουσιν, εὐρίσκονται ἐνιστέ περὶ τοῖς ποιητ. ἀμφότεροις: αἱ συντάξεις παραλλήλων ἐν μιᾷ καὶ τῇ ἄλλῃ προτίσει. Εὐρ. ix. 87 «τίνων γάρν θκουσα καὶ στέρνων κτίσουν νεκρῶν τε θρήνους». Ηλ. 199 «οὐδὲς θεῶν ἴνοντάς κλένει τὰς δυσδεῖμονος, οὐ παλαῖων πατρὸς; σφαγιασμῶν». μ. 266 f). Οσφράζενται μ. αἵτιατ. ὅδημην [Ηρδ. 1, 80].

d) Αἵτιατ. μόνον προσώπ., σπανίως τὸ αἰσθάνεσθαι, ὅπερ τότε ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἀιδέναι. Ξεν. αρμπ. 4, 3 6 «αἰσθίνομαι τυράννους τινάς, οἵ οἵτα πεινῶσι γρημάτων». Οὖτως καὶ τὸ ἀκούειν Ἀρρ. θέσμ. 164 «καὶ Φρόνιγος, τούτον γάρ οὖν ἀκηκοας, αὐτός τε καλός ἦν καὶ καλῶν κτλ.» =hunc enim posti. Ἀρρ. Πλ. 603 «τάδε δὴ ἔνιστε ρήματ'; εἰ δούλεος' ἀκούσαι τὴνδ' οὐρανούς παράλετον» κατὰ τὴν γνωστὴν ἔφαλξιν = si vultis scire hanc, quomodo perierit ἀντὶ si vultis sci. quum. haec per. Μετ' ἐφέλξεως; Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 9 «τούς γε παλαιοτάτους; ὃν ἀκούσεμεν προγόνους» ἥτοι παλαιοτάτων, οὓς ἀκούσουμεν.

e) Γενικὴ προσώπ. (Ἄλλα καὶ πράγμ.) καὶ αἵτιατ. πράγμ. συγχόντατα ἐν τῇ σημασίᾳ ex aliquo aliquid audire, percipere. P. 408 «τόγε μητρὸς ἐπένθετο». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 1 «οὐ ὁ Ἀριένιος ὡς ἡκουσας τὸ ἀγγέλου τὸ παρὰ τοῦ Κύρου, ἐξεπλάγη». Πλ. Ἐπικ. μειζ. 285, δ «τὶ μήν ἔστιν, ἢ ἡδέως σου ἀκροῶντας» Πλ. ἀπολ. 17, b «ὑμετέροις δὲ ἡμοῦ ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀληθείαν». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 4 «τὶ γαλεὸν ἡσθησας τοῦ μοῦ δίους» = τί γαλεπ. ἔχεις παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ δίου μου;

f) Γενικὴ προσώπ. μετὰ δευτερευούσης προτάσσ. κειμένης οἷοντι ἀντὶ αἵτιατ. πράγμ., ἢ διά τίνος ἔφαλξεως; μετὰ μετοχῆς κατὰ γκενικ. Ξεν. ἀπομν. 2. 4, 1 «ἡκουσας δὲ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου» περίπου = ἀκούων αὐτοῦ διάλογον. Τὸ ἀκούειν καὶ παρ' Ομ. πολλάκις σημαίνει ἀκούων περὶ τίνος, δῆτα Ω. 400 «κεινός γε σύνειν ζώντος ἀκούων γαίρειν. α. 289 «εἰ δὲ κε τεθνεώτος ἀκούσης; ('Οδυσσεῖος)». 6, 375 κτλ.· διὸ καὶ μετὰ διπλῆς γενικ. p. 115 «'Οδυσσεῖος... οὐποτε' ἔφασκεν ζωῶν οὐδὲ θανόντος; ἐπιγιθονίων τευ ἀκοῦσας» = se de Ulyxe vivo aut mortuo nunquam ex ullo hominum audisse. Πλ. ἀπολ. 37, δ «λέγοντος ἡμοῦ ἀκροάσονται: οἱ νέοι». Ξεν. ἀπομν. I. 4, 13 «τίνος ἄλλου ζώου ψυχὴ θεῶν τῶν τὰ μέγιστα καὶ καλλιστα συνταξάντων ἡ σθήτας δῆτα εἰσὶ; Ἑλλ. 4. 2, 19 «Ἀσκεδαμόνιος οὐκ ἡσθοντο προσάντων τῶν πολεμίων» περίπου = τῶν πολεμίων τὴν πρόσδοσον. ἐνιστέ τὸ πρόσωπ. περιέχεται ἐν τῇ μετοχῇ. Θουσ. 5. 83 «ἥσθοντο τειχίζονταν, ἀντὶ αὐτῶν τειχίζοντων ἡ δῆτα τειχίζονται». Ξεν. ἀνάδ. 1. 10, 5 «ενστίλευς ἡκουσας Τισσαφέρνους, δῆτα οἱ Ἕλληνες νικήσαντες περίκουσαν». Τισσαφέρνους τὴν τῶν Ἑλλήνων νίκην. Κύρ. 4. 13 «οὐκ αἰσθάνομαί σου, ὅποιον νόμιμον ἢ ποτὸν δίκαιον λέγεις» = δὲν οἱ ἴννοι, τί λέγεις νόμον. κτλ.

g) Δοτικῆς μόνον προσ., τὸ ἀκούειν μόνον καὶ κλέψειν ἐπικ. καὶ ποιητ. ἐν τοῖς ἀπομ. γωρίοις. Π. 514 «δύνασαι δὲ οὐ πάντος ἀκούσαι ἀνέρις κηδομένων» = πολὺ καλά, βέβαια οὐ δύνασαι νὰ δώσῃς εὐμενή προσοχήν, ἀκρόασιν εἰς

1) 'I. Lobeck εἰς Σοφ. ΑΥ. 716. σ. 332.

τὰς παρακλήσεις ἀνθρώπου λυπούμενου. Οὕτω καὶ 531 «(Γλαῦχος γῆθεσεν), ὅτε οἱ ὄχι ήκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοις» (ἀντὶ εὐξαμένων ίδε παρακατ. §. 494, A.). Ἐν δομοίσι σημασίᾳ τὸ κλῦθαι μοι Ε. 115. 6, 262. Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ηλ. 226 «τίνις γάρ ποτ' ἂν.. πρόσφορον ἀκούσαιμι» ἔπος, τίνις φρονοῦντικαίρια; ίδε. §. 425, 4.

h) Γενικ. καὶ αἰτιατ. πράγμ. ἐναλλάσσουσι μόνον ποιητικ. Υἱὲ τὰς ἐν τῷ c).

Σημ. 8. Τινὰς τῶν ῥηθέντων ῥημάτων συντάσσονται ἀντὶ ἀπλῶς μετὰ μιᾶς τῶν πλαγ. πτώσ. καὶ προθετοπτώτως. Οὕτως ἀκούων τι παρά, πρός καὶ ἔχ ποιητ. νέο. ιων., σπαν. δὲ ἀπὸ τοῦν, audio aliquid ex al. Σεν. ἀνάδ. 1. 2, 5 «ἡ-κουσε παρὰ Τισσαρέρνους τὸν Κύρου στόλον». Ξ. 524 «ὑπὲρ σέθεν αἴσχι ἀ-κούων πρὸς Τράων», περὶ τοῦ αἰτίου, ω; ἐν τῇ παθητ. Σοφ. ΑΓ. 1235 «ταῦτας οὖν ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;» = ἀπὸ δούλων νὰ ἀκούῃ τις ταῦτα δὲν θὰ ἡγε μεγάλη ἐντροπή; Ἡρ. 1.118 «ἡκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγ-μα». 3, 62 «ἀκούστας ταῦτα ἐν τοῦ κχρυσοῦ». Ο. 374. «Ἡ ἀπὸ παρὰ Θουκ. μόνον, 1, 125 «οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴ δὲ' ἀπάντων ἤκουσαν γνῶμην πιθανὸν νὰ σημαίνειν. τὸ ἀπὸ μέρους!». Κλέανθ. τ., 93 «ἔξι ἐμεοῦ ἔκλινες». Σοφ. ΟΙΔ. τ. 429 «ἡ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ (= ἀνεκτόν ἐστι) πρὸς τούτους καλύ-ειν; Τὸ κλύνειν τι ὑπό τινος ποιητ. δὲν δηλοῖ audire aliquid ex al. ἀλλὰ δηλοῖς ἡ δύνη μετὰ γενικ. ω; ἐν τῷ παθητ., τὸ κυρίως αἴτιον. Σοφ. ΑΓ. 1320 «οὐ γάρ κλύνοντές οἱμεν αἰτίστους λόγους.. τοδε' ὑπ' ἀνδρός;» «Ομοιον τὸ παρὰ Θουκ. 5, 2 «τὸ δὲ αὐτοῦ (= μετὰ δὲ τοῦτο), αἰσθόμενος ὑπ' αἰτο-μόλων, δὲτι κτλ.» = certior factus a perfugis. Ἡρ. 3, 68 «πρὸς Ἀτάσ-σης πύθευε, δέτεις.. συνοικέει». Σεν. Κύρ. 1. 6, 23. Τὸ πρός. ἡ πρᾶγμ., περὶ ὧν ἀκούεται τι, ἐκρέπεται, ἐκτὸς παρ' Ομ., ίδε. σημ. 7. b), πάντοτε διὰ τῆς περὶ μετὰ γενικ. ω; ἀκούων περὶ τινος, ἀκούων τι περὶ τινος, ἀ-κούων τινός τι, περὶ τινος, ω; Σεν. ἀπομν. 4. 8, 4 «λέξω δὲ καὶ ἡ Ἐρμο-γένους ἤκουσα περὶ τοῦ Σωκράτους». Οὕτω Θουκ. 1, 70 «περὶ ὧν οὖν αἰ-στούσθαται ἡμῖν γε δοκεῖτε».

Σημ. 9. Η ἐν τῇ σημ. 7 ὥπο τὰ e) καὶ f) ἡγετεῖσα σύνταξις ἀπαντᾶ προσέτι καὶ ἐν τοῖς ἔξης ἔργοισιν δρᾶν, θεᾶσθαι, θεωρεῖν σκοπεῖν, ὑπονοεῖν, ἔννοεῖν, ἀγνοεῖν, διανοεῖσθαι, γιγνώσκειν, ἐπίστασθαι, εἰδεναι, ἔνθυμεισθαι κτλ. πυνθάνεσθαι, μανθάνειν, κρίνειν, ἔξετά-ζειν, λέγειν, εἰπεῖν, φράζειν, φάναι, δηλοῦν κτλ.» ἀποδέ-χεσθαι (παραδίχομεν τὴν γνώμην τινὸς, ἐπιδοκιμάζω τὴν γνώμ. τινός) ἄγασθαι, θαυμάζειν, ἐπιανεῖν, μέμφεσθαι, φέγειν. Η γε-νικ. δηλοῖ τὸ ἀντικείμενον (κανονικῶν τοῦτο εἶνε πρόσωπον), οὐτινός τις βλέπει, ἀντιλαμβάνεται, θεωρεῖ, μανθάνει, κρίνει τι, πράξιν τινὰ, γνῶμην, περί-στασιν κτλ., ἡ περὶ οὓς τις πυνθάνεται τι, ἀκούει, λέγει. ἡ οὐτινός θαυμά-ζει τις τι, ἐπαινεῖ ἡ φέγει τι. Σεν. ἀπομν. 1. 1, 11 «οὐδεὶς δὲ πώποτε Σωκρά-τους οὐδὲν δεῖται; οὐδὲν ἀνδρόν τοις εἰδεν οὔτε λέγοντος ἤκου-σεν» = Σωκράτους.. οὐδεὶς οὔτε εἰδεν οὔτε ἤκουσεν, δὲτι δεῖται τι καὶ ἀνδρό-τοις ἡ ἐπράττεται ἡ φέγειν. Πλ. πολ. 558, α. «ἡ οὐπω εἰδεῖς ἐν τοιαύτῃ πολι-τείᾳ ἀνθρώπων καταψήφισθεντων θανάτου ἡ φυγή; οὐδὲν ἡτον μενόν-

1) Ιδ. Al. Buttmann Progr. Potsdam 1855. σ. 9, διστις ἐκλαμβάνει τὸ ἀφ' ἀπάντων ως Θουκύδειον συντετμημένην πρότασιν = ἀφοῦ ἤκουσαν τὴν παρ' ἐκάστου αἰτηθεσαν γνῶμην, ὅπερ ὁ Κύννερος δὲν ἀποδέχεται.

των τε καὶ ἀναστρέφομένων ἐν μέσῳ; = ἡ σύπω εἰδεῖς ἀνθρώπων κ. θαν. ἡ φυγὴ; ὅτι οὐδὲν ἥττον ἔμενόν τε καὶ ἀναστρέψοντο ἐν μέσῳ; ἡ ἀντων. οὐτῶν δυναμένη ἄλλων; νὰ λίγη προστέλλῃ ἐμφάσεως; ἔνεκεν, ἀνεν δὲ λόγου εὑρον ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ δυσχερείς. Θουκ. 1, 52 «τοῦ δὲ οὔκαδε πλοῦ διεσκόπουν, ὅπῃ κομισθήσονται». Σεν. ἀπομν. 1. 1, 12 «πρῶτον μὲν Σωκράτης αὐτῶν ἐσκόπει, πότερο. ἔρχονται ἐπὶ τὸ περὶ τοιούτων φροντίζειν κτλ.» (Μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν γενεικ. 1. 1, 15) ἀνάδ. 3. 1, 19 «διαθεώμενος αὐτῶν, διηγη χώρην ἔχοιεν». Ήρδ. 3. 103 «τὸ (= ὅ) δὲ μὴ ἐπιστέαται αὐτῇς (τῆς καμῆλου), τοῦτο φράστων = δι, τι τις περὶ τῆς καμῆλου δὲν εἰδεύεται. Πλ. πολ. 375, d «οἴσθια τῶν γενναῖων κυνῶν, διτι κτλ.» μ. σ. Stallb. Σεν. ἀπολ. 33 «κατανοῶν τοὺς ἀνδρὸς τὴν σοφίαν». Θουκ. 1, 68 «τῶν λεγόντων μᾶλλον ὑπενοεῖτε, ὡς ἔνεκα τῶν αὐτοῦ ἰδίᾳ διαφόρων λέγομεν». (Ἐν τῷ παρὰ Πλ. ὅμως 646, d «τῆς περὶ τὸν οἶνον διατριβῆς ὡσπάτως διανοητίον», ἡ περὶ συμπληρωτέα ἐκ τῶν ἀνωτέρω). Σεν. οἰκ. 16, 3 «ἀλλοτρίας γῆς τούτοις ξεῖται γνῶνται, δι, τι τε δύναται φέρειν καὶ δι, τι μὴ δύναται». Κύρ. 7. 2, 18 «ἔγνω ρέτοπα ἴμοις ποιούντος ἔγνων ἴμοις, διτι ξεῖται ποιοίην, περὶ ἴμοις ἔγνωρισεν διτι ξεῖται. ἡδυνάμην νὰ κάψων Πλ. Λοργ. 517 c «ἄγνοοις ὅντες ἀλλήλων, δι, τι λέγομεν». Τὸ πρόσωπον περιέχεται ἐν τῇ μετοχῇ Δ, 357 «ὦ γῆν ἀγωμένοιο» δηλ. αὐτοῦ. (Ἀπλῶς μετὰ γενικ. προσ. φ, 36 «γνῶτην ἀλλήλων». ψ, -09 «γνωσόμεθ' ἀλλήλων». καὶ μ. γενικ. πράγμ. Ηνδ. Π. 4, 280 «εἰ πέργων . . . δικαιῶν Δαμοφίλου πραπέδων». Σεν. 8. 1, 40 «καταρμαθεῖν δὲ τοῦ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς . . . ἔνδιμες γενναῖς τοὺς ἀρχομένων διαφέρειν». Πλ. Γοργ. 623, d «ἄρ' οὖν ἐν μάθοις ἀποκρινομένους; δηλ. ἴμοις = ἄρ' οὖν μου μάθοις, ἀποκρινοματι. 465, e «λέγοντός μου ἐραχέα οὐκέτι μάνθανες», (Καὶ τὸ μανθάνω, εἰ καὶ σπανίως, συντάσσεται γενικ. μόνον προσωπού, Σοφ. Οἰδ. τ. 545 «μανθάνειν ἔγω κακὸς σοῦ». Φιλ. 370. Πλ. Θεάτ. 163, e) Σεν. ἀνάδ. 6. 3, 23, 25 Πλ. Λίγ., 196, c «αὗτοῦ πυθώμεθα, τί ποτε νοεῖ». Δημ. 2, 20 «εἰ δι τι πταίσει, τότ' ἀκριῶνδις αὗτοῦ ταῦτις ἔξετασθήσεται». Πλ. πολ. 576, d «εὐδαιμονίας τε αὕτη καὶ ἀδιάτητος ὡσπάτως ἡ ἄλλως κρίνεταις» = τὸ αὗτό δι της κρίνεταις 1). Θουκ. 4, 6 «εἰ πύθοντο τὴς Ηλύκους κατειλημένης» = ἐπ30. τῆς Ηλύκ., διτι κατειλημένη ηγον. (Ἄλλὰ καὶ μ. γενικ. μόνον πράγμ. ἡ προσώπ., 16. ἀρθ. 5. Σπανίως πυνθάνεισθαι τινά τινος = sciscitari de al. ex al. Ἀρφ. Ἀγ. 204 «τὸν ἀνδρα πυνθάνον τῶν ὅδιοις πρόρων» μ. σ. A. Mueller. Ἀλεξιδ. παρ' Ἀθην. 164 (Mein. 3, 501) «τοῦ μαργείρου πειθόμενος τὸν ἐστιῶντα». Σεν. ἀπομν. 3. 6, 16 «ἐνθυμοῦσι τῶν ἄλλων, πότερά σοι δοκοῦσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐπιπίνου μᾶλλον ὡργόν τουγχάνειν». Δημ. 18, 184. Τὸ ἐνθυμεῖσθαι μ. γενικ. πράγμ. π. χ. τῆς ὥρας Σεν. καν. 8, 6 τῶν τόπων 9, 4. Ἰσοχρ. 4, 184 «τοῦ συμφέροντος = rationem habere alicujus rei, ὡς ἐπὶ τῶν φροντίδος σημαντ. ἥματ. ἡ. 419, 1, τὸ. σ. Kuhners εἰς Σεν. ἀπομν. 1. 1, 17· ἐνθυμοῦσι περὶ τινος = cogitare de re, π. χ. Πλ. πολ. 595, a «ἐνθυμηθεῖσι περὶ ποιήσεως». ἐνθυμεῖσθαι τι = aliiquid secum reputare. Ἰσοχρ. 2, 5 «ἐπιπίδην δὲ ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόρους καὶ τοὺς κινδύνους». Αἰσχυν. 1, 108. (Μετ' αἰτιατ. καὶ γενεικ. Θουκ. 5, 32) «ἐνθυμούμενοι τάς τε ἐν ταῖς

1) 'Ο Bernhardy Synt. σ. 159 οὖν διθωτικός παρεκτάλλει τὸ Πλ. νόμ. 646, d, τὸ. ἀνωτ. πρός τὸ Πλ. νόμ. 956, a, ἐνθα τὸ λίθου ἔξερτάται ἀπὸ τοῦ δι, τι ἀν Ἑρέλη τις, καὶ Φιλ. 16, d, ἐνθα τῶν ἐν ἐκείνῳ, ὡς μετὰ Ast ἀναγνωστέον, ἐκ τοῦ ἐκεστον ἔξερτάται: ²⁾ Stallb.

μάχαις ἵνα μορφέως καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς θεοῦ χρήσαντος = reputantes secum calamitates et rationem habentes dei.) Συρ. Φ. 410 «φωτὸς ἔξεργασιμαί . . . τί νῦν χρεῖτον. Τρ. 1122 «τῆς μητρός ἡκώ τῆς ἑρῆς φρέσσων ἐν οἷς νῦν ἔστιν». Οὕτω τὸ εἰπεῖν λ. 174· 493. Συρ. Αἴ. 1235 «ποίου κέκραγας ἀνδρός ὁδὸς ὑπέρφρονας»; Ἡλ. 317 «τοῦ κατιγνήσου τί σῆς; ἥξοντος; τὴν μέλλοντος; Οἰδ. τ. 365 «(μαντεῖα) ἡ τοῦ ἐγγονηθήσαμετος» = Quae de hoc corpore (= de me) prelata sunt. (Ἡ ἐν Οἰδ. ὅμως καὶ. 662 γενικ. «σῆς τῆς ἀρρωγῆς ἔξαρτατης καθῆ Ἐρμανόν. ἐν τοῦ πέλαγος.» Πλ. πολ. 439, b «τοῦ τοξότου οὐ καλῶς ἔχει λέγειν, διτοιχτόν.» 485, b «(οἱ φιλόσοφοι) μαθήματος γε ἀεὶ ἐρῶσιν, ὃ ἀν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐδίας τῆς ἀεὶ οὐσίας = δηλοῖ ἐκείνην. τῆς οὐδίας, διτοιχίας ἀεὶ λέστιν». Θουκ. 1, 44 «τῶν Κορινθίων ἀπεδέξαντο τοὺς λόγους». Πλ. Φαιδ. 92, d «μήτης ἐμαυτοῦ μήτ' ἄλλος ἀποδέχεσθαι λέγοντος, ὡς ἡ ψυχὴ ἐστὶ ἀρμονία». πολ. 337, d «οὐκ ἀποδέξουμει σου, ἐὰν ταῦτα ἀληρῆς». 329, e «οἷμαί σου τοὺς πολλούς, διτοιχά ταῦτα λέγεις, οὐκ ἀποδέχεσθαι». Οὕτω καὶ συντετμημένον. Πλ. πολ. 340, c «εἰ νῦν οὐτων λέγει Θρασύμαχος, οὗτως αὐτοῦ ἀποδεχόμεθα» συμπεληρωμα, «εἰ.. λέγει, αὐτοῦ ἀποδέχεται, εἰ οὗτως λέγεται. Καὶ λεξ. Passow καὶ Αό. Σακελλαρίου. Πρωτ. 324, c «ἀποδέχονται οἱ σοι πολῖται καὶ γαληνίως καὶ σκυτοτόμου συμβουλεύοντος τὰ πολιτικά». = ἀποδ. γαληνίως, εἰ συμβουλεύει τὰ νολιτικά. 339, d «ἀποδέχεσθαι αὐτοῦ τὰ αὐτὰ ἐστιφέ λέγοντος» = αὐτοῦ, εἰ τὰ αὐτὰ ἐστι. λέγει. Καὶ περὶ πράγμ. Πλ. Φαιδρ. 272, b «δοκεῖ οὖτος; ἡ ἄλλως πως ἀποδεκτίον λεγομένης λόγων τέχνης;» = δοκεῖ ἀποδεκτέον εἶναι λόγων τέχνης, εἰ οὗτως ἡ ἄλλως πως λέγεται; (Μετὰ γενικ. μόνον προσώπω. Δείναρ, 1, 113 «μὴ ἀποδέχεσθε αὐτῶν» ἐνταῦθα δύως τὸ ἀντικείμ. κατατὰς ταῖς προηγουμέναις λέξεσι). Τὸ δὲ ἀποδέχεσθαι τι παρά τινος σημαίνει παραδέχομαι, παραλαμβάνω τι παρά τινος οἶον Πλ. Τιμ. 30, a. Τὸ ἀποδέχεσθαι τι συγχόντων = ἀποδέχομαι παραδέχη. ἐπιδοκιμάζω τι. Οὕτω καὶ Ξεν. ἀπομν. 4. 1, 1 «οὐ μικρὰ ωφέλει (Σωτηρίης) τοὺς εἰωθότες; τε αὐτῷ συνένται καὶ ἀποδέχομένους ἐκείνους» = qui eum, ejus disciplinam probabant. Ξεν. κυν. 13, 1 «Θαυμάζω τῶν σοφιστῶν καλουμένων, διτοιχοῖς μὲν ἐπ' ἀρετὴν ἔγειν οἱ πολλοὶ τοὺς νέους, ἔγους; δὲ ἐπὶ τούναντίον». (Τὸ θαυμάζειν συντάσσεται ἐνίστησι σὺν γενικ. ἐνάρθρῳ παρογήθη. Θουκ. 3, 38 «Θαυμάζω τῶν προθέντων περὶ Μυτιληναίων λέσιν». Ποσειρ. 6. 93 «Θαυμάζω τῶν ὑπὲρ μὲν τῆς ἴδιας δόξης ἀποθνήσκειν θειάλονταν, ὑπὲρ δὲ τῆς κοινῆς μὴ τὴν αὐτὴν γνωμὴν ἔχοντων». Οὕτω καὶ τὸ ἀγαπάθαι: Ξεν. Οἰκ. 4, 21 «πολὺ δὲ παῦλον ἄγαματι τοῦ καταμετρήσαντος; σοι καὶ διατάξαντος ἔκκατα τούτων». Καὶ ὅμως ἐδίσκεται καὶ μ. γενικ. μόνον προσώπω. ἡ πράγμ. Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 33 καὶ 34 «ἄγασθαι αὐτοῦ». Εὐρ. Π. 245 «ἄγαματι λήματος». Ἡρόδ. 6, 76 «ἄγασθαι τοῦ Ἐρεσίνου οὐ προδιδύντος τοὺς πολιμήτας». Ξεν. Κύρ. 3, 1. 15 «εἰ ἄγασθαι τοῦ πατρός, ἡ δύσα βεβούλευται καὶ δύσα πέπρχε, πάνω σοι συμβουλεύω τοῦτον μιμεσθαι». Ἀγγρ. 2, 7 «τάδε αὐτοῖς ἄγαματι, διτοιχοσεύσαστο». 8, 4 «τοῦτο ἐπιτινῶ Ἀγγειόλου, τὸ πρός τὸ ἀρέσκειν τοῖς «Ἐλλησιν ὑπεριδεῖν τὴν βασιλέως ξενίαν». Πλ. Μέν. 93, c «Γοργίου μάλιστα ταῦτα ἄγαματι». Θεοτιτ. 161, b «οὐ θαυμάζω τοῦ ἐπιτίρου». Κρίτ. 43, b «σοῦ πάλαι θαυμάζω αἰσθανόμενος, ὡς ἡδῶν; καθεύδεις». πολ. 383, a «πολλὰ Ὀμηροῦ ἐπαινεῦστες». Θουκ. 1, 81 «τὸ βραδὸν καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, μὴ αἰσχύνεσθαι». Οὕτω καὶ Εὐρ. Ανδρ. 361 «τῆς δὲ σῆς φρενὸς ἐν σου δέσμοις = περὶ τοῦ νοῦ σου δὲ ἐν σοι φοβοῦμαι». Πλ. νόμ. 931, b «έτερους

ἄλλους μυρίους μυρίοις (δηλ. παισὶ ἐπαράστασι), ὃν γέγονε σαφὲς ἐπηκόνιος εἶναι γονεῖσι πρὸς τέκνα θεούς = ὡς πρὸς τοὺς ὄποιούς, περὶ τῶν ὄποιοιν σαφὲς εἶνε, ὅτι (ἴσημος λόγου ὁ Ast ἐπιθυμεῖ δι' ὧν = per quos). Περιεργότερον τὸ τοῦ Ἰσοχρ. 16, 6 «εἰδότες δὲ τὴν πόλιν τῶν μὲν περὶ τοὺς θεούς μάλιστ' ἀν δργισθεῖσαν, εἴ τις εἰς τὰ μυστήρια φείνοιτ' ἐξαρτάνων, τῶν δ' ἄλλων, εἴ τις τὴν δημοκρατίαν τολμῷ καταλύειν».

Σημ. 10. Καὶ αὐτὰ καθ' ἔστι τὰ δημότεα δῆμοι. συντάσσονται αἰτιατ.· οὗτον δρῶ τινα ἡ τις σκοπῶ τινὰ ἡ τις ἐπαινῶ, φέγω, μέμφομαι, ἄγαραι, θυμάζω τινὰ ἡ τις.

Σημ. 11. Ω; δύναται νὰ δημήτη, τις κορίνεις, ἡ γῆ, οὐεις τινός; π. χ. Πλ. πολ. 459, β· τι δὲ ἐπωνοῦσι καὶ τῶν ἄλλων ζώων; = quid de equis existimat, οὕτω λέγεται καὶ ἐλειποτικοῦς, τι δέ τινος; Πλ. πολ. 470, α· τι δὲ γῆς τε τυμησεως; μ. σ. Stöllb. Φοργ. 589, δ· τι δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; πότερον, έαν μὴ βούληται δικιεῖν, ίσχνον τοῦτ' ἔστιν· Φαίδ. 78, d. e. Οὕτω ποιεις ἡ γενικ. προτάσσεται οὐχὶ σπανίων; προτάσσεων τινος; γωρίς πάντως νὰ ληρῷη δι' ὑψηὶ ἡ σύνταξις; αὐτῆς τὴν τοιαύτην γενικ. μεταφράζομεν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς λόγιομα, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι αὐτοὶ πολλάκις διὰ τοῦ περὶ τινος, π. χ. Σεν. πολ. Αθ. 1, 14. Ἀγρ. 5, 4, ἄλλα καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ γενικ. διατηρεῖ τὴν κυρίαν αὐτῆς; σημασίαν, ἐπειδὴ ἐπιζηγεῖ καὶ ἵντασθαι ἀκριβέστερον τὴν ἐπομένην πρότασιν. Σεν. ἀπομν. 1, 3, 8 «ἀφροδιτίσιων δὲ παρήνει τῶν καλῶν ἴσχυρῶνς ἀπέγεισθαι» μ. σ. Kuhn. οἰκ. 3, 11 «τῇς δὲ γυναικάς, εἰ μὲν διδασκομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τάχαδις κακοποεῖ, δικαίως ἀν ἡ γυνὴ τὴν αἰτίαν ἔχει». Πλ. νόμ. 794, 2. Ἰσοχρ. 15, 36 1).

6. Τὰ μηνύμη καὶ λίθης σημαντικά̄ οἷον μημήσκειν ποιητ., ὑπομ- πεζ. (τινά̄ τινος) = ὑπενθυμιζώ τινὰ περὶ τινος· μη- μηνήσκεσθαι = ἐνθυμοῦσθαι· μηνᾶσθαι ἐπ. καὶ νεο. ιων., μηνο- νείειν = ἐνθυμοῦσθαι· ἀμηνηρεῖν· μηνησικακεῖν μεν. δοτ. προσώπ. καὶ γερικ. πράγμ. = ἐνθυμοῦσθαι τι κατά τινος, ἐνθυμοῦσθαι κακόν τι προελθόν ἔκ τινος· λαρθάρεσθαι ὡς τὸ πολὺ μόν. ποιητ.· λί- θοσθαι ποιητ.· ἐπιλαρθάρεσθαι πεζ., ἐπιλαρθάρεσθαι = λησμονεῖν ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ.· («Ἡρός ἐκλελαθοῦσα» δηλ. Δίκ, Όμ. Νη. Αρρ. 40, ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. B, 600 «(Μοῦσκι) ἐκλέλαθον κιθαριστὸν» δηλ. αὐτόν)· λήθειν (τιρά τινος = εἰνκά τινις ξήρωστος ἔν τινι πράγμ. Ω, 648), λήθειν τιρεῖ=λησμονεῖν τι (μολπῆς Σμων. ἐν τῇ Ἀνθολ. 7, 25, 9), ληθάρειν ἐπ., = κάρμνω τινὰ νὰ λησμονῇ, μετὰ τῆς αὐτῆς δὲ σημασ. καὶ ὁ μετ' ἀναδι- πλασιασμοῦ ἐνεργ. δέρ. β'. Ο, 60, ὡς καὶ τὸ ἐπιλίθειν ς, 85 1δ. λεξ. Passow καὶ Συνελλαρίου. Μηνύμων ποιητ., ἀμηνήμων, ἐπιληθός = δ κάρμνων τινὰ νὰ λησμονῇ, δ, 221. Λίθρα, λαθρα- ων καὶ κρίγα, κρύβδα ἐπ., κρύβδων ποιητ. ς, 29 «μηνήσατο γάρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο». 321 «ὑπέμητησέν τέ ἐ πατρῷς». η, 221 «ἐκ δέ με πάντων λιθάρει, δοσσ' ἔπαθον». Η, 357 «οἱ δὲ φύσιοι δυσκελάδον μηνήσατο, λάθοτο τε θουρίδος ἀλκῆς». Σεν. ἀπομν. 2, 1, 33 «οἱ γερκίτεροι ἡδέως τῶν παλαιῶν πράξεων

1) Mattheiae II. §. 342, 3. Stallb. εἰς Πλ. Φαίδ. 78, d. πολ. 582, c.

μέμνηται», οὐκ. 16, 8 «πόθεν οὖν βούλει ἀρέωμαί σε τῆς γεωγίας ἵπομιμησκειν». ἀν. 2. 4, 1 «μὴ μησικάχισειρ βούλεις αὐτοῖς τῆς σὸν Κύρῳ ἐπιστρατείνει». Δημ. 18, 96. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 8 «τοῦ φύσου ἐπελέγηστο». Πλ. συμπ. 180, σ «λόγων οὐ πάνυ διεμημόνευεν». Ἀντιρ. 2. α, 7 «ἡ ἐπιθυμία τῆς τιμωρίας ἀμυνήσορα τῶν κινδύνων καθίστη αὐτόν». Ε., 269. λάθηρη Ἀγαμέμνονος». Ξεν. ἀν. 1. 3, 8 «λάθηρα τῶν στρατιωτῶν». 80. Οὔτω καὶ Ξεν. συμπ. 8, 11 «οὐδὲν τούτων ἐστὶν ἀπόθρυμφος πατρὸς καλῷ τε καλγαθῷ ἐρκεστῇ» = οὐδὲν τούτων ἀποκρύπτει ἀπὸ τοῦ πατρὸς ὁ καλ. καὶ ἀγαθ. ἐρκεστής.

Σημ. 12. Τὸ μημνονέειν = commemorare συγχώνεις; συντάσσεται αἰτιατ. ώ; μεταβατ., λίστῃ δὲ ἀν τὸ ἀντικείμ. εἶναι πρόγραμ. Οὕτως αἰτιατ. συντάσσονται οὐχὶ σπανίως καὶ τὰ λοιπὰ μημνονεύτακα δῆμο. (διατηρῶ κρατῶ τι ἐν τῇ μνήμῃ) οἷον Ζ, 222 «Τυδία δ' οὐδὲν μέμνημα». Ήρδ. Θεογ. 503 «οὐδὲ παπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσίαν». Ήρδ. 6, 21 «ἀναμνήσαντα οἰκήτια κακά». 86, 2 «οὔτε μέμνημα τὸ πρόγραμμα». 136 «(τοῦ Μιλιτιάδου) ὑπεραπολογέοντο οἱ φίλοι τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθώνι γενομένης πολλὰ ἐπιμεμνημένοις καὶ τὴν Ἀγάμεμνος ἄλωσιν» (γενικ. καὶ αἰτιατ.). 7, 18 «μεμνημένος μὲν τὸν ἐπὶ Μασσαγέτας Κύρου στόλον». Ξεν. Κύρ. 6, 1, 24 «δῶς τὰς τάξεις ὑπομιμνήσκοιντο». ἀν. 3, 2, 11 «ἀναμνήσω θυμός τοὺς τῶν προγόνων τῶν ὑμετέρων κινδύνους». Ἑλλ. 2, 3, 30. Ήρδ. 6, 140 «ἀναμνήσκονταν σφέας τὸ χρηστήριον». Πλ. Φαῖδρ. 241, α ὑπομιμνήσκοντα πραγμάτωντα καὶ λεθέθυντα». Κράτ. 396, σ «ὑμεμνήμην τὴν Ἡσίόδου γενεαλογίαν». 1, 1537, α·εὖ μηνησθῶ τὰ ἔπη. Ἀνδοκ. 3, 41 «μεμνησθε τοὺς ἡμετέρους λόγους». Ψευδ. Ἀνδοκ. 4, 33 «ἀναμνήσθητε τοὺς προγόνους, ὡς ἀγαθοὶ ἦσαν». Δημ. 6, 12 «οὐδὲ ἀμνημονεῖ τοὺς λόγους οὐδὲ τὰς ὑποσχέσεις, ἐφ αἷς τῆς εἰρήνης ἔτυχεν». 18, 186 «ἀναμνημνήσκεται τὰς τῶν προγόνων εὐεργεσίας». 260 «τὰς λίστας εὐεργεσίας; ὑπομιμνήσκεταιν». 283 «μεμνησθῶ τοὺς λόγους». Τὸ ἀπλούν λανθάνεσθαι συντάσσεται πάντοτε γενικῆ, τὸ δὲ ἐπιλανθάνεσθαι = ἐνίστε, καὶ ἐν τῷ πεζῷ δὲ αἰτιατ. π.γ. Εὐρ. Ἐλ. 265 «τὰς τύχας». Ψευδ. Λυσ. 6, 33. Πλ. Θεοτ. 206, σ συγνότατα δὲ αἰτιατ. ἀντων. οὐδ. γέν. Τὰ μιμνήσκεσθαι, μεμνησθαι, μνᾶσθαι = μημνονέειν, ἀναφέρειν, μνεῖν, λόγον ποιεῖσθαι περὶ τινος, δίχονται ἐνίστε καὶ τὴν προθ. περὶ οἷον η, 191. Ήρδ. 7, 39. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 12. Ἀνδοκ. 1, 148. Ισοκρ. 4, 74, 10, 14, 12, 8. Δημ. 3, 6. Λυκοφρ. 16 μ. σ. Maetzen. Καὶ τὴν πρόθ. ὑπὲρ, Δημ. 18, 21 «μηνησθεὶς ὑπὲρ τῇς εἰρήνης». Ἀνδοκ., 1, 148 «περὶ τῶν περιφράγμάνων αὐτοῖς ἐπιλάθησθε».

7. Τὰ ἐμπειρίας καὶ ἀπειρίας, γράσσεις καὶ ἀγροταῖς, καὶ τῶν τούτων ὅμιλον. σημαντικὰ δῆμοι, δηνύον, καὶ ἐπιβῆται. οἵον ἐμπειρος, ἀπειρος, ἐπιστήμωρ, ἐπιστάμενος ἐπ. σπαν., τριβωρ=εἰδήμων ποιητ. καὶ νεο. ἴων., ἀρεπιστήμωρ, ἔρος σπαν. ποιητ. (ἴδ. Οἰδ. τ. 210 «τοῦ λόγου, τοῦ πραγμάτων), σπάν. τὰ σορός, συνιστώρ π. τ. μτγν., συνειδένται καὶ συνειδώς σπάν., δαήμωρ ἐπ., ἀδαήμωρ ἐπ. καὶ νε. ἴων., ἐμπαῖος ἐπ., ἔννετος πολέμου Εύρ. Ορ. 1406, ἀτέλεστος ποιητ. = μὴ μεμνημένος, τυφλός Ξεν. συμπ. 4, 12, πολλάκις. π. τ. μτγν., κωφός=κωφός εἰς τι, διά τι. Πλ. νόμ. 932, α «φρύμηνωρή

τῶν τοιούτων προσιμίων μ. σ. Stallb., Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 450 «καφὴρ δ' ἀκοῆς αἰσθησιν ἔχουσιν» συγγράμων, ἀγράς ποιητ., ἀδαής, Ἰδρις, καὶ ἄιδρις ἐπ. ποιητ., ἀγύμραστος, ἥθας, γνωστὸς, ἡμερος καὶ ἔμπειρος, Σοφ. Ἡλ. 373 καὶ μτγν. Ἄδ. λεξ. Passow καὶ Σκελλαρίου, ἐπίκληπος ἐπ. = πονηρός, ἐπιτήδειος, ἀπαίδευτος, ὑδάτης = ἀκαθής, καὶ ὑδατεύειρ (Πλ. Περ. 327, a) καὶ παρ' ἄλλ. Πειρᾶς, συχνότ. τὸ πειράσθαι, πειρητέειρ ἐπ., διαπειράσθαι, ἀποπειράσθαι, πεπειραμέτορ εἶραι, πειράλειρ ἐπ.. Ἀπειρως, ἔρως ἔχειρ, ἀθέσσειρ Κ. 493 «ἀθέσσορ γάρ (οἱ ἵπποι) ἔτι αὐτῶν (δῆλ. νεκρῶν)». φ. 113 «καὶ δέ κεν.. τοῦ τόξου πειρησαίμην». 124 «τόξου πειρήτιζεν». χ. 237 «σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν». Χ. 281 «ἐπίκληπος ἐπλευ μύθων». φ. 397 «ἐπίκληπος ἐπλετο τόξων». υ. 379 «οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιορ οὐδὲ βίης». φ. 400· ἔμπειρος ἡ ἐπιστάμενος εἴμη τῆς τέχνης. φ. 406 «φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς». Ἡρδ. 2, 49 «τῆς θυσίας ταῦτας οὐκ ἀδαής, ἀλλ' ἔμπειρος». 8, 65 «εἰναι ἀδαήμορα τῶν ἰδῶν». Ἀπαίδευτος ἀρετῆς, μουσικῆς Ξεν. Κύρ. 3. 3, 55. 6. 1, 37 «συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρτημάτων». Φιλόδ. ἐν τῇ Ἀνθολ. 5, 4 «συρίστορα τῶν ἀλαλήτων λύγον». Στατύλ. Φλάκκ. Ἀνθολ. 5, 5. Ψευδ. Δημ. 58, 55 συρειδέραι ὡν πρέπτουσιν». Λυκοῦργ. 29 «τὸν τῶν πάντων συρειδέτωρ ἔλεγχον φυγῶν» μ. σ. Maetzner. χ. 282 «χώρου ἄιδρις». Αἰσχλ. ἱκέτ. 448 «θέλω δ' ἄιδρις μῆλλον ἡ σοφὸς κακῶν εἰναι». Ἀγ. 1076 «ἄιδρις τῶν μχντευμάτων». Πίνδ. Π. 9, 60 «ἀγράτα θηρῶν». Ἰσ. 2, 30· «οὐκ ἀγράτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι οὕτε κώμων οὕτ' ἀοιδῶν». Πλ. σοφ. 230, a «τὸν οἰδέμενον σοφὸν εἰναι τούτων ὡν οἴοιτο». Οὔτω παρ' Ὁμ. ἐπίκληπος μύθωρ = πονηρός ἐν λόγοις Χ. 281· ἐπίκλη. τόξωρ = ἐπιτήδειος ἐν τοῖς τοξ. φ. 397. Τρίβωρ ἴππικῆς Ἀρρ. σφ. 1429. Τρίβωρ λόγων Εὐρ. Βάκ. 717. Ἡρδ. 4, 74. Εὐρ. Βάκ. 40 «ἀτέλεστιρ οὖσαν τῶν ἐμῶν βκκχευμάτων». Πλ. νόμ. 647, d «ἀγύμραστος ὡν τοιούτων ἀγώνων». Εὐρ. Μ. 870 «Ἴζεσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων συγγράμορ εἰναι». Ἐκ. 687 «ἀρτιμαθῆς κακῶν». Ξεν. Κύρ. 1. 5, 11 «τῶν μεγίστων παθευμάτων ἀπειρως ἔχονσιν». 1. 6, 35 «ἀρτιμαθῆς τούτων τῶν πλεονεξίῶν». 3. 3, 37. οἰκ. 3, 9 «ιδιώτης ἔση τούτου τοῦ ἔργου». Πλ. Τίμ. 20, a. Πλ. ἀπολ. 17, d «ἔρως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως». 1, 345 «μή μεν πειράτω εὗ εἰδότος». Ω. 390. Μ. 301 «μήλων». Ἡρδ. 6, 82 «πειρᾶς πόλιος». Θουκ. 1, 61 «πειρᾶς τοῦ χωρίου» μ. σ. Ποππ. 2, 43 «ἀποπειρᾶσαι τοῦ Πειραιῶν». Πειρᾶσθαι τίρος Ω. 390. Ἡρδ. 3, 119 «ἀποπειρᾶσθαι γνώμης». 134 «τῆς Ἐλλάδος ἀποπειρᾶσθαι». 6, 86, 3 «πειραθῆναι τοῦ θεοῦ». 128 «διεπειράτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίνης καὶ τῆς δργῆς καὶ παθεύσιδες τε καὶ τρόπου». Θουκ. 2, 81 «πειρᾶσθαι τοῦ τείγους».

Σημ. 13. Ἐν τῇ ποιήσει ἡ χρῆσις τῇ; τοιαύτῃ; γενικ. εἶνε πολὺ εἰδυτέρα¹ Μ, 229 •δ; σάρξ θυμῷ εἰ δεῖ θεράων. Ο, 412 •τέκτονος, δ; δί τε πάσης εὗ εἰ δῆ σοφίης». Ἰδίᾳ δὲ συνήθη; εἶναι μετοχ. εἰ δώς; οἶνον •εἰδ. οἰωνῶν² α. 202. τόξων Β, 718. «θούρῳδος; ἀλκηζ» Α, 710· μάχης; Μ, 100. Π, 811 •δεῖσικόμενος πολέμου; α, 177 «κεῖνος; ἐπίστροφος; ἦν ἀνθρώπων = κοσμογορισμένος, ἔνθα κεῖται ἡ ἔννοια τῆς ἐμπειρίας; διὸ πολέμαιρος». Ήρδ. Ἑργ. 649 •οὐτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος οὐτε τι νηῶν». Ἐκ τοῦ πεζοῦ μάρνον ἐν Ψευδ. Δημ. 58, 55 •συνειδένατε τούτοις ὃν πράττουσις· ἀντὶ ἂ πράττει, το. σημ. 14.

Σημ. 14. Ἐνίσταται προστίθεται τῇ γενικ. καὶ ἡ πρόθ. περὶ. οἶνον ἐπιστήμων περὶ τίνος Πλ. πολ. 599, b. Ἰππ. Θάσου, 368, d. Ψευδ. Πλ. ἀνταρ. 132, d «ἐμπειρίας περὶ λόγων». Ἰσοχρ. 5, 19 «ἀπείρως; ἔχειν περὶ τίνος». Εὑρίσκεται ὅμως καὶ ἐμπειρίας περὶ τι Πλ. νόμ. 920, b. Τίμ. 22, a (διὰ πρὸς τι)· σπανίως δὲ κεῖται ἡ δοτ. δργαν. ἀντὶ τῆς γενικ. Ο, 282 «πειστάμενος ἄκοντι». γ, 23 •οὐδὲ τί πω πεπειρηματι μύθοισι μ. σ. Nitzsch. θ, 120 «ἐπειρήσαντο πόδεσσιν». Πειρᾶν γυναῖκα, κόρην = παρεπιθήν, ἀπατῶν γυν. κόρ. πρὸς μοιχείαν. Λεξ. 1, 12 «πειρᾶς τὴν παθίσκην». Οὕτω καὶ πειράσθα πίνδ. Π, 2, 34 «Διὸς ἄκοντιν ἐπειράτος». (Περὶ τοῦ παρὰ Θουκ. «πάσχεν θέλειν πειράσαντες» 2, 19, 7δ. §. 410, A. 7). Πειράσθαι μιτὰ τῇ αἰτ. μόνον τοῦ οὐδετ. ἔκαστα δ, 119. ω, 238. τδ. Λεξ. Ηασσοδίου καὶ Σακελλαρίου ἐν τῷ πειράσθαι, πλὴν ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ γενικῆς προσ. θ, 23 «(ἱδίλοντος;) τοῦ; Φείμενος ἐπειρήσαντον 'Οδυσσοῖς». Τὸ ἐν Θουκ. δὲ 1, 71 τὴν Πειλοπόννησον ἔξαρτάται ἀπὸ τοῦ ἔξηγετισθαί. Περὶ 'Ομ. δὲ καὶ πειράσθαι ἔν, σύν τινι, ἡ καὶ δοτ. δργανική τδ. τὰ Λεικά. Τὸ καταπειράζειν ὑπὸ τῆς σημασ. τοῦ δοκιμάζειν, ἔξετάζειν μόνον σύν αἰτ. ἐν τῇ ἐγκρίσιῳ δργαντ. π.γ. Λεξ. 30, 34. Περὶ τοῦ συνίστωρ σύν αἰτ. τδ. §. 409, A. 4 b. Τὸ συνειδέναται κανονικῶς σύν αἰτ. (Ψευδ. Ἰσοχρ. 17. 11 •δ; συνήδει περὶ τῶν γρηγορίων).

8. Τὰ σημαίνοντα ἔχειν τὴν δίγαμον, ικαρότητα, ἐπιτηδειότητα. Διὸ γενικ. συντάσσει. καὶ τὰ εἰς ικός λήγοντα δημοτικά ἐπίθ. καὶ ἀλλοί, ἐν οἷς κεῖται δύωστάκηποτε ἡ ἔννοιας ικανότητος τείνος. Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 7 «τῶν τοιούτων ἔργων ἐξεταστικός». 3, 1, 6 «παρασκευαστικὸς τῶν εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν εἰναι χρῆ καὶ ποριστικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις». οἰκ. 12, 19 «ἔφραστικὸς ἔργων». Ἰππαρχ. 4, 12 «ἐξαπατητικὸς τῶν πολεμίων». 5, 2 «μηγχανητικός τινος». Πλ. Εβούρρω. 3, c «διδασκαλικὸς τῆς κύτου σοφίας». Οὕτω καὶ Ήρδ. 1, 107 «παρθένος ἀνδρὸς ὁραΐη». 196 «γάμου ὁραΐη». 6, 122. Ξεν. Κύρ. 4, 6, 9. Εὔρ. Ελ. 12. Πλ. νόμ. 643, d «τέλειος τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς» οἰνεὶραίνεται ὃν τέλειος κατά τι, ἡ ἐν τινι πράγμῃ. Τὰ δηματικ. ἐπ' ίσης ἐπίθ. τὰ ἀπὸ μετακ. ἥημ. παραγόμενα¹), ὡς αἱ εἰς αἴσις καὶ εἴσι λήγουσαι λατιν. μεταχει. Ήρδ. 2, 174 «ἴροι δριες ἀνθρώπων οὐδαμῶς δηλημοτες». Αἰσχλ. Ἀγ. 1569 «προστρέπαιος ἐστίνες μολών».

1) Ιδ. Matthiae II. §. 344.

πίκετεύων τὴν ἔστιν. (Ἀνάλογον τὸ ἐν Αἰσχλ. ἵκετ. 360 «οὗτοι καθήσθε δωμάτων ἐρέστιοι ἐμῷν». Εὔμενίδ. 547. ἵκετ. 498 «ναύτης ἐρέστιος θεῶν».) Πρ. 909 «αἰθάδης φρενῶν» = ὑδρι-στῆς κατὰ τὰς φ. Ἀγ. 1128 «γάμοι Πάριδος ὀλεθρίου φίλων», ὡς Εὐρ. Ἀνδρ. 1194 «τοξοσύνῃ γοτφί πατρός». Σοφ. Οἰδ. τ. 1437 «μηδενὸς προσήγορος» = μηδένα προσαγορεύων. Πίνδ. Η. 3, 5 «νοῦν ἔχοντ’ ἀνδρῶν φίλων» = hominum amantem. Ἀντ. 1185 «Πικλᾶδος θεᾶς.. εὐγμάτων προσήγορος» = προ-φέρων εὐχ. πρὸς τ. Πικλλ. θ. Οἰδ. ς. 150 «ἀλαῖνον ὅμμάτων.. ἥσθια φυτάλμιον» = caecorum oculorum gignens, ἔφερες ἐν τῷ κόσμῳ τυφλοὺς δρθ., ἔγενον ήτης τυφλὸς ίδ. Schneidew. Εὐρ. Τε. 235 «καρδίας δηκτήρια». 1135 «ὑποπτος ὃν δὴ Τρωϊκῆς ἀλώ-σεως» = εἰκάζων, ὑποπτεύων τ. Τρ. ἄλ. Ἰππ. 30 «κατόγιον γῆς τῆσδε ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο» = καθορῶν τὴν γ. ταύτ. ἀντικρὺ τ. γ. ταύτ. ιστάμενος. Φ. 209 «περιβόύτων.. πεδίων Σικελίας» = aequorum maris Siciliam circumfluentium. Ἠρ. τ. 1061 «φιλόρροος ἀλλήλων γένον» μετὰ τῆς ποικίλ. γραφ. ἀλλήλαις. Ἀρρ. Πλ. 678 «ἀποβαλμιαῖς τῶν ὄπλων ἐγίγνε-το». Πικλ. Ήρδ. 5, 92, 6 «(ἐνδροχ) τῶν ἐωυτοῦ σιράμωρον» = καταστρέφοντα τὴν ίδιαν ἐκυτοῦ περιουσίαν. Θουκ. 1, 126 «ἀ-λιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοι ἐκκλοῦντο» εἰ καὶ ἐνταῦθι εἶνε ὅντας οὐσιαστ., ὡς καὶ Ἀρρ. Ἰππ. 445. Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 3 «ὁ ἀ-κρατῆς κακοῦργος μὲν τῶν ἀλλῶν, ἐκυτοῦ δὲ πολὺ κακουργό-τερος» δηλ. ἔστι. Πλ. πολ. 421, b. Τὸ ἐπίθετον ἐπ' ἵσης, ἐπο-τελής οὗτον Θουκ. 1, 56 κ.τ.λ.

§. 418. Συνέγεια.

1. Τὰ ἑνὶ. εἴται, γίγρεσθαι, γῆται. Ἐπειδὴ τὸ ἑλλην. είται ἔχει τὴν συγκεκριμένην σημαίαν πολὺ μεγαλειτέρων ἢ τὸ ἐν ἀλλοις γλώσσαις, ίδιος δὲ τῇ γερμανικ. καὶ αὐτῷ τῷ καθ’ ἡμῖν ίδιωματι, διὸ τοῦτο ἔχει αὐτὸν πολὺ ποικιλοτέρες ἀναφοράς, ἀς δὲν δύναται οὕτε δὲ Γερμ. ὡς τὸ πολὺ νὰ μεταδώσῃ δικὰ τοῦ ἀρχ-ρημένου ἑνίκατός του sein, οὕτε λιμεῖς οἱ νῦν Ἕλλ. διὰ τοῦ εἴται διὸ μεταχειριζόμεθεν πρὸς τοῦτο διαχρόνους παραχρεύσεις, ητοι συγκεκριμένας ἑνὶ. ἐποράσεις οἷον α) εἶνε ίδιον τινός, μέ-ρος τινός, εἰς τινῶν, ἔργον, πρᾶγμά τινος· β) εἶτε εἰς τὴν ἐξοντα-τινός, κτημά τινος, μὲ τὴν μεριδά τινός· γ) εἶτε ἀρμέτον, προ-σηκον, ἐπιτετραχρυμένον εἰς τινα, εἶτε καθηκόν τινος, οἰκεῖόν τινος, εἰς τὴν γένει τινός κτλ.· δ) εἶτέ τινος, κατάργεται ἐκ τινος¹⁾). Τὸ αὐτὸν συμβάλλει καὶ ἐν τῷ λατιν. esse alicuius. Πινακογροῦ δὲ γενικ. δηλοῖ τὸν ἀκριβέστερον προσδ. τοῦ ἑνὶ. εἴται (esse).

1) "I. Rumpel ἐν τῇ ἑρθ. συγγρ. σ. 228.

α) Ἡρδ. 3, 117 «τοῦτο τὸ πεδίον ἦν μέν κοτε Χορασμίων, ἐπεὶ τοῦ δὲ Πέρσαι ἔχουσι, τὸ κράτος ἐστὶ τοῦ βασιλέως». 3, 141 «ἀπέστελλε στρατηγὸν ὅτανεκ ἀνδρῶν τῶν ἐπτὰ γερόμενον». Θουκ. 1, 65 «καὶ αὐτὸς ἤθελε τῶν μενόντων εἶται». 5, 5 «ἐγένετο Μεσσήνη Λοκρῶν τινὰ χρόνον» (= ἀνῆκεν εἰς τοὺς Λ.). Ξεν. ἀν. 1, 2, 3 «ἡγ̄ δὲ καὶ ὁ Σωκράτης τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων». Κύρ. 1, 2, 15 «οἱ δὲ ἂν αὖ ἐν τοῖς τελείοις (ἀνδράσι) διικαγένωνται ἀνεπίληπτοι, οὕτοι τῶν γεροκιτέρων γίνονται». Δημ. 9, 43 «ἡ Ζέλειά ἐστι τῆς Ἀσίας». Πλ. Εὔθυδ. 277, ε «τῶν λαμβανόντων ἀρέτας εἰσὶ οἱ μανθάνοντες». Φοιδ. 68, δ «τὸν θάνατον ἥγοῦνται πάντες οἱ ἀλλοι τῶν μεγίστων κακῶν εἶναι».

Σημ. 1. Ἐνίστε προστίθεται εἰς τὴν γεν. τὸ ἀρ. τις, τι. Ἀρρ. Πλ. 826 «τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικε, εἴ». Διαχριτέον δῆμος τὸ τις, τι, τοῦ εἰς, ἔν, δῆμος ἡς καὶ πάντας ἀριθμητικὸν τόπον πρέπει νὰ προστεθῇ, διταν δρεῖλην νὰ ἔξαρθῃ τὸ ἀριθμητικόν. Ἰσοχρ. 18, 63 «ῶν εἰς ἵγια φυνήσομαι γεγενημένος». 6, 97 «ἔστι ἐν τῶν αἰσχρῶν». Ὡ πρόθετος ἐν προστίθεται τῇ γενεικ. μόνον, διταν πρέπη νὰ δηλωθῇ ἐκ λογὴ, αἵρεσις. Ξεν. ἀπομ. 3, 6, 17 «εὐδρήσεις ἐν πᾶσιν ἔργοις τούς; εὐδοκιμοῦντάς τε καὶ θαυμαζομένους ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας».

β. Ἀντιφ. 5, 92 «τὸ μὲν ἀκούσιον ἀμάρτημα τῆς τύχης ἐστὶ, τὸ δὲ ἑκούσιον τῆς γνώμης». Αυσ. 30, 5 «σαυτοῦ νομίζεις εἶται τὰ τῆς πόλεως». Δημ. 1, 16 «τὸ μὲν ἐπιτιμῶν (vittuperare) ἴσως φάσαι τις ἀν ῥέδιον καὶ παντὸς εἶται (= ἔργον. πρᾶγμα παντός), τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅτι δεῖ πράττειν ἀποφρίνεσθαι, τοῦτ' εἶται συμβούλου». Οὕτω καὶ τὸ ἑαυτοῦ εἶται=ἴνε κύριος ἔκυτοι. Δημ. 4, 7 «ἷντι ὑμῶν αὐτῷ ἐθελήσητε γενέσθαι» = non ex aliis pendere. Προσέτι δὲ τάχ, εἶται τιος = alicuius esse, alicui addictum esse, studere. 37, 53 «οἱ μάτε συγγνώμης μήτ' ἀλλοι μηδενός εἰσιν, ἀλλ' ἡ τοῦ ἀλέονος (luceri)». 9, 56 «ἡσαρ ἐν Ολύμπῳ τῶν ἐν τοῖς πράγμασι τινὲς μὲν Φιλίππου καὶ πάνθ' ὑπηρετοῦντες ἐκείνῳ, τινὲς δὲ τοῦ βελτίστου»=Philippo adictio, rebus optimis studentes μ. σ. Bremi. Αυσ. 13, 64 «ἐγένετο ὁ Εύμαχης οὗτος Νικοκλέους» = ἀνῆκεν εἰς τὸ Ν. Πλ. Φοιδ. 250, α «ἐκπλήττονται καὶ οὐκέθ' αὐτῶν γίγνονται» = non jam sui compotes sunt μ. σ. Stallb. «Ἐστι τι τῶν αἰσχρῶν κτλ. = εἰνέ τι, δῆμος ἀνήκει εἰς τὰ αἰσχρά, εἰνέ τι αἰσχρόν. Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 5 «εἰ δὲ δὴ καὶ δύο γνωμοῖσιν, οὐκ ἀν πάντι τῶν θαυμαστῶν εἴη μὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι». Δημ. 2, 2 «ἔστι τῶν αἰσχρῶν, μηδὲν δὲ τῶν αἰσχύσιων πόλεων, ὡν ἡμέν ποτε κύριοι, φάνεσθαι προϊεμένους». 1, 26 «τῶν ἀτοπωτάτων ἀν εἴη, εἰ κτλ.» 20, 2 «ὅτι μέν τινων κατηγοροῦντα πάντας ἀρχιεῖσθαι τὴν δωρεὰν τῶν ἀδίκων δοτέν, ἐξτω». Πλ. πολ. 525, α «οὗτοι τῶν ἀγωγῶν ἀν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θέσην ἡ περὶ τὸ ἐν μάκησι». Σοφ. Οἰδ. τ. 991 «τί δ'

ἔστι' ἐκείνης ὑμῖν εἰς φόβον ἔρεσον; »Ἐν τῷ περιμαχήτῳ τοῦ Πλ. χωρίῳ Γοργ. 496, ε «ἢ οὐχ ἔμα τοῦτο (δηλ. τὸ λυπόμενον χάριειν = cum voluptate dolorem esse coniunctum) γίγνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον, εἴτε ψυχῆς εἴτε σώματος (δηλ. γίγνεσθαι) βούλει», αἱ γενικ. ἐξηγητέαι οὗται = εἴτε τοῦτο (τὸ λυπόμενον χάριειν) ἀνήκει εἰς τὴν ψυχὴν εἴτε εἰς τὸ σῶμα.

ε) Ξεν. οἰκ. 1, 2 «οἰκονόμου ἀγαθοῦ ἔστιν εὖ οἰκεῖ τὸν ἐ-αυτοῦ οἶκον» = εἰς ἀγαθ. οἰκον. ἀρμόζει. Δημ. 4, 47 «κακούργου ἔστι κριθέντ’ ἀποθανεῖν, στρατηγοῦ δὲ μαχόμενον τοὺς πολεμίους». Θουκ. 6, 22 «ἢ στρατιῶν πολλὴ οὕτω σὺν πάσῃς ἔσται πόλεως ὑποδέξασθαι» ἀντί, «οὐ π. ἔσται πόλεως τὴν στρατιὰν πολλὴν οὕτων ὑποδέξασθαι». Συντάξσεται δὲ τῷ εἶραι καὶ γενικ. οὐσιαστικοῦ, μετ’ ἐπιθέτου ἡνωμένου, ώς καὶ τὸ λατιν. esse, ἵνα δηλώσῃ τὴν χρειαν, ἀράγοντες πράγματός τινος, ἢ τοὺς προσδιορισμοὺς τῆς τιμῆς (ἀξίας) καὶ τοῦ μέτρου κατ’ ἀριθμόν, χρήστον καὶ τόπον. Δημ. 8, 48 «δοκεῖ ταῦτα καὶ διπάνης μεγάλης καὶ πόνων πολλῶν καὶ πραγματείας εἶραι». Πλ. Γοργ. 461, α «ταῦτα οὖν ὅπῃ ποτὲ ἔχει, οὐκ διλύγης συνουσίας (sermonis) ἔστιν, ὥστε οὐκανᾶς διασκεψασθαι». νόμ. 708, δ «τὸ δὲ συμπνευστι.. χρόνου πολλοῦ» δηλ. ἔστιν. Ἡρδ. 1, 143 «πολλῷ ἦν ἀσθενέστατον τῶν ἔθνεων καὶ λόγου ἐλαχίστου» = τῆς ἐλαχίστης ἀξίας. 3, 139. 4, 138 «ἥσαν δὲ οὗτοι οἱ διαφέροντές τε τὴν ψῆφον καὶ ἔστι τοις λόγου πρὸς βασιλέος» = πολὺ παρὰ τῷ βασιλ. ἴσχύοντες, τιμώμενοι. Οὔτω καὶ 1, 120 «δουλούμεθα τε καὶ λόγου οὐδενὸς γράμματα πρὸς Περσέων» μ. σ. Baehr. 1, 186 «τῆς πόλιος ἑούσης δύο φραστέων» = quium urbs duas partes habeat. Πλ. νόμ. 880, δ «ὁ μεγίστου τιμήματος ὁρ» καὶ ἔνει ὁρ 764, α «τῷ τῶν δευτέρων καὶ πρώτων τιμημάτων». Ξεν. ἀνάθ. 7. 4, 16 «Σιλανὸς Μακέστιος, ἐπῶν δικτακίδενα ὁρ, σημαῖνε τῇ σάλπιγγι». 1. 4, 11 «δ Εὐφράτης ποταμὸς τὸ εὔρος ἔστι τεττάρων σταδίων». ἀπομ. 1. 2, 41 «Ἀλκιβιάδην πρὶν εἰκοσιν ἐπῶν εἶραι διαλεγθῆναι». ἑλλ. 3. 1, 14 «ἀπέκτεινε τὸν οὐδὲν αὐτῆς, τό τε εἶδος ἄντα πάγκαλον καὶ ἐπῶν ὅτα ώς ἐπτακαίδενα». Πλ. νόμ. 755, α «ἔλασττον ἢ πεντάκοντα γεγονὼς ἐτῶν», Δημ. 14, 19 «τὸ τίμημα ἔστι τὸ τῆς χώρας ἐξακισχιλῶν ταλάντων». Οὔτω καὶ ἐπιθετικῶς π. χ. δέκα μηρῶν χωρῶν Ἰσακ. 2, 35. Πολὺ σπανιώτερον ἐν τῇ ἐλληνικῇ δηλοῦνται διὰ γενικ. ἄλλαι τῶν προσωπῶν ἰδιότητες¹⁾. Ἡρδ. 1, 108 «τὸν (=θν) εὔρισκε οἰκίας (=οἰκογενείας) μὲν ἔστι τὰ ἀγαθῆς, τρόπου δὲ ἡσυχίου». Θουκ. 1, 113 «καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἥσαν». Ἄρρ. Πλ. 246 «ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πώς εἰμ’ ἀεί». Πλ. Γοργ. 482,

1) "Iō. Matthiae II. §. 316, e).

α «(Άλκιθείδης) ἀλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων». Δημ. 18, 296 «οὗτοι πάντες εἰσὶ τῶν αὐτῶν βουλευμάτων». Ἀρχορημ. ἀντὶ συγκεκριμένου Ἡρδ. 5. 92, 7 «τοιοῦτο μὲν ἐστι ὅμιν ἡ τυρχνίς (=οἱ τύρχνοι) καὶ τοιούτων ἔργων».

Σημ. 2. Οὐχὶ σπανίως ἀντὶ τοῦ «ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἐστιν εὖ ποιεῖν τοὺς φίλους» λέγεται καὶ «πρὸς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἐστιν εὖ π. τ. φίλ.» Ἡδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν προθέσ. Σπανίως δὲ μόνον ἡ γενικ. ξέπερταιται ἀπό τίνος οδοιποτικοῦ οἴον τοῦ σημεῖον, ἔργον. Ἰσοχρ. 8, 6) «τῶν ἀργόντων ἔργον ἐστὶ τοὺς ἀρχομένους ταῖς αὐτῶν ἐπιμελεῖσι; ποιεῖν ἑδαιμονεστέρους».

d) δ, 611 «αἴματος εἰς ἀγαθοῖο». Τ, 111. Φ, 109 «πατρὸς δ' εἴμι ἀγαθοῖο». Φ, 186 «φῆσθι σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι». Α, 49 «δεινὴ δὲ αλκυγή γέρετ' ἀργυρεοῦ βισσοῦ». Ηἱδ. Ο, 6, 49 «Φοίβου γάρ αὐτὸν φὰς γεγάκειν πατρός». Σοφ. Ἀντ. 486 «ἀδελφῆς κυρεῖ» = ἐστίν. Εὑρ. Ἡράκλ. 297 «οὐκ ἐστι τοῦδε πατεῖν αὐτὸις γέρχεις ἡ πατρὸς ἐσθλοῦ αἰγυθοῦ περιφένει». Ἱρ. τ. 3. Ὁρ. 737 «εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρος γίγνεσθαι κακόν». Ἐκ. 380 «ἐσθλῶν γερέσθαι». Σοφ. Φ. 1284 «ἀρίστου πατρὸς αἰσχυστος γειώς». Ἀποσπ. Σκόρ. 2, 2. Ἡρδ. 3, 81 «ἀρίστων ἄνδρῶν εἰκός (consentaneum est) ἀριστεῖ βουλεύματα γίγνεσθαι». 160 «Ζωπόρου τούτου γίνεται Μεγάλουζος». Ξεν. Κύρ. 1, 2, 1 «πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γερέσθαι Καρβύσου, Περσῶν βασιλέως» δὲ δὲ Καρβύστης οὗτος τοῦ Περσείδῶν γένους ήρ.. μητρὸς δὲ ὄμοιογενῆται Μακράνης γερέσθαι». ἀν. 3, 2, 13 «τοιούτων ἐστὲ προγόνων». Πλ. Μενέζ. 239, α «μιᾶς μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φύντεσι». Οὕτω καὶ Πλ. Φιλίδρ. 242, δ «τὸν Ἐρωτικὸν ὥρον Ἀγροδίτης καὶ θεόν τινα ἡγῆ;» ὡς συνήθως λέγεται «Ἀρροδίτης εἶναι ἡγῆ».

Σημ. 3. Ινα δηλωθῇ δὲ ἡ ἔννοια τῆς καταγγῆς σαρέστερον προστίθεται ἡ ἐκ καὶ σπανίως ἡ ἀπὸ καὶ ἔτι σπανιότ. ἡ διὰ μετὰ γενικ. εἰς τά, εἶναι, γίγνεσθαι, φύνεται. Ἡδ. τὴν διδασκ. περὶ τῶν προθέσ. Τ, 105 «οὐδὲ ἀματός ξεῖ ἐμεῖς εἰσιν» ex meo sanguine. Ἡρδ. 111 «οὐ σῆς ξεῖ ἀματός εἰσι γενέθλης=εἰξ αἷμα. τοῦ γένους σου». Ἡρδ. 3, 159 «ἐκ τουτῶν τῶν γυναικῶν οὐν Βασιλῶντος γεγάνειται». Σοφ. ΑΓ. 472. Ξεν. ἀπομ. 2, 3, 4 «πρὸς φίλαν μέγας ἀπάρχει τὸ ἐκ τῶν αἰτῶν φύνται». Πλ. πολ. 597, ε «ἄπλο βασιλέως, καὶ τῆς ἀληθείας περιουσίας». Ξεν. Κύρ. 7, 2, 24 «πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονόται, ἐπειτα δὲ διὰ βασιλίων περιουσίας». Οὕτω καὶ, οἱ ἐκ Διὸς Σοφ. Ἡλ. 659. οἱ ξεῖ αἰτοῦ = posteri ejus Ἡρδ. 1, 56. οἱ ἀρ. Ἡρακλέους Θουκ. 1, 24.

2. «Ως ἡ μετὰ τοῦ εἶναι γενικὴ δηλοῖ ὅλον, οὐ ἄλλο τι μέρος εἶνε, οὕτω τίθεται αὐτῇ καὶ μετὰ τῶν ὅμηστ. τῶν σημαντότων τιθέται, λογίζειται, συγκαταριθμεῖται, ἀνάγεται τι (ποιεῖν) εἰς τάξιν τινὰ προσώπων ἡ πραγμάτων οἴον τιθημει, τίθεμαι, γράψω, ποιοῦμαι, ὡς καὶ μετὰ τῶν παθητ., καταλέγεσθαι, κληροῦσθαι, ἀριθμεῖσθαι, καλεῖσθαι, ἔξεταζεσθαι = censeri. Ξεν. Κύρ. 4, 3, 21 «ἔμει γράψε τῶν ἐπιπέδων ὑπερεπιθυμούντων». Σοφ. Οἰδ. τ. 411 «οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι» = non Kre-

ontis patroni censem̄ cliens». Πλ. πολ. 376, ε «μουσικῆς τιθης λόγους;» = ad musicam refersne sermones? μ. σ. Stallb. Φίλ. 60, δ «φρόνησιν καὶ ἀληθὴν δόξαν τῆς αὐτῆς ιδέας τιθέμενος» 66, ή «ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἔθεμεν αὐτῆς, ἐπιστήμας τε καὶ τέχνας κατελάθη.» πολ. 424, ε «ἔγινε θέση τῶν πεπεισμένων». (Καὶ μετὰ τοῦ εἶται, Δημ. 18, 254 « δ (δηλ. ἡμῖς) ἔμεινον πράττειν τῆς ἀγαθῆς τύχης τῆς πόλεως ἑταῖροι, τιθημι). Ηλ. πολ. 567, ε «ποιεῖσθαι τινας τῶν δορυφόρων». Λυτ. 24, 13 «τί με κωλύει κ.ληροῦσθαι τῶν ἐννέας ἀρχόντων» = γὰρ ἐκλεγθῶν κλήρῳ εἰς τῶν ἐνν. ἀργ. 30, 8 «οὐδὲ τῶν πεντακισχιλίων κατελέγην». Ισαΐ. 7, 5 «ὅ Θράξιοις τῶν ἐν Σικελίᾳ καταλεγείσι τριηράρχων» μ. σ. Schoemann. Εὐρ. Ευρ. 1317 «πῶν οἰλτάτων ἔμοιγεν ἀριθμήσῃ». Θεόφρ. 13, 72 «οὕτω μὲν κάλλιστος Ὑλας μακάρων ἀριθμεῖται». Ξεν. Κύρ. 2, 1, 9 «οἱ τῶν ὅμοιόμων κατοίμενοι» = οἱ συγκαταλεγόμενοι ἐν τοῖς δρυσ. Ισοκρ. 15, 235 «Σόλων τῶν ἐπτὸν σοφιστῶν ἐκλίθη». Δημ. 21, 201 «οὐδαμοῦ πώποτε Μειδίας τῶν συνηδομένων ἔξητάσθη τῷ δῆμῳ». Οὕτω καὶ Λυτ. 14, 11 «ἐάν τις τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένος τῆς δευτέρης γένηται» = κατατεταγμόνος ἐν τῇ πρώτῃ τάξει· καὶ ἀγεν τοῦ γένεως 16, 15.

3. Ως τίθεται ἡ γενικ. μετὰ τοῦ εἶναι δηλοῦσσά τι, ὥπερ ἔχει ὕδιωμά τι, συνήθειαν, ἀράπον, οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ποιεῖσθαι=προσποιεῖσθαι, ἴδιοποιεῖσθαι, σρετερίζεσθαι: aliquid suae potestatis facere, καὶ ἄλλων τινῶν ἁρμάτων. Ἡρδ. 1, 129 «ὅ δέ μιν προσιδῶν ἀντείρετο, εἰ ἀνωτού ποιέεται τὸ Κύρου ἔργον». Ξεν. Ἀγησ. 1, 33 «τὴν Ἀσίαν ἔντυν ποιῶνται». Σοφ. Ἀντ. 547 «μηδὲ ἡ μὴ θύγεις ποιοῦ σεαντης». Γ. 457 «νίκη μὲν δὴ γαίρετ’ Ἀρηγέτελον Μερελάον». Ηλ. Πρωτ. 343, ε «εὔηθες τοῦτο γε φρενεῖ ἂν καὶ οὐ Σιγωρίδον». Δημ. 3, 21 «δικαίου πολίτου κρίνω τὴν τῶν προκαμψάτων σωτηρίκιν ἀντὶ τῆς ἐν τῷ λέγειν χάριτος αἵρετισθαι».

Σημ. 4. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν αἱ ἔξις ἐκφράσταις. Εὐρ. Ἄρ. μαν. 938 «τι.. πόνους διπλοὺς ἔχω, ἔσδον μιᾶς μοι χειρὸς; εῦ θίσθαι τίδε;» Ἐλ. 1570 «πλήξασσα κλιμακτήρας ενσφύρου ποδὸς; Ἐλένη καθέξετο» = ἀρρῦν ἡ Ἐλ. ώραίου ποδὸς (καλλο..ύρη, ἡ μὲ τοὺς ώραίους πόδας); διένη τὰς κλιμακας; γδ. γ. 415, 3.

4. Οὕτω λοιπὸν κεῖται ἡ γενικ. ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, τοῖς ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τῆς κτήσεως καὶ κατοχῆς δίον ίδιος, οἰκεῖος (μ. δοτ. δηλοῖ εὐνοϊκός), κύριος, ιερός, ἐπιχώριος, πρέπων καὶ πρεπότως πλὴν πολὺ σπάνι, πρόσδορος ποιητ. σπάνι. Δημ. 2, 28 «οἱ κινδύνοις τῶν ἐφεστηκέτων (ducum) ίδιοι, μισθὸς δ’ οὐκ ἔστιν». 3, 16 ταύτης κύριος τῆς χώρας γεννήσεται». Ισοκρ. 4, 29 «ἡ πόλις ἡμῶν κυρία γενομένη τοιούτων ἀγαθῶν οὐκ εφόνησε τοῖς ἄλλοις». Ξεν. ἀν. 4, 5, 35 «ἥκουσεν αὐτὸν (τὸν ἵπ-

πον) ἵερὸς εἶναι τοῦ Ἡλίου». 5. 3, 13. Πλ. Τίμ. 34, α «κίνητοι ἀπένειμεν αὐτῷ τὴν τοῦ σώματος οἰκεῖαν». συμπ. 189, b «τοῦτο μὲν γάρ ἂν κέρδος εἴη καὶ τῆς ἡμετέρας Μούσης ἐπιχώριου» = *lucrum nost ae Musae proprium.* νόμ. 957, c «πάντων μαθημάτων κυριώτατα τοῦ τὸν μανθάνοντα βελτίω γίγνεσθαι τὰ περὶ τοὺς νόμους κείμενα γίγνονται» = μεταξύ πάντων τῶν μαθημάτων τὰ πρὸς τοὺς νόμους ἀναφερόμενα ὡφειλον νὰ δειγμάτωσι τοικῦται, ὅστε νὰ ἔχωσι ἐπιβρόχην (δύναμιν) τὴν μεγίστην πρὸς τοῦτο, ἵνα δ μανθάνων γείνη καλλίτερος. Σοφ. Αἰ. 534 «πρέπει γε τὴν ἥν δικίμονος τούμοιον τόδε» = δῖον τῆς τύχης μου θὰ ἡτο fortunae meae proprium. Πλ. πολ. 400, b «βουλευτόμεθα, τίνες ἀνελευθερίες καὶ ὕδρεως ἢ μανίκες καὶ ἄλλης κακέις πρέπουσαι βάσεις» δηλ. εἰς. Μενέξ. 239, c «πρεπότως τῶν πραξάντων» ἀντὶ τῆς συνάν. δοτ. Εὑρ. 508 «τὰ πρόσφορα τῇς νῦν παρούσῃς συμφορᾶς αἰτήσομει» (ἐνῷ ἄλλως πάντ. δοτ., οἷον Ἡρδ. 7, 20 «παραχρέστεο τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ).

5. Ἐπὶ τῶν ἐκφράζεσθαι, ποιεῖσθαι, τιμᾶσθαι τι πολλοῦ, πλεῖστος, μεῖζον, πλείστου, ὀλίγον, ἐλαχίστου κ.τ.λ., ὡς ἐν τῇ λαττιν. τὰ magni facere κ.τ.λ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 13 «μείζονος αὐτὰ τιμῶνται». Πλ. Πρωτ. 328, d «πολλοῦ ποιοῦμαι ἀκηκοένται, ἀκηκοος Πρωταγόρου». Δημ. 19, 159 «τοῦτο Φίλιππος ἀπάντων ἐν ἐτιμήσατο πλείστου τοῦτον τούπον πραχθῆναι». Οὕτω καὶ Εὑρ. Ἀνδρ. 210 «τὴν δὲ Σκῦρον οὐδαμοῦ τίθηται». Συγχρότερον δῆμος πολὺ προστίθεται ἢ πρόθ. περὶ, ιδίκι δὲ ἐν τῷ ἥρειοθαί. Οὕτω πολλοῦ = εἰς μέγχαν βαθύμον, παρὰ πολὺ. Ἀρρ. νεφ. «θρασὺς εἰ πολλοῦ» = εἰσι παρὰ πολὺ θρασύς. ίππ. 882 «πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθεις ἐγκρυφιάζων».

6. Ἐπὶ τῶν ἁρμάτων τοῦ ἀγοράζειν, πωλεῖν καὶ τῶν ὁμοίων οἷον ὀρεῖσθαι, ἀγοράζειν, πρίασθαι, κτασθαι, παραλαμβάρειν, δέχεσθαι, πωλεῖν, ἀποδέοσθαι, περιθ-, διδόραι κτλ.. Τῶν ἐπιθέτων, ὠρητός, ὠριος. Τῶν ἁημ. τῆς ἀταλλαγῆς οἷον ἀλλάττειν, ἀλλάττεσθαι, ἀττ-, ἀμειβεῖν ποιητ., ἀμειβεσθαι ποιητ., διαμειβεσθαι, δέχεσθαι ποιητ., λένειν, προτέσθαι, κατατιθέται. Τῶν ἁημ. τημῆς καὶ ἀξίας οἷον τημᾶρ, τιμᾶσθαι, ποιεῖσθαι, ἀξιῶν, ἀπ-, ἀξιοῦσθαι. Τῶν ἐπιθ. ἄξιος, ἀράξιος, ἀτάξιος, καὶ τοῦ ἐπιδρ. ἀξίως.

α) Ψ, 485 «τρίποδος περιμώμεθον ἡὲ λάζητος» = κάρυνομεν ποιειν. ῥήτραν (στοιχηματίζομεν) ἂνθ' ἐνὸς τριπ. ἡ λέθ., ἔχλλομεν στοιχηματίζειν τρίπ. ἡ. λέθ. ψ, 78 «ἐμέθεν περιμώσομαι αὐτῆς» = θὰ δέλλω στοιχ. ἐμὲ αὐτὴν, ἐγγυῶμαι ἐμὲ αὐτὴν οὔτω Ἀρρ. ίππ. 791 «περὶ τῆς κεραλῆς περεδόσθαι» = στοιχηματίζω μὲ τὸ κεράλι μου. Α, 111 «Χρυσήδος ἀγλάζ' ἀποινο οὐκ ἔθελον δέξασθαι» = διὰ τὴν Χρ. λ, 327 «χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἀδέξατο» = δὲντι τοῦ ἀγκαπητ. ἀνδρός της. Ἡρδ. 3, 139 «ἐγὼ ταῦτην πωλέω

οὐδενὸς χρήματος». 5, 6 «(οἱ Θρήνες) ὠρέονται τὰς γυναῖκας παρὰ τῶν γονέων χρημάτων μεγάλων». Πλ. πολ. 333, b «ὅταν δέη ἀργυρίου κοινῇ πρέσσοις ἢ ἀποδόσθαι ἵππον». Φεύδ. 98, a «οὐκ ἂν ἀπεδίψηγε πολλοῦ τὰς ἐλπίδες». πολιτικ. 257, a «πολλὴν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεατήτου γνωρίσεως». (διὰ τὴν γνωρίμιαν τ. Θ.). Εεν. ἀπομν. 2, 1, 20 «τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γάζα». Κύρ. 3, 1, 36 «σὺ δὲ, ὁ Τιγράνη, λέξον μοι, πόσους δὴ πρίαοι, ὥστε τὴν γυναῖκαν ἀπολαβεῖν». Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὁ Κῦρος, καὶ τῆς ψυχῆς πριαίμην, ὥστε μήποτε λατερεύσῃ ταύγην». Ιερ. 9, 11 «οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα (merces) λυσιτελέστερα ἢ ὅσα ἀνθρώποι: οὐδὲν ἀνοιγοῦται». Ηολλάκις μισθοῦ. Εεν. Κύρ. 3, 3, 3 «ὑμεῖς ἐμὲ οὐ ποιήσετε μισθοῦ περιμόντα εὐεργετεῖν». ἀπομ. 1, 6, 11 «οὐδένες τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ (exigis)». Δημ. 9, 9 «τοῦτο δὲ ἔστιν, ὃ τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων πάντων Φίλιππος ὠρεῖται, κατὰς μὲν πολεμεῖν ὑμῖν, ὁ δὲ ὑμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι». Οὔτω ποιεῖσθαι τί τινος = κάκινω πι έμπιπτῷ ἀντί τινος, διά τι. Ήρδ. 7, 144 «Θεμιστοκλέης ἀνέγνωσε (persuasit) Ἀθηναίους νέκας τούτων τῶν χρημάτων ποιήσασθαι διακοσίκις». Σοφ. Οἰδ. κ. 1565 «πολλῶν πημάτων σφε (αὐτὸν) δάκιμων αἴξοι». Οἰδ. τ. 1478 «τῆσδε τῆς δόσου» = διὰ ταύτην τὴν δόσην. Θεόκρ. 1, 57 «τῶ (= τοῦ) μὲν ἐγὼ πορθμεῖται... αἴγα τ' ἔδωκα ὄντος καὶ τυράντα». 11, 49 «τίς κεν τῶνδε θάλλασσαν ἔχειν ἢ κύματα ἔλυτο;» Ισοκρ. 2, 32 «δόξη μὲν χρήματα κτητά, δόξαν δὲ χρημάτων οὐκ ὀνητή». Αἰσχυν. 3, 160 «αἴματός ἔστιν ἢ ὀρετὴ ὄντα». Διὸ καὶ τὸ ἐπιφήμημα: τιθέμενον ὀλίγον=παρ' ὀλίγον, σχεδὸν, propemodum π.χ. Θουκ. 8, 35 «ὦλίγου εἶλον (τὴν πόλιν)». Πλ. Φεύδ. 258, ε καὶ πανταχοῦ σύνθη.

Σημ 5 Ἡ ὀργανικὴ δοτικὴ κεῖται ἐν Δια. 27, 6 «μέρει τῶν ἀδικημάτων» τὸν κίνδυνον ἔχειπρι αντο.

b) Z, 236 «τεγχέ ἄμειθεν, χρύσεων χαλκείων ἐκπτόμενοι» ἐννεακοίων». Λ, 547 «ὄλιγον γόνυ γουνὸς ἀμείθων». Λ, 106 «νίσ δύνω Πριάμοιο... ἔλυσεν (Ἀχιλλεὺς) ἀπόινων». λ, 326 «Ἐριφύλην, ἢ χρυσὸν γίλον ἀνθρός ἐδέξατο τιμήντα». Ἀντιφ. 5, 79 «ἡλλάξαντο πολλῆς εὐδαιμονίκας πολλῆν κακοδαιμονίκην». Εεν. Κύρ. 3, 1, 37 «καὶ σὺ δέ, ὁ Αρμένιε, ἀπάγου τὴν τε γυναῖκαν καὶ αὐτοὺς πατέας, μηδὲν κατέπιεν» μ. σ. Born. Εὐρ. Μ. 967 «τῶν δὲ ὑμῶν παιδῶν φυγάς ψυχῆς ἐν ἀλλαξίμεθ, οὐ χρυσοῦ μόνον». Δημ. 6, 10 «κέροισθε μηδενὸς ἐν κέρδους τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων προέσθαι μηδ' ἀγταλάκισθαι μηδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελεῖξις τὴν εἰς τοὺς Ἑλληνας εῦνοισιν».

Σημ. 6. Ἐπὶ τῶν ἡγμ. τῆς ἀνταλλαγῆς; δηλοῦσται συνήθως ἡ ἀναφορὰ διὰ τῆς προθ. ἀν τὶ μετὰ γενικ., ἔνιοτε δὲ καὶ διὰ τῆς πρὸς σὸν αἰτιατ. Καὶ τὴν διάσακτήν περὶ τῶν προθέσ. Εύρισκεται δὲ καὶ ἡ δοτ. ώ; δοτ. ὀργανι-

καὶ, δηλοῦσα τὸ ἀνταλλαγὴν πρᾶγμα ὡς μέσον, δι’ οὗ ἀνταλλάσσεται ἔτερὸν τι. Η. 472 «Ἐνθὲν ἁρέψει οἰνόντο καρπούμωντες Ἀγριοί, ἄλλοι μὲν γαληφοί, ἄλλοι δέ αὐτῶνι σιδήρῳ φέτε». Εὐρ., Τρ. 352 «δάκρυα τ’ ἀνταλλάσσετε τοῖς τηρηδοῖς μέλεσι, Τρωάδες, γαμηλῆσις».

с) Ψ, 649 «τιμῆς, ἡς τέ μ’ ἔσικε τετιμῆσθι» = τὸ θεωρητηρικὲ με ἁξιον τιμῆς. Λ, 514 «ἱητρὸς γάρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄξιον». Ήρδ. 3, 53 «ὁ Λυκόρρων οὐδὲ ἀνακρίσιος ἡξίωσε τὸ φέροντα τὴν ἀγγελίην». 145 «ἔμετε ἀδικήσαντα οὐδὲν ἀξιωθεσμοῦ δήσας γοργυρτες ἡξίωσαν». 6, 112 «ἔμάχοντο ἀξιως λόγου». Θουκ. 3, 36 «ἐκολασθησαν ἀξιως ἀδικίνες». Ξεν. Κύρ. 2, 2, 17 «ἔγωγε οὐδὲν ἀνισώτερον νομίζω τῶν ἐν ἀνθρώποις εἶναι τοῦ τῶν ἵσων τόν τε κακὸν καὶ ἀγαθὸν ἀξιοῦσθαι». Ισοκρ. 3, 53 «νομίζετε τῆς αὐτῆς ζημίας ἀξιοντας εἶναι τοὺς συγκρύπτοντας τοῖς ἀκμαρτάνοντιν». Πλ. νόμ. 728, α «πᾶς ὅ τ’ ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος». Κατὰ τὸ ἀξιοῦρ τιρά τιρος Σοφ. Ἀντ. 21 «οὐ γάρ τάφου.. τὸν μὲν προτίσας (= ἀξιώσας πρὸ Πολυνείκους), τὸν δὲ ἀπιμάσσας ἔχει». Τιμᾶρ τιρι τιρος καὶ τιρά τιρος (ἐπὶ τῶν δικαστῶν) = τιμωρεῖν τινα μέ τι, ἐπιβάλλειν τινὶ τιμωρίν, κρίνειν τινὰ ἄξιον τιμωρίκς π. γ. δέκα ταλάρων, τοῦ θαράτου. Τὸ μέσον τιμασθαί τιρι τιρος = ἐπιβάλλω τιμωρίκιν εἰς ἔμετε αὐτὸν (ἐπὶ τῶν κατηγόρουμένων), ἢ αἰτῶ τὴν τιμωρίκιν τινὸς (ἐπὶ τῶν κατηγόρων), οὐκ ἡττών προστίθεται συνήθως τὸ δίκηρ. Πλ. ἀπολ. 36, β «τιμᾶται μοι δὲ ἀνὴρ θυνάτου. Εἰσεν ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὅμιν ἀντιτιμήσομαι, ὃ ἔνδρες Ἀθηναῖοι; ἢ δῆλον, δτι τῆς ἀξίας;» 37, α «εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμῆσθι, τούτου τιμῶμαι, ἐν πρυτανείᾳ σιτήσεως».

7. Ως ἡ γενικ. τίθεται ἐν τοῖς εἶται, γίγνεσθαι, γένεται περὶ τοῦ αἰτίου, οὕτω τίθεται ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐπὶ τῶν φίλειν φυτευθείς, τεκνοῦρ, βιλαστάρειν, εἰτα δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὡς τὸ πολὺ ποιητ. ἐνθράσσεων καλεῖσθαι, κεκλησθαι τιρος = ὄνομάξεται κατὰ τὸ ὄνομά τινος· ἐπορομάλεσθαι τιρος = ὄνομάξομαι μὲ τὸ ὄνομά τινος· ἐπάρνυμός τιρος ἐν τῇ ποιήσει ἐπὶ πολλῶν παθητικ. μετοχῶν· οἷον τραγείς, τεθραμμένος, οφαγείς, πληγείς, καὶ ἐπὶ τοῦ ἥρμ. ἐπιθέτου διδακτός. Οὐδὲν ἡττών ὅμινος κανονικῶς ἢ ἀναφορὰς αὐτῇ δηλοῦσθαι ἀκριβέστερον διὰ τῶν προθέσ. ὑπό, πρόδε, ἐξ, καὶ διὰ τὸν γενικὴν. Εὐρ., Ιφ. 3 «Ἄτλας θεῶν μιᾶς ἔφυτε Ματῖν». Πίνδ. Η. 4, 144 φυτευθέντες κείνων». Σοφ. Οἰδ. Ζ. 1324 «τοῦ κακοῦ πότημου φυτευθείς. Εὐρ. Μ. 804 «οὕτε τῆς νεοζύγου νύμφης τεκνώσει παῖδα». Σοφ. Τρ. 401 «ῶν δὲ ἔθλαστερ, οὐκ ἔχω λέγειν». Ήρδ. 6, 88 «Νικόδρομος Κνοίθου καλεόμενος» = καλούμενος Κνοίθ. οὐδέ. Πίνδ. Η. 3, 67 «ἢ τινα Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος» = κεκλημένον οὐδὲν τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ πατέρος. Εὐρ., Ι. 9 «(πόλις) τῆς χρυσολόγηγου Πεκλλάδος κεκλημένην».

Άρρ. σφ. 151 «ὅστις πατέρδος νῦν Καπνίου κεκλήσομαι». Θεόκρ. 24, 101 «(Ἡρκυλένης) Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύώνος», (Μετὰ τοῦ ἐπί τυρος Ἡρδ. 7, 40.) Σοφ. Ἡλ. 283 «πατέρδος τὴν δυστάχαναν δαῖτ' ἐπωνυμασμένην» = ὀνομασ. μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατ. Εὐρ. Ἡρ. μαν. 1329 «(τεμένη) ἐπωνυμασμέρα σέθεν». Πλ. νόμ. 626, δ «δοκεῖ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίκης ἔξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονυμάσθαι». 738, β «ἰερῶν, ἀπταὶ δεῖται ὄντινων ἐπονυμάζεσθαι θεῶν» = quae ex quibuscunque diis nominari oportet. (Συγχότερον μετὰ τῆς ἀπὸ σὺν γενικ.) Ἡρδ. 2, 11 «(τὸ ἱρὸν) ξείνης Ἀφροδίτης ἐπώνυμόν ἔστι». 7, 11. Πλ. νόμ. 828, ε «θεοῖς, ὃν ἂν ἡ φυλὴ ἐκάστη ἐπάργυμος ἦν». θ, 499 «ὁρμηθεὶς θεοῦ = a deo concitatus. Σοφ. Φ. 3 «κρατίστου πατέρδος Ἑλλήνων τραγείς. Αἰσχυλ. ἐπτ. 774 «πατέδες μητέρων τεθραμμέροι». Εὐρ. Ἡλ. 123 «κεῖται σας ἀλόγου σγαγεῖς». Ὁρ. 497 «πληγεῖς θυγατέρδος τῆς ἐμῆς». Σοφ. Ἡλ. 343 «νουθετήματα κείνης διδαχτά».

8. Καὶ οἱ τοπικοὶ καὶ χρονικοὶ προσδιορισμοὶ ἐν τῇ ἐρωτήσει ποῦ; καὶ πότε; ἐκφέρονται διὰ την γενικ. ἐν τῃ ἐλλ. καὶ γερμ., ὡς ἀκριβέστεροι (κατὰ ποιῶν) τοῦ ἡρμ. προσδιορισμοὶ.

α) Οἱ τοπικοὶ προσδιορισμοὶ ἐκφέρονται ἐν τῷ πεζῷ διὰ προθέσ. ἔξιπτέσει τῶν ἐπιφύ. οὐνος εὑ., πού, ποῦ, ὅπου, αὐτοῦ, οὐδαμοῦ, ἀλλαχοῦ κτλ., καὶ τῆς φράσεως, λέγαι τοῦ πρόσωποῦ Ξεν. ἀν. 1. 3, 1. Ἀρρ. ἀν. 5. 28, 3. 6. 7, 1 «προίέναι τοῦ πρ.» 2. 6, 7 «ἄγειν τοῦ πρ. 5. 25, 6. ἐν τῇ ποιήσει ἥμως καὶ ἴδικ τῇ ἐπικ. ἐκφέρονται, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμ. πολλάκις, διὰ γενικ. π. γ. aller Orten vird verkündet, er kommt des Weges, geraden Weges κτλ. γ. 251 «ἢ οὐκ "Ἀργεος ἡνερ Ἀχαιοῖο", φ. 108 «οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαΐδας γυναικαν οὔτε Πλάου iερῆς οὔτε "Ἀργεος οὔτε Μοκήνης". P. 372 «ἀνέρος δ' οὐ γαίρετο πάτερς γαῖης οὐδὲ σρέων». E. 310 αέρεισατο κειρὶ παχείη γαιίσης, Λ. 356. 1, 219 «αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεται οὐδυστάζος θείοι τοιχον τοῦ ἐτέρου». α, 23 «Αἴθιοπας, τοὶ διχθὺ δεδαίται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, οἱ μὲν δυσομέροις Ὑπεριόνοι, οἱ δὲ ἀνασττοῖς». Αἰσχυλ. Ἀγ. 1026 «έστιας μεσομηράλους ἐστηκει ἥδη μῆλα». Ἡλ. 900 «έσχάτης ὁρῶ πυρᾶς νεωρῆ βόταρυχον τετμημένον». (ἐν Πλ. συμπ. 182. β «τῆς δὲ Ἰωνίας καὶ ἀλλοι πολλαχοῦ αἰσχρὸν νενόμισται ὅσοι ὑπὸ βαρύρραιος οἰκοῦσιν» ἡ γενικὴ ἔξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ὅσοι. ίδ. Stallb.) Ἀρρ. Η. 1155 «γχάμα τῆς αὐτῆς ἀνίοι Χαρινάδην τις βωσάτω» = ἐν τῇ αὐτῇ διδ. ίδ. §. 416, A. 2. Σοφ. Ἡλ. 1386 «δωμάτων ὑπόστεγοι». Αἰ. 796 «σκηνῆς ὑπαυλοῖς» Αἰσχυλ. ικέτ. 934 «πόλιν πύργων.. κεκλειμένην turribus inclusam. Σοφ. Αἰ. 1274 «έρκεων ποθ' ὑπάξει.. ἐγκεκλημένους»=intra vallum inslusos ἐγκεκλ. ἐν τῇ περιοχῇ, περιφερείη τῶν χαρχωμάτων, Schneidew. μ. σ. Lobeck σ. 464. Εὐρ. ἀποσπ. Πηλ. 3 Δινδόρρῳ. «δῶμα γαιάς

χ.ηροτόνῳ. Θουκ. 5, 83 «χατέκλησαν.. *Macedonias* Ἀθηναῖς Περδίκκαν» = *intrā Macedoniam concluserunt*. Εὐρ. Φ. 451 «τόνδ' εἰσεύεξω τειχέων». (Τὸ δὲ ἐν Σοφ. Οἰδ. τ. 231 «τόνδ' ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον.. γῆς τῆσδ', ἡς ἔγῳ κράτη νέμω, μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεν τινα», διορθωτέον ὅντας μετὰ Wunder, = ἀπαυδῶ τινα γῆς τῆσδε τὸν ἄνδρον τοῦτον ἐσδέχεσθαι: δὴλ. ἐς οἶκους, ὅπερ συμπληρωτέον ἐκ τοῦ 241 «τὶς τῆς γῆς» = κάτοικος τις τῆς γώρας ταύτης' δύσκολον δ' εἰνε νὺξ ἐκληρῷ μετὰ τοῦ Ματθίου §. 379 σημ. 2 ὡς ἀντίστροφος ἔρελξις attract. inversa). Ἐνταῦθι ἀνήκουσι καὶ αἱ μετὰ χειρὸς ἐκφράσεις· οἷον δεξιᾶς, ἀριστερᾶς, λαιᾶς χειρὸς ἢ καὶ ἀπλῶς δεξ. ἀριστ. κτλ. Ἡρδ. 5, 77 «τὸ δὲ (τέθριππον χάλκεον) ἀριστερῆς χειρὸς ἑστηκε». Αἰσχλ., Πρ. 716 «λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἴκουσι Χάλικες». Εὐρ. Κύ. 681· «ποτέρας τῆς χερός;» δὴλ. ἑστήκασιν. Συνήθως ὅμως ἐλαχισθένται τοπικ. μετὰ τῆς προθ. ἐκ. Πρὸς δὲ, Ἡρδ. 2, 112 «τέμενός ἐστι καλὸν τοῦ Ἡφαιστῆτον πρὸς νότον ἀνεμὸν κείμενος = κείμ. πρὸς νότ. τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡφαιστ. 6, 22 «ἡ Καλὴ ἐστι μὲν Σικελῶν, πρὸς δὲ Τηρουνήν τετραμμένη τῆς Σικελίκης» = ἐπὶ τῆς Σικ. δὲ τῆς ἑστραχ. πρὸς Τηρο. Οὕτως ἐν τῇ ἐπικ. ἰδίᾳ γλώσσῃ ἐπὶ τῶν κινήσεως σημαντ. ῥημάτων ἔρχεσθαι καὶ πορεύεσθαι. Δ, 244 «ἐκαμόν πολέος πεδίοιο θέουσαι». Β, 801 «ἔρχονται πεδίοιο». Δ, 382 «ἄγοντ' ἡδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο» (τμῆσις)=καὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὸν δρόμον. Ζ, 2 «ἴθυσε μάχη πεδίοιο = ἐχώρησε διὰ τοῦ πεδίου. Ε, 597 «ἰών πολέος πεδίοιο». Ν, 64 «πεδίοιο διώκειν ὅρνεον». Χ, 23 «θεείν πεδίοιο». Ν, 820 «(ἴπποι) κονίοντες πεδίοιο»=κεκονιωμένοι διέρχονται διὰ μέσου τοῦ πεδίου, (Ἐν Ξ ὅμως 145 «κονίσουσιν πεδίον» μεταβ. θὰ καταπληρώσωσι τὸ πεδ. κόνεως). Β, 785 «διέπρησσον πεδίοιο». (Ἀλλὰ πρ-, διαπρ- κέλευθον γ, 479. ν, 83· ἀλα 1, 491.) Φ, 247 «πεδίοιο.. πέτεσθαι». Ψ, 475 «ἴπποι.. πολέος πεδίοιο δίενται» = πετῶσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου. 518 «(ἴπποις) ἀνακτα ἐλκησιν πεδίοιο». Κ. 352 «έλκεμεναι νεισοῦ βαθείης πηκτὸν ἄροτρον». Ω, 264 «ινα πρήστωμεν ὄδοιο». Ζ, 38 «ἴππω ἀτυζομένω πεδίοιο». Αἰσχλ. χο. 699 «ἡμερέυοντας μαρτά κελεύθουν». Σοφ. Οἰδ. χ. 689 «πεδίωι ἐπινίσσεται». Αἰ. 731 «λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου», ὡς ἐν τῷ πεζῷ ἴέραι τοῦ πρόσω, ίδ. ἀνωτ. Αρρ. βάτ. 174 «ὅπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ» = προχωρεῖτε ὑμ. εἰς τὸν δρόμον.

Σημ. 7. «Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ γενικ. ἡ μετὰ πολλῶν τοπικῶν ἐπιφρ. συνδεδεμ.» οἷον ἐντός, ἐντοσθεν ἐ. ἐνδον ποιητ., ἐμπροσθεν, ὅπισθεν, Σπερθεν, ὅπαιθα ἐπ. κ.τ.λ.: ὡς καὶ ἡ μετὰ πολλῶν προθέσ. οἷον διὰ πεδίου, κατὰ νότου, ὅπερ Αἰγύπτου, ὅμοι τῆς πόλεως, ἐπὶ γῆς, ὅπὸ γῆς. Διὰ τῶν τοπικ. ἐπιφρ. καὶ τῶν προθέσ. ἡ σχέσις προσδιορίζεται ἀκριβεστερον.

β) Θέρους, χειμῶνος, ήμέρας, τῆς αὐτῆς ήμέρας, νυκτός, δειλῆς, ὀπώρας, (ἄπειρη ή μὲν γερμ. διὰ γενικ. ἐπ' ἵστης ἔχοντες, ὡς Morgens, Abends κτλ., τὸ δὲ καθ' ήμερης ίδιωμα περιφραστικ.· οἶον ἐν κακιρῷ τοῦ θέρους, χειμ. κτλ.)· οὔτω καὶ τὰ, μηνός, ἐταιροῦ κτλ., ἐνάρθρως δὲ, τῆς ήμέρας, τοῦ μηνὸς κτλ. δῆλα δὴ καθ' ήμέραν, κατὰ μῆνας κτλ.· μετ' ἐπιθετ. προσδιορ.· οἶον τοῦ αὐτοῦ, τοῦ προτέρου, ἑκάστου κτλ. Διὸ αἱ ἐπιλέγημοι. ἐκφράστεις, ἀρχῆς=κατ' ἀρχής, ἐν ἀρχῇ, καὶ, τοῦ λοιποῦ=εἰς τὸ ἔξτης (οὕτω καὶ τὸ λοιπόν, π. χ. Θουκ. 1, 56). η, 118 «τάχα οὕποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδὲ ἀπολείπει χειμῶνος οὐδὲ θέρους». Τὰ ποιητ., ήσσος, ρηγεμῆς κτλ. Ε, 522 «(νερέλκες) Κρονίων ρηγεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὅρεστιν». Θ, 470 «ἡσσος δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα σψειν». Ἡρδ. 4. 48 «Ιστρος ἵστος; καὶ αὐτὸς ἐώστῳ φέει καὶ θέρεος καὶ χειμῶνος». 6, 12 «τοῦ λοιποῦ μὴ πειθώμεθι αὐτοῦ». Θουκ. 3, 23 «ἀπηλιώτου ή βορέου» = spirante subsolano vel borea. Ἀρρ. νεφ. 371 «γροῦν αἰθρίας θειν αὐτόν». Εύρ. Ἱφ. τ. 1266 χορ. ὑπροῦ = somni tempore. Πλ. Φαίδ. 59, δ «ἔξήλθομεν τοῦ δεσμωτηρίου ἐσπέρας». Δημ. 4, 15 «οὐκέτι τοῦ λοιποῦ πάσχοιμεν ἀν κακῶς». Οὕτω καὶ ἐπὶ χρονικοῦ διαστήματος, ἐντὸς τοῦ ὄπολου συνέβη συμβολή η θά συμβῆ τι τοῦ παρελθόντος δηλ. τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος. Λ, 691 «ἐλθὼν γάρ ᾧ ἐκάκωσε βίην Ἡρακληῖην τῶν προτέρων ἐτέων». Αἰσχλ. Ἀγ. 269 «ποίον χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;» = πρὸ πόσου κακοῦ; Σοφ. Ἡλ. 478 «οὐ μακροῦ χρόνου». Οὕτω τὰ, συχνοῦ, πολλοῦ, πλείστου, ὀλίγου χρόνου (καὶ μόνον χρόνου Ἀρρ. ἴππ. 944), πολλῶν ἡμερῶν, ἐτῶν κτλ. Ἡρδ. 3, 134· «ταῦτα ὀλίγου χρόνου ἔσται τελεύμενα». 6, 58 «ἐπεὶν θάψωτι, ἀγορὴ δέκα ἡμέραις οὐκ ἰστατάσι σοι». Θουκ. 3, 1 «ἐμμείναντες χρόνον, οὐ (quamdiu) εἴγον τὰ σιτία, ἀνεχώρησαν». Ξεν. ἀν. 1, 7, 18 «βασιλεὺς οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν». Πλ. Γοργ. 516, δ «ἴνα αὐτοῦ δέκα ἐτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς». Φαίδ. 57. ε «οὕτε τις ζένος ἀφίκεται χρόνου συχνοῦ ἐκείθεν». συμπ. 172, ε «πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν».

Σημ. 8. Καὶ οἱ αὐτῆς τῆς συντάξεις τῇ καλουμένῃ γενικῇ ἀπολύτῳ ἡ γενικ. οὐδὲν ἄλλο δοῦτο ἢ τὸν ἀκριβέστερον (κατὰ ποιὸν) προσδ. τῆς δλῆς προτάσ.· οἶον «τοῦ Κύρου βασιλεύοντος πολλά τε καὶ καλὰ ἔργα ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπράχθη».

Σημ. 9. Πολλάκις πρὸς ἀκριβέστερον προσδ. τῶν σχέσεων τούτων προστίθενται αἱ προθέσ. ἐξ, ἀπό, ἐπί, διά, διντὸς + ἔστω = intra· οἶον ἐκ νυκτός, ὡς τὸ λατ. de nocte· ἐκ πολλοῦ χρόνου· ἐξ ἀρχῆς· ἀφ' ἐσπέρας· ἐπὶ Κύρου = Kyri aetate· ἐπ' ἔμοι = mea aetate, συγνότατα μάλιστα μετ' ένεστ. τῆς μετοχῆς· οἶον ἐπὶ Κύρου ἄρχοντος· διὰ πολλοῦ χρόνου· διντὸς ἡ ἔστω πολλοῦ χρόνου· το. τὴν περὶ τῶν προθέσ. τούτ. διδασκαλίαν.

Σημ. 10. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν πτώσ., αἰτιατ. γενικ. καὶ δοτ. ἐπὶ τῶν γρονικ. προσδ. το. τὴν διδασκαλ. π. τῆς δοτ.

§. 419. Συνέχεια.

1. Ἡ γερεν. τίθεται μετὰ πολλῶν παθητικῶν καὶ αἰσθηματικῶν, ψυχικῆς δηλ. διαθέσεως σημαντ. (*affectuum*) ὅμη. Καὶ ἐνταῦθα ἡ γενεν. προσδιορίζει ἀκριβέστερον (κατὰ ποιὸν) τὴν ὁμοτ. ἔννοιαν. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἔξης,

a Τὰ ἐφέσεως, ἐπιθυμίας καὶ πλήθου σημαντ. ὅμη. οἷον ἐπιθυμεῖν, ἐρᾶν, ἐρωτικῶς ἔχειν καὶ διάκεισθαι· τὰ ποιητ. ἐρασθαι, ἐρατίζειν, λαλαίεσθαι, ἔλεσθαι, ιμείρειν, τὸ ποιητ. καὶ νεοῖαν. ιμελέρεσθαι· διψῆν, πεινῆν· κιττᾶν=δρέγομαι: σφόδρα, λειχουδιάζουσαι, τῆς εἰρήνης Ἀρρ. Π. 497· ἐπιτίθεσθαι, ἐπιτυφῆναι=amore exardescere, Λυσιστρ. 221· τρίχεσθαι = amore consumi. Ἀρρ. Π. 989· ἀτρεπελέεσθαι, ἀτρεφεισθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς» = rursus studio antiquae virtutis incitari· περὶ τοῖς μηγν. καιεσθαι Ἐρμηνειν. παρ' Ἀθην. 598, a· κτλέεσθαι Θεόκρ. 4, 59. Λουκ. θε. πρ. 10, 4. Μάχ. παρ' Ἀθην. 577, ε ἀλίσκεσθαι = amore capi, Ξεν. Ἐρέσ. 3, 2· τὸ ἔρετικὸν ὄψελειν Ξ. 37 «ὅψειόντες ἀτῆς καὶ πολέμου» = cupidī pugnam videndi. Τὰ ἐπίθετα ἐραστής, δυσέρως, ἐπιθυμητής, ἐπιθυμητικός, πρόθυμος = cupidus Σοφ. Ἡλ. 3. Περὶ τῆς τῶν τοιούτων γερουσιν. ἥματων συντάξ. ἵδ. Grim IV. σ. 655.

b Τὰ φροτίδος καὶ ἀφροτιστίας σημαντ. οἷον μέλεσθαι τρχγια.· ἐπιμελεῖσθαι· μέλεσθαι ἐπικ. φροτίζειν ἀφροτιστεῖν· κήδεσθαι· ἀκήδετην ποιητ. ἀρακῶς ἔχειν=ἐπιμελεῖσθαι· Ἡρδ. καὶ Θουκ.· προροεῖν· προκιρδυεῖν· προορᾶν=provide 'Ἡρδ.'· περιορᾶσθαι =κήδεσθαι Θουκ. 4, 124· προφυλάττειν· προμηθεῖσθαι· μέλει· μεταμέλει· ἀμελεῖν, καταμ., παραμ. μελετᾶν ὑπὸ τὴν σημ. τοῦ φροντίζω διά τι, περὶ τίνος, Ἡσίοδ. ἔργ. 316 βίου, 443 ἔργων (ἐν τῷ συνήθει δὲ σημασ. τοῦ μελετᾶν, ἐπιτηδεύειν, ἀσκεῖν συντάσσ. πάντοτε αἰτ.)· δελσας φίλον=κηδόμενος Σοφ. Οἰδ. π. 234 ἵδ. Schneidev. περιδεδιέραι ἐπ.=περιδεῖν, ἔμφροντιν εἶναι, Κ, 93. Ρ. 240· ὑπερστατεῖν, οἷονες ὑπερκίνων ἴσταμενος φροντίζω, Αἰσχλ. ίκέτ. 338 «ἡ δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ»· ἀμφιτρομέειν δ, 820· ἀμφιμάχεσθαι ἐπ.=μάχεσθαι ὑπέρ τίνος, διά τι, τελχεος Ο, 391 κτλ.· γείδεσθαι, ἀγρειδεῖν· διευλαβεῖσθαι Πλ. νόμ. 843, ε (Ἄλλως συνήθ. αἰτιατ.)· φυλάττεσθαι (Θουκ. 4, 11 «φυλασσομένους τῶν νεῶν, μὴ ξυντρίψωσιν». Αἰσχλ. Πρ. 390 «τούτου φυλάζσου, μὴ ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ», Ἄλλως συνήθ. αἰτιατ.)· ὀλιγωρεῖν, ἀλογεῖν καὶ κατηλογεῖν Ἡρδ.: καταφροεῖν, ὑπερφροεῖν, ὑπερορᾶν=περιφρονεῖν· καταγελᾶν, γελᾶν Σοφ. Φ. 1125· ἐγχάσκειν =χλευάζειν, Ἀρρ. ἱππ. 1312 «οὐ γάρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται· τῇ πόλει» (θαρρεῖν =εἰμι: ἀφροντις, Ξεν. Τέρ. 2, 18 ἀντὶ τῆς περί, τὸ ἐπέρι τινος)· τὰ ποιητ. ἐμπάλεεσθαι, δθεσθαι, ἀλέγειν, ἀλεγίζειν, ἀθερίζειν π. τ. μηγν., π. Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γ. Ἀπολλ. Ποδ. 2, 477 (παρ' Ὁμήρ. ὅμως μετ' αἰτιατ.)· μελεδαινεῖται, τημελεῖται Εὐρ. Ἰφ. τ. 311· διὸ καὶ Ε, 21 «περιβῆναι ἀδελφειοῦ» = ὑπερχσπίζειν, προστατεύειν, ἔνθι κεῖται ἡ ἔννοια τῆς φροντίδος· τὸ ποιητ. μεμηλός ἐπ.: - Τὰ ἐπίθετα ἐπιμελής, ἀμελής, περίφοβος Πλ. Φιλόδ. 239, b «τοῦ καταφρονθῆται»· ἀγροτικός ποιητ., ἀτιμελής ποιητ. (Τὸ καθ' ἡμῖν; Ἰδίωμα τουτάσσει, ὡς γνωστόν, τινάς μὲν τῶν ἐννοιῶν τούτων αἰτιατ., τινάς δὲ προθετοπώτως, περὶ δὲ τῆς γερμ. τῶν ταιούτων συντάξεως ἵδε Grimm IV. σ. 657).

ε) Τὰ ἡδονῆς, λέπης, πένθους καὶ συμπαθείας σημαντικά· ἥδεσθαι Σοφ. Φιλ. 715 πάματος, Πλ. Φιλόδ. 239, a μ. σ. Stallb. ὀλοφύρεσθαι, πενθικῶς ἔχειν, ἀλγεῖν σπαν. ποιητ. στέρεειν ποιητ. ἄχρυσθαι καὶ ἡ μετοχ. ἀχέων=λυπούμενος, ἐπ.: ἀσχαλέατ, ἐπ.: δακρύειν Εὐρ. Ἡρ. μαν. 528 «δακρ. συμφορῆς τινος» (δ Nauck γρ. συμφοράς τινας)· δακρυψθεῖν 1114· κλαίειν Σοφ. Ηλ. 1117· δακρυγεω, 425· ἐλεεῖται καὶ οικτείρειν (μετὰ αἰτ. προσώπου καὶ γενικ. πράγμα)· ποιητ. ὀδύρεσθαι· πολλὰ ποιητ. ἐπίθετα· οἶον τάλας, δυστ-, τλήμων, μέλεος, διλαίος, σχέτλιος, ἐλεήμων Ἄρρ. Πλ. 425. - Τὰ σχετλιαστικά καὶ τὰ παρόμοια, τὰ πάθους δηλωτικά· οἶον οἴουμ, ὁμοι, αἰαῖ, οá, ὁ, γεῦ, Ἀπολλ.ον καὶ τὰ παρόμ. καὶ ἄνευ τῶν σχετλικοτ. ἐπίφρ.: περὶ δὲ τῆς τῶν ταιούτων ἐν τῇ γερμ. γλώσ. συντάξ. ἵδε Grimm. IV. σ. 663 καὶ 764.

δ) Τὰ δργῆς καὶ ἀγαρακήσεως σημαντικά· ὀργιζεσθαι, χαλεπῶς φέρειν, Θουκ. 2, 62, ἀναντιρήντως δὲ καὶ τὸ ἐν 1, 77 καὶ τοῦ πλέονος μὴ στερισκόμενοι χάριν ἔχουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐρδεοῦς χαλεπάτερος φέρονται = δὲν εἶνε εὐγνώμονες, διδύτι δὲν ἐστροῦντο τοῦ πλείονος κέρδους, ἀλλ' ἀγανακτοῦσι μᾶλλον διὰ τὸ ἐρδεῖς, ἢτοι διὰ τὴν ἔλλειψιν, στέρησιν αὐτῶν, δηλ. διὰ τὰ διλιγότερη κέρδη, ὃν οὖτοι ἀκοντεῖς ἐστεροῦντο ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἡμῶν· ποιητ. τὰ χωλοῦσθαι, χωρεῖται, μητρεῖται, θυμοῦσθαι, κατεῖται· ἀχθεσθαι δὲ παρὰ τοῖς μητρ. Φέλλαρ. ἐπ. 82, παρὰ Ξεν. δύως ἀν. 1. 1, 8 εἶνε γενικ. ἀπόλ.: (τὸ χαλεπατρεῖται, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον Ξ. ἀν. 7. 6, 32, ἔνθι συμβάνει ἔφελξις, ἵδε σ. Kühners)· μόνον τὸ ἀρέχεσθαι μετὰ μετοχ. συνήθως ὑπὲ τὴν σηματ. ἀρέκεσθαι, συνανεῖται, παραδέχεσθαι.

ε) τὰ γθόρου καὶ μίσους σημαντικά· γθορεῖται, ἐπιγθόρως διακεῖσθαι = φθονεῖσθαι, ζηλεύεσθαι, καὶ τὸ ποιητ. μεγαλεῖται (μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ γενικ. πράγμα).

ϛ) τὰ θαυμασμοῦ, τιμῆς, ἐπαίρον, ψόγον, κολάσεως, μομφῆς ὀνείδους, ἔχθρας σημαντ.: οἶνος θαυμάζειται, ἀγασθαι, ζηλοῦτ, εὐδαιμονίζειται, αἰρεῖται ποιητ., ἐπαιτεῖται, μέμφεσθαι, στυγεῖται ποιητ., κολάζειται (πάντα ταῦτα αἰτ. προσώπ. καὶ γεν. πράγμα). ὀνειδέζειται (τινί τινος). - Τὰ ἐπίθ. εὐδαίμων, θαυμάσιος. Περὶ τῆς γερμ. τῶν ταιούτων συντάξ. ἵδε Grimm IV. σ. 633.

g) τὰ ἔριτειρ περὶ τίνος σημαντ.: οἶον διαφέρεσθαι, ἀμφισβητεῖρ, ἐρατιοῦσθαι, ἀρτιποιεῖσθαι (πάντα δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ.).

a) P. 660 «(λέων) χρειῶν ἐρατιζων». 1, 64 «πολέμου ἐραται ἐπιδημίου». α, 315 «ι.ι.λατεῖσθαι ὁδοῖσι». Ψ. 122 «εἰδόμεται πεδίοισι». Ἡρδ. 3, 12 «ιμείρετο χρημάτων». Ξεν. οἰκ. 12, 15 «ἐρωτικῶς ἔχονται τοῦ κερδαίνειν». Ἱερ. 1, 21. Κύρ. 3, 3, 12. Πλ. πολ. 403, a «ὁ ὅρθος ἔρος πέφυκε κοσμίου τε καὶ καλοῦ σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς ἔρατ». 438, a «οὐδεῖς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ χρηστοῦ ποτοῦ, καὶ οὐ σίτου, ἀλλὰ χρηστοῦ σίτου» πάντες γάρ τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν». συμπ. 181, b «οἱ φυῖλοι τῶν ἀνθρώπων τῶν σωμάτων μᾶλλον ἢ τῶν ψυχῶν ἐρῶσιν». 186, b «τὸ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἔρεται». 216, d «Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν». Ξεν. οἰκ. 13, 19 «πειρῶσι τοῦ ἐπαίνου οὐχ ἡττον ἔνικι τῶν φύσεων ἢ ἄλλοι τῶν σίτων τε καὶ ποτῶν». συμπ. 4, 36. Κύρ. 7, 5, 50. Σπανιώτερ. τὸ διψῆν. Πλ. πολ. 562, c «πόλις ἐλευθερίκς διψήσασα». Πίνδ. N. 3, 6 «διψῆ δὲ πρᾶγμας ἄλλο μὲν ἄλλου». Ἡρδ. 7, 6 «νεωτέρων ἔργων ἐπιθυμητής». Πλ. νόμ. 643, e «παιδείαν ποιοῦσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλεον».

Σημ. 1. Σπανίως δήματα τῇ τάξεις; ταύτης συντάσσονται αἰτιατ. ὡς μετατακτικά π. χ. ιμείρειν γνωτὰ Σοφ. Οἰδ. τ. 58· ἔλδεσθαι a, 409 «ἢ τὸν αὐτοῦ χρεῖος ἔλδόμενος; τόδ' (huc) ικάνεις»; E, 481 «κτήματα πολλά, τὰ τ' ἔλδεται δέ κ' ἐπιδεήγει». Τὰ φιλεῖν, ἀγαπᾶν, στέργειν, ποθεῖν συντάσσονται αἰτιατ. ὡς μεταδ. (τὰ δύο τελευταῖς δύμας καὶ ὡς ἀμετάδ. συντάσσονται αἴτια). (περὶ τῇ διαφορᾶς τοῦ φιλεῖν, καὶ ἔρατν ἦδ. Ἀπολλ. π. συντ. σ. 291). οἷον τὰ παρόντα ἀγαπᾶν = contentum esse.

b) i, 275 «οὐ γάρ Κύκλωπες Διός αἰγίροχου ἀλέγουσιν οὐδὲ θεῶν μακάρων». A, 181 «σέθεν δ' ἔγὼ οὐκ ἀλεγίζω οὐδὲ ὅδοιμαι κοτέοντος». α, 271 «ἔμῶν ἐμπάλεο μύθων». 415 «οὔτε θεοπροπίης ἐμπάλονται Θέογν. 1129 «πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεῖαιρων». Θεόχρ. 9, 12. B, 384 «πολέμοιο μεδέσθω». Ψ, 70 «οὺ μέν μεν ζώντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος». Μέλω τιρός. Αἰσχλ. Ἄγ. 361 «οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν». Σοφ. Ἡλ. 342 «δεινὸν γε σ' οὖσαν πατρός.. κείνου λελησθαι, τῆς δὲ τεκτούστης μέλειν». Αἰ. 689. Αἰσχλ. ἐπτ. 160 «μέλεσθε δ' ιερῶν δημίων». Σοφ. Οἰδ. τ. 1466. Αἰ. 1184. Εὑρ. Ἰππ. 109 «σίτων μέλεσθε». Ἡρδ. 3, 151 «ἐπολιόρκες (Βαθυλανίους) γροτιζονται οὐδὲν τῆς πολιορκίης». Πλ. Κρίτ. 44, c «τί ἡμῖν τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλεις;» 48, a «τῆς τῶν πολλῶν δόξης δεῖται ἡμῖς γροτιζεῖν». Ξεν. συμπ. 8, 33 «ψύχου ἀγροτιστεῖν». Κύρ. 8, 1, 1 «οἱ πατέρες προροῦσι τῶν παίδων». 7, 15· «έσαυτοῦ τοι καήδεται δὲ προρῶν ἀδελφοῦ». Ἱερ. 10, 8 «προροῦσι καὶ προκινθεύεινται τῶν πολιτῶν». Ἄγ. 7, 1 «Ἄγησίλαος, δ-

που φέτο τὴν πατρίδα τι ὥρελήσειν, οὐ χρημάτων ἐφείδετο». Πλ. Φαίδ. 78, α. Θουκ. 2, 43 «ἀφείδειν τοῦ βίου». 51 «ἡγετῶν σφῶν αὐτῶν». Ἡρδ. 1, 120 «ἥμεν τῆς σῆς ἀρχῆς προπτέον». 3, 159 «τοῦ σίτου προορᾶτο». 2, 121, 3, 125 «πάσιν συμβουλίνες ἀλογήσας». 1, 84 «κατηλόγησε τούτου τοῦ χωρίου». Ξεν. Κύρ. 1, 2, 2 «οἱ Περσῶν νόμοι: (ἀρχονται) τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι». ἑλλ. 6, 4, 5 «ὅ ἀνήρ κήδεται τῶν Θηραίων». 5, 4, 1 «θεοὶ οὗτε τῶν ἀσεβούντων οὔτε τῶν ἀνόσια ποιούντων ἀμελοῦσι». οἰκ. 4, 7 «καταμελοῦντας τῶν φρουρῶν». ἀπομν. 2, 2, 14 «εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός». Ἰσοχρ. 4, 76 «οὐ γάρ ὀλιγάρουν τῶν κοινῶν οὐδὲ ἀπέλκουν μὲν ὡς ιδίων, ἡμέλουν δ' ὡς ἀλλοτρίων, ἀλλ' ἐκήδοντο ὡς οἰκείων». Ἡρδ. 1, 24 «ἀρακῶς εἶχε τῶν πορθμέων». 8, 109 «σπόρου». Θουκ. 8, 102 «ὄπως αὐτῶν ἀρακῶς ἔξινσιν» μ. σ. Poppe. Ἡρδ. 2, 172 «προμηθίεσθαι ἐώστοι». Πλ. Κρίτ. 44, ε. Ξεν. Κύρ. 5, 1, 10 «Γωθρύκ πειράζομαι ποιεῖν μήποτε μεταμελῆσαι τῆς πρὸς ἐμὲ ἐδοῦ». συμπ. 8, 22 «ὑπερορᾶτο τοῦ ἐρχατοῦ». ἀπομν. 1, 2, 9 «ὑπερορᾶτο ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας». Ἀγ. 11, 2 «οὐκ ἀνθρώπων ὑπερεργούει». ἀπομν. 1, 4, 2 «τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶντα». ἑλλ. 7, 3, 6 «ὑπεριδόντας τῆς πόλεως» ἔνθι καὶ 7. Ἀντιφ. 3, 3 «ὑπερορᾶτο τῆς ἀπολογίας». Θεόχρ. 1, 53 «μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πείρας οὔτε φυτῶν». Πλ. ἀπολ. 28, ε «τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε». Φαίδρ. 258, β «ὑπερφρονοῦντες τοῦ ἐπιτηδεύματος». Ψευδ. Πλ. Ἀξ. 372, β «κατῆδη περιφρονῶ τοῦ ζῆν». Δημ. 8, 27 «τῆς πατρίδος κήδεσθαι». 18, 40* «τῶν μετὰ ταῦτα προορᾶτο». Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 35 «ἐπιμελῆς τῶν φίλων εἰ».

Σημ. 2. Πολλὰ τῶν ἡμάτων τούτων συντάσσονται: καὶ αἵτιατ. ὡς μεταβ. οἰον, ζ, 268 «ἔνθι δὲ νηῶν δῆλα μελαινάνων ἀλέγουσιν». Ἡσ. ἔργ. 251 «θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες». Ἡρδ. 1, 141 «τὸν νόμον κατηλόγησε», 3, 121, π, 422 «οὐδὲ ἵκτας ἐμπάζεισι». Τὸ ἵκτας, κήδεται = λυπεῖν, δινῶν συντάσσει. πάντοτε αἵτιατ. ὡς μεταβ. Φροντίζειν οὖν αἵτιατ. = scrutari, investigare, studiōse tractare μ. σ. Kuhners εἰ; Ξεν. ἀπομν. 1, 11· τὸ ἱκθυοντίζειν πάντοτε αἵτιατ. ἐπινοεῖν π. χ. Θουκ. 3, 45. Τὸ ἐπιμελεῖσθαι = θερπεύειν, διοικεῖν, Ξεν. οἰκ. 7, 34 «τὸν γιγνόμενον τόχον ἐπιμελεῖσθαι». Ἡρδ. 9, 108 «προμηθεύμενος τὸν ἀδελφὸν» = θερπεύων, προσέχων. Πλ. νόμ. 752, δ. Εὐρ. 1, 439 «(πατέας) θυήσκονταις διμελεῖται». Ἡρδ. 7, 163 «ταύτην τὴν ὁδὸν ἡμέλησα». Εὐρ. Ἡρ. 2, 731 «παρθένους τε τηρεῖται». Θεόχρ. 10, 52 «οἱ μελεδίνειν τὸν τὸ πεινέγγεινται». Ξεν. Κύρ. 1, 6, 14 «παρημέληκότα τὰ τῶν θεῶν» μ. σ. Bonn. Πλ. Φαίδ. 98, δ «ἀμελήσας; τὰ; ὡς ἀληθῶς; αἵτιας» μ. σ. Hdrf. Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 4 «πάντα τὰν θρωπινὰς περεργά». 4, 10 «ὑπερορᾶ τὸ δημόσιον». συμπ. 8, 3. Θουκ. 6, 18. Εὐρ. Βάκ. 503 «καταφρονεῖ με καὶ θήβας; ὅδε». Θουκ. 6, 34. 8, 82, περφρόνησας τὸν παρόντα διάμονα». Αἰσχλ. Π. 811 «ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα διάμονα». Ἄρρ. N. 226. Θουκ. 3, 39.

Εδρ. Βί. 286 «καταγελᾶς; νιν». Θεόντρ. 20, 1 «Εἰνεῖκα μ' ἐγέλαξε» = derisit.. (Τὸ δὲ παρὰ Σεν. συμπ. 2, 19 τόδε κεῖται κατὰ τὰ ἐν §. 410, A, 6' ἄλλως συνήθω; ἐπὶ τοιν, τοῖν δὲ ποιητ. καὶ παρ' Ἡρό. σύνηθ., εἴς τινα θ. λεξ. Passow. καὶ Σσκελλ.). Περὶ τῆς αἵτ. οὐδετ. γέν. ἀντων. ἡ ἐπιθ. Υδ. §. 410, A. 5.

Σημ. 3. Τὸ μέλει: ἐν μὲν τῇ ποιήσει συνήθ., ἐν δὲ τῷ πεζ. σπαν. δίγεται τὸ πρᾶγμα καὶ κατ' ὄνομαστ. ὡς ὑποκείμ. Κ. 481 «μελήσουσιν δὲ βούτη ποιοῦ». α. 358' «μέθοις δὲ ἄνδρεσσι μελήσεις». α. 159 «τούτοισι μὲν ταῦτα μέλεις, κιθαραὶ καὶ ἀσθῆται». Λισχλ. Πρ. 3 «σοι δὲ γῆρῃ μέλειν ἐπιστολάς, ἃς σοι πατήρ ἔστει». Εδρ. Ἰππ. 104. Πλ. νόμ. 835, ε «θυσίαι καὶ ἱρότει καὶ χοροὶ πάσι μέλουσιν. Συγχόντερον τὸ οὐδέτ. ἀντωνομ. Σεν. Ἰλλ. 7.5, 27 «τὸ δὲ μετὰ ταῦτα θώσις ἄλλω μελήσεις». Πλ. Φαίδρ. 238, d «ταῦτα μὲν οὖν θεῷ μελήσαι». πολ. 519, ε «νόμῳ οὐ τοῦτο μέλει» μ. σ. Schneider. Στάνινος τὸ μέλεσθαι: κ. 505 «μῆ τι τοι ἡγεμόνος γε ποθῇ παρὰ νῆτη μελέσθω». Α. 523' ὁ πρ. μέμβλεται: Τ. 343 «ἡ νῦ τοι οὐδέτι πάγκυ μετὰ φρεσιν μέμβλετε' Ἀγιλέως». Εδρ. Φ. 756 «γάμους δὲ ἀδελφῆς.. σοι γῆρῃ μέλεσθαι». Μεταχρέιτει μοῖ τι. Ἡρό. 6, 63 «τῷ Ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον μετέμελεν».

Σημ. 4. Πολλὰ τῶν ἑθιστῶν ἀρρείτων συντάσσονται καὶ προθετοπώτως, ἵδιζ μετὰ τὴς περὶ, σπαν. δὲ μετὰ τὴς ὑπὲρ σὺν γενικ., ἐνίστε διως καὶ μετ' ἄλλων προθέσ. (Ὕπη εἶνε, δὲ; γνωστόν, ἡ συνήθ. τῶν τοιούτων ἐννοιῶν σύνταξις ἐν τῷ καθ' ἡμέας ἴδιωματι). Σοφ. Φ. 621 «κεῖταιο καὶ δεῖ πρέπει. Σεν. Κύρ. 5. 3, 12 «οῖς ἔμελε περὶ τοῦ φρεσιού». 4. 5, 17. 7. 1, 20. Ἡρό. 9, 10. ἀν. 5. 7, 10 «περὶ τῆς ὑμετέρας ἀσφαλείας ἐπιμελόμενον». Πλ. νόμ. 932, δ καὶ μετ' αἵτ. προσώπων. «περὶ τούς πατέδας; Μενέξ. 248, ε. Σοφ. Ἰλλ. 237 «πᾶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις; ἀμελεῖται καλόν; = περὶ τῶν νεκρῶν. Διτεν δηλ. ἀποθάνωσιν οἱ ἀνθρώποι. Φροντίζειν περὶ τινος;=curam habere alicuij. rei, δ; Σεν. ἀπομν. 1. 4, 17, ἡ = de re aliqua diligenter cogitare μ. σ. Kühn. εἰς Σεν. ἀπομν. 1. 1, 11' καὶ ὑπὲρ τινος; Δημ. 21. 30. Προτιμᾶν τι ἀντὶ πάντων τῶν ἄλλων γερμάτων». Πλ. Λαο. 210, d. «Πρὸς ἀρετῆς; τὸ κάλλος» νόμ. 727, d.

ε) Θ. 125 «ἀγρύνετος περὶ ἑταίρου». Β. 694 «τῆς (Βοιστήδος) ὅγε κεῖται ἀγέων». τ. 159 «ἀσχαλάμα δὲ πάτης βίον υπετεδόντων». 534. φ, 250 «οὕτι γάμου ποσοῦτον ὀδίρομαι» δ, 104. Χ. 169 «ἀλοφέρεσθαι Ἐκτορος». Υδ. Spitzn. ad II, 17. Αισχλ. Ἀγ. 557 «τὸν ζῶντα δὲ ἀλγεῖν γρή τύχης παλιγγόντου». Εδρ. Ἐξ. 1256 «ἢ μὲ πακίδας οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖ;» ία. 58 «ὅσσον ἐπαλγῶ μελέα τῶν φθιμένων». Σοφ. Ἀντ. 630 «ἀπέκτας λεγέων ὑπεραλγῶν». (Πυράθ Θουκ. διηρωτ. 2, 65 «(αὐθίς τῷ Περικλεῖ) πάντα τὰ πράγματα ἐπέτρεψαν, ἀν μὲν περὶ τὰ οἰκεῖα ἐκκατοτος ἥλγει ἀμβλύτεροι ἥδη ὄντες, ὃν δὲ ἡ ἔξ. π. προσ., τούτων ἐκεῖνον πλείστου ἄξιον νομίζοντες εἰναι». ἥτοι=ἐπέτρεψαν, δὲ μὲν περὶ τὰ οἰκεῖα ἐκκατοτος ἥλγει, τούτων ἀμβλ. ἥδη ὄντες (ἥς τὸ, τῆς γράμμης ἀμβλύνεσθαι ε, 87), ὃν δὲ ἡ ἔξ. π. προσ., τούτων ἐκεῖνον πλείστου ἄξιον νομίζοντες εἰναι». Υδ. Poppo) Σεν. 5. 4, 32 «ὁ Κόρος ἀκούσκει τοῦ πάθους φάτειον αὐτόν». συμπ. 4, 37 «τούτους οικτείρω τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου». Εδρ. Ἰππ. 1409 «στέρω σὲ

μάζηλον ἢ μὲ τῆς ἀμυχρτίκης»· Ἰρ. αὐλ. 370. Φ. 1425. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 7 «τὴν θυγατέρον περθικῶς ἔχοντας τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκότος». -Σοφ. Οἰδ. τ. 1347 «ἀδεῖλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορῆς ἵσον». Εὔρ. Ἐλ. 240 «Ὄ τάλαινα συμφορῆς»· Ἰ. 960 «τ. λίμωρ σὺ τόλμης». Ἰππ. 365 «Ὄ τάλαιρα τῶνδ' ἀλγέων». 554 «Ὄ τ. λάμωρ ὑμενάίων». 570 «Ὄ δυστάλαιρα τῶν ἐμῶν παθημάτων». Μήδ. 1028. Ὁρ. 1029 «Ὄ μέλεος ἥδης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου θυνάτου τ' ἀδροῦ». Ἐκ. 661 «Ὄ τάλαιρα σῆς, κακογλώσσου βοῆς» μ. σ. Pflugk. 783 «Ὄ σχετλία σὺ τῶν ἀμετρήτων πόνων». Ἀνδρ. 1179· -Θέογν. 891 «οἴμοι ἀναλκείης». Αἰσχ. Χονρ. 862 «οἴμοι πατοίμοι δυσπότημοι τελουμένου» Σοφ. Αἰ. 367. Τρ. 971 «ἄμοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ἄμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος». Εὔρ. 412 «οἴμοι διώγμῶν, οἵ; ἐλαχύνομι τάλκης». Ἡρακ. ρκιν. 900 «αἴτιοι κακῶν!» 1374 «οἴμοι δάμαρτος καὶ τέκνων, οἴμοι δ' ἐμοῦ». Ἰππ. 1453 «ἄμοι φρενὸς σῆς, εὐεσθοῦς τε κάρχης». Φ. 373 «οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν». Σοφ. Ἡλ. 920 «φρεῦ τῆς ἀνοίας». 1183. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 39 «φρεῦ τοῦ ἀνδρός». Αἰσχλ. Π. 717 «Ὄ πότης κεδνῆς ἀρωγῆς πλακουρίκης στρατοῦ». 116 «ὦδα Περσικοῦ στρατεύματος». Πλ. πολ. 590, ε «Ἀπολλορ, δικιμονίκης ὑπερβολῆς». Ἀρρ. ὄρ. 61 «Ἀπολλορ ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμάρματος». νεφ. 153 «ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν». -Καὶ ἔνει τοῦ σχετλιαστικοῦ. Θεόχρ. 15, 75 «χρηστῶν κοιντίρμονος ἀνδρός». Εὔρ. Μ. 1051 «Ἄλλα τῆς ἐμῆς κάκη, τὸ καὶ προέσθι: (δῆλ. ἐμέ) μακλύκκονς λόγους φρενί» = μ. σ. Pflugk. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3 «τῆς τύχης, τὸ ἐμέ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν».

Σημ. 5. Ἡ σύνταξις: τῶν τοιούτων ἐπιθέτων, οἷα τὰ τάλαις κ.τ.λ., μ. γενικ. προσελκυθή τὸ πρώτον ἐν τῇ ἀττικῇ ἐποχῇ,

Σημ. 6. Πολλὰ τῶν ὅπο τὸ εἶ καταλεχθέντων ἔημ. συντάσσονται καὶ ἄλλας: «Ἡδεσθεῖσα συνήθ. δοτ., πολλάκις. ὅμως καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ σὺν δοτ., ποιητ. δὲ καὶ σὺν αἰτ. Ἡδ. §. 409, 5); ὀλοφύρεσθαι: σὺν αἰτ. §. 409, 5); ἀλγαῖν συνήθ. ἐπὶ τινι, ποιητ. δὲ καὶ σὺν αἰτ. §. 409, 5). στένειν συνήθ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ., σύλλα καὶ ὑπὲρ τινος, ὡς Αἰσχλ. Πρ. 66. 67, ἐν τῇ σημερ. δὲ τοῦ κλαίων, θρηνῶ τινὰ σὺν αἰτ., συχν. παρὰ ποιητ., Ἡδ. §. 409, 5); δακρύειν συνήθ. αἰτ. = κλαίειν, Ἡδ. §. 409, 5); ἔλεειν καὶ οἰκτείρειν σὺν ἀπλῇ αἰτ. = λυποῦμαι τινα, Ἡδ. 409, 5); οὕτω καὶ δεύτεροι ποιητ. κλαίειν: Ἡδ. §. 409, 5).

d) Ν. 660 «τοῦ δὲ Πάροις μάζα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη». Ξ. 266 «Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἑοῖο». Π. 320 «Πάροις.. Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, πατιγνήτοιο χολώθεις». 546 «Δαναῶν κεχωλωμένου». 553 «χούμενος Σχρπτόδόνος». Α. 429. α, 69 «Ποσειδάνων.. Κύκλωπος κεχθλωται, δν δρθκλμοῦ ἀλάκωσεν». Περιχώσεθαι τιρος 1, 449. Ε. 178 «ἱερῶν μητρίας». Σοφ. Ἀντ. 1177 «πατρὶ μητίνας φόνου». Εὔρ. Ὁρ. 751 «ἴσως σοι θυγατέροις θυμούμενος». Δ. 168 «τῆσδ' ἀπέτηης κοτέωρ». Αυσ. 31, 11 «καθέστηκε δέ τι ἔθιος δίκαιιον πάτην ἀνθρώποις τῶν.. ἀδικη-

μάχτων μάλιστα ὅργιζεσθαι τοῖς; μάλιστα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν». Ξεν. ἑλλ. 3, 5, 5, χ. 423 «δουλοσύνης ἀρέχεσθαι» (δι Βέκκ. δουλοσύνην). Εὔρ. Τρ. 101 «μεταβεβαλλομένου δικίμουνος ἀρέχουν». Ηλ. Πρωτ. 323, α «ὅταν εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἔωσιν... εἰκότως ἀπαντος ἀνδρὸς ἀρέχονται». ἀπολ. 31, β «τὸ «ἔμετε τῶν ἐμκυτοῦ ἀπάντων ἡμεληκέναι καὶ ἀρέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων». Φίλ. 13, c «ἀνέξεσθεί σου λέγοντος» μ. Stallb. πολ. 564, d «οὐκ ἀρέγεται τοῦ ἄλλα λέγοντος» (τὸ ἀρέχεσθαι τι = ὑποφέρω τι, τὸ δὲ ἐν Σοφ. Οἰδ. τ. 174 «καμάτων ἀρέχουσι γυναικεῖς» ἀμετ. = ἀντέχουσιν εἰς τὰς ὡδίνας; ίδ. Schneidew.).

Σημ. 7. Κατὰ τὴν σύνταξ. τῶν ἥρμάτ. τούτων λέγει δ Πλ. Εὐθύδ. 306. c «οὐ γάγγνωσκειν (= συγχωρεῖν) αἴτοις γρὴ τῇς ἐπιθυμίας καὶ μὴ χαλεπαίνειν» ἀντὶ τῶν συνήθ. = τῇ ἐπιθυμίᾳ αἴτων ἢ αἴτοις τὴν ἐπιθυμίαν. Εὔρ. Ἐλ. 82 «Ἔγγιγνωθι ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις» (δοτ. δργαν.).

Σημ. 8. Τινὰ τῶν ἥρθεντων ὅρμ. συντάσσονται καὶ προθετοπώτ. 1, 566 «εἰξ ἀρέων μητρὸς κεχιλωμένος». λ, 544 «κεχιλωμένη εἶνεκα νίκης. Τοπικῶς δὲ μόνον ἐν Ψ, 88 «ἄρμα» διστραγάλοις χ ολωθεῖς = ἐν τῷ παιγνιδίῳ τῶν ἀστραγ. Όμ. Ήμερ. 236 «χωρμένον περὶ βουσίν». Σοφ. Τρ. 274 «ἔργου δι᾽ ἔκτι (= ἔνεκα) τοῦδε μηνίσσας». Τὸ ἄγκθεσθαι παρὰ τῇ ἤγκρ. ἀρχ. συνήθ. συντάσσει. ἐπὶ τίνι (= de re aliqua), καὶ ἐπὶ τίνος Πλ. Παρμ. 130, α' περὶ τίνος Ηρόδ. 8, 99· συχνότατα δὲ καὶ δοτ. δργαν. οἷον τῷ ἔργῳ. Χαλεπῶς φέρειν συνήθ. αἰτ. ώς μεταβ., ώς ἀμετάδ. δὲ ἐπὶ τίνι καὶ ἀπλῶς τίνι· οἷον Ξεν. ἑλλ. 5, 1, 29 «τῷ πολέμῳ. Τὸ χαλεπαίνειν συνήθ. δοτ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τίνι σ. 414.

ε) Ψευδ. Πλ. "Ιππαρχ. 228, c «οὐκ οἴλμενος δεῖν οὐδενὶ σοφίας φθορεῖν». ζ, 68 «οὔτε τοι ἡμίονων φθορέω». Πλ. Εὐθύδ. 297, ε «μή μοι φθορήσῃς τοῦ μαθηθῆκτος». Θουκ. 1, 75 «ἀξιοί ἐσμεν ἀρχῆς γε, τοῖς ἔχομεν τοῖς; "Ελλησι μὴ οὕτως ἀγαν ἐπιφθέρως διακεῖσθαι» = νὰ μὴ φθονώμεθα τόσ. πολ. ὑπὸ τῶν Ελλ. ἔνεκεν τῆς ἡγεμονίας. Ισοκρ. 18, 51 «ἴνι» αὐτῷ μὴ τῶν ἀπολωλότων συνήθεσθε, ἀλλὰ τῶν ὑπολοίπων ἐφθορεῖτε» = ίνα μὴ ἡσθε φθοροί, ζηλότυποι διὰ τοὺς ὑπολοίπ. Αἰσχλ. Πρ. 629 «οὐ μεγαίρω τοῦδε τοι δωράματος».

Σημ. 9. Τὸ φθονεῖν ὑπὸ τὴν σηματ. εἶμαι φθονερός, ζηλότυπος; ἔνεκά τίνος, διά τι, συντάσσει. συχνότερ μετὰ τοῦ ἐπὶ τίνι π. χ. Δημ. 20, 151, γ. λεξ. Πατσούδ. καὶ Συκαλλάρ., καὶ μεθ' ἀπλῆς δοτ. Ξεν. Κύρ. 2, 4, 10 «μῆτε τοῖς ἀγαθοῖς; τοῦ ἀρχοντος φθονήσοντας» κατὰ τοὺς κώδ., ίδ. Born ἐν ἔκδ. Λεψ. Διὸ δ Ξεν. ἑλλ. 3, 2, 13 λέγει «ὑπεφθόνει τῇ στρατηγίᾳ τῷ Τισσαρέρνει», ἡ γραφὴ τῶν κώδ. στρατιᾶς τῶν ἔνωντων γεγραμμ. ηγί, τηγὶ δὲν πρέπει νὰ μεταβολήθῃ μετὰ Λεωνκλ.. Δινδορ. καὶ ἄλλ. εἰς, τῆς στρατηγίας = φθόνει τὸ Τισσ. διλγον διὰ τὴν στρατηγ., ἡ δοτ. δργαν.

f) Θουκ. 6, 36 «τοὺς ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξινεσίας». Συχνότερ μ. γεν. τοῦ πράγματος, ἐκ ταύτης δὲ ἔξαρταται γεν. τοῦ προσώπου. Λυσ. 3, 44

«θαυμάζω μάλιστα τούτου τῆς δικαιοίας» = θαυμάζω διὰ τὴν διέξ. τούτου¹, 1, 41 «έθαύμασα τῆς τόλμης τῶν λεγόντων» Μεθ' ἀπλῆς γερ. πράγμ. 7, 23 «καὶ τούτου μὲν οὐ θαυμάζω» = hac de re. Ξεν. Κυρ. 2. 3, 21 «τοῦτον ὁ Κῦρος ἀγασθεῖς τῆς τε πραότητος καὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπιμελείας» Πλ. πολ. 426, d. Δημ. 18, 204 «τίς οὖν ἂν ἀγάπησιτο τῶν ἀνδρῶν ἔκεινων τῆς ἀρετῆς», ὡς ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν. Σοφ. Ἡλ. 1027 «ζηλῶ σε τοῦ πλούτου». Πλ. Ι. 530, b. Ισοχρ. 4, 91. Πλ. συμπ. 194, ε «τοὺς ἀνθρώπους εὐδαιμονίειν τῶν ἀγαθῶν». Κρίτ. 43, b «πολλάκις σε εὐδαιμονίσα τοῦ τρόπου». Εὔρ. Ἱρ. αὐλ. 1371 «τὸν μὲν οὖν ζένον δίκαιον αἰρέσαι προθυμίας». Ισοχρ. 15, 36 «τοῦ καλῶς κεχρῆσθαι τῇ φύσει δίκαιως ἀν ἔπαντες τὸν τρόπον τὸν ἐμὸν ἐπαιρέσειν», Αἰσχλ. ἐπτ. 633 «οὕποτ᾽ ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψῃ». Ξεν. ἐλλ. 3. 2, 6 «ῶν μὲν πρόσθεν ἐποίουν μέμφοντο κύτοις». Τὸ ἐπιμέμφεσθαι μεθ' ἀπλ. γερ. πράγμ. A, 65. B, 225. Ἡρδ. 1, 90 «τῷ θεῷ τούτων ὀρειθύαι». Θουκ. 6, 38 «τοὺς τὰ τοικῦτα μηχανωμένους κολάζωρ μὴ μόνον αὐτοφάρους . . . , διλλὰ καὶ ὅν βούλονται» οἱ ea, quae machinari volunt. 2, 74.-Πλ. Φειδ. 58, ε «εὐδαιμωροὶ δὲ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναῖς ἐτελέυτα». Ξεν. ἀν. 2. 3, 15 «(βέλανοι) θαυμάσιαι τοῦ κάλλους καὶ μεγέθους».

Σημ. 10. Τὰ θαυμάζειν καὶ ἄγασθαι ἔχουσι τὰς ἐπομ. συντάξ. α) αἴτ. μόνον προσ. ή πράγμ., διὰ τοῦτο τε γλῶσσαι καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα θαυμάζω τὸν στρατηγόν, τὴν σοφίαν κτλ. - b) γενικ. προσ. καὶ αἴτ. πράγμ. θαυμάζ. τί τινος θαυμάζω Σωκράτους τὴν σοφίαν ίδ. §. 417, A, 9°-c) αἴτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. σπάν. οἷον θαυμάζω Σωκράτη τῆς σοφίας, ίδ. f)-d) γεν. πράγμ., ἀρ' ή; ἔξερτ. γεν. προσ. = θαυμάζω διὰ τὴν ἴδιότητά τινος, ίδ. f)-e) αἴτ. προσ. καὶ ἐπὶ τινι συχνόγει οἷον θαυμάζω Σωκράτη ἐπὶ τῇ σοφίᾳ. —Οὕτω πολλάκις καὶ ἐπαινεῖν τινα ἐπὶ τινι, καὶ εὐδαιμονίειν τινὰ ἐπὶ τινὶ καὶ εὐδαιμονίειν τινὰ ὅπερ τινος». Ξεν. ἀν. 1. 7, 3 μ. σ. Κύρω. «Μέμφεσθαι τινα εἴς τινα» Ξεν. ἀν. 2. 6, 30° «διενειδίζειν τινὶ περὶ τινος». Ἡρδ. 4, 79.

g) Δημ. 39, 23 «εἰώθασιν, ὃν ἂν ἔαυτοῖς διερεγθῶσιν ἀνὴρ καὶ γυνὴ, διὰ τοὺς πατέρας καταλλάπτεσθαι». Ισοχρ. 4, 20 «ἡ πόλις ἡμῶν οὐκ ἀδίκως ἀμφισθητεῖ τῆς ἡγεμονίας». 6, 74° «ἔως ἂν παύσωνται τῶν ἡμετέρων ἀμφισθητούντες», 91. Πλ. Φίλ. 22, c¹). Θουκ. 1, 36 «ἐκείνῳ χρείας τινὸς ἐρωτισθῆται». Ξεν. ἀν. 7. 6, 5 «ἄρ' οὖν μὴ καὶ ἡμῖν ἐρωτισθεῖται τῆς ἀπαγγαγῆς»; κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. 2. 1, 11 «τίς γάρ αὐτῷ ἔστιν, ὅστις τῆς ἀρχῆς ἀρτιποιεῖται». 3, 23 «οὗτε ἀρτιποιόμεθα βασιλεῖτ τῆς

1) Πλαίσια πρᾶγμ. τοῦ ἀμφισθητεῖν τινος ίδ. παρὰ Stallb. εἰς Πλ. πολ. τιτ. 1, 275, 1.

ἀργῆς». Ξεν. ἐλλ. 4. 8, 14. Ἐν τῇ δικαστῇ γλώσσῃ παρὰ τοῖς ἑρτοῖς παρακαταβάλλειν τινὶ τοῦ κλήρου = ἐρίζειν τινὶ περὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικιῶμα, ἵδι λεξ. Πατσού, καὶ Σακελλ. Οὗτως καὶ τὸ μάργρασθαι ἐν τῷ ἐπιγρ. παρὰ Δημ. 18, 289 «μαργράμεροι δ' ἀρτῆς καὶ λήματος» ἔνθι χάνει λόγου δι Πατσού. εἰκάζει, μην- σάμεροι δ' ἀρετῆς καὶ δειγματος. Τέλος τὰ ἡρθέντα ὅμη. οἶον τὰ ἀμφισθετὴν κτλ., συντάξουνται πολὺ συχνότεροι. σὺν τῇ περὶ μ. γερ., ὡς γενικῶς πάντα τὰ ἐριστικὰ ἔμη.

2. Ἐπὶ τῶν ὅμη. τῆς ἐκδικήσεως, ἀπολημιώσεως, κατηγορίας καὶ καταδίκης ἡ ἐροχὴ ἢ τὸ ἐγκλῆμα κεῖται κατὰ γενικ. ὡς ἀ- κριβέστερος προσδιορ.: οἶον τίτεσθαι ἐπ. ποιητ. καὶ νεοῖων. τι- μωρεῖσθαι, ἀμύνεσθαι, κολάζειν Θουκ. 6, 38=κολάζω τινὰ διά- τι, μετ' αἰτ. προσ. καὶ γερ. πράγμ.: τιμωρεῖν τινὶ τινος=παρέ- χω τινὲς ἴκανοποίησιν, ἴκανοποιῶ τινὰ διά τι: αἰτιασθαι, ἐπαιτ- διώκειν, εἰσάγειν, γράφεσθαι, καλεῖσθαι Ἀρρ. ὄργ. 1046, προσ- καλεῖσθαι μέσο. καὶ πεθ. (πάντα σὺν αἰτ. προσ. καὶ γερ. πράγμ.): ἐγκαλεῖν παρὰ τοῖς μηγ., ἐπεξέρχεσθαι, ἐπεξιέραι, ἐπισκήπτε- σθαι (πάντα μ. δοτ. προσ. καὶ γερ. πράγμ.): λαγχάρειν τινὶ τινος=κατηγορεῖν φεύγειν=κατηγορεῖσθαι: ὁρισκάρειν=εἴμαι ἔ- νοχος τινος, καταδικάζομαι: δικάζειν, κρίνειν, αἱρεῖν=καταδικάζω τινὰ διά τι: (καὶ τὰ τρία ταῦτα αἰτ. προσ. καὶ γενικὴ πράγμ.): ἀ- λ- σοεσθαι, ἀλλάραι = καταδικάζομαι: εὐθύνεσθαι = ἐγκαλεῖσθαι: πρὸς ἀπόδοσιν λόγου, εὐθύνων: τικάρι μετὰ, κλήρου παρὰ Δημ. 43, 31. 32. 33=κερδίζω δίκαιην περὶ κληρονομίκας, τοῦτο δύμας ἵσως προσῆλ- θεν ἐκ τοῦ τικάρι δίκαιη· Τὰ ἐπίθ. ἐροχος (συνήθ. δοτ.), ὑπόδι- ςος, ὑπειθύνης = εἰς εὐθύνης ὑποκείμενος· Γ, 366 «ἡ τ' ἐρόμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητας», γ, 206. Ἡρδ. 3, 47. 3, 145 «τοὺς ἐπικούρους τιμωρήσουμε τῆς ἐνθύξεις ἀπίζοις» = ob hujus terrae incursionem. Ξεν. ἀν. 7, 1, 25. 4, 23. ἐλλ. 6. 4, 19. Ἡρδ. 1, 4 «τὸ δὲ ἀρπασθεισέων σπουδὴν ποιήσασθαι: τιμωρέειν» = προσπεκθεῖν γά τικαποιηθῆ διά τὰς ἀρπασθ. γυναῖκα. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 8 τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς σὺν θεοῖς: ὑπισχυοῦμαι». 5, 2, 7 «τοῦ ἀδελφοῦ τιμωρὸν γενέσθαι». Ἀντίρ. 4, 6 «ῶν ἐπα- σχειν ἥμαντε» μ. σ. Maetzner. Θουκ. 1, 96. 6, 38 «τὸν ἔχθρὸν οὐχ ὃν δρᾶ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρῆν». Ἀγητ. 1, 33 «αἰτιασθαι ἀλλήλους τοῦ γεγενημένου». Θουκ. 6, 28 «ῶν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπηγιῶντο». Ἡρδ. 6, 104 «(Μιλτιάδεα) οἱ ἔχθροι ἐδιώκαρ τυρχνίδος τῆς ἐν Χερσο- νήσῳ». Πλ. ἀπολ. 26, α «τῶν χουσίων ἀμυρτημάτων οὐ δεῦρο (εἰς τὸ δικαστήριον) νύμος εἰσάγειν ἐστίν». νόμ. 928, α «οἱεῖς τ' αὖ (ἥγοιντ' ἐν) σφίσι πατέρες ὑπὸ νόσων ἢ γήρως διατιθε- μένους αἰσχρῶς ἔξενται παρχνοίκες γράφεσθαι». Δημ. 40, 32 «ἐπιτέμνων (=ἔγκαρπτων) τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τρχύματος εἰς Ἀρειόν πάγον μὲ προσεκαλέσατο». 39, 17 «λειποταξίου προσε-

κληθη». 18 «εἰ δὲ ζενίκς προσκληθείη». Πλούτ. Ἀριστ. 10, 9 «Ἀριστείδης τῆς βραδυτήτος αὐτοῖς ἐτεκάλει». Πλ. Εὐθύφρ. 4, b «έγώ ὑπέρ τοῦ ἀνδροφόνου τῷ πατρὶ φόνου ἐπεκέρχομαι». νόμ. 866, b «ἐπεκέτεω φόνου τῷ κτείναντι». 873, e. Δημ. 29, 7 «ἐπισκήπτευθαί τινα τῶν ψευδομαρτυρῶν». 41. Λυσ. 17, 3 «λαχὼν ὁ πατὴρ παντὸς τοῦ συμβολίκου Ἐρχειστράτῳ». Δημ. 21, 120 «(οἰμοὶ) φόνου ἂν εἰκότως ἐμπαυτῷ λαχεῖν». Ξεν. ἀν. 5, 8, 1 «ἄργειος Ξενικλῆς τῆς φυλακῆς τῶν γκυλικῶν χρημάτων τὸ μείωμα εἰκοσι μισῆς» = δ Ξενθ. ἔνεκα τῆς κακῆς αὐτοῦ φυλακῆς τῶν τοῦ πλοίου πραγμάτων κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ τὴν ζημίαν τῶν ἐμπορευμάτων ἡτοι μισῆς 20.Πλ.νόμ.877,b «έὰν ἀδελφὸς ἀδελφὸν τρώσῃ καὶ ἄργη τραύματος ἐκ προνοίκες θάνατον ενιαὶ τὴν ζημίαν». Δημ. 24, 103 «έάν τις ἀλῷ κλοπῆς καὶ μὴ τιμηθῇ θανάτου . . ., καὶ ἐάν τις ἀλούς τῆς κακώσεως τῶν γονέων . . ., καὶ ἀστρατείκς τις ὅργη». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7 «δικάζονται δὲ καὶ ἐγκλήματος, οὖν ἔνεκα ἀνθρώποι μισοῦντι μὲν ἀλλήλους μάλιστα, δικάζονται δὲ κῆρυτα, ἀγαρισταίς». ἀπομν. 1. 2, 49 «κατὰ νόμου (ἔξεστι) παρανοίας ἐλόντει καὶ τὸν πατέρα δῆσαι», Ἀρρ. νεφ. 591 «(Κλέωνα) δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς». Πλ. ἀπολ. 35, d «ἀσεβίκς γενέργοτα δύο Μελήτου». Δημ. 29, 58 «γενέγειν ψευδομαρτυρῶν δύο τινος». Λυσ. 27, 3 «πρότερον ἥδη δώρων ἐκρίθησαν». Θουκ. 1, 95 «ἐλθῶν ἐς Λακεδαίμονα τῶν ἴδιῃ πρός τινας ἀδικημάτων εἰθύνθη». Πλ. νόμ. 915, a «τῶν βιώσιν ἔνοχος ἔστω». Λυσ. 14, 4 «τολμῶσι γάρ τινες λέγειν, ὡς οὐδεὶς ἔνοχός ἔστι λειποταξίου οὐδὲ δειλίκης». Πλ. νόμ. 907, e «ἀσεβίκς ἐπόδικος». «ὑπειθύοντας ἀρχῆς» Δημ. 18, 117* «τῆς αὐτῆς ἀγροιας» 196.

Σημ. 11 Καὶ ἡ ποιηὴ δὲ τοῦ ἐγκλήματος τίθεται κατὰ γενεικ. Θουκ. 3, 57 «Θανάτου κρίνεσθαι» = capititis damnari μ. c. Poppo. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14 «καὶ θανάτου δὲ οὗτοι κρίνουσσι». Ἄλλα καὶ μετὰ τῆς περὶ σὺν γεν. Ἡδ. σημ. 12. Ἡρδ. 6, 136 «θανάτου ὑπαγάγων ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα» μ. c. Baehr. Ξεν. Ἑλλ. 2. 3. 12 ὑπάγειν θανάτουν. 5. 4, 24* καὶ τὸ παθητ. ὑπάγεσθαι θανάτου 1. 3, 29. Οὕτω καὶ παρὰ Πλ. πολ. 558, a «ἀνθρώπων καταψηφισθέντων (=damnatorum) θανάτου ἡ φυγή».

Σημ. 12. Ἐνιστεῖται τῇ γεν. καὶ προθίστεις. Τίνεσθαιί τινα διά πέρ τινος, ἐπὶ προσώπ. Ἡρδ. 1, 27 «ἴνα διά πέρ τῶν ἐν τῇ ἡπείρῳ οἰκημάτων Ἐλλήνων τίσσωνται σε». 1, 73. 6, 135 «βουλόμενοι μιν ἀντὶ τουτῶν (huius rei causa) τιμωρήσασθαι». Λυσ. 14, 2 «πειράσσομαι περὶ πάντων τῶν πεπραγμένων μεθ' ὑμῶν αἰτῶν τιμωρήσασθαι». Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 11 «τετιμωρηκότας διά πέρ τε ὑμῶν αἰτῶν καὶ διά πέρ τῶν συμμάχων». Πλ. νόμ. 907, e «τῷ διέλοντι τιμωρεῖν διά πέρ τῶν νόμων». Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 6 «διώκειν τινὰ περὶ φόνου». Δημ. 4, 47 «τῶν στρατηγῶν ἔκστος δις καὶ τρις κρίνεται παρ' ὑμῖν περὶ θανάτου». Ἡρδ. 6, 136 «Ξάνθιππος Μιλτιάδεις διώκει τῆς ἀθηναίων ἀπάτης εἰνεκεν». Πλ. Εὐθύφρ. 3, b «τοὺς δὲ ἀρχαίους (θεοὺς) οἱ νομίζονται (ἱμέ) ἐγράψατο τούτων αἰτῶν ἔνεκα». Εἰσαγγέλλειν τινὰ περὶ τινος π. γ. προδοσίας, Δημ. 20, Ψηφιοποιηθῆκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

79, τὸ δὲ, εἰσαγγ. τινά τινος δὲν φαίνεται ἀπαντῶν, συγνότερ. δὲ καὶ οὐσιαστικόν. Δημ. 23, 38 «τὸν πεφεύγότα ἐπ' αἰτίᾳ φόνου καὶ ἡλωχότα». Αἰσχυν. 3, 212 «τραύματος ἐκ προνοίας γραφὰς γραφόμενος». Δημ. 29, 30 «ἴγω τὴν δίκην ἔλαχον τούτῳ τῇ; ἐπιτροπῆς». Ψευδ. Δημ. 59, 98.

Σημ. 13. Ἀντὶ τοῦ ἐγκαλεῖν τινί τινος λέγουσιν οἱ τῇ; ἐγκρίτ. ἀρχαιότ. ἐγκαλεῖν τινί τι; Δημ. 40, 19 «ἀπέφυγος αὐτοὺς τὰς δίκας, ἃς μοι ἔνεχάλουν». Περὶ τῶν δικαστικῶν ῥημάτ. τῶν μετά τῆς κατὰ συνθέτων διον καταγιγνώσκειν, καταδικάζειν, καταψήφιζεσθαι, κατακρίνειν τί τίνος, ίδ. §. 421, A. 7.

3. Τὸ μαρτύριματι τινά τινος = παρέχω τινὰ ὡς μάρτυρες διὰ τι, Πλ. πολ. 364, d «οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὅπ' ἀνθρώπων παρχωγῆς τὸν "Ομηρὸν μαρτύρονται»; ἀπολ. b. c. 2, 47 «έκυτὸν τῆς φιλοτιμίκης μαρτ.» δ, 129 «τοὺς ἀποστάντας τῆς ἐπιορκίκης μαρτ.» = ἐπικαλοῦνται μάρτυρες διὰ τὴν ἐπιορκίκην τῶν τοὺς ἀποστάτας; ίδ. λεξ. Πασσοῦ. καὶ Σκυελλ.

4. Μετὰ τῶν ῥημάτ. τοῦ πλειρ., οἰροχεῖν, σπέρμεσθαι πρὸς τιμὴν προσώπ. τινός. Ἀρρ. ἵππ. 106 «σπονδὴν λαβεῖ δὴ καὶ σπεῖσον ἀγαθοῦ Δαιμονος» = in Daemonis honorem. Οὕτω γιλοτησας προπλειρει = πίνω εἰς ὑγείαν τινός, Δημ. 19, 178 (οἱ παρὰ Seguer σ. 78 νόμος ἐσφαλμένως συμπληροῦ διὰ τοῦ χάρου ἢ ἐνεργεια). Θεόκρ. 2, 151 «χτέρῳ τόσον αἰὲν "Ἐρωτος ἀρκτῷ ἐπεγεῖτο" = merum sibi infundi jussit in Amoris honorem, ίδ. Wuestem. Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 261, b «ἐπιγειομένους Δημητρίου». Καλλίμ. ἐπιγρ. 31 «ἔγχει καὶ πάλιν εἰπε, Διοκλέος». Μελέαχρ. ἐπ. 98: «ἔγχει καὶ πάλιν εἰπε, πάλιν, πάλιν, Ἡλιοδώρων».

Σημ. 14. Περὶ τῶν, τοῦ, τοῦ μὴ μετ' ἀπαρεμφ. ίδ. §. 478, 4, c.

5. Τὰ ἐπιδρόμῳ.. εὖ, καλῶς, μετρίως, συμμέτρως, ἰκανῶς, δύοις, καὶ τὰ ὄμοια, ὡς καὶ τὰ, ὡς, πᾶς (ὅτας Αἰσχύλ., ἱκέτ. 816). ἢ, ὅπῃ, οὕτως, ὁμεῖ, ὀσαύτως, κατὰ ταῦτα μετὰ τῶν ῥημ. ἔχειν, ἥκειν (τὸ ἥκειν νεοῖσαν, καὶ σπαν. ἀττ.), ἐνίστε δὲ καὶ μετὰ τοῦ εἶτας καὶ ἄλλων ἀμετακ. ῥημ. Ἡρδ. 6, 116 «Ἀθηναῖοι, ὡς ποδῶν εἶχορ, τάχιστα ἔθονθεον ἐς τὸ χστυ» = ὅσῳ ἐθεστοῦσαν τὰ πόδια τῶν quantum valebant pedibus. 1, 102: «έωντάν εν ἥκοτες» = εν ἔχοντες ἐν τοῖς ἐσυτῶν. 149 «χώρην ὠρέων ἥκοντας οὐκ δύοις». 5, 62 «χρημάτων εν ἥκοντες», 1. 31 «τοῦ βίου (τῶν πρὸς ζωάρκειαν) εν ἥκοντι». 8, 111 «θεῶν χρηστῶν ἥκοιεν εὖ». Καὶ ἄνευ ἐπιδρόμου. Ἡρδ. 7, 157 «σὺ δὲ δινάμιος ἥκεις μεγάλης» = magna praetitus es potentia. Εὖ, καλῶς, μετρίως ἔχω βίου, φρενῶν, γέροντος, δυνάμεως. Θουκ. 1, 22 «ὡς εὐνοίας ἢ μηδίμης ἔχοι». 2, 90 «ἔπλεον, ὡς εἶχε τάχον τὸν εὔκατον». 1, 36 «(Κέρκυρα) τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς παρέπλου κεῖται», ἔνθι καὶ γενικ. Ἰτ. καὶ Σικ. ἐξαρτῶνται ἡπὸ τοῦ παράπλου. 3, 92 «τοῦ πρὸς Ἀθηναῖους πολέμου καλῶς αὐτοὺς ἐδόκει ἡ πόλις κα-

θιστασθαι» ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «τῆς ἐπὶ Θράκης παρόδου χρησμως ἔξειν», Ξεν. Κύρ. 7. 5, 56 «οὗτῳ τρόπου ἔχεις». Ἐλλ. 4. 5. 15 «ώς τάχονς ἔκαστος εἶχεν». Ἀντὶ τοῦ καλῶς κεῖσθαι κεῖται ἐν καλῷ Ξεν. Ἐλλ. 6. 2, 9 «κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ τοῦ Κορινθικοῦ κόλπου . . . , ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Ασκανικὴν χώραν βλάπτειν, ἐν καλλιστῷ δὲ τῆς τε ἀντιπέραν Ἡπείρου καὶ τοῦ εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ Σικελίκς παράπλου». (Περὶ Ἰσοκρ. δὲ 15, 108 ἡ γεν. κεῖται ἔνεκα τοῦ ὑπερθ.) Πλ. Πρωτ. 321. c «Προμηθεὺς ὅρῃ τὰ μὲν ἄλλα ζῷα ἐμμελῶς πάρτων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνὸν» κτλ. Φίλ. 62, a «οὗτος ἵκανως ἐπιστήμης ἔχει». Δημ. 23, 182 «ἄσπερ Χαλκίς τῷ τόπῳ (= ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν) τῆς Εὐθίνας πρὸς τῆς Βοιωτίκης κεῖται, οὗτῳ Χερόφονήσου κεῖται πρὸς τῆς Θράκης ή Καρδίαν πόλις». Πλ. πολ. 576, d «εὐδαιμονίκας ὥσπατως ἔχεις». νόμ. 869, d «κατὰ ταῦτα ἔστω τοῦ καθηρὸς εἰναῖ». Σοφ. 253, b «τὰ γένη πρὸς ἄλληλα κατὰ ταῦτα μίζεως ἔχειν ὡμολογήκαμεν». Λουκ. ἐνύπν. c. 2 «ώς ἔκαστος γνώμης ἡ ἐμπειρίκης εἶχεν». Σπάν. τὸ ἔχειν ἀπροσώπ. σὺν ἐπιβρήμ. καὶ δοτ. Ἡρδ. 7, 188 «καὶ τοῖς οὕτω εἶχε ὅρμου». Θουκ. 7, 57 «(ἐπολέμησαν), ὡς ἔκαστοις τῆς συντυχίας ἡ κατὰ τὸ ζυμφέρον ἡ ἀνάγκη ἔσχεν». Ποιητ. Σοφ. Οἰδ. τ. 345 «ώς ὀργῆς ἔχω». Εὐρ. Ἰππ. 462 «κάρτες ἔχοντας εὖ φρενῶν» μ. σ. Valck. Ἡράκλ. 379 «τὰν εὐ χαρίτων ἔχουσαν πόλιν» Ἡλ. 751 «πῶς σιγῶνος ἤκουεν»; Ἡλ. 313 «πῶς δ' εὐμενίκας τοισίδε' ἐν δόμοις ἔχεις?» 1253 «ώς ἀν παρούσης οὐσίκις ἔκαστος ή» Ἡράκλ. 213 «γένους μὲν ἦκεις ὡδε τοῖσδε». Ἡλ. 1253 «ώς ἀν παρούσης οὐσίκις ἔκαστος ή» = pro suarum quisque facultatum modo exsequias parat, Pslugk. Ἀρρ. Λ, 1125 «οὐ κακῶς γνώμης ἔχω» Ἀρρ. Πλ. 246 «ἔγώ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πώς εἴμι ἀεί».

Σημ. 15. Ἀπαντῷ δὲ ἡ περὶ καὶ μετὰ γενικ., οὐχὶ διμως συνήθ. Ξεν. οἰκ. 2, 12 «οὗτω δὴ καὶ ἐμοὶ ἔχει περὶ τῆς οἰκον ὡμίας» σαρηνείας δὲ ἔνεκεν ὁ Πλ. πολ. 463, a + (τα) ἡμέν τιλέα ἡ σκέψις ἦ, πῶς ἡ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν ἔχει εἰδαίμονίας πέρι τοῦ ἔχοντος (δηλ. αὐτὴν) καὶ ἀθλίσητος; Ιπλ. προσώπ. δὲ κανονικοῦ; τίο. ἡ περὶ Ἡρδ. 6, 16 «Ἐφέσιοι οὔτε προσακηδούτες, ως εἴχε περὶ τῷ Χίῳ . . . ἐξεσήσονται» = πῶς εὑρίσ. τὰ περὶ τῶν Χ. πράγμ. Σ. ἀπομν. 4. 8. 7 «οἱ ἐμοὶ φίλοι οὐτις ἔχοντες περὶ ἐμοῦ διατελοῦσιν». Οὕτω καὶ Κύρ. 1. 2, 7 «περὶ θεοὺς μάλιστα ἀμελῶς ἔχει». ἀπομν. 1. 2, 38 «ώς εἶχοι πρὸς ἀλλήλους». - Παρὰ τοῖς ἀττικ. καὶ ἰδίᾳ τῷ Ξενοφ. ἡ σύνταξις αὐτὴ τοῦ ἔχω μετ' αἰτ. ὡς μεταβατικοῦ εἶνε συχνή. Ξεν. ἀν. 1. 3, 6 «οἵτω τὴν γνώμην ἔχετε». 6. 6, 12. Ἐλλ. 6. 3, 20. οἰκ. 21, 7 «οἱ ἀν αὐτῶν ἄριστα τὸ σῶμα τῶν στρατιωτῶν ἔχωσι». Κύρ. 1. 6, 18. Πλ. Φαιδ. 80, c «χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα». πολ. 407, c «ὑγιεινῶς ἔχοντες τὰ σώματα». νόμ. 652, a «πῶς ἔχομεν τὰς φύσεις». Εύρισκεται ἐνίστοι καὶ ἡ δοτ. (ὄργαν) Λυκοῦρ. 48 «οὐχὶ διμοίως ἔχουσιν ἀπαντες ταῖς εὐνοίαις» μ. σ. Maelzner. 75 «πῶς ἔχετε ταῖς διανοίαις». Δημ. 18, 315 «οὕτως οὖν ἔχόντων τούτων τῇ φύσει».

6. Καὶ ἐν ἄλλαις συντάξεσιν εὑρίσκεται σποραδικῶς ἡ γενικ. οὕτως, ὡς ἐν τῷ χριθ. 5. Λυκοῦργ. 123 «ὑπερβολέσθαι ἐκείνους τῆς τιμωρίας» = ὑπερτερεῖν ἐκείνους ὡς πρὸς τὴν τιμωρίαν (δὲ Στέρ. ἔνευ λόγου νομίζει ταῖς τιμωρίαις, ἦδ. Maelzner). Πλ. νόμ. 969, εἰ «τὴν πόλιν ἐκτέον (δηλ. ἐστι) τῆς κατοικίσεως» = mittenda civitas est, quod ad ejus constitutionem attinet. Stallh.

§. 420. Συνέχεια.

1. Η γενικὴ τίθεται προσέτι καὶ ὡς ἀκριβέστερος (κατὰ ποιὸν) προσδιορισμ. παραθέσεώς τινος ἐν τοῖς συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. ἐπιθετοῖς καὶ ἐπιφύλη., τοῖς θετικοῖς τοῖς ἔχουσιν ἐν ἔκυτοῖς τὴν ἔννοιαν τῆς συγκρίσ. ὡς καὶ τοῖς ἀριθμητ. πολλατιλουσαστ. εἰς -άσιος· οἷον διπλάσιος, τριπλ., πολλαπλ., καὶ τοῖς ἀριθμητικ. εἰς -πλοῦς· οἷον διπλοῦς, τριπλοῦς κτλ. προσέτι δὲ καὶ μετὰ τῶν, δεύτερος, διτερος, περισσός, δις τόσος κτλ., καὶ μετὰ ἥμιττων τῶν ἀπὸ τοιούτων ἐπιβέτων παραχρημένων· οἷον ἡττασθαι εἰλατόσθαι, μειοῦσθαι, μειονεκτεῖν, π.λεονεκτεῖν, ὑστερεῖν, ὑστερίειν, περιττεῖν. Ξεν. ἀν. 4. 8, 11, ἡ μετοχὴ περισσεύων = plus. Διὸ καλοῦσι τὴν τοιούτην γενικ. γενικ. συγκριτικήν. "Αλλαξ! δὲ γλωσσαι ἐκφέρουσι τὴν σχέσιν ταύτην ἄλλως κατὰ τὴν διαφορον κυτῶν ἀντίληψιν, ἡ συνσκριτικὴ π. γ. καὶ λατινικὴ μεταχειρίζονται ἐπὶ τῶν συγκριτικ. τὴν ἀφαιρετικ., ἡ γοτθική, ἡ βρό. ἀργακικὴ γερμαν., ἡ ἄνω ἀρχαίκη γερμανικὴ καὶ ἡ ἄγγλοσταζωνικὴ τὴν δοτικ. ὄργανική, εἰ καὶ ἐν τῇ ἄνω ἀρχ. γερμαν. ἀπαντητὴ ἐνίστεται ἡ γενικ. οἷον min wisero einer (= me excellentior). ἤδ. Grimm. IV. σ. 753. K. F. Becker ausfür. D.Gr.Th.II.σ.186. Αἱ σλαβικαι ὅμως γλῶσσαι ὡς καὶ αἱ ῥωμανικαι μεταχειρίζονται τὴν γενικ. ὡς καὶ ἡ ἐλληνικὴ (j'ai gagné plus de cent francs· più chiaro del sole), ἤδ. Becker ἐν τῷ ἑπθ. συγγράμ. α) Εὐρ. Μ. 965 «χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῦ;» = ὁ χρυσὸς εἶνε καλλίτερος πολλῶν λόγων, ὁ χρυς. συγκρινόμεν. πρὸς πολλοὺς λόγ. εἶνε καλλίτ. 86 «πᾶς τις αὐτῶν τοῦ πέλκας μᾶλλον φιλεῖ». Γ. 400 «ἡ πή με προτέρω πολίων εὐναιομένων ἔξεις;» Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 1 «ὅτινας ἂν αἰσθηνοίμεθα ἡττω γαστρὸς ἡ οἰνοῦ ἡ ἔρροδισίων ἡ πόνου ἡ ὑπονοῦ» μ. σ. Kühn. 4. 5, 11. ἀν. 1. 4. 17 «οὐδεὶς ἐδρέχθη ἀρωτέρω τῶν μακτῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ». Κύρ. 7. 5, 83 «οὐδὲν δέπου τὸν δρόχοντα τῶν ἀρχαριμένων ποτηρότερον προσήκει εἶναι». Ψ. 248 «οἵ κεν ἐμεῖς δεῖτεροι.. λίπησθε». Τ. 95 «Ζεὺς ἀσπατο, τὸν περ ἄριστον ἀνδρῶν ἡδὲ θεῶν φράστε ἔμμεναι» = τὸν ἄριστ. ὡς πρὸς τοὺς ἀνθρ. καὶ θε. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2 «Περσῶν μὲν πολὺ καλλιστος ὁ ἐμὸς πατήρ, Μήδων μέντοι πολὺ οὗτος ὁ ἐμὸς πάππος καλλιστος» = συγκρ. πρὸς τοὺς Πέρσ., πρὸς τοὺς Μήδ. Ἦρδ. 7, 70 «οἱ ἐκ τῆς Αἰδίους Αἰθίοπες οἰλοτατοι τρέγωμεν ἔχουσι

πάντων ἀνθρώπων» = συγκριτ. πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρ., ἔθ. σημ. 1 καὶ §§. 349 b, σημ. 1 καὶ 414, 5, b). - b) Ἡρδ. 7, 48 «τὸ Ἐλληνικὸν στράτευμα φεύγει τοῦ ἡμετέρου». 8. 137 «διπλήσιος ἐγένετο αὐτὸς ἑωυτοῦ» = ἄλλος τόσος μεγάλ. ἢ ὅτι ἡτο πρότερ. 6, 133. 120 «ὑστερος ἀπικόμενοι τῆς συμβολῆς (= proelio) ἴμειροντο ὅμως θείσασθαι τοὺς Μήδους». Πλ. Μενές. 240, c «οὗτοι δὲ τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης ἀφίκοντο» = τὴν ἐπομένην. τῆς μάχης ἡμ. Ἡρδ. 1, 23 «οὐδενὸς δεύτερος». Πλ. Τίμ. 20. a «οὐδενὸς ὑστερος». Θουκ. 1, 50 «ἄς (naves) ὑστερος τῶν δέκα βοιθούς ἐξέπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι». Κύρ. 8, 3, 38 «διπλάσια ἀπέδωκεν, ὥν ἔλασσεν». 3. 2, 42. 5. 2, 30 «ἀδύναμιν πολλαπλασίαν, ἡς σὺ νῦν ἔχεις». συμπ. 4, 35 «τὰρκοῦντα ἔχεις καὶ περισσεύοντα τῆς δαπάνης» = *plura, quam consumat.* Κύρ. 8, 2, 21 «τῇδέ γε διαφέρειν μοι δοκῶ τῶν πλείστων, ὅτι οἱ μὲν, ἐπειδὴν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύτουσιν, τὰ δὲ κατασήπουσιν, .. ἐγὼ δὲ διπληρεῖς μὲν τοῖς θεοῖς καὶ δρέγομαι καὶ πλειόνων» ἐπειδὴν δὲ κτήσωνται, ἀλλὰ δὲ περιττὰ δύνται τῷρειν ἐμοὶ ἀρκούντων, τούτοις τῆς ἐνδέξεις τῶν φίλων ἐξακοῦμαι». Ἰν. 1, 3, 21 «μισθὸν δὲ Κῦρος διπληγεῖται ἡμισθίοις πάσι δώσειν, οὐ πρότερον ἔφερον». Εύρ. Ἡράκλ. 293 «δις τόσα πυργοῦν τῶν γιγανομένων» Ηλ. 1092 «δις τόσως ἐμὲ κτείνεις ἀδελφῆς ζωσκεῖν» = δις τόσῳ πολὺ ἐμὲ (διπλασίως), ἢ τῇδε ἐμὴν ἀδελ.—c) Δημ. 18, 244 «οὐδαμοῦς ήττηθεὶς ἀπῆλθον τῶν παρὰ Φιλίππου πρέσβεων» = οὐδαμοῦς. ήττηθεὶς παρὰ τῶν πρ. Φιλ., κατώτερος ρωνεῖς τ. πρ. Φιλ. 273 «τῆς ἀληθείας ήττάμενος». 9, 36 «οὐτε νικυμαχίας οὔτε πεζῆς μάχης οὐδεμιᾶς; ήττάτο». Ηλ. νόμ. 635, d «ταῦτὸν πείσονται τοῖς ήττωμένοις τῶν φύσεων» Ξεν. ἐλλ. 5. 2, 5 «ήττωτο τοῦ διδάσκοτος» = ὑπέκυνπτον τῷ διδάσκοντο νὰ ἀντιστῶσιν κατὰ τοῦ διδάσκοντος. 4, 31 «ήττηθεὶς τοῦ δικαίου ἀπῆλθεν». ἀπομν. 1, 3, 3 «θυσίας θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν ἀπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλων θυσάντων». Ιέρ. 4, 1 «μειράλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖν». 1, 27 «έν τοι γε .. μειονεκτοῦμεν τῶν διδιώτῶν». 18 «τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος μειονεκτοῦντο (οἱ τύραννοι) τῶν διδιώτῶν». 2, 11 «μειονεκτοῦντας καὶ σίτων καὶ δψών». Ἰν. 1, 7, 12 «Ἀθροούμας οὐστέρησε τῆς μάχης μάχης ἡμέρας; πάντες». Ἀγησ. 2, 1 «ὑστερήσειε τῆς πατρίδος». Ισοκρ. 3, 19 «οἱ μὲν ιστερίζουσι τῶν προγυμάτων». Ήστερίζειν τῶν καιρῶν, τῶν ἔργων Δημ. 4, 35 μ. σ. Bremi καὶ 39. 8, 12.

Σημ. 1. Τὴν μεθ' ὑπερθετικοῦ συνταξομένην γενικ. συνεθίζουσι νὰ ἐκλαμβάνωσιν ἡς; οὐτὶ τὸ πολὺ οὐχὶ συγκριτικ., ἀλλὰ διαιρετικήν, οὐχὶ ὅμως δρθῶσι; 1). Τὴν στενὴν συγγένειαν τοῦ ὑπερθετ. πρὸς τὸ συγκριτ. ἔχομεν ἡδη

1) Ἡδ. Joh. Kvistala in d. Zeitschr. f. d. Oesterr. Gymn. 1858 σ. 536.

ΜΕΓΑΛΟΡΗΜ. ΕΙΔΑ ΕΑΩΣΣ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΠΟ. ΣΤΑΘΑΚΗ. 30

ΠΕΡΙΦΡΟΥΠΟΙΗΣΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΟΝΙΜΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

καταδείξη ἐν §. 349b, σημ. 1., τδ. καὶ §. 414, 5, b). Μετὰ πάντοις δεστάτων δὲ ἐκφράσσεων,, ἐν αἷς καίτιαι ἡ ἔννοια τῆς συγχρίσεως, συντάσσουσιν τοῦ "Ελλ. τὴν γενικ. ως ἀκριβέστερον αὐτῆς; προσδιορισμ., ως τοῦτο ἐδείχθη ἐν τῶν μέχρι τοῦτο ἡγεμόνων πρᾶγμα, διεγέρθησται δὲ καὶ ἐν τῶν βιβλιοσφρένων. Τότε δὲ μόνον ἡ γενικὴ ἐκληπτεία ὡς διαιρετική, ὅτε τὸ ὑπερθετικόν εἶναι ἀντὶ οὐσιαστικοῦ· οὗτον Ρ. 80 «Τρώων τὸν ἄριστον ἐπισφέν», ἢ ὅτε τοῦτο ἔκφρασται ἀπό τῶν λεῖψιν· οὗτον τὸν, τις, δις, δοτι; καὶ τῶν δομοίων· οὗτον Ἀχαΐδην διστις; ἔριν διμω; ἔκφρασται ἀπό κατηγορικοῦ ὑπερθετικοῦ, ἐκληπτεία αὐτῆς ως συγχριτική, τδ. §. 263. Οὕτως; ἔχει τὸ πράγμα καὶ ἐπὶ τῶν συγχριτικῶν οὗτον ὁ νεώτερος; τῶν ἀδελφῶν, ήτοι ἡ γενικ. εἰναι διαιρετική· ἐν δὲ τῷ, αὖτος; νεώτερός; διστις ἵκείνου, ἡ γενικ. εἰναι γεν. συγχριτ. Η σφαλερά περὶ ταῦτης ἱδέας φαίνεται: ἔχουσα τὸν λόγον αὐτῆς; τὸ μὲν ἐκ τῆς γερμανικῆς, διότι οἱ Γερμανοί τό, Σωκράτης, πάντων Ἀθηναίων σοφώτατος ἦν, μεταφράζουσι S. war der weise unter den Athl., τὸ δὲ ἐκ τῆς λατινικῆς, ἥτις ἐπὶ μὲν τῶν συγχριτικῶν μεταχρέπτεται: τὴν ἀφαιρετ., ἐπὶ δὲ τῶν ὑπερθετικῶν καθ' ὅλας διέχορον ἀντιληπτόν τρόπον τὴν γενικ.

Σημ. 2. Κατὰ τὸ ἡττάσθι τίνος λέγεται: ἔννοια ἐν τῇ ποιήσει, σπανιότατα διμω; ἐν τῷ πεζῷ, καὶ νικάσθαι τίνος. Πινδ. N. 9, 2 •ἀναπιπταίνει τοις νενίκαστοις θύραις• («hospitibus cedunt») μ. σ. Dissen. Λιογλ. ix. 983 «μέρους νικώμενος». Εὔρ. Τρ. 23 •νικόμαρι γάρ Ἀργείας θεῖαι•. Μήδ. 155 «μετασύνοντον νικώμενον» μ. σ. Pflugk. Κύρ. 454. Ήράλ. 233. Ιφ. 23. 1357 Ἀρρ. νεφ. 1087 «ἡν τοῦτο νικηθῆ; ἔμοισ;. Ἀντιφ. 5, 87 «τῆς δίκης νικάσθαι: παρὰ τὸ ἀληθεῖς αὐτοῖς τε τοῦ ἀληθοῦς» μ. σ. Maetzuver. Ψευδ. Ιτ. 1, 26 «παράρκον εἴναι νόμιμες τῶν ἐχθρῶν νικάσθαι: ταῖς κακοποιίαις; καὶ τῶν φίλων ἡττάσθαι: ταῖς εὐεργεσίαις». Κατὰ τὸ κρέσσοντα εἶναι τίνος, λέγει ὁ Σωρ. ΛΥ. 1357 «νικᾶ γάρ ἀρετῆ με τῇς ἐχθραῖς πολύ. Περὶ τοῦ νικᾶν κλήρου τδ. §. 419, 2. Καὶ τὸ φθόνον νειν συντάσσει. γεν. ἔννοια τῆς ἐν αὐτῷ συγχριτ. ἔννοιας. Λ. 51 «φθάνει δὲ μάγ' ἴππηναν ἐπὶ τάξφιν κοσμηθίντες» μ. σ. Spilzen. = παρετάχθισαν ἐν τῷ τάξφι. πρὶν ἡ φθίσωσιν οἱ ἴππεις. Τὸ ἡσάσθαι συντάσσει πολλάκις; καὶ μετὰ τῆς δὲ πολὺ καὶ γενικ. Θουκ. 1, 62 «τὸ στρατόπεδον ἡσάσθιον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων» διπ' ἔρωτος, ὑπὸ τῶν ἡδονῶν Πλ. Φιλ. 233, c. Πρωτ. 353, a· ἔννοιας δὲ καὶ δοτ. ἀπλῆ Θουκ. 3, 38 «ἄποιης; ἡδονῆς; ἡσάσθιμενοι». 4, 19 «τοῖς ἔκουσις ἐνδοσύσιν ἀνθησάσθαι» μ. σ. Poppe = νὰ ἀνθητεώνται καὶ αὐτοὶ τὸ καθ' αὐτοῖς; ὑπὸ τῶν ἔκουσι. ἡττάσθαι τῶν (ὑποχωρησάντων ἔκουσι). καὶ τὸ διατερεῖν π. χ. Θουκ. 1, 131 «τῇ διώξει» τδ. Lobeck εἰς Φρόν. σ. 237.

Σημ. 3. Ἐννοιεῖ τὸ ἀντικείμ. τῆς παραχθέσ. ἐν τοῖς συγχριτ. ἐκλαμδίνεται καὶ τοπικῶς; διὸ δηλοῦσται καὶ διὰ τῶν προθίσ. πρὸ καὶ ἀντὶ σὺν γεν., ἡ τῶν παρὰ καὶ πρὸ; σὺν αὐτοῖς, τδ. τὴν διδασκαλ. περὶ τῶν προθίσ. τούτ.

4. Ἄντι δὲ τῆς γεν. καίτιαι μετὰ τὰ συγχριτικά καὶ ὡς συγχριτικά; ἐκφράσ. ὁ ἔ, ως ἐν τῇ γερμ. τῷ αἷς, ἐν δὲ τῷ καθ' ἡμῖν; ίδιώμ. ἡ παρὰ σὺν αὐτ. συνηθίστ. π. χ. ὁ πατήρ μείζων ἡ ὁ αἵρετος; διπλάσιος; πολλαπλάσ., διπλωτός, διστερούς, ἡμιόλιος; ημισυ; ή, τδ. §. 510, 1.

2. Τὰ ἑρμ. τὰ σημ. προκρίνειν, προτιμᾶτ, ὑπερέγειν, ὑπερβάλλειν, ως καὶ τὰ ἔργειν, καὶ κρατεῖν· οὗτον α) προέχειν, ἐπεργρέρειν, προφέρειν, πρόστασθαι, προεστάται, προστατεύειν, προκρίνειν, προτιμᾶτ, προτιθέται, ὑπερβάλλειν, ὑπερέγειν, ὑπεραίρειν π. τοῖς μητρ. (παρὰ τοῖς ἐγκρίτ. τῶν συγγρ. σὺν αἰτιατ.).

περιεῖται, περιγύρεσθαι' πρωτείειτ, ἀριστεῖειτ, κρατιστεῖειτ, καλλιστεῖειτ Ἡρδ., καλλιστεύεσθαι Εὐρ. Ἰππ. 1009. Μήδ. 947· πρεσβεύειτ· τὸ ποιητ. καίρεσθαι ἐπ. = ἀριστεύειν, Ω, 546 «τῶν σε, γέρον, πλούτῳ . . . ρκοὶ κεκάσθαι», Ιδ. σημ. 5· παραμείεσθαι = excellere Ηίνδ. Ν. 11, 13· διαπρέπειτ = ἐκλάμπειν, διαλάμπειν, Ηίνδ. Ο. 1, 2 Εὔρ. "Αλκ. 642 (καὶ μτγν. πεζ.). Τὸ ἐπίθ. ἔξοχος ποιητ. καὶ μτγν. πεζ.. Τὰ ἐπίδειξ ἔξοχοι, ἔξοχα, ἔξοχως ποιητ.· διαπρεπής Εὔρ. Ιν. 841· κρειουνα γεναικῶν Ι, 48 = ἔξοχος ἐν ταῖς γυναιξὶ—b) ἀρχεῖτ, κρατεῖτ, ἐπικρ-, κυριεῖτ, δεσπότεῖτ, τυραρρεῖτ, τυραρρεύειτ, στρατηγεῖτ, ἐπιτροπεύειτ, ἐπιστατεῖτ, ἐπιτάπτειτ Δημ. 2, 30, βασιλεύειτ, ἀρχηγεύειτ τῷρ κάτω Ἡρδ. 2, 123, ἡγεμονεύειτ, ἡγεσθαι, καθ-, καὶ ἐν τῇ σηματ. τοῦ ποιεῖν ἀρχὴν, ἀρχομαι, σατραπεύειτ, ζεραγεῖτ, προξείτιος = εἶναι πρόξενόν τινος, προξ - πρέσβεωρ = ὑποδέχομαι τοὺς πρέσβ. ὅλης πόλεως Δημ. 18, 82, εἴτι προξ - τινὸς γενικῶς = ὑποδέχομαι τινι, καὶ προστατεύω κύτόν, ίδ. λεξ. Ηκοσού. καὶ Σκελή., ἥριοξείτ, Πλ. Φιλίδ. 246, b (ἐνῷ ἀλλως σὸν αἰτ.), χρονγεῖτ τὰ ποιητ. ἀριστεῖτ, καραρεῖτ, στρατηγατεῖτ, ταγεῖτ Αἰσχύλ. Πρ. 750 «πάσις Λείδος, σημαίνειν». Ξ, 85 «στράτος αἰτιμανῆν» (χθονὸς Εὐρ. Μ. 19), κρατεῖτ, θεμιστεῖτ, i, 114, ἀρχεῖτον Ἀπολ. Ρόδ. 1, 347 (πκρ' Όμ. σὺν δοτ.), μεδεῖτ Σοφ. Λκον. ἀποσπ. 341 Δ., αἱ μετοχ. μεδέωρ, μεδέοντα (καὶ παρὰ τῷ μτγν. πεζ. Πλούτ. Θεμιστ. 10 «τῇ Ἀθηνᾶς τῇ Ἀθηναῖον μεδεούσῃ», ἥριοχεύειτ τῇ; ψυχῆς Ἀνακρ. ἀποσπ. 4, 4 Brgrk., ἐφεντάραι πρaecessε Εὔρ. Ἀνδρ. 1098. Τὸ ἐπίθ. ἔγκρατης, ἀκρατης, ἀκράτωρ, αὐτοκράτωρ, καρτερὸς ποιητ. νεώτων. καὶ μτγν. πεζ.. Ήερὶ τῇ; παρὰ Γερμαν. τῶν τοιούτ. συντάξ. ίδε Grimm. IV. σ. 691.

8) σ, 247 «περίεσσι γυναικῶν εἰδῆς τε μάχεθός τε». Ζ, 460 «ὅς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων». Σοφ. Φιλ. 137 «τέχνη γάρ τέχνας προϊει». Αἰ. 1389 «Ολύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατηρ». Ἡρδ. 6, 61 «καλλιστεῖσει (τὸ πκιδίον) πασέων τῶν ἐν Σπάρτη γυναικῶν». 7, 2 «τῶν μὲν δὴ προτέρων (πκιδῶν) ἐπρέσβειες Ἀρτεμίζαντες, τῶν δὲ ἐπιγενομένων Σέρεζης». 5, 28 «Νέκιος εὐδαιμονή τῶν νήσων προφέρει». 6, 127. 9, 96 «Τιγράνης κάλει τε καὶ μεγάθει ἱπερφέρων Ηερσέων». Θουκ. 1, 81 «τοῖς ὅπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν». 2, 62 «γνώμῃ προέχειτ τῶν ἐνκαντίων». Σεν. Ἀγ. 5, 2 «(Ἀγησάλιος) ἡγεῖτο ἀρχοντι προσήκειν οὐ μαλλακί, ἀλλὰ καρτερίζ τῶν ιδιωτῶν περιεῖται». Κύρ. 3. 1, 19 «τάχει περιεγέρον κύτοι». ἀπομν. 1. 1, 8 «πόλεως προστατεῖτ». 2. 3, 9 «προεστάραι τῇ; πόλεως» (ιδ. Ισοκρ. 4. 5, 7) ἀπομν. 3. 5, 10 «οἱ Ἀθηναῖοι δῆλοι γεγόνοτι τῶν καθ' ἔκυτοὺς ἀνθρώπων ἀριστεύσαντες». Ηι. οὐρ. 726 «τὰ δεσπόζοντας καὶ σκριπιμητέον τῶν δουλευόντων». πολ. 579, ε «θεὶς

έχυτος ὃν ἀκράτωρ ἄλλων ἐπιγειρόση τὸν ἄρχειν». Κριτί. 121, α. πολιτικ. 274, α «αἰτοχράτορα εἶναι τῆς κύρου πορείας». Γοργ. 475, β «τακεψώμεθα, χρὶ λύπῃ ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι». νόμ. 752, ε «πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων». Δημ. 2, 23 «(Φίλιππος) στρατευόμενος καὶ ποιῶν ἡμῖν μελλόντων καὶ ψυχοζουμένων καὶ πυνθανομένων περιγέγεται» ἐκεῖ «θαυμαστὸν, εἰ μηδὲν ποιοῦντες ἡμεῖς τοῦ πάντας ποιοῦντος, ἢ δεῖ, περιῆμεν».

Σημ. 5. Τὸ κατὰ τὸ δὲ ἔις ὑπερέχει τοῦ ἄλλου κείται ἐν τῷ πεζ. συνήθ. μὲν κατάδοτ., πολλάκις ὅμως ἐκρέπεται καὶ προθετοπάτως· οἷον ἐν τίνι, εἴς τι, κατά τι, ἐπὶ τίνι, παρὰ ποιητ. δὲ καὶ κατ' αἰτιατ. μόνον ἢ ἀπαρέμφ. — Τὸ ἱππικ. καίνυσθαι συντάσσεται. αἰτ. ὡς μεταβ. = ὑπερακοντίζει, ὑπερβάλλει τινὰ γ. 282 «ὅς ἐκάπιντο φύλον ἀνθρώπων νῆσα κυνερνήσας». Β, 530 «ἐγχείη δὲ ἐκέχαστο Πανελλήνης». Ν, 431. Σ, 124¹ ἢ καὶ μετὰ τῶν προθέσ. ἐν καὶ μετὰ σὸν δοτ., ἢ ἐπὶ σὸν αἰτιατ., ὡς ἀμετάδ. Ω, 535. Τὸ ὑπερβάλλειν συνήθ. αἰτιατ. συντάσσεται, τὸ δὲ ὑπερβάλλεσθαι πάντοτε, Ξεν. ἐλλ. 7. 3, 6, οὕτω καὶ τὸ ὑπερέχειν Εὐρ. Ἰππ. 1365 «ὅς δὲ σωρόσσυνη πάντας ὑπερέχειν. Πλ. Φιλ. 102, δ. προέχειν Ξεν. ἀν. 3, 2, 19² ὁ περιφέρειν σὸν αἰτιατ. πράγμ. Εὐρ. Ήράκλ. 551. Ισοχρ. 4, 60 (1).

b) Α, 38 «Τενέδοιο ἵψι ἀνάστασις». Ζ, 478. ρ, 443. δ, 602. Καὶ ἀγάσσειν τιμῆς = εἰμική ἐν τιμῇ, ἔχω τιμὴν ω, 20, ἔμπτε δὲ καὶ σὸν δοτ. Υ, 180 «ἐλπίζειν Τρώεσσιν ἀράξειν τιμῆς τῆς Πριάξμου» = ἐλπίζειν, δητ. Οὐκ ἀπταλάζῃς ἐν τοῖς Τρώαις τὸ ἡγεμονικὸν τοῦ Πρ. ἀξίωμα³ λ. 285 «ἢ δὲ Ηὔλου βασίλευεν». α, 401 «ὅτις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκη βασιλεύειν Ἀχαιῶν». Α, 79 «ὅς μέγα πάντων Ἀργείων κρατεῖν». 288. Β, 567 «συμπάντων δὲ ἡγεῖτο βοὴν ἀγχθὸς Διομήδης». 620. Β, 527 «Λοκρῶν δὲ ἡγεμονεύειν.. Αἴκη». 552. Αἰσχυλ. Πρ. 210 «τῆς δειπνεῖς κοιραρεῖ χθονός». 529 «πῶς δὴ διδοχθεῖς τοῦδε δεσπόδων λόγου;» Καὶ ἐν τῷ πεζῷ π. χ. Ισοχρ. 5, 48. Σοφ. Αλ. 1050 «κρατεῖν στρατοῦ». Ήρδ. 7, 7 «Ἀχαιμένες ἐπιτροπεύοντα Αἰγύπτου ἐφόνευσε Ινάρωας». 97 «τοῦ ναυτικοῦ ἐστρατήγεος οἰδε». 99 «ἡγεμόνεις Ἀλικαρνησσέων». 1, 73 «ἐτιράρρειν Μήδων» 77 κτλ. 3, 15 «ἐπιτροπεύειν Αἰγύπτου». 82, 142 «οὔτε γάρ μοι Πολυκράτης ἡρεσκει δεσπόζων ἀνδρῶν ἐμοίνων ἔχυτῷ». Θουκ. 1, 69 «ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει» = fama superabat rem ipsam. Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 6 «(Σωκράτης) οὐ μόνον τῶν διὸ τοῦ σώματος ἡδονῶν ἐκράτει, ἀλλὰ καὶ τῆς διὸ τῶν χρημάτων». Κύρ. 1. 1, 2 «ἔρχοντες μέν εἰτι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν καὶ οἱ ἴπποφοροθοί τῶν ἵππων καὶ πάντες δὲ οἱ καλούμενοι νομεῖς, ὃν

1) Σημ. μεταφρ. Παρέμενεν ὡς γνωστόν, ἢ μετ' αἰτιατ. σύνταξις; τῶν τοιούτων. ἐημ. εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ιδίωμα ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ πλειστῶν ἄλλων ἔημάτων ἀπεικονίζεται μεταβατικῶν ἐπλαινομεριώνων.

Διὰ εἰσιστατῶσι ζώων, εἰκότως ἂν ἀργωτες τούτων νομίζοιντο». ἀπομν. 2. 6, 1 «ἀρχει γχστρός τε καὶ φίλοποσίνες καὶ λαγνείνες καὶ ὅπνου καὶ ἀργίζει». 2. 6, 22 «διὰ πολέμου πάντων κυριεύειν». 3. 5, 11. 2. 8, 3 «ἔργων ἐπιταπούτα». Κύρ. 1. 1, 2. ἔλλ. 3. 1, 10 «ἐσατράπειν δὲ αὐτῷ τῆς χώρας» ἀν. 3. 4, 31. 4. 3, 15 «οἱ Ἡριππίδες ἐξεράγει ζενικοῦ». 17. Ἀγησ. 2, 10. Ἰσοχρ. 4, 63 «οἱ δάπνου πάτριόν ἐστιν ήγεισθαι τοὺς ἐπήλυδας τῶν αὐτοχθόνων οὐδὲ τοὺς εἴ παθόντας τῶν εὔποιησάντων οὐδὲ τοὺς ίκέτας γενομένους τῶν ὑποδεξαμένων». Πλ. συμπ. 199, ε «καλῶς μοι ἔδοξες καθηγήσασθαι τοῦ λόγου» (= exorsus esse). Λάζ. 182, ε «ῶν (ἐπιτηδευμάτων) καθηγήσαιτ' ἀρ τοῦτο τὸ μάθημα». Πλ. Θεοίτ. 179, δ «χορηγεῖν τοῦ λόγου». — Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8 «οἱ Ηέρσκι τοὺς παῦδες διδάσκουσιν ἐγχρατεῖς εἰναι γχστρός καὶ ποτοῦ». 5. 1, 14 «τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπιν πάτσῶν τῶν ἐπιθυμιῶν ἀκρατῆ ἐστι». Ἀρχίλ. ἀποσπ. 22 Brdgk. «οὐδὲ Ἄστις γε καρτερὸς μηλοτρόφου». Θεογν. 480 «οἱ δὲ ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μετρον, οὐκέτι κείνος τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου». Θεόχρ. 15, 94. Ἰπποχρ. I. σ. 552 «ἄνδρες ἑωυτέων καρτεροί». Διον. Ἀλ. ἀρχ. 7, 11 «τῶν παθῶν».

Σημ. 6. Πολλὰ τῶν ἄρχειν σημανόντ. ἔμμ. διαφόρως συντετασμένα διάφορον ἔννοιαν καὶ σχέσιν ἔχουσιν. «Οταν τὰ ἔμμ. ταῦτα συντάσσε. γενικῇ, δηλοῦσσιν εἰμια: ἄρχειν τινάς. Πλὴν δὲ τῆς συντάξης ταύτης εἶνε καὶ αἱ ἐπόμεναις αἱ συντάξεις, αἱ τινάτ. ὡς μεταβ. Κρατεῖν τινάς οἷον τοὺς πολεμίους = νικῶ, καταβαῖναι τοὺς πολ. (= νικήν·λεξ. Seiquer σ. 151), τὸ δὲ κράτος τινός ἀντιστοιχεῖ τῷ λατ. potiri aliquo κρατῷ, εἴμαι κύριος προσ. τινός ἥ πράγμα: οἷον τῆς χώρας, τῆς πόλεως, τοῦ ὄρους, τῶν ἐναντίων. τῶν ἐπιθυμιῶν (πάντα παρὰ Ξενφ.) Θουκ. 1, 100·Μεγάδους; τούς τε Αἰγαπτίους καὶ τοὺς σουμάρχους μήγη ἐκράτησε». Ἰσοχρ. 4, 35 «πολέμῳ κράτησαν τοὺς βιδάρους». Πλ. συμπ. 220, α «πάντας; ἱερά τει περὶ Σωκρ., δοτίς πάντας τοὺς ἐν τῷ δεῖπνῳ κατέβιλλεν, ἵνικα, Δῆλος δὲ προσέπι καὶ κατέχειν, κρατεῖν τι Σωκ. Οἰδ. κ. 1380 «τὸ οὖν θίκημα καὶ τοὺς σοὺς θούρους κρατοῦσιν» διὸ καὶ τὸ παῦ. οἷον Αἰσχ. Εἰδμ. 143 «μπνῳ κρατηθεῖσα» = somno victa. Οὕτως ἔγγειό Πόππ. καὶ τὸ τοῦ Θουκ. 7, 49 «ταῖς ναυσὶν ἡ πρότερον θαρσήσεις κρατηθεῖσα» = majore fiducia victus, εἰ καὶ ἡ ἔκφρ. αἱτη εἶναι τῷ Θουκ. Ιδιάζουσσ, ἐνῷ ἀνέμενε τις μᾶλλον «τῶν νεάνιν θαρσήσεις μᾶλλον ἡ πρότερον κράτησις ἡ ἔννοια τοῦ μᾶλλον ν κεῖται: ἐν τῷ κρατηθεῖσις. Ἐπικρατεῖν τι = διαμάζειν, κατεπονεῖν τι Ψευδ. Ἰσοχρ. 1, 52 «τὰς τῆς φύσεως ἀκαρτίας». Εὐρ. Ἡρ. ματ. 28 «τὴν ἐπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν» μ. σ. Pilugk. Σωκ. Οἰδ. κ. 449 «θρόνους καὶ σκηνῆτρα κρατίνειν = διευθύνειν regere. Τρ. 126 «οἱ πάντα κρατίνων βασιλεύειν». Διονύσ. Ἀλ. ῥωμ. ἀρχ. 5, 34 «τυραννήσοντες αὐθοὶς τὴν πόλιν». Λουκ. θ. πρ. 3, 2 «τὴν Θεᾶδες ἴσαν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον». Εὐρ. Ικ. 226 «κοινῆς γάρ δ θεᾶς τὰς τύχας ἡγούμενος» = regens. Σωκ. Φ. 90 Κατὰ τὸ οὖδεν ἡγεῖται (π. γ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 28) = viam praeire, λέγει δ Δημ. 21, 174 «τὰς πομπὰς ἡγεῖται». (Παρὰ Θουκ. θμω. 1, 19 τὸ τοὺς ἔνηματά καὶ οὐ δὲν ἐξαρτᾶται

ἀπὸ τοῦ ἡγούντο, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ ἔχοντος, ίδε. Poppo). Οὕτω παρὰ θου. τὸ ἐξηγεῖσθαι: σὺν αἰτ. = gubernare, regere, administrare. 1, 71 «τὴν Πελοπόννησον περιέσθιε μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι, ἢ οἱ πατέρες; οὐτὶν περίδοσαν» = Peloponnesum ita gubernare, ut ea non minor sit, quam. ίδε. Pop. 76, 5, 76 «Ἀγιδος τοῦ βασιλέως ἔκαστα ἐξηγουμένου κατὰ τὸν νόμον». Διλοτ δὲ καὶ imperare alicui aliquid 3, 55 .δὲ δὲ ἐκάτεροι ἐξηγεῖσθαι τοῖς ἔνυμάρχοις» ίδε. καὶ 93. Κατὰ τὸ δέδυν ἡγεῖσθαι, Σοφ. Οἰδ. π. 1520 «χώρον... ἐξηγήσουσιν=θεὶ δεῖξιν Πλ. πολ. 586, δι' ἀλλὰ καὶ=interpretari, ἐρμηνεύειν, ω; τὸν ποιητὴν Πλ. Κριτ. 407, α. Πολὺ δὲ μαγ. π. γ. 'Ηλιδ. 2, 24 τὸ σατραπεῖνται Αἴγυπτον». Σραλερῶν δημοι καταλέγεται ἐν τούτῳ τὸ γ, 245 «τοῖς γάρ δὴ μίν φασιν ἀνάξασθαι γένει' ἀνδρῶν= τρία γένει' ἀνδρῶν, regnasse tria hominum saccula' - b) συντίσσει, καὶ δοτ. ίδε. §. 423, 6. - c) περὶ δὲ τῆς προθετοποτάτου αἰτ. συντίσσει. ίδε. §. 423, σημ. 4.

§. 421. Τέλος.

1. Τὴν γενικὴν τέλος μεταχειρίζονται οἱ "Ελλ., καὶ ἵνα ἀκριβέστερον (κατὰ ποιὸν) προσδιορίσωσι τὰς ἐννοίας τῆς ἀποστάσεως, διαιρέσεως, χωρισμοῦ καὶ διακρίσεως. Η σανσκρ. καὶ λατιν. δηλοῦσι τὴν σχέσιν ταύτην καθ' ὅλως ἄλλον ἐποπτήκοντα τρόπον διὰ τῆς ἀφαιρετ.· ἡ ἀρχ. γερμαν. γλώσσα συνηφωνεῖ τὸ πλεῖστον πρὸς τὴν ἑλλην.!), ἡ δὲ νέα γερμαν. συνηφωνεῖ μὲν ἐν πολλαῖς περιπτώσ. πρὸς τὴν ἑλλην., συνηθίστερον δημος μεταχειρίζεται τὴν πρόθ. νοη, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς διδίωμ., ὡς γνωστόν, μεταχειρίζεται τὰς προθ. ἐκ, ἀπὸ κτλ. ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἀρχ. ἐλλ. ἐνίστεται.

2. Η σχέσις τῆς καθαρᾶς τοπικῆς ἀποστάσεως, κυρήσεως ἀπὸ τόπου τιρός, σπανιώς δημος ἀπὸ προσώπου, ἐκφέρεται καὶ ἐν τῇ κοινῇ ἑλλην. γλώσσῃ ικνονικῶς μὲν διὰ προσθέσ., δι' ἀπλῆς δὲ γεν. πότε σχεδὸν μόνον, ὅτε τὸ δῆμον εἶναι συντεθειμένον μετὰ προθέσ. σὺν γενικῇ συντακτομένῃ, ἐν τῇ ποιήσει δημος πολλάκις καὶ ἐν ἀπλοῖς δημ.· οἷον βαίνειν, ἐρχεσθαι, τρέπεσθαι=se averttere, ἐρωεῖν=secedere, ἐπ., φέρειν, ἀγειρ, ἐλαύνειν, βάλλειν i. e. τείχεος ὑψηλοῦ Π. 511 «βάλ. λίθον κερχλῆς»=a capite Πίνδ. Ο. 1, 58, μείζειν, διέχεσθαι ἐπ., χωρεῖν, χάζεσθαι (προσέπι δὲ τὸ ἐπ., μεταβ. κεκαθήσω φ, 153, 170), ἀλίσκειν, ιστασθαι, φεύγειν, πέτεσθαι, πλανάσθαι, καίρος Πίνδ. Ν. 8, 4, αἰρεσθαι δ, 746 «ἐμεῖς δὲ ἔδετο μέγκυν δροκον»=ἔλασθε παρῷ ἐμοῦ μ. δρ. (σὺν δοτ. Χ, 119), ἀρύσσειν, (ψ, 305 «ποιλλὸς δὲ πίθων ἡρύσσετο οἶνος») κτλ., ἐρίεσθαι ἐπ.=ἀποσύρειν, σώζειν. Τὰ ἐν τῇ ποιήσ. μετὰ προθέσ. σύνθετα ἀπιέραι, ἀραδόραι, ἀποίχεσθαι, ἀποβαλλειρ, καταβ-, ἀπο-καὶ ἀποδίεσθαι, ἀτατοσειρ βωμοῦ=ἐκ τῶν διπλὸν κάτω τοῦ βωμοῦ ἐξέργεται: Β, 310, ἀραχάζεσθαι, ἀρακοργί-

1) Ήδε. Grimm IV σ. 634, τὸν δὲ κατάλογον τῶν διαρετικῶν δημ. ίδε. εἰς K. F. Becker's ausf. Deutsch. Gr. Th. II. σ. 135.

ζειν, ἀπάγειν, ὑπάγειν, δίεσθαι σταθμοῖς» Μ, 304 = φεύγω μακρὸν τοῦ σταθ., εἰσιτῆς ὁμώνυμοι σ., 8 = διώκεται ἐν τῇσι οὐκίσι του, ἀπολάζεσθαι, παραπλάζεσθαι aberrare, γράμμης Εὐρ. Ἰππ. 240, παραπλάζειν = ἀποπλανῶ, 81, τ., 187 κτλ. ἐν τῷ πεζῷ, ώ; καὶ τῇ ποιήσει ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ τῷ, εἴκειν, ὑπείκειν, παραχωρεῖν, συγχωρεῖν (Ἡρδ. 7, 161 «τῆς ἡγεμονίης»), ὑποχωρεῖν, ὑπαριστασθαι, ἔξιστασθαι, ἀπέχειν, καὶ διέχειν (= εἶμαι μακρὸν), ἀποποδὼρ εἶναι, ἔχειν (χωτάζειν = εἶμαι, κεῖμαι μακρὸν, ἀπέγω· κεῖσθαι = κεῖμαι μακρὸν πεζόν, α) γρῆσις ποιητ. Μ, 262 «οὐδὲ νύ πω ΔΧνοὶ χάλορτο κελεύθου». Ρ, 129 «Ἐκτωρ δ' ἄψ εἰς ὅμιλον ἴων ἀτεχάλεθ' ἐτάξιων». 480 «ἴππων ἀποβήσομαι». Ε, 109 «καταβήσοι δίρρου». Ε, 456 «οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρας μάχης ἐρύσαιο». Σ, 138 «δεὶς ἄρχη φωνήσεσσα πάλιν τράπεθ' εἰοῖς ἐοῖσον». Α, 359 «ἀνέδυν πολυτῆς ἀλόρε». ι, 53 «κακῶν ἀποδέσσει» = e malis. α, 18 «οὐδὲ ἔνθι περγυμένος ἦν ἀεθλῶν» (ἄλλως πάντοτε σὺν αἰτιατ. περ'. Ομήρ.). Η, 629 «νεκροῦ χωρίσουσι». Μ, 406, Ρ, 422 «μήπω τις ἐρωτέω πολέμοιο». Γ, 125 «πάντες δ' Οὐλόμπιοι κατέθλομεν». Ἐντεῦθε ἀνήκει καὶ τὸ Όμηρ. δέχεσθαι τινος. Α, 596 «μειδήσεσσα δὲ παιδὸς (= a filio) ἐδέξατο γειρὴ κύπελλον». Ξ, 203 Ω, 305. (Περὶ τῆς μετὰ τοῦ δέχεσθαι δοτ. χαριστικ. ἢδη τὴν διδασκαλ. π. τ. δοτ.) Σοφ. Οἰδ. κ. 573 «καὶ γῆς ὄποικες ἥθεοι, εἰρηνῶς κυρεῖς». Οἰδ. τ. 142 «βάθειων ἰστασθε» = ἀνίστασθε τῶν ἐδρῶν Φίλ. 1044. «τῆς νόσου περενγέραι». Ἡλ. 627 «θεόπους οὐκ ἀλύξειο». Ἀντ. 488 «ἀλόξετορ μάρου». 418 «χθονὸς ἀείρας» = ἀπὸ τῆς γῆς. Φιλ. 648 «τί τοῦθι, διὰ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι»; δηλ. λαβεῖν, ὅπερ συπληρωτέον ἐκ τοῦ 645 = ἀπὸ τοῦ πλοίου μου. Οἰδ. τ. 580 «ἐν ἡ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομιζεταί» = a me accipit. Φιλ. 613 «εἰ μὴ τόνδε.. ἀγοριτο νήσου τῆσδε» μ. σ. Wunder. 630 «νεῶς ἄγορτα» = μακρὸν ἀπὸ τῆς νήσου. Ἡλ. 324 «δόμων.. φέρουσαρ». Οἰδ. τ. 24 «ἀραχοργίσαι κάρπα βιθῶν». 152 «Ποθῶνος ἔλας». 229 «γῆς δ' ἀπεισιν». 808 «δρόν (e currū) παραστείχοντα τηρήσας μέσον κάρπα.. μου καθίκεστο» ἔνθι τὸ ὅρους ἡ μετὰ τοῦ τηρήσας συνκριτέον, ἡ καθ' Ἐρμ. μετὰ τοῦ καθίκετο, οὐχὶ δὲ ὅφθ. τὸ τοῦ Schneidew. Τρ. 852 «οἶον οὕπω ἀραροιών.. ἐπέμολε πάθος» = ab hostibus. Οὔτω καὶ Ἡλ. 78 «θυρῶν ἔδοξεν.. αἰσθέσθαι» = ἐκ τῆς θύρας. 324 «ώς δόμωρ ὄφω τὴν σὴν ὄμηκην» = ἐκ τῆς οἰκίζεις. Εἰρ. Ἰ. 460 «Ολύμπου γρυπέσσων θελάμων πταμένα» (χορ.). Μήδ. 70 «παχδας γῆς Eläär Κορινθίες». - b) Κοινὴ ἡ γρῆσις παρὰ τε τῷ πεζῷ καὶ τῇ ποιήσ., Ε, 348 «εἴκει, Διός θύγατρε, πολέμου καὶ δικιοτήτος». Ήρδ. 2, 80 «οἱ νεώτεροι αὐτέων τοῖσι πρεσβυτέροισι συντυγχάνοντες εἴκουσι τῆς ὄμοιον καὶ ἐκτρέπονται». 6, 139 «ἡ Ἀττικὴ πρὸς νότου κέτει πολλὸν τῆς Λήμου» (= procul a Lemno)

Ξεν. Κύρ. 2. 4, 24 «έπογωρεῖν τοῦ πεδίου». Ιέρ. 7, 2 «παραχωρεῖν ὁδοῦ». 9. συμπ. 4, 31 «παριστάται δέ μοι ἥδη καὶ θάκωρ καὶ ὑδῶρ ἐξιστάται οἱ πλούσιοι» πολ. Λαζ. 15, 6. περὶ πόρ. 4, 46 «ἀπέχει τῷ ἀργυρεῖστῳ ἡ ἐγγύτατα πόλις Μέγαρος πολὺ πλειν τῶν πεντακοσίων σταδίων». ἀν. 1. 10, 4 «διέσχορ ἀλλήλων βασιλεύς τε καὶ οἱ Ἕλληνες ὡς τριάκοντα στάδια». Δημ. 18, 68 «τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας παραχωρήσαι Φιλίππῳ». Ισοχρ. 6, 13. Εὐρ. Φ. 978 «ὅπου γένοντος τῆσδε ἐκποδὼν μάλιστ' ἔστη». Μάδ. 1222. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34. Εὐρ. Ιφ.. Τ. 1226 «ἐκποδώρ.. τοῦδε ἐγειρ μάσματος» = ἀπέχω τοῦδε τ. μάζματος.

Σημ. 1. «Οὐ δὲ τὰ πλείστα τῶν φθίνειν. ἔμματαν συντάσσονται, ἵνα τῷ πεζῷ ιδίᾳ, μετὰ βιαροῦ. πιάτ. συγκόντερον, ἔχομεν εἶη, π. γ. Ξεν. Ιέρ. 7, 2 «ὑπανίστασθαι ἀπὸ τῶν θύκων». π. προσ. 4, 43 «ἀπέχει ταῦτα ἀπὸ ἀλλήλων ἀμφὶ τὰ ἐγγύτατα στάδια». ἔχομεν προσέτι εἶη, δῆτα τούτων συντάσσει, καὶ αἰτιάτ., ὡς μεταβ. §. 409, 1, 3) οὗτα καὶ τὸ ποιητ. εὐκείν τί τινι = concedere, permettere alicui aliquid. Ψ. 337 «εἴξαλ τέ οἱ ἡνία χερσίν». Σοφ. Φιλ. 465 «όπηνίκ» ἀν διό; πλειν ἡμῖν εἴχη, τηνικαῦθι δρμάμεθα». — Τὸ ἐκποδῶν εἶναι, ἔγειριν (ἀπετάθ.). σύν γεν. διακριτέον τῶν ἐκποδῶν εἶναι, γίγνεσθαι, ἀπέρχεσθαι καὶ τῶν ὡς σύν δοτ., ητοι ἐηγητίζει τὰ ἐν § 423, 3, Εὐρ. Ιφ. 1113 «ἐκποδῶν εἶναι νέοις» = non obstarere juvenibus Βάζ. 1148 «τῇδε ἐκποδῶν τῷ ἐμφορῷ ἄπειπε.» Ορ. 548. Φιλ. 40. Θουκ. 1. 40, 4. Ξεν. συμπ. 4, 51. Ισοχρ. 16, 5.

3. Καθολικὴ δὲ εἶνε ἡ γρῆσις τῆς γενικῆς ἐπὶ τῶν ἐννοιῶν τοῦ χωρισμοῦ, διαιρέσεως, διαχρίσεως, ἀγίσεως, ἀπογῆς, ἔγκρατειας, λόσεως, λυτρώσεως, ἀφαιρέσεως, ἀρταγῆς, ἀποτυχίας, διαφωτίας, διαφορᾶς, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ἀργῆς καὶ παίσεως σημαντικ.: οἶον roσῆται, χωρῆσιν, διορῆται, ὄρται = ποιητ. Σοφ. Φιλ. 636, ἀλλοτριοῦτ, ἀλλοιοῦσθαι, διατάραι = διχωρίζειν, διεστάραι, διαστῆραι = distare, ἀφιστάραι, ἀφίστασθαι, διαραντῆραι Θουκ. 4, 128 «τῶν ἀναγκαῖων ἔνυμφόρων διαραστᾶς» = ἐγκαταλείψεις, παρακτήσεις τῆς ἀναγκαῖς αὐτῷ ὀφελεῖςξ ἀποκάμψειρ πόνων = ἀπέχω τῶν πόν. κουρασθεῖς Ξεν. ἐλλ. 5. 7, 19 κατὰ τοὺς ἀρίστ. καώδ. (ὅ Δινδόρφ. μετά τινων καώδ. γράφ. πόνορ) παρακρούσθαι = depellere Ψευδ. Δημ. 49, 19· ἀφίέται, μεθι-ἀμετ.=πκνώ, ἀρήνω, λήγω, ἐπ. καὶ παρ· Ηρδ. 9, 33 «μετίεσαι τῆς χρηποστύνης» = destiterunt μ. σ. Baehr, ἴρι-ἀμετάθ. Ηρδ. καὶ μτγν., ἀτ- ἀμετ. ποιητ. καὶ Θουκ. 7, 43, ἔχαι. ἀμετ. (Εὐρ. Ιππ. 900), ἀγλεσθαι, μεθ-, ὑφ- (τὸ παρὰ Δημ. ὅμως 2, 2 «πόλεων καὶ τόπων, ὃν ἡμέν ποτε κύριοι φαίνεσθαι προσεμένους» ἐκληπτέον ὡς ἔφελξ, ἀντίστροφ. attractio inversa), ἔχειρ=ἔπειργειν, καὶ se abstineret, ἀτ- ἐπ-, =ἀπειργεῖν καὶ ἀμετ. = ἀπέχω, ἔσχειρ = κωλύειν, ἔσχεσθαι = se abstinenre ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἔχεσθαι ἐπ. ποιητ., νεοῖων. καὶ μτγν. πεζ., ἀπ-, = se abstinenre, κωλύειρ, ἔρητέοιτ, εἴρηται, ἀπ-

ἴει-, ἀμύνειν τί τινος=ἀπελάσνειν, ἀπωθεῖν τι ἀπό τινος ἐπ.. καὶ τραχγ., ἢ καὶ τινι τραχγ. λείπεσθαι=στεροῦμενι, ὑπολείπομενι, εἰηκι κατάτερος· ἀπολείπεσθαι, ἀμύνεσθαι ἐπ., ἐπισιηραι τοῦ πλοῦ=in cursu subsistere Θουκ. 2,91, μεθιστάραι τραχγ.=έλευθεροῦν, μεθιστασθαι, μεταστῆραι=ἀπομακρύνομενι, ἀφίσταμαι τραχγ., ἐκπίπτω, ἔξορίζομενι διμως Θουκ. 2, 67, ἀλαλκεῖν ἐπ., πηδᾶται καὶ δεῖται ἐπ. = ἀπειργω, ἀλειρ, παραλ., καταλ., ἀλευθεροῦται, ἀπαλλάττεται, λωφᾶται=levari, φίεσθαι = σώζω ποιητ., καὶ νεοῖων., σώζειν τραχγ., ἀρατρεῖν ἐπ. ποιητ.=λαμβάνω ἀναψυγήν, ἀναπαίνουμενι ἀπό τινος, μαλάσσεσθαι νόσου Σοφ. Φιλ. 1334 = morbo levari, κονγιᾶται σχηλοῦ Εὐρ. Ἐλ. 40 σύνηθες, κονγιᾶται νόσου Εὐρ. Ὁρ. 43, ἀραιύχειν=λαμβάνω ἀναψυγήν, ἀνακούφισιν ἀπό τινος π. χ. πόνων· Ἐλ. 1094 «ἄργεετ τῆς κύτου δημιουργίας» Πλ. πολ. 371, ε = cessare ab opere suo, λιατρίζειν ἀμετ. = cessare, π. χ. ὁδοῖο ζ., 404, στερεῖται, ἀποο-, στέρεσθαι, χρηστήρ, μοροῦται, κεροῦται, ἐρημοῦται, ἀτέμβεσθαι = privari, ἀμέρδειται, ἀπηρώται, ἀποφέαται τινά τινος (καὶ τὰ τέσσ. ἐπικ.), ἀπατνοῦσθαι τί τινος Ν. 262, ρ, 322, ὄφαριται ποιητ., ἀτιμάζειν ποιητ., βλάπτειν ποιητ., ἀλαοῦται ἐπ. = caecando privare, ἀμαρτάνειν, διαμ-, ἀμπλακεῖται ποιητ., σφάλλεσθαι, γείθειται ποιητ., γείθεσθαι, ἀπατᾶσθαι Σοφ. Αἰ. 807 «φωτὸς ἀπατημένη», δια-, κατά-, «ἀμβλύεσθαι τῆς γνώμης» Θουκ. 2, 87, τυρδοῦσθαι Ηλ. Τίμ. 47, δ «ῶν ὁ μὴ φιλόσοφος τηρητωθεῖς» δῆ τυγχάνεις ἀριθμ. 4· «ἀλλασθαι εὐφροσύνης» Πίνδ. Ο. 1, 58, εἰπραζτας Εὐρ. Τρ. 640, διαφέρειν = διώροφος εἰηκι, εἰηκι ἀνάτερός τινος· ἀπογιγνώσκειν = desparare· ἀργεσθαι, ἀρχειται, ὑπ-, κατ-, ἔξ-, προϊπ-, παίειται, ἀπο-, παίεσθαι, ἀπολήγειται, ἐνίστεται καὶ τὸ τελευτᾶται. Δ, 130 «μάτηται πατίδος ἔργει ματῶν». Ν, 525 «ἐεργόμενοι πολέμοι». ε, 397 «τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλεγον». α, 195 «τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου». 69 «διφθαλμοῦ ἀλάσσεται ἀντίθεσον Πολύφημον» = caecando privavit. Ο, 731 «Τρῶας ἀμιτε νεῶν». Δ. 11. Μ, 402. «Ἀνευ αἰτικτ. Ν, 109 «ἀμυνέμεται οὐκ ἐθέλουσιν νηῶν» = ἀποκρούειν μακρὰν τ. πλοίων δηλ. λοιγόται, ὡς ΙΙ, 80 «νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων». Μέσ. ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, δι' ἐμαυτῶν. Μ, 155 «ἀμινόμεται σφῶν τοῦ αὐτῶν καὶ κλισιάσων νηῶν τε» δηλ. τοὺς πολεμίους. 179. ρ, 288 «δει κρατὸς ἀλλακησης κακὸν ἡμαρτ.» δ, 380 «εἰπέ... , ἔστις μ' ἀθανάτων πεδάχ καὶ ἔδησε κελεύθου». Ψ, 857 «ὅρνιθος ἀμαρτών». Ἀραπνεῖται κακότηται, πόνοι Α, 382. Ο, 235. νόσου Σοφ. Αἰ. 274. Οἰδ. ρ. 50 «μὴ μ' ἀτιμάσῃς... ὃν σε προστρέπω φρέσται». Φιλ. 636 «ἥριταις πολὺ πέλαχος ὄριται τῆς Ὀδυσσέως νεώς». Θέογν. 223 «νόσου βεβλαμμέρος ἐσθλοῦ». Ἀγάλογ. τὸ Αἰσχύλ. Ἀγ. 466 «ῷενῶν κεκομμένος». Σοφ. Ἡλ. 798 «τήνδ' ἐπαναστας τῆς πολυγλώσσου βοῆς». Εὐρ. Μ. 93 «οὐδὲ παίσεται γέλου». Ὁρ.

779 «οωθῆται κκκῶν». Σορ. Φ. 919 «οῶσαι κκκοῦ». Ἀντ. 1162 «οώσους μὲν ἔχθρῶν τήνδε Καδμείνιν γθόνικ». Ἀρρ. Λυσ. 380 «εἰγήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῖς». Ἡρδ. 3, 81 «γνῶμης τῆς χρέστης ἡμίμερηκε». 5, 62 «τυράννων ἐλευθερώθησαν». 3, 65 «τῆς βρατιλήνης ἐστέρημαι». 7, 169 «τοχοτο τιμωρίης». 6, 85. 9, 76 «φύσαι με τὴν ἵκετιν αἰγυπτιώτου δούλωσόνης». Θουκ. 3, 66 «τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες» = *civibus civitatem non orbantes*. 3, 59 «τελευτᾶρ λόγου». 6, 78 «τοὺς μὲν λόγοις ἡμῶν διεστάται». 7, 43 «ἀπιέραι τῆς ἐφόδου» = *ὑποχωρεῖν* ἐκ τῆς ἐρόδου. 1, 112 «Ἐλληνικοῦ πολέμου ἔσχος οἱ Ἀθηναῖοι». Ξεν. ἀν. 3. 5, 11 «πᾶς ἀτκὸς δύο ἄνδρες ἔχει τοῦ μη κατεκδυνᾶ» = *prohibebit*, ne *demergantur*. Κύρ. 7. 1, 36. ἑλλ. 4. 8, 5 «τούτους αὖ τοικῦτα λέγων ἔσχε τοῦ μη ἐκπεπλῆγθαι». ἀν. 7. 7, 31 «ἡμῶν δειρθέντες» = *κατώτεροι* ἡμ. nobis inferiores. συμπ. 4. 51 «οἵ φίλοι οὐδέποτέ μου ἀπολείποται». ἀν. 6. 3, 26. Μετὰ γεν. προσ. καὶ γεν. πράγμ. Αἰσχυν. 3, 149 «εἴ τινος ἀπολειρθήσεται διφροδοκίζει» = *ἐκ* θὲ *κατωτερο*. τινος ὡς πρὸς τὴν δωρ. Ξεν. οἰκ. 12, 14 «ὑφίεσθαι τῆς γῆς» = *cedere terra*. Ἀγ. 7, 1 πόκων, = *ἀπέγει*. τῶν πόνων. Κύρ. 8. 7, 17 «τελευτᾶρ βίου». 1. 3, 1 «Κῦρος πάντων τῶν ἡλίκιων διαφέρων». 8. 1, 1 «ἄρχων ἀγαθὸς οὐδὲν διαφέρει πατέρος ἀγαθοῦ». Τέρ. 7, 3 «δοκεῖ μοι τούτῳ διαφέρειν ἀνὴρ τῶν ἄλλων ζώων, τῷ τιμῆς ὀρέγεσθαι». Ισοκρ. 4, 170 «ἐπάντων ἀφρεμένοντες τῶν ἄλλων περὶ τοῦ πολέμου συμβουλεύειν (ἐγχρῆν αὐτούς)». Ἀντιρ. 5, 76 «ημαρτε τῆς ἡμετέρχες γνῶμης» = *excidit vestro suffragio* μ. σ. Maetzner. Οὕτω καὶ διαμαρτ. τῆς γνώμης Ισοκρ. 6, 5. Ηλ. Φαίδρ. 251, d «λωραὶ δύνηται». Πιλρυ. 162, d «οὐδὲ μὴν ἀλλοιοῦται που τὸ ἐν ἔχυτοῦ». συμπ. 197, d «(δὲ) Ἔρως) ἡμῖς ἀλλοτρόπητος μὲν κεροῖ, αἰειαίτητος δὲ πληροῖ». Ιππ. μείζ. 298, a «οὐκ ἂν αὐτὸν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν» μ. σ. Stallb. Μενέζ. 246, e «ἐπιστήμην χωριομέρην δικαιοσύνης». Πολιτικ. 260, e «ἡ τῶν κακοπήλων τεγχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τεγχνη». πολ. 550, e «πλοιούτου ἀρετὴν διέστηκεν». Κρετ. 416, b «τὸ ἐμποδίζοι καὶ ἵσχον τῆς φύσης τὰ ὄντα». 420, e. Υενοθῆται, σφαλῆται ἐλπίδος, δόξης, τύχης καὶ τῶν ὅμ. συγγνῶν περὶ Ἀττ., π. γ. Θουκ. 4, 28. Ισοκρ. 4, 58. (Ἡ ἐν τῷ γενοθῆται γνῶμη συγχάνταντασ εἰν τῷ πεζῷ δοτ ἐκληπτέχει δοτ. ὕργα). Ηλ. Μενέζ. 245, e «τῶν ἄλλων ξυγμάχων ἐγένεσθην = de reliquis sociis falsus est μ. σ. Stallb. Φαίδ. 85, a «οἱ ἁνθρώποι τῶν κύκνων καταψεύδοται». Δημ. 29, 3 «οὗτος ἐμὲ τῶν πατρώων ἀπέάντων ἀπεστέρηκε». Ψευδ. Λυσ. 2, 46 «τοὺς ἀπογόντας τῆς ἐλευθερίας». Ξεν. ἀν. 1. 7, 19, ε, 367 «τοῖς δὲ Τηλέμυχος πεπνυμένος ἤργετο μέθων». 28 «τοῖς δὲ μύθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Σπαν.

ἀρχεσθαι τιος περὶ ἀντικειμ., ἀρχῆ οὖ ποιεῖ τις τὴν ἀρχήν, ὡς 1, 97 «ἐν σοι μὲν λὴξω, σέο δὲ ἀρχομαί», φ. 142 «ἀρχάμεροι τοῦ χώρου, δῆν τέ περ οἰνοχοεύει», ἀνθ' οὖ συνήθ. τίθενται ἀπό τὴν εἰς τιος, ίδ. σημ. 2. Ξεν. ἀν. 3. 2, 7 «τοῦ λόγου δὲ πρᾶξτο δέδε», ὡς Πλ. Εὐθύδ. 293, α «ηρξατο τοῦ λόγου ἄδε». παρὰ Ξεν. ὅμως ἀν. 1. 6, 5 «ἔφη Κῦρον ἀρχεῖν τοῦ λόγου ἄδε». Κύρ. 6. 1, 6. Ἐν τῷ ποιήσει λέγεται ἀρχῶ καὶ ἀρχομαι τιος μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἐν τῷ πεζῷ ὅμως τὸ μὲν ἀρχομαι τιος δηλοτ γενικ. ἐπιχειρῶ τι, ποιεῖ ἀρχήν τινος, τὸ δὲ ἀρχῶ, ὡς καὶ τὰ ἐπ-, κατ-, ἐξ-, προσπ- τινός σημαίνει, ἐν τοῖς ἄλλοις πρῶτος ποιεῖ τι, ἀρχομαι πρῶτος, διὸ εἴμαι κατίος πράγμα τινος. Θουκ. 2, 12 «ἥν ή ἡμέρα τοι; Ἑλλησι μεγάλιον κακῶν ἀρχεῖν ὡς καὶ Ξεν. ἑλλ. 2. 2, 23. 3. 5, 3 «εἰ μὴ τις ἀρχεῖ πολέμου». Τὸ ἀρχεσθαι ὅμως ὡς τὸ γενικώτερον. δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀρχεῖν. Θουκ. 1, 144 «πολέμου οὐκ ἀρξομεῖ, ἀρχομένους δὲ ἀμυνούμεθα». Ξεν. ἑλλ. 3. 5, 4 «πέμπουσι πρέσβεις.. διδάσκοντες, ὡς οὐκ ἡρξατο πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ἡλθογ». 4. 1, 32 «μετὰ δὲ τοῦτο ἡρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος» καὶ γάρ ἦν πρεσβύτερος, ἔνθι ὁ Φαρν. διμίλειτ πρῶτος μεταξὺ τῶν παρόντων. Ἡρδ. 4, 1 «ἐπῆρξεν ἀδικίας». 1, 5 «τὸν ἀπέργακτα ἀδίκων ἔργων». Β. 595 «Μουσικοί.. Θάμνων παῖσσαν θοιδηζ». Ζ. 107 «ληγάρ δὲ φόνοιο». Ξεν. ἑλλ. 6. 2, 1 «ἐπειθύμησκον παῖσσασθαι τοῦ πολέμου». 13 «παῖσσατες κύπελον τῆς στρατηγίκης».

Σημ. 2. Πολλάκις μὲν ἐν τῷ πεζῷ, τῇ ποιήσῃ. δὲ οὐχὶ πανίως, προστιθέται τῷ γενικῇ πολλῶν ἐν τῶν ἥθοι. ίδη. ή πρόθ. ἐπὸ δὲ ἐκ πρὸς ἀκριβέστ. προσδ. (ώς; τοῦτο σύνηθες ἐν τῷ καθ' ιμάς; ίδιωματι, πλὴν αἰτ. ἀντὶ γεν.) οἶον τὰ, ἐλευθεροῦν, ίδια ἵππο προσώπ., λέστεν, εἰργειν, ἀπ-, ἐξ-, ἐρητειν, ἀπαλλάξτειν καλ., σώζειν συν/θ., παύειν σπαν. Θουκ. 2, 71 «Παυσανίας ἐλευθερώσας τὴν Ἐλλάδα ἀπὸ τῶν Μῆδων». 1, 95 «ἀπὸ βασιλίων; ἐλευθερώντων». Εἱρ. Ἡρ. μακρ. 1010 «ἐλευθεροῦντες τὰ δρασμῶν πόδαν». Θουκ. 1, 35 «ιμάς; ἀπὸ τῆς προκειμένης ἵνα μαχίας εἰρξουσι». Πλ. νόμ. 936, σ «ἐκ μὲν ἀγορᾶς; ἀγορανόροις ἔξειργάντων σύντον». πολ. 571, σ «ἐπὸ πάσης λειουμένον τι καὶ ἀπηλλαγμένον αἰσχύνης». Σοφ. Ἡλ. 292 «μηδὲ σ' ἐκ γένων.. ἀπαλλάξεισαν οἱ κάτω θεοί». Ἀνδροκ. 1, 59. Πλ. Γοργ. 511, c, d «ἐκ κανδύνων σώζειν». Ἡρδ. 5, 49 «βύσσασθε Ἰωνας; ἐκ δουλοσύνης». Πολλάκις γωρίζειν τι ἀπὸ τινος; π. χ. Πλ. Φαιδ. 67, c, συνήθ. ὀρίζειν. Πλ. Τμ. 25, σ «μανωλεῖσα ἐξ ἀνάγκης». Ψευδ. Πλ. ἈΞ. 370, d. Εἱρ. Ἡρ. αἱ. 669 «μανωλεῖσα ἀπὸ πατέρος καὶ μητέρος». Ξεν. πολ. Λακ. 3, 1 «ὅταν ἐπαίδων εἰς τὸ μετρακιούσθαι: ἐκαδίνωσι, τηγικαντοι οἱ μὲν ἄλλοι: παύουσι; μὲν (τοὺς παῖδες) ἀπὸ πατέρων γῶν, παύουσι δὲ ἀπὸ διδάσκαλῶν = παύουσι; τοῦ νὰ τοῦ; στέλλωσι πλὴν εἰς δι: Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πράγμα, ποιητ. Σοφ. Ἡλ. 987 «παῦσσον ἐκ κακῶν ἐμέ». Εἱρ. Ἐκ. 916 «τολμάν ἀπο.. ουσίαν καταπαύεις». 331 «οἰδέ ποτ' ἐκ καράτων ἀποπάνυσσομαι» = e laboribus requiescam, ως πάντοτε ἀναπαύεσθαι ἐκ τινος.—«Ἀρχεσθαι ἀπὸ τὴν τινος = initium capere, incipere ab al. Πλ. συμπ. 186, δ «ἄρξομαι ἀπὸ τῆς ιστρικῆς λίγων». Ξεν. πομν. 2. 1, 1 «σκοπῶμεν ἀρξάμε-

νοι: ἀπό της; τροφής; θητείας ἀπό τῶν στοιχείων». Κύρ. 8, 8, 2 «ἀρ-
ξουσι: διδάσκων ἐν τῶν θείων». Της της: ἀρχῆς σημαντ. ἔρμ. συντάσσε.
ἔνιστε αἰτίατ. ὡς μεταδ. Πίνδ. N. 3, 10 «θυμον ἄρχε» μ. σ. Dissen. B,
273 «βουλίς; τ' ἐξάρχων φύσεώς». Εὐρ. Τρ. 148 «ἐξάρχων γώ μολπάν».
Σεν. Κύρ. 7, 1, 9 «παιᾶνας ἐξάρχων». 25, 3, 3, 58, 4, 1, 6 «παιᾶνας ἐξάρ-
χησθε». Θεόρ. 82 «ὑδάνοι οὔτες; ἐξάρχε». Πλ. Εὐθ. 283, b «θαυμαστόν
τινα ἀνὴρ κατέρρηγε λόγον». Εὐρ. Έξ. 685 «κατάρρηγε οὐρανόν τούτον Βαχχεῖον»
μ. σ. Pflugk. 'Υπάρχειν ενεργεσίαν τινί, εἰς τινα Ίσον. 14, 57. Δημ.
19, 230. Λισσ. 2, 26. Καὶ παθήτ. Δημ. 1, 10 «τῶν περὶ τῶν θεῶν ἡμῖν
ὑπηργμένων». -Ψευσθῆναι σὺν δοτ., οἷον γνῶμης Ήρδ. 7, 9·δέξῃ, λαζαρί Πλ.
πολιτικ. 278, a. Σοφ. A. 176 δώροις; =κατὰ τὴν γνῶμην, δέξῃ. κτλ. Τὸ μέσ.
ψεύδεσθαι σὺν αἴτ. μὲν πράγματι οἷον συνθήκας, ξυμμαχίαν (Θουκ. 5,
83) κτλ. δηλοῖ δὲ διατηρῶ τι, δὲν δείνυμεν πιστὸς εἴς τι, μετ' αἴτ. δὲ προ-
σώπων. σημαίνει ἀπατῶ τινά, Υδ. λεξ. Πτοσ. καὶ Σακελλ. 'Απογιγνώσκειν τι
εἶναι συνηθίστερον τοῦ τινός, διαφορὰ δὲν εἶνε, οὐαὶ ή μεταξὺ τοῦ desperare ali-
quid καὶ de aliqua re.

Σημ. 3. Τὸ ἀμαρτάνειν σὺν αἴτ. αἱ μεταδ. Ήρδ. 7, 139 «νῦν δὲ,
Ἄθηναῖς ἄν τις λέγων σωτῆρας γενέσθαι τῇς Ἑλλάδος, οὐκ ἀν ἀμάρτοι.
τὸ ἀληθέες, =εἴσαι; δὲν θεὶς εἴς της φύσιας, δὲν θ' ἀποτύχῃ τῇς ἀληθείας; ἔνθα ὁ
Sommer οὐχὶ ὅρθι; ἐξαρτᾶ τὸ ἀληθέες; ἀπὸ τοῦ λέγοντος, Υδ. Baehr. Τὸ λγγειν
μεταδ. κάμνον νὰ παίσῃ, καθητυκάζω τι ἐπ. καὶ μτγν. ποιητ. π. γ. μένος
N, 424. Φ, 305, μετὰ αἴτ. δὲ καὶ γεν. χ, 63 «χεῖρας; φόνοιο» =ἀπομακρύνω
τὰς χ. τοῦ φόνου. ἀπορεύω τὸν φόνον. Περὶ τῆς αἴτιατ. ἀντωνούμου. οὐδ. γένους
Υδ. 410, A. 5. Περὶ τοῦ ἀποστερεεῖν τινά τι Υδ. Υ. 411, 6. 'Η παρ'
Ηρδ. 4, 28 περίεργο; σύνταξις; κεχωρίσται δὲ δύοτο; ὁ γειμών τοὺς τρό-
πους; πᾶσι τοῖσι ἐν ἔλλοις; χωρίοις; γιγνομένοισι; ἐξηγητέον, δὲ; δ
Ηρδ. διπλάσεις τὴν ἔννοιαν τοῦ καὶ γεωργιστατικῶς ἔννοιαν τοῦ εἶναι; διάφο-
ρον, διαφέρεσθαι; =δὲ κακῶν οὐτοῖς κατὰ τὴν φύσιν του εἶναι διάφορος; (εἰς
διπλίσιον) διλον τῶν γεωργίων ἔλλοις γωρᾶσθν.

4. Γερεκῆ ἐπὶ ζῆτης συντάσσονται καὶ τὰ ἐπιθετα τῶν ἥθεισιῶν
ἐννοιῶν: οἷον ἀλεύθερος, ἐπίκοιρος =προστάτης, ὑπερασπιστής;
διὸ γενικῶς βοσκός, μόρος (Υδ. Maetzner εἰς Λουκ. 67), καθαρός,
ἄγρος=ακεχρός, κανός, ἔρημος, γυμνός, ὄφρανός, χῆρος ποιητ. καὶ
μτγν. πεζ., ψυλός, ἀλιπήρης=χυελής, παρκμελῶν. Πλ. νόμ. 924, b
«τῆς τῶν ἐπιτρόπων κίρεσσεως» συγχόνεον δημος δηλοῖ ἐστερη-
μένος, παράκοπος φρεστῶν =μωρός Εὐρ. Βάκ. 33, διάφορος (μετὰ
δοτ. =κατύμφωνος, ἔχθρός), ἀλιτος, ἀλιτέριος (σὺν δοτ. =κακό-
νους, δυσμενής) ἀλιτος, ἐτερος, ἀλιτόκοτος Σοφ. Φιλ. 1192. Εὐρ.
Ηλ. 387 «κί δὲ σάρκες κί κεραὶ ρρενῶν ἀγάλμακτ' ἀγροῖς εἰ-
σιν». Εὐ. 230 «πακέστηκεν ἡγάλων μέγνης πλήρης στεναγμῶν
οὐδὲ δακρύων κερδό». Ήρδ. 4, 126 «τῶνδε τὰ ἐτέρα ποιεῖσιν.
Θουκ. 1, 28 «φίλους ποιεῖσθε ἐτέρον τῶν νῦν ὄντων». Πλ. "I.
538, b. Σεν. ἀπομν. 4, 4, 25 «πότερον τοὺς θεοὺς ἡγῆ τὰ δί-
καια: νομοθετεῖ ή ἀλιτα τῶν δικαίων». Εὐρ. Ἀνδρ. 6. Σεν. ἀ-
πομν. 4, 4, 24 «φίλων ἀγκιθῶν ἔρημοι». 4, 3, 7 «(τὸ πῦρ) ἐπί-
κοιρος μὲν ψύχους ἐπίκοιρος δὲ σκότους». Πλ. νόμ. 759, c
«φόνου ἀγρός». 840, d. Μενέξ., 87, c «πότερόν ἐστιν ἐπιστήμη

ἡ ὀρετὴ ἡ ἀλλοιον ἐπιστήμης». πολ. 360 ε «διάγορος τοῦ ἑτέρου». Δημ. 18, 182 «οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῇς ἔκυ-
τοῦ πατρίδος οὔτε τοῦ τρόπου».

Σημ. 4. Τῶν μετὰ τοῦ στερητικ. α συντεθεὶμέν. ἐπιθ. ἀνήκουσιν ἐνταῦθα,
ἐκτὸς τῶν σὺν γενεῇ συνταξού. δυνάμει τῆς τῶν ἀπλῶν ἔννοιας αὐτῶν, καὶ
τὰ, ἀναρμάρτητο; τινος Ἡρ. 1, 155, δ; τὸ ἀμαρτάνειν τινός; ἄψυ-
στος τινος Σοφ. Οἰδ. τ. 969, ω; φύσειν τινός; επλ., ἀντινα κατιλέξαμεν
ἥδη ἐν τῇ οἰκείᾳ αὐτῶν θίσει. κακῶν ἀκήρατος Ἐφρ. Ἰππ. 949 = ἔνει
χῆς, ἀθώος, ως ἐλεύθερος, καθαρός τινος, καὶ πολλὰ ἄλλα, ἀτινα γε-
νικῇ συντάσσει. δυνάμει τῆς στερητικ. μόνον τοῦ α σημασίας· οἷον ἀπαθής κα-
κῶν Ἡρ. 3, 147, ἁδωρος δυσμενείας Πλ. συμ. 197, δ. Ποιητ. Σοφ. Οἰδ.
τ. 885 «Δίκαιος ἀρρόνητος» = μὴ φενόμ. τὴν δίκην Ἡλ. 232 «ἀνάρθμος θρή-
νων» = ἄρθρον, πλήρης θρήν. Τρ. 247.

Σημ. 5. Τὰ μετὰ τοῦ στερητικ. α σύνθετα ἐπίθετα φιλοῦσι νὰ συντάσσει.
μετὰ οὐσιαστικ. τῇ αὐτῇ ἡ συγγενεῖς βίζης ἐν τῇ ποιῆσ, ἰδίᾳ δὲ τῇ τρα-
γῳδ. ἐνιότε δὲ καὶ τῷ πεζῷ. Κείται δὲ ἐν τῇ τοιωτῇ πλοκῇ πλεονασμός τις,
εἰ καὶ ἄλλως; τοῦτο σπανίως συμβαίνει, καὶ δὴ τότε μόνον. διαν. δὲν
προστιθεται τῇ γενεῇ ἐπιθετικ. προσδ. ἡ πλεοναστικὴ δὲ αὕτη ἔκφρασις ἀρ-
μόζει εἰς τὴν σεμνοπερητή γλώσσαν, τῆς τραγῳδ. καὶ ἀλιτρῷ δὲ τῷ πεζῷ δὲν
ἡδύνεται νὰ μείνῃ ἔνην ἡ τοιωτὴ ἔκφρασις, ιδιόματος ὅντος τῆς ἐλλην. γλώσσας.
τοῦ συνάπτειν δῆμαρη ἐπίθετον μετ' οὐσιαστ. τῇς αὐτῇς ἡ συνωνύμου βίζης,
οὗτον μάχην μάχεσθαι, κακῶν πάσσαν κακίαν επλ. T, 162 «(ἰνήρ) ἄκμηνος
σίτοις». Σοφ. Οἰδ. τ. 786 «πάλις κακῶν ἄνετοι». 1383 «ἀπάτωρ ἥμαν»
Σοφ. Οἰδ. τ. 190 «ἄγαλκος; ἀσπιδῶν». ΑΥ. 321 «ἀρρόνητος; δέξιων κω-
κυράτων». Ἡλ. 36 «άσκευος; ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ». 1002 «ἄλυπος; ἄτης».
Φιλ. 868 «τὸ ἔλπιδων ἄπιστον οἰκούρημα» μ. σ. Wunder. Οἰδ. τ. 677 «ἀ-
νήνεμος; πάντων γειμάνων». 865 «ἄρσων; ἀρρέν». Εἰρ. Ἱφ. αλλ. 982 «οὐ δ'
ἄνοσος; κακῶν γέμων». Φιλ. 324 «ἄπεπλος φαρίων λευκῶν». Ἡρ. τ. 487 «σω-
τηρίας ἄνελπις». Ἰππ. 546 «ἄρρεν λέκτρων». Ἐλ. 524 «ἄρρενος φίλων». Ἡλ.
310 «ἀνέροτος; ιερόν». Ηρ. μαν. 114 «ω τέκαι πατρὸς; ἀπάτορας» καὶ Ἀνδρ. 714 «ἄπαιδες; ἥμας; τέκνων». Πεζώ; Ἡρ. 3, 66 «ἄπαιδες ἔντας ἔρσενος; καὶ
Οῆλεος γόνους» ἄλλως; σύνηθ. παρ' Ἡρ. 6, 12 «ἀπαθεῖς; ἔόντες; πόνων τοιού-
των» Θουκ. 2, 65 «γρηγάτων ἀδωρύτατος; γενόμενος». Πλ. συμ. 197, δ.
Σεν. ἀπομν. 2.1, 31 «τοῦ πάντων ἱδίστου ἀδούσματος; ἐπαίνου σεαυτῆς; ἀνή-
κοος εἰ καὶ τοῦ πάντων ἱδίστου θείαματος; ἀθέτος». Κύρ. 4, 6, 2 «ἄπαις; ἀρ-
βένων παΐδων». Ἀνδρο. 1, 117. Πλ. νόμ. 771, δ. «τιμῆς; παῖς τῶν νεωτέρων
Ἄπιμος πάτη; ἔστω». 810, α. 841, ε «ἄπιμος; τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπαίνων».

Σημ. 6. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ μετὰ τοῦ στερητ. α συντεθεὶμ. ἐπιθ. αγ-
μασίας ὅμως παθητ.(1), καθότι καὶ ἐν τούτοις κείται ἡ ἔννοια τῆς στερητικής.
Αἰσχυλ. ἐπτ. 857 «φίλοιν ἄπιστοι καὶ κακῶν ἀτρόμοις» = malis non attriti.
Σοφ. Τρ. 691 «(δῶρον) ἀλλα μητές; ἥλιους» = sole non collistratum. Οἰδ. τ. 1519
«ἴγια διδέξων.. ἀστοι γήρατος ἄλιπα (ὅπου γήρατος παρατομένα, ἀτάραχτα) τῇδε
κείσται πόλεις». Ἀντ. 847 «φίλων ἄκλαντος». 1034 «οὐδὲ μαντικῆς ἀπρα-
κτος ὅμιν εἰμι» = ne a vaticiniis quidem intentatus vobis sum, Herm. Σοφ. 910
«ἄρρεντος φίλων» = ab amicis non custoditus. Οἰδ. τ. 1521 «ἄρικτος ἡγητή-

1) "Id. Malleiac II. §. 345. Σημ.

ρος». Εδρ. 149 «ἀθώπευτος γλωσσης» = μὴ ὑπὸ τῆς γλώσσας κολακεύοις. Ἀμφ. νεφ. 1413 «πληγῶν ἀθώος». Δημ. 18, 270 «ἀθώος; τῆς Φλίππου δουναστείας». Αυκοῦν. 79 «ἀθώος; τῶν ἀδικημάτων» μ. σ. Maetzen. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 55 «ἀπαίδευτος μουσικής».

Σημ. 7. Τὸ εἰλεύθερος ἀπὸ τίνος δηλοῖ ἀνεξίρτητος. Πλ. νόμ. 832, δ «εἰλεύθερος ἀπ' ἀλλήλων εἰσί». Ἄγνος ἀπὸ τίνος. ἐν μτγν. τινὶ παρεισάντω ὅρῳ παρὰ Ψευδ. Δημ. 59, 78.

5. Γενικὴ ἐπίσης συντάξ. καὶ τὰ ἐπιγέγραμα. τῆς διαχρίσ. καὶ χωρισμοῦ· ἀσφαλῶς (κατὰ τὸ σφράγισθαι τίρος) Σωρ. Οἰδ. κ. 1165 «ἐπειλεῖν τὸ ἀσφαλῶς τῆς δεῖρης διδοῦ» = μὲν ἀρούριν τῆς καὶ ποντεύθεν ὁδοῖς νὰ ἐπιστρέψῃ ώρεν, ἀρενθεν(ν) ἐπ., ἀπάρενθε(ν) ποιητ., ἀτερ παὶ ἀτερθε ποιητ., ἀπάτερθερ ψόνον Ε, 445, ράσρε(ν) ποιητ., ἀπορθερ ἐπ., χωρίς, τῆλε, τηλοῦ, τηλόθει. τηλόθετ, πάντα τὰ τέσσαρα ποιητ., π.ληρ., ἔξω, ἔκτος, ἔκτοθερ extra ποιητ., ἔκας ποιητ. καὶ Ἡρδ., δέλχα = ἄνευ, ἀπορῷ ἐπ., πρόσω καὶ πόρρω ἐν τῇ σημασ. μακράν τινος, ἀμφὶς ποιητ. (κυρίως ἐκτέρωθεν οἰνον Β, 384 «ἄρρυκτος ἀμφὶς ἱδεῖν» = διὰ μέσου τοῦ ἄρμ., εἴτα δὲ καὶ ἔκας, μακράν), πέρα(r)=ἐπέκεινα, εἰς τὰ πέρον, ἐτέρωθε (Πλ. Ηὔρη. 146. ε), διαφερόντως. Ρ. 192 «στῆς ἀπάρενθε μάχης». Ψ, 387 «(ἴπποι) ἔνευ κέντροιο θέοντες» ἔνευ κέντρου, πολλάκι. δὲ καὶ ἔκοντες, ἔνευ θελάστεως, καλεύσματος· ο, 530 «οὗτοι ἔνευ θεοῦ ἐπτάτῳ δεξινὶς ὅρνις», οὗτοι καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ίδ. Πόπ. εἰς Θουκ. 4, 78 σ. 256 ἔκδ. μεγ., πολλάκις δὲ δηλοῖς καὶ π.ληρ., ἔκτος, ἔξω. Δημ. 18, 89 «ὅ τότε ἐνστάξ πόλεμος ἄρεν τοῦ κακῆν δόξῃ ἐνεγκεῖν. διηγένει θράζ». Πλ. Φαῖδ. 66, ε «τότε ἔσται ἡ ψυχὴ χωρὶς τοῦ σωματος»=λεγχωρισμ. τοῦ σώμα., εἴτα δέ, ὡς καὶ τὸ ἄρεν, καὶ π.ληρ., ἔκτος, ἔξω. Πλ. ἀπολ. 35, β «χωρὶς τῆς δέξιης οὐδὲ δίκιον μηδεὶς εἴναι δεῖσθαι τοῦ δικαστοῦ» = πλήν, ἔκτος τῆς δέξιης ίδ. Stallb, E, 473 «ἔτερος λαθὼν». Η, 539 «τῷλε ωίλων καὶ πατρίδος αἵτης». α, 132 «ικισμὸν θέτο . . ἔκτοθερ ἔλλων μακράνθρων» π, 267 «ἀμφὶς φυλόπιδος» = μακράν τῆς μάχης. Ψ, 393 «ἴπποι ἀμφὶς ὁδοῖς δρακμέτην» = ἔξω τῆς ὁδοῦ. Θ, 444 «Διός ἀμφὶς» = κεχωρισ. τοῦ Δ. Ἡρδ. 8, 144 «οὐκ ἔντες χρόνου» = non ita multo post (μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τοῦ τόπ. εἰς τὸν χρόν.). θ, 103 «πέρην τῆς δόδοι». 5, 13 «ὅ Στρυμῶν οὐ πρόσω τοῦ Ἑλληνοπόντου» (δηλ. ἐστί), Ξεν. άν. 3, 2, 22 «οἱ ποταμοί, ἦν καὶ πρόσω τῶν πηγῶν ξποροις ὥσπιν». ἔλλ. 4, 5, 14 «ὅ Καλλίνεα παρέτκει τοὺς ὄπιτες οὐ πόρρω τῆς πόλεως». Πλ. Λυσ. 212, α «πόρρω εἰνὶ τοῦ κτήματος» = longe absum a possessione. Θουκ. 8, 67 «τὸ ιερόν ἐστιν ἔξω τῆς πόλεως» (= ἐκτὸς ίδ. Lobeck εἰς Φρόν. σ. 128). Δημ. 4, 34 «τοῦ πάσχειν κύτοι κακῶς ἔξω γενήσεσθε». Ισον. 6, 43 «τῶν ἔξω Πελοποννήσου ακτοικούντων». Ξεν. Τέρ. 7, 1 «τημάσθε διαφερόντων»

τῶν ἔλλων ἀνθρώπων» = *praeter ceteros homines.* Ηλ. Λυσ. 205, b. Γοργ. 479, ε μ. σ. Stallb.

Σημ. 8. Δύσκολον εἶνε νὰ ὄρισωμεν ἐν πολλοῖς ἥμιν. συντεθειμένοις μετὰ προθέσιων σὸν γενικ. συντασσομένων, ἀνὴ γενικὴ κῆται δυνάμει τῇ; προθέσ. ἢ τῇ; ἐννοίᾳ; τοῦ ἥμιν. «Ἀν τὰ ἀπλᾶ ἥμινται. συντάσσ. γενικῇ, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ότι τὶ; ἐν τοῖς συνθέτοις γενικῇ τίθεται δυνάμει τῇ; ἑρματικῇ ἐννοίᾳ; Ὡ; λοιπὸν τὰ ἔργα σθαται, στασθαται, χωρεται, εἴκεται, ἔχειν κτλ. συντάσσ. γεν., ὅπερ γεν. δύνανται νὰ συντάχθωσι, καὶ τὰ ἔξι ἔργα σθαται, ἔξι στασθαται, παραχωρεται, ὑπείκεται, ἀπέγειται; τὰ ἔσοδα καὶ ἔργα σθαται τινος; = aliquid appetere, τιμάσθαι καὶ ἀντιτιμάσθαι τινος; γελάνται καὶ καταγελάνται τινος; «Ἀν προσέπι ἥμινται συντεθειμένον μετὰ προθέσ. δοτ. ἢ αἰτ. συντασσομένης συντάσσηται γενικῇ, ὅπερ γίγνεται δυνάμει τῇ; ἐννοίᾳ; αὐτοῖς, τοῦτον αὐτὸν συμβαίνει καὶ εἰς ἥμινται συντασσομένουν συντεθειμένον μετὰ προθέσ. γεν. συντασσομένης; οἷον ἐπιθαίνειν τινός; ὡς ἐμβαίνειν, ἐμβατεύειν τινός; (§. 416, 2). «Ἀν τέλος; τὸ μετὰ προθέσ. συντεθειμένη. ἥμινται ἔνεκα τῆς προθέσ. σημασίαν πάντως διάφορον τῇ; σημασ. τοῦ ἀπλοῦ, ἡ γενικὴ τίθεται ἔνεκα τῆς ἐννοίας; τοῦ μετὰ τῇ; προθέσ. συνθέτου ἥμινται.» οἷον ἀπογιγνώσκειν τῆς ἐλευθερίας; = desperate de libertate, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς γιγνώσκειν ἀπὸ τῆς ἐλευθ., τὸ καταρρωνεῖν τινος; = despicerre aliquem, διὸ ἀναλύεται εἰς φρονεῖν κατά τινος; οὗτο τὸ ἀντιποτεσθαται τινος; = capessere al quid, εἰς ποτεσθαται ἀντί τινος; «Ἀν ὅρως τὸ σύνθετον ἥμινται ἀναλυθμένον εἰς ἀπλοῦν καὶ τὴν πρόθεσιν σὸν γενικὴν (καίται ἐν συντάξει) συντασσομένην δύναται νὰ συνταχθῇ γενικῇ ἄνευ διαυρρᾶς; σημασ., πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν γενικ. ὡς ἀπὸ τῇ; προθέσεως ἐξαρτωμ. Τούτῳ ἴδιᾳ συμβαίνει ἀν τὸ ἥμινται κῆται οὐδὲ ὅπο τὴν τροπικήν, ἀλλ' ὅπο τὴν κυρίαν καὶ ἴδιαν αὐτοῦ σημασίαν π.χ. •Ἐπαείρεται τινὰ ἀμφάδιαν = ἀπίστειν ἐπὶ ἀμφάδιον II, 420. 1, 214, οὗτω καὶ «νεκρούς; πυρκαϊκής ἔπειν γένεον II, 428. Ὑπερέχειν τινός; γείραν = ἔπ. γετροῦ. ὅπερ τινος; 1 420. Ε. 585 «ἔκπεσε δίφρων» = ἐπὶ ἐπι δίφρ. Κ, 504 «τάρφοιο διήλιξασ». Ἐππονοῦ· ζ, 304 «μεγάροιο διελούμενων». Ἡρδ. 2, 12 «Ἄγυπτον προκειμένην τῆς ἐγκρήνες γῆς» = κειμ. πρὸ τ. ἔγ. γ. Ξεν. Ἱέρ. 6, 10 «αἰδῶν (τῶν φυλάκων) προσυλάττουσιν οἱ νόμοι» = πρὸ (ἀντί) τῶν φυλάκων. Δημ. 19, 338 «οὔτος; δὲ ἵκεινον προσκαλεῖνδεῖτο» = ἐκαλ. (provolvēbatur ad genua) πρὸ ἵκεινον. (Πλήν ἐν Ἀρρ. ὁρ. 501 «προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἱκέτεις» = milvis) Ξεν. κυν. 1, 14 «Ἀντίλοχο; τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανόντος» = ὅπερ τ. πατ. ἀποθ. Τὰ μετὰ τῇ; κατὰ = ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, καὶ κατά τινος, συντεθειμένη. ἥμιν. δυνάμενα νὰ ἀναλυθῶσιν, ὡς ἀνωτέρων ἐδείχασαν, εἴναι συγκύτατα ἐπὶ τε ἔξωτερικῶν καὶ ἐπὶ πνευματικῶν πράξεων οἷον καταγέλειν τινός τι = κείνη κατά τιν. τι, κατασκεδαῖνδειν (καταγύνειν), καταντήσειν (=ἐκγύνειν) τινός τι· κατεπείν τινός τι = λέγω τι κατά τινος, κακολογῶ τινα ὡς; Ηλ. πολ. 393, α «κατεύχεσθαι τῶν Ἀγασίων πρὸς; τὸν θεόν» = ἐκφέρεις κατάρρεις κατά τῶν Ἀχ, καταφύειν δεισθαται τινος τι = λέγω κατά τινος φεῦδεις, κατατιθασθαται τινος Ξεν. Κύρ. 6.1, 4 = λέγω κατά τινος; αἰτίαν, ἔγκλημα, κατηγορῶ τινος Θουκ. 1, 67· κατεβάνων τῶν Ἀθηναίων, ὅτι σπονδέας λελυκότες είεναι. Ηλ. πολ. 508, δ «ὅταν ὁ ἥλιος καταλάμψει, σαφῶς ὄρωσι» = καθ' ὄντα, ὅπερ οὖς ὁ ἥλιος, οὖς ὁ ἥλιος. φωτίζει ἔνωντες ἀμέσως ὄμως; μετὰ τοῦτο τροπικ. «οὐ καταλάμψεις ἀληθείαις» κατηγορεῖν τινός τι, π.χ. μωρίαν, ἀδεικνύειν αν=λέγων

τι κατά τίνος, ἀποδίδωμε εἰς τίνα π. γ. μωρό. ἀδεικ. κτλ.' λέγεται δὲ καὶ κατηγορεῖν τίνος, ὅτι ἡ ώς, σπουδώτερ. σὸν γεν. πράγμα. οἶον Ίσοοχρ. 3, 4 τῆς βράχης, Δημ. 21, 5 «παρανόμων ἡ παραπρεσθείας ἡ τίνος ἀλλης αἵτις ἔμελλον αὐτοῦ κατηγορεῖν», ἐνθα ἡ γεν. αὗτοῦ ἔξαρτᾶται ἀπό τοῦ προηγουμ. οὐσιαστ. Παθητικὸν Θουκ. 1, 95 «ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὗτοῦ ὅπο τῶν 'Ελλήνων' καταγιγνώσκειν τίνος τι' οἷον ἔνοιαν, κλοπὴν =ἀνγυγωρίζω εἰς τίνα ἄνοιαν, κλοπῆν θάνατον, φυγὴν =καταδίκαζω τίνα εἰς θάν., Ιξορ., σπουδώτερ. μετὰ γεν. πράγμα, δ; Ψευδ. Δημ. 25, 67 «παρανόμων αὐτοῦ κατέγνωτε» (ἀσύνθη. δμως τὸ παρά Λυσ. 1, 30 «διαρρήδην εἰρηται τούτον μὴ καταγινώσκειν φύσον» ἄνευ ποικίλ. γραφ., ίδ. Βρετανοῦ); Παθητ. Αντιφ. 5, 70 «τοῦ δὲ ἔντος τούτους κατέγνωστο θάνατος». Ξεν. Ελλ. 7, 3, 7 «νομίζοντες τῶν.. τυραννεῖν ἐπιχειρούντων ὅπο πάντων ἀνθρώπων θάνατον καταγιγνώσθαι» (καταγιγνώσκειν δμως σὸν αἰτ. δηλοὶ γνωρίζω τι ἀκριβῶς. Ξεν. Οἰκ. 2, 18 «τοῦ δὲ.. κατέγνων πράττοντες» μ. σ. Breitenb. Κύρ. 8, 4, 9.)¹⁾ καταρρίψειν τίνος τι = κρίνων τι κατά τίνος, καταδικάζω τίνα εἰς τι. Ψευδ. Ίσοοχρ. 1, 43 «ἰό τεκνοῖσσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν» καταδικάζειν τίνος τι' οἷον ζημίαν, φυγὴν, θάνατον =ἀναγνωρίζω τι εἴς τίνα, καταδικάζω τίνα εἰς τι' καταχειροτονεῖν τίνος θάνατον Δημ. 19, 31²⁾ καταψήηρίζεσθαι τίνος τι οἷον δειλίαν, θάνατον παθητ. Ξεν. ἀπολ. 27 «κατεψήησμένος ἦν μου ὅπο τῇς φύσεως οὐ θάνατος» (ἀσύνθη. τὸ παρά Ηλ. πολ. 558, α «ἀνθρώπων καταψήησθέντων θανάτου ἡ φυγὴ»). Οὕτω καὶ καταφρονεῖν τίνος τι δηλοσν, οὐδὲι καταφρονῶ τίνος τι, ἀλλὰ παρατηρῶ, ἀνευρίσκω, ἀναγνωρίζω τι ἔν τινι (οἷονει κατά τίνος) δηλ. πονηρόν, βλασφερόν, κακόν τι. Θουκ. 8, 8 «καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν» μ. σ. Bauer, ὡς τὸ καταγιγνώσκειν τίνος τι = παρατηρῶ ἐν τινι κακόν τι, ίδ. λιξ. Πατ. καὶ Σακίλ. ἐν τῷ καταγιγνώσκω.

§. 422. C. Δοτική.

Παρατηρήσεις γενικαί.

1. Ἐνῷ ἡ κίτικτ. καὶ γενικὴ ἀναφέρονται εἰς μέρη μόνον τὴ προτάξ. ἐκείνης μὲν τὸ κατηγορούμενον συμπληρούστη, ταύτης δὲ προσδιορίζουστης τὸ ὑποκείμ. ἡ ἀντικείμ. ἡ κατηγορούμ. ἀκριβέστερον (κατὰ ποιὸν), ἡ δοτικὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν ὅλην τῆς προτάσ. οὐσίαν καὶ γρηγορεῖνει πρὸς ἀκριβέστερον ταῦτης προσδιορισμόν¹⁾. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τὴν κίτικτ., τὴν πτῶσιν τοῦ ἀμέσως ἀντικειμένου, ἡ δοτικὴ δύναται νὰ ὀνομασθῇ πτῶσις τοῦ ἀπωτέρῳ ἡ ἐμμεσον ἀντικειμέρον, ἐπειδὴ, ἐνῷ ἡ κίτικτ. ἐκφράζει καὶ συμπληροῦ τὸ ἀντικείμ., ὅπερ εἶναι εἰς ἀμεσον πρὸς τὸ κατηγορούμ. σχέσιν, ἡ δοτικὴ δηλοῖ τὸ ἀντικείμ., ὅπερ ἔχει ἐμμεσον μόνον ἀναφορὸν πρὸς τὴν ἐν τῇ προτάσει ἐκπεφρασμένην πρᾶξιν.

2. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀναπτύξει τῇς γλώσσης, ὅτε ἐν τῇ ἀντιλή-

1) "Id. Bumbel, Kasuslehre s. 259.

φεις τῇς πρὸς ἄλληλας τῶν δυτῶν σχέσεως τὸ ζωηρὸν φυνταστικὸν ὑπερτερεῖ τοῦ ακθεροῦ λόγου, τὸ διὰ τῆς δοτικ. δηλούμενον ἀντικείμ., ἀδιάφορον ἢν τοῦτο ἐκφράζῃ πρόσωπο. ἡ πρᾶξιμα, τόπον ἢ γρόνον, ὑποληπθήσεται πανταχοῦ ὡς τι ἐνεργόν, ὅπερ ἀντενεργεῖ εἰς τὴν ἐνεργειαν τοῦ ὑποκειμένου, ἵσταται πρὸς τὸ ὑποκείμ. ἔν τινι ἐνεργητικῇ ἀμοιβαίκῃ ἀναρροφᾷ, καὶ συμμετέχει τῆς πρᾶξεως κύτου οἰονεὶ προσωπικῶς ἐνεργοῦν. Διὸ ἐν τοῖς πρᾶγματι οἱ Ἐλληνες ἐμάχοντο. Ζεὺς αἰθέριον τατεῖ (*Ἡσδ. ἔργ. 18*) τρίτῳ ἥματι πάτερ ἥλιος (*Λ. 708*). χαλ-ρω τῇ rīχῃ. Κέρος τὴν πόλιν βίᾳ eīlēr, πανταχοῦ ἐν τοῖς πρᾶγμα-τούσι, ὅπις διάρροις καὶ ἐν δοσι κατά την ὥλην πρὸς ἄλληλας, μίχη καὶ ἡ αὐτὴ ὑπάρχει ἐποπτεία (ἐποπτικόν), οὐ μόνον τοῦ Πέρσας, ἀλλὰ καὶ τῶν αιθέριων, ἡμέρας, καὶ rīch ἐπιληπθηκομένων ὡς ἐν-εργητικῶς; τῷ ὑποκειμένῳ ἀντικειμένῳ, καὶ τῇς πρᾶξεως συμμε-τεχόντων, τοῦ μὲν Πέρσας, ὃς μηχομένου κατὰ τοῦ ὑποκειμ., τῶν δὲ αἰθέριων καὶ ἡμέρας, ὃς ἀναδεγμένων καὶ φερόντων τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ, τῇς rīch ὡς προσκαλούστης; τὴν γχράνι αἴτοι, καὶ τῇς βίᾳ τέλος ὡς ὑποστηρίζομενος; τὴν πρᾶξιν τοῦ ὑποκειμένου.

3. Ἀμαὶ δὲ ταῖς τεχναῖς ἡ λογικὴ ἀντίληψις; τῇς γλώσσῃ, καὶ ἡ λογικὴ τῶν δυτῶν σχέσις; ἀνεληπθήσετο μετά μείζονος ἀκρι-βείας, δὲν ἦρχεις πλέον ἐν πολλαῖς; περιπτώσεσιν ἡ γενικὴ ἀκείνη καὶ ἀδριστος διὰ τῆς δοτικ. δήλωσις, διὸ καὶ ἡναγκαῖσθαι ἡ γλώσσαν ἔξεινάη τὰς διακρόσους κατηγορίας τῇς αἰτίαις, τοῦ τόπου καὶ τοῦ γράμμου ἀκριβέστερον διὰ προθέστη. Ηστατικά μάλιστα γλώσσαι ὡς πρὸς τοῦτο ἐδημιουργήσαν περὶ τὴν δοτικήν καὶ ἄλλην ἔξι αὐ-τῇς πτώσ. ὡς π. γ. ἡ μὲν λατιν. τὴν ἀρχαιοτεκνήν, ἡ δὲ σκινερο-τὴν τοπικήν, δραματικήν καὶ ἀσκιστικήν δοτικ.

4. Ἐν τῇ ποιησεῖ, τῇς ἄγεται ἐκ σφραδροῦ μαλλοναλιθήματος καὶ πάθους ἡ ἐκ τῆς δεύτητος τοῦ ἀνακλυτικοῦ λογικοῦ, ιδίᾳ δὲ ἐκ τῇ ἀνθηρῷ νεκτικῇ τῶν δύμης, ἐπῶν γλώσση φρίνεται ἡ γρήσις; τῇς δοτ. ἐν μείζονι ἴσχυΐ καὶ εὐρυτέρῳ αύλαῳ ἡ ἐν τῷ πεζῷ, ὁ-στις ἔκρηζεται λογικώτερον καὶ τίνει πρὸς μείζονας ἀκριβεῖσιν τῶν ἔννοιῶν. Πλαράχει τὰς ποιητ. π. γ. ἐκρηζότες; Ζεὺς αἰθέριον τατεῖ *Pullosi* μερὶς ἔξοχα δώματα τατεῖσι δου κρή-τος ἐστὶ μέριστον πάσιν *Kuklōpesis* θεὸς ὡς τίτετο δῆμῳ προ-κυλλέσσασθαι γάρμης γειρ πεδίῳ πίνεις κακοῖσιν οἰκεῖσιν γελᾶς, πρὸς τὰ τοῦ πεζοῦ, ἐρ Πυλλούς, ἐρ Κέκλωψιν, ὑπὸ δῆμον, εἰς μάχην, εἰς πεδίον, ἐπὶ κακοῖς.

5. Εἰ καὶ λοιπὸν ἐν πάσοις ταῖς περιπτώσεσι τῇς γρήσεως τῇς δοτ. ἡ αὐτὴ συμβάνει ἐποπτεία, εἰνες δύμως; ἀναγκαῖον καὶ σπάσιμον πρὸς ἀπόκτητην σχοινοῦ; Ιδέκας περὶ τῶν διακρόσων γρή-τεσσιν τῇς δοτ. νῦν διακρίσωμεν τὴν διδοκτηλίκην τῇς πτώσ. ταύ-της κατά τὸ ὄλυκόν περιεχόμενον τῶν διὰ τῆς δοτ. δηλουμένων ἀντικειμένων εἰς μέρη τρίχα, ὃν τὸ μὲν πρώτον πειραμβάνει τὴν

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 47

^{προσωπικήν δοτ., τὸ δεύτερον τὴν τοῦ πράξιμοτος, καὶ τὸ τρίτον τὴν τοπικὴν καὶ χρονικὴν δοτικήν.}

§. 423. a. Δοτική προσωπική.

1. Ἡ δοτική λοιπὸν δηλοτ, ὡς εἰδομεν ἐν §. 422, ἀκριβέστερος προσδικισμὸν τῆς οὐσίας τῆς προτάσ., τὸ ἀντικείμ. δηλ. ὅπερ ἀναγέρεται εἰς τὴν ἐν τῇ προτάσῃ ἐκπεφρασμένην πρᾶξιν καὶ συμμετέχει αὐτῆς. Καταρφανεστάτη γίγνεται ἡ σημασία αὐτῆς, ὅτε τὸ ἀντικείμ. τοῦτο εἶναι προσωπικό, ἐπειδὴ τὸ προσωπικό ἀντικείμ. ἔχει βουλητικὴν δύναμιν, διδοῦ καὶ παρίσταται ὡς διντως τῷ ὑποκειμένῳ ἐνεργητικῶς ἀντικείμενον, ἀνθιστάμενον ἐν ταῖς προσωπικαῖς δὲ ἐννοίαις καταλεκτέαι καὶ τοικῦνται πραγμάτων ἔννοιαι, αἵτινες ἔχουσιν ἐν τισι συντάξεσι προσωπικὴν ἀναρροράν· οἷον τοῖς νόμοις πείθεσθαι, ἐπειδὴ ἐνταῦθα οἱ νόμοι εἰκαζούσηνται προσωπικῶς, ὧσει ἔλεγε τοῖς γραμμέταις πείθεσθαι.

2. Ὡς δὲ ἡ δοτικὴ εἶναι ἴδιαίτερη ἡ πτῶσις τοῦ προσώπου, δηλον καὶ ἐκ τοῦ φυιομένου, ὅτι ὑπάρχουσι γλῶσσαι μεταχειριζόμεναι τὴν δοτ. μᾶλλον ἡ τὴν αἴτιατικὴν, ὅτε τὸ ἀντικείμ. ἕρην. ἄλλως μεταβεκτικοῦ εἶναι πρεσβυτερον, τοικῦνται εἶναι ἡ γερμανικὴ ἐν ταῖς ἀρχικοτέροις αὐτῆς διαλέκτοις καὶ ἡ Ἰσπανική⁽¹⁾. Πολλὰ δὲ ἕρη., μετὰ διερρόμενος δύναται ἀναρρορά, ητοι ἐννοίας, συντάσσονται τόσῳ δοτ., διηρ οὐκ αἴτιατ. π. χ. ὁρελεῖν, βλάπτειν τοις σπάν. ποιητ. (§. 409, A. 1) καὶ τοιά, ἀλλα δὲ πάλιν τόσῳ δοτ., ὅσῳ καὶ γεν. π. χ. ὑπακοών τινι, καὶ τιρος, πειθοματ τινι καὶ τιρος (§. 417, A. 6.). Ἡ δοτ. ἔξαρξει πανταχοῦ τὴν προσωπικήν, ἐνεργητικὴν ἀναρροφάν, καὶ ἀναρρέψεται εἰς ὅλην τὴν πρότασιν ἡ αἴτιατ. ἔκραξε: ἀντικείμενόν τι, ὃς τὸ ἀντικείμ. ἕρη. μεταβεκτ.· ἡ δὲ γεν. τὸν ἀκριβέστερον προσδ. ἕρη. ἀμεταβεκτου.

3. Ἡ χρῆσις τῆς ἑλλην. προσωπ. δοτικῆς εἶναι πολλῷ εὐρυτέρη ἢ ἐν τῇ γερμανικῇ, ἐπειδὴ αὕτη ἐν πολλαῖς περιπτώσεσι προστίθησιν εἰς τὴν δοτ. προθέσ. ἀντὶ τῆς ἀπλῆς δοτ., ὅπερ καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ὡς καὶ ἡ ἀρχικα κατὰ τὸ πολλάκις ποιεῖ π. χ. μάχομαι τινι=μάχομαι πρός τινα, κατά τίνος ich Kampfe mit Einem κτλ. Κατὰ πρῶτον θέλομεν ἀναρρέψει τὴν τῇ ποιήσει: ἰδίᾳ ἀνήκουσαν χρῆσιν τῆς δοτ., καὶ εἰτε τὴν ἐν τῷ πεζῷ σποραδικῶς ἀπαντῶσαν ἐσφαλμένως; δὲ ἀπεδόθη εἰς τὴν δοτ. σημασ. τοπική, διότι ἀντ' αὐτῆς ἡδύναντο νὰ τεθῶσι καὶ αἱ προθέσ. ἐν ἣ παρὰ σὺν δοτ., ὡς καὶ διντως τίθενται συνήθως; ἐν τῷ πεζῷ. Ἡ δοτ. ἐν ἀπαντο τοῖς ἐπομ. πρᾶγ. δηλοτ πρόσωπον, ὅπερ συμμετέχει τῆς πράξεως, λαμβάνει μέρος ἐν αὐτῇ, ἐπ' ὁρελείρ τοῦ διοίου αὕτη συμβαί-

1) Id. Eriatap IV. s. 620. 706 καὶ Beckes Organism. § 79, s. 359.

νει, ἦ, ὡς ὁ Βιωτερ εἶν τῷ ἑκάδεκατοῦ συγγρ. λέγει, διὸ πασα
ἡ πρᾶξις γίγνεται. Δ, 95 «πάσι δέ κε Τρωεσσι χάριν καὶ κυ-
δος ἔροι» (τοῖς Τρ., οἵτινες ἔχουσι συμφέρον ἐν τῇ πρᾶξει, ἐνῷ
ἄντελεγον ἐν Τρώεσσι. Ήταν ήτο μόνον τοπικόν, παρὰ τοῖς Τρ., μεταξὺ^{τῶν Τρώων κατ.}). Λ, 720 «ιππεῖσι μετέτρεπον ἡμετέρουσιν». Β,
481. Ν, 175· Η, 569 κατ. Οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐπιθ. ἀριτρεπής. Ζ,
477 «χριπρεπέκ Τρωεσσι» = δικριτρεπής, ὑπέρκαλον διὰ τοὺς Τρ., ὡς
ἐνδικριτρεμένους. Α, 247 «τοῖσι δέ Νέστωρ ἄδυτεπῆς ἀνάρουσε».
Α, 68 «τοῖσι δ' ἀνέστη». Β, 433 «τοῖς ἄρχ μύθων ἡρήγε Γε-
ράνιος, ἵπποτα Νέστωρ». Α, 539 «ἀσθεστος; δ' ἄρχ ἐνῶρτο
γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν». Α, 71 «ὅσοι καράτος ἔστι μέγιστον
πάσιν Κυκλώπεσσι». ο, 227 «Πελλοῖσι μέγ' ἔζορχ δώματα
ναίων». Θράκην δὲ ποιὸν τὸ ἐν Φ, 43 «ἔνδεκα δ' ἄρκτα θυ-
μὸν ἐτέρπετο οἰστροὶ φίλοισι», ἀντὶ τοῦ χαλκοῦ ἐν τῷ πεζῷ ἐν
ἢ σύρ φίλ. οἱ φίλοι τοῦ διὰ τὴν δοτ. δηλοῦνται ὡς συμμετέχον-
τες τῆς χρῆς αὐτοῦ. Οὕτως ἴδικ παρὰ τοῖς τραχικ. τὸ ἀνθράποις
ὡς καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Ὁμ. 9, 479 «πάσι γάρ ἀνθρώποισιν ..
ἀσιδοὶ τῷης ἔμμοροὶ εἰτιν». Εὔρ. Ἐκ. 595 «ἀνθρώποις δ' ἀσι
ό μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός, ὁ δ' ἐσθλὸς ἐσθλός» ρ.
σ. Pflugk. Βέρ. 310· 405 «εἴναι οἱ θελέτερονες νέμονται θρατῆ-
σιν» Ἐρωτεῖς». Έκ. 1267 «οἱ Θρῆνοι μάκτις εἶπε Διόνυσος τάχδε».
Διόν., ὅστις εἶνε, θεωρεῖται διὰ τοὺς Θρ. μάκτις. Ἐκ τοῦ πεζοῦ εἶνε
τὰ ἔξτις, εἰκετή, ἐπαριστασθαι τινὶ ὁδῷ, ἐκποδὼν τινὶ εἰραι, α-
πέρχεσθαι ἴδι. Ζ. 421, 2 καὶ Α. 1. Ηεδ. 6, 70 «Λακεδαιμο-
νίοισι συχνὰ ἔργοισι τε καὶ γνώμησι ἀπολαμπρούσθεις». 8, 20
«Βάκεδοι ὡδε ἔχει περὶ τούτων δικριτρεπῆς» = δικριτρεπής περὶ τούτων
διὰ τὸν μάκτην. Βέρ. ἔχ. οὕτως Ξεν. συμπ. 8, 30 «ἔστι καὶ Ὁμήρῳ
«γάνυνται δὲ τ' ἀκούων». Πλ. πολ. 389, ε «οἷς καὶ Ὁμήρῳ
Διομήδης λέγει» κατέτι τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. καθ. Η. Schneider
= διος Ήμ., διὰ τὸν Ήμ. Διομ., τὸ δέ ἀλλως σύνηθ. ὁ ἐν τῷ Ήμ.
Διομ. ἐκλαμβάνεται τοπικῶς. «Ουαῖον καὶ παρ' Ἀριστοτ. πολιτικ.
8. 4, 7 «οὐ γάρ δι Ζεὺς αὐτῆς ἔδει καὶ κατηρίζει τοῖς ποιηταῖς».
Πλ. νόσ. 706, δ «Οδυσσεὺς αὐτῷ (δηλ. Ήμήρω) λιποφετ τὸν
Ἀγνακεμένον». Οὕτω κεῖται ἡ δοτικὴ ἐν τῃ ποιησει καὶ τῷ
πεζῷ ἐπὶ τῶν ἐκρηκτῶν. ίδικ τοῦ αἰσθάνεσθαι, θεωρεῖν, εἰρίσκειν,
ἀπαντάρ τι διὰ τινα. Ηεδ. θεογ. 569 «ώς ἵδεις ἀνθρώποις πυρὸς
τηλέσκοπον αὐγήν». Σοφ. Αλ. 1144 «ῷ φθέρημ' ἐν οὐκ ἀν εἴρεσσι.
Οἰδ. ο. 966 «οὐκ ἀν ἔξεύροις ἐμοὶ ἀμφιτίκις ὄνειδος οὐδένα».
Ξεν. Ιππ. 5, 8 «θερποῦσι μάκλιστα πόλεμοι, ὅταν τοῖς ἐπαν-
τίοις πρέγματα καὶ ἀσγολίκις πυρθάρωται». Πλ. πολ. 421 ε
«ἔτερα τοῖς φύλακιν εὑρήκαμεν». 598, δ «ὑπολαμψάνεις δεῖ τῷ
τοιούτῳ, ὅτι εὐήθης; τις ἀνθρώπος» δηλ. ἐστίν. (Τὸ ἐν Ήμ. δικ. δικώς
9, 99 «τοῖς καὶ κατεδάκεον νεοχώμὸν ἀν τι ποιέειν δυνάμιος
ἐπιλαβομένοισι» = qm̄os eti p̄m̄ novi quid molituros esse sus-

picabantur, τὸ καταδοκεῖν ὡς καὶ τὸ καταγελᾶν καὶ διλοχ
μετὰ τῆς κατὰ σύνθετον συντάξσονται δοτ. Βαθρ., καθὼς καὶ τὸ
ὑπὸ τὸν χριθ. 5, καταδοκεῖν τινι = ιδέντι κακὴν ἔχω περὶ τίνος)

Σημ. 1. Ἐίναι δὲ πρωτεῦθη εἰς τὰς δράσεις; δοτ. ή πρόθ. ἐν δι παρὰ ἑκα-
ρανίζεται ἡ ζωὴν τῇ; πράξις; πρὸς τὸ πρόσωπον ἀναφορά, καὶ ἡ ἔκφρασις;
ἀποδεῖναι ἀπλῶς τοπική.

4. Ἐν τῇ ποιήσει καὶ ιδίᾳ τῇ ἐπικῇ συγχρότατα ἐκλαμβάνε-
ται ὁ σκοπός, πρὸς δια τέλεις ή πράξις τοῦ ὑποκειμ., προσωπικός
διὸ καὶ διά δοτ. ἐκφέρεται: Γ, 318 «θεοῖς δὲ γείρας ἀρέσχον».
Ο, 369. i., 294. μ., 257 «γείρας ἐμοὶ ὀρέγοντας». (Ἐν οἱ μως
371 «γείρας ὀρέγων εἰς Οὔρχινὸν» τοπικῶς). Δ, 523 «γείρας φί-
λοις ἐτέροις πετάσσον». Ρ, 547 «ἡῦτε πορρυζίην ἴριν ὑνητοῖς:
ταρρύσσον Ζεύς». Σ, 294 «οὐλάσσην ἔλοις Ἀγκιούς». Ε, 82 «χεὶς
πεδίῳ πίσε». ε, 374 «πρηγήνες ἀλλι κάππεσε». Δ, 302 «μηδὲ
χλονέσθαι ὄντιλον». 443 «οὐρανῷ ἐστήρικε κάρη». μ. 15. Λ,
144 «οῦδες ἐρείσθη». Η, 187 «κυνέη βάλε». ν., 142 «ἄρι-
στον ἀπιμήσουν ίάλλειν». Η, 66 «κυνένεον Τρώων νέρος ἀμφιθέ-
θηκεν νηστίν». Κ, 89 «τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐρέπηκε πόνοισιν».
Μ, 374 «ἐπειγορμένοις δ' ἵκοντο». Ε, 709 «λίμνη κεκλιμέρος
Κηφισίδι». δ, 608. Η, 218 «προκαλέσσοτο χάρμη». Ε, 514
Αἰνεῖς δ' ἐτέροις μεθίστατο» = ad amicos se contulit. Φ,
394 «θεοὺς ἔριδι ἔντελαντει». Υ, 66 αιτύπος ώρο τοῦ ἔντειν
ἔντελτων». κ, 330 «κολέφ μὲν ἔορ θέον». Τ, 222 «καλάζμην
γθονι γχλκὸς ἔγευσεν». Γ, 10 «ὅρεος κορυφῆσιν Νότος κατέ-
χενειν ὅμιγλην». Η, 101 «τῷδε δ' ἐγών αὐτὸς θωρίκωμαι» =
θὲς ὅπλισθω δὲ αὐτὸν, δηλ. ἵνα ἀγωνισθῶ κατ' αὐτοῦ, ὡς Ψ,
677 «Εὐρύκαλος δὲ οἱ οἴος ἀνίστατο». Συπρ. ἀποσπ. 39
(Ahr. 97) «ἄρθραμος δὲ μέλικις γύτ' ἀφρος». Πίνδ. Ο, 1, 92
«Ἀλφεοῦ πόνῳ κ.ιθέει». θ, 58 «Ἀλφεῷ μέσσω καταβάς». Ισ.
5 (6), 41 «ὅ δ' ἀνατείνας οὐρανῷ γείρας» ὡς παρὰ τοῖς λατιν.
ποιητ. coelo tollere manus. Αἰσχ. γονρ. 56! «δόμοις παρα-
σταίγοντα» = εἰσερχόμ. εἰς τοὺς δόμους (μετὰ αἰτ. ὅμως = prae-
terire). Αρρ. νερ. 1008 «ὅπόταν πλάτανος πτελέωφ γύθινικην»
= πρὸς τὴν πτελ. Σοφ. Ἀντ. 1209 «ἄσημης περιβαλλει βοῖς;
ἔρπονται = ἀνεπαίσθητος ἡγος φωνῆς προσπίπτει εἰς τὰς ώτας
τοῦ βαδίζοντος. Τρ. 597 «οῦποτ' αἰσχύνη πεσῆ». μ. σ.
Schneidew. 940 «ὦ; νιν.. αἰτίῃς βάλοι κακῆ». Αἴ. 1244
τούναντίον ὅμως ἐν Αἴ. 67 «λύπην πάσιν Ἀργείοις βαλεῖς».
Εὐρ. Ι. 1467 «ἀελίου δ' ἀραβέλης λαπτάσιν». Βάζ. 1308.
ἰκέτ. 322. Σοφ. Ἡλ. 277 «έγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις». Εὐρ.
Μήδ. 1355 «έγγελῶν ἐμοῖν. (Καὶ ὅμως ἐν Σοφ. Οἰδ. κ. 1339
«κακὴ ὅμῶν ἔγγελῶν».) Εὐρ. Ἡλ. μαζ. 242 «ἐπειδὴν δ' εἰσ-
κομισθῶσιν πόλειν» = postquam urbi illati erunt. Σοφ. Ἀντ.
1237 «παρθένω προπτύσσεται» = ἐνσαγκαλίζεται τὴν παρθ., προσ-

κολλᾶται εἰς τ. περθ., Schneidew. (βδ.Τρ. 767.) Τρ. 298 «ἔμοι οίκτος εἰσέβη» καὶ Φιλ. 1111 «ἄλλά μοι ἀσκοπεῖ.. ἔπη.. ὑπέδει», ὡς κ. 398 (χντὶ τῆς συνήθ. αἰτ.).¹ Εὔρ. Ὁρ. 88 «πόσσον χρόνον δὲ δεμψίνις πέπτωχ' ὅδε;» μ. σ. Matthiae. 1433 «νήματα θ' ἵετο πέδω». Ιφ. τ. 159 «τὸν μοῦνόν με κασίγνητον συλλές; Αἰδηχ πέμψας».

5. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ τίθεται ἡ δοτ. οὕτω, πλὴν σπανίως μὲν ἐπὶ ἀπλῶν ὥμη., συνήθως ὄμως ἐπὶ συνθέτων μετὰ προθέ. Θουκ. 1, 3 «οὐ μέντοι (τὸ αὐτὸν κακλεῖσθαι Ἐλληνος) πολλοῦ γε χρόνου ἡδύνατο καὶ ἄπασιν ἐκτικῆσαι» = ἐφ' ἀπάντων, εἰ; ἀπα., δι' ἁπ. ἡδύνατο νὰ ὑπερικήσῃ. 13 «Ἀμεινοκήτης Σχημίος ἥδην». 3, 5 «αὐτοῖς Μελέκες Λάζων ἀριστεῖται (τὸ ἀρικερ. ἐν τῷ πεζῷ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ). 33 «γῆ ἐκούσιος οὐ σχήσωι (navem appulsurus) ἄλλῃ ἢ Ηελοποννήσῳ». 7, 1 «σχώτες Ρηγίφω» (ἐν 1, ὄμως 110 «ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρκη» συγχροτερ. ὄμως ἡ ἐς ἰδ. Ρορ. ἐν τῷ γωῷ).² Ήρδ. 5, 36 «πόλεμον βασιλέτι τῶν Περσέων ἀραιρέσθαι». 3, 77 «ἐρέκυρσαγ τοῖτι εὐνούχοισι». 4, 125. 7, 218 (ἐν τῷ νεοτιων. μόνον πεζῷ, καὶ ποιητ. ἐπικ.). Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4 «τοῖς θηράτροις ἐμπλατονοί». Ἑλλ. 2, 4, 19 «ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις ἀποθνήσκει» βδ. Born. εἰς Ξεν. Κύρ. 3, 1, 4 σ. 238 ἔκδ. Lips. Ηλ. Χαρρ. 155, d «ἐνέδιλψέ τέ μοι τοῖς ὁρθοκλησοῖς ἀμάργχνόν τι οἶν» (μετὰ τῆς ποικ. γρ. ἀρέβ.).³ 162, d «ἐμβλέψας αὐτῷ εἰπεν». Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 27 «τῷ ἐψῷ πατρὶ οὐδὲ ἀτιθέπειρ δύναχαι». Κύρ. 8, 5, 25 «ἥν τις ἐπιστρατεύηται γάρ τοι Περσέδι». Οὕτω τὸ ἐπιστρατεύειρ σὺν δοτ. Ἑλλ. 7, 2, 2. Ήρδ. 6, 95 «στρατοπεδεύομένοισι ἐπῆλθε», εἴτε ἐν τῇ σημερ., ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν. Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 3 «ἥδη ποτέ σοι ἐπῆλθερ ἐνθυμηθῆναι». Ισοκρ. 12, 96. Θουκ. 5, 9 «ώς δι τὸ ἐπεξέλθοι τις αὐτοῖς ἐς μάχην». Πλ. νόμ. 866, b «ἐπεξέιται φόνου τῷ κτείναντι», ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «ἔν δ' ὁ προσήκων ἐγρύναται μὴ ἐπεξῆγε τῷ παθήματι». Ξεν. Κύρ. 5, 2, 26 «ἐπειθῆται τῷ Ἀσσυρίῳ» = ἐπῆλθε κατὰ τῶν Ασ. Τὸ ἐπειχειρεῖρ σχεδὸν πάντοτε σὺν δοτ. (σπαν. δὲ μετὰ προθέσ. ὡς Θουκ. 7, 21 «ἐπιχ. πρός τινα». Ηλ. Μενέξ. 241, d «ἐπιχ. ἐπὶ τινα). Ξεν. Κύρ. 5, 5, 9 «ἐπειγγελῶται ἐμοίν. Σοφ. Αἰ. 989. (Ἄλλα καὶ κατά τινος Σοφ. Αἰ. 969. Οἰδ. κ. 1339). Ξεν. Κύρ. 2, 4, 12 «τοὺς πολεμίους προσιόντας ἥματι» ἀνάζ. 4, 3, 10 «ἀριστῶντι τῷ Ξενοφῶντι προσέτρεχον δύο νεανίσκων», ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «δειπνοῦντι προσειλθεῖ». ἀπομν. 3, 11, 11 «ὁρθῶς ἀνθρώπῳ προσιγρέσθαι»=ρέφομαι πρὸς τινα κακλῶς. 3, 7, 8, 4, 2, 1. ἀνάζ. 5, 5, 19 (τρέπε τινα δρις ἀνάζ. 7, 1, 6. Ἀγ. 7, 3.) Ξεν. ἀπολ. 30 «προσπεπεῖσθαι τινα αἰσχρῷ ἐπιθυμίᾳ». Κύρ. 7, 1, 26 «φάλικρην κατὰ κέρκης προσέτρεψεν» συμπ. 3, 14 «πάντες προσειλθεῖνται αὐτῷ. (Ἄλλα μὲν

11, 5 «προσθλέγας με».) Ἡρδ. Ἡρδ. 9, 33 «προσείχε γυμναστούσι=εἰγε προσοχήν, ἀγέπ. Πλ. Εὐθίδ. 278, b «προσπατζευτοῖς=ἀστείζουμεν μὲ τ. ἀνθρ. (Μενές. δύως 235, c «ἄστει σὺ προσπατζευτοῖς ἡνῶς ἥντορας»=irrides). Θουκ. 1, 76 «ἥμη ἀδαίξι τὸ πλέον ἢ ἔπαινος περιέστη»=contigit. Πλ. νόμ. 877, c «ὅστις ἂν τοικύτωις ἔνυμρορα; περιπέση». Ἡρδ. 3, 37 «τῷ ἀγάλματι κατεγέλασε». 38, 155. 4, 79. (Περὶ τοῖς ἀττικ. σὺν γεν., ὡς καὶ Ἡρδ. 5, 68, ἰδ. §. 419, b.) Ἡρδ. 7, 146 «τοῖσι κατακέριτο θάνατος». (Τούνκντιόν δ' ἐν §. 421, A. 8). 1, 212 «Μαστιγετέων τριτημορίδι τοῦ στρατοῦ κατευθίσας», καὶ παρὸ μητρ., ἰδ. Lobeck εἰς Σοφ. Αἴ. 153, ἔνθιξ ἄλλως ἢ δατ. τοῖς σοῖς ἀγρεσοῖς ἐξαρτῆται ἀπὸ τοῦ χαῖρεν καὶ αὐχὴ ἀπὸ τοῦ καθυθρίζων, ἰδ. Schneidew Θουκ. 4, 4 «τοῖς στρατιώταις ὁρμὴ ἐσέπεσε ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον» σχεδ. παθ' ὅλους καὶ τοὺς ἀρίστ. κώδ. ἀντὶ τοῦ ἐπέπεσεν, ὡς Εὐρ. "I. 1196 «πτηνὸς εἰσπίπτει δύμοις κῶμης πελαιῶν». Πλ. Φειδ. 59, a «διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι ἐλεεινὸν εἰσήγει» (ὡς Εὐρ. Ιρ. αὐλ. 1580 «ἔμοι δέ τ' ἄλλος οὐ μικρὸν εἰσήγει φρενὶ» συνήθ. δύως αἰτ.). Ἡρδ. 3, 14 «Κακύβοτη ἐσειλθεῖν οἰκτόν τινα». 1, 24. 86. Πλ. πολ. 330, d «εἰσέρχεται κύτῳ δέος καὶ φροντίς». Σοφ. Οἰδ. ο. 372. (Συγνότερ. σὺν αἰτ., καὶ παρὸ Ἡρδ.).

Σημ. 2. Τὰ πλεῖστα τῶν ὅπλα τα 4, καὶ 5 καταλεχθέντων ὅπλη. δύνανται νὰ συνταχθῶσι καὶ προθετοποτάτ., ὅπερ σύνθης ἐν τῷ πεζῷ, οὐχὶ σπανίως δύως καὶ ἐν τῇ ποιήσῃ. Τότε δύως ἡ σχέσις δὲν παρίσταται προσωπική, ἀλλὰ τοπική ἢ αἰτιολογική (τοῦ τέλους, σκοποῦ)· οἶον ἐπαρείθητη εἰς Πέρσας· προχαλοῦμεναι τινα εἰς μάχην· γείρα δρέγω εἰς οὐρανόν· πίπτων εἰς τὸ πεδίον· ἐπὶ γθονὶ πίπτει τιθομένη τι ἐν τῇ τραπέζῃ (Ὅπερ εἶναι καὶ ἐν τῇ ποιήσῃ, ἡ συνήθης σύνταξις); κλίνεισθαι εἰς· (πρός) τι· δοῦρα ἐν σάκει πάγειν καλ. «Π ἔκρασις δύως αὕτη εἶναι μὲν σαφεστέρα καὶ μᾶλλον ὀριστική ἡττον δύως; ζωηρά, ἀνθράκι, ἀνθράξ καὶ σύντομος.

6. Ἐν τῇ ποιήσει, ιδίκ δὲ τῇ δύμη., τὰ ἄρχειν σημαίνοντα ρήμα. συντάξσονται συνηθέστατ. δοτική¹⁾·), ἐν τῷ πεζῷ δύως καὶ τῇ ποιήσει συμβάνει τοῦτο ὡς τὸ πολὺ ἐπὶ τοῦ δέρμα. ἐπιστατεῖν=praeesse, οχνονικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δέρμ. τῶν σημεικινόντων προπορεύεσθαι, εἴραι ἀρχηγὸν, ἡγεμόνα, ὁδηγόν· οἶον ἡγείσθαι. Ἐνταῦθα γίγνεται καταφρανεστάτη ἡ προσωπικὴ σχέσις, ἡτοι ἡ ἀμοιβαίκια καὶ ἐνεργός ἀναφορὴ μεταξὺ τοῦ ἀρχοντος καὶ ἀρχομένου, τοῦ δέρμηος καὶ δέρμηομένου. A. 231 «οὐτιδικνοῖς ἀράσεις». 231. 288. 1, 73. ο. 117 «κτήμαστεν οἰσιν ἀράσσειν». 402 δώματι. δ, 309, ιδίκ δὲ μετὰ δοτικ. τῶν ἐθνικῶν ὀνομάζεται.

1) Περὶ τῆς δύμης γράψ. ίδ. J. E. Ellend in d. Königsb. Progr. 1863 σ. 1. ἀποδίδωσιν δύως; τῇ δοτικῇ σημασίᾳ. ἀρμόδιουσαν τὰ γεν., ἐξηγῶν τὸ ἐνίσσειν τινά = εἴναι ἀρχοντά τινας; ἡ κάριον πράγμ. τινας.

οίον Α, 180 «Μυρμιδόνεσσιν ἀν.». Β, 643. Ζ, 397 κτλ. (Γερική δὲ μόνον Κ, 33 καὶ λ, 276) μετὰ δοτ. ὄνόματ. χώρας μόνον ἐν Β, 108 «πολλήσιν νήσουι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀν.» (ἐνῷ οἰλλως μετὰ γενικ.). Δοτ. καὶ γεν. Υ, 180 «Τρώεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάρμοισιν τιμῆς τῆς Ηριάμου»=θέντης εἰς (διὰ) τοὺς Τρ. Ἀρχῶν τοῦ τιμητικοῦ τοῦ Πρ. ἀξιώμ. η, 59 «ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασιλευεν». Καὶ δὲ Πίνδ. Π. 10, 3· λ, 485 «μέγχ κρατέειν νεκίεσσιν». π, 265. «Ἐπικρατεῖν νήσουι» α, 24. Οὕτω δὲ πάντοτε. «Ἀρχεῖν τινὶ = εἰνάτι τινι ὄδηγός. Ξ, 133 «ἡρχεῖ δ' ἀρχ σφιν ςικές ἀνδρῶν Ἀγχαρέμνων». Π, 552· Διὸ θ, 107 «ἥρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὄδόν» = praecebat ei viam. Οὕτω καὶ Π, 65 «ἀρχεῖ δὲ Μυρμιδόνεσσι . . . μάχεσθαι». Αἰσχ. Πρ. 942 «δεκάρην οὖν ἀρχεῖ θεοῖ». Εὔρ. Ανδρ. 666. Ιφ. ρ. 337. Ἐν τῷ πεζῷ οὐδέποτε τίθετ. ἡ τοιάντη δοτ. εἰμήν ἐν τῇ συμφυσι. archontem esse, ὡς Θουκ. 1, 93. 2, 6, 54. Ἀρχεῖειν τινὶ=εἴλυκι εἴς, διά τινα ἡγεμών, ὄδηγός, Β, 345 «Ἀρχεῖοισι κατὰ κρατερὸς ὑποίνατ». Οὕτω καὶ Ε, 200. Κρατεῖειν τινὶ Ὁρ. Ἀργον. 477 «καὶ οἱ κλυτὸς Ὑψιπύλεις ἐλδομέννυις κραίνεσσε». 722 λαοῖ. ίδ. Herrmann Add. σ. XIX. Σημαίνει τινὶ=εἴλυκι ὄδηγός, Α, 288. Κ, 58. Ἐπιστατεῖν τινὶ = praeesse, ποιητ. (οὕπω διμως προ^ρ Ομ. καὶ Ησδ.) καὶ πεζ., σπαχώτερ. διμως μετὰ γεν. Θεμιστεῖειν τινὶ = ἀπονέμω τὸ δίκαιον, δικάζω, λ, 569. Ἡγεῖσθαι τινὶ = προτιγοῦμενι τινος, εἴλυκι ὄδηγός τινος, συγνότετ. παρ' Ομ., οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζ. Πλ. Μενέδ. 99, ή «οὐκ ἀρχ σοείχ τινὶ . . . οἱ τοιοῦτοι ἀνδρες ἡγοῦντο ταῦτα πόλεσιν» = ἡγεμόνες ἡσταν, ὡς διλύγ. πρότ., ἐπιστήμη ἡγεμάντ. Ἀλλὰ καὶ τὸν δοτ. καὶ γεν. ψ, 134 «(χαίδες) ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπλεύρυμονος ὁρχηθμοῦ» = ὁ διοιδ. προπορευόμενος ἡμῶν ὡς ποιήσῃ ἀρχὴν τοῦ χοροῦ. Οὕτω καὶ προ^ρ ἄλλοις. Ξεν. Κύρ. 8, 7, 1 «(Κέρος) τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρταις». Πλ. συμπ. 178, ε «δὲ γρὴ ἀνήρωπαις ἡγεῖσθαι παντὸς τοῦ βίου» = quod hominibus debet omnis vitae dux esse. Οὕτω κατηγείσθαι Ηεδ. 4, 125. 6, 134, 135· οὕτως ἡγεμονεῖειν τινὶ = praeire, ὡς γ, 386. θ, 421, ὄδόν τινι ω, 225· cem esse ἐν Β, 816. Ἐξηγεῖσθαι τινὶ = praeire, ducem esse, Θουκ. 6, 85 «τοῖς ἔκειται ξυμπλήγοις, ὡς ἔκκεστοι γρήσιμοι (δηλ. εἰσιν), ἐξηγούμεθα», κατὰ τοὺς πλείστ. καὶ ἀρίστ. κώδ. Ξεν. Ἐλλ. 1, 6, 9. Εὔρ. Ανδρ. 324 «οιστρατηγῶν λογάσιν Ἐλλήνων».

Σημ. 4. Παρ' Ομήρ. τὰ ἀργεῖα δέρμα. συντάσσεις. καὶ προφετεοπτώτας. Διὸ ἡ σχεῖσις ἐκλεκτάνται ἀπλῶς τοπική. Δ, 252 «μετὰ δὲ τριτάσσοις ἄνασσεσιν» = ἐν τοῖς τρίτοις, μεταξύ. Δ, 61, κτλ. η, 62· δὲ; ἐν Φαιήσιν ἄνασσεσιν. τ, 110. Π, 572· δὲ; δὲ; ἐν Βουδείῳ . . . ἄνασσεσιν. θ 46. ·δὲ; ποτίς ἐν δημιν. . βασιλέων. Μετὰ γεν. καὶ προθετοπτώτας. ρ, 52 «ἄρρενος ἀράχτες κατὰ δημιούν . . . βασιλέων». 427· «οὐδὲν ἐ μήτηρ σημαίνειν εἰσακεν οὐδὲν ἡγεινή». Περὶ τῆς μετὰ γεν. συντάσσεις τῶν ἀρχικ. βῆμα τὸ ζ 420, 2.

7. Ἐν πλείσταις περιπτώσεσι συμφωνεῖ ἡ χρῆσις τῆς ἑλλήνης προσωπικῆς δοτ. πρὸς τὴν γερμαν., οὗτο π. γ. ἐπὶ τῶν ῥημ. διδόναι, δωρεῖσθαι (ἱδ. ὅμως §. 409, A. 2), παρέχειν, ἀποσχεῖσθαι, ἀρπάζειν τι τινι κ.τ.λ., περὶ Ὁμ. δὲ καὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι τι τινι. α, 9 «ἀντὴρ ὁ τοῖσιν ἀρεῖλετο νόστιμον ἡμαρ». τ, 369. A, 161· ὁ; τὰ δόσεως σημαντ. ῥάμ. (διδόναι τι τινι) συντάσσει δοτ., οὗτο καὶ τὰ διαφερητικά. Ξεν. ἀν. 7. 5, 3 «τὰ δ' ἄλλα διαρεῖμαι (ἐκέλευσε) τοῖς στρατηγοῖς» = μεταξὺ τῶν στρατηγ., εἰς τ. στρ. 4 «τὰ δὲ βοεικὴ ζεύγητος λοχαροῖς κατεμερισθή» ὁς καὶ ἐν τῇ λατ. *divide, distribuere aliquod sūn dōt.* οὗτο δοτ. συντάσσει πολλὰ ἐπίθετα· οἷον ἕρδιος, χαλεπός, ηδύς, πικρός κτλ. εἰ καὶ οἱ μὲν γερμ. τὴν πρόθ. für μετ' αἰτ. πολλάκις μεταχειρίζονται, τὰ δὲ καθ' ἡμᾶς ιδίωμα προθετοπτώτα. αὐτὰ συντάσσει, ὡς τοῦτο καὶ περὶ τοῖς ἀρχαίοις.

Σημ. 5. Περὶ Εὐριπίδῃ (ἱδ. Porson ad Med. 629) τὰ διδόναις καὶ διπάζειν συντάσσει. μετὰ τῆς προθ. ἐν, τῇσι σχίσ. τοπικῶς, ἔκλεψανομένης κατὰ τὸ, τιθέναι τι ἐν τινι. Ἡρ. αἰλ. 584 γορ. «δ; τὰ; Ἐλέναις ἐν ἀντικοπῇ βλεφάροις ἔρωτα δέδωκες». Μήδ. 421 γορ. «οὐ γάρ ἐν ἀμετέρῳ γνώμῃ λέρῳς ἀπασθενεῖσθαι».

Θέλομεν δὲ καταλέξην ἐνταῦθι τὰς ἐπομένας τάξεις τῶν ῥημ.

8. Τὰ μῆλως, ἐπιμήκιας, κοινωνίας, συμμεθέξεως, συνδιαλλαγῆς, συμμαρίας σημαντικὰ ῥῆμα· οἷον ὄμιλοι, μιγνύειν, συμ-, πρωσ-, μιγνυσθαι, κοινοῦ, κοινοῦσθαι, κοινωνεῖν, μετέχειν (τινὶ τινος), διαλλάττειν, κατ-, συν- = συμβιλοῦσθαι, καταλήσθαι = διέγιγνα πρὸς τινα ἐν δύμονοις, δύμονοῶ, συδιαλλάξτουσι, σπέρδεσθαι, ἢ σπορθάς, εἰρήνη, ποιεῖσθαι, συντίθεσθαι ἢ συνθήκας ποιεῖσθαι, πράττειν καὶ χρηματίζειν = agere cum al., ἔτεοθεσθαι εἰπεῖν, λέγειν, διαλέγεσθαι, λαλεῖν, ληρεῖν, ἀπολογεῖσθαι = δίδωμι ἀπολογίαν, λόγοις ὑπὲρ ἐμκυτοῦ ἐνώπιον τινος, εἰχεσθαι ἀπ. κατ- ποιητ., προσ-, ἀράσθαι ποιητ. κατ- = καταρρώμαι, ὡς καὶ πολλὰ μετὰ τῆς σὺν ἡ κατὰ σύνθετη ῥήμα. οἷον σιδῆρ, συρραιεῖν. Ἡρ. 3, 131 «ὁ Δημοκόδης Πολυχρότευ ἀμβλησσε». 6, 21 «πόλιες; αὖται μάλιστα ἀλλήλῃσι ἔξεινθησαρ». Θουκ. 2, 95 «εἰς Ἀθηναῖοις διαλλάξειν ἔκυτον», 4, 61 «ἄχρη γνόντας; καὶ ιδιώταν ιδιώτῃ καταλλαγῆσαι καὶ πόλιν πόλειν». Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 19 «σπέρδεσθαι Ἀθηναῖοις». 3. 2, 20· «ἄλλήλοις σπονδάς ἐποιήσατο». Θουκ. 3, 4 «αὐτοῖς ἐπρασσον, ὅπως τις βοήθεια ἔχει». 5, 76. 5, 5 «ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τισὶ πόλεσιν ἐγρημάτισε περὶ φιλίκις» Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 29 «Ἀπολλυσφένης Ἀγητιλάω πατέρα ἐκεῖνον τὸν γερένον ἐξερώθη». Εὐρ. Μήδ. 872 «εἴγω δ' ἐμκυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην» = διελέγηθην tecum consideravi. Ηλ. Πρωτ. 359, α «ἀπολογεῖσθα ἡμῖν Πρωταγόρας ὅδε, & τὸ πρῶτον ἀπεκρίνατο πῶς ἔρθως ἔγει». Εἴσεσθαι θεῖσι, πολλάκι. μετ' αἰτ. πράγμ. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1 «εὐ-

ξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθά». 2. 1, 1 προσενέκαμενοι θεοῖς καὶ ηρώωτι». Ηλ. νόμ. 687, δ «Ἐν γ' ὁ πατήσις εὐχετται ἐκυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατήσις ἀπεικάστι ἀπὸ τοῖς θεοῖς μηδεμῶς κατὰ τὰς τους οὐέως εὐγάξῃ γίγνεσθαι». Εὐρ. Ἀνδρ. 1105 «τί σοι θεῷ κατενέψωμεσθα;» Δημ. 18, 282 «τῷ δὲ ὁ κῆρυξ καταράται καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν». Σοφ. Αἰ. 509 «ἡ (μήτηρ) σε πολλάκις θεοῖς ἀρπάται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν».

Σημ. 6. Τὸ προσεύχεσθαι συντίσσεται. ἔνιοτε καὶ τις αἴτιατ. ὡς μεταβ. π. γ. τὸν θεὸν Ἀρρ. Ηλ. 958, Εὐρ. Τρ. 887, καὶ μετ' αἴτ. πράγμ. = εὔχομαι διά τι, Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 22 νίκην οὕτω καὶ τὰ προσκυνορευτικὰ δῆμοι. οἵον προσαγορεύειν, προσειπεῖν, προσφωνεῖν. Τὸ ἔνεργον λοιδορεῖν = κακολογῶ, συντάσσω, αἴτιος προσώπων, καὶ πράγμ. Ἀνδρ. 1, 67 «Ἐνθαλήτω θεατικὴν καὶ ἀντεῖπον καὶ ἐλαύδρησα ἐκείνῳ ὃν ἦν ἄξιος ἔνθα τῇ δοτ. φαίνεται οὕτω ἔνεκα τῶν προηγηθέντων ἥμηρων».

Σημ. 7. Τινὰ τῶν ἑρμῆρων συντάσσεται. ἔνιοτε καὶ προθετοπτ., τῆς σχίσεως ἐκλαμβανομένης τοπικῶς. Οὕτω τὸ ὄντιλετον παρ' Ὁμ. μετὰ τῶν ἐν, μετά, παρὰ σὺν δοτ. ἡ μετὰ σὺν γεν. Ηλ. πολιτικ. 272, σ «μετά τε θερίων καὶ ἀλλήλων». ἐν τῇ σημασίᾳ γίγνεσθαι ὁ μοῦ, συντυγχάνειν συντίσσει. μετά τῆς περὶ καὶ αἴτ. παρ' Ὁμ., ιδ. Damili λεξ. Ἑκδ. Rost, Passow καὶ Σακελλ., ἐν δὲ τῇ σημασίᾳ φέρομαι (ἁγιων τρόπον) μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἴτ. Πλ. Φιλόρ. 259, δ «τοιότερον τῷ τρόπῳ πρὸς τοὺς ἑρμένους ὄντιλετον τε καὶ προσφέρεται σύνθης», ιδ. Passow καὶ Σακελλ. οὕτω καὶ παρὰ Δημ. 6, 21 «αἱ πρὸς τοὺς ταράννους ὄντιλεται». Εὐρ. Ήπε. 1219 «πεπικοτεῖ ἐν θησαύρῳ». ξυνοικισμόν (δ Nauk οἶνος λόγου γρίσ. ιππικοτεῖν ήθ.). Τὸ μιγνύνατε, -μεσθαι ἐν ταῖς συγγόνοις παρ' Ὁμ. Γ, 55 «ὅτε ἐν κονίησι μιγνίης = δταν κατακείσθων οἷς ἀνακαταθῆται» ίσως μετὰ κόνιον; σ. 379 «τῷ καὶ μ' ἔστις πρώτους ίνι προμέργειοι μιγνένται». Φ, 469, ἐν τῇ σημασίᾳ ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ Γ, 209, τὸ αἰτόν καὶ παρὰ Πινδ. Π. 4, 223 «κοινὸν γάμον ἐν ἀλλήλοισι μετέχειν». Ο. 1, 91 «νῦν δὲ ἐν αἰρακουρίαις ἀγλαστοῖς μέμικται» = inferias splendidas adeptus est. Ιο. 2, 29 «ἐν τιμῇ; ξμιγθεν». Π. 4, 251 «ἐν τῇ Ωκεανῷ πελάγεσι μίγεναι» ad Oceanis undas pervenerunt. Οὕτω καὶ Εὐρ. Ι, 390 «καὶ ταῖς κακαῖσιν ἀγαθαῖς μεμιγνίναι μισθομέθαι». Μετὰ τῆς σὺν Πινδ. Ν. 3, 84 «μεμιγνένον μέλι σὺν γύλακτι». Διάφορον τούτου Πλ. Τίμ. 35, δ «μιγνύναι δὲ μετὰ τῆς οἰστίας» ὅπερ ὁ Stalib. ἐπηγειτε «μιγνύναι τὴν θατίρου φύσιν καὶ τελέον, ίτα, ut accederet οἰστία». ώς 83, δ «ἔτι δὲ ξυμμίγνυται ἔνθινον γρῦπα μετὰ τῆς πικρότητος» μετὰ δὲ τῆς μετὰ σὺν γεν. θηλοῖ λαμβάνων συμμετοχήν, μέρος. Μετὰ τῆς δὲ Σ, «οἰδεῖς ἐξ Ἀγαθοῦ μιγάστω» = ἀνεκατένετο μεταξὺ τῶν Ἀγ. Διαλέγεται πρὸς τινὰ π. γ. Ξεν. ἀπομν. 4. 3, 2. Πλ. πολ. 528, α. «Εὐχεσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς; Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 2. 4. 2, 36 κατ. «Κοίνωσον μάθως ἐξ ἡμῶν» Εὐρ. Ήρ. αὐλ. 44. «Οἱ προσάρκοντες πρὸς τὰς τῶν γάμων ἐπιμελουμένας γυναῖκας κοίνωνύμενοι» = consilia sua cum mulieribus communicantes Πλ. νόμ. 930, σ. Θουκ. 4, 89 «πρὸς ἀλλήλους δι' ἀντιλογίαν (disceptando) πειρώμεθα καταλλαγήναι». 9. Οὕτω συντίσσεται. καὶ τὰ ἐπίθετα, ἐπιχέρημα, ἔνιοτε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἑρμητικὰ οὐσιαστικὰ (§. 424) τῶν ἑρμητῶν ἔννοιαν· οἵον κοινός, σύντροφος, συγγενής, μετατίτος, ώς καὶ πολλὰ ἄλλα σύνθετα μετὰ τῶν προθέσεων, σύν, μετή, ὑμοὶ ἔχοντες ταῦ

ζηνοικήν τῆς κοινωνίας μήγα καὶ μίγδα ποιητ., σύμμιγα, ἀμα, ὄμοι. Ἰσοκρ. 4, 9 «κι πρέξεις οἱ προγεγενημέναι κοινῶν πᾶσιν κατελείφθησκαν». Ηλ. νότ. 845, δ «(πνεύματα) τοῖς ὑδαστέσιντροφε». Θ. 437 «μήρος ἄλλοισι θεοῖς». Ἡρδ. 6, 58 «σέμμιγα τῆσι γυγκαῖξι κόπτονται τὰ μέτωπα».

Σημ. 8. Περὶ τῶν κοινωνιῶν, κοινωνίαι, κοινὸς καὶ πολλῶν ἄλλων μετὰ τῶν προθέσ. σύν, μετά, ὄμοι συνθέτων ἐπιθέτ. σὺν γεν συντασσομένων 18. §. 416, 1. Τὸ κοινὸν μετὰ τῆς ἐπὶ σὺν δοτ. εἶναι τοπικὸν Ηλ. Θεατ. 185, ε «τὰ τ' ἐπὶ πάσι κοινὸν καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις» = τοῦτο κοινὸν τέσσαρα μεταξὺ πάντων τῶν πραγμάτων, δισφα καὶ μεταξὺ τούτων.

10. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ χρῆσις τῆς δοτικ. ἐν συντάξει μετὰ τῆς ἐπιθετικῆς ἀντων. αὐτὸς (χνάρθρος ὡς τὸ πολύ), δι' ἣς δηλοῦται ἡ ἔννοια τῆς κοινωνίας (= μετ' αὐτοῦ, ὄμοι, σύν, σύναυξα). Ψ. 8 «ἄλλοι αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἀττονίοις ιόντες Ηπέτροποιν κλαίωμεν». 1, 541 «πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χρυσαὶ βάλε δένδρερα μυρρὴν αἰτησοιν μῆλοις καὶ αὐτοῖς ἀρθεῖται μήλων». Σοφ. Αἴ. 27 «ἐρθραρμένης εὑρίσκουμεν λείας ἀπάτας αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις». Εὐρ. Μήδ. 164 «θν (δηλ. Ιάσονα) ποτ' ἐγώ νύμφην τ' ἐσίδομι» αὐτοῖς μελάθροις δικανικομένους μ. σ. (160, 1) Εἵμασι. Ἡρδ. 3, 45 «τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ὁ Πολυκράτης ἐς τοὺς νεωστίκους συνειλήσκει εἰχε ἐτοίμους ὑποπρῆσαι αὐτοῖς γεωσοικοῖσι». 126 «ἀποκτένεις δέ μιν ἡράντεις αὐτῷ ἵππων». 6, 32 «τὰς πόλικας ἐνεπύμπρεσσαν αὐτοῖς ἴρισται». 93 «καὶ σφεων νέας τέσσερες αὐτοῖς ἀρθράσι εἰλον». Θουκ. 4, 14 «πέντε (ναῦς) ἔλαχον καὶ μίαν τούτων αὐτοῖς ἀρθράσι». Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 35 «κι δὲ ἀπὸ Συρκηνοσῶν γῆς ἄπανται ἔχλωται αὐτοῖς; ἀρθράσιν». Κύρ. 1. 4, 8 «πολλοὺς (ἔλεγον) ἥδη αὐτοῖς τοῖς ἵπποις κατακρημνισθῆναι». Παρὰ τοῖς μαγν. τίθεται ἡ αὐτὸς ἐνίστει καὶ κατόπιν οἷον Αἴλ. φυσ. Ιστ. 2, 16 «θριξὶν αὐταῖς». 14, 4 «δεστράρχοις αὐτοῖς»¹⁾. (Προστίθεται ἐνίστει τῇ δοτ. καὶ ἡ σὺν πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμ. Ε. 498 «Πηγέλεως... αὐγένα μέσσον ἔλασσον ἀπήραξεν δὲ χρυσᾶς αὐτῇ σὺν πήληκι 1, 194. ν, 118. Εὐρ. Ι. 32 «λαζάρῳ βρέσθος... αἰτῷ σὺν ἄγγει»²⁾). Σπανίως τοῦτο συμβιάνει ἐν τῷ πεζῷ. Ἡρδ. 2, 111 «ὑποπρῆσαι πάτας (γυναῖκας) οἵτη αὐτῇ τῇ πόλι». Ηλ. πολ. 564, ε «ξὶν αὐτοῖς τοῖς κηρύσσοις ἐκτετμήσεσθον». Ξεν. Κύρ. 2. 2, 9 «ὅ νεανίνες ἐκεῖνοις εἴπετο τῷ λογικῷ σὺν αὐτῷ τῷ θώρακι».

11. Τὰ ἐριστικὰ, διαγραφαὶ, δίκης, καὶ ἀγύιλης στημαντικά³⁾ οἷον ἐρίσειρ, ἐριν ἐγειρ καὶ τὰ δη.., μάχεσθαι, διαμ-, μάργασθαι

1) Πλειόνα προδόγ. Υδ. Lobeck εἰς Φρένιγ. σ. 100 — 2) Ήδ. Lobeck ζν τῷ διαντ. γηρ. — 3) Περὶ τοῖς δοτ. μετὰ τῶν τοιούτων γερμ. θημ. Υδ. Grimm IV. σ. 692.

ποιητ., πολεμεῖται, πολεμίζειται ποιητ., παλαίειται, διαπυνχτεῖται, πληκτίζεσθαι Φ, 499, ὥστιζεσθαι=συγγρύουμαι πρός τινα, συνωθοῦμαι: Ἀρρ. Ἀχ. 24. 844, διαβάλλεσθαι=διαχέρομαι πρός τινα, γίγνομαι ἐχθρὸς πρός τινα, - ἀγωρίζεσθαι, δικάζεσθαι, λαγχάρειται δικηρ, ἀμφισθητεῖται, στασιάζειται, διασταζίται, εἰς ἄγρωτα ἀγρικεῖσθαι, ἀττιποεῖσθαι = καθιστῶ τι ἀμφισθητόν, φιλονεικῶ πρός τινα περὶ τινος, τειχεῖται=φιλονεικεῖται, ἐρίζειν, Γ, 254. φ, 189, διὰ πολέμου ίέται, πειρᾶσθαι=διαγωνίζομαι, συναγωνίζειται, Φ, 225 «Ἐκτορίς πειρηθῆναι», διαφέρεσθαι = διέττειν, διχοστατῶ, διχογνωμῶ, ἐρίζω, διαρροή ἐχειται Εὐρ. Μήδ. 75, διάγορος εἶται = εἴμαι: ἀσύμφωνος, - ἀείδειν cantando cum aliquo certare κατ. - τὸ ἐπίθετον ἀξιόμαχος = εἴλυται: ἵκανος, ἔξις πρός μάχην. Α, 277 «ἐριζέμεται βρεσιλήνη». θ, 188 «Φοίηκες ἐδίσκεορ ἀλλήλοισιν». Θεόρ. 1, 136 «κακός ὁρέων τοι συῶπες ἀπόδοσις γαρίσαιτο». 8, 6 «λῆσαι μοι ἀεῖσαι»; 5, 22 «ἀλλάζεται τοι διαίσθουαι (ἢ διὰ περιέχει τὴν ἔννοιν τῆς συνεχείας καὶ διαρκείας), ἔσται καὶ ἀπείπης». Θουκ. 1, 73 «φρυξὲν Μαρκηθῶνι μόνοι προκινθυνεῖσαι τῷ θρησάρῳ» = μετὰ κινδύνου προμάχεσθαι: τῷ θρό. ρ. σ. Poppe. 112 «Φοίνιξ καὶ Κίλιξιν ἐναγάγησαν». Πλ. Φιλίδ. 232, δ «ηὗεις αὔτοῖς εἰς διαγοράδ». Πρωτ. 335, α «πολλοῖς; ἄδητοι εἰς ἄγρωτα λόγων ἀσικόμην ἀνθρώποις». Ξεν. οἰκ. 17, 2 «πολλαῖς; ζημιαῖς πολαίσαστες». ἀν. 2. 3, 23 «οὕτε ἀττιποιόμεθα βροιλετ τῆς ἀρχῆς». 2. 1, 11. ἐλλ. 4, 8, 14. ἀν. 5. 2, 11 «οἱ ἀλλήλοις περὶ ἀνδρογυνίζεις ἀττιποιοῦτο». Ηρδ. 7, 157 «ἀξιόμαχοι γινόμεθα τοῖσι ἐπιστοῦσι». 236. 9, 90. Θουκ. 5, 60. Πλ. Φιλίδ. 263, α «ἀμφισθητοῦμερ ἀλλήλοις τε καὶ ἡμῖν αὔτοῖς». Θουκ. 8, 81 «ἴνα οἱ πολέμιοι τῷ Τισσαρέροις ὡς μάλιστα διαβάλλονται». Πλ. Φιλίδ. 67, ε «διαβέβληται (οἱ φιλοσοφοῦντες) τῷ σώματι» ρ. σ. Stallb. Τὸ παθητ. δηλοτ μισοῦμαι, Ηρδ. 5, 35 «Μεγαλέστη διαβέβλημένος». 6, 64. 8, 22. (Τὸ ἐνεργ. ζημιας διαβάλλειν τιτα πρός τινα δηλοτ κακίστημι τινα προς ἀλλω μισητόν. Ηρδ. 5, 96 «δικινθάλλων τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τὸν Ἀρταχέρνεκ.») Πλ. Εὐθύρ. 8, β «ἔτερος ἔτερός διαφέρεται». 18, 31 «πολεμεῖται καὶ διαφέρεσθαι τουτοῖσι». Ηρδ. 3, 49 «εἰσὶ διάφοροι ἔντες ἐωυτοῖσι» = ἀσύμφωνοι πρὸς ἀλλήλους. 6, 23 «ὁ Ρηγίου τύραννος διάφορος τοῖσι Ιωνικλαίσι». Ηρδ. 3, 49. «contra ipsum Cesarem est congressus» ἀντὶ τοῦ συνήρ. cum aliquo(1). Περὶ Ὀργή. ἀπαντᾷ καὶ ἡ

1) 10. Wunderlich Observeit. in Aeschyl. σ. 164.

Σπλ. εἰν δοτ. ἐν τῇ σημασ. κατά τίνος. Ε. 124 «καὶ Τρώωσσι μάχεσθαι». 211. Α. 212. Γ. 26. I. 317 «μάρνασθαι δηλοῖσιν ἵν' ἀνδρόσι». Ρ. 148· «Πολεμεῖν οὖν αἰτ. = καταδίλλω, δεῖναρ. I. 30 ·οι πολεμήσαντες τὴν πόλιν, συγνότερον δύως περὶ τοῖς μην. τῷ λέξ. Πατσού. καὶ Σκελλ., περὶ τῶν καταπολεμεῖν, ἀπομάχεσθαι, ἀναμ- οὺν αἰτ. ΙΩ. §. 409, 8) σελ. 306.

12. Τὰ δέ. τῆς ἀρτιτάξεως, ἀρτιστάσεως, συρατήσεως, προσπελάσεως καὶ τὰ τούτοις ἐναντίκ, ὡς τὰ τῆς ἀποχωρήσεως οἷον στῆγαι ποιητ., ἀρθίστασθαι, ἀποστῆγαι, ἀρίστασθαι, ἔξ-, ἀντίχ., ἀντίχ., ἀριάλειρ, ἀρτιβολεῖρ, ἐμπελάζειρ (καὶ τὰ πέντε ποιητ.), ἀρτιοῦσθαι ποιητ. καὶ περὶ Ἡρδ., ἐτ-, ἐμπελάζεσθαι ποιητ. καὶ μηγ. πελ., ἀπαρτάρ, ὑπαρτάρ, ὑπαρτίζειρ, πλιστάλειρ, πελάζειρ ποιητ. καὶ μηγ. πελ., ἐτεγχάρειρ, ουρτ-, ἐργάζειρ μηγ. πελ., κτλ. -είκειρ, ἀπείκειρ, χώρειρ, παραγωρεῖρ, ἐκχ-, Σορ. Α. 671. Φ. 600 «αὐτῷ γάρ ἐπίεργος... ἔστη πρόσθε ποδῶν» = ἔστη κατ' αὐτοῦ, ὑπέμεινεν αὐτὸν. Ζ. 399 «ἡ οἱ ἔπειτητησος» = συνήντησεν, ἀπήντησεν ἐγχρικῶς Η. 423 «οἱ δ' ἥγετοι ἀλλήλουσιν». Ζ. 127 «δυστάνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀρτιδωσιν». Πίνδ. Ν. 1, 67 «ὅταν θεοί.. Γιγάντεσσιν μάχην ἀρτιδωσιν»· ὅπο τὴν σοματίν δὲ τοῦ γῆροιν καιωνίς, μετοχος ἐν "Ισθ. 5, 14 «τοίκισιν δργατ.; ἀρτιδάσαι»=taliūm votorum compos factus. Η. 114 «Ἄχιλλες τούτῳ γε.. ἔργην ἀρτιδοῦσαι». Δ. 509 «μηδ' εἴκετι γέρων; Ἀργείους». Ισοκα. 6, 13 «χρὴ τοῖς ἐγχριοῖς τὰς ἡμέτερας (χώρας) παραγωγῆσαιν. Θουκ. 2, 61 «ζυμφροῖς; τοῖς μερίσταις ἀρίστασθαι». Ξεν. ἀν. 3. 2, 11 «ἀποστῆγαι αὐτοῖς (τοῖς; Ηέρσοις) Ἀθηναῖοι τολμήσαντες». Ἑλλ. 7. 5, 12. Πλ. συμπ. 195, b «ὅμοιον ἐμοίῳ ἀεὶ πελάζειρ. Μεταθ. ποιητ. Εδρ. Μήδ. 759 «ἄλλα κ' ὁ Μιλίας.. πελάσειε δόμοις», συχνὸν περὶ Οὐ.

Σημ. 10. Περὶ τῆς γενετ. μετὰ τῶν ἄργ. τῇ; προσεγγίσεως ΙΩ. §. 416, 5, μετὰ δὲ τῶν ἐν- καὶ συντυγχάνειν §. 416, 3· περὶ τῇ; αἰτιατ. μετὰ τῶν ἀντίχ. ἀντιάζειν κτλ. ΙΩ. §. 416, σημ. 11. Κατὰ ταῦτα λέγει δὲ Ηέδ. 9, 7 ·τὸν Ηέρσην ἀντιάστασθαι δὲ τὴν Βοιωτίαν μ. σ. Bachr., ίνδη ἄλλως συνθῆ. τὴν δοτ. μεταγειτίζεται. Περὶ τῆς αἰτιατ. μετὰ τῶν ὑπειλεῖν, ἀποχωρεῖν κτλ. ΙΩ. §. 409, 3) σελ. 299. Τὸ φίστασθαι συντάσσεται. συγνέτερ αἰτιατ. ὡς μεταδ. οἷον Θουκ. 4, 50 «τοῖς κινδύνους ὑφίστασθαι».

13. Οὕτω δὲ συντάσσεται καὶ ἐπιφέρεται καὶ ἐπιφέρεται. τῶν ἕρματ. τούτων· οἷον πλισίος ποιητ., ἀρτίος, ἐραρτίος, πλισιέσπειν., ποιητ., πέλας ποιητ. καὶ νεοῖσιν., ἀρτίος, ἀρτία ποιητ. νεοῖσιν., ἐμπαλίρ = τούνκυτιον, Ἡρδ. 2, 35, ἐργίς π. τ. μηγν. (ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἀρχαῖτ. σπαῖδες καὶ μόνον μετὰ δέρμ. συντεθεμένη ΙΩ. λέξ. Πατσού. καὶ Σκελλ.), ἀγροῦ ποιητ. καὶ νεοῖσιν. Η. 20 «τῇ δὲ ἀρτίος ὄφειτο» Ἀπόλλων» (ἐνῷ δέ-

λως παρ' Όμ. σὺν γερ.). Ήρδ. 6, 77 «ἴζωντο ἀρτίου τοῖς Λακεδαιμονίουσι». Ξεν. περὶ ἴππ. 3, 11 «ἀρτίους πάλιν στῆναι ἀλλήλοις». Δημ. 6, 72 «τύρχννος ἄπας ἐχθρὸς ἐλευθερίχ καὶ νόμοις ἐγαρτίος». Σοφ. Ἀντ. 761 «ώς παρόντι θνήσκῃ πλησίου τῷ νυμφίῳ». Εὐρ. Ίρ. αὐλ. 1551 «ἡ δὲ σταθεῖσα τῷ τεκνίτι πλησίον». Χ. 453 «έγγυς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν» δῆλ. ἐστίν. Α., 340. Θουκ. 3, 38 «ἀμύνασθαι τῷ παθεῖν διτὶ ἔγγυτάτῳ κείμενον». (Περὶ Ηλ. Σοφ. 265, α «τοῖς ἔγγυτάτῳ γένει τῇς τοικύτης μεθόδου περιψκόσιν» = iis qui huic disputandi rationi quasi genere maxime cognati sunt, Stallb. η δοτ. γένει σημαίνει κατὰ τὸ γένος· οὗτω καὶ ἀπολ. 30, α «ὅσῳ μου ἔγγυτέρῳ ἐστὲ γένει». Λάζ. 187, ε εὖς θν ἔγγυτάτῳ Σωκράτους; η λόγῳ ὕσπερ γένει).

Σημ. 11. Περὶ τῆς γενικ. μετὰ τῶν ἀντίος, ἐναντίο; κτλ. Ζ. §. 416, 5.

14. Τὰ προσταχτικά, κελευστικά, ἀπαγορευτικά, συμβούλευτικά, προτρεπτικά, τὰ παρακαλούθητικά, ὑπηρετικά, συνοδευτικά, τύπειθείας, ὑπηκοῆς, καὶ πίστεως σημαντ. ἥρμ.: οἷον κελευστικόν = προστρωνεῖν, προστάττειν, παραχγγέλλειν (ἰδ. σημ. 13), κελευσθαι ἐπ. ποιητ., ὅμοιλάω ἐπ., ὅμοιλώ ποιητ. ἀπτ., ἀπαγορεύειν, προστάττειν, ἐπι-, ἐγρέοθαι ἐπ. ποιητ. = παραχγγέλλειν, προστάττειν, ἐπιτέλλεσθαι ποιητ., ἐπτ., ἐπιστέλλειν, παρακελευσθαι, διακ-, ἐπικ-, ὀτρύνειν Ηινδ. Π. 4, 40. ἐποτ- ἐπ. σπάν. = παροτρύνω, παρορύω, παρακινῶ παραιτεῖν, παρεγγυᾶν, παραγγέλλειν, ὑποτίθεσθαι = συμβουλεύω κ.τ.λ.: ἐπεοθαι, ἀκολούθειν, ὀπηδεῖν ποιητ., ὀπάζειν τιρά τινι ἐπ., = δίδωμι τινι ὀπαδὸν εἴς τινι, ὀμαρτεῖν ποιητ., παρομι μτγν. πεζ., συμπαρ-, δέχεοθαι= παρκκολούθειν, ἐπεσθι: (Τ. 290 «ὦ; μοι δέχεται κακὸν ἐν κακοῦ), διαδέχεσθαι= λυτρώνω ἀπολύω διακονεῖν, ὑπηρετεῖν, θητεύειν, λατρεύειν ἀκούειν, ἵπ-, εἰσ-, κατ-, ἀρηκονούστεῖν, πειθεσθαι, ἀπειθεῖν, πεποιθέραι, πιστεύειν, διαπιστεῖν, ἀπ-, Π. 372 «Πάτροκλος δ' ἔπειτο σφεδανὸν Δκνούστι κελεύων». Ψ. 767. Β. 50 «κύτάρῳ καρύκεσσι... κέλευσερ καρύσσειν ἀγορήνδε.. Ἀγκυός». 151. 1, 658. Β. 6 κτλ. Ζ. 324 «Ἀντιπόλοισι περικλυτὸς ἔργα κελεύειν» π. 136. Ζ. 66 «Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέλευτο μηκρὸν ἀσταξ». Κ. 419 «οἱ δ' ἔγρηγρόθισι φιλακοσέμεναι τε κέλευται ἀλλήλοις». Σ. 156 «μέγιν δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα». Σοφ. Ηλ. 712 «ἴπποις ὄμοκλοσταρτες». Α. 295 «ἄλλοισι δὴ τοῦτο ἐπιτέλλεσθαι». Ο. 258 «ἴππεσσιν ἐπότρυνον.. ἐλκυνέμεν ὀκέναις ἵπποις». ζ. 531. Ηινδ. ἔργ. 597. Σοφ. Α. 116 «τοῦτο σοι δ' ἐφίεμαι» (mando). Ηλ. 1111 «ἄλλοι μοι γέρων ἐρεῖτ' Ὁρέστου Στρόφιος ἀγρεῖλαι πέρι». Θουκ. 4, 28 «ἐπεκελεύοτο (οἱ Ἀθηναῖοι) τῷ Νικίχ παραχδιόνται τὴν ἀρχὴν» (τῷ Κλέωνι). Ξεν οὐκ 5, 16 «παρακελευσθαι πολλάκις οὐδὲν θετον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν η τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις». Κύρ. 3.

2, 8 «ὅς Κῦρος; παρηγγόλσε τοῖς; Πέρσαις; παρχτηνύχεσθαι». Ηλ. I. 54θ, d «στρατηγῷ στρατιώταις παραινέοντι». Ήρδ. 3, 88 «Ἀράθιοι οὐδὲμικαὶ κατήκουσαρ ἐπὶ δουλοσύνῃ Πέρσησι». 6, 86, 5 «ὦς (quum) οἱ οὐδὲ οὕτω ἐσῆκουσοι οἱ Ἀθηναῖοι». 6, 14 «ἐναυμάχεσον ἀνηκονοστήσατες τοῖς στρατηγοῖσι». Ξεν. Ἀγ. 7, 2 «Ἐκνερὸς ἦν (Ἀγησίλαος) γύλιστα τοῖς νόμοις λατρείων». λ, 489 «βουλαίμην κα... θητευέσθαι ἄλλῳ». Εύρ. Κύ. 77 «θητεύω Κύκλωπι». Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 16 «πέντε ταχύ σοι ὑπακούσεται». Κύρ. 1, 1, 2 «πειθεσθαι τοῖς νομεῦσιν, τοῖς ἀργοῦσιν». 8, 6, 18 «τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ (φασὶ) τὸν νυκτεριὸν διαδέχεσθαι». Ηλ. νόμ. 758, b. πολ. 400, d «εὑρυθμίκες εὐηθείς ἀκαλούσθεται», 7 «(Κύκλωπες) θεοῖς πεποιθότες.. οὕτε φυτεύουσιν... οὕτ' ἀρόσιν».

Σημ. 12. Τὰ ἔρωτα τῇς ἀκολουθίαις οἷον ἐπειδήται, ὀπηδεῖν, διμαρτεῖν, ἀκολουθεῖν ἐκλαμβανόμενα ἔντος τοπικῶν συντάξεωνται μετὰ τῶν προθέσ. σὺν ἡμετά, ὅπειθεν δὲ καὶ ἄμφι, σπανί. δὲ μετὰ τῇς ἐπὶ. η, 165 «(Ζεὺς) δέ, θ' ἵκτησιν ἀμὲριδοῖσιν ὀπηδεῖται», Ήρδ. θεογ. 80. Ἕργ. 230 οὐδέποτε! θεοῦσκοι μετ' ἀνθράκαι τιμάσι. διημέριον. Ήρδ. 1, 45 «ὅπισθε δὲ εἰπετό οἱ ὁ φονεύς». Θεού. 4, 124 «ἔν τοι Χαλκιδεῖσιν ἀκολούθουσιν». Ξεν. Ήρ. 9, 8 «ἡ αρρενόντη πολὺ μᾶλλον σὺν τῇδε σογολίᾳ συμπαρομαρτεῖ». Κύρ. 5, 2, 35 «οὖν τοῖς νικάσιν ἐπονταί». 5, 5, 37 «ἐπὶ τῷ Κυαζίζῃ οἱ Μῆδοι εἴποντο, ἐπὶ δὲ τῷ Κύρῳ οἱ Πέρσαι, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπὶ τούτοις». ἀν. 1, 3, 6 «ἴδη αὐτὸν διηρέν θύμοματι». Ηλ. Μενέ. 235, b «μετ' ἔμοι ξένοι τοῖς; ἐπονταῖς». 240, b «ἀκολουθεῖτε μετ' ἔμοι». Ήσοχρ. 4, 147 «μεθ' οὐ (στρατηγοῦ) συνηκολούθησαν»¹⁾. Σπανί. ἐπεισθατεῖπει τίνος α, 278, 6, 197. Οὕτω καὶ τὸ θητεύειν παρά τινας Εὔρ. «Ἀλκ. 7. Ηλ. πολ. 359, d. ΕΞΘ. 4, c.—Τὸ δὲ πάζαιν μετ' αἰτια = διανείχειν, καταδιώκειν, ἐπ. ποιητ. γδ. λεξ. Ήρσσ. καὶ Σκυλλ. Τὸ ἐπεισθατεῖ τι, ὃς; μεταδ. = συνοδεύω, παρακολουθῶς τὸ λατ. sequor οὖν αἰτ. Ηρδ. N, 10, 37 «ἐπεισθατεῖ δὲ, θεοῖς, ματρώοις πολεγνωτον γένον; διετίσων εὐάγγον τιμή = certaminum honos sequitur (comitatus) majorum tuorum maternorum illustre genus (ἢ Dissen ἐξηγεῖ τὴν αἰτιατ. ἡττον ἐπειτικῶς, κατὰ τὴν σύνταξην, τοις βασινεῖν καὶ ἄλλων κινήσ. σημαντικῶν δημοι).» Λατρεύειν τινὰς = colere ὃς; μεταδ. Εὔρ. Ήρ. τ. 1115. Ηλ. 131, τὸ ήν Ιω. διων.; 128 «καλόν γε τὸν πόνον... λατρεύων ἀνήκει εἰ; τὸν δὲ, 410, 2. (Ὕπειν Μ, 400 αἰτιατ. τὸν δὲν ἐξαρτάται ἀπὸ τοῦ διμαρτηθεντες, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐπομέν. βεβλήκηει). Πολλὰ δὲ τῶν προτρεπτικῶν ἔργη. οἷον τὰ παρακαλεῖν, προτρέπειν, παροξύνειν κτλ. συντάσ. αἰτιατ. μόνον.

Σημ. 13. Τὸ κελεύειν παρά θυ. συντάσ. παρά τὴν δοτ. (ἢ τὰ ἐν ἀρ. θ. 14 καταλεχθίσιτα πρόδημ.) καὶ αἰτιατ. ὃς μεταδ. δ, 274, ἐν ἄλλοις δημοσιοῖς πρέπει νὰ νοηθῇ ἐκ τῆς συναρτίκεις τοῦ λόγου ἀπαρέμφ. γδ. λεξ. Ήρσσ. καὶ Σκυλλ., καὶ δὲ τοῦτο συχνότατα συντάσ. αἰτιατ. μεθ' ἐπομ. ἀπαρέμφ. οἷον Β, 111•καὶ με κελέύει δισταλλίς «Ἀργος; Ιείσθαι». Ηλ. 284 μ. σ. Spitzn. Τὸ κείτεθα: συντάσ. δοτούχῃ μετ' ἀπαρέμφ. Κ. 419 «φυλασσόμεναι τε κέ-

1) Ηλ. Lobeck εἰς Φερύν. σ. 353 Bernhardy σύντ. σ. 97. Heindorf εἰς Ηλ. Φαιδρ. 250, b.

λονται· ἐνῷ ἄλλως πάντοτε σὺν αἰτιατ. π. χ. Γ. 434 «ἄλλοι σ' ἔγωγε πάνεθθαι κέλουμεν». 'Ἐν δὲ τῇ σημασίᾳ φωνῶ, προσαγορεύω, δνομέάω συντάσ. παρ' Όμ. καὶ ἄλλοι ποιηταῖς σύν αἰτιατ. Σ. 391 «κέλετο δ' Ἡφαίστον». Δῆμ. 21. Σοφ. Οἰδ. τ. 159. Πίνδ. "Ισ. 5, 53. Παρὰ τοῖς ἀττικ. τὸ κελεύω σε σύν ἀπαρεμφ. π. χ. γράψαιν εἶναι ἡ συνήθ. σύνταξις ἀντιστοιχοῦσα ἐντελῶς πρὸς τὸ λατ. *jnbeo te scribere* καὶ γερμ *ich heisse dich schreiben*, καὶ δόμων παρ' Εὔρ. Κύ. 83 «ἄντερ δ' εἰς πετρηρεφῆ ποιμνιας ἀδροῖσι προσπόλοις κελεύσατε ἐνώς νῦν γράψουσι προσπόλους, ἔνιοτε δὲ δοτ. καὶ παρὰ μητρ. π. χ. Διδ. 19, 17 «Ἐνοφίλῳ ἐκδενευσαν.. δοῦναι τοι· ἔνει ἀπαρεμφ. Πλ. πολ. 396, α «ἴκενοντες τριγραῖς ἡ κελεύοντας τούτοις» πιθανὸν δι; ἔκφρασις νοστικὴ Υδ. Stallb. «Οὐδὲ καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων προστατικῶν, κιλευστικῶν καὶ λεκτικῶν ἥμη. μετ' ἀπαρεμφ. συντασσομένων ἡ δοτ. τοῦ προσώπ. εἰς αἰτιατ. μεταβάλλεται, δύσμενη ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ ἀπαρεμφ. Περὶ δὲ τῆς γενικ. ἐν τοῖς ἀκούειν, ὑπ-, κατ-, πείθεσσαι Υδ. §. 417, A. 6.

15 Τὰ τὰς ἔννοιάς ταύτας; ἔχοντας ἐπίθετα καὶ ἐπιρρήμα. (ἔνιοτε δὲ καὶ οὐσιαστ. Υδ. §. 424) οἶνος ἀκολουθος, ἀκολούθως, ἀκολουθητικός, ἐπομένως, διάδοχος, ἐξῆς, ἐφεξῆς, σχεδὸν (ἐκ τοῦ ἔχοντος) ἐπ. ποιητ., πίστος, κατήκοος, εὐπειθής (§. 417, A. 6). Εὔρ. Ἀνδρ. 743 «ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχος ἀντιλόγωται». 803 «κακὸν οὐκοῦ διάδοχον». Ξεν. Ἀν. 7. 2, 5 «Ἀρίσταρχος διάδοχος Κλεάνδρῳ». Περὶ τοῦ διαδοχῆ μ. δοτ. Υδ. §. 424, 1. ΗΙ. νῦν. 844, ε «ἐπομένως τῷ νόμῳ», κατὰ τοῦτο καὶ συμπ. 218, δ «φρέδρος ἐσυτῷ εἰωθέτως ἔλεξεν» = ἀκολουθῶν τὴν ἔχυτον συνήθειαν, ἐπόμενος τῇ συνηθ. αὐτοῦ. Κρητ. 399, δ «δοκεῖ τούτοις ἐξῆς εἰναι». Τίμ. 30, ε «τὰ τούτους ἐφεξῆς ἥμεν λεκτέον.¹⁾ ι, 23 «ἄμφι δὲ νῆσοι πολλοὶ νκιετάσουσι μάλια σχεδὸν ἀλλήλησιν». Πίνδ. Ν. 10, 66 «τύμβῳ σχεδόν». Θουκ. 6, 2 «ξύμυκηίς πλευροὶ τῇ τῶν Ἐλλήνων²⁾». Ηρδ. 1, 72 «Κρίσιφ ἦσαν κατήκοοι». 3, 88. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 22 «ὁ Ἀρμένιος πρόσθεν καὶ σύμμαχος ἦν καὶ ἐπήκοος Κυακέζηρη».

Σημ. 14. Περὶ τῆς τῶν ἀκόλουθος, διάδοχος, ἐπόμενος, ἐξῆς, ἐφ-, γενικ. Υδ. §. 416, 2, b, τῶν κατήκοος; δὲ ὑπ-, εὐπειθῆς; §. 417, A. 6.

Σημ. 15. Ινα ἐκφράσῃ δὲ ἡ ποιησις τὴν ἀλληλουγίαν ἀντικειμένων συνανθρώπων τίθησιν ἔνιοτε τὸ ἐν τοῖτων κατὰ δοτικ. χωρὶς νὰ ἔξαρτῃ πάντοτε αὐτῖν ἀπό ἕμα. 3) "Ἡσ. θεογ. 742 «ἄλλα καν ἔνθα καὶ ἔνθ φέροι πρὸ θεοῦ λαοῦ θεοῦ λαοῦ μετὰ θεοῦ λαοῦ (πλήρες, θεοῦ λαοῦ θεοῦ λαοῦ θεοῦ λαοῦ προφέτοις, ὡς Σοφ. ΑΥ. 866 «πόνος πόνων πόνον φέρει»). Σοφ. Οἰδ. τ. 175 «Ἄλλον δ' ἐν ἄλλῳ προσίδοις.. κρείσον (celerius) ἀμαρτιώτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἐπέριου θεοῦ», ἐνταῦθα δομαὶ ἡ δοτ. ἄλλη φύσινται νὰ ἔξαρτάσι καὶ ἀπὸ τοῦ προσίδοις. Ηλ. 235 «εἰνοίᾳ γ' αἰδὼ

1) Πλέιστα πρόγ. τῶν ἐξῆς, ἐφ- σύν δοτ. Υδ. Stallb. εἰς Πλ. ΦΙλ. 34. d. Μενέξ. 241, a. Γοργ. 494, e.—2) "Ιό. Duker εἰς Θουκ. 5, 14, 3.—3) "Ιό. Maittaire II. §. 403, a. Σημ. Seidler de versibus dochmiaeis s. 324 καὶ Schneidewin εἰς Σοφ. Οἰδ. τ. 175.

(εκελεύω) . . . ρή τίταν α' ἔπειν ἔπειται» = βλάβην μετὰ βλάβην. Εὐρ. Ἐλ. 105 «δάκρυα δάκρυσι μοι φέρων». 364 «τὸ δὲ δώρα Κύπριδος ἐτεκε πολὺ μὲν αἴμα, πολὺ δὲ δάκρυσιν, ἄχεα τ' ἔγεσι, δάκρυα δάκρυσινε. Τρ. 1323 «Ἄλλα δὲ ἄλλα φράσσων». Φιλ. 1195 «φόνῳ φόνος Οἰδιπόδε δόμουν φλεσσεῖ = φόνος μετὰ φόνον, συνθή. διμως προστίθεται τῇ δοτ. ἡ πρόθ. Ιππ. η, 120 «ἄγκην ἐπ' ὄγκην γηράσκει, μῆλον ἐπὶ μῆλῳ, αὐτὸρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σύκον δὲ ἐπὶ σύκῳ». Συρ. Οἰδ. x. 544. «δευτέραν (δηλ. πληγὴν) ἔπεισες, ἐπὶ νόσῳ νόσου».

16. Τὸ δέρμα. τὰς ιστήτος καὶ ἀνιστήτος, ὄμοιότητος καὶ ἀ-
ρμοιότητος, συμφωνίας καὶ ἀσυμφωνίας· οἷον ἑοικέται, εἰδεσθαι
ποιητ., ειδημένεος καὶ περὶ Ἡρδ., ισοῦτ, ισιδοθαι, ὄμοιοῦτ,
ὄμοιόσθαι, εικάζειται, εἰσκειται, ἐπειται, ισκειτ, ισοφαρίζειτ,
ἀντιγερίζειτ (τὰ τέσσαραν ταῦτα ποιητ. καὶ ίδ. ἐπ.).¹ ὅμοιος
ἀπτ. ὄμοιος ἴων., ὄμοιος, ἴσος, ἴσως, ἐξ ἴσου, ἐπ' ἴσῳ, ὄμῶς ἐπ.
ποιητ., ἐμφερῆς = δημοτ. ποιητ. καὶ νεούσιν., πρασφερῆς, ἀλ-
γχιος καὶ ἐταλ-, ἐπ. ποιητ., εἰκελος ἐπ., ἵκελος ἐπ. ποιητ. καὶ
νεούσιν., παραπλήσιος, παραπλησίως, ὁ αὐτὸς = idem, ὀσαν-
τως, διάφανος = παρηλλαγμένος, διάφορος μτγν. πεζ., ἀδεληδός
(συνηθέστερ. σὺν γε.), καὶ πλεῖσται θλλοί λέξεις; σύνθετοι μετὰ
ὅμοι, σίτη, ἡ μετάσιον ὄμοιρ. λασσος, ὄμωρυμος, ὄμοιογειτ, ὄμορειτ,
ὅμογραμορειτ, ὄμοδοξεῖτ, συμφωνεῖτ, σύμφωνος, συραφδός ποιητ.
νεούσιν. καὶ μτγν., προσῳδὸς ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. Η, 716
«ἀνέροις εἰσάμενοι αἰζητοῦ τε κρητερῷ τε, Ἀσίῳ». ο, 105 «εἰδο-
μένην ζείνω, Ταρίλων ἡγήτορι, Μέντη» Ε, 276 «παῦροι γάρ τοι πατ-
δεῖς δημοτοὶ πετρὶ πέλονται». Ρ, 51 «κόμαι Χαρίτεσσιν ὄμοικι»=
ταῖς τῶν Χαρίτων, κατὰ τὴν σύντροφον ἡ ἐπίταμορ καλούμενον. παρά-
θετο comparatio compendiaria ίδ. §. 541, A. E, 181 «Το-
δεῖδη μιν ἔγωγε διάληροι πάντας ἔτοκω». Συρ. Ἀντ. 644 «τὸν
φίλον τιμῶσιν ἐξ ἰουν πετροί. Ἡρδ. 6, 69 «ἡλέμηνοι φάσματα εἰδό-
μενοι». Αρίστων. 7, 56. 1, 123 «τὰς πλήκτις τὰς Κύρου τρόπους
ἐωντοῦ ὄμοιούμενος» = comparans. 5. 92, 3 «τὸ πρότερον
(δηλ. λόγιον) ἐὸν σύνφορος τῷ Ήπείρων». 3. 37 «ἔστι τοῦ Ἕ-
φαίστου τῶν γχαλκῶν τοῖς Φοινικίοις: Ηπτακικοῖσι ἐμφερέστατον».
48 «κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν γράμμον τοῦ κρητηροῦ τῇ ἔπειγῃ γε-
γονός». 2, 67 «ὦς δ' αὐτῶς τῆσι κατὶ οἱ λγενται (ichneumones)
θέπτονται». Θουκ. 1, 49 «ἡ ναυμαχία πεζομαχία προσφε-
ρῆς οὖσα». 4, 101 «ἐπέθνεις Σιτάλκης ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμέρας
τοῖς ἐπὶ Δηλίῳ». 129. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4 «ἥμης μὲν γάρ ἀρ-
τος καὶ κρέας εἰς τοῦτο (δηλ. τὸ ἐμπλησθῆται) ἄγει: ὑμεῖς δὲ
εἰς μὲν τὸ αὐτὸν ἡμῖν σπεῦδετε». 7. 1, 2 «ώπλισμένοι πάντες
ἥσκεν οἱ περὶ τὸν Κύρον τοῖς αὐτοῖς τῷ Κύρῳ ὅπλοις». 5. 1, 4
«ομοιαρ ταῖς δούληις; εἶγε τὴν ἐσθῆτα (Πλένθεικ).» 7. 5, 65 «δ
σίδηρος ἀνιστο τὸν, ἀσθενετ; τοῖς λιγνοῖς; ἐν τῷ πολέμῳ».
Ισοχρ. 4, 13 «γχλεπόν ἐστιν ἰουν τοὺς λόγους τῷ μεγέθει
τῶν ἔργων ἔξευρεται». (Κατὰ τὸ ὁ αὐτὸς συντάσ. καὶ τὸ εἰς σὺν

δοτ. Γ, 238 «τώ μοι μία γείνατο μήτηρ». Τ, 293 «τρεῖς τε κακτιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ». Ηλ. νόμ. 745, ε «τὸ πρὸς τὴν πόλειν μέρος τῷ πρὸς τοὺς ἐσχάτους εἰς αληθίαν») Ηλ. νόμ. 687, ε «ἐν παθήμασιν ἀδελφοῖς ὥν τοὺς γενομένους Θητεῖ πρὸς τὸν δυστυχῶς τελευτήσαντας Ἰππόλυτον». πολ. 511, b. Δημ. 3, 21 «τὸν ὄμωνυμον ἐμχυτῆν».

Σημ. 16. Οὐχὶ δρῦθ; οὐάγονται εἰς τίθται καὶ τὰ μετὰ δοτικῆς οἶος καὶ τοιούτος συντάσσομι, ἀμφοτέρων μὴ δυναμένων νὰ ἔχωσι τὴν σημασίαν τοῦ δομοῖος. Τὸ ἐν Ἡσδ. Ἑργ. 314 στιχότον μετὰ Götting «δεῖμον δ', οἴοις ἔργοθα, τὸ ἐργάζεσθαι: ἄξεινον»=homini prudenti, qualis olim tu fuisti (sc. antequam alienum rerum cupidus es), laborare satius est. 'Ἐν δὲ τοῖς γωρίοις' οἶον Πλ. 349, d «τοιούτος ἦρα ἐστὶν ἔκάτερος; αὐτῶν, οἵσπερ ἔστινεν» (μ. σ. Stallb.), 350, ε «διμολογοῦμεν φῆγε δομοῖος ἔκάτερος εἴη, τοιούτους καὶ ἔκάτερον εἶναι», συμβάνει ἔφεδρος; π. χ. ἐν τῷ τελευταίῳ πρόγρ. ἀντί, «τοιούτους ἔκάτερον εἶναι, οἶος φῆγε δομοῖος εἴη». Οὖτων καὶ Φαίδ. 92, b «οὐ γάρ δὴ ἀρμονία γέ σοι τοιούτον ἐστιν, φῆγε ἀπεικάζεις» δηλ. τοιούτον λατιν., οἶον φῆγε ἀπεικάζεις.

Σημ. 17. Περὶ τῆς μετὰ τῶν δομοῖος, ἀδελφός, προσφερῆς κτλ. γενικ. τε. §. 416. 1.

Σημ. 18. 'Ἐν τοῖς ἐπιθέτοις τῆς δομοιότητος καὶ τοστήτος τοιούται οὐχὶ σπανίως ἀντὶ τῆς δοτ. τὸ παρατακτικὸν συνδετικόν μόριον καὶ δι' ὃ παρίστανται τὸ τε παραδάλλον καὶ τὸ παραδαλλήμενον ἀντικείμενον ἐν ἑνὶ τρόπον τυνακτὶ τῷ εἰδούτῳ βαθμῷ πρὸς ἀλληλαγμένων παρατητικόν. 'Παρθεῖς αὐτῇ εἶνε συνηθεστέρα ἐν τῷ περ. ή τῇ ποιήσει. 'Ουαὶν τι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Όμ. Ε, 412 «οὕποτε εὖλον δομοῖον ἀδυνάτων τε θεῶν γχαῖς ἐργαμένων τ' ἀνθρώπων», ὡς Σεν. Κύρ. 8, 2, 14 «(ἔλεγε) παραπλήσια ἔργα εἶναι νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλίως ἀγαθοῦ». Ήσδ. 1, 94 «Λυδοὶ νόμοισι παταπλήσιοις χρίωνται καὶ Ἔλληνες». 6, 58 «νόμος; τοτε Λακεδαιμονίοισι κατὰ τῶν βασιλίων τοὺς θανάτους; ἐστιν ὁμοίος καὶ τοῖσι βαρδάροισι τοῖσι ἐν τῇ Ἀσίᾳ». 7, 50. Οὖτων ἐν ίσω, ίσα, ίσωσ, δομοίως, ὡς αὐτῶν, κατὰ ταῦτα καὶ, κτλ. Θουκ. 2, 60 «τε γνοὺς καὶ μὴ σαρῶς διδάξας ἐν ίσω καὶ εἰ μὴ ἐνισμήθη». 3, 40 «ισα καὶ ισται ισέμεν». Πλ. Ι. 500, d «οὐχ δομοίως πεποίηκας καὶ Ομηρος». Ή αὐτῇ σύνταξῃ εἶναι καὶ τῇ λατιν. similis et, ac, atque. Εὑρίσκονται δὲ οὗταις διδίκι ἐν τῷ διτ. πεζῷ τὰ παραδοτικά ἐπιδημά. ώς, ὡσπερ, ίσας, καὶ δὲ αὐτός. Δημ. 9, 33 «τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡσπερ» κτλ.

17. Άλι ἐκφρόσεις τοῦ πρέποτος, ἀρμόδοτος, προσάκοτος· οἶον πρέπειν, ἀρμόδειν, ἀρμόττειν, προσήκειν μεθ' ἔπομ. ἀπαρεμό. πρεπότως, ἀπρεπῶς, ἔοικεν, εἰκός ἐστιν σπανί., εἰκότως ποιητ. Σεν. Κύρ. 7, 5, 37 «βασιλεῖς ἡγεῖτο πρέπειν». 5, 3, 47. ἀπολ. 36, d «τί οὖν πρέπει ἀνδρὶ πένθητι». Γοργ. 503, ε «τὸ ἔτερον τῷ ἔτερῳ πρέποτε τε εἰναι καὶ ἀρμόττειν». 479. ε «τούτῳ προσήκει αὐθίλιω εἰναι». συμπ. 198, a «πρεπότως τοῦ νεκυίσκου εἰρηκότος καὶ αὐτῷ καὶ τῷ θεῷ». νόμ. 879, ε «ἔοικε νέοι παντὶ ἔργοις ὀργὴν ὑπορέσειν». Εύρ. Ιππ. 1434 «ἀνθρώποισι δὲ θεῶν διδόντων εἰκός ἐξαμαρτάνειν». Πλ. Φαίδ. 59, a «ῶς εἰκός ἂν δόξειν εἶναι παρόντι πένθει»=ei, qui intersit rei

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 28

luctuosae μ. σ. Stallb. Αἰγαλ. Ἀγ. 889 «ἀπουσίᾳ μὲν εἰπεῖς εἰχότως ἐμῷ».

Σημ. 19. Περὶ τοῦ πρέπει καὶ πραπόντως σὸν γεν. Υδ. §. 418, οὐκάνιαι εἶναι αἱ μετὰ προθέσ. συντάξ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 24 «οἷα (νικητήρα) δὴ εἰς πλῆθος πρέπει» = διὰ πλῆθο. Ηράκλ. 510 «ποῦ τάδε ἐν χρηστοῖς πρέπει;» = μεταξὺ χρηστῶν, εἰς χρηστ. περὶ τοῦ πρέπει μεθ' ἐπομ. αἰτ. καὶ ἀπαρέμφ. Υδ. §. 475. Α. 2. Καὶ τὰ ἀρμότειν, ἀρμόττειν ἀπαντῶσιν ἔνιοτε συντάξσομ. μετὰ προθέσ. Πλ. πολ. 616, d «οἱ κάδοιοι εἰς ἀλλήλους; ἀρμόττοντες;» = οἱ ἀρμόζοντες πρὸς ἀλλήλους, ἀναμεταξύ των, Υδ. 462, a. πολιτικ. 286, d «οὔτε πρὸς τὴν ἡδονὴν μήκους ἀρμόττοντος; οὐδὲν προσδεχόμενα» = «neque opus esso longitudine ad volupitatem at temperata». Stallb. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 16 «Θύρας περὶ τὰ στέρνα ἀρμόδων». «Ἐν Σοφ. διως; Ἀντ. 1317 «τιδὲ οὖν ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμῷ; ἀρμόσει ποτ' ήτις αἵτια;» ἡ ἐπὶ οὖν αἰτ. εἶναι ἀναγγείλα Εἴνεις τῆς ἀντιθέσεως = hacc a mea culpa nunquam in alium convenient, i. e. transfferentur.

Σημ. 20. Περὶ τῶν διεῖ καὶ χρήσιν δοτ. Υδ. §. 409, σημ. 5.

18. Αἱ ἐκρήξεις; τοῦ ἀρέσκειν καὶ ἀπαρέσκειν· ἀρδάρειν ἐπ. ποιητ. καὶ νεοῖων., ἀρέσκειν, ἀτ-, ἀρεστὸς καὶ ἀρεστῶς νεοῖων., ἀρέσκεσθαι = ἀρέσκειν νεοῖων., ἀρέσκεσθαι τί τινι = ποιῶ τι εὐχάριστον εἰς τινα Θέοντα. 762 «σπονδὰς θεοῖςτιν ἀρεστάμεροι πίνωμεν»· ἐξαρέσκεσθαι καὶ ἐξαρέσκεσθαι τιθεοῖς Ξεν. οἰκ. 5, 3 καὶ 19 = ποιῶ ἐμκυτὸν ἀρεστὸν εἰς τοὺς θεοὺς. Θουκ. 1, 38 «τοῖς πλέοντιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖς δὲ ἐν μόνοις οὐκ ὅρθις ἀπεκρέσκομεν». Ηρδ. 9, 79 «μὴ ἀδοιμι, τοῖνι ταῦτα ἀρέσκεται» = quibus haec placent· ἔνθι καὶ «Σπαρτιήτους ἀρέσκομεροι=placentem. 4, 168 «ἡ δὲ ἐν τῷ βροτολεί ἀρεστὴ γένηται». 6, 129 «έωντά ἀρεστᾶς ὁργέστο». Οὕτω καὶ Θεόκρ. 6, 15 «ἡ δὲ καὶ αὐτόθις τοι διαθρύπτεται» = ζητεῖ ἵκε σοὶ ἀρέσῃ διὰ καλλωπισμοῦ καὶ χριστισμῶν, ζεροτρέσται οὐδ. Wüstemann.

Σημ. 21. Τὸ ἀνδάνειν μετ' αἰτ. ω; μετασ. = εὐχαριστῶ, ἀπαντῆ ἐν τῇ ποιησ. Θεόκρ. 26 «οὐδὲν γάρ ὁ Ζεὺς οὐδὲν πάντας ἀνδάνει οὐτε ἀνέλκων», ὡπερ ὁ Bekker ἔξιλαδιν ἐν τοῦ καθ. Mutin. πάντεσσοι ἐνεχα τοῦ μακροῦ αἱ τὰ πάντας ἐν τῇ πομῇ τοῦ ἐξαμίτρου (Υδ. Hermann εἰ; Ορφ. σ. 705). Εὔρ. Όρ. 1607 «οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαὶ κατὰ 4 καύδ. Θεόκρ. 27, 22 «οὐδέν δὲ ἐμὸν οὐτε ἔδει» μ. σ. Wüstemann. Περὶ ἀρέσκειν, ἐπαρ-, οὖν αἰτ. Υδ. §. 409, Α. i. τὸ δὲ ἀρέσκεσθαι τινά τινι δηλοῖ ποιῶ τινα νά εὐχαριστῶ οὐπέρ ἐμοῦ διὰ τινος, κατεπράσνω, ἰκανοποιῶ τιά.

19. Αἱ ἐκρήξεις τῆς συμφωνίας, ἀντιλογίας, ὀνειδισμοῦ, ὀργῆς, καὶ φθύρου οἰον ὄμοιογειν, συμφάραι, συμφροεῖν, συμφωρεῖν, σύμφωρος, συμβαίνειν, συμφέρεσθαι = consentire. Ηρδ. 1, 173 αἰτεῖν = συμφωνεῖν, Ἀπολ. Ρόδ. 2, 898 αἰτεῖν τινί τι = ὑπόστρυγκί τι εἰς τινα, ἐπαίτειν Ὁμ. ἀντιλέγειν μέμυγεσθαι = ὄνειδίζω, ἐπιτιμῶ, μομφήν ἔχειν Εὔρ. Όρ. 1069, λοιδορεῖσθαι, ἐπιτιμᾶρ, ἐγκαλεῖν καὶ ἐπικαλεῖν τινί τι, ἐπιπλήσσειν, ὀνειδίζειν, ἐροχλεῖν, μεμψύγοιρεῖν Δημ. 18, 74·

Χάρεσθαι ἐπικ., χολεῦσθαι ποιητ., γέλων ἔχειν καὶ τὰ δύ., θυμοῦσθαι, σχίζεσθαι ἐπ. ποιητ., γεμεσᾶν ἐπ. ποιητ., σπαν. πεζ., γεμεσᾶν ἐπ. καὶ γεμεσίεσθαι, βριγοῦσθαι, χαλεπατερειν, ἀγαρακτειν, κοτεῖν καὶ κοτεῦσθαι, ἐπικ., μερεατερειν ἐπ., σπέρχεσθαι Ἡρδ. φθορειν, βασκαλειν invidere. Σοφ. Φιλ. 1397 «Ἄδελφος μου... ταῦτα μοι πρέξον» Σ, 312 «Ἐκτορί.. ἐπήγησαν κακὰ μετίθωντι». α, 20 «ό δ' ἀσπεργέες μερέατερ ἀπιθέω 'Οδυσσῆι». Ἡρδ. 5, 33 «ἐσπέργχετο (succensebat) τῷ Ἀρισταγόρῃ». 3, 142 «ἔγω δὲ, τὰ τῷ πέλκῃ ἐπιπλήσσω, αὐτὸς κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω». Ηλ. νόμ. 729, b «ἐπιπλήσσοτες τοὺς νέοις ἀνατιμούντοσι». Ψευδ. Ἰσοκρ. 1, 17 «μάλιστα δ' ἂν εἰδοκιμοίης, εἰ φάνησι ταῦτα μὴ πράττων, ὅτοις ἀλλοις ἂν πράττουσιν ἐπιτιμῷη». Ἰσοκρ. 7, 50 «οὐκοῦ θνετώτως τούτοις ἐπιτιμῷην». Δημ. 18, 64 «ἐπιτιμῶν τοῖς πεπρωγμένοις». Θουκ. 4, 61 «οὐ τοῖς ἄρχειν βουλομένοις μέμφομαι, ἀλλὰ τοῖς; ὑπακούειν ἑταιροτέροις οὖσιν». Καὶ μημεσθαί τέ τοι π. γ. Σεν. οἰκ. 2, 15. Ἰσοκρ. 4, 175 «καὶ ἐκδεδομένοις τοῖς; βαρβάροις (πόλεις) μάλιστα Ακαδεμιμονίοις ἐπικαλεῖσθαι». Σεν. Κύρ. 1, 4, 9 «ό θεῖος κατῷ λιανδρούτετο τὸν θρασύτητα διδῶν». Ηλ. πολ. 395, e «γυναικεῖς ἀνδρὶ λιανδρούμενην». Δημ. 20, 24 «οὐχὶ δεῖ τούτῳ βασκαλεῖν». 3, 5 «ἡρώγλεις ἡμῖν δὲ Φίλιπποις». Σεν. ἀπομν. 3, 5, 16 «φθοροῦσιν ἔκυτον; μᾶλλον δὲ τοῖς ἀλλοις ἀνθρώποις». Κύρ. 4, 5, 9 «έθριμοῦτο τῷ Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἰχεσθαι».

Σημ. 22. Τὸ ἐπανειν = ἐπιδοκιμάζω, συντάσ. αἰτ., ώς καὶ τὰ μέμφεσθαι = φίγω, βασκαίνειν = συκοφαντῶ, διαβάλλω, εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐπιπλήσσειν τινά, εἰ καὶ κατὰ τὸ φανόμενον μόνον. Ψ, 580 ἔνθα τὸ μὲν ἐκληπίον ὃς· μοι. Ηλ. Φιλοτ. 327, αἱ πᾶντα καὶ ἐδίδασκε καὶ ἐπέπληττε τὸν μὲν καλῶς; αἰλούντας ἔνθα τὴν τοιαύτην σύνταξιν προεκάλεσε τὸ προηγηθὲν ἐδίδασκε, τὸ Stalla. Τὸ ἐνεργ. λιανδρεῖν = σκώπτω, δέρειν, πυρέως μεταβ. συντάσ. πάντοτε αἰτιάτ. τὸν πρωσῶπ. δὲ πράγμ. π. γ. Σεν. Κύρ. 1, 4, 8 «οἱ δὲ φύλακες ἐλοιδόρουν αὐτόν». Τὸ ἐνοχλεῖν τινα = καταεργάνω, λυπῶ, ἐνογκλῶ π. γ. Σεν. Κύρ. Κύρ. 3, 8, 2 μ. σ. Kühners. Ηλ. Ἀλκ. 1, 104, d. συγκέτερ. δύμως συντάσ. τούτο δεῖτ. ώς ἀμετ. (εἰπι δὲ ληρός).

20. Τὰ βοηθητικά, ἀμντικά, ὀφελεῖας καὶ βλάβης σημαντικά̄ οἷον ἀρήγειν ἐπ. ποιητ. καὶ Σεν., ἀμύνειν, ἐπ-, ἀλέξειν, δὲ ἀδρ. ἀλατεῖν ἐπ., εἵργειν (Αἰσχύλ. ἐπιτ. 398 «εἵργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ»), ἀπερύκειν, σπανίως πεζ., ἀπέχειν τινὲς τι Ω, 18, u, 263, τιμωρεῖν, βοηθεῖν, βοηθομεῖν Εὔρ. καὶ μτργν. πεζ., ἀπηρτεῖν, ἀπικνεῖν καὶ τὰ δύμοιᾱ οἷον λιαντελεῖν (λιεῖν τέλη Σοφ. Οἰδ. τ. 316 «ενθα μὴ τέλη λιεῖ φρονοῦντε» εἰ καὶ ἀλλως ἀνευ τέλη̄ οἷον Εὔρ. Μήδ. 566. Ιππ. 441. "Αλκ. 627), ἀρκεῖν ἐπ., ἀπαρκεῖν, ὀπερέχειν τινὶ χειρας Δ, 249. E, 433, E, 433 κτλ. ώς 300 «πρόσθε δὲ οἱ δύρι τ' ἔσχε καὶ

ἀσπίδα», χραισμεῖται ἐπικ., καὶ πολλὰ σύνθετα μετὰ τῆς σὺν ἑρῷ. οἶον συμφέρειν *Conducere*, συμπράσσειν, συνεργεῖται, συλλαμβάνειται, συναγανιζεῖται, κτλ., ἐπηρεάζειται=ἀδικον ποιῶ, βλάπτω, πικράνω τινὰ ἐκ μοχθοῦσις. Α, 28 «μή νύ τοι οὐ γραισμη σκηπτρον». Η, 144· (μετ' αἰτ. προσώπ. μόνον ἐν Α, 566 «μὴ νύ τοι χραίσιμωσιν.. ἀσσον ίόνθ' = ίόνται, μήπως (οἱ θεοὶ) δὲν θὰ ἀποτρέψουσιν ἀπὸ σοῦ ἐγένεται κατὰ σοῦ ἐπερχόμενον, ιδ. Spitzner) Εὑρ. Μηδ. 1275 «ἀρῆται φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις». Ξεν. πολ. Λακ. 4, 5 «ἀρῆξονται τῇ πόλει ποντὶ σθένει». Κύρ. 3. 3, 67 «(καὶ γυναικεῖς) ἵκετεύουσι πάντας ἀμύναται καὶ αὐταῖς καὶ τέκνοις καὶ σύζητιν αὐτοῖς». 4. 3. 2 «τούτοις φασίν ἀνάγκην εἰναι προθύμως ἀλέξειν». ἀν. 5. 8, 25 «εἰ δέ τῷ θεῷ γειμῶνα ἐπεκούρησα θῆ πόλεμον ἀπήνυκα». Κύρ. 6. 2, 30. Ήρδ. 1, 32 «ταῦτα θεῖ εὔτυχίν οἱ ἀπερόκοι». Λυκοῦρ. 76 «ἀμύνεται τῇ πατρὶδι!». Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22 «ἐπιηρεῶ τοῖς θεοῖς»=προσφέρω διπηρεσ. τοῖς θεοῖ, θυσιάζω, καὶ ὑπηρετεῖται τινὶ εἰ=πράττω, παρέχω τινὶ τι π.χ. Ξεν. Ιέρ. 7. 2. Εὑρ. Όρ. 523 «ἀμυνᾶ δ', οὗσον περ δυνατός εἴμι, τῷ νόμῳ». 924 «(Οφέστας) θήθειται τιμωρεῖται πατρὶ κακήν γυναικαν κάθθεον κατεκτανών». Πλ. ἀπ. 28. ε «εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἔταίρῳ τὸν φόνον». Δημ. 18, 20 «οὕτε γράμματιν οὕτε σώματιν συρελάγεται οὐδενί». 25 «τίς θεῖ Φιλίππῳ συναγανιζόμετος;» Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 16 «ἄντι τοῦ συνεργεῖται ἔχυτος; τὰ συμφέροντας ἐπηρεάζονταις ἀλλήλοις;». 1. 2, 31 μ. σ. Kühners.

Σημ. 23. Περὶ τῆς μετὰ δοτ. συντάξ. τὴν ὥφελετν, βλάπταιν, λυμαίνεσθαι, λωδαῖσθαι ιδ. §. 409, Α. I. Τὸ δινενάναι συντάξ. κάντοτε αἰτ. Τὸ λύειν σὸν αἵτ. = λυσιτελεῖν. Σοφ. Ήλ. 1005 «λύει γάρ ήμᾶς οὐδὲν οὐδὲν ίπωφελετεῖ λογικαὶ ἔνεκτα τοῦ ἐπομένου ίπωφελετν. Τὸ ἐμποδίζειν τινὶ=impedimento esse alicui ἀπαντᾷ τὸ πρῶτον ἐν τοῖς μηγν., ἐπειδὴ τὸ παρ' Ισοχρ. 15, 59 ἀναγγιγνώσκουσι νῦν ὅρθως; «νῦν δὲ με τὸ γῆρας; ἐμποδίζειν εἰτὶ μοι.»

21. Οὕτω καὶ πολλὰ ἐπίθετα τούτων καὶ δμοῖων τούτοις^τ οἶον χρήσιμος, πρόσφορος, βλαβερός, φίδιος, εὔκους, ἔχθρος, πολέμιος κτλ.

Σημ. 24. Τὸ πολέμιος σὸν γεν. εὐρίσκεται σπαν. Πινδ. Η. 1, 15 τὸ^τ ἐν αἰνῆ Ταρτάρῳ κεῖται θεῶν πολέμιος; «ὅπερ οὐχ ἡττον δύναται νὰ δοπληρθῇ καὶ ὡς οὐδεποτ. Ξεν. ἀν. 4. 7, 19 «διὰ τῇ ἔχυτῶν πολεμίας γάρτας» (ιν §. 20 οὐλως; εἰς τὴν ἔχυτον; πολεμίαν). Τὰ ίπιο. φίλος, ἔχθρος, πολέμιος καὶ ἄλλα δύνανται ἐξελαμβανόμενα οὐδεποτ. νὰ συνταχθῶσι καὶ σὸν γεν. η̄ ἀντωνυμ. κτητικὴ Ξεν. ἀν. 3. 2, 5 «πρὸς τοὺς ἔκεινους ἔχθιστους ἄποστας ήμᾶς; τοὺς Κύρου φίλους κακῶς ποιεῖται». Θουκ. 6, 18 «τοῖς ἔκει ἔχθροι; ήμῶν λυπηροὶ ὄντες». ἀπολ. 27 «τοῖς ἔμοις εὖνοις». ἄλλ. 5. 2, 33 «τοῖς θυμετέροις; δυσμενέσι» μ. σ. Breitenb. Σοφ. Αντ. 187 «οὕτε ἀνέψιλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ θυμὸν (patriae) θείμην ἔμαυτῷ». Εὑρ. Έλ. 509 «τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς αἰτήσομαται» ένθι δύσασκον εἶναι μετὰ Ηερμ. νὰ ἐκληφθῶσι γενικ. ἀπόλυτοι. Οὐτοὶ συγκά-

τὸ συμφέρον. Ξεν. Κύρ. 3, 2, 30 «πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι». Δημ. 18, 139 «τὸ τῶν ἔχοντων συμφέρον». Καὶ δῆμοι δύνανται τοιαῦτα οἰσταστεῖν; λαμβάνονται. ἐπίθετα νὰ συντεχθῶσι καὶ δοτ. Ἡρδ. 7, 20 «περιεργίετο τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ», Πλ. Φιλό. 270, α «τὸ πρόσφορον αλτῆ». πολ. 331, δ «τὸ ξυμφέρον ἔκαστον».

22. Ή μετὰ τῶν ἑστὶ(ι) καὶ εἰσὶ(ι) δεστικὴ τίθεται, ήνα δηλώσῃ, ὅτι τὸ πρόσωπο. ἢ ὡς προσωπ. ἐκλαμψαργυερος πρᾶγμα ἔχει τι. Τὸ κτῆμα δὲ πικράκουεται κατ' ὀνομαστ. ἡς ὑποκείν. Οὕτω καὶ μετὰ τῶν γήγεσθαι, ὑπάρχειν καὶ τοῦ ποιητ. φῶται, τοῦ περιφέραι, μένειν = μένειν, δικρένειν, ὡς τὸ πολὺ ποιητ. ι, 112 «τοῖσιν (Κύκλωψ) δ' οὗτ' ἀγορᾷ βουληθρόροις οὗτε θεμιστες» (δηλ. εἰσὶν). 1, 144 «τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες». Ἡρδ. 1, 34 «ἡσαν Κροίσφ δύο πυκῆδες». Ηλ. Φιλόδ. 237, β «τούτῳ δὲ (τῷ μειρκύτικῳ) ἡσαν ἐρχεται πάνυ πολύ». πολ. 329, ε «τοῖς πλουσίοις πολλὰ παραμύθιξ ὅχοιν εἶναι». Ξεν. ἀν. 5, 5, 1 «ὅ βίρις ἥρ τοις πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρίξις». Α. 188 «Πηλείων δ' ἄχος γένετο», συγγότατ. Γίγρεται μοι τι = τεγχάνω τινάς, ἀποκτῶ τι· οἷον γρήματα γίγρεται μοι τῷ. Passow. καὶ Σκαλ. Ξεν. ἀν. 7, 7, 32 «οὗτος μὲν κρατοῦντος, δουλείας ὑπάρχει αὐτοῖς, κρατουμένου δέ σου, ἐλευθερίκη». Σοφ. Ἡλ. 860 «πάπτοι θυντοῖς ἕργο μόρος». Τρ. 440 «χκίρειν πέρυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί». οἷον αὐτοῖς δὲτ ἔχουσι, δὲν ἀποκτῶσι πάντοτε χαράν. Αντ. 564 «οὖν.. μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράξσουσιν». Ψευδ. Φίλιπ. ἐπιστ. προκὸς Δημ. 12, 11 «τῶν βεβεκίων; μοι φίλων δὲτ μεγάτων». Καὶ ἀπορευμ. τίθεται ἀντὶ τῆς ὀνομαστ. Αἰσχυλ. Πρ. 793 «οὖν σοιν οκκῶν θύμιστ' ἐταργυμένει πιθεῖν». Εἰρ. ἀποσπ. Τεμεν. 15 Δ. «τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθύνεντι μέρειν».

Σιμ. 25. Ή μὲν δοτ. δηλοτὸς πρόσωπον, δι' ὃ ὑπάρχει τι, διερδηποιεῖ, λαμβάνεται τι· ἡ δὲ γενεικὴ (§. 418, 1) δηλοτὸς πρόσωπο. ὡς τὸν κτήτορα πράγματος τινος· τὸ δὲ πράγμα τίνει ἡ κτήσις, τὸ κτήματος τινος, π. γ. Ξεν. Κύρ. 5, 1, 6 «Κροίσφ, οὗτος ἔστι τὸ ἀπὸ τοῦδε» = εἰς τὴν κυριεύτητα τοῦ ὄποιος ἀπὸ τοῦδε αὐτὸν ἡσαν, ἔνθα δ. δοτ. θύτοι δηλω; ἀνάρρηστος.

23. Εἰς τὴν ὀνομαστ. δύναται νὰ προστεθῇ ἐπὶ τῶν ἁγιθέντων ἥρη. καὶ δευτέρως δύναμεται. ὡς προσθήκη. ι, 360 «Οὔτις ἔμοιγ' ὄνομα» (δηλ. εἰσὶν). Γ. 209 «μάτην δέ μοι ἔστι' Αφροδίτην». Αν δὲτ δευτέρως ὄνομα. ἡνεκ δηγρημ. τὸ ἥρη. ἥρη. μετεκροτάζονται διὰ τῶν λαχρήνων, ἀποκτῶ τι, τὴν ἔννοιαν δηλ. τοῦ ἀρρε. οὐσικοτ., μοι συμβούνει ἡ ἀρρε. ἔννοια, μὲν ὀφελεῖται τοῦτο τῷ. §. 356, 1.

Σημ. 26. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τινες φράσεις; 1) ἀναπτυγθεῖσαι φαίνεται

1) "I3. Matthiae II. §. 389 a. E. Bernhardy σ. 98 καὶ 99 τις Pass. II. σ. 1009. καὶ 1015 καὶ Σκαλ. σ. 875 τοῦτο Walcken. εἰ. Εἰρ. Μετ. 224, διατις περιεργάλλει τοῦτο πρὸς τὸ λατ. τοῦ Tibul. 1, 7, 3 εἰπειτι διατις εἰ?

εἰ τοῦ ἐστιν μοῖ τι, καὶ ἐκ τῆς καθημερινῆς συνήθειας; τῆς γλώσσης προελθούσαις α) τί λέστιν ἔμοι καὶ σοὶ; τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἔμου καὶ σοῦ; Ἀρρ. Ἰππ. 1022 «τί γάρ ἐστιν Ἐρεγχθεῖς καὶ κολοσοῖς καὶ χυνί;» Ἡρδ. 5, 33 (ἐν διαλόγῳ) «οὐδὲ δὲ καὶ τούτοις τοῖς πράγμασι τί ἐστιν;» Ἀντεν τοῦ ἐστὶ Δημ. 29, 36 «τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βιωσάνῳ;» = τί κοινὸν εἶναι μεταξὺ τοῦ νόμου καὶ τῆς βασ. ; Ἀναφρ. 17, 4 «τί γάρ μάχαις κάρο;» 10 «τί Πλειάδεσσι κάροι; Οἴων καὶ ἄνευ ἔρωτῆς πλὴν μετὰ τοῦ κοινὸν ἡ ἐν μέσων. Εὔρ. Ἡράκλ. 184 «τοῦν δὲ καὶ τῷδε» οὐδὲν ἐστιν ἐν μέσων. Ι. 1284 «τί δὲ ἐστιν Φοῖδης σοι τε κοινὸν ἐν μέσων» ἐκ τούτου ὅμως δὲν πρέπει νὰ νομίσωμεν, διότι ἐν τοῖς ἀνωτέρω πρᾶγμα. πρέπει νὰ νομίζῃ τὸ κοινόν(ν-ν) πρᾶγμα μοι καὶ τοινί ἐστιν = ἔμων νὰ κάμω τι μετά τινος. Ἡρδ. 5, 84 «οἱ Αἰγινῆται ἔφασαν οὐδεὶς τε καὶ Ἀθηναῖσις εἶναι οὐδὲν πρᾶγμα». Δημ. 18, 233 «διομνύμενος μηδὲν εἶναι σοι καὶ Φιλίππων πρᾶγμα». -c) τί μοι τοῦτο; δηλ. ἐστιν quid id ad me attinet? * τί μὲ μέλει τοῦτο; Ἀρρ. 1298 «τί δὲ σοι τοῦτο;» Λυσ. 514. Θεορ. 520. Δίψιλ. περὶ² Ἀθην. 228, α «ἄλλα δὲ τοῦτο» ἔμοις; Σεν. οἰκ. 18, 5 «οἶων δὲ... κόφουσι..., τίνι τοῦτο;» Δημ. 51, 17 «τι ταῦτι» ἔμοις: «Οὐρούν καὶ τὸ παρ' Ἡρόδ. θεογ. 33 «ἄλλα τίνι μοι ταῦτα περὶ δρόν ἡ περὶ πέτρην;» Φ. 360 «τί μοι ἔρδοις καὶ ἀρωγῆς;» = τί μὲ μέλει διέρ. καὶ ἀρ.; -d) τί πλέον ἐστιν (γίγνεται) ἔμοις; ἡ, οὐδὲν πλέον ἐστιν (γίγνεται) ἔμοις = τί μὲ μέρελει; ποιῶν τὸ ἐκ τούτου ὅρελος; οὐδὲν κέρδος ἐκ τούτου ἔχω, δὲν μὲ μέρελει. Σεν. Κύρ. 5, 5, 34 «τί γάρ ἔμοι πλέον τὸ τὴν γῆν πλανύεσθαι, αλλὰν δὲ ἀτιμάζεσθαι;» Ἀναφρ. 5, 95. Ησαϊρ. 15, 27 «οὖν οὐδὲν μοι πλέον γέγονεν». Πλ. συμπ. 217, c «οὐδὲν γάρ μοι πλέον ἦν» μ. σ. Stall. 222, e «οὐδὲν οὖν πλέον αὐτῷ ἐσται». 222, d «μηδὲν πλέον αὐτῷ γένηται». νόμ. 697. d «ἄν τι καὶ σμικρὸν πλέον ἔνιστος ἥγησεν τὸ θεοτοκίον σφισμά». Σπανιωτέρ. ποιῆτ. Σοφ. Ἀντ. 268 «τέλος δ', δ' οὐδὲν ἡνὶ ἔρευνωσιν πλέον, λέγει τις».

24. Γενικῶς δὲ τίθεται ἡ δοτικὴ πανταχοῦ, ὅπου ἐκτελεῖται πρᾶξις τις πρὸς ὄφελος ἡ βιβλίην προσώπου ἡ ὥς προσώπου θεωρουμένου πράγματος, ἐννὶ δὲ λόγω παντοῦ ἐπου ἡ ἔνν. τῆς δοτ. παρίσταται οἷσας ἐν οἰδημάτοτε σχέσει πρὸς τὸ πρόσωπο. P. 242 «ἔμηγκεια περιδίδικα», ὡς Ἡρδ. 8, 72 «ὑπερχρήσιδεντες τὴν Ἐλλάδι κινδυνευούσην», τὸ i.e.t. meluere, timere alicui. P. 313 «Ιπποθόρῳ περιθέντα». K, 16 «πολλὰς ἐκ κερκηλῆς προθελμόνους ἔλκετο χάκτικας ὑψόθερος ἀντρι τιτί». A, 159 «τιμὴν ἀρνύμενοι Μεγελάων». 284 «αὐτὰρ ἔγωγε λίτσους Ἀχιλλῆς ρεθέμενος χόλουν». λ, 553 «Αἴχνυ, .. οὐκ ἔχει ἔμελλεις οὐδὲ θενῶν λήστεσθαι ἔμοις χόλουν» = mihi oblivisci. II, 314 «τοῖσι δὲ βοῦν λέρευστεν ἀναξεῖς ἀνδρῶν Ἀγρικέμων.. ὑπερμενεῖται Κροκοτών», δ Ἀγρικ. ἔθισε τῷ Διὶ βοῦν καὶ δὴ μηδὲρ αὐτῶν. Δικαίειν τινί, Θ, 431 «κενός δὲ τὰ ἡ (sua) φρονεών.. Τρωσί τε καὶ Δικαίοστις δικαζότα» = ζει δικαζότης ὅπως αὐτῷ δίδῃ τὴν μεταξὺ τῶν Τρ. καὶ Δικν. ἔριν. Ψ, 574 «εἰς μέσον (ἀμερολήπτως) θύμροτέροις δικαζότα» = ἀπαγγείλκτες ἀμερολήπτως τὸ μεταξὺ ἀμροτέρεων δίκκιον. Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεντῷ π. χ. Ἡρδ. 1, 97. Ηλ. Τίμ. 17, d. Ἡρδ. 8, 61 «Εὔουσι διδην οὖν ἐῶν ἐπιγνήσεις αὐταῖς ἀρδεῖσι». *enolens Eurybiādem duces in suffragia mit-*

tere in gratiam viri urbe patria parentis» Valck., *W.Raeht¹⁾*. Υηγρέσθαι τινι=sententiam ferre pro al., in alicuius gratiam συγγότερο. παρὰ τοῖς ἀντορτιν., *W. Schoemann* εἰς *Ισαχ.* 1, 38. Προαιδείσθαι τινι=iσέδουκι τινι ἐν προτενεχθείσῃ εὐεργεσίᾳ²⁾ Ήρδ. 1, 61. 3, 140. Φιλερροείσθαι τινι Ξεν. Κύρ. 3. 1, 8. οἰκ. 4, 20. Λυκοῦργ. (ἢ ἡρά.) παρ' Ἀθην. 476, d. Ηλ. νόμ. 935, c «πληγῆς; ἔξειργων τοῖς θυμῷ, ἑτέρῳ κακῷ, φιλοφρονουμένους» = γχρήσιμους indulgentes, ἀντὶ τοῦ συνήθ. τινά = ἀσπάζομαι, δεξιοῦραι Σορ. Αὲ. 688 «ταῦτα τῷδε μοι τάδε πιμέτε» = honoris causa mihi tribuite, *W. Lobeck.* 716 «ἔξι δέληπτῶν Αἴκ.; μετανεγνώσθη θυμῶν Ἀτρειδαῖς μεγάλοις τε νεκέσιν». 1045 «Μενέλαιος, ὃ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν». Οἰδ. ς. 81 «ὦ τέκνον, ἢ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος» ἢ δοτ. περιπ. Τούναντίον δὲ ἀντιπεριποιητ. παρὰ Θουκ. 1, 89 «ἐπειδὴ αἰτίῃ (τοῖς; Ἀθηναίοις) οἱ βάρβαροι ἐν γχραστὶ ἀπῆλθον». Εὐρ. Μ. 6 «ἀνδρῶν ἀριστῶν, οἱ τὸ πάγγρυσον δέρχεται *Pelopia μετῆλθον*=ληθον πρὸς ληθῶν τοῦ δέρ. ὑπέρ τοῦ Ηελ., *W. Pflugk.* Ήράκλ. 452 «πέφευγεν ἐλπῖς τῶνδέ μοι σωτηρίας» *W. Xen.* Ἑλλ. 7. 5, 25 «φεύγειν αὐτοῖς». οἰκ. 2, 14 «ἀποφεύγειν μοι», μ. σ. Breitenb. ἀπομν. 2. 10, 1 «Ἐν τίς σοι ἀποδρᾷ». 2, «ἐξέν τίς σοι κάμνη». Δημ. 9, 59 «Φιλιππίδης ἐπράττε *Philippi gratiam res administrabat* ἔνθι καὶ *Bremi.* Ἐνταῦθι ὑδίκις ἀνήκουσιν αἱ θρησκευταὶ πράκτεις (ἱεροτελεστίναι) πρὸς τιμῆρον θεοῦ τιρος· οἶνον Αἰσχλ. Ἀγ. 564 «θεοῖς· λάρυρος ταῦτα . . . ἐπαπτάλευσαν». Αρρ. νερ. 271 «ἰερὸν χορὸν ἵστατε *Nymphaeis*». Αρρ. Λυτ. 1277 «ἄργηστάμενοι θεοῖσιν». Ήρδ. 6, 138 «Ἄγρεμοι δρτὸν ἄγειν». Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 21 «στεφρυνοῦσθαι τῷ θεῷ». Σορ. Αὲ. 970 «θεοῖς τέθυηκεν οὗτος, οὐ κείροισιν». 1128 «θεὸς γχρὸ ἐκπάζει με, τῷδε δὲ οὐχούμενοι»=ώς πρὸς τοῦτον δὲ (ὅπως τὸ ἐπ' αὐτῷ) ἀπεθάνον. Ηλ. Φίλ. 33, a «τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν εἰλογέρῳ βίον οἰτοῦ ὡς τοῦτον τὸν τρόπον οὐδὲν ἀποκωλύει ζῆν» = οὐδὲν ἀποκώλυμψά ἐστιν, ἀντὶ τοῦ συνήθ. τὸν εἰλογέρον, ἔνθατ³⁾. Stallb. Οὕτως ἐκληπτέαν καὶ ἡ μετά τοῦ κλίειν (ποιητ. καὶ ὑδίκις ἐπικ.). δοτική κλίθει μοι = ἔκουσόν μου εὑρενδ; Ε, 115. 6, 262. Θεόγγ. 4 «σὺ δέ μοι κλίθει». 13 «εὐδημένω μοι κλῖθαι». Συν. Ἀπόλ. 334 «κέκλυτε νῦν μοι». Ω, 335 «κέκλυες φ' κ' ἐθέλησθα». δ. 767 «Θεὸς δὲ οἱ ἐκλυεν ἀρῆς». Σπανιότερ. τὸ

¹⁾ Ἐπιψήφιζειν τιναχίμων νὰ φρέσιωσ: περὶ τίνος; Ἐπιψήφιζειν τινὲς = κάτιμα νὰ φρέσιον τις, Ηλ. Γοργ. 474, a. 476, a, ἀνθ' οὐ δ Θουκ. 1. 87 «ἰπεψήφιζεν ἐς τὴν ἰκαλησίαν» = ἔκαψε νὰ φρ. ἡ ἰκαλη. Λουκ. Τίμ. 44 «τῇ ἰκαλησίᾳ», διπερ ὁ Ματ:0. 0δει νὰ ἴσηγήσῃ Η §. 402, d) σημ. ἐν τοῦ δια τὸ ἐπιψήφιζειν εἶναι = φῆσον πρὸς οὐθενατι, ἐπαγγείλει τινι *W. Lise.* Πισσασθ καὶ Σακίλλ.

ἀκούειν τινὲς. Π, 515 «δύναται δὲ σὺ πάντοτε ἀκούειν ἀνέρι
κηδομένῳ». 531 «γάθησέν τε, οὕτωι οἱ ἄντες ἡκουσε.. θεός
εὐεξαμένοι»; (ἐντὶ εὐεξαμένῳ). (Περὶ Σεφ. ὅμως Ἡλ. 227 «τίνι
γάρ ποτε ἄν.. πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος» = διότι τίνος ποτὲ
λόγον παραχυμθητικὸν θὰ ἀδυνάτην νὰ παρακούσω;) Ἀρρ. βέτ.
1135 «ἔγώ σιωπῶ τῷδε; in hujus gratiam? Οὔτω τὸ ὁ; τὸ
πολὺ ποιητή. Θέλγεσθαι τί τινε=λαχεῖσθνω τὸ πρᾶγμα χάριν τινὸς, ἐπει-
δὴ περιέχεται ἐν αὐτῷ ἡ δευτερεύουσα σηματ. τοῦ προσφίλοῦ;,
διότι ἡ λῆψις ποὺ πράξη. Θεωρεῖται ὡς ἀνακούφισται, τέρψις κτλ.
τοῦ προσώπου. Ο, 87 «Θεμέστι δὲ καλλιπεράριψι δέκτο δέπαξ». Ρ,
207. π. 40 «ὦς ἀρετῶν τοι μάρτιον θέλειν τὸν ἔγχος». Ηἰνδ.
Π. 8, 5 «Πυθίουν τιμὴν Αριστομένει δέκεν». 4, 23. Σοφ.
Ἡλ. 443. Εὔρ. Ἔλ. 535 «δέξαι γοζές μοι». Ηἰνδ. 6, 86, 1
«εὐ δή μοι καὶ τὰ γράμματα δέξαι». Λίτγη. 3, 111 (ἐν ἀρι-
κτουσικῷ τινὶ ὅρῳ) «μηδὲ δέξαιτο κύτοις (τοῖς θεοῖς) τὰ ιε-
ρά» μ. σ. Bremi. (Ἐν 121 ὅμως «μηδὲ δέξαιντο αὐτῶν τὰ
ιερά». Ήροὶ τοῦ δέλγεσθαι τινός τι id. §. 421, 2· ἡ συνήθ. ὅμως
σύνταξ. εἰνες δέλγεσθαι τε παρά τινος). Ξεν. πολ. Ακα. 2, 1
«ἐπειδὴν τάχιστα αὐτοῖς οἱ πατέρες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, εὐθὺς
ἐπ' αὐτοῖς παιδικῶνος θεράποντας ἐρίστασιν». Κύρ. 1, 4, 12
«τίς οὖν θεὶς ἡμῖν Ἀττυάρις μηνοθείην;» = τίς θήθελεν ἀνακούέσθι τὸ
πρᾶγμα. εἰς τὸν Ἀττ. ὑπὲρ ἥμαδν; 1, 5, 1 «ἐνταῦθον δὴ πάλιν
ὑπέπτησσον αὐτῷ οἱ ἄλικες» = ὑπέλιγον αὐτῷ (ἐνώπιόν του).
Εὔρ. Ἔλ. 1248 «τί σοι παράτριψι δητὰ τῷ τεθηκότι;» τί τάχις
δρεῖσθαι νὰ παράτριψι τοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν; «quo mortuum
ornes» Pflugb. Θεον. 1, 70 «ἴνα μὴ δικτυασθείη αὐτοῖς ἡ τά-
ξις» = πρᾶς βλάβην αὐτῶν. Ηλ. Αυτ. 208, d («ἡ μάτην») σε
ἐχι ποιεῖν, δ. τι θεὶς βούλη, τινὶ αὐτῇ μακάριος ἔχει. Ηρωτ., 328, a
«εἰζητοῖς, τίς θεὶς ἡμῖν διδέξεις τοις τῶν γειροτεγγῶν υἱοῖς αὐτὴν
ταύτην τὴν τέχνην, ἢν δὴ παρὰ τοῦ πατέρος μεμχθάκεσι, .. οὐ
ρέθιον οἷμα εἰναι τούτων διδέσκαλον ῥωκῆναι». Θεοτ. 143, d
«ἐπιθυμῶ εἰδέναι, τίνες θεὶς τῶν νέων ἐπίδοξοι (δηλ. εἰτί) γε-
νέσθαι ἐπιτικεῖς» = τίνες διεγείρουσιν ἐν ἡμῖν τὴν ἐλπίδα, οὕτι ἔγε-
νοντο ἴκανοι, ἐπιτικεῖοι μ. σ. Stallb. Τὸ κινδύνευεν τινὶ =
ὑρίσταρχι ἀγῶνα τινὶ διά τι, ὃς πρᾶς τι, καθιστῶ, φέρω τι εἰς
κίνδυνον. Ηἰνδ. 7, 209 «κινδύνευεν τῇ ψυχῇ». 8, 60 «κινδύ-
νεύεται; ἀπάτη τῇ Ἑλλάδι». Ηολλάζεις διαγέγει μετα-τι = ἐνδια-
φέρουμεν εἰς τι, π. γ. Δημ. 18, 288 «ῷ ἐκεῖνος σωθῆναι διέ-
φερεν, οὗτος καὶ τῇς ὑπὲρ ἀπάντων λόπης πλεῖστον μετεῖχε».
25. Ω; ἐν τῷ ἀρθ. 23, οὕτως καὶ ἐν ταῖς ἔξις περιπτώσε-
σιν ἡ διτικὴ ἐλληντέξ, εἰς καὶ κύτη μετακραξέσται ἐν τῷ καθ'
ἥμαξις ίδιωματι διαχρήσως ἢ ἡ ἐν τοῖς πράι.

α) Ἐν ταῖς φράσεσιν ἀξιος εἰμι τινε, ἢ ἀξιος εἰμι τινός τινε.
Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 62 «ἔμοι Σωκράτης τοιοῦτος ὃν ἐδόκει τι-

μῆς ἀξίος εἶναι τῇ πόλει μᾶλλον ἢ θηνάτου = διὰ εἰνε ἀξίος εἰς τὴν πόλην. τιμῆς μᾶλλον ἢ θην., ὡς Εὐρ. Τετ. 309 «ἡμῖν δ' Ἀγριλλεὺς ἀξίος τιμῆς» = εἶνε εἰς ὑπ. δ' Ἀγριλλεὺς τιμ. Πλ. συμπ. 185, b «οὗτός ἐστιν δὲ τῆς Οὐρανίκς θεοῦ ἔρως καὶ οὐράνιος καὶ πολλοῦ ἀξίος καὶ πόλει καὶ ιδιώταις». Ξεν. ἀν. 4, 1, 28 «(Ἀριστέας) πολλαχοῦ πολλοῦ ἀξίος τῇ στρατιᾷ εἰς τὰ τοικῦτα ἔγνετο»=ἀπέδειξεν ἔκυτὸν πολλαχῆ. εἰς τὰ τοι. πολλοῦ λόγῳ. ἀξίον διὰ τὸν στρατόν. (Πιπρ̄ Πρδ. ὅμως 7, 5 «ἡ Εὐρώπη περικαλλής χώρη. βασιλέας τε μούνῳ θυητῶν ἀξίην ἐκτῆσθαι» δοτ. ἀνήκει εἰς τὸ ἐκτῆσθαι = ὑπὸ βασιλέως ἐκτῆσθαι). *«Ἄξιορ ἐστι τινι μετ' ἀπαρ. δηλοῖ, εἶναι τινι πρέπον, ἀρμόζον.* Ξεν. ἀν. 2, 3, 25 «ἄς οὐκ ἀξίον εἴη βασιλεὺς ἀρετῶν: τοὺς ἐφ' ἔκυτὸν στρατευσκένοντας».

β. σ. Kühners εἰς Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 6. Ως ἀξιόρ ἐστι τι τινι, οὕτω λέγεται καὶ τίμιον ἐστι τι τινι. Πρδ. 3, 160 «δῶρα οἱ ἐδίδου ταῦτα, τὰ Ηέρογοι ἐστι τιμώτατα» = ἡ τοι. Ηέρος. (εἰς τὰ ὅμικτα τ. Ηέρος.) εἶνε τιμώτ., ἢ οἱ Η. θεωροῦσι τιμώτατα.

b) Η δοτικὴ μεταχρονίζεται πολλάκις διὰ τοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τινὸς, συχνὸς δὲ προστίθεται εἰς αὐτὴν καὶ τὸ παραβολικὸν ὡς. Ξεν. ἀπομν. 4, 6, 4 «οὐ τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νόμιμα εἰδὼς ἂν ἡμῖν εὐσεβῆς φρίσμανος εἴη» = κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, καθ' ἔκυτὸν δύως οὐδὲν ἀλλο εἶνε ἢ ἡμεῖς. 4, 2, 14. Σοζ. Οἰδ. τ. 1446 «ἀνάξαι: γάρ πασοί ἐστε δυστυχεῖν» = omnibus, omnium judicio. Αντ. 904 «καίτοι σ' ἐγὼ ἐτίμησα τοῖς γρονθοῖς εὖ» = παρὸς δολοῖς τοῖς εὖ φρ., ἐνώπιον δλων τῶν εὖ φρον. Schneidew. Αἰ. 1282 «ἥριγγιον οὗτος ταῦτ' ἔδρασε ἔνδικα;» Οἰδ. τ. 616 «κακῶς ἔλεγεν εὐλαβούμενῷ πεσεῖν = δι' ἐκενὸν, δοτικὸς προστιλάττεται νά καὶ πέτην Schneidew. Εὐρ. Μ. 580 «μοι γάρ, δοτικὸς ὁν σοφὸς λέγειν πέρυκε, πλείστην ζητίκν ἔριταινεν». Δημ. 20, 54 «οὐ λόγος κιτυρίδες τοῖς σκοτοιμέριοις». Οὕτως ἐνίστε μεταχρειβίζεται καὶ ὁ λατ. τὴν δοτ. Tacit. Ann. 1, 42 «cives, qui i bus tam projecta senatus auctoritas¹⁾». Οὕτω καὶ παρὸς ἐπιθέτοις. Ηρδ. 3, 88 «γάμους τοὺς πρώτους ἐγάγεις Ηέρογοι δὲ Δαρεῖος = nuptias Persis (Persarum judicio) nobilissimas. (Ἐνίστε προστίθεται τῇ δοτ. καὶ ἡ πορθ. παρὸ. Ηρδ., 1, 32 «εἰς ἓν.. τελευτήσῃ εὐχαρίστως τὸν θίον, οὗτος παρὸς ἐμοὶ τὸ οἰνουκ τοῦτο δίκαιός ἐστι θέρεσθαι». 3, 160 «Ζωπόρου οὐδεὶς ἀγριθέρινη Ηέρεσσών ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ χριτῆ». 4, 65 «ἢν ἐπικρατήσῃ αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλέᾳ» «quando regis judicio alter alteri in potestatem est traditus». Baehr. Υπεριδ. 7, 12 «Λυκούργον παρὰ τούτοις μέτριον

1) Id. H. E. Foss Comment. Altenburg. 1837, σ. 43.

καὶ ἐπεικῇ δοκοῦντα εἶναι». Σοφ. Τρ. 589 «δοκεῖ; παρ' ἡμῖν
οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς μ. σ. Schneidew. Tac. hist. 1, 29
“aut perire hodie necesse est, aut, quod aequa apud bo-
nos miserum est, occidere.). Μετὰ τοῦ ὧς, δι’ οὐ ἔξα-
ρεται μᾶλλον, διτὶ ἡ ἐκρηκτίζομένη πρᾶξις ἔχει ἴσχυν καὶ δύναμιν
διὸ τὸ ἑηθὲν μόνον πρόσωπον τὸ ὡς χρησιμεύει προσέτι εἰ; τὸ νὰ
δικηρίνῃ τὴν ὑποκειμενικὴν (θεωρητικὴν) μόνον ἀναφορὰν ἀπὸ τῆς
ἀντικειμενικῆς (πραγματικῆς). Σοφ. Ἀντ. 1161 «Κρέων γάρ ἦν
ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί, ποτε» = δι’ Κρ. ἐπρεπε νὰ ἔγκωμικῆται
τούλάχιστον δι’ ἐμὲ, κατὰ τὴν ἐμὴν τούλάχιστον κρίσιν. Οἰδ.
κ. 76 «ἐπείπερ εἰ γενναῖος ὡς ιδόντι πλὴν τοῦ δαιμονος» =
εἰσκι βεβ. ἀνὴρ εὐγεν., τούλάχιστον δι’ ἐκεῖνον, ὅστις οὕτω
βλέπει σε, τούλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον. Πλ. πολ. 389, δ
«σωρθοσύνης δὲ ὡς πλήθει οὐ τὰ τοιάδε μέριστα (δηλ. ἐστιν),
ἀρχόντων μὲν ὑπηκόους εἶναι, αὐτοὺς δὲ ἀρχοντας τῶν ἥδο-
νῶν.» = κατὰ τὴν κρίσιν τούλάχιστον τῶν πολλῶν· νόμ. 665,
b «χτοπος γίγνοιτ’ ἂν ὡς γε ἔξαρινης ἀκούσαται Διονύσου πρε-
σβυτῶν χορός». = τούλάχιστον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔξαριν. ἀκούει.
Οὐμοι. παρὰ Ξεν. περὶ πόρ. 5, 2 «καὶ οὗτοί γε ὡς ἐμῷ δόξῃ
παραλόγως σκοποῦσιν», καὶ σκευα ὡς¹⁾ Σοφ. Τρ. 718 «δόξῃ γοῦν
ἐμῇ» (δηλ. δὲν καὶ τόνδε). (Τὸ παρὰ Ηλ. δρμως σοφ. 234, ε
«ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῷδε δύτι κρίνω» τὸ ὡς, κατ’ ἄλλους, ὕστε,
ἔξαρταται ἀπὸ τοῦ ἀπκρεμ. κρῆται» = οἱ λόγοι σου δηλοντές
εἰνε τοιοῦτοι, ὅπτε νὰ ἐπιτρέπωσιν εἰς ἐμὲ τόσῳ νέον νὰ κρί-
νω οὕτω, ίδ. Stallb., οὕτως Εὐρ. “Αλκ. 801 «τοῦ; γε σεμνοῖς..
ἄπαντιν ἔστιν, ὡς γέμοις γρῆσθαι κριτῆ, οὐ βίος χληθῶς ὁ βίος» = ita
quidem, ut me ulare judice). Ενταῦθι ἀνήκουσται τὰ πρόδγ.,
ἐν οἷς ἡ διὰ τῆς δοτ. μετὰ τοῦ ὡς συνδεδεμένης ἀναφορὰ πρᾶξεώς
τινος περιορίζεται μόνον εἰς πρόσωπόν τι. Σοφ. Οἰδ. κ. 20 «μα-
κρὰν γάρ ὡς γέροντι προστάλης ὁδὸν» = οὐχὶ διὰ πάντα, ἀλλὰ
μόνον διὰ γέροντα. Ηλ. σοφ. 226, ε «ταχεῖν ὡς ἐμοὶ σκέψιν
ἐπιτάπεις» = δι’ ἐμὲ δηλ. τὸν ἀγύμναστον, καὶ οὐχὶ διὰ πάν-
τα. Ἐν δροίς σηματ. Ηλ. σοφ. 237, ε «γαλεπὸν ἥρου καὶ
σχεδὸν εἰπεῖν οὐ γε ἐμοὶ παντάπασιν ἀπορον»¹⁾).

ε) Ἐπειδὴ ἡ δοτ. δηλοῖς γενικῶς τὸ πρόσωπικὸν ἀντικείμε-
νον συμμετέχον πρᾶξεώς τινος καὶ μάλιστα οὕτως, ὕστε φαί-
νεται ἐν κύτῃ καὶ ὡς ἐνεργοῦν καὶ ὡς ἀτομικῶς ἀντενεργοῦν εἰς
τὴν εἰς αὐτὸν ἀπευθυνομένην τοῦ ὑποκειμένου πρᾶξιν, ἡ γλῶσ-
σα ἐκρηκτίζει διὰ τῆς δοτ. τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπ., πολλάκις μὲν
ἐπὶ τῶν παθητικῶν, κακονικῶν δὲ ἐπὶ τῶν εἰς τὸ τὸ καὶ τέος

1) ίδ. Matthiac II §. 388, a. Foss ἐν τῷ αὐτῷ γωρ. Sauppe εἰς Ξεν. π.
πόρ. 5, 2. Passow IV σ. 2630 καὶ III. σ. 607. Συνελλ. 1148—50.

ἡμ. ἐπιθέτωρ, τῶν παθητ. σημασ. ἐγόντων. Ἐν τῷ πεζῷ ἡ γρῆσις αὕτη εἶνε συνηθεστάτη μὲν ἐπὶ τοῦ παθητ. παρακειμένου, σπανιώτερος δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τοῦ παθητ. γρόνων. Σ. 103 «δάμεν "Ἐκτορὶ δίω». Ε. 465 «κτείνεσθι εἰςακτεῖς λαὸν Ἀχαιοῖς». Εὐρ. Ἐξ. 1085 «ὦ τλήμων, ὃς σοι δύσσορδ' εἴργασται κακόν». Ἡρδ. 6, 123 «ὦ; μοι πρότερον δεδήλωται». Θουκ. 1, 51 «κινῆται Ἀθηναῖον νῆσος τοῖς Κερκυραίοις οὐκ ἔωρῶντο» = δὲν ἔδιέποντο ὑπὸ τῶν Κερ. Τιοκρ. 4, 4 «ῶστε τοῖς ἄλλοις μηδὲν πώποτε δοκεῖν εἰρῆσθαι περὶ αὐτῶν». Δημ. 29, 1 «δεῖ διηγήσασθαι τὴν τούτων πεπρχμένα περὶ ἡμῶν». 2, 27 «τὸ πέπρκαται τοῖς ἄλλοις»; Ξεν. ἀν. 1, 1, 9 «ἄλλο στράτευμα αὐτῷ συνελέγετο»=συνελέγετο διακύτον, ὡς 2, 1, 1 «ὦς ἡθροίσθη Κέρωρ τὸ Ἐλληνικόν». Οὔτω πως δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ καὶ ὁ ἔλλειπων ἐνεργητ. παρρκείμ.· οἷον ταῦτα μοι λέλεκται. Οὕτω καὶ ἐν τῇ λαττιν.⁴⁾ οἶνον Tacit. Agr. II «quum A gruleo Bustico Paetus Thrasea, Herennio Senecioni Piuscens Helvidius laudati essent. Ήσδ. Θεογγ. 732 «τοῖς οὖν ἔξιτον ἔστι» = quibus non licet exire. Ἀρρ. Λυτ. 656 «Ἄρες γρευτόρες ἔστιν ὑμῖν»; Σοφ. Φιλ. 33 «στειπτή γε οὐλλάξ, ὡς ἐπαντιτίστη τῷ» = φύλλα καταπεπτατημένα, ὡς ὑπὸ τωνος ἐπ' αὐτῶν κατακειμένουν. Ξεν. Κύρ. 3, 2, 25 «τοῖς ἄλλοις ταῦτα εἰκτὰ εἰη». Περὶ τῆς δοτ. μετὰ τῶν ἡμ. ἐπιθ. εἰς τόσον ίδ. §. 427.

Σημ. 27. Η συνήθεις δηλωσις τοῦ ἐνεργούντος προπόνου ἐπὶ τῶν πεθητ. γίγνεται διὰ τῆς ὑπὸ μ. γεν. Η ἐκρεστικής αὕτη εἶνε μὲν ὄντων; σαφεστίστε, Ιπειδὴ τὸ αἴτιον ἀκριβῶν; διὰ ταύτης ἐκφράζεται, ἡ δοτικὴ δημοσία; εἶναι τοιλλῷ σηματικωτέρα, αἴτιος δηλούσας τοῦ ἐνεργούν πρόσωπου καὶ ὡς συμμετέχον τῆς πράξεως; ἡ καὶ ὅτι ἡ πράξης; δὲ ἀδύτη, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκτελεῖται π. γ. δάμεν "Ἐκτορὶ δίω, διὸν ἐκφίρεται μόνον ὅτι ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ "Ἐκτ., ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν "Ἐκτ., ὥστε δηλοῦσθαι καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ "Ἐκτ. προερχόμενον ἐκ τῆς πράξεως; ἀποειδετερά.

d) Συγχρήτισθεται ἡ δοτικὴ τοῦ ἀ. καὶ β. προσώπ. τῶν προσωπικ. ἀντωνυμιῶν, ἵνα δηλώσῃ οἰλείων, προσδιιλῶν καὶ κεγκαριμένων τὴν συμμετοχὴν τοῦ λέγοντος ἡ προσδιωνυμένου. Η τοικάτη τῆς δοτ. γρῆσις εἶνε ἐν ἀπάξιαις ταῖς γλώσσας²⁾, καὶ φάνεται ἐπερειδομένη πάντως καὶ ἴδιχ ἐπὶ τῆς οἰλείκαις καὶ γκρεμέσσας γλώσσας τοῦ λαοῦ. Ξ. 501 «εἰπεμενάλι μοι, Τρόδες, ἀγνοοῦ Πλιονῆος πατρὶ φίλω καὶ μητρὶ γοήμεναι»=τό, εἰπατε μοι τῷ πατρὶ καὶ μητρ. τοῦ Πλ. τὰ θηγράσιν, ἀποδίδωσιν ὁ λατ. ὅτι εἰς:

1) ίδ. Kuhner Lat. Gram. §. 114, 11, δικαὶ σημ. τοῦ ιδίου εἰς Kuz. Tosc. 2, 1, 2.—2) ίδ. Ήσδ. μὲν τῆς γερμ. γλώσσας. Grimm IV. σ. 362. Becker II. σ. 188, περὶ δὲ τῆς λατιν. Kuhner L. Gr. §. 114, 11, c). Τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ἴδιως μεταγεινεῖται, ὡς γιωσάν, τὴν γενικὴν τῶν τοιούτων ἀντωνυμιῶν ἡ τίνι αἰτιατ. τῶν πληθυντ.

έκυπτον (δηλ. μοι) = εἰπεῖτε μου τ. π. καὶ μ. τ. Πλ. διὰ νὰ θρηνῶστε ι., 42 «ὦ μῆτρας μου ἀτεμβήψενος κίνησίστης» = ἵνα μηδεὶς στερηθεῖ; τοῦ ωτοῦ δυνηθῇ νὰ μοῦ διαφύγῃ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2 «ἄρδων δὴ τὸν κόσμον τοῦ πάππου, ἐμβλέπων αὐτῷ, ἔλεγεν (δηλ. Κυρος)· ὁ μῆτερ, ὡς οὐλός μου ὁ πάππος». 14 «ὦ πατέρε, ην μέν γε παρέμοι, ποῶτον μὲν τῆς παρ' ἐμὲ εἰσόδου σοι οὐ Σάκκας ἀρξεῖ». 15 «ην δὲ με καταλίπης ἐνθάδε, καὶ μάζῳ ἱππεύειν, ὅταν μὲν ἐν Πέρσαις θέ, οἴμι καὶ ἐκείνοις τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικὰ ἔχδιώς νικήσειν», 5. 3. 35 «Γωδρύκας δὲ ήμεῖρ ἀρχέτω αὐτῶν». Ιέρ. 8, 2 «ἀρχέουσι δέ σοι ἀπὸ τῶν φυκροτάτων παραδειγμάτων». Ηλ. πολ. 389, δ «τί δέ; σωρρασύνης ἄρκοι οὐ δεήσει ἥμεῖρ τοῖς νεκτίκις;» (ἐνθα τὸ ἥμεῖρ δὲν ἐνοῦται μετὰ τοῦ *rearitai*)¹⁾. Stallb. 391, δ «μηδὲ ἥμεῖρ ἐπιχειρεῖται πείθειν τοὺς νέους». Θεοκίτ. 143, ε «ἀκούσται πάνου ἄξιον, οἵτις ἔγινε τῶν πολιτῶν μειρακίων ἐντετύχηκε», σορ. 216, ε τοῦ μεν ξένου ἥμεῖρ ήδεως ἂν πυνθανοίμην». Ιππ. μετ.²⁾ 286, ε «πόθεν δέ μοι σύ, ἔρη, οὐ Σώκρατες, οἰσθα, διποτακαλέ καὶ σιτηράκη». Σπουδώτερ. τίθεται τὸ γ'. πρόσ. τῆς προσωπ. ἀντωνυμίκης. Ηλ. πολ. 343, α «εἰπέ μοι, ἔρη οὐ Σωκράτης, Τί οὐ τοι στέστη; Τί δέι; ην δὲ ἔγω· οὐκ ἀποκοίνωσθαι χρῆν μηλλον ή τοικῦται ἔρωταν; Ότι τοι τε, ἔρη, κορυζῶντα περιορᾶς καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, ος γε αὐτῷ οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ παιμένα γηγάντεις» «Nimurum dativus significat nutricem et ipsam in hujus turpitudinis societatem venire». Stallb. = ἐνῷ σὺ δὲν δύνασται νὰ τῆς δικαιρίης οὔτε πρόσδ. οὔτε παιμ. Οὕτω πως εύρισκεται πολλάκις τεθειμένη καὶ ή ἔγκλιτική δοτ. μοι μετὰ κλητική (ι.). Απολλ. περὶ ἀντωνυμ. σ. 67, ε¹⁾). Αρρ. Ηλ. 75 «κακύτερος κατακύδην αὐτὸν ὕσπερ πωλίσιν, οὐ Ηγγάκτιον, μοι φῆσθαι, γενναῖον πτερόν, ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαζαών». Εὑρ. "Αλκ. 312 «οὐ δέ οὐ τέκνον (ι.) μοι πᾶς; οὐρευθήσῃ κακλῶς;» Τρ. 587 «μέλοις, οὐ πότες (ι.) μοι». 1081 «ὦ φίλος οὐ ποτε (ι.) μοι, σὺ μὲν φίλευσος ἀλκινίεις ἀθηπτος». Ορ. 124. Ηρ. μακ. 626 κτλ. Ηλ. Φίλ. 54, β «τοιούδε τι λέγω, οὐ Πρωταρχέ (ι.) μοι, πότερος... φῆσθαι;».

ε) Η πρέτανις ἀγκαρέρεται: α) εἰς μετοχικήν δοτικήν τῶν ὅμηρ. τοῦ πορειεσθαι, ἔργεσθαι καὶ τῶν ὅμηρ. πρὸς δήλωσιν τοπικῶν προσδ., ή δέ εἰς μετοχικήν δοτ. τῶν ὅμηρ. τοῦ σκοπεύειν, κρίνειν, ἔκτηματαν καὶ τῶν ὅμηρ. Ἐν ἀμφοτέροις ταῦταις περιπτώσεσι ταῦτας ἀκροκένεται, οὗτοι ή ἔννοιαν τῆς προτέκτεως ἔχειν αὐτοῖς ἀπένεντι τῆς προσωπικῆς ταύτης δοτ., ὡς πρὸς τὴν προσωπ. δηλ. ταύτ. δοτ. α) Ηρδ. 6, 33 «ἀπὸ Ιωνίης ἀπαλλαγεσθενος δι ναυτικὸς στρατὸς τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ἐσπλεόντι τοῦ Ἐλλησπόντου αἴρεσse πάντα» μ. σ. Wesseling. 1, 51 «οὐ μὲν χρύσεος (κρητής) ἐκέστο ἐπὶ

1) Ηλ. Stallb. ε; Ηλ. Φίλη. 54. β

δεξιά ἐστιντι ἐς τὸν νηὸν» μ. σ. Baehr. 181 «μεσοῦτι δέ κου τῆς ἀναβήσιός ἐστι παταγωγή». 2, 11 «ψῆκος πλόου ἀρκαμένῳ ἐκ μυροῦ διεκπλῶσι ἐς τὴν εὐρέην θύλασσαν ἡμέρᾳ ἀναστιμοῦνται τεσσεράκοντα εἰρεσίη γρεωμένῳ». 29 «ἀπὸ Ἐλεφαντίνης πόλιος ἦν οἵτινες ἐστι χωρίον». 3, 90. 4, 25 ὑπερβάτη. Θουκ. 1, 24 «Ἐπίδημος ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέντι τὸν Ἰόνιον κόλπον». 2, 96 «ἔπειτα (ἀνίστησι) τοὺς ὑπερβάτη Αἴγαρον Γέτας (παταγημένους)». Ξεν. Κύρ. 8, 6, 20 «λέγεται (Κύρος) παταστρέψκοσθι πάντα τὰ ἔθνη, οὓς Συρίαν ἐκβάτη οὐκέτι μέχοι· Ερυθρὰς θαλάσσης». ἀν. 3, 2, 22 «οἱ ποταμοὶ προϊδοῦσι πρὸς τὰς πηγὰς διαρρέοται γίγνονται». 6, 4, 1 εἰσπλέονται. ίδ. Liv. 36, 26 «sita Anticyra est in Loeride laeva parte sinum Corinthiacum in trantibus.¹⁾ 6) Ἡρδ. 1, 14 «ἄλληθι δὲ λόγῳ χρεωμένῳ οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου ἔστιν δὲ θησαυρός». Tacit. Germ. 6 «in universum aestimanti (apud Germanos) plus penes peditem roboris (est)²⁾. Ἡρδ. 7, 143 «ἐς τοὺς πολεμίους τῷ θεῷ εἰρησθαι τὸ γρηστήριον συλλαγήροτε πατὰ τὸ ὅρθιον, ἀλλ’ οὐκ ἐς Ἀθηνάίους» = recte intelligenti (si quis recte intelligat). Ηλ. πολ. 589, c «πρὸς ἡδονὴν σκοπογμένῳ δὲ ἐπικινέτης τοῦ δικαίου ἀληθεύει». Θουκ. 1, 10 «πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοποῖται οὐ πολλοὶ φάνονται ἐλθόντες». 2, 49 «τὸ μὲν ἔξωθεν ἀπομένῳ σῶμα οὐκ ἔχειν θεραπεύοντα ἦν» = tangentis (si quis id tangebat) ίδ. Popp. 51 «τὸ νέστημα πολλὰ καὶ ἄλλα παρατητότε ράπτεις . . τοιοῦτον ἦν». Οὗτοι συνελόρτι = ἐνι, ὅστις τὸ πρᾶγμα συγκερεκλαιώσῃ, ἢν τις τὸ πρᾶγμα περιλάβῃ ἐν διλγούς. Δημ. 4, 7. Ἰσατ. 4, 22, συνάθ., ὡς συνελόρτι εἰπεῖται ut rem paucis complectar, Ξεν. ἀν. 3, 1, 38. ἀπομν. 3, 8, 10. ἐλλ. 7, 5, 6. Ἐν δρασίᾳ δὲ σημασ. καὶ τὸ συντεμόρτι, Ἀναξίλας παρο' Ἀθην. 558, e.

f) Οὕτω πως τίθεται καὶ ἡ μετὰ μετογῆς συναπτομένη δοτ., ίνα δηλώσῃ πρόσωπόν τι (σπανί. πρᾶγμα) εὑρισκόμενον ἐν οἰκδήποτέ τινι παταστάσει, τὸ δι' θ., περὶ οὗ ὑπάρχει ἡ πρᾶξις τῆς προτάσεως; ιδίᾳ δὲ συγχρήσερονται οὕτως οἱ γρονικοὶ τῆς προτάσεως προσδιφρισμοί. Ή γράπταις αὕτη εἶνε πρὸ πάντων ίδια τῆς ἀρχ. καὶ νεοτιωνικ. γλώσσης, οὐχὶ ὅμως ζένη καὶ τῆς ἀττικῆς. B. 781 «γκτεῖ δὲ πετενάγκτει Ιτεί ὡς τερπικεραύνῳ γραμμένῳ»=ἡ γῆ πατενκντίον ἀνεστέναζεν, ὡς τῷ Διὶ δργίζομένῳ (ώσει δ Ζεὺς ὀργίζετο). 295 «ἥμητε δὲ εἴνατες ἐστι περιτρόπεων ἐνικαυτὸς ἐνθάδε μεμρότεσσοι». Ω, 413. τ, 192. Ἡρδ. 6, 21 «Ἀθηναῖος δῆλον ἐποίησεν

1) ίδ. Stalib. εἰ; Ηλ. Φιλ. 13. 54, b.—2) ίδ. Kuhner's Lat. Gr. §. 114, 11; a).

ὑπερχρήσθντες τῇ Μιλήτου ἀλώται τῇ τε ἀλλῃ πολλαχῇ καὶ δὴ καὶ ποισαρτι Φυρύλῳ δρῦμοι Μιλήτου ἄλωτοι καὶ διδάσκατι ἐς δάκρυά τε ἔπειτα τὸ θέητρον καὶ ἔζημιώσκν αὐτόν». 27 «παῖς γράμματα διδασκομένοις ἐνέπεσε ν στέγη». 9, 10 θυμομένῳ δὲ οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ ὁ ἥλιος ἀμφιρώθη». 1, 84 «ἐπειδὴ τεσσερεσκιαδεκάτη ἐγένετο ἡμέρη πολυρκεομένῳ Κροίσῳ». Θουκ. 3, 29 «ἡμέραι μάλιστα ἤσαν τῇ Μιτιλίηρι ἑλωκυίᾳ ἐπτά, ὅτι ἐς τὸ Ἑράκλειον οἱ Λακεδαιμόνιοι πατέπλευσαν». 4, 56 «τοτε; Ἀθηναῖοις τότε τὴν παραχθαλασσίκην δηῦσοι τὰ μὲν πολλὰ ἡσύχασκν (οἱ Λακεδαιμόνιοι)». 120 ἀποστᾶσι δ' αιτοῖς ὁ Βερσίδης διέπλευτε νυκτὸς ἐς τὴν Σικιώνην». 8, 24 «εἰργομενοῖς αἵτοῖς τῆς θελάστης . . . ἐνεγκίρησάν τινες πρὸς Ἀθηναίους ἀγχιεῖν τὴν πόλιν». Ξεν. ἐλλ. 2, 1, 27 «ἳν ἡμέρα πέμπτη ἐπιπλέουσι τοῖς Ἀθηναίοις». ἀν. 6, 1, 10 «Ξεροφάρτι διὰ τῆς μεσογαίκης πορευομένῳ οἱ ἵπποι προκαταθένοντες ἐντυγχάνουσι προσθευταῖς». Ἀγ. 1, 2 «ἔτι καὶ νῦν τοῖς προγένοις ὄρομαζομένοις ἀπομνημονεύεται. δοστὸς ἀρ' Ἡρακλέους ἐγένετο (δηλ. Ἀγνοίλαχο;)» = «quum majores enumerantur, una commemoratur quotus ab Hercule fuerit». Breitenb. Θουκ. 1, 30 «Κορίνθιοι περιῆρτι τῷ θέρει . . . ἐστροτοπεδεύοντο» = πατέπλα τὸ τέλος τοῦ θέρου, μὲ τὸ τέλ. τοῦ θέρου. Ξεν. ἐλλ. 3, 2, 25 «περιῆρτι τῷ ἐριαστῷ φάνοντι πάλιν οἱ ἕροις φρουρὸν ἐπὶ τὴν Ἡλιγνῶν». Πλ. Ηρωτ. 321, ε «ἀποροῦτι δὲ αἴτῳ ἔρχεται Ηρομηθές». Σωφ. Φιλ. 354 «ἳν δ' ἡμερὴ ἡδη δεύτερην πλέοτι μοι». Θεόφρ. 13, 29 «Ἐλλάζποντον ἴκοντο νήσῳ τρίτον ἡμέρα ἀρέτη». Ἀντὶ τῆς μετοχῆς κεῖται ἐίστε δευτερεύουσά τις πρότ. Φ. 155 «ἢδε δέ μοι νῦν ἡώς ἐνδεκάτη, ὅτι ἐς "Πλιον εἰλήλουσθαι». ω, 309. Ἰστο. 6, 14. Σπανίως δὲ κεῖται μόνη ἡ προσωπ. δοτ. Ηρδ. 2, 145 «Ἡρακλέη μὲν δὴ διὰ αὐτοῦ Αἰγύπτιοι φασι εἶναι ἐπειδὴς; "Αυτοῖς βρατιλέν, δεδήλωτά μοι πρόσθε» κτλ. = Herculi quot fuerint anni, i. e. quot anni exacti sint, ex quo Hercule fuit. Θουκ. 1, 13 «ἔτη ταύτη τῇ γαρμαχίᾳ ἐξήκοντα καὶ διεύσις ἔστι μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦδε τοῦ πολέμου»¹⁾.

g) Ἐνταῦθι ἀνήκει καὶ ἡ χρῆσις τῆς προσωπ. δοτ. συναπτομένης μετέπλα μετοχῆς τῶν ἥρημ., τῶν ἔχοντων ἵδικ τὴν ἔννοιαν τῆς βουλίσεως, ἐφέσεως καὶ ἐπιθυμίας· οἷον βουλομένῳ, ἐθέλοντι ποιητ., ἡθομένῳ, ἀσμένῳ, ἐπομένῳ, συνδεδεμένων μετέπλα ἥρημ., συγχάτετας ὅμως τῶν εἰραι καὶ γίγνεσθαι. Η, 7, «ώς ὅρχ τὸ Τρωεσσιν ἐελθομένοις φανήτην». Ξ, 108 «ἔμοι δέ κεν ἀσμένῳ εἴη». γ, 228 «οὐκ ἂν ἔμοις ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο». φ, 209 «γιγνωσκω δ', ὡς σφῶν ἐελθομένοισι τεκνά οἴωσι δμώων».

1) *Id. Matthiac II. §, 388, c. Bernhardy σ. 82. Schmalfeld Synt. des Gr. Verbs σ. 421. Foss comment. Altenb. 1837 σ. 43.*

Αἴσγλ. Πρ. 23 «ἀσμέρῳ δέ σοι ἡ ποικιλεύμων νῦν ἀποκρύψει
σόνος». Σοφ. Τρ. 18 «χρόνῳ δὲ» ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμέρῃ δέ μη
ὅ κλεινὸς ἥλθε Ζηνὸς Ἀλκυόνης τε παῖς». Οἰδ. τ. 1356 «κέ-
λοντι κακοὶ τοῦτον ἦν οὗ». Ήρδ. 9, 46 «ἡδομέρουσιν τῷτεν οἱ
λόγοι γεγόναπτι». Θουκ. 2, 3 «τῷ πλάνῃ τῶν Πλαταιέων οὐ
βουλομέρῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀστίστασθαι». 7, 35. 6, 46 «τῷ
Νικίᾳ προσδεχομέρῳ ἦν τὰ περὶ τῶν Ἑγεσταίων». 2, 60 «καὶ
προσδεχομέρῳ μοι τὰ τὰς ὄργας ὑμῶν ἐστιν ἐμὲ γεγένηται».
4, 28 «ἀσμέροις δὲ ὅμως ἐγίγνετο (τοῦτο) τοὺς σώρροσι».
4, 80. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21 «ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομέρῳ εἴη».
Δημ. 18, 11 «τῷ βουλομέροις ἀκούειν ἡ τουτοῖσι, μηνιθήσο-
μαξι». Μετοχὴ δὲ μόνη Σοφ. Οἰδ. α. 1505 «ποθοῖσιν προύφε-
νης». Εὔρ. Φιλ. 1046 «χρόνῳ δὲ» ἔχει.. Οἰδίπους δ τλάμων Θη-
θίζειν τάχες γῆν τότε ἀσμέροις» μ. σ. Porson (1061) καὶ Klotz.
Ἄρρ. Ηλ. 582. «Ἄγει τοῦ ἑστίου Ηλ. πολ. 358, d «ἄλλ' ὅρκ, εἴ
σοι βουλομέρῳ (δηλ. ἑστίῳ), καὶ λέγω». Προσέτι δὲ Θουκ. 5, 111
«τούτων μὲν καὶ πεπειραγμένοις ἂν τι γένοιτο καὶ ὑμῖν καὶ οὐκ
ἀνεπιστήμοσιν». ρ. σ. Popr. Ξένη κυρίως εἶνε τῇ λατιν. γλώσσῃ
καὶ χρῆσις αὐτῆς, ὡς μεταχειρίζομένη τὴν παθ. μετοχ. οὖν haec
res milii est optata, ἐνίστε ὅμως μετενεγχθεῖσα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς
ἀπαντῆσαι καὶ ἐν ταύτῃ οἷον Sall. Jug. 100, 4 «uti militibus
exaequatus cum imperatore labos voluntibus es-
set.» Tac. Agr. 18. quibus bellum voluntibus
erat.» Macrob. Saturn. 6, 1 καὶ 6. 7, 13 «volendibus
vobis erit». 7, 7 «si tibi volenti erit»¹⁾.

Σημ. 28. Ἐπὶ τῶν ῥημάτ. τῶν συνταθειμένων μετὰ προθίσεως δοτικῆς
συνταθειμένης ἡ δοτικὴ φαίνεται μὲν πολλάκις καὶ μένη ἔνεκεν τῆς προθέσης,
πράγματι δὲ ὅμως καίτια γάριν τῆς ἔννοίας, ἢν τὸ σύνθετον ἐκφέρει, ὡς τοῦτο
εἴθομεν καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις συνθήσοις οἷον συμμιγνύνται, συμμαχεῖται
ἴενται, τὸ λατ. inesse alicui, παρεγνατι, τὸ λατ. adesse alicui, ὑπείναι,
τὸ λατ. subesse alicui κ.τ.λ.

§. 424. Δοτικὴ μετὰ οὐσιαστικῶν.

1. Ως ἐν §. 422 εἰδομεν, ἡ δοτικὴ δὲν ἀναφέρεται, ὡς ἡ
αἵτικτη, καὶ γενικὴ, εἰς ἐν μόνον μέλος τῆς προτάσσ., ἀλλ' εἰς ἀπα-
σαν τὴν οὐσίαν αὐτῆς (τὴν πρότασιν). ἀπαντῶσιν ὅμως ἀληθῶς
πρᾶγμα, ἐν οἷς ἡ δοτ. ἀναφέρεται μερικῶς καὶ εἰς ἐν ἔκαστον οὐ-
σιαστικόν. Ἐν τῇ τοικύτῃ ὅμως συντάξει κεῖται τριχύ τι, παρὰ
τὸν κανόνα καὶ ἀντικενούντον²⁾). Συγχέτατα συμβαίνει τοῦτο ἐν
τοῖς φημιατικοῖς οὐσιαστικοῖς, καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη εἶνε ἡ ἡπιωτά-

1) Ήδ. Matthiae ēn τῷ βιθ. χωρ. Stallb. εἰ; Ηλ. πολ. 358, d. Maet-
zner εἰ; Αντιφ. 6, 8. Kritz εἰς Sall. Jug. 84. 3. Kuhner L. Gr. §. 114,
11. b).—2) Ήδ. Bumpeil Kasuslehre σ. 299.

τη¹⁾, ἐξηγεῖται. δὲ ἐκ τοῦ ὅτι δὲ Ἑλλην διὰ τῆς ζωηρᾶς κύτου ἀντιλήψεως καὶ ποδίδωτιν εἰς τὰ οὐσιαστικὰ τὴν δύναμιν τοῦ ἐξ ὕπου παράγονται ἡράκτος. Πλ. Κορ. 252, d «πάντας ἀλλήλοις ἐθμευτοῦνται τοῖς φύσεις». 257, a «ἔχειν κοινωνίαν ἀλλήλοις ἢ τῶν γενῶν φύσεις». 260, c. πολ. 464, a. 466, c. 445, b «ἐπανάστασις μέρους τινὸς τῷ στόφῳ τῆς ψυχῆς». 493, d «ἐπιδεικνύμενος ἢ ποίησιν ἢ τινας ἀλληλούς δημιουργίκας ἢ πόλεις διακοτιανούς (διακονεῖν τινί τι). νόμ. 633, c. Δημ. 18, 309 «τοῖς ἀποδειχθεῖσιν ἐγθεοῖς ἑραρτιώματα». Θουκ. 4, 23 «ἐπιδρομὴ τῷ τειχίσματι» (ἐπιτρέψειν τινί). Δημ. 4, 21 «(στρατεύεσθαι) ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις» (διαδέχεσθαι τινί) Ηλ. πολ. 401, d «εἰς δμοιδητητά τε καὶ φιλίαν καὶ ἔμφωνιαν τῷ παλῷ λόγῳ ςχέγουσα». Φιλ. 109, a «δμοιδητης ἔχυτῷ». Φιλ. 253, c «εἰς δμοιδητητα τῷ θεῷ ἔχειν». Σοφ. Τρ. 668 «τῶν σῶν Προκλεῖτος δωρημάτων» = τῶν ὑπὸ σοῦ Ἡρ. δωρηθέντων. Ἀρρ. νεφ. 305 χρ. «οὐράκνιοις τε θεοῖς δωρήματα». Θουκ. 5, 35 «τὴν τῶν χωρίων ἀλλήλοις οὐκ ἀπόδοσιν». Αἰσχυλ. Ηρ. 615 «πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ» ὁρᾶς Προμηθέας=δόντων Ηλ. νόμ. 860, e «τί συμβούλευεις ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας τῆς τῶν Ἑλλήνων πόλεων» Ηλ. ἀπολ. 30, d «τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν» (ἐνΦιληθ.δημως 16,c «θεῶν εἰς ἀνθρώπους δόσις») Εὐθύρρ. 15, a «τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς». συμπ. 182, d «ἡ παρακλείεντος τῷ ἐρῶντι παρὸτε πάντων θυμακτή». Φίλ. 13, d «ὑπηρετικῇ τις ἀνείπει θεοῖς»=πρεπέ τις, ὕφειλε νὰ δώσῃ τοῖς θεοῖς ἐπιστήμην πρὸς ὑπηρεσίαν. Εὐθύρρ. 13,d.Οὔτως ἐπηρεοία σὺν δοτ.ἀπολ. 30,a Εὐθύρρ. 14, d. Φιλ. 88,b «εἰς ἀπιστιανούς κατερχελεῖν οὐ μόνον τοῖς προειρημένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διπτεροῦ μέλλοντα ἥρθιτεσθαι», ἔνθι προστεκτέον εἰς τὴν ἐνκλιληγήν τῆς συντάξεως. Ξεν. ἀν. 5. 6, 29 «ἔλεξε δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ιεροῖς φαίνοντό τις δόλοις καὶ ἐπιθυμητῇ ἐσαί». Θουκ. 1, 73 «ἡ πρέσβευσις ἡμῶν οὐκ ἐς ἀρτιλογίας τοῖς ὑπετέροις ξυμμάχοις ἐγένετο». 6, 18 «ἡ Νικίου διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους» συνεπτυγμένως=discidium cum junioribus et inclinatio in seniores (διαστῆρα τυρί). Αἰσχυλ. ἐπτ. 892 «διεκλιλητήσαι δ' οὐκ ἀμεμφίσα φίλοις» δηλητότηται=οἱ φίλοι δὲν είναι ἐλεύθεροι μοιρᾶς; ἀπὸ τοῦ διεκλιλητῆρος; Ηλ. Θεοκίτ. 168, c «τῷ ἑταίρῳ σου εἰς βοήθειαν» αὕτω πάντοτε παρὸτε ηλικιανούς (Πλ. 1). Ἡρδ. 7, 169 «ἐπιμέμφεσθε, ὅσα ἡμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἐπεμψε μηνίων δικαιούματα μ. σ. Baehr. Λυκούργ. 63 «τῶν συνηγόρων αὐτῷ» μ. σ. Maetzaer. Δημ. 18,41, «ὅ δὲ ταύτης τῆς πίστεως αὐτῷ συνεργῆς καὶ συναγωνιστής». Θουκ. 6, 76 «οὐ περὶ τῆς ἐλευθερίκης οὕτε οὗτοι (οἱ Ἀθηναῖοι) τῶν Ἑλλήνων, οὕτοι οἱ Ἑλληνες τῆς ἔχυτῶν τῷ Μήδῳ ἀντέστησαν, περὶ δὲ οἱ μὲν (Ἀθηναῖοι) σφίσιν,

1) I. Schneider εἰ Ηλ. πολ. 406, d.

ἀλλὰ μὴ ἐκείνῳ καταδουλάσεας=περὶ τοῦ τοὺς Ἑλλ. σφίσιν, ἀλλὰ μὴ ἐκείνῳ καταδουλωθῆναι¹⁾.

2. Ἐνταῦθη ἀνήκει ἡ γρῆσις τῆς δοτ. καὶ ἐπὶ οὐσιαστικῶν παρηγμένων ἐξ ἐπιθέτ. σύν δοτ. συντακτούμενών, ἐπειδὴ ἐπιθέτων μετὰ τοῦ συνδετικοῦ εἴησι συνδεδεμένον νομιστέον ἵσον φήματι. γ. 49 ὁμηλική ἐμοὶ αὐτῷ». Θουκ. 5, 5 «ἐγρημάτησε περὶ γιλλας τοῖς Ἀθηναῖς». Ηλ. Γοργ. 513. b «εἰ μέλεις τι γνησίου ἀπεργάζεσθαι εἰς γιλλαν τῷ Ἀθηναίων δάμῳ». Ξεν. Κερ. 6, 3 «εὕροιται ἔμοι». μ. σ. Breitenb.

3. Τραχυτέρω δημοσίες είνε ἡ γρῆσις τῆς δοτ. ἐπὶ οὐσιαστικ. παρηγμένων ἀπὸ ἑκμ. μὴ μετὰ δοτ. συντακτούμενων. Ηροῦθε δὲ τοῦτο ἀναγράψαστας ἔκ τινος συντομίκες τῆς προτάσεως. Γράφων δηλ. δ. Λυσίας 19, 22 «προσδέτεν ἔρη (δηλ. τοῦ διάργυρου) πρὸς τὸν μισθὸν τοῖς πελτασταῖς» παρίστατο κύτῳ ἐν νῷ μετοχὴ ἡ ἑρματικ. ἐπίθετον π. γ. δοτέον. Όθ. Ηλ. νόμ. 847, b. πολ. 607, a «ἄγρονος θεοῖς καὶ ἄγχομα τοῖς διγυθοῖς . . παραδεκτέον εἰς πόλιν»=δημονος θεοῖς; καὶ ἄγκ. τοῖς ἀγ. πεποιημένα, δηλ. προωρισμένα δικὸς θε. κτλ. συμπ. 194, d. Εὔρ. Πρ. τ. 388 «τὰ Ταντάλου θεοῖσιν (δηλ. δοθέντε) ἐστιάματα ἀπίστα κρίνω». Εὔρ. Φοίν. 17 «Ἄθηναις εἰδίποις ἀράκ (ῶν)» μ. σ. Klotz. Όρ. 363 «ἐν δὲ κυριάτων ὁ ναυτίλοισι μάρτις (ῶν) ἐγέγραπτέ μοι». Τελ. 1267. οὖτω καὶ Αἰσχυλ. ἐπτ. 986 Πτυ. «ἴω ἴω κακά». Αντ. «δώματα καὶ χθονί». Πτυ. «πρὸ πάντων δ' ἔμοι» (δηντα). Ηρ. 981 χορ. «τί τόδε λέγεις σεσωμένον;» Ξερξ. «θησαυρὸν βελεσσαῖν», = receptaculum sagittis, ὃς ἐν τῷ γαλλικῷ π.γ. le pot au vin, καὶ τὰ παρόμ.

4. Εὑρίσκεται δὲ προσέτι καὶ ἡ σύνταξις οὐσιαστικοῦ, ιδίᾳ δὲ ἥματικοῦ, ἐν σηματίξ ὡς τὸ πολὺ παθητικό, μετὰ δοτ. καλογρέψης ὀργανικῆς. Σοφ. Οἰδ. η. 1027 «τὰ γάρ δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' (=κεντημένα) οὐχὶ σύζεται». Ηλ. πολ. 397, a «ἔσται τούτου λέξις ἀπατῶ διὰ μημήσεως φωναῖς τε καὶ σχήμασιν»=imitatione per voces et gestus facia. νόμ. 631, c «ἰσχὺς εἰς τε δρόμον καὶ εἰς τὰς ἀλλακ., πάτσας κακήσεις τῷ σώματι». μ. σ. Ast καὶ Stallb 633, b «ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλουν ταῖς γεράτιν γάραις». 717, a «ἡ τοῖς βέλεσιν ἔρεσιν». 813, d «τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἀπαντά τοῖς σώματι διεπονήματα». 898, b «οὐκ ἂν ποτε φρενεῦμεν φωνῇ δημιουργοὶ λόγῳ παλῶν εἰκόνων» πολιτικ. 280, d «τὰς κλοπὰς καὶ τὰς βίξ πράξεις». Κρητ. 433, b «μὴ διολόγει δήλωμα τυλαζόει; καὶ γράμματος πράγματος ὅνομα εἰναι». Ηινδ.

1) Ήθ. Matthiae §. 390. Ηδρf. εἰς Ηλ. σοφ. 260, c. Stallb εἰς Ηλ. πολ. 493, d. νόμ. 633, c. Schneider εἰς Ηλ. πολ. 607, a. Haage progr. Lunob. 1836 σ. 8.

”Іс. 2, 13 «օնք ձցա՞՛ Ձեւմա ՚Իշուխ լոռուս: rixar». 3, 16
«Եթէ սխն Կլեանիմու մէշար ոչչուն հօռաւու».

Σημ. 1. Ἐν πολλαῖς περιπτώσεσιν ἡ μετὰ δοτ. σύνταξις τοῦ οἰδηστικοῦ εἶναι μόνον κατὰ τὸ φυνόμενον. Ὡδῆνατο βεβαίως νὰ τεθῇ ἐν ταύταις καὶ ἡ γενική, καὶ νὰ ἡνε ἀδιάρροος διὰ τὸ ὄλευθον περιεχόμενον τῆς προτάσ., ἀν κηταί δοτ. ἡ γεν., ἡ γλωσσικὴ δημοσ. ἀνάληψ.; εἴναι πάντως διάρροος. Ὡ γεν. δηλοῦται ἀπλῶς τὸν ἀκριβέστ. προσδ. οἰδηστικοῦ ἐν τῇ προτάσιι κειμένου, ἡ δὲ δοτ. ἀναγρέψει τὸ ἀντικείμ. εἰς ἀπαρχὴν τῆς πρότ., ἀντιτίθεσιν αὐτὸ πρός αὐτὴν καὶ ἔκφράζει: τὴν ἀναρρόπαν λογοθέτερον καὶ ἐνεργητικότερον, τοῦ ἀντικειμένου ἐξηρούμενον ὡς προσωπική; μαζίλον τῇ πράξεις συμμετέχοντος. Διακρίνομεν δὲ ἑνταῦθη τὰς ἐπομένας περιπτώσεις.

a) Ὄτα έπιθετον ευδέλεται περί ωντας τικοῦ καὶ ἡ δοτικὴ ἀνήκει εἰς τὸ
ἔπιθ., διότι τὸ ἐπίθ. μετὰ τῆς δοτ. ἀναλύεται εἰς πρότασιν. Αἰσχυλ. γοργ. 233 «ὦ φίλατον μέληται δώματον πατρὸς» = ὥ μελ., φίλ. ὃν δῶμα πατ. Σοφ. Ηλ. 1066 «ὦ γένενί βούτοις. Φίρμα = ὥ Φίρμη, ητοις ὑπάρχεις εἰς τοὺς θυητούς; μέργοις καὶ ἔντοι ἔδη. Εἰρη. Φιλ. 88 «ὦ κλεινὸν οἶκος; 1), Ἀντιγόνη, Θάλος πατρί.» = ὥ Θάλ. Οὐερας φέρεις δέδουν τῷ πατρὶ, διό καὶ πάσῃ τῇ οἰκίᾳ. Ηλ. πολ. 431, b «ἴσκοβλεπε πρὸ τοῖς νέαν ἡγούν πόλιν» = εἰς τὴν νέαν εἰς ἡμές πόλιν, εἰς τὴν πόλ., ἦν νεωστὶ ἐκτισαμέν. Θεοτ. 210, b «ταῦτα ἄπαντα ἡ μακεστικὴ θυμὸν τέγην ἀνεμιατά φρον γερανοῦθα = ἡ τέγην, διέτη εἰς ἡμ., εἰντέγην μακεστ.

b) Ἐν τοις ἐπομένοις γωνίαις ή δοτ. δὲν ἀναφέρεται εἰ; τὸ ἐν αὐτοῖς κείμενον οὐσιαστ., ἀλλ' εἰς διάλεκτον τὴν πρότασιν. Εἰ, 516 •δ.; τέκετ' Ὁραιογον πολλέσσι ἄνθρησιν ἀναπτά·· ἀν' οὗ δῆνετο νὰ τεθῇ καὶ, δοτε πολ. ἀνδ. ἄνακτα εἶναι N. 450 •δ.; πρότον. Μίνωα τέκει Κρήτη ἐποιουρον». Ποδ. Οεογ. 326. Κ. 341 •οὐτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔργεται ἀνήρ, οὐκ οὖς··, ἡ νήσοις ἐπισκοπή; ἡρετέρησαν η τινα ουλήσαντα. Δ. 24 •Πηρ δ' οὐκ ἔγαδε στήθος· γόλον·. Θουκ. 1, 5 =οἱ Ἑλληνες ἐπράποντο πρὸς ληστεῖαν. . κέρδους τοῦ σφετέρου αἰτῶν ἑπειρα καὶ τοις; δεσμεύσοις τροφῆς. 3, 24 •ξαπέν-
δοντο ἀναφέρειν τοις νεκροῖς··=δοτι τοὺς νεκρ. 4, 6 •ιστάντιον τροφῆς· τοῖς πολλοῖς·· μ. σ. Popp. 8, 57 •ἡν ἀπορώντις πολλαῖς; νυσοὶ τῇ; τροφῆς·. 8, 53 νει τινα ἐπιτίθει ἔχει σωτηρίας τῇ πολει·. 5, 46 =ει μὴ τὴν ἔμμαχαν ἀνή-
σουσι· Βοιωτοῖς·=πρὸς βλιθ. τοῦ Β. (ἴνθι ὅλιγο πρότ. ·τὴν Βοιωτῶν ἔμμα-
χαν ἀνεῖναι· Βοιωτοῦμ σοιτατεῖ). Δημ. 1, 22 =εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς; ξένοις αἰτῶν κατεστήσεται·. Ηλ. Φαιδ. 62, b τοῦς γέ μοι δοκεῖ
εἰ λίγεσσι τὸ ἡμᾶς τοῖς; ἀνθρώπους; ἐν τῶν οπημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι· δι-
κητοῖς οἱ ἔργοι Τοῦ ἡμετέροις εἰς τοὺς θεοὺς; ἐν τῶν οπημάτων των (τοιναντίον
δὲ ξεκινεῖν δειπλόγονας ἔχει τὸ ἡμᾶς· δικετονούς τοις θεοῖς) κατέματενειναι=δοτι ἡμετέ-
ροι ἡμετέρων κτημάτων τῇ; θεοτητοῖς;. Ἰππ. Ἰλάσ. 363, b τοῖς εοῦ πατρὸς
Χρουσον, δοτι ή Ἰλάσιοι κτήλιον εἴη ποίησα τῷ Όμηρῳ ή ή Ὀδύσσεων=δοτι ή
Πλ. Οὐ δῆτο τῷ Όμηρ., διὸ τ. Όμ.,δι ποίημα κτήλιτερ., τὸ δὲ ποιήμα τοῦ
Ωμήρ. ἐνράζεις; δοτι ή Πλ. Οὐ δῆτο ποίην τοῦ Όμ.,τένει ἄλλη; στηνή; πρὸς τοῦ
Ωμ. ἀναρροφά; Σοφ.ΑΥ. 717·Διτ; μεταναγνωσθή θυμῶν τ' Ἀτρεΐδαι; μεγάλων
τι γνωσίων;. ΠΙΛ. 704 =τὸ πάν δη δεσπότεις τοῖς πάλαι;. Κεφαλαῖς γένονται

¹⁾ Ο Matth. §. 380, 3 ἐπηγέρθει δρῦῶς τὸ αὐλοῦ; διὸ τοι ἐν αὐλοῖς, Η. Haage ἐν τῷ αὐλῷ γαρ, ὅστις ἀδύνατος πάλιν ὑπάγει ἐνταῦθα τὸ του Σερ.

Οὗτος καὶ ἐν πρεσβειαῖς προσέδελ., εἰς ὃν ἀποδοτὸν σύνεμα καὶ τὸ βῆμα τῆς προτίς. Σ. 500 «καὶ δὲ γυναῖκες δεῖπνον ἐρίθαισιν λεύκην ἄλφιτα πολλὰ πίλενεν. Αἰσχλ. ἐπι. 1005 «τούτου.. νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἄθετον ἀρπαγὴν καδίκην. 1)

ε) Ἐνταῦθι ἀνήκει καὶ ἡ γρήσις τῇ; δοτ. τῶν ποσσωντ. ἀνταῦθι νυματῶν, ἥτις κατέται μὲν ἐν τῷ εὐστασικῷ, πρέπει δῆμος; νά ἀποδοθῇ εἰς ὅλην τὴν πρότισιν, εἰ καὶ πολλήκις, μάλιστα δὲ παρ' Ἡρόδ., σείνεται ἔγουσσα ἕνεκα τῆς θείας; της τὴν σημασίαν γενική; κτητ. Μ. 174 «Ἐκτορὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐδύσθετο καδέος δέξειται=ἥδελν ὃν ἀλτῆρι θυμ. νά προσεύρῃ τῷ Ἐκτορὶ δέδειν. Ἡρόδ. 1, 1 «ἴλιοιτε δέ τὴν θείανσσαν.. καὶ τοῦ βασιλέως θυγατέρα τὸ δέ οἱ σύνοματα εἶναι.. Ἰοσ.» 31 «οἱ δέ αἱ βάσις ἐκ τοῦ ἀγροῦ οἱ παρεγένοντα ἐν ὕρη=οἱ βάσις τῶν δέν τοτ; ἥδειν. 82 «μηδὲ τὰς γυναικάς σφι γενισοφορήσαν» ἔκει τῶν οἱ συλλογιτῶν διερθρεύενοντα φύουσι εἰς συλλογιταὶ perissent. 3, 65 «οἱ δὲ ωρὶν πάγῳ χριτίουσι τῶν βασιλείων». 153 «τῶν οἱ σιτοφόρους ἡμέραναν μία ἔτεκεν». Ποιλάκις καίνται δύο δοτ. Μ. 334 «πάπτηναν δ' ἀνὰ πύργον Ἀγριαῖν, εἴ τ' γένοιτο ἡγεμόνιν, δύτις οἱ ἀρήν ἐπάρτοισιν ἀμύναις»=δύτις ἀπειπάρχοντεν αὐτῆς ἀπὸ τῶν αὐτοῦ ἐπαρίτων ὅληρο., ἡ ἀπίληπτη τοῦ οὐλέθρου μακρὰν τῶν φίλων του προσφέρει ὁρθέλειαν καὶ ἔκπτωτη. 6, 50 «μαρτέρει μοι μηνηστήρες ἐπέγραπον οὐκ ἔθελονται», ἡ δοτ. μοι, κατὰ Nitzsch, δηλοτὸς τὴν ἄπειστον κοινωνίαν τῇς καρδίας. δ, 771 «οὐδὲ τι οἰδεν, δοι οἴδον; οὐδὲ τέτυχας=δύτι τῇ (Πηγαλόπηγη παρεπεμψάσθη ὁ οἰνάντος; πρὸς βλήσην τοῦ αὐτῆς; οἰοῦ. Ἡρόδ. 1, 34 «μηδὲ τοι οἱ κρεμάνεντον τῷ πατεῖδι ἐμπίσσω». 7, 16 «Ἀρτιόδος δὲ οὐ τῷ πηνώτῳ οἱ κελεύσαμε τι πειθόμενος». Εεν. Κέρ. 8, 4, 24 «σοι δὲ, ὡ Γωδέρων, δύσω ἄνδρε τῇ θυγατρίᾳ. Ηλ. νόμ. 624, ἡ τοῦ Μίνωα κατὰ τὰς παρ' ἐκίνου φύκας ταῖς πόλεσιν ὑπὲν θύετος τοὺς νόμους=.ταῖς πόλ. δὲ καὶ θύεν.

Σημ. 2. Ἐκτον; τῆς ἴσχατως μνημονεύσισης περιπτώτ. πρέπει νά παρατηρήσωμεν καὶ ἐκείνην τὴν σύνταξιν δύο δοτικ., ἐν ἥ ἡ πρώτη δοτ. προσδιορίζεται ἀρχιδέσποτος δι τῇ διατέρη; καθ' οἰναδήποτε ἀναρρογὴν δύτι προσθετοῦ. Πίνδ. Ο. 8, 83 «ινίστοι καν Καλλιαράγῳ λιπαρὸν κόσμον Ὑλαρπίζ, ὃν αρι Ζεύς γένει ὄπασσεν»=εἰς αὐτοὺς; τὸ γένος; των, εἰς τὸ γένος αὐτῶν. 2, 14 «ιύρων ἄρουραν» ἔτι πατέρινα σφίσιν κόμισον λαοιπφ γένεται=εἰς τὸ μείλικον, τὸ γένος; αὐτῶν, το. Dissen ἐν τῷ γωρ. Σοφ. Οἰδ. τ. 1523 «ἀκράτησας (ἢ ἱεράτ.), οὐ σοι τῷ βίῳ ἔννεσπετο=σοι, ἐν τῷ βίῳ, ἐν τῷ βίῳ σου. Εὐρ. Μ. 901 «πατεῖν.. οὐλέθρον βιοτῷ προσάγεις». Ἡρόδ. 2, 18 «μαρτυρέει δὲ μοι τῇ γυνώμῃ, δηι τοσαύτη ἵστι Αγριππος». Ηλ. Ἰππ. ἔλα. 364, «οἴνουν ἐπανερέθειν, δύτι.. μηδὲ σοι ἐμπόδιον εἴη πρωτῶν τῇ ἐπιθεῖξι». νόμ. 913, ε «καὶ σιν ἐπικουρίαν ταῖς γρειαῖς ἐξευπορεῖν καὶ διαλδήτητα ταῖς οἰσιαῖς; 2)=πάσιν (ἰνθεῖσιν) δηλ. ταῖς γρειαῖς των καὶ ταῖς περιουσιαῖς των. Ἐνταῦθι ἀνήκουσι καὶ τὰ ποδγ., ἐν οἷς τίθενται δύο δοτικ. κατὰ τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος σγημα τὸ. §. 406, 9.

§. 425. b) Δοτικὴ πράγματος (δοτ. δργανική).

1. Η δοτικὴ, ὡς ἀντικείμενον πράγματος, τόπου καὶ χρόνου,

1) Ηλ. Matthiae. §. 389, θ. 1. Haage ἐν τῷ αὐτῷ γωρ. σ. 6.—2) Ηλ. Matthiae §. 389, θ. Haage ἐν τῷ γωρ. σ. 6.

τίθεται πρὸς δήλωσιν σχέσεων, αἰτίανες ἐν μὲν τῇ λατιν. ἐκφέρονται διὰ τῆς ἀγραίης, ἐν δὲ τῇ σανσκρ. διὰ τῆς ὀργανίκης, ἀγραίης. καὶ τοπικῆς δοτ. 1) "Οτι δύως ἡ αὐτὴ ἐποπτεῖς (τὸ παρακτηητικὸν) συμβινεῖ ἐπὶ τῇ δοτ. τοῦ πράγματος, τόπου καὶ χρόνου, οὐκ καὶ ἐπὶ τῇ δοτ. προσωπικῆς, εἰδομεν ἐν §. 422. Η δικροφρά κατέται ἐν τούτῳ, ὅτι ἐπὶ τῆς προσωπ. δοτ. ἡ σημασ. τῆς δοτικῆς ἔξαρτεται σκρέστερον καὶ ἀντιλαμβάνεται ζωηρότερον ἡ ἐπὶ τῆς πραγματικῆς, τοπικῆς καὶ χρονικῆς. Τόσῳ αὕτῃ δοτῷ καὶ ἐκείνῃ ἀναφέρονται εἰς διάκληρον τὴν πρότασιν, ἀμφότεροι ἔκρεβοστι συμμετοχὴν ἐν τῇ πράξει τῆς προτάσεως, πλὴν ἐκείνη μὲν ἐκρέβει ζωηρόν τινα πρὸς τὴν πρότασ. ἀναφέρονται, αὕτῃ δὲ δηλοτοῦ μόνον ἀκριβέστερον ταύτης προσδιορισ. Ἐντεῦθεν ἔξηγεται, διὰ τί ἐν τισι γλώσσαις ἀνεπτύχθησαν ἐκ τῆς δοτικῆς ἴδιαιτεροι διὰ τὴν τελευταίκην περίπτωσιν τύποι.

2. Τὴν τοῦ πράγμ. δοτ. κακλοῖς καὶ δοτ. ὀργανική, καὶ ὅσον αὕτη δηλοτὸς ἀπλῶς πράγμα, μέσον, ὄργανον. Σχέσεις, πρὸς δήλωσιν τῶν ὁποίων ἐν μὲν τῇ ἑλλην. τίθεται ἡ τοῦ πράγμ. δοτ., ἐν δὲ τῇ λατιν. ἡ ἀρχαιετ., εἰσὶν καὶ ἐπέμεναι.

*Σημειώσεις
δραγματικ*

3. a) Τὸ μέσον καὶ ὄργανον (διὰ τίος; μετὰ τίος;) . B, 199 «τὸν ακίτηρῳ ἐλάσσονα». M, 207 «πέτετο πνεῦμα ἀνεμοτο» πολλάκις οὕτω. (Ἐν Π, δύως; 149 «τὸ ἄρχι πνεῦμα πετέσθην»=μετὰ τῶν πνο., οὕτω ταχέως, ὡς αἱ πνοαὶ, ὥδ. α, 98.) K, 121, «βέλλειν χειραδίαν». Οὕτω βαλλεῖν λίθοις Θουκ. 4, 43. ἀκοτίζειν αἰχμαῖς Πληνδ. Ἰσ. 1, 24. Ξεν. ἀν. 1. 5, 12 αἴστη τῇ ἀξίᾳ». i, 82, «ἔνθεν δ' ἐννήμαρτροφερόμην αἰλοῦς ἀρέψαις πόντον ἐπ' ἵθυσεντα». Ξεν. Κυρ. 4, 3, 21 «ὅ μὲν (ἰπποκένταυρος) δινοῦται ὄρθραλγοις προεωρχτοὶ καὶ δινοῦται ὀτοῖς ἡκουεν· ἐγὼ δὲ τέταρτοι μὲν ὄρθραλγοῖς; τεκμηροῦμαι, τέταρτοι δὲ ὡσὲ προστιθέσομαι· πολλὰ γάρ φασι καὶ ἕποντον ἀνθρώποις τοῖς ὄρθραλγοῖς προσορῶνται δηλοῦν, πολλὰ δὲ τοῖς ὡσὶ προσακούοντας σημαίνειν». 18 «προνοεῖν, ἔξω πάντα τῇ ἀνθρωπίῃ γράμμη, ταῖς δὲ χεροῖς ὑποδροήσω, διώξομαι δὲ τῷ ἔπιπῳ, τὸν δὲ ἐνκντίον ἀνττρεψάω τῇ τοῦ ἔπιπου γράμμῃ». Ἀπομν. 4, 2, 9 «αἱ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν γράμμαι ἀγετῇ πλουτίζουσι τοὺς κεκτημένους». Πλ. πολ. 430, α «ἐπικαδένομεν (τοὺς στρατιώτας) μονοσκῆ καὶ γυραστικῆ». Ἡρδ. 8, 60, 3. «Μεγάροισι κερδικένομεν περιεοῦσι»=διὰ τῆς δικτηρίσεως; τῶν Μεγ., ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἔξ, ἀπὸ μ. γεν.=ex servata Megara lucerum capiemus. 4, 67 «(μάντιες Σκυθέων) μαντεύονται φάθδουσι τιτετργοι»=virgis salignis divinant. Ξεν. Κύρ. 8, 1, 37 «οτι οὐκ φέτο προσήκει οὐδενὶ ἀρχῆς, ..

1) Ήπει τῇ τοῦ πράγμ. (ὄργανοκή;) δοτ. lv ταῦτα; διαδίκτοις τῇς γερμαν. S. Grimm, IV, c. 706—715.

τοῖς προειρημένοις πᾶσι δῆλον». Συνηθέστατα ρῦτως ἐν τοῖς παθητικ., ὡς ἐν τῇ λατιν. ἡ ἀφορί. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 19 «καὶ μάχης κρίονται μᾶλλον ταῖς γένεσις ἢ ταῖς τῶν σωμάτων φύσιαις».

Σημ. 1. Περὶ τῆς δραγματικῆς δοτ. μετὰ οὐσιαστικῶν θ. §. 424, 4. περὶ δὲ τῶν, γῆν βίῳ, δεσμοῖ φύσιῷ, εὑδαινίᾳ πνεῳ, ἀποθνήσκειν θανάτῳ, χαίρειν ἀδόναι; κατ., ἔτιν δέδατι, νίψειν γρυπῷ κτλ. θ. §. 410, A. 4. καὶ ἄρθ. 3, a),

Σημ. 2. «Οὓς ἡ ἀναρρόξει τοῦ μίσου πρέπει νὰ ἔχειν γῆν ἀκριβεστερον, τίθεται ἡ πρόθ. δὲ εἰς αὐτὸν γέν. (ῶ; τοῦτο αὐτῆς; ἐν τῷ καθ' ἡμῶν ἰδίῳντι). οἶον ὅρθιμεν δι'; δρόθιλη ἄν, ἀκούσουμεν δι'; δι' αὐτον. Ή μὲν δοτ. διλοτὸς τὸ ἀντικείμ. ὡ; σωματίζον τὴς πράξεως; οἷονεις ἀσφαλεῖας; καὶ συνεργοῦν, ἡ δὲ διὰ αὐτὸν γέν. ἐκφράζει μόνον τὸ δργμανὸν οἶν, οὐ δι'; δρόθιλη ἄν ὅρθιμεν, ἀλλὰ τῇ φυγῇ οὐδὲ δι'; ὥ; τον ἐκούσιουν, ἀλλὰ τῇ φυγῇ τοδ. Πλ. Θεοί. 181, c 1). Καὶ ἄλλαι προσθίτ. τίθενται πρὸς ἔκφρασιν τοῦ μίσου, παριστίνουσιν ὅμως αὖτις τὸν ἀναρρόξει ταύτην μᾶλλον τοπικήν, διπέρ αυτοῖς; ἕδη ἐν τῷ ποιῆσαι Πολλίζει; δὲ κατέχει ταῖται; ἔννοια συνεπογμένη. Πρὸς ἀπ. 109 «ἴγγε; ἔγουσις ἐν γερσί». Ἐν δὲ τῷ 214 «εἴτε δὲ γερσίν» (ῶ; τὸ λατιν. manu καὶ in manu tenere). Θυμῷ ἐλπεσθεῖ, καὶ ἔλπεσθε ἐν στήθεσσιν περὶ Ὀμῆρο, διό τὸ αντίο καὶ in animo volvere. Διασφέρειν τὸν καὶ ἐν τοῖς ἡ ἐπὶ τοῖς. «Οὐδὲ λαμπτος, καὶ ποιητ. ἐν δρόθιμοις; ἡ ἐν δρμαστιν ὅρθιν, ἐπειδὴ τὸ ὅρθιμον ἀντικείμενον ἀποτυποῦσι τίθεται δρόθιλ. Σημαίνειν, δηλοῦν τὶ τινα, καὶ σημαίνειν ἐν λεπτοῖς, ἐν ὀδρανίοις σημαίνειν, ἐν οἰωνοῖς, ἐν φήμαις; Ξεν. ἀρ. 6. 1, 31. Κύρ. 8. 7, 3, οὐδὲ τοι, δηλόν ἐστι τὶ τοῦ τοῖς 1, 6, 2^ο ποὺλος καὶ τοῖν αὖτις ποιητ. ἐν πυρὶ καὶ εἰν Ω. 38. Πινδ. Νησ. 11, 17 «ἐν λέγοις αἰνεσθεῖ». Οὐλ. 1, 15 «ἀγλαΐεσθεις μουσικᾶς ἐν ἀστοῖς». 4, 30 «εκλίνειται ἐν φορμῇ γγεσιν ἐν αὐλῶν τε παχμάνοις ὅμοιλατοι». Πινδ. 2, 8. «ἀγανακτίσις ἐν γερσίν ἑδύμασσε πολλους; =ἐν τῷ μέσῳ τῶν γερσίων, θ. Dissen. Σοφ. Φιλ. 60 «οἱ ἐν λιτατ; στελλάντες; ἐξ οἰωνων μολεῖν»=te precibus domo arcessentes, ἐπειδὴ τὸ arcessere στηρίζεται ἐπὶ παρακλήσιων, καὶ 983 «βίζ στελοῦσι οἱ» =οἱ οἱ ἀποτέρψιαι διὰ τῆς βίζας; 102 «ἐν δόλῳ ἄγειν» καὶ 107 «δόλῳ λαβεῖν». Λη. 488 «οἴνονται; ἐν πλούσιοι» = ἡ δύναμις στηρίζεται ἐπὶ πλούτου, καὶ Εὐρ. Ηλ. 939 «τοῖσι γρήμασι σθίνων». Ορ. 821 «λέγη (=γυναικα) ἐπὶ τοῦ θανάτου; ἐν γερσίν ἐμπειρούσιν, δι' ἴωνπερ ὄλκετ», οἷονεις κρατῶν ἴων; τῶν γερσῶν μου. Λατιν. 961 «φύλαν τὸν θεὸν ἐν κερτούσις; γλώσσαις;=μετὰ προσβλητικῶν, οὗροτεκμὸν λόγων, μεταχειριζόμενος λόγους θέριστακος; Δεῖν τινὰ δεσμοτοις; πολλάκις δὲ (καὶ ἐν τῷ πεζῷ) ἐν δεσμοῖς. Σύν Πινδ. Ηζο. 10, 57 «πλοποιει» τὸν Ἰπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν δοτίδαις; Οὐητὸν ἐν ἀλιτῃ θητέμενον καὶ παλαιτίροις;. Θεογ. 237 «σὺν πτεροῖς ποταῖσθαι». Σοφ. Οἰδ. x. 1663 «σὺν νόσοις ἀλγεινοὶ; ἐξεπίπετο» (exspirabat). Τυπ. B, 374 «πόλεις γερσίν θεοῦ ἡμετέρησιν ἀλούσσα». Εὐρ. Ιωτ. 401 «Ἐπεοκλέους θανόντος.. ἀδεικνοῦ γερσὶ Πολυενίους; Ζηρο». Β. 860 «ἰδίουσιν πόλεις γερσὶ ποιῶντος; Αἰγαίδαν». Α' περ Ω. 605 «ἀπὸ βιστο πέρνεν». Πλ. νόμ. 832, ε· ὀδύστης σώματος; ἡ ἀπὸ τῶν ποδῶν, Δημ. 4, 31 «ἀπὸ τῶν διετίδων δύτην πο-

1) Ιε. Matthiae 2. 396. Α, 1 καὶ Stallb εἰ; Πλ. Θεοί. ἐν τῷ γέρο.

λαμπεῖ συμφάγων». Διὸ τὸ, ἀπὸ στόματος, ἀπὸ γλώσσης; εἰπεῖν. Ἐξ Σορ. Τρ. 875 «βίδηκε Δημήτρια τὴν πανουστάτην ὅδων... ἐξ ἀπινήτου ποδός». Φιλ. 91 μ. σ. Wunder. 88 «ἔσων γάρ οὐδὲν ἔχ τίγνης πράσσειν κακῆς». 563 «Ἄς ἔχ βίας μὲν ἔξοντες; ἢ λόγος; πάλιν» ιδ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν προθίσ. 1).

4. Καὶ πρόσωπα δὲ καὶ προσωπικὰ ὥντα ἐκλαυθνόμενα ὡς πράγματα δικλοῦνται ἐνιστεῖσθαι διὸ τῆς δοτικ. θεωρούμενα ὡς μέσον. Σορ. Ἀντ. 164 «ἄμαξες δὲ ἐγώ πομποῦσιν.. ἔστελλεν ἵνεσθι» = per nuntios. Ηλ. 226 «τίνι γάρ ποτ' ἂν .. πρόσφορον ἀκούσκιμον» ἔπος, τίνι φρεγοῦστι καίρικις; = διὰ τίνος (ἀνθρ.). ἄδυνάρην νὰ ἀκούσω λέξιν παραχωθητικήν; Εὐρ. Ηράκλ. 392 «(στρατηγὸν γρὴν) οὐδὲ ἀγγέλουσι τοὺς ἐκντίνους ὁρῶν» = per virum Corinthium rem divinam auspicantes, θ. Popp. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 11 «ὅ δὲ Κῦρος τοῖς παραδοσιν (τέκτοσι τε καὶ λιθοδρυσι) ἐτείχιζεν» ἀν. 1. 8, 1 «ἐλαχύνων (ἀμεταθ. = ιππεών) ἴδρυσται τῷ ιππῳ». Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 4 «τάχρον ὥρυττε τιᾶς μεν ἡμίσεου τῶν στρατιωτῶν προκαθημένους.., τοῖς δὲ ἡμίσεσιν ἐργαζομένους». ιδ. Korn. Nep. 10, 50 «Dion iis ipsis, qui sub adversarii fuerant potestate regios spiritus repressit. Καὶ ἐν τοῖς παθητικ. Θουκ. 4, 39 «τὰς δὲ ἀλλαξ (ἡμέρας) τοῖς ἑστ. λεοντὶ λάζηρος διετρέψαντο»=διὰ τῶν λάζηρ. εἰσπλ. (προσωπικ. δὲ ἐκλαυθνόμενον=ὑπὸ τῶν λάζ.). εἰσπλ. λεόντων» δ. Popp. ὄμως ἐκλαυθνήνει αὐτὸς ὡς οὐδέπ. = iis, quae importabantur). Συνηθεστάτη δὲ εἰνε ἡ γρῆσις τῆς δοτικ. τοῦ προσώπου ἐπὶ στρατιωτικῶν περὶ συνοδείας ἐκφράστεων, ὥν διλαστη τοὺς συνοδεύοντας ὡς μέσον, δι' οὓς συμβάνει τι, ἵδικ δὲ μετὰ τῶν ἄνθρ. ἔργωνθαι καὶ παρείσθαι. Οὕτω πως τίθεται καὶ ἐν τῇ λατιν. ἡ ἀρχαιρετ.²⁾ πλὴν μετ' ἐπιθέτου ἢ ἐπιθετικ. γενικῆς, ἐνῷ ἐν τῇ Ἑλλην. τίθεται καὶ ἀπλῶς ἢ δοτική. Τοιχῆται δοτικ. εἰνε αἱ, στρατῷ, στόλῳ, πλήθει, ratiō(r), ιππεῖσι, στρατιώταις κ.τ.λ. Ηρδ. 5, 99 «οἱ Ἀθηναῖοι ἀπικέστο εἴλοσι ρηνοῖ». 6, 25 «ἐπλεον ἔξκοποίσται τριήρεσι ἐς τὴν Ἰωνίην». Θουκ. 1, 61 «ἐπορεύοντο τρισχιλίοις μὲν ὀπ. λίταις ἐκυτῶν, ιππεῖσι δὲ ἔξκοποίσις». 102 «Ἀθηναῖοι ἡλθον πλήθει οὐκ ὀλιγῷ». 2, 21 «ἐσβαλῶν στρατῷ Πελοποννησίων». 4, 1 «οἱ Λοκροὶ τῷ πεζῷ ἀπεγγόρησαν». 39 «οἱ Πελοποννησίοι ἀνεγγάρησαν τῷ στρατῷ». Ξεν. ἀν. 1. 7, 14 «ἐντεῦθεν δὲ Κῦρος ἐξελαύνει συντεταγμένῳ τῷ στρατεύματι παντί». 3. 2, 11 «ἐλθόντων Περσῶν παμπληθεῖσι στόλῳ». 7. 3, 43 «ἥγεται ποιεῖσθαι τοῖς ιπποῖσι» = praeibō cum equitibus. 7. 6, 29 «θεόβαλέως ἡμῖν ἐρέποντο οἱ πολέμιοι

• 1) ιδ. Matthiae §. 396, A. 2. Wullner sprachl. Kas. σ. 80. Dissen εἰς Πλά. Μτ. 1, 25 ιδ. Boeckh. Wunder εἰς Σορ. Φιλ. 60. – 2) ιδ. Kuhn L. Gr. §. 115, A. 1.

καὶ ἵππικῷ καὶ πελταστικῷ». ἐλλ. 1, 4, 11 «Ἀλκιθέδης κατέπλευσεν ἐς Ηὔρον *ravoir* εἰλοσιν». Κύρ. 1, 4, 17 «τοῖς ἵπποις προσελάχτως πρὸς τὰ τῶν Μήδων φρούρια» μ., σ. Fischer.

Σημ. 3. Ἐνίσταται δὲ προστίθεται τῇ δοτ. καὶ ἡ σὺν ὧ; καὶ τὸ ἄμα, Ξεν. ἀν. 1, 8, 1 «βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται». μ. σ. Κύρον. ἐλλ. 1, 4, 9. 10. 4, 5, 5. 11. 12. 8, 23. Ηρόδ. 6, 118 «Δᾶται πορευόμενος ἄμα τῷ στρατῷ ἐς τὴν Ἀσίνην».

5. Ἐνταῦθη ἀνήκει καὶ ἡ μετὰ τοῦ χρῆσθαι δοτ., πρὸς χρῆσιν ἀντικειμένου τινὸς οἷοντος ὡς μέσου, καὶ ἡ μετὰ τοῦ πομπέων (εἰ καὶ ἡ χρῆσις κατητη εἶναι περιωρισμένη), δηλοῦται δὲ κυρίως εἶμαι συνειθυμένος ἐν τοι, διὸ μεταχειρίζομαι, εἴμαι συνειθυμένος νὰ κάμω χρῆσιν τινος, μεταχειρίζομαι πρᾶγμά τι ὡς τι ὑπέρχον, περικρέδεγμένον. (ἰδ. λεξ. Πατοσοῦ, καὶ Σακελλ.) Εὐρ. Μήδ. 347 «κείνους δὲ κλείσι ἐνυφρορά περιχρημένους». Ηρόδ. 3, 117 «οὗτοι δέ, οἵπερ ἔμπροσθεν ἐώθισκεν γράπται τῷ ὄδετῃ, οὐκ ἔχοντες αὐτῷ χρῆσθαι, συμφορῇ μεγάλῃ διαχρέονται». Ηλ. Φίλ. 51, α «μάντεσι πετταχρόωμεν». Φαίδ. 110, β «χρώματα, οἵς δὴ οἱ γραφεῖς πετταχρόωνται». Ισορ. 4, 9 «τὸ ἐν καρῷ ταῦταις (ταῖς, πράξεσι) πετταχρόνται». Δημ. 18, 150 «κενῇ προσφέσει πετταχρῷ». Τὸ ἀντικείμενον δὲ τὸ δηλοῦν τὸν σκοπόν, τὸ δέ δὲ μεταχειρίζεται τις ἔτερόν τι ἀντικείμ. τίθεται, ἐν δὲν ἔντε πρόσωπ., ἐπ' ἵηται πεττὰ δοτικ. δυνάμεις ἔλξεώς τινος, ἐνῷ ἄλλως προστίθεται πεττὸς αἰτιττικ. (ἡ. 410, Α. 6). Εὐρ. Μήδ. 240 «δεῖς (γυναικεῖς) μάντειν εἰναι, μὴ μαθοῦσται οὐκοθεν, στρφ μάλιστα χρήσεται ἔνενερτη» = quo usura sit marito. Οὕτω χρῆματα σου πιστῷ φίλῳ, καὶ ὡς πιστ. φίλ., ὡς τὸ λατεν. utor te fido amico καὶ ut s. am., ἐκεῖνο μὲν de eo, qui vere habet fidum amicum, τοῦτο δὲ de eo, qui putat se habere fidum amicum¹⁾). Ηρόδ. 2, 50 «ρομίζονται Αἰγύπτιοι οὐδὲ ἥρωσι οὐδὲν» = οὐδὲν λαος εἶναι συνειθυμένοι εἰς ἥρωας, ἥτοι ἡ λατρεία τούτων δὲν ὑπάρχει· παρ' αὐτοῖς. 4, 117 «ἔωνται ρομίζονται Σκυθικῇ». 4, 63 «οὐσὶ ρομίζονται». Θουκ. 1, 77 «οὕτε τούτοις (τοῖς νομίμοις) χρῆσαι, οὐδὲ οἵς ἡ θλητὴ Ἐλλὰς ρομίζεται. 2, 38 «ἄγρωσι καὶ θυσίαις διεπησούσαι ρομίζονται».

Σημ. 4. Τὰ πετταχρόθατα καὶ διαγόνος ἐν τῷ σημει. occidere (κυρίως πετταχροῖσιν ποιεῖσθαι) συντάσσει. αἰτιατ. Ηρόδ. 6, 1, 82. 117. 6, 135. 1, 21. Θουκ. 1, 126. Ξεν. ἀπορ. 4, 2, 17. Ἀντρ. 1, 23. Τὸ χρῆσθαται, σὺν αἰτιατ. Ξεν. Ἀγ. 11, 11 ὅτι μεγαλύρρον ὡς σὺν ὕδραι, ἀλλὰ σὺν γνώμῃ λύρρον ἀπαντεῖς οἱ κώδι. συγγνωστέοι πως. διέτι τῷ μεγαλόρρονι δύναται νὰ λειηφθῇ καὶ ἀρεταν., παρὰ τοι; μετγ. δὲ εἰδέστεται ἔχοντα τὸ χρῆσθατα καὶ μετ' αἰτιατ. ιδ. λεξ. Πατοσ. καὶ Σακελλ.

1) Ήδ. Kubner εἰς Ξεν. ἀπορυ. 2, 1, 12.

6. Ἡ δργαν. δοτικὴ τίθεται καὶ μετὰ τῶν κολάζειν, ζημιοῦται, τῶν πυθητ. βλάπτεσθαι, γενίδεσθαι, σφάλεσθαι, ἐξαπατᾶσθαι, τῶν ἑρημ. τοῦ μέτρου, τῆς ζημίας, εἰκασίας καὶ κήτεως οὖν μετρεῖν, σταθμᾶσθαι, γυγνώσκειν, εἰκάζειν, κρίνειν, τεκμαίρεσθαι». Ἡρδ. 6, 136 «ὅ δῆμος ἐξημύνεται (Μιλτιάδει) πεντάκοντα ταλάντοισι». 6, 21. Θουκ. 4, 65 «τοὺς μὲν φυγὴν (exsilio) ἐγγυήσωσαν». Πλ. πολιτικ. 297, ε «θικάτῳ ζημιοῦσθαι». Οὗτοι καὶ κολάζειν τινὰ θικάτῳ Πλ. πολ. 492, δ. Ἡρδ. 7, 9 γεννθῆσθαι γυγνή». Πλ. πολιτικ. 278, α. «ψευτ. δόξῃ τε καὶ λόγῳ». Θουκ. 4, 73 «τῷ βελτίστῳ τοῦ ὀπλιτικοῦ βλαφθῆναι» ρ. σ. Popp. «amissa praestantissima gravis armaturae parte detrimen-tum accipere» 2, 65 «σφαλέντες ἀλλη τε παρατευοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ τῷ πλέον μορίῳ». 6, 10 «σφαλέντων ἀξιόγρεω δυ-nάμει». 4, 18 «γνώμη σφαλέντες». Πλ. Λυτ. 215, ε «ἄρξεν γε ὅλῳ τινὶ ἐξαπατᾷμεθα;» Ἡρδ. 2, 6 «μεγετρήσαν τὴν γράφην ἀργυριῆσσαν». Θουκ. 3, 20 «ἐντεμετρήσαντο ταῖς ἐπιβολαῖς; (ordinibus) τῶν πλάνησιν». Ε. 182 «χοπτὸν γυγνώσκων». Ἡρδ. 2, 2 «τοιούτῳ σταθμούμενοι πρήγματι»=ex tali re judicantes. 7, 11 «εἰ γρὴ σταθμούσθαι τοῖσι ὑπερηγμένοισι ἐξ ἐκείνων» = ex iis, quae ab illis fieri coeperunt. ἔνθι καὶ 237. 3, 15. 7, 16, 3 «τῇ σῇ ἐπιθῆπι τεκμαίρεσθαι»=e ueste tua judicium faciens Θουκ. 1, 8 «γρωθέντες τῇ σκευῇ τῶν ὄπλων=agulti armatura 9 «εἰκάζειν γρὴ καὶ ταῦτα τῇ στρατείᾳ, οἷς ἡν τὰ πρὸ αὐτῆς». Σεν. Κύρ. 1, 3, 5 «τίνι δὴ σὺ τεκμαίρεσθαι λέγεις;» Ἱέρ. 4, 8 «οὐ τῷ ἀριθμῷ οὔτε τῷ πολλῷ κρίνεται οὕτε τὸ ἴνσιν, ἀλλὰ πρὸς τὰς γρήσεις». 1, 17. Δημ. 9, 10 «τοῦτο ἔρεται εἴπερ οἱ πρὸς τοὺς ἄλλους πεπάντης δεῖ τεκμαίρεσθαι». Ἐντεθέν καὶ ἐπιβῆνται φράστεις, τῷ λόγῳ, τῷ ἔργῳ π. γ. Ἡρδ. 6, 38 τῷ ὄρ-ti, τῇ ἀληθείᾳ, ὀρόματι ἢντι τῆς συνηθεστέροις αἰτιατ. ὅροια. Σεν. ἀν. 1, 4, 11 «πόλις μεριζόται, Θάλασσας ὀνόματι», καὶ τὰ δύο ταῦτα. Ἡρδ. 6, 58 «ἀριθμῷ (certo numero) ἐς τὸ κηδοῦς; (exsequias) λέναι». Οὗτοι τὰς ταντῆς haetenus, η=quatenas. Σεν. ἀπομ. 1, 7, 3 «τατέγη λυπαράν» 2, 1, 18 «οὐ δοκεῖ σοι τῶν τοιούτων δικρέσειν τὰ ἐκούσια τῶν ἀκούσιων, ηδὸν μὲν ἐκῶν πεινῶν φέροις ἂν, ὅπότε βούλεται;» κλπ.

Σημ. 5. Τινὰ δὲ τῶν καταλέγεντων ἑρημ. συντίσι. ἐνιστά καὶ προθετο-πιάτ. οἷν τὸν ἵξ καὶ ἀπό, οὗτοι π. γ. τὸ τεκμαίρεσθαι. Σεν. ἀπομ. 3, 5, 6, 4, 1, 2. Θουκ. 1, 10 «(οὐμα) διπλασίαν ἀν τῇ δύναμιν εἰκάζε-σθαι ἀπὸ τῆς φυνερῆς ὅμιλος τῆς πόλεως».

7. Καὶ ἡ ἥλη δὲ, ἐξ ἡς γέγνεται τι, καὶ ἡ τιμὴ, δι' ἣς λαχυ-θένεται τι, θεωροῦνται ἔιστε δέ, ἀπλοῦν μέσον, 116 «χρηστὸν δ' ἐπὶ γένεσιν κενοράκτων» τ., 563 «καὶ μὲν γάρ (πύλαι) κεράσε-σι τετεύχται, οἷς δ' ἐλέγατι». Θεόρ. 1, 52 «ἄρθερίκεσσι κα-λὴν πλέοντι ἀκούδιθήσκων». (Ἡρόι τῶν, σειρὴν ὑδατι, σίγειρ χρηστὸ-

καὶ τῶν δμοί. Ἡδ. §. 410, 3, α.) Η, 473 «ἔνθεν ἔρ' οἰνόντο.. ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰδωὶ οιδηφῷ».

8. b) Δεύτερον τίθεται ἡ δοτ. τοῦ πράγματος. πρὸς δήλωσιν τῆς προφάσεως ἡ ἀργρυπῆς, δηλ. τοῦ αἰτίου (τίγος ἔνεκεν; διὰ τί; διὰ τίνος; πῶς; κατὰ τί; ἐκ τίνος;)· οἷον φύσις ἀπῆλθος, εὐροῖς, ἀδικίᾳ, φύσις, ὑβρεῖς, ποιεῖται. Ηλ. ἀπολ. 26, ε «Μέλητος δοκεῖ τὴν γραφὴν ταῦτην ὑβρεῖ τινί καὶ ἀκολασίᾳ καὶ τεράτῃ γράψασθαι». Ήρδ. 4, 16 «τὰ (=ἀ) κατύπερθε ἔλεγε ἀκοῦγε=ἔξι ἀκοῦς, περὶ πράγματος. τὰς ἀκοῦς. 1, 171., 2, 29. Θουκ. 3, 98 «τοῖς πεπραγμένοις φοβούμενος τοὺς Ἀθηναίους=ἔνεκα τῶν πεπράγματος. 6, 33 «Ἀθηναῖοι ἔρ' ἡμῖς πολλῇ στρατιᾷ ὕρμηνται πρόφρονιν μὲν Ἑγεσταῖν ἔνημαχίᾳ καὶ Λεοντίνων κατοικοῦσι, τὸ δὲ ἀληθὲς. Σκελίκης ἐπιθυμήτης=ζήριν τῆς συμμαχίας κτλ., δηλ. ἵνα κλείσωσι συμμαχίαν μετά τ. Ἐγ. κτλ. Ήρδ. 1, 87 «ἐγώ ταῦτα ἔπειρκα τῇ σῇ μὲν εἰδαιμονίῃ, τῇ ἐμεωυτοῦ δὲ κακοδαιμονίῃ». Αἰσχ. γρ. 15 «ἡ πατρὶ τῷ ἦμῷ τάσσοις ἐπεικάστη τύχω γοκάς φερούστας νερτέος μειλίγμασιν»; =propter placantes manes Ηδ. Wellseur. Εὐρ. Φοίν. 1043 «χρόνῳ δ' ἔξι Πενθίαις αποστολαῖσιν Οἰδίπους»; ὥς τὸ λατ. Pythiae iussu. ὸδίξ δὲ τοῦτο συμβίνει εἰς τὰ ἡρᾶ, τὰ σημαῖν. ὑπερτερεῖν, προσέχειν, διαφέρειν, εἴραι εὐδίψωσιν, ισχυρότεροι, καὶ τὰ τὸ ἐνκαντίν τοῖς κακοῖς σημαῖν. Ξεν. ἀλλ. 7, 3, 6 «οὗτοι πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβλήκασι τόλμη τε καὶ μικρίχ». 7, 1, 4 «έμπειρές γε πολὺ προέχετε τῶν ἄλλων». Οὕτω πολλάκις τὸ διαφέρειν τοῖς τινος = ὑπερτερῶ τινος κατά τι. Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 7 «ἰσχύειν τοῖς σώμασι». 3, 5, 18 «ἥγοντο ἀνηκέστω πονηρίζοσιν Ἀθηναίους». ἀν. 1, 5, 13 «ἀπορρέοντες τῷ πράγματι». Τὰ συναισθηματικά (πάθον σηματικά) ἡρᾶ· οἷον χαίρειν, ηδεοθαί, τέρπεοθαί ὡς τὸ πολὺ ποιητ., ἀγάλλεοθαι, γελᾶν δρκυκτ., ἐπιτρεοθαί, γαργαρᾶν Δημ. 18, 244, γανγρισθαι Ξεν. π. τέχν. ἴππ. 10, 16, γανγρισθαι, χαλαρᾶν ποιητ. καὶ μητρ. πεζ. = εἴμαι: ἀτάσθατος, ὑπερβίλος, ὑπερήφρανος· λιπεοθαί, ἀρισθαί, καλλωπιζεοθαί=ιδανοτεθεθαι, σεγυνόρεοθαί=έπερηγαρεόεοθαί, κοριτσήρημον εἴραι· ἀτάσθαι τετέτεσσιν μόνον ἐν Σ, 300, περιημετεῖν = ἀγκιναπτεῖν Ήρδ., ἀτάσθαι, ἀτάσθαι ποιητ., ἀθηρεῖν, στενάλειν ποιητ., ἀθήσαι ἐπιπλ. = ἔχεοθαι· ἔπειτασθαι, καταπλ., θαυμάζειν σπου. ἀγασθαι σπάνι. ἔπιτιζειν στέρεοιν καὶ ἀγαπᾶν, ἀρέοθαί, ἀρχεῖθαι (καὶ τὰ τέσσαρα δηλοῦσιν εἶναι εὐχαριστημένος μέ τι)· ἀγαρακτεῖν, χαλεπάνειν, δισφορεῖν Εὐρ. Ἀνδρ. 1234, χαλεπῶς, βαρύως γερεῖν, ἀσχαλᾶν Εὐρ., ἄρθεοθαί, αἰσχύλεοθαί κτλ. Ήρδ. 6, 67 «ἄλγησος; τῷ ἐπερωτάμυκτι εἶπε». 3, 34 «οὐκ ἀρεσκύρεος (contentus) τῷ κρίσει». 4, 78 «δικίτης οὐδαμῶς ἰμέσετο Σαυθικῆ». 9, 33 «ἔρη οὐκέτι ἀρκέοθαί τούτοις: μούνοισιν. Θουκ. 2, 68 «οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεί».

καταστάσει». 4, 85 «θαυμάζω τῷ ἀποκλείσει μου τῶν πυλῶν». Ἡ-τον περίεργον μετὰ τῶν πατητικ. Θουκ. 7, 63 «τῇ τε ω-νῆς τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῶν τρόπων τῇ μημέσει θαυμάζεσθε». 3, 97 «τῇ τύχῃ εἰτεσα». Ἰσοχρ. 8, 6 «στέργειν τοῖς πα-ροῦσιν». Ηλ. Ἰππ. μεζ'. 295, b «στέρξω τῇ ἐμῇ τύχῃ». Δημ. 1, 14 «ἀγαπήσας τοῖς πεποχμένοις». Ξεν. ἀν. 1, 3, 3 «χα-λεπῶς φέρω τοῖς περοῦσι πράγμασι». ἔλλ. 3, 4, 9 «βαρέως φέ-ρων τῇ ἀθυμίᾳ». 5, 1, 29 «χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ» ἀ-πομν. 2, 1, 31 «τοῖς μὲν πεποχμένοις αἰσχυνόμενοι, τοῖς δὲ περιττομένοις βαρυθυμεομένοι». 1, 3, 3 «οἱ θεοὶ τοῖς παρὰ τῶν εὐεσθετάτων τηρεῖς μάλιστα χαίρουσιν». Ηλ. Ἰππ. μεζ'. 285, ε «εἰνάτως σοι χαίρουσιν οἱ Αἰγαδίμονοι, ὅτε πολλὴ εἰδό-τι». Ξεν. Κύρ. 2, 4, 9 «ὅταν τὸν ἀγαθὸν τῶν στρατιώτῶν». 6, 4, 9 «ἀγαθεῖς τοῖς λόγοις». συμπ. 8, 29. Ηλ. συμπ. 179, d «ἀγαθέστε τῷ ἔργῳ». μ. σ. Stallb (Ἄλλως θεόνηθ. παρὰ Ηλ.). Ξεν. ἀν. 5, 5, 24 «χαλεπαινότες τοῖς εἰρημένοις» 7, 20 «ἡλθόμεθα τοῖς γεγενημένοις». 6, 2, 14 «ἀθυμῶς τοῖς γε-γενημένοις». Ηλ. Θεατ. 176, d «ἀγάλλοται τῷ ὄντειδε». νομ. 716, a «ἢ γρήματιν ἐπαιρόμενος ἢ τηρεῖς ἢ καὶ σώματος εὔρυστίκη». Φιλ. 63, b «οὐδὲ ἀγκυκτῶν τῷ θυνάτῳ». Σοφ. Ατ' 1043 «κακοῖς γελῶν». Ιδ. 956. Εὑρ. Τρ. 407. Άρρ. ἐκκλ. 696 «ἥσθηρ ἀπειλεῖ, ἔγέλασα ψολοκομπίκεις».

Σημ. 6. Ἡ δοτικὴ κακὴ ἔστιν δῆλος τῇ ἀτακέμεν. συμμετέχον μόνον τῆς πράξεως; Μετρ. δὲ τὸ αἴτιον πρέπει νὰ δηλωθῇ ὡς τοιοῦτον, ἢ γλωσσα μετα-γειρήτει: προθίστει; καὶ συνθίστει μὲν τὴν διά μ. αἴτ. οἷον διὰ τοῦτο propter id, πολλάκις; θμω; καὶ τὴν ὑπὸ μ. γεν. Ἡρδ. 3, 104 «ὑπὸ τοῦ κακοῦ πράξεως; οἱ μόρμυχες; δραντες; γίνονται ὑπὸ γῆν». 1, 85 «ὑπὸ δέους καὶ κακοῦ φυνὴν ἔθηκεν» πορητ. δὲ καὶ τὰς προθ. ἀμφὶ καὶ περὶ οὖν δοτ. Εὑρ. Ὄρ. 825 «ἀμφὶ φύσει Τυνδαρεὶ λάγη σε· οὗτοι καὶ περὶ φύσιν, περὶ κακούς τε καὶ σπανιότερον τὴν περὶ μ. γεν. Εὑρ. Ἀνδρ. 490. «κτένεις δὲ τὴν τιλαιναν». Ἱριδὸς 6 περ. Ιερ. 1125, θεὶ τὴν διδασκαλ. περὶ τῶν προθίσ. Τόν παθημα τεκνῶν (συναισθηματικῶν) δῆμο. τινὰ μὲν ἔνιστε, ἄλλα δὲ συγνότοις. συντίσ. τῇ ἐπὶ (ἴπινα) οὖν δοτ. οἷον γαλεπῶν; φέ-ραιν, ἀλγεῖν, στενάζειν, ἐγκάλλισθαι, ἐπαίρεσθαι, ἀνιάσθαι, λυπτεσθαι, στέργειν, θαυμάζειν, θαυμάζεσθαι: παθ., ἀγαν-κτεῖν, αλεγνύσθαι, ἔγθεσθαι, γχίσειν, ήδεσθαι, γελάν· ἐπὶ τινῖς σπανιότεροι εἶναι ἀλλοι προθίσ. οἷον ἀλγεῖν, ἀγανκτεῖν, διά τι. ἀγθεσθαι, ἀγκυκτεῖν περὶ τινος. Σοφ. Τρ. 1118 «οἱ γάρ ἂν γνοίτε έν οἷς γαίρειν προθίσμη καὶ δοτοις ἀλγεῖς μάτην». Ιδ. τὴν διδασκαλ. περὶ τῶν προθίσ. - Ηλλάζεις μὲν τὸ στέργειν, συνήθω; δὲ τὸ ἀγαπᾶν συντίσ. αἰτιατ., λέγεται εἰς καὶ βαρέως, γαλεπῶ; φέραιν τι.

9. Οὕτω πως συντάσσεται ἡ δοτικὴ καὶ σὺν ἐπιθέτ. (μετο-γαῖς) παντὸς; εἰδους μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ συνδετικοῦ εἶναι, ἐπειδὴ τὸ ἐπιθέτον ἀναλύεται εἰς πράξισιν. Ξεν. Κύρ. 2, 3, 6 «ἐγὼ οὗτος ποσὶν εἰμι ταχὺς οὗτος μὲν στέργειν, συνήθω; δὲ τὸ ἀγαπᾶν

γνὸς ἦν καὶ τῇ φωνῇ τραγέσ». Μισορ. 10, 37 «(Θησεὺς) διετέλεσε τὸν βίον τῇ μὲν ἔξουσίᾳ τυφαιρῶν, ταῖς δὲ εἰεργείαις δημιγωγῶν». 1)

10. c) Τρίτον ἡ δοτ. τοῦ πρόχριτος; τίθεται πρὸς δήλωσιν τοῦ μέτρου ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν, ὑπερθετικῶν καὶ ἄλλων ἐκφράσεων, ἐν αἷς κατέκει παράθεσις, πρὸς δήλωσιν τοῦ κατὰ πόσον πολὺ ἕρματικὴν ἢ ἐπιθετικὴν ἔννοιαν εἶναι μεγαλητέρην ἢ μικροτέρην ἀλληλη. Ήρδ. 1, 184 «Σεμίρχης γενεθῆσι πέντε πρότερον ἐγένετο τῇς Νιτώνοις». Οὕτω τό, πολλῷ ὀλίγῳ, μικρῷ, τοσούτῳ, δυσφειλίων, ὀλίγῳ πρότερον. Ήρδ. 5, 92 «πολλῷ πλείστους». 8, 42 «νέας πολλῷ πλείσταξ». 6, 80 «ὑστερισκεν ἡμέρῃ μιᾷ τῇς συγκειμένης» = κατὰ μίαν ἡμέραν ἔθραδυναν ἀπὸ της ἡμέρας μένην. 106 «πόλι λογίμην ἢ Ἑλλας; γέγονε ἀσθενεστέρη». Πλ. πολ. 330, b «ἀγκυρῶν, ἐνὶ μὴ ἐλέγεται καταλίπω τουτοῖς, ἀλλὰ βραχεῖ γέ τινι πλείω ἢ παρέλαβον». 373, e «οὐ τι σμικρῷ, ἀλλὶ ὅλῳ στρατοπέδῳ μείζων πόλιες». 507, e «οὐ σμικρῷ ἀλλὰ ιδέα.. τιμιωτέρῳ ζυμῷ ἐζύγησκεν» (*non ex quo rerum genere praestantium vinculo*), μ. σ. Schneider. 579, e «τοὺς τοιούτους κακοῖς πλείω κακροῦται ἀνήρ» = πλείω κατὰ τὰ τοιοῦτα κακ. μ. σ. Stallb. καὶ Schneider. Θουκ. 1, 36 «δεξάμενοι δὲ ἡμῖς; ἔξετε πρὸς αὐτοὺς πλείστους νκυσὶ ταῖς ἡμετέραις ἀγωνίζεσθαι» = θὰ ἀγωνισθῶ. μετὰ γηῶν πλειόνων κατὰ τὰς ἡμετέρ. μ. σ. Popp. Ἀντιρ. 3, γ, 2 «οὐδὲ οὐ προεῖχε τῷ διπλασιῷ μου». 4, δ, 3 «τούτῳ τῷ πατρὶ προέχρημεν» = διὰ τούτου, δ; πρὸς τοῦτο ὑπερέχομεν κατὰ τὸ οὖλον, μ. σ. Maetrner. Θουκ. 1, 60 «τεσσερακοστῇ ἡμέρᾳ ὑστερον» (*ἐντὶ τοῦ συνήθ., τεσσεράκοντας ἡμέραις* οὗτος, τὸ λατ. tertio anno post καὶ tribus annis post) μ. σ. Pop. 8, 24 «τρίτῃ ἡμέρᾳ οὗτερον. Οὕτω καὶ μετὰ τῶν πρὸ σὺν γεν. καὶ μετὰ σὺν αἰτ. Πλ. νέα. 698, e αδέκαια ἔτεσι πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖτι ταιναγαλίας ἀρίστετο Δῆτις». Θουκ. 1, 12 «Βοιωτοὶ οἱ νῦν ἐδηκοστῷ ἔτει μετὰ Πήλου ἔλωσιν ἔξι "Αρνης ἀνακτάντες".

Σημ. 7. Περὶ τῆς σπουδῶτερ. αἰτιατικ. μετὰ τῶν συγκριτ. καὶ ὡς συγκριτικ. ἐκφράσεων Ηρδ. §. 410, 5.

11. d) Τίθεται τέλος ἡ δοτ. τοῦ πρόχρημ. πρὸς δήλωσιν τοῦ εἴδους καὶ τρόπου (πῶς); Τούτῳ τῷ τρόπῳ, ἀλλῷ τρ., αἰδερι τρ., πατρὶ τρ., κ.λ. Γ. 2 «Τρῶες μὲν αλεγγῆ τὸ ἐνοπῆ τ' οὖσαν». Ήρδ. ἔργ. 91 «(αἱ νόσαι) φοιτῶσι.. σιγῇ». Ξεν. Κύρ. 1, 2, 2 «βέβη εἰς οἰκίαν προσέναι». άν. 1, 7, 4 «κρυψαγῆ, πολλῷ ἐπίκοσιν». Οὕτω καὶ κι ἐπιρρήμα. ἐκφράστεις: δίκη, ἐπιγελεία, δημοσίᾳ (δηλ. ὁδῷ) = publice, οὐδίᾳ (δηλ. ὁδῷ) = privatim, κομιδῇ, (κυρίως

1) I. Mathiae II § 400. 6.

μετὰ προσοχῆς: διὸ πάρο πολὺ), σπουδὴ = μετὰ χόπου, aegre, δυστάλως, μέσις: ἀλλῃ, ταύτῃ, διγῇ = duplii modo, ᾧ = quo modo, εἰκῇ = frustra, ήσυχῇ = ὑσύχως, ἄμφα (δωρ. ἀμφὶ ἐπ τοῦ ἐν ἀγροτική πεσσόντος ἀμός = upus, καὶ λοιπὸν κυρέως οὐ πα δηλ. via) = προσέτει κ.τ.λ., περὶ τῆς ἁνει τούτης γραμμένου γορθῆς, ίδ. Μέρ. I. §. 336.

Σημ. 8. Ἐνιστο προσέθεται τῇ δοτ. καὶ ἡ πρόθ. σύν οἷον σύν τέγνη, σύν τάχι, σύν θρεπτική ποιεῖται τῇ δοτ. Passon IV σ. 1657, b καὶ Σα κελλαρίου 1419.

Σημ. 9. Ω; δύν προσωπικῇ δοτ. δύνανται νῦν συνταγθεῖσιν ἐν δῆμ. (§. 424, A. 1. c), οὗτα καὶ δύο δοτ. πράγμα. Ήδὲ Ἑργ. 321 «εἰ γάρ τις καὶ γερσὶ βίῃ μίγαν δέδον Ελητίαι». Αἰσχ. Πρ. 203 «κίρκου εἰσορθ δρό μω περοῖς ἐφορμανόντα». Σοφ. Οδ. κ. 1310 «εὔλεται κατασκεψῆ Καπνεύς τῷ Θήρῃς ξέπι δηρόντα πορείᾳ». Εὐρ. Ηλ. 218 «φρυγῇ . . . κακούργους ἔβαλλεν ποδεῖ». Έλ. 373 «σύνης δ' ἀπαλόγρος γένον δέδουσα διάκρισις πλαγαῖς». Ιππ. 1142 «οὐδὲ διαστογῇ δέξερεν διάσω απότομον». 1).

§. 426. c) Τοπική καὶ χρονική δοτική.

1. Τίθεται ἡ δοτική οὐσιαστικοῦ, ἐκρρέζοντος τὸν τόπον, πρὸς δήλωσιν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ, (περὶ ᾧ, πρὸς ᾧ, ἐφ' ᾧ) συμβίνει τι. Ή δοτ. δὲν δηλοῖ καθ' ἔκυτὴν τὸν τόπον, ἀλλὰ τὸ οὐσιαστ. καὶ ἐνταῦθι ἐκρρέζεις κατέτι τὸ ἀντικείμ. ὅς; τι συμβείτοντο τῆς πράξεως, τοῦ τόπου θεωρουμένου ὡς τὸ ἀντικείμενον, τὸ ἀνα λημβάνον ἐν ἔκυτῷ τὴν πρᾶξιν καὶ οἷον τοῦτον κατέτην, ίδ. §. 425, 1. Ή γερσίς, τῆς δοτ. αὐτῆς περιωρισθή συεδὸν παρὰ ποιητ. καὶ ίδία τοῦ, ἐπικοτεῖ, παρὰ δὲ τοῦ, ἀττικ. ποιητ. εἰνε σχετικῶν σπανίχ, καὶ παρὰ μὲν Αἰσχ. οὐδὲμιοῦ ἀπαντᾷ, παρὰ Σοφοκλ. σπανί, συγνότατα δὲ παρὸ Εὐριπ. καὶ τοῖς λυρικοῖς, καὶ παρὰ τῷ Αἰστρῳ, πλὴν μόνον ἐν Λυσ. 1299 «τὸν Ἀμύκλαις, σίνι»), καὶ τῷ, καὶ ἐν τῷ πεζῷ σύνηθες, Μαραθῶν σφῆκ. 711. Αὐγκρ. 696. θεσμ. 806 μ. σ. Fritzsche¹⁾ ὁ πεζὸς λόγος μεταχειρίζεται κανονικῶς πρωθετέρωται ίδίᾳ τὴν πρόθ. ἐτ., εἴτη καὶ τὰς ἀμφὶ, περὶ, ἐπὶ, παρὰ, πρὸς, ἐπὸ σύν δοτ. (ποιητ. καὶ τὴν ἀρά σ. δοτ.) 1, 663 «κατέτηρ Ἀγιλλεὺς εἴδε μυχῷ κλισίνης εἰπή κτουσ». Ρ, 36 «μρυχῷ θαλέμοιο». γ, 203 «μυχῷ "Ἄργεος". Π, 158 «(λύκοι) ἔλκρον κερκὸν μέγχνον οἵρειν δηρώσαντες δάπτουσιν». 483 «(πίτον) οὕρεσι τεκτονες ἄνδρες ἔξεταρον», 595 «Ἐδαίδη οἰνίχ νιών» Ρ, 473 «τεύχεις δ' Ἐπτώρ αὐτὸς ἔγων ὄμοισιν ἀγάλλεταις Αισκίδοι». Ε, 754 «εῖρον δὲ Κρονίω α.. ἔμενον.. ἀργοτάτη κορυφῇ πολυδιερχόος Οὐλόμπιον». Ω, 306 «στὰς μετ-

1) "I. Löbeck εἰς Σοφ. ΑΓ. 310. σ. 223. εἰς 400 σ. 251. Pflugk εἰς Εὐρ. Ηρ. παν. 10.-2) εἰς Wannowski synt. anom. Graec. 1835 σ. 115.

σφ ἔρκειν». Β. 210 «κῦμα πολυθρόνοις θαλάσσης αἰγαλῷ μεράλῳ βρέμεται». Ε. 186 «σφ ωκῷ δῶρον ποτιδέγμενος». λ, 188 «πατήρ δὲ σὸς κύτῳ μίμνει ἀγρῷ». ο, 35 «οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλάλων» = παρὰ τῇ τραπῇ. Ησδ. ἔργ. 18 «αἰθέρε ναίνων». Σοφ. Τρ. 172 «τὴν παλαιὰν φργὸν κύδησαὶ ποτε θωδῶν.. ἔργη». 730 «ῷ μηδὲν ἐστ’ οἶκοις βρέπη (ἐνθ' οὖν γράφουσιν ἵκοι εἴναντίον τῶν κωδ.). 1151 «επακτίᾳ Τίγριθι.. ἔχειν ἔδραν». Οἰδ. τ. 817 «ῷ μὴ ζένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινα δόμοις δέχεσθαι». Εὐρ. Ιφ. τ. 524 «Σπάρτη ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ». Ι. 988 «(μαζῆν) Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς». Φ. 611 «Μυκήναις». Εν τῷ πεζῷ ἡ γρῆσις αὗτη τῇς δοτ. περιωρίσθη μόνον ἐν τοῖς κυρτοῖς ὄνόμι. οἷον Ἐλευσίνη, Ραμφοῦτη, Πεθοὶ ἐκ τοῦ Πυθῶ, Πλαταιᾶς, Δελφοῖς, ζτινα φρίνεται τεθειμένω ὡς τύποι τοπικοὶ, διὸ καὶ μετὰ τοπικῶν τύπων πολλάκις συνδέονται, ίδ. σημ. 2, σπανιωτάτων δ' ἀπαντάζειται μετ' ὄνομ. προστηγορικῶν. Θουκ. 1, 73 «φαμὲν Μαραθῶνι μόνοι προκινδυνεῦσται τῷ βρεθέρῳ». μ. σ. Pop. σ. 406. Οὕτω καὶ Δημ. 18, 208. Θουκ. 1, 143 «τῶν Ολυμπίστων ἡ Δελφοῖς γρηγορίτων». 5, 18 «στάλκαις δὲ στήσους Ολυμπίστοις καὶ Πεθοῖς καὶ Ισθμῷ καὶ Αθήναις ἐν πόλει (in arce) καὶ ἐν Λακεδαιμονίῳ ἐν Ἀμυκλαῖοι» ἐνθα κατὰ τοὺς πλείστους καὶ ἀρίστους κώδ. ἡ πόλις τοῦ Αθήναις ἐν παραλείπεται. Πλ. Πενέλ. 240, δ «οἱ Μαραθῶντες δεξάμενοι τὴν τῶν βρεθέρων δύναμιν». ε «μαθηταὶ τῶν Μαραθῶν γενόμενοι». 241, α. β. 245, α «τὰ τρέπακις τὰ τε Μαραθῶν καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιᾶς». Ισοχρ. 4, 91. Ξεν. πολ. Αθην. 1, 5 «ἔστι δὲ πάσῃ γῇ τὸ βέλτιστον ἐναντίον τῇ δημοκρατίᾳ» οἵνει ποικίλ. γροφ. Σχεδὸν δὲ πάντοτε τὸ ἐπιρρήματικὸν κύριλλον = γύρωθεν ίδ. Passow II. σ. 1852 b, καὶ Σκκελλ. σ. 2017. Προσέστι δὲ καὶ αἱ ἐπιβήηματικῶς ἐκλαμβανόμεντα. η, τῇ, τῇδε, ταύτῃ κ.τ.λ., αὔτινες ἀπαντῶσιν συχνὰ ἐν τῷ πεζῷ καὶ τῇ ποιέσ., ίδ. σημ. 3.

Σημ. 1. Ότι δὲ ἡ θληνικὴ γλώσσα ἔχει τὸ πρώτον καὶ τὸ π. τοπικούς διεπιγένθη ἐν τῷ Α'. μέρες §. 336. οἷον Σφηττοῖς ἐκ τοῦ Σφηττοῦ, Ισθμοῖς ἐκ Ισθμοῦ, οὐχοὶς=domini ἐκ τοῦ οὐχοῦ, Αθήνησις ἐκ τοῦ Αθηναῖ, Πλαταιᾶσι, Ολυμπίασι κτλ., ίδ. τὰ προδρόμενα πρό. Θουκ. 1, 1, 143. 5, 18.

Σημ. 2. Καὶ ἐν ταῖς ἥρθεισις; ἔξεισι, Ραμνοῦντι κ. τ. λ. προστιθέται ἡ ἐν· οἷον ἐν Μαραθῶνι Λουσοργ. 104· ἐν Πλαταιᾶσι Πλ. Μενέλ. 241, ο, καὶ ἄνευ τῆς; ἐν μετὰ προηγήθεσαν δοτικήν, ἐκεῖ δὲ Μαραθῶντες μαγησαμένων καὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι. Δημ. 18, 208 «τοὺς Μαραθῶντες προκινδυνεύσαντας; καὶ τοὺς; ἐν Πλαταιᾶσι; παραταξαμένους; καὶ τοὺς; ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας» = Μαραθῶντι est casus localis et denotat ipsum pugnare locum, ἐν Πλατ. vero duntaxat ejus viciniam. Dissen, ὅπερ δῆμος δὲν φαίνεται δρόμον, ἐπειδὴ ἐπὶ τοὺς λέγεται καὶ ἐν Μαραθῶνι.

Σημ. 3. Τὰ πλείστα ἐπιβήημα, τὰ ἔχοντα ἔννοιαν τοπικήν, μετὰ τῆς κλίσεως; τῇς ὁστ. ἡ τοπικής (§. 336) ἔχουσι τὴν ιδιότητα, ἵνα δύνων-

ταὶ νὰ τεθῶσι τόσῳ ἐν τῇ ἐρωτήσαις ποῦ; διὸ καὶ ἐν τῇ, διὰ ποῦ; εἰς ποτον μέρος; (ἱδ. Ἀπολλήν. περὶ ἐπιβῆμα. 616, 624 κτλ.), διόπερ ἔξηγεται ὅτι τοῦ διὸ ή δοτ. ἐκεράζει καὶ ἄλλας αγγίσεις, ἐν αἷς κατέται ἡ ἔννοια τοῦ εἰς ποτον μέρος;, ὡς ἐν τοῖς πρόδηλοῖς ἡ 423, 4. Οὕτω γαρ οὐ = humi καὶ humum, ίδ. Passow καὶ Σκανδιλλ. λεξ.; τὰ εἰς ή (η η ἡ α, η. 336) λαγ. ἐπιβῆμα. Α. 120 «γέρας οὔγεται ἄλληγ». Ήρδ. 3, 61 «κύρους; τῷ τε ἄλλῃ δίπειρε καὶ δηγκεῖ ἐι; Αἴγυπτον κτλ. ίδ. Baehr εἰς 1, 1. σ. 6, 2, 29 «τῇ ἀν (quo) καλεῖσθη, ἐκεῖσθαι στρατεύονται». Θουκ. 1, 54 «(Χενερός) διεσκέδασσεν αἵτινα πανταχοῦ». Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 8 «δίκτουσι τοῖς ταῖς ἀπροσοῦς, η̄ φεύγουσιν». Ηλ. πολ. 550, α «δηπη της βούλεται τρίπειν» μ. σ. Stallb. 174, c «ἀκολασθησάν μοι τῇ δε». Τὸ δινα συνήθ. δηλοτοι ubi, σπανι. δὲ quo. δ. 821. Σορ. ΟΙ3. τ. 687 «δρᾶς, η̄ η̄ςεις;» κτλ. Θουκ. 4, 48 «εἰς τὴν Σικελίαν, δινα περ τὸ πρώτον ὁμηρητον». 2) Πλ. Γοργ. 436, b «εἰς πόλιν, ὅπη βούλει, ἐλθόντας» τὰ εἰς ολαγ. ἐπιβῆμα. οἷον ἄνω, κάτω κτλ., οὗτοι καὶ τὸ φέειντασθα, καὶ πρὸς τὰ ἐντασθα συγνότεροι παρ' Όμ., αγεθόν εἰς συγκν. καὶ παρὰ Σοφοκλ. καὶ τῷ ιων. περφ. Σ. 392 «πρόρολ' θεῖσιν». α, 182 «νῦν δὲ ὁδες ἔχοντες κατέλιμον» ίδ. p. 515. Αἰσχυλ. Επτ. 258 «ὦδὲς ἐπειγουσαι θήσειν τρόπαιαν». Λαρ. Ἀγ. 745 «ὦδὲς ἐπειγουσαι». Ήρδ. 1, 111 «νῦν δὲ ὁδες (μετὰ τὴς ποικ. γρ. δδε). 115 «ὦδὲς τοι πάρεργοι» (μ. τ. ποικ. γρ. δδε). Ιπποκρ. διειτ. 1, 6 «κατένα δὲς καὶ τίδες κατένατες». 3) τὰ εἰς οι λαγ. οἷον πεδοτ=humus, humum (Αἰσχυλ. Πρ. 272 «πεδοτ βάσσαι», ἐντασθοτ συγνότεροι. δηλοτοι hic η̄ hic, παρ' Όμ. μόνον ἐν Φ. 122 «ἐντασθοτ νῦν κατσον». 6. 105 «ἐντασθοτ νῦν η̄σον». Πλ. Πρωτ. 310, α «κατέλιμον; ἐντασθοτ» οὗτοι δὲ σύνηθ., ἐν Ἀντιρ. δῶμα; 5, 2 «ἐντασθοτ οὐδὲν με ὀψέλησεν η̄ ἐμπειρίαν» ίδ. Εἰκατ. 10. Ἀνδον. 1, 80. Αρρ. Βίτ. 273 «τί ἔστι τάντασθοτ;» Θεσμορ. 225 «ἐντασθοτ μενῶν» σφ. 1412 «ἐντασθοτ μενεται», νερφ. 814. Πλ. 225 «ἐντασθοτ παρεδόν». 4). Τὰ εἰς, δύοις, ποιη δηλοδοις πάντοτε τὴν εἰς τι κίνησιν, ώ; τὰ εἰς οι λαγη λατν. ἐπιβῆμα. οἷον εο, quo, retro, ultro, citro, δουο δὲ ταῦτα τὴν εἰν τόπῳ στάσιν, τὸ ποῦ, δηλοδοις, πρέπει νὰ παραδειγμάτων εύνταξιν συνεπειγόντων, ώς κατωτέρω διέμεινται τὰ εἰς οι λαγ. ἐπιβῆμα. οἷον Κενθα, ἐντασθα, ἐνθάδες δ); π. 201 «ἐλεύθεται ἐνθάδες» Οδυσσεύς. Σορ. Ηλ. 330 «ἐντασθα πλήσιν, ένθα μήτος» ἔλιον φέργος; προσάρκειαν¹⁾ Ξεν. Κόρ. 5, 4, 9 «εἰς πόλιν, ένθα καὶ αὐτός κατέργασεν». ἀν. 2, 3, 19, 4, 8, 11 κτλ. ἄλλ. 1, 7, 16 «ἐνέδην ένθάδεις» 1, 10, 13, 17, 5, 5, 6, 4, 7. Πλ. Γοργ. 494, e «η̄ γέρας έγως ἄγω έντασθα». Πλ. Μενικ. 218, c. μ. σ. Stallb. τελος; τὰ, οὐκειν alto καὶ in altum, ίδ. λεξ. Πασσον. καὶ Σκανδιλλαρ., έκει, κατέθειλιος, σπανιότεροι. illuc (Ηρδ. 1, 200 «ἐπειάν έγδο τάδε καταστρεψίμενοι; έλθω έκει» 121 «ξλύων έτεις 7, 147). 6).

2. Η δοτ. τῶν χρονικῶν οὐσιαστικ. τίθεται πρὸς δήλωσιν τοῦ

1) ίδ. Wannowski ἐν τῷ γωρ. σ. 26.—2) ίδ. Stallb. εἰς Πλ. Εβ-Θύρ. 14, c Γοργ. 494, e.—3) ίδ. Buttstädt II. §. 116 σημ. 24. Hartung Kasusflex σ. 200. Ellend Σύντ. λατ. Ηλ. σ. 903.—4) ίδ. Stallb. εἰς Ηλ. Φιληθ. 15, α, διτις οὐχὶ δρθως ἀπορέπεται τὴν σημασ. τοῦ hic, καὶ Maetzen εἰς Ἀντιρ. σελ. 201.—5) ίδ. Buttstädt ἐν τῷ ἡρθ. γωρ. σημ. 18. Stallb εἰς Πλ. Γοργ. 494, e. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 6, ἀν. 1, 10, 13, 2, 3, 19.—6) ίδ. Hartung ἐν τῷ ἡρθ. γωρ. σ. 84.

γρότον, ἐγ δὲ συμβάνει τι. Ἐποπτείκης καὶ ἐνταῦθι εἶνε, οὐχ καὶ εν τῷ ἀστῇ. 1. Η δοτ. ἐκφράζει τὸν γρότον ὡς τὸ ἀντικείμ., ὅπερ περιλαμβάνει τὴν πρᾶξιν καὶ εἰσει φέρει αὐτήν. Ως; τὸ πολὺ δὲ η δοτ. συντάσσεται ἐπιθετικῷ ἢ καὶ γενικῷ. Α, 707 «τρίτῳ γῆματι». Ν, 335 «ἔγκτῳ τῷ, ὅτε κτλ.». Ο, 324 «νυκτὸς ἀμολγῷ». Β, 468 «ἔσσος τε φύλλων καὶ σύνθεκ γίγνεται ἄρρη». Ήρδ. 3, 131 «τῷ πρώτῳ ἔτει ὑπερβάλλετο τοὺς πρώτους ἵτηρούς . . καὶ γιν δευτέρῳ ἔτει τακτήντου Αἰγανῆται δημοσίῃ μισθεῖνται· τρίτῳ δὲ ἔτει Αθηναῖοι ἐκκένων μνάνων τετάρτῳ δὲ ἔτει Πολυκράτης δυῶν τακτήντων». Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ τῆδε τῇ ρυτῇ, τῇ αὐτῇ ρυτῇ, ταύτῃ τῇ γέμερᾳ, ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, τῇ αὐτῇ ρυτῇ, τῷ ἐπιστρετεί τε, πολλοῖς ἔτεσι, τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, ἐκείνῳ τῷ ἔτει, τῷ ὑστέρῳ ἔτει, τούτῳ τῷ ἐτιαυτῷ ο.π.λ. Ηλ. νόμ. 952, ε «ἔτους ὥρᾳ». Ξεν. ἑλλ. 3. 2, 25 «περιμέντι δὲ τὸ ἐριαντῷ φάνενται πάλιν οἱ ἔρωτοι φροντὶκὲν ἐπὶ τὴν Ἰλιον». ἀν. 4. 8, 1 «τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀρχίσοντο ἐπὶ τὸν ποταμόν». Θουκ. 4, 25 «τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ . . . τῇ δὲ οὐστεράκῃ». Ξεν. ἑλλ. 2. 3, 15 «τῷ πρώτῳ γρότῳ». Σπανίως τὸ δέσμῳ ἀντὶ τοῦ ἐριαντῷ (δηλ. γρότῳ). Ξεν. πολ. Αζζ. 12, 5, μ. σ. Haase et Sauppe. Ιστον. 1, 48. Πικρ. Μεσην. σ. 228, 33. Τὰ τῶν ἑορτῶν ὄντα. τίθενται κακονοικῶς κατὰ δοτ., σπαν. δὲ προστίθ. εἰς ταύτην ἢ ἐν οἷς Παραθυραῖοις, Διορροίοις, ἀλώοις, Ελευσίοις, Διηπολίταις, Απατονγίοις, Βραργαριοις, Θεορορροοίοις, ο.π.λ. Ψήφ. παρὰ Δημ. 18, 116 «Πικρανθηναῖοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι καὶ Διονυσίοις τραγῳδοῖς κακοῖς. Ηλ. συμπ. 174, α «διέρουγον τοῖς ἐπινικοῖς» = ἐν κακῷ τῶν ἐπινικίων. Λυσ. 19, 29 «τραγῳδοῖς δις; γοργῆσαι» = quum agerentur tragœdiae. Cic Phil 1, 15, 36 gladiatoriibus = ἐν κακῷ τοῦ ἀγῶνος τῶν ξιφοφόρων. (Πικρὰ Ηλ. ὄμως Λυσ. 223, b «ἐρ τοῖς Ἐρμαῖοις». πολ. 354, α «ἐρ τοῖς Βερεμίδεοις». νόμ. 633, ε «ἐρ τοῖς γυμνοπαιδίοις». Προσέτι Δημ. 44, 39 «ταῖς παρελθούσαις ὀρχηστίαις». Αἰσχυν. 2, 65 «τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐπικλησιῶν, τῇ δὲ οὐστεράκῃ». Φευδ. Ανδρον. 4, 20 «θεὶς ἀντιχέρηγος ἢν Ἀλκιβιάδῃ παισι» = ἐν τῇ ἀλικίᾳ τῶν πατέων. Θουκ. 2, 20 «λέγεται τὸν Ἀρχιδρόν τεκείηγ τῇ οἰστολῇ» μ. σ. Pop., ὡς τὸ λατιν. adventu, discussu. 2, 57, 3, 54 «μιάγη τε τῇ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γῇ γερομένῃ παρεγενόμεθον θυμῷ». 4, 26 «ὅσοι δὲ γαληῆρι κινδυνεύσεισαν». Τὸ ἐπιτέρημ. γρότορ=ἐν κακῷ, ἐγκαίρως, μὲ τὸν κακὸν, συνήθ. ὄμως δηλοῦ, μετὰ μακρὸν γρότον, τέλος πάντων· οἷον Θουκ. 1, 98 «καὶ γρότῳ (tandem) ξυνέβησαν καθ' ὄμολογίσιν». Ξεν. ἑλλην. 6. 1, 34. Δημ. 1, 18 «περιέσται τῷ γρότῳ (μὲ τὸν κακὸν) τῶν πολιορκουμένων». ποιητ. δὲ καὶ ἐρ γρότῳ, ὡς Σορ. Οἰδ. τ. 613 «ἐρ γρότῳ γράσῃ» (πικρὰ Ηλ. ὄμ. Φριδρ. 278, d. δηλοῦ diu), σιν γράσῃ οἷον Σορ. Αι. 306 «ἔρ-

φρων μόλις πως ἔντε γενέσθαι καθίσταται». Ν. Ellendt Ακτιν. γλῶσσ. II. σ. 969. *Kai* φ= in tempore, opportune σχεδ. μόνον ποιοντ. Σοφ. Οιδ. τ. 1516 «πάντα γάρ καιρῷ παλέν». Εὔρ. ίν. 509 «ἡσυχος καιρῷ σορός». Θουκ. 4, 59 «κύτε δὲ τεῦτα εἰ μὴ καιρῷ τύχοιεν» ἔνθε καὶ Popp. θέλει ἐν καιρῷ, ἀν καὶ ή ἐκλείπει ἀρ' ὅλων σχεδ. τῶν καθ.

Σημ. 4. Ἡ πρόσθετη. ἐν προσθέται κακονοκῆναι, α) ὅτε τὸ οὐδιαστικό. κείται ἄνευ ἐπιθετικῶν προσθετῶν προσθετοῦσιν τὸν κακόν, ἐν νυκτὶ, ἐν θέρει κτλ., οἷς δὲ ἐν οὐδιαστικοῖς μὴ ἐκφράζουσι καὶ ἐστὶ τὸν οὐδιαστικὸν οἶνον ἐν πολέμῳ, ἐν εἰρήνῃ, πολλάκις δὲ καὶ ὅτε περικείται διαιτικός ἐπιθετ. προσθετ. οἶνον ἐν ταύτῳ τῷ ἐν αυτῷ² β) συνήθως προσθέται ἀν πρέπη νὰ δηλωθῇ ἐμφαντικῶν προσθετῶν τὸν χρόνον, ὁ χρόνος, ἐντὸς τοῦ ὅποιος συμβαίνει τοῦ διὸ ἐπὶ τῶν οὐδιαστῶν μετ' ἀπολήπτη ἀριθμητ. καὶ τῶν ἐπιθετ. δλίγος, μικρός, πολὺς; καὶ τῶν ὅμοιών διήγηγον ἐν τρισιν ἡμέραις. Σεν. ἀν. 4. 8, 8. «ἐν δυστῆτοις = intra biennium». Σεν. Ἀγ. 1, 31 μ. σ. Breitenb. «ἐν τοσούτῳ χρόνῳ» ἀπομ. 1. 3, 13. Σπιννιάδερον δὲ πολὺν ἐν τῷ πεζῷ ἄνευ τῆς ἐν' οἴνον Ξεν. Ἑλλ. 1. 5. 1 «οὐ πολλῷ χρόνῳ» ἀν. 1. 8, 22 «ἡμέραις ἐν χρόνῳ αἰσθάνεσθαι». Πλ. Εὐδούδ. 303, «ἀλίγῳ χρόνῳ». Ἐν τῇ ποιήσ. δπανεξίνοτε καὶ ἡ ἐπὶ σὸν δοτ. π. χ. παρ' Ὁμ. ἐπὶ Ημέστι, ἐπὶ νυκτί.

Σημ. 5. Τὴν διαφορὰν τῆς δοτ. γεν. καὶ αἰτιατ. ἐπὶ γρονικῶν προσδοτοῦ. Οὐ περιττήσιαν διὰ τοῦ ἐπομένου παραδείγμ. «ταύτη τῇ ἡμέρᾳ, ταύτην τὴν ἡμέραν οἱ Ἑλληνες καλῶς ἐμαχήσαντο». Ἡ δοτικὴ δηλοτὸς τὸν χρόνον ὡς συμμέχοντα τῆς πράξεως, περιλαμβάνοντα καὶ οἰονταί φέροντα αὐτήν· ἡ γενεικὴ δηλοτὸς τὸν χρόνον, ὡς ἀρχιδέσποτον (κατὰ ποιόν) προσδοτοῦ. τῇ πράξεως (§. 418, 8) ἡ δὲ αἰτιατικὴ τίλος δηλοτὸς μήκος τὸν χρόνον, ἐν τῇ ἥρωτήσει ἐπὶ πόσον μακρὸν χρόνον; (§. 410, 5). Ό; πρὸς τὸ περιεχόμενον δὲ τῶν ἐνοικοιῶν ἡ δοτικὴ μετὰ ἡ ἔπει τῆς ἐν καὶ ἡ γεν. ἔγραψι τὴν αὐτὴν σημειώσιαν, ἐν δημητρίᾳ. ἀποτελεῖ ἐπιθετικὸν τον πρὸς αὐτάς. Ηπαράδειλα τὰ ἔπει πρόδη. Ήρδ. 295 «πᾶς ἀνὴρ αὐτῶν ἀμφιδηλητρον ἔκτηται, τῷ τῆς ἡμέρας (τῆς ἡμέρας; ή ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας;) μὲν ἐγρος ἐγρέμει, τὴν δὲ νύκταν (καὶ ὅλην τὴν νύκταν) τάξει (=προσθέτῳ) αὐτῷ γέται» 4, 48 «Ἴστρος Μαρούσιος αἰτεῖ αὐτός; ἐνωτῷ δέ τοι καὶ θέρει καὶ κατεμπνεῖς ὁ Ἱστρος;». 7, 55 «ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν οὖτοι τῇ δὲ ὑστεραῖην πρώτοι μὲν καταλ. Θουκ. 4, 133 «ἐν τῷ εὐτῷ θέρει θεράποι θεσπιέων τετχος περιέλονται καὶ αὐτοὶ νεών: τῇ; Ηπρε; τοῦ αὐτοῦ θέρους; ἐν "Ἀργει κατεκυθησαν". 39 «ταύτην τὴν μὲν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκταν ἐν φυλακῇ εἴγον αὐτοὺς; οἱ Ἀθηναῖοι τῇ δὲ ὑστεραῖην μὲν Ἀθηναῖοι... διεσκευάζοντο» 90 «ἡμέρᾳ δὲ ἀρχέμενοι τρίτη, ὡς (ex quo) οἰκοθεν διρμησαν, ταύτην δὲ εἰργάζοντο καὶ τὴν τετάρτην καὶ τῇ πέμπτης μέχρι ἀρίστου». Σεν. ἀν. 2. 1, 3 «καὶ λίγοι, διτοι ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν περιμένειν ἀν αὐτούς... τῇ δὲ ἄλλῃ ἀπέιναι φαῖται ἐπ' Ἰωνίας». 3. 4, 18 «ταύτη μὲν ἡμέρᾳ ἀπῆλθον οἱ βίρβαροι, τὴν δὲ ἐπιούσαν ἡμέραν μειενταν οἱ Ἑλληνες, τῇ δὲ ὑστεραῖην ἐπορέυοντο διὰ τοῦ πεδίου». Ελλ. 1. 1. 14 «ταύτην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν αὐτοῖς μειενταν, τῇ δὲ ὑστεραῖην Ἀλκιδίσηδης ἐκκλησίαν ποιήσας καρεκλεύετο αὐτοῖς».

Διὸ τίθεται ἐνίστε ἡ δοτ. καὶ ἐπὶ περιστάσεων, ὑφ' αἰς (ὑφ'

άς συμβάνει τι. ξ, 253 «ἐπίλεομεν Βορέη ἀρέμῳ ἀγραεῖ καὶ ἦ». Α, 418 «τῷ σε κακῇ αἰσχή τέκον ἐν μεγάροις». Σοφ. Τρ. 1229 «τὸ γέροντος πιστεύσκωντ' ἐμοὶ σμιχροῖς (quum res parvae sunt) ἀπιστεῖ τὴν πάρος ζωγρεῖ γάζιν», Ηρδ. 6, 139 «ἐπεδὴ βορέη ἀρέμῳ κατημερὸν νηῆς ἔξαντη ἐν τῇς ὑμετέρης ἐς τὴν ἡμετέρην, τότε παραδώσουμεν!»).

Σημ. 6. Συνήθως προστίθεται ἢ εἰπὲ ποὺς ἀκριβεστίρον προσθίορ. τῇς σχέσεως τινάς· διὸν ἵπι τούτῳ = haec conditione τὰ τοῦ σημερ. λόγων. ὅποι ἔνεμον εἰνοικόν, ἐν καρφῷ μεγάλης εἰσεγένεται; κατ.

§. 427. Σύνταξις τῶν ρήματικῶν ἐπιθέτων εἰς τέος, τέα, τέον.

Τὰ εἰς τέος, τέα, τέον ῥημ. ἐπίθετα, ὃν ἄλλως ἢ γρῆσις ἀντιτύθη ἐν τῇ ἀνθρῷ ἀττικῇ περιόδῳ, σχηματίζονται ἐκ ῥημ. μετεκβατικῶν τε καὶ ἀμετακ. Τὰ ἀπὸ μεταβ. ῥημάτων θτοι τὰ ἀπὸ αἰτιατικῆς συντακτοσομένων παράγρ. ῥημάτικά ἐπίθ. τίθενται ἢ ἀπροσάπως ἐν οὐδετέρῳ γένει εἰς τέος ἢ τέα (§. 366), διτανή ἢ ἔμμαχοις στηγάγηται ἐπὶ τοῦ ῥημάτικ. ἐπίθετου, ἢ προσωπικῶς ὅταν ὅρειλη νῦν ἔξαντη τὸ ὄντοςείρ., ὡς τὸ λατιν. γερουνδίουμ¹⁾ τὰ ἀπὸ ἀμετακ. ὄρως παράγρ. ῥημ. ἐπίθετα τίθενται πάντοτε μόνον ἀπροσάπως. Τὸ ἐπεργοῦτρ πρόσωπ. κεῖται κατὰ δοτικ. κατὰ τὰ ἐν §. 423, 25, 2). Τὸ ὡς ἀπρόσωπ. ἀντικριθενόμενον ῥημ. ἐπίθετον ἔχει τὸ ἀντικατείμενον αὐτοῦ κατὰ τὴν πτῶσιν, μεθ' ἡς συντάσσεται τὸ ἐξ οὗ παράγεται ῥῆμα. Ἀσκητέορ (ἢ -τέα) ἐστὶ σοι τὴν ἀρετὴν, ἢ ἡ ἀρετὴ σοι ἀσκητέα. Ἐπιθυμητέορ (ἢ -τέα) ἐστὶ τοῖς ἀθηράποιος τῆς ἀρετῆς. Ἐπιχειρητέορ ἐστὶ σοι τῷ ἔργῳ. Ξεν. οἰκ. 7, 35 «οἵτις ἀνὴν ἐνδον ἔργον ἐργαστέον, τούτων σοι ἐπιστητητέον (ἐπιστητεῖν τινος) καὶ τὰ εἰσφερόμενα ἀποδεκτέον», ἀπομν. 3, 6, 3 «ῳδελητέας σοι ἡ πόλις ἐστίν». Δημ. 1, 17 «ἄρχοι δὴ βοηθητέον εἰναι τοῖς πράγμασιν ὑμῖν». Ισοφ. 6, 91 «τὸν ὄντος ἡμῖν μετ' εἰδοξίκας αἰτετέον ἐστίν». Θουκ. 8, 65 «μεθεκτέον τῶν πράγμάτων πλείστων». Ηρδ. 7, 168 «οὕ σρι περιοπτέην ἐστὶ ἡ Ἑλλᾶς ἀπολλυμένη»=δὲν πρέπει νῦν παρίδωτων, ἵνα δὲ Ἑλλᾶς καταστρέψηται. 5, 39. Οὕτω καὶ τὰ ἀπὸ ἀποθετικῶν οἷον μημητέορ ἐστίν ἡμῖν τοῖς ἀγαθοῖς (ἐν τοῦ μημεῖθαι τινα), ἢ μημητέορ εἰσὶν ἡμῖν οἱ ἀγαθοί. Πλ. Φιλ. 66, ε «αὐτῷ τῇ ψυχῇ θεατέον αὐτὴν τὰ πράγματα» ἐκ τοῦ θεᾶσσαν. 90, ε «προθυμητέον ὑγιῶς ἔγειν» ἐκ τοῦ προθυμεῖσθαι. Σοφ. Ἀντ. 678 «οὔτε γυναικές οὐδεμιῶς ἡσσητέα» ἐκ τοῦ ησσαῖσθαι τινος = inferierem esse aliquo. Περὶ ἀλλων τινῶν

1) "B. Hartung über die Kasus σ. 78, ἀπόπως ὅμως πάνω ὑπάγει εἰς ταῦτα καὶ τὶ Σοφ. Αἴ. 178. Θουκ. 1, 81 εἰπράγματις.

περιέργων συντάξεων, ίδ. §. 360, Α. 2. Περὶ τῆς συνήθους παραλείψ. τοῦ ἔστι, ίδ. §. 354, b).

Σημ. 1. Τὰ ἥματα ἴνθετα δημόσιων, ὡς ὁ μίσος τύπος ἔχει σημασίαν τόπῳ παθητικ. διηρ. καὶ αὐτοποιὴ ἡ δημοσίων, ἔχουσιν ἐν τῷ ἀπροσώπῳ τοῦ οὐδετέρου τύπῳ μετά τοῦ ἔστι διπλῆν ἐπ' ἵσης σημασίαν, καὶ διπλῆν σύνταξιν, ὅταν προστεθῇ ἀντικείμενόν τι· οἷον πειστέον ἔστιν αἰτῶν=πρέπει νὰ πείσῃ τις αἰτῶν, ἐκ τοῦ πειθῶν τινὰ, καὶ πειστέον ἔστιν αἰτῷ = obediendum ei est, =δεῖ πειθεῖσαι αἰτῷ, πιστέον τοὺς νόμοις, ἐκ τοῦ πειθεῖσαι τινες=obedio alioi: ἀπαλλαχτέον ἔστιν αἰτῶν τοῦ χαροῦ, ἐκ τοῦ ἀπαλλάξτεν τινὲς τοῦ χαροῦ, καὶ ἀπαλλαχτέον ἔστιν ἡμῖν τοῦ ἀνθρώπου, ἐκ τοῦ ἀπαλλάξτεσθαι τον; = ἀπαλλάξτην ἰστετον ἐκ τινος; οἷον Πλ. Φαίδ. 66, ε· ἀπαλλαχτέον αἰτοῦ μ. σ. Ηδρ. 90, ε· ἀνθρώπιστέον = πρέπει τις νὰ δίδωσιν ἔστιν ἀνθράκιαν, ἐκ τοῦ ἀνθρώπεσθαι. πολ. 520, ε· ἔνυσθεσίσιν τὰ σκοτεινὰ θίσσασθαι = πρέπει τις νὰ συνεθίσῃ ἔστιν, ἐκ τοῦ ἔνυεθίζεσθαι. Παρὸτι Πλούτ. δύως ἡθικὰ σ. 11, ε· συνεθίσιόν τοὺς παιδεῖς τάληθη λέγεναι ἐκ τοῦ συνεθίζειν τινά. Πλ. πολ. 437, ε· ἀποδοτέον δὴ ταὶ τῶν φυλάκων γυναικῖναι = αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἔχουσιν ἔστις, ἐκ τοῦ ἀποδίδεσθαι. Γοργ. 507, δ· παρατευκεστέον μάλιστα μηδὲν δεῖσθαι τοῦ κολάζεσθαι = πρέπει τις νὰ παρατευκέηται, ἐκ τοῦ παρατευκέσθαι: ἐν 510 δύως α· ἐπὶ τοῦ παρατευκεστέον ἔστι δύναμιν τινα: ἐκ τοῦ παρατευκεῖν τι. Σιν. Ήδρ. 2, 10 ἐνταῦθα δὴ (ὅ τραχνος) καὶ μάλιστα εὐλεκτέον αἴτιος ἔνται εἴται = caverendum sibi esse, ἐκ τοῦ φυλάττεσθαι = caverere. Σιν. ἀπομν. 1. 2, 34 ἀδηλον, ὅτι ἀρετήν εἴη τοῦ ὄρθοῦ λέγεναι, ἐκ τοῦ ἀπήγειραί τινος.

Σημ. 2. Οὐδὲ: δι τανίον; περὶ τοῖς ἀττικοῖς τίθεται ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἥματα. ἐπιθέτ. τὸ ἔντρογον πρότιτον καὶ κατ' αἰτια τεκτήν, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ἥματα. ἐπιθέτος κείται ἡ ἔννοια τοῦ ἀπροσώπου ἥματος. δεῖ μετά τοῦ διατρέψεω. Η δραστικὴ τοῦ ἔστι διεύθυντα παρατείπεται. Θουκ. 1, 72 *διδοῖν αὐτοῖς παριτητέα τοῖς τοῖς λακεδαιμονίους ἔνται τῶν ἐγκλημάτων πέρι μηδὲν ἀπολογησομένους. Σιν. ἀπομν. 3. 11, 1 ἐτέον ἀν εἴη θεασαμένους. Πλ. Γοργ. 507, δ· τὸν βουλέμενον εὑδαιρόντα εἴναι αὐθορεύσην διωκτέον καὶ ἀσκητέον. Πλ. πολ. 113, ε· Κύνι καὶ Stallb. Κριτ. 49, α· οὐδενὶ τρόπῳ φαμέν ἔκνοντας ἀδικητέον εἴναι. (Ἀμφότεραι δὲ αἱ συντάξεις ἀπαντώσιν ἔνισται ἐν τῷ αἰτῷ γοργῷ Πλ. πολ. 453, δ· οὐδενὸν καὶ ἡμῖν νευστέον καὶ πειρατέον αὐξεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ήτοι διελεγά τινες ἐλπίζοντας ἡμᾶς ἀπολαθεῖν ἔνται μ. σ. Stallb. Θουκ. 8, 65 *οὔτε μεθοσορητέον εἴη ἄλλους ἢ τοὺς στρατευομένους, οὔτε μεθεκτέον τῶν παραγμάτων πλείστοιν ἢ πεντακισχιλίοις. Εἰδρ. Φ. 712 *ξειστέον ἡρῷ οὐλέα Καδμείων πόλεις: .. ἐκτὸς τάξισιν τῶνδις μαχητομένους; τάχα. Ήδρ. 491 *όμης τάχης διστέον (δηλ. ἡμῖν); τὸν εὖθιν ἔξειππόντας ἀμφὶ τοῖς λόγοις = celerrime explorandum nobis est rem aperte declarantibus!). Δημ. 2, 13 *πολλήν δὴ τὴν μετάστασιν καὶ μεγάλην διεκτίσιν τὴν μεταδολήν, εἰσφέροντας, ἐξιόντας, ἀπαντα ποιεῦντας ἴστιμοις. Ήσσι τοῦ μεθ' ἐπομένης αἰτιας ἀναγκάζομεν το. Ηδρ. 403, 1). - Πολλήκις μεταπίπτει καὶ ἡ τῶν ἥματων σύνταξις εἰς

1) Ήδρ. Matthiae εἰς Εἰδρ. 711. Richter de Anac. Spec. I. σ. 25. Stallbe εἰς Πλ. Γορ. 458, ε.

τὴν ἀπαρέμφ. Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 5 -· καὶ μὲν δοκεῖ ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ εὐτελέον εἶναι· μὴ τυχεῖν δουλού τοιούτου, δουλεύοντα δὲ· εἰκετεύειν τοὺς θεούς· κ. τ. λ. περὶ ἵππ. 3, 7. Πλ. Γοργ. 492, δ· τὰς μὲν ἐπιθυμίας φῆς; οὐ κολαστέον, εἰ μέλιτι τις δύον δεῖ εἶναι· ἔντνα δὲ αὐτὰς ὡς μεγίστες; πλήρωσιν ἀλλοθέν γε ποθὲν ἔτοιμά ζειν». Κριτ. 51, c «ποιητέον, ἢ ἀν κελεύνη ἡ πόλις; ἢ πειθεῖν αὐτήν». μ. σ. Stallb. Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. Cic. Lacl 74 «amiciliae corroboratis jam confirmatisque et ingenii et actatibus judicandas sunt, nec, si qui inuenire actate venandi aut pilae studiosi fuerint, eos babere necessarios, quos. . dilexerunt. 1).

§. 428. II. Διδασκαλία περὶ τῶν προθέσεων.

Σημασία καὶ σύνταξις τῶν προθέσεων.

1. Εἰς στενὴν συνάρτειν εἶνε ἡ περὶ τῶν πτώσεων διδασκαλίκιν μετὰ τῆς διδασκαλίας περὶ τῶν προθέσεων μετὰ τῶν πτώσεων συνδεδεμένων. "Ἐγουσι δὲ κοινὸν καὶ πτώσ. μετὰ τῶν προθέσ., ὅτι ἐκφράζουσι σχέσεις οὐσιαστικοῦ πρὸς τὸ κατηγορούμ. τῆς προτάσ., δικρέζουσι δὲ ἀπ' ἀλλήλων, ὅτι ἐκεῖναι μὲν δηλοῦσι μόνον σχέσιν πάντως γενικὴν, αὗται δὲ αἱ προθέσ. μῆλλον ὥρισμένην. Ἡ αἰτιατικὴ δῆλ. δηλοῦται μόνον τὸ συμπληροῦ ἀρτικείμενον τὸ ποῶτον ὅμιλ. μεταβατικοῦ ἡ γενικὴ τὸν ἀκριβέστερον προσδιορ. Ιδίᾳ οὐσιαστικοῦ ἡ θοτικὴ τὸν ἀκριβέστ. προσδιορ. τῆς ὅλης προτάσεως. Αἱ προθέσεις ὅμως ἐκφράζουσι τὰς ἀκριβέστερas σχέσεις τοῦ τόπου, χρόνου, αἰτίας, εἰδούς καὶ τρόπου.

2. Ἡ πρώτη καὶ ἀρχικὴ τῶν προθέσεων σημαντικὴ κεῖται ἐν τῇ δηλώσει τῆς τοπικῆς σχέσεως τῆς διαπτάσως¹⁾, ἐν ἡ θεωρεῖται τὸ παράληγον τῶν ὄντων (ἢ παρὰ τοῦ πλησίου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπό τον, ἢ παρὰ τῆς περόδου, παρελάσεως, ἢ περὶ τοῦ περιξ, ἢ μετὰ τοῦ ὅμοιου), ἢ αἱ τοπικαὶ ἀντιθέσεις τῶν ἄλιτρα κατὰ, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς, τοῦ ὅπισθετος καὶ ἔμπροσθετος κ. τ. λ.²⁾). Αἱ τοπικαὶ σχέσεις μεταφρέονται ἀμέσως; εἰς τὸν γρότον, ἐπειδὴ αἱ γρονικαὶ σχέσεις ἔθεωροῦντο τὸ πρῶτον πάντως ὡς τοπικαὶ διὸ αἱ τοπικαὶ καὶ αἱ γρονικαὶ σχέσεις ἐννοίζεις οὐσιαστικοῦ πρὸς τὸ κατηγορούμ. ἐκφέρονται διὸ τῶν οὐτῶν προθέσ. οἷον πρὸ τῶν πυλῶν ἔστη, καὶ πρὸ ἡμέρας ἀπῆλθεν· ἐκ τῆς πόλεως ἀπέγυγεν, καὶ ἐκ τοῦ πολέμου (ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμ.) ἐγένετο

1) "Id. Matthiae εἰ; Κιτ. Fin. 2. 31, 103 σ. 318.—2) Τὸ ὄνομα τοῦτο εἰσήγαγε τὸ πρῶτον ὁ K. F. Becker (Organism. der Spr. §§. 54. 88) (β. Hartung über d. Kasus σ. 6), καθότου αἱ τοπικαὶ αὗται σχέσεις νοοῦνται καὶ διακρίνονται κατὰ τίς διαφέρουσ; διαστίσασ; τοῦ τόπου (τὸ μήκος, ἔυρος, βίθος;) καὶ κατὰ τὰ ἐν τούτω παραγόμενα (τὴν γραμμήν, τὸ ἐπίπεδον κ. τ. λ.) —3) O. J. H. G. Eggers in der Progr. Altona 1816 σ. 7 ἀναγωρεῖ πρὸ προσδιορισμὸν τῆς σημασ. τῶν προθέσ. οἷς τοῦ «a forma solida, ut modo universalis ea, modo singulæ ejus partes recipiantur».

εἰρήνη ἐταύτη τῇ χώρᾳ, καὶ ἐτούτῳ τῷ γράφῳ πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἀπεδείχατο. Τοῖς τοι αὐτοις ἀναφοράς μεταβιβλήσουσιν εἰς τὰς αἰτιολογικὰς, τὰς τοῦ ἑδόνος καὶ τρόπον, τὰς δὴ καὶ αἱ σχέσεις; αὗται ὑπελαχυθέντα αἰσθητῶς ὡς σχέσεις ταῦτα δὲ οὖν ὑπὸ γῆς οἰκεῖται, καὶ ὑπὸ τυρος ἀποθανεῖται, ὑπὸ αὐτῶν γραφένται· ἀπὸ πόλεως ἐλθεῖται, καὶ ἀπὸ προσόδων τρέψεται τὸ ταῦτα ἀπὸ τυρος κατεισθαι· ἐταύτῳ καίσθαι, καὶ ἐτοιαστῇ πορείαν αἱ.

3. Αἱ πτώσεις ἐν τοις συντάξεσι φύκονται δηλοῦσαι τὰς ἀναφορὰς τοῦ τόπου, χρόνου, αἰτίας, εἴδους καὶ τρόπου· οὖν γέρος ἐφαντετο ὄφεων τρέχειν πεδίῳ, τῆς ἡμέρας βαλνεῖν ὁδὸν, πάσας ἡμέρας δίκην προκαλεῖσθαι ὄφεις ἀρνεῖται. Καλὸν ἔχει τὴν δύμαν, οὐδενίκαν τῶν πτώσεων δύναται νὰ ἐκφέρῃ τὰς σχέσεις ταῦτα, ἀλλὰ ἡ μὲν αἰτία ταχίστης τὸ οὐσιαστικὸν ὡς συμπληρωτικὸν ἀντικείμενον τοῦ ἥρματος, ἡ γενικὴ ὡς ἀκριβέστερον προσδιορισμόν. ἐννοίεις τινὸς, καὶ ἡ δοτοῦ ὡς ἀκριβέστερη προσδο. τῆς ὀλίγης προτάξεως; Ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἀρτικῇ ἀναπτύξει τῆς γλώσσης ἐπικρούουν λέσχας ἀτελῶς, πως καὶ ἀλλιπῶς αἱ τρεῖς πτώσεις πρὸς δηλωσιν τῶν ἕρμεστῶν σχέσεων τοῦ τόπου, χρόνου κ.τ.λ. Εὔθὺς δὲ ὡς ἔργοντο τὸ ἀναρχώποινον πνεῦμαν νὰ εἰσδύῃ βριζότερον εἰς τὰς ἀναφοραὶς σχέσεις τῶν ὄντων, ἐπρεπε κατ’ ἀνάγκην νὰ ἀναρχηντὶς αὐτῷ ἡ γράμματα καὶ ἀλλιών λέξεων, ἃ τοι τῶν προθέσεων, ἵνα ἀκριβέστερον καὶ σκρέστερον ἐκφέρῃ τὰς ποικίλικας ἀναφορὰς τοῦ τόπου, χρόνου, αἰτίας, εἴδους καὶ τρόπου.

4. Η μετὰ τῆς προθέσ. πτώσεις δὲν ἐξαρτήσται ὡς συνήθως λέγεται ἀπὸ τῆς προθέσ., ἢτοι συντάξ. μετὰ τῆς προθέσ., διότι ἀνήτο τοῦτο, ἥθελε πάντας προθέσεις τις συντάξεσθαι μετὰ μιᾶς μόνον καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως, ἐνῷ ὑπέρχουσι προθέσ. συντάξεσθαι μετὰ δύο ἢ καὶ τριῶν πτώσ., ἀλλὰ ἔχει τὴν αἰτίαν αὐτῆς ἐν ἔχει τὴν αἰτίαν πτώσ., ἡ δὲ μετάκυτης συναπτομένη προθέσεις παρίστησι τὴν διὰ τῆς πτώσ. ἐκφεύγουμένην σχέσιν μόνον ἐν κρητερέσκεν ὡς σχέσιν τοπικὴν, σύνημον δὲ καὶ λογικῶς ἀκριβέστεραν π. χ. ἐν τῷ ἐπιμέλομαι τῆς ἔμετέρας ἀσφαλείας ἡ γεν. δηλοτο τὴν αἰτιολογικ. σχέσιν μόνον ὡς ἀκριβέστερη προσδο. τοῦ ἐπιμέλομαι, ὡς ἐν τῷ ἐπιμέλεια τ. ὑμετ. ἀσφαλ., ὅταν δύμως ἦνθη ἐπιμέλομαι περὶ τῆς ὑμ. ἀσφαλ. (Ἐεν. ἀν. 5. 7, 10), ἡ ἐπιμέλεια π. τ. ὑμ. ἀσφαλ., τότε ἡ σχέσις ἡ μεταξὺ τοῦ ἥρματος καὶ τοῦ οὐσιαστ., ἡ ἡ μεταξὺ τῶν δύο οὐσιαστικῶν ἐκφέρεται ἀκριβέστερον ἀρχαὶ τε καὶ σαφέστερον· διὸ δύνημεν νὰ εἴπω χαίρω τῇ τάχῃ καὶ ἐτί τῇ τάχῃ.

5. Ω; αἱ προθέσεις ἐκφέύγουσι τὰς σχέσεις; τῆς διακτάξεως, οὕτω κακτὰ τὴν λέξιν ποιῶνται Γραμματικῶν καὶ αἱ πτώσεις μετὰ τῶν προθέσεων συναπτομέναι δηλοῦσι τὰς σχέσεις τῆς διευθύνσεως - τὸ πόθεν δηλ., τὸ εἰς ποῖον μέρος καὶ τὸ ἀνευδιεύνσ. ποῖο. - Καὶ ὄντως εἰναι ἀληθεῖς, ὅτι ἐν ταῖς πλείστοις προσ-

πτώσεων κι πτώση. συνημμένηι μετὰ τῶν προθέσ. ἐκλαχθένονται οὕτως· οἶον ἀπὸ (ἐκ) τῆς πάλεως ἐλθεῖν· εἰς τὴν πάλην οἵται ἐν τῇ πάλει οἰκεῖν· ἐλθεῖν παρὰ τῷ βασιλέως· οἵται παρὰ τῷ βασιλέως στῆραι παρὰ τῷ βασιλέως. Ἐπειδή δύμως ἐν πολλαῖς ἀλλαγαῖς περιπτώτ. δὲν δύνεται τοῦτο νὰ ὑποληφθῇ, ἔπειται· ὅτι ἡ θέσα αὐτῇ πρέπει νὰ ἀποδίδῃθῇ ὡς μονομερής, καὶ νὰ ἐξηγηθῶσιν κι πτώσεις, καὶ δὲν τρόπου ἀνιστέρων εἴπομεν. ² Ας παραβληθῶσι τὰ δέ αἱρετὴς, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν τίχην ἐρικησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν Μαραθώνι, ἔνθι κατὰ τὴν γράμμην αὐτῶν ταῦτην ἔπειτε τις νὰ περιμένῃ γενιν· πλεῖν ἐπὶ Σάμον, διάρροον τοῦ ἐπὶ Σάμον, ὁδ. §. 438, I. στήραι ἐπὶ πήργον ὑπὸ γῆς οἰκεῖ.

'Η μετὰ τῶν πτώσης σύγκειται τῶν προθέσ. προσδιορίζεται πρῶτον μὲν ἐν τῇ σημαστ. τῶν πτώσης, εἰτα δὲ καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς· ἐν ταῖς προθέσεσι κειμένης, καθὼς καὶ ἐν τοῦ λιθοπέτρου ἀντιληπτικοῦ τρόπου γλώσσης τυνός. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν δικιησοῦνται αἱ προθέσεις ἐν τῇ ἐλληνικῇ γλώσσῃ ὡς ἔπειται·

a) εἰς προθέσ. μετὰ γενικῆς συνταξομένας· οἶον ἀττὶ, ἀπδ., ἐξ., πρό.

b) εἰς προθέσ. μετὰ δοτικῆς· οἶον ἐρ καὶ σύν.

c) εἰς προθέσ. μετ' αἰτιατικῆς· οἶον εἰς καὶ ὡς.

d) εἰς προθέσ. μετὰ γενικ. καὶ αἰτιατ.· οἶον διά, κατά, ὑπέρ. καὶ τῆς ἀτὰ σὺν δοτικ. καὶ αἰτιατ.

e) εἰς προθέσ. σὺν γενικῇ, δοτικῇ καὶ αἰτιατ.· οἶον ἀμφί, περί, ἐπί, μετά, παρά, πρός καὶ ὑπό.

Σημ. 1. Τῇ ἐν καὶ εἰς (προειλθούσιν ἵν τοῦ ἐν) ἔντι καὶ μόνον τόπον ἔχουσιν ἡ λατίνιν καὶ γερμ. γλώσσα, τοὺς ἱν., ἱν., ὡ; καὶ τινες τῶν Ἑλλ. διαλέκτων συντίσσουσι τὴν ἐν σὺν δοτ. καὶ αἰτιατικῇ. ὁδ. §. 325, 3.

7. Κατὰ τὴν σημερίνην τῶν σχέσεων τῆς διαυτάσσεως δικτυοῦνται αἱ προθέσ. Ἀπανταὶ a) εἰς προθέσ. δηλούσσας τὸ π.λησίον, τὸ κοιτόν, τὸ ἄμνον, τὸ πέριξ, τὸ χωρίς· οἶον παρὰ=πλησίον, αὐτ καὶ μετὰ = δύμον, ἀμφὶ = χωροτέρωθεν, περὶ = πέριξ, πανταχούθεν, κύκλῳθεν, διά=ἐν τῷ μεταξύ, διὰ μέσου, χωρίς· καὶ b) εἰς προθέσ. δηλούσσας τοπικὰς ἀντιθέσεις· οἶον ἐπὶ = ἐπάνω, πρός· ἀτὰ = ἀνω, ἀνὰ, πρός· ὑπέρ = ὑπὲρ (ὑπεράνω), καὶ ὑπὸ = ὑποκάτω, κατὰ = πρὸς τὰ κατώ (κατώ), πρός, πρός, ἀτι = κατικάρι, ἔμπροσθεν, καὶ ἡ καταχρηστικὴ πρόθεσ. διπλεῖται· ἐν καὶ εἰς = ἐντός, εἰς, ἐξ = ἐκτός, ἔξω, καθὼς καὶ ἡ καταχρηστικὴ πρόθ. ἔξω = ἔξω, ἐκτός· ὡς = πρὸς (προσέτι), καὶ ἡ ἀπό = ἀπὸ (μιακράτ).

Σημ. 2. Η πρόθεσις ὡς· πρὸς, εἰς, ad, ἥπις; ρίζεται ἔχουσα καταγωγὴν ἀντοιναρικήν, δὲν ἔδηλον ὡς· αἱ λοιπαὶ προθ. τοπικὴν σχέσιν τῇ διαστάσεωι, ἀλλὰ ἐτίθετο τὸ πρῶτον ἐπὶ προτιώπων μόνον συνδιεμένων μετὰ κινήσιως σημαντικ., δημάτων· οἶον ἔτέναι, πέμπειν ὡς· βασιλέα, ὁδ. §. 432, 2. Διαφέρει δὲ προθέσ. τὸ ὡς· τῶν λοιπῶν προθέσ., καθὸ δι: οὐδέποτε συνδίεται μετὰ ἕρμάτων.

8. Πήστε πρόθεσης; ἔχει μίαν κυρίκην σημασίκην, ἣν πανταχοῦ διατηρεῖ καίτοι συντάσσεται μετὰ δύο ή τριῶν πτώσεων, λαμβάνει ὅμως δικρόζους τροποποιήσεις κατὰ τὰς διαφέρουσας πτώσεις, καθάτι ἐκάστη πτώσης ἔχει ἑδίκην σημασίαν. Η κυρίκη τῶν προθέσ. σημασίκης καταρράκτης εἶναι ἀναρρεστάτη ἐν ταῖς ἀναρρόρητες τῶν τοπικῶν σχέσεων, κατὰ μέρας δὲ μέρος καὶ ἐν ταῖς τῶν γρανικῶν, ἐν ταῖς αλτιολογικαῖς, ὅμως ἀναρροφεῖς πολλάκις καθίσταται σκατενὴ καὶ ὁσκρῆς. Ότι δὲ οὐ πρώτη καὶ ἀρκτικὴ τῶν προθέσ. σημασίκην μετεβλήθη παντοειδῶς, καὶ δικρόζως ἐμορφώθη προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ, ὅπερ περιεργάτων ἐν τῇ ἐλλ., γλώσσῃ, καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς δικρόζοις δικλέκτοις, ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῷ πεζῷ, εἶναι φυσικὸν καὶ κεῖται ἐν τῇ πρόδρῳ τῇ; ἀναπτύξεως ἐκάστης τῶν γλώσσων.

9) Ή παντοειδῆς μετάρρωστις τῶν προθέσεων γλώσσης τινὸς εἰς ἄλλην, δὲν ὀφείλει νὰ δώσῃ ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν πρόθεσιν πάσις τὰς σημασ., ἃς συμβάνει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ μεταρρύσει. Διότι τότε ἡθελεῖ περιλαμβάνει ἐν ἑκατῆ πορέθεσίς τις πολλάκις σημασίκης ἀντιτίθετους ἀλλήλους, καὶ πάντας ἀνακριμόστους. Ήλειται γλώσσας ἔχει τὸν ἕδιον ἑκατῆς ἀντιτητικὸν τρόπον, καὶ πρέπει διὰ τοῦτα νὰ ἔξηγηται αὐτὴ ἐξ· ἑκατῆς καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ζένης. Εἴτε δὲ πολλάκις ἀδύνατον νὰ ἐξενεγκῇ ἡ κυρίκη σημασίκης προθέσ. τινας διὰ πρόθεσ. ἀλλής γλώσσης, πάντως ἐκείνη ἀντιτικογάμησης, ἐπειδὴ οὐ σημασ. τῆς μᾶς; εἶναι η στενοτέρα καὶ εὐρυτέρα τῆς ἄλλης. Εἴτε τοῦτο τέλος ἀνήκει, καὶ ὅτι η γλώσσακή ἐποπτείας ἀντιτικυμβάνεται ἀναρρόρητῶν τινῶν σχέσεων ἄλλων, η ἀπό αὐταῖς καθ' ἑκατῆς ὄντως φύλανται, ὥς π. γ. ἐν τοῖς, πέμπτειν εἰς τικα, λέγαι εἰς τικα κ.τ.λ.

Σημ. 3. Ω; πρὸς; τὴν σύνταξιν δὲ τῶν μετὰ προθέσ. συντεθειμένων ἐγμάτι πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι η μετὰ τοὺς ἔρμους πρόθεσ. η ἔχει ἐπιθετοῦν τινα ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἔρμου. η οὐχί. Τὸ πρῶτον συμβαίνει, διὸν η πρόθεσ. διατηρεῖ ἐν τῇ συνθέσει τὴν ἕδιαν ἑκατῆς σημασ. καὶ σύνταξιν, ὅποτε δύναται τις νὰ μετατρεψθῇ διὸν τοῦ συνθέτου καὶ τὸ ἀπλοῦν μετὰ τῆς προθέσ., ἐν συντάξει, ἀνευ μετανολῆς; τινος τῆς σημασίας; οἷον η ἔργομαι τῆς πόλεως; =ἔργομαι ἐπὶ τῇ; πόλεως, η ἔργομαι ἐπὶ τῆς πόλεως; προτρέχειν τῶν πολιτῶν Σεν. ἀν. 5. 2, 4 = τρέγειν πρὸ τ. πόλ. κ.τ.λ. τὸ δεύτερον δὲ συμβαίνει, ὅτι η ἐν τῇ συνθέσει πρόθεσ. διατηρεῖ μὲν τὴν σημασίαν αὐτῆς; διατελεῖ, ἀλλάζει δόμως τὴν σύνταξιν, οὐ; ἐν τῷ ἀντιμάχεσθαι τινι, ἔντον η πτώσης; Ιεράτεται ἐπὶ τῇ; ἔννοιας μόνον τοῦ ἔρμου, θωσὶ η πρόθεσις ἥτοι συγκεκρινεύη μετὰ τοῦ ἔρμου. ἐν ἀγωρίστω τινὶ σῆμα, οὐ; εἰ; τὰ, ἀποπερινεῖν τι, ἐπιτελεῖν τι, ἀπογιγνώσκειν τι=desperare aliquid (ἐν Σεν. δύος; ἀν. 1. 7, 19 «ἀπεγνωκέναι τοῦ μάγεισθαι» η ἀπὸ ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς συντάξει, καθότι προσθήκειν εἰς τὸ ἀπλοῦν γιγνώσκειν τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποκλίσεως, τοῦ γωρισμοῦ), ἀπελαύνειν τινά, ἀποδοκιμάζειν τι κτλ. Περὶ τῶν ἀναδαίνεν, ἐπιθ. σ. γεν. τὸ. §. 416, 2, ἀναδύναι ἀναπνεῖν καὶ τῶν οὐ. σ. γεν. ἐν §. 421, 2° περὶ τῶν ἔγκεκλημάτων, καταχλεύειν, εἰσθῆσθαι σ. γεν. τὸ § 113, 8 Τὸ εἰσεῖνον την συντάξις θεοὶ τὸ πολὺ μετὰ

τῆς εἰς, τροπικ. διως; καὶ σὺν δοτ. Συρ. Τρ. 297 «ἴμοι γάροικος δεινὸς εἰσέ-
βη» οὗτος; Ἀντ. 1345 «τὰ ἐπὶ ἑκάτη μοι πότρῳ δυσκόμιστος εἰσήλατο» =
ως πρὸς τὴν κεφαλὴν μου, τὸ ἄπορόν μου, μοι συνέδη ἀφύρητοντι δυστήχημα,
Τθ. §. 423, 4 καὶ 5· ἐνάλλεσθαι κυριολεκτικῶς καὶ τροπικῶς σὺν δοτ. μὲν
κανονικῶς, μετὰ τῆς αἵς δὲ ἐν Συρ. Οἰδ. τ. 263 «ἰς τὸ κείνου χρᾶτ’ ἐνάγλαθ’
ἡ τοχὴ». Τὰ εἰσιέναι καὶ εἰσέρχεσθαι ἐν τῇ ομηρ. τοῦ ἔρχεσθαι ἐν τῷ
κῷ ὡς μεταβατικά συντάσσονται συνήθως μὲν αἱ τιατ. = καταλαμβάνει μὲν τι,
μοῦ ἔργεσται τι, invidit me aliquid, σπαν. δὲ δοτ. Ηλ. Φιδ. 159, αἱ οὐδὲν
πάνυ μοι λέεινόν εἰσιται» πολ. 330, d «εἰσέρχεται αὐτῷ δέος». Περὶ τῶν μετὰ
τῆς κατὰ συνθέτουν ἥρη σὸν αἱ τιατ. καὶ γενικῇ συντασσουμένου, Τθ. §. 409,
8) καὶ 421, Α. 7. Τινὲς δὲ τούτουν συντισ. μ. δοτ. ἐντὶ μετὰ γενικῇ κατὰ τὰ
ἐν §. 423, 5· οἷον καθύερθίζειν στρατῷ Ήρδ. 1, 212, τὸ Συρ. Α. 1. 153
(ἀντὶ τοῦ συνήθ. τινὸς ἡ τι) καταπλοίειν Σεν. ἀπ. 7 «ἢν καταχρῆθῃ μοι»
«Ἡρδ. 7, 146 «τοῖς καταπλέοντα διναταζειν» καταχρεῖται παρ' Θμ., π.
γ. Ε. 435· καταχρεῖται Ήρδ. 3, 37. 38 κ.τ.λ. Τα μετὰ τῆς ὑπέρ σύνθ. ἥρη.
συντίσσονται ὡς τὸ ποιὸν αἱ τιατ. καὶ μεταβοτ., τινὶ διως; τοῦτον καὶ
γενικῇ, οὗτον τὸ ὑπερφρονεῖν συνήθ. γεν., τὸ δὲ ὑπερορθότερον συνήθ. μὲν
αἱ τιατ. σπανιώτερ. δὲ γεν. Β. §. 419. Α. 2. «Ἐν τῇ παρὰ Θουκ. διως; 1,
93 «ὑπεράγνησαν τοῦ λόγου» ἐπανήργησαν εἰς τοῦτο ἡ πρᾶ. Τα μετὰ τῆς
περὶ σύνθ. ἥρη. συντισ. αἱ τιατ. ὡς μεταβοτ. οἷον περιβαίνειν, περὶ δὲ
τῆς σὸν γενικῇ συντιξὶ ὅτου τὸ περιπίπτειν Τθ. §. 423, 5· ἐν δὲ τῷ παρὰ
Θουκ. 4, 36 «περινικαὶ κατὰ νάτου αἰτιαὶ οὐδέρ.» ή δοτ. δὲν δέχεταις ἀπὸ τοῦ
περιτίναι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ περιτίναι κατὰ νάτου περὶ τῶν περιείναι,
περιγίγνεσθαι σ. γεν. Β. §. 420, 2. «Ἐν τῷ πολλῶν μετὰ τῆς ἐπὶ συν-
θετικούν μηδηνούσῃ καὶ ἀλλὰ τινί. Περὶ τῆς μετὰ δοτ. συντιξῇ τῶν
ἐπιστρατεύειν, ἐπέργυσθαι, ἐπεξιέναι, ἐπιθείνειν, ἐπιχειρεῖν,
ἐπιγγέλειν, Τθ. §. 423, 5· περὶ τῆς σὸν αἱ τι. τὸν ἐπέργυσθαι, ἐπιέναι,
ἐπιστρατεύειν, Τθ. §. 409, 8) τῶν ἐπιθείνειν, ἐπιθετεύειν ἐν §.
416, 2. Τα μετὰ τῆς παρὰ σύνθ. συντισ. ὡς τὸ ποιὸν αἱ τιατ. ὡς μεταβοτ.
οἷον παραβαίνειν, παρέρχεσθαι, πασατρέχειν τινά· τὸ παραιρετ-
σθεῖ τὶ τινος ἐχαριστρό τε ἔχ τινος; Τθ. Σεν. ἄπλ. 2, 3, 20. συμπ. 4, 40.
ἄπομν. 1, 6. 1. Τα αἰλιστα τῶν μετὰ τῆς πρᾶς συνήθ. συντισ. κατὰ τὰ ἐν
§. 423, 5 σύν δοτ.· οἷον προσέχειν τινί (περὶ τῆς σπαν. καὶ μὴ τῆς ἐγ-
κρίτου δραχύτερ. σὸν αἱ τι. πράγμα. συντιξεῖν τὸ προσέχειν Ηλ. Popp.
εἰς Θουκ. ΙΙ, ΙΙΙ. τόμ. 1 σ. 282), προσπίπτειν, π.γ. αἱ σύρρᾳ ἐπιθυμίᾳ
Σεν. ἀπολ. 30· προσθέλειν τινί 3, 11 (συνήθ. διως; σὸν αἱ τι., ὡς Σεν.
οἰκ. 11, 5· «προσθέλψι με», προσποιίζειν τινί = δοτεινόμεναι μετὰ τινος
(σὸν αἱ τ. διως; ὡς τινά, δηλοι περιπλέω τινά Τθ. Lubbeck εἰς Herodianus σ.
463)· τὸ δὲ προσγελάνω τινά σύνηθ., περὶ τοὺς μετρην. δὲ μόνον σύν δοτ.·
προσκαθέντεις σὸν αἱ τι.· οἷον τὴν πόλιν, ὡς τὸ λατ. assidere urbeum
Τθ. Popp. ΙΙ, ΙΙΙ. Τόμ. 1. σ. 223. Τῶν μετὰ τῆς ὑπὲρ συνθετικῶς σὸν αἱ τι.
ταλαντεύονται μετρην δοτ. καὶ αἱ τιατ., περὶ τοῦ ὑφισταθεῖσα σὸν αἱ τι.
sustineare Τθ. §. 409, 3, σύν δοτ. δὲ = resistere Σεν. ἄπλ. 7, 5, 12. ἀν. 3 2,
11, x, 398 «πάσιν δὲ τιμέρεις ὑπέδω γένος». Συρ. Φ. 1099 «ἄλλη μοι ἀστο-
πα... ἐπη.. ὑπέδω», ἀνθ' οὐ ὁ πιξός μετεχειρίζ. τὴν αἱ τι.

Σημ. 4. «Ἀπασχ. αἱ προθέσεις, ὡς ἐν §. 443 ὑψηλέσθα, θέαν τὸ πρεστον
ἐπιβρέχματα τοπικά. Ή διαφορὰ δὲ μεταβοτ. τῶν τοπικ. ἐπιβρέχμ. καὶ τῶν
προθέσεων κείται πάντως ἐν τούτῳ, ἵνα αὐτά περὶ εἰς οὐσιαστικά ἀναφερόμε-

νας δηλουσις τις; τοπικής αδετῶν ἀναρρόξις, ἔστενα δὲ εἰς ὥμας ἀναφερόμενα ἐκ-
φράζουσι τὰς τοπικὰς τοῦ ἡγέμ. ἀναρρόξις. Τις; ἐν τῷ ἀρθ. 6 δριθίσας προθί-
σσις καλούσις προθίσσεις κυρίας, καθότι ἐν τῇ ἀναπτυχθείσῃ γλωσσικῇ περιό-
δῳ εἴτε οὐδόλως εἴτε πολὺ σπανίως ἀπαντάνται μόνας ἄνευ οἰσταστικῶν ὡς το-
πικὴ ἐπιβῆμα, καὶ λοιπὸν ἀναλαμβάνουσα κανονικῶς τὴν δύναμιν τῶν προθίσ.,
καὶ διακρίνουσιν αὐτὰς τῶν καταγραφητικῶν, ἐν αἷς διακρίνονται ὡς τὰς ἔξτι-
τικάς¹⁾ αἱ τὸ μὲν τὰ τοπικά, τὸ δὲ καὶ ἄλλα ἐπιβῆμα, ἀπίνα ἀναλαμβάνουσα
τὴν δύναμιν τῶν ἐπιβῆμα, ἐνίστε δύμας καὶ τὴν τῶν προθίσ., συναπτόμενα
μετά τινος οἰσταστικοῦ οἵον ἄντα καὶ ἀντίτιλαῖς =κατίναντι, ἐνώπιον, πρό-
πρόσθεν=ἐμπροσθεν' ὅπισθεν' ρέχει καὶ ἔχει τέξω ἕκτος ἄγχιτος ἀν-
τικρὺν ἐπικ.· ἀμφὶς ἐπικ.=μακρύν, ποδῷσις ἄνευ δίχας ἀπέρ ἐπικ.
ποιητ. =ἄνευ τὴλε ἐπικ.=μακρόθεν' νόσφι[ν] ἐπικ.=μακρόθεν' πρὶν=πρὸ
Πίνδ. καὶ μαγν. καὶ ἐν τῷ καθ' ἡρᾶ; ἵειματι συνηθίσατε. (πρὶν ὥρας
Πίνδ. Π. 4, 43· πρὶν φάσους; Ἀξ. ἀν. 3, 18, 12) καὶ λ. μετὰ γενεκ.· τὸ
ἄμφα σὸν δοτ. τὸ πέριοδον =κύκλωθεν, ὡς τὸ πολὺ μὲν σὸν αἰτιατ., συνηθί-
σατε παρ' Ἡρόδ. ἐνίστε δὲ καὶ παρὰ τοῖς τραγικ., σπανιότερ. δρῶς σὸν γενι-
κῇ παρ' Ἡρόδ. π. γ. 1, 179, 2, 91. - b) τὰ οἰσταστικά οἵον ἐνεχει=causa-
δίκην=instar γάριν=gratia· ἔκητι (δωρ. ἔκατον) ἐπικ. ποιητ. ἔκουσιας,
ἔνικα, παρ' Όμ. ἔκητι Διός καὶ τὰ παρόμ. =χάριν, ἔνικα τοῦ Διός.

I Προθίσσεις μετὰ μιᾶς πτώσεως.

1. Προθίσσεις μετὰ γενικῆς μόνον.

§. 429. 1) Ἀντὶ καὶ πρό.

1. Ἀντὶ (σκυτορ. ατί (δηλ. super, supra, trans, ultra),
τὸ λατ. a n t e, λιθουν. ant, γατθ. and, anda, γερμ. ant, ent=
ἀντικρὺ, κατ' ὅδιν, κατέναντι κατλ.¹⁾), ἡ κυρίκ κατῆς σημαστ. εἶνε
ἀντικρὺ, ἐτράπωρ, κατ' ὅδιν. — 1) τοπικῶς, σπανιώτερ. Ξεν. ἀν.
4. 7, 6 «(τὸ χωρίον ἐστι) δύσον πίτυσι διαλειπούσαις μεγάλαις,
ἀρθ' ὡρ ἐστηκότες ἀνδρες τί ἐν πάσχοισιν=ἐντικρύ, ὅπισθεν τῶν
δύοινων, τῶν δένδρο. κειμένων κατέταρτι, καὶ πρὸ τῶν στρατιωτ. μ.
σ. Kühner, ἐν τῷ γωρ., δ''Ομ. καὶ οἱ λοιποὶ ἐπικοὶ μεταχειρίζον-
ται ἀντὶ ταύτης τὰ ἐπιβ. ἀρτα, ἀρτίς (ἄντ', ἀντι)²⁾ καὶ ἐρα-
τιον σὸν γεν., οἱ δὲ ἀττ. τὸ ἐρατιον σ. γερ.-2) αἰτιολογικῶς α) ἐν τοῖς ὄροις, ἀντὶ τῆς συνήθ. πρὸς σ. γερ. Σηφ. Οἰδ. Κ. 1326
«ἀντὶ παίδων τῶνδε σ' ἰσετέσθμεν» (per), οἰονεὶ ἀντικρὺ τῶν
παιδῶν τῶνδες ιστάμενοι. - b) ἐπὶ τῆς παραθίσσεως, ἀκτιμήσεως,
ἀντιδόσεως, ἀντιλλαγῆς καὶ ἀνταμειψίως τῶν προκρυπτῶν, τοῦ
πρὸς παρόθεσιν ἡ ἀκτίμησιν πρόγκυμ. ὑποτιθεμένου ὡς κειμένου
ἀντικρὺ τοῦ συγχριθέντος, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀρχικιστέρῃ γερμ. ἐτίθε-
το ἡ vor. Ἡρόδ. 3, 53 «ἀντὶ τούτων Ηερίκηνδρος Κερκυράνιος
ἔτιμωρέστο». Δημ. 18, 297 «ἔρωτᾶς, ἀντὶ ποίκις ἀρετῆς ἀξιῶ-

1) Ιδ. Carol. Schmidt Dissertat. de praep. Graecis. Berlin 1829. σ. 20. —

2) ὡς τοῦτο σφῶς ἀπέδεξεν ο Spitzner Eic. ΧΥΛΙΚΑΙ ΙΔΙΑΙ.

τιμῆσθαι» οὗτοις, ἐκ ἀρθ' ἔρδης Πλ. νόμ. 705, b. πολ. 331, b. Φίλ. 63, εμ. σ. Stallb.=τὸ ἐν τιμήθεν ἀντικρὺ τοῦ ἑτέρου, ἀπέναντι τοῦ ἑτέρου. διὸ μετὰ τῶν συγχριτικῶν. Ξεν. πολ. Λαζ. 9, 1 «(Αὐκοῦργος κατειργάσατο) ἐν τῇ πόλει αἱρετώτερον εἶναι τὸν καὶ λὸν θάνατον ἀντὶ αἰτηροῦ βίου» ἀπομν. 2. 5, 4. Πλ. Τίμ. 26, e. Σοφ. Ἀντ. 182· μετὰ τῶν ἐννοιῶν ἀγοράζειν, πωλεῖν, ἀταλλάσσειν, τιμᾶν, ἐξιστῆν, ἡ ἀνιστῆν οἷον ἀρεισθαι, ἀλλάττεσθαι ἀτὶ χρυσοῦ, ιδ. §. 418. A. 6, ἀξιος ἀτὶ πολλῶν 1, 116· ἀλλος ἀτὶ σοῦ. Πλ. Μενέζ. 237, α «τὴν τελευτὴν ἀντὶ τῆς τῶν ζώντων σωτηρίας γλαύξαντο». Ἰσοκ. 6, 109. Αυκοῦρ. 88. Αἰτηλ. Ηρ. 465 «θαλασσόπλαγκτα δ' οὕτις ἀλλος ἀντ' ἐμοῦ λιτόπετρ' εὑρε νυκτίλων διγλυκτα». Σοφ. Αἴ. 439· ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς προτιμήσεως, τοῦ μὲν προτιμηθέντος θεωρουμένου ὡς πρέπειος κειμένου, τοῦ δὲ ἑτέρου ὡς δτοιητηρ, μετά οἷον αἰρεῖσθαι τι ἀτὶ τιρος (ἀντὶ τοῦ συνήθ. τιρὸς) Ξεν. Θν. 1. 7, 3 κτλ. Δημ. 18, 109 εοῦτ' ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς; τὰ Φιλίππου δῶρα ἡγάπησα ἀντὶ τῶν κοινῆς τοῖς: «Ἐλληνοι συμφεύγονταν». Εἰτε μὲν τῆς ἀναρροής τῆς ἀντιδόσεως, ἀνταμοιβῆς ἀνεπτύχθη ἡ σημασία τῆς αἵτιας ὡς εἰς τὰ ἀρθ' οὖ, ἀρθ' ὥρ=δικος τοῦτο, ταῦτα, ιδ. Σοφ. Ηλ. 585, ἐκ δὲ τῆς ἀναρροής τῆς τιμῆς, ἐκτιμήσεως, ἀποτιμήσεως ἀνεπτύχθη ἡ τῆς ἀντικαταστάσεως, ιστιμήας, (=ἀτὶ τιρος, διά τιρα), καὶ περ. Όμ. Φ. 75 «ἀντὶ τοῦ εἰρ' οἰνέται». Θ. 163. 1, 115. 0, 546. Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 14 «ἀντὶ κυνὸς εἰ φύλαξ καὶ ἐπιμελητῆς» = ὡς κύων, instar canis εἰς τὸν θέσιν κυνός. Ἡρδ. 1, 210 «ἀντὶ δούλων ἐποίηταις ἐλευθέρους Πέρσας εἶναι». 7, 37 «ἀντὶ ἡμέρης νῦν ἐγένετο». Θουκ. 1, 86 «ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γεγένηται». 4, 90 «ἐκ δὲ τοῦ δρόγρυπτος ἀνέσκαλον ἀντὶ τείχους τὸν γοῦν» = ut pro muro esset. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 18 «ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι πείσθεται: ἐθέλει». Ἐπὶ γρότον δὲ δὲν τίθεται ἡ ἀτὶ.

2. Η πρὸ (σκυνσκρ. pra, λατ. pro, prae, λ.θ. pro, pra, γοθ. faúra (faúr), γερμ. vora, vuri, vor, für)¹⁾ συμπίπτει καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἀναρροής (σημασίας) πρὸς τὴν ἀτὶ, δικούσει δὲ σχεδὸν κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἔγειται σημασίᾳ γενικάν, διὸ καὶ ποικιλώτερον ἀνεπτύχθη. — 1) τοπικῶς = ἐμπροσθεν, πρός οἷον στῆραι πρὸ πειλῶν, πρὸ οἰκουν. Θουκ. 3, 51 «Μινῶς ἡ νῆστος κείται πρὸ Μεγάρων». Ξεν. Θν. 1. 4, 4 «(τεῖγος) πρὸ τῆς Κιλικίας» = ἐμπροσθεν, κατέναντι τῆς Κιλικ., ὡς 7. 8, 18 «ὅπως τὰς πληξ ἔγοισεν πρὸ τῶν τοξευμάτων»=sagittis opposita. Καὶ μετὰ τῶν κινήσ. σημαντ. ἡγε., ὃς ἐν τῇ λατ. ἡ pro. E, 789 «οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πιλάνων... οἰγνεσκον» = ἐμπροσθεν τῶν πολ.

1) "B. Schmidt ἡ τῷ γερ. πρὸ. οἰκ. σ. 50. Graff die althochdeutschen Präp. Königsberg 1829 σ. 130.

Εὐρ. Ἐξ. 59 «ἄγετε... τὴν γραῦν πρὸ δόμων¹⁾. Αἰτί. Πρ. 685 «μάζετιγι θείξ γῆν πρὸ γῆς ἐλκύνομοι» = γῆν πρὸ ἄλλης γῆς, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν. (κυρ. ἀπὸ μιᾶς γῆς πρόσω, περιτέρω πρὸς ἄλλην). Οὕτω Ἀρρ. Ἀγ. 235.—2) λιροκινδος = πρὸ τίνος χρόνου, πρὸ ἡμέρας. ο, 524 «πρὸ γάμου τελευτήσει κακὸν ἥμερον». Ήρδ. 7, 130 πρὸ πολλοῦ = multo ante.—3) αἰτιολογικῶς καὶ μεταρο-
γικῶς^{a)} τριγύτερον πως συγχρενέει πρὸς τὴν τοπικὴν σημα-
σίαν ἐν καθηρῷ αἰτιοτικῇ ἀντιλήψει ἐπὶ τῶν ἀμύρης καὶ πρωσ-
στίσεως ἐκρρήσεων (= πρὸ, διά): οὖν γράμεσθαι πρὸ τινος, ὁλέ-
σθαι πρὸ πόλιος Χ, 110, pro patria mori: ἐν γένει δὲ δηλοῖ,
πρὸς (διά) τὸ καλὸν, τὴν ὀρέλειαν. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 42 «πάντες
ἀκάλισσουσι σε πρὸ κατὰ βουλεύεσθαι». 4, 5, 44 «οὕτε ἔγὼ ἀρ-
κέσω πράττων τι πρὸ ὅμιλον, .. οὕτε ὅμιλος πρὸ ὅμιλην». Άν. 7,
6, 36 «πρὸ ὅμιλον ἀγροπνήσταντα».—b) ἐπὶ παγαθέσεως, ἐκπληγήσεως,
ἀποτιμήσεως, ὡς ἡ ἀρτί^{b)} οἷον πρὸ πολλῶν ποιεῖσθαι = τιμῷ ἀντὶ^{c)}
πολλοῦ, ἐκπληγῇ πολὺ: «πρὸ πολλῶν χρημάτων τιμήσασθαι»
Ισοκρ. 13, 11. Ξεν. Ἐπομ. 2, 5, 3 «(τοῦτον) πρὸ πάντων χρη-
μάτων καὶ πόνων πρινέσθαι ἢ εἶλον μοι εἶναι». Ήρδ. 3, 85 «βα-
σιλεὺς οὐδεὶς ἄλλος πρὸ σεῦ ἔσται». Διὸ ἐπὶ τῶν συγχριτικῶν
καὶ τῶν ἔχόντων τὴν ἔννοιαν τῆς πρωτιμίσεως (βλ. ἀντί): οἷον
αἴρεσθαι τι πρὸ τινος. Ηλ. συμπ. 179, α «πρὸ τούτου τεθνά-
ντι ἢν μηδὲν ἔλοιπο». Ξεν. Ἀπολ. 20. Ηλ. Φιλ. 99, α «εἰ
μὴ δικαιούτερον φύμην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ τοῦ σεύγειν».
Κρίτ. 54, β «μάζε πατέλας; περὶ πλείονος ποιοῦ μάζε τὸ ζῆν
μάζε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου^{d)}». Ήρδ. 1, 62, 6, 12.
Ηλ. πολ. 361, ε «ἐπικινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν». Διὸ ε)
ἐπὶ ἀντικαταστάσεως, ιστορίας, ὡς ἡ ἀρτί^{e)} οἷον δαῦλος πρὸ^{f)}
δεσμότου. Σοφ. Οἰδ. π. 811 «ἔρω γάρ καὶ πρὸ τῶνδε» = ἀντὶ^{g)}
τούτων, ἐν ὀνόματι τῶνδε. Οἰδ. π. 10, —d) ὡς καὶ ἡ ἀρτί,
ἐπὶ τῶν ἀντιδικών σημαντικ. ἔννοιῶν. Σοφ. Ηλ. 495 «πρὸ^{h)}
τῶνδε» = ἀντὶ τούτων. Σοφ. Τρ. 504 «τίνες.. κατέβην πρὸⁱ⁾
γάμων;» = qui in certamen descenderunt pro nuptiis? Περ.
Ομ. δηλοῖ ἔρεκα Ρ, 667 «πρὸ φόροιο» = ἔνεκκ φόρου, κατ' ἄλ-
λους δὲ ἐκ γύρου.

Σημ. 1. Αἰτί δὲ, διὰ τὸ προθίσταντι καὶ πρὸ δὲν συντάσσει. δοτ., ὡς αἱ
τὴν σηματ. ταῦτην ἐχουσαὶ προθίσταντι. ἄλλων γλωσσῶν, ἀλλὰ γενικῆς, εἰναι,

1) Ἐν τῇ φρίσσῃ πρὸ δὲν οὐ γέγοντο Δ, 382 = ἡλθον ἐκ τῆς δὲν πρό-
σω, ἡ πρὸ ἵκληπτὸν δι, ἐπὶδέ, τὸ δὲν δὲν δὲν; γε ν. καλουμένη διαρετι-
κή, ώ; τὸ πόρχιω (πόδιο) φιλοσοφία; ἔλαχνοις (§ 4, 4, ο, 291.) τὸ.
Kvicala εἰς Eleg. Stud., Wien 1866, ο, 155, δοτ.; πάνο εἰσαύγως παραδίκ-
λει πρὸς τὸ προσύργονος οἷον προσύργονος γίγνεσθαι = ἐν τοῦ ξένου πρέσω
ἔργωνται, εἶμαι ὡρίλημος—2) Ηλ. Statib. εἰς Ηλ. έποι. 28, d.

ὅτι ὁ "Ελλην ἐξελάχθεινε τὴν σγέσιν οὔτεις, ὡς εἴδομεν ὅτι μεταγειρίζονται καὶ οἱ Γερμανοὶ τὴν γενικήν, μετὰ δὲ τοῦ εἶναι (§. 418), π.γ. ἐν τῷ στήναται πρὸ πυλῶν, αἱ λέπαι· πρὸ πυλῶν φείνονται ὧδε ἀχριθέστ. τοῦ στήναται. "Ομοιόν τι συμβάνει καὶ ἐν ἄλλαις προσθέσται· οἷον ταῖς ὑπέρ, πρὸς, διά, κατά, ἀμφί, περί, ἐπι, ὑπό, σὺν γενικῇ

§. 430. 2) Ἄ πρὸ καὶ ἔξ, ἢ ἔκ.

Προσημείωσις. Ἀμφότεραι αἱ προθέσται δηλοῦσσιν ἔξιδον, ἀπογάρησιν, κίνησιν ἄπο, πλὴν ἐνῷ ἡ ἀπὸ διλοῖς τὴν ἀπογάρησιν μᾶλλον ἔξιτερικήν, ἡ ἐπὶ τοινυντοῖς ἐσωτερικήν ἦτοι ἐκ τῶν ἐσω τόπους ἡ ἀντικειμένου τινὸς προτρχομένην ἐν δὲ τῇ αἰτιολογικῇ σημασίᾳ. ἐκείνη μὲν δηλοῖς τὴν αἰτίαν ὧδε μᾶλλον ἀπωτίσια, ἔμμισον, αὕτη δὲ ὡς μᾶλλον ἔγγυτέρισια, ἥπερ-εον¹⁾.

1. Ἄπὸ (ἐπικ. ἀπατή, σκνσκρ. apa, λατ. ab, γοτθ. af, γερμ. aba, ab, abe, abo²⁾). Η κυρίκια κύτης σημασία είνε τὸ ἀπό τιρος³⁾ τοπικῶς⁴⁾ α) δηλοῖς ἀπογάρησισ, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τινος τόπου ἡ ἀντικειμένου ἐπὶ τῶν κινήσ. σηματικῶν δημη. οἷον ἀπὸ τῆς πόλεως ἡ θερετική πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πρόξενως συμβικούσσης ἀπὸ τόπου ἡ ἀντικειμένου τινὸς ὑψηλήτερον κειμένου· οἷον Ἡρδ. 1, 79 «ἀρ' ἵππων μάχεσθαι». Ξεν. ἀν. 1. 2, 6 «ἀρ' ἵππων θηρεύειν». προσέτι δὲ ἐπὶ τοῦ ἄρχεσθαι ἀπό τινος, ὡς τὸ λατ. incipere ab al. ἐπὶ τῶν λεπρώσεως σημαντικ. δημάτων καὶ τῶν ἁμοίων οἷον λίειρ, ἐλευθεροῦν, καὶ μετὰ τῶν ἀποτυχίας σημαν. (§. 421, A. 2), διὸ, ἀπὸ σκοποῦ, εἰτε δὲ μεταφέρεται καὶ ἐπὶ τῆς πτενυματικῆς ἀπετυχίας οἷον K, 324 «οὐγγὶς ἀλιος σκοπὸς ἔσσομαι οὐδὲ ἀπὸ δέξης» = οὐδὲ ἀλιως ἡ ὅτι τις νομίζει· οὗτω τὰ, ἀπ' ἐλπιδῶν Σοφ. Πλ. 1127· ἀπὸ γράψης Τρ. 386, aliter ac spe-rabam, putabam (οἵονεὶ aberrans ab expectatione, ab opinione). Θουκ. 1, 76 «θυσυμαστὸν οὐδὲν πεποιήκαμεν οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπείου τρόπου». Πλ. πολ. 470, b «ἀπὸ τρόπου λέγειε» μ. σ. Stallb. καὶ Schaefer. Μελετ. σ. 51. Θεσίτ. 143, c. 179, c «οὐδὲ ἀπὸ σκοποῦ εἴησκεν» καὶ πανταχοῦ παρὰ Πλ. Ιδ. Ξεν. συμπ. 2, 10.—b) ἀπόστασις τόπου ἡ ἀντικειμ. τινὸς ἐπὶ τῶν στάσεως σημαντ. δημ. B, 292 «μένειν ἀπὸ ἡς ἀλόγοιο» = μεκρὸν τῆς συζ. M, 70, «ἐπ' Ἀργεος ἀπολέσθην N, 227. α, 49. 203. Θουκ. 1, 7 «(καὶ παλαιαι πόλεις) ἀπὸ θαλάσσης μᾶλλον φύκισθησκεν». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 25 «πολὺν χρόνον ἀπὸ τοῦ Σωκράτους γεγονότε» = οὗτω καὶ Σοφ. Οἰδ. η. 900 «σπεύδειν ἀπὸ ῥυτήρος» = detractis frenis³⁾. Ός καὶ ἐν τῇ λατ. πολλάκις προστίθεται ἡ ab (= ἐν τινὶ ἀποστάσει ἀπό τινος) εἰς τὴν ἀφρικετικὴν τοῦ μετρικοῦ ποσοῦ.,

1) "Id. Herzog εἰς Quintili. X. B. σ. 184 — 2) "Id. Schmidt ἐν τῷ γεωρ. τούτ. σ. 71 καὶ Graff ἐν τῷ ἑγδ. συγγρ. σ. 213. — 3) Περὶ τοῦ φεύδεσθαι τονισμοῦ ἀπὸ ἐν τοῖς πρόδη. τοῦ h, καὶ τοῦ ἀνωτίσια ἐν τῷ, ἀπὸ θυροῦ καὶ τῷ. Μέρ. I. §. 86, Λ. 1.

ὅτε δέ τόπος, ἐξ οὗ μετρεῖται ή ἀπόστασις ή ἀπογράφησίς δὲν λέγεται, σλλὰκ γεται ἐκ τῆς συναρτίας τοῦ λόγου· οἷον Caes. 2, 7 «hostes ad castra Caesaris contenderunt et a b milibus passuum minus duobus castra posuerunt¹⁾; οἵτως εὑρίσκεται ή γράπεις τῆς προθ. ἀπὸ καὶ περὶ τοὺς μαχητὰς, ὅπερ βεβαίως εἶναι ἀπομένησις τῆς λατιν. ἐκφράστη. Πλούτ. Φιλοπ. 4 «ἡνὶς ἀγρὸς κύτῳ ἀπὸ σταδίων εἴλοτι τῆς πόλεως» = ἐν ἀπόστάσει 20 σταδ. ἀπὸ τῆς πόλης, ὃτοι 20 στάδ. μικρὸν τῆς πόλης. Οὐδ. 11 «κατεστραχτοπέδευσεν ἀπὸ πεντάκοντα σταδίων». Περὶ δρόσις γράπεις (σηματίας) τῆς γερ. Σκευητῆς ἀπὸ ίδ. §. 414, σελ. 341.—2) γραμμάτων ποιεῖν τὴν ἀρχήν, ἔναρξιν ἀπό τίνος χρονικοῦ σημείου (= μετὰ καὶ αἰτ.). Θ. 54 «ἀπὸ δ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ δείπνου) θωράκους τούς». Sbitz., συγχρότερον οὗτω περὶ Ἡρδ. π. χ. 6, 129 «γενέσθαι ἀπὸ δείπνου». Ξεν. πολ. Λαζ. 5, 8 «ἀπὸ τῶν εἰτῶν», ὡς ἐν τῇ λατ. a coena· ἀρ' ἥμερας=de die· ἀπὸ νυκτὸς = de nocte· ἀρ' ἐσπέρας, ἀπὸ ταύτης τῆς ἥμέρας κ.τ.λ.—3) aitioλογικῶν καὶ μεταγραφικῶν· α) ἐπὶ τῆς καταγγωγῆς οἷον εἴραι, γύγρεσθαι ἀπὸ τυρος. Ἡρδ. 6, 125 «ἀπὸ δὲ Ἀλεξανδρίας καὶ αὕτης Μεγαλέος ἐγένοντα καὶ πάρτη λαχυρῷν».—β) περὶ τοῦ ὅλου ὡς πρὸς τὰ ἔκυτοῦ μέρη, ὡς καὶ περὶ τοῦ κτήτορος πρὸς τὰ ἔκυτοῦ οἰον μῆδεα ἀπὸ θεῶν, καλλος ἀπὸ Χαρίτων Ὁδύσ. (divinam mentem). Θουκ. 1, 110 «δέκιγμον ἀπὸ πολλῶν», σύτω συγχρόνη περὶ Θουκ., ίδ. 112. 116 «λαζῶν ἔξηκοντα ναθεὶς ἀπὸ τῶν ἐρωμουσῶν» μ. σ. Pop. 4, 9.1, 37 «τὴν ἀρ' ἡμῶν ἀξιωσιν»=τὴν ἡμετέραν ἀποκίτησον μ. σ. Pop. 2, 39 «τῷ ἀρ' ἡμῶν κύτῳ ἐξ τὰς ἔργας εὐθύγενος». 4, 108 «οἱ Ακαδεμιῶνοι φθόνοι ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρθρῶν οὐχ ὑπηρέτησαν κύτῳ» = οἱ Ακαδ. ὑπεστήριξαν κύτῳ ἔνεκα τοῦ μίσ. τῶν πρώτων, διότι οἱ πρῶτοι ἐμίσουν κύτόν²⁾. Ἡρδ. 1, 51 «τὰς ἀπὸ τῆς δειρῆς» = τὰ περιδέρκικα· σύτως, οἱ ἀπὸ βούλης=qui sunt a consiliis· οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς=οἱ ὑποκριταί· οἱ ἀπὸ Πλάτωνος· οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας κ.τ.λ., ὡς C.c. Tusc. 2, 3, 7 «quid sentiant ii, qui sunt ab ea disciplina» μ. σ. ἐνετ adnotata· τὰ ἀπὸ τυρος «complectitur omnia, quae sunt in homine et ab eo exent, verba, sensus, facta». Bremi εἰς Δημ. 8, 5 «τὰς γε ἀρ' ἡμῶν ἔτοιμης ὑπάρχοντας ὁρῶ».—ε) περὶ τοῦ aitior, γέραι ἀπὸ τυρος. Δημ. 20, 29 «τῶν ἀρ' Ἀρροδίου καὶ Ἀριστογένετονος» = ἐπὶ τῶν πρώτητ. καὶ ἀνεταθ. αντὶ τῆς συνήθη. ὑπὸ σὺν γερ. (σπανίως, τὸ δὲ ἀπὸ τυρος δῆλον καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ μέρους, τῆς μερίδος τυρος). Ἡρδ. 2, 54 «ζήτησιν μεγάλην ἀπὸ σφέων γενέσθαι». 1, 17 «ἐπραχθῆ ἀπὸ αὐτῶν οὐδὲν ἔργον

1) "B. Kuhner Lat. Gr. II. 115, σημ. 14.—2) B. Popp. Proleg εἰς Θουκ. Ι. Τόμ. I. σ. 201.

ἀξιόλογον». 141. 4, 115 «μηχανῆς μελλούσται προσάξεθις (παθ.) αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐγκαντίων» μ. σ. Arnold. 4, 76. 5, 17. 36. Ξεν. ἑλλ. 7. 1, 5 «ἐπὸ τῶν θεῶν δέδοται: οὐδὲν εὐτυχεῖν». 2. 4, 3 «συγγοὺς τῶν σκευοφόρων ἀπὸ τῶν ἐκ Φυλῆς ἀποβήλωντες». —d) ἐπὶ τῆς αἰτίας, ἀφορημῆς, τοῦ αἰτίου. Ἡρδ. 4, 105 «ἐκλιπεῖν πᾶσαν τὴν χώρην ἀπὸ ἡφίων» = ἔνεκκ τῶν ὅρ. Θουκ. 2, 25 «ἐπὸ τούτου τοῦ τολμήματος ἐπηρέθη». 77 «νομίσαντες ἀπορούν εἶναι ἀπὸ (propter) τῶν πυρόντων δεινῶν ἐλεῖν τὴν πόλιν». 4, 98 «ἐπὸ τῶν ξυμφορῶν τι τολμῆσαι». 1, 71 «τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πολυπειρίκες κεκαίνωται». Δημ. 20, 77 «οὐδὲ ἔστιν οὐδὲν τῶν ὑμετέρων ἐχθρῶν τρόπων οὐδὲν ἀφ' οὐδὲν» (ἔνεκκ οὐδῶν). Πλ. ἀπολ. 25, e «κακόν τι λαβεῖν ἀπό τινος». Ἡρδ. 3, 104 «ἐπὸ Κόλχων ὅπει μεμαθηκέναι», ἀντὶ τοῦ συνάθ. παρὰ τινος. Μ. 233 «ἐπὸ σπουδῆς» = σπουδαίως, ἐκ σπουδῆς. Ἐν τῇ αὐτῇ σχεδὸν σημαντ. Αἰσχ. Εὑρ. 644 «ἀπὸ γνώμης φέρειν ψήφον δικαίων». Ἀγ. 1275 «τὸν ἄπειρον ἀπὸ εὐτόλημου ὁρενός». Εὔρ. Τρ. 772 «κακλίστων γάρ δημάτων ἀπὸ αἰσχρῶς τά κλεινὰ πεδία ἀπώλεσες Φρυγῶν». Ἡρδ. 7, 164 «ἀπὸ δικαιοισύνης». Σοφ. Ἀντ. 2 «τῶν ἀπὸ Οἰδίπου κακῶν» = malorum ab Oed. profectorum». Ξεν. Κύρ. 1. 1, 5 «τῷ ἀρ' ἔαυτοῦ φόβῳ» μ. σ. Schneider. 3. 3, 53, ὃς τὸ λατ. metus ab aliquo. Οὕτω καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ = οὐλούθεν, ἐξ ίδίας προκαρέσσεως Θουκ. 5, 60.—e) περὶ τῆς ἔλεος οἷον Ἡρδ. 7, 65 «εἴμαστε ἀπὸ ζεύλων πεποιημένα». ίδ. §. 417, A. 1. «τρέφειν τὸ νεανικὸν ἀπὸ πρωτόδου» Θουκ. 1, 81.—f) περὶ τοῦ μέσου καὶ ὅργανον. Ω. 603 «ἀπὸ βιοτοῦ πέφρνεν» = μὲν τὸ τόξον Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 9 «τοῦ; τῆς πάλεως ἀγγοντας ἀπὸ κυάρου καθίστασθαι» = sortiendo per fabam. Πλ. νόμ. 832, e «οἱ οὖται σώματος ἢ ἀπὸ τῶν ποιῶν». Δημ. 4, 34 «ἀπὸ τῶν ὑμετέρων οὐδὲν πολεμεῖ (ἢ Φίλιππος) συμμαχῶν» = sociorum vestrorum ore. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 14 «ἡδεσταντος καρκάτην ἀπὸ ἀλκήστων γρηγορήτων κύταρκέστατα τζέντα» μ. σ. Kühners ἐν τῷ χωρ. τούτ. ἀν. 1. 1, 9. περὶ τεγγ. ἵππ. 4, 9 «τὰς ἐξηγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ζεττον ἐν οἷς πολέμους αἰσθάνοντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοντο μαλλον η̄ εἰ ἀπὸ κέρυκος η̄ ἀπὸ προγραφῆς». ἀν. 2. 5, 32, 4. 1, 5. Οὕτω καὶ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τινος = κερδίζω ἀπὸ τινος προσώπ. η̄ πρέξηρ. (τούναντίν δὲ ὀφελ. ἀπὸ τινος = ὠφελοῦμαι, ὑποστηρίζομαι οὐ πό τινος), ίδ. Ιστι. ἀποσπ. 2 μ. σ. Schoemann. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2. 5. 4, 34 καὶ πανταχοῦ συγγ. βλάπτεσθαι ἀπὸ τινος (προσώπ.) Κύρ. 5. 3, 30 κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ.: «διδάσκεσθαι ἀπὸ τοῦ χωρίου» ἀν. 6. 5, 18, καὶ ἐπὶ προσώπ. Θεόγν. 35 «ἐσθλῶν μὲν γάρ ἡπ' ἐσθλὸν διδάξει», ἔνθα σκέψειν τις τὴν παρὰ σὺν γεν. ¹⁾ Κερδαίτερ, λαμβάκειρ ἀπὸ τινος (πρέξηρ. η̄

1) 13. Kühner's εἰ, Ξεν. ἀν. 6. 5. 18.

προσώπ.) Ξεν. ἀπομν. 2. 9, 4. Ἐγενέθεν προηλθον παικτικοί επιβόημαται φρέσεις· οἶον ἀπὸ στόματος εἰπεῖν Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 9=ἀπὸ μνήμης, ἀπὸ στόμου; μ. σ. Kühners' ἀπὸ γλώσσης=προφορικῶς, μὲ τὸ στόμαχον Ἡρδ. 1, 123.—g) ἀπὸ τιρος, ἐκ τιρος, συμφωνως, χρηματόντως τινὶ, κατὰ τις χρίειν τι ἀπὸ τιρος. Ισονομ. 4, 78 «(οἱ ἄγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων) ἀπὸ διάγων συνθημάτων (=ἔξ διάγ. νόμων, ἀκολουθούντες διάγονους νόμους), δρδίως καὶ περὶ τῶν διίων καὶ περὶ τῶν κοινῶν δμονούσισιν». Ἀπὸ τιρος καλεῖσθαι, ἀπαγορεύεσθαι = δυνομέζειν κατὰ τὸ δυνομα τινός. Ἡρδ. 7, 74 «ἄπν Οὐλόμπου δὲ οὔρος καλέονται Οὐλόμπιηνοι». 7. 57 «ἄπν διμημαχίας αὐτόνομοι»=κατὰ τὴν συμμ. αὐτόνομοι.—h) ἐπὶ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ τρόπου. Θουκ. 1, 66 «ἄπν τοῦ προφανοῦς ἐμάχοντο» = palam. 3, 10 «ἄπν τοῦ θεοῦ ἡγούντο» = κατὰ τρόπον δίκαιον, δικίως ἡσκεν ἡγεμόνες. Ξεν. ἀν. 2. 5, 7 «ἄπν ποίου ἂν τέχους ἀπορύγοις;».

2. Ἐξ, ἢ ἐ (θεωρ. ἀρχαδ. ἐς, λοκρ. ἐ, λατ. ex, e, εκκλησιαστ. σλεκτικ. izù, λιθ. iž, γερμ. aus, iž. Curt. Et. σ. 344). Ἡ κυρία κατῆς σημασία είναι τὸ ἔξω, ἀντίθετον τοῦ ἐντὸς τῆς ἐρ. - 1) τοπικῶς a) δηλοτὸς ἀρχάρρηστ, ἀπομάκρυνσις, κίνησις ἀπο, εἴτε ἀπὸ τῶν ἔσω τόπου ἢ πράγματος τινος, εἴτε ἀπὸ τῆς ἀμέσου συνδέσεως, ἐπαρκής, κοινωνίκης τόπου τινὸς ἢ πράγματος τῶν κινήσ. σπουδντ. ὁρίζεται ἐκ τῆς πάλεως ἀπολίθετος ἐκ τῆς μάλιης ἐργασίας (ἐνῷ ἡ ἀπὸ θὲτημένης γενικῶς μόνον τὴν ἀποχώρησιν ἄπν τῆς περιφερείας τῆς πόλης. καὶ τῆς μάχης). Ἐκ παλλαδοῦ=ἔξω πολὺ, πολὺ μηκούτιν. Ξενορ. ἀν. 1. 10, 11 «ἐκ πλεονοῦς ἢ τὸ πορθίεν ἔφενγον» μ. σ. Kühners. 3. 3, 15 «(οὐδὲ) πεζὸς πεζὸν ἢ διώκων καταλάθιος ἐκ τέξου δύματος» = ex tanto spatio, quantum sagitta mittitur. λ, 600 «κονίη δ' ἐκ κρατὸς ἀρώρει» (ώτει ἀπὸ τῶν ἔνδον τῆς κερχλ.). Θουκ. 4, 14 «ἐκ γῆς ναυμαχεῖν»=ἐν τῇ ἀκρᾳ τῆς γῆς θντες ναυμ., ἐκ τῆς ἀμέσου ἐπαρχῆς τῆς γῆς μετὰ τῆς θελάτης. Διὸ πίθεται ἡ ἔξ πρὸς δηλώσιν τῆς ἀμέσου ἐπαλλήλου τῶν ἀρτικειμένων ἀκολουθιας, ως ex alio loco in alium. Πλ. πολιτικ. 289, ε «οἱ πόλειν ἐκ πόλεως ἀλλάζοντες κατὰ θέλατταν καὶ πεζῇ». ἀπολ. 37, d «κακλὸς ἢ μοι ὁ βίος εἰη ἀλλην ἔξ ἀλλην πόλεως ἀμειβομένῳ» σοροστ. 224, b, ἔνθι Hdrf σ. 300. Ἡ τοποθεσία τόπου τινὸς δρίζεται πολλάκις; διὰ τῆς ἀκρας, ὡς καὶ διὰ τῆς εἰς = κατὰ, πρὸς, μετακοιλῆτος καντρικοῦ σημείου. Θουκ. 1, 64 «τὸ ἐκ τοῦ ισθμοῦ τεῖχος» ἔνθι «τὸ ἐκ τῆς Πελλήνης τεῖχος» (διάγων δύμως πρότερο. «τὸ τεῖχος ἐς τὴν Πελλήνην ἀτείχιστον ήν»). Οὕτω καὶ H, 337 «τύμβον.. γείσονες.. ἐκ πεδίου» = ἐκ τοῦ μέρους τοῦ πεδίου, πρὸς τὸ πεδίον.—b) περὶ τῆς ἀποστάσεως ἐπὶ τῶν στάσεως σημαντικ., ὑπο.=ἐκτὸς, ἔξω, γρῆσι; ἐπικήριον ἐκ βελέων=extra telorum iactum. Οὐκ ἔττον ὅμως καὶ ὁ Ἡρδ. 2, 142 «ἐγ

τούτῳ τῷ γρόνῳ πετράκις ἔλεγον ἐξ ἡθέων τὸν ἄλιον ἀνατεῖλαι» = extra suam sedem, id. Walcken. καὶ Baehr. Σορ. Τρ. 1078 «δεῖξω γάρ τόδ' ἐκ καλυμμάτων» = exutis tegumentis, Wunder. Περὶ τῆς ἐξ μετὰ τῶν ἑρμ. ἴστασθαι, κείσθαι, καθῆσθαι id. §. 447, c.-2) **χρονικῶς** περὶ τῆς ἀμέσου ἐξόδου, ἀποχρωρήσεως, ἀργῆς ἢ τυρος χρονικοῦ αηγετοῦ, ἀμέσως μετὰ τριταῖον ἐξ ἀρχῆς. «Οὐ.=ἀπὸ τῆς πρώτης ἀργῆς ἢ τοῦ πολλῶν, διῆγων ἡμερῶν=μετὰ πολλὰς ἀλλήλης ἡμέρας. Σορ. Ηλ. 780 «ἐξ ἡμέρας»=ex quo dies illuxit· ἐκ νυκτὸς ἢ ἐκ νυκτῶν Ξεν., ἐκ παιδῶν ex puris, ἐξ ἀστέρου, ἐξ ἀστέρας = ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐκ τοῦ λουτοῦ Ξεν. ἀν. 4. 6, 21, «ἐκ τοῦ ἀρίστου προήγαγεν ὁ Χειρίστορος τὸ στράτευμα». Πλ. Ηρωτ. 310, d «ἐπειδὴ τάχιστά με ἐκ τοῦ κέπου δύπνος ἀνακένει μ. σ. Stallb. Ιδίᾳ δὲ τίθεται ἡ ἐξ ἐπὶ τῆς ἀμέσου ἀραπτόδειος πράγματος τυρος ἐξ ἀλλού, ἐπὶ τῆς ἀμέσου χρονικῆς ἐπακολούθιας δύο πράξεων, ὅστε ἀμφότεραι κεντηται ἐν ἀδικλείπτω τυρογορῇ. Τὸ πρῶτον συμβάνειν, ὡς εἰς τὰς τοπικὰς ἀνακρούσες· Ηρδ. 9, 8 «ἐξ ἡμέρης εἰς ἡμέρην ἀνακεκλλόμενοι» ex die in diem. 1, 50 «ἐκ τῆς θυτίνης γενέσθαι» (=ἀμέσως μετὰ τὴν θυτ. ἵσχυρότερον πολὺ τῆς; ἀπο)· 87 «ἐκ δὲ αἰθίσις τε καὶ νηνεμίης θυτ., συνδρομέσιν ἐκπίνης νέφεσι». Θουκ. 1, 120 «ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, ἐκ δὲ πολέμου πάλιν ἔνυθηναι». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 17 «ὁ σὸς πυτήρος ἐν τῷδε τῇ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐξ ἔρεσονος σώφρων γεγένηται». Εὐρ. Ορ. 279 «ἐκ κυράτων γάρ αὐθίς αὖ γκλήν' ὁρᾶ». Ex. 55 «ἐκ τυρκινιῶν δόμων δούλειον ἡμαρτεῖσθε» μ. σ. Pflugk. 915 «ἐκ δείπνων ὑπνος ἥδυς». μ. σ. Pflugk. - 3) **αιτολογικῶς** καὶ μεταγρ. (αιτία, πηγή, ἐξ ἧς προέρχεται τι) a) ἐπὶ καταγωγῆς, καὶ μάλιστα πάντοτε περὶ ἀμέσου καταγωγῆς, ἐνδὴ ἡ ἀπὸ τίθεται μᾶλλον περὶ τῆς ἀπωτέρω· οἷον εἴται, γῆγενθαι ἐκ τυρος. ξ. 93 «ὅσποι γάρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν». Ηδ. Λοβ. 1. 3) a.-b) ἐπὶ τοῦ δὲ λούν ὡς πρὸς τὰ ἔκυτοι μέρον, ἡ τοῦ κτητορος πρὸς τὰ ἔκυτὰ κτήμα. Σορ. Αντ. 95 «τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσθοουλίκην»=τὴν ἐξ ἐμοῦ προερχομένην ἀνοησίκν (τὴν ἀνοησίκν μου). Ξεν. ἀν. 1. 2, 15 «τὸ εὐώνυμον (εἶγε) Κλέκρης καὶ οἱ ἐξ ἔκσινον» (qui ex ejus imperio pendebant)· πολλάκις καὶ μετὰ τῆς δευτερεύοντος. ἐννοιές τῆς ἐκλογῆς, προτιμήσεως· οἷον ἐξ Ἀθηναίων οἱ ἀριστοι. Θουκ. 1, 120 «ἐκ πάντων προτιμῶνται»=ἐκ πάντων. τῶν δὲ προτιμ. Ηρδ. 5, 87 «δεινόν τι ποιητηρικέντες κενιον μοῦνον ἐξ ἀπάντων σωθῆναι». οὕτω πολλάκις; τὸ ἐκ πάντων, id. Bornem. εἰς Ξεν. ἀπολ. 17 σ. 56 ἐκδ. 1824. Ξεν. ἀπομν. 3. 6, 17 «τοὺς θυμυκζομένους ἐκ τῶν μάλιστα ἐπιστάκμενον». Σπανίκις εἰνε ἡ ἔκφρασις ἐκ τρίτων = τρίτος αὐτός. Πλ. Γοργ. 500, a «σύμψηρος ἡμῖν εἰ καὶ σὺ ἐκ τρίτων;» (=εἰσται καὶ σὺ, καί τοι ὁ κατέξεχόν τοῖς, σύμψωνας μὲν ἡμᾶς;) μ. σ. Hdtf καὶ Stallb. συμπ. 213, b «ἴνα ἐκ τρίτων κατακέν-

ται». - c) ἐπὶ τοῦ αἰτίου ἐν τοῖς παθητ. ἡ ἀκετεκό. ἔντι. ἀντὶ τῆς ὑπὸ, σχεδὸν ἴωρικ. μάνον, ιδίκ δὲ παρ' Ἡρδ., πολλάκις ὅμως καὶ παρὰ τοῖς τραχ., σπανίως δὲ ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ. B, 669 «ἐφίληθεν ἐκ Διός». Σ, 107 «ἀπολέσθαι ἐκ τίνος». Ἡρδ. 3, 62 «τὰ ἐντεταλμένα ἐκ τοῦ Μάγου». ἔνθι καὶ «προσεδόσθαι ἐκ Ηρηξάσπεος». 6, 95 «Ἄθυδηνεστι προσετέτυχο ἐκ θυσιλῆς;». 7, 175 «τὰ λεγθέντα ἐξ Ἀλεξάνδρου». Σοφ. Φ. 335 «ἐκ Φοίβου δημιάτις». Ἀντ. 63 «ἀρχήμεσθαι» ἐκ κρεισσόνων». Οἰδ. τ. 225 «ὅστις.. αὐτοῦδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλεστο». Ξεν. ἀν. 1, 6 «(πόλεις) ἐκ βιτιλέως δεδομένικι». Ἐλλ. 3, 1, 6. ἀν. 2, 6, 1 «(Κλέρκος) ἐκ πάντων δόξας γνέσθαι ἀνὴρ πολεμικὸς» = ab omnibus putatus. Πλ. Φυλίδ. 245, b. Λυκοῦργ. 62 μ. σ. Maetzner. Ισατ. 6, 57 μ. σ. Schoemann. Ἡρδ. δὲς Ἡρδ. 6, 2 «(Ιστιαῖς) καταγνωσθεῖς πρὸς αὐτῶν (τῶν Χίων) νεωτέρω πρήστειν πρήγματα ἐξ ἐμωτούς ἐκ Αχρείου» = Dario auctore. Σοφ. Τρ. 320 «εἴπ.. ἐκ σκυτῆς» = lequere ex tuo ipsa ore. - d) ἐπὶ αἰτίας, ἀφροδηῆς οἷον ἐξ ἐριδος μάγεσθαι, ἐκ καιματος "Ουρηρ., σπανίως ὅμως ἐπὶ ἀβύσσων ἀντικειμένων ἀντὶ τῆς συνήθ. δοτ. δργνικῆς. Ἡρδ. 6, 67 «ἔρευγε Δημάρητος ἐκ Σπάρτης ἐκ τοιοῦδε ὀνείδεος». Σοφ. Φ. 714 «τί.. ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπῆς;» 1268 «ἐκ λόγων καλῶν κακῶν ἔπρεψε». Οἰδ. κ. 887 «ἐκ τίνος φύσεων βουθυτοῦντα μ' ἔτηστε» Ξεν. ἀν. 5, 8, 3 «ιεζον, ἐκ τίνος ἐπλήγης» = διὰ ποίκιν αἰτίαν (§. 12 διὰ τι). Ξεν. ἀν. 1, 2, 18 «τὸν ἐκ τῶν Ἐλλήνων εἰς τοὺς βιρβιλόρους φύσεον» = metum a Graecis barbaris injectum = ιτιχυότερ. τῆς ἀπὸ (δι. ἀριθ. 1, d.). - e) ἐπὶ τῆς ὥλης οἷον ἔπωμακ όντος λόγου». ίδ. 417, A. I. ζ, 221 «ἐκ τοῦ ποταμοῦ οὐζεσθαι». Ἡρδ. 1, 194 «οὖκ ἐκ ξύλων ποιεῦνται τὰ πλοῖα». Σοφ. Οἰδ. κ. 806 «χνήδες δ' οὐδέν' οἶδ' ἔγω δίκαιον, ὅστις ἐξ ἀπαντος εἰς λέγει». «ex quavis causa speciosae orationis materiem petens, Schneidew.-f) ἐπὶ τοῦ μέσου καὶ ὀργάνου οἷον Σοφ. Φ. 91 «ἐξ ἑνὸς ποδός.. ἡμῖς γειρώστεκαι» μ. σ. Wunder. 563 «ἐκ βίκις μ' ἁξοντες ἡ λόγοις». Θουκ. 1, 124 «ἐκ ποιέμου εἰρήνη μαλλιῶν βεβηκιοῦται». 123 «ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτεσθαι». Πλ. Φυλίδ. 231, c «καὶ ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐκ τῶν ἔργων γχρίζεσθαι τινί». Σοφ. Τρ. 877 «ἐξ ἀκινήτου ποδός». Οἰδ. κ. 848 «ἐκ σκήπτρων δόσιπορετν». Εὑρ. Έκ. 573 «ἐκ γερῶν φύλλοις ἔβιλλον». - g) ἐπὶ τῶν συμφώνων τινί, ἐκ τιρος, ἀπό τιρος κατά τις οἷον Ἡρδ. 2, 152 «ἐκ τῆς δύνης τοῦ ὀνείρου». Πλ. Κρίτ. 48, b «ἐκ τῶν ὄμολογουμένων τοῦτο σκεπτέν». Μενέξ. 246, c «τεκμηρίζεσθαι τι ἐκ τίνος». πολ. 465, b «ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἔνδρες ἔξουσι». Χαρομ. 160, b «ἐκ τούτου τοῦ λόγου». Δημ. 8, 8 «ἐκ τούτων τὰ δίκαια τίθενται». 16 «ἐκ τῆς ἐπιστολῆς διεῖ σκοπεῖν». 9, 15 «ἔστιν..,

ὅστις εὗρονῶν ἐκ τῶν δημοκότων μᾶλλον ἢ τῶν πραγμάτων τὸν ἄγοντ' εἰσήγην ἢ πολεμοῦνθ' ἔκυτῷ σκέψιτ' ἀν;;» Ἰσα. 9, 34 μ. σ. Schoemann. Θουκ. 3, 29 «ἔθουλεύοντο ἐκ τῶν περόντων» = pro praesenti rerum statu. 6, 70, Ξεν. οἰκ. 7, 11 «ἐκ τῶν δυνατῶν» = κατὰ τὰς δυνάμεις. ἀν. 2. 6, 8 «ἀρχῖνδες ἐλέγετο εἰναι, ὡς δυνατὸν ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου οἶν κακεῖνος εἶχεν». 6. 2, 9 «ἐνίους ἔθυκαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἐδύναντο κάλιστα» = pro praesenti rerum statu. 3. 4, 47 «οὐκ ἐξ ἕτου ἐσμέν» = non aequali conditione sumus. Δημ. 18, 143 «ἐκ παρακλήσεως συγκαθῆσθαι». Οὕτως ὄντας λέσθαι ἐξ τινος, ὡς τὸ λατ. *virtus ex viro appellata est* Cic.-h) ἐπὶ τοῦ εἴδους καὶ τρόπου Ξεν. ἀν. 1, 9, 19 «ἐκ τοῦ δικαίου κατακευχέειν τι» Ἑλλ. 6. 5, 16 «ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φρενοῦ μάζην ποιεῖσθαι». ἀπομν. 2. 6, 16 «ἐξ ἑτοίμου» = facile. Δημ. 18, 75 «ἐκ πνητὸς τρόπου». Ξεν. "Ιππαρχ. 5, 2 «ἐξ ἀποσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι». 7, 7 «ἐκ τοῦ ἐμφρονοῦ διακινδυνεύειν». Πλ. πολ. 364, a «πάντες ἐξ ἑνὸς στόμχτος δυναοῦσιν» μ. σ. Stallib. 1, 486 «ἐκ θυμοῦ φλέων» = ἀπὸ καρδίας, ἐγκαρδίως. Πλ. Γοργ. 510, b «(τῷ τυράννῳ) ἐξ ἐπιχντος τοῦ νοῦ οὐκ ἂν ποτε δύνατο φίλος γενέσθαι». Σοφ. Οἰδ. χ. 486 «ἐξ εὑμενῶν στέρων δέχεσθαι τὸν ικέτην».

Σημ. Τῶν μετὰ γενικ. συντασσομένων ἐπιθήμημ, διποθέσεων καταγρητικῶν (§. 428, Α. 4), ἐμνημονεύσαμεν ἅδη ἐν τῇ περὶ γενικ. διδασκαλίᾳ. Παρὰ τὴν ἐπιβρήματα γενικὴ συντάξεωνται καὶ τὰ ἐπόμενα οἰδιαστικά, διποθήμημ. καταγρητικὰ ἐκλαμβανόμενα¹⁾ α) δικῆν (δέμας ποιητ.)=instar, Ζ. §. 410, Α. 7.-b) γάριν (§. 410, Α. 7)=gratia²⁾ συνήθως μὲν μετὰ τὴν γενικ., σπανί. δὲ πρὸ ταῦτην Εὐρ. Ἀνδρ. 1235 «χάριν σῶν τῶν πάρος νυκτεριμάτων». Πλ. Φιλόδρ. 241, c κ.τ.λ. Ζ. Ast. L. P. III. σ. 539. Χάριν ἀντιθέτεως δὲ τὸ χάριν κεῖται καὶ ἐνάρθρ. Ηρδ. 5, 90 «οἱ τὴν ἀθηναϊών χάριν ἐπαρτεύοντο, ἀλλὰ τὴν αὐτῶν Μίλησιων». Προστίθεται δὲ κανονικῶς εἰς τὸ χάριν ἀντὶ τῆς γενικ. τῆς ποσαπ. ἀντωνυμ., ἐμοῦ, σαῦ κ.τ.λ., ἡ κτητικὴ ἀντωνυμ., διποθητικὸν ἐπιθέτον· οἷον ἐμὴν, σὴν χάριν, τειν, tua gratia³⁾ οὕτω καὶ Εὐρ. Ηπάλ. 241 «πατρῷρχιν χάριν» ἀντὶ πατρῶν χάριν = τῶν τοις πατράσιοις ἡμῶν ὑπηργμένων χάριν⁴⁾ Ζ. Pflugk. Ὁρ. 829 «πατρῷρχιν τιμῶν χάριν». Καὶ ἐνάρθρως Σοφ. Φ. 1113 «τὴν σὴν δ' ἵκω χάριν». Εὐρ. Ανδρ. 222 μετ' ἐπιθέτου. Σοφ. Τρ. 485 «κείνου τε καὶ σὴν δὲ ἵκου κοινὴν χάριν». ΑΙ. 175 «ἡ ποὺ τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν»=propter alicuius victoriae non perceptum fractum ἢ propter victoriam fractus expertem, δι. Εὐρ. ιφ. τ. 566 «κακῆς γυναικὸς χάριν ἄγαριν ἀπώλετο»=perire propter malam et ingratam mulierem.-c)Τὸ ἐνεκά 1) (περὶ τῶν εἴνεκα, ἐνεκεν, εἴνεκεν, ἐνεκεν, οὔνεκα Ζ. 325, 10) φαίνεται ὃν αι-

1) Τὸ ἐνεκά παράγεται κατὰ τὸν Ebel in Kuhn's Ztschr. V. σ. 67 ἐκ τοῦ ἐνεκά (Αἰολ. ἐνεκά, Ἰων. εἴνεκα), δι. τὸ γερμ. um.. willen = διὰ χάριν, τῇ βουλῇ τοινός.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 31

τιατική ἀχρήστου ὄνομαστικῆς, καὶ ἀντιστοιχεῖ κατὰ τὴν σημασίαν πρὸς τὰ λατιν. causa καὶ gratia μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι τοῦτο δὲν τίθεται μόνον, ὡς ταῦτα ἐπὶ αἰτίᾳ; (causa) ὀρισμένης, ητο; δύναται νὰ εἰληφθῇ καὶ ὡς σκοπὸς, ἀλλά καὶ ἀντὶ τοῦ propter, καὶ τῆς ἐλλ. διὰ σὺν αἰτιᾱͅ, ἐπὶ αἰτίᾳς πραγματικῆς; διὸ τὸ σοφίας; ἔνεκα δηλοτὸς a) sapientiae causa δηλ. πρὸς ἀπόκτησιν σοφίας; b) propter sapientiam = διὰ τὴν σοφίαν. Ἡ γενικὴ συνήθ. μὲν προτάσσεται, ἔνιοτε ὅμως καὶ γωρίζεται τῆς προηγθείσης καὶ αὐτῷ ἀνηκόσης γενικῆς διὰ πολλῶν λέξεων, ὡς Δικ. 20, 88. Λασ. 14, 32, 7d. Maetzner εἰς Λυκοῦργ. 20. Συγνότατα ὅμως ἔχει τὴν σημασ. τοῦ ὡς πρὸς τι, κατά τι, ὅσον ἀφορεῖ εἰς τι. Ἡρδ. 3, 85 «Οὔρεσε τούτου εἰνεκεν=ώς; πρὸς τοῦτο ἔχει θέρζος. Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 3 «δημοιος τοῖς τυρλοῖς ἀν ἥμεν ἔνεκα γε τῶν ἥμετέρων ὁ φυταλμῶν». Πλ. Γοργ. 493, ο ἔνθα καὶ Stallb. Πολλάκις δηλοτὸς ἀπωτέρω τινὰ αἰτίαν = διὰ τούτου, ἔνεκα τινος, 122 «εἰνεκεν γρηματῶν ἄρεις ἀπάστις; τῆς Ἐλλάδος». Πλ. πολ. 329, b «εἰ ἦν τοῦτο αἴτιον, κανὸν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθη ἔνεκα γε γῆρως» δηλ. δυνάμεις, ἔνεκα τοῦ γῆρ. 7d. ἔντασθι Stallb. Δικμ. 1, 28 «χρηστὰ δ' εἴη παντὸς εἰνεκα = utinam haec prospere succedant, omnibus adjumentis». -d) Τὸ ἔνητι (ποιητ. μόν.) = κατὰ βούλησιν, χάριν· ὁ Οὐρ. καὶ Ησίοδ. συντάσσουσιν αὐτὸν μόνον σὺν γενικ. δνόμωσι. Θεοῦ· οἶον Διὸς ἔνητι = χάριν τοῦ Διός, τῇ βοηθείᾳ, θελήσει τοῦ Διός. Ήπειρά τοῖς λοιποῖς δὲ ποιηταῖς είναι ταῦτα σημεῖαν τῷ ἔνεκα, γ.δ. λιξ. Πασσοδ. καὶ Σακελλ.-ε) ἀδην=ἀρκεῖ, ἀρκούντιως (κατὰ τὰ ἐν §. 410, Α. 11), σὺν γεν., 7d. §. 414, σ. 247.

2. Προθέσεις σὺν δοτικῇ μόροι συντασσόμεναι.

§. 431. Ἐν καὶ σὺν (ξύν).

1) Ἡ ἐν (περὶ τῶν ἐτι, εἰν καὶ εἰνὶ ἐπ. 7d. §. 325, 3, οἱ τύποι οὗτοι, ὡς καὶ οἱ ἐτι, εἰς προσήλθον πάντες ἐκ τοῦ ἐτι, ἐτι¹) κυπριακ. ἐτι, σκηνικο. antar=ἐντὸς, πρὸς τὰ ἐντὸς, λατιν. en-do, in-du, in, in-tra, οὐμερικ. en-, an-der, δσκ. an-ter = in-ter, γοτθ. καὶ γερμ. in, 7d. Curt Et. σ. 277 περὶ τῆς ἐν σὺν αἰτιᾱͅ. 7d. §. 325, 3) δηλοτὸς ἐτι ἀλλήλοις, πρὸς ἀλλήλοις, ἐπ' ἀλλήλοις καὶ παρ' ἀλλήλοις, ἕτοι τὸ ἐνάλληλον, προσάλληλον, ἐπάλληλον, παράλληλον τῶν δηντῶν, ἀντιστοιχοῦσα κατὰ τὴν σημασίαν πάντως πρὸς τὴν ἀρχ. γερμ., in·οἶον in cruce (δηλ. πρὸς τῷ στυκῷ), in themo Berge (ἐπὶ τοῦ ὄρους), ἐπειδὴ ἡ ἐτι δηλοτὸς γενικῶς πραγματικὴν ἔνωσιν μετά τινος ἀντικείμενου, διὸ καὶ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐπ' ἀποτελεῖ²). -1) τοπικῶς δηλοτὸς a) τὰ ἔγκεκλεισμένον, περικεκλεισμένον, ἐγρισμένον, περιωρισμένον τοῦ τόπου καὶ τῶν προσώπων = ἐν, ἐτιός, περὶ, ὑπὸ καὶ μεταξύ οἶον ἐτι γῆσφ, ἐτι γῆ, ἐτι τῇ πόλει, ἐτι Σπάρτη. Ο, 192 «οὐρανὸς ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλησι» = περιβεβλημένος, ἀπὸ αἰθ. καὶ νεφ. Πλ.

1) "Id. Schmidt. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ σ. 11.—2) "Id. Graff althoch deutsche Prapos. σ. 11. Grimm IV. σ. 771, K. F. Becker Deutsche Grammatik σημ. 3, σ. 249.

νόμ. 625, **ἴ** «ἀνάπτωλαι ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσίν εἰσι σκιαρίξι». = ὑπὸ τὰ ὑψ., μεταξὺ τῶν ὑψ. δένδρο. περὶ τῆς ἐνδυμασίας (μεθομηρικ.) οἶον ἐτέσθητι Ξεν. ἀπομν. 3. 11, 4· ἐτέπλους Ξεν. ἀν. 4. 3, 7. Δημ. 18, 155. Εὐρ. Ἡρ. μακιν. 677 «ἀεὶ δὲ ἐν στεφάνοισιν εἶην» = περιεστεμένος. Ξεν. ἀπομν. 3. 9, 2 «φωνερὸν δέ, δτε καὶ Λακεδαιμόνιοι οὗτοι θεοὶ Θράκων ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὕτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἔθέλοιεν ἢν διαγωνίζεσθαι» μ. σ. Kühners. Οὔτω καὶ Ξεν. Κύρ. 2, 3, 14 «ἐν μεγάλοις φορτίοις καὶ βαδίζειν καὶ τρέχειν ἡνίακαζόμεθα» = φορτωμένοι μὲν μεγ. φορτ. Ἐρ προμάχοις Ομηρ., Πλ. νόμ. 879, **ἴ** «ἔν τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποις». Πλ. Λυτ. 211, e «τὸν ἄριστον ἐν ἀνθρώποις ὅρτυγα» = ἐν τῷ κόσμῳ, Ἡρ. Hdrf. καὶ Stallb. διὸ καὶ = πρό, ἐνώπιον, ἐπὶ παρονόλᾳ coram (περιεκλεισμένος ὑπὸ τοῦ κύκλου τῶν ἀκροστῶν), 6, 194 «ἐν πάσιν», μ. σ. Nitzsch Πλ. νόμ. 886, e «κατηγορεῖν ἐν ἀσθέσιν ἀνθρώποις». Δημ. 8, 90 «οἱ λέγοντες ἐν ὑμῖν», μ. σ. Bremi. 27 «οἱ κατηγοροῦντες ἐν ὑμῖν». 74. «Τιμόθεος ποτέ ἐκεῖνος ἐν ὑμῖν ἐδίημηγόρησεν». Εἴτα μεταφέρεται καὶ ἐπὶ ἑξατερικάς καὶ ἑσωτερικάς καταστάσεις, ἐν αἷς διατελεῖ τι, ὑπάρχει, εὑρίσκεται, ἔχεται, ὡρὲν οἵοντες περιβάλλεται ἐπὶ ἀσχολιῶν, ἐρ αἰτοῦ διατελεῖ τις· οἶον ἐν πολέμῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν δαιτῇ, ἐν φύσῃ, ἐρ ὁργῇ εἶται. Ξεν. ἀν. 3. 1, 2 «ἐν πολλῇ δὴ ἀπορίᾳ ἡσάν οἱ Ἑλληνες». Σοφ. Αἰ. 270 «ἥδεθ οἵτινες εἴλετοι ἐν κακοῖς». Θουκ. 1, 25 «ἐν ἀπόρῳ ἔχεσθαι». Πλ. Κριτ. 43, e «ἄλλοι ἐν τοικύταις ἔνυμφορχτές ἀλίσκονται». μ. σ. Stallb. Φίλ. 45, c «ἐν τοιούτοις νοσήμασιν ἐχόμενοι». πολ. 395, d «ἐν ἔνυμφορχτές τε καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις ἔχομενην». Φειδ. 108, b «ἐν πάσῃ ἔχομενῃ ἀπορίῃ» ἐνθα καὶ «δεδεμένος ἐν ἀνάγκαις». Γοργ. 513, b «ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ οἰκεῖν». Σοφ. Οἰδ. π. 570 «τότε οὖν δι μάκτις ἡν ἐν τῇ τέχνῃ». Ἡρδ. 2, 82 «οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι». Θουκ. 3, 28 «οἱ ἐν πράγμασι». Ξεν. Κύρ. 4. 3, 23 «οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἡσάν». Πλ. Φειδ. 59 a «ἐν φιλοσοφίᾳ εἰναι», μ. σ. Stallb. οἱ ἐρ γεωργίαις ἐρ τέχνῃ εἶται Πλ. Θουκ. 2, 21 «ἐν ὁργῇ ἔχειν». 1, 55 «ἐν θεραπείᾳ ἔχ.» 4, 14 «ἐν φιλακῇ ἔχ.» Δημ. 18, 167, «ἐν εὐνοίᾳ ἔχ.», μ. σ. Dissen σ. 341 κ.τ.λ. Συχνὸν τὸ κινδυνεύειν ἐτιτι = κινδυνεύω διὰ πρόσωπόν τι ή πράγματι οἶον Ιστορ., 8, 12 «ῶσπερ ἐν ἀλλοτρίᾳ τῇ πόλει κινδυνεύοντες» = ὡς τιθέντες ἡμέρας κύτους ἐν κινδύνῳ διὰ τὸ καλὸν ζένης πόλεως μ. σ. Bremi παθητικ. Θουκ. 2, 35 «μή ἐνι ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετᾶς κινδυνεύεσθαι». Ἐντεῦθεν ἀνεπτύχθησαν πνητοειδεῖς ἐπιφέρημ. ἐκφράζεισις οἶον ἐτοι εἶται = εἴλικι ίσος, ἐν ἡδονῇ μιν ἔστι = ἔστι ψοι ἀρετῶν, ὀρέσκομει: Ἡρδ. οὔτω καὶ μετὰ τῶν ἔχειν, πινεῖσθαι· οἶον ἐτοι ὥμοιός, ἐλαγχῶ πινεῖσθαι = σέβομει: ἐπ' ἵστη, ὀλίγον Ἡρδ. Διὸ ἐπὶ προσωπῶν εἰς

τὰς χεῖρας, τὴν ἐξουσίαν, δέραμιν τῶν ὄποίων κεῖται τι, ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν. τὸ in. Οὔτως, ἐν ἑμοὶ, σοὶ ἐστὶ τι. Ησδ. ἔργ. 669 «ἐν τοῖς γάρ τέλος ἐστὶν δύως ἀγαθῶν τε κακῶν τε». Δημ. 18, 193 «ἐν τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἡν, οὐκ ἐν ἑμοί». Οθεν αἱ φράσεις οὐκ ἐτίθενται εἶναι (δηλ. οἰκιψ) = εἶνε ἐκτὸς τῆς οἰκίας του, δηλ. τοῦ σώματός του, τῆς κεφαλῆς του, τοῦ μυελοῦ του, δὲν εἶνε κύριος ἔχοντος, sui compotem non esse. Άρρ. σφ. 642 «κακότινον οὐκ ἐν κύτοις». Πλ. Χρόμ. 155, d «οὐκέτε ἐν ἐμκυτοῖς ἡν» μ. σ. Stallb., ὁδ. Herm. ad Vig. σ. 749, 171, c. Ξεν. ἀν. 1. 5. 17 «ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος ἐν ἔχοντος ἐγένετο» = συνῆλθεν εἰς ἔχοντόν. Σοφ. Φ. 950 «ἐν σκυτοῖς γενοῦ». Ενίστε τίθεται ἡ ἐτίθεται ἡ πρὸς δήλωσιν τοπικῆς ἀποστάσεως, καθ' ὅσον αὕτη κεῖται ἐν τινι πράγμα, μηκρὸν τινός Θουκ. 4, 113 «κακταλαβόντες ἄκρον τῆς πόλεως ἐς τὴν θάλασσαν ἀπειλημμένον ἐν σενῷ ισθμῷ». μ.σ. Arnold καὶ Poppo ἔξδ. Γοτιγγ. 120 «τῆς Ηλλήνης ἐπὶ τῷ ισθμῷ ἀπειλημμένης». 6, 1 «ἐν εἴκοσι σταδίοις μάλιστα μέτρῳ διείργεται». συχνότερ. παρὰ τοῖς μητρ. οἰον Διδ. 19, 39 «ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις ἀντιστρατοπεδευσῶν τῶν δυνάμεων». ὁδ. Πασσόβ. II. σ. 909, b καὶ Σκκελλ. σ. 997.-b) τὸ εἶναι τὰ ὄρτα τὸ ἐρ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ, τὸ ἐπ' ἄλληλοις εἶναι, τὸ ἐπάλληλον οἰον ἔστη ἐρ ὄρεοι, ἐρ ἵπποις, ἐρ θρόνοις. ὁδ. Passow καὶ Σκκελλ.—c) τὸ προσάλληλον καὶ παράλληλον τῶν ὄντων οἷον ἐρ οὐρανῷ, ἐρ ποταμῷ, ἐρ τοῖς φ., ἐρ ἕιρει "Ουηρ. = πρὸς, ὁδ. Passow καὶ Σκκελλ. Παρὰ τοῖς ἀττικ. ἐπὶ τόπων, μάλιστα δὲ πόλεων, παρὰίς (ἐρ τῇ περιφερείᾳ τῶν ὄποιων) συμβάλλει τι, ἰδίᾳ δὲ, παρὰ αἵς ἐδόθη μάχη. Θουκ. 4, 5 «καὶ ταὶ καὶ κύτοις (τοὺς Λακεδαιμονίους) ὁ στρατὸς ἔτι ἐν ταῖς; Αθήναις ὥν ἐπέσχε». = παρὰ ταῖς Αθ. Θουκ. 1, 57 «μετὰ τὴν ἐν Κερκύρῃ ναυμαχίαν». Αυκοῦργ. 16, μ. σ. Maetzner. Ισοχρ. 5, 147 «τῆς ἐν Σαλαχίνι ναυμαχίας». Αἰτγν. 3, 222. Ξεν. ἀν. 4. 8, 22 «πόλιν οἰκουμένην ἐν τῷ Εὔξεινῷ Πόντῳ» (in oris Ponti), μ. σ. Kühners. 6. 4, 5 «τὸ ὄρος ἐν τῷ λιμένι». —2) χρονικῶς ἐτόδος, ἐρ ὃ χρόνῳ, ἐν καιρῷ. μ. 76 «οὐδὲ ποτ' αὔρη κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὄπώρῃ». Π. 643. Ἐρ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐρ φ. = ὅτε. Ξεν. ἀπομν. 3. 13, 5 «ἐν πέντε ἡμέραις». Ἑλλ. 5. 3, 25 «τὰ μὲν περὶ Φλιοῦντας ἐπετετέλεστο ἐν δικτῷ μησὶ καὶ ἐνικατῷ». Θουκ. 2, 54 «ἐν τῷ κακῷ» = ἐν καιρῷ τῆς δυστυχίας. Ξεν. ἀν. 3. 1, 1 «ἐν ταῖς σπονδαῖς» = ἐν καιρῷ τῆς ἀνκωνικῆς. —3) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικῶς: a) περὶ τοῦ μέσου καὶ ὀργάρου, ἐπειδὴ τὸ μέσον θεωρεῖται ὡς τι συνδεδεμένον μετ' ἀντικειμένου τινός, ὡς διάθεσις ἐν τινι καταστάσει (οὕτω κεῖται καὶ ἐν τῇ ἀρχ. ἀνω γερμαν. τὸ in)¹⁾. Ξεν. πολ. Λαζ. 7, 5

1) "Ιδ. Graff althochd Prāp. σ. 36.

«τὸ δέ ἀδίκων χρηματίζεσθαι ἐν τοιούτοις διεκάλυσε» = διὰ τοιούτων παρεσκευῶν. Ἰσοχρ. 4, 82 «τοὺς νεωτέρους ἐν τοῖς τοιούτοις νόμοις πατιδεύοντες». Θουκ. 7, 11 «τὰ πρότερον πραγμέντα ἐν ἀλλαις πολλαῖς ἐπιστολαῖς; ἵστε» = διὰ ἀλλών ἐπιστ. ἀναγγελθέντων γνωρίζετε. Λουκ. συνθ. ἐμπ. 26 «ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν». Θε. διάλ. 6, 2 «πίνεις ἐν ἐκπώματι» ὡς τὸ γαλ. boire dans un verre. Τὸ δὲ παρὰ Σεν. ἀν. 6, 1, 4 «ἔπινον ἐν κερατίνοις ποτηρίοις» στηρίζεται ἐπὶ ἀπλῆς εἰκασίας, ἵδ. σ. Kühn. Ἀντιφ. 5, 59 «σὺ δέ με ἐν ἀρχαντι λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσκι» = διὰ σκοτεινῶν, ὑπόπτων λόγ. 1, 8 «τὰ γενόμενα ἐν τούτῳ (=διὰ τούτου) ἀρχαντιθήναι φήθησκαν». μ. σ. Maelzner. Περίεργον εἶναι ἐπὶ προσώπ. Θουκ. 7, 8 «τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀρχαντιθεῖσαν μαθόντες» = διὰ τοῦ ἀγγέλου, οἵονει παραμορφωθεῖσαν ἐν τῷ στόμ. (διὰ στόμ.). τοῦ ἀγγέλου. Σοφ. Αἴ. 1136 «ἐν τοῖς δικασταῖς κούκ όμοι: τόδι ἐσφάλη» = «per judices, non per me hoc peccatum est» Wunder. Λυσ. 26, 9 «ἐν τῷ ἔκκστον δικαίως ἔρχειν ἢ πολιτείκη σώζεται». καὶ ἐπὶ προσώπ. Σοφ. Αἴ. 519 «ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι». Ἐν τούτῳ καὶ τοῖς ὁμοίοις πρδγ. κεῖται ἡ ἔννοια, ὅτι ἡ πρᾶξις στηρίζεται ἐπὶ πρόγρμ. ἢ προσώπ. «Ομοιον παρ' Ἡρδ. 8, 100 «οὐδὲν ἐν τοῖς: Πέρσησι δεδήλωται τῶν πρηγμάτων» = διὰ τῶν Πέρσ. οὐδεμικῶν ὑπέστησαν ζημίαν τὰ πρόγματά σου. Λυσ. 13, 12 «ἀπέκτειναν ἐν τῷ προρρήσει ταύτῃ» = ὑπὸ (μὲν) ταύτην τὴν πρόρ. Ἐπὶ δλως καθηρῆς αἰτητικῆς ἀντιλήψεως ἐν ταῖς φράσεσιν· ὄρατ., ὄρασθαι, ὄπτεσθαι ἐν ὄρθαλμοῖς (ποιητ.), ἐπειδὴ το ὄρώμενον ἀντικείμ. ἀπεικονίζεται ἐν τοῖς δρθικλ. Α, 587 «μή σε . . ἐν ὄρθαλμοῖσι (ὑδωμαῖ), συγγόντατα¹⁾. Εἴτα καὶ ἐν ἀλλαις συντάξεσι παρὰ ποιητ., ἐρ πυρὶ καλεῖται Ω, 38: ἐρ δεσμῷ δῆσαι, συγχύνει ἐν τῷ πεζῷ²⁾: ἐρ χεροὶ λαβεῖται Ομ., ιδίκ όμως παρὰ Πίνδ. οἷον Ν. 11, 17 «ἐν λόγοις αἰνεῖσθαι». ὡς καὶ τὰ, ἐρ μολπαῖς ὑμετέρην, κελαδεῖν καὶ τὰ παρόμ. Ο. 1, 15 «ἀγλατίζεσθαι μουσικῆς ἐν ἀώτῳ» = pulcherriminis carminibus ornari. Ἰσθ. 4, 30 «κλέονται ἐν φορμίγγεσιν ἐν αὐλῶν τε πακρώνοις ὄμοκλαῖς». Οὕτω, δαμῆσαι ἐρ χερσὶ τιρος. Πίνδ. Η. 2, 8 «ἀγγαναῖσιν ἐν χερσὶν ἐδάμψασσε πώλους» = ὑπὸ τὰς χειρ., μὲ τὰς χειρ., ἵδ. ἐν τῷ γωρ. τ. Dissen. Ἐπὶ τῶν πάθους σημαντικ. (συναισθητικῶν) ὥρμ., ἐνίστε δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ. λ. 603 «τέρπεται ἐν θυλίῃ». Σοφ. Τρ. 1118 «ἐν οἷς χαίρειν προθυμηῇ». Πλ. πολ. 603, c «ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἡ λυπουμέγους ἡ χαίροντας». Αἰτγλ. Χοηρ. 220 «ἐν κακοῖσι τοῖς

1) Ιδ. Porson εἰς Ερ. Ὁρ. 1018. σ. 91 ἔκδ. Schäf. καὶ Matthiae ἐν τῷ αἰτῷ (1013) σ. 225, ὡς ante oculos videre. ἵδ. Dissen εἰς Πίνδ. σ. 487 ἔκδ. Boeckh.—2) Ιδ. Lobeckh Παραλ. σ. 524. Kühner εἰς Σεν. ἀν. 4, 3, 8.

έμοις γελάν θέλεις». Λυκοῦργ. 39 «ὁρθή ἡν ἡ πόλις ἐν τοῖς συμβεβηκόσιν» (ἐνεκα τῶν δυστυχ. ἡτο ἔξηρεθισμένη) μ. σ. Maetzner Ξεν. Ιέρ. 1, 16 «πολὺ πλείω ὑμεῖς ἐν αὐτοῖς εὐφράνεσθε». Κύρ. 1. 4, 25 «ἔλπιδας ἔχων μεγάλας ἐν αὐτῷ» (ἐπὶ πράγμ. ὅμως ἐλπίδας ἔχ. ἐπὶ τινι). Ἐν τῷ πεζῷ καὶ ἴδιᾳ τῷ Ξεν. τίθεται ἡ ἐρ (ώς καὶ ἡ ἀρχ. ἄνω γερμ. in¹), περὶ τοῦ μέσου, ἐν ταῖς ἔξης εὐφράτε. δηλοῦν, δῆλοι εἰναι, σημαίνειν ἐρ τινι. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2 «ὅτι οἱ θεοί σε ἵλεψε τε καὶ εὔμενες; πέμπουσι, καὶ ἐν ιεροῖς δῆλοι καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις». 8. 7, 3 «ἐσημήρατε μοι καὶ ἐν ιεροῖς καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις καὶ ἐν οιωροῖς καὶ ἐν γῆμαις, ἀ τέχρην ποιεῖν καὶ ἀ οὐκ ἔχρην». Βδ. ἀν. 6. 1, 31. Ιππαρχ. 9, 9. Πλ. πολ. 392, d «ἐν τούτῳ δηλῶσαι» μ. σ. Stallb. Μενέζ. 82, b «ἴνα ἐν τούτῳ σοι ἐπιδείξωμαι». Οὕτω καὶ Ξεν. Κύρ. 3. 3, 34 «(οἱ θεοὶ) νίκην διδόσαι καὶ σωτηρίαν ισχυοῦνται ἐν τοῖς ιεροῖς» πρὸς δὲ τὰ, σκοπεῖν τι ἐρ τινι Πλ. ὥρ. 238, d. «βιτσανίζειν τι ἐν τινι» Φιλ. 21, a. Ἐν ἀποκτούτοις καὶ τοῖς ὅμοιοις τούτοις πρόδγ. τὸ μέσον ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῆς γλώσσης καθαρῶς τοπικὸν, ὡς εἶναι τι ἐντὸς, ἐνδον, ἴδιᾳ δὲ συχνὰ μεταχειρίζονται οὕτω τὴν ἐρ οἱ ποιηταὶ, τῆς προθέσεως παριστάσης τὸ μέσον σκέψετερον καὶ αἰσθητότερον τῆς ἀπλῆς δοτικῆς.—b) τὸ εἶδος καὶ τὸν τρόπον ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ Λυσ. 7, 20. «πάντες οὖν ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ κινούμενοι τατράζονται» Θουκ. 7, 67 = κινούμ. πάντες οὐχὶ κατὰ τὸν ἔχυτ. τρόπον· ἐρ σιωπῇ, Σοφ. Φ. 60 «σ᾽ ἐν λιταῖς στείλαντες» = ἵκετευτικῶς, Schneidew. 102 «ἐν δόλῳ ἕγειν». Τρ. 886 «(θένταν αὐνάσσα) ἐν τουρὶ σιδήρου». Πίνδ. Ο. 6, 12 «ἐν δίκῃ . . φέγγατο». Ξεν. συμπ. 2, 8 «ἐν ρύθμῳ». οἰκ. 8, 10 «ἐν χρύσιτι διδόναι». ἀν. 1. 3, 21 «ἐρ τῷ φαρεψῷ» = φανερῶς.—c) τὸ ἔκ τερος, ἀπὸ τιτος, κατά τι, ἀγμότορ (ώς ἐν τῇ ἀρχ. ἄνω γερμ. τὸ in). Θουκ. 1, 77 «ἐν τοῖς ὅμοιοις νόμοις τὰς κρίσεις ποιεῖν». Ισοκρ. 4, 40. Πίνδ. Ο. 2, 76 «ἔρμοισι (sertis) . . ἀναπλέκοντε καὶ κεφαλὰς βουλαῖς ἐν δρθιτες Ρεδρμάνθυος» = κατὰ τὰς δρθ. συμβουλὰς τοῦ Ρεδ. Εὐρ. Φ. 1276 «οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σὰ» δηλ. ἔστιν = ἡ θέσις σου δὲν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ αἰσχύνησαι 1265. Οὕτω τὸ, ἐρ μέρει = κατὰ τὸ μέρος του, τὴν σειράν του. Εἰτα καὶ ἐπὶ προσωπικ. ὀνομάτων Εὐρ. Αλκ. 723 «κακὸν τὸ λῆμα κούν ἐρ ἀδράσιο τὸ σὸν» = καὶ ἀνάρμοστον εἰς ἄνδρ. Οὕτω τὰ, ἐρ ἐμοὶ, ἐρ οὐ κ. τ. λ. (ποιητ.) = κατ' ἐμήν, σὴν γνώμην. Σοφ. Οἰδ. κ. 1213 «σκαιοσύναν φυλάσσοσιν ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται». Οἰδ. τ. 677. Αντ. 925 «εἰ μὲν οὖν ταῦτα ἔστιν ἐν θεοῖς

1) Id. raff. ἐν τῷ ἡθ. συγγρ. σ. 41.

καλά». Εύρ. Ἰππ. 1320 «σὺ δὲ ἐν τῷ ἐκείνῳ καὶ ἐμοὶ φαίνῃ κακός» = ex illius et meo judicio¹⁾.

2. Σὺν καὶ ξὺν (ἰδ. §. 325, 5). Ἡ κυρία σημασ. τοῦ ξὺν, σὺν ἀντιστοιχεῖ ἐντελῶς πρὸς τὴν τῆς λατιν. *cum*, καὶ τῆς γερμ. *mit*. Πανταχοῦ δὲ ἐκφράζει αὐτὴ κοινότητα, *coiuariar*, *coiro-
ðlar*, *akoulovnðlar*, τὸ ὄμοι.—α) τοπικῶς οἶον ὁ στρατηγὸς σὺν τοῖς στρατιώταις· ἄρεμος σὺν λαилαπι. Ξεν. ἀν. 1. 8, 1 «βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται», ιδ. 2. 425, A. 3. Σοφ. Φ. 1022 «ζῶ σὺν κακοῖς (calamitatibns) πολλοῖς τάλαξ», ἔνθα καὶ 268. μ. σ. Wunder. Πολλάκις περὶ τῆς περιβολῆς (ἔνδυμασίας), διπλισμοῦ. Δ. 419 «σὺν τεύχεσιν ἀλτο χαμᾶξ». Ξεν. ἀν. 4. 5, 33 «πατέδας σὺν ταῖς βαρβαρικαῖς στολαῖς». Κύρ. 3. 3, 54 «ἴόντων εἰς μάχην σὺν ὅπλοις» = ὥπλισμένοις ὡς 2. 1, 21 «σὺν μαχαίρᾳ καὶ γέρρῳ καὶ θύρακι μάχεσθαι». ἀν. 5. 3, 3 «έξετας σὺν τοῖς ὅπλοις ἐγίγνετο» κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. ἀντὶ τοῦ ἐρ τ. ὅπλ., ιδ. σημ. Kühn. Ἡ ξὺν μετ' οὐσιαστικοῦ κεῖται πολλάκις ἀντὶ ἐπιθέτου. Σοφ. Οἰδ. τ. 55 «εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς.. ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς» = ἀνδρεῖος, ἀνδρικός. Ἡλ. 61 «οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακὸν» = κερδαλέον, ιδ. Sehneidew., πολλάκις ἐπὶ βοηθητικῆς συνοδείας, *akolouvnðlas*. Γ. 439 «σὺν Ἀθήνῃ». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 15 «σὺν θεῷ». 6. 4, 19 «σὺν θεοῖς οὐδενὸς ἀπορήσομεν». ἀν. 3. 2, μ. σ. Kühners. Διὸ ἐπὶ βοηθητικῆς, ἐπικουρικῆς συνδέσεως, *συμμαχίας* οἶον σὺν τινὶ εἶναι ἢ γίγνεσθαι, *ab alicujus partibus stare*. Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 18 «σὺν τοῖς Ἐλληνοῖς μαζλλον ἢ σὺν τῷ βαρ-
βάρῳ εἶναι». Κύρ. 5. 4, 37 «ἢν οἱ θεοὶ σὺν ἡμῖν ὄσιν». ἀν. 3. 1, 21 μ. σ. Kühn. Οὕτω ἀν. 3. 2, 31 «σὺν τῷ ἄρχοντι κολά-
ζειν τινὰ» = *adjuvante duce aliquem castigare*. ἀπομν. 1. 2, 34. «Σύν τινι μάχεσθαι» Κύρ. 5. 3, 5 = μάχομαι συμμαχῶν μετά τινος.—2) *aiciologikῶς καὶ μεταφραστικῶς* α) πρὸς δήλω-
σιν τοῦ μέσου καὶ ὀργάνου, ὅπερ ὑπολαμβάνεται, ὡρ συμπαρο-
μάρτοῦν οἵονει τῇ πράξει, καὶ ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῆς συνεργοῦν. Σοφ. Οἰδ. τ. 656 «τὸν ἐνκυηὴ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ σὺν ἀρχ-
νεῖ λόγῳ ἀτιμον βάλεται» = δι' ἀσφίστου τινὸς αἰτίας. Ξεν. Κύρ. 8. 7, 13 «ἢ κτῆσις πιστῶν φίλων ἐστίν οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ,
ἀλλὰ μᾶλλον σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ». 8. 2, 23. ἀν. 2. 6, 18 «οὐ-
δὲν ἐν θέλοις κτῆσθαι μετ' ἀδικίας, ἀλλὰ σὺν τῷ δικαίῳ καὶ
καλῷ» (μετὰ ἀδικίας = ἀδικίας μετέχων, τὸ δὲ σὺν τῷ δικ.
quasi comitante justitia, μ. σ. Kühners). ἀπομν. 2. 1, 28
«τὸ σῶμα γυμνωστέον σὺν πόνοις καὶ ὑδρῶτι».—b) πρὸς δήλω-
σιν τοῦ εἴδους καὶ τρόπου, ἐν οἷς συμβάνει δι αὐτὸς ἀντιληπτι-
κός τρόπος; ξ, 151, «οὐκ αὕτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ» =

1) "Id. Porson Advers. 101.

ένόρκως. Σοφ. Ἡλ. 872 «σὺν τάχει μολεῖν». 1223 «ἔρπεις ὥδε σὺν σπουδῇ ταχύ». Ξεν. ἀν. 1. 2, 17 «προίεναι σὺν κραυγῇ». 18 «σὺν γέλωτι ἐλθεῖν». — ε) πρὸς δήλωσιν τοῦ μέτρου, μεθ' οὗ ἡ πρᾶξις οἰνεῖ μετρεῖται ἡ δρίζεται. Δ, 161 «σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισσαν, σὺν σφῆσιν κερχλῆσσι, γυναικὶ τε καὶ τεκέεσσιν». Ξεν. Κύρ. 3. 1, 15 «πότερα δ' ἡγῆ ἀμεινον εἶναι, σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι ἡ σὺν τῷ σῇ ζημίᾳ»; — δ) πρὸς δήλωσιν τοῦ ἔκ τινος, ἀπό τινος, κατά τι, συμφώνως με τι, ἀρμόζοντας τινί, διπερθερεῖται ως ταῦτοσημεγρ., ως συμφωνία τῆς πράξεως πρὸς ἔννοιαν οὐσιαστικοῦ οίον Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17 «σὺν τῷ νόμῳ ἐκέλευεν ἃ εἰ τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι». Σοφ. Ἡλ. 1041 «οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν»;

3. Προθέσεις μετὰ αἰτιατικῆς μόνορ συντασσόμεναι.

§. 432. Εἰς (ἐς) καὶ ὡς.

1. Ἡ εἰς, ἐς (ἰδ. §. 325, 4) οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἡ μεταβληθεὶς τύπος τῆς ἐρ (§. 325, 4) διὸ καὶ ὄντως ἡ ἐρ παρὸ δωριεῦσι καὶ αἰολεῦσιν ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν τῆς εἰς §. 325, 3). Καὶ αὐτὴ δηλοτ τὴν αὐτὴν διαστατικὴν σχέσιν, οἷα ἐκρέρεται καὶ διὰ τῆς προθέσ. ἐν, πλὴν οὐχὶ τὴν στάσιν τὸ ποῦ, ώς ἡ ἐρ, ἀλλὰ τὴν κίνησιν τὸ ποῦ, διὰ ποῦ, εἰς ποῖον μέρος· διὸ τίθεται πρὸς δήλωσιν τῆς κινήσεως πράξεως τινος πρὸς τὰ ἔσω ἀντικείμενου τινός, ἡ ἀρά (εἰς τὰ ἄνω) ἀντικείμενό τι, εἰς τὸ ἀμείσως πλησίον ἀντικείμενον τινός (παρά τινι), καθ' ὅλου δὲ τίθεται πρὸς δήλωσιν τῆς ἐπιτυχίας ὁρισμένου καὶ περιωρισμένου σκοποῦ. Ἀντίθεσιν δὲ πρὸς ταύτην ἀποτελεῖ ἡ ἐξ, ἐκ, σ. γεν. δηλοῦσσα τὴν ἐκ τῶν ἔσω ἀντικείμενου τινος κίνησιν. 1) τοπικῶς: α) πρὸς δήλωσιν τοῦ τοπικοῦ σκοποῦ, τέλον¹⁾ οἴον ἦταν εἰς τὴν πόλιν. Α, 366 «φύγουμεθ' ἐς Θήβαν». Θουκ. 1, 107 «οἰκοδομεῖν τείχη ἐς θάλασσαν». Οὕτω καὶ ἐπὶ προσώπων μετὰ τῆς δευτερούστης ἔννοίς τῆς οἰκήσεως ἡ χώρας. Θουκ. 1, 137 «ἐσπέμπει γράμματα ἐς βασιλέων» (εἰς τὰ ἀνάκτορα) μ. σ. Popp. Ισαϊ. 7, 14 «ἐλθὼν εἰς τὴν ἐμὴν μητέρα», μ. σ. Schoemann. Ξεν. ἀν. 3. 5, 16 «εἰς Κραδούχους ἐμβάλλειν» = εἰς τὴν γώραν τῶν Κρα. 4. 7, 1. 8. 5, 20. Θουκ. 4, 70 κ.τ.λ. 1, 9 «(Πέλοψ) ἐκ τῆς Ἀσίας ἤλθεν εἰς ἀνθρώπους ἀπόρους». 4, 113 «κατέρρυγον ἐς αὐτούς». Ξεν. ἀν. 1. 3, 5 «ἀγγαρὸν εἰς τοὺς βαρβάρους». 5. 4, 2 «πέμπουσιν εἰς αὐτούς». 6. 1, 14 «προσῆγον αὐτούς εἰς τὸ στράτευμα»¹⁾. Πλ. ἀπολ. 17, ε «εἰς ὑπᾶς εἰσιέναι» δηλ. εἰς τὸ δικαστήριον, μ. σ. Stallb.

1) Ιδ. Poppo εἰς Θουκ. 1, 137· σ. 666. ἔκδ. μεγ. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 1, 1, 11.

Δημ. 9, 11 «εἰς Φωκέν τοις πρὸς συμμάχους ἐπορεύετο». ἐνθα δὲ Bremi «ad εἰς ponitur nomen Φωκ. ut regio nis, ad πρὸς συμμ. cogitandum ut nomen populi». Παρ’ Όμ. ὅμως καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπικ. τίθεται ἡ εἰς ὡς καὶ ἡ πρὸς ἡ ἡ ὡς καὶ ἐπὶ προσώπ. γχρὸς νάζ ληρῷῃ ὑπ’ ὅψει ἡ γχρὼς ἡ ἡ οὐκητις¹⁾. Λ, 141 «αὖθις κατακτετεῖναι μηδὲ ἐξέμεν ἀψὲ ἐς Ἀγχιούς». ζ, 175 «ἐλέκτιρες» σὲ γάρ.. ἐς πρώτην ἵνομνην δὲ Οδυσ. λέγει τὴν Ναυσικάχ. ἣν εὗρε παρὰ τὸν αἰγαλόν. Ρ, 709 «ἐλθεῖν εἰς Ἀγιλῆα». ίδ. Ο, 402. Ἐν ἄλλῃ ὅμως ἔννοιά λέγει Σοφ. Φ. 500 «εἰς σε.. ἥκω» =ἀποτείνομαι εἰς σὲ, διάχορον τοῦ πρός σε ἥκω =ad te accedo, ίδ. Wunder καὶ Schneidew., ὡς Δημ. 45, 85 «οὓς δὲ ὁ πατήρ μοι παρέδωκε βοηθούς καὶ φίλους, εἰς τούτους ἥκω». 45 «οὓς δὲ ὁ πατήρ μοι παρέδωκε βοηθούς καὶ φίλους, εἰς τούτους ἥκω». 27, 813. Εἰς τὰ ὅρμα. συλλέγειν, συραγεύειν, ἀλίζειν καὶ τὰ ὅμα. μεταχειρίζονται οἱ Ἑλλ. τὴν εἰς Θουκ. 2, 13 «τῶν Πελοποννησίων ἔνθει λεγομένων ἐς τὸν Ἰσθμόν». 4, 91. 8, 93. 3. 104 «ἥν ξύνοδος εἰς Δῆλον». Οὕτω λέγουσι καὶ οἱ λατ. καὶ τὸ καθ’ ἥμας ἰδιώματα, congregari, convenire κ.τ.λ. in locum, ίδ. Kühn. λατ. Γράμμ. §. 120, A. a). Σ, 353 «(αὐτὸν) ἔνων λιτὶ καλύψκαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» =ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ω, 204 «ἐλθέμεν ἀνδρὸς ἐς ὀρθαλμούς». Ήδ. 7, 136 «βεκτιλέι ἐς ὅψιν ἥλιθον». Σοφ. Αλ. 79 «γέλως ἥδιστος εἰς ἔχθροὺς γελᾶντα=οἰνοὶ εἰς τὸ πρόσωπον, κατὰ πρόσωπον. τ. ἐγθ. Πρὸς δέ. Θεόρ. 16, 45 «ἄσιδός.. φωνέων βάρβετον ἐς πολύχορδον»=canens ad barbitum. Παρὰ τοῖς ἀττικ. δὲ καὶ ἐν σημασίᾳ ἐχθρικῆ =contra, κατὰ σ. γεν. Θουκ. 3, 1 «ἐστράτευσαν ἐς τὴν Ἀττικήν». — b) πρὸς δήλωσιν τέλους, σκοποῦ ποσοτικοῦ = μέχρι ποσούτου, ίδίκι δὲ ἐπὶ τῶν ἀριθμητικῶν δηλώσεων τοῦ περίπου (οὕπω παρ’ Όμηρ.). Ξενοφ. Κύρ. 2, 1, 5 «Ἀρτακόμουν λέγουσιν ἴππεκς εἰς ὀκτακισχιλίους ἔγειν», πολλάκις οὕτω, συγχά τοις καὶ μετὰ τοῦ μά. λιστα, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ τῷ λατιν. admodum, ὅπερ, εἰ καὶ κυρίως δηλοῦ ἀκριβῶς κατὰ τὸ μέτρον, τίθεται ὅμως καὶ ἐπὶ προσεγγίσεως, ὡς Καττ. B. G. 5, 40 «turres admodum CXX. excitantur²⁾. Θουκ. 3, 20 «ἐς δὲ ἀνδρᾶς διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλι-

1) Έ. Sditzner εἰς Ἡλ. Excurs. XXXV.

2) Ό Voemel Progr. Frauks. a. M. 1852 ἀναγωρεῖ πρὸς ἑπτήγησιν τοῦ μάλιστα τα τοῖς μάλιστα τῆς γρήσεως αὐτοῖς ἐν καταφατικαῖς ἀποκρίσεσι (=μάλιστα), καὶ ἐν ἀριθμητικαῖς καὶ ἄλλαις ἐρωτηματικαῖς λέξαιν· οἷον πηνίκα μάλιστα; = πάτε μάλιστα; ἀκριβῶς; πότε; πότε κυρίως; · τί (πῶς, πότε) μάλ.; ἐκλαμβάνει δὲ τὴν γρήσιν τοῦ μάλ. ἐπὶ τῶν ἀριθμητικῶν δηλώσ. τοῦ περίπου ὡς ἡγετορικὴν, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμ. τίθεται τὸ gewiss, εἰ καὶ δὲν εἰνέ τι βέβαιον· οἷον es sind gewiss 10000 Menschen dagewesen (b “Ομ.

στιχ ἐνέμειναν»· 7,30 «διέφθειρκν . . ἐς εἴκοσι μάλιστα ἵππεας τε καὶ ὅπλιτας ὁμοῦ». Ιδ. 32. Ἐπὶ παρατάξεως τῶν στρατιωτῶν κατὰ μέτωπον ἡ βάθος (δικνεμητικῶς). Ξεν. ἑλλ. 3. 2,16 «παρατάτεσθιει εἰς ὀπά»=ἀνὴρ δυτῶν ἄνδρος κατὰ μέτωπον. ἀν. 7. 1, 23. 2. 4, 26 «οὐδὲ Κλέαρχος ἡγετὸς εἰς δύο» ἀνὰ δύο ἄνδρας κατὰ βάθος, ὥστε μετὰ δύο ἄνδρος. εἶποντο ἔτεροι δύο, ἀνὰ δύο δύο. ἑλλ. 3. 1, 22. Προσέτι δὲ εἰς τοσόνδε καὶ τὰ δύο. Ἡρδ. 7, 99 «ἐξ μὲν τοσόνδε ὁ ναυτικὸς στρατὸς εἰρηταιν (hactenus) μ. σ. Baehr. 8,19 «ταῦτα μὲν νῦν ἐς τοσοῦτο παρεγύμνου» = haec quidem hactenus (= μέχρι τοσούτου μόνον) aperiebat· δηλ. ducibus¹ 125 «ταῦτα μὲν νῦν ἐς τοσοῦτο ἐγένετο». 7, 107 «διεκρίτερες εἰς τὸν ἕσχατον» = μέχρι τοῦ ἐσχάτου. Ἐνταῦθι σκίνεται ἀνῆκον καὶ τὸ τοῦ Εὔρ. Ἱρ. αὐλ. 951 «οὐδὲ ἔψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγκαλέμνων ἀναξ, οὐδὲ εἰς ἄκραν χεῖτι, ὥστε προσβλεῖν (δηλ. τὴν ἄκραν χεῖτιν) πέπλοις»=ne ad extremos quidem digitos (ό Mathiä §. 578, d ἄκλως =ne extrelos quidem digitos si spectas)—c) πρὸς δήλωσιν τοπικῆς ἐκτάσεως καὶ ἔξαπλώσεως² ἐκ θαλάσσης εἰς θάλασσαν. Ηλ. Γοργ. 526, b «εἰς δὲ καὶ πάνυ ἐλλόγιμος γέγονεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, Ἀριστείδης». Τίμ. 25, b «τῆς πόλεως ή δύναμις εἰς ἀπανταξ ἀνθρώπους δικρανῆς ἀρετῆς ἐγένετο». πολ. 539, c «κύτοι φίλοσοφίκας πέρι εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληγνται» μ. σ. Stallb. Θουκ. 4, 22 «μὴ ἐς τοὺς ξυμμάχους διαβληθῶσιν»· ὧς καὶ διαβάλλειν τινὰ π. γ. εἰς τὸ δικαστήριον Ἀντφ. 6, 21 μ. σ. Maetzner. Αἰσχ. 1, 60 «μὴ ἀνυκνηρούθῃ κατέων ή βεβλυρίκ εἰς πλοσν τὴν πόλιν». Ξεν. πολ. Ἀθην. 1, 19 «διὰ τὴν κτήσιν τὴν ἐν τοῖς ὑπερορίοις καὶ διὰ τὰς ἀρχὰς τὰς εἰς τὴν ὑπερορίαν» = αἵτινες ἐκτείνονται (διήκονουσιν) εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.—d) ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ σοραμ =εἰνώπιον, πλὴν διπὸ τὴν σημασίαν τῆς εἰς τι διειθύνεται. Θουκ. 1, 90 «τὸ βουλόμενον τῆς γνώμης οὐ δηλοῦντες ἐς τοὺς Ἀθηναῖους». Ξεν. ἀν. 5. 6, 27 «εἰς τὸ κοινὸν ἀγορεύειν». Συχνὰ οὖτο, λόγους ποιεῖσθαι εἰς τὸ δῆμον. Ηλ. Μενέξ. 239, a «οἱ πατέρες πολλὰ δὴ καὶ καλὰ ἀπερήναντο εἰς πάντας ἀνθρώπους» συμπ. 179, b «τούτου Ἀλκηστίς οὐκανὴν μαρτυρίαν παρέγεται εἰς τοὺς Ἑλληνας». μ. σ. Stallb.—2) γρονικῶς³ a) πρὸς δήλω-

λέγ. μάλα μυρίοι). Παραβάλλει δὲ πρὸς τοῦτο τὴν χρῆσιν τοῦ δλος, καὶ σταν ὁ δρυθμὸς δὲν ἦν πλήρης, ω; Δημ. 19, 57 «τρεῖς μῆνας; δύοις; (70 μόν. ἡμέρ.). καὶ τὴν τοῦ πλάνου, ἐπὶ ποσοῦ μικροτέρου τοῦ ἀναφρούμενου, ως Δημ. 27, 59 «πλάνον ἡ τριπλάσια» (30 μόνον τάλαντα δύνται τῶν 42). Διὸ κατὰ τὴν λόγιαν τῆς συνοχῆς δύναται τὸ μάλιστα νὰ μεταφρασθῇ διὰ τῶν δροθεῶν, τελείων, ἐπακριβῶν, ὅντως, οὐσιών δημος; μνιστοιχεῖ κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ πρὸς τὰ γερμ. h wenigstens η höchstens=τοιδλάχιστον, τὸ πολὺ πολὺ.

σιν τοῦ χρονικοῦ σκοποῦ, τέλους (ἔως, μέχρι τότε, ὅτε κ.τ.λ., πρός τι, περὶ τι, εἰς τι, κατά τι) A, 601 «ἳς τότε μὲν πρόποντας ἡμαρτεῖς ἡδίλιον καταδύντα δαίνυνται» = μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλ., ἐν γ, ὥμως 138 = sub solis occasum: εἰς ἀσπέρας=κατὰ τὴν ἑσπέραν. (κυρίως πρὸς τὴν ἑσπέραν, ὡς ὥριον). Θουκ. 1, 51 «ἡ ναυμαχία ἐτελεύτη ἐς νύκταν» = μέχρις ἐντὸς τῆς νυκτός.— b) τῆς χρονικῆς διαρκείας (μέχρι τοῦ πέρατος ὡςισμένου χρονικοῦ σημείου) = ἐρ καιρῷ τινος, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἐπὶ χρόνον τινά κ.τ.λ.: οἷον ξ, 384 «ἐκ θέρος» = ἐν τῷ θέρει, ἐν καιρῷ τοῦ θέρου (κυρίως μέχρι πέρατος τοῦ θέρου). δ, 595 «εἰς ἐνιαυτὸν» = ἐπὶ ἐν ἔτος (μέγρις οὖν παρέλθη ἔτος ἐν). Σοφ. Ἀντ. 340 «ἔτος εἰς ἔτος» = ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, κατ' ἔτος. Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ξεν. ἀν. 1, 7, 1 «ἐδόκει εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἦν ἡζεῖν βασιλέα». 2, 3, 25 «εἰς τὴν ὑστερίαν οὐκ ἤκεν» = in posterrum diem. Κύρ. 3, 1, 42 «προεῖπε τοῖς ἑαυτοῦ εἰς τρίτην ἡμέραν παρεῖναι». Εἰς τετάρτην, πέμπτην (κτλ.) ἡμέραν.—3) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικῶς^{α)} πρὸς δήλωσιν τοῦ πνευματικοῦ τέρματος, τέλους, σκοποῦ. Ξεν. ἀν. 3, 4, 17 «χρῆσθαι εἰς τὰς σφενδόνας». 3, 3, 19 «τὸντος ἵππους εἰς ἵππεκς κατασκευάσωμεν» = ad equitum usum μ. σ. Kühners. 1, 102 «εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν» = πρὸς ἀγαθό, διὰ καλόν. Ισακτ. 5, 36 «εἰς Διονύσια χορηγήσας» ad D. celebranda. ίδ. Schoemann. 7, 36 «γεγυμνασιαρχηκού εἰς Προμήθεια». Ἀντιφ. 6, 11 «χορηγὸς κατεστάθην εἰς Θαργῆλικ», μ. σ. Maetzner. Ξεν. πολ. Ἀθ. 3, 4. Πίνδ. Ο. 6, 13 (αἰνον) «Ἀδραστος . . ἐς Ἀμφιάριον φθέγξατο» = πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμφ., ίδ. Dissen. Λυκοῦργ. 85 «δλίγοι ὄντες κατακλεισθέντες ἐπολιορκοῦντο καὶ διεκαρτέρουν εἰς τὴν πατρίδα» = διὰ τὴν πατρίδα, ίδ. Maetzner. Δημ. 21, 195 «σπουδάζειν εἰς τὰ σά». Αἰσχυν. 3, 197 «τοῖς εἰς τὸ πρᾶγμα λέγουσιν». Ἀντιφ. 6, 9 «εἰς κύτῳ τὸ πρᾶγμα κατηγορεῖν» μ. σ. Maetzner καὶ εἰς Λυκοῦργ. 67. Ηλ. Λυσ. 204, d «ἄδει εἰς τὰ παιδιά». 205, d «ἄδει εἰς σεκυτὸν ἐγκώμιον». Ξεν. οἰκ. 17, 10 «ἢν ἐκτρέφειν ἔχεις τὴν γῆν τὸ σπέρμα εἰς κυρπὸν» = ἐὰν ἀρίνης τὴν γῆν νὰ ἐκθρέψῃ τὸν σπόρο. οὕτως, ὕστε νὰ γείνῃ κυρπός. Θουκ. 3, 14 «τὰς τῶν Ἑλλήνων ἐς ὑμᾶς ἐλπίδας», ὡς παρὰ τοῖς μηγ. τὸ ἐπιτίζειν εἰς τινα, ίδ. ἐν τῷ χωρ. αὐτῷ Popp. σ. 21 ἔκδ. Γοτιγ. Σοφ. Τρ. 403 «εἰς τί δὴ με τοῦτο ἐρωτήσας ἔχεις;» = πρὸς τί; «Εἰς κέρδος τι δρῶν» Σοφ. Φ. 111.—b) πρὸς δήλωσιν τοῦ εἴδους καὶ τρόπου, ἐπειδὴ ἐκλαμβάνονται ὡς τείνοντα πρός τινα ἰδέαν, πρός τι σχέδιον ὡς εἰς τέλος τι. B, 379 «εἰς μιλαρ βουλεύειν». «Ομοιον παρὰ Θεοκρ. 18, 7 «ἄξειδον δ' ἀρε πᾶσαι ἐς έρ μέλος». Εἰς καλόν = opportune Ξεν. ἀν. 4, 7, 3. συμπ. 1, 4. Ηλ. συμπ. 174, ε κτλ. Ξεν. Κύρ. 3, 1, 8 «εἰς κατρόγον». ἀν. 2, 3, 23 «εἰς δύναμιν» = κατὰ δύναμην. Ηλ. Φαιδρ.

252, δ «εἰς τὸ δυνατόν». πολ. 596, ε «εἰς δέον ἔργη τῷ λόγῳ» = «opportune venis, tempore necessario succurris» Schneider. Σοφ. Ἀντ. 386. Πλ. Εὐθύδ. 275, β «ἀκετον εἰς αὐλίλιστον». Ξεν. ἀν. 4. 7, 3. 7. 1, 33 «εἰς ἀρθονίαν παρέξειν ἔρη καὶ σιτίαν καὶ ποτὰ» = οὕτω πολλὰ μέγρις ἀρθονίας, ἀρθονώς. —ε) γενικῶς δὲ πρὸς δήλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, κατά τι, περί τι. Σοφ. Οἰδ. κ. 800 «πότερον νομίζεις δύστυχεν ἔμ' ἐς τὰ σά;» Οἰδ. τ. 980 «σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα;» Ἐν τῷ πεζῷ Θουκ. 1, 138 «ἡν δ Θεμιστοκλῆς . . ἐς αὐτὸν μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θυμαράσαι». Ηλ. Ἀλκ. 1. 111, α «δικαιώς ἐπικινοῦντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν». Λαζ. 181, β μ. σ. Stallb. Γοργ. 491, β «οἱ ἂν εἰς τὰ τῆς πόλεως πρόγυμνατα φρόνιμοι: ὅσιν». Χαρμ. 158, α «εἰκός σε εἰς πάντα πρῶτον εἰναῖς» = κατὰ πάντα. πρόπ., ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἥσαι πρῶτ. Θουκ. 1, 7 «ἀκριβῶντες ἡσαν ἐς αὐτὸν (τὸν πόλεμον) ἀμφότεροι πυρκασιεῦθη πᾶσῃ» 2, 49 «ἐκεῖνο (τὸ ἔτος) ἁνοσον ἐς τὰς ἀλλὰς ἀσθενείας ἐπύγγανεν ὅν». Ξεν. Ἱέρ. 1, 2. «πῇ δικρέρει: δ τυραννικός τε καὶ δ ἴδιωτικὸς βίος εἰς εὑφροσύνας τε καὶ λύπας ἀνθρώποις;» ἀν. 1. 9, 16 «εἰς δικαιοσύνην ἐπιδεικνυσθαι» = δίδωμι παραδείγματα ώς πρὸς τὴν δικαιοσύνην. 2. 6, 30 «οὗτ' ἐς φιλίκων αὐτοὺς ἐμέμφετο». 6. 5, 14 «οὐ δόξῃς ὅρῳ δεομένους ὑμᾶς εἰς ἀνδρείατην». οἰκ. 2, 4 «εἰς τὸ σὸν σχῆμα καὶ τὴν σὴν δόξαν οὐδὲν ὡς ἂν ἵνανά μοι δοκεῖ εἰναί τοι». Ηλ. Φειδρ. 269, ε «κινδυνεύει δ Περικλῆς πάντων τελεώτατος εἰς τὴν ἑπτορικὴν γενέσθαι». νόμ. 774, β «εἰς γρήγορα καὶ τὴν σὴν δόξαν οὐδὲν ὡς ἂν ἵνανά μοι δοκεῖ εἰναί τοι». 1, 8 «ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει». Δημ. 3, 1 «ὅταν τε εἰς τὰ πρόγυμνατα ἀποβλέψω καὶ ὅταν πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούων». 2).

2. Τὸ ὡς (ἰδ. §. 428, Α. 2)=ad, πρὸς, τίθεται: ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἀρχαιότ. ἐπὶ τῆς πρὸς πρόσωπον μόνον διευθύνσεως (παρὰ τοῖς μηγν. δὲ τὸ πρῶτον, εἰ καὶ σπανίως, τίθεται καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς τοπικὴ ὀνόμ. διευθ. 3)). Ἐν τῇ ἀττικῇ δὲ πρὸ πάντων περιόδῳ τιγγάνει συγνοτέρκς γρήσεως, ἀπαντῷ ὅμως καὶ παρ' Όμήρ. φ. 218 «ώς κιεὶ τὸν ὄμοιον ἄγει θεός ὡς τὸν ὄμοιον». Ηρδ. 2. 121, 5 «ἐσελθόντας ὡς τοῦ βασιλέος τὴν θυγατέρα», ἐν τοῖς λοιποῖς δὲ γωρίοις παρ' Ήρδ. ἡ γραφὴ εἶναι ἐπισφρά-

1) "Id. Bornemann εἰς Ξεν. Κύρ. 5. 4, 25 ἔκδ. Λειψ. —2) Bremi εἰς Δημ. δινοτέρ. γωρ., Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 2.—3) "Id. Pop. εἰς Θουκ. Π. Η. Τόμ. 1. σ. 318, οὗτος ἐμδριθεῖτας ἀποδείκνυσιν, διει τὸ διει τίθεται ἐπὶ πραγμάτ. ἡ τέπων, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ προσάπ. (οἷον οὐδέποτε διει Μήλητον, διει "Ἄδεντον κτλ.)." Id. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 2. 7, 2.

λής¹⁾. Θουκ. 1, 90 «πέμψουσιν ως αύτούς πρέσβεις». 4, 79 «(Βρούδης) ἀρίστετο ως Περδίκκας καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικήν». 2, 67. 3, 13. Δημ. 4, 48 «πρέσβεις πέπομφεν ως βασιλέων». 8, 35 «πέμπετε ως ἡμῖς πρέσβεις». Συχνὸν παρ' Ἰσοκρ.· οἶν 4, 31. 109 «τοῖς ως ἡμῖς». 121 κ.τ.λ.

Σημ. Τό ως τοῦτο διακριτέον τοῦ μετά τῶν εἰς, ἐπὶ, πρὸς σ. αἰτ. συναπομένου ως (ώς εἰς, ω; ἐπὶ, ως πρός τινα). Ἐν τῇ συνθίσει ταύτη τὸ ως δὲν εἶναι πρόδ., ἀλλὰ οὐνδ. παραδολικός=ut, καθὼς, ἐκφράζει δέ, ως ἐπὶ τῶν μετογ., δόξαν, εἰκασίαν (ἀνατύπωσιν), καὶ δηλοῖ οὐδὲν ὄντως συμβαίνουσαν διεύθυνται εἰς τόπον τινά, ἀλλά μόνον διποτιθεμένην (δοκοῦσαν). Διὸ καὶ σκοπουμένην· Θουκ. 6, 61 «πέπλεον μετὰ τῇ; Σαλαμινίας ἐκ τῆς; Σικελίας; ως ἐπὶ τᾶς; Αθήνας». 1, 02 «εἶδον τοὺς ἐναντίους; παρασκευαζομένους; ως ἐπὶ μάχην». 2, 20. 4, 13. Εἰν. ἀν. 1, 2, 1 «ἀθροῖτε ως ἐπὶ τούτους τὸ βαρβαρικὸν στράτευμα = προφασιζόμενος ἐπὶ τούτους πορεύεσθαι» μ. σ. Kühn. 1, 2, 4 κτλ. Σοφ. Φ. 58 «πλεῖς δ' ως πρὸς οἴκον» διθεν τίθεται τὸ ως τοῦτο καὶ μετά προθέτει. Άλλας συντασσομένουν πτώσει. Θουκ. 1, 126 «κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν ως ἐπὶ τυραννίδια». 2, 95. 3, 4, 4, 15 «εὖδοξεν αὐτοῖς, ως ἐπὶ ξυμφορῷ μεγάλῃ, τὰ τέλη βουλεύειν». = διεσὶ ητο μεγάλ. δυστ. Θουκ. 1, 131 «οἱ δὲ ποντίσμενοι γαλοῦς ἀνδράντας δύο ως ἀντὶ Παυσανίου ἀνέθεσαν» = ut quasi Pausaniae loco essent. Θουκ. 2, 65 «πολλὰ ως ἐν μεγάλῃ πόλει: ήμαρτηθησον». Εἰν. Κύρ. 2, 1, 6, ω.; ἐπὶ τῇ; ήμετέρας²⁾.

4. Προθέσεις δυσὶ πτώσεσι συντασσόμεναι· ἡ ἀρά σὺν δοτ.
καὶ αἰτιατ.³⁾ ἡ κατὰ, διὰ, καὶ ὑπὲρ σὺν γε. καὶ αἰτιατ.

§. 433. Άνα καὶ κατά.

a. Ἀρά.

1. Ἀρά. (γοτθ., ἀργ. ἀνω γερμ. ana, ως καὶ ἄγρι τοῦ νῦν ἡ an σὺν δοτ. καὶ αἰτιατ.³⁾ συντασσ. δηλοῖ τὴν ἐπιφάρειαν, τὸ ἐπίπεδον, τὰ ἐπιπολῆς⁴⁾). Ἡ πρώτη τῆς προθέσ. ἀρὰ σημασ. εἶνε ἀρω, ἐπάρω, πρός. Ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ἡ ἀρά συντάσσ. μόνον αἰτιατικῇ, ἐν τῇ ἐπικῇ δὲ καὶ τοῖς λαρικῖς, ως καὶ τοῖς χωρικοῖς τῆς τραχυδίας, εἰ καὶ σποραδικῶς (οὐδαμοῦ παρὰ Σοφοκλ.). συντάσσεται καὶ δοτικῇ (ἐν τῇ αὐτῇ σημασ., οἷς καὶ ἐν τῇ γερμ. ἡ ana, an), ἀνθ' ής συνήθως τίθεται ἡ ἐν (ώς καὶ ἐν τῇ γερμ. πολλάκις τίθεται ἡ in σὺν δοτ. ἀντὶ τῆς ana σὺν δοτ.⁵⁾). Ξ. 352 «εὗδε πατήρ ἀνὰ Γαργάρω ἀκρω». Ο. 152. λ., 128 «ἄνα φαιδίμῳ ὅμῳ». ω, 8 «γυνατερίδες» ἀνὰ τ' ἀλλήληρσιν ἔχονται» = συγκρατοῦνται, συνέχονται ἀναμεταξύτων. Α,

1) "Id. Bredov, dial. Ηρδ. σ. 34, διετις τὸ ἐν τῷ ἑρθέντι γωρίῳ ως θεωρεῖ ἐφθαρμένον καὶ ἐκ τοῦ ἐς προειδόν. — 2) "Id. Kühner εἰς Εἰν. ἀν. 4, 3, 31.—3) "Id. τοῖς λοιποῖς ταύτης τύπους εἰς Graß ἐν τῷ ἑηθ. συγγρ. σ. 69. —4) "Id. Grimm IV. σ. 771.—5) "Id. Graff ἐν τῷ ἑηθ. συγγρ. σ. 71 καὶ Grimm ἐν τῷ ἑηθ. συγγρ.

15 «ἀνὰ σκήπτρῳ». Οὔτε· Πίνδ. Ο. 1, 41 «χρυσέσιν ἀν' ἴπποις» = ἐπάνω χρυσῶν ἀμφέπνων. 8, 51, 11, 69, 13, 75 «ἀνὰ βωμῷ». Η 1, 6 «εῦδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός». 4, 94 «ἀνὰ δ' ἡμίόνοις ζεστῇ τ' ἀπάντῃ.. Πελίκες ἵκετο». Αἰσχυλ. Ἰν. 346 «ἄμφι πέτραις». Εὔρ. Ἱρ. αὐλ. 754 «ἀνὰ νυσσῖν». 1058 «ἀνὰ δ' ἐλάζαισι.. θίκσος ἔμοιλεν» = δ' θίκσος. τῶν Κενταύρων. ἥργετο ἀνὰ μέσον τῶν ἐλατ. Ἡλ. 466 «ἴπποις ἀν πτερούσσαις». Ή μετ' αἰτιατικ. σύνταξις τῆς ἀρὰ ἀποτελεῖ τὸ ἐκ δικμέτρου ἀντίθετον τῆς κατὰ σὺν αἰτιατ., ὡς δηλ. αὐτη δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῶν ἄρω πρὸς τὰ κάτω κίνησιν, οὕτως ἐκείνη τὴν ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄρω¹⁾.—1) τοπικῶς α) τίθεται πρὸς δήλωσιν κατήσεως, διευθύνσεως πρὸς τι ἀρτικεῖν. ὑψηλότεροι κείμενοι. Κ, 466 «Οἲσκεν ἀνὰ μαρίκην» = ἔθ. πρὸς τὰ ἐπάνω μαρίκ. γ, 132 «οὐκ ἀν δή τις ἔνδι οὐρίσθιρην ἀναβίσιν». 176 «κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι» = ἐπὶ τῆς στηλῆς ὑψηλὴ κειμένη. γ, 239 «ἀνὰ μεγάρῳ μελαχθρὸν ἔζετ' ἀναβίσασι» = πετάξασι ἐκ τῶν κάτω ἐκάθ. ἐπάνω τοῦ μελαχνωποῦ μεγ. Ή γρῆσις; αὐτῆς αὐτη ἐπεξετάζη ἐκτὸς τούτου καὶ εἰς τὴν δήλωσιν συγέδον μόνον τῆς τῶν ποταμῶν διευθύνσεως; ἀρὰ τὸ ποταμὸν Ἡρ. 2, 96· ἀρὰ φόρο πλεῖν ὁ τόδι = πλεῖν πρὸς τὰ ἔνω τοῦ ποταμοῦ, ἐναντίον τοῦ φοῦ τ. π. ποτ. (Ἀντίθετον τοῦ, κατὰ ποταμὸν = πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποτ., πρὸς τὸν φοῦν).—b) τῆς τοπικῆς ἐκτάσεως πρὸς δήλωσιν τοῦ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄρω, καὶ ἐπὶ ἐπιπέδου, ἐν φύσιολαχθένομεν κάτω καὶ ἔνω· διὸ μεταφράζομεν κάτην γενικῶς διὸ τοῦ ἀπὸ.. μέχρις, ἐπὶ τε τῶν κινήσεως καὶ στάσεως, σημαντικῶν ἥρμ. N. 547 «(ἢλεψ) ἀνὰ νῶτη θέουσα δικυπερέες» (ab infima dorsi parte usque ad cervices). A, 670 «ἄγθηται δ' ἀνὰ δόμους .. θεοῖς». Σπανιώτερον ἐπὶ προσώπ. δ. 286 «πολλὰ δ' ἄγειρα χρήματα ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδράς». Ἀρὰ μάχηρ, δῆμοι, στρατός, οὐιλορ, ρῆμα, ἀστεν, πεδίον κ.τ.λ. παρ. Ὁμ. τό. Passow. καὶ Σκαλελλ. λεξ. Ἀρὰ χείρα = ἐπάνω εἰς τὴν χεῖρα, ἐπὶ χειρός. Εὔρ. Ι. 1455 «τίν' ἀνὰ γέρα δόμους ἔσθι λοξίους» = ἐπὶ τίνος γειράς, ἢ ἐπὶ γειράς τίνος (φερόμενος) ἄγθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Λοξ. ; Οὕτως ἀρὰ στόμα ἔχειν B, 250. Εὔρ. Ἡλ. 80. Ξεν. Ἱέρ. 7, 9 (= οἵονει ἐν τῷ στόματι πάντοτε περιβεβίπτων ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἔνω). Φ, 137 «ἄρμηνεν ὁ διάνακτος θυμόν». Ἡρ. 6, 131 «οὕτω Αἰγυπτιωνίδαι ἐνάσθηταις ἀνὰ τὴν Ἐλλάδα». Ξεν. ἀν. 3, 5, 16 «οἰκεῖν ἀνὰ τὰ ὅρη». 7. 4, 2 «οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπεδεύοντο ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον». π. πόρ. 5, 10 «ἀνὰ πεζοῖν γῆν καὶ θάλατταν εἰρήνη ἔσται».—2) χρονικὸν πρὸς δήλωσιν τῆς τοῦ χρόνου διαρκείας = περ., ἐπὶ χρόνον

4) ^{τόδι} Spitzner Disertat. de vi et usu praepos. ἀνὰ et κατὰ ap. Homer Vitebergae 1831, παράδειλ. δὲ καὶ G. Hermanni ad Fr. Spitznerum epist. in Opusc. vol. V. σ. 30-51

πινά, παρ' Ὁμ. μόνον Ξ, 80 «ἀνὰ νύκτα», συχνὸν παρ' Ἡρδ.· ἀρὰ χρόνος = procedente tempore. 1, 173 «οὕτω δὴ κατὰ τοῦ Λύκου τὴν ἐπωνυμίην Λύκιοι ἀνὰ χρόνον ἐκλήθησαν». μ. σ. Baehr. 2, 151. 5, 27. 7. 10, 6. Θουκ. 3, 22 «ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν οὐ προϊδόντων αὐτῶν=per tenebras. Ἡρδ. 8, 123 «ἀνὰ τὸν πόλεμον τοῦτον». Μετὰ τοῦ ἀνάρθρου πᾶς, ὅπερ εἶναι = ἔκαστος, διανεμητικῶς ἀρὰ πᾶσαρ ἡμέρα = quotidie, καθ' ἑκάστην. 2, 37. 130. 6, 61. καὶ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8. ὡς, «ἀρ' ἔκαστην ἡμέρα» 8, 1, 23. «ἀρ' ἔκαστον ἔτος» Πλ. Ἀλκ. 2. 148, e. 150, a «ἀνὰ πᾶν ἔτος» = quotannis. Ἡρδ. 1, 126. 2, 99. 3, 160. 7, 106. «ἀνὰ πάντας ἔτεα» 8, 65 κτλ. ἵδ. ἀριθ. 3).—3) αἰτολογικῶς καὶ τροπικῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ εἴδους καὶ τρόπου, τῆς πράξεως ὑποτιθεμένης ὥσει ἐπισπευδούσης ἐπ' ἀντικείμενόν τι. Ξεν. ἀν. 1. 10. 15 «φεύγουσιν ἀνὰ κράτος» = intentis viribus, ὅπερ σύνηθ. ἵδ. σημ. Küher. εἰς 1. 8, 1· ἀρὰ μέρος = ἀρμοικίως. Πλ. Φείδ. 110, d «ἀνὰ λόγον τὰ φυδμενα, φύσεσθαι» = ἀναλόγως, σχετικῶς, ἔνθα καὶ, ἀρὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐντεῦθεν ἀνεπτύχθη ἡ γρῆσις τῆς προθέσης. πρὸς δήλωσιν τῆς διανεμητικῆς ἀρμοικητικῆς σχέσεως (ἀπὸ τοῦ Ἡρδ.). Ξεν. ἀν. 3. 4, 2 «οἱ στρατηγοὶ ἐποίησαν ἐξ λόγους ἀνὰ ἐκατὸν ἀνδρας» = centenorum militum. 4. 6, 4 «οἱ Ἑλληνες ἐπορεύθησαν ἐπτὸν σταδίους ἀνὰ πέντε παρασκήγας τῆς ἡμέρας» = καθ' ἑκάστην ἡμέρ. ἀνὰ 5 παρασ. 5. 4, 12 «εστησαν ἀνὰ ἐκατόν.. ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις» = centeni μ. σ. Kühn. Ἡρδ. 4, 101 «ἡ ὁδὸς ἡ ἡμερησίη ἀνὰ διηκόσιαν στάδια συμβέβηται» = iter in singulos dies est ducenorum stadiorum. Ἐπὶ τοῦ χρόνου ἵδ. ἀριθ. 2).

6) Κατὰ=κάτω, πρὸς τὰ κάτω.

I. Μετ' αἰτιατιακῆς ἡ κατὰ ἐν τοπικῇ καὶ χρονικῇ σχέσει ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὸ ἀρκτικὸν σημεῖον τῆς κινήσεως πράξεως τίνος ἀντίθεσιν ἐκ δικυμέτρου πρὸς τὴν ἀρὰ, συμφωνεῖ ὅμως πρὸς ταύτην, καθ' ὅτι δηλοτὸς τὴν ἐπ' ἀντικείμενόν τι διεύθυνσιν, καὶ ἔκτασιν ὑπεράνω αὐτοῦ. Ἡ γρῆσις τῆς ἀρὰ εἶναι μᾶλλον ποιητικὴ, ἡ δὲ τῆς κατὰ πάντως γενικὴ¹⁾. 1) τοπικῶς a) τίθεται πρὸς δήλωσιν τῆς διευθύνσεως πράξεως τίνος πρὸς ἀντικείμ., χθυμαλότερον κείμενον, ἡ πρὸς τὰ ὑπεράρω ἀρτικεύμενα τινάς, κατωτέρω κείμενον οἷον βάλλειν κατὰ γαστέρα, καὶ τὰ δμοι. παρ' Ὁμ. ἵδ. Passow καὶ Σκκελλ. λεξ. N, 737 «ἐπεὶ κατὰ τετέρος ἔθησαν» = ἀροῦ κατέθησαν ἀπὸ τοῦ τείχ. Ἡρδ. 3, 14 «παρῆσαν αἱ παρθένοι κατὰ τοὺς πατέρας» = πρὸς τοὺς καθη-

1) ἵδ. Spitzner Dissert. d. p. 28.

μέρους πατέρας. 6, 19 «ἐπεὶν κατὰ τοῦτο γένωμαι τοῦ λόγου» = ὅταν ἔλθω εἰς τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ ἐπόμενον (τὸ κατωτέρω) μέρος τῆς διηγήσεως. Εεν. ἀν. 4. 5, 25 «κατὰ κλίμακας κατέβαντον». Καὶ γενικῶς, εἰς τόπον τινὰ, πρὸς πρόσωπόν τι. Εεν. Κύρ. 3. 3, 64 «οἱ Πέρσαι κατὰ τὰς εἰσόδους ἐφεπόμενοι». 6. 3, 12 «ἴπετε; προσελκύουσι κατ' αὐτοὺς ἡμᾶς». 7. 1, 15 «ώς παρὶών κατὰ Ἀθροδάταν ἐγένετο». ἀν. 1. 10, 6 «στὰς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοὺς Ἐλληνας αὐτομολήσαντας». Δηλοῦτε προσέτει τὸ διὰ μέσου τόπου τινός. Θουκ. 4, 48 «οἱ Κερκυραῖοι κατὰ τὰς θύρας οὐδὲ αὐτοὶ διενοῦντο βιάζεσθαι» = διὰ τῶν θυρῶν. 67 «κατὰ τὰς πύλας ἐσῆγόν με» = per, διὰ τῶν πυλ. Εἰτα τίθεται ἐπὶ τοῦ ῥοῦ τῶν ποταμῶν· κατὰ ρόον = πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποτοῦ· κατὰ ποταμὸν (ἴδι. ἀρά). Ἡρδ. 4, 44 «ἔπλεον κατὰ ποταμόν». 2, 96 «τὰ πλοῖα κατὰ ρόον κομίζεται». -d) πρὸς δήλωσιν ἐκτάσεως ἀπὸ τῶν ἄλλων πρὸς τὰ κάτω, διά τινος, ἐπὶ τι, πρὸς τι κατὰ τι. Ἡρδ. 3, 109 «οἱ ἔχιδναι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν εἰσιν». 6, 89 «Μιλιτιάδης ἀπικόμενος ἐς τὴν Χερσόνησον εἶχε κατ' οἴκους» = domi se continebat. Αυκοῦργ. 1 «τοῖς ἡρώσι τοῖς κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἰδρυμένοις» μ. σ. Maetzner. 25 «τοῖς νομίμοις τοῖς κατὰ τὴν Μεγαρέων πόλιν εἰθισμένοις». 40 «ἰδεῖν ἦν καθ' ὅλην τὴν πόλιν». 84 «Πελοποννησίοις γενομένης χρούκις κατὰ τὴν χώραν κύτων». Θουκ. 3, 7 «ταῖς νυκτὶ κατὰ τὸν Ἀχελῷον ἔπλευσε» = in Acheloo. 4, 14 «κατέμενον κατὰ χώραν». 4, 67 «τοῖς κατὰ τὰς πύλας φύλακκας κτείνουσι» = τοῖς πρὸς τὰς θύρας. Εεν. ἀν. 7. 2, 1 «εἰς κώμας τῶν Θρακῶν προελθόντες τὰς κατὰ Βυζάντιον» = παρὰ τὸ Βυζ. Κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν πορεύεσθαι. Εεν. ἀν. 5. 6, 5. 1, 302 «τειρομένους ἐλέασιρε κατὰ στρατόν». Κατὰ νῆας, κατὰ πόλιν, κατὰ ἄστυ Ὁμ., ὡς τὰ ἄρα στρατὸν, ἄρα νῆας, ἄστυ, ἐν ἀμφοτέραις μὲν ταῖς περιπτώσεσιν ἐκρέρεται ἡ ἐκτασίς, εἰνε ὅμως αὕτη διάφορος ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τῆς ἡρχῆς, ὡς τὰ, κατὰ γρέαν καὶ κατὰ θυμόν, καὶ ἄρα θυμὸν Ὁμ., οὐδὲν ἡττον ἡ χρῆσις τῆς κατὰ εἰνε πολὺ συχνοτέρη, ἢν παραμελῆται τὸ σημεῖον τῆς ἡρχῆς. Παρὰ τοῖς ιστοριογρ.: οἷον Ἡρδ. καὶ Θουκ. ἡ κατὰ μετ' αἰτιατ. ἔχει πολλάκις τὴν σημασ. τοῦ κατατικρὸν, ἀντιπέρας, κατ' εὐθεῖαν εἰ regione, ἐπειδὴ ὁ ἀντιπαρρκείμενος τόπος φαίνεται λαμβάνων κατωτέρων τινὰ θέσιν, χώρον. Ἡρδ. 1, 76 «ἡ Πτερίη κατὰ Σινώπην πόλιν μάλιστά κη κειμένην. Θουκ. 1, 46 «προσέμιξκεν τῇ κατὰ Κέρκυραν ἡπείρῳ». 2, 30. 4, 43. 53. Εεν. ἀν. 1. 8, 21 «ὅρῶν τοὺς Ἐλληνας νικῶντας τὸ καθ' αὐτούς». 1. 10, 4. 2. 3, 19 κτλ. «Ομοιον τὸ παρ' Ἀρρ. βάτ. 626 «ἴνα τοι. κατ' ὀφθαλμοὺς λέγη» = οἵονει καταντικρὺ τῶν ὀφθαλμῶν σου, τοῦ προσώπου σου. Εεν. Ἱέρ. 1, 14 «οὐδεὶς ἔθέλει τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν». Σοφ. Ἀντ. 760

«κατ' ὅμικτα». — 2) χρονικῶς, ὡς ἡ ἀνὰ, πρὸς δήλωσιν τῆς ἐν χρόνῳ παρατάσσεως, τῆς διαφορέας τοῦ χρόνου, διαφέρουσιν ὅμως κατὰ τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς (μεθορητικ.). Ἡρδ. 3, 131. 1, 67 «κατὰ τὸν πρότερον πόλεμον». 2, 134 «κατὰ Ἀμυνταίον βασιλεύοντα, ἀλλ' οὐ κατὰ τοῦτον». 3, 120 «κατὰ τὴν Καμβύσεω νοῦσον ἐγένετο τάδε». Ξεν. Κύρ. 3. 3, 25 «κατὰ φῶς» = interdiu. πολ. Λαζ. 10, 8 «ὁ Λυκοῦργος κατὰ τοὺς Ἡρακλείδας λέγεται γενέσθι» = Heraclidarum aetate. Θουκ. 1, 139 «Περικλῆς κατ' ἑκεῖνον τὸν χρόνον πρῶτος Ἀθηναῖων». 107. 2, 84. 3, 7. Ἰσοκρ. 4, 57. Δημ. 18, 95 «τῶν καθ' ὑμᾶς (vestra aetate) πεπραγμένων καλῶν». Οὗτω τὰ, κατ' ἀρχὰς = initio, Ἡρδ. 3, 153. Οἱ κατὰ τινα = οἱ σύγχρονοί τινος. Ξεν. ἀπομ. 3. 5, 10 «οἱ καθ' ἑκείνους ἁνθρώποι» = οἱ συγχρ. αὐτῶν. Θουκ. 1, 38. Δημ. 6, 20 «κατ' ἑκείνους τοὺς χρόνους, ὅτε» κτλ.—3) αἰτιολογικῶς: a) πρὸς δήλωσιν τοῦ τέλους, σκοποῦ (ὡς καὶ ἡ μετὰ καὶ ἐπὶ σὺν αἰτιατ. πλὴν περὶ τοῖς ἐπικ., ὡς καὶ περὶ ἀλλοις ὡς τὸ πολὺ συγγραφεῦσι, μετὰ τῆς διεκρορῆς ὅμως, ὅτι αὗται μὲν δηλοῦσι τὸν σκοπὸν τοῦ κομίζειν, προσάγειν καὶ δέχεσθαι, ἑκείνη δὲ ἡ κατὰ ἀπλῶς τὸν σκοπὸν ἀνευ τῆς δευτερευούστης ἑκείνης τοῦ κομίζειν κτλ. ἔννοιας¹⁾). γ, 72 «ἢ τι κατὰ πρᾶξιν». ἀλλάζομενοι = διὰ πρᾶξιν τινας²⁾ 106 «πλακόμενοι κατὰ λητόδι»³⁾. λ, 479 «ἡλθον Τειρεσίκο κατὰ χρέος» = ψυχῇ χρησόμενος Τειρεσίκο. 165. (Ἐν φ ὅμως 17 «ἡλθε μετὰ χρεοῖς» = ἵνα ἀπαιτήσῃ καὶ λάβῃ τὸ χρ.). Ἡρδ. 2, 44 «κατ' Εὐρώπης ζήτησιν ἐκπλάσαντες». 152 «κατὰ λητην ἐκπλάσαντας». 9, 73 «κατὰ Ἐλένης κομιδὴν Τυνδαρίδας ἐσέβαλον», ἔνθα ἡ ἔννοια τοῦ κομίζειν δὲν κεῖται ἐν τῷ κατὰ σὺν αἰτιατ., ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῷ λέξει. Θουκ. 6, 31 «κατὰ θέσιν ἥκειν» = spectatum venisse. Ξεν. ἀν. 3. 5, 2 «τῶν Ἑλλήνων ἐσκεδασμένων ἐν τῷ πεδίῳ καθ' ἀρπαγήν». Λυκοῦργ. 58 «κατ' ἐμπορίκην ἀπεδίμε». Ἰσοκρ. 17, 4 «ὁ πατήρ μου δύο ναῦς ἐξ-ἐπειψεν ἀμφὶ καὶ κατ' ἐμπορίκην καὶ κατὰ θεωρίαν». Σοφ. Φ. 30 «ὅρις καθ' ὅπον μὴ κατακυλισθεὶς κυρῆ» = «ad dormiendum recubuerit». Wunder. Κατὰ τί; = διὰ τί; πρὸς τί; — b) πρὸς δήλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, κατά τι, περὶ τι, συμφάρως, ἀρμολότητας, διπερ ὑποτίθεται ὡς παρά τι, ἀρά τι, ὥστε τὸ ὑποκείμ. ἐπεταξὶ ἡ ἀκολουθεῖ ἀντικειμένῳ τινὶ (secundum). Οὗτω καὶ περὶ Ομ. κατ' αἰσαρ, κατὰ μοῖραν, κατὰ κόσμον = κατὰ τὸ πρόπον. Ἡρδ. 1, 61 «κατὰ νόμουν» 35 «κατὰ νόμους τοὺς ἐπιχωρίους». 134 «κατὰ λόγον» = ad rationem, pro ratione. 2, 26 «κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν». Δημ. 8, 34 «χριζεσθαι καθ' ὑποθολὴν» =

1) Ἡδ. Spitzner ἐν τῷ Ἕπθ. χωρ. σ. 34. Niltzsch εἰ; Ὁδ. IX. σ. 49. Maezner εἰ; Λυκοῦρ. 55. σ. 178.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΡΟΦΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗ. 32

διπερθολικά. Καθό (χντὶ καθ' ὅ) ἢ καθότι χντὶ καθ' ὅ, τι=καθὰ ἢ καθάπερ (χντὶ καθ' ἥπερ) = καθὼς, prout, ἐν τέλει, τέλος πάντων. Διὸ γενικῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, τιτα, κατά τι, τινα· οἶον Ἡρδ. 2, 3 «κατὰ τὴν τροφὴν τῶν παῖδων τοσαῦτα ἔλεγον». 1, 85 «κατὰ τὸν κρητῆρον οὕτως ἔσγε». 1, 124 «κατὰ μὲν τὴν τούτου προθυμίαν τέθνηκε, τὸ δὲ κατὰ θεούς τε καὶ ἐμὲ περίεις» = ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς κτλ. 7, 158 «τὸ κατ' ὑμένας τάδε ἔπειται τῷ πόλεμῳ βαρβαρόσι νέμεται» = ὅσφ τὸ καθ' ὑμᾶς; «per vos si stetisset, omnia haec in barbarorum potestate forent» Schweigh Λυκοῦργ. 97 «(ὑμᾶς δεῖ) τοῦτον κολάζειν τὸν ἄποιτον τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ἔνοχον ὅντα κατὰ τὸ ἔκπτον μέρος». Οὐοιον ἐν 17 «(τῶν τειχῶν) τὴν φυλακὴν ἔρημον τὸ καθ' αὐτὸν μέρος κατέλιπεν». ίδ. Maetzner εἰς §. 26 Σοφ. Τρ. 379 «ἢ κάρτα λαμπρὸν καὶ κατ' ὅμιλον καὶ φύσιν». Οἰδ. τ. 1087 ακατὰ γνώμην ὕδρος». Κατά τι = καθ' οἰονδήποτε τρόπον, ὅπως δήποτε quodammodo. Πλ. Γοργ. 527, b. κατ' οὐδὲν πολιτικ. 302, b. κατὰ πάρτα = ἐν πάσῃ περιπτώσει. Δημ. 8, 2 «οὓς κατὰ τοὺς νόμους ἐρ' ὑμῖν ἐστιν κολάζειν». Διὸ καὶ = propter, per, ἐνεκα, διὰ· Θουκ. 1, 60 «κατὰ φύλακν αὐτοῦ οἱ πλεῖστοι ἐκ Κορίνθου στρατιῶται ἐθελονταὶ ξυνέσποντο». 4, 1 «κατὰ ἔχθος τὸ Ρηγίνων» = ἐνεκα ἔχθρος πρὸς τοὺς Ρηγ. Οὕτω συγγ. περ' Ἡρδ. τὸ, κατὰ τοῦτο=διὰ τοῦτο, hoc respectu, propterea Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 12 «ἐνίσητι τι τὰ φραγμάτην κατὰ τὸ δηγμα»= per morsum. Οὕτω καὶ πρὸς δήλωσιν σχέσεως μόνον τινός, τὸ ὡς πρὸς τι, κατά τι· οἶον κατὰ φύσιν=secundum naturam, κατὰ δύναμιν = τὸ κατὰ δύναμιν. Θουκ. 1, 53 «οὐ περιψύμειν κατὰ τὸ δύνατόν». Διὸ καὶ ἐν ταῖς παραβολαῖς. Ἡρδ. 2, 10 «Ἄλλοι ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἔοντες μεγίθει». Θουκ. 2, 62 «οὐ κατὰ τὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς γείξιν αὔτη ἡ δύναμις φαίνεται» = haec potentia non est conferenda cum domiciliorum et terrae usu, ὅπερ οἱ γερμαν. Κήθελον ἐκρρέσει domestic. et terrae usus non est conferendus cum hac tanta potentia. Πλ. Φιλδρ. 279, a «δοκετ μοι ἀμείνων (Ισοκράτης) ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίκριν εἰναι τὰ τῆς φύσεως» = ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἰδιότητα φαίνεται μοι δι Ισοκρ. ὃν ἀμείνων, ἡ ὥστε νὰ δύνηται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν Λυσ. συμπ. 211, d. Οὐοιον περ' Ἡρδ. 1, 121 «έλθων ἐκεῖ πατέρων τε καὶ μητέρων εὐρήσεις οὐ κατὰ Μιτραδάτην τε τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναικα αὐτοῦ» (μ. σ. Baehr.)=οἵτινες δὲν πρέπειν νὰ παραβληθῶσι πρὸς τοὺς Μ.κ. τ. γυν., οἵτινες πατ. καὶ μήτ. εἰνε πολὺ καλλίτερ. τῶν Μ. καὶ τ. γυν. Ξεν. Ἑλλ. 2.3, 30 «οὔτος τιμώμενος διπόλει περίπουν, κατά τε τὸ μέτρον καὶ τὸν ἀριθμόν». Ἡρδ. 2, 145 «κατὰ ἔγκοντας ἔτεις καὶ γίλια μάλιστα»=τὸ πολὺ περὶ τὰ γῆλ. ἔγκην. (περὶ τοῦ

(μάλιστα, Ιδ. §. 432, 1) ή) σημ. 3)). 6, 117 «ἀπέθενον τῶν βαρβάρων κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους». Οὕτω τὰ, κατὰ μηχρό, κατ’ ὀλίγον, κατὰ πολὺ, πολλά.—d) πρὸς δήλωσιν τοῦ εἰδούς καὶ τρόπου. Ξεν. ἀν. 6. 6, 30 «κατὰ πάντα τρόπον» = καθ’ οἰνοδήποτε τρόπον, ἐν οἰχδήποτε περιπτώσει. Κύρ. 8. 2, 5 «κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον». Πλ. Φιλ. 20, α «εἴπη καθ’ ἔτερόν τινα τρόπον οὗτος τ’ εἰ δηλῶσκει». ίδ. Heindorf εἰς Πλ. σοφ. 250, α. κατὰ μέρος = κατὰ σειράν, μὲ τ. σειρ. Λυκοῦργ. 97 «κατὰ τὸ ἐκυρῶν μέρος». (Δηλοὶ δύως καὶ τὸ ἀττί τινος, ως Ξεν. ἀν. 6. 4, 23 «Νέων ἦν στρατηγὸς κατὰ τὸ Χειρισόφου μέρος»), Ἡρδ. 1, 9 «κατ’ ἡσυγίην» = ἡσυγίας. 124 «κατὰ τάχος». 9, 21 «κατὰ συντυγίην» = casu. Θουκ. 2, 94 «κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ ἐσθῆκαι» ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «κατὰ τάχος πλεῖν». 4, 3 «κατὰ τύχην». Ξεν. ἀν. 1. 8, 19 «κατὰ κράτος» = intentis viribus, ὅλις δυνάμεσιν, ἑλλ. 2. 1, 19 (οὗτον καὶ ἀρὰ κράτος, ίδ. περὶ τὸ τέλος τοῦ περὶ τῆς ἀρά). Θουκ. 1, 32 «αὐτοὶ κατὰ μόνας (δηλ. δυνάμεις) ἀπεωτάμεθα Κορινθίους» = seorsum. ίδ. 37. Ξεν. ἀπομν. 3. 7, 4 «οἱ κατὰ μόνας ἀριστεῖς κιθαρίζοντες», μ. σ. Kühn. Οὕτω, κατὰ τὸ ισχυρὸν = per vim, ἵσχυρας, πάσῃ δυνάμεις Ἡρδ. 9, 2° κατὰ τὸ ὄφθον 1, 96. κατὰ τὸ καρτερὸν per vim, omnibus viribus. Ἡρδ. 1, 212. 3. 65. Πλ. συμπ. 217, c. Δημ. 8, 12 «συμβάνει τῷ μὲν (Φιλίππῳ), ἐφ’ ἀλλ’ ἐλθῃ, ταῦτ’ ἔχειν κατὰ πολλὴν ἡσυγίαν». Πρὸς δὲ Σοφ. A. 761, «στοιτι.. μὴ κατ’ ἀνθρωπὸν φρονεῖ» = ἀνθρωπίνως φρονεῖ=Πλ. συμπ. 199, b «τάχ γε ἀληθῇ ἐθέλω εἰπεῖν κατ’ ἐμαυτὸν»=meo more. Διὸ τέλος τίθεται πρὸς δήλωσιν διαρεμητικῶν προσδο. καὶ παρ’ Ομήρ. ἔτι B, 362 κατὰ γέλα, κατὰ γρηγρας· Ἡρδ. 6, 79 «ἀποινά ἔστι δύο μνέαι κατ’ ἀνδρῶν»=viritim. Ξεν. ἀν. 1. 2, 16 «τετραγμένοι κατ’ ἥλας καὶ κατὰ τάξεις» = turmatim (de equitibus) et centuriatim (de peditibus). Κατὰ κώμας=vicatim κατὰ μῆρα=singulis mensibus· καθ’ ἡμέραν· ἐρ καθ’ ἐρ=τὸ ἐν μετὰ τὸ ἀλλο, ἐν ταχιναῖς καθ’ ἐπτά = septenari, καθ’ ἑρα = singuli Ξεν. ἀν. 4. 7, 8. (Τὸ καθ’ ἑρα δύναται νὰ σημαίνῃ=in unum, communiter κοινῶς. Ξεν. πολ. Λαζ. 4, 5 «καθ’ ἔνα ἀρήξουσι τῇ πόλει» = «ut sint pro uno» Sauppe. ἑλλ. 5. 2, 16 «ὅπως μὴ καθ’ ἔν εἴη». Πλ. νόμ. 708, d «τὸ συμπνεῦσαι καὶ καθέξειρ ἵππων ζεῦγος καθ’ ἔν εἰς ταῦτὸν ξυμφυσησαι». 739, d «ἐπικινεῖν καὶ φέγειν καθ’ ἔν ὅ, τι μάλιστας ξύμπαντας». Διονύσ. Ἀλικ. 8, 486 «ἴνα μὴ καθ’ ἔνα πάντες γενόμενοι κοινὸν ἑξενέγκητε κατ’ αὐτὸν πόλεμον»=conjunctionis viribus. ίδ. Viger. σ. 634.). Πρὸς δὲ καθ’ ἑαυτὸν, per se. A, 271 «μαχόμενη κατ’ ἐμ’ αὐτὸν ἐγώ». B, 366. Θουκ. 1, 79 «κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐθουλεύοντο». Ἀρρ. σφ. 786. «κατ’ ἐμκυτὸν κού μεθ’ ἐτέρους λήψουμας».

II. Μετὰ γενικῆς.—1) τοπικῶς^a αἱ τίθεται πρὸς δήλωσιν κινήσεως δἰευθύνομένης ἐκ τῶν ἄρω πρὸς τὰ κάτω desuper, deorsum· οἷον Α, 44 «βῆδε κατ' Οὐλύμποιο καρήνων» = ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου κάτω¹⁾ Ε, 696 «κατὰ δὲ διθιαλμῶν κέγυτ' ἀχλὸν» = ἐκ τῶν ἡνῶ πρὸς τὰ κάτω τῶν ὅρθι. Ηρδ. 8, 53 «μύρον κατὰ τῆς κερατίης καταχέκτες». Ηρδ. 8, 53 «ἔρρηπτεον ἔωστονς κατὰ τοῦ τείχεος κάτω». Ξεν. ἀν. 4, 7, 14 «ἀμφότεροι ὥχοντο κατὰ τῶν πετρῶν καὶ ἀπέθανον». Διὸ τὸ δυκρικὸν καὶ παρ' ἄλλων ἐπ' ἵτης μεταχειρίζομενον κατ' ἄκρης (ἰδίᾳ ἐπὶ πόλεων) μετὰ τοῦ διλυσθαι καὶ τῶν δυ., πόλιν αἴρειν; περὶ τῆς ἀλώσεως τῶν πόλεων, ἀπὸ τῆς ὑψηλοτάτης κορυφῆς, τοῖς τοῦ ἀνωτάτου τῆς πόλεως μέρους (τῆς ἀκροπόλεως) μέχρι τῶν κάτω, δηλ. τελείως, ἐντελῶς; penitus²⁾ Ν, 772 «ώλετο πᾶσαν κατ' ἄκρης "Γλιος"». Ο, 557 «ατ' ἄκρης "Γλιον . . ἐλέσειν"». Χ, 411. Ω, 728. Ηρδ. 6, 18 καὶ 83. Θουκ. 4, 112. Πλ. νόμ. 909, b «ὅλης οἰκίας καὶ πόλεις κατ' ἄκρας ἐξαιρεῖν». Εὐρ. Ἐλ. 691. Μεταφέρεται καὶ ἐπὶ πρόσωπο. Αἰσχυλ. χοηρ. 680 «κατ' ἄκρας . . πορθούμεθο». «Ομοιος τὰς, κατὰ παντὸς, καθ' ὅλου, ἀντὶ πάντων, ὅλως^b) πρὸς δήλωσιν διευθύνσεως πρὸς τόπον ἢ ἀντικείμενος κάτω κείμενα» πρὸς τὰ κάτω sub, subter σὺν αἰτ.· οἷον Γ, 217 «κατὰ χθονὸς δηματκα πήζας» = ἐπὶ τοῦ κάτω κείμεν. ἐδάρους. Ψ, 100 «ψυχὴ κατὰ χθονὸς ὥχετο» = sub terram. Τ, 39 «Πικτόσκλιφ . . ἀμφορούμενην καὶ νέκταρ . . στάζει κατὰ ρινῶν» = εἰς τὰ ἐντὸς τῶν ριθῶν. τοῦ κάτω κείμενου Πατροῦ. (Ἐν δὲ μως 445 «ἀμφορούμενην ὑπὸ ἦντα ἐκάτωθικε» = ὑποκάτωθεν τῆς ἦν.) 1, 330 «ἡ (κόπρος) ὡς κατὰ σπείους κέγυτο» = πρὸς τὰ ἐντὸς, εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου Nitzsch. Ηρδ. 7, 6 «ἀρχινίζεσθαι κατὰ τῆς θαλάσσης». 235 «καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης». Ξεν. ἀν. 7, 1, 30 «εὔχομαι μυρίς ἐμέ γε κατὰ γῆς ὁργιάς γενέσθαι» = νῦν ἔλθω κάτω ἐντὸς καὶ ὑπὸ την γῆν. Σοφ. Ἀντ. 24 «(Ἐτεοκλέχ) κατὰ χθονὸς ἔκρυψε». Οὕτω τροπικῶς ἐπὶ δἰευθύνσεως πρὸς τι κατωτέρω κείμεν. τέλος, σκοπόν· οἷον τοξεύειν κατὰ τυρος Λουκ. ἀλ. 7, τόπτειν, πατάσσειν κατὰ κόρης, παρὰ τοῖς μτργν., ὡς Λουκιαν. = κτυπεῖ ἐπὶ τῶν πηρεῖν, τὰς παρείας, κονδυλίζω. Ηλὴν καὶ οὔτως, ὥστε σαρφῶς καταφίνεται πάλιν ἡ ἀρκτικὴ σημασ. Σοφ. Τρ. 1433 «βῆτε κατ' ἀντιθέμων» = πορεύθητε πρὸς τὰ κάτω, εἰς τὸν προθάλασσον. Ή γενικὴ τίθεται κατὰ τὰ §. 416, 4. Ιδ. ἐπὶ καὶ πρὸς σὺν γεν.· -c) Σπανίως κεῖται ἡ κατὰ σὺν γεν. πρὸς δήλωσιν τοῦ ἡσυχῶς κείσθαι (τῆς ἐν τόπῳ στάσεως) ὑπὸ τόπον τινά. Ξεν. Κύρ. 4, 6, 5 «οὕτε . . τιμῆς τινος ἡξίωσε τὸν κατὰ γῆς» = τὸν τεθνηκότα. Σοφ.

1) Ήδ. πλείονα πρδγ. ἐκ τοῦ Ὄμ. ἐν λεξ. Passow, Σαξελλ. καὶ Spitzerer ἐν τῷ γωρ. τούτῳ σ. 21. — 2) Ήδ. Spitzerer ἐν τῷ γωρ. τούτ. σ. 21.

Οιδ. κ. 1700 «ὅτινος ἀκτὰ γῆς σκότου εἰμένους». Εὐρ. Ἡράκλ. 1033 «ἀκτὶ κείσομαι κατὰ γῆονός». Ἰππ. 836 «τὸ κατὰ γῆς θέλω, τὸ κατὰ γῆς κανέρχε μετοικεῖν» μ. σ. Valcken. περιχιτέρω = εἰς, ἐπὶ, πρὸς τόπον ἢ ἀτικείμενόν τι, ἔνθε σχεδὸν ἀπόλληται δι' ἡμᾶς ἢ ἀρχιτεκτή τῆς προθέσεως κατά σημασ. Ἡρδ. 1, 9 «ἐπειάν κατὰ νώτου γένη» = ὅπου ἔλθης εἰς τὸ νῶτον. Θουκ. 1, 62 «κατὰ νώτου βοηθοῦντας ἐν μέσῳ ποιεῖν αὐτῶν τοὺς πολεμίους». 4, 32 «κατὰ νώτου εἶναι». 33. 36. Σοφ. Τρ: 678 «ψῆφον ἀκτὴν ἀνρρος σπιλαδος» = dissfluit in summa glarea = ἐπὶ τῆς ἐπιφρανέεις, τοῦ χάλικος. Οὕτω καὶ Εὐρ. Ἀλκ. 1051 «πότερον κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην» = inter-homes. Περὶ τῆς γενεικ. ίδ. §. 429, A.—2) χρονικῶς σπανίως. Λυκοῦργ. 7 «κατὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀείμνηστον καταλείψει τοῖς ἐπιγιγνομένοις τὴν κρίσιν», μ. σ. Maetzner. Δημ. 22, 72 «κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου σκέψουσθε». Οὕτω 24, 180.—3) αἰτιαλογικῶς καὶ τροπικῶς α) πρὸς δήλωσιν τῆς αἰτίας, τοῦ αἴτιου = de' οἷον λέγειν κατά τιρος, dicere de re. Ξεν. Κύρ. 1, 2, 16 «ταῦτα μὲν δὴ κατὰ πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν». Πλ. Φιλίδ. 279, a «δὴ μαντεύομαι κατ' αὐτοῦ (de eo), λέγειν ἐθέλω». Περὶ τῆς γενεικ. ίδ. §. 419, ίδιχ g) ἡ κατὰ παρίστησι τὸ ἀντικείμ. ὡς ὑποτεταγμένορ τῷ λόγῳ τοπικῶς ἢ αἰτιθητῶς. Ἐν τῇ ἀναρροφῇ δὲ ταύτῃ ἰδίως ἐκρέεσται σχέσις τις ἐξθρική οἷον λέγειν, γάραι, εἰπεῖν κατά τιρος Πλ. ἀπολ. 37, b. Ξεν. ἀπολ. 25. ἐλλ. 1, 5, 2, λόγος κατά τιρος Σοφ. Αἰ. 302. Ξεν. ἀπολ. 13 «ψεύδεσθαι κατὰ τοῦ θεοῦ». Λυκοῦργ. 140 «τὴν κατὰ τῶν προδιδόντων τιμωρίαν» μ. σ. Maetzner. Δημ. 18, 274 «ἐργὴ καὶ τιμωρία κατὰ τούτου». Σοφ. Αἰ. 304 «ὅσην κατ' αὐτῶν θερινὴ ἐκτίσκειτο ίών». Ἀντ. 145 «καθ' αὐτοῖν δικρατεῖς λόγγας στήσαντε». Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀναρροφῇς ἀντιθέτου, δηλ. φίλικῆς. Δημ. 6, 9 «δὴ καὶ μέγιστόν ἔστι καθ' ὑμῶν ἐγκάμιον». 18, 215. Αἰσχυν. 3, 50 μ. σ. Bremi. Πλ. Φιλίδρ. 260, b. Προσέτει δέ· σκοπεῖν τι κατά τιρος. Πλ. Φιλίδρ. 70, d «μὴ κατ' ἀνθρώπων σκόπει μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ θυτῶν». Μέν. 73, c «εἴπερ ἐν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων» = «generalem aliquam positionem sive genus, quod de omnibus valeat» Stallb. 76, a «κατὰ παντὸς σχήματος τοῦτο λέγω». Οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἀττικ. φράζεσι τῆς ἐπιμορθυσίας καὶ ὄρκου οἷον δύσσαι κατά τιρος, καὶ τῶν τούτ. δημ., προσώπου η πράγμα, εἰς ἡ τις ὁμιλίει ἢ ἀπερ ἵκετεύει, τοῦ ὄρκου ὑποτιθέμενου ὡς τῆς κυρίας τρόπον τινὰ αἰτίας. Θουκ. 5, 47 «δρμάντων τὸν ὄρκον κατὰ ιερῶν τελείων» (ἐπὶ τελεί. καὶ καθηρ. θυμάτων), μ. σ. Pop. Λυτ. 32, 13 «οὐδὲ οὕτω περὶ πολλοῦ πυιοῦμαι καρκίματα, ὥστ' ἐπιορκήσσας κατὰ τῶν παῖδων τῶν ἐμκυτῆς τὸν βίον (κατα)λιπεῖν». Δημ. 21, 119 «ῶμυνς κατ' ἐξιαλείξας μηδέν εἰρηκέναι περὶ αὐτοῦ φλαγ-

ρον». Ἰσακτ. 7, 16 «ἐπιτιθέναι πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν» μ. σ. Schoemann. 28 «δημόσιντες καθ' ἵερῶν». Δημ., 29, 26 «ἡ μητρῷ κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς πίστιν ηθέλησεν ἐπιθεῖναι».

§. 434. b. Διά.

Ἡ διὰ (διαὶ §. 325, 8) σημαίνει κυρίως διὰ μέσου, ἢ τῷ μεταξύ, κυρίως μέχρι (ἀρκτιῶς; ὥστε; διγὰ ὅμοίς εἴτε τῷ δια, διῇ, δύο, συνσχρ. dñāu, γερμ. zwei, dvis λατ. bis ἢ dvis, γετθ. tval, τὸ ἥδη γερμ. zwi-schen¹)).

I. Μετὰ γερμικῆς¹ τοπικῶς α) τίθεται πρὸς δήλωσιν κινήσεως διηκούσης διὰ μέσου τόπου ή ἀντικειμένου τινὸς, καὶ ἐκ τούτων πάλιν ἔξερχομένης ή προερχομένης, διὰ μέσου καὶ πάλιν ἐκ, ἔξω, πρό. (Τὴν σύνταξιν ταύτην ἐκφέρει ὁ "Ομηρ. ἔτι σαφέστερον διὰ τῆς συνθέσεως τῆς προθέστης. διὰ μετὰ τῆς ἐκ ή πρόστον P, 460 «διέκε μεγάρου ἀναγκωρεῖν» = διὰ μέσου τῆς αἰκίας καὶ ἔξω πάλιν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους. σ. 386 «διέκε προθύρου οὐράζεται φεύγειν». Ξ. 494 «δέρει δι' ὀρθαλμοῦ διαπρό.. ἥλθεν». B. 458 «αἴγλη.. δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵνεν». Δ. 481 «ἀντικρὺ δὲ δι' ὄψιν.. ἔγγος ἥλθεν». = διὰ μέσου τοῦ ὄψι. καὶ ἔξω αὐτοῦ, 263 «πεδίον δ' ἔχον ὠκέας διὰ Σκακιῶν» πέρα πέρα, διὰ τοῦ μέσου τῶν Σκακιῶν πυλῶν καὶ ἔξω αὐτῶν. P, 281 «ὕπερεν δὲ διὰ προμάχων». 293 «ἐπακίξεις δι' οὐρίου». 294 «πλῆξε.. κυνές διὰ γχλοπαρήρου» Ἡρδ. 7, 8, 2 «μέλλω ἐλαῖν στρατὸν διὰ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἐλλάδα». Καὶ ἔτι σαφέστερον 8, 3 «διὰ πάστης διεκελθὼν τῆς Εὐρώπης». 105 «ἔξηλαυρε τὸν στρατὸν διὰ τῆς Θρηίκης ἐπὶ τὴν Ἐλλάδα». 3, 145 «διακλύψεις διὰ τῆς γοργύρης» = περιστρηρήσεις διὰ μέσου τῆς φυλακῆς πέρα πέρα. Οὕτω διὰ τέλους = ab initio usque ad finem. Λυκούργ. 16 «δέομεν διμῶν ἀκοῦσκαί μου τῆς κατηγορίας διὰ τέλους», μ. σ. Maetzner. Ἰσοκρ. 8, 17. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 75 ἀν. 6, 6, 11.—b) πρὸς δήλωσιν τοπικῆς ἐκτάσεως, ἀρὰ μέσον, διὰ μέσου, διὰ, ἔνειν δημο; τῆς οὐδὲ τὸ α) ἡθείστης; δευτερεύουσας ἀναρροφῆς; τῆς ἐκ δευτέρου ἐμφανήσεως, τοῦ πέρα πέρα καὶ ἔξω (ποιητ. ώς τὸ πολύ) περὶ τῆς γεν. Ἡρ. §. 429, A. ε. 298 «(Κύκλωψ) κεῖται ἔντοτοθ ἀντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων» = ἔξαπλωθεὶς, ἐκταθεὶς ἀνά μέσον τῶν προθ. Ἡρ. Nitzsch. Α., 754 «ἐπόμεσθε διὰ.. πεδίον» = per campum μ. 335 «διὰ νήσου ἴών». Ξεν. Ιέρ. 2, 8 «διὰ πολεμίας πορεύεσθαι». Θουκ. 1, 63 «περιῆλθε παρὰ τὴν γηλὴν διὰ τῆς θαλάσσης» = διὰ τῆς ἀβαθοῦς, βατῆς (ἐν καρπῷ τῆς παλιμφέσιας) θαλάσσης. Σπανίως ἐπὶ ἐκτάσεως εἰς τὰς ἐσχατίας, τὰς ἄκρας πόπου τινός. Ἡρδ. 4, 39 «τὸ

1) Ἰδ. Curtius Et. σ. 215. Eggers ἢ τῷ γωρ. τούτῳ σ. 9.

ἀπὸ Φοινίκης παρήκει διὰ τῆσδε τῆς; Θαλάσσης ἡ ἀκτὴ αὗτη παρέχει τε Συρίην . . καὶ Αἴγυπτον = ἡ ἀκτὴ αὗτη ἔκτείνεται ἀπὸ Φοιν. πρὸς (παρὰ) τὴν θάλασσαν, πρὸς τὰ κατὰ μῆκος ἄκρα τῆς; Θαλάσσης ταύτης. Ξεν. ἐλλ. 7. 4, 22 «(λόφον), δι'οῦ τὸ ἔξω σταύρωμα περιεβέληντο οἱ Ἀρκάδες» = πρὸς διαθέτειν περιεβέληντο οἱ Ἀρκάδες. Πλ. Πρωτ. 323, α «(τὴν πολιτεικὴν ἀρετὴν) δεῖ διὰ δίκαιοσύνης λέναι καὶ σωφροσύνης» = πορεύομαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς δίκαιοσ., εἰλυκαί δίκαιος διὰ μάχης ἔργεσθαι τινι Θουκ. 2, 11. 4, 92* διὰ γρόβον ἔργεσθαι Εὐρ. Όρ. 757=ροδοῦμπι. Θουκ. 3, 45 «διεξεληλύθασι γε διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν οἱ ἄνθρωποι» = «ὑπέστησαν πάντα τὰ εἰδὴ τῶν ζημ.» ίδ. Bloomf. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15 «οἱ γεραίτεροι διὰ πάντων τῶν κακῶν ἐληλυθότες». ἀπομν. 4. 6, 15. Διὰ φιλίας, διὰ πολέμου iέραι τινι. Ξεν. 3. 2, 8 = φιλοῦμπι τινι κ.τ.λ. «Η διὰ σὺν γενικῇ τίθεται καὶ περὶ ἐπικυνλήψεως μετά τινος διαλείμματα, διαστήματα, συμβουλούστης». Ήρδ. 1, 179 «διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου ταρσούς καλέμων διαστοιθέζοντες» = ἀνὰ ἔκκεστον τρικοστ. δόμω. ἐκ πλίνθ.. μεθ' ἔκκεστ. τρικο. δόμω. ἐκ πλίνθ. . . Θουκ. 3, 21 «διὰ δέκα ἐπικύνεων πύργοι ησαν» = interjectio denis pinnis, post denas pinnas, ίδ. Pop.: συγνότερον οὕτω ἐπὶ γρονιῶν διαλειμμάτων, ίδ. ἀριθ. 2). Τίθεται δὲ προσέτι καὶ γενικῶς περὶ τοῦ διὰ μέσου ἀποστάσεώς τινος. Ήρδ. 7, 30 «διὰ σταδίων ὧς πέντε μέλιστά καὶ ξιναρχινόμενος ἐκδιδοῖ καὶ οὕτος ἐξ τῶν Μαζίννδρον» = μετά δι περίπου στάδ., εἰς ἀπόστασιν 5 περίπ. σταδ. Οὕτω συγχάδεια πολλοῦ, δι' ἀλίγου, δι' ἀλασσούρος, διὰ τοσούτου = εἰς ἀπόστασιν πολλήν, διλύγ. κτλ. ίδ. λεξ. Πχσσοβ. καὶ Σκνελλ. καὶ Pop. εἰς Θουκ. 2, 29 ἔκδ. Goth..—2) χρονιῶς πρὸς δήκοντας τῆς παρελεύσεως γρονικοῦ τινος διαστήματας, κυρίως μέχρι τοῦ πέρατος τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, διὰ μέσου καὶ πέραν αὐτοῦ οἷον δι' ἔτους = ἐπὶ ἐν ἔτος (ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ πέραν αὐτοῦ), διὰ χρόνου = interjecto tempore πολλάκις δηλοῦ καὶ μετὰ μαχρόν χρόνον οἷον Θουκ. 2, 94. Πλ. Ιππ. μείζ. 281, α. μ. σ. Stallb. Σαρ. Φ. 285 «διὰ χρόνος δὴ διὰ χρόνου προσθέκινέ μοι» = «διὰ χρόνος παρήργετό μοι δι' εἰς μετά τὸν ζλλον» ίδ. Wunder. διὰ πολλοῦ, μαχρόν, διλίγου χρόνου, ζλλον καὶ χνει τοῦ χρόνου οἷον δι' ἀλίγου, πολλοῦ, ἢ διὰ χρόνου ηλθε=μετά χρ. μαχρόν ηλθε. διὰ παρτὸς τοῦ χρόνου τοιαῦτα οἷα ἐγέρετο = ἐν ὅλῳ πάντως τῷ αἰώνι, εἰς αἰώνα τὸν ζπχντ. δὲν συνέβησαν τοι. Θουκ. 7, 8 «διὰ ήμέρας». Ξεν. ἀν. 4. 6, 22 «διὰ νυκτός». Πλ. συμπ. 183, ε «διὰ ἔρχαστῆς διὰ βίου μένει» = καθ' ὅλον τὸν βίον. Φιλιδρ. 256, δ «φίλω τούτω . ἀλλήλοις; διὰ τε τοῦ ἔρωτος καὶ ἔξω γενομένω διάγουσι» = ἐν καρφῷ τοῦ ἔρωτος τῶν, καὶ ὅταν τούτου ἔξελθωσι, Stallb. Ήρδ. 6, 118 «ἀλλάξ μιν (τὸν ἀνδρὸςάντα) δι' ἐτέων είκοσι: Θηβαῖοι:

αὐτοὶ ἐκ θεοπροπίου ἐκομίσκντο ἐπὶ Δῆλιον» = post viginti annos. Οὕτω καὶ ἐπὶ πράξεως ἐπικναλαμβάνης μεθ' ὥρισμένης χρονικής διαστήματος οἷον «διὰ τρίτου ἔτους συνέσταν» = κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, quarto quoque anno (διὰ μέσου τοῦ τρίτου ἔτ. καὶ πέρχεν αὐτοῦ) διὰ πέμπτου ἔτους, διὰ πέντε ἑτάρων, sexto quoque anno· διὰ τρίτης ἡμέρας. Πλ. νόμ. 384, ε «διὰ πέμπτων ἑτῶν». — 3) αἰτιολογικῶν καὶ τροπικῶν· a) πρὸς δήλωσιν τῆς καταγωγῆς σπανί· Εεν. Κύρ. 7, 2, 24 «Κῦρος πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονὼς, ἐπειτα δὲ διὰ βασιλέων περιουώς» = κατκύρομενος ἀπὸ μηκρῆς διεκδογικῆς σειρᾶς βασιλέων. — b) πρὸς δήλωσιν τῆς ιδιότητος ἐν ταῖς φράσεσι μετὰ εἴραι καὶ γίγρεσθαι· οἷον «διὰ δῆλον εἴραι τινα» Θουκ. 1, 73 = molestum esse. διὰ γόλον εἴραι Θουκ. 5, 59. Εεν. Ιέρ. 9, 1 «ἐπιμέλειαν μοι δοκοῦσιν αἱ μὲν πάντα πρὸς ἔχθρου ἄγειν, αἱ δὲ πάντα διὰ χαρίτων εἰναι» = τερπναὶ, εὐχάριστοι εἰνε· διὰ ἔχθρας γίγρεσθαι τινε, διὰ ἔριδος, ὀργῆς, ἀσφαλείας εἴραι ή γίγρεσθαι = ἔχθρος, ἐριστικός, ὀργίλος, ἀσφαλής εἰμι· ή γύγνουμι κατά τινος. — c) πρὸς δήλωσιν τοῦ μέσου ἢ διὰ μέσου τινὸς· per, τῇ μεσιτείᾳ, διὰ τινα· προσώπῳ. ἢ πρόχυμ. (μεθομηρικ.). Ήδ. 1, 69 «Κροῖσος ταῦτα διὰ ἀγγέλων ἐπεκηρυκεύετο». Θουκ. 2, 2 «ἐπερχεν ταῦτα διὰ Εὔρυμάχου». Εεν. ἀν. 2, 3, 17 «ἔλεγε Τισσαρέρνης διὰ ἐρυηνέως τοιαύδε». Συγχόν τὸ, διὰ έαυτοῦ = per se. Εεν. Κύρ. 1, 1, 4 «(βασιλέων ἀρχῆς) διὰ ἔχυτῶν κτητομένων». 8, 1, 43. Δημ. 48, 15. Εεν. Κύρ. 1, 6. 2 «γιγνώσκων διὰ τῆς μνητικῆς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλευόμενα». Πλ. Θεοίτ. 184, ε «σκόπει, ἀπόκρισις ποτέρων ὀρθοτέρων, ἢ ὁρῶμεν, τοῦτο εἰναι ὀρθαλμοῦς, η δι· οὖ ὁρῶμεν, καὶ Φ ἀκούομεν, ψτε, η δι· οὖ ἀκούομεν». (Δι· οὖκ ὀρθαλμοῦς ὁρῶμεν οὐδὲ ὃσιν ἀκούομεν, ἀλλὰ διὰ ψυχῆς· η μὲν δοτ. δήλοτ τὸ ἔζωτεριν. ὅργανον, η δὲ διὰ σὺν γεν. τὸ κυρίως ἐνεργοῦσιν μέσον) Εεν. ἀπομν. 1, 4, 5 «τὰ διὰ στόματος ἡδέα». 5, 6 «οἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναί». Λυκοῦδρ. 60 «τελευτήσαντι (ἀνθρώπῳ) συνανακρεῖται πάντα, δι· ὃν ἂν τις εὐδαιμονήσειν» μ. σ. Maetzner. ἔρειτ τινὰ δι· ἴργης Θουκ. 2, 64· διὰ χειρὸς η χειρῶν ἔχειτι, η κυρίως δήλοτ κρατῶ ἐρ χειρὶ manu tenere, ως Σορ. Ἀντ. 1257 «μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων (ιδ. 1297 «ἔχω ἐν γέρεσσιν.. τέκνον»), η κατέχω, ἔχω ἐρ τῇ ἐξουσίᾳ μοι in potestate habere, οὗτο πολλάκις παρὰ τοῖς μηγν., ίδ. Pop. εἰς Θουκ. II. 3. Τόμ. 2 σ. 55, η τέλος μεταχειρίζεμαι, διαιτῶ, διενθίσω. Θουκ. 2, 13 «τὰ τῷ ξυμμάχον διὰ χειρὸς ἔχειν», συγκότερ. παρὸ τοῖς μηγν.. οἷον διὰ χειρῶν (χειρὸς) ἔχειτι τὴν πολιτειαν, τὴν πόλιν, τὸ πρᾶγμα, τὰς ταῖς, ίδε. Blo-onif. εἰς Θουκ. 3ν τῷ χωρ. τούτῳ. Θουκ. 2, 60 «δι· αἵτιας ἔχειν τινὰ = incusare. 22 «τὴν πόλιν δι· ἡσυχίας εἰχεν = ἔχειται οὐσιαν, ηγ ἡσυχία. Εεν. Κύρ. 1, 4, 25 «πάντες τὸν Κα-

ρον διὰ στόματος εἶχον». Εὐρ. Ἐξ. 851 «δὶς οἴκτου ἔχειν = οἰκτείρειν, οὕτω «δὶς οἴκτου τὰς ἐμάς λαβεῖν τύγας» ικέτ. 144.-d) πρὸς δήλωσιν τῆς ὑπο., πλὴν περὶ τοὺς μητρ. μόν. Διόδ. 17, 115 «κατεσκεύαζεν εἰδῶλον δὶς ἐλέρχυτος καὶ χρυσοῦ». —e) τοῦ εἰδούς καὶ τρόπου· οἷον διὰ σπονδῆς, διὰ τάχους Θουκ. 2, 18· 4, 25. 1, 80 «διὰ ταχέων ἐλθεῖν» = celestiter. 4, 8. Ξεν. ἀν. 1. 5, 9. Πλ. ἀπολ. 32, d. Φίλ. 58, b «πάντα ύπ’ αὐτῇ δοῦλοι διὰ ἐκόντων (sua sponte), ἀλλ’ οὐ διὰ βίξ ποιοῦτο». Μενεά. 238, b «διὰ βροχέων ἐπιμνησθῆναι» = breviter. συμπ. 176, e «διὰ μέθης ποιήσεσθαι τὴν συνουσίαν», ἔνθα καὶ «διὰ λόγων ἀλλήλοις ξυνεῖναι» = διαλέγεσθαι πρὸς ἀλλήλους. Αυκοῦργ. 85 «δὶς ἀποδήνητων ἐξήγγελλε» = clam, id. Maetzner. —f) καὶ τέλος πρὸς δήλωσιν τῆς aītias· οἷον Σοφ. Οἰδ. κ. 584 «τὰ ἐν μέσῳ.. δὶς οὐδὲν ποιῆται» = ως οὐδὲν λογίζεσσαι τῆς προτιμήσεως ἢ παραβέσσεως· οἷον Μ. 104 «ό δ’ ἔπειπε καὶ διὰ πάντων» (Μεταξὺ πάντων ὑπερτέρει, ὑπερέχει λιγότεροι πάντα.). Καθ’ ὁμηρικ. μύμησιν, Ἡρδ. 1, 25 «θέης ἄξιον διὰ πάντων τῶν ἀναθημάτων» μ. σ. Baehr. 7, 83 «κόσμον δὲ πλεῖστον παρείχοντα διὰ πάντων Πέρσας» = praeacipuo cultu inter omnes eminebant. Δι. Κέσ. 37, 20 «ἢ θυμάσσαι διὰ πάντων ἄξιον ἐστι, τοῦτο νῦν ἡδη φράσσω».

II. Μετὰ aītias tichēi.—1) τοπικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς ἐκτάσεως ἢ διαστάσεως διὰ μέσου τόπου ἢ ἀντικειμένου τινὸς (παρ’ Όμήρ. Ησιόδ. Πινδ. τοῖς χοροικοῖς τῶν τραχικῶν, εἰ καὶ οὐχὶ σύνηθες, οὐδεμιοῦ σώμας ἐν τῷ πεζῷ). Α, 600 «ώς ίδον Ἡραίστον διὰ δώματα ποιπνύοντα». Λ, 118 «ἄξεις διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ σῆλην σπεύδουσσα». Αἰσχυλ. Ιά. 15 «φεύγειν διὰ καῦμ’ ἄλιον». Ήσδ. Θεογ. 631 «(μέραντο) διὰ κρατερὰς θημίνας». Πίνδ. Ισ. 3, 59 «διὰ πόντον βέβακεν». Σοφ. Οἰδ. τ. 867 «(νόμοι) οὐρανίκην δὶς αἰθέρη τεκνωθέντες» ἔνθισ δὲ Σχόλ., ἀρτὶ τοῦ ἐν οὐρανῷ τεχθέντες. Εὐρ. Ιππ. 753 «διὰ πόντον καῦμα ἀλίκιτυπον ἐπέρευσταις ἐμὲν ἄνασσαν». Κ, 375 «ἄρχος δὲ διὰ στόμα γίγνεται διάδοντων». Ε, 91 «μῆθον, διὸ καὶ ἀνήρ γε διὰ στόμα.. ἀγοίτο». Ἀρρ. Λυσ. 855 «κεῖ γάρ η γυνὴ σ’ ἔχει διὰ στόμα». —2) χρονικῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ μῆκους, τῆς ἐκτάσεως χρονικοῦ τινὸς διαστήματος· Β, 57 «ἡλθεν Ὀνειρος ἀμφιθοσίην διὰ νύκτα». Ησδ. Θεογ. 481. 788. Ξεν. ἀν. 1. 7, 6 «διὰ χριμῶνα». —3) aītiai logikῶς· a) πρὸς δήλωσιν τῆς aītias id. τὴν σημ. Ξεν. ἀν. 1. 7, 6 «ἔστι· μὲν ἡμῖν ἡ ἀρχὴ ἡ πατρώφ πρὸς μὲν μεσημβρίνην, μέχρι οὖ διὰ καῦμα οὐ δύνανται οἰκεῖν ἄνθρωποι». 4. 5, 15 «διὰ τὰς τοιαύτας ἀνάγκας ὑπελείποντά τινες τῶν στρατιωτῶν». Κύρ. 1. 4, 3 «ἥν ισως ὁ Κύρος ποιούλογά τερρος διὰ τὴν παιδείαν» = ἔνεκκ τῆς ἀνατραφῆς του. Πλ. Μενέά. 247, b «οὐκ ἔστιν αἰσχιον οὐδὲν ἡ παρέχειν ἔαυτὸν

τιμώμενον μὴ δἰ ἔκυπτον, καλλίκρατος διὰ δέξαν προγόνων». Αυσ. 218, ε «οὐκοῦν (ἢ κάρμαν) διὰ νόσου ἐνεκκαργιεῖς τοῦ ἵκτροῦ φίλος», ἐνθού διὰ μὲν τῆς διὰ σὺν αἰτ. δηλοῦται ἡ αἰτία, διὰ δὲ τῆς ἐτεκα σὺν γε. ὁ σκοπός, ως διλήγω πρότερ. «πότερον οὐδενὸς ἐνεκκα καὶ δὶ οὐδὲν, ἢ ἐνεκκά του καὶ διὰ τι;» διὰ τοῦτο, ταῦτα, δὲ δὴ διὸ, διότι (ἀντὶ διὰ τοῦτο ὅτι). Ξεν. ἀν. 6. 4, 25 «κακοὶ δουκοῦμεν εἶναι διὰ τοῦτον» (*huius culpa*). Δημ. 18, 49 «ἐπεὶ διὰ γε δυῆς κατούς πάλιν οὐκ ἀπολάβειτε» = *vestra ipsi culpa jam pridem perissetis*. Οὕτως ἐν τῇ ἀπ. φράσει εἰ μὴ διὰ τινα ἡ τι, ἀρ δηλ. δὲρ θὰ ἐμπαταιστό τι διὰ τὴν ικαρότητα ἡ ἀτικαρότητα πράγματ. ἡ προσώπου τικός. Θουκ. 2, 18 «ἐδόκουν οἱ Ηειοποννήσιοι ἐπελθόντες ἐν διὰ τάχους πάντας ἔτι ἔξω καταλαβεῖν, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλησιν», ὥπερ ὁ Popp. (Π. 3. Τόμ. 2 σ. 88) παρεκβάλλει πρὸς τὸ ἀγγειον but for καὶ τὸ λεπτιν. (παρὰ τοις κωμικοτ;) absqne.. esset. Ηλ. Γοργ. 516, ε «Μιλτιάδην εἰς τὸ βάρκον ἐμβάλει, ἐψηρίταντο, καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρότανιν, ἐνέπεσεν ἐν» μ. σ. Stallb. Αυσ. 12, 60 «ἀπολέσκι παρεστεκευάζοντο τὴν πόλιν, εἰ μὴ δὶ ἄνδρας ἀγαθούς». μ. σ. Bremi Δημ. 23, 180 «ψήριταις τοιοῦτον τι παρ' ὑμῶν εὑρετο, ἔξ οὖ κυρωθέντος ἐν, εἰ μὴ δὶ δυῆς καὶ ταῦτην τὴν γραφὴν, ἡδίκηντο φανερώς οἱ δύο τῶν βρατιλέων». 19, 74 καὶ 90—b) τῆς ἀρρεπῆς, μεστεστάς = διὰ, χάρης, ἐκείνη, διὰ μέσου, ἀκολούθως propter, ἐπὶ τε προχρυστ. καὶ προσώπ. τ. 523 «οὖν ποτε χαλκῷ οὐτεινε δ' ἀρρεπδίκες». ψ. 57 «δὶ ἀτασθαλίκες ἐπεκθνον κακόν». Ο, 41 «δὶ ἐμὴν θετηται Ποτειδάνων.. πηγαίνει Τρεπαῖς». θ, 82 «καλύπνετο πήρυκτος ἀρχὴν Τρωσί τε καὶ Δακιοῖς Διὸς μεγάλου διὰ βουλάκην». υ, 121 «(ατάκητα) Φείνεις.. ὄπειται οὐκαδὲ λόντι διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην». Α, 72 «νάεστ τὴν γένεται.. ἣν διὰ μαντοτύνην», μ. σ. Naegelsbach. θ, 520 «νικήσκει διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην». Ήσδ. Θεογ. 962 «ἡ δὲ νῦ οὐ Μηδεικν.. γένεται ὑποδυμηθεῖσα διὰ γρυπένην Ἀρρεπίτην». Πίνδ. Ισ. 4, 11 «κρίνεται δ' ἀλλὰ διὰ δάκιμονας ἀνθεῖσαν». Η, 2, 20 «διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖστ' ἀστρακλέας». Λυκοῦργ. 82 «δυῆς περιορίζει τὴν εὔκλειαν ταύτην διὰ τὴν τῶν τοιούτων ἀνδρῶν πονηρίκην καταλυσμένην» μ. σ. Maetzner. Ισοκρ., 4, 91 «δὶ ἀρετὴν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν τύχην ἐνίκησαν (οἱ Ἀθηναῖοι ἐν Μαρκεθῶν)». 8, 12 «διὰ μὲν τοὺς παροικιοῦντας ἀντέχεισθαι τῆς εἰρήνης οὐδέποτε πάποτε κακὸν ἐπάθομεν, διὰ δὲ τοὺς ἔρδινας τὸν πόλεμον αἴρουμένους πολλαῖς ἄδη καὶ μεγάλιας συμφοραῖς περιεπέσαμεν». Ξεν. Κύρ. 5. 2, 35 «διὰ τοὺς εὖ μαχηγμένους αἱ μάχαι κρίνονται». ἀν. 7. 7, 7 «δὶ δυῆς σὺν θεοῖς ἔχετε τὴνδε τὴν γάρων». Αἰσχυν. 3, 58 «τούτων ἀπεστερήθητε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην καὶ τὰς τούτων δωροδοκίες». Πίνδ. Ν. 7, 21 «ἔλπομαι λόγον Ὁδυσ-

σέος.. διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθι "Οὐμηρού". Ἀρρ. Πλ. 160 «τέχναι δὲ πάσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα.. ἐσθ' εὑρημένα». Σοφ. Οἰδ. κ. 1129 «ἔχω γάρ ἔχω διὰ σέ». — Εὐλοτε τίθεται ἡ διὰ σὺν αἰτ. καὶ περὶ αἰτίας, ἥτις εἰνε σύναρμα καὶ σκοπός, προαιρεσίς, ὅτε συνήθ. τίθεται ἡ ἔρεξα σὺν γερ. Θουκ. 2,89 «Δακεδαιμόνιοι διὰ τὴν σφετέραν δόζαν ἔκοντας προσάγουσι τοὺς πολλοὺς ἐς τὸν κινδύνον» μ. σ. Pop. 4, 103 «διὰ τὸ περιέχειν αὐτὴν (τὴν πόλιν)» = «quo urbem plane cingerent» Bauer. 5, 53 «παρεσκευάζοντο οἱ Ἀργεῖοι ὡς αὐτοὶ ἐς τὴν Ἐπίδαυρον διὰ τοῦ θύματος τὴν ἑσπραξίν ἑσβεχλοῦντες» = ἵνα εἰσπράξωσι τὸ θύμα.

Σημ. Η διαφορὰ τῆς αἰτίασθαις διὰ σὺν γεν. καὶ τῇ; διὰ σὺν αἰτίατ. εἰνε, οἷς περὶ πορποῦ ἡ μεταξὺ τῆς περ καὶ propter ἡ διὰ σὺν γεν. θηλοὶ τὴν ἐνέργειαν, δύναμιν πράγμα, ἡ προσώπου τίνος μᾶλλον ἔμεσον καὶ ἴσχυροτέραν, ἡ δὲ διὰ σὺν αἰτ. ἔμεσον καὶ ἀπωτέρω διὸ καὶ ἀσθενεστέραν. Περιάριτος Πλ. πολ. 379, σ. «τὴν τῶν δρκῶν καὶ σπουδῶν σύγχυσιν ἔπι τις φῆ δι' Ἀθηνᾶς τα καὶ Διὸς γεγονέναι, οὐκ ἐπινεσόμεθα». Γοργ. 515, ε «εἰπὲ, εἰ λέγοντας: Ἀθηναῖοι διὰ Περικλίνα βελτίους γεγονέναι». 520, σ «ταχὺς γενέμενος διὰ παιδοτρίην. 1) Η διαφορὰ δύμως αὐτῆς ἀνεπτύχθη κατὰ πρώτων ἀργάτερον, καὶ τοῖς μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ, παρ' Οὐμῆρον. δὲ καὶ Παθ. οὕπω μπαντζή ἡ διὰ σὺν γεν. Ἐν τῇ ποιήσει εὑρίσκεται ἐνίστε ἡ διὰ σὺν γεν. καὶ ἐπὶ ἀπωτέρω ἐνέργειας ἀντὶ τῆς διὰ σ. αἰτίατ. Αἰσχ. Ἀγ. 435 χορ. «τὸν δὲ ἐν φυναῖς καλῶς πισόντες ἀλλοτρίας δαιτὶ γυναικός» = διὰ ξένης μόνον γυναικός καὶ οὐγῇ τῶν ιδικῶν σου χειρῶν. Ἐν τῷ πεζῷ δύμως ἡ περίπτωσις αὗτη δὲν ἀδύνατο νὰ συμβῇ διὸ τὸ ἐν Πλ. πολ. 711, σ μετὰ Stallb. κατὰ δύο ἐκ τῶν καλλιτέρων καθ. ἀναγνωστῶν «διὰ τοῦτο (propter hanc injustitiam) ὁπ' ἄλλων δίκην ἐπιτίθεταιν ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι καὶ οὐγῇ διὰ τούτου μετὰ Scheindler. — Οτις ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει κεντυταὶ δοτικ., καὶ διὰ σὺν αἰτίατ., ἡ μὲν δοτ. δηλοῖ τὸ πληριεστέρον αἴτιον, ἡ δὲ διὰ σὺν αἰτ. τὸ ἀπωτέρω 2). Θουκ. 4, 36 «οἱ Δακεδαιμόνιοι πολλοὶ τα διλέγουσι μαχύμενοι καὶ ἀσθενείζουσι ταῦτα διὰ τὴν αἰτοδεῖλαν διεγέρωσυν». Πλ. πολ. 586, σ «δὲ ἐν αὐτῷ τοῦτο διαπράττεται ἡ φύσιν φύσις φιλοτικίαν ἡ βίζ διὰ φιλοτικίαν ἡ θυμῷ διὰ δυσκολίαν». Ἐὰν δὲ δὲν διαρρήγη τοιαύτη ἀντίθεσις, διαφέρει ἡ δοτικ. τῆς διὰ σὺν αἰτίατ., καθ' ὃς ἡ διὰ σ. αἰτίατ. ἐκφράζει τὴν αἰτίαν δριστικωτέραν ἢ ἡ ἀπλή δοτικ. Πλ. Γόρ. 508, σ «Ἄ πλωτοι αἰσχύνη φέουσι γαγκαρεῖν. . . (δ ἀς Γοργίαν ἔρη Πάθος δι' αἰσχύνην διολογήσατε».

§. 435. c. ὑπέρ.

Ὑπέρ, σανσκρ. upari, λατ. super, γερθ. usfar, usfaro, ἀρχαίς ἄνω γερμ. ubar, upar, über (über)²⁾. Δηλοῖ δ' αὕτη τὸ ὑπεράρω, τὴν ἐπιφάρειαν, πλὴν αἰώρησιν μόνον ὑπὲρ αὐτὴν

1) Ιδ. Nitzsch εἰς Ὁδός. XI. σ. 272.—2) Ιδ. Malthiae II §. 307, Α. 1.—2) Ιδ. Schmidt Disput d. σ. 56. Graff ἐν τῷ βῆθ. συγγρ. 5. 155. Μόνη τῶν προθ. ἡ ὑπέρ προσήλθεν ἐκ τῆς ἀντίθετου αὐτῆς διό, ὡς ἐν τῇ λατ. ἡ super ἐκ τῆς sub καὶ ἐν τῇ γερθ. ἐκ τῆς us τοῦ usfar, γερ. Grimm IV. σ. 788.

(τὴν ἐπιφ.) ἡ ἐλαφράν τινάς ἐπαρήν μετ' αὐτῆς· περὶ τῆς διαφορᾶς; τῆς ἐπὶ οὐδὲ ἄργότερου.

I. Μετὰ γενεικῆς.-1) τοπικῶς πρὸς δήλωσιν κινήσεως εἰς τὰ ὑπεράρω τόπου ἡ ἀντικειμένου τινος καὶ πέραν αὐτῶν, περὶ τῆς γενικ. Ἡδ. §. 421), καθὼς καὶ πρὸς δήλωσιν ἡσύχου διαιμυηῆς, διατριβῆς ὑπεράρω τόπου ἡ ἀρτικειμένου τινὸς (περὶ τῆς γενικ. Ἡδ. §. 429, A.). Ο. 382 «κύρικ.. νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβόστει». Θουκ. 2, 76 «(κερκίῶν) ὑπερτεινουσῶν ὑπὲρ τοῦ τείχους»=κερκίκι, αἴτινες ἔξετείνοντο πρὸς τὰ ὑπεράρω τῶν τειχ. 4, 25 «οἱ Σικελοὶ ὑπὲρ τῶν ἄκρων πολλοὶ κατέβοινον». Εἰν. ἀν. 4. 7, 4 «κυλινδοῦσι λίθους ὑπὲρ ταῦτας τῆς ὑπερεχούστης πέτρας». Οὕτω καὶ ἐν τῇ ὁμηρικ. ὥρᾳσι ὑπὲρ κεφαλῆς στῆναι Β, 20 =Ισταμαι ὑπεράρω τῆς κεφαλῆς τοῦ κειμένου καὶ κιλίω ὑπὲρ αὐτήν. Εἰν. ἀπομν. 3. 8, 9 «ὅτιλος τοῦ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῶν στεγῶν ποιευόμενος σκιάν αὐτῶν παρέγει». ἀν. 5. 4, 13 «χιτωνίσκους ἐνδεδύκεσκεν ὑπὲρ γονάτων» (δὲν ἔθιζον μέχρι τῶν γονάτ.). -Ἡδ. 7, 69 «Ἀρεβῖνων καὶ Αιθιόπων τῶν ὑπὲρ Αἰγύπτου οἰκημένων ἤρχε Ἀρσάκης». 115 «οἱ ὑπὲρ θαλάσσης». Θουκ. 1, 46 «ἔστι λιμὴν καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ» περὶ τῆς θέσεως τοῦ τόπου παρὰ τὴν θαλάσσαν, καθότι ταῦτα κείνται ὑψηλότερον. 2, 48 «ἔξι Αιθιόπικες τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου». Εἰν. ἀν 1. 10, 12 «ὑπὲρ τῆς κωμῆς γῆλοφος ἦν». 2. 6, 2 «τοῖς ὑπὲρ Χερβόνισου καὶ Περίνθου Θρᾷξιν». 7. 5, 1.—2) *aιτιολογικῶς* καὶ *τροπικῶς* πρὸς δήλωσιν τῆς *aιτίας* α) μετὰ τὴν τοπικὴν σηματ. ἀμετωπ. ἔργεται ἡ αἰτιολογ. ἐπὶ τῶν ἐνφράσεων τοῦ ὑπερκρατήρων, ὑπερομηχῶν, προστατεύουσαν κτλ.: διά τιτα, ὑπὲρ τινος οἷον μάρτυρος ὑπὲρ τῆς πατρίδος, οἷονεὶ ὑπεράρω αὐτῆς ίσταμ. μάχη. Ισοκρ. 4, 55 «τοὺς τοῖς σώμασιν ὑπὲρ τῆς Ἐλλάδος προκινδύνευσκατεῖ». 77 «καλῶς ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθνήσκειν». 83. 95. 5, 23 «ἐλπίζουσιν τὴν πόλιν ἔξειγι μοι χάριν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων». 9, 60 «ὑπὲρ τῶν γεγενημένων δργιζόμενος» (=διὰ τὰ γεγεν., ἔνεκκ τῶν γεγ., Ἡδ. Benseler εἰς Ισοκρ. Ἀρεοπαγ. σ. 164). Ηλ. Φιλδ. 78, b «θάρρειν ἡ δεδίεναι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς». 88, b μ. σ. Ηδρι. Δημ. 2, 4 «πολιτεύεσθαι ὑπὲρ τινος»=in alicuius gratiam: «στρατηγεῖν ὑπὲρ Φιλίππου» 3, 6. 8, 43 «ὑπὲρ τῶν πρκγμάτων σπουδάζειν». 9, 20 «ὑπὲρ τῶν πρκγμάτων φοιοῦμαι». Διὸ καὶ ἀρτὶ τινος, ἐν ὄροματι τινος, διὰ τιτα, οὐχὶ δύως =ἀρτὶ σ. γεγ., τῆτις χρῆσις ἀπαντᾷ παρὰ μτγν. μόνον, ἀλλὰ διατηρεῖ πάντοτε ἡ ὑπὲρ τὴν ἀρκτικὴν αὐτῆς; ἔννοιαν. Θουκ. 3. 26 «ἡγεῖτο τῆς ἐσθολῆς ταῦτης Κλεομένης ὑπὲρ Παυσανίου βροτικέως ὄντος καὶ νεωτέρου ἔτι». δύναται προσέτι νὰ σημαίνῃ καὶ τὸ χάριν αὐτοῦ, διὰ τὸ καλὸν του. Εἰν. ἀν. 7. 7, 3 «προλέγομεν ὑπὲρ Σεύθου ἀπέισαι ἐκ τῆς γάσχης nomine Seuthae. Πλ. Γοργ. 515, c

«έγώ ὑπέρ σοῦ ἀποκρινοῦμαι». ἀπὸλ. 22, ε «Ὥστε ἐμὲ ἐμαυτὸν ἀνερωτῶν ὑπέρ τοῦ χρησμοῦ» = nomine oraculi. Σοφ. Φ. 1294 «έγώ δ' ἀπειδὼ . ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ» = ἐν ὄνδρασι, ἀμφι τε δὲ καὶ εἰς γάριν καὶ σωτηρίαν τῶν Ἀτρειδῶν, κατὰ τὸν Σχολ.—b) πρὸς δήλωσιν ἐσωτερικῆς, πρενυματικῆς αἰτίας, ἀνθ' οὐ συνήθ. τίθεται ἡ ὑπὸ σὺν γεν. οἷον ὑπέρ πένθους, ὑπέρ παθέων. Εὔρ. ίν. 1125 «βάρος μὲν οὐκ ἀ-βρύπτεις ἀλγέων ὑπερ». Ἀνδρ. 490 «κτείνει δὲ τὴν τάλαιναν . . δύστροφονος ἔριδος ὑπερ». —c) Μετὰ τῶν παρακλητικῶν, ἵκετεντικῶν διά τι ῥημ. = γάριν τινὸς συγγ. παρ' Οὐκέρ. Ω, 406 «καί μιν ὑπέρ πατρός καὶ μητέρος ἡγούμονοι λίστεο καὶ τέκνος» = γάριν τοῦ πατρός καὶ τῆς μητρός. κτλ., ἐν ὄνδρασι τοῦ πατρός. κτλ. Ο, 660, 665 κ.τ.λ.—d) πρὸς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ, δύστις θεωρεῖται ὑπὸ τῆς γλώσσης πολλάκις ὡς ἀφορμή, αἰτία, ἰδίᾳ δὲ μετὰ ἐνάρθρου ἀπαρεμφ. Αἰσχλ. ἐπτ. 107 «ἴδετε περιθένων, ἴκεσιον λόγον δουλοσύνας ὑπερ» = ad arcendum servitutem. Πλ. συμπ. 208, d «ὑπέρ ἀρετῆς ἀθηνάτου καὶ τοικύτης δόξης εὐκλεοῦς πάντες πάντα ποιοῦσιν». Δημ. 4, 43 «ὑπέρ τοῦ μὴ παθεῖν κκκῶς ὑπὸ Φιλίππου». —e) γενικῶς δὲ τίθεται πρὸς δήλωσιν οἰκεδήποτε ἀραφορᾶς, λόγου, τοῦ ὡς πρός τι, ἀντὶ τῆς συνηθεστέρ. περὶ σ. γεν., οὕτως ἰδίᾳ παρὰ τοῖς ἡγέτορσι, σπανίως δὲ παρ' ἄλλοις. Ξεν. ἀν. 1.7, 3 «Ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας, ὑπέρ τῆς ὑμᾶς ἔγώ εὐδαιμονίζω» = ὡς πρὸς τὴν δύναμιν παρομ. 4.3, 12 «προνοεῖθαι ὑπέρ τῶν μελλόντων». Λυκοῦρ. 7 «ὑπέρ οὖν νῦν μέλλετε τὴν ψῆφον φέρειν». (μ. σ. Maetzner), ἐν 11 ὅμως «περὶ οὖν μέλλετε τὴν ψῆφον φέρειν». 40 «πυνθάνεσθαι ὑπέρ τινος». Πλ. πολ. 387, ε «ὑπέρ τῶν φυλάκων φοιτούμεθα, μὴ θερμότεροι γένωνται» = ὡς πρὸς τ. φύλ., ὡς συνήθ. περὶ τῶν φυλ., ἤδ. περὶ §. 437¹). —f) ἐν τῇ ποιήσει τίθεται ἐνίστε ἐπὶ προτιμήσεως, ὑπεροχῆς ἀντὶ τῆς συνήθ. ὑπέρ σὺν αἰτ. Σοφ. Ἀντ. 1138 «τὰν ἔκπαγλα τιμῆς ὑπέρ πασῶν πόλεων» συγγέτερος οὕτω παρὰ Πινδ., ἤδ. Passow. λεξικ. καὶ Σακελ.

I. Μετ' αἰτιατικῆς δηλοῦ ἡ ὑπέρ κίνησιν εἰς τὰ ὑπεράνω ἀντικειμένου τινὸς, καὶ διάβασιν ὑπεράνω, ἐπὶ τόπου, γρόνου, μέτρου, ποτοῦ, ἐπὶ ἀπλῆς δὲ ἐν τόπῳ ἐκτάσεως τίθεται συνήθ. παρὰ ποιητ. καὶ τοῖς μαγν., ἤδ. Θωμ. Μάιστρ. 375, ἀνθ' οὐ συνήθ. τίθε-

1) Περὶ τῆς χρήσεως τῆς ὑπέρ σ. γεν. Κνίδα ἀνεμένετο ἡ περὶ σ. γεν. Ηδ. Bremi εἰς Ισακρ. Ἀργιδ. σ. 120, 25 Jos. Strange Lpz. Jhrb. Suppl. 1836, σ. 376. Benseler εἰς Ισακρ. Ἀρεοπογ. §. 15 Maetzner εἰς Λυκοῦργ. §. 101. Διὸ οἱ ἡγέτοι. μεταχειρίζονται τὴν ὑπέρ καὶ περὶ σ. γεν. ἐνίστε ἁνεύ μεγάλης διαφορᾶς ἐννοίας π. χ. Ψευδ. Ἀνδροκ. 4, 36 «οὐ περὶ τῶν παρεληλυθότων ἀδικημάτων αἰτῶν τιμωροῦνται, ἀλλ' ὑπέρ τῶν μελλόντων φοβοῦνται». καὶ μετὰ τοῦ αἰτοῦ ἡγέτ. π. χ. βουλεύεσθαι ὑπέρ καὶ περὶ σ. γεν. Ηδ. Strange ἐν τῇ μνησ. πραγματείᾳ.

ταὶ ἡ ὑπὲρ σ. γερ., 1) Ἡρδ. 4, 188 «ὅπιπτέουσι ὑπὲρ τὸν δόμον» = ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους μέγχει τοῦ ἀλλοῦ καὶ πέραν αὐτοῦ ῥίπτ. Ω, 13 «οὐδέποτε μιν ἡώς φυινομένη λήθεσκεν ὑπειράλα τ' ἡίσνας τε». Ε, 339 «ἀδέρου ἀντετόρησεν.. πρυμνὸν ὑπερθέναρος» = ὑπεράνω, ἀνω τοῦ θεν. τῆς χειρὸς καὶ πέραν. Ἡρδ. 2, 10 «τῶν ὑπὲρ Μέμφιν πόλεων κειμενῶν». Πλ. Κριτ. 108, ε «τοῖς ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικουσι καὶ τοῖς ἐντὸς πᾶσι». «Τοῖς ὑπὲρ Ἐλλήσποντον οἰκοῦσι» Ξεν. ἀν. 1, 1, 9 = τοῖς πέραν τοῦ Ἐλλ. οἰκ.— 2) Θουκ. 1, 41 «πρὸς τὸν Αἰγαίην τῶν ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον» = πέραν τῶν Μηδ., πρὸ τῶν Μηδ. Ξεν. Κύρ. 1, 2, 4 «τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύματα ἔτη γεγονόσι». — 3) ὑπὲρ αἰσχαρ=πέραν τῆς τύχ., παρὰ τ. τύχ., ἐναντίον τῆς τύχ., ὑπὲρ μοῖραν, ὑπὲρ δύραμιν, ὑπὲρ θεού Ρ, 327 = ἐναντίον τῆς θελήσ. τοῦ θεοῦ. Πλ. πολ. 488, α «ναύκληρον μεγέθει: καὶ ῥώμη ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηὶ πάντας» = omnes, qui in nave versantur, superantem, Stallb. 509, α «αὐτὸν ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν». Ηραρ. 128, α «ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς ἀλλούς φάνεται ὑμῖν τὰ εἰρημένα εἰρῆσθαι». μ. σ. Ηδιφ. καὶ Stallb. νόμ. 839, d «οὖν ἔστιν ὑπὲρ ἀνθρώπον» = non superat hominis vires et facultatem. Ἡρδ. 5, 64 «ὑπὲρ τὰ τεσσερήκοντα ἔτη». Ὅπο τὴν σημασίν τοῦ propter ἀναφέρεται ὡς πρᾶγμα. τὸ παρὰ Ηρδ. "Ισ. 5, 29 «Ἀλομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίκιν», ἀν' οὖς ὅμως ἀναγνωστέον μετὰ Καῦσέρου «Ἀλομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακιῶν».

5. Προθέσεις συντασσόμεναι σὺν γερικῇ, δοτικῇ καὶ αἰγιατικῇ, ἀμφὶ, περὶ, ἐπὶ, μετὰ, παρὰ, πρὸς, ὑπό.

§. 436. 1) Ἀμφὶ καὶ περὶ.

'Αμφότεροι καὶ προθ. ἀμφὶ καὶ περὶ ἐκροάζουσι σγεδὸν τὴν αὐτὴν τῆς διεκτάσεως σχέσιν, ἀμφοτέρωθεν, πανταχόθερ, πέριξ¹⁾ πλὴν ἡ μὲν ἀμφὶ = ἀμφοτέρωθεν, ἐκ τῶν δύο μερῶν ἀντικειμένου τινὸς, ἡ δὲ περὶ = κύκλῳθεν, πανταχόθεν, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν αὐτοῦ, ὡς τοῦτο κατάδηλον ἐκ πολλῶν συνθέτων, λέξεων: οὕτω π. γ. λέγει δὲ Ξεν. π. πόρ. 1, 7 περὶ τῆς Ἀττικῆς ὅτι δὲν εἶνε «περιβόητος φτερερ νῆσος» εἶνε ὅμως ἀμφιθαλάσσιος¹⁾. Αμφό-

1) Εἶναι ἀληθές ὅτι καὶ νῆσος δύναται νὰ βῆδη ἀ μ φ ἵ βυτ ος, καθ' οὓς ἐκ τοῦ ἐμπροσθέτου θεωρέντη δύναται νὰ φανῇ, διτι περιέρχεται μόνον ἐκ τῶν δύο πλευρῶν αὐτῆς, ὡς α, 50 «νῆσω ἐν ἀμφιβόητῃ». 386 «ἐν ἀμφιβόητῃ». Ἐγίνει δῆμος; δύναται νὰ ἴναλλαγμάσι πρὸς ἀλλήλας; ἐκνοιάσι ἀμφοτέρωθεν καὶ πανταχόθεν¹⁾ διὸ καὶ βλέπουμεν οὐχὶ σπανίως νὰ κηταὶ ἡ δοριστοτέρα ἀμφὶ, διποτὸς ἀναμένετο ἡ δριστικώτερα περὶ (ἐπὶ κύκλου), ὡς καὶ ἡ περὶ ἀντὶ τῆς ἀμφὶ ἀμφότεραι ἔχουσι κοινὸν τὸ πέριξ¹⁾ οὗποι ὅμως πρέπει νὰ ἔξενεγθῇ ἡ ἔννοια τοῦ κύκλωθεν τίθεται πάντοτε ἡ περὶ, ὡς Ε, 413

τεραι: δ' ἐπὶ λίστης συμφωνοῦσι σχεδὸν πάντοτε καὶ ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν, πλὴν τὴν μὲν ἀμφὶ μεταχειρίζεται Ἰδίκη ἢ ίωνικὴ διάλεκτος καὶ ἡ ποίησ., τὴν δὲ περὶ ἄποκαι αἱ διάλεκτοι, δἰο καὶ πλείονας ἀναφορὰς ἔχει καὶ χρῆσιν γενικωτέραν.

α) Ἀ μ φὶ = ἀμφοτέρωθεν.

Ἡ ἀμφὶ (αἰολ. ἀμπὶ, σκηνικρ. αρὶ, λατ. apud· amp, amb, am καὶ an ἐν τοῖς; συνθ.· λιθουνγ. αρὶ, ap' γερμ. umpi, umbi, umbe, umba, umb, um, ἰδ. ἀμφω = ἀμφότεροι, ἀμφότερος, ἀμφις¹⁾) δηλοῖ γενικῶς τὴν ἀναφορὰν τῆς κυκλασεώς, περιβολῆς (ἐκ τῶν δύο μερῶν ἀντικειμένου τινὸς), τὸ παράλληλον καὶ επάλληλον τῶν ὄντων.

I. Μετὰ γενικῆς²⁾ τοπικῆς (μεθομηρ.) α) τίθεται πρὸς δήλωσιν τοπικῆς ἀποστάσεως ἀπό τιος περικυκλώσεως (περιβολῆς) (σπάν. καὶ μόνον ποιητ.). Εὐρ. Ὁρ. 1457 «ἀμφὶ παρουσιέων πέπλων ξίρη σπάσαντες τὰ ξίρη ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων περιβελλόντων αὐτά»-b) πρὸς δήλωσιν τῆς ηρέμα διαμορῆς περὶ ἀντικείμενόν τι (σπαν. ποιητ. καὶ ἀπαξ μόνον παρ' Ἡρδ.). Θεόκρ. 25, 9 «νέμονται ἐπ' ὅγθις ἀμφὶ Ἐλισσοῦντος»=ἀμφοτέρ. τοῦ Ἑλ. (Παρ' Ἑρ. ὅμως Ἱππ. 1132 χορ. «τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον», τὸ Λίγυρος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ τρόχου=περὶ τὸ ἵπποδρόμι. Λίμνας, κατὰ τὰ §. 402, d) Ἡρδ. 8, 104 «τοῖς ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος». Περὶ τῆς γενικ. ἰδ. §. 429, A.—2) αἰτιολογικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς αἰτίας, ἐπὶ φυσικῆς ἢ ἡθικῆς διάμονῆς; ἢ ἀσχολίκες περὶ ἀντικείμενόν τι, ή τις διαμονὴ κτλ. προεκλήθη διὰ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἢ ἐξ αὐτοῦ λαβοῦσσι ἀρρομήν προστλθε (ἐν τῷ πεζῷ ἀντὶ τούτου τίθεται συνήθ. ἡ περὶ σ. γεν.). II, 825 «μάχεσθον πίδακος ἀμφὶ ὀλίγην» περὶ ὀλίγου ὥδ., δι' ὀλίγ. ὥδ. Ξεν. ἀν. 4. 5, 17 «διαφέρεσθαι ἀμφὶ τινος»=contendere de. (Ἐν 7. ὅμως 6, 15 «διαφ. περὶ τινος») Κύρ. 3. 1, 8 «τῆς δίκης, τῷ ἀμφὶ τοῦ πατρός». θ, 267 «ἀειδεῖν ἀμφὶ φιλότητος» (ἀντὶ τοῦ συνήθ. περὶ), ὡσεὶ ἐμμένει παρὰ τῇ ἀγάπῃ ἀδων. Πίνδ. Ο. 1, 35 «ἔστι δι' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικός ἀμφὶ διαιμόνων καλά». Εὐρ. Ἐκ. 580 «τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω πατέδος θυνούσης». Ἡρδ. 6, 131 «ἀμφὶ κρίσιος τῶν μνηστήρων τεσκῦτα ἐγένετο» ὡς τὸ ἀρχαῖον ἄνω γερμ. umpi, umbi²⁾.

¹⁾ περὶ δ' ἑδραμε πάντη· ἐπὶ τοῦ στρόμβου. X, 251 «περὶ ἄστο . δίον» Ψ, 13 χ, 469 «περὶ δ' ἑτραπον ὄρας»· ω, 69, οὗτοις ἐν τοῖς συνθέτοις περιδρόμοις, οὐχὶ διμῶ; ἀμφὶ ἑρομός, περὶ πλάδμενοι (περιτελλόμενοι) ίνιαυτοῖς. ἰδ. Hoffmann Progr. Lüneburg. 1857. σ. 8.—1) "Id. Schmid Comment. Iaud. σ. 37. Graff. ἐν τῇ ἑηθ. συγγρ. σ. 181. Hoffmann ἐν τῇ ἑηθ. συγγρ. σ. 3., περὶ τοῦ ἀμφὶ; ἰδ. Buttmaun Lexilog. II. σ. 217.—2) "Id. Graff. ἐν τῇ ἑηθ. συγγρ. σ. 183.

II. Μετὰ δοτικῆς.—1) τοπικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς ἡρέμα διαμορῆς εἰς, πρὸς, περὶ τι, παρὰ ἀντικειμένῳ τινὶ (ποιητ.). οἶνος «σάκος ἔχειν ἀμφὶ ὕδωρις» Α., 527. «τελαχων ἀμφὶ στήθεσσιν» Β., 388. ε, 371 «ἄμφῃ ἐνι δούρετι βρεῖνε, κέληθ' ὡς ἐππον ἐλαύνων» (ἴδ. 130 «περὶ τρόπιος βεβηδτα). Ε., 466 «εἰστόκεν ἀμφὶ πύλης .. μάχωνται» = παρὰ ταῖς πύλαις, πλησία τ. πυλ. Εὐρ. Φ. 1516 χορ. «ὅρνις.. ἀμφὶ κλάδοις ἔζουμένα» = περιεστοιχισμένη σύνποδη κλάδοις, ἐν μέσω κλάδων. Σορ. Αἴ. 562 «τοῖον πυλωδὸν φύλακας Τεῦχον ἀμφὶ σοι λείψω» = πλησίον σου. 1) χροικῶς, ὅπερ σπορχδικόν. Ηίνδ. Ο., 13, 37 «Ηιθοτ τ' ἔχει σταδίου τιμὴν διαύλου θ' ἀλίων ἀμφὶ ἔριο=ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· 3) αἰτιολογικῶς (ποιητ. καὶ περὶ Ἡρδ.)^a) πρὸς δήλωσιν τῆς αἰτίας, ὡς μετὰ τῆς γενικ., μετὰ τῆς διαρροῆς ὄμως, ὅτι ἐνταῦθι ἡ κιτίκη θεωρεῖται μᾶλλον καθαρῶς τοπική. Η., 565 «ἄμφῃ νέονι κατατεθηνότι μάχεσθαι» ίδ. Γ., 91. Γ., 157 «ἄμφῃ γυναικὶ ἔλγειν πάσχειν». Σορ. Ἡλ. 1180 «τί δή ποτ' ὁ ζέν, ἄμφῃ ἐμοὶ στένεις τάδε;» Ἡρδ. 6, 129 «οἱ μνηστήρες, ἔριν εἰλγον ἄμφῃ τε μουσικῇ καὶ τῷ λεγομένῳ ἐς τὸ μέσον». Οὕτω καὶ μετὰ τῶν φόρων καὶ φροτιώδες σημαντικ. ἥημ. Ηρδ. 647 «φράξετο θυμῷ πολλὰ μάζῃ ἄμφῃ φόνῳ Πατρόκλου». α. 48 «ἀλλάζει μοι ἄμφῃ Ὁδυστῇ διάδορον διάεται ἥτορ». Ἡρδ. 6, 62 «φορέησις ἄμφῃ τῇ γυναικί». Μετὰ τῶν λεκτικῶν καὶ ἄλλ. ἥημ. Ἡρδ. 3,32 «ἄμφῃ τῷ θυνάτῳ κύτῃς διέξει λόγος». Γενικῶς δὲ δηλοῖ τὸ ὡς πρὸς τι. Η., 408 «ἄμφῳ δὲ νεκροῖσιν κατακείεμεν οὖς τι μεγάληφ» = ὡς πρὸς τοὺς νεκρούς, ὅσον ἀφορῆι εἰς τοὺς νεκρούς. Ἡρδ. 1, 140 «ἄμφῃ τῷ νόμῳ τούτῳ ἔχετω, ὡς καὶ ἔργην ἐνομίσθην» μ. σ. Baehr. 5, 19 «ἄμφῃ ἀπόδιψ τῇ ἐμῇ πειστομάτι τοι» = ὡς πρὸς τὴν ἐμήν ἀπομάκρυνσιν (κατὰ τὴν συμβούλην σου, ήντις ἀπέλθω).^b-b) πρὸς δήλωσιν ἐσωτερικῆς τινὸς πτερυγιατικῆς αἰτίας (ποιητ.). Εὐρ. Όρ. 825 «ἄμφῃ φόβῳ» = ἐκ φόβου (περιθετικομένος οἷονει δήλων). Σορ. ἀποσπ. 147.Δ. «ἄμφῃ θυμῷ» = ἐξ ὀργῆς.^c-c) πρὸς δήλωσιν τοῦ μέσου, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τοπικῶς συνυπάρχον (συχν. παρὰ Ηίνδ.). Η., 12 «θέλγει φρένας ἄμφῃ τε Λατοίδῃς σοφίᾳ βρύσυκόλπων τε Μουτζῆν» = demulcent mentes per Apollinis et Musarum artem. 8, 34 «ἴτω τὸν χρέος, ὃ πατεῖ.. ἐμῷ, ποτανὸν ἄμφῃ μαχητῆν» = tua res, tuum facinus divulgetur per meam artem alatum.

III. Μετὰ αἰτιατικῆς. 1) τοπικῶς πρὸς δήλωσιν τοπικῆς ἐκτάσεως, περὶ, πρός, παρ' ἀντικειμένῳ τινὶ. Η., 461 «ἄμφῃ ἔσεθρα ποτῶνται» - περὶ τὰ ὁσθεῖς. Εὐρ. Ιρ. τ. 442 χορ. «ἄμφῃ χαίταιν δρόσον αἱματηρὸν εἰλιγθεῖσα» = περιθρεγθεῖσα τὴν κόμην καθαρτηρίᾳ διδαστι¹⁾. Ξεν. ἀν. 1, 2, 3 «ἥν ὁ Σωκράτης τῶν ἄμφῃ Μίλητον στρατευομένων» = τῶν περὶ τὴν Μ., παρὰ τῇ Μ. στρ.

1) Κατὰ τὴν δρόθην ἐξήγησιν τοῦ Kvicala II. B. der Symbol. philolog. Bonnens. σ. 660.

Κύρ. 6, 2, 11 «συλλέγεσθαι τὸ στράτευμα ἡμῖν τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν». 2, 4, 16 τεθῆκαν ἡμῖν τὰ δυοῦ. Εἶτα καὶ ἐπὶ διαδόσεως ἐνεργείας εἰς τὰ ἑντὸς καὶ πέριξ ἀντικειμένου τινός. Λ, 706 «ἄμφι τε ἄστυ ἔρδομεν ἵρκ θεοῖς» = ἐντὸς τῆς πόλης πέριξ. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς συροδειλίας, τοῦ προσεταιρισμοῦ, τῆς μεριδος τινός· οἷον οἱ ἀμφὶ τίτανες = εἰς τις μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν, ἥτοι τῶν διπαδῶν τους κτλ. Ιδ. § 403, d. Σπανίως μετὰ τῶν κινήσεως σημειών. Ἕημ. = πρὸς τινας καὶ πέριξ; Ζ, 238 «ἄμφι ἡραὶ μην Τρώων ἔλαχοι θεοῖσιν». Σ, 30 «ἐκ δὲ θύρακες ἔδραχμον ἡμῖν» Αἰγαῖον. Ηρ. 832 «ἐπειλ γάρ οὐλοες πρὸς Μολοσσὸν δάπεδον τὴν κιπύνωτόν τ' ἡμῖν Δωδώνην». Σοφ. Αἴ. 1064 «ἄμφι γλωσσὸν φάμαθον ἐκβεβηλημένος». Εὔρ. Ορ. 114 «ἐλθοῦσα δ' ἡμῖν τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον». Εἴλ. 894 «ἰνέπις ἡμῖν σὸν πίτνω γόνυν» - 2) χροικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς ἐν γρόνῳ πτερατάσσεως, διαρκείας, ποιητ. ὡς τὸ πολὺ, ιδίᾳ δὲ παρὸς Πινδ. Ο. 1, 97 «οὐ πολὺ δὲ λοιπὸν ἡμῖν έλοτον ἔχει μελιτέσσαν εὐδίκων» Ιδ. ιεζ. Παστορ. I. σ. 142, a, καὶ Συκείλ. ἡμῖν σ. 116. III. 2). Ξεν. Κύρ. 8, 6, 22 «τὸν μὲν ἡμῖν τὸν χειμῶνα γρόνον διηγεῖν ἐν Βεζεύλωνι, τὸν δὲ ἡμῖν τὸ ἔχρι ἐν Σούσοις». Ἐπὶ χροικοῦ προσδιηρ. τοῦ περίπου Ξεν. Κύρ. 5, 4, 16 «ἄμφι δείλην». Οὐδοίον τῷ παρ' Εὔρ. Φ. 1028 περὶ τῆς Σητυγγ. «νέους πεδάριουστ» (= μετάριουστα) ἔλυρον ἡμῖν μοῦστραν = ἐν ικιρῷ τοῦ λυπηροῦ. ζτυμπτος (ὑπὸ λυπηρὸν ζτημ.) Διὸς καὶ ἐπὶ τοῦ περίπου τῶν αριθμητικῶν προσδι. Ξεν. άν. 1, 2, 10 «πελτασταὶ ἡμῖν τοὺς διτσηλίους». 7, 10. 2, 6, 15 «ἄσφι τὰ πεντάκοντα ἔτη». - 3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς πρὸς δήλωσιν πτερυματικῆς διατριβῆς, ἐρασχολήσεως, προσπαθείας περὶ τις οἷον εἴται, ἔχειν ἀμφὶ τι. Ξεν. Κύρ. 5, 8, 44 «ἄμφι δεῖπνον ἔχειν». 7, 5, 52 «ἄμφι ἵππους, ἄρματα, μηχανᾶς ἔχειν». άν. 5, 2, 26. 6, 6, 1. 7, 2, 16. οἰκ. 6, 7. Διὸς ἐπὶ παντὸς, ὅπερ τέλει πρὸς τι, ἀνικρέστοι εἰς τις οἷον τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον. Ξεν. άν. 2, 1, 7 «ἐπιστήμων τῶν ἡμῖν τάξεις τε καὶ διπλομαχίαν». Γυν. 7, 1 «ἄμφι Διώνυσον. . μήσουκι». 19, 1 «ἄμφι γοις «Ἐργαίνοντες γόνους ἔπειπε Μοῦσα». 22, 1. Εὔρ. Τρ. 511 «ἄμφι μοι «Πίλον. . θειστον. . ώδαν». Πινδ. 6, 9 «θυμὸν εὐθράννειν ἡμῖν» Τάλκον (Σάλγ. δὲ πρὸς «ἄμφι πυκνοῖς Σούλαῖς», Ιδ. Dissen). Αἰσχ., ἐπτ. 825 «μεριμνα δ' ἡμῖν πτέλαιν». ίκ. 243 «εἰρηνας; ἡμῖν κόσμους ἀψευδῆ λόγον». 1) Τοπικῶς δ' ἐκληπτέαν καὶ ἡ ἐν Σ, 339 «ἄμφι δὲ σὲ Τρωκί . . κλεύσονται» = περὶ σὲ ιστάμεναι. - 4) περὶ τοῦ εἴδους καὶ τρόπου, σπάνι., ποιητ. Πινδ. Ο. 11, 17 «ἀειδέστο δὲ πᾶν τέμενος περπανῖσι θαλίξις τὸν ἐγκώμιον ἡμῖν τρόπον» = personabat totus locus sacer epulis

1) Ιδ. Dissen Explicatt. ad Pind. ed Boeckh. σ. 359.

ΜΕΓ ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ ΓΑΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΥ ΓΥΝ ΣΤΑΘΑΚΗ. 33

jucundis» modo qualis adhibetur laudibus victorum in commissationibus» Dissen ἐκδ. Goth.

§. 437. b. Περὶ = περὶ, πέρις.

'Η περὶ [χιλ. πέρ, σχισμῷ pari - (δηλ. circa), λατ. καὶ λιθουν. p e r, γοτθ. fair -, γερμ. far -, fer -, fir -, ver - ¹⁾] εἶναι τῆς αὐτῆς ἥζετος τῇ τῶν περίω = transfigo, περατώ = φέρω εἰς πέρας, πέραρ = trans, τῶν, τὸ πέρας, πράσσω (ἐκ τοῦ περιπάσσων) = ἐκτελῶ, ἐπιτελῶ, διαπράττω κ.τ.λ. Ἐν ἀπάσαις ταῖς λέξεσι ταύταις κείται ἡ ἔννοια τοῦ πέρα καὶ πέρα· ἡ δὲ ἔννοια τῆς ἐκτάσεως ταύτης ἀπὸ τοῦ ἐνδέσ ςκρου μέχρι τοῦ ἑτέρου ἀναφέοται ἐν ταῖς λέξεσι ταύταις εἰς τὴν διάμετρον τοῦ κόκ.lov. Κυρίκη σημαντική τῇ; περὶ εἶναι τὸ πέρικ, κύκλωθει, ὀλόγυρα, τριγύρω' ἴδ. § 436.

I. Μετὰ γενικῆς. - 1) τοπικῶς δηλοῦ τοπικὴν στάσιν, διατριβὴν περίτι, πέρικ τοὺς (ποιητικ., εἰ καὶ καὶ ἐνταῦθι σπανιώτατα). Ήερὶ τῆς γενικ. ἴδ. § 429, Α. Παρ' Όμορ. μόνον ἐν ε. 68 «αὐτοῦ (ἐπιδρ. αὐτοῦ, αὐτόθι) τετάνυστο περὶ σπείρους γλαρυφοῦ ήμερίς.» 130 «τὸν μὲν ἔγων ἐσκάσως περὶ τρόπιος θεῖκῶτα» = βαίνοντα, ἵππεύοντα σίονει ἐπὶ τῇ τρόπιος, ὥστε ἐπὶ ἵππου, περικλείοντα τὴν τρόπιν μετὰ τῶν σκελῶν. ἴδ. ἀμφὶ σὺν δοτ. § 436. II. 1). Εὔρ. Τρ. 817 χρ. «τείχη περὶ Δαρδανίν; φονίκ κατέλυστεν αἰχμά.» Σαπρ. 1, 10 «κάλοι δὲ σ' ἄγρον ὅκεις στροῦθοι περὶ γῆς». - 2) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς ἡ περὶ εἶναι εὐχρηστοτάτη, ἀπε δηλοῦστα τὴν aitlar ἐν ποικιλωτάταις ἀναφοροῖς. - a) συμβωνεῖ πρὸς τὴν ἀμφὶ, πλὴν μετὰ ποικιλωτέρων ἀναφορ. Ω, 500 «μάχησθαι περὶ πατρίδος»: οὕτω συγχά καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Εὔρ. "Αλκ. 176 «περὶ πατέρων θυήσκειν.» Μετὰ τῶν ἐκφράστεων τῶν δηλουσῶν αἰτηθητικὴν ἡ πνευματικὴν ἀντίληψιν ἀκούειν, εἰδέραι, ἐπίστασθαι (ἐπιστήμων), γιγράσκειν κ. τ. λ., Δημ. 43, 14 «οἱ ἄριστοι εἰδότες περὶ τοῦ γένους». Πλ. Πρωτ. 312, ε «τί δή ἐστι τοῦτο, περὶ οὗ ἐπίστημαν ἐστὶν ὁ σοφιστής?»: μετὰ τῶν ἡμμάτ. λέγειν, ἐρωτᾶρ, πυρθάρεσθαι, διδάσκειν, διδάσκεσθαι κ. τ. λ. οἷον λέγειν περὶ τινος, λόγος περὶ τινος, δηλοῦν, ἐπιδεικνύειν, ἐξετάζειν, διδάσκειν, μαρθάρειν περὶ τινος ²⁾, ὡς καὶ διδάσκαλος περὶ τινος Πλ. Μενέζ. 235, ε μ. σ. Stallb. Λάχ. 186. ε «μαθητὴς περὶ τινος»: μετὰ τῶν φροντίδος, φόβου καὶ πάντων τῶν πάθους σημαντικῶν ἡμμάτων οἷον γοβεῖσθαι περὶ πατρίδος, θαυμάζειν, ἐπιμελεῖσθαι, ἐπιμελεῖσα περὶ τινος. Θουκ. 7, 75 «περὶ τοις ἐι ἀρνεῖται δεδιέτας». 8,93 «ἐροθεῖτο μάλιστα περὶ τοῦ παν-

1) "18. Schmidt Comm. d. σ. 40 Curtius Et. σ. 247. - 2) ίδ. Λεξ. Πασσοδ. καὶ Σαπρ.λλ. ἐν τῇ περὶ Schoemann εἰ; Ίσατ. 3,28. Maetzner εἰ; Λυκονρ. 36.

τὸς πολιτεικοῦ». Ξεν. Κύρ. 1. 4, 22 «δείσας περὶ τε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ Κύρου, μὴ πάθοιεν τι». - b) εἰτα τίθεται γενικῶς πρὸς δῆλωσιν αἰτίας ἡ ἀφορμής, τοῦ ὡς πρός τι ἐν ποικιλωτάτης συντάξεσι (=περὶ τινος, περὶ τι, ὡς πρός τι, κατά τι, διά τι, εἰς τι, ὑπέρ τινος, ἔτεκά τινος). Εὔρ. Φ. 524 «εἴπερ γάρ ἀδικεῖν χρῆν, τυρκινίδος πέρι καλλιστον ἀδικεῖν» = ἔνεκκ τῆς τυρκινής, διὰ τὴν τυρκινήν. Θουκ. 4, 63 «οὐ περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι» δηλ. φίλοις ἢν γιγνομέθη Δημ. 4, 43 «τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου γεγενημένην περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι Φίλιππον». Πολλάκις μετ' ἐπιθέτωρ ἀντὶ τῆς ἀπλῆς αἰτίας ἡ τῆς περὶ σ. αἰτ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 15 «φρονίμους περὶ τούτων». 21. Πλ. ἀπολ. 19, c «εἰ τις περὶ τῶν τοιούτων σορός ἔστι»¹⁾. Διὸ πολλάκις ἐναλλάσσουσιν ἡ περὶ μ. γεν. καὶ ἡ περὶ σ. αἰτ. Πλ. Εὐθύδρ. 5, a «κακινοτομεῖν περὶ τῶν θείων» ἐνῷ διλύγω πρότερ. 3, b, «κακιν. περὶ τὰ θεῖα».²⁾ Πολλάκις δηλοῦται ὡς πρός τι, ὅσον ἀφορᾷ τι, ὅπερ συγχόνεται καὶ περὶ τι. Θουκ. 2, 54 «περὶ μὲν οὖν τοῦ χρηστηρίου τὰ γιγνόμενα εἴλακάζον θυμοικα εἴναι». Ξεν. πολ. Λαζ., 3, μ. σ. Haase. Ἀπομν. 1.3, 15 Πλ. νόμ. 775, a. πολ. 538, e, μ. σ. Stallb. Φίλ. 49, a, μ. σ. Stallb. - c) Τὰ περὶ τινος = τὰ ἀφορῶντά τινα ἢ τι, περὶ ἐκείνου, ὅπερ εὑρίσκεται ὅπωσδήποτε ἐν ἀκριβεστέρῃ ἀναφορῇ πρός τι πρόσωπον. Ἡ πρᾶγμα, ὅστε ἡ φράσις εἶνε ἀκριβέστερος μόνον προσδιορισμὸς τούτου, ὅπερ διὰ τῆς ἀπλῆς γενικῆς εἶνε μαζίλλον ἀριστον. διὸ τὸ, τὰ περὶ τινος εἶνε ἀναφορὰ στενωτέρης τοῦ, τὰ περὶ τι. Θουκ. 6, 88 «ἐρθοθεῖτο αὐτοὺς διὰ τὴν περὶ τῶν Μαντινικῶν πρᾶξιν». Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 19 «εἰς τὰς περὶ ἱλίσονος πρᾶξεις» μ. σ. Breitenb. Πλ. Πρωτ. 360, e «πῶς ποτ᾽ ἔγει τὰ περὶ τῆς ἀρετῆς» Δημ. 4. 36. «Ἐν τοις χωρίοις, ἐνθα μετὰ τῆς φράσεως ταύτης ὑπάρχουσι ἥψη. συντασσόμενα μετὰ τῆς παρὰ σ. γενικ.: οἷς μαρθάρειν, πυρθάρεσθαι, γράζειν, λέγειν, ἡ μετὰ τῆς περὶ γενικὴ δύναται νὰ προσληθεῖ καὶ ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἥψη. δι᾽ ἐρέλεισώς τινος ἀντὶ τοῦ, τὰ περὶ τι, ἔθ. σ. Kühners εἰς Ξεν. ἀν. 2. 5, 37 «ὅπως μάθοι τὰ περὶ Προξένου» ἔθ. ḡ. 448, a. - d) τίθεται πρὸς δῆλωσιν ἐσωτερικῆς πνευματικῆς αἰτίας, ἀφορμῆς (εἴ τινος, ἔνεκκ τινος), οὐδὲν ἄττον εἶνε σπάνι. καὶ μόνον ποιητ. «περὶ ἔσθιος μάχεσθαι» = ἐξ ἐπιθυμίας ἐριστικῆς, H. 301. - e) πρὸς δῆλωσιν τῆς διατυμήσεως, αἰτίας καὶ προτυμήσεως. Περὶ Ὁμρ.: περὶ ἀλλων = πρὸ τῶν ἀλλων, οἵονεὶ ἔξω, πέραν τοῦ κύκλου τῶν ἀλλων. A. 287 «περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων». p. 388 «ἄλλοι αἱεὶ γαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστήρων» = πρὸ πάντων, ὑπὲρ πάντων. (Συνήθ. συνδέουσιν ἐν τοῖς πρᾶγμα τούτοις τὴν περὶ μετὰ τοῦ εἰραι, ὡς καὶ ὄντως ἀπαντᾷ περιεῖται

1) R. Bornemann εἰ; Ξεν. ἀπολ. 21. σ. 62. - 2) R. Kuhner εἰ; Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 20

σ. γεν., ἐπερ παρ' Ὁμ. εἶνε συγγότατον καὶ δηλοῖ ὑπερτερῶ, ὑπερέχω). Εἴτε παρ' Ἡρδ., συγγότατον δὲ τοῖς ἀττικοῖς ἔν τισι φούσσεσιν· οἷον περὶ πολλοῦ, περὶ πλείονος, περὶ πλείστου, περὶ οὐλίγον, περὶ ἐλάττορος, περὶ ἐλαχίστου, περὶ αὐθεντὸς ποιεῖσθαι η̄ ἡγεσθαί τι = τιμῶ τι ἀντὶ πολλοῦ, πλείονος κτλ., ἐκτιμῶ, σέβουμαι τινα πολὺ, δἰλγόν κ. τ. λ. Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 18 «(Σωκράτης) περὶ πλείστος ἐποίηστο εὑροσκεψῆ γχρίσταται τῷ δήμῳ.» Ηλ. Λυσ. 219, d καὶ εἰ οὗτο καὶ, περὶ πολλοῦ ἔστιν ἥμερος γέγαλη; ἀξίας. Ηερὶ τῆς γενικ. ίδ. § 418, 5· η̄ περὶ παρίστησι τὴν σχέσιν τοπικῶς, οἵονει ἔξω τῆς περιφερείας μεγάλου τινὸς η̄ μικροῦ κ. τ. λ., ὡς τοῦτο κατακρίνεται ἐκ τῶν δημητικῶν περὶ πάντων, ἀλλωρ.

II. Μετὰ δοτικῆς. - 1) τοπικῶς πόδες δήλωσιν τῆς ἡρέμης στάσεως, διατριβῆς ἔν τινι περιφερείᾳ, χώρων· τῷ πλησιον = κύκλῳ, διήδυροι, ως ἡ ἀμφί, μετά τῆς δευτερουσύνης ὡς τὸ πολὺ ἐννοίας τῆς προσεγγίσεως, προσκολλήσεως (σπαν. ἐν τῷ ἀττικ. πεζῷ): θάρατος περὶ τοῖς στέργοις Ξεν. Κηρ. 1, 2, 13. N, 570 «ἀσπαζόμενον περὶ δουρῆς.» Σ, 453 «μάρκυντο περὶ Σκαπτῆσι πύλησι» = πλησίον. Α, 317 «καίστη δὲ οὐρανὸν ἵκεν ἐλίσσομένην περὶ καπνῷ» = ἐλισσ. κύκλῳ διήδυροι ἀπὸ καπν. Ἡρδ. 7, 61 «πεσὶ τῇσι κεφαλῆσι εἰγον πάροις.» Θουκ. 6, 34 «περὶ τῇ Σικελίᾳ ἔσται δὲ ἁγάνων» = παρὰ τῇ Σικ. (οὐχὶ de Sicil., ίδ. Pop., διότι θάξητο ποιητ.). Ηλ. πολ. 359, d «περὶ τῇ γειοὶ γρυποῦν δικτύλιον φέρειν». - 2) αἰτιαλογικῶς καὶ τροπικῶς, ως ἡ ἀμφὶ σ. δοτ. καὶ ἡ γερμ. υἱο. σ. αἰτ., εἰς δὲ τὸ καθ' ἡμᾶς ιδίωμας ἡ διὰ η̄ μὲ σ. αἰτ., α) οἷον μάχεσθαι περὶ τινι ποιητ., Κ. 240 «ἔδειτεν δὲ περὶ ξυνθῆ Μενελάῳ.» Ήρδ. 3, 35 «περὶ ἑωυτῷ δειμακίνοντα.» Θουκ. 1, 60 «δεδιότες περὶ τῷ γωσίῳ», μ. σ. Pop., ίδ. 67. 74. 2, 74. 4, 70, 6, 9. «Ορέωδῶ περὶ τινι.» Μετ' ἔλλων πάθους σημαντικῶν ἐκφράσεων εἶνε συγδύον ποιητ. μόνον, δημητικ. ὅμν. Δῆμ. 77 «ἄγνυμενην περὶ παιδί.» Εὔρ. Έλ. 1342 «περὶ παρθένῳ Δηοῖ . . λυπάν.» Θεόκρ. 1, 54 «περὶ πλέγματι γυνεῖ.» Ηλ. Φυλ. 114, d «θαδδεῖν περὶ τινι» = ἔχω θάδδεος, εἴμαι θαδδεάλεος ἔνεκκι πράγματός τινος· b) πόδες δήλωσιν ἔωτερηῆς αἰτίας, σπάν. ποιητ. Πίνδ. Η. 2, 59 «εἰ δέ τις ἡδη κτεντέσσοι τε καὶ περὶ τιμῆς λέγει ἔτερόν τιν' ἀν. Ἐκλιάδης τῶν πάροιτο γενέσθαι ὑπέροτερον». Συγγότατον ἐπὶ ἔωτερηῆς αἰτίας· Ὅμοι. ὅμν. Δῆμ. 429 «δρεπόμενην περὶ γάρματι (ἄνθεσι).» Πίνδ. Η. 5, 53 «λέοντες περὶ δείματι φύγον». Αἰσχυλ. Πρ. 682 «σέθουμι δὲ ἀντίκις λέξαι σέθεν ἀρχαῖφ περὶ τάρσει.» Ηερὶ τοῦ Αἰσχυλ. χοιν. 35 «περὶ φύσιφ» ίδ. Wellauer. Οὕτω καὶ P, 22 «περὶ σήμενοι θειασκίνειν = ἀλαζονεύεται, εἶνε δημητικός διὰ τὴν δύναμιν του, ητίς ὑποτίθεται οἵονει πειθεῖται μένη ἀπὸ ἀλαζονείων, ὑπερηργάνειν, αὐθάδειν, ὅπερ εἰνε πολὺ ζωηρότερον η̄ η̄ ξπλὴ δοτικ. οὐσέτει θει. Μ. 42. P, 22 κ.τ.λ.

Θουκ. 4, 88 «περὶ τοῦ καρποῦ φέρω.» Ἐν τῷ πεζῷ σπανιώτατ. ἀντὶ τῆς περὶ σ. γερ. Ηλ. Πρωτ. 313, ε «ὅρχ, μὴ περὶ τοῖς φίλτρότοις κυβεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς.» Ἀντιρ. 5, 6 «ἀνάγκη κινδυνεύοντα περὶ αὐτῷ καὶ πού τι ἐξαμαρτεῖν.» Προσέτι δὲ τὰ, πταίειν, σφάλλεσθαι περίτιται = οἷον εἰ σκοντάπτω, σφάλλουσι ἔν τινι, εἴται δυστυχῶ ἔν τινι, διὰ τινος. Ἡρδ. 9, 101 «ἀρρώδην, μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίη ἡ Ἑλλάς.» Θουκ. 1, 69 «τὸν βάρβαρον αὐτὸν περὶ αὐτῷ τὰ πλείω σφαλέντα.» μ. σ. Ρορ., ἤδ. 6, 33. - ε) πρὸς δήλωσιν τοῦ εἴδους καὶ τρόπου ἐν τοῖς ἐπικοῖς, περὶ κῆρυ, περὶ θυμῷ μετὰ τῶν πάθους σημαντικ. ἐκφράζεις. καὶ τῶν δισίων, αἵτινες ὑποίθενται ὡσεὶ περιβάλλουσαί, περιλημβάνουσαι τὴν καρδίν. Ν. 430 «τὴν περὶ κῆρυ φίλησι πατήσῃ.» Ω, 61 «ὅς περὶ κῆρυ φίλος γένεται ἀνθρώποισιν», Ν, 206 «περὶ κῆρυ Ποσειδώνων ἐχολάθη.» Χ, 70 «ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ». ε, 36 «ὅς κέν μιν περὶ κῆρυ . . τιμήσουσιν.» ζ, 158 «κενίος δ' αὖ περὶ κῆρυ μακρότατος.»

III. Μετὰ αἰτιατικῆς. - 1) τοπικῶς = πέριξ, γύρω - α) πρὸς δήλωσιν κινήσεως πέριξ τινὸς, κύκλῳ τινός. Κ, 139 «περὶ φρένυκς ἥλιος» ἵωσι = ἡ κρηπυγή, βοὴ ἥλιθεν διέγυρα τῆς ψυχῆς, περὶ τὸν νεῦν· λ, 42 «οἱ πολιοὶ περὶ βρύθρον ἐροίτων ἀλλοιοθεν ἄλλοις.» Θουκ. 2, 23 «οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν τὰς ἐνατὸν ναῦς περὶ Πελοπόννησον» = γύρω τῆς Πελ., ἤδ. 69. 3, 3. - β) συνήθως τίθεται μετὰ τῶν ηγεμίας σημαντ. ἔημ. πρὸς δήλωσιν τοπικῆς ἐκτάσεως περὶ τι, πρὸς τι, εἰς τι, παρὰ τινι, διά τινος. Σ. 374 «ἐστάμψεναι περὶ τοῖχον.» Ἡρδ. 61 «Καμβύσης χρονίζοντες περὶ Αἴγυπτον = τριγύρω ἐν τῇ Αἴγυπτῳ 7, 131 «περὶ Πιερίην διέτριβε νόμερος συγχάνει» = εἰς τὰ πέριξ τῆς Πιερ., ἤδ. τὴν ἀμφὶ μ. αἰτ. Θουκ. 6, 2 «ψάκουν Φοίνικες περὶ πτοσῶν τὴν Σικελίαν ἄχρος τε ἐπὶ τῇ θυλάσσῃ ἀπολαβόντες καὶ τὰ ἐπικείμενα νησίδια» = κύκλῳ πάσα. τῆς Σικ. καὶ παραλίας. Πλ. Λάζ. 183. b «ἔξωθεν κύκλῳ περὶ τὴν Ἀττικὴν κατὰ τὰς ἀλλας πόλεις ἐπιδεικνύμενος περιέρχεται.» Δημ. 8, 3 «Φίλιππος περὶ Ἑλλήσποντον ὄν.» Αἰσχυν., 2, 75 «τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ Σκλαμῆνα». Διὸς οἱ περὶ τινα = εἰς τις μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ (κυρίως οἱ δικτείοντες περὶ τινα, ἤδ. § 403, d.). - 2) γροικῶς (μεθομηρικ.) πρὸς δήλωσιν τοῦ περίποτον χρονικοῦ προσδιορισ., ὡς καὶ ἡ ἀμφὶ. Θουκ. 3, 89 «περὶ τούτους τοὺς χρόνους». 2, 2 «περὶ πρῶτον ὕπον». 3, 18 «περὶ τὸ φιλιόπωρον ἥδη ἀρχόμενον». Ἰσοκρ. 4, 73 «λακεδαιμηνοὶ περὶ τοὺς καιροὺς τούτους πολλῶν ἀγαθῶν αἰτοι τοῖς Ἑλλήσις κατέστησαν». Οὕτω καὶ πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀριθμητικοῦ προσδιορισ. τοῦ περίποτον. Θουκ. 1, 54 «ναῦς καταδύσκατες περὶ ἔθδομήκοντα.» 117 «ἐκράτησαν νόμερος; περὶ τέσσαρας καὶ δέκα.» - 3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς πρὸς δήλωσιν ουσικῆς; ἢ πνευματικῆς διατριβῆς, προσπαθείας, ἰατρικῆς, προσπαθείας περὶ

τι, ώς καὶ ἡ ἀμφὶ σ. αἰτ., πλὴν συχνότερ. περὶ δέρπα ποκείσθας "Ουηρ. (=ώσει περιτρέχων). Ἀττικ." ἀμελῶς ἔχειν περὶ τι (τιτα)· συχνότατον, εἶται περὶ τι· διὸ γενικῶς καὶ πρὸς δήλωσιν τοῦ ὡς πρός τιτα, τι, κατά τιτα, τι, διά τιτα, τι, εἰς τιτα, τι κτλ. οἶν Ξεν. ἀνάθ. 3, 2, 20 «ἔξαμπτάνειν περὶ τινα.» 1. 6, 8 «ἀδικος περὶ τινα» ἀπομν. 1. 1, 20 «σωφρονεῖν περὶ τοὺς θεούς.» Εὐλ. 2. 3. 53 «οἴνοις οὐ μόνον εἰσὶ περὶ ἀνθρώπους ἀδικώτατοι, ἀλλὰ καὶ περὶ θεούς ἀσεβέστατοι.» Πλ. Φαίδ. 109, b «δν δὴ αἰθέρα δνομάζειν τοὺς πολλοὺς περὶ τῶν τὰ τοιαῦτα εἰωθέτων λέγειν». Γοργ. 490, c «περὶ σιτίκην λέγεις». Λυκοφ. 21 «οὐδὲν δεινὸν ἐγεγόνει περὶ τὴν πόλιν». Ἀντιφ. 4, 2 «δοκεῖ δέ μοι περὶ τὸν ἄρχαντα τῆς πληγῆς τὸ ἀδίκημα εἰναι». μ. σ. Μαετζνερ¹ Πλ. νόμ. 847, e «τὰ μέγιστα νενομοθετηκώς περὶ γάμους». Αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, τὰ περὶ τὴν ἀρετὴν = ἡ οὐσία τῆς ἀρετ., ἡ ἀρ. αὐτή. Προσέτι δὲ, κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν λόγους = συγκριτικ. πρὸς τ. λόγ. τοῦ Λυσ. Πλ. Φαίδρ. 279, a. νόμ. 842, d «ὅ περι ταύτην τὴν πόλιν νομοθέτης.»

§. 438. 2) Ἐπὶ = ἐπάνω, πλησίον.

Ἡ ἐπὶ (σκυσκρ. αρι ὡς ἐπίβρ. μόνον = προσέτι, ἀκόμη, κατ', καὶ ὡς παράθεμα, προθήκη (Praefix) = εἰς, πρὸς, ἐπὶ, ζενδ. aipī = ἐπὶ, εἰς, πρὸς, ἔδ. Kurtius Et. σ. 239, ἐν τῇ μέσῃ ἄνω γερμ. ὑψ, τῇ νοτίῳ ἄνω γερμ. auf, ἀντιτιτοχούσῃ πάντως πρὸς τὴν ἐλλην. ἐπὶ π. χ. auf dem Stuhle sitzen, auf den Tisch setzen, auf den Berg steigen κ. τ. λ., ἔδε Grimm IV σ. 775. = ἐπὶ τῆς ἔδρας οὐθῆσθαι, ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τιθέναι, ἐπὶ τῷ ὅρος ἀναβαίνειν. ἔδ. Schmidt ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 45. Graff ἐν τῷ ῥηθ. συγγρ. σ. 100) σημαίνει κυρίως τὸ ἐπάνω (ἀντίθετον τῆς ὑπὸ=ὑποκάτω). Τόσων ἡ ἐπὶ, ὅσω καὶ ἡ ὑπὲρ δηλοῦσι τὴν ἐπιφάνειαν¹), μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅμως, ὅτι ἔκεινη μὲν ἐκφράζει πραγματικὴν ἐπαφὴν μετὰ τῆς ἐπιφανείας, αὕτη δὲ αἰλωρησιν μόνον ὑπὲρ ταύτην ἡ ἐλαφράν τινα μετὰ ταύτης ἐπαφήν. Παράβλ. Πλ. Τίμ. 59 ε «(τὸ ὄδωρ) ὅταν πυρὸς ἀποχωρισθὲν ἀέρος τε μονωθῆ, γέγονε μὲν δμαλώτερον, ξυνέωσται δὲ ὑπὸ τῶν ἔξιόντων (δηλ. τοῦ αἰθέρος καὶ πυρὸς) εἰς αὐτό, παγέν τε οὔτω τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα περίθεν ταῦτα γάλακτα, τὸ δ' ἐπὶ γῆς κρύσταλλος, τὸ δὲ ἡττον ἡμιπαγές τε ὃν ἔτι («quod autem minnis est et ex dimidia adhuc parte concretum» Stallb.) τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς αὖ γίλων, τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγέν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται.» Αὕτη περιλαμβάνει ποικιλίαν ἀναφορῶν τοιαύτην, οἷαν

1) Ήσεις Εργατεῖς ή τα Σ.θ. ουγγρ. σ. 15.

οὐδεμίκ τῶν λοιπῶν προθέσ.· διὸ εἰνε φυσικὸν, ὅτι ἡ πρώτη καὶ ἀρχαικὴ σημασία τῶν αἰτιολογικῶν καὶ ἡθικῶν ἀναφορῶν (σημασίων) αὐτῆς παρίσταται πολλάκις εἰς τὸν ἀντιληπτικὸν τρόπον ἄλλων ἔθνων λίγων σκοτεινή. Η ἀρχαικὴ αὐτῆς σημασία τοῦ ἐπάρω καταφαίνεται σαρέστατο ἐν τῇ μετὰ γεν. καὶ αἰτ. συντάξει αὐτῆς, ἡτον δύως συρῆς ἐν τῇ μ. δοτικ., ὅτε τίθεται ὡς τὸ πολὺ περὶ τοῦ πλησίου (τοῦ παρότι τινι).

I Μετὰ γενεικῆς-1) τίθεται τοπικῶς^{a)} α) πρὸς δήλωσιν τῆς γρέμα διατριβῆς, στάσεως ἐπὶ τόπου ἡ ἀντικείμενου τινὸς, ἡ πρὸς δήλωσιν τοῦ ἑργῆς, πλησίου τόπου τινός. Περὶ τῆς γενικ. Ἰδ. §. 429, Α. Πλ. Μενέζ. 246, d «οὕτ' ἐπὶ γῆς οὕτ' ὑπὸ γῆς». Θ. 455 «ἐρ' ὑμετέρων ὄχέσων . . . ικεσθον.» X, 225 «ἐπὶ μελίης ἐρεισθείς.» Οὐρανον. Εὐρ. Φ. 1467 «καθηῆστο Κάζμου λαὸς ἀσπίδων ἐπι» = ὥπλισμένος μετ' ἀσπίδων, ὡσεὶ ἐπ' ἀσπίδ. στηριζόμενος. Ήρδ. 7, 111 «τὸ μυκντήιον τοῦτο ἐστι ἐπὶ τῶν οὐρέων τῶν ὑψηλοτάτων.» 6, 129 «ἐπ' αὐτῆς (τῆς τραπέζης) δργήσκετο.» Ξεν. πολ. Λακ. 14, 4 «ἄχριδόντες ἐπὶ ζένης» = ὅντες ἐπὶ ζένης χώρας ἀρμοσταί. Λυκοῦργ. 25 «ἐπὶ ζένης καὶ ἄλλοτρίας» μ. σ. Maetzner. Δημ. 9, 26 «τριάκοντα πόλεις ἐπὶ Θράκης ἐῶ». Ἐγ, ἵππωρ ὄχεισθαι = φέρουμει ἐπὶ (ὑπὸ) τῶν ἵπ. Ήρδ. 2, 35 «τὰ ἄχθεα οἱ μὲν ἄνδρες ἐπὶ τῶν κερακλέων φορέουσι, οἱ δὲ γυναικεῖς ἐπὶ τῶν ὄψων». Εἴτω δὲ τίθεται καὶ ἐκεῖ, ἔνθα ἡ ἔννοια τοῦ ἐπάρω ἡττον καταφαίνεται. Ξεν. ἀν. 6. 5, 4 «ρύλακκ τῶν ἐπὶ στρατοπέδου». Αἰσχυλ. 1, 74 «τοὺς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καθεζούμενους»¹⁾. Ξεν. ἀν. 4. 3, 28 «Ξενοφῶν κελεύει (αὐτοὺς) αὐτοῦ μεῖναι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ» = πλησίον τοῦ ποταμοῦ. Δημ. 18, 116 «ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μάχῃ». Συγχ. παρὰ Θουκ. τὰ, οἱ ἐπὶ Θράκης, τὰ ἐπὶ Θράκης, = οἱ, τὰ πλησίον τῆς Θρ. ²⁾ - b) πρὸς δήλωσιν τῆς εἰς τόπον ἡ ἀντικείμενόν τι κινήσεως, διενθύρσεως, ἐπὶ ἔχθρων. κινήσ. (περὶ δὲ τῆς γενικ. Ἰδ. §. 416, 4), εὔχρηστος καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Οὐρ. Ἰδ. λεξ. Πασσούρ. καὶ Σακελ. Θουκ. 1, 116 «πλεῖν ἐπὶ Σάμουν.» Ἰδ. 1, 54. 55. 60. 3, 7. 24. 8, 16. Ξεν. ἀν. 2. 1. 3. ἐλλ. 1. 2, 11. 4, 8 κ.τ.λ. Δημ. 9, 48 «ἀναγγωρεῖν ἐπ' οἶκου πάλιν». Ημεταξὺ τοῦ πλεῖν ἐπὶ Σάμουν καὶ ἐπὶ Σάμου διαφορὰ εἶνε, ὅτι τοῦτο μὲν δηλοῖ ἀπλῶς τὴν εἰς τόπον τινὰ διεύθυνσιν, ἐκεῖνο δὲ ὑπονοεῖ τὴν ἀφίξιν ἡ ἔρεσιν πρὸς ἀφίξιν, Ἰδ. Ξεν. Κύρ. 7. 2, 1 «Κροῖσος εὐθὺς ἐπὶ Σάρδεων ἔσθευγε». 2. «ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, εὐθὺς ἐπὶ Σάρδεις ἤγεν». οὕτω καὶ τὸ «οὗδος ἐπὶ Καρίης φέρουσα» Ήρδ. 7, 31. καὶ Ξεν. ἐλλ. 7. 1, 29 «ἡ ἐπ' οἶκον ὄδός». Προσέτι δὲ Πλ. Γοργ. 486, c «ἐπὶ κάρρης τύ-

1) Ἰδ. Maetzner. I.; Αντιφ. 6. σ. 249.—2) Ἰδ. Popp. εἰς Θουκ. Π. 1. Τόμ. II. σ. 344—348, οὐδὲν ἡττον δηλοῖ ἐνίστεται καὶ τὴν Θράκην αὐτήν, ὡς 1, 60. 5, 35. 38, Ἰδ. Popp. εἰς 1, 56 ξεδ. Γοτίγγη.

πτειν». "Ετι δὲ καὶ, ἐπεοθαῖ ἐπὶ τιος^α, 278 «εἰδην πολλὰ μάλι», δοσκ ἔσικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθικι», ἐπὶ στενῆς συνδέσεως (ἰδ. §. 416, 3. 4. 5). διὸ δέν ὕστειλέ τις νὰ προσκρούσῃ εἰ; τὸ τοῦ Θουκ. 8, 79 γωγίον «σξίσι ταῖς ἐκ τῆς Χίου ναυσὶν ἐπ' Ἀθίδου ἀρικομένης προσδοκηθήσειν». - 2) Χρονικῶς προς δὴλωσιν ταῦ χρόνου, ἐν φύγνετά τι. Περὶ τῆς γενικ. ἰδ. §. 416, 8, b). Καὶ περὶ κύτῳ τῷ Όμήρ. B, 797 «ἐπὶ εἰρήνης». E, 637 «ἐπὶ προτέρων ἀνθεπων». Ήρδ. 6, 98 «ἐπὶ Δαρείου ἐγένετο πλέω κακὰ τῇ Ἑλλάδι». Ξεν. Κύρ. 1. 6, 31 «ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων». Πολλάκις συντάσσεται ἡ γενικὴ μ. μετοχῆς, ἐνεστῶται δικαὶος χρόνου πάντοτε, ἐξ οὗ ἐξέχεται, ὅτι ἡ ἐπὶ δηλοῖ τὴν χρονικ. διάρκειαν οἷον ἐπὶ Κύρου βασιλεύσατος Ήρδ. 1, 15 «ἐπὶ τούτου τυραννεύσαντος». 8, 44 «Ἀθηναῖοι ἐπὶ Πελασγῶν ἐχόντων τὴν νῦν Ἑλλάδα καλουμένην ἔστιν Πελασγοί». Θουκ. 2, 2 «ἐπὶ Καλλιέδου χρονοτος». 8, 36 «ἐπὶ Θηραρχμένους παρέντοις». Οὕτω καὶ, ἐπ' ἐμοῦ, ἐφ' ἡμῶν κ.τ.λ. mea, nostra memoria. Δημ. 8, 2 «ἐπ' ἐμοῦ γέγονε ταῦτα», μ. σ. Bremi. 23 «τῶν ἐπὶ τῶν προγόνων ἔσχων καὶ τῶν ἐφ' ὑμῶν». 2, 14 «οἷον ὑπάρχει ποθ' ὑμῖν ἐπὶ Τιμοθέου» = duce Timotheo, ἐν καὶ ὡφῇ τῆς ἡγεμονείας τοῦ Τιμ. Προσέτει. Θουκ. 6, 34 «ἐπὶ κινδύνου = tempore periculi, ἰδ. Popp. καὶ Ξεν. Ἰππαρχ. 4, 5 μ. σ. Sauppe. Ξεν. πολ. Λαζ. 13, 1 «ἐπὶ στρατιᾶς» = tempore militiae. Ηλ. συμβ. 220 «ἐπὶ στρατείας». Ἐν τῇ κύτῳ σημειώτ. καὶ Ξεν. πολ. Λαζ. 13, 11 «ἐπὶ φρουρᾶς». Δημ. 18, 10 «εὑνοιαν ἐνδέδειχθε ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων τῶν πρότερον γεγενημένων» = τότε, ὅτε πολλοὶ δικαστικ. ἀγῶνες, οἵτοι πολ. δίκαιοι εἶχον γείνη. 20, 51 «τοὺς παρκοχόντας χρησίμους αὐτοὺς ἐπὶ τηλικούτων καὶ τοιούτων κακιῶν». Τινά καὶ «συμμάχους ἡμῖν ἐπὶ τοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους παλέμου παρέσχον». - 3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς^α) ἐπὶ προσώπου ἀγαφορικῶς πρὸς τὸ ἑαυτοῦ, ὃσῳ ἐκαρτάται ἐξ ἑαυτοῦ, δοσοὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν τὸ ἐπέτιος, σπάν. Θουκ. 1, 17 «τύραννοι τὸ ἐφ' ἔχοντων μόνον προσρώμενοι (ἰδ. 6, 12 «τὸ ἔχοντων σκοποῦντες») = «suis tantum rebus prospicientes» Popp. 141. «ὅταν πάντες ισόψυχοι ὄντες τὸ ἐφ' ἔχοντων ἔκαστος σπεύδη». Λέρ. Πλ. 100 «ἴστον γάρ ἥδη τὰπ' ἐμοῦ». Μετὰ τοῦ εἰραι Δημ. 39, 21 «ἀκούετε, ὅτι ἔχω μέν εἰποι ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τούτου» = ἔχω τὸ ὄνομα τοῦτο, ὃς καὶ ἐν 39, 20. - b) ἐπὶ αἰτιας, σποραδικῶς^β). Εὔρ. Ιρ. αὐλ. 902 «ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μακλλιον ἢ τέκνου πέρι;». οὕτως οἱ κώδ. (δ. Ερμαν. ἐπὶ τίνι, οἱ δὲ Schaeff. καὶ Nauck περὶ τιος, ἄνευ λόγου.) - c) μετὰ τῶν ἡρ. τῶν σημαντικῶν αἰγαίων, ὅμηνειν, ἐπιμαρτύρεσθαι τίταν, πῶν λεκτικῶν δηλ. καὶ δημοτικῶν, ὡσεὶ στηριζόμενας ἐπὶ τίνος λέγω κ.τ.λ. διὸ ἐπὶ παρουσίᾳ, ἐνώπιον. Ισθι. 5, 1 «τὰ ὄντα λογικημένα ἐπὶ τοῦ δικαιτηρίου» = coram iudicibus, ἰδ. Schoemann.

19, 25 «ἐν τῷ γραμματείῳ τῷ ἐπὶ τοῦ δικαιστηρίου γραφέντι». ἀποσπ. ὑπὲρ Εὐφίλ. 9 «ὅρκον ὅμοσαι ἐπὶ τοῦ δικαιτηρίου». 11 «μάρτυρας καὶ ἐπὶ τοῦ δικαιστοῦ καὶ ἐφ' ὑμῶν παρεγέμεθα». Ξεν. ἐλλ. 6, 5, 41 «λέγειν ἐπὶ μαρτύρων» κ.τ.λ. Δημ. 18,8 «ἐπωμόσαντο ἐπὶ τῶν στρατηγῶν». Ἡρδ. 9,11 «εἰπαν ἐπ' ὄρκου» ὡσεὶ ἐπὶ ὄρκου στηριζόμενοι. Προσέτει δὲ πρὸς ἔνδειξιν ὑποστηρίξεως, ὑπερασπίσεως. Σοφ. Οἰδ. κ. 746 «ἐπὶ προσπόλου μῆτρα. χωρισταῖς» = μετὰ μῆτρας συνοδοιπόρους γυναικῶν, βοηθοῦ δηλ. ὡσεὶ *uni comiti innixum*. Οὕτω παρ' Ἀθηναίοις περὶ τῶν μετοίκων, ἐπὶ προστάτους οἰκεῖται = ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐνὸς τῶν πολιτῶν, ὡς προστάτους αὐτῶν. Λυσ. 31, 9 «ἐν Θρωπῷ μετοίκιον κατατιθεῖς ἐπὶ προστάτου φύειν» ἔνθι καὶ 14 Λυκοῦρ. 145 μ. σ. Maetzner - b) πρὸς δήλωσιν τῆς ἀφορμῆς, τοῦ *aītōv*, ἵδικ δὲ ἐν τῇ φράσει ἐπονομάζομεν ἀπό τινος, κατά τινα ἢ κατά τι. Ἡρδ. 7, 40 «Νισαῖον καλέονται ἵπποι ἐπὶ τοῦδε». 74 «ἐπὶ Αυδοῦ τοῦ Ἀτυος ἔσχον τὴν ἐπωνυμίην». 4, 45 «ἔγειν ὄνομα ἐπὶ τινος». Ξεν. ἐλλ. 5, 1, 36 καὶ Δημ. 20, 54 «εἰρήνη ἢ ἐπὶ Ἀνταλκίδου» = pax auctore (legato) Antalcida facta. 126 «αἷς μηδὲ ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραγμάτων πονηρὰ φυνέιν» = humana auctoritate. Ηλ. Ηραρ. 136, b «σκοπεῖν, τί ἐρ' ἔντατέρας τῆς ὑποθέσεως συμβάντεται». Οὕτως ἐπ' ὅτεν; = διὰ τί: 4, 45: *γ' εἰντοῦ* = sua sponte, ἐξ οἰκείας θουλήσεως. 7, 151 «ἐπὶ προφέτων» = ὑπὸ τὴν πρόφρασιν, μὲ τὴν πρόφ., στηριζόμενος οἵονει ἐπὶ τῆς προφήσεως. - e) πρὸς δήλωσιν τοῦ κατά τι, συμφώνως τινὶ, ἐκ τινος, ἀπό τινος, περὶ τινος, κατ. μετὰ τῶν δημάτων ἐροφῶ, *ratiūlā*, λέγω, δείκνυμι τι, ἀν τινι συμφώνως τινι, ἐπὶ τινος, πεοὶ τινος, ἀναλόγως τινι, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν, ἐπειδὴ ἡ πρόξεις στηρίζεται ἐπὶ τινος: *ζητεῖν εἰ ἐπὶ τινος, κρίνειν τι ἐπὶ τινος, σκοπεῖν τι ἐπὶ τινος*. (*λέγειν τι*) ἐπὶ τινος, ἐπιδεικνύαι τι ἐπὶ τινος κ. τ. λ. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 25 «ἐπὶ τῶν πράξεων δὲ, ἦν μὲν ἐν θέρει ὥστι, τὸν ἀρχονταῖς δεῖ τοῦ ἡλίου πλεονεκτοῦντα φρανερὸν εἶναι». Ηλ. πολ. 597, b «*εούλει* οὖν ἐπ' αὐτῶν τούτων τὸν μιμητὴν τοῦτον *ζητήσωμεν*, τίς ποτ' ἔστιν;» = visne, ad haec ipsa imitatorum istum exigamus? Ἡ. Stallb. 475, a «*εἰ θούλει, ἔρη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν, ὅτι οὕτω ποιοῦσι, συγγωρῶ τοῦ λόγου χρέων*» = *ita ut de me rei exemplum petatur* Stallb. Ηραρ. 155, d «ἐπὶ παλοῦ λέγων παιδίσκος». Ισοκρ. 6, 41 «ἐπὶ μὲν τῆς ἡμετέρας πόλεως οὐδὲν ἔχω τοιοῦτον εἰπεῖν . . . , ἐπὶ δὲ τῶν ἀλλων πολλοῖς ἀν τις παραδείγμασι χρήσασιτο». 44 «ἐπὶ ταύτης ἀν τις τῆς πόλεως ἐπιδειξεται τὸ τολμαῖν ὁμοίεσθαι τοὺς ἐγχρυσούς ὡς πολλῶν ἀγαθῶν αἰτιήν ἔστιν». Λυκοῦρ. 64 «*ὅτι ταῦτην ἐρ' ἐνὸς (κατὰ ἐν μεροῖς, ἐν ἐνί) τις παριδή, λέγοντεν ἔκυτὸν ἐρ' ἀπόκητων ταῦτα πεποιηκώς*». μ. σ. Maetzner. Δημ. 2, 1 «ἐπὶ πολλῶν μὲν ἀν

τις, ήδεν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὑνοικιν φυνεράν γιγνομένην τῇ πόλει». - f) πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπό τυνος ἐξαρτήσεως (τοῦ στηρίγματος οἰονεὶ ἐπὶ τινος), ἐπὶ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν, ἡμῶν αἰτῶν, ἑαυτῆς = αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, καθ' ἑαυτὸν, εἰς ἑκατοντας χωριστά. Καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. H, 194 «εὔχεται.. σιγῇ ἐγ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶς γε πάθωται». Ἡρδ. 5,98 «οἰκέοντας τῆς Φρυγίης γωρόν τε καὶ κώμην ἐπὶ ἑωτῶν». 4, 114 «οἰκέω μεν ἐπ' ἡμέων αὔτῶν». Θουκ. 2 63 «εἴ που ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν». Ξεν. ἀν. 2, 4, 10 «οἱ Ἑλληνες ὑφορῶντες τοὺς βαρύζαρους αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἔχώρουν ἡγεμόνας ἔχοντες» = ἔχωροι. αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς, μόνοι των γωριστά. Δημ. 18,224 «αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἂν ἐκρίνετο ἐφ' ἑαυτοῦ». Οὕτω καὶ ἐπὶ ἑωτοῦ θάλλεοθα» secum solo reputare, Ἡρδ. 3, 71, μ. σ. Baehr. 3, 155· 7, 10 «προσκείμενος ἐπὶ σεωτοῦ». Μετὰ τούτων συνδέεται καὶ ἡ τόσῳ συνήθη. στρατιωτικὴ φρόσις παρὰ τοῖς ἀττικ. ιστοριογράφῳ. ἐφ' ἑρδε, ἐπὶ τριῶν. τετάρων τετάρθαι, στῆραι = εἰς, τρεῖς, τέσσ. κτλ. ἄνδρ. κατὰ βάθος ἢ μέτωπον τεταγμένοι (ἢ σειρὰ τοῦ βάθους. ἢ μήκους νὰ ἀποτελήσται ἐξ ἐνὸς, τριῶν κτλ., ὁ εἰς νὰ συζευγνύηται πρὸς ἐνα, οἱ δύο πρὸς δύο, κτλ. κατὰ μέτωπον. ἢ βάθος), ὡς ἐν τῇ γκλλαικῇ s u r quatre de hauteur.¹⁾ Ξεν. ἀν. 1, 2, 15 «ἐτάχθησαν ἐπὶ τεττάρων» = παρετάχθησαν ἀνὰ τέσσ. κατὰ μέτωπον 4, 8, 11 «ἐπ' ὀλίγων τεταγμένοι». 5, 2, 6 «ἢ ἐφ' ἐνὸς ἢ κατάθεται ἐκ τοῦ γωρίου», ὅστε κατέρρεστο κατὰ μέτωπον ἀνὰ εἰς. Κύρ. 2, 4, 2 «τὸ μέτωπον ἐπὶ τριακοσίων». ἀν. 7, 8, 14 «δι τοῦχος ἦν ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων τὸ εῖρος». Θουκ. 7, 79 «τὴν πεζὴν στρατιὰν παρατεταγμένην οὐκ ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων» στενὸν γάρο ἦν τὸ γωρίον» Ξεν. ἀν. 4, 3, 26 «παραγγόντας τὴν ἐνωμοτίκην ἐπὶ φάλαγγος» = ποιῶν νὰ παρελάσῃ παρατεταγμένη κατὰ μέτωπον, φάλαγγηδόν. 4, 6, 6. 6, 5, 7. Κύρ. 1, 6, 43. 6, 3, 21 «ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι». Ἰσοκρ. 6, 99 «ἐπὶ μ. ἢ; ἀσπίδος παρατεξαμένους» = ἀνὰ εἰς κατὰ μέτωπον. Ἐνταῦθι προσέτι ἀνήκει καὶ τὸ παρ' Εὐρ. Ἰππ. 1161 «(Ιππόλυτος) δέδοσκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς» = τὸ φῶς τῆς ζωῆς του ἐξήρτησεν ὄντως ἀπὸ μιᾶς μόνον μικρᾶς τυγχορᾶς ῥοπῆς, περιστάσεως. Θουκ. 5, 103 «ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ ῥοπῆς μ. ὅντες»=ab uno rerum momento pendentes, μ. σ. Bloomf. Πλούτ. Ἀρταξ. c, 30 «ἥν ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς ὁ Ἀρταξέρξης». Εἰτα τίθεται ἡ ἐπὶ γενικῶς ἐπὶ σταθερᾶς διαρκείας, διαμορῆς, ἐμμορῆς, ἐπιμορῆς ἐπὶ τινος πράγμα. Ξεν. Ἀγ. 1, 37 «ὅσον γρόνον ἐπὶ τῆς ἡρχῆς ἔμεινε». Δημ. 4, 7 «ἄν ὑμεῖς ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἑθελήσητε γενέσθαι γνῶμης» = firmiter adhaerere

1) "Id. Popp. εἰς Ξεν. ἀν. σ. 491.

huic rationi. 9 «οὐδὲ οἶός τι ἔστιν, ἔχων ἀκτέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων». 6, 4 «κωλύσσεται» ἀν ἔκεινον (Φίλιππον) πράττειν ταῦτα, ἐφ' ὅν ἔστι νῦν» = quibus nunc studet. 18, 167 «έξηνπερ ἐπὶ ταύτης μένητε τῆς προθέσεως». 21, 213. 8, 14, 47 «μένειν ἐπὶ τῆς ἔκυτοῦ» = domi se continere - g) πρὸς δήλωσιν τοῦ εἰδόντος καὶ τρόπου. Δημ. 18, 17 «οἵτε δικαίως οὕτ' ἐπὶ ἀληθείας οὐδεμιᾶς εἰρημένα» = oīovēl οὐδὲ ἐπὶ οὐδεμι. ἀληθ. στηρίζομενα. Πλ. συμπ. 192, c «ἔτερος ἐτέρῳ χάριει ξυνῶν οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς» = vehementer. Σοφ. Λ. 1268 «σοῦ γ' ὅδ' ἀνήρ οὐδὲ ἐπὶ σμικρῶν λόγων.. ἐπὶ ἵσχει μηδίστιν» = ne pauci quidem verbis (δ Wunder θνευ λόγου γράφ. ἐπὶ σμικρῷ λόγῳ). - h) πρὸς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ, μετὰ τοῦ τάττεσθαι (τίθεται τι πρός τινα σκοπὸν, διὰ τι) καὶ τῶν διοίων φράσεων. Ήρδ. 5. 109 «ἐπὶ οὗ ἐτάχθημεν» = cui rei praefecti sumus. Ξεν. ἀπομν. 3. 3, 2 «ἡ ἀρχὴ, ἐφ' οὓς ἤρησαν» μ. σ. Kühn., συχνότερον μετὰ δοτ. αἴρεσθαι ἐπὶ τινι, ἴδ. παρακατ. II, d). Δημ. 18, 118 «ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ κατασταθεῖς». 38 «ὅ ἐπὶ τῶν ὅπλων (= ὅπλιτῶν) στρατηγὸς καὶ δ ἐπὶ τῆς διοικήσεως» μ. σ. τοῦ μεταρρυθμοῦ ἔκεινου. Αυκοῦνγ. 58 «ἐπὶ ταύτης τῆς ἐργασίας ἐγένετο» = προύτεθη προετάχθη τῆς ἐργ. ταύτ. . Διὸ, οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων = οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν, οἱ ἀρχοντες Δημ. ίδ. Lobeck εἰς Ἡρωδίαν. σ. 474.

II. Μετὰ δοτικῆς. - 1) τοπικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς διατριβῆς, οὐχὶ μόνον ὡς ἐπὶ τῆς ἐπὶ σ. γεν. τὸ ἐπάνω, ἀλλ', ὅπερ καὶ συχνότερον, ἐν σημασ. εὑρυτέρᾳ = ἐπὶ τινι, πρός τινι ἢ παρά τινι τόπῳ ἢ ἀντικειμένῳ^{α)} τὸ ἐπάρω. 2, 431 «μίνων ἐπὶ πύργῳ». Ήρδ. 39γ. 252 «ἐπὶ χθονί». Ήρδ. 5, 77 «κληρούχους ἐπὶ τῇ χώρῃ λείπουσι». 7, 217 «ἐγένεντο ἐπὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ τοῦ οὔρεος». 41 «τούτεών γίλιοι ἐπὶ τοῖς δόρσαις ἀντὶ τῶν σκυρωτήρων φοιτᾶς εἰχον χρυσέσκεν». 74 Θουκ. 1, 55 «(Ποτιδαιίται) οἰκοῦσιν ἐπὶ τῷ Ισθμῷ τῆς Παλλήνης». 2, 80 «τὸν δόπλιτας ἐπὶ νυκτὸν πέμψουσι». Ξεν. ἀν. 7. 4, 4 «οἱ Θράκες τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεραλίδης φοροῦσι καὶ τοῖς ὥσι καὶ ζειράς (ἐπανωφόρια) μεγάρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῷτοι περιποιοῦσιν». (Η μὲν ἐπὶ σ. δοτ. καθερῶς τοπικὴ, τὸ δὲ ἐπὶ τῷτοι περιποι, καθότι οἱ ίπποι ὑποτίθενται ὡς ὄντες ἐνεργάζονται οὕτω Πλ. συμπ. 212, e «ἐπὶ τῇ κερκλῇ ἔχων τὰς τσινίκες», ὀλίγῳ δὲ πρότ. «τσινίκες ἔχων ἐπὶ τῆς κερκλῆς».) Πλ. πολ. 614, b «κείμενος ἐπὶ τῇ πυρᾷ». - 6) παρά τινι, πλησίον. N. 408 «(κιν σύες) νέμονται παρά Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ». Ήρδ. 3, 16 «ἀποθυγόντα ἔθαψεν ἐπὶ τῆσι θύρησι». 7, 75 «οἰκέοντες παρὰ Στρυμόνι». 89 «οἱ Φοίνικες τὸ παλαιόν οἰκεον ἐπὶ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ». Η ἐπὶ σ. δοτ. δηλοτε τὸ ἔμεσον πλησίον, ἐνῷ ἢ ἐπὶ τὸ πλησίον, τὰ περικέμενα, τὰν περιρρέειαν, ίδ. § 431, 1, b) διὸ περὶ τῶν μα-

γῶν συνήθης ἡ ἐν μ. τοπικοῦ δύναμι, τούνχαντίον ὅμως πάντοτε ἐπὶ Δηλίῳ ἡ περὶ Δηλίου. Ηλ. ἀπολ. 28, ε «ἐν Ποτιδαιίῃ καὶ ἐν Ἀκριπόλει καὶ ἐπὶ Δηλίῳ», διότι τὸ Δηλίον ἦτο υκὸς μόνον¹⁾. Προσέτι δέ· Δημ. 19, 243 «ἐπὶ τοῖς δικασταῖς ἔλεγες»= παρὰ τοῖς δικ., ἐνώπιον τῶν δικ., διάφορον τοῦ ἐπὶ δικαστῶν ιδ. §. 438, I, c). Ἐπὶ καταστάσεως τινος, Εὐρ. Ἰρ. αὐλ. 1175 «ἐπὶ δὲ δικαιούσις μάρνη κάθημα» = καθ. μάρνη δικαιούσις. Ἡ αὐτὴ τοπικὴ ἀναφορὰ συμβαίνει, καὶ ὅπου δὲ λόγος περὶ τινος ἐξωτερικῆς συνδέσεως, περὶ παραλίκου δηλ. Ἡ συναλλήλου τῶν ὄντων. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11 «ὅταν οὐρδαμον μόρον ἔγωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ» = πρὸς τῷ χρόνῳ μετὰ τοῦ ἥρτου. 6. 2, 27. ἀπομν. 3. 14, 2 «ἐσθίουσι πάντες ἐπὶ τῷ σίτῳ ὅρον». Πλ. συμπ. 214, a «οὕτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύκλῳ οὕτ' ἐπέδομεν». Διὸ περὶ προσθήκης ἐπὶ τούτοις = προσέτι. 1, 639 «ἄλλας τε πολλαὶ ἐπὶ τῇσι (παρίσχομεν)». β, 308 «ταχὺς; ἔσκε θέσιν ἐπὶ εἰδέει» = καὶ ὁρατοὶ προσέτι. Θουκ. 2, 101 «ὑποτυχόμενος ἀδελφὴν ἔχυτο δύσειν καὶ γρήματα ἐπ' αὐτῇ». Διὸ περὶ τοῦ αἱλεπαλίκου τῶν ὄντων ἐν τόπῳ καὶ γένοντι. Η, 163 «τῷ δὲ ἐπὶ Τυδείδης ὄρτο» = ἀμέσως μετ' αὐτὸν, ιδ. 164. 165. η, 120 «οὔγγην ἐπ' οὔγγην γεράσκειν» = τὸ ἐν ἀπίδιον μετά τὸ ἄλλο. Ξεν. Κύρ. 2. 3. 7 «ἀνέστη ἐπ' αὐτῷ Φερεκύλας», Εὐρ. Ἰρ. 9. 197 «φόνος ἐπὶ φόνῳ» = φόνος μετὰ φόνου. Οὕτω καὶ μετὰ συγκριτικῶν = ἐκτὸς, πλὴν τινος, παρὰ τι. η, 216 «οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο ἔπλετο» = παρὰ τ. γαστ., ἐκτὸς τῆς γαστρός. οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἀναιδέστερον [Τὸ δὲ ἐν Ἡρδ. 4, 118 «οὐκέτι δὲ οὐδὲν ἐπὶ τούτῳ ἔσται ἀλλαρρότερον» δηλοτ, εἰς ὑμᾶς δὲ οὐδὲν θὰ ἡγε διὰ τοῦτο (διότι δὲν προσφέρεται ἡμῖν οὐδενίκιν ἕοήθεισκιν) ὀφελιμότερον. ιδ. Baehr.] Προσέτι δέ· ἐπὶ τινι εἴται, γέγρεσθαι=καταγίγνομαι εἰς τι, μέτι, ιδ. Stallb. εἰς Ηλ. Φαίδρ. 274, ε. εἰς ἄλ. 490, d. - 2) χρονικῶς, ὡς τὸ πολὺ ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., γ. δ. Sauppe εἰς Ἀρέτιν. κυνηγ. 12, 1, «ἐπὶ νυκτὶ» Θ, 529. Ησδ. ἔργ. 102 «νοῦσοι δὲ ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἥδι ἐπὶ νυκτὶ φυτῶσιν». Οὕτω παρ' Όμ. συγκ. ἐπ' ἡματι, καὶ Ησδ. ἔργ. 43. Σορ. Οἰδ. η. 688 «αἰὲν ἐπ' ἡματι» = πῆταιν ἡμέραν (ιδ. 682 «αἰτ' ἡματι»). Ηρδ. 2, 167 «ἐπ' ἡμέρῃ ἐνάστη» μ. σ. Baehr, 4, 112. 5, 53. 7, 187· ἐν τῷ ἀττικ. πεζ. ἀγρηστον, καὶ δυμῶς, Θουκ. 5, 14 «ζυγέσκινε τὰς τοιακοντκέτεις σπανδᾶς ἐπ' ἐξόδῳ εἰναι» = δτε αἱ τρικκοντ. σπ. ἡσαν περὶ τὸ τέλος των, ω; καὶ 27 «ἐπ' ἐξόδῳ πρὸς αὐτοὺς αἱ σπουδαὶ ἡσαν» = δτε αἱ τρικκοντούτ. σπανδαι τοῖς ἡσαν περὶ τὸ τέλος. Ξεν. ἀν. 2. 2, 4 «ἐπὶ τῷ τρίτῳ (δηλ. σημείῳ) ἐπεσθε τῷ ἡγουμένῳ» = δται τὸ

1) ιδ. Hertlein Zimmermann Ztschr. 1838, σ. 599 Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 4.

τρίτον σημεῖον δοθῆ. - 3) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικός^{a)} πρὸς δήλωσιν ἔξαρτησεως (penes), κεῖται ἐν τινι, ἔξαρτηται ἀπό τινος· εἶνε εἰς τὴν ἔξουσίαν τινός· οἷον ἐπὶ τινι εἴηται = penes aliquem esse. 'Ηρδ. 8, 29 «ἐπ' ἡμῖν ἐστι: ἡνδραποδίσθαι ὑμέας». 7, 10, 3 «ἐπ' ἀνδρὶ γε ἐνὶ πάντα τὰ βραστάνεις πρόγυματα γεγενθῆσθαι». Ηλ. πολ. 460, α «τὸ πλῆθος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν» = τὸν ἀριθμὸν τῶν γάμων ὃν κάμωμεν ἔξαρτημένον ἀπὸ τῶν ἀρχόντων. Δημ. 8, 2 «ἐρῷ διῆν ἐστι (τούτους) κολάζειν». Ξεν. ἀν. 6, 6, 23 «τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπολώλασμεν» = ὅσῳ τὸ κατὰ τοῦτον. 5, 4, 11 «νῦν τὸ μὲν ἐπ' ἔμοι οὐχούμει, τὸ δὲ ἐπὶ σοὶ σέσωσμει». Οὕτω καὶ Λυκοῦρ. 45 «τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος». Ισοκρ. 4, 142 «ώστε τὸ μὲν ἐπ' ἔκεινον πολλάκις ἢν διελύθησκον» = si per eum stetisset. 6, 8 «καθ' ὅσον ἐστιν ἐπ' ἔμοι». - b) πρὸς δήλωσιν ὑποθέσεως, καὶ ἣν συμβαίνει τι, ἐπὶ τῇ συμπτώσει δηλ. περιστάσεων (περιστάσεως, εὐκαιρίας δοθείσης). Οὕτως ιδίᾳ τῇ ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐπὶ τούτοις, ἐπ' οὐδετοὶ = nulla conditione, nullo pacto. 'Ηρδ. 3, 83 «ἐπὶ τούτῳ ὑπεξίσταμαι τῇς ἀρχῇ, ἐπ' ὧτε δι' οὐδενὸς διμέων ἀρξομαι». Οὕτω τῇ ὁμιλίᾳ, δεξιᾷ διδόται, πιστᾷ διδόται καὶ λαμβάρει ἐπὶ τινι. Ξεν. ἀν. 3, 2, 4, 5, 4, 11. Θουκ. 1, 70 «ἐπὶ τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες». 141 «καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ ἥραγείῃ δύσινος προφέται μὴ εἰζοντες». Οὕτω καὶ, ἐπὶ προφάσει, ίδε τὸ ἀνωτέρῳ ἐπὶ προφάσεως. 'Ομοιον Δημ. 20, 126. «ἐπὶ τῷ τῶν θεῶν διόρκετι ποιεῖν τι». Ξεν. ἐλλ. 3, 2, 4 «πολλοὺς αὐτῶν ἐφ' ἐκάστη ἐνδρουῃ κατέθεαλλον». ἀπομν. 2, 8, 1 «μηδὲν ἔχοντα, ἐφ' ὅτῳ δὲν δικαιοίσιμην» = εἴς οὖ, τῇ διποθήκῃ τοῦ διποίου θὰ διδυνάμην νὰ δικαιείθω. Οὕτω καὶ ἐν τῇ σημείᾳ = εἴναι δι λόγος ἵνε περὶ τινος προσώπου. ή πρόγυμπτ. 'Ηρδ. 2, 170 «ἐπὶ τοιούτῳ πρόγυματι». Θουκ. 6, 20 «ἐπὶ τῷ παρόντι δι γυγάσκω σημανθῆ». Εὐρ. Ιφ. τ. 471 «εὐθεπέεστε ἢ γέρη πὶ τοῖς παροῦσι». Τ, 181 «δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔστεκι». 'Ηρδ. 3, 14 «τωντὸ ἐπόντος τὸ καὶ ἐπὶ θυγατρὶ» = idem, quod etiam in filia fecerat.¹⁾ Καὶ = διθείσης περιστάσεως, ἔαρ, ὅταν σημεῖη τι Ν, 485 «εἰ γάρ διηγητική γεγενοῖειθε τῷδ' ἐπὶ θυμῷ». 'Ηρδ. 4, 154 «(Ἐλέαρχος βραστεύει) ἐπὶ θυματρὶ ἀμάρτοι ἔγγηε ἄλλην γυναῖκα» = «quum filiam haberet matre orbatam, alteras iniit nuptias» ίδ. Baehr. Ηπρὶ τοῖς μαγν. τελευτᾶρ ἐπὶ παιοὶ = ἐγκατατλιπὼν παῖδα. τελευτᾶρ δεύγειν ἐπὶ τέκνοις καὶ γναθᾶρ. ζῆντος μαρτυρίας τοῖς μέτροις, καὶ τὰ δύο, ίδ. Ηπτοσθ. λεξ. Η σ. 1037 b, καὶ Συνελλ. ἐπὶ, 112, δ - διὸ c) πρὸς δήλωσιν τοῦ μέτρου, τιμῆς, ἀξίας. 1, 602 «ἐπὶ δώροις ἔρχεσθαι» = διὰ δῶρον. Κ, 304 «δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ». 'Ηρδ. 3, 38 «ἐπὶ τίνι γεγύματι δεξίκιτρ

1) "Dr. Schoemann s. l. Iosx. 3, 20.

ἄν τελευτέοντας τοὺς πατέρας κατακαίειν πυρί». Θουκ. 1, 143 «ἐπὶ τῷ κινδύνῳ οὐδεὶς ἀν δέξαιτο τῶν ξένων τὴν αὐτοῦ φεύγει». = οὐδεὶς τῶν μισθωτῶν ἡμῶν θάξ ἐπροτίμα υἱὸν γκατακλεῖψη τὴν πατέρας αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ κινδύνου μόνον. 2, 64 «ὅστις ἐπὶ μεγίστοις τὸ ἐπίφθονον λαμβάνει, ὁρθῶς θουλεύεται.» = ὅστις δὲν φοβεῖται τὸν φθόνον χάριν τῶν μεγίστων, οὗτος κ.τ.λ. Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 18 «ὁ ἔκουσις ταλαιπωρῶν ἐπ' ἀγκυθῇ ἐλπίδι ποιῶν εὑρρόχινεται». 2, 2, 8. Κύρ. 3, 1, 43 «ἐπὶ πόσῳ ἀν δέθελοις τὴν γυναικά σου ἀκοῦσαι, ὅτι σκευοφορεῖς;» Πλ. ἀπολ. 41, α «ξυγγενέσθαι· Οὐκέτῳ ἐπὶ πόσῳ ἀν τις δέξαιται ἀν δύων»; «Ἐπ' ἀργύρῳ τὴν ψυχὴν προδοῦναι, ἐπὶ κέρδεσι λέγειν,» Σοφ. «ἐπὶ μόσχῳ ἄδειεν» = διὰ μόσχ. Αρρ. Αχ. 13. Δημ. 8,53 «μὴ ποθῇ ἡγησησθε ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι» = magno constitisse.-d) πρὸς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ, τῆς γνώμης, ιδέας ἢ τέλους, ὅρου. Ηρδ. 1,68 «ἐπὶκεκρυβαῖνθε πάφησί δίδηρος ἀνεύρηται»=in perniciem hominis. Οὕτω τὸ, ἐπὶ τούτῳ = hoc consilio. Θουκ. 3,10 «ξύμαχοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου». Ξεν. συμπ. 1, 5 «Πρωταγόρας πολὺ ἀργύριον δέδωκες ἐπὶ σοφίᾳ». = ad discendam sapient. Κύρ. 6, 2, 9 «οὓς ἐπεπόμψει Κῦρος ἐπὶ κατακοπῇ». ἀπομν. 2, 2, 3 «αἱ πόλεις ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίεν θάνατον πεποιήκασιν». Πλ. συμπ. 217, α «ἡγούμενος αὐτὸν ἐσπουδακέναι: ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ». Ξεν. ἀν. 6, 4, 9 «ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξενερῶν» = διὰ τὴν ἔξ. Ἡδ. 13. 6, 6, 35 κτλ. Ἐπιπαρχ. 8, 7 «τὰ πολλὰ ἐπὶ τῇ τοῦ πολέμου νίκῃ καὶ εὐδαιμονίᾳ θεοὶ τὰς πόλεις στεφανοῦσιν» (ornant!). Κύρ. 1, 2, 5 «ἐπὶ τοῖς παισὶ (=διὰ) ἐκ τῶν γερακιτέρων ἡρημένοι εἰσὶν», περὶ τῆς γενικ. Ἡδ. ἀνωτ. I. h), περὶ δὲ τῆς αἰτιατ. κατωτέρ. ΗΙ. a. b). ἀπομν. 4, 5, 10 «κατεγορένω ἐπὶ τῷ σπουδάζειν περὶ τὰς ἡδονάς» = κατεχομ. εἰς τὸ γὰρ ὅρωντες διὰ τὰς ἡδον. 4, 4, i «ἀγαγεῖν τινα ἐπὶ θενάτῳ». ἀν. 1, 6, 10 «ἔλαχθον τῆς ζώνης τὸν Ὁρόντην ἐπὶ θενάτῳ» = ad interficiendum, ὡς Ισακρ. 4, 73. (Ἐν ἀναθ. δύως Ξεν. 1, 6, 10 διλύγον παρακατι. «εἰδότες ὅτι ἐπὶ θάνατον ἀγαντο» = οἰσοντες ἐπὶ τὸν τόπον τοῦ θν. Ἡδ. Kühn.) Πλ. ἀπολ. 20, ε ψεύδεται τε καὶ ἐπὶ διακριθῇ τῇ ἐμῇ λέγει». Δημ. 6, 12 «ἡγεῖται» οὖν, εἰ μὲν ὑπᾶς ἔλοιτο φίλους, ἐπὶ τοῖς δικαίοις αἰρήσεταις» μ. τ. Bremi. 8, 9 «εἴπερ ὡς ἀληθῶς ἐπὶ πᾶσι δικαίοις ταῦτα συμβουλεύουσιν». Δρό. Ξεν. Κύρ. 6, 3, 28 «τῶν ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς» = τῶν ἰδρυμέν. διὰ τὰ μηχανικόν. Οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασι = οἱ πολιτευοί. Δημ. 18, 113 «ἐπὶ τῷ θεωρικῷ ὕπνῳ» = ἐπιστάτης τῶν θεωρ. χρημάτ. Θουκ. 6, 29 «πρὸν διαγνῶσι πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ στρατεύματι» = qui praesit exercitui. Ἐνταῦθι ἀνήκουσι καί. Σοφ. Ἡλ. 108 «ἐπὶ κωκυτῷ ἦχῳ πᾶσι προφωνεῖν» = fletum ad lugendum provocantem, Ellendt λατ.

σύντ. I. σ. 648. Ἀντ. 759 «ἐπὶ ψύχοις δενυάσσεις ἐμὲ» = mei reprehendendi causa. Ως τίθεται ἡ ἐπὶ σ. δοτ. ἐπὶ τοῦ σκοποῦ, οὗτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Εὐρ. Ἰππ. 511 «ἀ' σ' οὕτ' ἐπ' αἰσχροῖς οὕτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν παύσεις νόσου τῆσδε». Περικλέρω τὸ, λέγειν ἐπὶ τινὶ = λέγω, διμιλῶ περί, ὑπέρ τινος Θουκ. 2, 34 «ἐπὶ τοῖς πρώτοις τοῖςδε Περικλῆς ἥρεθη λέγειν». Πλ. Μενέζ. 234, b «φρετ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι». Γοργ. 448. d «νόμους τίθενται ἐπὶ τῷ ἐνί». Ὄρομάζειν η καλεῖν τι ἐπὶ τινὶ = nomen alicui imponere,¹⁾ καλῶ τινα ἀπό, κατά τινα. Πλ. πολ. 470, b «ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος». Εἰτα δηλοῦ τὸ κατά τινος (ἔχθρικῶς). Ε, 124 «ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι». Ἡρδ. 6, 88 «τὸ πᾶν μηχανήσασθαι ἐπ' Αἴγινήτησι». 1, 61 «μυχθῶν τὰ ποιεύμενα ἐπ' ἑωυτῷ». Θουκ. 1, 40 «τὸν νόμον ἐφ' ὑμῖν αὐτοῖς μάχλον η ἐφ' ἡμῖν θήσεται». 102 «τὴν γενομένην ἐπὶ τῷ Μήδῳ ξυμμαχίαν». 3, 13 «(νῆσες) ἐφ' ἡμῖν τετάχαται». Ἀντιφ. 6, 36 «τοῦτ' οὐκ ἐπ' ἐμοὶ ἐμψυχήσασθο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Λυσιστράτῳ».²⁾ - ε) πρὸς δήλωσιν τῆς αἰτίας, ἀφορμῆς. 1, 492 «ἐπὶ σοὶ μάχλα πολλὰ πάσοθν καὶ πολλὰ μόργησα», ιδίκι δὲ μετὰ τῶν παθοὺς σημαντικῶν ἥμηροις. οἷον γελᾶν ἐπὶ τινὶ, μέρα φρονεῖν, μαίρεσθαι, ἀγαρακεῖν κ.τ.λ. ἐπὶ τινὶ. Β, 270 «ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλαστον». «Χαλεπακίνειν ἐπὶ τινὶ» 414. v, 323. Ξεν. οἰκ. 21, 4 «μεγαλυνομένους ἐπὶ τῷ ἐναντιούσθαι τῷ ἀρχοντι». πολ. Αἰχ. 12, 5 «μεγαλοπρεπεστέρους ἐφ' ἔκυτοις γίγνεσθαι». μ. σ. Haase. συμπ. 1, 14 «ἐγέλλεσσαν ἐπ' αὐτῷ». Ιδὲ 15. ἀπομν. 2. 1, 28 «ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζέσθαι». 2. 6, 11 «τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις». Ἰσοκρ. 4, 77 «ἡσχύνονται ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀμαρτήμασιν». Ιδ. §. 425, A. 6. Οὕτω Δημ. 2, 10 «ἀνθεῖ τι ἐπὶ τοῖς ἐλπίσιν». 3, 24 «τὴν ἐπὶ (propter) τοῖς ἔργοις δόξην». Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 27 «ἐμὲ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστεραν φυγῆναι». 1. 2, 61 «δνομαστὸς ἐπὶ τούτῳ γέγονε». μ. σ. Kühn. - f) πρὸς δήλωσιν τοῦ μέσου καὶ ὄργάρου. Εὐρ. Τρ. 315 χορ. «ἐπεὶ σὺ, μῆτερ, ἐπὶ δάκρυσι καὶ γύσοις τὸν θυνόντα πυτέρως . . . πατηστένουσ' ἔχεις». Φοίν. 1555 «οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν οὐδὲ ἐπιγάρμασιν, ἀλλ' ὁδύνασι λέγω». δ Σχολ. «οὐκ ἐπιγάρμασιν οὔτε ὀνειδίζουσα, ἀλλ' ὁδύνασι λέγων».

III. Μετ' αἰτιατικῆς. a) δηλοῦ τὸν τοπικὸν σκοπὸν, τέλος, τὴν διεύθυνσιν ἡ κίρησιν ἐπὶ, εἰς, πρὸς τόπον τινὰς ἡ ἀντικείμενόν τι, ἡ ἄχρι, μέχρι τόπου ἡ ἀντικείμ. τινός. Μ, 375 «οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις θεῖνον». Ζ, 386 «ἐπὶ πύργον ἔσθη» = ἀνέθη εἰς τὸν πύργον. Αυσ. 14, 10 «οὐκ ἐτόλμησαν ἐπὶ τοὺς ἵπ-

1) "Id. Stallb εἰς Πλ. Πολ. 470, b. 493, d. Küchner εἰς Ξεν. ἀπομν. 3.11,2.-
2) "Id. Maetzner εἰς Ἀντιφ. 5, 79, 6, 48.

πους». Ξεν. ἀν. 1. 8. 3. 4. 7, 24. κτλ. Α. 12 ἡλθε θοὸς ἐπὶ νῆσος Ἀγκιῶν». Ξεν. ἀν. 1. 4, 11 «ἐντεῦθεν ἔξελχύνει σταθμοὺς τρεῖς ἐπὶ τὸν Εὔρωπόν ποταμόν». 4. 7, 18 «ἀρίστοντο ἐπὶ Ἀρπαξον ποταμόν». Ηλ. Ἐππ. μεζ. 281, α «δεῖ ἐπὶ πρῶτον ἐμὲ ἔρχεται τῶν πολιτῶν» = ἀποτέλεσται πρὸς ἐμέ. Ήερὶ τῆς δικροφῆς τῆς ἐπὶ σ. γεν. καὶ τῆς ἐπὶ σ. αἰτ. Ἡδ. §. 438, I, 1) b). Σπανίως τίθεται ἡ ἐπὶ σ. αἰτ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ εορτα ἀντικρῷ, ἐνώπιον, μετὰ τῆς δευτερευούστης ἐνοίκης τῆς πρὸς τι διευθύνεσσες. Εδρ. ἴν. 1066 «οὐ μὴ μυθον ἐπὶ πολλοὺς ἔρεν;» Ἡρδ. 3, 82 «τιγῷτο ἦν θουλεύματα ἐπὶ δυσμενέας ἄνδρος οὕτω μάχηστα». Ἡδ. λέγεται εἰτε τιτα ἐν §. 432, 1, d).—b) τὴν τοπικήν ἔκτασιν, ἐξάπλωσιν εἰς, πρὸς τὰ ὑπεράνω, τὰ ἄνω τινδές, μετὰ τῶν κινήσ. καὶ στάτη σημαντ. ἥρη. Ἡ, 370 «οὐδὲ τί τε γρὴ πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδὲ ἀλάλησθαι». η, 332. σ. 107. ψ. 125. Ἡδ. Nitzsch εἰς α, σ. 52 καὶ εἰς Ηλ. Ἰων. σ. 83. λ, 577 «ἐπ' ἐννέα κεῦτο πέλεθρο». Ἡρδ. θεογ. 95 «ἄνδρες ἀνιδοὶ ἔκποντες ἐπὶ γῆσσα». Ἡργ. 11, 487 «τέρπει τε (κόκκινος) θεοτούς, ἐπ' ἀπέιρον γατανί». Ηλ. Κρητ. 112, ε «(οἱ Ἀθηναῖοι) ἐπὶ πεζῶν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν κατά τε σωμάτων κάλλην καὶ κατὰ τὴν τῶν φυγῆν παντοῖνι ἀρετὴν ἐλλόγημοι ησαν». Οὕτω καὶ Θουκ. 2, 101 «παρέστη γένοντος καὶ ἐπὶ τοὺς τῶν Ἀθηναίων πολεμίους». = rumorem excitavit apud Ath. hostes. Διὸ αἱ ἐπιβῆματικ. ἐκρόκεσις· ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν εἰπεῖν Ηλ.· ὡς ἐπὶ τὸ πολ. ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερὰ «Ομηρ. καὶ οἱ μετὰ ταῦτα. Σπανιώτερον ἐπὶ στρατιωτικ.; παρτάζεις ἀντὶ τῆς ἐπὶ σ. γεν. [Ἡδ. §. 438, I, 3) f)]. Θουκ. 4, 93 «ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι Θηραῖοι ἐτάξαντο», ἀνὰ 25 ἄνδρας. κατὰ μέτωπον. Ξεν. ἀν. 4. 8, 11 «ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένους» = τετκυρ. ἐν μυκρῷ σειρῇ, κατὰ μῆλος, μέτωπον μ. σ. Kühn. Κύρ. 7. 5, 2. 4,—2) χρονικῶς α) δηλοῖς τὸ χρονικὸν τέλος = ἔχει, μέχρις οὗ οἷον ἐπὶ ηῶ, «Ομηρ. = μέχρις τῆς ἀνατολῆς»; — b) τὴν χρονικὴν ἔκτασιν, παράτασιν· οἷον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐρ' ἡμέραρ. Β, 299 «ἐπὶ γρόνον» = ἐπὶ γρόνον μαρτρόν. Θουκ. 4, 1 «τὸ Ράγιον ἐπὶ πολὺν γρόνον ἐστατικέ». Ξεν. Κύρ. 5. 2, 4 «ἐπ' ἀνθεώπων γενεάν». Σπανίως τίθεται ἡ πρὸς ἀντὶ τῶν ὑπὸ ἡ περὶ σ. αἰτιατ. Θουκ. 2, 84 «(ὅπερ) εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἔω», (μετὰ τῆς ποικίλ. ὅμως γροφ. περὶ, Ἡδ. Popp.). Ἀρρέν. ἀνέλ. 3. 18, 11 «ἔλαχθεν ἐπὶ τὴν ἔω ἐπιπεσών. Ἐν οἷς ἐποπτείξ, παταλάγψει ἐκλαμβάνεται τὸ τοπικὸν καὶ γρονικὸν τέλος, ἐν τῇ αὐτῇ ἐκλαμβάνεται καὶ τὸ ποστικὸν ἡ μετρικὴ τέλος· οἷον ἐπὶ διακόπα, ἐπὶ τριακόσια = ἔως, μέχρι 300 Ἡρδ. 1, 193. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 17 «τὸ σὸν ὅμηρον δινεται· ἐπὶ πολλὰς στάδιας ἔξι-κινεστθαι». ἡν. δ. 10, 2 «τὸ ἔλθος πλέον ἡ ἐπὶ δύο στάδια». Οὕτως ἐπὶ μέρα, πολὺ (γράφεται δὲ καὶ ἐπιπολὺ ὡς ἐπίβ.) = πάροι-

τοιλού, ἐπὶ πλεον, μεῖζον Ἡρδ. 1, 93. 3, 104. 4, 181· ἐπὶ μακρότερον, μακρότερον, ἐπὶ τέσσορ, ἐπ' ὅσον. Θουκ. 1, 1 «κίνησις αὕτη μεγίστη δὴ τοῦ; Ἔλλησιν ἐγένετο καὶ μέροις τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δὲ εἰπεῖν, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων». Πλ. Φαῖδρ. 261, b «ἐπὶ πλέον οὐκ ἀκόνιον»=plus. Γοργ. 453, a) «ἐπὶ πλέον δύνασθαι», μ. σ. Stallb.-3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς πρὸς δῆλωσιν τοῦ σκοποῦ, τῆς γνώμης² α) καὶ παρο³ Ουγκρ. γ, 421 «ἐπὶ βοῦν λέων» = ad boven petendum μ. σ. Nitzsch. Δ, 384 «στελλεῖν ἐπὶ λύγελίγον». Ἡρδ. 1, 37 «ἐπὶ θήρων λέναι» venatum ire. Ξεν. Κύρ. 1.2, 11. κυνῆγ. 6, 5. Ἡρδ. 3, 14 «ἐπὶ οὐδωρίζεναι»= aquatum ire. 7, 32 «χάπεψεμπε ἐπὶ γῆς αἰτησιν». 5, 12 «πέμπειν ἐπὶ οὐδωρίῳ». Ξεν. ἀν. 2, 3, 8 «ἐλθεῖν τε ἐπὶ τὰ ἐπιτήδειαν καὶ λκεῖν». = ad petenda cibaria μ. σ. Kühn. 6, 2, 2 «ἔνθα λέγεται δὲ Ἡρκαλῆς ἐπὶ τὸν Κέρθεον κύνην οκταξέηνα». ἔλλ. 5, 1, 5 «αἱροῦνται Εὔνομον ναύαρχον ἐπ' αὐτὰς» δηλ. τὰς ναῦς, ἔνθα ἡ δοτικ. συγκοτέροι, ίδ. άνωτέρω II. 3). d) Αἰτιό· ἐπὶ τοῦ; = πρὸς τί; τίνα σκοπόν; β) ἐν ἐχθρικῇ ἀναφορᾷ, κατά τυρος⁴ οἷον Ἡρδ. 1, 71 «στρατεύεσθαι ἐπὶ Λυδούς». 90 «ἐλαύνειν ἐπὶ Πέρσας». (κυρίως τίθεσθαι κατ⁵ ἐπάνω τινάς). 153 «ἐπὶ Ιωνας ἄλλοι πέμπειν στρατηγον». — b) πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, κατά τι, ἀραιόγοις, συμφώνως τινί, τοῦ εἰδούς καὶ τρόπου. ε, 245 «ἐπὶ στάθμην» = ad amusim, συμφώνως πρὸς τὴν στάθμην Οὕτως, ἐπ' ἵσου, = ἐξ ἵσου, ἐπίσης. Ἡρδ. 3, 71 «τὴν ἐπιχείρησιν ταῦτην μὴ οὕτω συντάχουνε ἀδεύλως; ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ σωρούνεστερον αὐτὴν λάχισκανε = ἄλλας συμφωνήσεον μᾶλλον πρὸς τὴν φρέσιν. Ἀντιρ. 5, 15 «οὐ τετόλμηκας γενέσθαι νομοθέτης ἐπὶ τὰ πονηρότερα» = κατὰ τρόπου πονηρότεραν, ίδ. Maetzner. Ηλ. Φιλ. 40, c «φρεμμαρέναι τὰς ἀληθεῖς (ἡδονὰς) ἐπὶ τὰ γελοιότερα». συμπ. 214, ε «ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπικινέστεις»; μ. σ. Stallb—c) γενικῶς δὲ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὡς πρὸς τι, εἰς τι, κατά τι, κατά τινα τρόπον. Ζ, 79 «χριστοι πᾶσαν ἐπ' ιδύν». Ηλ. πολ. 370, b «διακρέρων ἐπὶ πρᾶξιν». Δημ. 44, 59 «εἴτι τοῖνυν ἐπὶ τῶν δικυρικτορίωντων μέροις οὕτε δικαστήρια ἢν δινοῦτε ἀγάνες ἐγίγνοντο». Τὸ ἐπ' ἔμε ἢ τὸ ἐπ' ἔμε εἰλαι=quod ad me attinet. Θουκ. 4, 28 «ἐκέλευεν. . τὸ ἐπὶ σφῆς εἶναι ἐπιγειεῖν» μ. σ. Popp. 8, 6 «τὸ ἐπ' ἐκείνους εἶναι», κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12 «ἄλλου τινὸς τὸ ἐπὶ σὲ ἀνάγκη ἔσται δεῖσθαι ἡμᾶς», κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ., ίδ. Born. Λυκοῦρ. 147 «τοῦ τοὺς νεώς κατασκόπτεσθαι τὸ καθ' ἐκυτὸν γέγονεν αἴτιος». 26 μ. σ. Maetzner. Εὐρ. "Αλκ. 666 «τέθηνται γάρ δὴ τούπι σε». Ἱρ. αὐλ. 1557 «καὶ τοῦπ' ἔμ' εὐτυχεῖτε». ίδ. Herm. εἰς Vig. 860.

§. 439. 3) Μετά.

‘Η μετὰ = μέσος (αἰολ. πεδά §. 325, 6, Κυπρ. πηθὸς¹⁾), ὡς ἡ ἀρχ. ἔνω γερμ. mit ἐνίστε, συγχόντεται δὲ ἡ ἀγγλοσαξηνικὴ mid καὶ σὸν αἰτιατ. συντάσσονται, ²⁾ ἀντιστοιχεῖ κατά τε τὴν σημασίν καὶ παραγωγὴν πρὸς τὴν γερμ. mit ὡς δηλ. ἡ mit εἰς τῆς αὐτῆς ὁίζης τῆς λέξ. mittēn, οὕτω καὶ ἡ μετά τῆς λέξ. μέσος, εἴς οὖ τὸ καθ’ ὑμᾶς ἴδιωμα τὸ μέσον.

I. Μετά γερμικῆς. 1) τοπικῶς πρὸς δήλωσιν ἐσωτερικῆς κοινωνίας, μεροληψίας, συμμετοχῆς (λίδε μετέχειν). Ἐνῷ ἡ σὸν μ. δοτ. ἐκράζει ἀπλῶς σύνδεσιν (σύλλογον, σύνοδον) ἀντικειμένου τινὸς μετ’ ἄλλου, ἡ μετά σ. γερ. δηλοῦ πανταχοῦ ἐσωτερικῆν κοινωνίαν, στενὴν σύνδεσιν, ἀμοιβαίκιν τῶν ὅντων συνοχὴν τοιαύτην, ὥστε τὸ ἐν συνέχεται μετά τοῦ ἑτέρου στενῶς, τοῦ ἑτέρου ἐρχόπτεται, τὸ δὲ ἐρχόπτον παρίσταται ὥστε μέρος τοῦ ἐρχόπτομένου ³⁾. π. 140 «μετά δύμών . . πᾶνε καὶ ἡσθε». κ. 320. Σοφ. Φ. 184 χρο. «κεῖται μοῦνος ἀπ’ ἄλλων στικτῶν ἡ λασίων μετά θηρῶν». Εὐρ. Ἐκ. 209 «γενερῶν μέτκα κείσομαι» = θὰ κῆμαι μεταξὺ τῶν νεκρῶν καὶ θὰ κῆμαι καὶ ἔγω εἰς τῶν νεκρῶν. Φοίν. 1006 «μὰ τὸν μετ’ ἀστρῶν Ζῆνα». Πλ. πολ. 359, ε «καθῆσθαι μετά τῶν ἄλλων». Κρίτ. 46, δ «ἐπιθυμῶ ἔγωγε ἐπισκέψεσθαι κοινῇ μετά σοῦ, εἰ κτλ.» Ἐπὶ συγχρόνου συνδέσεω, συνοχῆς δύο πράξεων. Θουκ. 1, 6 «ἀποδύντες λίπα μετά τοῦ γυμνάζεσθαι ἡλείψαντο» = ἐνῷ ἐγυμνάζ., ἐν κακρῷ τῆς γυμνάζ. ἡλειφόν ἔχουτον. 3, 82 «οὐ μετά τῶν κειμένων νόμων ὀφελίκις αἱ τοικῦται ξύνοδοι (ἡσαν)» = δὲν συνέδαινον αἱ τοι. σύνοδοι, ἐπειδὴ ἀπέβλεπε τὶς πρὸς τοὺς νόμους τοὺς ἐπ’ ὀφελείκις κειμένους. 5, 25 «μετ’ ἀνακωχῆς οὐ θεσαίου ἔθλαπτον ἀλλήλους» = ἐν κακρῷ ἐπισφραλοῦς ἀνακωχῆς. Ηλ. Φαίδρ. 255, δ «ὅταν πλησιάζῃ μετά τοῦ ἀπτεσθαι ἐν γυμνασίοις» = ὅταν ἀπτόμενος αὐτοῦ τὸν πλησιάζῃ. Μετά οὐσιαστικὸν ἡ μετά τιθεμένη ἀναλύεται πολλάκις εἰς τὸν σύνδεσ. καὶ, ἐκφράζουσα στενὴν τὴν μετά τοῦ προηγουμένου οὐσιαστικοῦ συνάρτειν ⁴⁾. Ηλ. Φαίδρ. 253, ε «(ἴππος)μάστιγι μετά κέντρων μόγις ὑπείκων». δ «τιμῆς ἐρχοτῆς μετά σωφροσύνης τε καὶ αἰδοῦς». Διδ ἐπὶ ἐνεργητικῆς, βοηθητικῆς συνοδείξ, κοινωνίας ⁵⁾. Ν. 700 «μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο» = ἐμάχῃ. ἀπὸ κοινοῦ μ. Βοιωτ. Δημ. 9, 24 «μετὰ τῶν ἡδικημένων πολεμεῖν». Θουκ. 3, 56 «ἐν ἐκείνῳ τῷ κακρῷ οἵδε μετ’ αὐτοῦ ἡσαν». = ab ejus partibus stabant. Εὐρ. Ελ. 889 «μεθ’ Ἡρκείας στάτησεν τὸν σώσω θεόν», Θουκ. 8, 73

1) Κυπριακά Λ. Σακελλαρίου Τεμ. Γ. ἐν λέξ. πηθάρχοψε. — 2) Ρ. Graff ἐν τῇ βηθ. συγγρ. σ. 110. Grimm IV. σ. 707 καὶ 770. — 3) Ρ. Hartung ὑπὲρ d. Kas. σ. 31. — 4) Ρ. Stallib. εἰς Ηλ. Φαίδρ. 276. c.— 5) Ρ. Stallib. εἰς Ηλ. πολ. 560, d.

«Γέροντος θποκτείνουσι μετά Χαρούνου» δηλ. «Χαρούνου αὐτοὺς ξυμπράξαντος καὶ ξυνεργάσαντος» Α. e. Port., «Metū tiroc fieri dicuntur, quae alicuius voluntate, auxilio et consilio fiunt. Θουκ. 3, 66. 5, 29, 82. 6, 28, 79». Duc. «Επεσθαι μετά τιρος, παρὰ τοῖς ἀττικ. Πλ. πολ. 467, ε «σωθήσονται μετὰ πρεσβυτέρων ἡγεμόνων ἐπόμενοι» = συνεχόμενοι μετὰ πρεσβ. ἡγεμόνων τωθήσ., ίδ. Stallb., διέφορον πάντως τῶν, ἐπεσθαι μετά τιρα καὶ σύν τιρι. 1)-2) αἰτιολογικῶς καὶ μεταφορικῶς α) πρὸς δῆλωσιν τοῦ μέσου, εἶδονς καὶ τρόπουν. Καὶ ἐνταῦθι συμβάνει διατὸς ἐποπτικὸς καὶ θεωρητικὸς τρόπος Θουκ. 1, 18 «μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι» δηλ. συνδεδεμένοι μετὰ κινδύν., ἐν κινδύνοις ὄντες. 6, 28 «ἀγκλιμάτων περικοπάι τινες ὑπὸ νεωτέρων μετὰ πεδιάς καὶ οἴνου γεγενημέναι». = γεγενημ. μετὰ παιδίας καὶ ἐν μέθῃ. Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 8 «μετ' ἀρετῆς πρωτεύειν», ἐν στενῇ οἰονεὶ μετὰ τῆς ἀρετῆς συναρπάζει. ἀνάθ. 2, 6, 18 «τούτων οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν κατέθαι μετὰ ἀδελίας, ἀλλὰ σύν τῷ δικαίῳ καὶ καλῶ φέτο δεῖν τούτων τυγχάνειν, κτῦματι μετὰ ἀδικίας» δηλ. ἀδικίας μετέχων, σύν τῷ δικαίῳ, quasi comitante justitia, ίδ. §. 431, 2. συμπ. 1, 1 «τὰ μετὰ σπουδῆς πραγμάτων». Ἀντιφ. 5, 71 «ἀγκλίδην ἔστιν μετὰ τοῦ χρόνου θεανίζειν τὰ πράγματα» = νὰ συμβουλεύηται τὸν χρόνον, ἐν αὐτῇ οἰονεὶ τῇ δοκιμῇ τῶν πραγμ. Λυκοῦρ. 124 «τὸ μετὰ πολλῶν παραδειγμάτων διδάσκειν ἔρδινον ὑμῖν τὴν κρίσιν καθίστησι». Δημ. 3, 3 «μετὰ παρένθησίας ποιεῖσθαι λόγους». 8, 21, 13 «μετὰ πλείστης ἡσυχίας, ἀπονθῆ, ὅπερ εούλεται, Φίλιππος διοικήσεται». 9, 74 «ὑμῖν οἱ πρόγανοι τοῦτο τὸ γέρος ἐκτίσαντο καὶ κατέλιπον μετὰ πολλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων». — b) πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀραλύμως, συμφώνως, κατά τι, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· μετὰ τῶν νόμων = κατὰ τοὺς νόμους, συμφώνως τοῖς νόμ., κυρίως = τῶν νόμων ἐχόμενος, legibus quasi adhaerens. Ισοκρ. 6, 66 «τοὺς νόμους, μεθ' ὃν οἰκοῦντες εὐδαιμονέστατοι τῶν Ἑλλήνων θανον». Πλ. ἀπολ. 32, ε «μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου φύην μᾶλλον με δεῖν διακινδυνεύειν η μεθ' ὑμῶν γενέσθαι». Μετὰ τοῦ λόγου=κατὰ τὴν φρόνησιν, συμφώνως τ. φρ. Φιλίδ. 66, b. Δημ. 2, 4 «μετ' ἀληθείας σκοπεῖσθαι» = ἐχόμενος τῆς ἀληθοῦ.

II. Μετὰ δοτικῆς, ποιητ. μόνον καὶ ίδικὴ ἐπικ., σπαν. δὲ παρὰ τοῖς λοιποῖς ποιητ. a) πρὸς δήλωσιν ἀπλῆς μόνον τοπικῆς συνδέσσως, κοινωνίας, ἐπαιρίας, ἀνθ' οὗ δ πεζ. μεταχειρίζεται τὴν σύν καὶ ἐτι = μετά, μεταξὺ, ἐτ τιρι, σύν τιρι κανονικῶς συνάπτεται μετὰ πληθυντικ. η ἔνικοῦ δηνομάτ. περιληπτικῶν, μάλιστα δὲ ποσοστῶν η ὡς προσώπων ἐκλαχριθανομένων πραγμ., μερῶν η μελῶν ἐμψύχων ὄντ. (ιδ. Πτοσσοθ. καὶ Σκελλ. λεξ.).

1) Πλείσιον πρόδημ. παρὰ Lebeck εἰς Φράνκη. σ. 353. σημ.

Α, 64 «ώς Ἐκτωρ δέ μέν τε μετὰ πρώτους φάνεσκεν, ἀλλοτε
δ' ἐν πυμάτοις καλεύων». Ο, 16 «ζώει . . . Πηλεὺς μετὲ Μυρ-
μιδόνεσσιν». Τὰ δυνατὰ προσέτι, μετ' ἀθαρίτους μετ' ἀγροῦ =
ἐν τῷ συνελεύσει μετὰ στρατῷ μετὰ χερσὶ (καὶ παρὰ Σοφ. Φ.
1110 «μετὲ χερσὶν ἵσχων), ποσσὶ, γένουσι, γαμηηλῆσιν = ἐν τῷ
μέσω, μεταξύ. Δ, 245 «οὐδὲ ἄρε τίς σφι μετὲ φρεσὶ γίγνεται
ἀλλικά. Ησδ. ἡσπ. 28 «Ἄλλην μῆτιν ὕρκινε μετὲ φρεσὶν» = ἐν
υῷ, ἢδ. N, 668. Μετὰ ρηνοῦ, γ, 91 «μετὰ κύμασιν». Πινδ. Όλ.
2, 29 «λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσας μετὲ κάρκινοι Νηρήος ἀλίνεις
θεοτοῖς ἀρθίτον Ινοῖ τετάχθιν». Εὔρ. Έκ. 355 «δέσποινας ἦν
γυναικὶ παρθένοις τὸ ἀπέδιλεπτος μέτκα». — b) πρὸς δῆλωσιν τὰς
συνοδίκες, κοινωνίας, ἑταϊρίας, τοῦ ὄμοῦ ή, 148 «ἐπέποντο μετὲ
πνοιῇς ἀνέμοι». Ψ, 367 «χαῖται δὲ ἔρωντο μετὲ πνοιῇς ἀνέ-
μοι». (λέγεται δὲ καὶ ἄμα πτ. ἀτ.) = μαζὶ μὲ τὰς πν. τ. ἀν. Διὸ
δῆλος καὶ τὴν προσθήκην, ἥποι προσέτι, πρὸς τούτους, σύναμα.
Γ, 188 «ἔγων . . . μετὲ τοῖσιν ἐλέγθην». η, 204 «δίγχ πάντας
ἥριθμον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπισσαν» = ποσεύθηκε εἰς
ἀμφοτ. δύοις ἓντας δῆληγόν. ἢδ. Ησπ., καὶ Συνελλ. λεξ.

III. Μετ' αἰτιατικῆς, ποιητικῶς ἐπ' ἵτης, καὶ ἴδιῃς ἐπικ.: 1) το-
πικῶς: α) δῆλος τὴν διεύθυνσιν ἡ κίρησις καὶ εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸ
μεταξύ. Γ, 264 «ἴκοντο μετὲ Τρῶας καὶ Ἀγριούς» = εἰς τὸ
μέσον τ. Τρ. καὶ Ἀχ. P, 460 «ἄσων ὁστ' αἰγυπτίος μετὲ κῆ-
νας». = εἰς τὸ μέσ., μεταξὺ τῶν χην. Ε, 804 «(ᾶλυνθε) ἐς Θή-
ρηκις πολέμεις μετὲ Καδμείωναν». Σπανίως ἐπὶ πραγμάτων. Ζ, 511
«ἡρίμφρις ἐ γοῦνα φέρει μετὲ οἵθεις καὶ νόμον ἵππων». β, 308 «οἱ
μετ' ἀπρόκτους ἔριδος, καὶ νείκεις έχλαλει» = ἐντὸς ἐριδ. κτλ.,
εἰς ἔριδ. κτλ.—β) τὴν διεύθυνσιν γενικῶς, ἡ τὴν τάσιν πρὸς
τὸ μέσον, ἡ πρὸς ἑταϊρας, κοινωνιας, ἐρότητα, σύνδεσιν μετὲ
προσώπου ἡ πρόκημ., ἐν φίλικῃ ἡ ἔχθρικῃ ἀναρροφῃ (οὕτω καὶ ἐν
τῇ ἀρχαίῃ ἀνω γερμ. ἡ mit σ. αἰτικτ. ἐν τῷ Kero). οἷον ἔγρατι
μετὰ Νέστορα = ἐπορεύθη πρὸς τὸν Νέστο. (κυρίως ἐπορ. ἵνα ἐνώθη
μετὰ τοῦ Νέστ.), N, 297 «εῆδὲ μετ' Ἰδομενῆκ» = ἐπορ. κατὰ
τοῦ Ίδ. (κυρίως ἐπορ., ἵνα συμπληκή μετὰ τοῦ Ίδομ.). Υ, 407.
Ξ, 21 «εἴναι μεθ' ὅμιλον, μετ' Ἀτρεῖδην». Υ, 47. Ε, 573 «νε-
κροὺς ἔρυσαν μετὲ λαὸν Ἀχιλλών». Οὕτω P, 149 «πῶς κε σὺ
χείρονα φῶτα σαύσεις μεθ' ὅμιλον». μ. σ. Spitzn., ζ, 115
«σφακέρων ἔπειτ' ἔργιψε μετ' ἀμφίπολον έχσιλεικ» = ἐν τῷ μέσῳ
τῆς ἀμφιπ. Διὸ δῆλος τὸ ἀλεπάλληλον, τὴν ἀκολυθίαν, το-
πικῶς = δ εἰς; μετὲ τὸν ἀλλον, εὐθὺς κατόπιν. N, 492 «λχοὶ
ἴπονθ' ὠσεῖ τε μετὲ κτίλον ἔσπετο μῆλον» = ὅπισθεν τοῦ προ-
πορευομένου κριοῦ γ, 30 «οἱ δὲ ἔπειτι μετ' ἵγνις έχεις
θεοῖσι». Ψ, 327. Ή τοπικὴ ἐπαλληλίκις, ἐπακολούθηκε με-
ταρέρεται εἰτακαὶ ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀξίας ἡ τ. βαθμοδικὴ ἀλ-
λων secundum, δεύτερος, ἀμέσως μετά τινα, κατόπιν τινὸς ὑπο-

δεέστερος, κατώτερος, ιδίζη δὲ μετὰ ὑπερθετικῶν· οἷον Β, 674 «κάλλιστος μετὰ Πηλείων» = δεύτερος, ἀμέσως μετὰ τὸν Πηλ. Ηρδ. 4, 53 «ποταμὸς μέγιστος μετὰ "Ιστρον"». 49 «ἔσχατοι μετὰ Κύνητας οἰκέουσι» = post Cynesios. Ξεν. Κύρ. 7, 2, 11 «πόλιν [εἶχον] τὴν πλουσιωτάτην ἐν τῷ Ασίᾳ μεταξὺ Βαθυλαῖν». 2, 2, 4 «κακεῖνος ἔλαχες μετ' ἐμὲ δεύτερος». Αἰσχ. ἐπιτ. 1066 «μετὰ γάρ, μάκρως . . . ὅδε Καδμίων ἡρεῦται πόλιν μὴ γνατραπῆναι». — b) τὴν τοπικὴν ἔκτασιν. Β, 143 «τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στάθμησσιν ὅρινεν πᾶσι μετὰ πληθὺν» = ἐν τῷ μέσῳ τῆς πληθής, κατὰ τὸ μέσον. τ. πληθ., ίδ. Nügelschbach. 1, 54 «καὶ βουλῆς μετὰ πάντας διμίληνας ἔπλευ ἄριστος» = ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ πάντων, π. 419. δ, 652 «κοῦροι: δ', οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μετ' ἡμέας». Οὕτως ἐν ταῖς φράσεσι, μετὰ χεῖρας ἔχειν = ἔχω τι ἐν χερσὶν, ἐν τῷ μέσῳ τ. χειρ., μεταξὺ τ. χειρ.. καταγίνομαι εἰς τι occupatum esse in aliqua re. Ηρδ. 7, 16 «ταῦτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα (quam maxime) εἴχομεν μετὰ χεῖρας». Θουκ. 1, 138. Ξεν. Ἀγ. 2, 14 «ἐγγειρίδικ, τὰ μὲν χαμαὶ, τὰ δὲ ἐν σώμασι, τὰ δὲ ἐπὶ μετὰ χεῖρας». — 2) χρονικῶς, δῆλοι τὸ ἀλλεπαλληλού, τὴν ἐπακολουθίαν ἐν τῷ χρόνῳ, ἀνάλογον πάντας τῇ τοπικῇ ἐπακολουθίᾳ = εἰτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα· οἷον μετὰ ταῦτα, = ὑστερὸν, ἔπειτα. Θουκ. 2, 49 «(σπαστὸν) τοῖς μὲν μετὰ ταῦτα (= ἀμέσως μετὰ ταῦτα) λωρήσαντα, τοῖς δὲ καὶ πολλῷ ὑστερὸν». Πολλάκις συνάπτεται ἡ αἰτίατ. οὐσιαστικοῦ μετοχῆς. Ρ, 605 «μετὰ Λάγιτον δρυμηθέντα». Ηρδ. 1, 34 «μετὰ Σόλωνα οἰχόμενον» = μετὰ τὴν ἀναγγώσιν τοῦ Σόλ. Πολλάκις ὅμως καὶ ἄνευ μετοχῆς. Μεθ' ήμέραρ Ηρδ. 1, 150, καὶ παρὰ τοῖς ἀττικ. π. χ. Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 8. ἀν. 4, 6, 12. Πλ. Φαῖδρ. 251, ε «οὗτοι νυκτὸς οὔτε μετ' ἡμέραν¹⁾. = μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ήλ. Α, 287 «μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν» = post nuntium de Achaeis acceptum. Ν, 364. ν, 415. Αἰσχυλ. Ἀγ. 223 «φρέστεν. . . μετ' εὐχάριν». Πλ. νόμ. 746, δ «μετὰ τὴν δέξιαν τῆς τῶν δώδεκας μερῶν δικινομῆς» = σῷρ²⁾ διου συνελάθομεν τὴν ίδεαν, δτι ἡ πόλις πρέπει νὴ δικιρεθῆει εἰς 12 μέρη. 794, ε «μετὰ τὸν ἔξετη καὶ τὴν ἔξετιν δικινομέσθω ἥδη τὸ γένος ἐκκατέρων». = postquam puer vel puella sexennis factus est²⁾. — 3) αἰτιολογικῶς (ποιητ. μόνον). a) δῆλοι τὸν σκοπότ. Υ, 329 «Καύκωνες πόλεμον μέτα θωράκουσιντο» = ad pugnandum, πρὸς πόλεμον, ἵνα πολεμήσωσι. α, 18. «πλεῦν μετὰ χαλκὸν» = ad aes petendum, πρὸς ἀναζήτησιν χαλκ. Εὐρ. Ἀλκ. 67 «Εὐρυσθέως πέμψκυντος ἵππειον μετὰ ὅγημα» (κυρίως πρὸς ἀπόκτησιν τινος ἀπὸ κοιτοῦ μετά τινας). — b) δῆλοι τὸ κατά τι, συμφώνως, ἀναλόγως, ἀπολογουθίνων οἰονεὶ ἡθικάν. Ο, 52 «τῷ καὶ Πο-

1) ίδ. Lobeck παράδειπ. σ. 62.—2) ίδ. Stalib εἰς Πλ. νόμ. Η. σ. 84.

σειδάων... αἴψα μεταστρέψεις νόνον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρον =
κατὰ τὴν σὴν καὶ ἐμὴν σκέψιν; Ιδέαν.

§. 440. 4) Παρὰ = πλησίον, καὶ πρὸς = ἐνώπιον.

Αἱ προθέσ. παρὰ καὶ πρὸς εἰναι κατὰ τὴν σημασίαν πολὺ συγ-
γενής. ἐπειδὴ ἡ μὲν παρὰ τὸ πλησίον τῶν ὄντων δηλοῖ, ἡ δὲ
πρὸς τὸ παρόν, τὸ ἐνώπιον, τὴν παρουσίαν αὐτῶν, διαφέρουσιν
ὅμως πρὸς ἀλλήλας καθ' ὅτι, ἡ μὲν παρὰ τίθεται μεταξύ το-
πικῶν καὶ ἔξωτερικῶν ἀνθρώπων, ἡ δὲ πρὸς μεταξύ ἐπὶ το-
πικῶν καὶ ἔξωτερικῶν, ἐπὶ ἐνεργητικῶν δῆλον. ἀναρροφῶν. Κατα-
ρχίνεται δὲ ἐπὶ τὸ σφρέστατον ἡ διαφορὰ αὕτη ἐν τῇ μετὰ γε-
νικ. συντάξῃ. αὐτῶν, ὅτε ἡ μὲν παρὰ δηλοῖ τοπικὴν καὶ ἔξωτερι-
κὴν μεταξύ κίνησιν ἐκ τίνος, ἡ δὲ πρὸς ἐνεργητικὴν ἀπό τίνος
κίνησιν, ἔξωτερίκευσιν ἐνεργείας.

a) Παρά.

Τῆς παρὰ (ἐπικ.. παραὶ §. 325, 8, σκιτικ. parā, λιθ. pas, par-,
γεθ. καὶ γερμ.. fra-, fram¹⁾) ἡ πρώτη καὶ ἀρκτικὴ σημασ. εἰναι
τὸ πλησίον, τὸ ἐγγὺς τῶν ὄντων.

I. Μετὰ γενικῆς.—1) τοπικῶν μετὰ τῶν κινήσ. σημαντ. ὁρη-
μάτων πρὸς δήλωσιν ἀπομικρύνσεως ἀπὸ τοῦ πλησίον προσώ-
που τινὸς, ποιητ. δὲ καὶ πράγματος· οἷον ἐλθεῖν παρά τινος, ὡς
τὸ γκλιλικ. de chez (= casa) quelqu' un. A, 100 «ὁράγχων
.. ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ» = ἐκ τοῦ πλησίον τοῦ μηροῦ, ἐκ
τοῦ μηροῦ. Δ, 468 «πλευρὰ, τὰ οἱ κύψαντι παρὰ ἀσπίδος ἔξε-
ρχάνθη» = ἐκ τῆς ἀσπίδος, ἐκ τοῦ παρὰ τῆς ἀσπίδος. Ἐν τῇ ποιήσ.
τίθεται ἐνίστε ἡ παρὰ σ. γεν., ἔνθα ἀνεμένετο ἡ παρὰ σ. δοτ.,
τοῦ Ἐλληνος πολλάκις ὑπολαμβάνοντος καὶ ἀλλως τὸ ἐν τινὶ τόπῳ
συμβαῖνον, ὡς ἐκ τίνος τόπου ἀναγγωροῦν. 0, 5 «ἔγρετο δὲ Ζεὺς ..
παρὰ χρυσοθύρουν Ἡρῆς». Σορ. Ἀντ. 966 «παρὰ δὲ Κυκνεῖν
πελκαγέων διδύμων πετρῆν ἀκταῖς Βοσπόρου (κατὰ τὴν διόρθωσ.
τοῦ Schneidewins)=ἀμέσως ἐκ τοῦ πλησίον . . . οὐ μακράν
τῶν κυκν. πετρῶν τῶν διδύμων. Θαλασσῶν», ίδ. Schneidew. 1123
«Θήρευν νκιετάων παρῷ λιγρῶν Ισμηνοῦ ἡείθρων». Ἀρρ. Θεσμ.
439 «εἰ λέγοις παρῷ αὐτῆς Ξενοκλέέτης» = ἐκ τῆς Ξενοκλέης. παρῷ αὐ-
τῇ, ἐνώπιον αὐτῆς, ήδεις νὰ λέγηη, ὥστε δὲ λόγιος η δὲ ἐν τῷ λό-
γῳ ἀγῶν ήδεις νὰ προέργηται τρόπον τινὰ ἐξ αὐτῆς. «Ἐτι δὲ σκ-
ρέστερον Πίνδ. Η. 10, 62 «φροντίδα τῶν πάρ ποδὸς», ἀντὶ τοῦ
συνήθ. ἐτ ποσὶν ἡ πρὸς ποσὶν = ἡ φροντίς ἡ προερχομένη ἐκ
τῶν πρὸ τῶν ποδ. κειμένων ήτοι ἐκ τῶν προκειμένων, τῶν πα-
ρόντων. Ἀρρ. ζρ. 66 «έροις τὰ πρὸ ποδῶν». —2) αἰτιολογικῶς

1) 13. Schmidt Comm. d. σ. 55. ίδ. Curtius Et. σ. 242.

καὶ μεταφορικῶς, πρὸς δῆλωσιν τοῦ *aitίον** α) σχεδὸν καθαρῶς; τοπικόν. Ἡρδ. 8, 140 «ἀγγελήν ἡκει παρὰ βασιλῆος». Οὕτω τίθεται κανονικῶς ἐπὶ τῶν πρέσεων ἡ παρά (οὐχὶ δὲ καὶ ἡ πρός); οἶνον πεμψθῆται παρά *tιρος*, καὶ παρ' Ὁμήρ., ἀγγελοι, πρέσεωις παρά *tιρος*, ἀγγέλλειτ παρά *tιρος*, τὰ παρά *tιρος* = αἱ παραγγελίαι, διαταγαὶ κ.τ.λ. τινάς; β) πρὸς δῆλωσιν τοῦ διά *tιρος*, διαμέσου *tιρος*, τῇ μεσολαβίῃσι *tιρος* (per). Πλ. πολ. 461, ε ἀδετ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο θεούσας παρὰ τοῦ λόγου». Γοργ. 489, α «(ἴνα) θεούσας παρὰ τοῦ = ut hoc per te confirmam» μ. σ. Stallb., ἴδ. συμπ. 199, b. γ) μετὰ τῶν ῥημ. τοῦ πυρθάρεοθαι, μαρθάρειν, ἀκούειν, λαμβάρειν, εὑρίσκειν, κ. τ. λ.* οἷον Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 50 «μανθάνειν παρὰ τῶν ἐπισταμένων». Ἡρδ. 2, 104 «παρ' Αἰγυπτίων μεμαθήκασι». Οὕτω Δημ. 8, 75 «τὰ μὲν ἔργα παρ' ὑμῶν αὐτῶν ζητεῖτε, τὰ δὲ θέλτιστα ἐπιστήμη λέγειν παρὰ τοῦ παριόντος» (=apud oratorem). Προσέτι δὲ, εὑρίσκειν τι παρ' ἐαντοῦ=ex se, ex ingenio suo Λυκοῦργ. 80. μ. σ. Maetzner. Ἰσοκρ. 15, 223 «ἄ παρὰ τῆς αὐτοῦ φύσεως ἐπίσταται». 9, 36 «οὗτοι (οἱ ποιηταὶ) παρ' αὐτῶν κακιάς (καθόδους) συντιθέασι». Σπανιώτερ. ἐπὶ πραγμ. Ἡρδ. 7, 182 «ταῦτα οἱ Ἑλληνες πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν», μ. σ. Valcken. Ἰσοκ. 1, 6 «ἐν οἷς αὐτῷ ἔξουσίκ ἦν σαφῶς εἰδένυι παρὰ τῆς θεάσανου», μ. σ. Maetzn. δ) μετὰ τῶν παθητικ. καὶ ἀμεταβάτων τίθεται ἀντὶ τῆς ὑπὸ, ἢν πρέπη νὰ δηλωθῇ, ὅτι ἡ πρᾶξις ὄλικῶς καὶ νοερῶς ἔχει τὴν αἰτίαν αὐτῆς (προέρχεται) ἐκ τοῦ ἀμέσως πλησίου, τῶν μέσων, πόρων, περιουσίας, δυνάμεως τίνος (ἴδε τὸ πρότερον ἕρθεν πεμψθῆται παρά *tιρος*). Ἰσοκρ. 4, 26 «τὰ παρὰ τῆς τύχης δωριθέντα». ἴδ. Πλ. Φαίδρ. 245, b. Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 14 «ῳδελεῖται παρὰ τίνος». Πλ. συμπ. 175, c «οἴκαι γάρ με παρὰ σοῦ σορίκις πληρωθήσεσθαι». Ξεν. Κύρ. 6. 1, 30 «ἥσαν αὐτῷ κάρηκοι πολλαῖ παρὰ τῶν φίλων συνειλεγμένκι» = ἐκ τῶν πόρων, τῆς περιουσίας τῶν φίλων. 6. 1, 42 «τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα». Ηλ. Ἰππ. μείζ. 281, b. Ξεν. Κύρ. 5. 5. 20 «τοῦτ' αὖ παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω» = argumentis e mente tua petitis. ἀνάθ. 1. 9, 1 «παρὰ πάντων δημολογεῖται». Λυσ. 30, 12. Πλ. Ἰππ. μείζ. 301, d «παρὰ σοῦ ἀνεδιδάχθημεν». Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 4 «τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαντικόνδρενα». Κύρ. 1. 6, 2.* διὸ ε) μετὰ τῶν δύσεως σημαντ. ῥημ. καὶ τῶν δημ., παρ' ἐαντοῦ = ἔξ έκαστοι, ἤτοι ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μέσων, πόρων. Ἡρδ. 8, 5 «παρ' ἐώυτοῦ διδούς». 7, 29 «παρ' ἐμωυτοῦ». 106 «διὰ τοῦτο δὲ οἱ τὰ δῶρα πέμπεται παρὰ τοῦ βασιλεύοντος αἰεὶ ἐν Πέρσησι». Δημ. 18, 203 «παρὰ Θηρίων τοῦτ' ἀν ἀσμένως ἐδόθη τῇ πόλει». Ζ) ἐπὶ τοῦ κτήτορος ἡ *aitίον*, εξ οὗ τι προέρχεται ἢ τὴν αἰτίαν ἔχει. Λυκοῦρ. 82 «τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν». 15 «τὴν παρ' ὑμῶν τι-

μωρίκν» υ. σ. Maetzn. 26 «τὴν παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν».
130 «ὁ παρὰ τῶν πολιτῶν φόβος» = metus, qnem injiciunt cives. Maetzn.

II. Μετὰ δοτικῆς.—1) τοπικῶς ποδὸς δήλωσιν τῆς ἡρέμιας διατριβῆς τοῦ ἐγρύν, πλησίου προσώπου. τυδὲ, ποιητ. δὲ καὶ πράγμ. οἶνον ἔστη παρὰ τῷ βασιλεῖ. Ἐνίστε δὲ σημαίνει, δ. τι καὶ ἡ ἐρ σ. δοτ., ἡ γερμ. bei = ἐν καιρῷ. Δημ. 18, 287 «τοῦτο ἑώρων παρ' ἔκυτοῖς καὶ παρ' ἔμοι, παρ' ὑμῖν δ' οὐ». Εἰτα, παρ' οἴρω Σοφ. Οἰδ. τ. 780 = ἐν οἴνῳ, ἐν καιρῷ τοῦ οἴν. inter pocula, δ. Erfurdt. Σπανιώτερα εἶνε τὰ πρόδημοι. οἶνον ἐν ζ., 97 «δεῖπνον ἔπειτα εἶλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο», ἔνθε ἡ παρὰ κεῖται σ. δοτ. ἀντὶ τῆς συνήθ. παρὰ σ. αἰτ. Σοφ. Ἀντ. 712 «παρὰ ἑιθροῖσι . . . ὅσα δένδρων ὑπείκει». Ξεν. ἀν. 7. 2, 25 «τὰ παρὰ θαλάσσην γωνία», ἀντὶ τοῦ συνήθ. παρὰ τὴν θάλασσαν. 6. 2, 2 «ἄρμίσαντο παρὰ τῇ Ἀγερούσιαδε Χερβόννησῳ», ἀντὶ τῆς συνήθ. εἰς σ. αἰτ.—2) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς α) πρὸς δήλωσιν τοῦ κτήτορος λ., 175 «πάρο κείνοισιν ἐμὸν γέροντα». Ξεν. ἀπομν. 3. 13, 3 «τὸ παρὰ σὸν ὅδωρ». Κύρ. 3. 1, 19 «τὴν παρ' ἔκυτῷ δύναμιν». δὶδ. δὲ περὶ ἐκείνου, φ. τινες ὑπόκειται τις. Ξεν. ἀν. 1. 5, 16 «τῶν παρὰ βασιλεῖς ὄντων». 4. 3, 29. 1. 4, 3 «ὅπλίτας, ὃν ἐστρατήγει παρὰ Κύρῳ» = sub Cyro. c) πρὸς δήλωσιν τοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τινός Ηρδ. 3, 160 «παρὰ Δικείῳ κριτῷ» = judge Dario. 1, 33 «παρ' ἔμοι» = meo judicio. 86 «τοὺς παρὰ σφίσιακύτοῖς δοκέοντας ὀλβίους». Ιστ. 11, 38 «Ἄντα παροιοι παρ' ὑμῖν εἶναι δόξωσιν». Δημ. 29, 10. Ιστ. 7, 5 «Ἄξιον σθικοι παρ' ὑμῖν», υ. σ. Schoemann. Λυκοῦργ. 54 «Ἄδην κατέγνωσται μὲν παρὰ τῷ δικαιοτάτῳ συνεδρίῳ» . . . διολογεῖται δὲ παρὰ τῷ δήμῳ τῆς μεγίστης ἄξιας εἶναι τιμωρίας, τούτοις ὑμεῖς ἐνκαντίκις ψηφιεῖσθε» : Δημ. 2, 3 «τοσούτῳ θυμηματότερος παρὰ πᾶσι νομίζεται (ἕ Φίλιππος)». Ἄλλα καὶ ἄλλως, ίδικ δὲ παρὰ τοῖς ἥγτοροιν, ἡ παρὰ σ. δοτ. συντάξεσται μετὰ τῶν παθητικῶν, ὅταν πρέπει νὰ δηλωθῇ, ὅτι ἡ πρᾶξις δὲν ἔκτελεῖται μόνον ὑπό τινος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὑπάρχει ἐν κύτῳ οἶνον Λυκοῦργ. 80 «τὸν παρ' ὑμῖν εἰθισμένον ὄντον». Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15 «οἱ Άντα παιδευθῆσι παρὰ τοῖς δημοσίοις διδασκάλοις». 4) Ιστορ. 4, 56 «τοσούτην λαρυγγίνει δόξαν, ὅστε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγκαπτεῖσθαι».

III. Μετὰ αἰτιατικῆς.—1) τοπικῶς α) δηλοῖς τοπικῶν σκοπῶν, α) τὴν διεύθυνσιν ἡ κίρησιν εἰς τὰ πλησίον προσώπων. ἡ, ποιητ. (σπαν. πεζ.), καὶ πράγμ. μετὰ τῶν κιρήσ. σηματικός ἥγματ. οἶνον πορεύεσθαι, ἔρχεσθαι, πέμψειν (ώς καὶ ἐν τῇ ἀργαλίᾳ γερμ. τὸ bei σ. αἰτ.). οἶνον ich gehe bei dich, καὶ τὸ γοτθ. bei συγνότητ. σ. αἰτ., δ. Grimm. IV. σ. 779). Ηρδ. 1, 36

1. Ή. Schoemann εἰς Ιστ. 7, 5. Maetzn. εἰς Λυκοῦρ. 3.

«ἐπικέσθι: παρὰ Κροῖσον». 86 «ἥγαγον παρὰ Κῦρον». Ξεν. ἀν. 4. 3, 27 «ὁ Χειρίσιοφος πέμπει παρὰ Ξενοφῶντας τοὺς πελταστάς». Σπανιώτερον ἐν τῷ πεζῷ μετ' ἄλλων ὅρη. Πλ. Τύμ. 88, ε «οὐκ ἔχθρὸν παρ' ἔχθρὸν τιθέμενον . . . , ἀλλὰς φίλον παρὰ φίλον πεθέν». Α, 347 «ἔτην παρὰ νῆσος Ἀγασίδων». Θ, 220. Σποραδικά εἰναι τὰ Ξεν. ἀν. 2. 4, 17 «παρὰ τὴν γέφυραν πέμψαι», κατὰ τοὺς πολλ. καὶ ἀρίστ. κώδ. ἀντὶ ἐπι. Κύρ. 5. 4, 41 «ἔδοξεν αὐτῷ ἡ ὁδὸς παρ' αὐτῷ τὸ τεῖχος φέρειν», ὥπερ ὅμως δύναται νῦν σημαίνῃ καὶ τὴν ἐκ τοῦ πλησίον πάροδον, παρέλασιν. Ἐν τῇ ἐπικῇ γλώσσῃ τίθεται καὶ μετὰ πολλῶν ἄλλων ὅρη. π. χ. ἐπιτυγχάνειν, συγκρούεσθαι, πλήττειν. Δ, 525 «οὗτα δὲ δουρὶ παρ' ὅμορχόν». Τὸ παρὰ τοσοῦτον=μέχρι τοσούτου, δηλοῖ προσέργυσιν, μέχρι βαθμοῦ τινὸς. Θουκ. 6, 37 «παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω» = κρίνω μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ νῦν πιστευθῆ, ίδ. Ρορ. 3, 49 «παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μυτιλήνη ἦλθε κινδύνου». Οὕτω καὶ 7, 2. 6) τὴν διείθυνσιν ἡ κίρησιν πρὸς τὰ καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τόπου τινὸς, τὴν παρέλασιν οἶον Ξεν. Κύρ. 5. 2, 29 «παρ' αὐτὴν τὴν Βασιλῶνα δεῖ περιέναι». Ἐντεῦθεν ἀνεπτύχθησαν ποικίλαι ἡδικαὶ ἐκφράσεις=ἐνκυντίον τοῦ πρέποντος ἡ κοσμίου, πέρχαν· οἷον παρὰ μοῖραν ξ, 509=πρὸς τὰ καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τῆς τύχης διὸ ἐνκυντίον τῆς τύχης· πάρ δέραμιν = παρὰ τὴν δύναμιν, ὑπὲρ τὴν δύναμιν, πέρχαν τῆς δυνάμης. Ν, 787· μεθομηρ. τὰ, παρὰ δόξαν=praeter opinionem· παρὰ γράμμην διακιρδεύειν Θουκ. 4, 19=ἐνκυντίον τῆς γνώμης, contra rationem, mentem sanam, ὅμως 3, 12 = παρὰ τὴν σκέψιν ἡμῶν, ἐνκυντίον τῆς θελήσεως ἡμῶν· παρ' εἰπίδα· παρὰ γίνεται· παρὰ τὸ δίκαιον· παρὰ τοὺς ἄρχοντας. Οὕτω πολλάκις τὰ, παρὰ τι πιεῖν, παρὰ τοὺς νόμους κ.τ.λ. ποιεῖται=ποιῶ τι ἐνκυντίον τῶν νόμων, παράνομόν τι. (Τὸ ἐνκυντίον τούτου εἰναι ἡ κατά· οἷον κατὰ μοῖραν, δέραμιν = σύμφωνα μὲ τὴν τύχην δύν.). Ἐντεῦθεν ἀνεπτύχθη ἡ ἐννοια τοῦ πλήρης, τῆς ἐξαιρέσεως, τοῦ ἐκτὸς praeter. Δημ. 20, 160 «παρὰ πάντα δὲ ταῦτα ἐκεῖνο ἔτι ἀκούσατε μου». - b) πρὸς δήλωσιν τοπικῆς παρὰ τινὶ καὶ καὶ μῆκος ἐκτάσεως· μ. 32 «οἱ μὲν καινήσκαντο παρὰ πρυμνήσικ νῆσος». Ἡρδ. 9, 15 «παρὰ τὸν Ἀσωπόν». Ξεν. ἀν. 1. 2, 13 «ἡν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνην». Δημ. 2, 22 «ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστι τὰ τῶν ἀγθεώπων πράγματα». Διὸ δηλοῖ τὸ περίπου πλησίον, πλησίον¹⁾. Ἡρδ. 4, 87 «οὗτος κατελείθη παρὰ τὸν νηὸν». Θουκ. 3, 3 «τριήρεις, αἱ ἔτυχον βοηθοὶ παρὰ σφῆς παροῦσαι». Ξεν. Κύρ. 1. 4, 18 «εἴπεν αὐτῷ μένειν παρ' ἔκστόν». ἀν. 7. 1, 12 «Ἐτεόνικος εἰστήκει παρὰ τὰς πύλας». 1. 9, 31 «πάντες οἱ παρ' αὐτὸν φίλοι μαχήμενοι ἀπέθανον». Ιερ. 8, 15 «καθήμενοι παρ' αὐτόν.»-2) μηρ-

1) Schoemann εἰ; Ιοσ. 9, 22. Kuhner εἰς τὴν ἀν. 1. 8, 5.

ρικῶς πρὸς δήλωσιν χρονικῆς διαφρεῖας¹⁾, τῆς πρόξεως ὑποτιθεμένης ώς παραχλλήλως οἷονεὶ τῷ χρόνῳ θαινούσης (μεθομηρικ.). οἶον παρ' ἡμέραν, παρὰ τὸν πόλεμον = ἐν καιρῷ τ. ἡμ., τ. πολ. Πλ. Φάιδ. 116, d «παρὰ πάντα τὸν χρόνον». Δημ. 18, 10. Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 2 «παρὰ τὴν ἔκεινου ἀρχήν». Παρὰ τὴν πόσιν = inter potandum, παρ' οἴνον Πλούτ. ηθ. σ. 143, c. "Ουροιον. Εὐρ. Ἡρ. μαν. 682 χρο. «τὸν Ἡρακλέους καλλίνικον ἀείσω παρὰ τε Ἑρόμιον οἰνοδότεν παρὰ τε γέλυος; ἐπτατόνου μολπάν» μ. σ. Klotz. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν μερικῶν καὶ σημαντικῶν χρονικῶν στιγμῶν, ἐν αἷς συμβιάνει τι, ὅτε συμβ. τι· οἶον παρ' αὐτὸν τὸν κίριδυρον. Δημ. 4, 33 «παρὰ τὸν καιρὸν βουλεύεσσεται» in ipso tempore. 18, 13 «(δεῖ) ταῖς ἐκ τῶν νόμων τιμωρίαις παρ' αὐτὰ τὰ δικιάματα χρῆσθαι». μ. σ. Bremi. 15 «φυγῶν τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐλέγχοντα». 285 «τοῖς τετελευτηκόσι παρ' αὐτὰ τὰ συμβόντα». Αἰσχυ. 3, 170 «ίνα μὴ παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς κινδύνους ἐγκαταλίπῃ τὸν δῆμον». μ. σ. Bremi. "Οθεν τὸ παραχρῆμα καὶ τὸ συνώνυμον. αὐτῷ παρὰ πόδα = e vestigio. Σιρ. Φιλ. 838. - 3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς α) δηλοτὸν κτήτορα, penes aliquem, παρὰ τινι, ἐν τινι, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός. Ἡρδ. 8, 140 «πυνθάνεσθε τὴν νῦν παρὸν ἐμὲ ἐδοσκεν δύναμιν», ἐν τῇ θεωρίᾳ τῆς τοπικῆς ἐκτάσεως τοῦ κτήματος παρὰ τῷ κτήτορι· διὸ b) δηλοτὸν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται ἡ πρᾶξις, τὸ ἐκ τινος. Ξεν. "Ιππαρχ. 1, 5 «πολλοῖς ηδὴν ἡ σωτηρία παρὰ τοῦτο ἐγένετο». Ισοκρ. 6, 52 «ώμοιογενεῖτο παρὰ τοῦτο γενέσθαι τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς» = in hoc iis positam esse salutem. Δημ. 18, 232 «παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων» (Cic. orat. § 8 «in eo positas esse fortunas Graecorum»), ιδ. Dissen σ. 390. Λυκοῦρ. 63 «οὐδὲν ἂν παρ' ἔνα χρηματωπὸν ἐγένετο τούτῳ» μ. σ. Maetzner. Μετὰ τούτων ἐνοῦνται παρὰ τινῶν καὶ τὰ παραχρεῖγμα, ἐν οἷς ἡ παρὰ σ. αἰτιατικῇ ἔχει τὴν σημασίαν τῆς ἐξαρέσεως, αὐτὴν ὅμως δὲν κεῖται ἐν αὐτῇ τῇ συντάξει, ἀλλὰ συνάγεται ἐκ τῆς συναρτήσεως τοῦ λόγου ἢ ἐκ τῆς ίστορίας. Ηρδ. 9, 33 «ἀσκέων πεντάσθλον παρὰ ἐν πάλαισμα ἔδρυνε νικῶν Ὀλυμπιάδας Ιερωνύμῳ ἐλθὼν ἐς ἔριν» (μ. σ. Wesseling., Walcken. et Baehr) = reportaturus erat victoriam Olympiam, nisi unum luctae certamen obslitisse (nisi una lucta ab Hieronymo superatus esset), κυρίως ὅμως δηλοτ., ὅτι ἡ νίκη του ἐξηρτήτη ἐξ ἐνὸς παλαισμάτος, τοῦτο ὅμως, εἰνα γνωστόν, ὅτι ἐνίκησεν ἀλλος τις. Θουκ. 4, 106 «(Βρασίδας) τὴν Ηλίαν παρὰ νύκτα ἐγένετο λαζεῖν» = cepisset nisi nox intercessisset, κυρίως ὅμως δηλοτὸν ἐκ τῆς νυκτός (ἥτις ὅμως ἥρξατο) ἐξηρτήτη ἢ κατέληψις. Ισοκ. 3, 37 «παρὰ τετταρες ψήρους

1) ιδ. Wolf εἰς Δημ. πρ. λεπτ. σ. 478, ἔκδ. Bremi.

μετέσχε τῆς πόλεως¹», τὸ μετέχειν τ. πολ. ἐξηρτῆτο ἐκ 4 ψήφ., ἡς ὅμως οὗτος δὲν ἔλαβε. Διὸ αἱ ἐκρράσεις· παρὰ μικρὸν, ὀλίγον, τοσοῦτον ἐλθεῖν, γίγνεσθαι σ. ἀπαρεμφ., κυρίως δηλοτὲ ἐξηρτᾶται ἐκ μικροῦ, δίλιγ. Θουκ. 8, 76 «(Σάμος) παρ' ἐλάχιστον δὴ ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης ἀφελέσθαι» = non multum abfuit, quin eriperet. 33 «παρὰ τοσοῦτον ἐγένετο αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοις Ἀθηναίοις» = tam nihil (τέσσαρα δίλιγον) abfuit, quin is in Atheniensium manus incideret. Ἰσοχρ. 19, 22 «ἐξ ὧν (νόσων) αὐτὸς παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν». Εὔρ. Ἡράκλ. 295 «παρὰ μικρὸν ψυχὴν ἦλθεν δικηναῖσσι» μ. σ. Pflugk, non multum abfuit, quin vita spoliaretur.-c) δηλοτὲ τὸ κατὰ τι, συμφώνως, ἀρα. λόγως, ἀρμοδίως (ἐν τῇ αἰσθητῇ θεωρίᾳ τῆς παραχλλήλου θέσεως πράξεώς τινος παρ' ἀντικειμένῳ τινὶ) μετὰ τῶν ἥνημ. τῶν ἔγγοντων τὴν ἔννοιαν ἐξετάσειν, ἀραζητεῖν, ἀραχρίσειν, πυνθάνεσθαι κ.τ. διη. Πλ. πολ. 550, a «ἔρῶν τὰ ἐπιτηδεύματα κατὰ τῶν ἔγγονθεν παρὰ τὰ τῶν ἀλλων». Δημ. 27, 34 «παρὰ τὸν λόγον, θνάτοποφέρουσιν, ἐπιδείξω». Ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ σημασία τῶν διάσ. αἰτ. ἐκ, ἀπό, ἐρεκα σ. γεν., πάντως ὡς τὸ λαττιν. propter²). Θουκ. 1, 141 «ἐκαστος οὐ παρὰ τὴν ἔαυτοῦ ἀμέλειαν οἴεται βλάψειν». Δημ. 4, 14 «οὐδὲ οὗτος παρὰ τὴν αὐτοῦ βάμην τοσοῦτον ἐπιγένεται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν». 9, 2 «οὐ παρ' ἐν οὐδὲ δύο εἰς τοῦτο τὰ πράγματα ἀρεκται» μ. σ. Bremi. 18, 239 «εἰπερ ἐνεδέχετο παρὰ τοὺς παρόντας καιρούς». Οὕτω τὰ, παρὰ τοῦτο, παρ' δι=quapropter, τούτου ἔνεκκ, οὐ ἔνεκκ. - d) δηλοτὲ παράθεσιν, σύγκρισιν. Ἡρδ. 7, 20 «ώστε μή τε τὸν Δαρείου (στόλον) τὸν ἐπὶ Σκύθας παρὰ τοῦτο μηδὲν φάνεσθαι». Θουκ. 4, 6 «χειμῶν μείζων παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὄρκν ἐπεσε τὸ στράτευμα». Οὕτω «παρ' ὀλίγον ποιεισθαι τι» = θεωρῶ τι δίλιγ. λόγ. ἀξιον, δίλιγον ἐκτιμῶ τι παρ' ὀλίγον, μικρὸν βραχὺ=αντὶ δίλιγου, μικρ. κτλ., σχεδόν· παρὰ πολὺ (παραπολὺ ἐπίρημο.) = πάρα πολύ· παρ' οὐδὲν τίθεσθαι = ὡς οὐδὲν λογοριάζω. Θουκ. 2, 89 «παράττειν τι ἀξιον τοῦ παρὰ πολὺ» = ἀξιολογώτατόν τι. Δημ. 18, 164 «παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμέτερκς συνθήκας». Ἰσοχρ. 4, 59 «οὐ παρὰ μικρὸν ἐποίησαν» = non parvam rem. «Ομοιον παρ' Ἡρδ. 1, 120 «παρὰ σμικρὰ τῶν λογίων ἡμῖν ἔνικα κεχώρικεν» = ὡς αἰσθάμαντα ἔχουσιν ἡμῖν παρέλθη, οὐδὲν δύθην ἀποτέλεσμα ἔχουσιν ἡμῖν παραγάγη τινὰ τῶν λογίων, ἵδ. Baehr³. Πλ. πολ. 348, a «ἄντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον». Μετὰ τὰ συγχριτικὰ καὶ τὰς συγχριτικὰς ἐκρράσεις· οἶον τῶν, ἄλλος, ἔτερος, διάγορος²). Θουκ. 1, 23 «ἡλίου ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὸν χρόνου μνημονεύμενα». Πλ. Φιλ. 93, a «οὐδὲ μὴν ποιεῖν τι

1) Ἡ. Fritzsche quaest. Lucian. σ. 124.—2) Ὡ. Stallb. εἰ; Πλ. Φιλ. 21. d.

οὐδέ τι πάσχειν ἀλλο παρ' ἢ ἂν ἐκεῖνα ἢ ποιῆ ἢ πάσχη.» Ξεν. Ἐλλ. 1. 5, 5. Ηλ. νόμ. 754, ε «έξιν τις ἑτεροι φάίνηται τι παρὰ τὰ γεγραμμένα κεκτημένοις, δημόσιον ἔστω τὸ τοιοῦτον ἅπαν». Γοργ. 507, α «οὐκ ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλα φάναι.» Διὸ ἐπὶ ἑαυτῇ, ήμέρα παρ' ἡμέρα = alternis diebus, ήμέραν παρ' ήμέρα. Αθήν. 593. «Οὐοιον Ἀντιφ. 5, 72 «μέγαν τοι ἡμέραν παρ' ήμέραν γιγνομένην γνώμην ἔξι ὁργῆς μεταστῆσαι» = εἰνε βεβίωις μέγκι τὸ νῦ ἀπαλλάσσῃ τις ἐπὶ μίαν ήμέραν τὸν νοῦν του ἀπὸ τῆς ὁργῆς, οἵτοι πρέπει νὰ παρέρχωνται ήμέραι πινές μετὰ τὴν ἐμφάνησιν τοῦ θυμοῦ. ἀλλὰ καὶ μόνον, παρ' ἡμέραν Λουκ. Θεῶν διάλ. 24, 2 «τὰ τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ἥδου εἰσίν». Πίνδ. Η. 11, 63 «παρ' ἔμπερ». Πληγὴν παρὰ πληγὴν = κτύπημα μετὰ κτύπημα, κτυπήματα ἀλλεπάλλια. Ἀρρ. Βάτρ. 643. Πολλάκις μετὰ τῆς δευτερευόστης ἐννοίας τῆς προτιμήσεως, ὑπεροχῆς, praeter, ὑπέρ τινα. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 14 «παρὰ τὰ ἄλλα ζῶν ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι» = πρὸ πάντα τ. ἀλλ. ζώων, ὑπέρ πάντα τὰ ἄλλα ζῶα.

§ 441. b. Πρὸς = ἐνώπιον.

Η πρὸς (δωρ. ποτί, ἀρκτικ. δὲ βεβίωις προτί, ἀμφότεροι οἱ τέτοιοι ἐπικοι, §. 325, 7), σανσαρ p r a t i¹) δηλοῖ τὸ παρόν, τὸ νῦν, τὸ ἐνώπιον, τὴν παρουσίαν, τῶν δοντων· κατάγεται δ' ἐκ τῆς πρός· διὸ καὶ τὴν αὐτὴν ταύτην ἀρκτικὴν σημαστ. ἔχει οἵτοι τοῦ ἀνθρωπος, δικρέοις ὅμως τῆς προ, καθ' ὅτι συντάσσεται μετὰ τῶν τριῶν πτώσ. καὶ, ἐκτὸς τῆς μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατ. συντάξεώς της, ἢ μετὰ τῆς γενικ. σύνταξις αὐτῆς ἐκφράζει πολὺ μεγαλειτέραν ποικιλίαν αἰτιολογικῶν συγγένεων.

I. Μετὰ γενικῆς. - 1) τοπικᾶς δηλοῖ, σπανίως ὅμως, τὴν ἀπὸ τοῦ παρότος, τοῦρν, τοῦέπιπτον ἀντικειμ. τινὸς κίνησιν. 29 «Ἀλώμενοςκετ' ἐμὸν δῶρον πρὸς ήσοίων ἢ ἐπερίων ἀνθρώπων.» Σοφ. Ἀντ. 1038 «ἐμπολάστε τὸ πρὸς Σάρδεων ἦλεκτρον» = τὸ ἀπὸ Σάρδ. ἥλ.· συγνότατα ὅμως περὶ τῆς ποποθεσίκς. Ἡρδ. 3, 101, «οἰκέουσι πρὸς νότου ἀνέμου». 102 «πρὸς βορέου ἀνέμου». 107 «πρὸς μεσημβρίης Ἀρκτίν ἐστί» (ώς καὶ δ' Λατ. δύναται νὰ εἴπῃ ab oriente ἀντι ad orientem versus). K, 428 «πρὸς μὲν ἀλός Καρεσ . . . πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον (stationem sortiti sunt) Λύκιοι», X, 198 «κύτος δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ» = ad urbem versus. Ἡρδ. 2, 154 «εἰσὶ οὗτοι οἱ χῶροι πρὸς θαλάσσης.» Ξεν. ἀν. 2. 2, 4 «ἔπεσθε τὰ ὑποζύγια ἔχοντες πρὸς τοῦ

¹) Schmidt Comm. d. σ. 64, οὗτος φρονεῖ τὸ προτὶ σύνθετον ἐκ τοῦ πρὸ καὶ ἀντὶ, ὡς τὸ prati ἐκ τοῦ pra καὶ αἱ ὅτλ. ἀγ. τ!.

ποταμοῦ». 4. 3, 26 «τοὺς λογικούς πρὸς τῶν Κερδούχων ἔναντι». Ο γερμανὸς ἀνταρρωδῶν ἀπὸ τοῦ ἔναντίου σημείου, οὗτοι ἐξ ἑκατοῦ λέγει, gegen Morgen κ.τ.λ., ὡς δ λατ. ad orientem versus. Δύναται δομως ἐπ' ἵστης καὶ δ "Ελληνονάζ μεταχειρισθῆ τὴν αἰτιατ. ἀντὶ τῆς γενικ.· οἶον «ἔθνος οἰκημένον πρὸς ἥδι τε καὶ ἥλιον ἀντολής» Ἡρδ. 1, 201. «πρὸς βορέων τε καὶ νότον» 2, 149. 'Ενίστε δ' ἀπαντῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ καὶ ἀμφότεροι αἱ συντάξεις· Ἡρδ. 2, 121 «τὸν μὲν πρὸς βορέων ἑστεῶτα, τὸν δὲ πρὸς νότον». 7, 126 «οὔτε τὸ πρὸς τὴν ἥδι τοῦ Νέστου οἴδι τις θν λέοντα, οὔτε πρὸς ἐσπέρην τοῦ Ἀχελόου.» - 2) αἰτιαλογικῶς καὶ τρεπτικῶς, δηλοῖ δ' ἐπερεγοῦσαν παρονεῖαν, aitiae, αἴρομέν, τὸ aitior, γενικῶς δὲ ἐπέρεγειαν· a) ἐπὶ καταγωγῆς· οἶον οἱ πρὸς αἴρομες = οἱ ἐξ αἱρ. συγγενεῖς; Σοφ. Αἴ. 1305. Ἡρδ. 7, 99 «γένος ἐξ Ἀλικαρνησσοῦ τὰ πρὸς πατρός, τὰ μητρόθεν δὲ Κρῆσσον» = ἐκ πατρ. Ἀλικ., ἐκ μητρ. δὲ Κρ.; b) ἐπὶ προσώπη. Η πρέγμ., εἰς δ ἀνήκειτι, πρέπει, ἀρμόδει, οὐ οἴδιστι τι εἰναι, ἐκ τῆς οὐσίας η συνηθείας τοῦ ὄντος προέρχεται πι. Αἰτχλ. Ἀγ. 578 «ἢ κάρτε πρὸς γυναικῶς (δηλ. ἐστὶν) αἱρεσθαι κεκρί = εἰναι τρόπος γυναικεῖος. 1619 «τὸ γέρον δολῶσαι πρὸς γυναικῶς ἢν σχρῶσαι». Ἀντιρ. 2, 2 «ἢ μὲν δόξα τῶν προχθέντων πρὸς τῶν λέγειν δυναμένων ἐστίν, ἢ δὲ ἀλήθεια πρὸς τῶν δίκαιων καὶ δικιῶν προστάντων». Ἡρδ. 7, 153 «τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἀπαντοῦ ἀνδρῶν νενόμικα γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς ἀγαθῆς». Ξεν. ἀν. 1. 2, 11 «οὐ γέρον ἢν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου ἔχοντας μὴ ἀποδιδόνται». ἀπομν. 2. 3, 15 «ἀποπει λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ» = tibi convenientia μ. σ. Kühn. ιδ. §. 418, A. 2. Οὔτω, ζ, 207 «πρὸς Διός εἰσὶ ξεῖνοί τε πτωχοί τε» = ἀνήκουσι τῷ Διῷ, κεῖνται ὑπὸ τὴν προστασίκν τοῦ Διός. Διὸς καὶ ἐπὶ προσώπου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ὅποιν ἐξέχεται, θεωρεῖται τι Θουκ. 1, 71 «δρῶμεν ἢν ἀδίκον οὐδὲν οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων» = e judicio deorum, οὔτε κατὰ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν, οὔτε κατὰ τὴν αὐτ. τῶν ἀνθρ. Ξεν. ἀν. 2. 5, 20 «δει μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβής, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός». 5. 7, 12. Ἰππαρχ. 1, 22 «πολύ ἐστι πρὸς τῆς πόλεως εὐδοξότερον τῇ τᾶς φυλῆς λαχυπρότητι κεκοσμῆσθαι· η μόνον τῇ ἐκευτῶν στολῇ¹⁾. Οὔτω καὶ A, 339 «τὸ δ' αὐτὸν μέρτυσι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸς τοῦ βασιλησσοῦ» = ἐγώπιον. - c) ἐπὶ παιητικοῦ aitiorum· a) A, 239 «οἵ τε θέμιστας πρὸς Διός εἰρύκται» = auctore, datore Jove. Ἡρδ. 2, 139 «ἴνα κακόν τι πρὸς θεῶν η πρὸς ἀνθρώπων λάθοι». 4, 144 «εἰπας τόδε τὸ ἔπος ἐλίπετο ἀθάνατον μνήμην πρὸς Ἑλλησποντίων» = gloriam ab Hellespontiis omni tem-

1) Ιδ. Poppe εἰς Θουκ. II. III. Τόμ. I. σ. 395. Kuhner εἰς Ξεν. ἀν. 1.6,6.

pore celebratam. 7, 5 «στρατηγάτες ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἃν καὶ γός σε ἔχει πρὸς ἀνθρώπων ἀγαθοῖς»=ut laudere ab hominibus (apud homines). 139 «γνώμην ἐπίσθιον πρὸς τῶν πλεόνων»=sententiam in invidia ἢ odio habitam a plesisque. Ξεν. ἀν. 7. 6, 33 «ἔχουν ἔπαινον πολὺν πρὸς ὑμῶν ἀπεπορευόμην». 2. 3, 18.-6) μετὰ τοῦ ἀκούειν καὶ τῶν ὅμ.-γ) μετὰ παθητικ. καὶ ἀμεταβ. ἥημ., καὶ περ' ἀντῷ ἔτι τῷ Ὁμέρ., συγνόν περ' Ἡρδ. καὶ αὐτοῖς; ἔτι τοῖς ἀττικοῖς. Ἡρδ. 1, 61 «χτισμέσθαι πρὸς Ηει-σιστράτου». 73 «ταῦτα πρὸς Κυκλήσφεω παθόντες». Ξεν. ἀν. 1. 9, 20 «(Κῦρος) διαλογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος δὴ γενέ-σθαι θεραπεύειν (ρίκους)». οἰκ. 4, 2 «καὶ βανκυσικαὶ καλούμε-ναι: ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων». 6, 17 «Ισχόμαχον πρὸς πάντων καλόν τε κακγενὸν ἐπονομαζόμενον». 10 «(εδόκει) εὔδο-ξιοτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτείκη». μ. σ. Brei-tenb. Ηλ. Μενές. 244, ε «Ἐλληνης πρὸς ἄλληλων δουλουμέ-νοις.-d) διὸ καὶ περὶ ἐκείνου, ἐν ὄντες τοῦ ὄποιου, τῇ βου-λήσει, ὀφελείᾳ τοῦ ὄποιου συμβίνει τι. Ζ. 456 «καὶ κεν.. πρὸς ἄλλης ἴστὸν ὑρκίνους». Ξεν. πολ. Αἰξ. 15, 2 «(Αυκοῦρ-γος) ἔθηκε θύειν βασιλέων πρὸς τῆς πόλεως τὰ δημόσια κτισμα-τα»=nomine civitatis, μ. σ. Haase et Sauppe. συμπ. 4, 14 «κινδυνεύοιμ' ἂν πρὸς ἐκείνους ήδιον ἡ ἀκινδύνως ζωὴν». ἐλλ. 7. 1, 17 «σπονδάς ποιητάμενος πρὸς Θηρείων μᾶλλον ἡ πρὸς ἔκυτῶν»=ἐπ' ὀφελείᾳ τ. Θηρ. Ηλ. πολ. 440, ε «τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ»=λαχμάνω τὰ ὅπλα πρὸς κάριν τοῦ λογικοῦ, μ. σ. Stallb. u. Schneider. Εὔρ. Ἀλκ. 58 «πρὸς τῶν ἔχόντων, Φοῖος, τὸν νόμον τίθεις». Ἡρδ. 1, 75 «Κροῖσος ἐλπί-σας πρὸς ἐρωτοῦ χρησμὸν εἶναι». 8, 60 «τὸ ἐν στενῷ νυκτι-χέειν πρὸς ἡμέων ἔστι». Θουκ. 4, 10 «τὰ πλείω ὅραι πρὸς ἡμῶν ὅντα» (δ. Σχολ. «ἡμῖν σύμμαχοι καὶ ὀφέλιμοι ὅντα»). 29 «πρὸς τῶν πολεμίων τοῦτο ἐνόμιζε μᾶλλον εἶναι»=auxilio esse. 92 «γρὴ πιστεύσαντες τῷ θεῷ πρὸς ἡμῶν ἔστεσθαι: δμάσεις χωρῆσαι: τοῖτεδε (τοῖς πολεμίοις)»=πεποιθότες ἐπὶ τῷ θεῷ, ὅτι οὐ καὶ μπέρ ἡμῶν, οὐδὲ βοηθός ἡμῶν. Ηλ. Ιππ. 1, 285, b «δοκεῖς μοι τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν»=πρὸς ὀφέλειάν μου.-θ) ἐπὶ δρκῶν, καὶ δμόσεων οἴον πρὸς θεῶν, per deos, κυρίως ἐνώπιον τῶν θεῶν. ν, 324 «νῦν δέ σε πρὸς πατέρας γουνάζομεν. λ, 67, οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ.-f) ἐπὶ αἰτίας. Ἡρδ. 2, 30 «φριλλεῖς κα-τέτασσαν πρὸς Αιθιόπων, πρὸς Ἀρχένων, πρὸς Λιβύης»=custo-diae collocatae erant adversus Aithiopes etc. (κυρίως ἐρώ-πιοι τῶν Αἰθ., ἡ γενικὴ ὅμως παρίστησε τοὺς Αἰθ. κτλ. ὡς τὴν αἰτίαν, ἀρορυή τῆς φυλακῆς, ὡς ἐν τῇ λατιν. munimenta ab hoste καὶ τὰ ὅμ.).-g) σπανίως δηλοῦτο τὸ ἐνεκά τιρος, διὰ τι, συμφράως, ἀραλόγως. Σωρ. Ἀντ. 51 «πρὸς αὐτορῶρων ἀμπλικ-αηγούντων διπλαῖς ὅψεις ἀρξάζεις»=propter facinora, Wunder.

Οιδ. τ. 494 «(νεῖκος) πρὸς ὅτου. . ἐπὶ τὸν ἐπίδημον φάτιν εἰμι»=per quod. 1236 «πρὸς τίνος ποτὲ αἰτίας;» Ηλ. 1211 «πρὸς δίκης γάρ οὐ στένεις». (1212 «οὐ δίκη στένω»). Οιδ. τ. 1014. Οὕτω καὶ Πλ. Φαίδρ. 252, δ «τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἑκλέγεται ἐκκοστος»=secundum mores.

II. Μετὰ δυτικῆς πρὸς δήλωσιν στάσεως, διαμορφῆς, διατριβῆς, τῷ ἐρώπιδρ τινος, πλησίον τινός, παρά τινι. Θουκ. 2, 79 «ἔς μάχην καθίστανται οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς αὐτὴν τῇ πόλει». Ξεν. ἀν. 1. 8, 4 «Κλέαρχος τὰ δεξιὰ τοῦ κέρατος ἔχων πρὸς τῷ Εὔφρατῷ ποταμῷ». 7. 2, 14. Κύρ. 7. 1, 33 «(αἱ ἀσπίδες) πρὸς τοὺς ὄμοις οἵσαι»=παρὰ τ. ὄμ., ἐπὶ τῶν ὄμ. Δημ. 21, 18 «ὅσκ γε ἐν τῷ δήμῳ γέγονεν ἡ πρὸς τοὺς κριταῖς». Ἐνίστεται δὲ πριν τηνάκι σημασία αὐτῆς ἐλαττοῦσι τὴν ποσοῦτον, ὥστε γενικῶς ἐκφράζει στενὴν μόνον σύνθεσιν, καὶ φαίνεται κειμενη ἀντὶ τῆς ἐτοιμασίας, ὡς κείται καὶ ἐν τῇ λαχτινήν τῷ apud π.χ. apud forum audivi. Σοφ. Τρ. 371 «ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσην Τραχιώνων ἀγορᾶς συνεζήκουσον»=ἐν μέσῳ τῆς συνελεύσεως, (ἰδ. 423 ἀεν μέσην Τρ. ἀγορᾶς εἰσήκουσ' ὅχλος). 524 «ἀ δ' εὐθῆπις ἀδρὶ τηλκυρεῖ παρ' ὅχθῳ ἡστο»=in tumulo. Οιδ. κ. 10 εθάνατοιν εἰτινα βλεπεις ἡ πρὸς βεθύνοις ἡ πρὸς ἀλασσον θεῶν». Οιδ. τ. 180 «νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ.. κεῖται». Αἴ. 95 «ἔθικας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ». Πίνδ. Π. 1, 87 «ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἀκμονὶ χάλκευες γλώσσαν». Οὕτως ἐννοεῖ δ Maetznar καὶ τὸ Ἀντιφ. 6, 39 «διέλκαττον ἡμῖς πρὸς τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς». Θουκ. 3, 57 «οὐδὲ πρὸς ιεροῖς τοῖς καινοῖς σκῦλα ἀνατεθῆναι». (Δέν ἀνήκει ὅμως ἐνταῦθη τὸ Θουκ. 2, 47 «πρὸς ιεροῖς ἵκετεσσαν». 6, 68 «πρὸς γῆν οὐδεμιᾷ φιλίᾳ»=παρ' οὐδεμιᾷ φιλικῇ γάρ). Περὶ ἐνασχολήσεως περὶ τι, ἐπιτηδεύματος οἷον εἶται, γίγνεσθαι πρότινι. Πλ. πολ. 567, α «ἴνα πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκάζωνται εἰναι». μ. σ. Stallb. Δημ. 8, 11 «πρὸς τοὺς πράγματι γίγνεσθαι». 18, 176. Διὸ δηλοῖ τὸ προσέτι, πρὸς τούτοις οἷον πρὸς τούτω, πρὸς τούτοισι Ἡρδ.=praeter ea. Θουκ. 6, 90 «πρὸς τοῖς εἰρημένοις».

III. Μετὰ αἰτιατικῆς. 1) τὸ μὲν τοπικῶς, τὸ δὲ αἰτιατικῶς καὶ τροπικῶς. a) ἐπὶ τοπιθεσίας, ίδ. ἀνωτέρω ἐν τῇ μετὰ γερεκ. συντάξῃ. 1) α) διὸ μετὰ τῶν ἥρην, στρέφειν, ἀποθλέπειν εἴς τι, πρός τι, κυρίως καὶ τροπικῶς. Θουκ. 2, 55 «(ἡ γῆ) πρὸς Ἑλλήσποντον δρᾶ». Δημ. 3, 1 «ὅταν εἰς τὰ πράγματα ἀποθλέψω καὶ διατηνει πρὸς τοὺς λόγους» μ. σ. Bremi. Οὕτω πολλάκις τὸ ἀποθλέπειν πρός τινα=έριπτω τοὺς δρθαλμοὺς πρός τινα, ἵνα λάθω παρ' αὐτοῦ βούθειαν, ὡς Ξεν. ἀπομν. 4. 2, 2 μ. σ. Kühn. Πλ. νόμ. 627, δ «σκοπούμεθα πρὸς τὸν πολλῶν λόγον»=λαχμβόνομεν ὑπ' ὅψει τ. λόγ. τῶν πολλ. b) περὶ τῆς διευθύνσεως, κινήσεως πρός τι, ίδιᾳ μὲν ἐπὶ προσώπ., πλὴν

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πρόγυμ. καὶ τόπων, τόσῳ φιλικῶς, ὅσῳ καὶ ἐγθει-
κώς. Ξεν. ἀν. 5. 7, 20 «ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς», κυρίως ἔρχ.
ἐνώπιον ἡμῶν. 7. 6, 6 «ὑμᾶς ἔξουσι πρὸς αὐτούς». 5. 4, 5
«δικτυωθῆναι βουλόμεθα πρὸς τὴν Ἑλλάδα»=πρὸς τοὺς Ἕλλ. Κύρ.
5. 4, 16. 6. 4, 19 «ἐλθόντες πρὸς τὴν Ἱερά». Ηλ. Μενέζ. 234,
b «ἀφικόμην πρὸς τὸ βουλευτήριον»=πρὸς τ. βουλευτάς, Θουκ.
4, 43 «ὑποχωρήσκων πρὸς τὸ βουλευτήριον». 44 «ὑπεγράφοσκεν πρὸς
τὸν λόρον». Τροπικῶς: ἵστασθαι πρός τι=λαμβάνω τὸ μέρος
προσώπ. τινὸς ἢ πρόγυμ., εἰκαὶ ὑπέρ τινος. Θουκ. 4, 56 «πρὸς
τὴν ἐκείνων γνώμην δὲ ἔστησαν»=ad illorum partes inclina-
verant. Σοφ. Ἀντ. 299. *Μάχεσθαι, πολεμεῖν πρὸς τινα=μάχη-*
κατέ τινος, κυρίως μάχη, χωρῶν κατέναντί τινος, οὕτω καὶ ἐπεί-
ραι πρὸς τινα=contra, πάντοτε ἐγθεικῶς, ἐναντίον. Θουκ. 2, 65,
1, 18 «μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους» ίδ. καὶ 100. 1, 98 «πρὸς
Καρυστίους κατοι; πόλεμος ἐγένετο». Οὕτως ἔξηγητέον καὶ τὸ
Θουκ. 2, 45 «φθόνος τοις ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον»=φθονοῦν-
ται ἐκεῖνοι, οἵτινες ζῶσιν ἐναντίοι τῶν ἐκυρωτῶν
ἀντιδίκων, ἀντιπάλων. ὑπὸ συνεπτυγμένην δὲ ἔννοιαν =φθον.
ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐν τῷ ἐκυρωτῷ βίῳ ἀγωνίζονται κατὰ τῶν ἀντε-
γωνιστῶν, ἀντιπάλ. αὐτῶν. Εἴτε δὲ τίθεται καὶ μεθ' ὅλων τῶν
λεκτικῶν ἥμη., ἐπειδὴ δὲ λαλῶν στρέφει ἐνώπιον, κατέναντί τινος
(ώς καὶ ἐν τῷ Θουριγγείῳ κοινῷ ἴδιώματι λέγεται, er sagte vor,
für mich ἀντὶ zu mir.), λέγειν, ἀγορεύειν πρὸς τινα. Δημ. 8,
21 «βούλομαι πρὸς ὑμᾶς ἔστεσαι τὰ παρόντα πρόγυματα».
Ἴσα. 11, 19 «ἀντιδικοῦσαι τῷ πατὶ δὲ πρὸς ὑμᾶς»=ἐνώπιον
ἡμῶν. Οὕτω συγχά τά, ἀγωνίζεσθαι πρὸς τινα πρὸς τοὺς δικαστάς, κατη-
γορεῖν πρὸς τινα, διαβάλλειν τινὰ πρὸς τινα (Ξεν. ἀν. 7. 5,
6), ἀπολογεῖται ποιεῖσθαι πρὸς τινα¹⁾. Γενικῶς δὲ τίθεται ἐπὶ²⁾
ἀμοιβήσκεις φιλικῆς ἢ ἐγθεικῆς σχέσεως οἷον στορδάς, ὁμολογίας,
συμμαχίας, εἰρήνης, γυλίας, πόλεμος ποιεῖσθαι πρὸς τινα, συγ-
χωρεῖν ἢ ἔμμεταρειν πρὸς τινα=compositionem facere cum al.
Θουκ. 2, 59. 3, 27, «πράττειν πρὸς τινα»=εἶναι εἰς δικτραχ-
ματεύσεις μετά τινος, περὶ τινος Θουκ. 3, 28. «σπονδάλειν πρὸς
τινα»=ἔχω σπουδάκις ἐργαζίκς (σπουδάκις πράγμα.) μετά τινος Ξεν.
Κύρ. 1. 3, 11. Οὕτω καὶ τὰ, λογίζεσθαι, σκέψασθαι, σκοπεῖν
πρὸς ἐκυρωτὸν=secum cogitare²⁾. Ἀνδρο. 1, 51 «ἐνεθυμήθην
πρὸς ἐμκυρτόν». 52 «ἐλογίζόμην πρὸς ἐμκυρτόν». Ἀντιρ. 1, 31
«σκοπεῖν τὰ λοιπὰ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς». Ηλ. Ἰππ. 1, 295, a
«σκεψάμην πρὸς ἐμκυρτόν». Ἐπὶ ἐκτάσεως. Λυκοῦργ. 101 «κατ-
αισχύνειν (τὴν πατρίδα) πρὸς ἀπαντας τοὺς Ἑλλήνας». Αἰσχρ. 1, 54. Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 61 «Σωκράτης καὶ πρὸς τοὺς ἄλ-

1) "I. Schoemann εἰ; Ἰσα. 3, 25. Maetzner εἰ; Λυκοῦργ. 63 καὶ 101. —
2) "I. Stallb. εἰ; Ηλ. ἀπολ. σ. 21.

λους ἀνθρώπους κόσμον τῇ πόλει παρεῖχε». Θουκ. 6, 16 «ὅσα ἐν τῇ πόλει λαμπρύνομαι, τοῖς μὲν ἀστοῖς φίνονται φύσει, πρὸς δὲ τοὺς ἔγους καὶ αὐτὴ ισχὺς φάίνεται». -2) χρονικῶς, δηλοῦ δὲ τὸν χρονικὸν προσδιορισμὸν τοῦ περίπου πρὸς ἡμέραν=περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡμ. Ξεν. Ἑλλ. 2 4, 6. 2. 4, 24 «πρὸς ὥρην». Ὁμοιον τὸ Ἀνδρον. 1, 38 «πρὸς τὴν σελήνην» = κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς σελ.-3) αἰτιολογικῶς καὶ τροπικῶς: a) πρὸς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ. Δημ. 6, 23 «παντοδικπά εὑρημένα ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν». Ἰσοκρ. 16, 27 «οἱ πολῖται πρὸς ἀνδρίσαν ἐπαιιδεύθησαν». Θουκ. 1, 96 «παρέχειν χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον»=ad devincendum bar. b) πρὸς δήλωσιν τοῦ ὡς πρόστι, διὰ τι, συμφώνως, κατά τι, ἀραλόγως, ἀριθμῶς. Ἡρδ. 3, 52 «πρὸς τοῦτο τὸ κέρυγμα». 1, 38 «πρὸς τὴν ὅψιν ταῦτην τὸν γάμον τοῦτον ἔσπευσαν»=συμφώνας τῇ ὅψι. ταῦτ. Θουκ. 2, 59 «ὅρῶν αὐτοὺς πρὸς τὰ περόντα χαλεπάνοντας». 4, 80. 3, 22 «οἱ τρικκόντιοι ἔχώρουν ἔξωθεν τοῦ τείχους πρὸς τὴν βούνην». 4, 87 «πρὸς ταῦτα βουλεύεσθαι εὖ». 106 «τὸ κέρυγμα πρὸς τὸν φύσιον δίκαιον εἶναι ὑπελάχθικον». ΠΗλ. Φειδρ. 231, α «πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὐτῶν εὖ ποιοῦσιν» = pro viribus suis. Πρὸς μέρος = κατά τινα ἀριθμὸν, ἀναλόγως ἀριθμοῦ τινος. Θουκ. 6, 22. Ἰσοκρ. 4, 76 «οὐδὲ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίχν ἔκρινον». Δημ. 18, 17 «πρὸς τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν ἔκαστα θεωρεῖν». Ηερατέρω· πρὸς φυλιαν = φύλικῶς Ξεν. ἁν. 1. 3, 19, πρὸς ὄργην Θουκ. 2, 65 μ. σ. Bloomf., πρὸς βλαρ = βιαίως, ἐνκυτίον τῆς θελήσεως, πρὸς ἀράγκην, πρὸς ἡδονήν, πρὸς ἀκριβειαν = ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης. ἡδον. 1), κατ' ἀνάγκην κτλ.: διὸ ἐκεκα, propter οἴον πρὸς ταῦτα, κυρίως ἀναλόγως τούτων, διὸ διὰ ταῦτα, ἐνεκ τούτων Ξεν. Κύρ. 4, 2, 26 μ. σ. Born. ἔκδ. Λειψ. Σοφ. Οἰδ. π. 766 «πρὸς τί τοῦτ; ἔξιστο;»: διὸ πρὸς δήλωσιν παραθέσεως, συγχρίσεως, συγχριτικῶς πρὸς τι, ἐν τῇ ἐποπτείᾳ καὶ θεωρίᾳ τῆς ἀντιθέσεως ὅντος τινὸς πρὸς ἄλλο, πρὸς ἄλλου, ὑπὲρ ἄλλο, ὡς τὸ λατιν. contra. Θουκ. 2, 62 «(ταῦτα) κήπιον καὶ ἔγκαλώπισμα πλούτου πρὸς ταῦτην (τὴν δύναμιν) νομίσκντες δηλιγωρῆσκαν». 4, 39 «δ ἔρχων Ἐπιτάδες ἐνδεεστέρως ἔκάστῳ παρεῖχεν ἡ πρὸς τὴν ἔξουσίκν». Λυκοῦργ. 68 «τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων πρὸς τὸ αἰσχυστὸν συμβαλεῖν ἔξιστες» μ. σ. Maetzner. Ἰσοκρ. 15, 78 «γνώσεσθε τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἢν παρεβάλλητε πρὸς ἔτερον τῶν εὐδαιμονίωντων εἶναι δοκούντων». 4, 107 «(ἔχουσι) χώραν πρὸς τὸ πλήθος τῶν πολιτῶν ἐλαχίστην».

1) Εδ. Viger. σ. 664.

‘Ηρδ. 4, 50 «έν πρὸς ἐν συμβόλλειν». Καὶ ἐπιδέηματικῶς θε-
πρὸς έτι, τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο συγχρινόμενον, ἐνικά ἐνικά. Ηλ.
νόμ. 647, α «τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν ἐν
πρὸς ἐν οὐδὲν οὔτε σφόδρα (δῆλ. ὡς δύναμις) ἡμῖν ἀπεργάζε-
ται». μ. σ. Stallb. ‘Τιπάρχει δέ ἐν τούτῳ ὡς τὸ πολὺ τὸ δευτε-
ρεύουσα τῆς προτιμήσεως’ praeter, ὅταν δῆλ. ἀντικείμε-
νόν τι συγχρινέται πρὸς πολλὰ, τότε τοῦτο τὸ εἰναι τὸν πρὸς
ταῦτα τὸ καὶ οὐ πέρτερον αὐτῶν. Ηρδ. 8, 44 «Ἀθηναῖοι πρὸς
πάντας τοὺς ἄλλους (συμμάχους) παρεχόμενοι νῆκτες δγδώκοντας
καὶ ἑκατόν». δῆλ. παρεχ. ἀριθμὸν τὸν πρὸς τὸν ἀριθ. δῆλων
τῶν λοιπῶν συμμάχων. 3, 94 «Ἴνδοι φόρον ἀπεργίνεον πρὸς
πάντας τοὺς ἄλλους, ἔξηκοντας καὶ τριηκόσια τάλαντα ψήγμα-
τος». Οὕτω μετὰ τῶν συγχριτικῶν. Ηρδ. 2, 35 «(Αἴγυπτος)
ἔργα λόγου μέζω παρέχεται, πρὸς πάτερνον χώρην» = συγχριτικῶς
πρὸς πάτερνον ἄλλην χώραν, παρεχεῖ ἔργ. λόγ. μεζῶ τὸ πᾶσα
ἄλ. χώρ. Θουκ. 3, 37 «οἱ φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς
ξυνετωτέρους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις».
7. 58, 4, Οὕτω καὶ ἐπὶ ἀνταλλαγῆς εἰν Ηλ. Φειδ. 69, α
«ἥδονάς πρὸς ἥδονάς καὶ λύπας πρὸς λύπας καὶ φόρον πρὸς
φόρον καταλλάξτεσθαι καὶ μεζῶ πρὸς ἐλάζτω, ὥσπερ νομί-
σματα» - d) δῆλος δὲ γενικῶς ἀραφοράς τὸ σχέσιν πρὸς τι, λο-
γιον τινὰ πρὸς τι, ἐν παντοιεὶδεστάταις συντάξεσι. Ξεν. ἀν. 7.
1, 9 «οἱ στρατιῶται ἀθυμοῦσι πρὸς τὴν ἔξοδον». ἀπομν. 2.
6, 34. 3. 10, 12 «δοκεῖ; μοι τὸ εὔρυθμον οὐ καθ' ἔαυτο λέ-
γειν, ἀλλὰ πρὸς τὸν χρώμενον». Λυκοῦργ. 15 «πρὸς τοὺς θεοὺς
εὐτελῆς ἔχειν». Σορ. Τρ. 1211 «ἄλλ' εἰ φοβῇ πρὸς τοῦτο,
τζλλάζ γ' ἔργαται». Οἰδ. η. 1119 «μὴ θεύμαχε πρὸς τὸ λιπα-
ρές» = δῆσον ἀρροφράζεις τὸ λιπ., ὡς πρὸς τὸ λιπ. (δ Wunder
ἄλλως). Ισοκρ. 15, 284 «τοὺς ἄριστα πρὸς ἀρετὴν πε-
φυκότας». Λυκοῦργ. 82 «πάντων Ἑλλήνων ἀνδρῶν ἀγαθῶν γε-
νομένων πρὸς τὸν κινδύνον» = vis à vis du peril,, Maetzner,
ἀπένταντι τοῦ κινδύνου. Λυσ. 30, 26 «Ἄνδρες ἀγαθοῦ πρὸς τοὺς
πολεμίους». Ξεν ἀπομν. 1. 2, 1 «(Σωκράτης, ἦν) πρὸς χει-
μῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος». Διεκρέειν
πρὸς ἀρετὴν, κακὸς πρὸς δρόμον, πρὸς πάλην, τέλεος πρὸς ἀρε-
τὴν. Ηλ. Οὕτως ἔξηγητέον καὶ τὸ Ηλ. Λυσ. 212, δ «οἴον
(δῆλ. ματεῖσθαι) ἐνιστεῖ δοκοῦσι καὶ οἱ ἐρκσταὶ πάσχειν πρὸς
τὰ πατιδικά» = ὡς πρὸς τοὺς ἐρωμένους (ἄλλως δ Stallb.) - e)
δῆλος τὸν κτητορα, τὸ πρόσωπον δῆλ., ὥσπερ ἔχει ιδιότητά
τινα. Θουκ. 5, 105 «τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενεῖς» = τῆς τοῦ
θείου εὐμενεῖς; (δ. παρὰ σ. αἰτ. 3. a)). 6, 80 «τὴν πρὸς
ἥμας ἔχθραν» = nostras inimicitias, δ. Popp. Δημ. 6, 3
«τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειν δκνοῦντες» = vestram invidiam.
18, 36 «τὴν ἀπέχθειν τὴν πρὸς Θηρεύοντας τῷ πόλει γενέσθαι».

§. 442. 5) Ὅπο=ὑποκάτω.

Ὥπο ποιητ. ὑπαὶ § 325, 8, σχνσχρ. upa, λατ. sub, γοθ. uif, γερμ. uif, usfam, ussen κτλ. ¹⁾, ἀρχτικὴ σημασία κύτης εἶναι τὸ ὑποκάτω.

I. Μετὰ γενικῆς - 1) τοπικῶς α) δηλοῦ τὴν ἐκ τῶν κάτω, τῶν ἔνδον πρὸς τὰ ἔξω κίρησιν, ἐκ τῶν ἔσω, τοῦ βάθους πρὸς τὰ ἔξω = κάτωθεν, ἔνδονθεν (καθηκόντες τῷ σημασίᾳ κύτης ἐν τῷ μετὰ τῆς ἐν συνθέσει κύτης, τῷ ὑπέκ δηλ. σ. γεν., ίδ. § 444). ^{i.} 140 «κύτηρ ἐπὶ ἀρχτὸς λαμένος ἔσεις ἀγλασθὲν ὅδωρ, κρήνη ὅπο σπέσιον» = ὑποκάτωθεν τοῦ σπηλακίου. P, 235 «νεκρὸν ὅπ' Αἴγαντος ἐρύσιν» = κάτωθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Αἴγαντος μακράν^η τ., 5 «ὅπο ἀπήνης λύειν ἵππους.» Ήσδ. θεογ. 669 «ὅπο γθονὸς ἡκε φοώδει» = ὑποκάτωθεν τῆς γῆς. Εὐρ. Τελ. 53 «περὶ γὰρ οὐδὲ ὅπο σκηνῆς πόδικ» μ. σ. Matthiae σ. 9 κ. Pflugk. ²⁾ Ἀνδρ. 441 «ἡ καὶ νεοσσὸν τόνδι ὅπο πτερῷσιν σπάσσει». Ξεν. ἀν. 6,2,25 «(Ξενοφῶν) λαζῶν βοῦν ὅπο ἀμάξης σργκικούμενος ἐθοήθειν. - b) Τὴν ἡρεμοῖσι διατριβὴν, στάσιν ὅπ' ἀντικείμενόν τι, ὡς τ. ὅπο σ. δοτ., μετὰ τῆς διερροῆς δύμας, ὅπι δὲν ἐκροκέσι, ὡς μετὰ τῆς δοτ., ἀπλῶς τοπικὴν ἀνερροήκν, ἀλλὰ σχέσιν ἐξαρτήσεως (§ 418, A. 7). Θ, 14 «ἵπιον ἐς Τάρταρον..., ἥκι βραχίστον ὅπο γθονὸς ἔστι βρέθησον.» Πλ. Φιλίδ. 230, b «πηγὴ ὅπο τῆς πλατάνου ἔσει.» ἀπολ. 18, b «τὸ ὅπο γῆς ἔπαντα ἀνεζητηκός.» Συγχότατον παρ' Ομήρῳ, καὶ λίθις μάλιστα ἐν ἐσωτερικῇ συνοχῇ, ἐπερρῆ δύο ἀντικείμενων, ὅστε τὸ ἔπιπον ὅποτέθεται ὁσεὶ μέρος τοῦ ἀπτομένου, ὡς ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτώμενον. A, 501 «δεξι-τερῆ δ' ἄρετον ὅπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσσα» (ώς τὸ θιγγάρειν τινός). Πλ. Γοργ. 469, d «λαζῶν ὅπο μάλης ἐγγειρίδιον». Οὕτω μετὰ τῶν ἕημ. τῶν σκηνικόντων βάλλειν, βάστειν, ἐπιτυγγάρειν. Η, 606 «τὸν βάλλειν ὅπο γναθυμόσι καὶ οὔκτασι». - 2) αἰτολογικῶς καὶ τροπικῶς α) δηλοῦ τὸ ποιητικ. αἰτίον μετὰ παθητικ. καὶ ἀνεταθέτ. ἕημ. οἷον φιλεῖσθαι, σώλεσθαι, διποτελεσθαι κ.τ.λ. ὅπο τινος. Ξεν. Τερ. 7, 2, 37 «ἄρδη πολλοὶ δεσπόται βίξειν ὅπο τῶν δούλων χρέθκον». Θουκ. 1, 130 «(Πηκυστίνες) ὧν ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι ὅπο τῶν Ἑλλήνων». Οὔτεως 6, 15. Ξεν. ἀν. 7, 7, 23 «μέγχ γηι: δοκεῖ εὖ ἀκούειν ὅπο τῶν ἀνθρώπων». 3, 4, 11 «ἀπωλεσσαν τὴν ἀρχὴν ὅπο Ηερσῶν» = spoliati sunt imperio a Per. ἀπομ. 3, 4, 1 «τραχύματα τὸν πολεμίων ἔχων» = vulneratus, μ. σ. Kühn. ἐλλ. 5,1,5 αἱρ. Ἀθηναῖοι πολεμικαὶ εἶχον ὅπο τῶν ληρῶν.» Κύρ. 1, 6, 10 «ἐκ τούτου μάλιστα καὶ ὅπ' ἔλλων αἰδοῦς; τελέη». 6, 1, 39 αύπο τῶν φίλων ὡς σὲ περιευγὼς λόγον ἔν τηρεχοιμι: (= λεγοίμην ἔν). πολ. Λακ.

1) W. Schmidt comm. d. σ. 75, Grimm VI. σ. 789. Περὶ τῆς ἐκ τῆς ὅπο ἀντιθέτου γενέσεως τῆς ὅποτε, τ. δ. §. 435, σημ. 1).

6, 2, «παῖς πληγάξει λαβὼν ὑπ' ἄλλου.» κυρηγ. 1, 11 «τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν». ἀν. 7. 6, 33 «ἔχων ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐλλήνων εὐλαζικν.» Ὁμηρος Ηρόδ. 8, 94 «τούτους τοιαύτη φάτις ἔχει ὑπὸ Ἀθηναίων». Ἀντιφ. 5, 35 «οὐ καὶ τῆς αὐτῆς διατίθεται οὐτόν τινας ὑπ' ἐμοῦ» = eodem modo a me tortus. Πλ. Μενέζ. 244, a «τῶν ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ὑπ' ἄλληλων μνείσκων ἔχειν» = commemorari. Οὕτω καὶ Ξεν. ἀν. 7. 2, 37 «ἐὰν . . φύσις ὑπὸ Λακκεδαμονίων ἦ» (= ἐμέζαληται ὑπὸ Λακκ.). ἀνευ λόγου δὲ μετελεῖθη εἰς ἀπὸ, ἵδ. σ. Kühn. Προσέτι Θουκ. 5, 2 «αἰσθέμενος (= certior factus) ὑπ' αὐτομόλων, ὅτι κτλ». Μεταφέρεται ἡ παθητικὴ σύνταξ. καὶ ἐπὶ οὐσιαστικά. Θουκ. 2, 65 «ἐγίγνετο λόγῳ μὲν δημοκρατίᾳ, ἕργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή.» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 34 «τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παλέυσιν», μ. σ. Kühn. Πλ. Ιππ. 1, 285, a. Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 4 «τὴν ὑπὸ Μελήτου γραφὴν ἔφευγε». Πλ. συμπ. 216, b «τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν». Οὕτω καὶ Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 13 «τὸ θάρος (δηλ. τῶν θυράκων) τὸ μὲν ὑπὸ τῶν αἰλειδῶν καὶ ἐπωμίδων, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὄψων κτλ.» ἔνθι ἐν τῷ νῷ τοῦ συγγραφέως περίστατο τὸ παθητικ. φερόμενον ἵδ. σ. Kühn. - b) δηλοτὸν τὴν *aītlar*, τὸν λόγον, τὴν ἀφορμήν, δίναμον δραστικήν, τὸ ἔνεκα, c) *aītlar* ἐξωτερικήν Ἡρόδ. 1, 85 «ὑπὸ τῆς παρεούστης συμφορῆς»=ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν, δύναμιν, ἰσχὺν τοῦ παρόντος δυστυχήματος, ἔνεκα τοῦ παρόντος δυστυχ. 3, 129 «ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ». 1, 131 «ὑπὸ μεγάθεος τῆς πόλιος». 3, 104 «ὑπὸ τοῦ κακύματος οἱ μάρμηκες ἀφανεῖς γίνονται ὑπὸ γῆς». Θουκ. 2, 85 «ὑπὸ ἀνέμων καὶ ὑπὸ ἀπλοίκες ἐνδιέτριψεν οὐκ ἀλίγον γρόνον». 49 «διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐντὸς κακύματος»=ἔνεκα τοῦ ἐσωτερικοῦ κακοῦ. 101 «ὑπὸ γειμῶνος; ἐπελκιπώρει». 6, 104 Ἀντιφ. 2, 6, 1. Θουκ. 1, 21 «τὰ πολλὰ ὑπὸ γρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἔκνενικηράτα»=plurima eorum temporis diuturnitate in fabulas abierant. Πλ. Φείδρ. 234, d «ἐμοὶ ἐδόκεις γέννυσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀναγιγνώσκων» = ὅτι εὐχριστῆσαι ἔνεκα τοῦ λόγου. Πρωτ. 310, c «ὑπὸ τινος ἄλλου ἐπελαθόμην»=ἔνεκα ἄλλου τινὸς πρόχρημ. νόμ. 695, b «ὑπὸ μέθης μαίνεσθαι». Καὶ ἐπὶ ἐμψύχων. Φ., 494 «(πέλεις) ὑπ' ἥρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην». ἵδ. γ. 22. 6) *aītlar* ἐσωτερικήν (πνευματικήν). Ήρόδ. 1, 85 «ὑπὸ δέους καὶ κακοῦ φωνὴν ἔρρησεν». Οὕτω τὰ, ὑπὸ χαρᾶς, ἡδονῆς, φθόρου, ὄργης, ἀπειρίας, σωρροσύνης, ἀφροσύνης κτλ. Δημ. 8, 71 «οὐδὲ προκήθην οὕτι ὑπὸ κέρδους οὕτι ὑπὸ φιλοτιμίας». c) δηλοτὸν ἀπλῶς *aītlar* ἐμμεσον, τὸ μέσον καὶ ὄργανον, *aītlar* οἰορεὶ συροδεένουσαρ καὶ συνεργοῦσαρ, δι' ἣς καὶ μεθ' ἣς συμβάνει τι, διερ οἱ μὲν γερου. διὰ τῆς προθέσ. unter έκφέρουσι, τὸ δὲ καθ' ἡμέρας ήδινωμα τὸ διὰ τῆς, ὑπὸ ἡ μὲ σ. αἰτ.

ἢ τῇ; διὰ σ. γεν. Δ, 276 «έρχομενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύρου ιωῆς». Ἡρδ. 7, 22 «ἄρυσσον ὑπὸ μαστίγων», 56. Ξεν. ἀπ. 3, 4, 25 «οἱ βάρβαροι . . . ἐτέξευον ὑπὸ μαστίγων» μ. σ. Kühn.· καὶ ἐπὶ προσώπ.· Β, 334 «χαμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάθησαν ἀγράντων ὑπὸ Ἀγαθῶν»=ὑπὸ τὴν βοήν τῶν Ἀγ. Ἡρδ. 9, 98 «ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε» = μὲ τὴν βοήν. τοῦ κήρ., praeconis voce. Θουκ. 6, 32 «εὐχάς ὑπὸ κήρυκος ἐποιοῦντο» = «praecone verba praeeunde» Haack. Εὐρ. "Αλκ. 737. Ηλ. νόμ. 917, d. 928, d. Φίλ. 66, a «ὑπὸ τε ἀγγέλων πέμπων» = δι' ἄγγ. λέγω τι, ίδ. Stallb. Ξεν. πολ. Λακ. 5, 7 «ὑπὸ φρυνοῦ πορεύεσθαι». Ιδίκ δὲ τίθεται ἐπὶ συνοδίας μουσικῶν ὥργάρων οἷον Ἡρδ. 1, 17 «ἐστρατεύοντο ὑπὸ σκληπίγγων». Οὕτω τὰ, ὑπὸ αὐλοῦ χρησέσθαι, ὑπὸ φυρμίγγων, ὑπὸ τυμπάρων κτλ. = ὑπὸ τὴν συνοδίαν αὐλοῦ κτλ.· καὶ ἐπὶ προσώπ. Ξεν. ἐλλ. 2, 2, 23 «τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπὸ αὐλητρίδων». Διὸ d) καὶ περὶ τοῦ εἰδοντος καὶ τρόπουν. Εὐρ. Ἰππ. 1299 «ὑπὸ εὐκλείας θανεῖν» = ὑπὸ τὴν συνοδίαν τῆς εὐκλ., ἡτοι ἀποθνεῖν εὐκλεῶς. Ἡρακλ. μαν. 289 «ὑπὸ δειλίας θανεῖν» = θανεῖν μὲ δειλίαν, δειλῶς. Σοφ. Ηλ. 630 «ὑπὸ εὐφήρου βοῆς θύσαι». Θουκ. 3, 33 «ὑπὸ σπουδῆς ἐποιεῖτο τὴν δίωξιν». 5, 66. 8, 107. Ξεν. οἰκ. 7, 5 «ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας, ὅπως κτλ.» ε) δηλοῦ τὴν ὑποταγὴν, σπανίως τ, 114 ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπὸ αὐτοῦ= εἰνε εὐτυχεῖς ὑποτεταγμένοι εἰς αὐτόν.

II. Μετά δοτικῆς.-1) τοπικῶς δηλοῦ ήρμονδιατριβῆρ, μένειν ὑπὸ οἴον ὑπὸ γῆς εἶναι. Ηλ. Φίλ. 38, d «έσταντι ὑπὸ τινι δένδρῳ». Ἐπὶ τῶν δοσῶν εἰς τοὺς πρότοδας. Β, 866 «ὑπὸ Τμώλωφ». Ἡρδ. 6, 137 «κατοικημένους τοὺς Πελασγοὺς ὑπὸ τῷ 'Γηνσ-σῷ». - 2) αἰτιολιγικῶς καὶ τροπικῶς: a) δηλοῦ τὸ αἴτιον, ὡς καὶ μετὰ γενικ., πλὴν ὑπὸ ἀντίληψιν αἰτιθητικωτέρων, ίδίκ δὲ ἐν τῇ ποιήσ.: οἷον δαμεῖται ὑπὸ τινι, πίπτειν ὑπὸ τινι. Ἡρδ. 1, 91 «ἀρχόμενος ὑπὸ ἔκεινοις»=κυριευμένος ὑπὸ ἔκειν. 103 καὶ 94 «Λαζὸν ὑπὸ Πέρσης δεδούλωντο» μ. σ. Baehr. Οὕτω τὰ παρὰ Ηλ.: πεπαιδευμέρος, τεθραμμέρος ὑπὸ τινι π. χ. ὑπὸ τῷ πατρὶ. b) τὸ μέσον, ὡς καὶ μετὰ γενικ., πλὴν ὑπὸ αἰτιθητικωτέρων ἐπὶ τῆς ἀντίληψιν, ποιητ. καὶ μηγν. πεζ. Ζ, 171 «αὐτάρ δ' έη Λυκίηνδε θεῶν ὑπὸ ἀμύμων πομπῇ». Ἡσδ. ἀπ. 282 «πατίζοντες ὑπὸ δρυγθμῷ καὶ ἀσιδῇ . . . , ὑπὸ αὐλητῆρι δ' ἔκαστος πρόσθ' ἔκιον». c) τὴν ὑποταγὴν. Ἡρδ. 6, 121 «ἔσουλομένους ὑπὸ βαρβάρωντο τε εἰναι Ἀθηναῖοις καὶ ὑπὸ Ἰππίη». 7, 157 «τὴν Ἐλλάδαν ὑπὸ ἔωαυτῷ ποιήσασθαι». Δημ. 18, 40 «πάντα τὰ πράγματα ἔκεινον ὑφ' ἔκαυτῷ ποιήσασθαι». μ. σ. Taylor. 44 «(Φελιπποὶ) δυνάμεις πολλὰς καὶ μεγάλας ἐποιεῖθ' ὑφ' ἔκαυτῷ». 8, 60. 9, 21, Ξεν. Κύρ. 8, 8, 1 «Κῦρος τοὺς ὑφ' ἔκαυτῷ ὥσπερ ἔκαυτος πατέδας ἐτίνα». ἀπομν. 1, 6, 2 «δοῦλος ὑπὸ δεσπότη

δικιτώμενος». Πλ. πολ. 547. d «ἲην ὑπὸ νόμοις». Διὸ δηλοῦ καὶ τὸ ὑποδεέστερον, μικροῦ λόγου ἀξιον. Πλ. συμπ. 205, c «αἱ ὑπὸ πάσσαις τὰς τέχνας ἐργαζομέναις (opera poetica) εἰσίναι» ίδ. Ιππ. 1. 295, d.

III. Μετ' αἰτιατικῆς. - 1) τοπικῶς α) τίθεται πρὸς δήλωσιν διευθύνοσιες, κινήσεως πρὸς τινα τόπον ὑψηλὴ κείμενον, ἐπειδὴ φάνεται τις πορεύομενος οἷονεὶ ὑπὸ αὐτῶν. B, 216 «ὑπὸ» Ἰλιον ἡλθεν». Ξεν. ἀν. 1. 10, 40 «ὑπὸ αὐτὸν (τὸν λόρον) στήσας τὸ στράτευμα». Κύρ. 5, 4, 43 «ὑπὸ» αὐτὰ τὰ τείχη ἔγειν». Ἡρδ. 6, 44 «ἐκ Θέσου διαβαλόντες πέρην ὑπὸ τὴν Ἡπειρὸν ἔκομιζοντο μέχρι Ἀκάθιου» = πρὸς τὴν Ἡπειρὸν καὶ πέρκνην πρὸς τὰς ἀκτὰς αὐτῆς. Οὕτως ἐκληπτέα καὶ τὰ Ἡρδ. 9, 93 «ὑπερχιγγάντες μιν ὑπὸ δικαστήριον». 6, 136 «ὑπάργειν τινὰς ὑπὸ τὸν δῆμον». 82 «νοστήσαντα δέ μιν ὑπῆγον οἱ ἔγιθροι ὑπὸ τοὺς ἐφόρους». Καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ κάτω διευθύνοσιες, κινήσεως, ποιητ. Σ, 145 «ὑπὸ κῦμα ωκλέσσονται αὐτίκινοι» = ἕδυσσαν». 333 «εὖ οὔστερος εἴμιντον ὑπὸ γαῖαν». Αἰσχ. Ηρ. 825 «ἔπειμι γῆς ὑπὸ ζόρον ακτών». Ηρ. 152 «εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν . . ἡκεν». b) πρὸς δήλωσιν τῆς ὑπὸ ἀντικείμενόν τι ἐπεκτάσεως. E, 267 «ἴππων, οἵστοι ἔκτινι ὑπὸ ἥδος τοῦ ἡελίου τε». ίδ. 6, 181 μ. σ. Nitzsch. π, 498. 619 «(μόρον) ὃν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπὸ αὐγῆς ἡελίου», ο, 349 «ζώουσιν ὑπὸ αὐγῆς ἡελίου». Ἡρδ. 2, 127 «ὑπεστινοὶ οἰκήματα ὑπὸ γῆν». 7, 114 «τῷ ὑπὸ γῆν λεγομένῳ εἶναι θεῷ ἀντιγράφεσθαι». 5, 11 «τὰς ὑπὸ τὴν ἄρκτον ἀσίκητα δοκέει εἰναι». Ξεν. ἀν. 7. 4, 5 «οἱ νεώτεροι ἐν ταῖς ὑπὸ τὸ δρός κάθηκας τῇδες ζονταί». 11. 8, 21. Δημ. 18, 270 «τὸν ὑπὸ τοῦτον τὸν ἡλιον ἐνθυμῷ πων». μ. σ. Dissen. c) καὶ πρὸς δήλωσιν τῆς προσπελάσεως, προσεγγίσεως. Θουκ. 5, 10 «ὑπὸ τὰς πύλας ἵππων τε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὑποφρίνονται». Ἰσοχρ. 4, 108 «ὑποκειμένης τῆς Εὐθείας ὑπὸ τὴν Ἀττικήν». μ. σ. Bremi Σορ. Ηλ. 720 «κεῖνος διπλὸν αὐτὴν ἐτράχτην στήλην ἔχων (cursus tenens) ἔχοιπτ' οὐδὲ σύριγγα» = sub ipsam metam. - 2) χρονικῶς α) δηλοῦ τὸν χρονικὸν προσδιορισμὸν τοῦ περίπου, τῷ προσέγγιστῃ εἰς χρονικὸν σημεῖον, ὡς τὸ λεπτίν. sub οἷον ἐπὸ τούτα X, 102. Θουκ. 2, 92 κτλ. = sub noctem, περὶ τὴν νύκταν, μὲ τὴν νύκταν. b) ἀλλὰ καὶ πρὸς χρονικὴν διάρκειαν, ὑποτιθεμένην ὡς ἐκτεινομένην οἷονεὶ ἐπὶ τῶν προχρυμάτων. Ἡρδ. 1, 51. «ὑπὸ τὸν νηὸν εκτεινασέντα» = ἐν τῷ καιρῷ, ὅτε ὁ ναὸς ἐκτίθεται· 9, 58 «ὑπὸ τὴν παροιγομένην νύκταν» = ἐν καιρῷ τῆς παρελθούσῃ νυκτός· Θουκ. 2, 27 «στῶν εὐεργέτει τῆσδεν ὑπὸ τὸν τειταῦν καὶ τῶν Εἰλώτων τὴν ἐπανάστασιν» = ἐν καιρῷ τοῦ τειταῦν. Καὶ παρ. Ομήρ. Η, 202 «χεῖ (ἀπειλάξ) . . ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν πάνθι ὑπὸ μηνιθμὸν» = ἐν ὅλῳ τῷ χρόνῳ τῆς ὀργῆς μηνοῦ. Οὕτω καὶ Ξεν. συμπ. 6, 3 «ἢ οὖν βούλεσθε, ὕσπερ Νικό-

στρατος, διποκριτης; τετράχμετρος πρὸς τὸν αὐλὸν (ad tibiam) κατέλεγεν, οὐτωκκίνπὸ τὸν αὐλὸν (τῇ συνοδίᾳ τοῦ αὐλοῦ, διτανπαίζωτ. αὐλ.) διποκριτης». ὡς τὸ ὑπὸ αὐλὴν φέειτο Πλούτ. περὶ τοῦ πᾶς δεῖ δρθ. ἀκού. κεφ. 7. Πλ. νόμ. 670, α «αὐλήσει γε χρῆσθαι καὶ κιθαρίσει πλὴν δοσον ὑπὸ ὄρχησιν τε καὶ ψόφην» = πλὴν τότε μόνον, διταν γίγνηται χορὸς καὶ ψόφης (δ. Stallb. ἔλλως). Θουκ. 4, 2 «ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ ἡρος». Οὕτω καὶ περὶ τοῦ μετρικοῦ προσδιομηγοῦ τοῦ περίπον=τρόπον τινὰ, κατά τινα τρόπον, ἐν τῇ ἀττικ. φράσει τοῦ ὑπὸ τι=aliquatenus, τρόπον τινά. Πλ. Γοργ. 493, ε «ταῦτ' ἐπιεικῶς μέν ἔστιν πό τι ἀτοπα» = prope modum, μ. σ. Stallb. καὶ ἐν Φαίδρ. 242, d. Ξεν. Κύρ. 4, 1, 13. - 3) αἰτιολογικῶς, δηλοῦτον ὑποταγῆτο. Ἡρδ. 1, 201 «(Κυρος) ἐπεθύμησε Μασσαγέτας ὑπ' ἐώστὸν ποιεῖσθαι». 7, 108 «ἡν ὑπὸ βασιλέως διατομόρρος». Θουκ. 4, 92. «τάδε πάντα . . ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι». 1, 110 «Αἴγυπτος ὑπὸ βασιλέως ἐγένετο». 6, 86 «ὑπ' αὐτοὺς εἰναῖ». Πλ. πολ. 348, d «πόλεις τε καὶ ἔθνη ἀνθρώπων ὑδρέουσιν» ποιεῖσθαι» μ. σ. Stallb. Ξεν. Κύρ. 1, 5, 2 «δικιπέμπει πρὸς τοὺς ὑδρέουσιν». 2, 1, 22 «ἐπιμελεῖσθαι τῶν ὑδρέων αὐτὸν ἀρχόντων» μ. σ. Βορη. 3, 3, 6. 6, 2, 11.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῷριτισμῷ τῷρι προθέσεων.

§. 443. a. Ἀρκτικὴ σημασία τῶν προθέσ. ὡς τοπικῶν ἐπιδρήγμάτων.

1. Ἀπασκει καὶ κύρικι προθέσεις ήσαν τὸ πρῶτον τοπικὰ ἐπιφύματα (§. 428, A, 4), ἐδηλουσὶ δηλ. τὰς τοπικὰς ἀναγορὰς πράξεως τινος. Ἐν τῇ δημητριαῇ γλώσσῃ ἀπασκει σχεδὸν αἱ προθέσ. διπλῆν ἔτι σηματο. ἔχουσι τὴν ἀρκτικήν, τὴν τῶν τοπικῶν ἐπιφύματων δηλ., καὶ τὴν ἐκ ταύτης προελθοῦσαν, τὴν τῶν προθέσεων, δηλοῦσαι τὰς τοπικὰς ἀναγορὰς οὐσιαστικοῦ. Ἡ ἀρκτικὴ αὔτη χρῆσις εἶνε συχνὴ ἐπι παρ. *'Ιωσιν'* οἶον τῷ Ἡροδότῳ, ἐν δὲ τῷ καθαρῷ ἀττικῷ πεζῷ παρέμεινε μόνον ἐν τοῖς, πρὸς δὲ, καὶ πρές, praetereas. Ἐν τῷ πεζῷ αἱ ἐπιφύμηματικῶς οὕτω τιθέμεναι προθέσεις συνδέονται συνήθως μετὰ τοῦ δὲ, καὶ λαμβάνουσι τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ προτάξει, δι' οὗ ἐξαἱρούνται ἐπὶ μελλον.

2. Διὸ τίθενται ὡς τοπικὰ ἐπιφύματα¹⁾.

'Ex. Σ, 480 περὶ δ' ἄντυγας ἔχειται φεινήν . . ἐκ δ' ἀργύρεον τελεκμῶνα' (ἀντὶ εἰς αὐτῆς).

Πρό = ἐμπρόδε, ἐμπροσθεν. Ν, 800 «ὦ; Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοις

1) Ἐξαιροῦνται: ἵνταῦθα αἱ περιπτώσεις, καθ' ἓν; αἱ προθέσ. κείνεται μὲν ἐπιφύμηματικά, δύνανται ὅμως γὰ σημασίασι καὶ σύνθετα συντιθειμένας μετὰ δῆμ. γθ. §. 445.

ἀριθμότες, αὐτῷ δέπ' ἄλλοις». Πρόσελθε, ἐμπρός[·] Η., 188 «(τὸν) ἔξαγχον πρὸ φύσεδε». Οὕτω μετὰ τοῦ, οὐρανόθι πρὸ Γ., 3. Ιλεύθι πρὸ Κ., 12 κτλ.=ἔμπροσθεν, ἀπέναντι τοῦ οὐρ., ὑπὸ τὸν οὐρ., ἐνώπιον τοῦ Ἰλ.[·] μεταφέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τὸν χρόνον[·] ηῶθι πρὸ Λ. 50. ε, 469 = πρὸ τῆς ἡμέρας, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἡμέρας.

[·]Er δέ = ἐντὸς, ἐν τῷ μεταξὺ αὐτῶν, ἐν τούτοις, πρὸς τούτοις, συχνὸν παρ' Ὁμήρ. ι, 116. 118 «νῆσοι.. τετάνυσται ὄληνεσσ', ἐτ δὲ αἴγες ἀπειρόσιαι γεγάχασιν ἄγριαι». 132 «ἐν μὲν γάρ λειμῶνες.. ἐν δὲ ἄροσις λείη .. ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος». Καὶ παρ' Ἰωσ., συχν. παρ' Ἡρ. π. χ. 3, 39 «συγνάς μὲν δὴ τῶν νήσων αἱρήκεε, πολλὰ δὲ καὶ τῆς ἡπείρου ἀστεῖα, ἐν δὲ δὴ καὶ Αεσθίους .. εἰλεῖ» in iis, ἐν τούτοις[·] ἐνίστε δὲ καὶ παρὰ τοῖς τραχ. ἐτ δέ[·] οἶον Σοφ. Τρ. 206. Αἴ. 675. Οἰδ. τ. 183. Οἰδ. κ. 55. Ἀντ. 420. Ἡλ. 713, ἐνίστε δὲ καὶ ἐν τμήσει[·] οἶον Οἰδ. τ. 27, ίδ. Ellendt λατ. σύντ. I. σ. 591.

Σὺν (σὺν δέ) = σύναμα, ἐν ταῦτῷ, προσέτι, Ψ, 879 «τῇ ὅρνις.. αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δέ πτερά πυκνὰ λίχεθεν». Καὶ παρὰ τοῖς τραχ. Σοφ. Ἀντ. 85 «κρυφῇ δὲ κεῦθε[·] σὺν δὲ αὔτως ἐγών». Αἴ. 960 «ζύν τε διπλοῖ βασιλῆς». Εὑρ. Ἡρ. μαν. 785 χορ. «σὺν τῷ Ἀσωπικάδεις».

[·]Αὐτὰ = ἐν αὐτῷ, ἐπ' αὐτοῦ, παρ' αὐτῷ, αὐτῷν, συνήθ. ἄνω, ἐπ' ἄνω, sursum παρ' Ὁμήρ. μόνον, Σ, 562 «μέλανες δὲ ἀνὰ έβότρυες ἥσαν». Ός σχετλιαστικὸν μετ' ἀναβίθεσμοῦ τόνου, ἄτα = ἐπάνω δά!, ἐπάνω λοιπόν! Παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς τραχικ. οἶον Σοφ. Αἴ. 194. Εὑρ. Τροκδ. 98 ¹⁾.

Ἀμφὶ = ἀμφοτέρωθι, Ἡσδ. ἀσπ. 172. = κύκλῳ, π. χ. Δ, 328. Κ, 151 «ἀμφὶ δὲ ἔτατροι εῖδον». 573. Μ, 160. Ν, 704. Ο, 9 κ.τ.λ. ²⁾ = ἀμφίς, καθ' ἑαυτοὺς, μόροι[·] Ὁμήρ. ὅμην. Δήμ. 85 «ἀμφὶ δὲ τιμῆν ἔλλαχεν».

Περὶ = πέριξ. Γ, 384 «περὶ δὲ Τρῶαι ἄλις ἥσαν». Πολλάκις δῆλοις τὸ εἰς μέγαρ βαθμόν, πρὸ πάρτων, πάροι πολλὸν, περισσώς. Ι, 53 «περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἔσσι». Α, 66 «θεοὶ περὶ μὲν νόον ἔστι θροτῶν». Θ, 44 «τῷ γάρ φα θεός περὶ δῶκεν ἀοιδάγνην». ξ, 433 ³⁾.

[·]Ἐπὶ = πλησίον, πρὸς τούτοις, προσέτι[·] Σ, 529 «κτεῖνον δὲ ἐπὶ μηλοβοτῆρας». Καὶ παρ' Ἡρ. οὐχὶ σπάνι[·] ἐπὶ δέ = πρὸς τούτῳ καὶ ἐπειτα. 7, 219 «ἐπὶ δὲ καὶ αὐτόμολοι ἥσαν». ίδ. 55. Σοφ. Τρ. 129. Οἰδ. τ. 131, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν τμῆσιν, ίδ. § 445.

1) ίδ. Spitzner Dissert. de ἀνὰ καὶ κατὰ παρ' Ὁμ. Viteb. 1831, σ. 3 καὶ 5.—2) Hoffmann Progr. Lüneburg 1857. σ. 19, οὗτος ὅμως ἀνάγει ἐνταῦθα καὶ πολλὰ χωρία, ἀτινα δρθέτορον ἀναφέρονται εἰς τὴν §. 445.—3) Hartung Lehre v. d. Grierbisch. Part. I. σ. 329.

Μετά. Παρ' Ὁμέν. α) πολλάκις = μέσα, ἐν τῷ μεταξύ, πρὸς τούτους, ἐντὸς τούτου, β) = ἐν τῷ μετὰ ταῦτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερὸν, κατόπιν. ἴδι. λεξ. Πασσού. καὶ Σωκελλ. *Μετὰ* δὲ, postea, παρ' Ἡρδ. καὶ τῷ μηγγ. πεζῷ. Ἡρδ. 3, 11, 39. 6, 125 «πρῶτα μὲν . . . μετὰ δέ». 7, 12 «μετὰ δὴ».

Παρὰ = πλησίον, ἔγγυς. συχν. παρ' Ὁμέν. π. χ. A, 611. B, 279 κτλ. παρὰ δὲ, καὶ Ἐφρ. Ἰρ. αὐλ. 201 χρ.

Πρὸς=πρὸς τούτους, προσέτι· πρὸς δὲ, συνηθέστατ. ἀπὸ Ὁμέν. (π. χ. E, 307. N, 678 κτλ., καὶ, ποτὶ δὲ, K, 108. II, 86.), καὶ ἐν τῇ ἀττικῇ ποιήσ., ὡς καὶ τῷ πεζῷ. Ἡρδ. 3, 74 «πρὸς δ' ἔτι!». Οὕτω Ξεν. ἀν. 3. 2, 2° πρὸς δὲ καὶ, Θουκ. 3, 58 «πρὸς δὲ καὶ γῆν δουλώστε». Πλ. Πρωτ. 321, d «πρὸς δὲ καὶ αἱ Διῆς φυλακαὶ φοβεραὶ ἡσαν». Δημ. 20, 112 «ἥγονται τοῦτον τὸν λόγον κατὰ πόλλῳ ἀσύμφορον εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι, πρὸς δὲ καὶ οὐδὲ δίκαιον». Ηερκιτέρω *Ἡρδ.* 3, 6, 6, 125 «καὶ πρός». Ξεν. κυνηγ. 11, 1. Ἐφρ. Ἐλ. 956. Ἀρρ. Πλ. 1001 «καὶ πρὸς ἐπὶ τούτους εἰπεν» = καὶ προσέτι, καὶ ἐκτὸς τούτου εἰπε. Δημ. 27, 68· τὸ δὲ, τὲ πρὸς, μόνον ποιητ. Αἰσχυν. Εὑμ. 229 «ἀμελάνη ἥδη προστετριμένον τε πρός». Εὑμ. Ὁρ. 622 «σοὶ δὲ τάδε λέγω δράσω τε πρός». Μήδ. 704 «ὅλωλα καὶ πρός γ' ἔξελαύνομαι χθονός». Ἐλ. 110. Πλ. πολ. 328, a μ. σ. Stallb. Γοργ. 469, b. 466, e «καὶ πρός γε ἀξουσι». σοφ. 234, a Πολλάκις ἐν τῷ τέλει. Δημ. 4, 47 «τάλαντα ἐνενήκοντα καὶ μικρόν τι πρός», μ. σ. Bremi. Εὑμ. Φοίν. 610 «καὶ κατακτενῶ γε πρός». Ηερὶ τοῦ παρ' Ἡρδ. 1, 58 «πρὸς δὴ οὖν», ὅπερ πάντες οἱ καθ. ἔχουσιν, τὸ Baehr.

Τὸν = κάτω, ὑποκάτω, παρ' Ὁμ. ἵπο δὲ, δ, 636.

§. 444. b. Σύνδεσις δύο προθέσεων.¹⁾

Πολλάκις ἐν τῇ ἐπικῇ, τοῖς τραγικ. δὲ μόνον ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις, καὶ δέο προθέσ. συνδέονται εἰς μίαν, δῶν ἢ μὲν πρώτη ἐπιβρήματικ. ἔχει πάντοτε σημασ., ἢ δὲ δευτέρα ώς πρόθεσ. δύναται νά συνταχθῇ καὶ μετὰ πτωσ. οὐσιαστικοῦ. Ἐν τῇ συνδέσει ταύτη δὲν πρέπει νά παραδεχθῶμεν κενόντινα πλεονασμὸν, ἀλλὰ ποιητικὴν γραφικὴν τῆς ἐκφράσεως πλησμονήν.

'Αμφιπερὶ, συγνότατα δηλοῦ ἀμφοτέρωθεν κύκλῳ, διλόγυρῳ, τῆς ἀσφίστου ἀμφὶ = ἀμφοτέρωθεν, δηλουμένης ἀκριβέστερον διὰ τῆς μᾶλλον δριστικῆς περὶ = πέριξ, κύκλῳ. B, 305 «ἀμφιπερὶ κρήνην». Ψ, 191 «ἀμφιπερὶ γρίζα». Ἐπίβρ. Φ, 10 «δύναται δ' ἀμφιπερὶ μεγάλη ἔναργον». Οὕτω καὶ, περὶ τ' ἀμφὶ τε. P, 760 «περὶ τ' ἀμφὶ τε τάρρον» Ἐπίβρ. Χμν. ὁμηρ. Δῆμ.

1) "Id. Spitzner εἰς Ἰλ. Exceurs, XVIII.

277 «περὶ τὸ ἀμφὶ τε καλλος ἄητο». Κεχωρισμέναι, Ο, 647 «ἀμφὶ δὲ πήληξ.. κονάρησε περὶ κροτάρουσι». Ἡ περὶ καὶ ὡς πρόθεσ. καὶ μετὰ συνθέτου μετὰ τῆς ἀμφὶ Ψ, 561 «φί πέρι χεῦμα. . ἀμφιδειρήται». ίδ. τὰ ἐπικαὶ σύνθετα ἀμφιπεριστρέφεται θ 175. ἀμφιπεριστρώφα Θ, 348. ἀμφιπεριφθεύθει οὖν. Ἀφροδ. 272 καὶ παρὰ τοῖς μτγν. ἐπικ. (Διὸ τὸ δωρικὸν ἐπίδρ. περι-αμφετίξ).

Παρέξ καὶ παρέκ σ. γερ. καὶ αἰτ., ἀναλόγως τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἐξ, ἐκ ἡ τῆς παρά. Ὁ τύπος παρέκ κεῖται πρὸ συμφώνου, ὁ περέξ ὡς τὸ πολὺ πρὸ φωνήντος, οὐχ' ἦτον δὲ καὶ πρὸ συμφ. ἐνίστε, καὶ μάλιστα ὡς ἐπίδρ. οἷον ξ, 168 «ἄλλα παρέξ με-μνώμεθ». περὶ τὸ τέλος ἐννοίας τινός οἷον Λ, 486 «στῇ δὲ παρέξ». ὡς πρόθεσ. πρὸ ἀφώνου οἷον μ, 276 «παρέξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆσο». 443 «παρέξ περιμήκει δοῦρα» α) μ. γεν.=ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἔξω, ἔξω, ἐμπροσθεν, πρό. Κ, 349 «παρέξ ὅδοι ἐν νεκύσσιν κλινθήτην». Οὔτω Ὁμηρ. οὖν. Ἐρμ. 188. ι, 116 «νῆσος.. παρέκ λιμένος τετάγνυσται». Ἐπὶ προσώπ. Ἀπολ. Ρέδ. 3, 743 «τοῖς παρέξ οὖ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητικάσθαι». β) σ. αἰτ.=παρεκεῖ, παρέξω παραπέρκ, ἀπειαντι, πέρκν Ι, 7 «πολλὸν δὲ παρέξ οὐλκ φύκος ἔχειν» = (τὸ κῦμα) ἔξερχόμενον τοῦ θάλαττος ἔχειν, ἔξιπτεν παρέξω, παρέκει ἀπὸ τὴν θάλασσ. πολλὰ φύκι. Ψ, 762. μ, 443. π, 165 «ἐλ δὲ ἡλθειν μεγάροιο παρέκ μέγα τειχίον αὐλῆς» = ἔξηλθε δὲ τοῦ μεγάρ., παρέξω καὶ ἀπέναντι τοῦ μεγάλ. τειχ. μ, 276 «παρέξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆσο», ο, 199. Τροπικᾶς. Υ, 133 «μὴ γχλέπκινε παρέξ νόον»= μὴ ἀργίζου παρὰ τὸν νοῦν, ἀνευ τοῦ νοῦ, ἀνοήτως ίδ. Κ, 391. Κατὰ τοῦτο καὶ Ω, 434 «ὅς με κέλεκι σύο δῶρον παρέξ Ἀχιλῆς δέχεσθαι» = παρακατῶν τὸν Ἀχ., ἦτοι ἀνευ τῆς γνώσεως τοῦ Ἀχ.:λ. Παράθαλ. τὰ σύνθετα παρεξέρχεσθαι, παρεξειλυγειν κ.τ.λ. - Ὁ Ἡρδ. μεταχειρίζεται τὴν παρέξ σ. γεν. (παροξυτό-νως πάρεξ) τόσῳ πρὸ φωνήντ., τόσῳ καὶ συμφ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ χωρίς=ἐκτός, ἔξω, πλὴν 1, 14 «πάρεξ τοῦ ἀργύρου γρυσὸν ἀπλε-τον ἀνέθηκε». 93. 2, 4, 31 κτλ.: ὡς ἐπίδρ. 1, 130 «πάρεξ ἢ ὅσον οἱ Σκύθαι: ἥρχον» = πέρκν τοῦ χρόνου, ὅτε οἱ Σκ. ἥρχ.

Τοπέκ πρὸ συμφ. καὶ ὑπέξ πρὸ φωνήντ. σ. γεν. = ὑποκάτω-θεν πρὸς τὰ ἔξω. Ν, 89 «φεύγεσθαι ὑπὲκ οκκοῦ». Ε, 854. Ο, 628. λ, 37. μ. 107. Καὶ δὲ Ἡρδ. 3, 116 «λέγεται δὲ ὑπὲκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζειν Ἀριμασπούς». Παράθαλ. τὰ σύνθετα ὑπεκφεύ-γειν, ὑπεκφέρειν κτλ.

Ἀπέκ=ἀπέξω, ἐκτὸς, μακράν, σπάν. Ὁμ. οὖν. Ἀπολ. 110 «Εἰλείθιαν ἀπέκ μεγάροιο θύρας ἐκπροκλεσταμένη». Κότν. Σμ. 4, 540 «ἀπέκ δίρροιο πεσόντες». Παράθαλ. τὰ σύνθετα ἀπεκλαρθάρεσθαι

Διέκ=διξ μέσου καὶ ἔξω, πέρκ πέρκ καὶ ἔξω, σ. γεν. Ο, 124 «ώρτο

διέκ προθύρου». β, 61 «διέκ μεγάροιο βεβήκειν». 460. σ. 185 κτλ. Ἀρχίλ. ἐν μεγ. Ἐπυμ. 324, 17 «διέκ σωλῆνος», καὶ σ. αἰτ. διέκ τὸ μύρτον. Παράξιλ. τὰ σύνθ. διεξιμέναι, διεξερέσθαι.

Ἄποπρὸς ρέρων = ἀπὸ μακράν, ἐμπρὸς, ἀπεμπρὸς, Π. 669, καὶ 679· σ. γεν. εἰς τὰ μακράν, πολὺ μακράν, Η, 334 «κατεκκόμεν αὐτοὺς τυθόν, ἀποπρὸς νεῶν» Εὔρ. Φοίν. 1739 «ἔπειμι πατρίδος ἀποπρὸς γαίας». Ὁρ. 1451 «(τοὺς) δικριμάτας ἀποπρὸς δεσποίνας».

Διαπρὸς = ἀνάμεσαν καὶ πέρα, πέρα, πέραπέρα, ἐντελῶς πέρα. Ε, 66 «ἡ δὲ διαπρὸς ἀντικρὺ πατὴ κύστιν ὑπὸ δστέον ἥλυν ἀκωκὴ» (ἔνθα προστίθεται ἔτι καὶ τὸ ἀντικρύ). 538. Μ, 184 κτλ.· σ. γεν. ε, 281 «τῆς δὲ διαπρὸς αἰγανή.. πταχμένη θώρηκι πελάσθη».

Περιπρὸς = πέριξ καὶ ἐμπρὸς, ὀλόγυρος ἐμπρὸς, εἰς τὰ ἐμπρὸς καὶ πέριξ τινός· Α, 180 «περιπρὸς ἤχρ ἔγγει θύεν». Π, 699.

2. Ἡ σύνδεσις τριῶν προθέσ. ὑπεκπρὸςεις τὰ ἐκτὸς καὶ τὰ ἐμπρὸς, παρ' Ἀπολ. Ροδ, 4, 225 «ὑπεκπρὸς δὲ πόντον ἔταμνε». συχνὸν δμως ἐν τοῖς συνθέτοις οἷον ὑπεκπροφρεύγειν, ὑπεκπροφρέιν, ὑπεκπροθέειν κτλ.

Σημ. 1. «Οτι δὲ δὲν πρέπει νὰ γραφώσιν ἀμ φὶ περὶ, περ' ἐκ κτλ., ἀλλὰ, ἀμ φὶ περὶ, παρὲκ κτλ. ἀποδείκ. υσιν ὁ Spitzner ἐν τῇ βῆθ. συγγρ.

Σημ. 2. Ὁμοία πάντως εἶνε ἡ περίπτωσις, καὶ ἡν πρὸ συνέτου μετὰ προθέσ. ἐκτὸς προτάσσεται καὶ ἐπανάληψιν ἡ αὐτὴ πρόθεσ. ἐπιβῆματικῶς, Ψ, 709 «ἄν δ' Ὁδυσσεις πολύμητις ἀνιστατο». ε, 260 «ἴν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδες τ' ἐνέδησεν ἡ αὐτῆς». Τὸ δὲ Ἡρδ. 2, 176 «ζέθηκε δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ιροῖς... ἔργα δικοῖσιτα, ἵν δὲ καὶ ἐν Μέμφι τὸν κολοσσὸν, ἐξέρηθη μελιῶς πως ἀντὶ, ἐν δὲ καὶ τοῖς; ἐν Μέμ.

3. Καὶ αἱ καταχρηστικαὶ προθέσ. ἔτεκα καὶ χάριν συνδέονται μετὰ κυρίων προθέσ., ὡς καὶ ἐν τῇ γερμ. π. χ. von Bechits vegen· ἀπὸ βοῆς ἔτεκα = ἀπλῶς, ἵνα φωνάξῃ Θουκ. 8, 92, μ. σ. Pop. ἐν τῇ μεγ. ἐκδ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 31. «Τίνος δὴ χάριν ἔτεκα» Πλ. νόμ. 701, d, μ. σ. Stallb. πολιτικ. 302, b «ἔπεινον» ἔτεκκα τοῦ τοιούτου πάντες δρῶμεν χάριν». Λυσ. 26, 9 «περὶ τῶν ἐν διληγαργίζεσσιν τοῖς ἔτεκνεν». Σοφ. Φ. 554 «Ἄ τοῖς τοῖς Ἀργείοιςιν ἀμφὶ σούνεκα βουλεύματ' ἔστι», ὅπερ ἀνευ λόγου ὁ Brunck καὶ ἄλλοι ἀναγνωσκουσιν ἀμφὶ σοῦ νέα τὸ γερμ. um der Freundschaft willen. Προσέτι δὲ, μέχρι πρὸς σ. αἰτ. συχνὸν παρὰ τοῖς ἀττικ. π. χ. Πλ. Τίμ. 25, b. πολ. 586, a. «μέχρις ἐπὶ θάλασσαν» Ξεν. ἀν. 5. 1, 1. «μέχρι εἰς τὸ στρατόπεδον» 6, 4, 26. Οὕτω καὶ «ἔστε ἐπὶ τὸ δάσπεδον» 4. 5, 6 καὶ παρὰ τοῖς μαγν., ἔδ. λεξ. Πησσοῦ. καὶ Σακελλ. Δὲν ἀνήκει δμως ἐνταῦθα τὸ Σοφ. Τρ. 1160 «πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο» δηλ. θανεῖν ὑπὸ μηδενὸς πρὸς τ. πνεόντα = νὰ φονευθῇ ὑπὸ μηδενὸς τῶν ζώντων» ἔδ. Schneidewin. Τὸ

περ' Εὔρ. Ιρ. τ. 1131 ἀναγνωστέον μετὰ Seidler «εὗ σ' Α-θηναίων ἐπὶ γχν» ἀντὶ «εἰς Αθ. ἐπὶ γχν».

§. 445. c. Τμῆσις ἐν τοῖς συνθέτοις ρήμασι¹⁾.

1. Ἡ πρόθεσις παρίσταται ἢ ὑπὸ τὴν ἀρκτικὴν αὐτῆς ση-
ματ. ὡς τοπικὸν δηλ. ἐπίρρ., ὡς ἐν §. 443 εἰδόμεν, ἢ ὡς πρόθ.
καὶ τότε συντάσσει. μετὰ πτώσεως οὐσιαστικοῦ, ἢ τέλος μετὰ
ρήματος. Ἐν τῇ τρίτῃ ταύτῃ περιπτώσει παρίσταται μὲν, πλὴν
οὐχὶ ὡς ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς αὐτοτελὲς ἐπιβρήμαχ, ἔχει δύμας σημα-
σίαν ἐπιβρήμαχ., καὶ ἡ χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ῥήμα. ἢ συγχωνεύεται
μετ' αὐτοῦ εἰς μίκη λέξιν²⁾.

Οἱ χωρίσμοι τῆς προθέσεως ἀπὸ τοῦ ρήματος καλεῖται τμῆσις.
(Ἐκτὸς τοῦ ῥήμα. συμβάνει αὐτὴ καὶ ἐν τῷ ἐπιβρήμαχ. μόνον διαμ-
περές, πλὴν μόνον περ' Οὐρήρ. οἷον διὰ δ' ἐμπερές Λ, 377. P,
309. φ, 422.) Ἡ ἔρρεστις αὕτη ἡτο ἀναμφισβίλως ἢ ἀρκτικὴ
καὶ ἡ μόνη εὔχρηστος, διὸ καὶ ἐν τῇ διηγηματικῇ γλώσσῃ ἡ συχ-
νοτάτη ἔτι. Ἡ συγχωνεύεσσις ἀμφοτέρων τῶν λέξεων εἰς μίκην ἀ-
νήκει εἰς μεταγενεστέρων γλωσσικὴν περίοδον, ἥρξετο δύμας καὶ
ἀπὸ Οὐρήρου, ἐπειδὴ ἀμφότεροι καὶ ἐκρρέσεις ἀπαντῶσι περ'
αὐτῶν τηλεολόγων ἀνευ διαφορῆς σημασίας. Ὅπο τὴν κυρίαν λοι-
πὸν σημασίαν τῆς λέξεως οὐδεὶς δύναται νὰ γείνη λόγος περὶ
τμῆσεως περ' Οὐρήρ., ἐπειδὴ ἀυτὴν εἶναι περ' αὐτῷ πάντως
φυσική καὶ ἀτεχνος, καὶ θεμελιοῦται ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς γλώσ-
σης τῆς ἐποχῆς του. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἐτῶν εσοδήθη σχε-
δὸν παντελῶς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ πεζοῦ λόγου διὰ τῆς συγχωνεύ-
σεως (συνήσεως), καὶ παρέμεινε σχεδὸν ἐν τῇ ποιήσει μόνον,
ἥτις πάλιν σχετικῶς πρὸς τὴν διηγημ. εἶναι σπανία, καὶ μάλι-
στα τίθεται πάντοτε τεχνικῶς πως πρὸς ἔξαρσιν καὶ ἐπίτασιν
τῆς ἐκφράσεως.

2. Ως ἐν πολλοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ἐν τῇ γρήσει τῆς τρή-
σεως ἢ ἑλλην. γλῶσσα δείκνυσι μεγάλην εὐκαρπίαν τε καὶ ζωη-
ρότητα, ὑπερέχει. δὲ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο τῆς μεν γερμ. γλώσσα.
διληγώτερον, ἀπει ποιουμένης καὶ ταύτης γρήσιν, πλὴν μικράν, τῆς
τμῆσ., ἄλλων δύμας γλωσσῶν οἷον τῆς σανσκρ. καὶ τῆς λατινι. πολὺ περισσότερον, ἀπει ἐκείνης μὲν οὐδόλως τὴν τμῆσιν γιγνω-
σκούσης, ταύτης δὲ σπανιώτατα χρήσιν αὐτῆς ποιουμένης.

3. Ἐξετάζομεν ἐν πρώτοις τὴν ὁμηρικὴν γλώσσαν, ἐν ᾧ, ὡς
ἐν τῷ ἀρ. I εἰδόμεν, διλόγος δύναται νὰ γείνη κυρίας μόνον
περὶ τῆς κατὰ τὸ φαιρόμενον τμῆσ., ἐπειδὴ καὶ προθέσεις ἐν
ταύτῃ δὲν εἶναι κεχωρισμέναι τῶν ῥημάτων των, ἀλλ' ἵστανται

1) Τὴν τρῆσιν ἐκαδον ἔστοτε νεωστὶ ἴντικειμ. σπουδαῖς συζητήσιας οἱ
Naegelsbach ἐν τῇ XVI Excuse zu den Anmerkungen zur Ilias. Nürnberg,
1834. Hoffmann in d. Progr. Lüneburg, 1858 (ὧς πρὸς τὴν ἀμφὶ in d.
Progr. 1857), καὶ δὲ W. Pierson im Rhein. Mus. 1857 σ. 90, 260, 379.

παρὸς αὐτοῖς ὡς αὐτοτελῆ ἐπιβίημ. Δύο δὲ περιπτώσεις ἐν ταύτῃ διακριτέον.

α) Ἡ πρόθεσ. φαινεται μὲν κεχωρισμένη τοῦ φίμου, διατηρεῖ δύμας κυρίως τὴν ἔκυτην ἀνεξκρητικάν ὡς ἐπιβίημα. Γ, 34 «ὑπό τε τρόμος ἔλλαζε γυνῖκα» = ὑποκάτω ἔλλαζε τὰ μέλη τρόμος; 135 «παρὸ δὲ ἔγχει μακρὸν πέπηγεν» = πληγίσιον δὲ τὰ μακρὸν ἔγχει. ἐνεπήγηθοσν. Δ, 63 «ἐπὶ δὲ ἔμφοται θεοὶ ἄλλοι». 161 «ἔκ τε καὶ δύο τελεῖ» = ἔξι. διὸ δύοτελῶς. δ, 525 «ὑπὸ δὲ ἐσχετο μισθὸν» = ὑποκάτω (κρυφίως) τὸν μισθὸν καὶ ὑπεσχέθη. Θ, 108 «οὓς (ἴππους) ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμηγε» = τούτους ἀρήρπασα ἀπὸ τοῦ Αἰν. μακρὰν (έλεσθι τινά τι Η, 59.). Ν, 394 «εὖ δὲ οἱ ἡνίοχος πλήρη φρένας» = ἐκτυπήθη, ἐτυράγη, ἐξεπλάγη τὰς φρ., ἐγένετο ἔξι φρενῶν, πικράρων. ρ, 312 «ἥμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δὲ ἀστρούς βεβήκειν» = τὰ δὲ ἀστρο. εἰλον χωρήση πολὺ πρόσω (πέραν τοῦ ἡμίτεως τοῦ οὐραν.), πολὺ δὲ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀστρῶν. Α, 67 «ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνηι». Η, τὸ ἐν §. 444 πρόδγμ. Σπανιώτερον δὲ πολὺ ἐπεται ἡ ἐπιβίηματικὴ πρόθεσ. Μ, 195 «ἐνάριζος ἀπ' ἔντεα». ε, 196 «νύμφη δὲ τίθη παρὰ πετσαν ἐδωδήν». Ρ, 91 «εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεις καλά». Η, 425 «οὔδετι νίζοντες ἀπὸ βρότου». Β, 699 «τότε δὲ ἥδη ἔγειν κάτα γαῖα».

Σημ. 1. Ἐάν εἰ; δύο ή πολλὰ; ἀλλεπαλλήλως ἐπομένας προτάσσεις; ἔπρεπε νὰ ἐπιναληφθῇ τὸ αὐτὸ σύνθετον, τότε μόνον ἐν τῇ πρώτῃ τίθεται, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς μόνον ἡ πρόθεσις, καὶ μάλιστα κεῖται ἐν τῇ πρώτῃ ἡ πραγματικὸν σύνθετον, ὅπερ καὶ σπάνιον, ἡ σύνθετον ἐν τρήσει. Ψ, 886 «καὶ δὲ ἡ ἡμέρας ἄνδρες ἐνέσταν ἐν μίν ἦρ' Ἀτρεΐδῃ; . . . , ἀν δὲ ἡρα Μητρόνης». 798 «κατὰ τὸ μὲν δολιχόστοιν ἔγχος θηρὶς ἐστὶ ἀγῶνας φέρων, κατὰ δὲ ἀσπίδα». Δ, 417 «σὺν δὲ ἑσαλοῖς ἐινοῖς, σὺν δὲ ἔγχει καὶ μίνεν ἀνδρῶν». ι, 207 «ἐν δὲ ἡρα νῶτον ἔθοις; διοῖς καὶ πίσοις; αἰγίοις, ἐν δὲ σοῦ; σιάλαιοιο ἔργαινε». Οὐταν καὶ παρ' Ἡρδ., Ηδ. ἀριθ. 12. Σπανίως τίθεται ἀντιτρόφων. Σ, 535 «ἐν δὲ ἔρις, ἐν δὲ κυδομοῖς οὐδίκεον, ἐν δὲ ὀλοῖς καρδίῃ». Κατὰ μίμησιν δὲ Ἡεδ. ἀριθ. 156. Ἐνιοτε προγράπτεται καὶ ἀπλούση, ἐπειτα δὲ πρόθεσ. ἐπιβίηματική. Γ, 268 «ἄρνυτο δὲ αὐτοῖς καὶ κείται ἄνεας ἀνδρῶν Ἀγριμένων, ἐν δὲ Ὁδοστένες». Ε, 480 «καὶ δὲ ἄλογον τε φίλην ἔλλιπον καὶ νήπιον εἰόν, καθ' δὲ κτήματα πολλά». Ω, 232 «γρυποῦ δὲ στήσεις; ἔφερεν δίκαια πάντα τάλαντα, ἐν δὲ δι' αἴθωντας τρίποδας; . . . , ἐν δὲ δίπεις».

Σημ. 2. Η ἐπιβίηματικὴ πρόθεσις δύναται νὰ γωρισθῇ ἀπὸ τοῦ ῥηματοῦ αὐτῆς οὐ μόνον διὰ μικρᾶς λέξεως' οἷον τῶν, δὲ, τὲ κτλ., ἡ διὰ δύο ὄμοιων μονοσυλλάβη. οἷον δὲ οἱ κτλ., ἀλλὰ καὶ διὰ μιᾶς, δύο, τριῶν ἡ καὶ πολλῶν ἄλλων λέξεων. Ἐν δὲ λόγῳ δὲ ἀριθμοῦς τῶν λέξεων δίεν δύναται νὰ δρισθῇ, διλλ' ἐπικρατεῖται μεγίστη ἐλευθερία ἀναλόγως τοῦ στίχου καὶ τῆς ἴννοις. Παραδείγματα τούτου παρέχει πάσσα εἰλίς τοῦ 'Ομήρου.

β) Ἐν τῇ προτάσσει κεῖται πρόθεσις, πτῶσις οὐσιαστικοῦ καὶ φῆμα. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πτῶσις ἔξερτζται ἡ ἀπὸ

τῆς προθέσ. ή ἀπὸ τοῦ μετὰ τῆς προθέσ. συνδετέου δήμ. Ἐκεὶ συμβοῖ τὸ τελευταῖνον ἢ πρόθεσ. ἔχει τὴν ὀρκτικὴν ἐπιδρομακτικὴν σημασίν καὶ ἀνήκει εἰς τὸ δῆμον. Ἀμφότερος δὲ ταῦτα, η τε ἐπιδρόμος πρόθεσ. καὶ τὸ δῆμον, ἀποτελοῦσιν ἔννοιαν ἑρμακτικὴν (ῥῆμά), τὸ τοιοῦτον δὲ δῆμον καὶ οὐχὶ μόνον ἢ πρόθετος συντάξεται μετὰ τῆς πτώσεως; ἐν πολλοῖς ὄμως πρόδγμ. οὔτε η ἔννοια, οὔτε η σύνταξ. καθιστῶσιν ἡμῖν γνωστόν, πόθεν η πτώσις ἐξερχεται, θν δηλ. ἀπὸ τῆς προθέσ. η ἀπὸ τοῦ συνθέτου τοῦ ἐν τῷ μέσει κειμένου. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ φύσει τῆς προθέσ. κείται, ἵνα συνδέηται στενῶς μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῆς, ἐπόμενον, ὅτι κανικῶς, ὅπου η πρόθεσ. μπέστη λιταριόν χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῆς η ἔνεκα μετρικῶν λόγων η διὰ παρεμβληθεισῶν λέξεων, η πρόθεσ. δὲν ἀνήκει εἰς τὴν πτώσ. δὲλλ' εἰς τὸ δῆμον, ὡς ἐπιδρόμος. (τμῆσις)¹⁾. Τοιαύτη λοιπὸν ἴσχυρὴ τμῆσις συμβάλλειν·

α) "Οταν η κυρία τομῇ κηται μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τῆς πτώσ. Α, 53 «ἐννημαρο μὲν ἀνὰ | στρατὸν ὥχετο κῆλα θεοῖο» (=ἀνώγετο στρατὸν=διήρχετο ἀνὰ μετόν τοῦ στρατῶν). Β, 782 «χωρισμῷ, ὅτε τ' ἀμφὶ | Τυρωέν γαῖαν ἴμμόσση» =οταν θὲ περιμαστιγώσῃ τὴν γῆν τοῦ Τυρ. Ο, 607 «ἀρλοισμὸς δὲ περὶ | στόμῳ ἐγίγνετο» =ἀρρός δὲ περιέσχλλες γύρωθεν τὸ στόμα. Ω, 616 «νυμφάων, αἱ τ' ἀμφὶ | Ἀγχελώπιον ἐβρέωσαντο» =ἔφορμησασαι περιεκύλωσαν τὸν Ἀχ. Δ, 97 «τοῦ κεν δὴ πάχμπρωτα | περὶ ἀγλακὰ δῶρος φέροιο», η γενικὴ τοῦ =ἐκ τούτου, ἀπὸ τούτ., κατὰ τὰ ἐν §. 421.

β) "Ετι ἴσχυροτέρα τμῆσις εἶναι η παῖδα εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου. Ρ, 268 «ἀμφὶ δ' ἄροι σριν | Ακρυπρῆσιν κορυθέσσι.. οὐέρα πολλήν | Χεῦ» (=ἀμφιψέειν οὐέρα τιν), ίδ. 523. Λ, 481. Ν, 704 «ἀμφὶ δ' ἄροι σριν | Ηρυμιοῖτνιν κεράζεσσι πολὺς ἀνακηκίει ιδρώει» =ἐν τῇ ἑρά τῶν κεράτων ἀναπηδῆ ἀμφοτέρωθεν ίδρο. πολὺς.

Σημ. 3. Ἐξαρίσειν ποιοῦσιν αἱ ἔχθραι φίνειν διστέμεναι προθέσ. Π, 772 «πολλὰ δὲ Κειρίσνην | ἀμφὶ δέξια δοῦρα περήγειν δηλ. ἀμφὶ Κειρ. Σ, 191 «στεῦτο γέρη Ήφαίστοιο | παρ' οἰστέμεν ἔντεα καλά μ, σ. Spitzner. Κατὰ τὸ φαινόμενον ιδιαίτερειν ποιοῦσι τὰ χωρία, ἔνθα συμβαίνει η κυρία τομῇ οἷον Τ, 10 «τύνη δ' Ἁφαίστοιο πάρα | καλυτὰ τεύχεα δέξο». Ν, 267. 374. 509. Ρ, 447.

γ) "Οταν μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τῆς πτώσ. περιεμπέσωσι μητὰ η καὶ πολλαὶ λέξεις σημαντικαὶ οἷον τὸ ὑποκείμ., ἀντικείμ., δῆμον, η μόνη η μετ' ἄλλων λέξ. συνημμένα. Ο, 266 «ἀμφὶ δὲ χαῖται ὕδωρις ἀτσονται» =αἱ χαῖται. σείονται πέριξ ἐπὶ τῶν ὕδωρων ἀμφοτέρωθεν, ποιητικώτερ. τοῦ περιεσίονται ἀμφοτέρωθ. τῶν ὕδωρ. Θ, 115 «τὰ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτηρα

1) Ιδ. Hoffmann ἐν τῷ προινηθῷ. προγράμ. 1857, σ. 12, καὶ 1858, σ. 4.

(*εἰσθατειν τι*). Π, 291 «έρ γάρ Πάτεροικος φόβον ἡκεν ἀπασιν» (*ἐριέται τι τινί*). Β, 156 «Αθηναῖν Ἡρη πρὸς μῆθον ἔπειτε» (*προσευπεῖτι τινί*). Ε, 310 «ἀγρὶ δὲ ὅσσε κελκινὴ νῦξ ἐκάλυψεν». ζ, 140 «έκ δέος εἴλετο γύνιων» (= *ἔξαιρεται θεῖαν τινός τι*). ς, 96 «ὑπὸ ποσὶν ἀδήσατο καλὸν πέδιλον» (= *ὑποδεῖτι τι τινί*, ὡς τὸ ὑπέδησε πέδη). εἰς τοὺς πόδας διάφρορον τοῦ, ἔδησε πέδη. ὑπὸ τοὺς πόδας), ίδ. Nitzsch. ζ, 167 «οὕπω τοῖν ἀνήλικεν ἐκ δόρυ γαίην» (*ἐξαρτήγεσθαι τινος*). θ, 343 «έρ δὲ γέλως ἄρτος ἀθανάτους θεοῖσιν». (Α, 599. θ, 326 «Ἄσθεστος δ' ἄρτος ἐγέρτο γέλος μακάρεσσι θεοῖσιν».) Ε, 566 «περὶ γάρ δὲ ποιμένι λαῶν» (ίδ. Α, 508 «τῷ ἦρ περίδεισαν»). Θ, 485 «έρ δ' ἔπεος Ὀλευκοῦ». (Δ, 108 «ἔμπεσε πέτρῃ»). Β, 451 «έρ δὲ σθένος ὥρσε ἐκάτεσφ» (ίδ. Ζ, 499 «γόνον πάσχοντιν ἐνδῆσεν»). Ν, 829 «έρ δὲ σὺ τοῖσι περγήσεαι» (τὸ σὺ ὑποκείμ. καὶ ἀριθμοτονούμ. ἀντων.). ίδ. Ε, 219. Οὕτω καὶ ὅταν τὸ ὅρμα κατέται μὲν μετὰ τὴν πρόθεσ., πρὸ δὲ μαρας τῆς πτώσ. θ, 3 «περὶ δὲ ἔρθρος δέκαν θέτ' ὄμφα» (*περιτίθεσθαι τι τινί*). Ζ, 253 «έρ τ' ἄρχος οἱ οὐρανοὶ» (*ἐμφέρατ τινί*). ο, 408 «κνοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖτι βροτοῖσιν». Η ὅταν δὲ πρόθεσ. κατέται μὲν μετὰ τὸ ὅρμα, οὐχὶ δμαρας καὶ ἀμέσως πρὸ τῆς πτώσ. δ, 198 «βαλλειν τ' ἀπὸ | δέκαρυ παρειῶν». θ, 149 «σκέδασον δ' ἀπὸ | κῆδες θυμοῦ».

Σημ. 4. Η πρόθεσ. ως τοιαύτη παρ' Ομήρ. ἐν ταῖς ἐπομέναις μάνον περιπτώσεις δύναται νὰ γωρισθῇ μπὸ τῇ; πτώσ. οὐδειστικοῦ;

α) Διὰ μικρῶν δασμάντων (ἐν μέρει δὲ καὶ ἔγκλητικῶν) λίξεων οἷον μὲν, δὲ, τὲ, δὲ, γάρ, πέρ μὲν ἄρ, δ' ἄρα, γάρ δὴ, γάρ σφεας, δὲ οἱ (ἀντωνυμ.), δὲ οἱ, δ' ἄρα οἱ, μὲν οἱ, μὲν με, ἄρα μιν (ξ, 452). Β, 310 «(δράκων) πρός ἓν πλατάνιστον ὅρουσεν». Δ, 135 «διὰ μὲν ἄρτος ζωστήρος ἐλάτατο». τ, 435 «πρὸ δ' ἄρτος αὐτῶν.. καὶνες Κύπειν». Ε, 128 «έρ γάρ σφεας γειρῶν φύγον ήνια». Σ, 432 «έν μὲν μ' ἀλλάζων ἀλλάζων ἀνδρὶ δάσμασσεν». Περίεργον γ, 318 «περὶ πάμπον μείμονος».

β) Διὰ γενναῖς ήτοι θε τικής οἶνον, 128 «ἔπασχον δέ τοι Αρηος παλαμάνων». Θ, 378 «προφανέντες δὲν ποτολέμαιος γεφύρας». ο, 492 «πολλὰ βροτῶν ἵπποις τεττα». Δύναται δὲ νὰ συμβῇ ἡ κυρία τομὴ καὶ μετὰ τὴν γενικ. Α, 44 «βῆ δὲ καὶ Οὐλόνποιοι καρήνων», Γ, 272. Υ, 227. Δύναται δὲ νὰ παρεμβληθῇ καὶ δασμάντων τι λεξίδιον οἷον τὰ, δὲ, πέρ, γάρ τιδε Π, 428. 750. Ο, 739. Σπανιωτέρε. δὲ καὶ πολὺ περίεργον εἶναι νὰ γωρίζεται διὰ γενικ. ἐπιθετικής συνοπτομένης μετὰ ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου. Ε, 227 «εινάτετ' ιφ' ἐπιποπλῶν Θερηκῶν δρεαν». Π, 673. Τ, 355. Ω, 81. (Πλὴν ἐν Α, 357 «μετὰ δούρατος φύεται ἐρωτὴν» καὶ Μ, 284 «έρ ἀλλος πολιτης κέγυται λιμέσιν» εἶναι τυκτικοὶ μετοίκεσθαι τινί).

γ) «Οταν δὲ πρόθεσ. κατέται μετὰ τὴν πτώσιν δύναται δὲ νὰ παρεμβληθῇσαν καὶ δασμάντων λεξίδια. Ε, 64 «οὔτει θεῶν ἐκ θέσφατα, γῆδη». 729 «τοῦ δὲ ξεργύρεος βυθὸς πλειν». σ, 220 «τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι». Ψ,

1) ίδ. περισσότερα πρόδγ. ἐν Nägelsbach ἐν τῇ ἡρῷ. συγγρ. σ. 305. Hoffmann ἐν τῇ ἡρῷ. συγγρ. 1857, σ. 13 καὶ 1858, σ. 4.

377 «τὰς δὲ μετ' ἵξερον». Ω, 254 «Ἐκ τορος· φρέλετ' ἀντί.. περισσαῖς. 1) "Οταν δύως παρεμβάλλωνται λέξεις σημαντικαῖς, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τημήν, ε, 332 «ιδοι τὸν μοχλὸν ἐείρασο» (συναίρεσι); ε, 175 «τὸ δὲ οὖδε τὸν νῆσον.. περόνων» (ἴπιτερ.)

d) Σποραδικὰ φαινόμενα εἰνε τὰ, Α, 831 «φύρμακα» τὰ σε προτὶ φασιν «Ἄχιλλος; δεδιδόγχις». ε, 535 «εὔροι δὲ ἐν πήματι οἰκιώ», ώ; λ, 115, ε. 155 «παρ' οὐκ Ἰούλων ἔθελον σημ.» (ἔνεκα τῆς ἀντιθίσεως).

Σημ. 5. Συχνότατα καὶ ἡ ἔννοια, ἡ γραμματικὴ, καὶ ἡ ὅμηρικὴ λεκτικὴ χρῆσις προσδιορίζουσιν ἀνὴ μετὰ προθέσ. συναπομένη πτωσίς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς προθέσ. δ; προθέσ., ἡ ἀπὸ τοῦ βήμα. ἐν τημήσι κειμένου. Ν, 631 «ἡ τέ σε φασι περὶ φρένας; ξύμεναι ἄλλων» = περιενταῖ τινος; φρένας. Ζε σ, 218 «περίσσας γυναικῶν ἔθος»; Α, 465 «ταῦλα καὶ ἀμφὶ διελοτοῖς ἔπαιραν» = ἀμφιέπαιραν. τ, 177 «ἀνὰ νηὸς ἔσηγα» = νηὸς; ἀνέσην; ἔπαιδη ἡ ἀνὰ σ. γεν. οὐδεμιὸς ἀπαντᾷ. Α, 528 «κυανέστιν ἐπ' ὁρρῷς νῆσος Κρονίων» = ἐπένευσε.

4. Μεταβολίνομεν ἡδη εἰς τοὺς μεθομηρικοὺς ποιητάς. Παρ' Ομήρῳ εἰδόμενον ἐν ἀριθ. 1, διτὶ ἡ τημήσις ἡτο πάντως φυσική, ἀσκοπος, καὶ ἐστηριγμένη ἐπ' αὐτῆς τῆς τότε γλωσσικῆς χρήσεως. Ἐν τῇ ἀμέσως δύως μεθομηρικῇ περιβάθμη γενικός κανὼν ἐγένετο ἡ συγχώνευσις τῆς ἐπιβρέχου προθέσ., μετὰ τοῦ βήμα. εἰς μίαν λέξιν, ἡ δὲ χρῆσις τῆς τημήσ. ἐγρέ τότε ἔνεκα τούτου περιέργων τι, παράδοξον καὶ ὀχυρωστόν. Διὸ συνέθη, ὥστε οἱ ποιηταὶ νὰ μεταχειρίζωνται ταύτην πρὸς ῥητορικὸν σκοπόν. Ἐγένετο αὕτη σχῆμα ῥητορικόν, κόσμημά τι δηλ., καὶ ἐτίθετο ἡ ἴνα παράσχυτη τῇ ἐκθέσει ἔμφρασίν τινα, ἐπειδὴ ἐπρεπέ τις διὰ τῆς τημήσ. νὰ σημειώσῃ καὶ ἀκριβῶς κατασημάνη τὴν ἔννοιαν τῶν κεχωρισμένων μελῶν, ιδίᾳ δὲ τὴν τῆς προθέσ., ἡτις διὰ τοῦτο ῥίλετ νὰ τίθηται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάξ., καὶ ἡτις ἐνισχύεται πολλάκις καὶ δι' ἐπομένου τινός ἀστόμου λεξίδιου· οἷον δὲ, μὲρ, γάρ, ἡ ἐγκλητικοῦ· οἷον γέ, μὲρ, σέ, νήρ, μολ, σολ, τίλ, τέ, τολ, νήρ, καὶ ἐξαίρεται πολλάκις; διὰ τῆς ἀρσεως, ἡ ἐπίθετο, ἴνα καταστήσῃ τὴν ἔκθεσιν σαρεστέραχ²⁾). Ή πρόθεσ. κανονικῶς κείται πρὸ τοῦ βήμα., ἡ δὲ ἀραστρορικὴ θέσις αὐτῆς εἶνε καθ' ὅλου μὲν σπανίς, συχνὴ δύως παρ' Εὔριπ. ίδ. ἀριθ. 7.

5. Η χρῆσις τῆς τημήσ. ἀπαντᾷ παρό τε τοῖς δραματικοῖς καὶ τοῖς λυρικοῖς³⁾, ὃν οὖτοι μεταχειρίζονται ταύτην συχνότερον ἢ ἐκεῖνοι, ὅπερ ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ διαφόρου χαρακτῆρος τῶν εἰδῶν

1) Ω; πρὸς τὸ τελευταῖον χωρίον πάνω ὥρθι; παρατηρεῖ δ. K. Hoffmann ἐν τῇ ἥρθεσῃ πραγματ. σ. 6, διτὶ ἡ ἀντί δύναται νὰ τεθῇ ως καὶ αἱ καταχρηστικαὶ προθέσ., αἱτινες μεγίστην ἰλευθερίαν ἔχουσιν ὡς πρὸς τὴν θέσιν, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἰλευθερᾷ ὅμηρικῃ προθετικῇ σημασίᾳ ἡ ἀντί οὐδεμίαν σύνθετην μετὰ τοῦ βήμα. δύναται ν' ἀποτελέσῃ.—2) "Id. Pierson 'Ρήν. Μουσ. σ.426.—3) "Id. Pierson ἐν τῷ πρότερ. μνηθείσῃ ἀκριβεῖ καὶ εὐρυτερούσῃ πραγματισῃ über die Tmesis dei den Griechischen Dichtern, insbesondere bei Dramatikern und Lyrikern. σ. 458.

τῶν ποιήσεων τούτων. Αἰσχλ. Πρ. 134 «κτύπου γάρ ἀχώ χάλυ-
θος διηγέειν ἀντρῶν | μυχὸν ἐκ δ' ἐπιληξέμου τὸν θεμερῶπιν αἰδῆ»
(σκρής παράστασις τοῦ αἰτνιδίου). ίδ. 880 «μόπο.. . θάλπουσιν».
'Αγ. 1188 «ὑπ' αὖ με.. . στροβεῖ». Πρ. 100 «τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲκ
(οὗτῳ γράφει. δ' Ἐρυζν. ἀντὶ τῆς ὑπέρ) θυντὸν ἀλύξαντα γυγεῖν».
698 «πρό γε στενάζεις καὶ φόβον πλέκει τις εἰ· | ἐπίστρεψι, ἔστιν
καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης» (ἔξαρσις τῆς ἐννοίας=λίκν. ἐνωρίς θρη-
νεῖς). ίδ. Πρ. 459 «ἀχμῷ δὲ | κυκλοῦντο». Χονρ. 453 «ξὺν δὲ
γεροῦ πρὸς ἐγθρούς». 1020 «πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβοις | ἄδειν ἔτοι-
μοις». 'Αγ. 918 «ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθι, ὅταν τις φρούλας | λύσῃ»
(ζωρὸς δικτυγή). Θέσις ἀναστρόφηκτή. Πρ. 852 «κι (δηλ. πόλεις)
κατὰ χέρσον ἐληλυμέναι πέρι πύργον» = αἵτινες ἥσκαν περιβεβλη-
μέναι μὲν πύργοι· εἰ καὶ τὰ χωρίον τοῦτο κριτικῶς δὲν εἰνε ἀσφα-
λεῖς, ίδ. Wellauer. ίδ. ἀριθ. 7 a. E. 'Ο Αἰσχύλος μεταχειρίζεται
τὴν τμῆσιν εἰς τὰ λυρικὰ ὕδινας χωρίς, σπανίως δὲ εἰς τὸν
διάλογον. Εἰνε δ' αὐτῷ αὐτῇ μαζλλον μέσον ἐμφάσεως ἡ μέση. σα-
φοῦς παραστάτεως· τὰς ἑζῆς δὲ προθέσ. μεταχειρίζεται οὗτος ἐν
τῇ τμήσ. ἀπό, ἐξ (ἐκ), πρό, ὑπό, ὑπαλ., ἀμφὶ, ξὺν, πρὸς, ἐπί,
κατά· μεταχειρίζεται δὲ τὴν τμῆσ. οὐ μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς
προτέρα., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, καὶ ὅχι μόνον ὅταν ἔπων-
ται τῇ προθέσ. ἐν ἡ πολλὰ ἀσήμαντα λεξίδια, ἀλλὰ καὶ λέξεις
σημαντικαί (ώς Πρ. 100. 881. «κατὰ μοῖρα κακήψαι». χονρ.
566 «κατὰ στόμα ἔρει, κατ' ὅφθαλμον βαλεῖ»).

6. 'Ο Σοφοκλῆς τούναντίον χρῆσιν ποιεῖται τῆς τμῆσ. συγκρό-
τερ ἢ ὁ Αἰσχύλος, πλὴν πάντοτε ἐν τῇ ἀρχῇ μόνον τῆς προτέρα.,
καὶ οὕτως ὥστε νὰ ἔπηται τῇ προθέσ. ἀσήμαντόν τι λεξίδιον.
Μεταχειρίζεται δ' οὗτος ταύτην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ δικλόγῳ
πρὸς σκρῆ παράστασιν. Περιορίζεται δὲ καὶ οὗτος εἰς τὰς προθέσ.·
ἐρ., σὺν, ἐπί, ἀπό, ἐξ (ἐκ), κατά. Αἴ. 1288 «οὖδ' ἦν δ' πράξεων
ταῦτα, σὺν δ' ἐγώ παρὼν» (= συμπράξεων). Ηλ. 299. 713 «ἐν
δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμοις». 'Αντ. 420. Ηλ. 746 «σὺν δ' ἐλίσ-
σεται!». Οἰδ. τ. 27 «ἐκ δ' δ' πυρρόρος θεδει | σκήψαις ἐλαύνει». 182
«ἐν δ' ἀλογοι πολικι τ' ἐπὶ ματέρες .. ἐπιστενάχουσιν» = ἐνστε-
νάχ. καὶ ἐπιστενάχ., ἐπανελάρθη δ' ἡ ἐπὶ ἐν τῷ ὄχῳ. χάριν με-
γαλειτέροις ἐμφάσεωις. 'Αντ. 427 «ἐκ δ' ἀράς κακάς | ἥρατο».
432 «σὺν δέ νυν | θηρώμεθι». 979 «κατὰ δὲ τακόμενοι». Οἰδ.
τ. 1198 «κατὰ μὲν φίσικε». Τρ. 565 «ἐκ δ' ἥσος' ἐγώ». ίδ.
1055.1057. Φ. 817 «ἀπὸ μ' δλεῖς». 1158.1177. 'Αναστροφικὴ
τμῆσις μόνον ἐν Φιλ. 647. ίδ. ἀριθ. 7 a. E.

7. Πλρ' Εὔρυπιδή ἡ τμῆσις εἰνε συγνοτάτη, καὶ τίθεται,
ώς ἐν τοῖς κατωτέρω πρόδημ. δύσμεθι, πολλαχῆς κατὰ τρόπον
ὅλως ἄγγωστον τῷ Αἰσχλ. καὶ Σοφοκ., διότι μεταχειρίζεται ταύ-
την οὐ μόνον πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἐκφράσεως καὶ πρὸς σκρῆ παρά-

στασιν, ἀλλὰ πολλάκις καὶ πρὸς κόσμον. Μεταχειρίζεται δὲ ταύτην ὡς τὸ πολὺ ἐν τοῖς χοροῖς καὶ τοῖς λυρικ. χωρίοις. Προθέσ. πρὸς τμῆσιν αὐτὸς ἔχει τὰς· ἐν, σὺν, ἀπό, ἐξ, ἀρά, κατά, διὰ, ὑπὲρ, ἀμφὶ, περὶ. μετὰ, ἐπὶ, ὑπὸ, συγνότατα ὅμως τὰς· κατά, ὑπὸ, ἀρά καὶ ἐξ. Ἡ πρόθεσ. ἡ προηγεῖται τῆς προτάσ. καὶ ἔπειτα αὐτῇ δὲ ἡ καὶ ἄλλο ἀσήμαντον λεξίδιον, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ συνηθέστατον, ἡ ἔπειτα τῷ ῥήμ. ἀνευ τοιούτου λεξίδιου (τμῆσις ἀναστροφική), ἡ κείται ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσ. πρὸ τοῦ ῥήμ. Συνήθως ἔπιτείνεται ἡ πρόθεσ. διὰ τῆς ἀρσεως. Ἐφ. τ. 832 «κατὰ δὲ δάκρυν, κατά δὲ γόνος ἅμα χρῆ τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὁσκύτως δ' ἐμόν». 1276. 1278 χορ. «έπι δ' ἔσεισεν . . . ἀπὸ λαθοσύνην νυκτωπὸν ἔξειλεν βροτῶν» ἔνθι περίεργον εἶναι, ὅτι ἔπειται τῇ ἀπὸ τὸ σύνθετ. ἔξειλεν. Ὁμοίων τινὰς περίπτωσιν εἰδόμενον ἐν τῷ ἀριθ. 6 παρὰ τῷ Σοφ. Οἰδ. τ. 182. Τρ. 522 χορ. «ἀρά δ' ἔβόκτεν λεώς». 543 χορ. «νύχιον ἐπὶ κνέφας παρῆν», ἔνθι κείται ῥῆμα παρασύνθετ. τμητικῶς (ἐπιπαρεῖναι), ὅπερ οὐδὲμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχυλ. καὶ Σοφ. 162 «ἀμφὶ δ' ὀλένας | ἔλισσος ἔμοις νώτοισι». Βάκ. 80 χορ. «ἀρά θύρσον τε τινάσσων». 126. 96 χορ. «κατὰ μηρῷ δὲ καλύψξ». Ἐλ. 367 «ἀπὸ δὲ παρθένον κόμις | ἔθεντο». Μήδ. 627 χορ. «ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἔγγαν | ἐλθόντες», ἔνθι ἡ ὑπὲρ ἔπιτείνεται διὰ τοῦ ἀριθ. Ἐπόδ. 1109 χορ. «μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰών». Μετ' ἐμφαντικῆς ἔπικναλήψεως τῆς προθέσ. μετὰ προηγηθὲν σύνθετον ῥῆμα. Ἡρ. μκιν. 1055 «μὴ δέσμῳ ἀνεγειρόμενος χαλάστας ἀπολεῖ πόλιν | ἀπὸ δὲ πατέρων μέλαχθρό τε κατερρήξῃ». Ἡ ἀναστροφικὴ θέσις ἐν τῇ τμῆσ. παρ' Εὔριπ. εἶναι συνήθης, ἐνῷ παρ' Αἰσχυλ. μὲν μόνον ἐν ἐνὶ χωρίῳ, ὅπερ κριτικῶς εἰναι ἐπισφράλεις, ἴδ. ἀριθ. 5, παρὸς Σοφλ. δὲ μόνον ἐν Φιλ. 657 (ἴδ. περὶ τὸ τέλος τοῦ ἀριθ. 6). Κύκλ. 384 «βαχλῶν ἔπι». Ἡρ. μκιν. 974. Ἐκ. 504. 513. Βάκ. 620 «μόλε, χρυσῶπα τινάσσων | ἄρα θύρσον (κακῶς δὲ) Ερμ. καὶ δ Νέουκ έκλαψιθένουσι τὴν, ἄρα, ὡς κλητ. τοῦ ἀρας· ἴδ. 80 ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων.)» Ελ. 474. Ροτ. 72.

8. Ο κωμικὸς Ἀριστοφάρης σπανίως ποιεῖται χρῆσιν τοῦ σχήματος τούτου, ὅπερ μᾶλλον ἡρμόζει τῇ σεμνοπρεπεῖ γλώσσῃ τῆς τραγῳδίας καὶ λυρικῆς ποιήσ. ἡ τῇ κωμῳδίᾳ, ητίς ἀσχολεῖται μᾶλλον περὶ τὸν πραγματικὸν θίον ἢ τὸν ἰδικιόν. Διὸ μεταχειρίζεται δὲ Ἀρρ. τὴν τμῆσιν κανονικῶς μόνον ἐν τοῖς χορικοῖς, ἔνθι δικαωματιδεῖ ἐν γλώσσῃ μεστῇ διενότητος τὸν σεμνοπρεπῆ ἐκφραστικὸν τρόπον τῶν τραγικῶν· α) ἐν τῷ χορῷ· ὄρν. 333 «ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσεν». Λυσ. 262 «κατὰ μὲν ζῆγιον ἔχειν βρέτας | κατὰ τ' ἀκρόπολιν ἐμάκεν λαβεῖν». 1280 «ἐπὶ δὲ δίδυμον . . . διὰ δὲ Νύσιον». ὄρν. 346. Ἐν τῷ διαιλόγῳ· βέτ. 1047 «καὶ σοῦ γ' ἀκούσωμεν; ἀπολεῖ· κατὰ σὲ χώσομεν τοῖς λίθοις» (πωιωνικ. πεντάμετρ.), μ. σ. Α.

Müller. σφ. 784 «ἀρά τοι με πείθεις». νεφ. 792 «απὸ γὰρ ἀλοῦμχι». 440. ὅρν. 1506. Πλ. 65.

9) 'Ἐν τοῖς λυρικοῖς ὡς πρὸς τὴν τμῆσιν ὁ Πίνδαρος ιδίκ
ἔξέγει. Τὸ σχῆμα τοῦτο ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται ἐλευθεριώτερον
ἢ οἱ δραματικοὶ καὶ λοιποὶ λυρικοί, ἐνίστης δὲ καὶ ἀπλῶς λόγοι:
μετρικοὶ φύνεται, ὅτι ἀναγκαῖουσιν αὐτὸν πρὸς χρῆσιν τούτου, ἵδ.
Ο. 3, 6. 7, 4. 8, 32, ἢ τάξις τις πρὸς εὐφωνίαν· οἷον "Ἴσ. 2, 34.
Ἡ πρόθεσις δύναται νῦν λάθη ἐν αὐτῷ οἰκνδήποτε θέσιν ἐν τῇ προ-
τάξει. Τὰς ἐπομένας προθέσ. μεταχειρίζεται οὗτος ἐν τῇ τμητικῇ
χρῆσις ἀπό, ἐκ, ἐν, σὺν, ἐς, ἀρά, κατά, ἐπί, παρά, ὑπό. Ο. 6,
14 «κατὰ γάρ τοῦτον τέ νιν καὶ φαιδίμις ἴππους ἔμαρψεν». 7, 5
«ἐρ δὲ φίλων | παρεόντων θηλέα μιν ζαλωτόν». 7, 43. 9, 35 «ἀπό
μοι λόγον τεθεν, στόμα, ἥψον». 2, 69. 13, 59. Π. 2, 9 «ἐπὶ
γάρ ιοχέκιρ πάρθενος χερὶ διδύμῳ | δ' τ' ἐναγώνιος Ἐρμῆς αἰ-
γλαζντα τίθησι κόπτον». 4, 34 «ἄρ δ' εὐθὺς ἀρπάξαις». Ν. 5, 51
«ἀρά δ' ἵστικ τενιον». 9, 8. "Ἴσ. 6, 30, «ζώων τ' ἀπὸ καὶ θη-
νῶν» (πρὸς ἔξχροις τῇς ἀντιθέσεως). 'Ἐπαναληπτικῶς' Ν. 9, 8
«ἄλλ' ἀρά μὲν θρούμικην φόρμιγγα», ἀρά δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὸν ὅρτο-
μεν». ἵδ. σημ. 1. Θέσις ἀραιορογική. Ο. 1, 49. 3. 6.

10. Οἱ λοιποὶ λυρικοὶ ποιοῦνται χρῆσιν τῆς τμῆσ. μεθ' ὁ-
μοίας τῷ Πίνδ. ἐμράτσεως, οὐγῇ ὅμως καὶ οὕτω ποικιλοτρόπως,
ὡς οὗτος. Δικριτέος δὲ τῶν κυρίως λυρικῶν οἱ ἐλεγειακοί, ὡν
ἢ ποίησις ἐκ τοῦ ἔπους προελθοῦσσα ἀρμόδει εἰς τόνον ἡρεμώτερον,
ἥττον ὑψηλὸν καὶ ὀρμητικόν. Διὸ δὲ τμῆσ. δὲν φύνεται παρ' αὐ-
τοῖς οὔσα πλήρης ἐμράτσεως, ὡς παρὰ τοῖς λυρικ., ἢ δὲ πρόθεσ.
στερεῖται κανονικῶς τῆς ἄρτσεως. 'Ἐλεγειακοί. Τυρτ. 2. 7, 9
Bergk. «αἰτιγύνει τε γένος κατὰ δ' ἀγλάκων εὔχος (διόρθ. τοῦ
Bergk ἀντ' εἶδος) ἐλεγγχει». Σόλων 3, 15 «δίκης, | ἢ σιγῶσα
σύνοιδε τὰ γινόμενα πρὸ τ' ἐόντα» (ἐπίταξις τῆς ἀντιθέσεως).
Θεογν. 13 «κακάς δ' ἀπὸ κῆρος ἄλαλκε». 192 «σὺν γάρ μίσ-
γεται ἐσθίλα κακοῖς». 869 «ἐρ μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐ-
ρανὸς» (ἢ ἐγείρει ἐνταῦθα τὴν ἄρσιν). Καθ' Ὀμηρ. 1064 «ἔξ
ἔρον ιέμενον» μετὰ τῆς ἄρτσεως, καὶ 1145 «κατ' ἀγλακά μηρίκ
κατίων». Ἀρχίλοχ. (πρὸς Περικλέα) 8, 3 «τοίους γάρ κατὰ κῦμα..
ἔκλυσεν». 6 «ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν». Ηαμβογρ.
'Ιππόναξ 23 «ἀπό σ' ὀλέσειεν" Ἀρτεμις, σὲ δὲ κώπολλων», 24. 58.
Σιμωνίδ. 6, 63 «λοῦται δὲ πάστοις ἡμέροις ἀπὸ ῥύπον δίες». Οἱ κυ-
ρίως λυρικοὶ κατὰ τὴν ἔκδ. τοῦ Bergk. 'Αλκμ. 29 «Μᾶσ' ἔγε, ..
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἴμερον | ὅμνον καὶ χαρίεντα τίθει χορὸν
(παρχάλησις ἰσχυρὰ) 'Αλκατ. 34, 3 «καθέδραλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ
μὲν τίθεις | πῦρ, ἐρ δὲ κίρνας; οἴνον». 36, 3.41, 2.45, 2.92. Σεπφὼ
19 «πάρ δ' οἴσι τὰ πτέρχ». 57, 1 «καθ' δ' ἀμέροσίκς μὲν
κράτηρ ἐκέρχτο». 58, 3. Ἀγναρ. 29 «ἔγω δ' ἀπ' αὗτις φύγον
ώστε ἀκκυνξ». 50. 58. 63. 72. 80. 'Ανακρεόντεια 34, 9 «κατά

μεν σχίζεις δινείσους». Ιδ. στή. 15 καὶ 29. 62, 1 «ἀρὰ βάρ-
βιτον δονήσω». Σιμωνίδ. 86, 5 «φῆ τότε Τίμαρχος, πατρὸς περὶ
γένερος ἔχοντος, [τὸν] ἄφ' ἵμερτὴν ἐπινεεν ἀλικίην». 170, 1 καὶ 5.

11. Η τμῆσις ἐπιτηδείκ πάντως εἰς τὴν μεγάλοπρεπῆ καὶ
ἐμφραντικὴν γλώσσαν τῶν δοκιματικ. καὶ λυρικῶν οὐδόλως ἀρμόζει
καθ' ἐκυτὴν εἰς; τὸν πεζὸν λόγον, ἐπιδιώκοντα ὅμαλὴν ἀπλό-
τητα, σαρδίνεικαν καὶ ἀκρίθεικαν. Οἱ πεζὸις ἐκρριστικὸς τρόπος
συμβανεῖ πρὸς τὴν κοινὴν γλωσσικὴν χρῆσιν, ἐν τῷ, ὅτε δὲ πεζός.
λόγος ἀνεπιτύσσετο, τὸ μετὰ προΐθετος σύνθετον ἕπιμαχοῦται ὡς ἐν
ὅλον καὶ οὕτω στενῶς συνηνωμένον, ὥστε ἡ τμῆσις τῶν συγγε-
νῶν μελῶν ἐρκάνετο ὡς μέγα καὶ ἔκτακτον γεγονός. Διὸ οἱ πε-
ζοὶ σπανιώτατα ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ σχήματος τούτου. Μόνος ἐν
τοῖς πεζοῖς εἶναι δὲ Ἡρόδοτος, περὶ φυγεδὸν συγχρήτης ἐνεργός.
τῆς τμῆσ., τὸ ἴστορικὸν ὅμως ἔργον τούτου φέρει ἐν ἐκυτῷ τὸν
χρηστηρικὸν τοῦ ἔπου; (Ιδ. εἰσαγωγὴν σελ. 34.,). Οἱ ἀττικὸς ὅμως
πεζὸς λόγος ἀπέσχε πρωτελῶς; τῆς ἐλευθερίας; ταύτης, ἐξαιρέσει
ὅλιγων μόνον ἰδιαίτερων περιπτώσεων. Ἐν τῷ πεζῷ φυσικὰ
ἡ δύναμις τοῦ σχήματος τούτου ἔχειται ἐπὶ τὸ ἐμφραντικώτερον,
καθ' ὃσον τοῦτο εἶναι αὐτῷ ἀσύνηθες.

12. Παρ' Ἡρόδ. ἀπαντῶσιν αἱ ἑές περιπτώσεις^{a)} α) συγχότατα
συμβινέιν ἡ τμῆσις διὰ τοῦ συγδέσμου ἄρ (=*oīr*), καὶ δὴ οὕ-
τως, ὥστε προηγεῖται τὸ ἡγούμενον τῆς προτάσεως μετὰ τοῦ
ἐπεάρ (ὅς ἀν) σ. ὑποτακτ., ἐν δὲ τῇ ἐπομένῃ προτάσ. ἐπεται ἡ
πρόθεσ. μετὰ ὃν καὶ ἀρρίστου οὐ πάντα τὴν σηματ. τῆς §. 386, 7.
2, 40 «ἐπεάν ἀποδείρωσι τὸν βοῦν, κατευξάμενοι κοιλίην μὲν ἔκει-
νην πᾶσσαν ἐξ ἀρ εἰλον, σπλαγχναν δὲ αὐτοῦ λείπουσι». Οὕτω
47 «κατ' ὄρ ἐκάλυψε». 70. 87. 96 «ἐρ ὄρ ἐπέκτωσαν». 7.
10, 5 «ἐπεάν σφι δ θεὸς φθονήσας φέρον ἐμβάλῃ ἡ βροντὴν,
δε' ὄρ ἐρθάρησαν ἀναξίως ἐώστων». 2, 39 «τοῖσι (quibus) μὲν
ἄν τι ἀγορή.., οἱ μὲν φέροντες εἰς τὴν ἀγορὴν ἀπ' ὄρ ἔδοντο
(vendunt). 85 «τοῖσι (quibus) ἀν ἀπογένηται (mortuus est)
ἀνθρώποις, τὸ θῆλυ γένος.. κατ' ὄρ ἐπλάσσατο τὴν κεφαλὴν
πηλῷ». Η προηγεῖται μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς προτάσ., 2,
86 «λίθῳ Αἴθιοπικῷ δέξει παρχτῆταντες.. ἐξ ὄρ εἰλον τὴν κοι-
λίην». Οὕτω 122 (κατ' ὄρ ἔδονταν). 2, 39 «οἱ δὲ φέροντες ἐς τὴν
ἀγορὴν ἀπ' ὄρ ἔδοντο». 2, 172 «τοῦτον κατ' ὄρ κόψας ἀγαλμα..
ἔποιήσατο». 3, 82 «θωμαζόμενος δὲ ἀρ' ὄρ ἐρχόνη». 4, 196 «οἱ
δὲ προσελθόντες ἄλλον πρὸς ὄρ ἔθηκαν χρυσόν». Αντὶ δὲ τῆς
δευτερευούσης προτάσ. μετὰ ἐπεάν δύνανται νὰ κηνταὶ καὶ τὰ
ἐπιφῆ. ἐπειτε, 2, 88 «πυρωματίη διηθήσαντες τὴν κοι-
λίην ταριχεύουσαν.. καὶ ἐπειτεν ἀπ' ὄρ ἔδωκαν ἀποφέρεσθαι».
4, 60. - b) ἐν τῇ συντάξῃ, ἀρὰ τε ἔδραμον καὶ 1, 66 οἷα (qui p-
re) δὲ ἐν τῇ χώρῃ ἀγροθῇ καὶ πλήθει οὐκ ὅλιγων ἀνδρῶν ἀνά τε
ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθηνήθησαν. 3, 78. 7, 15. 156. 218. -

ε) διὰ τοῦ δὴ, μόνον ἐν 7, 12 «μετὰ δὴ θουλένεαι, ὃ Πέρσα, στράτευμα μὴ ἄγειν ἐπὶ τὴν Ἐλλάδα;» = μεταξέλλεις δὲ τὴν σκέψιν σου νὰ μη ἐκστρατεύσῃς κατὰ τ. Ἐλλ. . ; - d) διὰ τοῦ δέ 6, 114 «καὶ τοῦτο μὲν ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ (rugna) ὁ πολέμωρχος Καλλίμαχος διαφθείρεται . . , ἀπὸ δ' ἔθνεις τῶν στρατηγῶν Στησίλεως». - e) διὰ τοῦτο τῶν ἐγκλιτικῶν 2, 181 «ὂ γύναι, κατὰ με ἐρχόμαχζες». f) διὰ πιθέτου σὺν οὐσιαστικῷ, μόνον ἐν 7, 164 «ἀπίκετο ἐς τὴν Σικελίην ἀπὸ πάρτα τὰ χρήματα ἄγων» (καθ' ὅλους σχεδ. τοὺς κώδ. ίδ. Raehr). ἀπάγειν ως ἐν 163. - g) διὰ τοῦ μὲν καὶ δὲ οὕτως, ὥστε ἐν τῷ δευτέρῳ μέλει τῆς πριτάσ. νὰ ἐπαναλημβάνηται μόνον ἡ προηγουμένη πρόθετ., ὅπερ φανερὸν, διὰ εἰνεῖς διηγητικὴ ἀπομίμησις (ιδ. §. 445, A. 1). 2, 141 «ἐνταῦθι μῆς κατὰ μὲν φαγεῖν τοὺς φρεστρεῶνας αὐτῶν, κατὰ δὲ τὰ τόξα». 3, 126 «κατὰ μὲν ἔκδεινε Μιτροβάτες, κατὰ δὲ Κρανάσπην». 5, 81. 8, 33. 9, 5. 89 «ἐν δὲ τῷ πόνῳ τούτῳ ἀπὸ μὲν ἔθνεις ὁ στρατηγὸς, ἀπὸ δὲ ἄλλοι πολλοί». μ. σ. Raehr. (Μετ' ἐπαναλήψεως δὲ τοῦ ὅκμ. ἐν 3, 36 «καὶ ἀπὸ μὲν σεωτὸν ἀλεσας τῆς σεωτοῦ πατρίδος κακῶς προστάξεις, ἀπὸ δὲ ὀλεσας Κῦρου».)

Δημ. 6. Η παρ' Ἡρ. χρήσις τῆς τμήσεως φίνεται οἷσα ᾧ τὸ πολὺ ἀπομίμησις τοῦ διηγητικοῦ ἴκεραστικοῦ τρόπου· εἴνε ὅμως διεισπερίεργον τὸ φαινόμενον, διὰ πανταχοῦ οἵτος μεταχειρίζεται ταῦτην ἐν συνδέσει μετὰ τοῦ χρόνου. δοριστου, ἔξαιρέσει μόνον τοῦ ἐν 7, 12, τὸ e) καὶ 164, ἔνθι ὅμως προγεγεται τοῦλάχιστον τὸ δὲ φίνετο, ίδε f).

13. Ἐν τῷ ἀττικῷ λόγῳ, κακίπερ πολυπληθεῖται καὶ γενικῷ, πολὺ σπαχίνως ἀπαντᾷ ἡ τμῆσις. «Οπου δ' αὕτη συμβάλλει εὐκόλως ἀνευρίσκεται, ὁ λόγος. Θουκ. 3, 13 «μὴ ξὺν κακῶς ποιεῖν κύτους μετ' Ἀθηναίων, ἀλλὰ ξυνελευθεροῦν», διότι ἔχρηστον ἦτον ἐντελῶς τὸ ξυγκακοποιεῖν τὰ σύνθετα συγκακουργέω, συγκακοπαθέω εἴνε τοῦ μτγν. ἐλληνισμοῦ. ίδ. Lobeck πάρεργ. σ. 620, καὶ διότι ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸ ξυγκακοποιεῖν ἀπήτει τὴν παρένθεσιν τοῦ, κακῶς. Ξεν. ἀν. 5, 5, 21 «παρεσκευασμένοι, ἢ μέν τις εὗ ποιῆι, ἀρτ' εὗ ποιεῖν» καὶ Πλ. Γοργ. 520, α «(ἢ εὐεργεσίκ) τὸν εὗ παθόντα ἐπίθυμειν ποιεῖν ἀρτ' εὗ ποιεῖν», διότι τότε οὐ μόνον ἀτενποιεῖν δὲν ἀπήντα, ἀλλ' οὐδὲ εὐποιεῖν, εὐρίσκεται ὅμως ἀγαθὰ ἀτιποιεῖν, ἢ δὲ ἀντίθεσις ἀπαίτεται, καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ ποιεῖν, τὸ εὗ ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο λέγει ἔνεκ τῆς ἀντιθέσεος. «εὗ ποιήσας ταῦτην τὴν εὐεργεσίν ἀρτ' εὗ πεισταί» ἀτιπάσχειν λέγεται μὲν δρθῶς, εὐπάσχω ὅμως οὐχί, ἀλλὰ μόνον εὐπαθέω, κατὰ τὰ §. 342 1, b) τὸ ἀτενπαθέω ἡτο ἔχρηστον, εἰ καὶ ἐλέγοντο ἀτεπαιτιέω, ἀτεπικυρέω, ἀτενεργετέω, ἀτενροέω κτλ. Ἀρρ. Πλ. 1029 «τὸν εὗ παθόντι ὑπὲρ ἐμοῦ πάλιν μ' ἀρτ' εὗ ποιεῖν». Δημ. 20, 64 «ὅσους εὗ ποιήσαντας ἡ πόλις ἀρτ' εὗ πεποίηκεν». 8, 65 «μῆσιν εὗ πεπογθότων

τῶν πολλῶν Ὀλυμφίων» καὶ «σὺν εὐ πεπονθότος τοῦ πλήθους», ἐπειδὴ τὸ συγενταθεῖν οὕπω τύτε ἀπήντα. Τὸ Πλ. ὅμως συμπ. 237, α «ξύμ μοι λάβεσθαι» θεωρητέον ὡς ποιητικὴ ἐλευθερία, ἐπειδὴ τὸ δόλον χωρίον ἔχει ποιητικήν τινα χρείαν, *i.d.* Stallb.

Σημ. 7. Δὲν ἀνήκουσιν ὅμως ἵνταθι τά· Ξεν. Κύρ. 4, 1, 13 = πότε τι ἐφύπνει· *i.d.* §. 442, συμπ. 8. 17 ἀντὶ παρὰ τι ποιήσῃ=si contra aliquid egerit, ὡς καὶ Κύρ. 1, 6, 33 εἰς δὲ παρὰ ταῦτα ποιοῖεν, *i.d.* §. 440, μ. σ. Born. Τηῆσις ἐπὶ Ληῆ; δὲν συμβαίνει εἰς τὰς μετὰ τῶν εἰς, ἐτερος συνθίτους διντωνυμίας οὐδεὶς, μηδεὶς, οὐδέτερος, μηδέτερος, ἵκειδὴ τὰ σύνθετα οὐδεὶς, μηδεὶς κτλ. ἔχουσι σημασίαν πολὺ διστινεστέραν τῆς τῶν διναλειμμένων. Ξεν. συμπ. 3, 4 «οὐδὲ καθ' ἓν=ne una quidem in re. ἀπομν. 2. 6, 4 «οὐτις μηδὲ πρὸς ἓν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται». Θουκ. 2, 67 «τοὺς μηδὲ μετ' ἑτέρων (εὑμπολεμοῦντας)», *i.d.* 72 μ. σ. Pop.1)

§. 446. d. Προθέσεις ἐν συνδέσει μετ' ἐπιφρήματων²⁾.

Αἱ προθέσεις ἐν τῇ ἑλλ. γλώσσῃ συγχάκις συνδέονται καὶ μετ' ἐπιφρήματων, ἄτινα τότε λαμβάνουσι σημασ. οὐσιαστικοῦ. Ἡ σύνδεσις αὕτη εἶναι συγνοτάτη καὶ ἐν τῇ γερμαν., σπανίᾳ ὅμως πολὺ ἐν τῷ λατιν. (exinde, deinde, in ante diem, ex ante diem). Τὴν τοιεύτην σύνδεσιν ἐπιτρέπουσι συγνότατα μὲν τὰ τοπικά, εἴτε δὲ καὶ τὰ χρονικά ἐπιφρήματα, σπανιώτερ. ὅμως τὰ λοιπά. Πολλὰ ἐπιφρήμ. ἡνάθησαν μετὰ τῆς προθέσ. τόσῳ στεγά, ὥστε συνεχωνεύθησαν καὶ κατὰ τὸν ἐξωτερικὸν τύπονεις ἐν δόλον ἀδικητον. Πολλὰ ἐπιφρήμ. φέρονται ἐν τε τοῖς χειρογράφοις καὶ ἐν ταῖς ἑκδόσεσι ποῦ μὲν κεχωρισμένα τῆς προθέσ., ποῦ δὲ μετ' αὐτῆς ἡνάθησαν. Ἀναγράφομεν ὡδε ἀνευ παρατηρήσεώς τινος τὰ ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ μέχρις Ἀριστοτελούς γενικῶς ἀπαντῶντα ἐπιφρήμ.

a) "Εμπροσθετ (εἰς πρόσθετ ὅμως παρ' Εὔρ. Ξεν. 961, ἀντὶ τοῦ συνήθ. εἰς τὸ πρόσθετ" ἐπίπροσθετ ἀπ' Ἀριστοτελ.)" κατέπισθεν· ὑποκάτω ὑπεράρω ἀπ' Ἀριστοτελ.· ἐξόπισθετ (ποιητ. ὅμως ἐξόπισθε(ν), ἐξοπίσω, εισοπίσω, καὶ τὰ τρίχ ταῦτα ἀπὸ Ομήρ.) μέχρι δεῖρο. Πλ. συμπ. 217, ε «μέχρι μὲν οὖν δὴ δεῖρο τοῦ λόγουν. Ξεν. ἀν. 5. 5, 4 «μέχρις ἐνταῦθα», συχν. παρὰ Πλ. π. χ. συμπ. 210, ε" μέχρι ποῖ καὶ δοι". Ξεν. ἑλλ. 4. 7. 5 «μέχρι μὲν ποῖ. μέχρι δὲ ποῖ». Πλ. συμπ. 487, ε «βουλευομένων μέχρι ὅποι τὴν σορίζων ἀσκητέον εἴην». στρεγγυς Θουκ. 4, 24. Ξεν. ἑλλ. 6. 5, 17 καὶ παχὺ τοῖς μτγν. ἀπὸ Ἀριστοτέλ. συχν. ἐφεύτερθεν ποιητ. ἀπὸ Ομήρ. παρεκεῖ (ἥμετ; παρέκει, ἀπέκει) τῶν Βυζαντινῶν (*i.d.* Σουάδ. ἐν τῷ ἐπέκεινα) καταντόθι Ἀπολ. Ρόδ. 2, 16 κ.τ.λ. [παρ'] Ομήρωφ ὅμως ἐν τῷ, κατ' αὐτόθι, ἡ κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ ἥπμ. 3) *j.* παραντόθι Τσέτσ. προσομηρ. 193· ἐξ ὅμοθετ=indidem,

1) *i.d.* Bremer exc. III εἰς Ίσσοχρ., Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 2. — 2) Lobeck εἰς Φοῖν. σ. 45—49. — 3) *i.d.* Spitzer εἰς Κ, 273.

ε, 477· ἀπειτεῖθεν Πολύβ. 40. 6, 1· ἀπεκεῖθεν, ἀπεκεῖσθε καὶ ἀποκάτωθεν (τὰ νῦν ἀπέκει, ἀποκάτω) Βυζαντινὴ, ἔδ. Lobeck εἰς Φρύν. 46· ἀπ' αὐτόφι = ἀπ' αὐτῶν Λ, 44, παρ' αὐτόφι = παρ' αὐτοῖς Μ, 302· ἐπ' αὐτόφιν = ἐπ' αὐτοῖς, ἐν τούτοις Τ, 255· εἰς ἀσσον Ἀντών. Λιθε. 41, 186· ἐς ἔγγιστα δικχοσίων, Νικηφ. Γρηγ. 13, 10. 419· κατάκρηθεν ἢ κατὰ κρῆθεν, "Ομηρ., Ήσδ., ὅμν. Δήμ. 182· ἐξ οὐρανόθεν" Ομηρ. κατ' οὐρανόθεν" Όρφ. λιθ. 595· τοιούτου εἰδῶν καὶ τὰ παρὰ τοῦ μτγν. ῥήτορσιν· οἷον ἐξ οὐρανόθεν, ἐπὸ μακρόθεν, ἐκ παιδιόθεν κτλ., ἔδ. Lobeck εἰς Φρ. σ. 46.

b) Εἰς νῦν Πλ. Τίμ. 20, β· προσέτι, καὶ ἐν τυχίσει, πρὸς δ' ἔτι Ξεν. ἀν. 3. 2, 2 κτλ. εἰσέτι νῦν, μτγν. ποιητ. π. γ. Ἀπολ. Ρόδ. 1. 1354 συγγρ. ἐς τῆμος η, 318· εἰς τότε· ἐκ τότε ἀπ' Ἀριστοτέλ.· ἐς δεῖ Θουκ. 1, 129 καὶ παρ' ἄλλοις· ἐς ἔπειτα 1, 130· εἰς ἔπειτα· ἔξιτε Αρρ. ὅρν. 334· ἐξόθεν = ἐξ οὗ, ἔκτοτε Νικ. θηρ. 317· ἔκτοθεν, exinde, γερμ. sodann, ἐκ τούτου, ἐντεῦθεν, ἔπειτα, ἔρεξης· Ἀπολ. Ρόδ. 4, 520 (δὲν πρέπει δὲ νὰ θεωρηθῇ τοῦτο ώς τὸ αὐτὸ τῷ ποιητικῷ ἐπιφέρ. ἔκτοθεν = ἔξωθεν, ἔξω, ἀπὸ τῶν ἔξω)· ἐς οὐν Ἡρδ. 1, 67. 3, 31· εἰς ὅτε 6, 99· ἐς πύτε Σοφ. ΑΞ. 1185· εἰς ὅπτες Αἰσχυν. 3, 99· ἐς ὅπισσω = εἰς τὸ, διὰ τὸ μέλλον, τὸ μετὰ ταῦτα. ο, 199· ἐς (εἰς) αὖθις· ἐς αὐτίκα Αρρ. Πλ. 367· παραντίκα· ἀπαντίκα Δίων Κάσ. 40, 15· μέχρι ὁψὲ Θουκ. 7, 83· ἐς ὁψέ = εἰς τὸ ἀργά, τὸ γετὰ ταῦτα, τὸ ὄντερον· Θουκ. 8, 23, οὕτω ἀναγγωνιστέον καὶ ἐν 3, 108 ἀντὶ τοῦ, ἔως ὁψὲ, ἔδ. Pop.· εἰς ὁψὲ Δημ. 57, 15· ἐς αὔριον, ποιητ. ἀρρ' Ομηρ.· ἐς ὄντερον· μέχρι τότε Ηρδ. 6, 34. Θουκ. 8. 24· ἐπιπρόσω = εἰς τὰ ἐμπρός, τὰ μακρύτερα, ἐπὶ μακρὸν πρόσω, ὃς τὰ ἀνοικτὰ Ἀρετ. χρόνικ φριν. 2, 12· προπέρουσι (ν) = πρόπεροι (τὸ δὲ ἐκπέρυσι = ἀπὸ ἐνὸς ἔτους, ἀπὸ πέρυσι, φέγει δὲ Λουκ. σολοικ. 7)· ἔκπαλαι Πλούταρχ. καὶ ἄλλοι μτγν. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ παλαιοῦ Θουκ. 1, 2· πρόπαλαι Πλούτ. ηθ. 674 καὶ ἄλλοι μτγν., τὸ δὲ παρ' Αρρ. ιππ. 1155 ἐτέθη χάριν ἀστειότητος, ώ, καὶ 1153 τὸ, τρίπαλαι, ἔδ. Λουκ. Λεξιφ. 2.

c) Εἰς ἄπαξ· καθάπαξ· ἐς τρίς = τὰς τρεῖς· ἐφάπαξ Λουκ. καὶ ἄλλ. μτγν.· ἐπιπαγχν, ἐπὶ πάγχν Ήσδ. ἔργ. 264. Θεόκρ. 17, 104· ἐπὶ μᾶλλον Ηρδ. 1, 94 κτλ. Πλ. νόμ. 671, α· ἀπέρ μᾶλλον Σουλδ.· ἐς μαλιστα Λουκ. φιλόπατρ. 9· εἰς μάτην Λουκ. τραχγώδ. 28, 241· Ἀριστείδ. 2, σ. 417· ἐς ἔρδην Ηλιούδ. 9, 350· ἐς ἄγαρ Προκόπ. σύγγρον. ἴστορ. 1. 3, 8 d. 2. 3, 92 c.

Σημ. Τὰ μετὰ τοῦ ἔτι σύνθετα συνάπτονται ἐνίστε καὶ μετά τινος; πτώσ. θ, 245· ἔξιτι· πατρόβν = καὶ ἀπὸ τῶν πατέρων ἔτι, ὅδε Ἀπολ. Ρόδ. 1, 976. I. 106· ἔξιτι τοῦ δέτε . . . ἔρησ = καὶ ἔκτοτε, καὶ ἀπὸ τότε ἀκόμη· ὅμν. Ερμ. 508· ἔξιτι κείνου = καὶ ἐξ ἔκεινου ἔτι τοῦ χρόν., Ὅδε Ἀπολ. Ρόδ. 2, 732. 4, 430, καὶ μετ' ἄλλους ἐπιφέρ. ληγάντων ἐς θειν Καλλίμ. Ἀπόλ. 104· ἔξιτι κα-

Θεον. Ἐκ τοῦ μτργν. πεζοῦ, ἵξετι νεαροῦ ΑΓλ. φυσ. Ιστορ. 5, 39, ἵξετι νεοῦ Ἀπιαν. πολ. 2, 86. Ἀπολ. Ρόδ. 4, 1397 «εἰσέτι που χθιζόν». Νὲ Lobek εἰς Φρ. σ. 48.

§. 447. ε. Συνεπτυγμένη σύνταξις τῶν προθέσεων.

Ίδιωμα τῆς ἐλλην. γλώσσης είνει, ίδικ ράμφιστα τῆς δημοτικῆς, τὸ νὰ συνάπτη πολλάκις προθέσ. σὺν δοτικῇ συντασσομένας μετὰ κινήσ. σημαντ. ῥημάτ., καὶ τούναντίον προθέσεις σύν αἰτιατικῇ συντασσομ. μετὰ στάσεως σημαντ. ῥημάτ. Ἡ σύνταξις αὕτη προσήλθεν ἐκ τῆς συγχρωτικής δέο στιγμῶν τῆς πράξεως, ἢ ἐκ τῆς συγχρωτικής δέο ἔργων, ἐπειδὴ δὲ λαλῶν σκέπτεται καὶ ἐκρήξει πρὸς τὴν στιγμὴν τῆς κινήσεως καὶ τὴν ἐκ τῆς συντελεσθεῖσης κινήσ. προελθοῦσαρ ἡρεμία, ἤτοι τὴν στάσιν, ἢ παρὰ τὴν στιγμὴν τῆς στάσ. καὶ τὴν στιγμὴν τῆς κινήσεως, ἢτις προηγήθη τῆς ἐπισυμβάσης ἡρεμίας· διὸ κακλούμεν τὸ τοιοῦτον σύνταξιν συνεπτυγμένην. Κατάδηλον δὲ ἐξ ἔκστος φάνινται πόστον εὐθύς; τοῦτο είνει, καὶ ποίκιλα φραγμολόγικά ἐν αὐτῷ ὑπάρχει. Διότι διὰ τῆς συντάξεως ταύτης δύο εἰκόνες παρίστανται ποδὸς τῆς ψυχῆς ἡμῶν, δρώντων πρὸς τὴν ἐνεργητικὴν κινήσει καὶ τὴν ἐκ ταύτης προελθοῦσαν ἡρεμον στάσειν καὶ κατάστασιν (πλπτειν ἐν κονίησιν), ἢ πρὸς τὴν παρούσην καταστάσει τῆς ἡρεμίας καὶ τὴν προηγηθεῖσαν σύναμψ κινήσιν τῆς πράξεως (λιξ ἐφάρη εἰς ὄδόν).

A. Τὸ φίμα τῆς κινήσεως τύτε συμπεριλαμβάρει καὶ τὴν ἐργοτατῆς ἐπειδούσης ἡρεμίας, ὅταν συνάπτηται μετὰ προθέσ. σὺν δοτικ. συντασσομεγωρ, ἀρτὶ μετὰ προθέσ. σύν αἰτιατ. συντασσομ. Ἡ στιγμὴ τῆς ἡρεμίας (ἡ ἀναρροπὰ δηλ. πρὸς τὸ διαρκές ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως) δύναται τότε νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἡ προεξάρχουσα. Ἡ περίπτωσις αὕτη συμβάνει ἐν ταῖς ἐπομέναις προθέσεσιν.

a) Ἐν τῇ ἐρ., ίδικ δὲ ἐν τῇ ἐπικ. γλώσσῃ. E, 370 «ἡ δὲ ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δὲ Ἀρροδίτη» = ἐπίπτε εἰς τὰ γόνατα καὶ ἔμενεν ἐπ' αὐτῶν. α, 200 «ἔγω μαντεύομαι, ὃς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλοντες!». Λ, 743 «ἥριπε δὲ ἐν κινήσιν». Οὔτω· βάλλειν ἐρ κορίσιν περ. Ομρ. Ψ, 131 «ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον» (ἐν α, 65ως 428 «ές τεύχες ἔδυνον»). Ἐν τῷ πελῷ· τιθέται ἐν χερσί, ὃς τὸ λατ. ponere, collocare in manibus.¹⁾ Θουκ. 4.14 «ταῖς ἐν τῇ γῇ καταπεφρυγίκις» (ἔνεκεν τῆς συντελεσθείσης πράξης). 7. 71, 7 «προσαπιώλλυντο αὐτοῖς καὶ οἱ ἐν τῇ γῇ νήσῳ ἀνδρες δια-

1) Σημ. μεταφ. Καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ίδιωμα διεργάζειν ἐνισχοῦ τοῦτο, πλὴν ἐκ τῶν προθέσ. μόνον τὴν εἰς (ὧς καὶ οἱ δωρι. καὶ Αἰολ. τὴν εἰς) συντάξεις μετ' αἰτιατ., ἢτις διπλῆν ἔχει σημασ. ἤτοι τὴν τῆς ἀρχαί. εἰς σύν αἰτ., καὶ τὴν τῆς ἐν α. δοτ. οἷον πίπτω 'τὸ νερό' βάλλω 'τὸ κεφάλι' μπαίνω 'τὸ σπίτι' μένω 'τὸ νερό' είμαι 'τὸ σπίτι'.

θεοηκότες», μάλιστα δὲ καὶ ἐν 4, 42 «ἐν Ἀμπροκίᾳ καὶ ἐν Λευκοδίᾳ ἀπήεσαν» (ἐν ἀπασ. τοῖς κώδ.) = ἀπῆλθον καὶ ἀπῆσαν ἐν . . ., ίδ. Popp. (ἐν Ξεν. δμως ἑλλ. 7. 5, 10 ἀναγνωστέον μετὰ Διιδόρρ. «οἱ ἵπεται; αὐτοῖς πάντες ἐν Ἀρκοδίᾳ ἀπῆσαν» ἀντὶ τοῦ, ἀπήεσαν, ἔνεκ τῆς δοτ.) Ξεν. ἑλλ. 4. 5, 5 πρῶτον μὲν «ἔς τὸ Ἡράκιον κατέρρυγον», εἶτα «οἱ δὲ ἐν τῷ Ἡράκιῳ καταπεφευγότες (ὅς πρᾶξις ἀποκεχωρισμένη) ἀπῆσαν» (ιδ. d). Μετὰ ὥηματικοῦ οὐσιαστ. Θουκ. 8, 11 «τὰ περὶ τὴν ἐν τῷ Πειραιεῖ τῶν νεῶν καταρρυγὴν ἡγγέλθη». Ξεν. ἀν. 4. 7, 17 «τὰ ἐπιτήδειαν ἐν τούτοις ἀνακενομισμένοι ἦσαν». Πλ. σοφ. 260, ε «τὸν σοφίστην ἔρχεν ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ καταρρυγέναι». Θουκ. 7, 87 «ἐν τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκέται», Πλ. Εὔθοδ. 292, ε «ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπεπτωκειν», μ. σ. Stallb. Ἐππ. μετζ. 298, ε «ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορίᾳ». Εἶτα γράγειρ ἔτι τιν. Πλ. Φίλ. 39, α «γράψειν ἐν ταῖς ψυχαῖς λόγους». Κριτ. 120, ε. Θουκ. 5, 47 «ἀναγράψῃς ἐν στήλῃ» τὸ λατιν. inscribere in columnā. Κατοικεῖειν ἔτι τιν. Θουκ. 5, 35, συγχότερ. ἐς τι Θουκ. 1, 103 μ. σ. Pop. 6, 7. 50. 63. Ιδρύειν, ιδρύεσθαι ἔτι τιν. Ο. 142. Θουκ. 2, 49 καὶ εἰς τι Εὔρ. "I. 1573. Θουκ. I. 131 μ. σ. Pop. Καθείργειν ἔτι τιν. π. γ. Ξεν. ἑλλ. 3. 2, 3 «καθειργένοις ἐν τῷ σταυρῷ μακτηί». Δημ. 18, 97 «καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις ἐκπόνησερξας τηρῆ», καὶ εἰς τις οἶον Θουκ. 4, 47 «ἔς οἴκημα καθετέρξαν» μ. σ. Pop. Κατακλείειν Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5 «κατακλειστόμενος ἐν τοῖς βασιλείοις», σύνηθ. δμως εἰς τι, ίδ. Θουκ. 1, 109. Ξεν. Κύρ. 4, 1, 18. ἀν. 7. 2, 15· σπανίως μετὰ τῶν ἥημ. ἀθρείεσθαι, αὐτόλεγεσθαι καὶ τ. δμοί. Θουκ. 2, 99 «ζυνθοῖσοντο ἐν τῇ Δοθήρῳ» μ. σ. Pop. Πλούτ. Ἀριστ. κεφ. 19 «τὸ Ἐλληνικὸν ἐν Πλαταιαῖς ἀθροίζεται συνέδριον», πανονικῶς δμως εἰς τις οἶον Θουκ. 2, 13, 4, 91 κτλ. Ξεν. ἀν. 6. 3, 3 κτλ. Καθιστάραι Ξεν. Κύρ. 4. 5, 28 «τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι.» Πλ. Μενέδ. 242, α «θ τὴν πόλιν ἐν πολέμῳ τοῖς Ἐλληνσι κατέστησε». Ἀντιρ. 5, 61 «ἔν ἀγῶνι καὶ κινδύνῳ μεγάλῳ καταστήσαντι» συνήθεστερ. δμως πολὺ εἰς τι. Οὔτως ἐνίστε καὶ περὶ λατίν. οἶον Ὁδίδ. Fast 3, 664 in sacri vertice montis abito Caes. B. G. 5, 10 «naves in littore ejectas esse». Sall. J. 5 «in amicitia receptus». 1)

1) "Ιδ. Hartung über d. Kas. σ. 68. καὶ 72. Καὶ ἐν τῇ γοτῷ. τίθεται ἡ πρόθεσ. τόσῳ σ. αἰτιατ. δσῳ καὶ σ. δοτ. μετὰ τῶν ἥημ. τῶν σημανόντων πίπτειν, κ λένειν, ῥέπειν, κρημνίζειν, β ἀλλεῖν, τιθένειν, αιτιάνειν, καὶ δηλ. Fallen, Sinken, Stürzen, Legen, Setzen, Stellen (μετὰ τῶν τελευταίων καὶ ἐν τῇ ἀργ. ἄνω γερμ.). οἶον er falt auf den Boden hin καὶ auf dem Boden hin ἐν τῇ νοτίᾳ ἄνω γερμ. μόνον ἐν συνθέσ. μετὰ τῶν hinter ή nieder π. γ. Gold in dem Schatze καὶ in den Schatz hinterlegen" ίδ.

Σημ. 1. Δέν φαίνεται, ότι: ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τὰ πρόδγμα. οἷον τ., 164 «πολλὸν γάρ (οἶνον) ἐν ἀμφιφορεῖσιν ἔκαστος ἡγεμόνιμος». Ο, 229 «ἐν χειρεσσι λάβ' αἰγίδα». Σοφ. Οἰδ. τ. 912. Εὐρ. 'Εκ. 527. Καὶ τὰ ἐν τῷ πιᾶψῃ Πλ. πολ. 517, α «λαζεῖν ἐν ταῖς χερσί». Πρδ. 3, 23 «ἐν πίδησι χρυσῆσι δεδίσθαι». Πλ. Κρατ. 404 α «ἐν τοῖς δεσμοῖς δῆσσαι». 'Ανδρο. 1, 93 «ἰδέειτ' ἀν ἐν τῷ ἑλλώῳ (ἀμέσως δὲ μετά ταῦτα «δεῖν εἰς τὸ ἑλλον»), καὶ τὰ τούτοις δια., διότι ἐν τοῖς πρόδγμ. τούτοις φαίνεται παρασταθεῖσα ἡ ἀναφορὰ τοῦ μέσου καὶ ὀργάνου καθερῶς τοπικῇ. [§. 106 §. 431. 3) a].

b) Ἐν τῇ ἀμφὶ καὶ περὶ. Α, 17 «κυνηγηθεῖς μὲν πρῶτα περὶ κυνήμησιν ἔθηκεν» = κυνηγηθ. ἔθηκε περὶ τὰς κυνῆμ., ωστε αὖται ἔμενον στερεῶς; ἐπ' αὐτῶν 19 «δεύτερον αὖ θώρακα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν». θ, 434 «ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα».

c) Ἐν τῇ ἐπὶ. Α. 55 «τῷ γάρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἡρῆ». (ώς τὸ, ἐν γρεσὶ θεῖται).

d) Ἐπὶ τῆς πρός. ι, 284 «νέχ μέν μοι κατέκεξε Ποσειδόνιν ἐνοσίχθων, πρὸς πέτρησι βαλάνων». 289 «σὺν δὲ δύω μάρψις, ωστε σκύλακες, ποτὶ γκίη κόπτε». Οὔτω^o θάλλειρ ποτὶ γαῖη. Ξεν. ἑλλ. 4. 3, 18 «ώς εἴδον τοὺς συμμάχους πρὸς Ἐλικῶνι περιφεγύόταξ».

e) Ἐπὶτῆς παρὰ, πλὴν σπανιώτατα. «Καταλύειν (=ποιῶ κατάλυμα, μένω) παρὰ τινι» Πλ. Πρωτ. 311. α. Δημ. 18, 82, ἀλλὰ καὶ παρὰ τινα Θουκ. 1, 136. (Τὸ δὲ ἐν Ξεν. ἀν 2. 5, 27 ἀναγνωστέον κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ., λέντι παρὰ Τισσαφέρνην.)

f) Ἐπὶ τῆς ὑπὸ ἐν ταῖς φρέσεσιν ὑπὸ τινι γίγνεσθαι = ἐργασθεῖαι ὑπὸ τὴν ἔξουσίκαν τινὸς, ὑπόδουλος εἰναῖ τινος^o ποιεῖσθαι τινὶ ὑπὸ^o έστω = καταδουλοῦν τι, ὑποχείριόν τι ἔχειν. Ιδ. §. 442 II. 2), c).

Σημ. 2. Ἐπειδὴ ἡ δοτικ. συγνότατα δηλοῖ τὸν τόπον ἢ τὸ ἀντικείμενον, πρὸς ὅ τείνει, οὔτινος ἢ ἐνέργεια τοῦ βῆμα. θέσται, μένει: ἀμφίβολον πολλάκις ἀν πρέπη τις νὰ ὑπολάβῃ τοῦτο ὡς σύνταξ. συνεπτυγμένην, ἢ τὴν δοτικ. ὡς στῶσ. τοῦ σκοποῦ. Ἐν τοῖς ἑζη̄; θύμηρικ. πρόδγμ. καὶ τοῖς ὅμ. τούτοις ἀνατίθητως πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἢ τελευταῖς περίπτωσις ὡς δοτ. δηλ. τοῦ σκοποῦ οἷον χειρας ή ἀλλαῖς ἐπὶ σίτῳ^o ἥκαι βέλος ἐπὶ τινι^o πέμψας ὄντερον ἐπὶ τινι^o ἐλαύνειν πρπους^o ἐπὶ νηυσὶ^o τιταίνεσθαι τόξα ἐπὶ τινι^o ἀλλασθαι^o ἐπὶ τινι^o μάχεσθαι^o ἐπὶ τινι^o πέτεσθαι^o ἐπὶ^o ἄνθεσσιν. 1) Περὶ τῆς συνεπτυγμένης συντάξ. τῶν ἐπιβῆμα. Ιδ. σημ. 4.

Grimm IV. σ. 809 «ἡ μὲν αἰτιατ., λέγει, φαίνεται δηλοῦσα τὴν πρόδξιν μᾶλλον τῇ πτώσεως, ἡ δὲ δοτ. τὸν τόπον μᾶλλον ἐνθαῦτη πτώσεις συμβαίνει· καὶ μένει». — 1) 'O Naegelsbach ἐν τῇ βῆμῃ. πρόγμ. Επικρ. XVII ἐξηγεῖ οὐτως οὐ μόνον τὰ γωρία, ἐν οἷς συνάπτονται βῆμα, κινήσ. σημαντ. μετά προθίσεως δοτ. συντασσομένης, ἀλλὰ καὶ αἰτιατ. ἐτινα ἡμεῖς; θεωρήσαμεν ὡς σύνταξ. συνεπτυγμένην, ὡστε καὶ^o αἰτιατ. ἡ μὲν δοτική δηλοῖ τὸν σκοπὸν συλληφθέντα μὲν ἀπὸ τῆς κινήσ., συμμετασχόντα δόμως τοῦ ἀποτολέσματος; αἰτιατ., ἡ δὲ πρὸς θεσσ. πρόσχειται^o παρὰ τῇ διευθύνσει ὡς ἐπὶ βῆμῃ, τὴν τοιωτὴν γνώμην ἐπιδοκιμάζομεν, διότι διὸν ἐκρρίπτει τὴν διεύθυνσιν τὸ ἐπιβῆμ., ἀλλ' ἡ πτώσεις.

B. Τὰ στάσεως σηματικὰ ἥπια. τότε ἐμπεριέχονται καὶ τὴν στερῶς μετ' αὐτῶν συγδεδεμένην ἔννοιαν τῆς προηγηθείσης κινήσεως, ὅταν κῆται ἡ πρόθεση. εἰς μετ' αἰτιατ., ἀρτὶ τῆς ἐρ σ. δοτικ. Ὡς προεξέρχουσα πρέπει νὰ ὑποληρθῇ ἐνταῦθι ἡ στιγμὴ τῆς προηγηθείσης κινήσεως. Ο. 275 «ἐφάνη λίς εἰς ὁδὸν» = δέλεων ἐκίνησεν εἰς τὸν δρόμον του, καὶ ἐφάνη πλέον ἐν τῇ ὁδῷ. Εὐρ. Ἰφ. τ. 620 «εἰς ἀνάγκην κείμενη». Ἀνθολ. 9, 677 «ὅ μὲν εἰς διλέγην κεῖται κόνιν» = ἐπεσεν εἰς διλ. σκόν. καὶ κεῖται πλέον ἐν αὐτῇ. Ἰδ. Append. epigr. 260 καὶ Plaut. Casin. 2. 3, 26 «ubi in lustra jacuisti?» Ἡρδ. 8, 60, 2 «εἰς τὴν Σαλαμῖνα ὑπέκουειται ἡμῖν τέκνα τε καὶ γυναικες» = ἀγθέντα εἰς τ. Σαλ. κεῖται ἐν ἀσφαλείᾳ 3, 31 «πάντα ἐς τούτους ἀνακένται». (Δηλ. ἀνατεθειμένα ἐστι). Εὐρ. Ὁρ. 1315 «ἀνάγκης δ' ἐς ζυγὸν καθέστατμεν». Ἡρδ. 3, 80 «στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχήν». = τεθεὶς ἐπὶ τῇς ἀρχῇς καὶ μένων ἐν αὐτῇ 3. 11 (τοὺς παῖδες) ἐσφαζον ἐς τὸν κρητῆρα». 7, 113· Ξεν. ἀν. 2. 2, 9 «σφαξάντες ταῦρον ἐς ἀσπίδα» μ. σ. Kühn. 4. 3, 18 = ἐσσοκένταν οὔτως, ὅτε τὸ ἐν τῷ κρητῆρι αἷμα ἔβρεσεν ἐπὶ τῇς ἀσπίδ. Ὁμοιον Cato R. R. 156, 5 «in aquam macerare» = εἰς τὸ θύμωρ θύειν. 39, 2 in fornacem coquere»¹⁾ Ἡρδ. 3, 62 «προηγόρευε στάξις ἐς μέσον τὰ ἐντεταλμένα». Οὕτως εἴται εἰς, Ἡρδ. 1, 21 «ὅ μὲν (δηλ. αὔρυξ) δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν». μ. σ. Baehr., τὸ λατιν. esse in potestatem δηλ. venisse in potestatem, in eaque esse, τὸ τοῦ σημερινοῦ ἴδιώματος εἶμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ χωράφι κτλ. Ξεν. Κύρ. 6. 6, 1 «ἀκούων, ὅτι πολὺς ὄχλος ἐπὶ τὰς θύρας εἴη» ἀνάδ. 4. 2, 3 «ἐπει τοσαν ἐπὶ χωράδραν». Ἰδίκι δὲ παρεῖται εἰς. Ἡρδ. 6, 1 «παρεῖναι ἐς Σάρδις». Ξεν. ἀν. 1. 2, 2. 7. 1, 35. 2, 5. 4, 6 σύνθησε. Θουκ. 3, 3 «τριήρεις, αἱ ἔπιχον βοηθοὶ παρὰ σφᾶς παροῦσαι». Ἡρδ. 4, 14 «ρχανῆναι ἐς Ηροκόννησον» 6, 100 «ἔθεντεύοντο ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὔβοιας» = relicta urbe se recipere in loca superiora. Ξεν. ἀν. 1. 2, 24 «τὴν πόλιν ἐξέλιπον οἱ ἐνοικοῦντες εἰς χωρίον ὄχυρὸν ἐπὶ τὰ ὄρη» = ἐκλιπόντες ἔφυγον εἰς. 6. 5, 25 «παρεγγέλλετο τὰ δόρατα ἐπὶ τὸν δεῖπον ὄμον ἔχειν» δηλ. ἐπὶ τὸν ὄμον λαβόντες ἐπ' αὐτῷ ἔχειν. 3. 4, 13 «εἰς τοῦτον τὸν σταθμὸν Τισσαφέρνης ἐπεφάνη». Ἐλλ. 5. 2, 17 «εἰ δὲ ὅπ' ἐκείνους ἔσονται» = ἂν θὰ ἐλθωσιν εἰς τὴν ἔξουσίαν ἔκεινων καὶ γείνωσιν ἐν αὐτοῖς; ὄντες ἐλεύθεροι. Κύρ. 1. 3, 5 «ἀποψήσθαι, ἀποκαθίσθαι τὴν γειρή εἰς τὰ γειρόμακτρα». Θουκ. 4, 57 «Τάνταλον παρὰ τοὺς ἄλλους καταδῆσαι», δηλ. παρὰ τοὺς ἄλλους ἀπαγαγεῖν καὶ καταδῆσαι. Λύσ. 14, 5 «ἐξάν τις λίπη τὴν τάξιν εἰς τούπι-

1) Ἰδ. Hartung ἐν τῇ ᾧθ. πραγμ. σ. 71.

σω=τὴν τέχειν λιπών εἰς τούπεστα. Θουκ. 4, 108 «κατῆ ἐπὶ Νίσκιαν τῆς ἔκυρτοι μάρνη στρατεῖσιν ἡθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ζυμένοι εἶναι» = ἐπὶ Νίσκιαν βοηθήσαντι. Ιδ. c. 85 μ. σ. Pop. Ξεν. κυνηγ. 3, 3 «αἱ χύουχοι (κύνες) ἀρίστανται τὸν κῆλιον ὑπὸ τὰς σκιάς» δηλ. solem refugientes sub umbras fugiunt. Ηλ. πολ. 468, α «τῶν ζῶντας εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόγους» δηλ. εἰς τοὺς πολεμίους πεσόντας ἀλόγους. Ιδ. Stollb. Ξεν. ἑλλ. 2, 2, 17 «ἥρεθη πρεσβευτὴς εἰς Λακεδαιμονία». 1, 1, 23, Ισαΐ. 6, 1 «έκλωψεν εἰς τοὺς πολεμίους». 7, 8 «ληφθέντος εἰς τοὺς πολεμίους». Ηλ. Φιλ. 116, α «ἐκεῖνος ἀνίστατο εἰς οἰκημάτι λουσάμενος» = ἀνιστάται ἔδη. Θουκ. 1, 87. 'Υπ' αὐτὸς ὁ φᾶρ (λεύσσειν) ιι Ηλ. Φιλ. 268, α = ιθένται τι ὑπὸ τὸν κῆλιον καὶ οὔτως ὅρχη αὐτό. Εὑρ. Εξ. 1154. Ψευδ. Δημ. 59, 37 «ἐπιδημήσαντας εἰς τὰ Μέγαρα» δηλ. qui venit M. ibique commoratur. Ισαΐ. 5, 46 «εἰς δὲν (πόλεμον) Ολύνθιοι ὑπέρ τῆςδε τῆς γῆς ἀποθνήσκουσι» δηλ. εἰς δὲν πορευθέντες ἀποθν. Ιδ. Schoemann. Οὕτω καὶ ς, 411 «οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὅπα ἐφέναι, ὡς τὸ, εἰς ὅπα ιδέσθαι.

Σημ. 3. Όπου δὲ δὲν δύναται νὰ διολεθῇ ή στιγμὴ τῆς κινήσεως ὡς προεξόργουσα, δὲν συμβαίνει ή σύνταξις αὐτή, δὸς κακῶς διαθεῶθη ὑπὸ τοῦ Ἐρμάνου τὸ ἐν Σοφ. ΑΙ. 80 «ἴμοι μὲν ἀρκετοῖς τοῦτον ἐν δόμοις μένειν», διπερ ἀπαντᾷ εἰς τοὺς πλείστους καὶ ἀρίστους καὶ δόμους.

Γ. Τὰ ἥρη. τὰ σημαίνοντα λοτασθαι, κεῖσθαι, χρεμάτη, ἐξαρτᾶν κτλ. συντάσσονται μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐξ (ἐκ), ἵνα δηλώσωσι τὴν ἐν τῷ ἥρη συνυπονοούμενην ἔννοιαν τῆς προεργασμένης κινήσεως ή ἀποστάσεως ἀπ' ἀγτικειμένου τινός. Α, 130 «τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουνακέστην» = ἐπὶ τοῦ δίφρου καὶ ἐκ τούτου πρὸς τὰ κάτω. Ξ, 153 «Ἡρῷ δ' εἰσεῖδε γρυπόθρονος δρθικλυποῖς στᾶσ' ἐξ Οὐλόμηποιο ἀπὸ ἥρου» = ἰσταμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὅρους εἰσεῖδεν ἀπὸ τούτου πρὸς τὰ κάτω. Ε, 131 «τὼ μὲν ἀρ' ἵπποιν, ὁ δ' ἀπὸ γουνὸς ὄρνυτο πεζός». Θ, 19 «σειρήν.. ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσκαντες». ρ, 420 «κατέβειν ἐκ δίφρου οὐκ οὐδήμενος ἡκε δ' διπτόν». Σοφ. Ἀντ. 411 «οὐκόμενος ἀκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι». Ηλ. 742 «(τοὺς ἄλλους δρόμους) ὄρθοιδι δ τλήμων δρθὶς ἐξ ὀρθῶν δίφρων». Εὑρ. Φοίν 1223 «ἀπ' ὄρθίου σταθεῖς πύργου». μ. σ. Ματθ. Τρ. 523 χορ. «Ἄντα δ' ἐδόκασεν λεώς Τρωάδας ἀπὸ πέτρως σταθεῖς». Ροτ. 595 «ποὶ δὴ λιπόντες Τρωάδων ἐκ τάξεων χωρεῖτε», δηλ. Τρωάδας τάξεις λιπόντες ἐκ τούτων χωρ. θ, 67 «καδὸς δ' ἐκ πασσάλοφι κρέμασεν φόρμιγγα λίγεισιν» = ἐκρέμ. τὴν φόρμην. ἐπὶ τοῦ πασσάλου, ὥστε ἐκρέμετο πλέον ἀπ' αὐτοῦ. Ἀρρ. Ἀγ. 945 «εἰπερ ἐκ ποδῶν κάτω κάρκανος κρέμαστο». Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ηρδ. 4, 10 «ἐκ τῶν ζωστήρων φορεῖν ψιλάκες» = νὰ φορῶσι ἐπὶ τῶν ζωστῶν. φιλ., ὥστε νὰ κρέμανται αὐτοί ἀπ' αὐτῶν. Ξεν. τέχν. ιππ. 10, 9 «ἐκ τῶν ζεξόνων δικτύλιοι κρεμάγγυνται». Θουκ. 3, 21 «ἐκ τῶν πύρ-

γων τὴν φυλακὴν ἐποιοῦντο» = ἐπὶ τῶν πύργων ἴστάμενοι εἴ-
βλεπον σύναρμα καὶ πρὸς τὰ κάτω φυλακτοντες. 4, 14 «ἐκ γῆς
ἐναυγάχουν.. ἀπὸ νεῶν ἐπεζομάχουν». Ξεν. ἀν. 1. 2, 7 «ἔθη-
ρευεν ἀπὸ ἵππου». Οὕτω καὶ Θουκ. 6, 68 «ἔξ οἱς (πατρίδος)
κρατεῖν (vincere) δεῖ η μη ἡρδίως ἀπογωρεῖν». Οὕτω καὶ απο-
λείπειν ἔκ τινος = ἀμελῶν τινος, ἀπογωρῶν τὸ ἔγκαταλείπω,
ἀπογωρῶ τινος, ἀπομακρύνομαι τινος, ἀπαρνοῦμαι τι. Θουκ. 3,
10 «ἀπολιπόντων ὑπῶν ἐκ τοῦ Μηδίκου πολέμου». 5, 4 «ἀπο-
λιπόντες ἐκ τῶν Συρρακούσων» = *Syracusis relictis inde disce-
derentes* μ.σ. Pop. Οὕτω καὶ ἐπιθημεῖν (δικτοῖσθα ἐν τῇ πατρίδι)
ἔκ τινος. Πλ. Παρμ. 126, b «ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμητος δεῦρο
ἐκ Κλαζομενῶν».

Σημ. 4. 'Ω; αἱ προθίστεις, οὗταις ἔνιστε καὶ τὸ τοπικὰ ἐπιρρήματα τί-
θενται: ἐν συνεπιγμένῃ σημεσίᾳ, τοῦ ἕδη. τῆς προτάσεως συνυπονοοῦντος πρὸς
τῇ ἔννοιᾳ τῆς στάσεως καὶ τὴν τῆς κινήσεως, ἡ πρὸς τῇ τῇ κινήσ. καὶ τὴν τῆς
στάσεως, ὥστε τὸ ἕδη περιλαμβάνει ἀμφοτέρας καὶ συγχωνεύει αὐτὰς πρὸς ἀλ-
λήλας; α) Ἐπιρρήματα τῆς στάσεως ἀντὶ ἐπιρρήματος τῆς κινήσεως. Σοφ. Τρ.
40 «κενός δ' ὅπου (ἀντὶ ὅποι, quo) βίστηκεν, οὐδεὶς οἰδε». Φ. 256 «μη-
δα μοῦ διῆλθε πού». Ἀρρ. Λυσ. 1230 «πανταχοῦ πρεσβεύσομεν». Θουκ.
3, 106 «ώς ξεθοντο τοὺς ἐν "Ολπαις Ἀμπρακίας ξενοταῖς". 2, 86 «οὐ-
περ δὲ στρατὸς προσειδεῖσθαι». Ξεν. Ἰέρ. 2, 2 «καὶ ποθοῦσι δὲ, ἂν που
ἀπήνται = ἐλαύνειν τοῖς τι μέρ. μένη ἔχει. Κύρ. 6. 1, 14. 5. 4, 15 «οὖ δὴ
κατέψυγε». ἀν. 6. 3, 16 «ἀποδραίημεν ἀν οὐδεμιοῦ ἐνθέντε». 23. Ἑλλ. 2.
3, 54 μ. σ. Breitenb. καὶ εἰς Ἀγ. 6, 6. Ἑλλ. 7. 1, 25 «ὅπου βουληθεῖεν
ξειδεῖται». Πλ. Φαίδρ. 229, α «αὔρας, ὅπου καθίζασθαι». Φαίδ. 113, α
«οὖ αἱ τῶν τελευτῆτων ψυχαὶ ἀφίκονται = ποῦ ἀφίκεν. καὶ διατρίβου-
σι. 108, 6. Οὕτω καὶ δ Tacit. Ann. 1, 22 «responde, ubi cadaver abje-
ris». - b) ἐπιρρήματα τῆς κινήσ. ἀντὶ τοῦ τῆς στάσεως. Ψ. 461 «αἱ κατ-
σέ γε πέρτεραις θάσαι μ. σ. Spitzn. Αἰσχ. Ικ. 598 «ἐν εἰπέ δ' ἡμῖν, ποι
κινέωται τέλος, δῆμος κρατεῖσα γειρ ὅποι πληθύνεται. Σοφ. Οἰδ. κ. 23
«εἴχεις διδάξαι δὴ μ., ὅποι καθίσταμεν» = quo progressi sumus et ubi stemos.
383 «τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικιοῦσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν» = ἔως; πότε
οἱ θεοὶ οὐ παρατείνωσι τοὺς πόνους σου, δέ το δὲ εἰσπλαγχνισθῶσι, Schnei-
dew. 476 «ποιτελευτήσαι με γρῆ»; 1253 «πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης δέσ»,
ώς τὸ λατ. *huc adest*. Αἰτ. 42 «ποιτι γνώμης ποτ' εἰ;» = ποῦ πορευ-
θεῖς μὲν τὸν νοῦν σου εἰσαγεῖ; Schneidew. Ηλ. 922 «οὐκ οἰδέ», δποι: γῆς οὐδ'
ὅποι γνώμης φέρει = δέντε εἰςέμερα εἰς ποιον μέρος τῆς γῆς καὶ εἰς ποιαν ακ-
ψιν ἐργάζεσθαι μένεις, Schneidew. Εὔρ. Πρ. ματ. 74 «ποιτι πατήρ ἔπεστι γῆς»;
μ. σ. Pflugk 1157 «ποιτι κακῶν ἐρημίαν εῖσπος» = quo me vertam, ut requiem
inveniam? Ιππ. 370 «ἄσημα δ' οὐδὲ ζ' ἔστιν οὐ φύειν τόχα Κύπριδος». Ἀρρ.
δρ. 9 «δποι γῆς ἔσπεν» = εἰς ποτὸν μέρος περιελθόντες εἰμεθα. Οὕτω συν-
πτυγμένως καὶ Ήσ. Εργ. 611 «πάντας ἀπόδρεπε οὐκαδέ βότρυς» = decerpere
et domum fer. «Ἐν τῷ πεζῷ. Θουκ. 3, 8 «αδτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον
"Ολυμπιᾶς παρεῖναι". Ψευδ. Αἰσχ. Ιπποτ. 10. 684 «δποι λάζει ἡ τοσαύτη
διναισχυντία», δηλ. ὅποι προδίσται καὶ λάζει. Πλ. Φαίδ. 57, δ «τῶν πολ-
τῶν Φιλασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν 'Αθήναζε» = Athenas venit

ibique commoratur, Stallb. Δημ. 8, 50 ποτὲ ἀνδυσμαθεῖ: quo nos vertamus, ut perniciem vitemus? Ιδ. Bremi 4, 40 «οἱ πληγαὶ δὲ τῇς πληγῆς ἔχεται καὶ ἐπίρωσις κατάξη τις, ἐκεῖσει εἰσιν αἱ χειρές». — οἱ ἐπιβήματα. τῇς ἀπὸ τίνος κινήσεως μετὰ στάσεως; σημαντικ. ὅμη. Αἰσχυλ. εὐμεν. 80 «ἄγκαθεν λαζάνων βρέτας» = λαζάνην ἐπὶ τῶν ἀγκαλῶν βρ. καὶ ἐκρέμαντο ἀπ' αὐτῶν. Σοφ. Ἀντ. 52! «τις οἰδεν, εἰ κάτιαθεν εὐαγή τίδες. Εἴπει ταῦτα ἐν τῷ ἔδη καὶ ἐκεῖθιν πάλιν θεωροῦνται εὐαγή. Πλ. Φαίδ. 78, b «Οὐειν δὲ ἀπελίπουμεν, Ιπανέλθωμεν» = Ιπανέλθωμεν ἐκεῖθεν, οὐδὲ ἀπελίπουμεν τὸν λόγον. Γοργ. 497, c. Φαίδ. 112, c «ὅταν ἐκεῖθιν ἀπολίπῃ». I. 530, «πόθεν τὰ νῦν ἡμῖν ἐπιδεήμηκας» = domo relicita ad nos venisti.

§. 448. f. Ἐφελξις τῶν ἐνάρθρων προθέσεων.

Δεύτερον ἴδιωμα ἐν τῇ συντάξει τῶν προθέσεων. εἰνε τοῦτο, ὅτι, ὅταν ἔταρθρος πρόθεσις μόνη ἡ μετ' οὐσικτικοῦ παρίστησιν ἔννοιαν οὐσικτικοῦ, καὶ ὅταν ἐπρεπε νὰ τεθῇ ἡ πρόθεσις ἐτούτης ἐκφράζει γενικώτερα τὴν ἀναρροφὴν τοῦ ποῦ (τὴν στάσιν), καθότι δὲ αὐτῆς δηλοῦσται ἀντικείμενόν τι ὑπάρχον ἐν τόπῳ ἀνευ κινήσεως, τότε ἡ ἐν ἐλκομέρᾳ οἰονεὶ ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ προτάσει κειμένου (ἢ νοούμενου) ἁρμάτος, δηλοῦντος τὴν ἀπὸ τύπου ἡ εἰς τάπτον κίνησιν, μεταπίπτει εἰς τὴν πρόθεσιν ἀπὸ καὶ ἐξ ἡ τὴν εἰς. Διὸ καλεῖται ἡ τοικύτη σύνταξις ἐφελξις τῶν προθέσεων. Καὶ ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ κεῖται ἔννοια συνεπτυγμένη καὶ συντομία πλήρης ἔννοιῶν. Διότι καὶ ἐντυθικ περιελήφθησαν καὶ συνεχωρεύθησαν δύο σημεῖα, τὸ τῆς στάσεως δηλ. καὶ τὸ τῆς κινήσεως. Οὕτω π. γ. διὸ τῆς συντάξεως, οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἄρθρωποι, ἡ ἀπλῶς, οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπέργυοι, παρίστανται: ἡμῖν εἰσόντες δύο, πρῶτον μὲν ὄρδην τοὺς ἐτῇ ἀγορᾶ διατρίβονται (οἱ ἐτῇ ἀγορᾷ), εἰτά δὲ τὴν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς φυγὴν αὐτῶν.

α) Ἀπὸ καὶ ἐξ ἀντι τῆς ἐτούτης τῆς ἐτούτης. Ηρδ. 3, 6 «τοὺς ἐκ Μέμφιος ἐξ ταῦτα δὴ τὰ ἔννοδρα τῆς Συρίης κομιζεῖν». Θουκ. 1, 8 «οἱ ἐκ τῶν οἰησων κακούργου ἀνέστησαν (expulsi sunt) ὑπὸ αὐτοῦ». 18 «οἱ ἐκ τῆς ἀλληλῆς Ἑλλάδος (τύραννοι) ὑπὸ Ακαδεδαιμονίων κατελύθησαν». Ιδ. 60. 2, 5 «τὰ ἐκ τῆς χώρας ἐτεκομίσαντο» (εἰς τὴν πόλιν). 2, 34 «θάπτουσι τοὺς ἐκ τῶν πολέμων». 3, 5. 3, 22 «ἡσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων γέλακες». 6, 7. 6, 32 «ξυνεπύχοντο δὲ καὶ δόλλος ὅμιλος ὃ ἐκ τῆς γῆς». 7, 70 «οἱ ἀπὸ τῶν καταντρωμάτων τοὺς ἀκοντίους ἐχρῶντο». Ξεν. ἀν. 1, 2, 3. συμπ. 4, 31. ἄλλ. 4, 6, 4. Ισοκρ. 4, 96. Σοφ. Ἄλ. 135 «ἄλλος οὐ τοι τόνγρος ἐξ Ἀττικῶν παγκοινού λίμνας πατέρος ἀναστάσεις», μ. σ. Herm. Ηλ. ἀπολ. 32, b «οὗτος ὑμεῖς τοὺς δέκας στρατηγούς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς γανμαχίας ἔθοιτες ζηρόντες κρίνειν». μ. σ. Stallb. Φαίδ. 109, e «οἱ ἐκ τῆς θαλαττῆς ιχθύες ἀνακούπτοντες». Δημ. 4, 45 «τὰς ἀπὸ τοῦ βῆματος ἐλπίδας ἐκπέμπειν». 9, 15 «τοὺς ἐκ Σερρίου τείχους στρατιώτας ἐξεβαλεν». Παρὰ σ. γεν. ἀντι σ. δοτ. Ξεν. ἀν. 1.

1, 5 «ὅστις δ' ἀρικνεῖτο τῶν παρὰ βασιλέως πρὸς αὐτὸν», (χρέωσις δὲ μετὰ τοῦτο: «τῶν παρ' ἑαυτῷ βαρβάρων ἐπεμελεῖτο»). Ἡδ. 2, 4, 24. ἀπομν. 3, 11, 13 «δωροῦ τὰ παρὰ σεαυτῆς». ἀν. 2, 2, 1 «οἱ παρὰ Ἀριζίου ἡκον». 1, 1, 5, μ. σ. Kühn. Δημ. 20, 71 «κινέται παρὰ τοῖς ἀλλοῖς δωρεῇ βέβαιοι μένουσιν αὐτῷ, τῆς δὲ παρ' ἥμών μόνης τοῦτον ἀρκιεθήσεται». Οὕτω πιθανὸν εἶνε καὶ τὸ, τὰ περὶ τινος ἀντί, τὰ περὶ τινα (πάντα διαφοράς εἰς πρόσωπα. ή πρόσηγα, ή πρός τι ή πρός τινα ἀναφοράς, σχέσις κτλ.) μετὰ τῶν ἥμην. μαρτύρειν, πυρθάρεοθαι, γράζειν, λέγειν καὶ τῶν ὅμην οἷον μαρθ., πυρθ. κτλ. περὶ τινος. Θουκ. 2, 6 «τοῖς Ἀθηναῖς ἡγγέληθε τὰ περὶ τῶν Πλαταιῶν γεγενημένη». Ξεν. ἀν. 2, 5, 37 «ὅπως μάθοι τὰ περὶ Προξένου» = τὴν τύχην τοῦ Πρ., μ. σ. Kühn. καὶ Adr. εἰς Ηλ. Φαίδ. 58, a. Ξεν. Κύρ. 5, 3, 26 «ἐπει πύθοιτο τὰ περὶ τοῦ φρουρίου». Ἑλλ. 1, 7, 39 «Κένων ἔρχεται τὰ περὶ τοῦ Ἐπεονίκου».

Σημ. 1. Ή αὐτῇ ἐφίλεις συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς τοπικοῖς ἐπιρρήμ., τιθεμένων τῶν ἐκείθεν καὶ ἐνδοθεῖν ἀντί τῶν ἐκεῖται καὶ ἐνδον. Ἀρρ. ὅρ. 1168 «οἵδες φύλαξ τῶν ἐκείθεν ἄγγελος λεθεῖ πρός ἡμᾶς; δεύρο». Πλ. 227 «τοῦτο δὲ τὸ κρέδιον τῶν ἐνδοθεῖν τις εἰσενεγκάτω λαθάνων». Αἰσχλ. ix. 385 «δεῖ τοι σὲ φέύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἰκοθεν». Εἰρ. Ἐπράκτ. 141. Ὁρ. 851 «(εἴσι) δὲ ἄγγελος λίθειν τὰ κείθεν σου καστιγνήσου πέρι». Ξεν. Κύρ. 5, 2, 5 «τοῦ; ἐνδοθεῖν πάντας ἡγγειαν». π. πόρ. 2, 7 «οἱ ἀπόλιθες τῆς Ἀθηναῖς μετοικίας δρέγοντα ἀντο = jus inquilinorum, quod est Athenis, ab Atheniensium civitate expetant, id. Sauppe: Θουκ. 1, 62 «ὅπως εἰργωσι τοὺς ἐκείθεν ἐπιβοηθεῖν» μ. σ. Ρορ. 2, 81 «αἱ ἐκείθεν νῆσοι ἀριχνοῦνται». Πλ. ἀπ. 40, c «μετοικήσαις τῷ ψυχῷ τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον». Δημ. 1, 15 «ἄγνοετ τὸν ἐκείθεν πόλεμον διέρο ἡδοντα», μ. σ. Schaefer in Appar. T. I. σ. 206.

b) *Eἰς ἀντί δὲ (σπουδιώτερον πολύ).* Ήρδ. 2, 150 «ἔλεγον οἱ ἐπιχώριοι καὶ ὡς ἔστι τὴν Σύρτην τὴν ἐς Αιθάλην ἐκδιδοῦτο ή λίμνη αὐτῷ». Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 29 «Ἐρχεταινίδης (ἐκέλευεν) ἐπὶ τοὺς εἰς Μιτυλήνην πολεμίους πλεῖν».

Σημ. 2. «Ἐρελεῖς ἐπιβήματος» Ξεν. Κύρ. 1, 3, 4 «ἴνα ησσον τὰ οὐκαδεὶς ποθοῖηται ίνα δυνηθῇ νὰ ποθῇ ήττον τὰ ἐν τῇ πατρίδι, τὴν πατρίδα».

§. 449. g. Σύνταξις τῶν προθέσεων σὺν διαρρόαις πτώσεσι.

Σπόνων δὲ φρινόμενον τῶν προθέσεων εἶνε ή σύνταξις αὐτῶν μετὰ διαρρόαις πτώσεων. Ἐν ταύτῃ συμβαίνει η ἀντίθετός τις ἀντίληψις τῆς ἀναρροικῆς σχέσεως, ὡς εἰδομεν ἐν τῇ δηλώσει τοῦ κλίμακτος ἐπὶ τῆς πρὸς σ. γεν. ἐν §. 441. I. 1), καὶ τῆς πρὸς σ. αἰτ. ἐν §. 441. III. 1), η ποικίλλουσιν αἱ πτώσεις χάριν κόσμου ποιητικοῦ Πίνδ. Ἰσ. 6, 8 «τίνι τῶν πάρος, ὡς μάκκαιρος Θάβης, καλῶν ἐπιχώριών μάλιστα θυμὸν. τεὸν εὔρρωνται; ή...; ή ὅτι ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίκο βουλκᾶς; ή ὅτι

ἀμφ' Ἰόλαιον ἵππημητιν; » (θυμὸς εὐφρατεῖρ ἀμφὶ τινὶ καὶ ἀμφὶ τινὶ), μ. σ. Dissen: ἦ τοίτον μετὰ δικροῦς; σημασ. Ἡρδ. 7, 61 «περὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι εἰχον τικρας .. περὶ δὲ τὸ σῶμα κακῶνας». Θουκ. 6, 34 «δῆλον ποιῆσαι κατοῖς, ὅτι οὐ περὶ τῇ Σικελίᾳ πρότερον ἔσται ὁ ἄγρων ἦ (δῆλ. περὶ) τοῦ ἐκείνους περαιῶντι τὸν Ἰόνιον», τὸ μὲν πρῶτ. τοπικῶς circa ad Siciliam, τὸ δὲ δεύτ. κιτιολογικῶς = de. Δημ. 20, 71, ἕδ. §. 448, α περὶ τὸ τέλος. Συγχώτερ. παρὰ τοῖς μαγγ.»¹⁾

Σημ. Οὐκὶ σπανίως συμβαίνει ἐπανάληψις τῆς αδετῆς προθέσεως ἐν μιᾷ στενώς συνδεδεμένῃ προτάσει μετὰ τῆς αλτῆς ἢ διαφόρου πτώσεως Θουκ. 6, 61, «κατέδαρθον ἐν Θεσσαλίᾳ τῷ ἐν πόλεις». Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 29 «ἐν τῇ ἐν τῇ ἀγορᾷ στοῦ». ἀν. 5, 3, 8 «ἐν τῷ ἐν Σικελίᾳ γωρίῳ». Κύρ. 1, 6, 2 «ἔτερα λέγοντες παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημανόμενα» Διάφορα τούτων εἶναι τὰ πρόγραμμα, ἐν οἷς δὲν διπάρχει ἡ στενὴ αὐτῆς σύνδεσις. Θουκ. 6, 20 «Συρακουσίοις ἀπὸ βαρδάρων τινῶν ἀπ' ἀρχῆς (antiquitus) φέρεται». (δῆλ. γρήματα, tributa solvuntur) Ξεν. ἀν. 4, 14 «ἴδοξεις διασκηνητέον εἰναι εἰς τὰς κώμας εἰς στέγας».

§. 450. h. Ἐναλλαγὴ τῶν προθέσεων.

Πολλάκις αἱ προθέσεις ἐναλλάσσονται ἢ a) οὕτως, ὥστε μένει ἡ ἀναφορικὴ σχέσις ἀμετάβλητος, ἢ b) μεταβάλλεται. a) Ἡρδ. 6, 86, 1 «ἄρα πάσχων μὲν τὴν ἀλλὴν Ἑλλάδα, ἐν δὲ καὶ περὶ Ἰωνίην τῆς σᾶς δικαιοσύνης ἦν λόγος πολλός». Θουκ. 1, 1 «(τεκμήριον) οὐ μεγάλων νομίζω γενέσθαι οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐκ τὰ ἄλλα». ²⁾ 35 «ἀπό τε τῶν ἐνσπόνδων πληροῦν τοὺς γκῦς καὶ προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἀλλῆς Ἑλλάδας καὶ οὐχ ἄκιστην ἀπό τῶν ὑμετέρων ξυμπάγων». ἕδ. 4, 61, 7, 38 «οὔτε πρὸς τοὺς ἄλλους οὔτε ἐκ ἡμῶν τοιούτοις εἰσίν». ³⁾ 3, 54 «παρεγόμενοι ἢ ἔχομεν δίκαιως πρός τε τὰ Θερζίων διέφορος καὶ ἐκ ὑμᾶς». Ξεν. κον. 13, 4 «(διδάσκεσθαι) παρὰ τῶν ἀληθῶν ἀγαθῶν τι ἐπιστημένων μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν ἔξηπτατην τέχνην ἔχόντων». Ἰσοκρ. 4, 121 «ώς (ad) ἐκεῖνον πλέομεν ὥσπερ πρὸς δεσπότην». Δημ. 6, 35 «τῆς ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν δόδοι καὶ τῆς εἰς Ηελιοπόνησον κύριος γέγονε». 3, 1 «ὅταν δὲ εἰς τὰ πράγματα ἀποβλέψω καὶ ὅταν πρὸς τοὺς λόγους». 18, 210 κρίτειρ πρῶτον μετὰ ἀπό, καὶ εἰτα μετὰ τῆς ἐπὶ σ. γεν. Πολλάκις παρὰ Δημοσθ. ἡ περὶ καὶ ὑπὲρ σ. γεν. (ἕδ. §. 435. I. e.) 23, 1 «ὑπὲρ τοῦ χειρόνητον ἔχειν μάλις ἀστράλῶς .. περὶ τούτου μοί ἔστιν ἄπαντας ἢ σπουδῆς». 6, 35 «καὶ πεποίηκ' μαῖν μὴ περὶ τῶν δικαίων μηδὲ ὑπὲρ τῶν ἔξω προγμάτων εἰναι τὴν βουλὴν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ». - b) Θουκ. 1, 2 «οὔτε κατὰ γῆν οὔτε

1) "I. Bertholdy gr. Synt. σ. 200. — 2) "I. Kühner εἰς Ξεν. ἀπορν. 1. 3, 4. — 3) "I. Popp. εἰς Θουκ. P. I. τόμ. 1, σ. 276.

διὰ θαλάττης». Ξεν. οἰκ. 8, 6 «ὅπλίτας ἐρ τάξει πορευομένους.. ἵππους κατὰ τάξιν ἐλκύνοντας». Δημ. 2, 18 «ἐπὶ πολλῶν μὲν ἂν τις ἰδεῖν.. δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοικὸν φυερὲν γιγνομένην τῇ πόλει, οὐχὶ ἡμιστεῖ δὲ ἐρ τοῖς παροῦσι πράγμασι». 3, 25 «ἔτι μὲν δὲ τῶν Ἐλληνικῶν ἡσαν τοιοῦτοι ἐρ δὲ τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτὴν θεάσασθε διόποιοι ἐν τε κοινοῖς καὶ ἐν τοῖς ἴδιοις».

§. 451. i. Ἐπανάληψις καὶ παράλειψις τῶν προθέσεων.

1. Ἐν σειρᾷ παρατεταγμένων οὐσιαστικῶν ἡ πρόθεσις ἡ a) ἐπαναλυμέναις πρὸ ἑτοῖς ἔκαστον τιθεμένη, ὅταν ἔκαστον τούτων πρέπη ν' αἴτιηηθῇ κατὰ μίαν καὶ ἐμφαντικῶς ἐξαρθῇ, ἢ ὅταν πρέπη νὰ δηλωθῇ ἡ ἀρτίθεσις ἡ διαφορὰ τούτων, ἢ b) τιθεται μὲν ἡ πρόθεσις μόνον πρὸ τοῦ πρώτου οὐσιαστικοῦ, παραλείπεται δῆμος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἡ τῶν λοιπῶν ἐπομένων, ὅταν ταῦτα πρέπη νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς μίκην ἐνότητα, νὰ συνδέθωσι δηλ. εἰς ὅλον, ἀδιάρροον δὲ ἂν αἱ ἔννοιαι τούτων ἡνε δημοιείδες ἡ ἑτεροείδες. Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 5 «καὶ τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ ἐλευθέριον.. καὶ διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων διαφράσιν». 1, 3, 3 «καὶ πρὸς φίλους δὲ καὶ ξένους καὶ πρὸς τὴν ἄλλην δίκιταν». συμπ. 5, 3 «(νομίζω τὸ κακλὸν εἰναι;) καὶ ἐν ἵππῳ καὶ βοὸι καὶ ἐν ἀλύγοις πολλοῖς»¹). Πλ. Τίμ. 18, c «κατά τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην δίκιταν». (Οὕτω καὶ ἀσυνδέτως Δημ. 9, 71 «ἐκπέμπωμεν πρέσβεις πανταχοῖς, εἰς Πελοπόννησον, εἰς Ρόδον, εἰς Χίον»). Θουκ. 3, 10 «λόγους ποιεῖσθαι περὶ τοῦ δικαίου καὶ ἀρετῆς». = περὶ τῆς δικαίας ἡμῶν γνώμης, προκιρέσεως Göller. Ξεν. ἑλλ. 1, 1, 3 «ἄπό τε τῶν νεῶν καὶ τῆς γῆς», 5, 2, 11 «προσήγαγον αὐτοὺς πρὸς τε τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς συμμάχους». ἀπομν. 1, 2, 24 «διὰ δύναμιν τὴν ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς συμμάχοις»²). Πλ. Φειδ. 99, a «ἡ περὶ Μέγαρα ἡ Βοιωτούς». (Ἐν συνδέτω συνδέσι, ὅπερ εἶναι βεβαίως ποιητ. μόνον. Θεόφρ. 1, 83 «κώρων πάσας ἀρά κράνας, πάντας ἀλτες ποστι φορεῖται». Σκρέστερον ἐν 117 «οἱ βώκολοις ὄμματιν ἐγώ Δάρνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὄλχν, οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἀλτεσκ»).

2. Ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων μετὰ ἡ = aut, ἡ .. ἡ = aut.. aut, καὶ, καὶ .. καὶ, οὐκ .. ἀλλί, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν συνδέσεων τῶν διὰ τῶν οὐκ .. οὐδὲ, οὐ μόνον .. ἀλλὰ καὶ γιγνομένων δύναται κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἡ πρόθεσις ἡ νὰ ἐπανεκληρθῇ ἡ ζηταζομένων νὰ τεθῇ³). Πλ. συμπ. 185, c «τυχεῖν αὐτῷ τινας ἡ ὑπὸ

1) "Id. Kühner εἰ; Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 53. — 2) "Id. Bornemann εἰ; Ξεν. συμπ. 5, 3. — 3) "Id. Bernhardy σ. 204. Bremi εἰς Ισοχρ. 4, 51. Pop. εἰς Θουκ. 7, 47. Stallbaum εἰ; Πλ. Φειδ. 255., a, καὶ "Id. & Maetzner εἰς Λυκούργ. 104. σ. 257.

πλησιμονής ἢ ὑπό τυνος ἀλλου λύγγα ἐπιπεπτωκυτκν». Ξεν. ἀν. 1. 1, 7 «καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν». Δημ. 21, 114 «πρὸς ἔχθρὸν ἢ φίλον». Λυσ. 12, 2 «καὶ ἐν δημοκρατίᾳ καὶ δημιαρχίᾳ». Θουκ. 5, 41 «ἐς πόλιν τινὰ ἢ ἴδιωτην». 3, 21 «διήκοντες ἔς τε τὸ ἔσω μέτωπον . . καὶ τὸ ἔξω». μ. σ. Pop. 3, 67 «καὶ ὑπὲρ ὑπῶν καὶ ἡμῶν». 8, 56 «ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης». Πλ. Φείδρ. 273, ε «(προχρυστίκη) οὐχ ἔνεκα τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πρὸς ἀνθρώπους δεῖ δικπονεῖσθαι τὸν σώφρονα, ἀλλὰ τοῦ θεοῖς κεχαρισμένα μὲν λέγειν δύνασθαι, κεχαρισμένως δὲ πράττειν τὸ πᾶν». Πλ. Ἰππ. 2, 366, ε «οὐχ ὑπὸ νόσου οὐδὲ τῶν τοιούτων». Δημ. 18, 91 «οὐ μόνον ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἡμετέροις ἡθεσιν». Σπανιώτερ. ἐπὶ ἰσχυροτέρων ἀρτιθέσεων διὰ τῶν μὲν . . δὲ δηλουμένων. Ξεν. ἐλλ. 4. 1, 15 «καὶ θῆραι αἱ μὲν καὶ ἐν περιειργμένοις παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀναπεπτυμένοις τόποις», ἔνθι ὁ Δινδόρρ. ἄνευ λόγου παρεισήγγει τὴν ἐγ. κυνηγ. 4, 9 «ἄγειν δὲ ἔμεινον τὰς κύνας εἰς τὰ ὅρη, τὰ δὲ ἔργα (arva) ἡττον» (οὔτως ἀναγνωστέον μετὰ τοῦ παρισ. κώδ. Α, 1°. Sauppe). Περιειργότερον πολὺ εἶνε τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀρτελῶν ἀραπτυχθεισῶν ἀρτιθετικῶν προτάσεων. Θουκ. 1, 141 «ἐρ βραχεῖ μὲρ μορίῳ σκοποῦσι τι τῶν κοινῶν, τῷ δὲ πλέον τὰ οἰκεῖα πράσσουσι». Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 8 «τοιαῦτα μὲρ περὶ τούτων ἐπικίνεν ἥπικ σπουδᾶσιν, ἀγροισιών δὲ παρήνει τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχεσθαι». Ἐπὶ τῶν ἀπιθετικ. προσδ. ἢ πρόθεσις ἐπαραλαμβάνεται ἢ χάριν ταφηνείας ἢ χάριν ἐμφάσεως, ἀλλως οὐχί. Ξεν. ἀν. 1. 2, 6 «εἰς Κολοσσάς, πόλιν οἰκουμένην». 7. 10. 13. 14 κτλ. Θουκ. 3, 53 «ἐν δικασταῖς οὐκ ἐν ἀλλοις». 6, 82 «ἡλθον ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἐφ' ἡμᾶς». Ἰδίκ τοῦτο μετὰ δεικτικὰς ἀντωνυμίας. Πλ. Λάζ. 183, ε «ἐκ τούτων οἱ ὄνομαστοι γίγνονται, ἐκ τῶν ἐπιτηδευσάντων ζησασταν». Λυσ. 219, ε «ἐπὶ τούτοις ἐστίν ἐσπουδασμένη, ἐπὶ τοῖς ἔνεκά του παρακτευαζθεμένοις». Φαίδ. 81, ι «γεγονητευμένη ὑπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν. πολ. 341, δ «ἢ τέχνη ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἐκάστῳ ζητεῖν». ¹⁾ Σπανιώτερ. ἄνευ προθέσ. Πλ. Γοργ. 474, ε «οὐ δήπου ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τὰ καλά, ἢ ὡφέλιμα εἰναι ἢ ἡδεῖς ἢ ἀμφότερα» μ. σ. Stallb.

3. Ἐν τῇ ποιήσει παρακλείπεται μὲν ἐνίστεται ἢ πρόθεσ. ἐπὶ τοῦ πρώτου οὐσιαστ., τίθεται ὅμως πρὸ τοῦ δευτέρου. Οὕτως ἀπὸ Ὁμήρ. α, 247 «ἢ ἀλός ἢ ἐπὶ γῆς», μ. σ. Nitzsch. Πίνδ. Ισ. 1, 29 «φέεθροισι τε Δίκας ἔρχεν καὶ παρ' Εὐρώτῃ». Νέμ. 10, 38 «Χρίτεσσι τε καὶ σὺν Τυνδράδιξι», ἔνθι ὁ Dissen

1) ^{1o} Id. Stallb εἰς Πλ. πολ. 609. ε. Strange Lpz. Jhrh III. Suppl. III. H. σ. 444. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 4. 7, 5.

«quum in continuata constructione facilis languescat oratio, hoc artificio poetico nova vis et alacritas secundo membro conciliatur, eaque vera causa est hujus collocationis». Ἀνακρ. ιδ. (9), 21 «πέτασθαι δρη τε καὶ κατ' ἀγρούς». κε (33), 5 «ἢ Νεῖλον ἢ πί Μέμφιν». Οὔτω καὶ οἱ τραγικοὶ οἶνοι Αἰσχλ. ιζ. 307 «καὶ μὴν Κάνωθον καπὲ μέμφιν ἵκτο». Σοφ. Ἀντ. 366 χορ. «ποτὲ μὲν κακὸν, ἀλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει». μ. σ. Schneidew. 1176 «πότερος πατρώκς ἢ πρὸς οἰκείκς χερός;» Εὑρ. Ἡράκλ. 755 χορ. «μέλλω τοῦ πατριώτιδος γῆς, μέλλω καὶ ὑπέρ δόμων . . κίνδυνον . . τεμεῖν». Έκ. 146 χορ. «ἄλλη ἦνι νκούς, ἦνι πρὸς βωμούς». μ. σ. Pflugk. Ἐλ. 863 «Τροίκς δὲ σωθεῖς καπὲ βρεβάρου χθονός». 1) Παρὸ τοὺς κωμικοὺς ἡ σύνταξις αὐτὴ εἶναι σπανίκ καὶ μόνον ἐν τοῖς χοροῖς, ἡ ἔνθι ἡ γλώσσα λαμβάνει χρωματισμὸν λυρικόν. Ἀρρ. Ἀχ. 534 «μήτε γῆ μήτ' ἐν ἀγορᾷ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἥπερφυμενεῖν». δρν. 740 χορ. «ἀνάπτισι τε καὶ κορυφᾶς ἐν δρείκαις».

4. Ἐν μετὰ ἐμπρόθετον οὐσιαστικὸν ἔπηται ἀναφορικὸν, ἐν δημοίκη ἀναφορῷ κείμενον, ἐπικνηλαμβάνεται μὲν ἡ πρόθεσ. πρὸ τοῦ ἀναφορικοῦ καὶ μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ, παραλείπεται ὅμως συγνότατα καὶ σχεδὸν κανονικῶς παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, ιδίᾳ δὲ μάλιστα ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ. 2) Ἡρδ. 1, 114 «ἐρτῇ κάμη ταύτη, ἐν τῇ ἡσαν». 8, 8 «ἐν δὲ τούτῳ τῷ γρόνῳ, ἐν τῷ οὗτοι ἀριθμὸν ἐποιεῦντο τῶν νεῶν». Ξεν. Κύρ. 1, 2, 4 «ἐρταῖς τεταγμέναις ἡμέραις, ἐν τοῖς δετοῖς παρεῖναι». Λυκοῦργ. 129 «εἰς αὐτὸ τοῦτο τὴν τιμωρίκν τάξαντες, εἰς δὲ μάλιστα φθούμενοι τυγχάνουσι». μ. σ. Maetzner. Ηλ. συμπ. 213, c. Μενέζ. 237. d. Καὶ δημως ἐν Θουκ. 1, 28 «δίκις οὐθελον δοῦναι ἐν Ηελοποννήσῳ παρὰ πόλεισιν, οἷς ἂν ἀμφότεροι ξυμβεῖσιν». 3, 17 «κατὰ τὸν γρόνον τοῦτον, θν αἱ νῆσες ἐπλεον». ίδ. 18 ἐν τῇ ἀρχ. Ξεν. συμπ. 4, 1 «ἐν τῷ γρόνῳ, φῶνταν ἀκούον». Ἀγησ. 2, 1 «ἐπορεύετο διὰ τῶν αὐτῶν ἐνθῶν, ὃν περ δ Πέρσης». Ιέρ. 1, 11 «ἔρχονται εἰς πόλεις, ἡς ἂν θούλωνται». Ηλ. πολ. 402, a «ἐν ἡπασιν, οἵς ἐστι». Γοργ. 453, e «ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεγγῶν λέγομεν, ὃν περ νῦν δή». πολ. 533, e «οἵς τοσούτων πέρι σκέψις δύσων ἡμῖν πρόκειται» ἀντὶ περὶ δύσων. Φιλ. 76, d «ἐν τούτῳ ἀπόλλυμεν, φέρο καὶ λαμβάνομεν». μ. σ. Stallb Δημ. 18, 134 «ἄπὸ τῆς αὐτῆς ἀγνοίκς, ἡς περ πολλὰ προίεσθε τῶν κοινῶν». 29, 14 «περὶ μὲν τινῶν, ὃν αὐτὸς βούλεται», μ. σ. Bremi 3) Οὔτω καὶ οἱ Αἰτεῖ. οἶνοι Cicer. Fin. 4, 20 «Zenō negat Pla-

1) Ιδ. Ματθίαν II. §. 595, 4. Bertholdy σ. 202, ιδίᾳ δὲ Lobeck εἰς Σοφ. ΑΥ. 397—400. — 2) Ιδ. Reisig Conject. I. σ. 241. — 3) Ιδ. Bornemann εἰς Ξεν. συμπ. 4, 1. Stallb. εἰς Ηλ. πολ. 27, D. Strange ἐν τῇ ἡρῷ πραγμ. Kuhner εἰς Ξεν. δπομν. 2, 1, 32.

tonem, si sapiens non sit, eadem esse in causa, qua tyrannum Dionysium». ¹⁾

5) Ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι καὶ ἀποκρίσεσι τοῦ διαλόγου ἡ παράδειγμας τῆς προθέσεως εἶναι συχνοτάτη, οὐχὶ ὅμως καὶ παρὰ τοὺς πραγματοῦς. (Τὸ ἐν Σωφ. Τρ. 421 «ποίους ἐν ἀνθρώποισιν» ἐρρήθη οὕτως, ἐπειδὴ δὲν δύναται κατέρθητη πολλοῖσιν ἀστάρ, τοῦ γάρ σακειρ δυναμένου νὰ συνταχθῇ τόσῳ σ. τῇ ἐν, ὅσῳ καὶ σ. διτ., ἔδ. Wunder.) Ἀρρ. Βέτ. 1009 Αἰσχλ. «ἀπόκριναί μοι, τίνος οὗνεκ χρὴ θυμαζέειν ἀνδρῷ ποιητάν; (Εὐρ.) δεξιότητος καὶ νοοθεσίας» (δῆλ. οὗνεκ). Πλ. σοφ. 243, d «περὶ δὲ τοῦ μεγίστου τε καὶ ἀρχηγοῦ πρώτου νῦν σκεπτέον. Θεάτ. Τίνος δῆ, λέγεις;» μ. σ. Hundt. πολιτικ. 283, c «περὶ δὴ τούτων αὐτῶν ὁ λόγος ἡμῖν δρῖῶς ἂν γίγνοιτο. Ε. Τίνων; Ξ. Μήκους τε πέρι κτλ.» πολ. 456, d «πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦτος πέρι; Τίνος δῆ; Τοῦ τολκαρβόνειν παρὰ σκυτῷ». κτλ. Πρωτ. 355, c «ὑπὸ τίνος, φήσει. Τοῦ ἀγκθοῦ φήσομεν, νὴ Δίκ». ²⁾

6) Τέλος συχνότατα μὲν παραλείπεται παρὰ τοῖς ἀττικοῖς; ἡ πρόθεσις ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ τῷ παραθετικῷ, ἐκρεομένῳ διὰ τοῦ παρακροτικοῦ μορίου ὡς (σπανιώτερ. ὀσπερ), ἢ, quām, σπανιώτερ. ὅμως, ἐὰν ἀμφότεροι τὰ κῶλα τῆς παραθέσεως ὥστιν ἀνεπτυγμένα. ³⁾ Ισοκρ. 8, 14 «πρὸς δὲ τοὺς ἐπιπλήττοντας καὶ νοοθετοῦντας ὅμας; οὕτω δικτύθετε δυσκόλως, ὡς τοὺς κακούς τι τὴν πόλιν ἐργάζομένους» (ἀρτὶ, ὡς πρὸς τοὺς κτλ.). Ηλ. πολ. 330, c «περὶ τὰς χρήματας σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἔκυπτων». Θουκ. 1, 69 «μηδεὶς ὑμῶν ἐπ' ἔχθρῳ τὸ πλέον ἢ αἰτίᾳ (objurgationi) νοοίσῃ τάδε λέγεσθαι». 3, 44 «περὶ τοῦ μέλλοντος μαζλλον βουλεύειθεις ἢ τοῦ παρόντος». 8, 96 «ἐξ ἡς πλείω ἢ τῆς Ἀττικῆς ὀρελοῦντο». Ισοκρ. 6, 92 «οὐγή ἦττον ἐν τοῖς τοιούτοις βουλεύμασιν ἢ τοῖς; ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνοις». 4, 51. Δημη. 9, 63, μ. σ. Bremi. Αἰσχυ. 2, 28 «ἐπὶ κατασκοπῆ μαζλλον ἢ πολιορκίᾳ». Ηρδ. 9, 101 «ἀρέβαδίν σρι οὔτι περὶ σρέων αὐτῶν οὕτω ὡς τῶν Ἐλλήνων». Ισοκρ. 15, 160 «ὑπὲρ τοῦ μη πλουτεῖν ἀσπερ τῶν μεγίστων ἀδικημάτων ἀπολογίαν δεῖ παρακευάζεσθαι». Καὶ τούναντίον μετ' ἐπαραιλήψεως τῆς προθέσ. Ισοκρ. 12, 23 «τοὺς μηδὲν δέ» ἔτερον δυσκόλως πρός με διακειμένους ἢ διὰ τὸ δοκεῖν χριέντως εἰρηκέναι περὶ τινῶν». 8, 14. Συχνότατα παραλείπεται ἡ ἐπανάλ. τῆς προθέσ., ἐὰν ἀμφότεροι τὰ μέλη ὡς συγκεχωνευμένα ἐνὶ ὅλῳ, ἔνθα ἡ ἐπανάληψ. τῆς προθέσ. ήθελε συνταρέξῃ τὴν ἐνότητα. Ἀπὸ Ομήρ. δ, 413 «λέξεται ἐν μέσσησι νομεὺς ὡς πώσει μήλων». Ἀρρ. Λυσσ. 993 «ώς πρὸς

1) ἔδ. Kuhn. λατ. Γραμμ. §. 117, σημ. 2, b), καὶ εἰς Κικέρ. Tusc. 1.39, 94.

—2) ἔδ. Siallb εἰς Ηλ. πολ. 410, d, εἰς Ηλ. πολ. 163, c. — 3) ἔδ. Matz. §. 595, 4 b. Bernhardy σ. 204. Siallb. εἰς Ηλ. πολ. 520, e. Strange ἐν τῇ ἔθη. πραγμ. σ. 443. Maetzner εἰς Λυκοδρυ. 104, σ. 257.

ειδότα με σὺ τὰ ληφθῆ λέγε». Θουκ. 6, 50 «ώς παρὰ φίλους καὶ εὐεργέτας Ἀθηναίους ἀδεῶς ἀπιέναι». Πλ. πολ. 520, ε «ώς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἔκαστος εἰσὶ τὸ ἄρχειν» (δηλ. ἔκαστος αὐτῶν εἰσὶ ἐπὶ τὸ ἄρχειν ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον). 545, ε «ώς πρὸς πατέρας ήμας παιζούσας» (δηλ. πρὸς ήμας ὡς πρὸς πατέρας). Πρωτ. 337, ε «συμβήναι μάται ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ήμῶν συμβιβάζοντων». Σπανιώτερ. ἐπαγαλαμβάνεται ἡ πρόθεσ., ἐὰν τὸ πρὸς 8 παραβάλλεται τι, προηγηται τοῦ παραβάλλομένου¹⁾ Πλ. Φειδρ. 250, δ «ώσπερ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἔρωντι ἔστων ὅρων λέληθε». πολ. 553, δ «πταίσαντας ὥσπερ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει» (ἀντὶ, πρὸς ἔρματι τῇ πόλει.) Φαιδ. 67, δ «ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος».

Σημ. Ἄν πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσι δρῆμα. σύνθετα μετὰ προθέσ., οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἐν τῇ ἐπαναληφθεῖ ἡ τιθέσαι τὴν πρόθεσιν μάνον παραλείποντες τὸ δρῆμα (ἰδ. §. 445, Α. 1), ἡ τιθέσαι τὸ δρῆμα ἀπλοῦν παραλείποντες τὴν πρόθεσιν, ὅπερ εἶναι συχνότερον μὲν παρὰ τοῖς τραγικ., σπανιώτερ. δῆμας ἐν τῷ πεζῷ. Εὐρ. Βάκ. 1065 «λαβὼν γάρ ἐλάτις οὐράνιον ἔχον κλάδον κατηγενενήγεν ἡγενεῖς; μέλαν πέδου». Ἐεν. 167 «ἀπωλείσατ' ὁλέσατ'. Ορφ. 181 «διοιχόμεθ' οἰχόμεθα». 1465 «ἀ δ' ἀνιάχεν ἵαχεν». Πλ. Φειδρ. 248, ε «ἡ μὲν (ψυχὴ) ὃ περ ἡρεν εἰς τὸν ἔνω τόπον τὴν τοῦ ἡνιόχου κεφαλήν.. ἡ δὲ τοὲ μὲν ἡρεν τοὲ δ' ἔδυ». Φαιδ. 59, δ «παρῇ ν καὶ Κριτοδουλὸς καὶ δ πατήρ αὐτοῦ .. ἡ ν δὲ καὶ Κτήσιππος» κτλ. ἔνθα Stallb. καὶ Emsl. εἰς Εὐρ. Μηδ. 1219 (1252) χορ. κατίδετ' θέτετο.

§. 452. k. Θέσις τῶν προθέσεων.

1. Ἡ ἔννοια τῆς προθέσεως ἀπαιτεῖται, ἵνα κατέται ἀμέσως πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν αὐτῆς, παραχρειεῖται· ὅμως πολλάκις ἡ φυσικὴ αὐτὴ θέσις ἐπὶ τῶν ἐπομένων περιπτώσεων.

a) Ἄν ἔπωνται τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐν ἡ δύο, πολλάκις δὲ καὶ πολλὰ ἀστήμαντα λεξίδια, ἐν τῇ ποιήσει δὲ καὶ τὰ ἐγκλιτικά μὲ, σὲ, τοι, ποτὲ, ὅπερ ἐν τῷ πεζῷ σπάνι· τοικῦτα εἰνε τὰ, γέ, μέρ, γάρ, μέρ γάρ, δὲ, οὖτ, καὶ τὰ, μέρ ἄρα, δέ γε, μέρ οὐτ, αῦ, δ' αῦ, καὶ = etiam, τοιρ, λίσως [περὶ τῆς ὁμηρικ. τμήσεως ίδ. §. 445, Α. 4, a]], καθὼς καὶ τὸ ὡς ἐπιφέρημ. τιθέμενον οἷμαι (ἰδίως ἐν τῷ πληνθ.), ἂν, λέγω, ἔπωνται ταῦτα, τότε φιλοῦστι νὰ κατέται τὰ λεξίδια ταῦτα ἐν τε τῇ ποιήσ. καὶ τῷ πεζῷ μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τοῦ οὐσιαστικ. οἷον ἐν μέρ εἰρήνη, ἐρ μέρ γάρ εἰρήνη. Πλ. Φειδρ. 238, ε «καὶ ὑπὸ αὗ τῶν ἔστης συγγενῶν ἐπιθυμιῶν». Ξεν. ἀπομν. 3. 1, 8 «ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ αὖ τῶν ὀθῶνται». Πλ. πολιτικ. 302, δ «ἐκ μὲν τῆς μοναρχίζεις.. ἐκ δ' αὖ τῶν μὴ πολλῶν». πολ. 371, δ. Φαιδ. 71, b. ²⁾). Περὶ

1) "Id. Stallb. ἐν τῷ γωρ. τούτ. καὶ Εὐθύρρ. σ. 2 C μετὰ Schaefer εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. σ. 394, καὶ Stallb εἰς Φαιδ. σ. 67 D. — 2) "Id. Heindorf εἰς Πλ. συμπ. 262, a.

τῆς θέσεως τοῦ μὲν καὶ δὲ, ἰδ. §. 528, 1. Οὕτω καὶ Ἡρ. 6, 69 «ἐν γάρ σε τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέσομαι». Πλ. Κρίτ. 50, ε «πρὸς μὲν ἄρχοντας τὸν πατέρα». Φιλόδ. 263, b «ἐν μὲν ἄρχοντας» μ. σ. Stallb. πολ. 467, d. Δημ. 22, 44 «παρὰ τὰς εἰσισφράξεις τὰς ἀπὸ Ναυσινίου, παρ' ἵστας τάλαντα τριακούσια». Πλ. πολ. 564, a «ἐκ δημοκρατίας, ἐξ οἴκου τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας», μ. σ. Stallb. 568, c «εἰς δέ γε οἴκους τὰς ἔλλαχς πόλεις». πολιτικ. 300, b «παρὰ γάρ οἴκου τοὺς νόμους», μ. σ. Stallb. Δημ. 20, 3 καὶ ὅλως ἐν οἴκῳ πολλοῖς».

β) Συνήθεστάτη εἶναι ἡ τμῆσις τῶν προθέσεων. ἀπὸ τῶν οὐσιαστικῶν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὄρχων καὶ ἀραγωγήσεων. Σοφ. Φιλ. 467 «πρὸς νῦν σε πατέρας, πρὸς τε μητέρας, πρὸς τὴν τις σοι κατ' οἴκον ἐστι προσφιλεσ, ικέτης ἱκοῦμαρι». Οἰδ. κ. 1333 «πρὸς νῦν σε κρητῶν, πρὸς θεῶν διμογνίων αἰτῶ κιθέσθαι». Οὕτω καὶ ἐν τῇ λαττιν. *per te deos oro*. Προσέτι δὲ πρὸς παράστασιν, συμπαρασθῆται ὁμοιώτεροι ὄντες, 155 «παρ' οὐκ ἔθέλων ἔθελούσῃ». Αἰσχυλ. Ηρ. 276 «πρὸς ἄλλοτες ἄλλον πημονὴ προσιζένει». 922 «τοῖς πατλαιστήν νῦν παρατευχέσται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ». Ηλ. Φιλόδ. 71, c «μεταξὺ δύο δυοῖν ὄντοιν».

Σημ. 1. Σπάνιαι εἶναι αἱ τοιαῦται τμῆσις· οἶον Ξεν. συμπ. 4, 55 «περὶ νὴ Δία τοῖς ἄρροσι». Πλ. νόμ. 797, d «ἐν τρόποις φυγῶν, ἐν δὲ ξποτίνοις τοῖς μὲν, τοῖς δὲ οὐ». μ. σ. Stallb. Δημ. 29, 51 «περὶ μὲν τοῖν, ξηρὰ τούτου».

Σημ. 2. Ἐν τῇ ποιήσει ἡ θέσις τῶν προθέσεων εἶναι ἐλευθεριώτερά ἡ ἐν τῷ πεζῷ Ηερὶ τῇ παρ' Όμορ. θέσ. αὐτῶν ίδ. §. 445, A. 4. Παρ' οὐδὲν ποιητῇ πάντας τόσα περιεργοὶ θέσεις τῶν προθέσεων, διστοπάντος παρὰ Πινδάρων 1). π.χ. Ολ. 6, 53 «ἐν κέρκυρα πάρα σοροῖνα». 1, 17 «παζίκομεν φίλαν ἄνδρες ἀμφὶ θαμάτη τράπεζαν» ἀλλὰ Δωρίειν ἀπὸ φρέμιγγα πασσάλου λάρβανεν».

Σημ. 3. Ἐν τῇ συντάξει τῶν ὀψ., διτε μετά ὥπερθετικ. ἡ πρόθεσις τίθεται κανονικῶς; ἀμέσως; μετά τὰς λέξεις ταῦτας. Θουκ. 1, 63 «ὦς ἐις ἐλάχιστον χωρίον». 3, 46 «διτε ἐις βραχυτάτῳ» καὶ, διτε ἐις ἐλάχιστον. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 26 «ὦς ἐν ἔχυρωτάτῳ». μ. σ. Bornem. Ισαχρ. 3, 2 «δπως ἀν δις μετά πλείστων ἀγαθῶν τὸν βίον διάγωμεν». Δημ. 18, 246 «ταῦθ' ὢς εἰς ἐλάχιστον συστεῖλαι». 19, 257 «ὦς μετά πλείστης συγγενώμης». Ομοιόν τι συμβαίνει συχνά ἐν τοῖς, πολλά, πάνυ, μάλα. Θουκ. 1, 35 «πολὺ δὲ ἐν πλείστοις αἰτίᾳ». μ. σ. Pop., ὢς καὶ ἐν τῇ λαττιν. *multo arte majore* καὶ τὰ τούτ. ὅμ. 2). 2, 89 «πολὺ δὲ ὅμεις ἐκείνοις πλέω φόνον παρέχεται». 6, 86 «πολὺ δὲ ἐπι-

1) "Id. Pierson Bb. M. 1857, σ. 380.—2) "Id. Kuhn, εἰς Cic Tusc. 5, 36, 104.

δληθεστέραν γε σωτηρίαν». Ξεν. Κύρ. 1, 6, 39 «ὅς (μηχανάς) καὶ πάνυ ἐπὶ τοὺς μικροὺς θηρίους ἐμηγανῶ». μ. σ. Pop. Ἑλλ. 4, 5, 4 «διὰ τὸ πάνυ ἐφ' ὅψη λοῦ εἶναι». 1. «μάλα σὺν πολλῷ φόβῳ ἀπεγάρουν». μ. σ. Breitenb.

2. Δύναται ὅμως ἡ πρόθεση. νὰ τεθῇ καὶ μετὰ τὸ αὐτῆς οὐσιαστικόν. (Περὶ τῆς ποῦ τόνου τῶν προθέσης. ἀναστροφῆς ἢ μὴ, ἵδ. §. 86.) Συμβάνει δὲ τοῦτο πολλάκις μὲν ἐν τῇ ἐπικῆ, τραγικῇ καὶ λευκῇ ποιήσει, σπανιώτερ. δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, σποραδικῶς ἐν τῷ πεζῷ, οὐδέποτε ὅμως παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, ἐκτὸς τῆς περὶ σ. γερ., ὅπερεν παρ' αὐτοῖς συνηθέστατον, καὶ τότε ἔστι, διταν αὗτη γωρίζεται ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτῆς διὰ μιᾶς ἢ καὶ πολλῶν λέξεων. Ἐν τῇ ποιήσει δὲ καὶ ιδίᾳ τῇ τραγικῇ καὶ λυρικῇ γωρίζονται ἐνίστε πολὺ μακρὸν ἀπὸ τῶν οὐσιαστικῶν αὐτῶν οὐ μόνον ἡ μετὰ ταῦτα κειμένη πέρι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἔλλοι προθέση. α, 247 «Ιθάκην κάτια κοιρανέουσι.» γ, 100 «δήμῳ ἐγειρόμενοι». Πλείονα πργδμ. παρ' Όμ. ἵδ. §. 86, 2. Πίνδ. Ο. 1, 13 «δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετὴν ἄπο πατένη». Αἰσχυλ. ἑπτ. 167 «βρέτη πεσούσας πρὸς πολιστούχων θεῶν». Σοφ. Οἰδ. τ. 95 «τοῦ θεῶν πάρκη». Ἡλ. 3/4 «τῶν φονευσάντων πάρκα». Ἀντ. 518 «πορθῶν δὲ τάνδε γῆν, δ' ἀντιστάς ὑπερ.» δηλ. τῆσδε γῆς ὑπερ. 1013 «παιδὸς τοῦδε ἐμάνθινον πάρκα». Τρ. 370 «δὲ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρκη». Οἰδ. τ. 184 χορ. «ἀκτὰν πάρκα βάθιον». Ἀντ. 70 «ἔμοι γ' ἂν ἥδεως δρώης μέτα». 528 «δρόνων ὑπερ». Τρ. 708 «ἥς ἔθνησκῃ ὑπερ». Αἴ. 302 «Ἄτρειδῶν κάτα». 969 «τὶ δῆτα τοῦδε ἐπεγγελῶν ἂν κάτα;» Φιλ. 6 «τῶν ἀναστοντῶν ὑπο.» 298 «πυρὸς μέτα.» 343 «ἥλθόν με νῆτον μέτα». Τρ. 1160 «πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο.» ἵδ. §. 444, 3. Εὑρ. «Ἀλκ. 46 «ἥν σὺ νῦν ἡκεις μέτα». Αἴ. 793 «Αἴσαντος δ' ὅτι, θυρατὸς εἰπερ ἐστίν, οὐ θαρσῶ πέρι» (κεχωρισμένη διὰ παρεμπιπτούσης προτάξ.). Εὑρ. Ἰππ. 549 χορ. «οἴκων ζεύξκος ἀπ' εἰρεσίκ.» Ἡρδ. 2, 6 «ταύτης ὅν ἀπὸ οἱ ἔξηκοντα σχοῖνοι εἰσι». 6, 101 «τούτου σφι ἔμελε πέρι». Θουκ. 3, 13 «ἄλλοτρίκης γῆς πέρι». Ηλ. Φίλ. 49, α «σοφίαις πέρι». ἀπολ. 19, ε «ἄρτι ἐγώ οὐδὲν οὔτε μέγχ οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαίτω». Φαίδρ. 259, ε «ῶν ἀνὴρ ερεῖν πέρι μέλλην».

Σημ. 4. «Ἐν τῶν καταχρηστικῶν προθέση. ἀνήκουσιν ἐνταῦθα ἡ ἔνεκα, ὡς τὸ πολὺ (ἵδ. §. 430, σημ.), καὶ ἡ ἔνευ παρ' ἀττικοῖς ἐνίστε, ἔπονται εἰς οὐσιαστικόν. Σοφ. Οἰδ. κ. 502 «οὐδὲν δηγγητοῦ γ' ἔνευ». Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 3 «ῶν ἔνευ». Κύρ. 6, 1, 14.

Σημ. 5. Περὶ τῆς θέσεως τῆς προθέσης, διταν τὸ οὐσιαστικὸν αὐτῆς συνάπτηται μετ' ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου ἡ γενικής, ἵδ. §. 86, 3. «Ἐν τῷ πεζῷ σπανίως κεντοῦται αἱ προθέση. μεταξὺ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ 1). Παρ' Ἡρδ. συμβάνει πολλάκις ἐπὶ τῇ ἐπὶ ἐν ταῖς συντάξεσι, χρόνον ἐπὶ πολλὸν (μακρόν, συχνόν), πλειστον, δλίγον (1, 214. 2, 133 κ.τ.λ.),

1) Ἡδ. Krüger Gr. II. §. 68, 4. σημ. 6 καὶ I. §. 68, σημ. 2.

•έτεα ἔπι πλέων 2, 140, σπανίως ἐπὶ τῆς περὶ, 2, 21 καὶ 4, 8 •γῆν πέρι κανοσσαν, καὶ ἀπαξ ἐπὶ τῇ; ἀνά, 6, 57 «νεομηνίας ἐκ ἄνα πάσας», περὶ δὲ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ τόνου ιδ. §. 86, 1. Θουκ. 2, 36 «τρόπων ἐξ οἰων· 5, 37 «καὶ εἴ τινα πρὸς ἄλλον δέοι». Πλ. Κριτ. 48, σ. «οὐδέποτε ἔν τῷ νῷ». Κριτ. 115, ε «τοιαῦτα ἐν τάξει». Πρὸς τῷ, δι' οὐδέποτε ἄλλο, ἐλέγετο πολλάκις καὶ, οὐδέποτε δι' ἄλλο, π. χ. Σεν. πολ. Αθ. 3, 1. Τὰ χωρία δὲ, οἷον τὸ Θουκ. 1, 54 «ναῦς τε καταδύσαντες περὶ ἐπέδομάρχονται δὲν ἀνήκουσιν ἔνταῦθα, ἐπειδὴ διριθμητικὸς προσδιορισμὸς συνδίεται μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ χαλαρώτερον = καὶ ναῦς κατέδυσαν περὶ τὰς 70.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

§. 453. Διδασκαλία περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν ὡς ὑποκειμένων κατηγορουμένων, ἐπιθετ. προσδιορισμῶν καὶ ἀντικειμένων, ἢ διδασκαλία περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν.

Τὸ ὑποκείμ., κατηγορούμ., δὲ ἐπιθετικ. προσδ. καὶ τὸ ἀντικείμ. ἐκφέρονται δι' ἀρτωρυμάτων, ἐν τῷ μέλη ταῦτα τῆς προτάσσ. δὲν ὁφείλουσι νὰ ἔκροξ. οσιν ἐννοίας ὅντων ἢ ιδιότητας αὐτῶν, ἀλλ' ἀπλῶς πρέπει νὰ δηλωθῇ, δι' ἀρτικείμενον τι ἀραφέρεται ἢ πρὸς αὐτὸν τὸν λαλούντα, ἢ πρὸς τὸν πρασφωνούμενον ἢ εἰς ἕτερον τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα. ιδ. Ἀπολλών. Δύσκολ. περὶ ἀντον. σ. 10. Ηγέντες δ' οἱ περὶ τῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων ἥθεντες κανόνες ἀποδίδονται καὶ εἰς τὰς οὐσιαστικ. καὶ ἐπιθετικ. ἀντωνυμίκις οὐδὲν ἡττον ὅμως πρέπει νὰ προστεθῶσιν ὥδε καὶ τινες παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴν γρῆσιν αὗτῶν.

§. 454. I. Ἀντωνυμίαι προσωπικαὶ καὶ αὐτοπαθεῖς.

1. Αἱ οὐσιαστικαὶ προσωπ. ἀντωνυμ.· οἷον ἐγώ, σὺ κ.τ.λ., τίθενται ὡς ὑποκειμένα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ λατιν., γοτθικ., λιθουαν., σλαβικῇ, ἐν τοισι δὲ περιπτώσεσι καὶ ἐν ἄλλαις γεγομέναν. διαλέκτοις¹⁾, τότε μόνον, διαν κατατιθεμένα ἐν αὐταῖς ἐμφασίς τις καὶ ἀντιδιαστολὴ, διὸ τίθενται ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων, ἐνιστεῖσθαι καὶ χρήιν συφηνείχς. Τὸ αὐτὸν ἐπὶ τῆς συμβολίνει καὶ ἐν ταῖς ἐπιθετικαῖς (κτητικαῖς) προσωπικ. ἀντωνυμίκις. Καὶ σὺ ταῦτα ἐπράξας. Καὶ δὲ σὸς πατήρ ἀπέθανεν. Ἔγὼ μὲν ἀπειμι, σὺ δὲ μέρε. "Οπου δὲ δὲν ὑπάρχεις ἡ περίπτωσις αὕτη παραλείπονται αὕται, τῶν μὲν οὐσιαστικῶν ἀναπληρουμένων διὸ τῶν ἡγματικῶν καταληγεῖσθαι, τῶν δὲ ἐπιθετικῶν (κτητικῶν) διὸ τοῦ πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ κειμένου ἀρθρου. Γράφω, γράφεις. Ἡ μήτηρ εἰπέ μοι (ἢ ἐμὴ μήτηρ). Οἱ γορεῖς στέργονται τὰ τέκνα (τὰ ἔκυτῶν τέκνα). Περὶ τῆς προσωπικ. ἀντων. οὖ, οὐ, ἐ κ.τ.λ. (eius, ei, eum, eam κ.τ.λ.) ιδ. §. 455, A. 6. 7. 8.

Σημ. 1. Ἐννοεῖται δὲ ἀρ' ἐκυτοῦ, διτι ἡ θείας ἡ ἡ παράλεψις τῶν προσωπ. ἀντωνυμ. Ιξαρτᾶται πολλάκις ἀπὸ τῆς ὑποκειμενικῆς τοῦ λέγοντος ἰδίας· διὸ

1) "Id. Grimm IV. σ. 201.

οὐχί σπανίως, μάλιστα δὲ ἐν τῇ παιδείᾳ, ἀπαντᾶ τιθεμένη ἡ προσωπ. ἀντων., ὅπου ἡδύνατο καὶ νὰ παραλείψῃ, καὶ τούναντίον. Καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς ἀντιθέσεσι παραλείπεται: ἐνίστη ἡ ἀντων. ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ (μέλει) τῇ προτάσ., ἐπειδὴ ὁ συγγραφεὺς ἡ δὲν εἶχεν ἔτι: σκεψθῆ περὶ τῆς ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τῇ προτάσ. ἀντιθέσεως, ἦ, ὅπερ καὶ σπανιώτερον, παρέλειψε τὴν ἀντωνυμ. πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἔξαρῃ ἐπὶ τῷ ἐμψαντικώτερον τὴν ἐν τῷ διευτέρῳ μέλει τῆς προτάσ. ἀντιθέσιν. a) Σοφ. Οἰδ. x. 726 «εἰ γέρων κυρῶν (δηλ. ἔγω), τὸ τησδε χώρας οὐ γεγήσακε σθένον». Θουκ. 6, 34 «ὅρμωμεθα μὲν (δηλ. ἡμεῖς) ἐκ φιλίας χώρας . . . τὸ δὲ πέλαγος αὐτοῖς πολὺ περαιωθείσας». μ. σ. Popp. Οὕτω καὶ 3, 56 «εἰ νῦν ὑμῖν ὀψέλιμοι δοκοῦσιν εἴναι (δηλ. ἐκεῖνοι), πολὺ καὶ ἡμεῖς μᾶλλον τότε» (ῆμεν). Ξεν. ἀν. 3. 4, 41 «εἰ βούλει, μένε ἐπὶ τῷ στρατιώματι, ἔγω δὲ ἐθέλω πορεύεσθαι. εἰ δὲ χρήσει, πορεύου ἐπὶ τῷ ὄρος, ἔγω δὲ μενον ἀντοῦ». 7. 3, 36 «οὐδὲν δὲ ἐπει. Παρασκευασάσμανος ἀναμενεῖται, ἔγω δὲ . . . ἥπια παρ' ὑμᾶς». Κύρ. 4, 5, 31 «οὐδὲν δύως ἀν θέλωσιν, ἀλλ' ὅπως ἀν οὐ βούλημαι». Πλ. Μενέξ. 247, a «μάλιστα δὲ ἀν νικήμεθα, καὶ ὑμεῖς νικήσθε». Φίλ. 51, d «πειρῶμαι μὲν, ὡς Σάκρατες» πειράθητι δὲ καὶ σὺ σαξίστερον ἔτι λέγειν». Εὐδόδ. 295, a «εἰ λέληθα ἐμαυτὸν σοφὸν; ὅν, οὐ δὲ τοῦτο ἐπιδείξεις». μ. σ. Stallb. b) Δημ. 18, 265 «ἰδίδασκες, ἔγω δὲ ἐφοργήσουν ἐγραμμάτευς, ἔγω δὲ ἤκαλησάζουν κτλ.». Ἀλλὰ καὶ ἄλλως αἱ ἀντιθέσεις: ἐν δηλοῦνται πάντοτε διὰ τῶν ἀντωνυμ. Ξεν. συμπ. 6, 3 «ἥσον βούλεσθι, ὥσπερ Νικόστρατος, δὲ οὐκορίτης τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν, οὗτω καὶ ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑμῖν διαλέγωμαι» ἀντὶ τοῦ, οὗτω καὶ ἔγω . . διαλ. 1) Οὐδέλλως παράδοξος πρέπει νὰ φανῇ ἡ παράλειψις τῶν προσωπικῶν ἀντων., διαν προστιθηται ἡ ἀντωνυμ. αὐτὸς ὡς ἀκριβέστ. προσότορ. τ. οὐκειμ. δ., 619 «αὐτὸς ἐκῶν οἱ δημόκοι». θ., 443 «αὐτὸς; νῦν γέρων πώμα». Γέρει Ἀπολλών. περὶ ἀντων. σ. 29..

Σημ. 2 Οὐχί σπανίως ἐπαναλαμβάνεται σφρηνεῖς χάριν ἀναφορικῶν πρὸς προηγηθὲν οὐσιαστικὸν ἀντωνυμίαν αὐτὸν τὸν τὸ οὐσιαστικὸν ἀντὶ τῆς προσωπικ. ἡ δεκτικ. ἀντων. Θουκ. 6, 105 «οἱ Ἀθηναῖοι τοις Λακεδαιμονίοις ἥδη εὐπροφράσιστον μᾶλλον τὴν αἵτιναν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους τοῦ ἀμύνεσθαι ἐποίησαν». Ξεν. ἀν. 3. 2, 23 «οἱ βασιλέως ἄκοντος ἐν τῇ βασιλέως χώρῃ οἰκεούσιν. 1. 9, 15 «πολλὴ δὲν ἀρνοία αὐτῷ (δηλ. Κύρῳ) τῶν ἐθελόντων κινδυνεύειν, ὅπου τις οἰκεῖται Κύρον αἰσθάνεσθαι» 2). - Περὶ τοῦ, σὺ δὲ 18.8. 469, 2.

Σημ. 3. Ἡ χρῆσις τοῦ Ι καὶ ΙΙ προσώπων. τῶν προσωπικῶν ἐπὶ ἄλλους οἰουδήποτε προσώπου, ὅπερ ὑποτίθεται αὐτοὶ παρόν, φαίνεται ἀνήκουσα τῷ μτγν. ἐλληνισμῷ, ὡς π. χ. ἐν τοῖς μὴ γνησίοις γωρίοις τοῦ Ξεν. πολ. Ἀθ. 1, 8 «οὐ γάρ οὐ νομίζεις κτλ.». 11 «οἶπον δὲν εἰσὶ πλούσιοι δουλοί, οὐκ ἐπὶ ἐνταῦθα λαυτελεῖ τὸν ἐμὸν δουλὸν σὲ δεδίειναι». ἐν δὲ τῇ Λακεδαιμονίῳ ὁ ἐμὸς δουλος; σὲ δεδίοικεν· ἀν δὲ δεδίης οὐ σὸς δουλος; ἐμὲ κτλ.» 3).

2. «Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ὄρθιοτονογμέρων καὶ ἐγκλιτικῶν ἀντωνυμ.» οίον ἔμοι καὶ μοῦ (μου) κ.τ.λ. (§. 88), κεῖται ἐν τῇ μεγαλειτέρῃ ἢ μικροτέρῃ ἐμφάσει, μεθ' ἡς αὔταις ἐν τῷ λόγῳ ἐπροφέροντο. "Ιδ. Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 121. Οὕτω π. χ. ἐν ταῖς ἀντιθέσεσι πίθευται αἱ ὄρθιοτονογμεναι αὐτῶν· οίον ἔμοι μὲν

1) "Ιδ. Bornemann εἰς Ξεν. Κύρ. 4. 5, 2 ἔκδ. Γοτίγγ.—2) "Ιδ. Popp. εἰς Θουκ. 5. 18, 5 ἔκδ. Γοτίγγ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 1. ἀν. 1 6, 11 —3) "Ιδ. Bernhardy σ. 271 καὶ Sauppe εἰς Ξεν. ἐν τῷ χωρ. τούτῳ.

κατεγέλασε, σὲ δὲ ἐπήρεσεν». Οὐ πολλών. π. συντάξ. σ. 121 λέγει «ἐὰν κὶ προσωπ. ἀντωνυμίαι συνδέωνται μὲν μετ' οὐσια-
στικοῦ δικ τοῦ καὶ π.τ.λ. ἐπωνται ὅμως εἰς κύτῳ, τίθενται καὶ
δριθοτονούμ. ἀντων. οἷον Διονυσίῳ ἐλάλησε καὶ ἔμοι. Διονυσίον
τιμᾶ καὶ ἐμέ, τούντείν δὲ δὲν τίθενται αἴτοι, ἀλλ' αἱ ἐγκλι-
τικαὶ, ἐὰν προηγάνεται τοῦ οὐσιαστικοῦ οἷον ἔχαριστοι καὶ
Διονυσίῳ. Ἐπίμησε σε καὶ Διονύσιον». Αλλίκ τούτου εἶνε, δῆτα
ἐν τῇ πρώτῃ συντάξει ἡ ἀντίθεσις ἐξαίρεται ἵσχυρότερον ἢ ἐν τῇ
τελευταίᾳ. Ιδ. Ψ. 724 «ἢ μ' ἀνάξιορ' ἢ ἐγὼ σὲ» (οὗτως δρῖθε
γράφ. δ Bekker). Σορ. Οἰδ. π. 1478 «καί σε τῆςδε τῆς ὁδοῦ
δικίμων ἄμεινον ἢ μὲν φρουρήσας τύχοι». Φιλ. 47 «ἔλοιτο μ' ἢ
τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν». Εὔρ. ίν. 3 «εὐδαιμονεῖν με Θη-
σέως τε». Ὁρ. 736 κάκιστος εἴς με καὶ κακιγνήτην ἥμήν». Πλ.
Εὐθύδ. 283, ε «ὅτι μικθών γιον καὶ τῶν ἀλλων κατκψύδει
τοιοῦτο πράγμα¹⁾.

Σημ. 4. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως πολλάκις τίθενται οἱ μόνον ἐν τῇ ποιήσει, ἀλλὰ
καὶ ἐν τῷ πεζῷ οἱ ἐγκλιτικοὶ τύποι μάτι τῶν δριθοτονουμένων. Σορ. Φιλ.
1051 «οὐκ ἀν λάδοις μου μᾶλλον οὐδέν» εἰσεσθη. Εὔρ. Μ. 463 «εἰ σύ με στυ-
γίες, οὐκ ἀν δυνατίμην σοὶ κακώς φρονεῖν ποτε». Ανδρ. 237 «οὐ νοῦς δόσε
μοι μὴ ξυναικοίη». Ἀντιφ. 6, 8 «ἥγονται γάρ μοι τιμῆν.. αὐτὴ οἰσειν, τοῖς
δὲ κατηγόροις.. αἰσχύνην». Ἐὰν προστεθῇ εἰς τὴν προσωπικ. ἀντων. τὸ
ἴπιοτε. μόνος, οὐδόλως πρέπει νὰ φανῇ παράδοξος ἡ γρήσις τῶν ἐγκλιτικ.
τυπῶν, ἐπειδὴ τότε ἡ ἔμφασις δὲν κεῖται ἐν τῇ ἀντωνυμ., δλλ' ἐν τῷ μό-
νος; 2). Λυσ. 8, 19 «νῦν διείσδε με μόνον κακώς λέγετε». Ἀντιφ. 5, 13 «δ
τοῖς ἄλλοις Ἐλλησις κοινόν ἔστιν, ίδια ζητεῖς με μόνον ἀποστερεῖν». Περὶ τοῦ
αετόν με π.τ.λ. Ιδ. σημ. 6.

Σημ. 5. Αἱ ἐγκλιτικαι προσωπ. ἀντωνυμίαι ἐπρεπε κυρίως, ἵνα προσκολ-
λῶνται πάντοτε κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν πρὸς τὴν εἰς ἡν ἀνήκουσι λέξιν. δῆτα
ὅμως τοῦτο δὲν συμβαίνει πάντοτε, παρετηρήσαμεν ἐν §. 89, Α. 8 καὶ §.
90, Α. 3.

Σημ. 6. Εἰς τὰς προσωπ. ἀντων. προστίθεται ἡ ἀντων. αὐτὸς = ἴρσε, αὐ-
τὸς, ἀπτὸς (= οὐδεὶς ἄλλος), δῆτα τὸ πρόσωπον πρέπει νὰ δηλωθῇ ὡς δι-ε-
σταλ μένον, διαχειριμένον παντὸς ἄλλου, ἀντιτεθιμένον παντὶ ἐτέ-
ρῳ²⁾ ἢ αὐτὸς προηγεῖται τῆς προσωπ. ἀντων. συμβαίνει δὲ τοῦτο ἐν
ταῖς ἐγκλιτικαὶ ἀντωνυμ., δῆτα ἡ μεγαλείτερά ἔμφασις διπάρχει ἐν τῇ αὐτός.
3). Ε. 459 «αὐτῷ μοι ἐπίπεδοντο» χ. 345 «αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἔσ-
σται». ρ. 494 «εἰθ' οὗτως αὐτόν σε βάλοιν». Ἡρδ. 2, 10 «κατάκερ οἱ
ἱρές θεογον., ίδοκες δὲ καὶ αὐτῷ μοι». 3, 72 «αὐτῷ οἱ ἄμεινον ἐς χρόνον
ἴσται». 4, 134 «ώς ὅν οὗτως ἡδη δοσεδύτων (θηλ. τῶν πραγμάτων) καὶ αὐτῷ
μοι εἴχειν». Σεν. ἀπομν. 2. 9, 2 «ἡδέως γάν (θηλ. θρέψαιμι τὸν ἄνδρα), εἰ
μὴ φοδοίμην, διποις μὴ ἐπ' αὐτὸν με τράποιτο». ἀν. 7. 7, 39 «αὐτόν σε μάρ-

1) "Id. Bernhardy σ. 275.— 2) "Id. Maetzner εἰς Ἀντιφ. 5, 13 σ. 208.
— 3) Σημ. μεταφρ. Τὸ τοιοῦτον, ὡς γνωστόν, διετροχή καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς
ἰδιώματι· οἷον ἀτός μου, ἀτός σου, ἀτός του, ἀτοί μας, ἀτοί σας, ἀ-
τοί των, δηλαὶ ἡ ἔμφασις κατέται ἐν τῇ αὐτός.

τυρα ποιούμασι». ἀντιφ. 5, 60 «ὅς αἰτῷ μοι πρόφεσιν οὐδεμίναν ἔγειν». b) Οὐγκήττον δύνανται καὶ ἐν τῇ περιπέτεραις ταῦτῃ νὰ τεθίσαιν αἱ δριμοτονούμεναι τύποι, ἵνα ἔξιρωσιν ἐπὶ τὸ ἱμεραντικώτερον τὴν ἀντίθεσιν αὐτοῦ τοῦ προσώπου. 1) Πηρὸς Ὀμῆρος. βεβαίως; συμβαίνει τοῦτο μόνον, ἐὰν ἡ ἄρσης πίπτῃ ἐπὶ τοὺς ἄλλας ἔγχλιτικοὺς τύπους. 2) I, 249 «αἰτῷ σοὶ (=εἰς ἑσένα) μετόπισθ' ἔχος ἕσεστε». 680 «αἰτῶν εἰς φράζεσθαι . . . ἄνωγεν». Πλ. σωμπ. 220, εἰς «συνδιέσωσε καὶ τὰ ὄπλα καὶ αἱ τὸν ἐ μὲν Φαίδ. 91, αἱ «οἱ γάρ ὄπως τοις παρούσιν. . . ἀλλα»¹⁾ ποὺς αἰτῷ φίλῳ οἱ . . . δέδει ἔγειν». Ισοχρ. 15, 147 «αἰτόν τε σὲ ἐργαζόμενον ἡγούνται ζῆνται. Οὔτω συμβαίνειν ἐν ἅπασις τοῖς δριμοτονούμενοῖς μόνον τίποις. Σεν. οἰκ. 7, 4 «πότερα αἰτήσῃσθαι ἐπιτίθεσας τὴν γυναῖκα». ἀν. 7, 6, 12 «αὐτοὶ δριμεῖς ἐπιτίθεσθαι». c) Δύνανται δὲ καὶ νὰ προηγώνται αἱ δριμοτονούμεναι ἀντων, ἐὰν αὐταὶ πρέπη νὰ ἔτερθίσαιν ἐπὶ μᾶλλον II, 12 «ἡὲ τι Μυρμιδόνεσσι πιστάσσεται ἡ μοῖρα αἰτῷ τῷ». T, 192 «σοὶ δὲ αἰτῷ τῷδε²⁾ ἔγων ἐπιτέλλομαι». Ή, 64 «αἱ πάτεις κακῶν Τρωεσσι γένοντο | οἱ τ' αἰτῷ». Οὔτως δριθῶ; ή Spitzn., ἐπειδὴ τὸ οἰκεῖται ἐν τῇ ἄρσει. Οὔτως I, 324 «κακῶν δὲ ἄρσα οἱ πέλει αἰτήσῃ». Διὸ καὶ Z, 91 «καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αἰτῷ δέντι τοῦ ἀναγνιγνωσκούμενον. καὶ αἰτοῖ. Καὶ μετ' ἀποστρέψουσιν αἰτόν». K, 389 «ἡ σ' αἰτῷ τὸν θυμόδες ἀνήκειν κτλ.». Σοφ. Ἀντ. III, «ἔγω . . . αἰτῶς; τ' ἔδησα καὶ . . . ἐκλύσομαι». Σεν. ἀπομν. 3, 8, 9 «τοῖς θέρους οἱ δῆλοις οὐ πέρ ή μιν αἰτῷ ν καὶ τῶν στεγῶν πορευόμενος σκέπαιν παρέγειν». Κύρ. 5, 5, 20 «οἱ μὲν αἰτῶν ἀρρήκται». 6, 1, 14 «στίγμα διετὸν αἰτοῦς εἰσιν». Πλ. ἀπολ. 41, αἱ «ὔμοιγες καὶ αἰτῷ θαυμαστὴ ἀν εἴη ή διατριθῆ αἰτόθι». Γοργ. 472, b «ἔγω δὲ ἀν μὴ σὲ αἰτῶν ἵνα δύνται μάρτυρα παράσχωμαι». μ. σ. Stallb. Δημη. 3, 28 «πόθεν ἄλλοθεν λογούρδες γέγονεν η παρ' ἡμῖν αἰτῶν Φίλιππον»; (Σεν. Κύρ. 3, 1, 9 «νομίσοις σὲ καὶ αἰτῶν καταδικάζειν σαυτοῦ» ἐνῷ ἐν ταῖς ἐκδόσισι κείται νομίσοισι σε). d) Πηρὸς Ὀμῆρος. τέλος καὶ ἔγχλιτικοὺς τύπους προηγούνται πολλάκις τῇς αἰτῶς; K, 242 «ἔτερόν γε κελεύεται αἰτῶν ἔλεσθαι» μ. σ. Spitzn. δ, 118 «μερομήριξ . . . ξέ μιν αἰτῶν πατρὸς ἴσσειε μηγοθῆναι». Θ, 396 «Ἐπέριπλος δὲ ἐ αἰτῶν (δηλ. Ὁδοσσῆται) ἔπεισσασθαι: ἔπεισσιν». Καὶ τὸ καὶ³⁾ ἡμέσιοίων οὐκέτει, διὸ γνωστὸν, τοῦτο προτάσσον τὴν ἀντων. καὶ ἀντικειμενῶν τὸ αἰτῶς; διεῖ τῶν ναὶ οἶον ἔμενα, ἔστιναντι, κτλ., πλὴν ἐν τῇ αἰτίᾳται. μόνον τοῦ ἔνικα, ἐπιτελῶν τὴν προσωπικήν ἀντων. Ο, 226 «ἄλλα τῷδε⁴⁾ θέμεν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ήδη οἱ αἰτῷ». (οἱ διότι εἶναι θέσις), οὔτω Ω, 292 3).

Σημ. 7. Τὸ διαστατικὸν ἡ ἀποκλειστικὸν τοῦτο αἰτῷ; τίθεται ἐνίστει καὶ ἄνευ τῆς προσωπικῆς ἀντωνούμην, καὶ μάλιστα ἡ κατ' ὑνομαστική, ἀναφορικῶν πρὸς τὸ ἐν τῷ φίλῳ πρόσωπῳ, ἡ κατ' ἔνηρτημην ἥτοι πλαγίαν πτῶση. ἐν τῇ τελευταῖς δὲ ταύτῃ περιπτώσει παραπλεύεται ἡ ἐν τῇς συναρξεῖς τοῦ λόγου εὐκόλως νοούμενη προσωπική ἀντωνούμη, ίνα ἐπιρρήψῃ πάσαν τὴν ἔμφασιν ἐπ' αἰτῇς τῇς ἔννοιας. II, 332 «αὐτοὶ . . . κυκλήσομεν». N, 252 «οὐδέτε τοι αἰτῶς ἔσθαι: ἐνὶ κλισίσῃ: λαλάσομεν». B, 263 «εἰ μὴ ἔγω σε λαβένων ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, αἰτῶν δὲ κλαίοντα θοῦς: ἐπὶ νῆσαι ἔργησα», ἀντὶ αἰτῶν αἱ ἔναντιθέσιει πρὸς τὰ εἴματα. κ, 26 «εἴμοι πνοὴν Ζερύδου προέκνεν». , δέρα φέροι νῆσαι τε καὶ αἰτῶν; (= αἰτῶν; ἡμᾶς). Σεν. Κύρ. 1, 6, 2 «ὁπως μὴ δι' ἔλλων ἔρμηνέων τῇς τῶν θεῶν συμβουλίας συνείναι, ἀλλὰ αἰτῶς . . . γιγνώσκοις». ἀν. 3, 2, 21 «τὰς ἐπιτήχειας πότερον ὀνεισθαι: κρείττον . . . ἡ αἰτῶνς

1) "I. Stallb. εἰς Ηλ. Εὐοσδ. 273, b. — 2) "I. Spitzn. εἰς Ηλ. 1, 249.
— 3) "I. Thiersch Gr. § 205, 15, σημ. Krüzer Gr. II, §. 51, 2, A. 5. 6.

λαμβάνειν, ἔνπερ χρατῶμεν = ἡμᾶς; αὐτούς; ἀπομν. 2, 3, 13 «εἴ γε βανδοί μην..., δῆλον, διτὶ καὶ τοῦτο δέος ἂν πρότερον αὐτὸν ἐκεῖνῳ ποιεῖν» = μ. σ. Kuhners. Πλ. Λίχ. 187, ε «αὐτοὺς δὴ χρή γιγνώσκειν, ὃ Νίκη τε καὶ Λάγχη». Δημ. 2, 2 «δὲ τοῖνυν, διὰνδρες; Ἀθηναῖοι, τοῦτ' ἡδη σκοπεῖν αὐτούς».

Σημ. 8. Εἰ καὶ ἡ Ἑλλ. γλώσσα ἐπιχρημάτισεν ιδίους τόπους ἐκ τῶν προσωπῶν ἀντωνυμ. μετὰ σημασ. αὐτοπαθεῖς (δ. §. 455), μεταχειρίζεται δῆμως πολλάκις καὶ τὰς ἀπλάκις προσωπ. ἀντιν. ἀντι τούτων, διτὶς ἡ αὐτοπαθεῖς σημασ. πρέπει νῦν ἐξερθῆ ἄττον ἰσχυρῶς; Θουκ. 6, 34 «ὅπως ἔμμαχίαν ποιεῖμεθα ἡμῖν». Πιστρ. 15, 323 «ἔροις νομίσοντος, διτὶς ἀν δριν δέξει, τούτοις ἔσειν μοι κακλῶς». Εἰν. συμπ. 1, 4 «οἴματι πολλῷ ἀν τὴν κατασκευὴν μοι λαμπροτέραν φανήσει». Κύρ. 1, 6, 20 «οὖν ἀπέριον; μοι δοκῶ αὐτοῦ ἔγειν». Πλ. πολ. 400, ή «οὖν καὶ δι μὲν ἀπλούστατον». Θουκ. 1, 3 «δοκεῖ δὲ μοι καὶ ἀμέίν. μ. ταῦτα οὖν; ἔμοι δοκεῖ», ἵνει μὲν ἡ ἐμφάσις ὑπέργεια ἐν τῷ δοκεῖ, ἐνταῦθα δὲ ἐν τῷ δοκεῖ! Ηἱρὶ τῶν παρ'. Ομήρ. δ. §. 155, Α. 5. Περὶ δὲ τῶν κτητικῶν αὐτοπαθῶν. ἁντων. δ. §. 455, 6.

3. 'Αντὶ τῶν ἐπιθετικῶν (κτητικῶν) προσωπ. ἀντωνυμ.' ἔμδεις, μὲν κ.τ.λ. κατάχριστην ποιοῦσιν οἱ "Ἑλληνι. μεταχειρίζομεν τὴν γενεικὴν τῶν οὐσιοτεικῶν προσωπ. ἀντωνυμ.. καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἔντον. καὶ δύσκολ τὰς ἐγκλητικὰς (μοῦ, σοῦ). 'Η γενικὴ τῶν προσωπ. ἀντωνυμ. ἡ προμηγεῖται ἡ ἔπειται τῷ οὐσιαστικῷ' ἐν τῷ πεζῷ τότε προστίθεται: συνάθιστας τὸ δρῦθρον εἰς τὸ οὐσιαστικόν καὶ λοιπόν· α) ἔρη μον (σου, ἡμῶν κ.τ.λ. αὐτοῦ -ης, -ῶν) πατήρ· ἔρη μον κτλ. δ πατήρ· β) ἔρη πατήρ μον (σου, ἡμῶν κ.τ.λ.)· ἔρη δ πατήρ μον κ.τ.λ.' Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν· οἷον τὸς ἐμαντοῦ πατέρα ἡ τὸν πατέρα τὸν ἐμαντοῦ ἀγαπῶ. Ηἱρὶ τῆς θέσεως τοῦ ἔρθρου. δ. §. 464, 4.

Σημ. 9. Ηἱρὶ τῶν μετά τοῦ ἔρθρου τὸ κτητικῶν ἀντωνυμ., ἀντὶ τῶν προσωπ. ἀντιν.· οἷον τὸ ἔρδον ἀντὶ ἔγει, δ. §. 403, Α. 1.

Σημ. 10. 'Η κτητικὴ ἀντιν. σὸς τίθεται ἐνοτει πάρα τοῖς τραγικοῖς, διτανὸν λαλῶν ἀναρρίζεται μετὰ περιφρονήσεως πρὸς ἀντικείμενον, ἀγγεπτὸν καὶ πέριλημένον τῷ προτρωπονορθίνῳ προσωπ. Σοφ. Φιλ. 1251 ·ξὺν τῷ δικαιώφ τὸν σὸν οὐ ταρδῶν φέδον· εἰτὸν ἐκ μέρους; σου μέγαν δῆθεν καὶ ἀπειλητικὸν φέδον, το. Schneidewin. 'Αντ. 573 «ἄγαν γε λυτῆς; καὶ οὐ καὶ τὸ σὸν λέχος; = καὶ οὐ καὶ εἰ ἀγγεπτητὸν μοι βίβει καὶ σύζυγόν; σου, ἢν διὰ τῶν στόματος καθῇ ἔκάστηγεν, ἢν πολὺ λιταρῇ; Εὐρ. Ιππ. 113 «τὴν σὺν δὲ Κύπριν πόλλα ἔγω γαῖαριν λέγων». Ηἱρὶκλ. 281 «φίερους τὸ σὸν γάρ "Ἄργος; οὐ δίδοσιν" ἔγω». Τέλαιον. Εὐρ. Ρ. 866 «οὖν εἶδα τοὺς σούς; οὐδὲ λέγεις Οδυσσεία;».

Σημ. 11. 'Ἐνθα ἐν τῇ λατ. σπουδαῖς τίθενται αἱ ἐπιθετικαὶ ἀντιν. θεῖται τῆς ἀντικειμενικῆς γενικῆς τῶν προσωπικ. ἀντιν.· οἷον Terent. Heaut. tim 2, 3, 66 «desiderio tuo ἀντὶ tui, ἐν τῇ Ἑλλην. συμβαίνει τοῦτο συνθίθεται, ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἑλλ. ἡ γενικ. τῶν προσωπ. ἀντιν. καὶ ἡ κτητικὴ τίθεται συνανύσσει· οἷον δὲ πατήρ μοι καὶ δέρμας πατήρ. T. 321 «οὐ πατήρ». λ. 201 «οὖς πιθοῦς». Αἰσχ. Πρ. 685 «τὴν ἔριν αἰδῶ μεθίσῃ». Σοφ. Ηλ. 313 «τὸ δέρμα νουθετήματα» = τὰ εἰς ἔμοι δεδομένα διδάγματα. Εὐρ. Φ.

1) Eschizsche Quaest. Louian. σ. 27.

365 «οὐ πίστεις» = fiducia in te collodata. Θουκ. 1, 69 «αἱ διμέτεραι ἀλπίδεις»: (*speris in nobis collodata*) ἡδη τινάς που ἔφερε πάνω. 77 «τὴν εὑνοιαν» διὰ τὸ διμέτερον δῖος; εἰλήφατε = διὰ τὸ ίδιο ἡμῶν προσερχόμ. δῖος; Σεν. Κύρ. 3, 1, 28 «εἰνοίς καὶ φαλίζ τῇ ἐμῆι» = τῇ πρὸς ἐμέ. 8, 3, 32 «τῇς ἐμῆις δωρεᾶς» = doni mibi dati μ. σ. Bornem. ἀν. 7, 7, 29 «οἱ φαλίζ τῇ σῇ ἐπείσθησαν ὑπὸ αὐτῶν ἄρχετε». Πλ. Γοργ. 486, α «εἰνοίς τῇδε τῇ σῇ». Ἀντιφ. 5, 41 «γάριτι τῇ ἐμῇ» (favorē aduersus me) μ. σ. Maelz. 6, 41 «διὰ τὴν ἐμήν σπουδῆν». Αυστ. 13, 20 «εἰνοίς τῇ διμετέρᾳ». Οὕτω καὶ Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 33 «τοῖς διμετέροις δισμενεῖσι», διὰ τοὺς διμέν δυσ. Breitenb. ἀπολ. 27 «τοῖς ἐμοῖς εἰνοίς». Κύρ. 2, 2, 22 «ἄντερ οὐσικνος ἐμός». Πλ. Θεοί. 147, ε «τῷ σῷ διμωνύμῳ».

§. 455. Περὶ τῶν αὐτοπαθῶν ἰδίᾳ ἀντωνυμῶν 1).

1. Αἱ αὐτοπαθεῖς ἀντων. τίθενται πάντοτε οὔτως, ὥστε ἐπαγρέφονται εἰς ρήθεται ἀρτικείμενοι, τὸ ὑποκείμεν. δηλ. ἢ τὸ ἀντικείμ. α) Σεν. ἀν. 1, 5, 12 «Κλέχρος ἀριππεύει ἐπὶ τὴν ἔχυτοῦ σκηνήν». Δημ. 3, 21 «τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω τούτῳ τῷ θεῖοι τῆς πολιτείκης χρῆσθαι, τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον, τὸν Νικίνιν, τὸν διμώνυμον ἐμκυτῶν». Πλ. Πρωτ. 343, b «γνῶθι σκυτόν». Ἀρρ. Πλ. 631 «τί δ' ἔστιν, ὡς βέλτιστε τῶν σκυτοῦ φίλων;» = συ, δις βέλτιστος εἰ τῶν σκυτοῦ φίλων. Ἀντιφ. 5, 4 «ἐγὼ αἰτήσομαι ὑμᾶς οὐχ ἔπειρ οἱ πολλοὶ τῶν ἀγωνιζομένων ἀκροζήσθι σφῶν αὐτῶν κιτοῦνται». Δημ. 3, 28 «ἐχθρὸν δ' ἐφ' ἡμῖς αὐτοὺς τηλικοῦτον ἡσκάκαμεν». - b) Ἀρρ. νεφ. 385 «ἀπὸ σαυτοῦ γάρ σε διδάξω». βάττ. 947 «κρείττον γάρ ἦν σοι (δηλ. τὸ τοῦ δράματος γένος) νῦν δέ ἢ τὸ σαντοῦ». Σεν. ἀν. 2, 3, 25 «πολλῶν ἀντιλεγόντων, ὡς οὐκ ἀξιον εἶη βασιλεῖς ἀρεταῖς τοὺς ἐφ' ἑαυτὸν στρατευταμένους». 4, 5, 35 «αὐτὸς ὥχετο ἄγων Σενορῶν πρὸς τοὺς ἔχυτος οἰκέτας».

2. Ἐν ταῖς συνθέτοις αὐτοπαθεῖσιν ἀντων. ἡ ἀντων. αἰτίδες ἢ διατηρεῖ τὴν διαστατικήν (διακριτικὴν) αὐτῆς δύναμιν ἢ τὴν ἀποβάλλει. Περὶ τῶν διπλῶν δὲ καθ' ὅλου συνωνύμων τύπων τῆς τοῦ III πλήντα. προσῶπ. αὐτοπαθοῦς, ἑαυτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν κ.τ.λ. ίδ. §. 168, 1. a) ἐμαυτόν, με ipsum κ.τ.λ. Ηλ. πολ. 354, b «οὐ μέν τοι καλῶς γε εἰστίκμαι δι' ἐμαυτόν, ἀλλ' οὐ διὰ σέν». Θουκ. 4, 102 «ἐποίκους μυρίους σφῶν τε αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον πέμψαντες». 5, 114 «φυλακὴν σφῶν τε αὐτῶν καὶ τῶν ξυμμάχων κατατίποντες». 1, 60 «πέμπουσιν ἑαυτῶν τε ἐθελοντὰς καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων». 107 «έθονθησαν ἑαυτῶν τε καὶ γιλίοις διπλίταις καὶ τῶν ξυμμάχων μυρίοις». Ἰσοχρ. 12, 48 «δίκαιοιν ἔστι φίλους μὲν ποιεῖσθαι τοὺς διμοίους αὐτοῖς τε καὶ τοὺς ἄλλοις χρωμένους, φοβεῖσθαι δὲ καὶ δεδιέναι τοὺς πρὸς σφᾶς μὲν αὐτοῖς οἰκειότατα διακειμένους, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ἀλλοτρίως». Μετὰ νοομέ-

1) Ἡδ. τὴν ἐμέρθη πραγματείαν τοῦ C. F. G. Arndt de pron. refl. usw ap. Graecos observata. Neubrandenb. 1836.

νης ἀντιθέσεως. Θουκ. 5, 67 «Σκιρῆται ἀεὶ τὴν τάξιν ἐπὶ σφδν αὐτῶν ἔχοντες». 8, 8 «ἐφ' ἑαυτῷ διενοοῦντο ἄλλῳ στόλῳ πλεῖν». Πρὸς ἐπίτασιν τῆς διασταλτικῆς, διακριτικῆς δυνάμεως προτίθεται ἐνίστε ἡ ὀνομαστ. τῆς αὐτός. Ηλ. Φαίδ. 94, ο «οὔτε γάρ ἂν Ὀμήρῳ δμολογοῦμεν οὔτε αὐτοὶ ἡμὲν αὐτοῖς». νέβ. 805, b «πεποίηκας ἐμὲ τὰ νῦν αὐτὸς ἐμαυτῷ ἐπιπλήκτειν, δτι ταῦτα εἴρηκα». Αἰσχυλ. 3, 233 «καταλέλυκεν αὐτὸς τὴν αὐτοῦ δυναστείν». Αἰσχυλ. ἐπτ. 388 «καὶ τὸς καθ' αὐτοῦ τὴν σύριν μαντεύεται». Σοφ. Οἰδ. τ. 223. Εὐρ. Ι. 610. Ιππ. 396, ίδ. σημ. 4. Σοφ. Ἀντ. 1177 «αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ (ὅλωλεν)». Ἰσοκρ. 4, 127 «πῶς οὐκ ἀτοπὸν τὰς μεγίστας τῶν πόλεων μηδ' αὐτὰς αὐτῶν ἔχει εἶναι κυρίας;» Ἀνδροκ. 1, 3 πρῶτον μὲν «γνώμην) αὐτοὶ περὶ αἰτῶν ἔχουσιν», εἰτα «οἵτινες περὶ καὶ αὐτοὺς περὶ σφῶν αὐτῶν ἔγνωσαν», καὶ τέλος «(γνώμην) καὶ αὐτοὶ περὶ αὐτῶν ἔσχον». Ἀντὶ δὲ, αὐτὸς τὸν ἐμαυτοῦ κ.τ.λ., λέγεται καὶ, τὸν αὐτὸς ἐμαυτοῦ. Αἰσχυλ. Ἀγ. 810 «τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πήματιν βαρύνεται». ίδ. σημ. 4. Ἐνίστε δὲ τοῦτο καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ηλ. Αλκ. 2, 144, c «οὐδὲ ἐκεῖνος τὴν διουδεύνην μητέρα διενοεῖτο ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ τὴν αὐτὸς αὐτοῦ.» Οὔτως, ὅταν ἔχῃ πρόθεστο οἷον ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, ἀντὶ αὐτὸς ἐφ' αὐτῷ, ίδ. §. 452, c.-b) ἐμαυτὸς = με κ.τ.λ. Τύπτω ἐμαυτὸς, τύπτεις σεαυτὸς, τύπτει ἐαυτὸς, τύπτομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, τύπτετε ὑμᾶς αὐτοὺς, τύπτονται σφᾶς αὐτοὺς ἢ ἐαυτοὺς. Θουκ. 7, 82 «παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς» = se tradiderunt. 2, 68 «διδόσατιν αὐτοὺς Ἀκαρνανοῖς». Ἰσοκρ. 15, 305 «τοὺς μὲν ἐθέλοντας παρακευάζειν σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους τῇ πόλει περὶ πολλοῦ ποιῆσεσθεν. 165 «ἡμεῖς λόγον χρησίμους αὐτοὺς τῇ πόλει παρέζειν». Ἐνταῦθεν ἀνήκουστο καὶ τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 1 πρόδγμα..

Σημ. 1. Ἡ ἀντωνυμ. αὐτὸς ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν τίθεται κανονικῶς μετὰ τὰς προσωπικ. καὶ κτητικ. ἀντωνυμ. ἡ μάθην αὐτῶν, ὁ μάθην αὐτῶν, σφῶν αὐτῶν κ.τ.λ. τὸν ἴμιδον αὐτοῦ πατέρα κ.τ.λ. Οὕτω κανονικῶς καὶ παρ' Ὁμηρ. ἴμιοι αὐτῷ, ἴμη αὐτόν, σοὶ αὐτῷ, εἰς αὐτοῦ, οἱ αὐτῷ, σφίσις αὐτοὺς κ.τ.λ. Σπανιότερα μὲν παρ' Ὁμηρ. Ἡρό., οὐδέποτε δὲ σχεδὸν παρὰ τοῖς ἀπτοῖς; προηγεῖται ἡ αὐτὸς τῇ προσωπ. ἀντωνυμ., ἵνα ἔχει ἐμφανικῶτερον τὸν διακριτικὸν, διασταλτικὸν τῆς αὐτὸς δύναμιν. Ζε. 168, 1. b) καὶ σημ. Κεχωρισμένον. Σοφ. Οἰδ. x. 1417 «μὴ σὲ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃς ἀντὶ σεαυτόν, χωρισθὲν δια τοῦ τέ.

3) Τὴν αὐτοπαθῆ ἀντωνυμ. δύνανται οἱ τε Ἑλληνοι. καὶ οἱ λατῖνοι. νὰ μεταχειρισθῶσιν ὑπὸ τὰς ἥρθείσας σχέσεις καὶ ἐν τῇ συντάξει τῇ καλουμένῃ αἰτιατικῇ μετ' ἀπαρεμφ. ἡ μετοχικῇ (ώς καὶ ἐν τῇ Γοτθικῇ)¹⁾, ἔτι δὲ καὶ ἐν ταῖς δευτερευούσαις προτάσεσιν, ἐξ αἰ ἀντων. αὐτοῖς ἐκφέρωνται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσεις ἐκ τῆς ύψης τοῦ λεγοντος, καὶ λοιπὸν ὡς σκέψεις αὐτοῦ τοῦ

1) ίδ. Grimm IV. a. 322.

ιδίου. Ἐχν ὅμως τὸ ὑποκείμ. τῆς κυρίας προτάσ. καὶ τὸ ὑποκείμ. τῆς δευτερούσης ἢ τὸ τῆς αἰτια. μετ' ἀπαρεμφ. ὡς διάφορα, ἢ αὐτοπαθής δύναται νὰ ἀνανεγθῇ ἢ εἰς τὸ ἐκείνης ἢ εἰς τὸ ταύτης ὑποκείμ., ἐκ τῆς σειρᾶς δὲ τοῦ λόγου δύναται νὰ γνωσθῇ, δοποῖχν ἀναφορὰν πρέπει νὰ λάβωμεν. Εεν. ἀν. 1. 9, 23 «ὅσα τῷ σώματι αὐτοῦ κόσμον πέμποιτις . . . καὶ περὶ τούτου λέγειν αὐτὸν (τὸν Κῦρον) ἔφασκαν, ὅτι τὸ μὲν διατοῦ σῶμα οὐκ ἂν δύναται τούτοις πᾶσι κοσμηθῆναι, φίλους δὲ καλῶς κεκοσμημένους μέγιστον κόσμον ἀνδρὶ νομίζοι». 2. 5, 29 «έδούλετο δὲ καὶ δ. Κλέαρχος ἥπαν τὸ στράτευμα πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην»=volebat exercitum sibi deditum esse. 1. 1, 5 «πάντας οὕτω διατίθεις ἀπεπέμπετο (Κῦρος), ὥσθ' ἑαυτῷ μᾶλλον φίλους εἶναι ἢ βασιλεῖ». Κύρ. 5. 2, 1 «ἐκκαστον ἐκέλευσε τοὺς κακιοὺς ἑαυτῷ θεράπουσιν εἰπεῖν, ὅτι κτλ.» 1. 1, 5 «τῶν ἐθνῶν τούτων ἡρέσιν (δῆλ. Κῦρος) οὐδὲ ἑαυτῷ δυογλώττων ὅντων οὔτε ἀλλήλοις». ἀπομν. 1. 2, 8 «ἐπίστευε (Σωκράτης) τῶν ζυνθτῶν ἑαυτῷ τοὺς ἀποδεξμένους, ἀπερ αὐτὸς ἐδοκίμαζεν, εἰς τὸν πάντας βίον ἑαυτῷ τε καὶ ἀλλήλοις φίλους ἀγαθούς ἔσεσθαι.» 52 «δικαστήρος ἔφη τὸν Σωκρατηρ ἀναπείθοντα τοὺς νέους, ὡς αὐτὸς εἴη σοφώτατος, οὕτω διατίθεναι τοὺς ἑαυτῷ συνόντας, ωστε μηδαμοῦ παρ' αὐτοῖς τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς ἑαυτὸν = ὡς πρὸς αὐτὸν δηλ. τ. Σωκρ. Θουκ. 1, 50 «οἱ Ἀθηναῖοι δείσκυτες, μὴ αἱ σφέτεραι νῆσοι ὀλίγαι ἀμύνειν ὄστι». 8, 14 «τὴν Πολιχνην ἐτείχιζον, εἴ τι δέοι ορθούνται αἰτοῖς ἐκ τῆς νησίδος, ἐν τῇ οἰκούσῃ, πρὸς ἀναγκήρησιν». Εεν. ἑλλ. 3. 2, 6 «οὗτοι δ' ἡλθον Δερκυλλίδης ἐροῦντες μένοντι ἔργειν καὶ τὸν ἐπιόντα ἐνικυτόν· ἐπιστεῖλαι δὲ σφίσιν αὐτοῖς τοὺς ἐφρόους εἰπεῖν, ὅτι κτλ.» Λυσ. 13, 92 «(ἐκεῖνοι) ἀποθνήσκοντες ἡμῖν ἐπέσκηψαν τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν Ἀγράτον». Ἰσοκρ. 10, 56 «τοῖς κατὰ σύνεσιν τῇ κατ' ἄλλο τι προέχουσι φθονοῦμεν, ἵνα μὴ τῷ ποιεῖν ἡμᾶς εἴ στέργειν σφᾶς αὐτοὺς ἀναγκάσσωσι». Εεν. Κύρ. 4. 2, 16 «οἱ ἄγρειοι τῷ Κύρῳ λέγουσιν, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ σφέτεροι». Πλ. συμπ. 176, ε «εἰσηγοῦμαι (= συμβουλεύω) τὴν αἰλητρίδα χαίρειν ἐξ αὐλοῦσκαν ἑαυτῇ». Σπανίως δ' ἀπαντᾷς ἡ σύνθετος αὐτοπαθ. ἑαυτοῦ ἐ ταῖς ἐπιθετικ. προτάσεσιν ἀναφερομένη πρὸς τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσ. ὑποκείμενον, τῶν ἐπιθετικ. προτάσεων ἐκλαμβάνομενων ὡς ἀπλοῦν τῆς προτάσ. μέλος. Θουκ. 2, 7 «πόλεις; ξυμμαχίδας ποιούμενοι, ὅσαι ἡσαν ἐκτὸς τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως». 92 «τὰ ναυάγια, ὅσα πρὸς τῇ ἑαυτῷ (γῆ) ἦν, ἀνείλοντο». Ἡρδ. 1, 21 «ὅσος ἦν ἐν τῷ ἔστει στοῖς καὶ ἐώντος καὶ ἴδιωτικοῖς, τούτον πάντας συγκομίσας προεπε». 8, 24 «ὅσοι τοῦ στρατοῦ τοῦ ἑωτοῦ ἤσκαν νεκροῖ, ἔθαψεν». 1) Ἡ ἀπλὴ αὐτοπαθ. οὐ

1) "Id. Arndt ἐν τῇ ἡρδ. πραγμ. σ. 36.

ἔχεις ἐν τῇ ἀττ. γλώσσῃ πολὺ ἐλευθεριωτέρον τὴν χρῆσιν ἵδι. σημ. 9.

Σημ. 2. 'Η αὐτοπ. ἔσυτος τίθεται ἐνίστεται ἐν τῇ προτάσιᾳ, ἐν ᾧ δὲν διπάργεις ἐν αὐτῇ λέγεις, πρὸς ἡνν' ἀναφέροται, νοεῖται ὅμως πρόσωπόν τι, πρὸς ὁ αῦτη πρέπει νὰ ἀναγεθῇ. Πλ. πολ. 367, c. «φήσιμον ὅμολογεν (ος) Θρασυμάχῳ, ὅτι τὸ μὲν δίκαιον ἀλλοτρίον ἀγαθόν, ἕμαφέρον τοῦ κρείττονος, τὸ δὲ ἀδίκιον αὐτῷ μὲν ἔμαφέρον, τῷ δὲ ἥττονι ἀξιόμεφονν=τὸ ἀδίκιον τοῦτο, διπέρ εἶνε ἔμαφέρον ἀνθρώπῳ τινὶ νόμ. 730, b = τὸ περὶ γονέας τε καὶ ἔσυτὸν καὶ τὰ ἔσυτος ἔντοκά τε καὶ ἐπιχώρια διεληλύθαμεν συγέδον ὅμιληματα = τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι (τὰ ὄμιλημα), οὐδὲ πρέπει τις νὰ ἔχῃ πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς σεσυτὸν καὶ τοὺς περὶ ἔσυτόν. πολ. 314, c 1). Οὕτω λέγεται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. 1, 31 = ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦ; πατρίδος; οὐδὲ τοκήνων γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόσπουθι πίσια οὐκον γαίη ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήνων εἰ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἥττον περίεργον, διότι ἐν τῇ δευτερευόσῃ προτάσι. κείται τὸ τις.

4. Τούνχντίον τίθενται αἱ ἐξηρτημέναι πλάγιαι πτώσεις τῆς ἀντωνυμ. αὐτὸς, ἡ, ὁ, ἡ καὶ δεικτικῆς τινος πνευταχοῦ, διπου ἀντικείμενόν τι δὲν ἀντιτίθεται πρὸς ἔσυτόν, ἀλλὰ πρὸς ἐπερο. Θουκ. 1, 107 «έδοικόθησκεν ἐπ' αὐτούς (contra eos) οἱ Ἀθηναῖοι». Πλ. Πρωτ. 311. a «τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν; » ad eum. Φενίδ. 231, b «οὐδὲν ὑπολείπεται ἀλλ' ἡ ποιεῖν προθύμως, οὐτε ἐν αὐτοῖς (eis) οἰωνται πράξαντες χριεῖσθαι».

5. Τὸ αὐτὸν συμβάνει συχνότατα καὶ ἐν ταῖς ἐν τῷ ἀριθ. 3 κατακλεγμέσικις περιπτώσειν, διταν δηλ. μέλος προτάσι. ἡ δευτερεύουστά τις πρότκτος δὲν ἐκρέρηται ἐκ τοῦ προσώπου, πρὸς δὲν ἀντωνυμ. ἀναρρέπεται, ἀλλ' ἐκ τοῦ μαλούντος (συγγραφέως). Ἐν ταῖς δευτερευόσι. προτάσεσιν, ἴδικ δὲ ταῖς καθ' ὄριστικήν, ἡ ἐκφρασίς αὐτὴ εἶνε ἡ τὰ μάλιστα συνήθης²⁾. Καὶ ἐν τῇ λατιν. γλώσσ. τίθεται ἐνίστεται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ejus κ.τ.λ. ἀντὶ τῆς αὐτοπαθίας, σπανιωτέρον ὅμως πολὺ ἡ ἐν τῇ ἑλλην. 3) Θουκ. 2, 65 «ἐπειρήπτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν δργῆς παρεκλίειν». 6, 16 «οὐδὲν τοὺς τοιούτους ἐν τῷ αὐτῷ αὐτοὺς βίω λυπηρούς ὄντας». Ξεν. ἀν. 1, 5, 12 «Κλέαρχος ἀφιππεύει ἐπὶ τὴν ἔσυτον σκηνὴν διὰ τοῦ Μένωνος στράτευμάκτος σὺν δλίγοις τοῖς περὶ αὐτόν. Κύρ. 1, 4, 19 «οἱ πολέμιοι εὐθὺς ἀφήσουσι τὴν λείχην, ἐπειδὲν ἴδωσι τινας ἐπ' αὐτοὺς ἐλαύνοντας» (contra se). 2, 1, 1 «προσηγύναντο θεοῖς ἰλεως δέχεσθαι αὐτοὺς (se)». 7, 5, 17 «παρηγγύησεν δὲ Κύρος χιλιάρχοις παρῆνται πρὸς αὐτὸν» (aqud se). 8, 1, 37·38. ἀν. 2, 3, 25 «(Τισσαφέρνης) ἔλεγεν, ὅτι διαπεπρχμένος ἦκοι παρὰ βασιλέως δοθῆναι αὐτῷ (sibi) σώζειν τοὺς Ἑλλήνας». 7, 2, 10 «έθύνετο, εἰ προείνειν αὐτῷ οἱ θεοὶ πειράζομεν πρὸς Σεύθην ἀγειν τὸ στράτευμα». ἀπομν. 2, 1,

1) Schneider εἰς Πλ. πολ. 367, c. T. I. σ. 144. — 2) "Id. Kuhn. ε' Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 49. — 3) "Id. Kuhn. Λατ. Γρ. §. 122, 7.

22 «ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ, εἴ τις ἄλλος αὐτὴρ θεάτραι». 4, 7, 1 «τὴν ἔκυτοῦ γνώμην ἀπεφάνετο Σωκράτης πρὸς τοὺς ὅμιλοις-τας; αὐτῷ» (ἄλλ' ἐν 1, 2, 3 «τοὺς συνδικατρίθοντας ἔκυτῷ». 51 «παρὰ τοῖς ἔκυτῷ συνοῦσιν»). ἀπολ. 23 «(Σωκράτης) ἔγνω τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρείττον εἰναι». Θουκ. 1, 55 «(κύτον) ἐν θεραπείᾳ εἰχόν πολλῆς, ὅπως αὐτοῖς τὴν Κέρκυραν ἀναγκαρήσαντες προσποήσειν» = ut sibi Corcyram compararent. Οὕτως ὡς ἐπὶ τὸ πόλιν ἐν τοῖς τελικαῖς προτάσσ. ¹⁾ Ξεν. ἀν. 1, 1, 5 «ἐπεμελεῖσθο, ὡς (οἱ βάρβαροι) εὑνοῦκῶς ἔχοιεν αὐτῷ». Ἄλλ. 2, 3, 41, 3, 3, 2, 11 «κατασκευάσας ἐν τῷ χωρίῳ ἔκπλεω πάντα τὰ ἐπιτίθειαι, ἵνα εἴη αὐτῷ καταγωγή». Πλ. Λυσ. 208, d «τέκεινα σὲ ἐξ ποιεῖν, δ.τι ἀν βούλη, τοῦ αὐτῇ μυκάριος γέ». Οὕτω καὶ μετὰ τὰ φόβου σημαντικά ἔντιμα. Θουκ. 6, 34 «διὰ φόβου εἰσι, μὴ ποτε Ἀθηναῖοι αὐτοῖς ἐπὶ τὴν πόλιν ἔλθωσιν». Ξεν. ἀν. 1, 10, 9 «ἔδεισαν οἱ Ἑλληνες, μὴ περιπτύχωντες αὐτοῖς κατακύψειν». 3, 4, 1 «ἔρθοισαντο, μὴ ἐπιθεῖντο αὐτοῖς οἱ πολέμοι». Οὕτω καὶ τὸ μέρ, ἐγκλιτικῶς παρ' Ἡρδ. 1, 11 «(Γύγης) οἰκέτευε μὴ μιν ἀναγκαίῃ ἐνδεῖν δικηγίναι τοιαύτην αἵρεσιν». 45 «(ὁ φονεὺς) ἐπικατασφέζει μιν καλεύων τῷ νεκρῷ». 125 «(Κύρος) ἔφη Ἀστυάργει μιν στρατηγὸν Περσέων ἀποδεικνύειν». Ἐὰν προηγήται τὸ αὐτοπαθής ἔντοτοι, ἔπειτα συνήθως ἀντὶ τῆς αὐτοπαθοῦς πτῶσίς τις τῇς αὐτοῖς. ²⁾ Ξεν. ἀν. 1, 3, 9 «συναγγήγων τοὺς θ' ἔντοτοι στρατιώτας καὶ τοὺς προτελθόντας αὐτῷ». Ἄλλ. 1, 4, 12 «ἐπειὶ ἔώρα ἔντοτοι εἶνουν οὗσκν (τὴν πόλιν) καὶ στρατηγὸν αὐτὸρι ἡρημένους» (δῆλον τοὺς πολίτας). Περὶ τῶν ἔοι, εὖ, οἷς κ.τ.λ.= αὐτοῦ κ.τ.λ. Ἄλλ. σημ. 6.

Σημ. 3. Ή γένος αὐτῇ τῶν ἐκτρημάνων (πλαγίων) πτώσ. τῇς αὐτοῖς διαχρήσις τῇ; χρήσ. ἕπεινης, καθ' ἓν αἱ πτώσ. αὐταὶ τίθενται ἀντὶ τῇς αὐτοπαθοῦς, ἀν πρέπει νὰ δηλωθῇ λιμφατικῶς λεγομένη ἢ νοομένη ἀντιθεσίς προσώπω. ἢ πράγμα. πρὸς (Ἄλλο 3). Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταῦτη ἡ ἔννοια δὲν ἐκφέρεται ἐκ τοῦ περὶ οὐδὲ λόγος, δῆλον τοῦ λαλούντος (γράφοντος). Ηλάνως οὕτως τίθενται καὶ ἐν τῇ λατιν. αἱ πλάγ. πτώσ. τῇ; ipse 4). Θουκ. 1, 112 «οἱ Ἀθηναῖοι; ή; Κύρον ἴστρατεύσαντο ναυσὶ διακοσίαις αὐτῶν τε καὶ τῶν ἔμπαρχων» = et ipsum et sociorum. 2, 68 «οἱ Ἀμπρακιώται τὴν στρατείαν ποιοῦνται αὐτῶν τε καὶ Χαρόνων». 5, 18 «Δελφοῖς; εἴναι αὐτοδίκους καὶ αὐτῶν καὶ τῇς γῆς τῇς ἔντοταν». 6, 38 «ἡ πόλις ἡμῶν στάσεις πολλές καὶ ἀγώνας οὐ πρὸς τοὺς πολεμίους πλείστας ἢ πρὸς αὐτὴν ἀναιρεῖται». Ξεν. ἀν. 7, 4, 20 «οἱ Σενοφῶν δεῖται ἐπὶ τῷ ὄρος, εἰ βούλεται, συστρατεύεσθαι» εἰ δὲ μή, αὐτὸν ἰσσεις δῆλον στρατεύεσθαι = ipsum, αὐτὸν

1) "Ιδ. L. Kuhnast die Representation im Gbr. des sog. apotelest. Konjunktivs. Rastenburg 1851, σ. 98. — 2) "Ιδ. L. Kuhnast ἐν τῇ προμηθ. συγγρ. 1851, σ. 91. — 3)"Ιδ. Kuhnast σ. 92. — 4)"Ιδ. Kühner Lat. Gr. §. 122, A. 12.

μάρνον. Θουκ. 1, 50 *τούς; αὐτῶν φίλους; ἀγγοῦστες; ἔκτεινον = τοὺς; ίδιους ἔκπτωτον φίλους; καὶ οὐχὶ τοὺς; ἐχθρό. Εἰς τὰ τοιαῦτα χωρία ἔνευ λόγους; τὸ πολὺν μεταξίλιοντος τὴν φύλην εἰς διασταύ. Παρ' Ἡρόδ. πολλάκις ἀπαντᾷ οὗτος; ἡ δυνομαστική ὁ αὐτοῦ μετὰ σημασ. αὐτοπαθ. οἷον 1, 165 *δειμαίνοντες, μή αἱ μὲν (νῆσοι; αἱ Οἰνούσσαι;) ἐμπόριον γένενται, ἡ δὲ αὐτῶν νῆσος; ἀποκληῖσθη· δῆλ. τοῦ ἐμπορίου = ἡ ίδια ἔκπτωτον νῆσος. 2, 133 *τὸν δὲ πέμψας ἐς τὸ μαντήιον.. ἀντιφερόμενον, οὗτοι οἱ μὲν αὐτοῦ πατήρ καὶ πάτρως .. ἐδίωσαν γράποντον πολλόν, αὐτὸς δὲ ἐνεσέδης ἔνων μέλλοις ταχίνις οὗτοι τελευτῆσιν = ὁ μὲν Κάιος; ἔκπτωτος πατήρ.. διτός του δύμας κτλ.

Σημ. 4. Οἰτραχίαοιμεταχειρίζονται ἔνιοτε διντὶ τῶν αὐτοπαθ. τὰς πλαγίας τῆς αὐτοῦ πτώσας, μετὰ προηγουμένης δυνομαστ. τῆς; ίδιας; οἷον τῶν, αὐτοῖς, αὐτοῖς, μάλιστα δὲ καὶ ἄντες τῶν τριῶν προσώπων τῆς; αὐτοπαθ. [ὁ Ὁμηρος καὶ ἄντες προηγουμένης δυνομαστ. τῆς; αὐτοῦ δὲ, Υδ. σημ. 5, d.)] Αἰσχυλ. ἐπτ. 176 *αὐτοῖς δὲ ὅπ' αὐτῷ τῷ .. πορθεούμεθας κατὰ Lips. Vict. (ἢ Vulg. δύμως; ὁ φ' αὐτῷ τῷ ν). Χοηφ. 219 *αὐτοῖς; κατ' αὐτῷ οὐ γ' ὅπερ μηχανοβέβαιων, (ἄνευ ποικιλ. γρ., ὁ Well δύμως; ἢ διορθώσ. καὶ οὐ' αὐτῷ οὐ) = ἐγώ αὐτοῖς; κατ' ἐμπατῶν. Πρ. 407 *αὐτοῖς δὲ ὅπ' αὐτῷ τῷ .. παίονται· (οἵτως οἱ κώδ. Ven. A. Οκ. Mosc. Ald. Turn. Vict. διντὶ δὲ φ' αὐτῷ τῷ ν). Σοφ. Ἡλ. 285 *αὐτῇ πρὸς αὐτῷ τῷ ν. (οἱ κώδ. Laur. A. ἔχεις αὐτῷ τῷ πρὸς; αὐτῇ τῇ ν = πρὸς; ἐμπατῶν). Οἰδ. τ. 133 *ὅπερ γέρεισι; τῶν ἀπωτέρων φίλων, διλλ' αὐτοῖς; αὐτὸς τοῦ (=ἐμπατοῦ) τοῦτο ἀποκειθεὶς μύστος·, (οἵτως καὶ ὁ Σουσίδ. ἐν τῷ ἀπωτέρῳ, ἐκτὸς; διλγάνων κώδ.). ΑΥ. 1132 *τοὺς γ' αὐτοῖς; αὐτοῖς (=ἐμπατοῦ) πολεμίους· δῆλ. οὐκ ἔδι θίτετεν (οἵτως οἱ κώδ. Laur. A. Bar. 2. Mosc. a). Οἰδ. x. 1356 *τὸν αὐτοῖς; αὐτῷ οὐ (=ἐμπατοῦ) πατέρα τόντορ ἀπῆκασσε. (οἵτως οἱ κώδ. πάντες; πλὴν τοῦ Laur. A.). Εὔρ. Ἀνδρ. 1143 *αὐτοῖς οὐ' ὅπ' αὐτοῖς· (δῆλα. ἔπιπτον). Ἄλλα καὶ αὐτοῦ κ.τ.λ. Αἰσχυλ. ἐπτ. 388 *καὐτοῖς καθ' αὐτῷ οὐ· Σοφ. Οἰδ. τ. 223 *αὐτοῖς; καὶ οὐ' αὐτοῖς·. Εὔρ. Ι. 610 *αὐτῇ καθ' αὐτῷ τῇ ν·. Ἰππ. 396 *αὐτῇ δὲ ὅρ' αὐτῷ τῇ ν·. Υδ. 455, 2. Διὸ θίλουσι πολλοὶ τῶν λογίων, ἐν οἷς ὁ Ellendt λατ. γλ. T. I. σ. 272, ὁ Lobeck εἰ; Σοφ. ΑΥ. 906 κ.τ.λ. νά γράψωσι ἐν ταῖς τοῖς πρᾶγμα. τούτοις αὐτῷ οὐ κ.τ.λ., οὐχὶ δύμως; Ιδ. ἀριθ. 2. §. 487.

Σημ. 5. Ἔν τῷ δύμηρο, γλώσσῃ ἡ αὐτοπαθής σχέσις ἐκφέρεται τετραχῶς:
 α) δἰ τῇ προσωπ. δινταν. ἐμὲ, μέ. 1) K, 378 *ἔγδὺν ἐκτὸς λύσομαι·, ίδιᾳ μάλιστα ἐν τῇ συντάξῃ. τῇς αἰτιατ. μ. ἀπαρεμφ. N, 269 *οὐδὲς ἐμὲ φημι λελασμένον κεμενατὸς ἀλλῆς·. Ιδ. II, 198. θ. 221. Υ, 361 *οὐ μὲν τῇ φημι μεθησέμεν·. Συγχάτατα β) ἐν τῷ τρίτῳ προσωπ. δἰ τῇ; δρθιστονομηνής διντων. Ἔο (εἴο, εἴ, Εθεν), οἵ, έ, σφείων, σφίσι, σφέας; (άντια πάντα περ' Ὁμηρ. τίθενται καὶ άνδιντωνωρ. προσωπ. τοῦ III προσωπ.=eius, εἰ κ.τ.λ. Υδ. σημ. 6). B, 239 *δ; κατινόν Ἀχιλῆς, ἔο μέγ' ἀμένονα φῶτα, ήτιμησεν. Η, 217 *γαστίρι· ή τῇ ἐκέλευσε ἔο μνήσασθαι·. Δ, 409 *οὐδὲν γείνατο εἰο γέρητα·. E, 96 *πρὸς Εθεν κλονίσαντα φάλαγγας·. E, 800 *ἡ διλγόνος οἱ πατέρες διοικήτα γείνατο Τυδεύς·. I, 306 *οὐ τινά φησιν δύμοτον οἱ ἐμεναις Δαναῶν·. Α, 239 *έλκ· έπι οἴε. Ω, 134 *ακέμεθαι σοὶ φησι θεούς, έε δὲ ἔχογα πάντων δινινάτων κεχολωθεῖς·. Ο, 574 *ἀκόντιος ·. ἀμφὶ ἐ παπτήνας·. χ, 436 *δ Τηλέμαχον .. ής ἐ καλεσσάμενος .. προσηῆται·. Δ, 535 *οἵ γε μέγαν περίλοντα .. φτεν ἀπὸ σφεῖς ω ν·. E, 311 *φύεις βουλεύονται μετὰ σφίσιν. M,

1) Ιδ. Hermann opusco. I. σ. 320. Krüger II. §. 51, 2.

118 «περὶ σφίσις ἄγνυτον ὅλην». Β, 366 «κατὰ σφέας γάρ μάχονται=καθέξυτούς, (ἴκαστον φέλον καθ' ἐαυτό). η, 40 «οὐκ ἵνοςαν ἐρχόμενον κατίπατο διὰ σφέας». - c) διὰ τῆς συνδέσεως τῶν ὀρθοτονουμένων ἀντων. μετά τῆς αὐτοῦ κ. τ. λ., ιδ. §. 168, 1). - d) διὰ τῆς ἀντων. αὐτὸς ἐν τῇ ὥπῃ τὸ Α 4 ἔρθισην σημαίζ. I, 342 «οὗτος ἀνήρ ἀγαθός; .. τὴν αὐτοῦ (θηλ. ἄλογον φιλέι .. ὡς καὶ ἐγώ τὴν ἐκ θυμοῦ φίλον δουρικτητήν περ ἴστησαν» (κοινῶς αὐτοῦ, ιδ. Spitzn.). ἀντίθετα τῆς ἐκτοῦ συζ. πρὸς τὴν δορυκτ.· αὐτοῦ δὲ καὶ οὐχὶ αὐτοῦ, διότι ἡ ἕννοια δὲν ἐκφέρεται ὡς ἐκ τοῦ ἀνήρ ἀγαθοῦς, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ λόγοντος (τοῦ 'Ἀγαλλέων') 6, 125 δὲ 'Ἀντίν. λέγει περὶ τῆς Πηνελόπης· 'μέργα μὲν κλέος αὐτὴν ποιεῖται, αὐτῷρις σοὶ γε ποθήν πολέος; εἰότοις· φ, 240 «ἡ μοι ἄγος περὶ τὸ αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων=χάριν ἔμοις αὐτοῦ (ἀντίθ. πρὸς τὸ πάντων). δ, 47 «ἄλλωρ δὲ αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων γίγνεται = αὐτὸς ἐκτοῦ (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ προγόνοιμ. ἀνδρῶν δυσμενέων). ξ, 51 «ἰστάροσεν δὲνί δέρμα .. αὐτοῦ ἴνεμνασιον = δημερήσιον τούτου λέγος. 389. «οὐ γάρ τεῦνεν ἐγώ σ' αἰδέσσομαι .. , ἀλλὰ διὰ ξένιον δεῖσας αὐτὸν τὸ θεατρών = σὲ αὐτόν. ζ, 27 «σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἔστι, ίνα γάρ καλὴ μὲν αὐτὴν ἔννυσθαι, τὰ δὲ τοῖς παρασχέμεν, οἷς κέ σ' ἄγνωται=οὐ αὐτὸς (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν νυμφίον καὶ παρανυμφίον). Η, 337 «δειμομεν .. πύργους ὄβηροις, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν = καὶ ήμων αὐτῶν. Γ, 301 «Ἄδεσσι σφ' ἐγχέραλος χαράδης βέσι .. αὐτῶν καὶ τεκέων». κ, 27 «αὐτῶν γάρ ἀπωλόμεθ' ἀρραδίσσων». ιδ. κ, 416. ω, 270. Μ, 104 1). ιδ. 'Απολ. π. ἀντων. 101.

Σημ. 6. Η ἀντων. οὗτος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ νέᾳ λινικῇ διατάξει. δὲν λέγει μόνον σηματ. αὐτὸν πατήῃ, ἦν ἐν τῇ σημ. 5 ἐδόμεν, ἀλλὰ καὶ τὴν τῇ προσωπ. ἀντων. (eius), οὗτος εἶναι ἐγχλιτική, ιδ. §. 162. Ξ, 427 «οὔτις εἰς ἁπλήσεαν». Ο, 165 «ἴπει εὖ φησι.. οἱ φέρτερος εἰναι». Υ, 464 «εἴ πως εὖ πεφίδοιτο», Α, 114 «ἴπει οὐ οὐέντεν τοῖς χερεύον», μ. σ. Spitzn. Γ, 128 «οὖς ἐθεούντεν» Κτησιγονού. ιδ. I, 419 ἐνύος οὐδὲν ὄρθιος κηταί τοις καθ' ἔθεν, ὡς καὶ Ο, 199. Υ, 305 «Ἐνιοις τῶν γραμματικῶν καὶ κριτικῶν θέλουσι τὰ εὖ, ἔθεν ὀρθοτονούμ., ἵνα ἐπὶ τῆς ἀντωνούμ. κηταί κέμφασις τις, οὐχὶ δύμας ὄρθιος; 2). Α, 72 «τὴν οἱ πόρε Φοιτοῦσι»=εἰ, αὐτῷ. Β, 215 «οὐδὲν οἱ παρελίξατο»=εἰ, αὐτῆς· μ, 422 «ἐκ δὲ οἱ (εἰ δηλ. νη;) Ιστὸν ἀρρέξεις (δηλ. κτημα)» Φ, 173 «ἄλτο ίπι οἱ, «Ενθα οὐδὲν ὄρθιος κηταί: ἐν τοῖς καθ. οἱ, ιδ. Spitzn. Π, 109 «καθ' οὐδὲν οἱ οὐρώς.. ἔξθεεν» Ρ, 7 «πρόσθιε δὲ οὐ δέρμα τὸ ξήσει», οὔτω συγνότατα. Καὶ ἐν ἐγνητημέναις προτάτ., ὡς τὸ αὐτοῦ ἀντὶ ἐαυτοῦ (ἀριθ. 5), π. χ. Ε, 298 «οὔτις, μήπως οἱ ἐρυσάσιτο νεκρὸν Ἀχαιοῖς», ἐνθα δὲ λατιν. μεταχειρίζ. τὴν αὐτοπαθή. Μ, 458 «ἔρεισάρμενος οὐδὲ μέσσαι; (δηλ. οὐρά)». Ήντα μὴ οἱ ἀρραρότερον βέλος εἴη». Β, 197 «φίλετ δὲ ἐ μητίτα Ζεύς». Γ, 408 «καὶ ἐ φύλασσε». Α, 236 «περὶ γάρ ἡνὶ εἴ (δηλ. σκηπτρον) χαλκὸς ἔλεψεν». συχνότατ. Πληθυντ. Σ, 311 «ἐκ γάρ σφεων φρένας εἰλετο Παλλάζι». γ, 134 «τῷ σφεων πολέες κακὸν οἴτον ἐπέσπον». Β, 93 «μετὰ δὲ σφίσις: "Οσσα θε-

1) Ιδ. Hermann opusc. I. σ. 320. Πρόδγμ. έξ 'Απολλ. τοῦ 'Ροδ. ιδ. Welzlauer εἰ; 1, 476. — 2) Παραδίγματα: ἤδη τὴν ίδεαν τοῦ Kvicala (Untersuch. auf d. Geb. der Pron. Wien 1870. σ. 14), διτὸν πρέπει νὰ παραδεγθῶμεν μετατροπὴν τῆς αὐτοπαθοῦς σηματ. τοῦ οὗ, εἰς τὴν τῆς ἐπαναληπτικῆς (οἷον eius, αὐτοῦ), ἀλλὰ τονναντίον μετατροπὴν τῆς ἐπαναληπτικῆς σηματ, εἰς τὴν τῆς αὐτοπαθ.

δήμα. 206 «*καὶ σφίσι βραχιάνη*». Ρ, 453 «*τοι γάρ σφισι πῆμα ὄφεῖσι*». Β, 614 «*οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μαργύλαι*». Σ, 142 «*παρὰ δέ σφι (δῆλοι πινάκισσι) τίθεται κύπελλα*». Δ, 73 «*οὐ σφιγιν οὐ φρονέων ἀγορῆσατο*». Ε, 195 «*παρὰ δέ τριαν.. ἐπποιέσται*». Ω, 96 «*ἔμπιοι δέ κάρα σφι λιτότερο κύματα*». Γ, 301 «*ῶδει σφ' ἐγκέραλος χαμέδις; δέοιται.. σεσι*». Θ, 4 «*αὐτὸς δέ σφι ἀγόρευεν*». Ζ, 301 «*καὶ σφ' ἔκριτα νίκεια λίστα*». Δ, 284 «*καὶ σφεας φωνήσις ἔπειτα προσηγήδησι*». Ε, 151 «*ἄλλα σφεας κρατερός Διομήδης ἴξενάρχειν*». Θ, 480 «*οὐνεκτίς ἄρα σφέας οὔματα μοῦσις ιδίασις*». Α, 111 «*καὶ γάρ σφεας.. εἰδέναι*» = εος. Σ, 265 «*οὐ σφ' ἀλιτηταις*». Διηκ. Α, 8 «*τοις τ' ἄρ σφισι.. ἔπειτας μάγασθαις*». Θ, 317 «*ἄλλα σφισι δόλοις.. ἐρύθεις*». Ψ, 281 «*σφισιν.. θλαισιον γατάπινα κατέγευσεν*».

Σημ. 7. Η τῆς νίας ίωνικη διαλέκτου γενικὴ εὖ, ἐγχλιτικῶς δὲ παρ' Ἡρδ. μόνον ἐν 3, 135 «*Δημοκρήδης δὲ δίσιας, μή εὖ ἐκπειρώθω Δαρεῖος*», τίθεται ἐν διυτερευόσῃ προτάσι, ως ἡ αὐτοῦ κατὰ τὰ ἐν ἀριθ. 5. Η διοτικὴ οἱ, συχνότατος ἐγκλιτ., π. χ. 1, 31 «*αὐτίκα δέ οἱ εἴδοντις ἐπίστη συνειρούσα*». 45 «*οὕπισθε δέ οἱ εἴπειτο οἱ δρονεῖς*». 3, 15 «*ἀπίλαβε, τὴν οἱ δὲ πατέρες εἶχε ἀρχήν*». 7, 58 «*τὸ πρόσωπον ἐπορεύετο, σὺν δὲ οἱ δὲ πατέρες στρατός*». Η δὲ αἰτιατ. ἐδίν αἰπαντὴ παρ' Ἡρδ. Η πληρ. δινομ. 4, 43 «*οἱ*», δικαὶς σφεῖς καταγόντα τῇ νητῇ, φεύγεσκον». Ζ, 7, 168, συνήθης. Γενικὴ 1, 31 «*Ἀργείοις δέ σφισιν εἰκόνας.. ἀνέθεσαν*». 2, 85 «*ταραψίσφισιν εἰσι αἴθεα*». 3, 15 «*ἡν καὶ σφισιν ἀποστέωσις*». Ινταζήθα καὶ ἡ δοτικ. «*οἱ δέ σφι βόεις οὐ παρεγένοντο*». 2, 86 «*αὐτοὶ δέ σφι αἱ προσῆκουσαι πᾶσαι*», πολλάκις. (Τό σφισιν οὐδικαθ. μόνον, δὲν εἰνες δμως; διὰ τοσοῦ καὶ ἀνάγκη τὸ ἐν 7, 140 νὰ ἀντιγγνώσωμεν μετὰ τῶν νεωτέρων. ἔκδοτῶν ἐκ τῶν κώδων. «*λέγειν σφίσι μὲν εἰναις οὖσι βραχίλιας, Ἀργείοις δὲ ἔναις, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἡδύνατο νὰ κήται καὶ αὐτοῖς κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 5.). Αἰτιατ. 1, 57 «*τὸν νῦν σφεας περιοικεῖντων*». 7, 38 «*καὶ σφεας καταλαμβάνεις*». 9, 13 «*ἐλπίζων ὅμοιογῆσιν σφέας*». Εν διυτερ. προτάσι. 8, 130 «*σταθμιώμενοι, οἵτι σφέας οὐκ ἐπειδίωκαν*» (ὅηλ. οἱ "Ἐλλήνες") κατὰ τὰ ἐν ἀριθ. 5. 1, 46 «*ὦ; ἐπειρηταὶ σφεας (ὅηλ. τὰ μαντήγα) δεύτερας, συχνότατον. Περὶ τῆς πληρ. αἰτιατ. σφὲ ἀντὶ σφέας, σφέας Ζ, 8. §. 163.**

Σημ. 8. Καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς διαλέκτ. τίθεται πολλάκις ἡ ἀντικαν. οὐ ως ἀντικαν. προσωπικὴ εὗρις, αὐτοῦ, καὶ παρ' αὐτοῖς ἐτι τοι; ἀττ. ποιητ. τὰ οἱ ἐγκλιτ. = ει, σφιν, σφι, σφὲ, σφᾶ; ἐγχλιτ. = eis, eos, eas τὸ σφᾶς δὲ καὶ σφίσι δρθοτονούμ., Ζ, §. 160-165. Εν τῷ πεζῷ δμως ἀττικῷ σποραδικάτατα μόνον ἀπαντᾷ ἡ χρήσις αὐτῇ 1). Ξεν. ἀν. 3. 1, 5 «*δὲ Σωκράτης δηποτεύεται, μη τι πρὸς της πόλεις οἱ (ὅηλ. τῷ Ξενοφῶντι) ἐπειτίκου εἰτὶ Κύρῳ φίλοις γενέσθαι*» = metuens, ne quid ei a civibus criminis dareetur, quod amicitiam jungeret cum Cyro. Κύρ. 3. 2, 26 «*συνέφασαν οἱς (ει)*». Θουκ. 5, 49 «*φάσκοντες σφᾶς (eos) ὥπλα ἐπενεγκεῖν*». 6, 61 «*δι' ἐκείνουν (Ἀλκιδιάδου) πειθῆναι σφᾶς ξυστρατεύεντα*». Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 35 «*οἵτι.. σφισιν (τοις Θηδαιοῖς) ἵρποδῶν γίνοντο*» (οἱ Δακεδαιμόνοις). Εν τοῖς πρόδγμ. τούτοις τὸ ἀντικείμενον, πρὸς δὲ ἡ ἀντωνυμ. ἀναφέρεται, εἰνες ως πρὸς τὴν ἔννοιαν σημαντικώτερ. τοῦ δηποτεύειμ. τῆς προτάσι. Συχνότερα εἰνες ἡ χρήσις αὐτῇ παρὰ τοῖς μητρ.

Σημ. 9. Κανονικῶς δμως ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ ἡ ἀντικαν. οὐ κχει σημασ. αὐτοπαθή. 2). Μεταχειρίζεται δμως αὐτὴν ως ἐπὶ τὸ πολὺ τότε μόνον, οἵτι ἡ

1) Ζ. Arndt ἐν τῇ ἁρθ. πρόγμ. σ. 34. — 2) Ζ. Mér. Δ. σ. 34, 37.

αὐτοπαθής; ἀναφορά είναι πλαγία, ήτοι: ότι η ἀναφορά αὗτη γίγνεται οὐχὶ πρὸς τὸ ἔγγον; Ιστόμενον ὑποκείμ. (οἷον ἐν τῷ ὁ τύραννος γαρίζεται ἔσυτφ), ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀπωτέρω (οἷον ὁ τύραννος νομίζει τοὺς πολίτας ὑπηρετεῖν οἱ). Παρὰ Θουκ. ὅμως καὶ τοῖς μηγ. μιμηταῖς αὐτοῦ οἶον Πολυδ. Ἀππιαν. καὶ ἄλλοις ὁ πληθυντικ. αὐτοῦ σχεδὸν πολλάκις ἀναφέρεται πρὸς τὸ ἔγγονταν ὑποκείμ. Θουκ. 2, 65 «οἱ Ἀθηναῖοι» οἱ πρότερον ἐνέδοσαν (τοῖς πολεμίοις), ἡ αὐτοῦ ἐν αἵρεσι κατὰ τὰς ἴδιας διαφορὰς περικισόντες ἐσφάλησαν. Υδ. 70, 2, 4, 8 «εἰπὲ τὰς ἐν τῇ Κερκυρᾷ ναῦς σφῶν τούς; ἔξηκοντα ἔπειμψαν», Υδ. 28, ἐνθα τὸ σεῖσον πρίπτει νὰ ἀνανευθῇ πρὸς τὸ τοὺς σώματος, καὶ οὐδὲ τῷ Κλέοντ. 60, 103, 4, 5, 14, 2 σφῶν. 34, 2 σφῶν· 38, 3 σφίσι. 73, 1 σφῶν. 6, 76, 4 σφίσιν. 7, 5, 1 σφίσιν. 8, 10, 2 «μετὰ σφῶν». 90, 1 σφῶν¹ 103. «ἡρξαντο μέρει τινὰ σφῶν ἔταχτότεροι γενέσθαι». Σπάνια εἶναι καθ' ἔντονον τὰ πρόδη. οὐδὲ Σορ. Οἰδ. τ. 1257 «μητρώαν δ' ὅπου κίχοι διπλήγην ἄρρουρον οὐ τε καὶ τέκνων». Πλ. συμρ. 174, δ «περιμίνοντος οὐ δὲ κελεύσιν προΐσται». Παραδίγματα τοῦ οὐ ἀναφερόμ. πρὸς τὸ ἀπωτέρω ὑποκείμ. Πλ. πολ. 614, δ «ἔφη δὲ, ἐπειδὴ οὐ δέκεται τὴν φυγὴν πορίσθεσαι», κτλ. 617, ε «τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεισόντα (χλιδρού) ἔκαστον ἀναιρετοῦται πλὴν οὐδὲ οὐδὲ τίποι». συμρ. 175, α «καὶ ἐμὲν ἔρη ἀπονίζειν τὸν παιδαν». Εὐθα. ε. 223, δ «ἄλλους τινὰς ἔρη δὲ τοῖς Ἀριστοδόμος οὐχεῖσαι ἀπιόντας, οὐ δὲ (δηλ. τὸν Ἀριστοδόμον) οὐνον λαζεῖν». πολ. 327, δ «κατιδόνοι οὖν ἡμᾶς; οὐκαέδει ώρμημένος; Πολέμαρχος ἐκέλευσε δραμέντα τὸν παιδαν πειρισταῖς ἐκελεύσαι». συμρ. 174, ε «οἱ μὲν γάρ εὐθὺς πατέρες τινα ἐνδοθεῖν ἀπαντήσαντα ἔγειναν Ἀντιφ. 1, 16 «ἡρξάται αὐτῆν, εἰ θελήσεις δισκονήσαι οἱ». 5, 93. Ἀνδοχ. 1, 15 «εἴ οἱ ἀδειαν δοτεν, μηγάσσειν περὶ τῶν μυστηρίων». 38 «ἔρη εἶναι ἀνδράποδον οἱ ἐπὶ Λαυρίῳ». 40, 41, 42. Ίσται. 6, 27 «εἶπεν, δτι βούλοιτο τὰ πρὸς τὸν οὐλὸν οἱ πεπραγμένα γράψεις κατεθίσθαι». Σεν. ἀν. 1, 1, 1 «(Δαρείος) ξέσβετο οἱ τὸν πατέρα παρεῖναι». 2, 8 «λέγεται Ἀπόλλων ἐκδετραι Μαρσάν νικήσας ἐρίζοντά οἱ περὶ σφίσις». Ἐλλ. 7, 1, 38 «τὸ τῶν γρημάτων πλῆθος; ἀλαζονεῖν οἱ γε δοκεῖν ἔρη». Θουκ. 4, 9 «τὴν νῆσον ταῦτην φοδούμενοι, μηδὲ εἰσιτη; τὸν πόλεμον σφίσις ποιῶνται, οὐκίταις διεθίσασαν εἰς αὐτήν». μετὰ τοῦτο ἐν λέγω πλαγ. «σφίσις δὲ ἐκπολιορχήσειν τὸ χωρίον». Σεν. ἀν. 7, 5, 9 «Πρακτεῖδης ἐσπαγγών τούς; ἄλλους στρατηγούς πρὸς Σεύθην λέγειν ἐκέλευεν αὐτούς, δτι οὐδὲν ἐν ἔτον σφετερίς ἀγάγοντεν τὴν στρατιῶν τὴν Σενοφῶνα» = se ducturos esse. Ἐλλ. 5, 2, 8 «ἰδίαστον, ὀης, ἔως σφετερίς οὐκοι ήσαν, ίδεγετο ἡ πόλις τοὺς Αλακεδαιμονίους». Κύρ. 4, 2, 4, Ήρ. 2, 9 «δεσπότειαν σφίσισιν ἥγονταντα εἶναι». ἀν. 1, 8, 2, 4, 3, 23. Ίσιορ 12, 257 «ξῆτεται εἶπεν αὐτοῖς, δτι σφετερίς μὲν ὄντες οὐτοις δίλογοι... ἡσκολούθησαν». Ἀντιφ. 6, 85 «ἥγησαντο ταῦτην σφίσισιν ήσασθαι σωτηρίαν». Ἀνδοχ. 3, 27 «κελεύσασιν ἡμᾶς; κοινῇ μετὰ σφῶν πολεμεῖν». Σεν. Ἐλλ. 6, 5, 36. ἀν. 3, 5, 16. Πλ. συμρ. 220, δ «οἱ στρατιώταις ὑπέβλεπον αὐτὸν (Σωκράτη) ὡς καταφρονοῦντα σφῶν». δ αὐτὸς 175, δ «μετὰ ταῦτα ἔρη σφές δειπνεῖν». Σεν. Κύρ. 2, 1, 1 προσευξάμενοι θεοῖς θλεως καὶ εἰμενεῖς πέμπειν σφάσις. 4, 7 «ἔλεξαν, δτι πέμψει σφάσις δὲ Ἰνδῶν βασιλεύει». Δημ. 22, 10 «οἱ βουλευταῖς ἐδίοντο μηδέ σφάσις διελεῖσθαι τὴν δωρεάν». Καὶ ἐν τοιαύταις (καθ' ὅριστικην) δευτερ. προτάσσεστιν, ἐν αἷς ἡ μετὰ τῆς κυρίας προτάσ. σύνδεσις εἶναι δοθενεστέρα, ἡ γρήσις τῆς μὲν ἀπόλης αὐτοπαθ. εἶναι συγκή, τῇ δὲ συνθέτου ἔσωτοσ επανιωτάτη, Υδ. ἀριθ. 2. Θουκ. 3, 3 «τὰς τῶν Μυτιληναίων τρήματις, αἱ ἐτοχον βοηθοὶ περὶ σφᾶς παρεσθαί κατέσχουν οἱ Ἀθηναῖοι». 4, 109, 1, 5, 44 «τῶν πρέ-

σεισιν, οἵ σφίς περὶ τῶν σπονδῶν ἔτυχον ἀπόντες, ἡμέλουν». 6, 76 «γῆ-
μόνες γενόμενοι τῶν τε Ἰώνων καὶ οὗτοι ἀπὸ σφίτων (αἱ ση̄λη). Atheniensis-
bus orti) ἦσαν ἔμμαχοι». Ἡδὲ Sail. J. 61, 1 «Metellus in iis urbibus, quae
ad se defecerant, praesidia imponit 1).» 3, 108 «πενταχωροῦντες δὲ, ὡς οἱ Εὐ-
ρων τὸ πλέον νενικημένον, καὶ οἱ Ἀλλοί Ἀκαρνᾶνες αρίστης προσέκειντο γαλεηῶς
διεσώζοντο δὲ τὰς «Ολπας». 5, 65 «πεντήση σφετες ἡσύχαζον, ἐνταῦθα τοὺς ἐ-
αυτῶν στρατηγοὺς ἐν αἰτίᾳ εἶχον». ἀμέσως δὲ μετά τούτῳ «διότι οἱ μὲν
σωζονται, σφετες δὲ προβιδοῦνται». 5, 73 «οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς (οἱ Ἀγρι;) παρῆλθε
καὶ ἐξέκλινεν ἀπὸ σφιών τὸ στράτευμα, καθ' ἡσυχίαν ἱσάθησαν». 6, 63 «οἱ
Συρακόσιοι, ἐπειδὴ (οἱ Ἀθηναῖοι) πλέοντες . . . πολὺ ἀπὸ σφιών τησσαρίνοτο, ἔτε
πλέον κατερρόνησαν» (Ἑδὲ τῶν Ἀθηναίων), 8, 90. 1, 2, 90 «οἱ Πιλοπονη-
σιοι εἴκοσιν ἔταιρον (ναῦς), ὅπως . . . μὴ διαρρύγοντες πλέοντα τὸν ἐπίκλινον
σφῖν οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν τοῦ ἐαυτῶν κέρων» (τὰ σφῖν καὶ ἐαυτῶν ἀναρέ-
ρονται εἰς τὸ Πιλοπον.). 1, 20 «τοις ἀνθρώποις τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενη-
μένων, καὶ ἡνὶ ἐπιγάρωνται σφίσιν ήτο, . . . μέσσαγετάς παρ' ἔλληλων διγονται».
μ. σ. Poppe Ἑδὲ. Ἐν Goth. 6, 32 «ξυνεπέδοντο δὲ καὶ ὁ Ἀλλος; ὅμιλος τῶν τε
πολιτῶν καὶ εἰ τις ἄλλος εἴνους; παρὴν σφίσιν· καὶ μετ' αὐτοῖς τὸν γάρ.
Ἐσν. ἀν. 5, 4, 33 «ἰζητούσι (οἱ Μασσάνοις) ταῖς ἔταιραις, αἵ τις ἦγεν οἱ Ἐλ-
ληνες ἐμφανῶς ἔυγγίνεσθαι» νόμος γάρ ἦν οὗτος σφίσιν. Ἐδὲ 1, 7, 5 «οἱ
στρατηγοὶ βραχία ἔκτατος ἀπελογήσαστο» οὐ γάρ προστέθη σφίσις λόγος κατὰ
τὸν νόμον. (Ἐσντοσ Εσν. Ἑδὲ. 5, 3, 13 «ἡνὶ οὐ τῷ Ἀγριοτελάφῳ ἀγθο-
μένω ταῦτα καὶ γάρ τῷ μὲν πατρὶ αὐτοῦ Ἀρχιδάμῳ ἦσαν οἱ περὶ Πο-
δέανεμον, . . . ἐαυτῷ δὲ οἱ ἀμφὶ Προκλίᾳ.) Ἡδὲ Κορυ. Νίπ. Λυσ. 1 «id qua ra-
tione consecutus sit, latet; non enim virtute sui exercitus sed immodestia
factum est adversariorum. Ήπει τῇς συγκρήτης γρήσ. τοῦ αὐτοῦ ἐν ταῖς ὧδε ἔγ-
θεσις; περιπτώσειν Ἡδὲ ἀριθ. 5.

6. Αἱ αὐτοπαθεῖς κτητικαὶ ἀντων. δηλοῦνται: a) διὰ τῶν ἀ-
πλῶν ἐπιθετικ. προσωπικ. ἀντων., οἷον ἐμός, σὸς κ.τ.λ.; b) διὰ
τῶν γενικ. τῶν προσωπικ. ἀντων., σπουδίως οἷον τὸν πατέρα
μου.; c) διὰ τῆς ἀπλῆς ἐπιθετικ. προσωπικ. ἀντων. μετά τῆς
γενικ. τῆς αὐτὸς (αὐτὸς τὸ ἐν § 406, 3); τὸν ἡμετέρον πατῶν
πατέρα, ἢ διὰ τῆς γενικ. τῆς κορίως αὐτοπαθ. ἀντων. οἷον τὸν
ἐμαυτοῦ πατέρα»²⁾.

a) Ἰσοκρ. 12, 241 «πεποίκικας τοὺς μὲν σοὺς προγόνους ἐιρη-
νικούς, Σπαρτιάτας δὲ ὑπεροπτικούς». Λυσ. 24, 16 «τοῖς τὰ
σγρέτερα σώζειν βουλομένοις». Δημ. 53, 12 «τῶν κτημάτων σοι
τῶν ἐμῶν κίγρημι δὲ τι βούλει». 40, 8 «ὑμεῖς τοὺς ἐμετέρους
πατέδες ἀγκαπτεῖς».

b) Ἀντιφ. 1, 23 «ἔγὼ ὑμᾶς ὑπὲρ τοῦ πατρός μου τεθνεῶτος
αἰτοῦμαι». Ἀσφ. Πλ. 55 «πατρόβιοι» ἐν τὸν γροτημὸν ἥμιδων ὅτι
νοεῖ. Ἱππ. 565 «εὐλογήσας βουλόμεσθι τοὺς πατέρους ἥμιδων». Πλ. Αλκ. 179, ε «αἰτιώμεθα τοὺς πατέρους ἥμιδων». Θουκ. 4, 8
«ἐπὶ ταῖς ἐν τῇ Κεραύνῳ ναῦς σγράτες ἐπεμψκν.» 5, 14 «τοὺς

1) Πλάσιον πρόδημ. Ἡδὲ ἐν Kuhners L. Gr. § 122, A. 10. — 2) Ἡδὲ Arndt
ἐν τῷ π. ἀντων. αὐτοῖς, σ. 5.

ζυμαρχους ἐδεδίεταιν σφῶν». 73 «ὅς γέγονε τὸ εὐώνυμον σφῶν πονοῦν». 8, 105. Παρὰ τοῖς μηγν. συνηθέστερον, ἐν δὲ τῇ καιρῷ γλώσ. συνηθέστετον.

ε) Εν τῷ ἐνικῷ ἡ σύνταξις, ἐμὲν αἰτοῦ πατέρα, σὸν αἰτοῦ πατ., δρ αἰτοῦ πατ., εἰνε ποιητ. ἐπικ.: ἡ γενικὴ αἰτοῦ γρησιμεύει καὶ ἵνα ἔξερῃ τὴν ἔννοιαν τῆς διαστολῆς, διακρίσεως. Ζ, 446 «ἀρνύμενος πνητρός τε μέγχι κλέος ἥδ' ἐνὸν αἰτοῦ = καὶ τὸ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου». 490 «τὰ σ' αἰτῆς ἐργά κόμιζε». ξ, 185. χ, 218 «σφ δ' αἰτοῦ κράζεται τίσεις». Κ, 204 «οὐκ ἀν δή τις ἀντρὸς πεπιθεῖται ἐδο αἰτοῦ θυμῷ». δ, 643 «τίνεις αὐτῷ κοῦσι εἴποντ'; Ιθάκης ἔξαίρεται ἡ ἑοί αἰτοῦ θήτες»; θ, 138 «ἐμετερος . . θυμὸς νεμεσίζεται αἰτῶν». Ο, 39 «ρωτερος λέχος αἰτῶν». Σοφ. Ηλ. 252 «έγω . . καὶ τὸ σὸν σπειδοῦσας ζυγός καὶ τούμενος αἰτῆς ήλθον». Οιδ. τ. 416 «λέληνθας ἐχθρός ὅν τοις σοῖσιν αἰτοῦ νέρθει καπτὶ γῆς θνῶν». 1248 «τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἰσιν αἰτοῦ δύστεκνον παιδίουργίαν». Αρρ. Ηλ. 33. (Η αὐτὴ σύνταξις συμβινεῖ καὶ ἐν σημασ. μεταβατικῇ οἷον δ, 643 «εοί αἰτοῦ θήτες». ο, 262 «ιέτεσον' ὑπὲρ . . σῆς τ' αἰτοῦ κερχλῆς καὶ ἐταίρων.) Έν τῷ πεζῷ τίθεται ἐν σημασ. αἰτοπαθ. ἀντὶ (τὸν) ἐμὲν αἰτοῦ πατέρα κ.τ.λ., τὸν ἐμαυτοῦ πατ. κ.τ.λ., καὶ μάλιστας οὕτως, ζετε ἡ ἀντωνυμ. αἰτοῦ ἡ a) διατηρεῖ τὴν διαστατικήν, διακριτικήν αὐτῆς; δύναμιν ἡ b) ἀποβάλλει αὐτήν. a) Ήρδ. 3, 68 «τόν γε ἀντηῆς ἀδελφεὸν γινώσκειν=τὸν ἰδίον ἔκυτῆς ἀδ. Θουκ. 6, 92 «τῇ ἐμαυτοῦ (χώρᾳ) μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἐπέρχομαι». Ξεν. ἄν. 5. 9, 29 «νομίζω τοῦτον πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν στασιάζειν». Ψευδ. Ανδροκ. 4, 15 «ὑδρίζει γυναῖκας τὴν ἁντοῦν». Αἰσχυν. 2, 144 «έγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω». Αρρ. Ηλ. 1134 «ζῷ ὦρελήσκαις ἢν τι τὸν σαυτοῦ φίλον». περὶ τῆς προστιθεμένης αἰτοῦ αἰτοῦ κ.τ.λ. ίδ. Α. 4, a. E.; -b) Ήρδ. 5, 87 «(λέγουσι) εἰρωτᾶν ἔκστην αὐτέων (τῶν γυναικῶν), ὅπη εἴη ὁ ἀντῆς ἀντρό=ubiq esset suus vir. Θουκ. 2, 101 «Στρατονίκην, τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφήν, δίδωσι Σεύθη=τὴν ἀδελφήν του, οὐχὶ καὶ τὴν idiar ἑαυτοῦ ἀδ. ίδ. 6, 59 «Αἰκντιδή θυγατέρα ἑκυτοῦ Ἀρχεδίκην ἔδωκε». 8, 87, 1. Αἰσχυν. 2, 94 «πρὸς τὴν βουλὴν τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτοῦ καὶ τὸν ἀδελφόδον καὶ τὸν ἱετρὸν ἔπειμψε». Ξεν. Κύρ. 5. 4, 12 «ιδόντι αὐτῷ τὴν σὴν δύναμιν πάλιν ἀπαρκευνωτατακ τὰ ἑαυτοῦ φρενῖται». Έν τῷ πληθ. ἐπὶ μὲν τοῦ I καὶ II προσώπ. συνήθης μὲν ἔλερρας εἰνε, τὸν ἡμέτερον αἰτῶν πατέρα, τὸν ἡμετ. αἰτῶν πατ., σπανιωτάτη δὲ ἡ, τὸν ἡμῶν αἰτῶν πατ., τὸν ἡμῶν αἰτῶν πατ., ἐπὶ δὲ τοῦ III λέγεται καὶ τὸν σφέτερον αἰτῶν πατ., καὶ τὸν ἑαυτῶν πατ. (οὐχὶ δὲ καὶ τὸν σφῶν αἰτῶν πατ., λέγεται οἵμως ἀνέρθρος ἐν σημασ. κτητικῇ σφῶν αἰτῶν), κ) Ι καὶ II πληθ. πρόσωπ. Θουκ. 3, 43 «τὴν τοῦ πείσαντος γνώμην

ζημιοῦτε καὶ οὐ τὰς ὑμετέρας αἰτῶν = τὰς; ιδίας; ἔχουται γνώμ., τὰς; ιδιαῖς; σας γν. 6, 83 «ἐπ' ἐλευθερίᾳ τῇ τῶν ξυμπάντων τε καὶ τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν κανδυνεύσκντες» = καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῶν ιδίων. 21 «γνόντας, διὰ πολὺ χαὶ τὰς ἡμετέρας αἰτῶν μέλλομεν πλεῖν» = πολὺ μακρὰν τὰς; ιδίας; ἡμέραν χωρ. (Αλλὰ καὶ μεταβατικ. π. γ. 6, 68, 3.) 2, 11 «δίκαιοιν ἡμᾶς μήτε τῶν πατέρων χείρους φύνεται μήτε ἡμῶν αἰτῶν τὰς; δίδυης; ἐνδειστέρους», ἀντὶ τοῦ συνήθους «τὰς; ὑμετέρας αἰτῶν δόξας». Ξεν. 6, 3, 21 «ἐπιτακέψκεθε καὶ τὰ τῶν Ἰππων καὶ τὰ ἱμάτια αἰτῶν ὄπλα». 6) III πληθ. πρόσ. Θουκ. 8, 25 «οἱ Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αἰτῶν κέρδῃ προεξέχουντες» = quum suo cornu prorupissent. Ἀντιφ. 1, 30 «οἰκέτας τοὺς σφετέρους αἰτῶν ἐπικλοῦντες μάρτυρες». Λυκοῦρ. 141 «ἀπαγγείλκετε τοὺς ἡμετέρους αἰτῶν παισί». Ἰσοκρ. 3, 57 «διδάσκετε τοὺς πατέρας τοὺς ὑμετέρους αἰτῶν». Λυτ. 28, 7 «ἡγοῦνται οὐκέτι τοὺς σφετέρους αἰτῶν ἀμαρτήματι τὸν νοῦν δικῆς; παρέξειν». Ἰστ. 10, 17 «ἔτεροι γένε, διὰν περὶ χρήματων διυστοχῶν, τοὺς σφετέρους αἰτῶν πατέρας εἰς ἐτέρους οἴκους εἰσποιοῦσιν». Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 17 «οἱ Ακαδημιοί: τῶν ἑαυτῶν συμμάχων κατερρόνουν». Ηέρ. 3, 8 «πολλοὺς ὅπερ γυναικῶν τῶν ἑαυτῶν τυράννους διερθιαρέμένους (εὑρήσεις) = ὅπερ τῶν ιδίων ἔχουτ. γυν. Ἑλλ. 5, 4, 62 «οἱ δυνατῶν τοῖς Ακαδημιοίοις ἔμειναν τὴν ἑαυτῶν χώραν ωλέσσειν, ἔμειναν τὰς συμμαχίδας πόλεις». ἀν. 1, 9, 12 «πλεῖστοι αὐτῷ ἐπειθύμησαν καὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθιον». 3, 2, 20 «εἰσονται, διὰ τοὺς περὶ ἡμᾶς ἀμαρτάνωτι, περὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἀμαρτάνουσι». Ηλ. ἀπολ. 19, ε «τοὺς νέους, οἵς ἔχεσται τῶν ἑαυτῶν πολιτῶν προτελεῖς ζωνεῖναι φέρειν βούλωνται». Ἰσοκρ. 6, 43 «στερηθέντες τῷρις ταῦτα» = τῶν σφετέρων. Τ. 302 «σφῶρ δὲ αἰτῶν καὶ δέ ἐκάστην» (δηλ. ἐστενάγματο). Ἡρδ. 1, 115 «οἱ γάρ με πατέρες πατέντες σφέων κατῶν ἐστήσαντο βρατελέα». Λυτ. 13, 72 «τὰ ἐνδύματα διεπορέττονται σφῶρ αἰτῶν προσγραφῆναι εἰς τὴν στήλην». Δημ. 18, 150 «τὴν γῆν, ἣν οἱ Ἀμρισσεῖς σφῶρ αἰτῶν οὖσαν γεωργεῖν ἔρχονται».

Συνοπτικῶς.

Ἐπικ. τὸν ἑμέραν (*σὸν, ἑτοῦ*) αὐτῶν πατέρα, ποιητικόν.

τὸν ἐμαντοῦν (*σεαντοῦ, ἐαντοῦ*) πατέρα, πεζόν.

Ηλ. τὸν ἡμέτερον (*ὑμέτερον*) αἰτῶν πατέρα [σπουδάτατ. δὲ τὸν ἡμᾶν (*ὑμῶν αἰτῶν πατ.*)].

τὸν σφέτερον αἰτῶν πατέρα ἢ τὸν ἑαυτῶν πατ. (οὐχὶ δὲ

τὸν σφῶρ αἰτῶν πατ., λέγεται διμως; άναρθρ. κτητικῶς τὸν πατέρα σφῶρ αἰτῶν).

7. Αἱ αὐτοπαθ. ἀρτωνυμίαι τοῦ τρίτου προσώπου κεντηται οὐχὶ σπανίως; ἀντὶ τῆς αὐτοπαθ. τοῦ πρώτης καὶ θευτ. προσώπου. Ή αյ-

τοπαθής τότε δὲν δηλοῖ πρόσωπον. ώρισμένον, ἀλλὰ διαφυλάζεται μόνον τὴν δύναμιν τῆς τοῦ οὐ ποκειμ. αὐτοπαθείας διὸ πολλάκις ἔχει τὴν σημασίαν. δηλῶς τοῦ ἐπιθέτου ἔδιοι, ἢ τὴν τῆς ἀντωνυμ. αὐτὸς, ipse¹ τὸ ώρισμένον πρόσωπ., πρὸς δὲ τὴν αὐτοπαθ. πρέπει νὰ ἀνανεγθῇ, πρέπει σαφῶς νὰ δηλωθῇ διὰ τῆς συντάξεως τῆς προτάστης. Ἐν τῷ ἀλεξανδρίνῃ διαλέκτῳ ἡ χρῆσις κύτη βαθητὸν καὶ κατ' ὅλην της ἐπεκράτησεν ἐπὶ ποσοῦτον, ὥστε δὲ πληθ. ἔαυτων κ.τ.λ. ἐπίθετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ ἡμῶν καὶ ἡμῶν αὐτῶν κ.τ.λ., πιθανὸν, διότι ὁ συντομώτερος οὔτος τύπος ἡτο ἀριστοδιώτερος τῆς γρήσεις ταῦτη² ἀλλὰ καὶ τὸ ἔαυτον κ.τ.λ. ἀντὶ ἔμαυτοῦ, σεαυτοῦ κ.τ.λ. ἡτο ἐν αὐτῇ πολὺν συγγένετο. ἡ τῆς ἐγκρίτων γρήσιτη³). Καὶ ἐν ἀλλαζούσαις γλώσσαις ἀπεντάχει τὸ φαινόμενον τοῦτο. Ηὕτω εἰς σλαβίκικη γλῶσσας σχηματίζουσι πολλὰ αὐτοπαθή, ἕκατον μετὰ τῆς ἀντωνυμ. τοῦ III προσώπων, τίτις ἀναπληροῦ προσέτει καὶ τὸ I καὶ II πρόσωπων.⁴ π.χ. Βοευ. diwjm se = θυμαζόω, diwjse se = θυμαζόειν, diwjste se = θυμαζέτε Οὕτω καὶ ἡ τητητικὴ τοῦ III προσώπων. ἀναρέστεται εἰς τὸ I καὶ II πρόσωπων. π.χ. Βοευ. oti otce sweho y matkw swan = σέβου τὸν σὸν πατέρα καὶ τὴν σὴν μητέρα. Καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ ἡ κοινὴ διάλεκτος μεταγειρίζεται τὸ αὐτοπαθές sich ἐπὶ τοῦ I καὶ II πληθ. προσ.· olov wir bedanken sich· wir haben sich gefreut· ihr habt sich gewundert⁵). Καὶ μετὰ προθέσεων· olov ich gehe hinter sich ich fiel für sich.⁶).

a) Ἡ ἀπλῆ αὐτοπαθ. οὐσιαστικὴ ἀρτωνυμ. τοῦ III προσώπων. ἀντὶ τῆς τοῦ I καὶ II (σπάν. καὶ μόνον ἐπικ.). K, 398 «φύξιν βούλεούτε μετὰ σριάν» (= μεθ' ὑμῖν), μ. σ. Spitzn. Απολλ. Ρόδ. 1, 893 «ἥκιδίνως δὲ» οὐτὶς καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγέρχεις» (= σοῦ). 2, 635 «κύτηρος ἔγωγε εἴο οὐδὲ» ἡβαίδων ἀτύκομοις» (= ἐμοῦ).

b) Ἡ οὐρθεος αὐτοπαθ. οὐσιαστικὴ ἀρτων. ἔαυτοῦ κ.τ.λ. ἀντὶ τῆς ἔμαυτοῦ, σεαυτοῦ κ.τ.λ. [συγχρ. ἐν τῷ ποιήσ. (οὐχὶ δύως καὶ περὶ Ὄμρ.) καὶ τῷ πεζῷ]. Αἰσχυλ. Αγ. 1113 «ἀμφὶ δὲ αὐτᾶς θροεῖς νόμον ἀνομον» = σεαυτῆς. 1269 «εἰ δὲ» ἐτητύμως μόρον τὸν αὐτῆς οἰσθε». Χοιρ. 109 «πρῶτον μὲν αὐτὴν» (= σεαυτὴν) δηλ. προσέννεπε. 1009 «νῦν αὐτὸν (κοινῶς αὐτὸν) κίνη» = ἐμκυτόν. Σορ. Οἰδ. κ. 966 «κακὴ αὐτὸν γ' οὐδὲ οὐκέποροις ἐμοὶ ἀμφρέτες διενιδος» = κακὴ ἐμκυτόν. Ήρδ. 5. 92, 1 «καύτοι πρῶτοι τύραννον κατεκτητάμενοι περὶ σγλασανθοῖσι οὐτοις καὶ τοῖς ἄλλοις διέκηθε κατεκτάντοι». Θουρ. 1, 82 «τὰ αὐτῶν ζῷα ἐκπορίζωμεθα». Ξεν. ἀν. 6, 6, 15 «καταδικάζω ἔαυτοῦ» (κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ.). ἀπομν. 1, 4, 9 «οὐδὲ τὴν ἔαυτοῦ σὺ γε ψυχὴν ὁρᾷς» (μ. τ. ποικ.

1) "I8. Arndt ἐν τῇ βῃ. πράγμ. σ. 20. — 2) "I8. Grimm IV. σ. 49. —

3) "I8. Grimm σ. 37. — 4) "I8. Grimm σ. 319.

γραφ. σεαυτοῦ), μ. σ. Kühners. 2. 1, 30 «οὗτω πατιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους» (οἱ πλεῖστ. καὶ ἄρ. κώδ.). 31 «τοῦ πάντων ἀδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου ἑαυτῆς (=σεαυτῆς) ἡνήκοος εῖ». 6, 35 «ἐπὶ τοῖς ακλοῖς ἔργοις τῶν φίλων ἀγάλληρούχη ἦττον ἢ ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ». 4. 1, 35 «ἔξεστί σοι ζῆν καρπούμενον τὰ ἑαυτοῦ» (κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ.). Ἐλλ. 1. 7, 19 «εὐρήσετε σφᾶς αἰτοὺς ἡμερτηκότας». Κύρ. 1. 6, 44 «παρὸν ἵερον μήτ’ ἐν ἑαυτῷ μηδέποτε μήτ’ ἐν τῇ στρατιᾷ κινδυνεύσῃς» (ἐν τοῖς ἀρίστ. κώδ.). 5. 1, 21 «νομίζω γάρ ἑαυτὸν ἔοικέναι λέγοντι ταῦτα» κτλ. (κατὰ τοὺς κώδ.). Πλ. Ἀλκ. 2, 140, ε «εἴθελεν ἄν σε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρος δικιπερῆχι, ἥπερ κτλ.» (ἐν ἐνὶ μόν. κώδ. σαντοῦ), μ. σ. Stallb. Φρίδ. 78, b «δεῖται ἡμῖν; ἀνερέσθαι ἑαυτούς». 191, ε «ὅμως μὴ ἐγώ ἡμῖν ἑαυτὸν τε καὶ ὑμῖς ἐξκπτήσας οἰχήσουμεν» (εἰς μόν. κώδ. διορθοῦ ἐμαιτόρ). Λάζ. 200, b «οὐ δοκεῖς οὐδὲν πρὸς αὐτὸν βλέπειν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους». Ἀντιρ. 3, δ, 1 «δίκαια ἐκάτεροι αἰτοὺς οἰδημέθι λέγειν» μ. σ. Maetzner. 5, 60 «δεῖται με καὶ ὑπὲρ Λυκίνου ἀπολογήσασθαι, ἀλλ’ οὐχ ὑπὲρ αὐτοῦ μόνον» (ποικ. κύτοι). Ἀνδρ. 1, 114 «αὐτὸς μὲν αὐτὸν ἀπωλήσουν». Ἀνδρ. 2, 8 «οὗτω σφρόδρα σφᾶς αὐτοῦς ἐπερόβησθε». Λυκοῦρ. 91 «παρὸν πλεῖστα ἀγάλλη πεπόνθιμεν, εἰς τούτους μὲ τὸν αὐτὸν βίον καταναλῶσαι μέγιστον ἀπεβητικόν εστι» (= ἡμῶν κύτων) Ισοκρ. 4, 106 «διετελέσκεμεν ἀστείσκοστοι πρὸς σφᾶς αὐτοὺς», μ. σ. Bremi. 15, 145 «εἰς τοὺς λειτουργοῦντας οὓς μόνον αὐτὸν παρέγειες, ἀλλὰ καὶ τὸν οἶον». Δημ. 18, 163 «οὐδὲ ἀνκαλεῖται αἰτοὺς ἣν ἡδυνήθημεν». Αἰσχυν. 3, 163 «βρύσεις σε θῶ φοβηθῆναι καὶ γρήσασθαι τῷ αἴτοι τρόπῳ» (οὗτω σχεδ. πάντα. οἱ κώδ.). 39 ἐν τινι τοῦ Φιλίππ. ἐπιστολῇ «ἴστε ἡμῖν; τὰ κατὰ τὴν Φωκίδην ὅρ’ ἑαυτοῦς πεποιημένους».

ε) Ἡ κύτοπερ. ἐπιθετικὴ ἁντων. ἐδει, σφέτερος ἀντὶ ἐμὸς, σὸς, ἡμέτερος, ἐμέτερος (σπανί. καὶ μόν. ποιητ., σφέτερος δὲ σποράδικ. καὶ πεζ.). Τ. 174 «σὺ δὲ φρεσὶ ξεῖν ικνῆς; (ψευδῆς ἡ ποικίλ. γραφ. γρεσιν ἡσι, ἔνεκ τοῦ Φῆσαρ, ἀλλοι κώδ. ἔχουσι γρεσὶ σῆσαρ, οὕτως δὲ Bekk., Spitzn.), z, 402 «δώματοι οἵτινες ἀνέστοις» (ποικ. γρ. σοῖσι, ὃς δὲ Bekk.). δ, 192 «ὅτ’ ἐπιμνητάμεθι σετο οἴστοις ἐνὶ μεγάροισι καὶ ἀλλήλους ἐρέομεν» (ἐς στήγ. οὗτος ἐκτίθηται ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχ. νόθος). i, 28 «οὗτοι ἔγωγε ἡσι γκίνε δύναμικι γλυκερώτερον ἀλλοι ιδέσθιν». Ἀπολλ. Ρόδ. 2, 634. γ, 320 «αἰεὶ φρεσὶν ξεῖν ἔχωι δεδοτηγμένον ἡτορ ἡλώμην» (θεωρεῖται νόθον). Ἡσδ. ἔργ. 2 «Μοῦσαι.. δεῦτε, Δι! ἐννέπετε, σφέτερος πατέρος διμενόουσι». 381 «σοὶ δὲ εἰς πλούτου θυμὸς ἐξελθεται ἐν ρρεσὶν ξεῖν» (θεωρεῖται νόθον, ἔδ. Goettl.). ἔδ. σημ. 10. Σποράδικιν εἶναι ἐν τῷ ἀττ. πεζ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 10 «έθοήθουν (1 p.) ποιλάκις; τῶν ἡμετέρων ἀγομένων (quum nostrae res diriperentur) καὶ περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων πράγματος

ελγον» (*de castellis nostris*). Συχνότερον παρὰ τοῖς μηγν., ἕδ. Passow καὶ Σκελλήχρ. ἐν τῇ λέξι. σφέτερος. Παρὰ τοῖς μηγν. τίθεται τὸ σφέτερος, ὡς καὶ κύτῳ τὸ σφωτέρος ἐνίστε, ἀντὶ ἐμός, σάρ. ἔδ. §. 170. Θεόρ. 25, 163 «σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομεν:» mente mea. 22, 67 «σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης» arti tuae ne perperceris. Ἀπολλ. Ρόδ. 3, 395 «δῆμον σφωτέρουσιν ὑπὸ σκήπτρουσι δαμάζεσσιν» = ὑπὸ τῷ σὰ σκῆπτρῳ.

Σημ. 10. Ὁ Ἀριστερχος ἐν τοῖς παρ' Οὐκέτῳ χωρίοις, ἐν οἷς οἱ αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. ἀναφέρεται εἰς τὸν καὶ Ηπρός, ἥ μεταβάλλει τὴν ἀνάγνωσιν, ἥ δύο τοῦτο δὲν ἔχει δυνατόν, θεωρεῖ αὐτὸν ὑποδολιματον. Τὴν ιδέαν του ταύτην δὲν παραδέχεται ὁ Buttmanus ἐν τῷ Λεξ. I. 91, ὁ Bekker, καὶ Nitzsch εἰς Ὁδός. α. 402 καὶ Α., ἀμφιβολον δύως μένει, ἀντὶ οὗτοις ἔχωσι δίκαιον· συνετώτερον κρίνει περὶ αὐτοῦ ὁ Spitzner εἰς R. 398.

Σημ. 11. Περὶ τῆς γρήσ. τῇς αὐτοῖς κ.τ.λ. ἀντὶ τῇς αὐτοπαθ. τῶν τριῶν ἀντωνυμ. ὑδε σημ. 4 καὶ 5.

8. Αἱ αὐτοπαθ. ἀρτωρ. τίθενται συχνότετες ἀντὶ τῇς ἀλληλοπαθοῦς ἀλλήλων, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, ὡς τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις γλώσσαις, π.χ. τῇ γκλιλικῇ se rencontrer, τῇ γερμ. wir begegnen uns ἀντὶ wir beg. einander· se battre, sich schlagen ἀντὶ einander κτλ.¹⁾ Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 16 «φθονοῦσιν ἑαυτοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις». Πλ. πολ. 621, ε «δικαιοσύνην ἐπιτηδεύσομεν, ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φίλοις ὅμεν καὶ τοῖς θεοῖς». Λυτ. 8, 19 «πρὸς ἴμας αὐτοὺς τρέψεσθε κακοπειτα καθ' ἔνα ἔκκριτον ἡμίν αὐτοῖς ἀπεγγίγεσθε». Δημ. 48, 6 «ἡμῖν αὐτοῖς διαλέξομεθά». Ἀρρότεροι καὶ ἀντωνυμ. ἥ τε αὐτοπαθ. καὶ ἥ ἀλληλοπαθής τίθενται, ὅτε ἡ πρᾶξις τοῦ ἕκα. ἐπαραγέρεται εἰς ἀντικείμενόν τι διὸ ἀμφότεροι ἐλαρράζουσι σχέσιν αὐτοπαθῆ, καὶ ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας σχέσιν, οὕτων τὸ γένος πρὸς τὸ εἰδός· ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ γένος περιλαμβάνει τὸ εἰδός, δύναται καὶ ἡ αὐτοπαθής νὰ τεθῇ ἀντὶ τῇς ἄλληλοπακοῦσι, ὅπου εὐκόλως δύναται τις νὰ ὑπῇ, ὅτι πολλὰ πρόσωπα οὕτως ἐνεργοῦσι πρὸς ἄλληλα, ὅτε ἡ πρᾶξις εἶναι ἀμοιβαία. Ἐπειδὴ δύως ἥ ἀλληλοπαθής, (ἀλλήλων δηλ. ἀλλος ἀλλο, inter se) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἑαυτὸν ἔκαστος, ἔχει τὸ ἀλλον ἀντὶ τῇς ώρ ἀλληλοπακοῦσι τεθειμένης αὐτοπαθοῦς (ἑαυτοῖς, inter se ipsos), ἐπεταῖ, ὅτι ἡ ἀλληλοπαθής πρέπει νὰ τεθῇ κατ' ἀνάγκην, ὅπου ἡ ἀντίθεσις ἑαυτὸν ἔκαστος ἐκρέπεται ἥ νοεῖται οἶνον Ἰσοκρ. 4, 16 «μᾶλλον γκίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἀλλήλων κακοῖς ἥ τοῖς αὐτῶν ἕδοις ἀγκαθοῖς;» δηλ. ἥ ἐπὶ τῇς αὐτοῦ ἔκαστος ἀγκαθοῖς. Πλ. Φαίδρ. 263, α «χαρισθητοῦμεν ἀλλήλαις τε καὶ ἡμῖν αὐτοῖς» δηλ. καὶ ἔκαστῷ ἔκαστος ἡμῶν. [Ο] Ἰσοκρ. 12, 13 «(πάντες ἔκαστοι) ἐμὲ τῶν λόγων ἡγεμόνων τούτων γεγενημένον τῶν παρακαλούντων τούς» Ελ-

1) "Id. Arndt ἐν τῇ βηθ. πραγμ. σ. 11.

ληγνας ἐπί τε τὴν ὄμοιοικν τὴν πρὸς ἀλλήλους καὶ τὴν στρατείκν τὴν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, ἐπειδὴ ἡ ἀντίθεσις κεῖται εἰς τὰ ὁμόνεα καὶ στρατεῖαν, δὲν τίθησι τὴν ἑαυτῶν].

9. Εἶναι δὲ τούναντίον πόλεων φυσικὸν, διτι κανονικῶς τίθεται ἡ αὐτοπαθ. ἐκεῖ, ὅπου ἡ ἀντίθεσις τοῦ ἀλλούς ἐκφέρεται ἡ καὶ νοεῖται οἰλον. Ισοκρ. 4, 15 «καὶ διαλυταρέμονος τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἔχθρος ἐπὶ τὸν βαρβαροφ τραπέσθι». 18, 30 «τίνας πίστεις πρὸς τοὺς ἄλλους εὑρήσομεν, εἰ τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς γεγενημένας οὕτως εἰκῇ λύσομεν» Λυσ. 8, 19 «ἐπειδὴ περὶ ὅμινον ἔθος ἔστιν ἐν τῶν ξυνόντων ἀλλα κακῶς λέγειν καὶ ποιεῖν, ἐπειδὴν ὅμινος ἐγὼ μὴ ξυνῶ, πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς τρέψεσθε κἀπειτα καθ' ἑταῖρος ἦμερος αὐτοῖς ἀπεγκύρωσεσθε». Δημ. 23, 8 «συμβέβηκε ἐκ ἔκαστος ὥμερος αὐτοῖς πολευθέσεσθε». Δημ. 23, 8 «συμβέβηκε ἐκ τούτου αὐτοῖς μὲν ἀντιπάλους εἰναι τούτους, ὑμᾶς δὲ θερπεύειν». Λυσ. 14, 42 «οἱ δὲ εἰς ζητοῦν τὴν πόλιν ἡμαρτήκασιν ἀδίκως καὶ παρονόμως καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους διακείμενοι καὶ πρὸς συρῆς αὐτοὺς πολιτευόμενοι». Ισοκ. 12, 226 «έκεινοι σφίσιν αὐτοῖς δρμονοῦντες τοὺς ἀλλούς ἀπολλύουσιν». Μετὰ roouμένης ἡς ἀντίθεσ. Σοφ. Ἀντ. 145 «καθ' αὐτοῖς δικρατεῖται λόγγος τοῦ σαντ' ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω». Θουκ. 4, 38 «οἱ δὲ καθ' ἑαυτοὺς βουλευτάμενοι τὰς ὅπλα παρέδοσαν». Λυκοῦρ. 80 «πίστιν ἔδοσαν αὐτοῖς πάντες οἱ Ἑλληνες». 127 «παρακελεύεσθε ὥμερος αὐτοῖς». Ισοκρ. 8, 118 «οἱ μὲν (Θετταλοί) σφίσιν αὐτοῖς πολευοῦσιν» (inter se, non contra exteris hostes). Δημ. 4, 10 «ἡ βούλευσθε περιβόντες αἴταρ (=ὑπᾶρ αἴταρ, id. § 455. 7, a) πυνθάνεσθε». 9, 50 «ἐπειδὴν πρὸς νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς προσπέσῃ». 18, 19 «πάντας συνέκρους καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐπέρχεται». Οὕτως διαλογεῖσθαι, ἀμφιστητεῖσθαι, διαφέρεσθαι, ἐραρτοῦ εἶται καὶ τὰ δύο. σφίσιν αὐτοῖς ἡ ἑαυτοῖς. Προστίθεται δὲ ἔνιοτε καὶ ἡ αὐτοῖς πρὸς ἐπίτκαιν τῇς ἀντίθεσ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 17 «ἐκ τῆς μάχης ταύτης συνέθησαν οἱ στρατιῶται αὐτοῖς αὐτοῖς καὶ ἡσπάζοντο τοὺς μετὰ Θρακούλους. 5, 9 «αἴταρ ἐρέαντος στασιάζοντες». Δημ. 43, 9 «τὸ σόφισμα ἡν τοῦτο, αὐτοῖς μὲν ἑαυτοῖς συναγωνίζεσθαι καὶ διμολογεῖν ἀπαντών, περὶ ἡμῶν δὲ λέγειν τὰ οὐδεπώποτε γενόμενα».

10. Ἄν δημῶς δὲν συμβάίνει οὕτε ἡ μία οὕτε ἡ ἑτέρη ἀντίθεσις, τίθενται ἀρεν διακρίσεως ἡ τε αὐτοπαθ. καὶ ἡ ἀλληλοπαθής, πολλάκις μάλιστα ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει γέρων ἀπλῆς ἐναλλαγῆς. Ξεν. ἀπομν. 2. 6, 20 «φθονοῦντες ἑαυτοῖς μισοῦσιν ἀλλήλους». 7, 12 «ἀντὶ δροφωμένων ἑαυτὸς ἡδέως ἀλλήλας ἔωρων». 3. 5, 16. Πλ. Λυσ. 221, ε «ὑμεῖς, εἰ φίλοι ἐστὸν ἀλλήλους, φύσει πῃ οἰκεῖον ἐσθ' ὥμερος αὐτοῖς». Δημ. 48, 9 «συνθήκας ἐγράψκουεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς περὶ ἀπάντων καὶ δρουσις ἰσχυροὺς ὀμόστορχεν ἀλλήλους».

Σημ. 12. Νοεῖται δὲ ἂν' ἑαυτοῦ, ὅπι τὸ ἀλλήλους δὲν δύνεται νὰ τεθῇ

ἀντὶ τοῦ ἔσυτοῦς; (τὸ εἶδος; δηλ. ἀντὶ τοῦ γίνους). Διὸ τὸ ἐν Θουκ. 3, 81 •οἱ πολλοὶ τῶν ἵκετῶν διέρθειραν ἀλλήλους· δὲν πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ἀντὶ τοῦ ἔσυτοῦς μετά Μιτρ. ζ. 180, III., ἀλλὰ διέφθ. ὁ εἰς τὸν ἄλλον, διερθάρησαν ἀναμεταξύ των.

II. Ἀρτωρυμίαι δεικτικαί.

§. 456. α) Ὁ, ἡ, τὸ = οὗτος, αὕτη, τοῦτο.

1. Ἐν ἀπόσχεις ταῖς δεικτικ. ἀντωνυμ. μεγίστην συντακτικὴν σημασίαν ἔχει ἡ ἀντωνυμία ὁ, ἡ, τὸ, τὸ μὲν ἔνεκκ τῆς ποικίλης αὐτῆς σημασ., ἡτε τιθεμένην οὐ μόνον ως δεικτικὴ ἀρτωρυμ., ἀλλὰ καὶ ως ἀπαρφορικὴ καὶ ως ἀρθρος, τὸ δὲ, διότι ἀλιθίδης καὶ ἴστορικῶς δυνατέστερην καὶ παρακολουθήσαμεν τὴν βαθμηδὸν καὶ κακτὸν δίλιγον ἀντιπτυξιν τοῦ ἄρθρου ἐν τῆς δεικτικ. ταύτης ἀντων., κατακρινθένοντες τὴν γένεσιν ἐτι αὐτῆς ἐν τοῖς δημορη. ἔπεσιν, εἴτε δὲ ὁρῶντες αὐτὴν βαθμηδὸν κειμένην κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῆς σταθερώτερον καὶ ἀκριβεστερον, μέχρις οὗ τέλος ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ἀνεπτύχθη εἰς τὸν ὅπιτον τῆς τελειότητος αὐτῆς βαθμον, ὥστε ἐγένετο ὄρμοδίκ πρὸς ἔνθετον καὶ τῶν λεπτοτεκτων ἀναρροφῶν. Πρὸς τὴν ἑλλην. δεικτικ. ἀντων. ὁ, ἡ, τὸ ἀντιστειχεῖ κατά τε τὸν τόπον καὶ τὴν σημασ. ἡ γοτθικ. sa, sō, thata, γενικ. this, thizōs, this κ.τ.λ. ¹⁾, γερμ. der, die, das. Καὶ ἐν τῇ γοτθ. ἡ ἀντωνυμ. αὕτη ἔχει ως καὶ ἐν τῇ ἑλλην. τὴν τριπλὴν σημασ., καὶ ἐξ αὐτῆς ἀνεπτύχθη τὸ ἄρθρον, ὃς καὶ ἐν τῇ ἑλλην. Αὕτη εἰνε καὶ ἐν τῇ γοτθ. ἡ ἀπλουστάτη ἐν ἀπόσχεις ταῖς δεικτικ. ἀντωνυμ., καὶ διὰ τοῦτο ἡτο καὶ ἡ τὰ μάλιστα ἀριθμοίκ, ἵνα ἀναλάθῃ μετὰ τὴν ἐξασθένησιν τῆς δεικτικῆς αὐτῆς δυνάμεως τὸ ἔργον τοῦ ἄρθρου.

§. 457. α) Ὁ, ἡ, τὸ, ως ἀντωνυμ. δεικτ. καὶ ως ἄρθρο. ἐν τοῖς ὄμηροικ. ἔπεσι.

1. Ἡ ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τὸ ἔχει ἔτι καὶ σχεδὸν πάντοτε ἐν τοῖς δημορ. ἔπεσι τὴν σημασίαν τῶσι οὐσιαστικῆς, θεοφ καὶ ἐπιθετικ. δεικτικ. ἀρτωρ., ἀναρρερομένη εἰς ἀντικείμενόν τι, παριστάνουσαν αὐτὸς γνωστὸν τὴν εἰρημένον, ἡ προδέλλοντες καὶ ἀναπαριστάνουσαν αὐτὰ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνροστοῦ. ²⁾ Σκρέσταται καταρράκινεται ἡ δεικτικὴ αὐτῆς σημασία, δταν κατατι: ως ἀντωνυμ. οὐσιαστική. Α, 9 «δὲ γάρ βασιλῆς χολωθεὶς νοῦσον ἀνά στρατὸν ὄρε». 12. 29 «τηγ δὲ ἐγώ οὐ λύσω». 43 «τοῦ δὲ ἔκλυε Φοῖθος Ἀπόλλων». 55. 57. 58. κ.τ.λ. Α, 341 «τούς μὲν γάρ θεράπων ἀπάγευθ' ἔχειν, αὐτὰρ δὲ πεζος θῦνε διὰ προμέχων». Η, 383 «αὐτὰρ

1) *Ide. Grimm IV. 306. — 2) Σημ. μεταφρ. Γνωστὴ εἶνε ἡ ἄγριο τοῦ καθ' ἡμᾶς εἴτε ἰδιώματος; διάσωσις τῶν ὅσων | ὅμως κατ' ἐξογήν τοῦ ἄρθρου σημασιῶν τῆς τοῦ ἄρθρο. δηλ. καὶ τῆς δεικτ. ἀντωνυμίας.*

8 τοῖσιν . . μετερώνεεν. Ο, 539 «εἰς ὁ τῷ πολέμῳ μένων». Σ, 475 «ὑψηλά τε πύλαι σκίδες τ' ἐπὶ τῇς θρησκείᾳ». 494 «οὐραὶ δ' ὀργηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δὲ ἥρκ τοῖσιν αὐλοῖ . . βοὴν ἔχον». 1, 74 «τῷ πείτεκι, δοὺς καὶ ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ». Δ, 233 «οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοις Δαναῶν . . , τὸν μάλισθ θερπόνεσκε». Τῷ = διὰ τοῦτο, τότε, διό, ίδ. §. 507, A. 2. Οὕτω καὶ τὸ, τὸ. P, 404 «τὸ μιν οὕποτε ἔλπετο θυμῷ τεθνάμεν». ίδ. T, 213.

2. Ἡ δειπτική κύτης δύναμις παρίσταται ἡτοῖς ἀσθενής, ὅταν ἡ ἀντωνυμίη ἡνωμένη μετ' οὐσιαστικοῦ κηταὶ ἄνευ ἐπομένης ἀναφορικῆς προτάτσ. Καὶ τότε δύως χρησιμέουσι προσέτι, ἵνα ἀναπαραχτήσῃ ἀντικείμενόν τι, νῦν παραχτήσῃ δηλ. αὐτὸς παρὸν, ὡς γνωστὸν ἢ εἰρημένον, ἢ ἵνα ἔξχρη αὐτὸς σφρᾶς παντὸς ἑταίρου. Ἐν πλείστοις ὅμως χωρίοις τὸ οὐσιαστικὸν πρέπει νὰ ἔκληρθῇ ὡς προσθετικὸς προσδιορ. τῆς ἀντωνυμίης. A, 20 «παῖδες δὲ ἐμοὶ λῆσαί τε φίλην, τὰ τ' ἄποιρα δέξεσθαι» = τὰ λύτρα τχεῖται, ἀτιναχρετεῖ ἐν χερσί. i, 215. A, 33 «ὦς ἔρατ' ἔδεισεν δ' ὁ γέρων οὔτος, ὁ γῆθεις δηλ. γέρων. 380. 35 «πολλὰ δὲ ἔπειτ' ἀπάνευθε κιώνην ἡράθ' ὁ γερκιός». ε, 98 «τὸν μῆθον ἐνισπήσω» = τοῦτον τὸν ποιούμενον δηλ. λόγον. H, 412 «ὅς εἰπὼν τὸ σκηπτρὸν ἀνέσχετο πᾶσι θεοῖσιν» = ἔκεινο, τὸ σκηπτρὸν δηλ. (ἀντικείμ. γνωστ.). Δ, 1 «οἱ θεοὶ = ἔκεινοι: ὅμως, δηλ. οἱ θεοὶ (κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). Οὕτω τίθεται πολλάκις πρὸς ἔχαρσιν τῶν ἀντιθέσεων. Δ, 399 «τοῖς ἔην Τυδεὺς . . , ἀλλὰ τὸν νιὸν γείνετο εἰς γέρην». λ, 4 «ἐν δὲ τῷ μῆλοι λαζόντες ἔβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βατρομεῖν». K, 498 «ἀλλ' ἄτε δὴ βατυλῆς κιγήσκοτο Τυδέος νιός, . . τόρρος δὲ ἔρ' δ τελήμωρ Ὀδυσσεὺς λύε μωνυχκας ἵππους». Πρὸς δέ· i, 375 «καὶ τότε ἔγω τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἀλλασσε πολλῆς» = τὸν μοχλ., θν ἔχαρτουν ἔγω ἐν χερσ. Φ, 421 «ἡ κυνάμινας ἔγει βροτολογίὸν Ἀρηνα» = ἡ μικρὴ ἔκεινη σκυλόνυμη, λέγει δὲ Ἡρόπερι τῆς Ἀφροδίτης. Z, 467 «ἄψ δὲ ὁ πάτης» = ὁ πατέρας δηλ. ἔκεινος (κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸν προβόητέν τα "Εκτορά"). (Ε, 554 «οἴω τώγε λέοντες δύω δρεος κορυφησιν ἐτραχέτην» κ.τ.λ., ἐνīκ τὸ τώγε ἀναφέρεται εἰς τοὺς δύω ἀδελφοὺς, διὸ κατέται οὐσιαστικῶς ἀντὶ τώγε, οἶω λέοντες δύω κ.τ.λ.) Λ, 637 «Νέστωρ δ γέρων» δ γέρων ἔκεινος, δην πάντες ἔστε. Οὕτω καὶ α, 11 τὸν Χρύσην ἀρητῆρα». Φ, 317 «τὰ τεύχεα καλλὲ» = τὰ ἔνδοξα ἔκεινα δπλά τοῦ Ἀχιλλ. φ, 10 «τὸν ξένον δύστηνον» = τὸν ἀτυχ. τοῦτον ξένον, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν πρὸ δλίγου προσελθόντας Ὁδυσ. i, 378 «οἱ μοχλοὶ; ἔλξινοι» = δὲ ἔξ ἔλξις, ἔκεινοι, μοχλοὶ (δὲ περιγραφεὶς ηδη ἐν 319). P, 80 «τὸν ἄριστον» = τοῦτον τὸν ἄριστον οὔτως οἱ ἄλλοι οὖτοι δηλ. οἱ ἄλλοι, τἄλλα = τκτα δηλ. τὰ λοιπά. A, 107 «κιέι τοι τὰ κάκ' ἔστι φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι» = τκτα, ἀτιναχνεῖται πάντοτε λυπηρό. 167 «ἥν ποτε δκτυός ἔκηται, τοι τὸ γέ-

ρας πολὺ μεῖζον» κ.τ.λ. τὸ βραχεῖον τοῦτο, ὅπερ θὰ ἡνε π. μεῖζον, ἐπειδὴ δὲ Ἀγιλλ. μπαινίττεται τὸ γέρκας, ὅπερ δὲ Ἀγαμέμνην. εἰτε λάζη. 217 «ἡλθον ἐγὼ παύσουσα τὸν σὸν μένος». = τοῦτον τὸν θυμόν σου, οἶον δεικνύεις νῦν. 340 «τοῦ βασιλῆος ἀπηγνέος» = τούτου τοῦ ἀπηγν. βασ. Α, 552 «ποῖον τὸν μύθον ἔειπες;» = ποῖος εἶναι δὲ λόγος οὗτος, διὸ εἶπες; 2, ε, 183 «οἶον δὴ τὸν μύθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι» = ποῖος εἶναι δὲ λόγγ. οὗτος, διὸ ἐπεφράσθης νὰ εἴπῃς λ, ε19 «οἶον τὸν Τηλεφρίδην κατενήρχτο» = quālis vir ille T. fuerit, quem occidit¹⁾.

3. Ἐν πολλοῖς χωρίοις ἡ δεικτικὴ δύναμις τῆς ἀντωνυμ. καταρχίνεται ἐκ τῆς ἡνὸν ἐν τῷ στίχῳ κατέχει θέσεως, ἢτοι ἐν τῇ ἀρσεὶ τοῦ πρώτ. περδός²⁾. Ιδ. ἀριθ. 4. θ, 388 «ὁ ξεῖνος μάλισται δοκεῖ πεπνυμένος εἰναι» = δὲ ξεῖνος οὗτος ψ, 28. τ, 482 «σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴν | τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ» = ἐν τῷ στάθμῃ σου τούτῳ. χ, 351 «τὴν γάρ αὐτοῦ μαζῶν μπαλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποι, ἵτις ἀκούοντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται». Ε, 265 «τὴν γάρ τοι γενεῖς, ἡς κτλ. Προσέτι δὲ καὶ ὅτε προκρεῖται οὐσιαστικὸν ἀναρρό. ἔπειται δὲ ἀμετώπις μετὰ τοῦτο ἔτερον ἔναρθρ. Κ, 536 «Ὀδυσεὺς τε καὶ δικτερός Διομήδης» = καὶ οὗτος δικτ. δηλ. Διομ. Υ, 320 «Αἰνείας ἡδὲ δικλυτὸς ἡεν Ἀγιλλεύς». χ, 104 «συνδώτηρ καὶ τῷ βουκόλῳ ς, ς, 310 «ἔσθλός τε καὶ τὰ γέρηκα». Καὶ ὅταν δὲ προσθέτει προσδιορ. προηγήσται τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ. Α, 660 «βέβληται μὲν δὲ Τυδείδης, κρατερός Διομήδης» = οὗτος δηλ. δι Τυδ.

4. Ἐν πολλαῖς περιπτώσεσι συμφωνεῖ ἡ διμηρ. γρῆσις τῆς δεικτικ. ταύτης ἀντωνυμ. πρὸς τὴν παρὸν ἀττικ. γρῆσιν αὐτῆς π. χ. ἐπὶ τῶν ἐπιμερισμῶν καὶ ἀτιθέσεων. Ε, 271 «τοὺς μὲν τέσσαρκς . . ἀτίταλλον ἐπι φάτνη, τῷ δὲ δύο Αἰνείχ δῶκεν». ζ, 435 «τὴν μὲν ἵκν (μοῖραν) νύμφησι . . θῆκεν . . , τὰς δὲ ἄλλακς νεῖμε ἐκάστω. Ε, 145 «τὸν μὲν . . , τὸν δὲ ἔτερον». Οὕτω πολλάκις δὲ μὲν . . δέ. Β, 52 «οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δὲ ἡγείροντο μάλιστα». μ, 73 καὶ 101 «οἱ δὲ δύο σκόπελοι δὲ μὲν οὐρανὸν εύρουν οἰκάνει . . , τὸν δὲ ἔτερον σκόπελον γιθαμαλώτερον ὄψει». Συγχάκις, ὅταν μετὰ προηγουμένην ἀναρρό. λέξιν ἔπηται ἔτερος ἔναρθρ. ἔκεινη ἀντιτιθεμένη. Β, 217 «φοιλάδες ἔνη, γωλάδες δὲ ἔτερον πόδα, τῶν δὲ οἱ ὄψις κυρτῶ». Ν, 616 «λάζες δὲ στέκει, τῷ δὲ οἱ στοσε . . πέσον ἐν κοινήσιν». ἡ ὅταν ἐπενκρέρηται εἰς τι προμνησθὲν οὐσιαστικὸν ἡ ἐν γένει εἰς τι προηγήσεν. μ. 167 «έξικετο νηῆς . . νῆσος Σειρήνουν . . » 201 «ἄλλος δὲ τὴν νῆσον ἐλείπομεν». Α, 33 «ώς ἔφατ' (Ἀγαμέμνων) ἔδει-

1) Ιδ. Sommer in Krit. Bibl. v. Seebode 1823, σ. 723. Nágelsbach εἰς Ιλ. Exc. XIX, Nitzsch εἰς Οδ. IX, 181. — 2) Οὐ. Nágelsbach ἐν τῇ δηθ. πραγμ. σ. 328.

σεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ», μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. ἀπειλήν τοῦ ἵερέος. Χρύσου. «μή σε, γέρον, κοίλησιν ἐγὼ παρὰ νησὶ, κιγεῖώ». Β., 329 «ὦς ἡμεῖς τοσσαῦτα ἔτει πολεμίζομεν αὖθι, τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρέσομεν», γ., 306 «έπτάτες ἡγασσε.. Μυκήνης, τῷ δὲ οἱ ὅγδοάτῳ (δῆλ. ἔτει) κακὸν ἥλυθε». μ. 73 «οἱ δὲ δύω σκόπελοι» ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προηγήθεταν περιγραφήν. Πολλάκις κακὸν ἐπὶ τῶν ἀπολύτων ἥριθμτ. ὄντες οὐσιαστικοῦ, ἀναφορικῶς πρὸς προηγουμένην λέξιν οἰον Ε., 271 «ἴπους, τῶν οἱ δὲ ἐγένοντο..., τοὺς μὲν τέσσαρες αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλε... τῷ δὲ δύο Αἰνείῃ δύοκεν», ἢ ὅτε ἡ ἀντωνυμίκη μετ' οὐσιαστικ. ἡγωμένη ἀναφέρεται εἰς ἐπομένην ἐπίθετικ. πρότατο. Κ., 322 «ἢ μὴν τοὺς ἴππους... δύστειν, οἱ φύρέουσιν ἀμύμονα Πηγείωνα». ψ., 28 «ἥλιος Ὄδυσεύς, ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἐτίμων» = δέκανος ἐκεῖνος. Ισχυρότερον πολὺ ἐξάρεται ἡ δεικτικὴ ἔννοια, ὅταν ἡ ἀντωνυμ. αὐτοῖς μετὰ τὸ οὐσιαστικ. αὐτῆς, καὶ μάλιστα ἐξάρεται ἐν τοικύτῃ περιπτώσει ἡ δεῖξις ὡς τὸ πολὺ ἔτι μᾶλλον τούτου σκεψα, διότι ἡ ἀντωνυμ. κεῖται ἐν τῇ ἄρσει τοῦ πρώτ. ποδός· ίδ. ἀριθ. 3· Δ., 40 «μερικῶς πολὺ ἐξακτιπάξαι | τὴν ἔθελω, δοῦ τοι φύλοι ἀνέρες ἐγγεγάπατιν». Ε., 320 «οὐδὲ οὐδὲ Καπανῆος, ἐλάνθετο οὐθεναπάρ | τάωρ, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διοική-δης». 331. Ι., 631 «οὐδὲ μετατρέπεται γιλάτητος ἐταίρων | τῆς, ἢ μην .. ἐτίμων». Ν., 594. Ρ., 172 «ἄλλων | τάωρ, δοῖ Λυκίην . . ναιετάνουσι». θ., 119 «οὐδὲ παλαιῶν | τάωρ, αἱ πά-ροις ήσαν ἐύπλοκαρπάδες Ἀχαιών». Πανταχοῦ δ' ἐν τῇ ἄρσει τοῦ πρώτ. ποδός, κ., 74 αἱρέθα τὸν, δεῖ κα θεοῖτιν ἀπέγκηται μακά-ρεσσιν». φ., 42. Ήερὶ τῆς ἀττικῆς γρήσ. ταύτης ίδ. §. 459, 1, α). Οὕτω πως ἐν τῇ συγκῆ συντάξει ἥματι τῷ, ὅτε (ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτε), ἔνθι τὸ τῷ κεῖται πέλλιν μετὰ τὸ οὐσιαστ. αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ ἄρσει. Γ., 189 «ἥματι τῷ, ὅτε τ' ἥλιον Ἀμφένες».

3. Εἰ καὶ λοιπὸν ἡ ἀντωνυμ. δ., ἡ, τὸ ἔχει παρ' Όμρ. κανο-νικῶς σημαῖα. δεικτικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν πλείστοις χωρίοις ἀπαντῶσιν ἀναρθρωτὴ οὐσιαστικὴ, ἀτιναχ δ ἀττ. πεζ. λόγ. ἥθε-λεν ἐξενέγκη ἐνάρθρῳ., ὡς τοῦτο δύναται τις ἐδηπαρκεῖται τὸν δρυμῷ. στίχ. Α., 12 πρὸς τὸν Πλ. πολ. 393, ε, ἀπαντῶσιν οὐχ ἡτ-τον παρ' αὐτῷ καὶ ἔγην πλεῖστα καὶ σκρῆ οὐ μόνον ἀπλῆς προσεγ-γίσεως τῆς ἀντωνυμ. ταύτης πρὸς τὴν ἀττικὴν γρήσιν τοῦ ἀρ-θροῦ, ἀλλὰ καὶ τελείκες συμφωνίας ταύτης πρὸς τὴν ἀττικ. τοῦ ἀρθρ. γρήσιν, τῆς δεικτικῆς δυνάμεως αὐτῆς τοσσαῦτα ἐξασθενη-σάσης, ὡστε ἔχει τὴν σημασίαν οἰονεὶ γραμματικοῦ τιος μόνον τέτου, διν δ λαχῶν μεταχειρίζεται, ἵνα ἀτομικεύσῃ, | εἰδοποιήσῃ οὐσιαστικοῦ τιος ἔννοιαν, νὰ ἀρχιερέσῃ δῆλ. ἀπ' αὐτοῦ τὸ γενι-κὸν, τὴν ἀριστίαν, καὶ τὸ παραστηση ὀρισμένον. Ὅτι δὲ ἐν τῇ ἀρχικιστέρῃ γλώσ. ἡ γρήσις τῆς ἀντωνυμ. νές ἥλυθον εἶνε σχετι-κῶς σπανίκ, προσέρχεται ἐκ τοῦ δτ.: ἐν ταύτῃ ὑπερισχύει δια-

σθητικός, άντιληπτικός τρόπος, διὸ καὶ τὰ ἀντικείμενα ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ θεωροῦνται μᾶλλον ὡς ὄντα μερικά, καθ' ἔκαστα.

6. Άι περιπτώσεις, καθ' ᾧς τίθεται παρ' Όμρ. ή ἀνταναγμός, ή, τὸ, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀττικ. ἄρθρου, εἰςίν λίδικ κι ἐπόμεναι¹⁾.

α) Τὸ ἄρθρον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ οὐσιαστικοποιῇ ἐπίθετα, μετοχάς, ἀττωρυμίας καὶ ἐπιφήμηματα. Ἐπίθετα. ρ, 218 «ώς κιε τὸν δρόπον ἀγει θεός ὡς τὸν δρόπον». Ἰδ. ΙΙ, 53. Ψ, 265 «τῷ πρώτῳ, τῷ δευτέρῳ, τῷ τριτάτῳ, τῷ τετάρτῳ. ἀλλ' ἐν 270 «πέμπτῳ δέ». Ε, 414 «κουρδίον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν». ρ, 415 «οὐ μέν μοι δοκέει ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἐμμενεῖ, ἀλλ' ὥριστος». Ν, 154. Ρ, 689· ζ, 19. 108. Θ, 342 «τὸν ὀπίστατον». Λ, 178. Ι, 579 «τὸ μὲν ἡμισυ οἰνοπέδου». Α, 165 «τὸ μὲν πλεῖον πολυζίκος πολέμου». ζ, 12 «τὸ μέλικν δρυός». ο, 324 «οἵ τε τοῖς ἀγαθοῖς παραδρώσι γέρητε». Δ, 260 «Ἀργείων οἱ ἄριστοι». Λ, 658. θ, 277 «οἱ πλεονες πατρὸς κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους». τ, 504 «τὰ γὰρ πρότερο ἔκχυτο πάντα». Α, 576 «ἐπει τὰ χερείονα νικᾷ». Μετοχάς. Ψ, 702 «τῷ μὲν νικήσαντι». 325 «τὸν προῦχοντα». 663 «ὁ νικήσεις» Φ, 262 «τὸν ἀγοντα». Α, 70 «θεὶ δῆτ τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐστόμενα πρὸ τ' ἐόντα». Ἀττωρυμίας. Θ, 430 «τὰ καὶ φρονέων». Ψ, 572 «τοὺς σούς». Α, 706 «τὰ ἔκαστα». Συγνότετα τὰ, οἱ ἄλλοι, ceteri, καὶ τἄλλα· «τὸ μὲν ἄλλο» Ψ, 454· ὁ ἔτερος, οἱ ἔτεροι. Ἐπιφήμηματα συγχά τὰ, τὸ πάρος, τὸ πρίν, τὸ πρόσθετον, τὸ πάροιθεν. Α, 613 «τὰ γ' ὅπισθε Μαχάροι πάντα ἔσικεν». λ, 66 «νῦν δέ σε τῶν ὅπισθεν γουνάζομαξι» = ίκετέων σε ἐν ὀνόματι τῶν πολειπομένων. ψ, 214 «οὔνεικα σου τὸ πρῶτον, ἐπει λίδιον, ὃδ' ἀγάπητον». Ν, 679 «ἡ τὰ πρῶτα.. ἐσκλήτο». Οὕτω τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον. Οὐδέποτε δέ Όμρ. οὐσιατικοποιεῖ τὸ ἀπαρέμρ. διὸ τοῦ ἄρθρου τὸ ἐν ο, 52 «Ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν πάνυγχον ἐγρήσασαντα» ἐξηγεῖ δρῦδας ὁ Nagelsbach ἐν τῇ ἡγθ. συγγρ. σ, 328 οὕτως «Ἀνίη καὶ τοῦτο, φυλάσσειν», οὕτω καὶ ο, 370 «ἐπει τὸ γε καλὸν ἀκουέμεν ἐστίν ἀοιδοῦν» (ἰδ. ι, 3), ιδ. §. 469, 3.

β) Τὸ ἐπίθετικ. ἐπίθετον ἡ ἐπίφθημα ἡ ἡ γενικὴ τίθενται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ οὐσιαστικ. ὡς καὶ παρὰ τοὺς ἀττικοῖς. Κ, 536 αἱ κρατερὸς Διομήδης». Λ, 691 «τῶν προτέρων ἐτέων». Ψ, 336 «τὸν δεξιὸν ἴππον». 640 «τὰ μέγιστα ἀεθλα». Ξ, 373 «τὰ μυκρότετα ἔγγει». Α, 185 «τὸ σὸν γέρκε». Η, 284 «ἐν τῇ δέ έδο-

1) Ιδ. Nágelsbach ἐν τῷ ἡγθ. συγγρ. 323. H. Duntzer in Zimmermann's Zeitschr 1837, σ. 626, οὗτοι; διωρ; παραδέχεται φαινομενικὸν μόνον παρ' Όμρ. ἄρθρ. Matthiae §. 264, 3. Thiersch §. 284, 19. Bernhardy σ. 305, διστι: ἀρνεῖται μετ' Αριστάρχου παρ' Όμρ. τὴν γραμμὴν τοῦ δ, ή, τὸ, ὡς ἄρθρου Kruger II, §. 50.

μάτηρ ἔινθη». Β, 681 «τὸ Πελαστικὸν Ἀργος». Δ, 42 «τὸν ἐμὸν γό-
λων». Α, 185 «τὸ σὸν γέρχε». 207 «τὸ σὸν μένος». λ, 515 «τὸ δυνά-
νος». 376 «τὰ σὲ κάθεκ». Ε, 321 «τοὺς μὲν ἑοὺς ἡρύκακε μῶνυχας
ἴππους». Μ, 280 «τὰ ἡ αἰλακ». ξ, 185 «τὰ σ' αὐτοῦ κάθεκ». δ,
694 «ὅ μὲν ὑμέτερος θυμός». Β, 281 «οἱ πρῶτοι τε καὶ οἱ
στατοὶ οἵτε Ἀχαιῶν». 597 «τοῖς ἄλλοισι θεοῖς». Ξ, 274 «οἱ
ἔνερθε θεοί». 503 «ἡ Προμάχοιο δάζμαρ». Ο, 37 «τὸ κατεῖθό-
μενον Στυγὸς δῆδωρ». 74 «τὸ Ηγείδοιο ἔέλδωρ». Ψ, 376 «αἱ
Φηρητιάδοι ποδῶνες ἵπποι». Κ, 408 «αἱ τῶν ἄλλων Τρώων
φυλλακί». Καὶ ἡ σύνταξις· ὁ ἀνὴρ ἀγαθὸς = ὁ ἀνὴρ ἀγαθὸς ὅν
(§. 463, 3, Β) = ὁ ἀνὴρ ὅστις, ἐκν., ἐπειδὴ εἶναι ἀγαθή, ἀπαντᾷ
παρ' Ὁμ. πολλάκις. Φ, 317 «τὰ τεύχειν αἰλακ» = τὰ ὅπλα, ὅ-
σῳ ὥραῖς καὶ ἀγαθοῖς συμβοῦνται. Α, 340 «πρὸς τοῦ βασιλίους
ἀπηγένεσος» = ἐνώπιον τοῦ βασιλ., ὅστις οὕτως ἀπεινῶς φέρεται. λ,
492 «ἄλλος ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῆθον ἐνίσπες» = τοῦ
παιδ., ὅστις εἶναι τόσῳ τολμηρός. Ἄλλος ἐν ι, 378 «οἱ μογλὸις
ἐλάτινοις» τὸ ὁ ἐπαναρρέεται εἰς τὸ προηγούμενον τὸν μογλόν· ἐν
ἄλλοις χωρίοις φάνεται προτιμωμένη ἡ θέσις; κατην ἐνεκ τοῦ μέ-
τρου· οἷον ι, 464 «τὰ μῆλα τεκνάποδα.. ἐλαύνομεν» ἀντὶ τοῦ
τὰ ταρανπόδα μῆλ. Ιδ. ἀρθ. 2.

ε) Πολλάκις τίθεται τὸ ἔρθρο. ἐν τῷ προσθετικῷ προσδ. λ, 298
«καὶ Λήδην εἰδόν, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν». ξ, 61 «Ἄνακτες
οἱ νέοι» Α, 614 «Μαχέσοντι τῷ Ἀσκληπιαδῆ». Ε, 820 «θεοῖς
τοῖς ἄλλοις». Ι, 219 «τοίχοιο τοῦ ἑτέροιο». Α, 288 «Ἄνηρ ἀρ-
στος». Ν, 794 «ἥτις τῇ προτέρῃ». Φ, 5 «ῆμακτι τῷ προτέρῳ».
Ξ, 213 «Ζηνὸς τοῦ ἀρίστου». Κ, 11 «πεδίον τὸ Τρωικόν». Υ,
181 «τιμῆτη Ηράκλεου». Θ, 360 «πατήρ οὐμός». 532 «ὁ Τυ-
δείδης κρατερὸς Διομήδης». η, 436 «σὸν δὲ ὁ θρασὺς εἰπετ' Ο-
δυστεύει». Ἐπὶ τῶν αἰτωνυμιῶν, τῶν μεικτικῶν ψηφίων. σ, 114
«τοῦτον τὸν ἄγαλτον». τ, 372 «αἱ κύνες αἰδε». ξ, 351 «κεῖνον
διομένη τὸν κάρμαρον», η, 223 «ἕμε τὸν δύστηνον». Θ, 211
«ἥμέκες τοὺς ἄλλους». Ἐν συνδέσει μετὰ γερ. κτητηκῆς μόνον ἐν
Ι, 342 «Ἄνηρ ἀγαθὸς.. τὴν αὔτοῦ (γυναικας) φιλέει». (Ἄλλος ἐν
Τ, 185 «γαίρω σεῦ.. τὸν μῆθον ἀκούσας» δηλοῖ, ἀκούσ. παρὰ
σοῦ τοῦτον τὸν μῆθ.). Ἐπὶ τοῦ πᾶς πολλάκις. ν, 262 «οὐνεκά με
στερέσται τῇ; ληδὸς ἡθελε πάτητη Τρωιάδος» = νὰ ἀρκιρέσῃ ἀπ'
ἔμοι τὴν δῆλην λείκην, δλόκληρον τ.λ. Ξ, 279 «θεοὺς ἀπαντας
τοὺς ὑποταρταρίους». ο, 79 «ἀπέξτων τῶν ἄλλων ἐτέρων.
(οὕπω δρμως παρ' αὐτῷ, ἡ πᾶσα γῆ=δλόκληρος ἡ γῆ· οἱ πάτεται ἄρ-
θρωποι = οἱ δλοις ἔρθρο). η, 55 «τοκήων τῶν αὐτῶν». 326 «ῆμακτι
τῷ αὐτῷ». (Ἄλλος καὶ ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. τοῦ δ αὐτὸς idem
τίθεται ἡ αὐτὸς συγχότερον ἀνάρθρο. π. χ. θ, 107 «αὐτὴν ὁδὸν»
eandem viam. Ιδ. η, 263. π, 138.) Προσέτι· Α, 535 «Ἄντυ-
γες· αἱ περὶ δίρρον». Ι, 559 «Ἀγδρῶν τῶν τότε». ω, 497 «ἔ-

δ' αἰσιος οἱ Δολίοιο». Αἱ ἐν τῇ ἀττικῇ ὅμως γλώσσαι συντάξεις ὁ ἀριγός ὁ ἀραθός ὁ πατὴρ ὁ ἔμος ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων οἱ ἀνθρωποι οἱ τότε κ.τ.λ. εἶναι ἔγγνωστοι τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ.

δ) Τὸ ἄρθρον τίθεται ἐνίστετε ἀντὶ τῆς αττικῆς ἀντων., ὥστε δηλοῖ καὶ τὸ ἀντίκον, ἀσύρζον τινί. Λ, 142 «αῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικές τίστετε λαβῆνην» = τοῦ ὑμετέρου πατρός. Φ, 412 «οὕτω καὶ τῇς μητρὸς ἐρινύντες ἔξαποτίνης». Δ, 399 «τοῖς ἐγν Τυδεὺς . . ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνετο εἰο χέρην». Λ, 492 «τοῦ πατέδες = τοῦ σοῦ πατέδ. σ, 380 «οὐδὲν μοι τὴν γαστέρα ὀνειδίζων ἀγορεύοις» = τὴν ἐμὴν κοιλίαν. θ, 195 «καὶ κ' ἀλικός τοι, ξεῖνε, δικαρίειε τὸ σῆμα» = τὸ σὸν σῆμα. Η, 412 «ὦς εἰπῶν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε» = τὸ ἔκυπτον σκῆπτρο. Ψ, 75 «καίμοι δός τὴν γείρα». Λ, 763 «κατέρρει Ἀγαλλεύεοις τῆς ἀρετᾶς ἀπονήσεται». = e virtute sua fructuum percipiet. σ, 218 «ἐγκομιστεῖ τὰ τεύχει, ἔταξιοι, νηὶ μελαίνη» = τὰ εἰς τὴν ναῦν ἀνήκοντα σκεύη. Λ, 339 «μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηστίοντι καλούετε» = τὰ δῶρα τὰ δρεπάνους εἰς ἔνα δυστυχῆ. σ, 385 «αἴψις κέ τοι τὰ θύρετρα . . φευγοντι στείνοιτο» = τὰ οἰκιακὰ ζῶα, τὰ ἀνήκοντα, χρήσιμα ἐν πάσῃ οἰκίᾳ. π, 232 «τὸν δὲ γιτῶν ἐνόησα» = τὸν κρήνημαν εἰς τὴν ἐνδυμασίν γιτῶν.

ε) Χρησιμεύει τέλος τὸ ἄρθρο. ἐνίστετε, ίντα δηλώσῃ ἀπλῶς ἔννοιαν οὐσιαστικοῦ ὡς αὐτοτελῆ, ἀκριβῆ καὶ ὕπαρχην. Λ, 69 «ὢστε ἀμητῆρες . . ὅγμον ἐλαύνωσιν . . πυρῶν ή κριθέων, τὰ δὲ δράγματα παρέρει πίπτει».

§. 458. 6) Ὁ, ή, τὸ, ἀντωνυμ. δεικτικὴ καὶ ἄρθρον
ἐν τοῖς μεβ' "Ομηρον ποιηταῖς.

1. Ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ἡσιόδου ἡ δεικτικὴ τῆς ἀντωνυμ. ταύτης σημασίαντιστογειτεῖ πάντας πρὸς τὴν τοῦ Ομήρου. Ήσδ. θεογ. 39 «τῶν δὲ ἀπάρχατος ἥεις αὐδάν ἐκ στομάτων ἡδεῖκη». 43 «αἱ δὲ ἄμεροτον δέσσαντιστεῖς θεῶν γένος .. κλείσουσιν». 60. 71. 80 κ.τ.λ. 440 «καὶ τοῖς, οἱ . . ἐργάζονται». Πολλάκις ἐν ἀντιθέσεσιν οἶον 242 «καὶ δὲ γυναικεῖς». 255 «καὶ δὲ φρένες». θεογ. 84 «οἱ δὲ νύ λαζοί». 142 «τὰ μὲν ἀλλα . . μοῦνος δὲ ὄφειλαρές». Ἐπαναρχορικῶς; θεογ. 278 «καὶ δύο» = αἱ δύο (βηθεῖσαι). 291 «ἡματι τῷ, δτε», ὡς τὸ Ομρ. = ἐν ἐκείνῃ τῇ ήμ., δτε. Ηερίεργον ὅμως εἶναι, ὅτι αρδαριοῦ ἀπαντᾷ παρῷ αὐτῷ ἡ ἀντωνυμία αὐτὴ ὡς κυρίως ἄρθρον. Οἱ ἐπόμενοι τούτοις ἐπικοι φάνενται παρακολουθοῦντες τῷ Ομρ. ὡς πρὸς τὴν διπλῆν γραμμήν τῆς ἀντωνυμ. ταύτης, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ μηγν. ὡς π. χ. Ἀπολλών. ὁ Ρόδ. Ἐνῷ. δὲ ἡ δεικτικὴ χρῆσις αὐτῆς εἶναι παρ' αὐτοῖς συχνοτάτη, ἡ ὡς ἄρθρο. εἶναι σπανίκ.

2. Ἐλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ εἰδὸν τῆς ποιήσ. ποιοῦνται τὴν χρῆσιν τοῦ ἄρθρ., πολὺ δύμως σπανιωτέραν ἢ ὁ πεζός, ὅπερ ἀλλώς εἶναι καὶ πάντας φυσικὸν, διότι δὲ ποιητὴς συνείθιτε νὰ ἐκλαμβάνῃ τὰ ἀντικείμενα ἐν τῇ εἰδικότητι αὐτῶν ὡς δητες ἀνεξάρτητα, καθ' ἔκυτά, εἰδικάδιο καὶ εὐκόλως δύναται νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην τοῦ ἄρθρ., διὸ οὐ τὸ οὐσιαστικὸν ἔξεργεται τῆς ἔκυτοῦ γενικότητος καὶ καθίσταται εἰδίκον, μερικὸν καὶ περιωρισμένον. Οὕτω π. χ. παρὰ Πινδάρῳ σπανιώτατα μόνον ἀπαντᾶ τὸ ἄρθρ. π. χ. Πινδ. Ολ. I, 8 «ὁ πολύφρατος θύμος».

44 «τὸν ἀλεκτὴν λόγον», 66 «τὸ ταχύποτυμον ἀνέρων θύμον», 81 «ὅ μέγας δὲ κίνδυνος», 30 «τὰ μείλιχα», 113 «τὸ δ' ἐσχατον»· ἐπὶ ἀντιθέσ. δύμως δεικτικὸν, Ολ. I, 1 «ὅ δὲ χρυσός». Καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀττικ. ποιητ., τοῖς τραγικοῖς, ίδικ δὲ ἐν τοῖς χοροῖς καὶ ἀλλοις λυρικ. χωρίοις δὲν εἶναι πολὺ συνήθιτης ἡ χρήσις τοῦ κυρίως ἄρθρ., καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐν ἐκείναις μόνον ταῖς περιπτώσεσιν, ἐν αἷς ἀπαντᾶ καὶ παρ' Ὁμρ. (§. 457).

3. Η παρ' Ὁμρ. Ήσδ. καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπικ. συγχροτέτη δεικτικὴ σημασία. τῆς ἀντωνυμ. ταύτης διετηρήθη καὶ παὸν τοῖς λοιπ. ποιηταῖς, καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ ἀττικῷ πεζῷ, ὡς ὀψύμεθα ἐν §. 459, συγχροτάτη δύμως ἐν συνδέσει μετὰ τῶν μὲν, δέ, σχεδὸν συγχρήματα τοῦ γάρ, καὶ μετὰ προθέσεις ἔτι, ὡς καὶ μετὰ τὸν κατ. Πινδ. Ν. 4, 9 «τὸ (=hoc) μοι θέμεν Κρονίδᾳ . . . ὑμουν προκώμιον εἴη». Η. 5, 40 «τό σο' ἔχει .. μέλαχθρον»=quare, κατὰ τοὺς πλείστ. κώδ., ὡς παρ' Ὁμρ., ιδ. §. 457, 1. Ολ. 2, 53 «ὅ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδηλύμενος φέρει τῶν τε καὶ τῶν κακώρων»=harum et illarum (variarum) rerum opportunitatem. [Οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ιδ. §. 459, 1, f.] Η. 5, 55 «Ὀλυμπίος .. τὰ καὶ τὰ νέμαν». 7, 22 «τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι», varia, et bona et mala. Η. 1, 30 «σέο δ' ἀμῷ τρόπῳ τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες» (μ. σ. Dissen)=in tuis moribus usus est et roboris et consilii. Ισ. 4, 52 «Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει». Ολ. 2, 78 «Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται». 6, 75 «μῶμος ἐξ ἀλλων κρέμαται φθονεόντων τοῖς, οἵς .. ποτιστάξει Χάρις εὐκλέχ μορφάν». Η. 2, 65 «τὰ μὲν .. τὰ δέν». Ν. 7, 55 «οὐδὲ .. δικρέρομεν βιοτῶν λαχόντες δὲ μὲν τὰ, τὰ δὲ ἄλλοι». =sortiti alias haec, alia alii. Ισ. 3, 11 «τὰ δέ.. αὔραζε». Αἰσχ. Ικ. 434 «ἢ τοῖσιν ἡ τοῖς». 1033 «ὅτε τοι μόρσιμόν ἐστι, τὸ γένοιτ' ἄγ». Αγ. 7 «ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν ἀντολές τε τῶν». Εὑμ. 7 «δίδωσι δὲ ἡ γενεθλίον δόσιν Φοίβῳ». μ. σ. Wellauer. 166 «καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται». Πλ. 237 «τῷ τοι αἱμποτομαι» =διὰ τοῦτο. Ηρ. 788 «συμβάνει τὰ μὲν, τὰ δὲ οὐ». 569 «ὅ δὲ πορεύεται». χορ. 239 «ἢ δὲ πανδίκως ἐχθρίσεται». Ικ. 353 «τῶν γάρ». 948 χορ. «τοῦ γάρ». Εὑμ. 440 «τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον». Αγ. 1457 χορ. «ἐκ τοῦ γάρ». ιδ. ἐπτ. 17. Ηρ. 234 «καὶ τοῖς

ειν οὐδεὶς ἀντέθκινε». Εὐμ. 660 «ἐν δὲ τῷ». Παρὰ Σοφοκλεῖ σπανίως μόνον. Οἰδ. τ. 200 χορ. «τόν». 510 χορ. «τῷ» = διὰ τοῦτο, τούτου ἔνεκα. Φιλ. 142 «τὸ μοι ἔννεπε». Συχνότατα τὸ, ὁ μὲν . . . ὁ δέ· οἱ μὲν . . . οἱ δέ· τὸ μὲν . . . τὸ δὲ κτλ., πολλάκις δὲ καὶ, ὁ δὲ, τὸ δὲ, ίδ. Ellendt. λατ. γλῶσ. II. σ. 198. Φιλ. 154 χορ. «τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκάριον». Ἡλ. 45 «ὅ γάρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει». Οἰδ. τ. 1082 «τῆς γάρ πέφυκα μητρὸς ἀντὶ ταύτης τῆς μητρ. πέρ. 1102 χορ. «τὸ γάρ πλάκες.. φίλαι». Οἰδ. κ. 742 «ἐκ δὲ τῶν μᾶλιστ' ἐγώ». Ἀντ. 1199 «καὶ τὸν μέν». Οἰδ. κ. 1699 χορ. «καὶ τὸν ἐν γεροῖν κατεῖχον». Εὔρ. Φ. 9 «τοῦ δὲ Λάζδρου φῦναι λέγουσιν». 17 «ὅ δ' εἶπεν». 21, 30 «ἥ δέ». 41, 69 «τὼ δέ». Ἀλκ. 264 «οἰκτράν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν μᾶλιστ' ἐμοί». Ἡράκλ. 291 «ἐπὶ τοῖς δὲ δὴ μᾶλλον». Ἀνδρ. 283 «ταὶ δέ». 675 «καὶ τῷ μὲν . . . τῷ δέ». Βέκ. 389 καὶ 566 «ὅ δέ». 558 «ἥ δέ». 572 «οἱ μὲν . . . οἱ δὲ .. ὅ δέν». Ελ. 709 «ἥ δέ». 761 «τὰ μέν». ἴκ. 207 «πρὸς δὲ τοῖς». Ἰρ. τ. 782 «τάχ' οὖν ἐρῶ· τῶν δ' εἰς ἀπιστ' ἀρίζομεν κατὰ τὴν εὐφυὴν διάρθρωσ. τοῦ Seiders, ἀντὶ τοῦ, ἐρωτῶν σ' εἰς ἀπ. Περὶ τῶν, ὁ, ὁ δὲ = οὗτος, οὗτος ὅμως, μεθ' ἐπομένου προσθετικ. προσδ. ίδ. §. 469. Ἡ τῶν κωμικῶν γλῶσσα· οἶον τοῦ Ἀριστοράχους, ἐν τῷ διεκλόγῳ συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς ἀντωνυμ. ταύτης καθ' ὅλου πρὸς τὴν παρὰ τοῖς πεζοῖς.

§. 459. γ) Ο, ή, τὸ, ἐν τῷ πεζῷ μετὰ σημασ. δεικτικῆς.

1. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ διετηρήθη ἡ χρῆσις τῆς δεικτικ. ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τὸ, περιωρίσθη ὅμως ἐν ὑρισμέναις μόνον περιπτώσεσι, μάλιστα δὲ ὡς ἀντωνυμ. οὐσιαστική μόνη μὲν σπανίως, κανονικῶς ὅμως ἐν συνδέσει μετὰ λεξιδίων, ἐφ' ὅν οἵονει ἐπερείδεται· οἴον τῶν, γὲ, δὲ, μὲν καὶ τοὶ, ἀτινα ἔπονται αὐτῷ, ἢ τοῦ καὶ, ὅπερ προηγεῖται αὐτοῦ.

a) "Ανευ τοιούτου στηρίγματος τίθεται μόνον ἀμέσως πρὸ προτέρω. εἰσηγούμενης διὸ τῶν ὅς, ὅσος, οἷος, χρησίμου πρὸς περιγραφὴν ἐπιθέτου, ἢ, ὅπερ καὶ πάντως ἔδιον, οὐσιαστικοῦ ἀργηρημένου. Εἰσηγητὴς καὶ τῆς συντάξεως ταύτης εἶνε ὁ Ὁμηρ., ίδ. §. 457, 4. Ἐν τοῖς πεζοῖς μεταχειρίζεται τὴν οὐνταξι, ταύτην συχνότατα δὲ πλάτων πρὸς δήλωσιν φιλοσοφικῶν ἐννοιῶν. Ἡρ. 3, 131 «ἔχων οὐδέν τῷ, ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἔστι ἐργαλήνικ». 8, 133 «τῷ, οἴδα τε ἦν σφι, ἀποπειρήσασθαι = ut sciscitare-tur ea (sc. oracula), quae ipsis essent commoda. Πλ. σοφ. 241, ε «εἴτε μημηκτῶν εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν ἢ καὶ περὶ τεχνῶν τῷ, ὅσαι περὶ ταῦτα εἰσί», μ. σ. Hdrf. Πλατ. 130, ε «χωρὶς ἡμῶν καὶ τῷ οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν πάντων». Φιλίδρ. 247, ε «τὴν ἐν τῷ ὃ ἔστιν ὅν δοντως ἐπιστήμην». πολ. 469, b «ὅταν τις γήραξ ἢ τινι ἄλλῳ τρόπῳ τελευτήσῃ τῷ, ὅσοι ὅν διαφερόντως ἐν

τῷ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι». 509, ε «τὰ ἐν τοῖς οὐδεῖς φαντάσματα καὶ ἐν τοῖς, ὅσα πυκνά τε καὶ λεῖχα καὶ φυνὴ ξυνέστηκε». Φαίδ. 75, b «δέργεται τοῦ, ὃ ἔστιν ἵσον». 92, d «Ὥσπερ αὐτῆς (δηλ. τῆς ψυχῆς) ἔστιν ἡ οὐσίας ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ, δέστιν» (ἐννοίας ἀρρηφημένης). Πρωτ. 320, d «ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίζαντες καὶ τῷρ, ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυται». Λυσ. 23, 8 «τόν τε Εὐθύκριτον καὶ τὸν, ὃς ἔρη δεσπότης τούτου εἶναι». Δημ. 22, 64 «καὶ μισεῖν τοὺς, οἵστεροι οὗτοις». 18, 146 «τοὺς ὅποιοι οὐδήποτε θυμίταις εἰςεπέμπετε στρατηγούς».

b) Πλ. νόμ. 701, ε «ἐπὶ δὲ τὸ ἄκρον ἀγαθόντων ἐκκατέρων, τῶν μὲν δουλείας, τῶν δὲ τούναντίου, οὐ συνήνεγκεν οὔτε τοῖς οὐτέ τοῖς» = «utrisque ad summum vel servitutis vel contrarii proiectis, id nec his nec illis salutare fuit» Stallb ἀντὶ τοῦ συνήθι, οὐτε τοῖς μὲν, οὐτε τοῖς δέ. Όμοιον παρὰ Σεν. πολ. Αθ. 2, 8 «φωνὴν πᾶσαν ἀκούοντες ἐξελέξαντο τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς». Ἐν τῷ νόθῳ χωρίῳ 12 «οὐδὲ τέλλα δύο ἢ τρία μιᾷ πόλει, ἀλλὰ τὸ μὲν τῇ, τὸ δὲ τῇ». Πλ. πολ. 546, c «τὴν μὲν ἵσην . . . , τὴν δὲ ἰσομήκην μὲν τῇ, προμήκη δέ». μ. σ. Schneider.

c) Ο δέ, τὸ δέ κ.τ.λ. ἀνευ προηγουμένων τῶν, μὲν κ.τ.λ. Ηρδ. 4, 4 «τῷρ δέ εἴνεκα ὁ Δαρεῖος συνήγειρε ἐπ’ αὐτοὺς στράτευμα» (= ἔνεκα τούτων, δηλ. τῶν ἥρηστων λόγων, τὸ δὲ κοινὸν, τῷρθε εἴνεκα οὐγῇ δρθὸν, διότι δηλοτ, ἔνεκα τῶν ἐπουένων λόγων). Δημ. 18, 140 «τὸ δ’ οὐ τοιςὶ τόν ἔστι» μ. σ. Dissen. Ηλ. Φαίδ. 87, c «τὸ δ’, οἷμαι, οὐγῇ οὕτως ἔχει». ίδ. συμπ. 183, d. Θουκ. 1, 107 «τὸ δέ τι καὶ ἀνδρεῖς τῶν Ἀθηναίων ἐπηγγυούντων αὐτοὺς» = partim vero quodam modo, ίδ. Popp. 118 «τὸ δέ τι καὶ πολέμους οἰκείους ἔξειργόμενοι». 7, 48, 2. Δημ. 4, 37 «ό δ’ εἰς τοῦθ’ ὕδρεως ἐλάνυθεν». 6, 15 «ό δέ ταῦτα μὲν μέλλει». Ηλ. Φαίδρ. 228, b «ό δέ ἐπείθετο προθύμως· τῷ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἡγίκαντα». Τὸ τὸ δέ δηλοτ πολλάκις τούναντίον, εἰ δὲ μὴ, ἀλλ’ ὅμως, πλὴν ἀλλά. Ηλ. θπολ. 23, a «οἴονται γάρ με οἱ παρόντες ταῦτα αὐτὸν εἶναι σορὸν, καὶ ἐν ἀλλοιον ἐξελέγξω· τὸ δέ κινδυνεύει τῷ δηντὶ δ θεὸς σορὸς εἶναι» εἰ δὲ μὴ φίνεται «articulus cum δὲ conjunctus indicat id, quod alii cuidam ita opponitur, ut pro vero haberi debeat» Stallb., δστις; ἀναφέρει πολλὰ τούτου πρδγμ. Θουκ. 3, 11 «τὰ δέ (partim autem) καὶ ἀπὸ θερπείας . . . περιειγνόμεθα». 1, 81 «τοῖς ὅπλοις αὐτῶν ὑπερρέρομεν . . . τοῖς δέ ἀλλοι γῇ ἔστι πολλὴν=ἀλλ’ ὅμως οὗτοι (οἱ ἐνκυτίοι ήμῶν) ἔχουσι μεγάλην γώρην».

d) Ο μὲν . . . , δέ δέ = δ εἰς, δ ἀλλοις· οἱ μὲν . . . οἱ δέ τὸ μὲν . . . , τὸ δέ τὰ μὲν . . . τὰ δέ οὕτω καὶ, τῇ μὲν . . . τῇ δέ = hic, illuc ἐνταῦθα μὲν, ἐκεῖδέ. Ηλ. συμπ. 211, a «πρὸς μὲν τὸ καλὸν, πρὸς δὲ τὸ αἰτιγὸν» = ως πρὸς μὲν τὸ ἐν καλὸν, ως πρὸς

τὸ ἄλλο ὅμως αἰσχρό. Ξεν. ἀν. 1. 10, 4 «οἱ μὲν διώκοντες . . , οἱ δὲ ἀρπάζοντες». 2. 5, 5 «ἀνθρώπους τοὺς μὲν ἐκ δικαιοληῆς, τοὺς δὲ καὶ ἐξ ὑποψίας» κτλ. 5. 6, 24 «ἔμπειρος δέ εἴμι τῆς Αἰολίδος τὰ μὲν διά τὸ ἐκεῖθεν εἶναι, τὰ δὲ διά τὸ ξυνεστρατεύσθαι ἐν αὐτῇ σὺν Κλεόρχῳ». 4. 8, 10 «τῇ μὲν ἀνοδον, τῇ δὲ ἔξοδον εὑρήσομεν τὸ ὅρος» = ἐδῶ μὲν, ἐκεῖ δὲ, ποῦ μὲν ἀνοδον, ποῦ δὲ ἔξοδος. Πλ. νόμ. 839, b «τέχνην . . τῇ μὲν ῥάστην ἀπασθῶν, τῇ δὲ γαλεπωτάτην» = ἐν μέρει μὲν, ἐν μέρει δέ. Ἡρδ. 2, 86 «δικὸν τῶν μυᾶτήρων ἐξάγουσι τὸν ἐγκέφαλον, τὰ μὲν αὐτοῦ οὔτε ἐξάγοντες, τὰ δὲ ἐγγένοντες φάρμακα», ἐνθι τὸ μὲν τὰ μὲν (τὸν ἐγκεφρ.) εἴνε αὐτικείμ. τοῦ δέ αὖτ., τὸ δὲ τὰ δὲ ἐκληπτέον ἐπιβρήμαχτικῶς = ἐνταῦθι δέ. Πολλάκις δὲ προστίθεται καὶ τὸ τίς, *alias quis* .. *alias quis*, οταν τὰ ἀλλήλοις ἀντιτίθεμενα ἀντικείμ. Όσιν ἀλέσθαι ἡ ἀδρίστα. Ξεν. συμπ. 2, 6 «καὶ ὁ μέν τις . . ὁ δέ τις . . ἐτερος δέ τις» Κύρ. 3. 2, 10 «οἱ μὲν τινες ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐφευγον». 6. 1, 1 «οἱ μὲν . . οἱ δὲ . . , δ δέ τις Σάκας, δ δέ τις Γωθράκες» = δ δέ κάποιος Σ. . , Γωθ. ἀν. 3. 3, 19 «ὁρῶ ιππους ὄντας ἐν τῷ στρατεύματι, τοὺς μέν τινας περὶ ἐμοὶ, τοὺς δὲ τῷ Κλεόρχῳ καταλειπμένους». ἀπομν. 2. 5, 3 «τὸν μὲν τινας . . τὸν δέ». Ἑλλ. 4. 4, 3. ἀν. 4. 1, 14 «ἐπορεύθησαν τὰ μὲν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀνκυροῦμενοι». Πλ. Φίλ. 13, c «τὰς μὲν εἰνάι τινας ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δέ τινας κακάς». Εὐθύρρ. 12, a «τὸ μὲν αὐτοῦ ὅσιον, τὸ δέ τι καὶ ἄλλο». Ἐνελλάσσει πρὸς τὸ ἄλλος. Πλ. νόμ. 658, b «εἰκός που τὸν μέν τινα ἐπιδεικνύμενοι ῥάψιδίκιν, ἄλλορ δὲ κιθραφίδίκιν, τὸρ δέ τινα τριγυφίδίκιν». Καὶ ἀνευ τοῦ ἀντιτοίχου οἱ μέρ. Ξεν. ἀν. 5. 7, 16 «τὸν δέ Κλεόρχετον ἀποκτείνουσι καὶ τῶν ἄλλων συγχονούς» οἱ δέ τινες καὶ εἰς Κερκοπῖντας κατῶν ἀποχωροῦσι=ὅσοι δέ που συνέβη νά υπολειτίθωσι.

Σημ. Τῷ δὲ μὲν πολλάκις δὲν ἀντιτίθεται τό, δ δὲ, ἄλλ' ἐτέρα τις λέξις. Θουκ. 2, 92 «ἄνδρας τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ καὶ ἐγγρησαν». Δημ. 2, 3 «δὲ μὲν . . διεῖται δέ». Ξεν. ἀν. 7. 2, 14 «τοὺς μὲν . . αὐτοὶ; δέ».

e) *Kai tōr, kai tīr = et eum, et eam, εἴνε συγχόν* ἐν τῇ ἀρχῇ τῇς προτάσει, περὶ Ἡρδ. δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αὐτῶν πτώσ. Ἡρδ. 1, 24 «καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γάρ ἡδονήν». 2, 162 «καὶ τῷ οὔκως; ἀσκούσιον ἐγίνετο τὸ παιστύμενον». 4, 5 «καὶ τῶν ἴδοντκ πρῶτον τὸν πρεσβύτατον ἀστον λένκαι». 4, 9 «καὶ τὸν κομισάμενον (δῆλ. τοὺς ιππους) ἐθέλειν ἀπαλλάξσεσθαι». 1, 86 «καὶ τοὺς προσελθόντας ἐπειρωτάν». Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9 «καὶ τὸν κελεῦσαι δοῦνκαι». Πλ. συμπ. 174, a «καὶ τὸν εἰπεῖν». Περὶ τῶν ἀνουκατικ. δὲ, καὶ ὅς, καὶ ἡ, καὶ οἵ, ίδ. §. 518, 4.

f) *Tōr kai tōr = τοῦτον καὶ τοῦτον τὸ καὶ τὸ*¹⁾ *τὰ καὶ τὰ,*

1) Σημ. μεταρρ. «Π δεικτ. τοῦ ἄρθρ. αὕτη σημασ. διετηρήθη, ὡς γνωστὸν, καὶ εἰς τὸ καθ' ἡμέρας ιδίωμα καὶ μάλιστα κατακόρως.

αἰτιατ. (ϊδ. §. 458, 3), περὶ ἀντικειμένου, ὅπερ δὲν θέλει ἡ δὲν δύναται τις νὰ ἔνουστη. Λυσ. 1, 23 «καὶ ἀρικνοῦμαι ὡς τὸν καὶ τὸν καὶ τοὺς μὲν ἔνδον κατέλκεδον, τοὺς δὲ οὐκ ἐπιδημοῦντας εἶρον». 19, 59 «καὶ μοι καὶ τὸν καὶ τόν». Δημ. 9, 68 «ἔδει γάρ τὸν καὶ τὸ ποιῆσαι καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι». 18, 243 «εἰ τὸν καὶ τὸ ἐποίησεν ἀνθρώπος οὐτωσι, οὐκ ἀν ἀπέθανεν». 21, 141 «τί δὴ τὰ καὶ τὰ πεπονθῶς δέτενα οὐκ ἐλάχιστη δίκην παρ' ἔμοι;» Πλ. νόμ. 784, c «ἐμόσαντες ἢ μὴν ἀδύνατεν τὸν καὶ τὸν βελτίω ποιεῖν». Μετὰ οὐσιαστικοῦ. Πλ. νόμ. 721, b «ζημιούσθι καὶ χρήμασι τε καὶ ἀτιμίᾳ, χρήμασι μὲν τόσοις, καὶ τόσοις, τῇ καὶ τῇ δὲ ἀτιμίᾳ». Ηγάντως οὐτωσι τὰ, τόσα καὶ τόσα, ὡς ἐν τῷ προφύτῳ. χωρίῳ (οὗτως, ὡς γνωστὸν, καὶ ἀπαρχαλλάκτως διέσωσε τοῦτο καὶ τὸν καθ' ήμας ίδιωμα), ταῖος καὶ τόσος (=τέτοιος καὶ τέτοιος). Πλ. Φιλίδ. 271, d «ἔστιν οὖν τόσα καὶ τόσα καὶ τοῖα καὶ τοῖα», μ. σ. Stallb. πολ. 429, b «ἢ τοίκιν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίκιν». 438, a «τοῦ δὲ τοῖου ἢ τοίου».

g) Μετὰ προθέσεων (ϊδ. §. 458, 3) συνήθεστατον μόνον ἐν τῷ πρὸ τοῦ, ἢ προτοῦ ἀντιποιοῦσιν τῷ γερμ. vor dem, τὸ σημεριν. ίδιωμακ διεφύλαξε καὶ αὐτὸς = πρὸ τοῦ, ἢ μπροτοῦ ἢ μπριχοῦ προφέρον, σημαίνει δὲ ἢ προτοῦ, πρὸ τούτου, πρότερον, ante id, quod modo definitum est, tempus· οἷον Ἡρ. 1, 103 «πρῶτος διέταξε χωρὶς ἑκάστους εἶναι . . . πρὸ τοῦ δὲ ἀνακοίξῃ ἣν πάντας ὁμοίως ἀναπεριφρύμενα». Θουκ. 1, 118 «(οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἡσύχαζον τὸ πλεόν τοῦ γρόνου, ὅντες καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχεῖς λέναι ἐς τοὺς πολέμους». Πλ. συμπ. 173, a «ἄρ' οὐ δέ ἔγω Σωκράτει συνδικτρίω, οὐδέπω τρίχ ἔτη ἔστιν· πρὸ τοῦ δὲ κτλ.». ἢ τὸ πρότερόν ποτε, πάλαι ποτε· οἷον Θουκ. 1, 103 «ἢν δέ τι . . . καὶ χρηστήριον τοῦς Λακεδαιμονίους Ηυθυκὸν πρὸ τοῦ τὸν ἱκέτην τοῦ Διὸς ἀφέναι». Πλ. Εὐθύδρ. 303, c «πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι οὐδὲν καλὸν ἔχουσιν, ἐρ δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστατον». (Τὸ δὲ ἐν §. 349 b, σ. 30 μνημονευθὲν ἐν τοῖς μετὰ τοῦ ὑπερθετικ. δὲν ἀνήκει ἀνταῦθι). Παρὰ μὲν τοῦ .. παρὰ δὲ τοῦ Ξεν. πολ. Ἀθ. 2. 12. Τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς, ίδ. τὰ ἐν τῷ b). [Τὸ δὲ παρὰ Θουκ. 1. 2, 5 «ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον» δηλοῦται ex antiquissimis temporibus, ἐνδὲ 4, 63 «καὶ διὰ τὸ ἥδη φοβεροὺς παρόντας· Αθηναίους» εἶνε μεμιγμέναι δύο συντάξεις = διὰ τὸ .. παρεῖται, καὶ διὰ ἥδη γροβ. παρότε. Ἀθ., ίδ. Popp. ἐν τῇ ἐκδ. Γοτίγ. Οὕτως ἔξηγητέα καὶ τὰ ἐν 5. 7, 2. 8. 105, 2. Τὸ δὲ ἐν 7. 71, 2 «διὰ τὸ .. ἔχειν» εἶνε ἀναντιέργητως ἀνάγνωσις σφιλερά, ίδ. Popp. ἐν ἐκδ. Γοτίγ.] Παρ' Ἡρ. 1, 51 «καὶ τὰς ἄλλα ἄμα τοῖσι» (3 κώδ. ἔχουσιν αὐτοῖσι, αἱ δὲ νεώτερῃ ἐκδόσῃ. ἄμα τούτοισι). 5, 97 «ταῦτά τε δὴ ἔλεγε καὶ πρὸς τοῖσι τὰς» (2 κώδ. ἔχ. πρὸς τούτοισι). 6, 84 «ἔκ τε τοῦ» = ex eo tempore (ἢ γραφὴ ποικίλ., ἔκ τε τόσου).

h) *Tῷ τοι = idcirco*, (δ. §. 457, 1) ἐν τῷ πεζῷ μόνον. Πλ. συμπ. 239, b «τῷ τοι ταύτης τῆς δέξης ἐπὶ ἐμβολὴν ἀλλωπρόπῳ στέλλονται», κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ. ἀντί, καὶ γάρ τοι, ἐναντίον τῆς ἐννοίας, δ. Stallb. Θεοί. 179, d «τῷ τοι . . σκεπτέον». Ἰμερ. λόγ. 6, 4 «τῷ τοι καὶ γράψαι κτλ.», δ. Hdrf καὶ Stallb.

i) *Tό γε σπανιώτατον*. Πλ. Εὐθύδ. 271, c «πάντοφους ἀτεχνῶς τῷ γε, οὐδὲ γῆδη» κατὰ τ. πλείστ. κ. ἀρίστ. κώδ. ἀντὶ τοῦ, πάν. ἀτεχνῶς ὡς ἔγωγε γῆδη, οὗτος δ. Stallb., δὲ Schnidec εἰς πολ. 546, c. 291, a «ἀλλὰ μὴν τὸ γε εὖ οἴδε, δτι κτλ.» (οὗτος ἔχ. πάντες οἱ κώδ. ἀκτός τῶν Vat. γ καὶ Lob. αἵτινες ἔχ. τόδε, ὅπερ παρέλαθεν δ. Stallb.). πολιτικ. 305, c «τό γε δὴ κατανοητέον . . δτι (οὗτος ή vulg., πολλοὶ οἵμως κώδ. ἔχ. τὸ δέ). Ἡρδ. 2, 173 «λάθοι ἀν τοῖς μνεῖς η ὅρε ἀπόληκτος γενέμενος», μετὰ πάντως ἐπικῆς γροιζε, δ. §. 469.

k) *Ο γάρ πολλάκις παρ' Ἡρδ.*· οἷον 1, 172 «τοῖσι γάρ κάλλιστον κάλλιστόν ἐστι». 2, 124 τῆς γάρ μῆκος μέν εἰσι πέντε στάδιοι». 148 «τοῦ γάρ δύσμενος μέν εἰσι αὐλαί». 2.

2. «Οτι δὲ τὸ δ, ή, τὸ, πολλάκις τίθεται καὶ ὡς ἐπιθετικὸς προσδιορ. μετὰ σημασίας δεικτικῆς παρά τε ποιητ. ἀπὸ Ὁμρ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ, δύσμενος ἐν §. 461, 8.

§. 460. δ) Ο, ή, τὸ, ὡς ἀντωνυμ. ἀναφορική.

1. Ως ή γερμαν. γλῶσσα μεταχειρίζεται τὰ ἀρθρα der, die, das καὶ ὡς ἀντων. ἀναφορ., οὗτος καὶ ή Ἑλληνική, πλὴν πάντοτε δρύστονούμ. (διερύλαξε δὲ καὶ τὸ καθ' ήμας ιδίωμα, εἰ καὶ σπανίως, καὶ τὴν τοικύτην σημασ. ὡς π. χ. τὰ κερνάς τὰ γάνεις, τὰ γραστάς πληρώνεις). Ήδης ή χρήσις αὕτη πρέπει νὰ ἔξηγηθῇ, δύσμενα κατωτέρω ἐν τῇ περὶ τῶν συνθέτων προτάσ. διδασκαλίκῃ §. 518.

2. Η ἀναφορικὴ αὕτη χρήσις εἶνε συγνοτάτη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰωνικῇ (τῇ ὄμηρικῇ) διαλέκτῳ, συνήθης οἵμως ή δὲ ἀντὶ δ, καθὼς καὶ ή οἱ συνθετέορ τῆς τοι^τ τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ αἰολικῇ, δωρικῇ καὶ νεάρ Ἰωνικῇ, πλὴν ἐν ἐκείνη μὲν τίθενται συνήθως οἱ ἀπὸ τοῦ τὸ μόνον ἀρχόμενοι ἀναφορικοὶ τύποι· διὸ καὶ τὰ πληθ. τοι καὶ ται (ἀντὶ οἱ, αἱ), ἐνικά οἵμως εἶνε δς, ή, ἐν ταύτῃ δὲ, τῇ νέκι λων. ὡς καὶ παρ' Ἡρδ. ἐπ' ἵστης οἱ ἀπὸ τοῦ τὸ μόνον ἀρχόμ. τύποι, ἀλλὰ καὶ οἱ, δς, ή, οὐδὲν ἡττον οἵμως καὶ οἱ, οἱ, αἱ μετὰ δὲ τὰς οἵμως σταμάνεις ἀπόστροφον προσέσεις τίθενται οἱ συνήθ. ἀναφορ. τύποι, καθὼς καὶ ἐν ταῖς συντάξ. ἐξ οὐ, ἐρ φ, ἐρ δ. Ο Ιπποκράτης οἵμως ἀπέσχε τῆς τοικύτης τοῦ ἀρθρ. χρήσεως. Α, 388 «ἡπείλησεν μῆθον, δὲ τετελεσμένος ἐστίν». Η, 835 «Τρωσι . . μεταπρέπω, δ σφιν ἀρμύνω ημαρ ἀναγκαῖον». 6, 262 «κλασθί μευ, δ χθιζδες θεδες ηλυθες ημέ-

τερον δῦ». Α, 72 «ἡν διὸ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρες Φοῖβος Ἀπόλλων». 125 «ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται» = quae ex urbibus praedati sumus, ea sunt distributa. Η, 146 «τεύγεις δὲ ἐξενάριξε, τὰ οἱ πόρες χάλκεος Ἀρης». θ, 23 «χέθους πολλοὺς, τοὺς Φείνες ἐπειρήσαντ' Οδυσσός». Ζ, 493 «πῆσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοι Ἰλίῳ ἐγγεγάσων». Ρ, 145. Κ, 27 «Ἀργετοι, τοι δὴ . . ἥλυθον». α, 23. Πρόγμ. τῆς αἰολικ. καὶ ὀδρού. διαλέκτου ἵδ. ἐν §. 174, 2. Ἡρδ. 1, 1 «τὸν χῶρον τὸν καὶ νῦν οἰκέουσι». ἔκει «κατὰ παῦτό, τὸ καὶ Ἑλληνες λέγουσι». ἔκει «τὸν φροτίων, τῶνσι τὸν θυμός μάλιστα». 2 «τὰλλα, τῶν εἴνεκεν ἀπίκετο». 5 «τὸν δὲ οἶδα κύτος πρῶτον ὑπάρξαντας ἀδίκων ἕργων ἐς τοὺς Ἑλληνας, τοῦτον σημήνας προθήσαμε: ἐς τὸ πρότοι τοῦ λόγου». ἔκει «τὰ γὰρ τὸ πάλαι μεγάλη ἦν, τὰ πολλὰ κύτων σμικρὰ γέγονε» καὶ πανταχοῦ συχν. ἵδ. §. 174, 3.

3. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ὁμρ. καὶ οἱ τραγικοὶ (οὐχὶ ὅμως καὶ οἱ κωμικοὶ, τὸ δὲ παρὸν Ἀρρ. Ἀγ. 870 «τῶν ἐγώ φερω» εἰνες βοιώτιον) μεταχειρίζονται τὸ ἄρθρον ὃς ἀντων. *ἀραγορική*, συγχότατα μὲν ὁ Σοφ., σπανιώτερ. δὲ Ἀισχλ., ἐν τῷ διαλόγῳ σπανιώτατα, ὁ δὲ Εὔριπ. συγχότερ. μὲν ἐν τοῖς χωρικοῖς, ἐν δὲ τῷ διαλόγῳ τοὺς ἀπὸ τοῦ τε μόνον ἀρχομ. τύπους ὁ τύπος δὲ ὅτις ἀπαντᾷ σπανιώτατα, ἵδ. τὴν σημ. Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τε ἀρχόμενοι τύποι τίθενται ἐν τῷ διαλόγῳ, α) πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας, β) πρὸς ἔκτασιν βροχείας συλλαβῆς, ὅμως εἰνες σπάνιον, ε) ὡς τὸ πολὺ ἐν τοῖς μελικοῖς χωρίοις, πρὸς ἐπίβρωσιν τῆς ἀρχῆς τοῦ στίχου· ἡ γρήσις τοῦ τύπου τούτου ἐν τοῖς μελικ. χωρίοις εἰνες συγχοτέρως ἢ ἐν τῷ διαλόγῳ, ἐν τοῖς μελικ. ὅμως χωρίοις πολλάκις καὶ ἀνευ τῶν ῥήθεντων λόγων¹⁾. α) Αἰσχλ. ἐπτ. 37 «σκοπούς . . ἐπεμψκ, τοὺς πέποιθκ μὴ ματτὴν ἰδοῦ». Ἀγ. 512 «μυκελλῆρη, τῇ κατείργασται πέδον». Σοφ. Οἰδ. τ. 1055 «ἔκεινον, ὄντιν ἀρτίως μολεῖν ἐριέμεσθον, τὸν δὲ οὗτος λέγει». Τρ. 47 «δέλτον λιπών ἔστειχε, τὴν». 381 «Ἴσλη ἱκλεῖτο, τῆς». Φ.λ. 14 «σόρισμα, τῷ νῦν αὐτίγι αἰρήσειν δοκῶ». Ἀντ. 1086 «τοξεύματα βέβαια τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπενδραμῆ». Εὐρ. Ἀνδρ. 810 «κτείνουσα, τοὺς οὐ χρὴ κτενεῖν». - β) Αἰσχλ. ίν. 302 «Ἄργον, τὸν Ἐρυθῆς πατέρα γῆς κατέκτην». Εὐρ. Βάκ. 712 «ῶστ' εἰ παρῆσθον, τὸν θεὸν, τὸν νῦν ψέγεις». [Σοφ. Οἰδ. κ. 35 κεῖται ἐν τοῖς κώδ. «σκοπὸς προσήκεις τῶν ἢ δηλοῦμεν» παρὸ τὴν ἔννοιαν· διὸ δὲ Στέφανος θέλει «σκοπ. προτ. τῶν ἀδηλοῦμεν»=de quibus incerti sumus ἢ quae ignoramus, δ Σχολ. «περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν», ἀτυπα ὅμως, διότιοι ἀπὸ τοῦ τε ἀρχόμ. τύπ. ὃς ἐνταῦθι τὸ τῶν τίθενται παρὸ Σοφ. μόνον μετὰ προηγούμενον

1) Ἱδ. Hahn Progr. Salzwedel 1846, σ. 6.

φωνήσεν· διὸ ὁ Elmsley θέλει, ὡς ἀδηλοῦμεν· ὅρθοτέρως ὅμως πασῶν φάίνεται· ἡ ὑπὸ τοῦ Hahn ἐν τῇ ἑτῇ προχρ. σ. 11 διέρθεσις, τῷρ ἀδηλοῦμεν = eorum, quae ignoramus, ἵδ. §. 459, 1 α)] - ε) Αἰσχύλ. ίν. 262 «χθόνας | τάνδ' ἐκκαθίζει κνωδόλων βροτοφθόρων, | τὰ δὴ.. ἀνῆκε γατα». Συγχότερ. ἐν τοῖς μελικ. χωρ.· οἶον Αἰσχύλ. εὐμ. 878 «οὐδὲ ἀτιμάσω πόλιν, | τὰς.. νέμει». Σοφ. Αἴ. 226. Ηλ. 205. Ἀντ. 606. 825. 1137. Φιλ. 1127. Εὑρ. Ἐξ. 473 «ἢ Τιτάνων γενεάν, | τὰς Ζεύς .. κομίζει». Ρ. 240. Ἰππ. 1279. Ἱρ. αὐλ. 208.-d) Χωρίς μελικά· Αἰσχύλ. Η. 43 «ἔθνος, τοὺς .. ἔξορμῶσιν». 864 «Σκλαβητῶν τε, ταῖς». ίν. 162 «πατέρων» ἀτιμάσους, τὸν αὐτὸς ποτ' ἔκτισεν γόνῳ». Σοφ. Αἴ. 255, Φ. 707 «οὐκ ἄλλων | αἰρῶν, τῷρ νεμόμεσθα». Εὑρ. Ἐξ. 635 «Ἐλένας ἐπὶ λέκτρῳ, τὰς .. Ἀλιος αὐγάζει». Ἀνδρ. 107 «Ἐκτορα, τῷρ περὶ τείχη | εἴλκυσε». ίν. 75 «γορδὸν, τῷρ Αἴδας σέβει». 976. Ἰππ. 747 «οὐρκνοῦ, τὸν Ἀτλας ἔχει». Ἀλκ. 967. Ἱρ. τ. 151 «νυκτὸς, ταῖς ἔξηλθος ἔργνα». 897.

Σημ. Ἡ δημόραστ. δ = qui ἀπαντᾷ παρ' Εὑρ. Ἰππ. 525 χρο. «Ἐρως; Ἐρως; ὃ κατ' δημάτων | στάζεις πόθον» οὗτως οἱ καθ. καὶ ἡ ἔκδ. Ald. ὑποστηκομένη ἐν τοῦ μέτρου. Βάχ. 545 χρο. ἡ μὲν Ald ἔχει «θεοῖσιν, δις μὲ βροχοῖσι τὰν τοῦ», ὁ δὲ «Ἐρμανν. πάνω δρόθες γράψει γάριν τοῦ μέτρου» «θεοῖσιν, διμ» ἐν βροχοῖσι τὰν τοῦ, ὁ δὲ A. Nauck γράψει «θεοῖς, [δις ἐπει βρ. τ. τ. Ἐν τῷ διαλόγῳ Εὑρ. Βάχ. 408 Πέ. «Ζεὺς; δ' ἔστι ἔκει τις, δις; νέους τίκτει θεούς; Δι. οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλην ἐνθάδες ἔζευξεν γάμοις», ὡς δρόθες διώρθωσεν ὁ Barnes ἀντί τοῦ, ὁ δὲ Σεμέλης τὸν καθ., Σεμέλην ὁ καθ. Στεφάνους ὁ Musgr. καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλοι, «οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλην ἐνθάδες ζεύξες γάμοις», ὁ «Ἐρμανν. τέλος; οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλης ἐνθάδες ζεύξες γάμοις» (δι Par. 5 γάμους).

§. 461. ε) Ο, ή, τὸ, κυρίως ἄρθρο, ὡς τοῦτο ἐντελῶς ἀνεπτύχθη ἐν τῇ ἀττικῇ διαλέκτῳ, καὶ ἴδιᾳ τῷ πεζῷ.

1. Τὸ κυρίως ἄρθρον θεωρητέον ὡς γραμματικός τις τύπος, ὅστις ἔχει τὴν δύναμιν ἵνα εἰδοποιῇ, ἀτομικεύῃ τὸ οὐσιαστικὸν ἦτοι νὰ στερῇ αὐτὸς τῆς γενικότητός του καὶ νὰ τὸ καθιστᾷ ἀπὸ γενικοῦ εἰδικόν, ἀπὸ ἀριστοῦ ωρίσμενον. Τὸ ἄραρθρον οὐσιαστικὸν δηλοῖ ἡ ἀδρίστοτα καὶ καθ' ἔαντηρ οὐσιαστικόν, ἢ παρίστησι τὸ ἀργητότερον ὡς πάντως γερικόν. Καὶ λοιπὸν ἄρθρωτος· α) ἐνθρωπός τις, ὡς οὐσία μερικὴ καὶ καθ' ἔκυπτην, ἀροίστως, ἦτοι καπόιος ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· οἶον ἄρθρωπος ἥλθειρ ὡς ἐμέ· b) ἐνθρωπος, πᾶς; ὅστις δὲν είνεις ἀλλογονος ζῶων, ἀλλ' ἐνθρωπος, (πᾶς; ὅστις καλεῖται ἀνθρ.)· ὡς γένος, ὅπεροι γερμ. ἐκφέρουσιν ἐνάρθρο. οἶον der Mensch. Ηλ. Πρωτ. 321, c «ἢ εἰμαρμένη ἡμέραν παρῆν, ἐν τῇ ἑδει καὶ ἄρθρωπος (= πάντως ἀνθρ.). ἔξιεναι ἐκ γῆς εἰς φῶς· - ὁ ἄρθρωπος· a) δ ἐνθρωπος ὡς οὐσία μερικὴ καὶ καθ' ἔκυπτην, δ ἐνθρωπος δηλ. δ γνωστὸς ἐκεῖνος, δινύποθελλειτιεῖς τὴν ἔκυπτον εἰς τασινηκαίκαθορῷ ἀντὸν ὡς ὅν διάφορον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ηλ. Φιλ. 117, c «(Σωκράτης) κατεκλίθη μπτιος· οὕτω γὰρ ἐκέλευεν ὁ ἄρθρω-

πος· b) ὁ ἄνθρωπος ὡς γέρος, ὅπως συλλογίζομας αὐτὸν καθ' ὅλην τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ὡς σαρές τι καὶ ὡρισμένος, ἐπειδὴ περιλαμβάνω δμοῦ πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δηλῶ αὐτὸν ὡς δλοντις ἀκριβές καὶ ὡρισμένον» οἶον «ὁ ἄνθρωπος θνητός ἐστι»=ὁ ἀνθρώπος, πάντες δηλ. οἱ ἄνθρ. εἰναι θνητοί. Πλ. Πρωτ. 322, a «ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχει σοφίας». Ξεν. συμπ. 4, 47 «καὶ Ἐλληνες καὶ βάρβαροι τοὺς θεοὺς ἡγοῦνται πάντας εἰδέναι». ἀν. 2, 6, 10 «λέγειν αὐτὸν ἔφεσαν, ὡς δέος τὸν στρατιώτην φοβεῖσθαι μᾶλλον τὸν ἄρχοντα ἢ τοὺς πολεμίους». Γάλα, νοεῖται ἀδρίστος τις γαλακτικὴ ὥλη, τὸ γάλα, ὥλη ὡρισμένη, ἢ ὡς γένος. Πλ. Τίμ. 81, c «τεθρικμένος ἐν γάλακτι». Τὸ γάλα ἡδύ ἐστι. Σοφία=σοφία, κάποιας σοφία, ἡ σοφία=ἡ σοφία, ἡ ὡρισμένη σοφ., ἡ ορόνησις, ὑποτιθεμένη ὡς ὡρισμένη ἴδιότης. Πλ. Λάζ. 123, d «καὶ ἡ ἡνιοχεία σορία ἐστι». Πρωτ. 360, d «ἡ σοφία τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀνδρεία ἐστίν». Φιλοσοφία=φιλοσοφ., γενικόν τι καὶ ἀδρ., ἡ φιλοσοφ.=ἡ φιλοσοφ., ἡ ὡρισμένη τῆς φιλοσοφ. ἐπιστήμη. Πλ. Θεσπίτ. 174, a «διέγειν ἐν φιλοσοφίᾳ»=in philosophando. Φιλίδρ. 239, b «τοῦτο δὲ ἡ θεία φιλοσοφία τυγχάνει ὅν». Φιλίδ. 69, c «καὶ ἡ σωρροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις μὴ καθαρμός τις ἦ», ἔνθα κι ἥρθεῖσαι ἀρεταῖ παρίστανται ὡς ἔννοιαις ὡρισμέναι. Τὸ ἀγηρημένορ δὲ λαμβάνει τὸ ἄρθρ. καὶ τότε, ὅταν ἔχῃ τὴν σημασίαν τοῦ συγκεκριμένου οἶον ἡ στάσις=ἡ ὡρισμένη στάσις τὸ πρᾶγμα=ἡ ὡρισμένη πρᾶξις, τὸ ὡρισμ. πρᾶγμ. διὸ καὶ δὲ πληθ. αἱ στάσεις, τὰ πράγματα. Περὶ τῆς διαφορῆς τοῦ ἀνάρθρου. καὶ ἐνάρθρου. ἀπορευμ. ἵδ. §. 478, 1.

Σημ. 1. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοί (ἵδ. Βεκκέρ. ἀνέκδ. II. σ. 899, Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 26, π. ἀντων. 16) τιθεῖσι πᾶσαν τὴν οὐσίαν τοῦ ἄρθρου ἐν τοῖς, ἀναφορά, ἀναπόδησις προεγνωμένου καὶ ἀπόντος προσώπου. Εἰναι ἀληθίς, διὅτι πλειστάκις τίθεται τὸ ἄρθρ., ἵνα δηλωσῃ ἀναφορὰν γνωστοῦ τινος καὶ προμηνθεῖτος, δὲν παρίσταται ὅμως τότε τὸ ἄρθρον ὡς κύριον, καθαρὸν ἄρθρ., ἀλλὰ ὅποι τὴν ἀρκτικὴν αὐτοῦ δεικτικὴν σημασίαν.

Σημ. 2. Τὸ ἀδρίστον γερμαν. ἄρθρον εἰν ἔχει σημασία. διπλῆν. Διηλοτὸς ἡ τὸ γένος πλὴν ἀσφίστως· οἶον ein Mensch, διπερ οἱ μὲν ἀρχαῖοι "Ελλ. ἀνάρθρ. ἐκφέρουσιν, ἡμεῖς δὲ οἱ νεώτεροι γερμανικῷ τῷ τρόπῳ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ἀσφίστ. καποίοις· οἶον ἀνθρωπος=καποιος; ἄνθρωπος· ἡ δηλοτὸς μὲν, ὁσκαὶ τὸ δριστικ. ἄρθρ., ἐν τι τοῦ γένους καθ' ἐαυτὸν, οὐχὶ ὅμως ὡρισμένον καὶ διάφορον τῶν λοιπῶν, ὅτε καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτη, οἱ ἀρχαῖοι "Ελλ. μεταχειρίζονται τὸ οὐσιαστικ. ἀνάρθρ., ἵδ. ἀριθ. 1. "Οταν ὅμως ὁ "Ελλην θέλη νὰ δηλώσῃ ἐντι τοῦ γένους; καθ' ἐαυτὸν ὡς τοιοῦτον, διπερ παρίσταται μὲν αὐτὸν ὡς τι πράγματικον; διπάρχον, δὲν δύναται ὅμως ἡ δὲν θέλει νὰ δρίσῃ αὐτὸν ἀσφίστερον, συνδέει τὸ ἄναρθρ. οὐσιαστ. μετὰ τῆς ἀσφίστ. ἀντων. τίς quidem, τὸ δὲ καθ' ἡμ. Ιδίωμα διὰ τῶν ἔνας, μία, ἐν κατάποιος, α, οἱ οἶον γυνή τις ὁρινειν εἰχε. Περὶ τῆς θέσεως τοῦ τίς ίδ. §. 470, Λ. 6. Τοῦ οὐσιαστικούς τιθεμένου τίς quidem διάφορον εἶναι τὸ, δ

Θεῖνα, ὅπερ δηλοῖ μὲν ἐπίγονες τίς φαίδει, τίθεται ὅμως πάντοτε ἐνάρθρο. εἴτε ώρισμένον πρόσωπο. δῆλοτ, ὅπερ ἡδύνατο τις νὰ κατονομάσῃ, εἴτε ἀδρίστον, τυχόν, δοκοῦν 1).

Σημ. 3. Ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀριθ. 1 δηλέντων ἔξαγεται¹⁾ α) ὅτι τὸ οἰσιαστικὸν δύναται νὰ τεθῇ ως ὑποκείμενον τῇ προτάσ. εἴτε ἐνάρθρο. εἴτε ἀνάρθρως, ἢν δρισμένον ἦ ἀδρίστον ἀντικείμ. πρέπη αὐτὸν νὰ ὑποληφθῇ· οἷον ὁ ἔνθρωπος θυητός; ἔστιν καὶ ἀνθρώπος θυητός; ἔστιν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ὑποκείμ. ἔχρράζει ἀντικείμενόν τι, καθ'οὓ κατηγορεῖται τι, καὶ ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς δῆλης ἐννοίας, ὑπάρχει δὲ τὸ ἀντικείμ. τοῦτο πρὸς τὸν λέγοντα ἐν ώρισμένῃ τινὶ ἀναφορᾷ, καὶ ἐπομένω; ἔξερχεται τῇς σφράγες τῆς γενικοῦ, ἐπειτα ἐκ τούτου, διὰ ὑποκείμενα: τὸ ὑποκείμ. τοῦτο κανονικῶς ως ώρισμένον τι ἀντικείμει. Σεν. Κύρ. 7. 5, 5 «τῇς φάλαγγος; ἀνάγκη τοὺς πρώτους ἀρίστους εἶναι καὶ τοὺς τελευταῖους, ἵν μέσω δὲ τοὺς κακίστους τετάχθαι». ἀπομν. 3. 1, 8 «τοὺς τε πρώτους ἀρίστους δεῖ τάττειν καὶ τοὺς τελευταῖους, ἵν μέσω δὲ τοὺς γειρίστους» = πρέπει τις νὰ τάξῃ τοὺς στρατιώτ. οὗτος, δισταὶ οἱ πρώτοι (κατὰ τὴν τάξιν) καὶ οἱ τελευταῖοι στρατιώται: νὰ μάσην οἱ ἔργοις κτλ. μ.σ. Kühnرس. «Οτανδύμενος τὸ ὑποκείμενον παρίσταται ἀπλῶς ως ἔννοια γενική ἐννοεῖται εἰδοκένεσσι, οἰδενὸς εἰδους, τότε πρέπει νὰ τεθῇ ἐνάρθρο, ως π. χ. ἐν τῷ τοῦ Πρωταγόρ. ἀπορθέματι, τῇ γνώμῃ παρὰ Πλ. Θεατ. 152, α «πάντων χορημάτων μέτρον ἀνθρωπῶν εἶναι» = πᾶς, διστις ἐν τῷ ἀνθρωπ., διστις περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἔννοιᾳ τοῦ ἐνάρθρου. εἰναι τὸ μέτρον δῆλων τῶν πραγμάτ. Ισοχρ. 3, 7 «λόγος δῆληής καὶ νόμιμος καὶ δίκαιος φυγῆς ἀγαθῆς καὶ πιστῆς εἰδωλὸν ἔστιν». ιδ. Μενδ. Ισοχρ. 1, 29.-b) ὅτι τὸ κατηγορούμενον τοδυναντίον τίθεται ὡς τὸ πολὺ ἐνάρθρως, 2) ἐπειδὴ τοῦτο ἐν δηλοτ κανονικῶς ώρισμένον τι ἔστομον, εἶδος, ἀλλὰ μόνον ἰδιότητα, ήτοι κατηγορεῖται κατὰ τοῦ ὑποκείμ.: οἷον «Κύρος ἐγένετο βασιλεὺς τῶν Περσῶν». Ήρδ. 1, 102 «νῦν ἡ ἡμέρα ἐγένετο». Θουκ. 2, 14 «καλεῖται ἡ ἀκρόπολις ὑπὸ Ἀθηναίων πόλις». Πλ. Φαῖδ. 107, σ «εἰ μὲν γάρ ἦν διάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγῆ, ἔρματον ἀν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι τοῦ σώματος ἀπηλλάγθαι». Ιππ. 1, 297, σ «οὐδέ γε τὸ αἴτιον γιγνόμενόν ἔστιν, οὐδὲ τὸ γιγνόμενον αὐτὸι αἴτιον». = ἡ αἰτία δὲν εἶναι γένεσις, καθὼς καὶ ἡ γένεσις; πάλιν δὲν εἶναι αἰτία συμπ. 196, σ «εἶναι δύολογεται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμῶν». ἔκει 186, σ «τοῦτο ἔστι, ὃ δύνομα (κατηγορούμ.) τὸ ιατρικόν (ὑποκείμ.)= τοῦτο εἶναι, μὲ τὸ δύοιον τὸ ιατρικ. δυνομάζεται, τὸ ιατρικ. ἔχει δύομα τούτο, ὅπερ λέγω. Τούταντον Φιλ. 12, b «πειρατῶν ἀπ' αἰτής δὲ, τῆς θεοῦ, ἢν δέδει Ἀφροδίτην μὲν λέγεσθαι φήσῃ, τὸ δὲ ἀληθίστατον αὐτῆς δύνομα (ὑποκείμ.) ἡ δούνην (κατηγορούμ.) εἶναι». Σεν. ἀπομν. 1. 2, 62 «ἔάν τις φανερὸς γέννηται κλέπτων η λωποδιτῶν . . . τούτοις διάνατος (κατηγορούμ.) ἔστιν ἡ ζημία». (ὑποκείμ.). [Ἐν δὲ ταῖς φράσεσι διάνατον ζημίαν τάττειν, ἐπιτίθεσθαι, ποιεῖν, τὸ ζημίαν εἶναι ἀκριδότα. προσδιορ. τοῦ διάνατον, ιδ. σ. Kuhn. εἰς Σεν. ἀπομν. 2. 2, 4.] Σεν. ἀπομν. 3. 10, 1 «ἄρα γραφική ἔστιν ἡ εἰκασία τῶν δρωμένων; = ἄρά γε ἡ τῇς ἀποδείξεως τῶν δρωμάτων πραγμ. τέχνη εἶναι (καλεῖται) γραφική; ἀνήκει ἄρά γε ἡ τέχνη. αὗτη εἰς τὴν ζωγραφικήν; Τούτο, περὶ οὖν ἔρωτῷ δι Σωκρ., δὲν εἶναι ἡ ζωγραφική (γραφική), ἀλλὰ ἡ ἀποδεί-

1) "Iō. Hermann ad Viger σ. 701, 24. — 2) "Iō. J Domseiffen de articulo ap. Graecos ejusque usu in praedicato. Amstelodami 1856. "Iō. Scheuerlein Synt. σ. 227.

χτική. Πλ. Γοργ. 507, δ «οὗτος (κατηγορούμ.) ἔμοιγε δοκεῖ δ σκοπόδ; (ὅποις εἶναι, πρὸς δν βλέποντα δεῖ ζῆν). Μενέξ. 248, α «ὅτῳ ἀνδρὶ εἰς ἕαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, τούτῳ ἄριστα παρεσκευάσται ζῆν, οὕτος ἔστιν δ σώφρων καὶ οὗτος δ ἀνδρεός; καὶ φρόνιμος; δ σώφρων ἔστιν οὐσος, δτῷ. Φαίδ. 78, ε «ἄπειρ δεῖ κατὰ ταῦτα καὶ φαντάτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκό; εἶναι τὰ ἀξένθετα, ή δ' ἄλλως; ἄλλως, ταῦτα δὲ τὰ ἔνθετα = τὰ ἀξένθετο. εἶναι ταῦτα, ἀπειρ κτλ. (Οὐδέτιν ήττον δικαίως δύναται καὶ τὸ οὗτος, λαν κατα: τὸ οἰσταστικ. ἀνάρθρ., νὰ ἡνε ὑποκείμ. ἔκεινο δὲ κατηγορούμ. Πλ. Δηολ. 24, δ «εὕτη ἔστω ἵκανη ἀπολογία» Φαίδ. 110, α «ἐκεντός ἔστιν δ ἀληθῆς οἰράνυσ». 111, α «δπερ (κατηγορ.) ἡμῖν τὸ θύρωρ (ὑποκείμ.) πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, τοῦτο (κατηγ.) ἔκει τὸ δέρα, δ (κατηγ.) δὲ ἡμῖν δ ἄρη, ἔκεινος τὸν αἰθέρα». Φαίδρ. 250, α «δ (κατηγ.) δ' ἔστι τὸ πάθος; (ὑποκείμ.), ἀγνοούσια». συμπ. 199, ε «ἐπιδεῖξαι, ὅποιός τις (κατηγ.) ἔστιν δ 'Ἐρως». Γοργ. 448, ε «οὐδεὶς ἱρωτὴ, ποία τις (κατηγ.) εἴη ή Γοργίου τέχνη, ἀλλὰ τίς» (κατηγ.). Πρωτ. 331, α «σὸς (κατηγ.) οὗτος δ λόγος ἔστιν;» Εὐθύδ. 11, ε «σαὶ (κατηγ.) γάρ αἱ ὑποθίσεις εἰσίν». «Ενεκα τοῦ αὐτοῦ δὲ λόγου δὲν τίθεται ἐν τῇ ἀληθην. γλώσσῃ. τὸ ἄρθρον εἰς τὸ κατηγορούμ., ἐνῷ ἐν ἄλλαις γλώσσαις.» οἷον τῇ γερμαν. τίθεται, διενικατηγορ. ἡνε ὑπερθετικὸν, ή οἰσταστικὸν μετ' ἐπιθετικ. ὑπερθετικ. προσδιορ., ή συγκριτικόν, ή ἀριθμητικ. τακτικόν. Θουκ. 3, 116 «Ο δὲ πεπληρωμένος ἐν τῇ Αἴγυνῃ τῷ οἴρᾳ οἰκούσιν, δηρε μέγιστόν ἔστιν ὅρος ἐν τῇ Σικελίᾳ». Ξεν. οἰκ. 6, 8 «ἀνδρὶ καλῷ καγαθῷ ἐργασία κρατίστη ἔστι γεωργία». Αγ. 1, 3, 5, 5, 7, 2, 9, 7. συμπ. 2, 5, 3, 13 κ.τ.λ. Δημ. 35, 2 «εἰδε (δηλ. οἱ Φασηλίται) πονηρότατος ἀνθρώπων καὶ δέσμων τατοι». [Τὸ παρὰ Πλ. Διο. 204, ε «Δημοκράτος δ πρεσβύτατος οὐδὲ» φαίνεται: δηθὲν δεικτικῶν δ πρεσβύτατ. ἔκεινος υἱ. «Οπου δικαίως ἀναφέρεται εἰς γνωστὸν ή μημνούνευθὲν, πρέπει φυσικὰ νὰ τεθῇ τὸ ἄρθρ. Πλ. Γοργ. 448, ε «οὐδὲν ἀπεκρινάμην, ὅτι (ή ἥτορεική) εἴη ή καλλίστη» (τέχνη), ἀναφορικῶν; πρὸς τὰ προηγούμενα «Γοργίας μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τεχνῶν». Υδ. σημ. 4. Πλ. νόμ. 735, ε «ο δὲ πραϊτερός ἔστι τῶν καθετρῶν δ τοιόσδε ήμεν», τὸ δὲ πραϊτερό. εἶνε ὑποκείμ., τὸ δὲ δ τοιόσδε κατηγορούμ.= δηραΐτι. εἶνε τοιότος, οἵος θὰ περιγραφῇ κατωτέρῳ.] Θουκ. 1, 55 «εἰδύγανον δυνάμεις αὐτῶν οἱ πλείους πρώτοις δύτες τῆς πόλεως». Πλ. Γοργ. 479, δ «δεύτερον ἄρης ἔστι τῶν κακῶν μεγάθει τὸ ἀδικετεν». «Εάν δὲ διντιθίηται δέναρθρῳ λέξεις ἔναρθρος μετοχή, ή μέν μετοχή εἶνι τὸ ὑποκείμ., ἔκεινη δὲ τὸ κατηγορούμ. Ξεν. ἀν. 4, 2, 5 «δ ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται=μικρός, οὐτιδανὸς θὰ ἡνε, δὲν θὰ παράγῃ ἔκεινος, δύτες θὰ δειξῃ ἡμῖν τὴν δδόν». Πλ. Φαίδ. 97, δ «νοῦσέστιν δ διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἴτιος». Φαίδρ. 245, δ «οὕτω δὴ κινήσεως ἀρχή τὸ αὐτὸν κινοῦν». Μετ' ἐφ εἴτε εἰς τοις Ξεν. ἀν. 3, 1, 42 «οὔτε πλήθες; ιστιν οὕτε ίσχυς ή ἐν τῷ πολέμῳ τὰς νίκας ποιούσας = τὸ ἐν τῷ πολέμῳ τὰς νίκας ποιοῦν (ὑποκείμ.) δὲν εἶνε οὕτε οἱ πολλοὶ ἄνθρ. οὕτε οἱ ίσχυροὶ (κατηγορ.). [Οὐδέτιν δύναται νὰ ἡνε κατηγορούμ. καὶ ή ἔναρθρ. μετοχή, διαν μαρφέρηται εἰς τι προηγούμενον. Πλ. πολ. 608, ε «τὸ μὲν ἀπολλύον καὶ διαφθίτον (κατηγ.) πᾶν τὸ κακὸν εἶναι, τὸ δὲ σωζόν καὶ ὀφελούν (κατηγ.) τὸ ἀγαθόν». = πᾶσα ή κακία ἀπολλύει καὶ διαφθίζει: κτλ. Υδ. Εὐθύδ. 290, ε καὶ σημ. 4].

Σημ. 4. «Οταν δικαίως τὸ κατηγορούμενον πρέπη νὰ δηλωθῇ οὐχὶ ὡς δέριστον καὶ γενικὸν, ἀλλ' ω; ωρισμένον, ως γνωστὸν ή μεριαθη-

μένον ἢ προμηθεύειν, δις; ἔχαγόμενον ἡ συμπεραίνομενον ἐκ τῶν εἰρημένων, πρέπει φυσικά νὰ ἦνε ἔναρθρ. Ἡρδ. 1, 68 «συνεδάλετο τὸν Ὀρέστην τοῦτον εἶναι = συνεπέρανεν, δις οὗτος εἶνε δὲ Ὁρέστ. (δηλ. δ προμηθεῖς ἔκεινος Ὁρ.). 5, 70 «ὁ Κλεομένης ἔξισταλλε Κλεομένεα καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς; Ἀθηναίων, τοὺς ἐναγέας ἐπιλέγων». = ἐπειδὴ ἕδηλον τούτους ἀς τοὺς ἐναγέτες. Δηρ. 18, 62 «οὐ γάρ ἴνταῦθα ἁυτὸν τάξας (κατηγ.) τῆς πολιτείας εἴμι ἔγω». Πλ. Ἰππ. 1, 284, ε «εἰσὶ δὲ οὗτοι (ὑποκείμ.) οἱ εἰδότες (κατηγ.) τάληθες, οἱ πολλοίσι». Ξεν. ἀν. 3, 2, 18 «οἱ δὲ ἄνδρες (ἀντίθεσις πρὸς τὸ προγογήθεν ἵππον) εἰσὶν οἱ ποιοῦντες, δις, τι ἀν ἐν ταῖς μάχαις γίγνηται». Ἐλλ. 2, 3, 43. Πλ. Θεοί. 145, δ «ἄριστον τὸ μανθάνειν (ὑποκείμ.) ξεῖτι τὸ σοφώτερον γίγνεσθαι (κατηγ.), περὶ δὲ μανθάνειν τις;» τὸ σοφώτερον γίγνεσθαι δηλοῦσται ὡς ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα τῆς μαθήσεως. Φαιδ. 78, ο «τὰ δέξινθετα... τὰ ἔξινθετα», ἀνατορικῶς πρὸς τὸ προγογόμενον. συμπ. 204, ο «καὶ γάρ οὗτοι τὸ ἔραστὸν (ὑποκείμ.) τὸ τῷ οὔντι καὶ λόν» (κατηγ.), ὡς τι γενικῶς παραδεῖσεγμένον. Ήδίκ δὲ τίθεται συγκατὸ τὸ κατηγορικ. οὐσιαστικ. ἔναρθρο. ἔπιτιῶν καλητικῶν ἔργων. οἷον καλεῖν, δυνομάζειν καλ., διτον πρέπη γὰ δηλωθῆ ὡς τι ὀρισμένον ἢ προμηθεύειν. Ἡρδ. 5, 77 «οἱ ί πποι οὐ δύται ἐκαλέοντο οἱ παγέεις» = οἱ πλούσιοι ἐκαλοῦντο οἱ προμηθεῦντες ἔκεινοι: ιπποι., οἱ πλούσ. ἔφερον τὸ οὔνομα τῶν ιπποι. ἔκεινων. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 4 «ἀνακαλοῦντες (αὐτὸν) τὸν εἰνεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγούσιν». ἀν. 6, 4, 7 «ἐπιγιρροῦσι βάλλειν τὸν Διξιππον, ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην». Πλ. Πρωτ. 349, ι «οὖς; Ηρωταγόρας ἔλεγε τοὺς; σοφιστάς». Γοργ. 489, ε «τοὺς βελτίους καὶ κρείτους πότερον τοὺς ἄφονιμωτέρους λέγεις» = ἔκεινους, οἵτινες νομίζεις διτον εἶναι σφονιμώτεροι, οὓς νοεῖ τις διὰ τῆς λέξεως φρονιμώτεροι. νόμ. 730, δ «οὐ δὲ καὶ ἔνυκολάζων τοὺς ἄρχοντας (is, qui magistratus in improbis castigandis adjuvat) ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος; δρεπή. = οὗτος πρέπει νὰ ὀνομασθῇ δέ μέγ. ἐν τῇ πόλ. ἀνὴρ, Stallb, ιδ. Σοφ. ΑΓ. 726. Οὕτω καὶ Θουκ. 2, 43 «οὖς νῦν ὅμεις ζητάσαντες καὶ τὸ εὐδαιμόν τὸ ἔλευθερον, τὸ δὲ ἔλευθερον τὸ εὐθύκυρον κρίναντες μὴ περιορᾶσθε (= καταφρονεῖτε) τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους» = κρίναντες, διτον ἡ εὐδαιμονία στηρίζεται ἐπὶ τῇ ἔλευθερίᾳ, ή δὲ ἔλευθρο. Φητ. τρ. ἔνδειξις τὸ ἔλευθρον, τὸ εὐψ.= τούτο, σπερ νοεῖ τις διὰ τῆς λέξ. ἔλευθερία, μάρτ.

Σημ. 5. Ἔάν το δύοκείμενον ἦνε ἔναρθρο, τότε καὶ τὸ κατηγορούμενον πρέπει νὰ ἦνε ἔναρθρο. Ἐξαίρεσιν φυσικὴν ποιεῖ δὲ κανὸν οὗτος, ὅταν ὑποκείμ. ἔνα προσωπικὴ ἢ δειπτικὴ ἀντωνυμ. οἷον ἔγω, σύ, ὅμεις, οὐμεῖς, οὔτοις ἔκεινος, αὐτός, ἔννοεται δὲν ἔτι, διψή, διψή ἔστοι, διτον τὸ κατηγορούμ. εἶνε πάντοτε ἔναρθρο, διτον ἔτις, δητις μετὰ τοῦ ἔρθρο. μόνον ἀποδίδωσι τὴν προσήκουσαν σημασ. οἷον δὲ αὐτὸς = idem, ταῦταν, οὕτω πολλάκις καὶ τοῦνναντίον, οὐτεποντεῖν τὸν τῶν δύο. Πλ. Πρωτ. 340, ε «ταῦταν δοκεῖ εἶναι τὸ γενεθλίον καὶ τὸ εἶναι». 332, α καὶ β «τοῦνναντίον ἔρα ξεῖτι τὸ ἀρρόνως πράττειν τῷ σωφρόνως». Διπολ. 40, ε «δύστον γάρ οὐτεπόν διτον τεινάνται».

Σημ. 6. «Οταν δὲ οὐσιαστικὸν συνδεδεμένον μετὰ ἔρωτηματικῆς τινος λέξ. ἔχῃ τὸ ἔρθρο., τότε ἀναφέρεται εἴς τι προγογόμ. ἢ ἐπόμενον. Πλ. Φαιδ. 79, ι «ποτέρῳ οὐκ ὄμοιστερον τῷ εἴδετο φαῖμεν ἀν εἶναι καὶ ἔνυγγενέστερον τὸ οὐμα», ὡς πρὸς τὴν προγογήθεισαν ἔρωτησ. «ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν τὸ πὲν οὐμακά ἔστι, τὸ δὲψυχής»; «Οταν δὲν ὅμεις οὐλήσωμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν σημασ. τοῦ

ἄρθρου πρέπει νὰ σχηματίσωμεν δύο προτάσ., ώς καὶ οἱ γερμ. = ποῖον λοιπὸν εἶδος ἐκ τῶν δύο εἴνε τοῦτο, περὶ τοῦ ὅποιου θὰ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, διὰ τὸ σῶμ. εἴναι δημοίστ. καὶ ξυγγεν. Γοργ. 521, α «Ἐπὶ ποτίραν οὖν με παρακαλεῖς; τὴν θεραπείαν τῇ; πόλεως;» ώς πρὸς τὴν ἐπομένην ἐρώτησ. «τὴν τοῦ διαιράγματος . . . ή ὡς . . . ;»

2. Τὸ ἄρθρον συγχύτατα προστίθεται εἰς ὅρογα προσηγορικὸν, ἵνα παραστήσῃ αὐτὸς ὁ ἀρῆκος, ὕδιος, προσῆκορ ἀντικειμένων τινὲς, ὁς κείμενος ἐρ ἀραγκαλα τινὶ πρὸς αὐτὸν ἀραφορᾶ ἢ μετ' αὐτοῦ συνθέσει. Διὸ συγχύτατα κεῖται ἀντὶ τῆς κτητικ. ἀγτωνυμ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6 «ἐνόμιζεν, εἰ ἔκαστος τὸ μέρος ἀξιέπουντον ποιήσειε, τὸ δὲλον αὐτῷ ακλῶς ἔχειν (partem, cui praeest, centuriatam suam). 8. 3, 3 «νείμυς τούτων (τῶν στολῶν) τὸ μέρος ἐκάστω τῶν ἡγεμόνων ἐκέλευσεν αὐτοὺς τούτοις κοσμεῖν τοὺς αὐτῶν φίλους» (partem debitam). 8. 5, 15. ἀν. 2. 5, 38 «Κλέαρχος, ἐπειὶ ἐπιορκῶν ἐφάνη, ἔχει τὴν δίκην» = τὴν ἀρμόδιουσαν αὐτῷ καταδίκην. 1. 3, 20. 5. 6, 35. 5. 6, 26 «ὑπισχυοῦμεν ὑμῖν τὴν μισθοφορὰν»=mercedem ad hoc iter necessariam. 7. 6, 23 «ἔδει τὰ ἐρέγυρα τότε λαβεῖν» = pignora ad fidem confirmandam necessaria. 7. 2, 8 «τοῖς ἐπποιεῖς» = equis ad iter faciendum necessariis. 1. 8, 3 «Κῦρος καταπῆδησκ; ἀπὸ τοῦ ἀρματος τὸν θώρακα ἐνέδυ καὶ ἀναβάξει ἐπὶ τὸν ἐππορ τὰ παλτὰ εἰς τὰς χειρας ἔλαβε» = ἀπὸ τοῦ ἐκυτοῦ ἔργου. κτλ. 4. 7, 27 «(δι) ἡγεμόνων, τοὺς "Ελληνας" ἔτει μάλιστα τοὺς δακτυλίους» (τὰ ἐκυτῶν δακτυλίδια). Πλ. Φύλδρ. 227, b «ἡ δῆλον, διὰ τῶν λέγων ὑμᾶς Λυσίκρας εἰστίκον, μὲ τοὺς ἐκυτοῦ λόγῳ.

3. Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον ἔχει τὴν δύναμιν, ἵνα ἐξάρῃ ἀντικείμενόν τι ὡς τι ἐκ τῶν πολλῶν οὐχί ἐκυτό, εἰδος, μερικὸν, καὶ ἐκ πολλῶν κεχωρισμένον, τίθεται καὶ ὅταν ἀντικείμενόν τι πρέπει νὰ διποληθῇ ὡς διὰ ἐκνευμητικῆς πρὸς τὸ κατηγορούμ. τῆς προτάσ. ἀναρροφᾷ (quisque, ἐκκτος). Ξεν. ἀν. 1. 3, 21 «προσκιτοῦσι μισθὸν δι Κῦρος ὑπισχυεῖται δώσειν ἀντὶ δωρεικοῦ τρίκη ἡμιδακρεικὰ τοῦ μηνὸς τῷ στρατιώτῃ»=singulis mensibus singulis militibus. 5. 6, 23. 7. 6, 7. Κύρ. 3. 14, 6. (οὐδὲν ἡττον παρακλείπεται ἐνίστει καὶ ἐντεῦθε τὸ ἄρθρο. Ξεν. πολ. Λακ. 15, 5 «ἔδωκε πατεῖν τῶν συῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν» (e singulis partibus porcellum accipere), μ. σ. Haase. Ἑλλ. 2. 4, 23 «εἶλοντο δέκα, ἔνας ἀπὸ φυλῆς». 4. 2, 8 «κριταὶ κατέστησαν τῶν ξυμβάχων εἰς ἀπὸ πόλεως».=singuli e singulis urbibus].

4. Ἐπιθέτα καὶ μετοχαὶ λαμβάνουσι οὐκονικῶς τὸ ἄρθρ., διτὸν παρέστανται ὡς οὐσιαστικά (κατὰ τὰ ἐν ἀριθ. 1). Ὁ σοφὸς=δι σοφ., πᾶς σοφὸς, οἱ ἀγαθοὶ, οἱ κακοὶ, οἱ δικάζοντες = οἱ δικασταὶ, οἱ λέγοντες=οἱ ἥτορες, οἱ ἔχοντες = οἱ πλούσιοι. Θουκ. 3, 72 ὁ βουλέμενος=quivis διτισδήποτε, ὁ τυχάρ=πᾶς, ὁ κατά

τύχην· τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν, τὸ θαρσοῦν=τὸ θάρρος. Θουκ. 1, 36 «τὸ δεδιέδεικτον»=δό φόρος, 2, 87 «τῆς ξυμφορᾶς τῷ ἀποσάρτῃ (τῷ ἀποτελέσματι) ἀμβλύνεσθαι». ὁ Θουκ. εἶναι πλήρης τοιούτων ἀφηρημάτων. ἐκφράστη. Τὰ καλὰ, res pulchrae, τὰ ἀγαθὰ, bona. Θουκ. 2, 15 «Θησεὺς γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δύνατός»=γενόμενος. συνετός καὶ δύνατός, ἴδ. §. 403. Περὶ τῶν οὐσιαστικῶν ἐκλαμβάνομένων ἀράρθρο. ἐπιθέτων καὶ μετοχῶν ἴδ. §. 462, 1).

5. Ἡ οὐσιαστικοποιηθεῖσα δὲ μετοχὴ δικιφέρει τοῦ κυρίως οὐσιαστικοῦ, καθ' ὅτι ἔχει κοινά μετὰ τοῦ ἐξ οὗ γίγνεται ἡνίμ. τύπους, (φωνὴν καὶ διάθεσιν) ἐπεργητικὸν, μέσον καὶ παθητικὸν, χρόνους, κ.λ.σιν (σχηματισμὸν) καὶ σύνταξιν, ἴδ. §. 471, 1. Ἡ γρῆσις τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. οὐσιαστικοποιουμένης μετοχῆς εἶναι ἐν τῇ ἑλληνη. πολλῷ εὐρυτέρῳ ἢ ἐν ἄλλαις γλώσσαις· οἷον τῇ λατιν. γερμανικῇ κτλ., ἐν ταῖς πλείσταις δὲ περιπτώσεσιν μεταχειρίζονται κί γλῶσσαις αὐτέται περιφράσεις, (ὅπερ καὶ αὐτὸς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα ποιεῖ, διότι ἀτυχῶς ἀπέθετο σχεδὸν διοτελῶς τὴν μετοχὴν) μεταφράζονται ταῦτας διὰ τῶν ἀντωνυμῶν. ή καὶ ἄλλων λέξεων μεταφράζονται περιφράσεις, οἷον der, welcher, is, qui, ein solcher, welcher, die, welche Leute, welche, jeder, der, alle, welche, οὗτος, ὅστις is, qui⁷ τοιοῦτος, οἵος· οὗτοι, οἵτινες· ἀνθρώποι, οἵτινες· πᾶς, ὅστις· πάντες, οἵτινες. Τίθεται δ' αὕτη ἐπὶ ὠρισμένων ἢ καὶ παντὸς προστυχόντος ἀντικειμένων. Ἡρδ. 9, 70 «πρῶτοι ἐστήληθον Τεγεῆται· ἐς τὸ τεῖχος, καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ Μερδονίου» οὗτοι ἔστων οἱ διαιράσαστες». Ξεν. Κύρ. 2, 2, 20 «αἰσγύρων ἀντιλέγειν μὴ οὐχὶ τὸν πλεῖστα ποροῦντα καὶ ὠρελοῦντα τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ μεγίστων ἀξιοῦσθαι». Ἑλλ. 6. 5, 24 «γχλεπὸν εὑρεῖν τοὺς ἔθελισσατας μένειν, ἐπειδάν τινας φεύγοντας τῶν ἔκαυτῶν ὅρῶσιν». ἀν. 7, 42 «ὁ ἀρετὴν ἔχων πλουτεῖ μὲν ὄντων φίλων πολλῶν, πλουτεῖ δὲ καὶ ἄλλων βουλομένων γενέσθαι καὶ εὖ μὲν πράττων ἔχει τοὺς συνηθησομένους, ἐξ' δέ τι σφιλῆ, οὐ σπανίζει τῷρ βοηθοσόρτων». ΠΙλ. Μενέξ. 236, b «(ἥκουσεν,) ὅτι μέλλοιεν Ἀθηναῖοι αἰρεῖσθαι τὸν ἐροῦντα»=qui orationem haberet, Θουκ. 6, 35 «διάγονον ἦν τὸ πιστεῦον τῷ Ἐρμοκράτει καὶ ροθούμενον τὸ μελλον». Περὶ τῆς ὁς οὐσιαστικοῦ (οὐσιαστικοποιηθεῖσης) μετοχ. μετάτινος κατηγορούμων. ἴδ. §. 464, A. 7· περὶ τοῦ εἰσιν οἱ λέγοντες ἴδ. §. 554, 5.

6. Καὶ ἐπιρήματα δὲ τοῦ τόπου, χρόνου, ποιστητος, βαθμοῦ, καὶ τοῦ τροπικοῦ ἐπιρήματος. οἵ, προσέτε· δὲ καὶ ἐμπροθέτους πτώσεις δύναται ἡ Ἑλλ. γλῶσσ. διὰ τῆς προτάξεως τοῦ ἄρθρο. ἵνα καταστήσῃ αὐτὰς οὐ μόνον οὐσιαστικά ἀλλὰ καὶ ἐπιθετα¹⁾). a) Ἡρδ. 1,

1) Σημ. μεταφρ. Τὸ καθ' ἡμᾶς; ιδίωμα διεφύλαξεν, ὡς γνωστὸν, τοῦτο· οἷον τὸ ἐπάνω, τὸ κάτω, τὸ μπροσθά, τὸ πίσω κτλ.

177 «τὰ μὲν κάτω τῆς Ἀσίας Ἀρπαγός ἀνάστατα ἐποίεις, τὰ δὲ ἄρω αὐτῆς Κύρος». = τὰ μὲν μεσημβρινὰ τῆς Ἀσ. . τὰ δὲ βόρεια. 142 «οὗτε τὰ ἄρω αὐτῆς χωρίς τωντὸ ποιεῖ τῇ Ἰωνίῃ οὔτε τὰ κάτω, οὔτε τὰ πρὸς τὴν ήδον, οὔτε τὰ πρὸς τὴν ἐυπέρηφην». 95 «Ἀσσυρίων ἀρχόντων τῆς ἄρω Ἀσίας». Θουκ. 2, 48 «(ἡ νόσος) καὶ ἐς τὴν ἄρω πόλιν ἀφίκετο»=καὶ εἰς τὸ ἄνω κείμενον μέρος τῆς πόλεως, εἰς τὸ ἀπὸ τῆς θαλάσσης. μακρύτερον μέρ. τῆς πόλ. 1, 93, 7. Πλ. νόμ. 878, a «τοῖς ἄρω τοῦ γένους» (=majoribus). Σοφ. Ἀντ. 75 «πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω (mortuis) τῷ ἐνθάδε=ἢ τοῖς ἐντάξεις (viventibus). Θουκ. 4, 25 «ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ». Πλ. πολ. 393, b «τὰ μεταξύ τῶν ἡγεμονῶν». Θουκ. 6, 17 «τὰ ἐκεῖ εὐπορώτερα ἔσται, καὶ τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικωλύσει, ἢν διεῖ; διθῶς βουλεύησθε». = καὶ ἐκείνη ἢ θέσις τῶν πραγμάτων καὶ ἢ ἐδῶ. Πλ. Φείδ. 109, d «εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον». Πρωτ. 327, d «τὴν τῷ ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν». -b) Θουκ. 3, 9 «ζυμμαχίαν τῷ πρὶν ἀπολείποντες», ἔνθα καὶ «προδότας τῷ προτούντιλων». Ηλ. Φείδρ. 228, a «Λυσίκρις δεινότατος ὃν τῷ νῦν γράφειν». σοφ. 256, c «κατὰ τὸν νῦν λόγον». πολιτικ. 271, e «τῷ τοῖς τύτε ἀνθρώποις». πολ. 450, c «ἐρ τῷ μεταξύ χρόνῳ». Λυσ. 7, 12 «ἐρ τῷ τέως χρόνῳ». Ξεν. ἀπομν. 1. 6, 14 «οἱ πάλαι σοφοὶ ἀνδρεῖς». Πχρυ. 156, d «τὸ ἐξαιργμ=τὸ ἔξαρφον, ἀκαριαῖον. Ἐκεῖ ἀὶ ἐξαιργητικός φύσις». Φείδ. 103, e «εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον». Ὁ ἀεὶ δῆλος πολλάκις δικαίωνται, δ ἐκάστοτε, δ τυχῶν, δ παρκτυχών. Πολλαὶ προσέτι ἐπιβούμαχτικαὶ ἐκφράσταις λαμβάνουσι τὸ οὐδέτερ. ἀρθρ., ἐὰν πρέπη νὰ δηλωθῇ δῆλος δικαίωνται τὸν παρανομόν. οἶνον τὸ νῦν=τόρα, ἵτοι πᾶν τῷ ἐν τῷ παρόντι, οὕτω καὶ τὰ νῦν οἶνον Ἡρδ. 7, 104 «ἔγὼ τυγχάνω τὰ νῦν τάδε (nunc quummaxime) ἔστοργάς ἐκείνους» τὸ πάλαι=πάλαι ποτὲ, ἵτοι ἐν τῷ πάλαι ποτὲ χρόνῳ, ἐν τοῖς παλαιοῖς χρ. τὸ πρὶν τὸ αὐτίκα (ἐν τῇ σφράγει διονεῖ τοῦ ἀκαριαίου), τὸ παρ' αὐτίκα Θουκ. 4, 121· οὕτε ἐς τὸ μετέπειτα οὕτε ἐς τὸ παραντίκα. Τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα τὸ λοιπὸν in posterum, τοῦ λοιποῦ τὸ ἀρχεῖον «τὰ τελευταῖα εἰς Μαρχιθῶνα ἀπέση» (=ἐν τέλει, τέλος) Δημ. 4. 34. Ἀλεξανδρινά· τὰ ποθέσπερα=τὸ πρὸς ἐπτέρ. Θεόκρ. 4, 3. 5, 113. -c) Ηλ. Κρίτ. 107, b «ἡ σφόδρα ἄγνοια». Θουκ. 8, 1 «οἱ πάρνυ τῶν στρατητῶν»=οἱ ἀριστ. τ. στρ. 89 «τῷ πάρνυ στρατηγῶν». Ξεν. ἀπομν. 3. 5, 1 «τῷ τοῦ πάρνυ Περικλέους υἱῷ». Ἡρδ. 3, 104 «τὸ κάρτα ψῦχος». Πλ. πολ. 341, c «διθῶς κυβερνήτης». Φείδ. 66, b «τοῖς γηγοῖς φιλοσόφοις». Ἰσοχρ. 6, 28 «τοὺς ὡς ἀληθῶς Μεσσηνίους». Ξεν. Ἐλλ. 2. 3, 38 «τοὺς ὁμολογουμένως συκοράντας». Δημ. 29, 14 αἰτὸν ὁμολογουμένως δοῦλον». Πλ. νόμ. 667, c «τὸ εὖ καὶ τὸ

καλῶς» = δικαιότερος τρόπος. Θουκ. 6, 80 «αἱρεῖσθε τὴν αὐτίκην ἀκινδύνως δουλείαν» = τὴν πρὸς τὸ πκρόν (στιγμιάζειν) ἀκίνδυνον δουλ. Ἡρδ. 2, 147 «εἰναι φίλους τὰ μάλιστα». 6, 89 «ἔστω σρι φίλοι ἔσται τὰ μάλιστα». 1, 20, 1, 191 τὸ κάρτα = vel maxime, συχν. παρ' Ἡρδ.: οἶον 1, 71, 3, 104 κτλ. Πλ. πολιτικ. 270, ε «κομιδῇ τὸ πάμπταρ ἐξηφανίζετο». ἀπολ. 26, ε «οὐκ εἴμι τὸ παράπταρ (prorsus) ἔθεος». Θουκ. 1, 68 «τῶν αὐτοῖς ιδίᾳ διαχρόνων». 1, 95. Παρὰ τοῖς ἀλεξανδρινοῖς πολλάκις τίθεται τὸ τὸ μετ' ἐπιθέτων ἐπιρρηματικῶν ἐκλαμβανομένων. Θεόδρ. 1, 41 «κάνυνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς». 3, 3 «ἔμιν τὸ καλὸν πεφιληκμένε». (Τὸ παρ' Ἀλίκεν. περὶ ζώων 9, 57 «τῶν λειμώνων τὰ σύντροφα κομώντων» ἐρρήθη κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ κομῆτος κόμηρ.) - d) Θουκ. 1, 137 «τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣν ψυνδῶς προσεποιήσκετο, τότε δὲ αὐτὸν οὐ διέλυστιν» = pontes non destructos. μ. σ. Popp. ἔκδ. μεγ. 3, 95 «τὴν οὐ περιτείχισιν». 5, 50 «κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως» = διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι ἀγωνίζεσθαι, δ Σχολιαστ. 7, 34 «διὰ τὴν τῶν Κορινθίων οὐκέτι ἐπικνηγωγήν». Περὶ τῶν ἀνάρθρ. ἐπιφέρη. ίδ. §. 462, m). Oι ἀμφὶ (περὶ) τινα· οι ἀμφὶ τὸν πόλεμον· τὰ παρά τινος κ.τ.λ. ίδ. §. 403. d). «Ο πρὸς τοὺς Πέρσας πόλεμος». «Π ἐν Χερρονηνήσῳ τυραννίᾳ» κ.τ.λ. Καὶ αὐτὸ τὸ, δ πρὶν μ. ἀπκρεμφ. Πλ. Φαίδρ. 253, b «λέγεται, ὡς ποτ' ἡσκεν οὗτοι (δηλ. οἱ τέττιγες) ἀνθρωποι τῷν πρὶν Μουσας γεγονέναι.» = ὅτι οἱ τέττη. ἡσκεν ποτε ἀνθρωποι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἔζων πρὸ τῆς γενέσεως τῶν Μουσῶν. Περὶ τῶν τὸ, τὰ σ. γεν. ίδ. §. 403, b. Περὶ τῆς παρακλείψεως τοῦ ἄρθρ. ίδ. §. 462, m) περὶ τὸ τέλος.

7. Δύναται δὲ τέλος· νὰ δοθῇ διὰ τῆς προτάξεως δὲν τῷ πτώσ. τοῦ οὐδετέρου. ἐπικ. ἀρθρ. τύπος καὶ σημασία οὐδετέρου οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου πάσοι λέξει καὶ παττὶ λεκτικῷ τύπῳ, καθὼς καὶ διολογίρους τοῦ λόγου συντάξεων¹⁾ οἶον τὸ τύπτω, τὸ τύπτεις· «τὸ Ἀρίσταρχοι προπαραξύνεται, τὸ Ἀρίσταρχοι εἰς οἱ λήγει» Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 22. Πλ. σοφ. 257, b «τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα». Φιλ. 20, b «τὸ γάρ εἰ βούλει ἥητεν λύει πάντας φόρον» = «istuc verbum «si vis» quum pronuntiatum sit» Stallb. Δημ. 18, 4 «ὑμεῖς, ὁ ἀνδρες Ἀθηναῖοι· τὸ δ' ὑμεῖς διταν εἶπω, τὴν πόλιν λέγω». 20, 29 «διὰ τὸ γεγράφθαι ἐν τῷ νόμῳ μηδένας μήτε τῶν πολιτῶν μήτε τῶν Ισοτελῶν μήτε τῶν ζένων εἰναι ἀτελῆ.. καὶ ἐν μὲν τῷ μηδέρα πάντας περιλαμβάνειν.., ἐν δὲ τῷ τῷ τῶν ζένων μὴ διορίζειν κτλ.» ἐν τῇ ἐκφράσει μηδέρα, καὶ, τῷ τῶν ζένων. Πλ. πολ. 341, b «διόρισαι, ποτέρως λέγεις τὸν ἔρχοντας τὸν ὃς ἔπειται ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ» = utrum prin-

Σημ. μεταφρ. Διετήρησεν, ὡς γνωστὸν. καὶ τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρ. χρήσιν τὸ καθ' ἡμᾶς; Ιδίωμα· οἶον τὸ νὰ τὸ εἶπω εἶνε εὔκολον κτλ.

cipem dicas eum, qui vulgari sermone dicatur, an eum, qui subtiliore sermone. 352, d «ὅς λόγος (ἐστι), περὶ τοῦ ὄρτυρα τρόπων χρῆ ζῆται». Ἡρδ. 8, 79 «στατικέστεν περὶ τοῦ ὀκότερος ἡμέωρ πλέω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάζεσται». Πλ. Φαῖδ. 102, c. «οὐδέ γε αὖ ὑπὸ Φιλίδωνος ὑπερέχεσθαι τῷ ὅτι Φαῖδων ὁ Φαῖδων ἔστιν». Ἄδ. §. 478, 2. Πολλάκις τίθεται ὡς ἐπεξήγησις προηγηθέντος οἰσταστικοῦ. Πλ. Φιλ. 59, e «εὗ ἡ παρομια δοκεῖ ἔχειν τὸ καὶ δίς καὶ τρὶς τὸ γε κακῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν». σοφ. 231, c. Περίεργον ὅμως εἶνε, ὅτι παρὰ Θουκ. τίθεται ἐνίστε τὸ τὸ καὶ μετὰ προηγουμένην γενικ. ἥδοτ. 7, 67 «τῆς δοκήσεως προσγεγενημένης αὐτῷ, τὸ κρατίστους εἶναι, εἰ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν». 8, 87 «ώς καταβοῆς ἐνεκκα τῆς ἐς Λακεδαμίουν, τὸ λέγεσθαι, ὡς οὐκ ἀδικεῖν». Ἐνθα δ Ropp. γράφει τοῦ λέγ. 7, 35 «τῇ πρότερον ἀμαθίᾳ τῶν κυνερνητῶν δοκούσῃ εἶναι, τὸ ἀντίπρωρον ξυγκροῦσαι, μάλιστ' ἀν αὐτοὶ χρῆστασθαι», καὶ ὅμως τὸ χωρ. τοῦτο ὁ Ηόπιος θεωρεῖ ἀρθρομένον. Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις πρέπει τις ἀνκυρισθόλως; τὸ τὸ νὰ ἔχει λόγη ὡς ἀπλῆν αἰτιατικ. ἀντικειμενικήν, ἢς ἡ χρῆσις εἶνε εὑρεῖται ἐν τῇ ἑλλην. χωρίς δ' ὁ συγγραφεὺς νὰ ἀποθέλεψῃ εἰς τὴν προηγουμένην πτώσιν τίθησι τὴν αἰτιατ. τὸ ἔχων ἐν νῷ τὴν ἔννοιαν, νομίζω δηλαδή.

Σημ. 7. Ἐνίστε καταί μετὰ ἐν τοιούτον οἰσταστικ. ἀντὶ τοῦ οὐδετ. ἄρθρ. τὸ ἄρθρ. τοῦ γένους τοῦ προηγουμέν. οἰσταστικ. Ἐνεκκα ἔλξεις ἡ τινος. Σεν. ἀπομν. 1, 3, 3 «καὶ πρὸς φίλους δὲ καὶ ξένους καὶ πρὸς τὴν ἀλλῆν διαιταν καλὴν ἔφη παραίνεσιν τὴν καὶ δύναμιν ἔρδειν». Πλ. Παρμ. 128, d «ἔτι γελοιότερα πάσχοι ἀν αὐτῶν ἡ ὑπόθεσις, ἡ εἰ πολλά ἔστιν, ἡ τοῦ ἐν εἶναι». πολιτικ. 304, c.

Σημ. 8. Ἰδίωμα τῆς Ἑλλ. γλώσσης εἶνε, ἵνα προτάσσῃ μὲν τὸ ἄρθρ. μετὰ διντωνυμ. κτητικής ἡ γενικ. ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ, ἐπιτάσσῃ δὲ τὸ δινήκον αὐτας οἰσταστικὸν ἐν δευτερευούσῃ τινὶ προτάσσ. διαν ἀμφιβάλλη τις περὶ τῆς δηλαδώσεως; ἡ τοι ἀρθροστέρου προσδιορισμοῦ τοιούτοις αἰστικοῖς. Πλ. ἀπολ. 20, e «τῆς ἐμῆς, εἰ δή τις ἔστι σοφία καὶ οὕτα, μάρτυρα δινά παρέξομεν τὸ θεόν». Ψευδ. Πλ. Θεαγ. 121, c. «ἡ τοῦ οἴστος τουτοῦ, εἴτε φυτείαν, εἴτε παταδοποίαν δεῖ αἰτήν δινομάζειν». Δημ. 23, 156 «ἡ διμετέρα, ὡς ἄνδρες; Ἀθηναῖοι, εἴτε γρὴ φιλανθρωπίαν λέγειν εἴθ' οἱ, τι δήποτε». 18, 20 «ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε χρὴ κακίαν εἴτ' ἄγγοιαν εἴτε καὶ διμετέρα ταῦτι εἰπεῖν». 270 «συγχωρῶσι τὴν ἐμήν, εἴτε τύχην εἴτε δυστυχίαν ὀνομάζειν βούλει, πάντων αἰτίαν γεγενηθεῖσι». Μεθ' ἔλξιν τις, Ἰσοχρ. 15, 50 «περὶ τῆς ἐμῆς, εἴτε βούλεσθε καλεῖν δυν ἀμεως εἴτε διατριβῆς, ἀκηκόστε». Ἰδ. Auct ad Herenn. 4, 29 «obfuit eo tempore plurimum rei publicae consulum, sive stultitiam sive malitiam dicere oportet sive utrumpue». 1).

8. Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον ἀρκτικῶς ἡτο ἀντωνυμ. δεικτική, εἶνε

1) Ἰδ. Menke ap. Dissen ad Dem. 18, 20 καὶ Westermann ἡ τῷ χωρίῳ τούτῳ.

έπόμενον, ὅτι συχνά ἔτι τίθεται οὐ μόνον ἐν τῇ ποιήσ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ μετὰ σημασ. δεικτικῆς. Τοῦτο δὲ συμβάνει ιδίᾳ ἐν ταῖς ἑξῆς περιπτώσεσι· α) τὸ ἄρθρον ἐπαναφέρεται εἰς τι προηγουμένως μνημονεύθεν ἀόριστον, καὶ λοιπὸν ἀναρρήθε. ὁ γὰρ ἀντικείμεν. Σεν. ἀν. 1. 1, 1 «Διχρέου γίγνονται πατέδες δύο..». Επειδὲ δὲ ἡσθένει Διχρέος καὶ ὑπώπτευε τελευτὴν τοῦ βίου, ἐβούλετο τῷ πατέδε ἀμφοτέρῳ παρεῖναι.» - b) Διὰ τοῦ ἄρθρον ἀναφέρεται δὲ λαζῶν εἰς ἀντικείμεν. τι. Πλ. Θεατ. 143, εἰς ἀλλὰ, πατέ, «αὐτὸς τὸ βιβλιον καὶ λέγε». Δημ. 8, 3 «ἄρθρος ὑπάρχων τῇ πόλει Φίλιππον, huic urbi. - c) Διὰ τοῦ ἄρθρου δηλοῦνται γνωστὰ καὶ ἔνδοξα πρόσωπα ἢ πράγματα, ὅτε δὲ λαττῖν. συνειθῆσι νὰ μεταχειρίζηται τὴν ἀντων. ille ἢ iste. ἴδ. Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 26 κεφ. 6. Θουκ. 2, 47 «ἡ νόσος» = ἡ κοινῶς γνωστὴ νόσ. Σεν. ἀν. 3. 2, 13 «ὅτε Ερέξης ἀγείρας τὴν ἀραιθμητον στρατιὰν ἥλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα» = illum innumerablem exercitum. Πλ. πολ. 329, εἰς «τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὗ ἔχει, δις τῷ Σεριφίῳ (Seriphio isti) λοιδορουμένῳ .. ἀπεκρίνατο». Δημ. 29, 19 «ἔξητε με τὸν ἀρθρωπόν» (δηλ. τὸν Μιλύκν), istum hominem, πολλάκις οὕτως ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ

§. 462. Παράλειψις τοῦ ἄρθρου.

Τὸ ἄρθρον ἐν τισι περιπτώσεσι δύναται νὰ τεθῇ ἢ καὶ παρατειχῇ. Αἱ γερμαν. γλῶσσαι, ιδίᾳ δὲ ἡ γοτθικὴ συμφωνεῖ γενικῶς κατὰ τοῦτο πρὸς τὴν ἑλληνικ. ¹⁾ Διακρίνομεν δὲ τὰς ἑξῆς περιπτώσεις:

a) Τὰ τῶν προσώπων κύρια ὀρόματα ἀποκρούουσι τὸ ἄρθρ., καθότι κατὰ καθ' ἔκυτά δηλοῦσιν ὡρισμένα ἀτομα, λαμβάνονται διμάς αὐτὸς, ἐὰν πρότερον ἐμνημονεύθησαν, καὶ εἰτα γίγνεται ἀναφορὰ εἰς αὐτὰ, ἢ καὶ ἐπὶ μὲν προκυνθείσης μνείας, διτὸν πρέπη νὰ δηλωθῶσιν ὡς ἀρκούντως γνωστὰ ἢ ἔνδοξα. Τὰ κατὰ πληθυντ. τιθέμενα ἀθητικὰ ὀρόματα, ὡς καὶ τὰ τῶν χωρῶν, τόπων, καὶ ἔορτῶν ὅτε μὲν δέχονται τὸ ἄρθρ., δὲ δὲ οὐχί. Σωκράτης ἔργη τὸ αὐτὸς συμβάνει καὶ ἐν τῇ μετ' ἐπιθέτου συντάξει αὐτοῦ οἶον σοφὸς Σωκράτης = δὲ γνωστὸς σοφ. Σωκρ. Θουκ. 2, 1 «ἀρχεται δὲ πόλεμος ἐνθένδε τῇδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων». 2, «μετα τίθεται ἀλλωσιν κτλ.» Ἰσοκρ. 6, 17 «ἐπειδὴ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον, κατὰ μὲν ἀρχὰς οἱ πατέδες αὐτοῦ ἐν πολλοῖς; κινδύνοις ἦσαν, τελευτήσαντος δὲ Ἐύρυσθέως; κατώκησαν ἐν Δωριεῖσι, ἐπὶ δὲ τρίτης γενεᾶς εἰς Δελφοὺς ἀφίκοντο κτλ.» Σεν. ἀν. 1. 4, 5 «Ἀθροκόμας οὐ τοῦτ' ἐποίησεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ήσκουε Κύρον ἐν Κιλικίᾳ ὄντα, ἀναστρέψας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλκυνεν». 1. 1, 2. Πλ. Μενέξ. 236, a

1) ἴδ. Grimm IV. σ. 383. 436. K. F. Becker ausführ. Gr. I. §. 129.

εμουσικὴν μὲν ὑπὸ Αάμπρου παιδευθεὶς, ῥητορικὴν δὲ ὑπὸ Ἀρτιφῶντος, τοῦ Ρουμουνσίου, ὅμως καὶ οὗτος οἶός τ' εἴη Ἀθηναλούς γε ἐν Ἀθηναλοῖς ἐπαινῶν εὐδοκιμεῖν», Ἀθηναλούς. Ἀθηναγενικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐνάρθρ. π. χ. Θουκ. 1. 1, 2 «τοῖς Ἑλλήσιν καὶ 1, 1 «τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, τῶν Πελ. καὶ Ἀθην. ἐν ὠρισμένῃ ἐποχῇ. 1. 25, 1 «οἱ Ἐπιδάμνιοι», ὡς ὅλον, ἡ πόλις τῶν Ἐπιδ., ἀλλὰ καὶ ἐνάρθρ. 2 «Κορίνθιοι», ὡς δικοντι πάλιν ἔνειδίους. Ἀντιρ. 1, 14 πρῶτον μὲν, Φιλόρεως, εἰτα δι Φιλόρ., ὑπὸ τοῦ Φιλ. κτλ. Πλ. Φαίδρ. 229, b «ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὡρείθυαιαν ἀρπάσαι» (ώς ὄνομα γνωστὸν γνωστοῦ μέθου). Σεν. ἀν. 6. 2, 2 «ἔνθι τὸ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρθεον Κύνα καταβῆναι». ἀπομν. 4. 8, 2 «ἀνάγκη ἐγένετο αὐτῷ (Σωκράτει) μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶνται διὰ τὸ Δῆλια ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι». Σεν. πολ. Ἀθ. 3, 4 «χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς Διορύσια καὶ Θαρρῆλα καὶ Παραθήραια καὶ Προμήθεα καὶ Ἡραίστεια». Ἀρτιρ. 6, 11 «χορηγὸς κατεστάθη εἰς Θαρρῆλα». Ἰσατ. 5, 36 «τῷ φυλῆι εἰς Διορύσια χορηγήσας». Λαζ. 21. 2, 3. Ἰσατ. 5, 36 «τραγῳδοῖς δὲ καὶ πυρήχισταῖς». Παρὰ Δημ. συχν. ἐν νέθοις χωρ. π. χ. 18, 54 «Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς κκινοῖς». 84. 115 κτλ.

Σημ. 1. «Ἄντεται μετὰ τὸ ριόν προσώπῳ. ὃ νομά τε ἔναρθρος; προσθετικός προσδιορ., τίθεται τὸ κύρ. ὄνομα ἐνάρθρ.» οἷον Κρατος, ὁ Δυδών βασιλεὺς. Σεν. Κύρ. 1. 5, 3. «Ἐάν δ' ἔχῃ τὸ ἄρθρ., τότε τοῦτο ἔχει σηρασ. δεικτικὴν ἢ δηλοῦν τὸ κύρ. ὄνομαδ; προμνησθὲν ἡ γνωστόν. Σεν. ἀν. 6, 4, 13 «ὁ Σιλανὸς, ὁ Ἀμερακιώτης» ὡς προμνησθεῖς οὖτις 5, 8 «ὁ Ἀργεῖων, ὁ μάντις». Ἰσατ. 9, 19 «ὅτε ἀπέθνηκεν ὁ Εὔθυμοράτης, ὁ πατὴρ Ἀστυφίλου», γνωστὸς τοῖς ἀκροσταῖς, τὸ Schoemann. Λυκοενρ. 17 «τὸ ἱερὸν τοῦ Δίας, τοῦ Σωτῆρος» (ὅ γνωστὸς τοῖς πᾶσι) μ. σ. Maetzen. τὸ 136. Σεν. ἀν. 3. 2, 9 κ.τ.λ. Συχνὰ οὕτως ἐπὶ τῶν ὀνομάτων. τῶν θεῶν. Θουκ. 5, 31 «τῷ Δίτ., τῷ Ολυμπίῳ». Δημ. 18, 253 «τὸν Δία, τὸν Δαδανατὸν καὶ τὸν Ἀπάλλω, τὸν Πύθον». 21, 115 «τῷ Δίτ., τῷ Νεμείῳ». 35, 40 «μὰ τὸν Δία, τὸν ἄνακταν. Τὸ ἄρθρ. τίθεται ἐπὶ τοῦ προσθετικοῦ προσδιορισμοῦ, διτον οὗτος; χρησιμένη πρὸς διάκρισιν προμνησθέντος προσώπῳ. ἡ πράγμ. δὲ ἄλλων ὄμωνύμων, ἡ πρέπην δηλωθῆσθαις; ὡς γνωστός στερεται ὄμως τοῦ ἄρθρος. δι προσθετ. προσδιορ., ἐὰν ἡνεὶ ἐπιθετικός ἀπλῶς προσδιορ. Ἡρό. 1, 1 «Ἡρόδοτος Ἀλικαρνασσεὺς» = δὲ ἡ Αλικίς Ἡρό. Θουκ. 1, 1 «Θουκιδῆς Ἀθηναῖος» = δὲ ἡ Αθ. «Ἡ προσθητὴ τοῦ ἄρθρος. ἐν τοῖς χωρ. τούτοις Κρήτην ἐκφέρεις ἀλλαζονείαν τινά. Σεν. ἀν. 3. 1, 4 λέγει αἰδημόνως περὶ αὐτοῦ «Σενοφῶν Ἀθηναῖος», ἐν 5 διμως «Σωκράτει, τῷ Αθηναίῳ», ὡς τοι περὶ ἔξοχου ἀνδρός. 6. 4, 2 «Θρῆκες Βιθυνοίς ὡς μέρος τῶν Θρακῶν οἱ Βιθ.», ἐν Ἡρό. διμως 1, 28 «Θρῆκες οἱ Θουνοί τε καὶ Βιθυνοί» καὶ Σεν. ἔλλ. 1. 3, 2 «τοὺς Βιθυνοὺς Θρῆκας», ὡς ὅλον τι. «Οταν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς κήπει μετὰ τὸ κύριον ὄνομα ὡς προσθετικό. προσδιορ., τότε δι μετὰ τοῦτον προσθετ. προσδ. προστίθεται ἐνάρθρ. Θουκ. 1, 114 «Σιτάλχης, ὁ Τήρεως, Θρακῶν βασιλεὺς». 18. 104. 2, 21. 29. 47 κτλ. τὸ Popp. εἰς 2, 76 ἐκδ. μεγ. - Τὸ ὄνομα τῶν ποταμῶν καὶ τοῖς κανονικῶς ὡς ἐπιθετον μεταξύ τοῦ ἄρθρος. καὶ τῆς λέξι. ποταμός οὗτος «ὁ Ἄλυς ποτα-

μὸς» Ήρδ. 1, 72. «οὐ Ἀγελῶς ποτ.» Θουκ. 2, 102. «ἐπὶ τὸν Πύραμον ποτ.» Σεν. ἀν. 1. 4, 1. «ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ποτ.» 11, γέ. 19. Σπάνια εἶνε τὰ πρόγυμ. οἷα «ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ Κακυπάρει» Θουκ. 7, 80, ὁπεραυγγ. παρὰ τοῖς μαγν., γέ. Pop ἐν τῷ χορ. τούτῳ. Ἐνίστε τὸ ἄρθρ. καὶ ἐνταῦθα παραλείπεται. Θουκ. 1, 46 «Ἀχέρων ποταμὸς» μ. σ. Pop. Σεν. ἀν. 1. 4, 1 «ἐπὶ Ψαρὸν ποταμέν». μ. σ. Kühners. 5. 3, 8 «ποταμὸς Σελινοῦς». καὶ Σελινοῦς ποτ. Ὡς προτάσσεται τὸ ὄνομα τῶν ποταμῶν, οὕτω καὶ τὰ δύνοματα τῶν δορέων, νῆσων, λιμνῶν, πόλεων καὶ ἔλλων χωρῶν, έξαντα ἔχωσι τὸ αὐτὸν γένος ή τοιλάχιστον τὴν αὐτὴν τῷ προσθετ. προσδιορ. κλίσιν· γή, κάρον, δρός, ησος κτλ.» οἷον «ἐπὶ τὴν Σολύγειαν κώμην» Θουκ. 4, 43. «τοῦ Σχρόμβρου ὅρους» 2, 96. «τοῦ Αἴμου ὅρους». 2, 96 «ἢ Λίμος». ἢ Βόλδη λίμνη 1, 58, 4, 103. «ἢ Μένδη πόλις» 4, 130. «Ἐὰν τὸ γένος ή ἡ κλίσις δὲν ὡσι τὰ αὐτὰ, δὲ προσθετ. προσδιορ. προστίθεται ἐνάρθρ.» οἷον «τῷ ὅρει τῇ Γερανεῖᾳ» Θουκ. 4, 70, «τὴν ἄκραν τὸ Κυνὸς σῆμα» 8, 105. «τῇς Ἰδης τοῦ ὅρους» 108. «ἢ Λήκυθος; τὸ φρούριον» 4, 113. «τὸ χωρίον αἱ Ἐννέας ὁδοί» 1, 100. «τὴν πόλιν τοὺς Ταρσοῦς» Σεν. ἀν. 1. 2, 26. Σπανίως ἐλλείπεται τὸ ἄρθρ.» οἷον «ἄπολλα Αεδήρων πόλεων».

Σημ. 2. «Ἐὰν δὲ πρὸ στετ. προσδιοριστεῖται. δὲν ἔνε κύριον δύνομα, δύναται ἐπ' ἵστης ή νὰ κηται τὸ ἄρθρ., διπερ εἶνε καὶ συνηθεστέρα περίπτωσις, ή καὶ νὰ ἐλλείπῃ, ἀν δρισμένος ή ἀδριστος οὗτος πρέπη νὰ δηλωθῇ. Εὐρ. Ὁρ. 293 «ἔγω δὲ τὸ τλήμων», συχν. Σοφ. Ἄλ. 450 «κάμπου ταλαιπνῆς». Εὐρ. Τρ. 185 «τῷ πρόσκειμι δούλα τλάμων; Ἄλλ᾽ ἐν 190 «τῷ δὲ τλάμων.. δουλέυσω γραῦς.»

b) Οὔτω πως δύναται τὸ ἄρθρ. νὰ ἐλλίπη ἀπ' ἔκείνων τῶν προσηγορικῶν, ἀπινα τίθενται καὶ ὡς κύρια ὄντοματα ή ἀντ' αὐτῶν οἷον ἥλιος, σελήνη, θάλασσα, οὐραρός, χρόνος, ἄστρα, γῆ, ὥραι=αἱ τοῦ ἔτους ἐποχαἱ, ὥρα=ἡ νεκυικὴ ἀκμὴ, ἥβη, κεραυνός, ἀσφεροι καὶ τὰ δι., τὰ δύναται τῶν ἀρέμων καὶ ἀστέρων, τὰ, ἀστυ ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, πόλις ἐπὶ δρισμένης πόλεως, ητις εἶνε γνωστὴ ἐκ τῆς συναφείς τοῦ λόγου, ἀκρόπολις, νῆσος ἐπὶ δρισμένης νήσου, τελέγος ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, τοῦ. Schoemann εἰς Ἰσα. 5, 22, πεδίον, ἐπὶ δρισμένης πεδιάδος τῆς Ἀττικῆς, βασιλεὺς ἐπὶ δρισμένου βασιλέως, κακονικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν κ.τ.λ. Σεν. ἀν. 7. 3, 34 «ἥν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς». Πλ. Τίμ. 38, c «ίνα γεννηθῆ χρόνος, ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἔλλας ἄστρα, ἐπίκλην ἔχοντα πλανῆται». Κρκτ. 397, d «φαίνονταί μοι οἱ πρῶτοι τῶν ἀνθρώπων τούτους μόνους τοὺς θεοὺς ἡγετεῖσι, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ γῆν καὶ ἄστρα καὶ οὐραρόν». συμπ. 172, a «ἐπέγγχανον πρώην εἰς ἀστυ (Athenas) οἰκοθεν ἀνιών Φαληρόθεν». (Καὶ δύμας ἐν πολ. 327, a «ἀπῆμεν πρὸς τὸ ἄστυ»). Θουκ. 1, 10 «ζυνοικισθεῖσης πόλεως». Πλ. Φιλίδρ. 227, a «πορεύομαι πρὸς περίπτωτον ἔξω τελέοντος» (τῶν τειχῶν τῆς πόλεως). Δημ. 8, 74 «Θησείους ἔχοντες ἐν νήσῳ (Εὐβοίᾳ ἐννοοῦτες ἐκ τῶν προηγουμένων) τί χρήτεσθε καὶ τί δει ποιεῖν;» μ. σ. Bremi. Σεν. ἀν. 1. 10, 15 «ἥλιος ἐδύνετο» μ. σ. Kühners. 5. 7, 7 «ἐπίστασθε, ὅτι βορέας μὲν ἔξω τοῦ Πόντου εἰς

τὴν Ἑλλάδας φέρει, νότος δὲ εἶσιν εἰς Φᾶσιν». 1. 4, 10 «πάντα, δῆτα ὁραι φύουσι». ἀπομν. 2. 1, 22 «ἐσθῆτα, δι' ἣς μάλιστα ὥρα δικλάμποι». 21 «ἔπει (Ἡρκυλῆς) ἐκ πατέων εἰς ἡγεμόνην ὠρυχτο, ἐν τῇ κτλ.» ἀπομν. 4. 3, 14 «κεραυνός τε... καὶ ἄρεμοι». ἀν. 1. 1, 6 «ἥσκεν αἱ ἱωνικαὶ πόλεις Τισσαρένους τὸ ἀρχαῖον ἐκ βασιλέως δεδομένα:» 1. 2, 8 «μεγάλου βασιλέως», ὡς 4. 11, 7, 2. (Μετὰ τοῦ ἔφθι. ὅμως 2. 4, 4. 5, 38 κ.τ.λ.).

c) Ἐνίστε ὅμως παρακλείπεται τὸ ἀρθρον καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐκφράσεων, εἰ καὶ ὁ λόγος εἶναι περὶ ὡισμένων ἀντικειμένων. Ξεν. ἀν. 3. 1, 6 «ἀνεῖλεν αὐτῶν δὲ Ἀπόλλων θεοῖς, οἵς ἔδει, θύειν», μ. σ. Kühners. Πλ. Φαίδρ. 249, c «ἡμῶν η̄ φυγὴ συμπορεύθεῖσα θεῷ». Ἀγριθρωπος μετὰ περιφρονήσεως. Ἀντιφ. 2, 6, 2 «ἔμοι δὲ ζῶν ἀνθρώπος ἀνατροπεύεις τοῦ οἴκου ἐγένετο», μ. σ. Maetzner. Παρὰ Δημ. συγγνότατα ἀγριθρωπος περὶ Φιλίππου. Πλ. Φαίδρ. 268, c «εἴποι: οὐαὶ οὖμα, δτι μαίνεται ἀγριθρωπος» μ. σ. Stallb (ό Becker ἔφθι.), ίδ. Αἰσχυν. 2, 11. Ἐπειδὴ δὲ οὐ μόνον η̄ ὄνομαστικὴ, ἀλλὰ καὶ κί πλάγιαι πτώσεις τίθενται ἀνάρρητη. η̄ γραφὴ ἀγριθρωπος δὲν δικαιοιογείται, ὡς καὶ ἀντήρ ἀντὶ αἴρη, ὅταν ἀναφέρεται εἰς ὡρισμένον, προφέγηνται ἀνθρώποιν. Ἀντιφ. 5, 66 «ἔάν μη ἔξενρω, δτι τρόπω φάρανής ἔστιν ἀνήρ». Πλ. Φαίδρ. 267, a «σοφὸς γάρ ἀνήρ» σχετικῶς πρὸς τὸν προφέγηνται Εὔηνον· πολ. 331, e «σοφὸς γάρ καὶ θεῖος ἀνήρ» (μετὰ τῆς ποικίλ. γραφ. οἱ ἀνήρ) ὡς πρὸς τὸν ἑρμένται Σιμωνίδην. Πρωτ. 315, e. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς συγγνότατον τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσ. π. χ. Σοφ. Φιλ. 1228 «ἄνδρα» περὶ Φιλοκτήτου, ίδ. Ellend λατ. γλῶσσ. I. σ. 160. Πλ. Πρωτ. 313, e «ἄρ’ οὖν δ σοφιστῆς τυγχάνει θν ἔμπορός τις η̄ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων, ἀρ’ θν γύνη τρέφεται». Ἐνίστε ἐπὶ προσωπικῶν ὀνομάτων ἀρχόντων. Πλ. νόμ. 766, b «αἱ πτῖσαι ἀρχαὶ πλὴν βουλῆς (ἀρχορημ. ἀντὶ συγκεκρ.) καὶ πρυτάνεων φερόντων ψῆφον». Στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ καὶ τὰ θμ. Ξεν. ἀν. 3. 5, 7. 6. 5, 12. κτλ. καὶ τέλος ἐπὶ ἐκφράσεων δηλουσῶν καθ’ ἔκυτάς ὠρισμένον τι. Ξεν. ἀν. 1. 6, 6. «δεξιὰν ἔλαθον καὶ ἔδωκεν». 4. 8, 2 «εἰλογέν περ δεξιῶν γωρίον οἷον χαλιπώτατον καὶ ἔξι ἀριστερᾶς ἀλλον ποταμόν». Κύρ. 4. 2, 7 «δεξιὰν δέσ». Θουκ. 1, 48 «εὐώνυμοι κέρας». 6, 67 «δεξιὼν κέρκς».

d) Ἐπὶ συγγεγεικῶν καὶ ὅμοιων προστηγοριῶν, ἐν αἷς γνωστὴ εἶναι ἀρ’ ἔκυτῆς η̄ ὄριστικὴ ἀναφοράς οἰον πατήρ, μήτηρ, πάππος, νιός, ἀδελφός, γορεῖς, παῖδες, ἀνήρ (=σύζυγος), γυνὴ (=η̄ σύζυγος.) κτλ. ¹⁾ (οὗτοι καὶ ἐν τῇ γερουσίᾳ. π. χ. Vater hat es gesagt.). Πλ. πολ. 574, a «αὐτὸς ἀξιώσει νεώτερος θν πατέρος

1) Σημ. μεταφρ. καὶ τὸ καθ’ ἡμᾶς ίδειμα διεφύλακεν, ὡς γνωστὸν, ένιστε τὸ τοιούτον οὐν πατέρας εօν μιλεῖ κ.τ.λ.

τε καὶ μητρὸς πλέον ἔχειν». νόμ. 881, δ «ἔξιν δέ τις ὅφλη δίκην σικίκις γορέωρ»=τῶν ἔχυτοῦ γον. 930, ε «γορέωρ ἀμελεῖν οὔτε θεὸς οὔτε ἄνθρωπος ξύμβουλός ποτε γένοιτο» ἢν οὐδεὶς οὐδενί». Ἀλκ. 1, 126, ε «ὅμόνοιαν, ἦν περ πατήρ τε νιὸν (τὸν ἔχυτοῦ νί.) φιλῶν δύμονος καὶ μήτηρ καὶ ἀδελφὸς ἀδελφῷ (ἔχυτοῦ ἀδελ.) καὶ γυνὴ ἀρδρί». (τῷ ἔχυτῆς ἀνδρί).

ε) «Οταν δύο ή καὶ πλείον παρατεταγμένα οὐσιαστικὰ συνδέωνται εἰς ἥν ἄλλον, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμαν.· Weib und Kind, Ross und Reiter κ.τ.λ., καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμῖν; ἴδιώματι γυναικά καὶ παιδί, ἀντράς καὶ γυναίκας κτλ. Θουκ. 2, 72 «πόλιν καὶ οἰκίας; ἡμῖν παράδοτε». ἔκει «πατέρες σφῶν καὶ γυναικες». Ξεν. ἀν. 1, 4, 8 «ἔχω αὐτῶν καὶ τέκνα καὶ γυναικάς». μ. σ. Kühnlers. 4. 1, 8 «ἄλιτρόντες· τὰς οἰκίας ἔχοντες καὶ γυναικάς καὶ πατέρες ἔφευγον ἐπὶ τὰς ἕρην» 7. 4, 5. 7. 8, 9. Πλ. πολ. 574 b «μαχομένων γέροντός τε καὶ γράπες», εἰ καὶ προηγεῖται τοὺς γορέας. Καὶ ἐν συνδέσει μετὰ ἐπιθετικῆς ἐπ' ἵσης προτάσ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 44 «καὶ ὑπὲρ γῆς, ἐν ἦν ἔφυτε καὶ ὑπὲρ οἰκων, ἐν οἷς ἐπέρχητε, καὶ περὶ γυναικῶν δὲ καὶ περὶ τέκνων».

fi) Συνήθεστά τηνέντες ή παράλειψις τοῦ ἄρθρου ἐν τῇ μετά μετογής συντρέσεις αὐτοῦ, ἐπειδὴ τότε ή μὲν ἔκφρασις λαμβάνει γαρ επιτῆρα πατέρα, τὰ δὲ ἀντικείμενα ἔξαίρονται ἡπτον ὀρισμένων. Θουκ. 4, 11 «ἔκ τε γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης ἡμύνοντο» (ἐν 31 «δὴν ἔκ τε γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης ἀπόκρημνον καὶ ἐκ τῆς γῆς ἥκιστα ἐπίμαχον»). Ξεν. ἀν. 1. 1, 7 «ὁ Κύρος ἐπολιόρκει Μίλητον καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν». Ἄλ. Θουκ. 4, 8. Ξεν. ἐλλ. 6. 2, 8. Θουκ. 2, 83 «παρὰ γῆν σφῶν κομιζομένων» (πλὴν ἐν 3, 90 «ἔπλει παρὰ τὴν γῆν»). Ξεν. ἀν. 6. 2, 1 «ἔπλεον παρὰ γῆν». μ. σ. Kühn. 3, 10 «πορευόμενος παρὰ θάλατταν». 5. 3, 2 «ἐπὶ θαλάττῃ» (Ἄλλ. ἐν 18 «παρὰ τὴν θάλατ.»). Κύρ. 2. 4, 3 «ἐπὶ μετώπου διένεικι (κατὰ μέτωπ.), ἐπεσθικα κατὰ χώραν (έκκαστος κατὰ τὴν θέσιν του) κατ' οὐράνιον ἀκολουθεῖν». 7. 1, 21 «κατ' ἄκρον»=κατὰ τὸ ἄκροταν μέρος. 2. 3, 21 «(τὸν λόγον) παράγειν εἰς μέτωπον». 6. 3, 21 «ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι». Ξεν. ἀν. 5. 2, 26 «οἱ κατὰ στόμα»=in fronte collocati. 4. 3, 26 «παρὰσπιδας (sinistrorsum) παραγαγόντες τὴν ἐνωμοτίαν ἐπὶ φάλαγγος». πολ. Λακ. 11, 10 «οἱ κατ' οὐράνιον λόγος». ἀν. 7. 3, 16 «ἐπὶ θύραις ἡσαν».

g) Πολλάκις ἐλλείπει τὸ ἄρθρ. ἐπίτιθν ἔκφράστ. τῶν χρονικ. προσδιορ., ἀλλ' ὅμως ἐν ταῖς πλαγίαις μόνον ὡς τὸ πολὺ πτώσ. καὶ ἐν συνδέσει μετὰ προθέσ. (Ἄλ. f), σπανιώτερ. μὲν ἐν τῇ ὀνομαστ., ὡς ὑποκείμ., πάντοτε ὅμως ὡς κατηγορούμ. κατὰ τὰς 461. σημ. 3. Θουκ. 4, 25 «καὶ νῦν ἐπεγένετο τῷ ἔργῳ». Ξεν. Κύρ. 4. 5, 14 «ἐπειδὲ ἡμέρα ὑπέρχινε». ἀν. 3. 2, 1. 4. 2, 7. 3, 9 «ἔως ὑπέφεινεν» Ἀγ. 1, 25 «ἔχο ὑπέφεινεν (Ἄλλ. ἐλλ. 5. 4, 58

«ὑποσχίνοντος τοῦ ἔχρος»). ἀν. 3. 1, 33 «ὅτε δὲ ταῦτα ἦν, σχεδὸν μέσκι τῆσαν νύκτες». 4. 2, 4 «ταῦτα ἐπόιουν, μέχρι σκότος ἐγένετο». 4. 4, 1 «ἀμφὶ μέσουν ἡμέρας ἐπορεύθησαν» 6. 5, 32 «περὶ ἡλίου μυσμάς». 7. 3, 34 «ώς ἦν ἡλιος ἐπὶ μυσμαῖς». 2. 6, 7 «καὶ ἡμέρας καὶ νυκτός». 6. 3, 23 «εὐής ἀφ' ἐσπέρας φυγοντο ἀπιόντες». 4. 6, 12 «μεθ' ἡμέραν μαχόμενος».

h) Πάντως φυσικὴ εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρ. παράξειψις, δταν τὰ προσηγορικὰ ὀνόματα. ἔχωσι σημασ. ἀργημ., ἢ δταν ἐκφράζωσιν ἐτέργειαν¹ καὶ ἐνταῦθη συγνότατη ἐν συνδέσει μετὰ προθέσ. Ἡγεῖσθαι, νομίζειν θεοὺς = τὸ πιστεύειν εἰς θεὸν, τὸ παραδέχεσθαι θεόν, τὸ δὲ ἥγ., νομ. τοὺς θεοὺς = τοὺς ὡρισμένους. Θεοὺς, τοὺς τῇ πόλει ἀνήκοντας θε. Πλ. νόμ. 899, d «ὅρῳμεν, εἴτε ἵκανῶς ἥδη τοις οὐχ ἡγούμενοις θεοῖς εἰρήκαμεν, ὡς εἰσὶ θεοί, εἴτε ἐπιδεῶς». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 64 «δις (Σωκρ.) ἀντὶ τοῦ μὴ νομίζειν θεοὺς φανερὸς ἦν θερκεύων τοὺς θεούς» = ὅστις ἐρχίνετο θερκεύειν. τοὺς ὑπὸ τῆς πόλης παραδέχεγμ. θε. παρὰ νὰ μὴ παραδέχηται θε. Εὐρ. Ἐκ. 800 «νόμῳ γάρ τοῖς θεοῖς ἡγούμενοι» ἀναφορικ. πρὸς τὸ προβλῆθη. οἱ θεοὶ οὐθένουσι. Ξεν. ἀν. 1. 3, 6 «ἐπὶ δεῖπτον ἐλθεῖν» = πορεύεσται διὰ φαγητὸν, (διὰ νὰ φάγῃ). (Πλὴν ἐν ἀν. 4. 2, 4 «τότε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ δεῖπτον» = διὰ τὸ φαγητὸν, τὸ ὠρισμ. τραχεῖται. ίδ. Bornem. εἰς Ξεν. συμπ. 1, 13, ὅστις, οὐχὶ ὁρίως, οὐδεμίκιν διαφορὰν παραδέχεται). Ἐφ' ἵππον= ἵππεύων, π. χ. λέραι. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9 «ὅταν ἔξηρι βασιλεὺς ἐπὶ θῆραν» (δηλ. venatum, ad venandum). (Αλλ' ἐν 11 «εὗρηχονται ἐπὶ τὴν θῆραν» ἀναφορικ. πρὸς τὰ προηγούμ., ίδ. 1. 4, 5.) ἀπομν. 1. 1, 9 «πότερον ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρείττον ἢ μὴ ἐπιστάμενον» (ad vehendum), μ. σ. Kühn. Ἡρδ. 3, 14 «ἐπὶ ὑδωρ λένκῃ» = aquatum ire. Ξεν. ἀπομν. 1. 4, 5 «τὰ διὰ στόματος ἡδέα» = quae edendo percipiuntur. 3. 9, 11 «ἐν νητῷ» = in navigando, in nave regenda, τὸ δὲ ἐν τῇ νητῇ = ἐν τῇ ὡρισμ., τῇ γνωστῇ νητῇ.

i) Τὰ ἀργημένα στεροῦνται πολλάκις τοῦ ἄρθρ. καὶ τότε ἔτι, δτε φάνενται ἐν ὡρισμένῃ τινὶ ἀναφορᾷ, ἢ καὶ δτε λαμβάνουσι σημασίαν συγκεκριμ., συμβαίνει δ' ιδίᾳ τοῦτο ἐπὶ τῶν δνομ. τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν, ἐπειδὴ ἐκλαμβάνονται ὡς γνωσταὶ ἐπωνυμίαι, ὡς κύριις οἵοιεν δνόματα. Πλ. Φιλίδρ. 245, d «μόνον τὸ αὐτὸν κινοῦν . . τοις ἀλλοις . . πηγὴ καὶ ἀρχὴ κινήσεως» ἀρχὴ δὲ ἀγέννητον² ἐξ ἀρχῆς γάρ ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνόμενον γίγνεσθαι». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 23 «πάντα ἔμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἰναι, οὐχ τῆκιστα δὲ σωρροσύνη». 3. 9, 5 «ἐπεὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀλλα καλά τε καὶ ἀγαθὰ πάντα ἀρετῆς πράττεται, δῆλον εἰναι, δτι καὶ δικαιοσύνη καὶ η ἀλλη πᾶσα ἀρετὴ σοφία ἐστίν». Κύρ. 8. 3, 25 «μάκλιστα ἐμεμελήκει αὐτῷ ἴπτικῆς». οἰκ. 6, 8 «ἐδόκιμάσχειν

ἀνδρὶ καλῷ τε κάγκαθῷ ἐργασίκν εἶναι καὶ ἐπιστήμην κρατίστην γεωργίας», ἔνθι διαδόριος οὐχὶ δρῦδες προσέθηκε τὴν. Πλ. συμπ. 186, ε «ἡ τε οὖν ἱετρικὴ, ὡςπερ λέγω, πᾶσα διὰ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνάται, ὁσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία· μουσικὴ δὲ . . κατὰ ταῦτα ἔχει» (ἢ ιατρικὴ ἀναφορ. πρὸς τὰ προηγούμ.). Προσέτι δὲ, καὶ ἐχὼ τὸ ἀφρρημ. πρέπη νὰ θεωρηθῇ ἔξισούμενον ἐγροιά γηματικῆ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 24 «Ἀλκι-
βιάδῃ; διὰ κάλλος ὅποι πολλῶν γυναικῶν θηρώμενος», =οὐχὶ διὰ τὸ ἔχυτοῦ κάλλος, δῆλο. διὰ τὸ κάλλος του, ἀλλὰ διὰ τὸ καλὸς εἶναι. 3. 3, 11 «ταῦτα πάντα διὰ λόγου ἐμάθο-
μεν» = animi sensus oratione expromendo. - Συγχόντατα
καὶ τὰ οὐσιαστικά· μέγεθος, πλῆθος, ὄψις, εὐρος, πλάτος,
βάθος, γένος, σ্বομα, πρόφασιν, καὶ τὰ τούτα ὅμι. τίθενται
ἐν τῇ αἰτιατ. ἀνάρθρῳ, ἐπειδὴ ἐκλαμβάνονται ὡς ἐπιφένηματικαὶ
οἵονες ἐκφράσται. Ξεν. ἀν. 1. 2, 23 «ποταμὸς Κύδνος δύομα, εὐ-
ρος δύο πλέθρων» 1. 4, 8. 4. 2, 2 «οἱ μὲν ἐπορεύοντο πλῆθος
ὡς δισχίλιοι». ἀπομν. 1. 4, 8 «πλῆθος ἀπειρω». (Πλὴν ἐν 1.
1, 14 «ἀπειρω τὸ πλῆθος».) Κύρ. 2. 1, 25 «πλῆθος μὲν . . μέ-
γεθος δέ». (Πλὴν ἐν ἀπομν. 1. 3, 12 «ἡμιωβολιαῖς τὸ μέγε-
θος».) Κύρ. 2. 4, 4 «τὴν τάξιν εἰς δώδεκα τάττειν βάθος».
(Πλὴν ἐν ἀν. 1. 7, 14 «τάρρος ἦν δρυκτὴ βαθεῖα, τὸ μὲν εὔρος
ἔργυιαι πέντε, τὸ δὲ βάθος ὁργιστὸν τρεῖς»). Θουκ. 3, 111 «οἱ
Μαντινῆς πρόφασιν ἐπὶ λχγνισμὸν ἐξελθόντες». 5, 80 «ὅ δὲ
ἀγῶνας τινα πρόφασιν γυμνισὸν ποιήσας».

k) Ἐὰν οὐσιαστικὸν συντεδεμέρον μετ' ἐπιθετικ. γενικῆς πα-
ρίστησιν ἐγροιαρ καθολικήν, καθ' ὅλον, τὸ ἄρθρο. ἐπὶ μὲν τοῦ συντα-
κτικοῦ οὐσιαστικ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παραλείπεται, ἐπὶ δὲ τῆς γενικ.
προστίθεται. Σοφ. Οἰδ. τ. 1530 «τέρμα τοῦ βίου» = σκοπὸς τῆς
Ζωῆς. Οἰδ. κ. 725 «τέρμα τῆς σωτηρίας». Φιλ. 900 «δυσχέ-
ρεια τοῦ νοσήματος». Θουκ. 4, 12 «τῶν χωρίων χαλεπότητι».
8, 33 «ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων». Ξεν. ἀπομν. 1. 5, 2 «ἐπὶ
τελευτῆς τοῦ βίου». ἀν. 1. 1, 1. ἀπολ. 30. Κύρ. 5. 1, 13. 7.
2, 20 «ἔξ ἀκμῆς τοῦ βίου». πολ. Λακ. 2, 1 «τῶν παίδων πό-
δας» = παιδόποδα. Κύρ. 2. 4, 4 «ἐπὶ στόμα τῆς ἀγυιᾶς». ἀν.
6. 6, 27 «τῶν στρατιωτῶν δόγμα». ἀπομν. 3. 6, 10 «περί γε
φυλακῆς τῆς χώρας». συμπ. 7, 2 «τροχὸς τῶν κεραμεικῶν» =
κεραμεικός. Πλ. νόμ. 770, α «ἐν δυσματὶ τοῦ βίου». Σπανιώτερ.
τίθεται τὸ ἄρθρο. καὶ ἐν τῷ συντακτικῷ οὐσιαστικ. Ξεν. ἀν. 1. 9,
30 «ἐν τῇ τελευτῇ τοῦ βίου». πολ. Λακ. 10, 1 «ἐπὶ τῷ τέρ-
ματι τοῦ βίου» Πλ. Φαίδ. 65, α «τῆς τοῦ σώματος κοινωνίᾳ». Διὸ
τότε ἀμφότεροι αἱ ἔννοιαι ἐκλαμβάνονται αὐτοτελεῖς καὶ
ώρισμέναι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πρόδημ. π. χ. Πλ. Γοργ. 474, ε «τὸ
τῶν μαθημάτων κάλλος». Ὅταν ὅμως ἡ γενικὴ ἦν σύμμα κί-
ριον τὸ ἄρθρο. παραλείπεται, εἰ καὶ δύνεται νὰ προστεθῇ ἐν τῷ

συντακτικῷ οὐσιαστῇ. Ἡρδ. 3, 26 «κατὰ Ἐλλήνων γλῶσσαν», καὶ ὅμως ἐν 2, 30 καὶ 4, 52 «κατὰ τὴν Ἐλλήνων γλῶσσαν», «Οταν δύμως ἀμφότεροι αἱ ἔννοιαι ἐκλαμβάνωνται καθ' ὅλου, καθολικαὶ, γενικαὶ, στερημέναι τοῦ ἁρθροῦ ἀμφότεροι. Πλ. Μενέζ. 246, ε «οὗτε σώματος κάλλος καὶ ἴσχυς δειλῆς καὶ κακῷ ἔννοιοιοῦνται πρέποντα φάίνεται». Τὸ αὐτὸ δυμέναι τοῖς ἀλλοῖς συντάξεων, ἐν αἷς δύο οὐσιαστικά κεντηταὶ ἐν πλησιεστέρᾳ τινὶ πρὸς ἀλληλα σχέσει. Πλ. πολ. 354, α «οὐδεποτ’ ἄρα λυσιτελέστερον ἀδικίαν δικαιοσύνην», ἀλλ’ ἐν β «λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης, ἐκεῖ μὲν ἀμφότεροι αἱ ἔννοιαι ἐκλαμβάνονται ὡς καθηρῶς ἀργηρημέναι, ἐνταῦθι δὲ ἀναφορικῶς πρὸς τὰ προηγούμενα, ὡς προμνηθεῖσαι ἥδη».

I) Τὰ ὡς οὐσιαστικά τιθέμενα ἐπίθετα καὶ μετοχαὶ (§. 461, 4) δὲν δέχονται τὸ ἁρθρ., ἐὰν ἡ ἔννοια πρέπη νὰ δηλωθῇ πάντως γενική ἐν τῷ πληθυντικῷ δὲ καὶ δταν μέρος τοῦ ὅλου δηλῶται, ὡς τοῦτο συμβάνει καὶ ἐν τοῖς κυρίως οὐσιαστικοῖς. a) Ἐπιθετορ. Πλ. Μενέζ. 246, ε «οὗτε σώματος κάλλος καὶ ἴσχυς δειλῆς καὶ κακῷ ἔννοιοιοῦνται πρέποντα φάίνεται». πολ. 610, δ «ἀπαλλαγὴ γάρ ἐν εἴη κακῶν». Θουκ. 2, 81 «μέσορ εὑροντες προσήσαν Χάρονες». 4, 31 «μέσορ καὶ ὄμαλώτατος .. εἰχε». Ξεν. Κύρ. 1. 8, 8 «ἥδη ἦν μέσορ ἡμέρας». 23. Θουκ. 1, 8 εὐπέρι ἡμισυν Κάρες ἐρχόντασαν = πλέον ἡ ἡμίσ., μ. σ. Popp. 8, 68. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 47. ἀν. 6. 2, 10 μ. σ. Kühn. ἐλλ. 4. 3, 15 «ἡμισυν μάρκας τῆς ἐξ Ὀρχομενοῦ». Πολλάκεις προξὶ Πλάτ. ἀπαντᾶς ἀνάρθρῳ. τὸ ἐνικ. οὐδέτε. ἐπὶ ἀργηρημ. ἐννοιῶν οἶον καλόν, τὸ παρ’ ἀλλων λεγόμ. τὸ καλόν. Ἰππ. 1, 293, ε «σκόπει, εἴσοι δοκεῖ καλόν εἰναι, οὐ καὶ νῦν δὴ ἐπελαχόμεθα ἐν τῇ ἀποκρίσει» μ. σ. Stallh. = ἐν φάίνητάι σοι, ὅτι ὠραιότης είνε τοῦτο, οὐτινος καὶ τόρχ δὲ ἐθίζειμεν. Ἀνάρθρο. δύμως πρέπει νὰ τεθῇ κατὰ τὰ ἐν §. 461, σημ. 3, δταν τοῦτο ἡνε κατηγορούμ. Φίλ. 11, α «Φίληδος ἀγαθὸς εἰναί φησι τὸ χαίρειν». πολ. 505, ε «οἱ τὴν ἕδοντὴν ἀγαθὸν δριζόμενοι». - b) Συγνότατα τίθεται ἀνάρθρο. δ πληθυντ. τῶν μετοχῶν. Καὶ ὁ Ομρ. αὐτὸς συνδέει βεβαίως μετ’ ἁρθρ. τὴν οὐσιαστικοποιηθ. μετοχ. (ἰδ. §. 457, 6), δτι δύμως καὶ παραλείπει αὐτὸν κατὰ τὰ ἐν §. 457, 5 μόλις χρήζει μνείξ¹⁾. K, 47 «οὐ γάρ πω ἰδίκην οὐδὲ κλίνον αὐθήσαστος (= τινὸς, δστις ἐλάκησε) ἀνδρ’ ἔνα τοσοῦτο .. μητησαπθαί». ε, 400 «τόσον απῆν, τοσού τὸ γέγωνε βοήσασεν». Ἡσδ. ἔργ. 12 «τὴν μέν κεν. ἐπαινήσεις κοήσασε = πρόνιμος τις. Σοφ. Ἀντ. 687 «γένοιο μὲν τὸν γάτερο καλῶς ἔχοντα = εἰ καὶ οὐδένατον γένιν καὶ δλλωτινὶ ωφέλιμος καλή τις ιδέα. Ηλ. 607 «καὶ δέ τις θεῶν βλάπτη, δύναται».

1) "B. Mauthias II, §. 271, σημ., Καπνερ εἰς Ξεν. Δπομν. 1. 3, 8. καὶ ἀ. 2. 1, 7.

Ἄνοιδι ἄνισχύωρ φυγεῖν» = οὐδὲ ίσχυρός τις. Τρ. 722 «ζῆν γάρ κακῶς καλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν» = ἵνα ζῇ, ὅς τις κακὴν φέμην ἔχουσα. Εὐρ. Φ. 270 «ἐπειντα γάρ τολμῶσι δεινὰ φείνεται» = rem difficilem aggreidentibus. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 1 «ἡλθον πάρα τοῦ Ἰνδοῦ χρήματα ἀγορτες». Ἡρδ. 1, 42 «οὔτε συμφορῇ τοιηδε κεχρημένον οἰκός ἐστι ἐξ δυήλικας εὗ πρήσσοντας ἴεναι, οὔτε τὸ βούλεσθαι πάρχε». Ξεν. Ἐλλ. 5. 1, 19 «ἀρρόνως ἔπλει δώδεκα τριήρεις ἔχων ἐπὶ πολλὰς νοῦς κεκτημένον». ἀπομν. 1. 3, 11 «ἔφ' οἶ; οὐδὲ ἄν μαινομένος σπουδάσειν». 2. 6, 26 «πῶς οὖν οὐ λυσιτελεῖ τοὺς βελτίστους φίλους κτηηάμενον πολιτεύεσθαι». 1. 2, 23. 3. 6, 6. 9, 14. ἀν. 2. 3, 23 «ἀδικοῦντα πειρασθεῖσθαι ἡμίνατοθι». 6. 4, 3 «ὁ Κέλπης λιψῆν ἐν μέσῳ κεῖται ἐκτέρωθεν πλεύστων ἐξ Ἱππαλείνες καὶ Βυζαντίου». Πλ. Λυσ. 213, c «ὅταν ἡ μὴ μυστὴν τις φιλῇ, ἡ καὶ φιλοῦν μισῇ». πολ. 595, c «πολλά τοι ὁδύτερον βλεπόντων ἀμελύτερον ὄφωντες πρότεροι εἰδον». σοφ. 238, a «μὴ ὅτι δέ τι τῶν ὄντων ἀρά ποτε προσγίγνεσθι φήσομεν δυνατὸν εἶναι». = ἀνυπέρεκτῷ τινὶ, μηδὲν, b «μὴ ὅτια ἐπειδὴν λέγωμεν». = μηδὲν, ἀνύπερεκτὸν τι· ὅλοι ληρον τὸ χωρίον τοῦτο ἀναγνωστέον μετὰ προσοχή, ἐνθά τὰ μὲν, μὴ ὅτι, καὶ μὴ ὅτα, ἀριστα, ἀντιτίθενται πρὸς τὰ, τὸ μὴ ὅτι, καὶ τὰ μὴ ὅτα, ὥρισμένα, ὡς περιλημβάνοντα διλόκληρον τὴν ἔννοιαν τῆς μὴ ὑπάρκειας, καὶ τοῦ ἔννοιαν πάρκητου τῶν ὄντων. νόμ. 795, b «δικρέφει πάχυπολυ μαθὼν μὴ μαθόντος καὶ ο γυμνοκασάμενος τοῦ μὴ γεγυμνασμένου», ἐνθά τη τοῦ ἄρθρο. παράλειψις εἶναι περιεργοτέρω, καθόσον ἀμέσως μετὰ τοῦτο τίθεται κατό. Ὁμοιον πάρχε Ξεν. Κύρ. 7. 5, 73 «νόμος ἐστιν, ὅταν πολεμούντων πόλις ἀλῷ, τῶν ἐλόντων εἶναι καὶ τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τὰ γρήματα». Συνηθέστατα παρχλείπ. ἐπὶ τοῦ πέμπειν. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 2 «κακασκεψομένους ἐπεμπε». ἀν. 1. 3, 14.

m) Σπανιωτάτη είναι ἡ τοῦ ἄρθρο. παρχλειψις καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ τῶν ἐπιθετικῶν τιθεμένων ἐπιγρημάτων (§. 416, 6), συμβινεῖ δὲ τοῦτο σχεδὸν μόνον ἐπὶ τῶν ἐπιρρή. τοῦ χρόνου καὶ τοῦ βαθμοῦ. Σπορκδικωτάτη δ' είναι ἡ παράλειψις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν προθετοπτώτων. Δ, 310 «ὦδι γέρων ὥτρυνε πάλαι πολέμων εὗ εἰδὼς» = παλαιῶν τινῶν πολέμων, (ιδ. 308 «ἀδεκαὶ οἱ πρότεροι πόλιες καὶ τείγε' ἐπόρθεον»). Ἡσδ. Θεογ. 486 «Οὐρανίδη μέγ' ἄννατε» (μ. σ. Goettl), ὅπερ ὄμως εἶναι ἡ τον τριχύ, ἐπειδὴ ἡ ὥρητικα ἔννοια τοῦ ἀνάσσειν ἐξαίρεται σφρέστερον. Ιδ. Virg. A. 1, 21 «populus late rex» = late regnans· τριχύτερον ὄμως τὸ παρ' Εὐρ. Ἐκ. 891 «καλεῖσθ' ἄνασσαν δή ποτ' Ἰλίου» ἀντὶ ἄρασ. ἡ ποτ' Ι. I. (Παρ' Ἡσδ. ὄμως Θεογ. 872 «καὶ δὲ ἀλλακει μάγις αὐτῷ ἐπιπνείοντι θάλασσαν» τὸ μάγις ἀνήκει τῷ ἄρη). Αἰσχυλ. χοηρ. 916 «ἢ κάρτα μάντις οὐδὲ διεράτων φένος». Σοφ. Ορ. 1043 «ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέν, οὐτὶ τοῦ πάλαι

ποτέ. Θεόκρ. 9, 34 «οὕτ' ἔχει ἀπίστας γλυκερώτερον» = ver subitum, μ. σ. Kiesling καὶ Wüstemann. Δημ. 19, 141 «τῶν ἐχθρῶν Φωκέων ἄρδην δλεθροῖς» = ἐντελής σ.λ. 18, 62 «ἐν τοικύτῃ καταστάτει καὶ ἔτει ἀγνοίᾳ». Πλ. πολ. 564, α «ἡ ἄγαρ ἐλευθερίας ὕσκεν οὐκ εἰς ἔλλο τι τὴν εἰς ἄγαρ δουλείαν μεταβάλλειν». = ἡ ὑπερθροίσκη ἔλευθ. φρίνεται, ὅτι μεταβάλλεις εἰς ὑπερθρο. δουλείαν, μ. σ. Schneider. νόμ. 639, β «οὐδὲκαὶ ἀνδρῶν ἀρχοντα, ἀλλά τινων σφόδρα γυναικῶν» μ. σ. Stallb. Πολλάκις τὸ ἀλλω = ἔλλως, ἀλλοιώτατα, εἰς δὲ μὴ, merus, ἡ τούλαχιστον, ἀπλῶς. Ἡρδ. 5, 8 «θέπτουσι κατακαύσαντες; ἡ ἀλλως γῆ κρύψαντες», = ἡ τούλαχιστον ἀπλῶς ἐν τῇ γῆ κρύψῃ, μ. σ. Baehr. Θουκ. 8, 78 «ἀλλως διανομής καὶ οὐκ ἔργον». Πλ. Θεοπ. 176, δ «οὐ ληροί εἰσι, γῆς ἀλλως ἐχθρός» = ἀλλ' ἀπλάζις βάρη γῆς. Ἀρρ. νερ. 1203 «πρόσθατα ἀλλώς». Δημ. 19, 24 «οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὅχλος ἀλλώς καὶ βασικανίκα κατερχάνετο». Εὐρ. Ἑκ. 626 «ἀλλώς φροντίδων βουλεύματα». Καὶ ἐπὶ τοῦ οὗ. Εὐρ. Ἰππ. 196 (Ἀναπ.) «δι' ἀπειροσύνην ἀλλούς βάστου κούκλα πόδειξεν τῶν ὑπὸ γχίκες». Ἄλ. Plaut. Pers. 3, 1, 57 «non tu nunc hominum mores vides». Ter. Heaut. Andr. 1, 2, 4 «heri semper lenitas». Cic. Verr. 2, 192 «magis vir». Tusc. 2, 22, 53 «C. Marius, rusticanus vir, sed plane vir». καὶ τὰ δια. τούτοις, ἴδι. Kühner. λατ. γραμμ. §. 133, A. 3. (Ατόπως διως πάντα ἀνάγονται ἐνταῦθη καὶ τὰ πρόδημα, ἐν οἷς τὸ ἐπίδημον ἀποδίδοται εἰς τὸ εἶραι ἡ ἔλλο τι φίμως οἶον μάλα χειριστός ὄντος μάλιστα εὐημερίας οὖσης, ἴδ. §. 353, 4. Ξεν. Ἐλλ. 6, 2, 39 «Χαρδίσιν μάλκα στρατηγὸν νομίζουμενον». Κύρ. 4, 2, 5 «μάλκα συμμαρτίνει τοῦτο ἥγονομεθα.» - Πίνδ. II. 1, 77 «ἐν Σπάρτῃ δὲ ἐρέω πρὸ Κιθαιρώνος μάλκν» = τὴν πρὸ Κιθ. μάλκη. Ἐν δὲ τοῖς γωρίοις οἶκ τὰ Σηρ. Οἰδ. τ. 55 «ξὺν ἀρθράσιν κακῶλιον ἡ κατῆ; κακτεῖν». Ἡλ. 61 «οὐδὲν ἔργον σὺν κέρδει κακῶλιν» = vox cum luero juncta non est malum, παραλείπεται οὐχὶ τὸ ἔρθρο. ἀλλ' ἡ μετοχὴ ὁρ.

§. 463. Θέσις τοῦ ἔρθρου.

1. Τὸ ἔρθρον συχρότατα χωρίζεται ἀπὸ τοῦ οὐσικοῦ αὐτοῦ διὰ παρεπιπτόντων λεξιδίων οἷν τῶν, μὲρ, μὲρ γάρ, μὲρ οὐκ, δὲ, δ' οὔτε, γε, δέ γε (σπαν. διὰ, δὲ καὶ), τέ, τὲ γάρ, τοι, τούροι, γίρ, δή, ἔρχεται σπανίως; διὰ τῶν αὖ, μέρ οὐκ διή: πολλάκις διὰ τοῦ οἴμαι: διὰ δὲ τοῦ τις πολλάκις παρ' Ἡρδ., ἐνίστε δὲ καὶ παρὰ τοῖς μτγν., παρὰ τοῖς ἀττικ. διως τοῖς τότε μόνον, ὅταν μετά τὸ ἔρθρο. κακτεῖ ἐπιθετικ. προσδ., καὶ λοιπὸν μεταξὺ τοῦ ἔρθρου προσδ. καὶ τοῦ οὐσικοῦ διὰ τοῦ αὐτὸς αὐτοῦ (ποιητ. ἴδ. §. 455, A). Πολλάκις ἀπεκτῶν παρ' Ἐλλ. καὶ μέγιστας παρεπιθέσεις, ἵνα παραστήσων πάτεται τὰς μεταξὺ τοῦ ἔρθρου καὶ τοῦ οὐσικοῦ κατανοῦ κειμένους; λόξεις; ὥτει μέγικ τι οὐσικ-

στικὸν δλον. §. 461, 7. Ξεν. ἀν. 1. 2, 1 «τὴν μὲν πρόφρασιν». 1. 1, 2 «ὅ μὲν οὖν πρεσβύτερος». 3 «ἡ δὲ μήτηρ». 2, 12 «τῇ δὲ οὖν στρατιᾷ». 18 «ἥ τε Κίλισσα». 1. 1, 5 «καὶ τῷ παρ' ἐαυτῷ δὲ βαρθέρων». 8 «τῆς μὲν πρὸς ἐαυτὸν ἐπιθουλῆς». 9 τοῖς ὑπὲρ Ἐλλησπόντου οἰκουσι». 2, 18 «τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρθέρους φέρον». 5. 8, 24 «τοὺς μὲν γάρ κύνας» κτλ. Θουκ. 1, 36 «τῆς τε γὰρ Ἰταλίκες καὶ Σικελίας». (Ἐξν προηγηται τοῦ ἄρθρ. πρόθεσ. οἱ πεζοὶ λέγουσιν ἦ, πρὸς δὲ τὸν ἄρδρα, ἦ, πρὸς τὸν ἄρδρα δὲ, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς τὸν δὲ ἄρδρα. Ηλ. Φιλ. 50, α «ἄπο τε τῆς ἡδονῆς». 75, α «ἔκ γε τῶν αἰτιήσεων». Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 19 «περί τε τῆς πόλεως». Οἱ δὲ ποιητ. ἄλλως οἶον Εὐρ. Μάδ. 475 «ἐκ τῶν δὲ πρώτων»). Ηλ. συμπ. 189, δ «ἡ γάρ πάλαι ἡμῶν φύσις». νόμ. 813, b. 219, ε «ἥ τοι τῆς διανοίας δύνη». Φιλ. 75, b «πρὸ τοῦ ἄρχοντος θρέψασθαι». πολ. 413, b «τοὺς τοίνυν βιοτέντας». Θουκ. 6, 22 «τὸν δὲ καὶ αὐτόθιν σῖτον». Ηλ. Φίλ. 25, δ «τὴν αὖ τοῦ πέρχτος γέννην». Φιλ. 112, ε «τὰ μὲν οὖν δὴ ἄλλα». Γοργ. 483, d «ἡ δέ γε οἷμαι φύσις» μ. σ. Hdrf. καὶ Stallb. πολ. 568, ε «εἰς δέ γε οἷμαι τὰς ἄλλας πόλεις». Δημ. 54, 38 «οἱ γάρ οἷμαι βέλτιστοι». Ηρδ. 1, 84 «τῶν τινα Λυδῶν». μ. σ. Baehr. 85 «τῶν τινας Περσέων». 109. 124 κ.τ.λ. Θουκ. 5, 82 «τῶν ἐν Πελοποννήσῳ τινὲς πολεμών. 1, 45. Ξεν. ἀν. 2. 5, 32 «τῶν βαρθέρων τινὲς ἴππεων». 5. 7, 19 «τῶν δὲ ἀποδυγόντων τινάς Ἐλλήνων». Κύρ. 5. 4, 1. 7. 2, 3. Ηλ. Γοργ. 461, α «τούτων τις τῶν τεγνῶν». b «τῶν διὰ λόγου τις τὸ κύρος ἔχουσαν». Ἐλευθεριώτατη πολλάκις εἶναι παρὰ τοὺς ποιητ. ἡ τιμῆσις τοῦ ἄρθρ. ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. αὐτοῦ οἶον Σοφ. Αἴ 311 «καὶ τὸν μὲν ἡστο πλεῖστον ἀφθογγος χρόνον». Ἐνεκκ δὲ τῆς τάξεως τῆς ἑλλην. γλώσσης εἰς τὸ νῦ τίθηται μεταξὺ τοῦ ἄρθρ. καὶ οὐσιαστικοῦ λέξεις ἀνηκούσας εἰς ἔναρξη. οὔσιαστ., προηλθε πολλάκις συστήνεται ἀρθρ., ἥν ἡ γερμαν. ἀπορεύγει. Ηλ. σοφ. 254, α «τὰ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὅμικτα». πολιτικ. 281, α «τὸ τῆς τοῦ ξενοντος τέγυνης ἔργον»).

2. Ἐξν δύο ἡ πλείονος οὐσιαστικὰ συνδέωνται πρὸς ἄλληλα διὰ τοῦ καὶ, ἦ, τε . . . καὶ, τὸ ἄρθρον ἡ ἐπαραλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκ τοῦ καὶ τῶν καὶ τότε καὶ μερικοὶ ἔνοικι θεωροῦνται ὡς; καὶ ἔκυτάς ὑπέρχουσκι, ἦ ὡς ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλήλας κείμεναι; ἦ δὲ ἐπαραλαμβάνεται τὸ ἄρθρ., καὶ τότε αἱ μερικοὶ ἔνοικι θεωροῦνται ὡς; συνδεμέμεναι ἐν μιᾷ ὀλικῇ παραστάσει. Ηρδ. 4, 71 «ἐν τῇ λοιπῇ εὐρυχωρίῃ τῆς θάκης τῶν παλλακέων τε μίχν ἀποπνέοντες θάπτουσι καὶ τὸν οἰνογόνον καὶ μάγειρον καὶ ἴπποκόμον καὶ διήκονον καὶ ἀγγειοφόρον καὶ ἵππους καὶ τῶν ἄλλων ἀπέκτων ἀπαρχῆς» (δική παράστασις πάντων, ὅσα δὲ νεκρὸς μετεγείρεται ἐν τῷ βίῳ). Θουκ. 1. 1 «τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννη-

σίων καὶ Ἀθηναίων» (παράστασις διλεκή), ίδ. Popp. ἔκδ. μεγ. καὶ εἰς 1. 71, 4. 97, 1. 2, 13 «τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἔχουτον καὶ οἰκίες». 1, 57 «τοὺς ἐπὶ Θράκης Χαλκιδεῦσι καὶ Βοττικίοις». 140 «τὴν βεβίωσιν καὶ πεῖρον τῆς γνώμης». Πλ. Κρητ. 405, ε «τὸν ἀκόλουθον τε καὶ τὴν ἄκοιτιν», ἐκάστη ἔνοιαι θεωρεῖται καθ' ἔχουτάν. Γοργ. 469, ε «καὶ τὰ γε Ἀθηναίων νεώρια καὶ τριήρεις καὶ τὰ πλοῖα πάντα καὶ τὰ δημόσια καὶ τὰ ἔδιαι», ἔνθι ὁ Stallb. ὑποτίθησι καὶ αἱ τριήρεις, οὐχὶ δρθῶς ὅμως, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον τὰ γέραμα καὶ τρίπορτον καὶ τριπόρτον τὰς ὡς ἐν, εἴτα δὲ προστίθενται τὰ λοιπὰ ὡς αὐτοτελῆ. Κρητ. 422, ε «σημαζίνειν τὰς χερσὶ καὶ κερχλῇ καὶ τῷ ἀλλῷ σώματι»: ὁ Stallb. ἀνεν λόγου ἀναγγινωσκει μετά τινων κωδ. καὶ τῇ χερ., τὸ ταῖς χερ. κ. χερ. ἀποτελεῖ δόλον τι, ὡς καὶ τὸ τῷ ἀλλ. σώμα. (Τὸ δὲ παρὸν Φαίδ. 85, α ἀναγγινωστέον μετά τῶν κωδ. αἱ τε ἀηδῶν καὶ ἡ χελιδῶν καὶ ὁ ἔποψι, ὡς καὶ Ξεν. οἰκ. 1, 1 «ἡ ἵκτρική καὶ ἡ χελικευτική καὶ ἡ τεκτονική», ἔνθι ὁ Breitenb. ἀναγγιγν. μετά τινων κωδ. καὶ χαλκ.) Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 19 «Σωματάς πάντα ἥγετο θεοὺς εἰδέναι, τὰ τε λεγόμενα καὶ πράττομενα καὶ τὰ σιγῇ βουλευόμενα». (τὰ μὲν δύο πρῶτα μέλη ἀποτελοῦσιν ἐν δόλον, τὸ δὲ τελευταῖον ἀντιτίθεται τούτῳ. μ. σ. Kühn.) 2. 1, 20 «καὶ ἔχδιοι ωργίκια καὶ ἐκ τοῦ παρχρῆμα ὕδοναί». 2. 2, 5 «τὰ τε συμφέροντα καὶ κεχρισμένα». 3. 10, 5 «τὸ μεγάλοπρεπές τε καὶ ἐλεύθερον καὶ τὸ ταπεινόν τε καὶ ἀνελεύθερον». Ἱππαρ. 1, 19 «ἀγωνίζεσθαι περὶ τε τῆς πόλεως καὶ περὶ εὐκλείας; καὶ περὶ τῆς ψυχῆς?» (τὰ δύο πρῶτα μέλη δηλοῦσιν τὴν διλεκήν ἔνοιαιν οἵονει ἐνδοξόπολιν). Δημ. 18, 212 «οἱ σύμβουλοι, καὶ βήτωρ ἐγώ». μ. σ. Dissen. Μετ' ἐπιτάξεως δὲ 278 «τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ἄρτορκ». 205 «τὸν τῆς εἰμαρμένης καὶ τὸν αὐτόμακτον θάνατον», ἵνα ἔξαρη τὴν ἀντίθεσιν. Οὕτω Πλ. Φαίδ. 69, ε «καὶ ἡ σωροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις». (Ἀνευ τῆς ἐπαναλήκεως τοῦ ἔρθρου. πᾶσαι καὶ ἀρεταὶ ἔθελον συμπεριληρθῆσθαι εἰς μίαν ἔννοιαν διλεκήν.) Τριγεῖται εἰναὶ ἡ παράλειψις τοῦ ἔρθρου. ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν, αἵτινες ἔνεκκα τούτου πρέπει νὰ νοηθῶσιν ἐπ' ταῖς ὡς συμπεριληρθεῖσαι ἐν ἐνὶ διλοφου. 1, 7 «αἱ πόλεις αἱ τε ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἐν ταῖς ἡπειροῖς» Πλ. Εὐθύρρ. 9, ε ετὸ δισιον καὶ μή». 15, ε «τὰ τε ὄσια καὶ μή». (πλὴν ἐν d «τὸ τε ὄσιον καὶ τὸ ἐνόσιον» αἱ ἀντιθέσεις θεωροῦνται καθ' ἔχουτάς), ίδ. Stallb. σ. 209. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 15 «καὶ τὰ σόματά τε ἡμῶν οὐδὲν γείροντα ἔχειν, ψυχάς τε διαμῆνος γείροντας ἡμῶν προσήκει ταῖς εἰκόσι τόποις, ὅτι δὲ τείχους ἡν αὐτῆς τὸ εὔρος πάντες καὶ εἴκοσι πόδες, ὅγιος δὲ ἐκτόνων». 3. 5, 7 «οἱ μὲν ἄλλοι περὶ τὰ ἐπιτήδεια την, σεριτηγοὶ δὲ καὶ λοχαγοὶ συνῆλθον», εἰ καὶ τὸ χωρίον τοῦτο διεκινογεῖται διὸ τῶν ἐν §. 462, ε). Ἕριζετ. Πλ. νόμ. 903,

δι «μετατιθέναι τὸ μὲν ἄμεινον γεγονόμενον θήσος εἰς βελτίω τίπου, γεῖρον δὲ εἰς τὸν χείρονα» ἀντὶ τὸ δὲ χεῖρον δηλ. γεγονόμενον θήτον ὅμως τραχὺ ἐν Ἀντιρ. 2, 7 «τοῦ δὲ θεράποντος πᾶς χρὴ πιστότερον τὴν μαρτυρίαν η τῶν ἐλευθέρων ἡγετούαι». διότι τὸ μαρτυρίαν κεῖται πλησίον τῆς γενικ. τῷρ εἰλευθ. ποιηναντίον δὲ θὰ ήτο τραχὺ τὸ, τοῦ δὲ θερ. τ. μαρτ. πᾶς χρὴ πιστ. ἡγεισθ. η τ. εἰλευθ. Κανονικῶς ὅμως ἐπικαλεμβάνεται τὸ ἔρθρ., ως καὶ ἐν τῇ γερμαν., ἂν τὸ προηγηθὲν οὐσιαστικὸν ἐπρεπε νὰ ἐπικαλεθῆ¹⁾). Ἰσοχρ. 2, 4 «πότερόν ἐστιν ἄξιον ἐλέσθαι τὸρ βιον τὸν τῶν ιδιωτευόντων . . η τὸρ τυρχννεύοντων». Ψευδ. Ηλ. ἐπ. 354, ε «μετρίκη θεῷ δουλεία, ἄμετρος δὲ η τοῖς θυνθώπους». Δύναται ὅμως νὰ ἐπικαλεθῇ καὶ τὸ οὐσιαστικ. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 31 «ἀπορκλεστέρων οὐδεμίνικον πορειαν τὴς πρὸς κατὴν Βεζούλην περείαν». Ἐνίστε ἐπικαλεμβάνεται τὸ ἔρθρ. ἐμφραγτικῶς εἰς τὴν ἐπίθετην καὶ ματοχ., εὶς καὶ ταῦτα ἀναρέρονται εἰς τὸ αὐτὸν ἀντικείμενον. Ἀντιρ. 1, 21 «τῷ τεθνεότητι ὅμης κελεύω καὶ τῷ ἀδικημένῳ τιμωρίᾳ γενέσθαι». μ. σ. Maetzner. Δημ. 10, 87 «τὸν αἵτιον καὶ τὸν παρασκευάσανταν τὴν ἔξουσίκν ταύτην ἐκείνῳ». 280 «τοῦ Θρησκευόντος τοῦ δημοτικοῦ καὶ τοῦ ἀπὸ Φυλῆς καταγγόντος τὸν δῆμον». 311 «τὴν ὁσίαν καὶ τὴν δικαίαν ψήφον». Μόνον ἐν τῇ ποιήσ. χάριν τοῦ μέτρου τὸ ἔρθρ. τίθεται, εἰς καὶ σπανιότερον, ἐν τῷ δευτέρῳ μόνον μέλει τῆς προτάσ. Εὔρ. Ηλ. 1352 (Ανηπ.) «οἰσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον | φίλον ἐν βίστῳ».

3. «Οταν τὸ ἔναρθρο. οὐσιαστικὸν συνδέηται μετ' ἐπιθετικ. προσδ. (§. 400), πρέπει νὰ δικαρχήσων τὰς ἔξης δύο περιπτώσεις ὡς πρὸς τὸν θεσμὸν τοῦ ἀρθροῦ».

A. Ἐκεὶ ὁ ἐπίθετ. προσδ. συνδέηται μετὰ τοῦ οὐσιαστ. αὐτοῦ εἰς μιαν ἔρειαν (ὡς τὴν σημερ. ὁ καλόμυρος, κακόμυρος κτλ., τὰ γερμ. der gute Mann = Biedermann κτλ.), καὶ δηλοῦ ἀντικείμενον, ὥπερ ἀντιτίθεται ἀλλοιος ἀντικειμέν. τοῦ αὐτοῦ γέροντος, τότε τριτῆρη θέσιν τὸ ἀρθρ. Ικαρίζεται: a) ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ - b) ὁ ἀνὴρ ὁ ἀγαθὸς - c) ἀνὴρ ὁ ἀγαθός. Τὴν τριπλῆν ταύτην θέσιν τοῦ ἐπιθετικ. προσδιορ. κακοδημεν ἐπιθετικήν, ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ ὁ ἐπίθετικ. προσδιορ. παρίσταται ως ὄντως τοιούτος. - Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει: ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ἡ βαρύτης κεῖται ἐπὶ τοῦ ἐπιθ. προσδ. Ηλ. νόμ. 805, δ «δεεπικαδίκες κοινωνεῖν τὸ θηλογένος ἄμην τῷ τῶν ἀρρένων γένει». Ἐν τῇδεντέρᾳ δὲ καὶ τρίτῃ περιπτώσει: ὁ ἀνὴρ ὁ ἀγαθὸς, καὶ ἀνὴρ ὁ ἀγαθὸς, ἡ βαρύτης κεῖται ἐπὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ μάλιστα ἐπὶ μὲν τῆς δευτέρας περιπτ. ὁ ἀνὴρ ὁ ἀγαθὸς τὸ οὐσιαστικὸν τίθεται ως ὀντομένον ἡ προμνησήν, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης ἀνὴρ ὁ ἀγαθὸς τίθεται ως ἀρρώστον, προσδιορίζεται:

1) "Id. Matthiae II. §. 282, 1.

δμως ἀκριβέστερον διὰ τῆς προσθήκης ἐπιθετικοῦ προσδ., ἐν ἀμφοτέροις ὅμως ταῖς περιπτώσεσι ταύταις γίγνεται ἀντίθεσις ἀλλῷ τινὶ οὐσιαστικῷ. Ξεν. ἀν. 5. 1, 1 «ὅσα μὲν δὴ ἐν τῇ ἀραβάσῃ τῇ μετὰ Κύρου ἔπραξαν οἱ Ἑλληνες καὶ ἐν τῇ πορείᾳ τῇ μέχρις ἐπὶ θάλατταν τὴν ἐν τῷ Εὔξεινῳ Πόρτῳ, ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται». 5. 8, 24 «ἢ σωφρονήσετε, τοῦτον τάναντίς ποιήσετε ἡ τοὺς κύνας ποιοῦσι· τοὺς μὲν γάρ κύνας τοὺς χαλεποὺς τὰς μὲν ἡμέρας δεδέσαι, τὰς δὲ νύκτας ἀφίσαι, τοῦτον δὲ τὴν νύκτα μὲν δήσετε, τὴν δὲ ἡμέραν ἀφήσετε» (ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς προφόρην. κύνας, καὶ ἀντίθετικῶς πρὸς τὸ τοῦτο). Ψευδ. Ἰσοκρ. 1, 16 «τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης». Αἰσχυλ. 3, 6 «διοικοῦνται αἱ μὲν τυραρίδες καὶ διτυραρχίαι τοῖς τρόποις τῶν ἐφεστηκότων, αἱ δέ πόλεις δημοκρατούμεναι τοῖς γόμοις τοῖς κειμένοις». Πλ. Λάζ. 191, b «τὸ μὲν γάρ ιππικὸν τὸ ἐκείνων (τῶν Σκυθῶν) οὕτω μάχεται, τὸ δὲ ὀπλιτικὸν τὸ γε τῶν Ελλήνων, ὃς ἐγὼ λέγω». Μενέξ. 240, ο «έκεινος τοὺς ἄνδρας φυμὶ οὐ μόνον τῶν σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρες εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς τε ἡμετέρας». Ἰσοκρ. 4, 15 «διεξέρχονται τάς τε συμφορὰς τὰς ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἡμῖν γερενημέρας καὶ τὰς ὥρεις τὰς ἐκ τῆς στρατείας τῆς ἐπ' ἐκεῖνον ἰσομέρας». - Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 32 «ἐγὼ δὲ σύνειψι μὲν θεοῖς, σύνειψι δ' ἀθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς. 4. 5, 11 «τί διαφέρει ἀνθρωπὸς ἀκρατῆς θηρίου τοῦ ἀμαθεστάτου;» Πλ. πολιτικ. 294, a «τὸ δ' ἄριστον οὐ τοὺς γόμοις ἐστὶν ισχύειν, ἀλλ' ἀρδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν». Ἐνίστετε ἐναλλάξσουσιν αἱ θεσεῖς τῶν, ὁ ἀγαθὸς ἀτῆρ καὶ ἀτῆρ ὁ ἀγαθὸς, ἀνευ δικροφράξεως σημασίας. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 8 «τὰς μεγάλας ἡδονὰς καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἡ πειθῶ καὶ ἡ καρτερία καὶ οἱ ἐν τῷ καιρῷ πόνοι καὶ κινδύνοι παρέχονται» (= καὶ τὰ μεγάλα ἀγαθά). Πλ. πολ. 545, a «πῶς ποτε ἡ ἀκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἀκρατος ἔχει;» = πρὸς τὴν ἀκρ. ἀδικ. 1).

B. Ὁ ἐπιθετικὸς προσδ. δὲν ἔνοιται μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ εἰς μίχν ἔννοιαν, ἀλλ' ἔχει σημασ. κατηγορικήν, ἐκλαμβανόμενος καθ' ἔχυτὸν ὡς κατηγορούμενος συντετμημένης δευτερεύοντης προτάσ., οὐδὲ ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλο τοῦ αὐτοῦ γένους ἀντικείμ., ἀλλ' ἀντιτίθεται αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν, ἐπειδὴ δηλοῦται, ὅτι ἀντικείμ. τι πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἐν τινὶ ιδίοτητι, καθ' ἔχυτὸν καὶ ἀνευ ἀναφορῆς πρὸς ἄλλο. Οἱ γερμαν. τότε ἐν μὲν τῷ ἐτικῷ μεταχειρίζονται τὸ ἄτομο. ἄρθρ. εἰν, τὸν δὲ πληθυντ. τιθεῖσιν ἀνάρθρ., ἐκτὸς ἀν δηλῶνται ὡρισμένα ἀντικείμ. Ἐν τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει διττῶς τὸ ἄρθρ. τιθεται ἐν τῇ ἐλλήνῃ. a) ὁ ἀνήρ ἀγαθὸς, b) ἀγαθὸς δ ἀτῆρ = δ ἀνήρ ἀγαθὸς; ὃν = δ ἀνήρ, στοις εἶνε ἀγ., καθ' δον,

1) "Id. Kruger in Jabn's Ztschr. 1838, σ. 62.

ώστε νὰ, ἐπειδὴ, ἔχων, ὅν εἶνε ἀγ., ὅπερ προσῆλθεν ἐκ τοῦ, ὁ ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐστιν, ἢ ἀγαθὸς ἐστιν ὁ ἀνὴρ. Καλοῦμεν δὲ τὴν τοιαύτην θέσιν τοῦ ἄρθρο. κατηγορικήν. Ἡ ἔμφασις κεῖται ἐπὶ τῆς ἡγουμένης λέξεως. Ἀς παραβάλῃ τις τὸ, οἱ ἀνθρωποι μισοῦσσες τὸν ἄνδρα κακὸν, ἢ κακὸν τὸν ἄνδρα = οἱ ἔνθρ. μισ. τὸν ἄνδρ., ὅστις, καθ' ὅσον, ὥστε νὰ, ἐπειδὴ, ἔχων, ὅν εἶνε κακὸς, πρὸς τὸ, τὸν κακὸν ἄνδρα ἢ τὸν ἄνδρα τὸν κακὸν = τὸν κακὸν ἄνθρ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κακὸν διὸ «τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ἀνθρώπους ἀγαπῶμεν, τοὺς δὲ κακοὺς μισοῦμεν». Ὁ Γάλλος ἐν τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει τίθεσιν ἐπ' ἵτης τὸ ἐπίθετον μετὰ τὸ ἔνθρο. οὐσιαστικόν. Τὸ δὲ καθ' ἡμ. ἰδίωμα διεφύλαξεν ὡς γνωστὸν, τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρο. Θέσ. πολλάκις ὅμως ἀναλειλυμένως, ὡς τὸ παιδί καλό, καὶ καλὸ τὸ παιδί, καλὸ ποῦ εἶνε τὸ παιδί κτλ. Θουκ. 1, 49 «οἱ Κερκυραῖοι ἐνέπρησάν τε τὰς σκηνὰς ἐρήμους καὶ τὰ χρήματα διήρπασαν (quia deserta erant), μ. σ. Pop. 2, 49 «(πολλοὶ σφᾶς αὐτοὺς ἔργοι ψεύτησαν) τῇ δίψῃ ἀραπαύστῳ ξυνεχόμενοι». 93 «τὰς τριήσεις ἀρείλυκυστην κεράς» = ὥστε εἶναι κενάς. 6, 34 «οἱ δὲ μετ' ὀδίγων ἐφοδίων περιπλέόντες ἀποροῦσεν ὅν κατὰ χωρίκηνα = ἐπεὶ ἔρημος ἦν. ἴδ. 1, 19 μ. σ. Pop. ἔκδ. μεγ. Σεν. ἀπομν. 1. 4, 13 «(ὁ θεὸς) τὴν ψυχὴν κρατίστηρ τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσεν» = ἡ ψυχὴ, ἦν δὲ θεὸς τῷ ἄνθρ. ἐνέφυσε, κρατίστη ἐστι, μ. σ. Kühn. 2. 1, 9 «Ἄξει τοὺς θεράποντας ἐμοὶ ἀφθορα τῷ ἐπιτίθεια παρακενάζειν» = τὰ ἐπιτ. παρακεν., ὥστε ἀφθονος εἶναι. 30 «ἴνων καθημπνώσῃς ἡδέως τὰς στρωμάτας μαλακὰς παρακενάζῃ». 3. 10, 8 «τῶν μὲν μαχομένων ἀπειλητικὰ τὰ ὅμματα ἀπεικοστέον, τῶν δὲ νεικηκότων εὐδραιτομέρων ἡ σψίς μιμητέα» = ὥστε ἀπειλητικὰ εἶναι, καὶ, ὥστε εὐφραινομένων εἶναι. 4. 7, 7 «ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσιν» (τὸ νὰ ἦνε τὸ χρῶμα μελάντερ. εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ καταλάμπεσθαι ὑπὸ τ. ἡλ.). Ψευδ. Λυσ. 2, 36 «ἀύπὸ τῶν βρεράρων εὐτυχούστων τοὺς ὑπεκτεθέντας ἥλπιζον πείσεσθαι» = εἰ εὐτυχήσειν. Δημ. 21, 193 «τὰ φρούρια ἡσκν ἔρημα λελοιπότες» = ὥστε εἶναι ἔρημος. Εὐρ. Φοίν. 526 «οὐκ εἴ λέγειν χρὴ μὴ πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς» = non oportet pulchris verbis uti de rebus, quae non sunt honestae, εἰ τὰ ἔργα μὴ καλά ἐστι, δ. Ματθ. πάντα δρῶς συνδέει τὸ μὴ μετὰ τοῦ καλὸς, ίδ. §. 464, 2, ἀλλως ὅμως δ. Ἐρμηνείας καὶ Κλώτσιος. Τὸ ἀρθρον δύναται νὰ ἀναφέρηται καὶ εἰς προηγούμενον ἡ καὶ ἐπόμενον. Σοφ. ΑΙ. 1121 Μέν. «δι τοξότης (δηλ. δ. Τεῦκρος) ἔσικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. Τεῦκ. οὐ γάρ βάρανσορ τῇρ τέλγην (δηλ. τοξικὴν) ἐκτησάμην» = ἡ τέλγη, ἦν ἐκτητάμη, οὐκ ἐστὶ βάρικυσσος. Οἰδ. τ. 526 «τοῦ πρὸς δ' ἐφένθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι πεισθεῖς δι μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;» = δτι οἱ λόγοι, οὓς δι μάντ. λέγει εἰσὶ ψευδεῖς. Φιλ. 352 «ἐπειτα μέντοι χῶ λό-

γος καλὸς προσῆν, εἰ τὴν Τροίκη πέργαμ' αἰσήσουμ' ἵων» = ὅστε συνέβη καὶ ἡ ἀπλῆ μνείᾳ νὰ ἥνε εὐχρεστος».

§. 464. Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἡγθεισ. θέσεων τοῦ ἄρθρ.
ἐν τοῖς ἐπιθετικ. προσδιορισμοῖς.

1. Εἰς τὰ φηματικὰ οὐσιαστικά, τὰ πρόξιν ἡ κατάταξιν δηλοῦντα, ἐνίστε δὲ καὶ εἰς ἄλλα οὐσιαστικὰ προστίθεται πολλάκις δὲ προθετοπτώτως ἔχερερόμ. καὶ μετὰ τὸ οὐσιαστ. κύτος τιθέμενος ἐπιθετ. προσδιορ. ἄνευ ἐπαραλίγεως τοῦ ἄρθρ. Τὸ αὐτὸ δὲ συμβάνει, καὶ ὅταν παρενθίθηται ἐπιθετικ. προσδ. μεταξὺ τοῦ ἄρθρ. καὶ οὐσιαστ. Θουκ. 2, 52 «ἡ ξυγκομιδὴ (commigratio) ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ χωτοῦ». Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 37 «τὰ αἴτια τῆς ἐπιβολῆς ὑπὸ τῆς γυναικεῖας» ἀντὶ τῆς ὑπὸ τ. γυν. ἐπιθ. ἡ τῆς ἐπιθ. τῆς ὑπὸ τ. γυν. Θουκ. 1, 18 «μετὰ δὲ τῶν παρένθησαν κατάλυσιν ἐκ τῆς Ἐλλαδος». 3, 44 «ἡ νῦν ὑμετέρη ώργη ἐς Μιτυληναῖνος». 6, 31 «εἰ γάρ τις ἐλογίσκετο τὴν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίου καὶ τῶν στρατευομένων τὴν ἰδίαν». Ξεν. Ιέρ. 3, 4 «τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας». Ηλ. πολ. 463, b «τὰς ἀρχέτων ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν» κατὰ τοὺς πλείστ. κώδ. ἢ. Schneider. (Οὐλίγ. ὅμως πρότερον «οἱ δὲ ἐν τοῖς ἄλλαις ἀρχοντες».) 532, c «πρὸς δὲ τὰ ἐν δύσκοις γαρτάσματα θεῖκα» μ. σ. Schneider. ἢ. A. 1. Ἐν τῇ ποιήσει συμβάνει ἐνίστε τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν κτητικ. ἀντωνυμ. Σοφ. A. 573 «οἱ λυμεῶν ἐμόδι». Εὑρ. Ιππ. 683 «ο γεννήτωρ ἐμόδι». Θεόκρ. 27, 58 «τὸ πέργονον ἐμόδι». Πολλάκις δὲ, ἐκνὰ τὸ ἐπιθετον ἥνε δινομούκ κύριον. Ξεν. Ἀγ. 1, 10 «τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις Ελληνίδας», μ. σ. Heiland. Ἑλλ. 4, 3, 15 «τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων Ελληνίδων» (ἐν 14 ὅμως «τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ελληνίδων πόλεων»). 4, 3, 8 «ἐν τῷ ὅρε Ναρδακίῳ». Ηλ. Φρεδ. 57, d «τῶν ποιειτῶν Φλικείων». μ. σ. Stallb. ἀπολ. 32, a «ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχίας». Μενέζ. 70, b «οἱ τοῦ σεως ἐταίρους Ἀριστέπου πολεῖται Λαχισσαῖοι».

2. Οἱ ἀκριβέστ. προσδ. μετογῆς, ἐπιμέτου ἡ ἀπεκρεμφ. δὲν τὶ θενται πολλάκις μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τούτων, ἄλλα προηγοῦνται τοῦ ἄρθρου, οἷα ἐξάρσωσιν ταῦτα ἐμφαντικώτερον, ἐνίστε ὅμως καὶ ἐξ ἀπλῆς ἀμελείας. Ἡρδ. 7, 184 «τὰς καμῆλους τοὺς ἐλαχύνοντας Ἀρκεῖους». Θουκ. 6, 64 «εἰναι δὲ ταῦτα τοὺς ξυνδρόστοντας πολλούς». Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 13 «καὶ τῷ σοφλαρ τοὺς ἀργυρίους τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς ἀποκλούσι». μ. σ. Kühn. 4, 4, 7 «περὶ ἀριθμῶν τοῖς ἐρωτῶσιν». Ηλ. ἀπολ. 90, c «πλείους ἔσονται ἴμας οἱ ἐλέγχοντες». Ξεν. Κύρ. 5, 3, 19 «οἱ Ἀσσύριος παῖδας μὲν, ὡς ἔσκε, τὸ ποιεῖσθαι ἀρείλετο, οὐ μέντοι κτλ.» μ. σ. Born. ἀπολ. 9 «ἀρειευθέρως τὸ ζῆν».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοὺς ταῦτα δρῶντας. 710 «ἄλλοι ἄρδρα, κεῖταις ἡ σοφὸς, τὸ μηνιθένειν πόλιλ' αἰσχρὸν οὐδὲν» = τὸν ἀνδρὸν πολλὰ μανθ. Τρ. 65 αἱὲ πατρὸς οὕτω διχὸν ἔξενωμένου τὸ μὴ πυθέσθαι, ποῦ στιν, αἰσχύνην φέρει». Αἰ. 1166 χρο. «ἔνθι βροτοῖς τὸν ἀείμηνηστον τάχρον . . . κακθέει». = τὸν θρ. ἀείμην., μ. σ. Schneidew. Θουκ. 7, 72 «πληρώσαντες ἔτι τὰς λοιπὰς τῶν νεῶν» ἀντὶ, τὰς ἔτι λοιπ. 1, 137 «ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο» ἀντὶ, ἡ πάλ. ἀπ. = reversio, ίδ. Popp. 2, 38 «ῶν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσοι» = ἡ καθ' ἡμ. τέρ. Τὸ δεῖ = ἐκάστοτε, τίθεται καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν μετοχήν. Ξεν. ἐλλ. 2. 1, 4 «ἀεὶ δὲ ἀκούων» μ. σ. Breitenb. Κύρ. 1. 4, 3 «ἀεὶ τοὺς παρόντας». 2. 3, 2 «τοῖς νικῶσιν ἀεὶ»¹⁾.

3. °Οταν ἔναρθρ. οὐσιαστικὸν συντάξσονται γενικῇ, ἡ τοῦ ἐπιθετ. προσθ. θέσις συμβάνει νὰ ἔναις ἡ ὑπὸ τὸ Α ἁρθεῖσα τότε μόνον, διτεν τὸ οὐσιαστικ. μετὰ τῆς γενικ. αὐτοῦ ἀποτελῇ ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλο τοῦ αὐτοῦ γένους ἀντικείμ.· οἶον ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος, ἡ ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων=δῆμος τῶν Ἀθην. κατ' ἀντίθεσ. πρὸς ἄλλον δῆμο.· ἡ ἔμφασις κεῖται τότε ἐπὶ τῆς γενικ. Τούναντίον δὲ ἡ γενικ. προηγεῖται ἡ ἐπεται τοῦ συντακτικοῦ ἐνάρθρ. οὐσιαστικοῦ, διτεν τὸ οὐσιαστικ. δῆλος μέρος τῆς ἔνοικος τοῦ κακτὸ γενικὴν κειμένου οὐσιαστικ., τὸ δὲ μέρος τοῦτο ἀντιτίθεται ἐτέρῳ μέρει τοῦ αὐτοῦ οὐσιαστικοῦ· ἡ ἔμφασις τότε κεῖται ἐπὶ τοῦ συντακτικοῦ οὐσιαστ.· οἶον ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, ἡ τῶν Ἀθηναίων ὁ δῆμος=ὁ δῆμος, ὁ κοινὸς λαὸς τῶν Ἀθην. κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τοὺς εὐγεν., ἐκ τῶν Ἀθηναίων (τοῦ κοινοῦ λαοῦ καὶ εὐγεν.) ὁ δῆμος. καὶ οὐχὶ οἱ εὐγενεῖς. Ἐν τῇ τοικύτῃ λοιπὸν θέσει τῆς γεν. ἡ γενικὴ δὲν εἶναι ἐπιθετική, ἀλλὰ διαιρετική, ὁ Ἀθηναῖκός λαὸς, ἐνταῦθι δὲν ὑποτίθεται ἐν ἀντίθεσ. πρὸς ἄλλον λαὸν, ἀλλ' ὡς μέρος τοῦ Ἀθηναῖκοῦ λαοῦ κατ' ἀντίθεσ. πρὸς ἄλλο μέρος τοῦ αὐτοῦ λαοῦ ἥτοι τῶν ἀριστοκρατῶν. «Ἡ Σωκράτους φιλοσοφίᾳ, ἡ ή φιλ. ἡ Σωκρ. = ἡ Σωκράτικὴ φιλοσοφία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα ἄλλων. Τούναντίον δὲ τὸ, ἡ φιλ. Σωκράτους ἡ Σωκράτους ἡ φιλοσ.=ἡ φιλοσ. τοῦ Σωκράτους καὶ οὐχὶ ἄλλο τι αὐτοῦ, π. χ. ὁ βίος αὐτοῦ. Ηρδ. 1, 5 «διὰ τὴν Ἰλίου ἄλωσιν» ἐνταῦθι ὅμως καὶ, «τὴν ἀρχὴν τῆς ἔχθρης τῆς ἐξ τοὺς Ἑλληναῖς» (ἡ ἀρχὴ εἶναι μέρος τῆς ἔχθρ.). Ἐν Θουκ. ὅμως 1, 93 «Ἀθηναῖοι μὲν οὖν οὕτως ἐτείχισθησαν εὐθὺς μετὰ τὴν Μήδων ἀναχώρησιν» = μετὰ τὴν μηδικὴν ἀποχώρ. 3, 51 «μετὰ τὴν Λέσσου ἄλωσιν». Ἐν τῇ αὐτῇ σημασ., καὶ διτεν ἡ γενικὴ καται μετὰ πρόθεσιν ἀνήκουσαν ἐτέρῳ οὐσιαστ.· οἶον Θουκ. 1, 65 «μετὰ δὲ τῆς Ποτιδαιίας τὴν ἀποτελγίσιν» = μετὰ δὲ τὴν τῆς

1) Ήδ. Kühner εἰς Ξεν. ἀν. 4. 1, 7. εἰς ἀπορ. 4. 8. 10.

Ποτ. ἀποτ.] 3, 101 «ξυνέπρασσον αὐτῷ Ἀμφιστῆς διὰ τὸ τῶν Φωκέων ἔχθος» = ἔνεκκ τοῦ μίσ. πρὸς τοῦ Φωκ. (Περὶ ἔξαιρέσ. τοῦ κανόν. τούτ. ἴδ. σημ. 1.) 4, 132 «Περδίκκας τοὺς τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῖς ὅμοιογύιν ποιεῖται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν τοῦ Βρασέδου ἔχθρων» = ἔνεκκ τῆς ἔχθρ. κατὰ Βρασ. ¹⁾. Τούναντίον δέ Ξεν. ἀν. 1. 2, 18 «ἡ Κίλισσα ἰδούσα τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος ἐθαύμασσε» κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὰ ἄλλα τοῦ στρατεύμ. πράγμ. Πλ. Μενέξ. 90, b «τοῦτον εὗ ἔθρεψε καὶ ἐποίδευσεν, ὡς δοκεῖ Ἀθηναίων τῷ πλήθει» κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τοὺς φρονίμους τῶν Ἀθην. Λυσ. 204, e «τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς» κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸ, τοῦνομα τοῦ παιδ. Δημ. 2, 10 «ώσπερ οἰκίς τὰ κάτωθεν (*infimas partes*) ἴσχυρότατα είναι δεῖ, οὕτω καὶ τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις ἀληθεῖς καὶ δικαίας είναι προσήκει». - Δύναται προσέτι καὶ τὸ μὲν οὐσιαστ. νὰ προηγήται ἀνάρθρ., ἢ δὲ ἐπιθετικὴ γενικὴ νὰ ἔπηται ἀνάρθρ., τότε ὅμως τὸ οὐσιαστ. αὐτὸν καθ' ἕαυτὸν λαμβάνοντας ὡς ἔννοια γένους προσδιορίζεται ἀκριβέστερον. Ἡρδ. 5, 50 «ἀπὸ θαλάσσης τῆς Ἰόνων» = ἀπὸ τοῦ ιωνικ. πελάγ. Ξεν. ἀν. 6. 4, 19 «επὶ σκηνὴν ἵντες τὴν Ξενοφῶντος». Θουκ. 4, 1 «κατὰ ἔχθος τὸ Ἀργίνων». 7, 57.

Σημ. 1. Καὶ ὅμως ἀπαντῶσι πρόδημ., ἐν οἷς ἡ τε ἐπιθετικὴ καὶ ἡ διατειχὴ γεν. προστίθενται ἀνάρθρ., δηπερ παρὰ Θουκ. εἶναι καὶ τὸ συνθίστατον. Ἡρδ. 1, 5 «ἰμίσγετο τῷ ναυαλήρῳ τῇ νεός». Θουκ. 2, 85 «ἔδησεν τὴν γῆν τῶν Κυδωνιατῶν». 5, 67 «οἱ ἔνυμαχοι Ἀρκάδων». 7. 35 «τῇ στρατείᾳ δι μετάμελος» (διὰ τὴν μεταμέλειαν). Ξεν. ἀν. 1. 2, 26 «οὐδὲ τὸν ὀλεθρὸν τῶν συστρατιωτῶν». 3. 16 «τὴν εἰγήσθειν τοῦ τὰ πλοῖα αἰτεῖν κελεύοντος». 4, 12 «παρὰ τὸν πατέρα τοῦ Κύρου». 4. 3, 22 «Δύνιος δ' δὲ τὴν τάξιν ἔχων τῶν ἱππέων καὶ Αἰσχίνης ὁ τὴν τάξιν ἔχων τῶν πελταστῶν». Κύρ. 8. 1, 8 «ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου» (ἐν ἀναβ. ὅμως; 2. 5, 31 «ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς Τισσαφέρειν». Πλ. πολ. 387, e «τοὺς θρήνους τῶν δνομαστῶν ἀνθρώπων». Κρίτ. 47, a «οἱ πάσας χρὴ τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς μὲν τὰς δ' οὐ» κατὰ τοὺς πλείστους. καὶ ἀρίστους. καθ. Εὐθύδ. 277, d «ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυνθίων». Γοργ. 455 e «τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων». μ. σ. Stellb. Λυκονεργ. 93 «ἐπὶ τὸν βωμὸν τῶν δώδεκα θεῶν». μ. σ. Maetzner. Δημ. 4, 3 «τῇ τότε φωμῇ τῶν λακεδαιμονίων», ἔνθα ἡ θέσις αὐτῆς δὲν εἶνε τόσῳ περίεργος, ἔπειδη προηγεῖται ἐπιθετικ. προσδιορ., ιδ. ἀρθ. 1, ἐπ' ἵσης ἔντασθα «τῇ νῦν ὅδει τούτου». οὕτω πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν ἥρματικ. οὐσιαστικῶν τῶν πρᾶξιν ἡ κατάστασις δηλούντων, ιδ. ἀρθ. 1. Θουκ. 2, 12 «ἡ ἀναχώρησις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἰλίου». 5, 2 «μετὰ δὲ τὴν ἰσδολὴν τῶν Πελοποννήσιων». Ξεν. ἀν. 1. 2, 25 «ἐν δὲ τῇ ὑπερδολῇ τῶν δρῶν». «Ἐνίστε δὲ καὶ προτογενεῖται τοῦ συντακτικοῦ οὐσιαστικ. ἡ ἐπιθετικ. γεν., διταν αὐτῇ πρέπει νὰ ἔχειται μᾶλλον. Ἡρδ. 1, 2 («λέγουσι») Ἐλλήνων τινάς ἀρπάσαι τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Εὐρώπην» (τὴν βασιλεύασθαι, διτι τὴν τοῦ βασ. θυγ.). Θουκ. 8, 85 «περὶ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀποδό-

1) "Id. Popp. εἰς Θουκ. 1. 12, 3 καὶ 103, 3 έκδ. μεγ.

σεως». Σεν. ἐλλ. 6, 4, 19 «τῇς νίκης τὸ μέγεθος». Πλ. Πρωτ. 321, d «ἡ Προμηθεὺς κλέπτει Ἡράκλεον καὶ Ἀθηνᾶς τὴν ἔντεχνον σοφίαν σὺν πυρί».

4. Ἐὰν ἀντὶ τῶν κτητικῶν ἀντων. τίθηται ἡ γερεκή τῷσιν οὐσιαστ. ἀρτωρυμ., τὸ δὲ μετ' αὐτῆς συναπτόμενον οὐσιαστ. ἦν ἔνχρθρ., αἱ μὲν αὐτοπαθεῖς ἀντων. ἐμκυτοῦ, σεκυτοῦ κ.τ.λ. λαμβάνουσι τὴν ἐπιθετικὴν τοῦ Α θέσιν· οἶον «τὸν ἐμαυτοῦ πατέρα ἢ τὸν πατέρα τὸν ἐμαυτοῦ ἢ πατέρα τὸν ἐμαυτοῦ, ἕδε τὰ πρότυμ. ἐν §. 455, 6, c), αἱ δὲ ἀπλαῖ προσωπ. ἀρτωρυμ. μοῦ, σοῦ κ.τ.λ. λαμβάνουσι τὴν θέσιν τῆς γερεκ. διαιρετικ.· οἶον ὁ πατήρ μου ἢ μοῦ ὁ πατήρ ὁ πατήρ σου ἢ σοῦ ὁ πατήρ ὁ πατήρ αὐτοῦ (-ῆς) ἢ αὐτοῦ-ῆς ὁ πατήρ ὁ πατήρ ἡμῶν, ὑμῶν, ῥῶν, αὐτῶν, ἢ ἡμῶν, ὑμῶν κτλ. ὁ πατήρ. Πλ. Φαίδ. 117, a «ἔως ἂν σου βάρος ἐν σκέλεσι γένηται». συμπ. 215, e «οὐδὲ τεθορύσθητο μου ἡ ψυχή». Ἰσοχρ. 4, 58 «κατέφυγον ἐπὶ τοὺς προγόνους ἡμῶν» καὶ 64 «ἡμῶν οἱ πρόγονοι». «Οταν δύμως τὸ οὐσικτικὸν ἔχῃ παρ' αὐτῷ καὶ ἄλλον ἐπινέτ. προσδ., αἱ ἀντωνυμ. αὐτοῖς δύνανται νὰ τεθῶσι τότε ἐν τῷ μέσῳ. Ἀρρ. βάτρ. 485 «εἰς τὴν κάτωμου κοιλίαν». Θουκ. 1, 32 «ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωρροσύνη». 5, 10 «οἱ δὲ αὐτοῦ ξυστράφεντες δολεῖται». Ἰσοχρ. ἐπ. 5, 1 «τὸ κατταλελημμένον μου μέρος». Πλ. συμπ. 189, d «ἡ γάρ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ αὔτη ἡν, ἥπερ νῦν, ἀλλ' ἄλλοις». -Τὴν ἐπιθετικὴν τοῦ Α θέσιν ἔχουσιν καὶ αἱ γερεκ. τῷσιν δεικτικῶν καὶ ἀλληλοπαθ. (ἀντανακλαστικ.) ἀντωνυμ. οἶον ὁ τούτου/ἐκείνου πατήρ ἢ ὁ πατήρ ὁ τούτου (ἐκείνου). Πλ. συμπ. 219, b «ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλινεῖς τὸν τουτούν». πολ. 558, d «ὑπὸ τῷ πατέρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου κῆθεσι». Ἰσοχρ. 4, 16 «χαίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἀλλήλων κακοῖς». Οὐδὲν ἡττον ἀπαντῶσιν ἐνίστε αἱ δεικτικαι ἀγτων. καὶ ἀνάρθρ. μετὰ ἔναρθρ. οὐσιαστικὸν· οἶον «οἱ ἀραγκαῖαι ἐκείνου» Ἰστ. 9, 10. «τὰς ιερὰς ἐκείνου» 36. «τοῦ πατρὸς τούτων» 10, 3. «τῇ γεννήσει τούτου» Δημ. 4, 3.

Σημ. 2. Ἐλάχισται δὲ καθόλου ἔξαιρεσις ὑπάρχουσι τοῦ δηθέντος κανόνος ὅμοι πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἄρθρ. ἐπὶ τῇς γενικ. τῶν προσωπικ. καὶ αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. 1). Σοφ. Οἰδ. τ. 1458 «ἢ μὲν ἡμῶν μοιρός». Αἰσχλ. χοηφ. 277 «τὰς δὲ νῶν νόσους». Ἀρρ. Λυσ. 168 «τὼς μὲν ἀμῶν ἄνδρας». 416 «τῇς μου γυναικός». Ὁρ. 1110 «τὰς γάρ ἡμῶν οἰκίας». Ἡρόδ. 9, 50 «οἵ τέ σφιν ὅπενες». Θουκ. 6, 89 «τῶν δὲ ἡμῶν προγόνων τὴν προξενίαν», (δινθ' οὖ δι Haacke θέλει τῶν δὲ ἡμῶν προγόνων). 3, 22 «τῇς αὐτῶν φυλακῆς». 92 «τὸ αὐτῶν ἔμμαχικόν». 48 «τῇς αὐτοῦ ἄρχοντος». Ἰσοχρ. 7, 55 «ταῖς αὐτῶν ἴπιμελεῖαις». Περὶ τοῦ δὲ αὐτὸῦ ἐν σημασ. αὐτοπαθεῖται. §. 445, 5, σημ. 3· καὶ ἡ γενικ. δὲ διαιρετ. αὐτῶν ἀπαντᾶ πολλάκις μεταξὺ τοῦ ἄρθρ. καὶ τοῦ αὐτῆς ἀνήκοντος οὐσιαστ. Ἡρόδ. 1, 143 «τοῖσι δὲ αὐτῶν νησιώτησι». 167 «οἱ δὲ αὐτῶν ἐς τὸ Φήγιον κατεψυγόντες». -Ἀρρ. εἰρ. 880 «ἐμαυτοῦ τῷ πέρισσῳ ἀντὶ τῷ ἐμαυτοῦ πέρι». Ἀρρ. ἀποσπ. 579 Μ. «τασθὶ κατέξον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθῳ».

1) Ἰδ. Kruger II. §. 47, 9, σημ. 5. Popp. εἰς Θουκ. 3, 22 ἔκδ. Γοτίγγ.

Άρρ. νεφ. 515 «τὴν φύσιν αὐτοῦ». 905 «τὸν πατέρα» αὐτοῦ. «Ἐν ὅρνισιν ὅμως 472 ἀναγνωστέον μετὰ Bergk «τὸν πατέρα» αὐτῆς». Ἐκ τῶν πεζῶν ὁ Ἄρδ. μεταχειρίζεται τὴν θέσιν ταῦτην τοῦ ἄρθρου ἐν πολλ. χωρίοις; οἷον 2, 107 «τὸν δὲ εἰλέφαντα ἔωστον». Σεν. ἡλ. 7. 1, 44 «ταῦτην τὴν πίστιν ἐμαυτοῦ» (μ. τῆς ποικιλ. γραφ. «ταῦτην πίστ. ἐμαυτόν»). 3, 12 «τοὺς εὑργέτας; ἔμαυτων» (μ. τ. ποικ. γρ. αὐτῶν ἥγουν αὐτῶν).

Σημ. 3. «Οὐ Οὐρηρ. δὲν προστίθηται τὸ ἄρθρο. εἰς τὸ οὐσιαστ. τὸ μετ' οὐσιαστικῆς ἀντωνυμ. μενδιδεμένον. 1) Διὸ λέγει π. γ. «πείθεις δῆ μεν θυμὸν» ψ, 230. «σεῦ φίλα γούνατα» ν, 231. «ἱμένων περιφάλαξί·» τ, 498. «σφίων γούνατα» ω, 381. «ἔνομον» αὐτοῦ» δ, 710 κτλ. (Τὸ ἐν Τ δύος 185 «χαῖρω σεῦ, Λαερτίδη, τὸ μήθον ἀκούσας» τὸ σεῦ ἀνήκει εἰς τὸ ἀκούσας = γάιρως ἀκούσας πάρα δοῦ τοιούτον λόγων). Παρατηρήσου; δύως ἄξιον εἶναι, διτὸς ὁ Οὐρηρ. μεταχειρίζεται ἐν τῇ συντάξῃ ταῦτη πολλάκις καὶ τὸν δρομοτονούμενον ἀντωνυμικ. τύπον. Ζ, 314 «δέξερε ἐμεῖον». Ε, 214 «ἐπὶ ἱμέτῳ κάρη τάροιον». π, 241 «στοτο μέγαχαλόν». Ἀλλὰ καὶ παρ' ἀττικοῖς ἀπαντώσι τοιαῦτά τινα πρόδημ. «Ἀρρ. σφ. 1398 «ἴμους τὰ φορτία» Αυσ. 301 «ταῖς λήμας ἔμους». (Τὸ ἐν βατρ. δύος 964 ἀναγνωστέον μετὰ Kruger ἐν τῇ ἡλ. συντάξῃ. Η. §. 47, 9. σημ. 3. καὶ Bergk «γνῶσει τε τοὺς τούτου κάροις ἔκπατέρους μαθῆτας» ἀντὶ «τούτου τε κάρμοις γ' ἔκπατε» καὶ ἵππ. 910 μετὰ Bsgk ἀναγνωστέον «Ὥ Δεκατέ, μου πρὸς τὴν κεφαλῆγα ἀντὶ Ὥ Δεκατέ» ἔμου). Καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ ἐνδέ; τῶν μελῶν τῆς προτάσ. «Ἄνδοκ. 2, 24 «ἴμους τὸ μὲν σῶμα». Οὔτω καὶ Ίσοκρ. 15, 16 «οἱ μὲν ἄλλοι τοῖς λόγοις διαβάλονται τὰς διαδολὰς, ἔμου δὲ Λυσίμαχος αὐτοὺς τοὺς λόγους διαβέβληκεν», διπερ εἴνει ἡττον περίεργον, διότι τὸ ἔμους χωρίζεται τοῦ οὐσιαστικ. αὐτοῦ διὰ τῆς παρεντεθείσες λέξι. Αυστρία. (Ἐν δὲ τῷ Ίσοκρ. 12, 15 «τῶν μὲν ἥπτόρων τὸν τρόπον φύγοντες προστίτας αὐτοὺς τῆς πόλεως ποιονται; ἔμου δὲ τοὺς λόγους ἐπικινούντες αὐτῷ μοι φύοντος τὸ ἔμου εἰνε ἀναγκαῖον καὶ ἐκληπτέον δι; γενικὴ διαιρετ. ὡς καὶ ἡ ἀντίθεσις; τῶν ἥπτόρων).

5. Σκρέστατα κακτηρίχνεται ἡ διαφορὰ τῶν ἐν Α καὶ Β θεσεων τοῦ ἄρθρο. ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων ἄκρος, μέσος καὶ ἔσχατος. «Οταν συμβείνῃ ἡ θέσις τοῦ ἄρθρο. ἡ ἐν τῷ Α, τὰ ἐπιθέτα ταῦτα ἔχουσι κακτηρίχνεται σημασ. ἐπιθετική, τὸ δὲ οὐσιαστικ. μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθετ. προσδ. ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλα τοῦ αὐτοῦ γένους ἀντικείμενην» οἷον ἡ μέση πόλις ἢ ἡ πόλις ἡ μέση = ἡ μέση πόλις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλας πόλεις, ἡ μέση τῶν πόλεων ἡ ἐσχάτη τῆς νήσου, ἀντιθετικῶς πρὸς ἄλλας νήσους. Θουρ. 4, 35 «έες τὸ ἔσχατον ἔρυμα τῆς νήσου» ἀντιθετικῶς πρὸς ἄλλας ἔρυματα. Ηλ. νόμ. 823, α «τὸν ἄκρον πολιτηγην» = τὸν τελειώτατον ἐκ τῶν πολιτιῶν, ἀντιθετικ. πρὸς τοὺς ἄλλα πολίτες. «Οταν τούναντίον συμβῇ ἡ θέσις τοῦ ἄρθρο. ἡ ἐν τῷ Β, τὰ ἥπιστα ἐπιθέτα ἔχουσι σημασ. κατηγορικήν, τὸ δὲ οὐσιαστικὸν ἀντιτίθεται ἔχυτῷ, ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἄρθρου δηλοῦται ἀκριβέστερότι προσδιορισμ. (μέρος δηλ.) τοῦ οὐσιαστικ. οἷον ἐπὶ τῷ δρει ἄκρῳ ἡ ἐπ' ἄκρω τῷ ὅρει = εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους, ἐκ τῶν μερῶν τοῦ ὄρου τὸ ἄκρον» ἐν μέσῃ τῇ πόλει (σπανί. ἐν τῇ πόλει.

1) "Iδ. Krüger ἐν τῇ ἡλ. χωρ. 9, σημ. 3. 4. 5.

μέση) = ἐν τῷ μέρει τῆς πόλ., ὅπερ εἶναι μέσον, εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλης· ἐκ ἐσχάτης τῇ νήσῳ ἢ ἐκ νήσῳ τῇ ἐσχάτῃ = εἰς τὸ ἐσχατοντῆς νήσος. μερ. Ἡρδ. 1, 185 «διὰ τῆς πόλιος μέσης». 5, 101 «διὰ μέσης τῆς ἀγορᾶς». Ξεν. Κύρ. 2, 2, 3 «κατὰ μέσον τὸν κύκλον». ἀν. 1, 2, 17. ἐλλ. 5, 4, 33 «ἐν μέσοις τοῖς πολεμίοις ἀπέθυνε». 3, 17 «ἄκρᾳ τῇ οὐρῇ σείουσιν». 5, 8 «ἐπὶ ταῖς μηριαῖς ἄκραις». Κύρ. 4, 8, 17 «(οἱ Πέρσαι) περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρεῖδας δασείες ἔχουσιν».

6. Οὕτω πως τὸ ἐπίθ. μόρος λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ Α., ὅταν ἀντράζῃ ὃντας ἐπιθετικὸν προσδιορισμόν τοῦ οὐσιαστικοῦ αὐτοῦ· οἷον ὁ μόρος παιᾶς = ἐν τῶν παιδίων ὁ μόνος, λαμβάνει δὲ τὴν τοῦ Β., ὅταν περιέχῃ ἀριθμέστερον τοῦ κατηγορουμένου προσδιορ.· οἷον ὁ παιᾶς παιᾶς μόρος, ἢ μόρος ὁ παιᾶς παιᾶς = ὁ παιᾶς παιᾶς. μόνος του ἦτοι ἀνευ συντρόφων. Ξεν. Κύρ. 4, 6, 4 «τὸν μόνον μοι καὶ φίλον πατέρα ἀρείλετο τὴν ψυχήν». ἀπομν. 1, 4, 12 «μόνην τῶν ἀνθρώπων (γλωτταν) ἐποίησαν (οἱ θεοί) οἵσαν ἀρθροῦν τὴν φωνήν» = ἡ τῶν ἀνθρώπων γλωττα μόνη ἐστίν, ἢν ἐποίησαν οἱ θ. οἵσαν κατ. Οὕτω πως καὶ τὸ ημισυνό. Ξεν. Ιέρ. 8, 4 «αἱ ἀπὸ δυνατωτάτων ἡμίσεις γέριτες πλέον ἢ διλον τὸ περὶ τοῦ ιδιώτου δώρημας δύνανται» = καὶ ἐν τῶν χαρίτ. ἀπὸ τῶν ισχυρῶν ἡμίσ. γέρ. Ισχύουσι πλέον ἢ κλεπτ. Κύρ. 8, 3, 10 «τὰ ἀρματά τὰ ἡμίσεων». Πλ. νόμ. 946, α «ἐκν τὸν ἡμισυν ἀριθμὸν πλείω ποιῶσι» = ἐκν ἐν τῶν ἀριθμ. τὸν ἡμ. ποιῶσι πλ. τούναντιον δὲ ἡμισυνό ὁ ἀριθμός = τὸ ἡμισυν τοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ ἀριθ. ἐκεῖνο, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἡμ. Περὶ τοῦ ὅλος καὶ πάς ἦδ. §. 465, 6.

7. Ἐξαν διδίωνται τῷ οὐσιαστικῷ δύο ἢ καὶ πλείονες ἐπιθετ. προσδ., ἐν παρερθετικῇ σχέσει ὄντες (ἦδ. §. 405, d)· 4), ἀπαντῶσιν αἱ ἔξης θέσεις· α) ὁ περικλείων ἐπιθετικ. προσδ. προηγεῖται ἐνάρθρ., τὸ δὲ ἀρθρ. τόπε δὲν ἐπαναλαμβάνεται· οἷον ἡ μεγίστη τοῦ Διός ἔօρτη = ἡ μεγίστ. ἐκ τῶν ἔօρτ. τοῦ Διός. Ξεν. ἐλλ. 7, 4, 38 «εἰς τὰς ἄλλας Ἀρκαδικὰς πόλεις». - β) ὁ περικλείων ἐπιθετικ. προσδ. προηγεῖται μὲν ἐνάρθρ., ἔπειται ὥμως δὲ δεύτερος ἐπιθ. προσδ. μετὰ τοῦ ἀρθρ. καὶ οὐσιαστικ. οἰον ἡ μεγίστη ἡ τοῦ Διός ἔօρτη. Ἡρδ. 7, 196 «οἱ νυκτικὸς δ τῶν βραχίονων στρατός». Θουκ. 7, 54 «(τροπαῖον) τῆς ἄνω τῆς πρὸς τῷ τείχει ἀπολήψεως τῶν διπλιτῶν». Πλ. πολ. 565, d «τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ τοῦ Διός τοῦ Λυκαίου ἱερόν». = τὸ Ἀρκαδικὸν ἱερό. τοῦ Λυκ. Διός. 328, d «αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναῖ». = αἱ λοιπαὶ σωματικαὶ ἡδον. (Περὶ τοῦ ὁ ἀλλος ἐν συνδέσει μετὰ οὐσιαστικού ποιηθέντος ἐπιθέτ. ἦδ. §. 465, 9). Θουκ. 1, 23 «ἡ οὐρὴ κατεστραβλάχφασσα ἡ λοιμώδηνόσος». - γ) περικλείωμένος ἐπιθετικ. προσδιορ. προηγεῖται ἐνάρθρ., ἔπειται δὲ ὁ περικλείων ἐπίθ. προσδ. μετὰ τοῦ ἀρθρ. καὶ οὐσιαστ. Θουκ. 1, 126 «ἐν τῇ τοῦ Διός τῇ μεγίστῃ ἔօρτῃ». 8, 90 «ἐξ αὐτὸν τὸν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ λι-

μένος τὸν ἔτερον πύργον». Ἡρδ. 6, 46 «ἐκ τῶν ἐκ Σκαπτῆς Ὅλης τῶν χρυσέων μετάλλων». Πλ. Κρετ. 398, b «ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ». - d) δύναται ὁ περικλειώτης ἐπίθετ. προσδ. νὰ καταξιώσῃ μεταξὺ τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ περικεκλεισμένου ἐπίθετ., ἢ μεταξὺ τοῦ περικεκλεισμένου ἐπίθετ. καὶ τοῦ οὐσιαστ., τότε ὅμως τὸ ἄρθρ. προτάσσεται ἐνὸς ἑκάστου τῶν τριῶν μελῶν. Θουκ. 1, 108 «τὰ τείχη τὰ ἑαυτῶν τὰ μακρὰ ἀπετελεσσαν». Παραχειρείπεται ὅμως τὸ ἄρθρ. ἀπὸ τῶν περικλεισμῶν δεικτ. ἀντωνυμ. ἐν τῷ μέσῳ κειμένων, ἐπειδὴ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς περιέχουσι τὸ ἄρθρ. Ἀρφ. νεφ. 766 «τὴν λίθον ταύτην ἑώρακας τὴν καλὴν τὴν διαφανῆ». Θουκ. 8, 80 «αἱ μὲν τῶν Πελοποννησίων αὗται νῆσες». Πλ. συμπ. 213, e «τὴν τούτου ταυτηρὶ τὴν θαυμαστὴν κεραλήν». - e) προηγεῖται μὲν ἐνάρθρ. τὸ περικλεῖστον ἐπίθ., ἔπονται ὅμως ἀνάρθρ. τὸ τε παρεντεθείμενον οὐσιαστικ. καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἀνήκον ἐπίθετ.· Εὔρ. Ἑλ. 457 «πρὸς τὰς πάροιθεν συμφορὰς εὐδαίμονας». Ξεν. ἐλλ. 4, 3, 15 «ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ πόλεων Ἑλληνίδων». 8, 26 «τὰς ὑπὸ τῇ Θράκῃ οἰκούσσας πόλεις Ἑλληνίδας». ίδ. ἀρθ. 1, a. E.-f) προηγεῖται ἐνάρθρ. τὸ παρεντεθείμενον (περικεκλεισμένον) ἐπίθετ., ἔπονται δὲ ἀνάρθρ. τὸ περικλεῖστον ἐπίθετ. καὶ τελευταῖον τὸ οὐσιαστικόν, μεθ' ἢ ὅμως δύναται νὰ τεθῇ καὶ νέος ἔτι ἐνάρθρ. ἐπίθετικ. προσδ.· Θουκ. 8, 13 «καὶ αἱ ἀπὸ τῆς Σικελίκης Πελοποννησίων ἑκκαίδεκα νῆσοι αἱ μετὰ Γυλίπου ξυνδιαπολεμήσασαι». - g) προτάσσεται τὸ οὐσιαστ. ἐνάρθρ., ἔπονται ὅμως τότε πρῶτον μὲν τὸ παρεντεθείμενον ἐπίθετ. καὶ εἶτα τὸ περικλεῖστον, ἀμφότερα ἐνάρθρ. Ἀνδροκ. 3, 7, «τὸ τείχος το μακρὸν τὸ νότιον». (Ομοίων· Σοφ. Τρ. 872 «τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον» = donum Herculi missum. Εὔρ. Ἀνδρ. 215 «ἀμφὶ Θρήκην χιόνι τὴν κατάρρουτον»).

8. Ἐκν ἐπιθετικὴ μετοχὴ ἔχῃ ἀκριβέστερον προσδιορ., ἀπαντῶσιν αἱ ἔξτης θέσεις·

- ὁ πρὸς τὸν πόλεμον αἰρεθεὶς στρατηγὸς,
 - ὁ στρατηγὸς ὁ πρὸς τὸν πόλεμον αἰρεθεὶς,
 - ὁ αἰρεθεὶς πρὸς τὸν πόλεμον στρατηγὸς,
 - ὁ αἰρεθεὶς στρατηγὸς πρὸς τὸν πόλεμον,
 - ὁ πρὸς τὸν πόλεμον στρατηγὸς αἰρεθεὶς ¹⁾.
- Δημ. 8, 25 «τοὺς παρ' αὐτῶν ἐκπλέοντας ἐμπόρους». Ξεν. ἐλλ. 3, 4, 1 «ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀραγμένον πλοῖον εἰς τὴν Ἑλλάδα». Αἰσχυν. 3, 25 «διὰ τὸ πρὸς Εὕδουλον γενομένην πίστιν ὑμῖν». Δημ. 18, 95 «τῶν καθ' ὑμῖς πεπραγμένων καλῶν τῇ πόλει». 4, 4 «τῆς νῦν ὑπαρχούσης αὐτῷ δυνάμεως». 20, 83

1) Ιδ. Fr. Frank quaest. Aeschin. Fuldae 1841. σ. 15. Dissen ad Dem. 18, 292. Maetzaer ad Antiph. 5, 81. Stallb. ad Pl. Phil 20, b.

«τὰς παρὸν ὑμῶν ὑπαρχούσας αὐτῷ τιμάς». - b) Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 18 «πόλεις αἱ τῶν καλῶν μάλιστα ἐπιμελόμεναι». Διὰ τῆς θέσεως ταύτης ἡ ἐπιθετική μετοχὴ ἔχει σημαίνει τις μεταξύ της ταύτης καὶ της παρούσης αὐτοῦ πόλεων. Δημ. 8, 46 «ἐκεῖνος ἔτοιμον ἔχει δύναμις τὸν ἀδικήσοντας καὶ καταδουλωσομένην ἀπαντάς τοὺς Ἑλληνας». Εὔρ. I. 324 «τάλαιρας τὸν τεκοῦσα τίς ποτὲ ἦν ἄρχος» - c) Δημ. 6, 22 «τὸν καθεστῶσαν νῦν δεκαδαρχῶν». 8, 10 «τὸν ὑπάρχοντας τῇ πόλει δύναμις». - d) Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 4 «τὸν φέορτα ποταμὸν διὰ τῆς πόλεως». Δημ. 6, 8 «τὴν προσοῦσαν ἀδοξίαν τῷ πράγματι». 18, 176 «τὸν ἐφεστηκότα κίρδυνος τῇ πόλει» οὗτω πολλάκις. Αἰσχυ. 2, 156 «τῆς παρούσης ἀπορίας αὐτῷ», 3, 55 «τὴν ὑπάρχοντας εἰρήνην τῇ πόλειν». Οὗτω καὶ ἐπὶ μετοχῶν παραλειπομένων μὲν, εὐκόλως δὲ νοούμενων οἶον Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 30 «τὴν μεταξὺ (δηλ. κειμένην) πόλιν Ἡραίκας καὶ Μακάστου». Δημ. 18, 197 «ὅπερ δ' ἂν δι φαύλοτάτος καὶ δυσμερέστατος ἄνθρωπος τῇ πόλει (δηλ. ποιήσει), τοῦτο πεποιηκὼς ἔξήτασσαι» ἀντὶ τοῦ συνήθη. «καὶ τῇ πόλει δυσμεν. ἢ καὶ δυσμεν. ὃν τῇ πόλει», ἐπειδὴ ἡ θέσις αὕτη τῶν ἐπιθέτ. αὐτὴν καθ' ἔστι τὴν δὲν εἰνε συνήθης. - e) Ἐν τῇ συντάξει ταύτη τῇ μετοχὴ κατατάσσεται: ἐν τῷ κατηγορικῷ τοῦ Β τύπῳ, ἐπειδὴ αὕτη δηλοῦ ἀκριβέστερ. προσδιορ. τῶν προηγουμένων λέξεων, π. χ. αἰτίαν, καὶ οὕτως ἀναφέρεται οἷονει σύναμψ καὶ εἰς τὸ κατηγορούμενον τῆς προτάσ. π. χ. «ἔφοβοῦντο τὴν Ἀθηναίων ἐς τὸν Μηδικὸν πόλεμον τόλμαν γενομένην» (εἰδ. Θουκ. 1, 90) = ἔφοβοῦντο τὴν τόλμην τῶν Ἀθην., ὡς αὕτη ἐδείχθη ἐν τῷ μηδικῷ πολέμῳ τούναντίον «τὴν Ἀθην. εἰς τὸν Μηδ. πόλεμον γενομένην τόλμαν» = τὴν ἐν τῷ μηδικῷ πολέμῳ ἀποδειχθεῖσαν τόλμην τῶν Ἀθην.. Αἰσχυλ. Πρ. 313 «τὸν νῦν χόλον παρότα». Σοφ. Φ. 1316 «τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας». Τρ. 436 «τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διδεκαταστράπτοτος». Ἀρρ. Πλ. 996 «καὶ τέλλα τέπι τοῦ πίνακος τραγήματα παρόταν». Θουκ. 2, 15 «ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν ξυνώκητε πάντας» = ἐν τῇ πόλει, ὡς αὕτη νῦν εἰνε. 18 «ἢ τε ἐν τῷ ισθμῷ ἐπιμορή γεγομένη». 3, 56 «τὸν πᾶσι νόμον καθεστῶτα». 5, 5 «τοῖς ἐκ Μεσσήνης ἐποικούς ἐκπεπτωκόσιν». 5, 11 «πρὸ τῆς νῦν ἀγορᾶς οὐσης». Ξεν. ἀν. 5, 3, 4 «τὸ ἀπὸ τῶν αἰγμαλώτων ἀργύριους γενθμερού». Ἑλλ. 5, 1, 36 «ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης καλουμένης». Ἀντιφ. 5, 81 «τοῖς ἀπὸ τῶν θεῶν οημείοις γεγορεούσοις». Ἰσαῖ. 3, 50 «τοῖς γε ἐκ τῆς γνησίας θυγκτρὸς παιογεγονόσιν». Δημ. 18, 126 «διὰ τὰς ὑπὸ τούτου βλασφημίας εἰρημένας». - Ἐκν ωσι δύο ἢ καὶ πλείονες αὐτῆς προσδιορισμ., τίθενται ἡ μεταξὺ τοῦ ἄρθρ. καὶ οὐσιαστικ., ἢ χωρίζονται οὕτως, ὥστι

1) "Id. Kuhner ad Xen. ἀπομν. 2, 7, 13.

ὅ εἰς γὰρ προτάσσονται ἡ ἐπιτάσσονται τῆς μετοχῆς. Θουκ. 1, 11 «τοῦ νῦν περὶ αὐτῶν διὰ τοὺς παιη. ἀς λόγου γατεγγηκότος». Ξεν. Κύρ. 8, 1, 38 «ἐθέρξ τὰ ἐν τοῖς παραδείσοις θηρίκ τρεφόμενα». ἀν. 7, 7, 32 «οἱ δύο σοι Θεῷ καὶ γενόμενοι». Δημ. 18, 98 «τὴν τότε Θηρίοις δράμην καὶ δόξαν ὑπάρχουσαν». Ξεν. ἀν. 5, 6, 20 «τῆς κέκλω γάρ τοι περὶ τὸν Πόντον οἰκουμένης». Δημ. 18, 35 «οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ὄντες». 19, 84 «ταύτην τὸν ἀπὸ τοῦ τόπου ἀσφάλειαν ὑπάρχουσαν τῇ πόλει». Θουκ. 8, 77 «οἱ δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμψθέντες ἐς τὴν Σάμον, οἱ δέκα πρεσβευταί». Αἰσχυν. 1, 93 «οἱ μὲν γάρ ἐν τῷ παρεληλυθότι χρήσι λόγοι λεγόμενοι περὶ Τιμάρχου».

Σημ. 4. 'Ο τελευταῖς ἔκφραστικός τρόπος, ὁ διαπαντῆ ἐνίστε καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων. Σοφ. Οἰδ. κ. 1514 «εἰ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς» ἀντὶ αἱ πολλὰ διατελεῖς βρ. ἡ αἱ βροντ. αἱ πολλὰ διατ. Ἀρρ. Πλ. 294 «τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίληνα. Αἰσχυν. 2, 132 «τὰ τῶν παρόδων τῶν εἰς Πόλιας γωρία κύρια» ἀντὶ τὰ τῶν παρ. τ. εἰς Π. κύρια γωρία, ἡ τὰ γωρία τὰ τῶν παρ. εἰς Π. κύρια. 3, 241 «τοὺς μὲν ὄντας ἀνθρώπους ἀγάθους» ἀντὶ τοὺς μὲν ὄντ. ἀγαθ. ἀνθρ., ἡ τοὺς μὲν ἀνθρ. τοὺς ὄντ. ἀγ. Δημ. 18, 271 «τὴν ἀπάντων, ὡς ἔοικεν, ἀνθρώπων τύχην κοινήν».

Σημ. 5. 'Οταν ἡ ἐννοία τοῦ οἰσταστικοῦ ἡ ἀδρίστος, τὸ ἄρθρο. παραλείπεται. Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 23 «εἰς Λακεδαιμόνα γράμματα πεμψθέντα». οἰκον. 9, 4 «διαιτητήρια τοῖς ἀνθρώποις.. κεκαλλωπισμένα». μ. σ. Breitenb.

Σημ. 6. 'Επειδὴ ὁ Πλάτων μεταγεγρίζεται τὰς ἔκφράσεις ταῦτὸν καὶ θάτερον πρὸς ἔκφρασιν δημητριένων ἐννοῶν (=ταῦτητα, διαφορὰ), συνδέεται τοῖς ταῦτα μετ' ἄρθρ. νόμ. 741, α «τὴν ὅμοιότητα καὶ ἴσιτητα καὶ τὸ ταῦτόν». Τίμ. 37, b «περὶ τὸ ταῦτόν» ἐνθα καὶ, «ὅ τοι θάτερον κύλος». 44, b «τότε τὸ θάτερον καὶ τὸ ταῦτόν». σοφ. 355, b «τὸ ὄν καὶ τὸ ταῦτὸν ὃς ἔν τι διανοτέρον ἡμίν». C «τέταρτον δὴ εἶδος τὸ ταῦτὸν τιθῶμεν.. τὸ θάτερον ἄρα ἡμῖν λεκτέον πέμπτον».

Σημ. 7. 'Ἐλεν προστίθωνται εἰς οἰσταστικοποιηθεῖσαν μετοχ. κατηγορίαι προσδιορ., δύνανται νὰ τεθῶσιν ἡ μεταξὺ τοῦ ἄρθρο. καὶ τῆς μετοχ., ἡ μετὰ τὴν μετοχ. Ξεν. ἀν. 5, 6, 22 «ἐν ἔστιλογῳ τῶν στρατιώτων ὄντων» = in conventu hominum, qui erant milites. 4, 4, 21 «οἱ οἰνογόροι φάσκοντες εἶναι», = homines, qui poccillatores se esse dicunt. Πλ. πολ. 341, c «λέγε τὸν τῷ δύντι ἵστρον ὄντα» = λέγε μοι ἔκεινον, διατις ὄντως ἔστιν ἵστρος. 'Ισατ. 6, 16 «παρὰ τῶν ὄντων θεραπόντων». μ. σ. Schoemann. Δημ. 5, 5 «οἰα τῶν ὄντων ἀνθρώπων οἰδένες πώποτε πεπόνθασι».

§. 465. Χρῆστις τοῦ ἄρθρο. ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν καὶ ἀριθμητικ. ὄνομ. μετὰ ἡ ἀνευ οἰσταστικοῦ.

1. Πρωτίθεται ἐνίστε τὸ ἄρθρο. εἰς τὰς κατ' αἰτιατικ. προσωπικ. οἰσταστικὰς ἀτωνυμ., ἐὰν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ προσώπου ἐμράντικώτερ. ἔξιληται ἡ προσωπικής ἡ, ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον, ἐὰν ἀναγέρησαι εἰς προφήθητεν πρόσωπον. a) Πλ. Φιλίδρ. 258, a «καὶ οἱ εἰπε, τὸν ἀντήρ δὴ λέγων μάλιστα σεμνῶς καὶ ἐγκωμιάζων» (τὴν ἔχογέτητέ του) μ. σ. Stallb. Φίλ. 20, b «δεινὸν μὲν τοί-

νυν ἔτι προσδοκῶν οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμέ· τὸ γὰρ «εἰ βούλει», ῥηθὲν λίγει πάντας φέρον» = τὸ ἀπομόνω μου, ἵδ. Stallb. 59, b «τὸν μὲν δὴ σὲ καὶ ἐμὲ καὶ Γοργίνην καὶ Φίληβόν γρὴν συγχρή γείρειν ἔχει». Θεοίτ. 166, a «οὗτος δὴ δὲ Σωκράτης . . . γέλωται δὴ τὸν ἐμὲ ἐντοῖς λόγοις ἀπέδειξεν». σοφ. 239, b, δ' Ἀπολλών. περὶ ἀντων. σ. 15 ἀναρρέει πρόγρ. ἐκ τοῦ Καλλιμάχου «ναὶ μὰ τὸν αἰτίην ἐμὲν καὶ τὸν σὲ Κροτωνιάδην» καὶ ἐκ τοῦ Μενάνδρου «νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὑρηκε τὸν ἔτερον, τὸν σὲ, τὸν ἐμὲ, τουτονί». - b) Ηλ. Αυσ. 203, b «δεῦρο δὴ, καὶ δ' θε, εὐθὺν ἡμῶν . . . Ποτ, ἔφην ἐγώ, λέγεις καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὄματας» δηλ. καὶ τίνες εἰσὶν οἵτοι, οὓς λέγει; διμέ? ἵδ. Stallb. Φίλ. 14, d «ὅταν τις ἐμὲ φῇ Πρώταρχον, ἐνκ γεγονότα ρύται, πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἀλλήλοις τιθέμενος».

2. Αἱ ἐρωτηματ. ἀντων. τίς, τι, ποῖος, λαμβάνουσι τὸν ἄρθρο, ὅταν ἡ ἐρωτησις γίγνηται περὶ μνησθέντος προσώπ. ἢ πράγμα. ἢ ποιότητος. Τοῦτο δ' ἴδιας συμβαίνει, ἐὰν δὲ μὲν εἰς ἐριστικῷ διαλόγῳ ἀναφέρῃ τι, ἵνα προσδιορίσῃ εἰτε αὐτὸν ἀκριβέστερον, δὲ ἔτερος μὴ ἀναμείνεις τὸν ἀκριβέστ. τούτου προσδιορ. διακόπτει αὐτοῦ τὸν λόγον, καὶ ἀναφερόμενος διὰ τοῦ ἄρθρο. εἰς τὰς λέξεις ἐκείνου ἐρωτᾷ τί νὰ σημαίνωσιν ἡρά γε αἱ λέξεις αὗται. ¹⁾ Σοφ. Οἰδ. κ. 893 Οἰδ. «πέπονθε δεινὰ τοῦδ' ὅπ' ἀνδρὸς ἀρτίως. Τεῦχο. τὰ ποια ταῦτα; τίς δ' ὁ πηγήνας; λέγε». Ηλ. 671. Φαίδ. «Φχνοτεύς, δὲ Φωκεύς, περῆγμα πορτύνων μέγα. Κλ. τὸ πεῖον;» ἵδ. Φαί. 122). Ἀρρ. νερ. 1270 Ἀρ. «Ἄλλοι μοι τὰ γρήματα τὸν οὐδὲν ἀποδοῦνται κέλευσον ἀλκηδεν. Στρ. τὰ ποια ταῦτα γρήματα». Η. 696 Τρυγ. «εὐδαιμονεῖται πάσχει δὲ θυμοκατόν. Ἐρρ. τὸ τί;» εἰρήν. 693 Ἐρρ. «οἷς μὲν ἐκέλευσεν ἀναπυθέθαισον. Τρυγ. τὰ τί;» ἀνθ' οὐ ηδύσατο νὰ τεθῇ, τὰ τίνα; Ηλ. Φαίδρ. 277, a Σωκρ. «Νῦν δὴ ἐκεῖνας ηδη, δὲ Φαῖδρες, δυνάμεθι κρίνειν. Φαίδρ. τὰ ποῖα;» 279, a Σωκρ. «Νέος ἔτι, δὲ Φαῖδρες, Ισοκράτης δὲ μεντοι: μαντεύομει κατ' αὐτοῦ, λέγειν ἔθελω. Φ. τὸ ποῖον δη;» Ηλ. πολ. 550, c «εἴη δὲ γ' ἂν, ως ἐγγέμοι, ἀλιγαρχίας ἡ μετά τὴν τοικύτην πολιτείκην . . . λέγεις δὲ, καὶ δ' θε, τὴν πολιτ. κατάστασιν διλιγαρχίαν;» Δάζ. 193, e Σωκρ. «Βούλει οὖν δὲ λέγομεν πειθώμεθι τὸ γε τοσοῦτον; Λ. τὸ ποῖον δὴ τοῦτο καὶ τίνι τρόπῳ; ἵδ. πολ. 375, a. 421, e μ. σ. Stallb. Σπανίως παρὰ Εεννορ. π. χ. σίν. 10, 1. Αἰτγλ. Ηρ. 249 Ηρ. «θηνητούς επικυσκ μὴ προδέρκεσθαι μάρον. Χορ. τὸ ποῖον εὔρων τῆσδε φρεμμακον νόσου;» ἐντκύθηκ δὲ λέξις γράμμακον δὲν ἐτέθη μὲν ἐν ταῖς λέξεις τοῦ Προμηθ., ὑπονοεῖται δρώας εὐκόλως ἐν τοῦ λόγου. Ἐνίστε δ' ἀναρρέεται καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα. Ηλ. Φαίδ. 78, b «οὐκοῦν τοιόνδε τι δεῖ ήμενος ἀνερέσθαι: ἔκατον (= ἡμενος κατούς), τῷ ποιῷ τινὶ ἔρ-

1) Ἡ. Hermann ad Viger s. 705, 25.

προσήκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν, τὸ διασκεδάννυσθαι, καὶ ὑπὲρ τοῦ πολού τινὸς δεδένται, μὴ πάθη αὐτό»; Εὐθύρρ. 12, εἰ πειρῶ δὴ καὶ σὺ ἐμὲ οὕτω διδέξῃ, τὸ ποῖον μέρος τοῦ δικαίου δισύν ἔστιν». Δημ. 18, 64 «ἡδέως ἀν ἐρούμην, τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἔδούλετ' ἂν, πάτερον τῆς συναιτίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἐλληνισταῖς κακῶν ἢ τῆς περιεωρχείας ταῦτα γενόμενα ἐπὶ τῇ τῆς Ἰδίας πλεονεξίας ἐλπίδι».

Σημ. 1. Τοῦ ἐκφραστικοῦ τούτου τρόπου διάφορος εἶναι ἔκτενος, καθ' ὃν μετ' ἄνωθεν. ἐρωτηματ. λέξιν ἔπειται ἔνωρθρ. οἰσιαστικὸν ἢ δειπτικὴ ἀνταν. «Οταν π.χ. ἐγώ μὲν λέγω ἐρωθεῖσθαι μεθον, δὲ ἔτερος μῆλλαναμένων τὴν διηγησίν μου ταῦτην ἐρωτᾷ τὸν παῖον τὸ μὲν ἄρθρο. ἀποδίδοται ἀπλῶς εἰς τὸ προηγούμ. μεθον, ὃ δὲ ἐρωτεύθησεν πλέον νὰ μάθῃ τὴν διὰ τῆς ἀπλῆς λίξιας μεθον δηλουμένην σηματα. «Οταν δύμας ἐρωτῶ ποῖον τὸν μεθον εἴπεις; ὃ μέλι ἄλλος ἔχει εἴπη τι, ἐγὼ δύμας ἐρωτῶν οἵτω θέλω νὰ μάθω δικρινέστερον τὴν τούτου διήγησιν. Ἀφοῦ δὲ Ζεὺς εἴπει τῇ "Ἡρφ., ὅτι δὲν εἶναι σὸν τὸ ἐρωτῶν περὶ δύλων, αὐτῆς ἀναφωνεῖ ποιον τὸν μεθον ἔτειπες; = ὁ λόγος τὸν δύοπον εἴπεις εἶναι ποτος; τί δηλοι; Οὕτω καὶ ὅταν ἡ ἐρωτημ. λέξ. συνδέται μετὰ δειπτικοῦ, ἴδ. §. 467, 2. Γοργ. 521, α·εἰπι ποτέραν οὐν με παραχαλεῖς τὴν θεραπείαν τῆς πόλεως»; Εὐθύρρ. 14, ε «φράσον δέ μοι, τίς ἡ ωφέλεια τοῖς θεοῖς τυγχάνει οὖσα ἀπὸ τῶν δύωρων»;

Σημ. 2. «Ἡ ἀδρίστο; δύμας ἀντωνυμ. τίς οὐδέποτε λαμβάνει τὸ ἄρθρο, διεπιδὴ ἐν τοῖς χωρίοις, ἔνθα τοῦτο συμβαίνει οἶον Σοφ. Οἰδ. κ. 289 «ὅταν ὁ κύριος παρῇ τις». τύρ. 107 «τοὺς αὐτοίντας τινάς = μὲν ἀντωνυμ. πρέπει νὰ ἐκληρῷ δύσιαστικῶς = εἰς τις ἀνθρωπος, τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρο. οἰσιαστικὸν ὡς προσθετικ. προσδ.

3. Ἄνχρθρ. μὲν τίθεται οἰσιαστικὸν συναπτόμενον μετ' ἀγτωνυμίας κτητικ. ἢ γενικ. ἀντωνυμίκες προσωπικῆς ἢ καὶ αὐτοπαθ. (§. 464, 4), ἐάν τὸ ἀντικείμ. πρέπητον νὰ ἐκληρθῇ ἀδρίστοι, ἐνάρθρ. δὲ, ὅταν ὡρισμένοι. Ἰδ. Ἀπολλών. π. συντάξ. σ. 79. [Καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμῳ, εἰ καὶ ὡς τὸ ποῖον ἀνάρθρο. §. 457, 6, b.] Ἐμὸς ἀδελφὸς ἢ ἀδελφός μου = ἀδελφός μου τις, εἰς τις τῶν ἀδελφῶν μου (χορίστως), οἵτω καὶ μετὰ τῆς αὐτοπαθ. ἀδελφὸς ἐμαντοῦ, π. χ. Θουκ. 2, 102 «ἀπὸ Ἀκαρνάνος, παιδὸς ἑαυτοῦ τῆς χώρας τῆν ἐπωνυμίκην ἐγκατέλιπεν». Τὰ δὲ, ὁ ἐμὸς πατήρ, ὁ πατήρ ὁ ἐμός ὁ σὸς λόγος, ὁ λόγος ὁ σὸς = ὁ λόγος σου, ὥρισμένως. ὁ ἐμὸς παῖς = ὁ γνωστὸς ἐκ τῶν πολλῶν ἢ καὶ ὁ μόνος σιός μου. οὕτω καὶ ὁ λόγος σου, ἢ σοῦ ὁ λόγος, τὸ σεαυτοῦ πατέρα ἢ τὸν πατέρα τὸν σεαυτοῦ. Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἄρθρο. ἴδ. §. 464, 4. Οὕτω πολλάκις καὶ ἐν τῇ γοτθικῇ, τῇ ἀρχαϊκῇ καὶ μέση ἡνω γερμαν. τίθεται τὸ ἄρθρο. πρὸ οἰσιαστικ. μετ' ἀντωνυμ. κτητικ. συνδέδεμένου¹⁾ οἶον der min fatar, diu min muoter. Τὸ κύτὸν καὶ ἐν τῇ ιταλικῇ οἶον il mio padre, la mia madre. Ἐπὶ τῶν λέξεων πόλις, πατρὶς καὶ τῶν δύοις, κακῶς καὶ τῶν ὄτρομάτ. τῆς συγγενείας οἶον πατήρ κ.τ.λ., ἴδ. §. 462,

1) ἴδ. Grimm. IV. σ. 403 καὶ 440. Becker ausf. Gr. §. 130.

δ), δύναται νὰ παρχλειφθῇ τὸ ἄρθρ. καὶ τότε ἔπι, διτον δηλῶσιν ώρισμένον τι. Λυσ. 6, 54 «Διοκλῆς δὲ Ζακόρου τοῦ ἱεροφάντου, πάππος δὲ ἡμέτερος». 13, 27 «πατρίδα σφετέραν αὐτῶν καταλιπόντες». ἐνθικαὶ «οὐ πατρίδα θν σαυτοῦ κατέλιπεν». Πλ. Μενέζ. 243, ε «ώστε μὴ δὲ ἀλλως εὑξασθεῖ μηδένα πόλιν ἔαντον νοσήσαι». Ψευδ. Δημ. 59, 12 «γυναικὸς ἐμαυτοῦ. ¹⁾» Ἐπὶ ἀντιθέσεως ὅμως τὸ ἄρθρ. πρέπει νὰ τεθῇ. Ἰσοκρ. 4, 46 «οἱ μὲν ἀλλαι πανηγυρεῖς..., ἢ δὲ ἡμετέρα πόλις». Τίθεται ἐπ' ἵσης καὶ μετ' ἐμφάσεως. Σοφ. Ἡλ. 207 εδιδύμαντι γειροῖν, αἱ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον πρόδοτον» δ Σχλ. λέγει «πάνω περιπτῶν; αἰτινες χεῖρες, αἱ ἀνελοῦσται τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐμὸν βίον ἀνεῖλον καὶ προέδωκαν τοῖς ἔχθροῖς». 536 ἡ Κλυταιμνήστρα λέγει «ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖς τὴν γ' ἐμὴν (βυγχτέρα) κατανεῖν». Δύναται προσέτι τὸ οὐσιαστικ. καὶ ἀργάς μὲν νὰ τεθῇ ἀνάρθρ. (ἀρίστως), νὰ προσδιορίζηται ὅμως ὅστερον ἀκριβέστερον δι' ἐνάρθρ. ἐπομένης ἀντων. κτητικῆς (ώς τὸ, ἀτήρ ὁ ἀγαθὸς §. 463, 3, A.). Θουκ. 1, 53 «ἡμῖν πολεμίους τοὺς ἡμετέρους τιμωρουμένους ἐμποδὼν ἴστασθε». Πλ. σοφ. 225, d «κατὰ γνώμην την ἐμὴν». Διάφορα ὅμως τούτου θεωρητέα τὰ χωρίς οἶον Σοφ. Ἡλ. 566 «πατέρα ποθ' οὐδέ». 588 «πατέρα τὸν ἀμόν», ἐπειδὴ τὸ πατέρο δύναται νὰ κῆται ἀντὶ ὁ πατήρ κατὰ τὰ ἐν §. 462, d.

4. Τὸ μετὰ τῶν δεικτικ. ἀντωνυμ. οὗτος, ὅδε, ἐκεῖνος, καθὼς καὶ τοῦ αὐτὸς=ipse οὖσικτ. λαμβάνει τὸ ἄρθρ. κκνονικῶς, καὶ μάλιστα τὴν θέσιν τοῦ B (§. 463, 3, B), ἐπειδὴ αἱ ἀντωνυμ. αὔται δὲν ἐκλαχμένονται ως ἐπιθετικοὶ προσδιορ., ἀλλὰ ἡ ὡς οὐσιαστικὰ (οὗτος, δηλ. δ ἀνθρώπος) ἡ τοπικῶς ἐν ἐννοίᾳ κατηγορικῇ [δ ἀνθρώπος, ὅστις εἰνε οὗτος (ἐνταῦθα), ἐκεῖνος (ἐκεῖ)], διό· οὗτος ὁ ἀνήρ ἢ δ ἀνήρ οὗτος (οὐχὶ δ οὗτος ἀνήρ)
ἢδε ἡ γνώμη ἡ ἡ γνώμη ἢδε (οὐχὶ δ ἡδε γνώμη)
ἐκεῖνος ὁ ἀνήρ ἢ δ ἀνήρ ἐκεῖνος (οὐχὶ δ ἐκεῖνος ἀνήρ)
αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἢ δ βασιλεὺς αὐτός· λέγεται δὲ καὶ, δ αὐτὸς
βασιλεὺς, σπανίως ὅμως, (δ) βασιλεὺς δ αὐτὸς=idem rex.

Σημ. 3. Πολλάκις ἡ ἀντωνυμ. χωρίζεται τοῦ οὐσιαστικ. αὐτῆς διὰ μιᾶς ἢ καὶ πλειόνων λέξεων. Πλ. Μενέζ. 237, ε «ἥδε ἔτεκεν ἡ γῆ τοὺς προγόνους». συμπ. 213 c «ο τούτου ἔρως τοῦ ἀνθρώπου». ε «τὴν τούτου ταυτηνὶ τὴν θαυμαστὴν κεφαλὴν». Δημ. 18, 153 «ἡ μικρὴ κεφαλὴ ταράξα αὕτη».

Σημ. 4. Ἐτοῖς χωρίοις; οἶον Θουκ. 1, 45 «ἰς τῶν ἰκτίνων τι χωρίων» ἡ γενικὴ ἔκεινων ἔξαρταις ἀπὸ τοῦ, τῷν χωρίῳν=contra aliquid ex illorum oppidis. Υδ. 1, 53, 3.

Σημ. 5. «Οταν τὸ ἔναρθρ. οὐσιαστικὸν συντάσσηται μετ' ἐπιθετικ. προσδιορ., ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμ. δύναται νὰ τεθῇ ἐν τῷ μεταξύ. Θουκ. 8, 80 «καὶ αἱ μὲν τῶν Πελοποννησίων, αἴται νῆσοι ἀντὶ αὔταις αἱ τῶν Πελ. νῆσες. Σεν. δv 4, 2,

1) *Id. Popp. εἰς Θουκ. Π. 3, Τόμ. 2. c. 87.*

6 «μαρτός ἦν ὥπερ αὐτῶν, παρ' ὃν ἦν ἡ στενὴ αἵμητη ὁδὸς· ἀντὶ αἵμητη ἡ στενὴ ὁδός. Δημ. 4, 17 «ἐπὶ τὰς ἔξιστης ταῦτας ἀπὸ τῆς οἰκείας χώρας αἴτοις στρατείας». ἀντὶ ἐπὶ ταῦτας τὰς ἔξιστας ἀπὸ τ. οἰκ. χώρ. αὖτ. στρατ. 6, 21 «οἱ γάρ δοσφαλεῖς ταῖς πολιτείαις αἱ πόλεις τοῖς τυράννους αὖται λίαν δριμίζεις ἀντὶ αὐταις αἱ λίαν πρός τ. τυρ. δημ. Πλ. Πρωτ. 313, b «τῷ δέφικονένω τούτῳ ἔξιν», μ. σ. Stallb. Φιλ. 69, c «οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες» 1). Οὕτω καὶ Ηλ. Λαζ. 217, d «ταῦτὸν τοῦτο γράμμα». = τ. γρ. τούτο, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτό. Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 13 «εἰπὲ τὸν τοῦτον τούτου λόγον».

Σημ. 6. Παραλείπεται τὸ ἄρθρο, ἐν τοῖς οἰσταστικοῖς:

α) «Οταν ἡ μίν ἀντωνυμ. κήπει ὡς ὑποκείμενον, τοῦ ἐπὶ οἰσταστικὸν ὡς κατηγορούμενον (θ. 461, A. 3). Ἡρό. 4, 130 «εὔοξεῖ σφι τίδε ἔργα τε καὶ ἔπικα προσθεῖναι». = τὰ ἐπίκεντα ταῦτα, ἀπίναι ἔστι ἔργη τε καὶ ἔπικα προσθεῖναι; «Ἐλλήσιον ἐγένετο» = τοῦτο ὑποχρέει κιν. μεγ. 65 ωκείας αὕτης. 5, 75 «καὶ τὴν ὥπερ τῶν Ἑλλήρων τότε ἐπιφρομένην αἵτινα.. ἐνὶ ἔργῳ τούτῳ ἀπελάσθησα» = καὶ τοῦτο ἡτοι τὸ μένον ἔργη, διὶ οὐ κ.τ.λ. Ξεν. Ἀν. 2, 2, 12 «ταῦτην γνώμην ἔχω» = αὕτη ἔστιν ἡ γνώμη, ἦν ἔχω. ἀπομν. 1, 2, 42 «πάντες οὗτοι νόμοι εἰσὶν, οὓς τὸ πλήθος δοκιμίσαν ἔγραψε» = πᾶν τοῦτο εἶναι νόμοι, ὅν τ. πλ. δοκ. ἔγρ. Ηλ. συμπ. 179, c «εἰσαριθμήσοις δῆ τοιν ἔδοσιν τοῦτο γραψε; οἱ θεοί.. τοῦτο ἔστι γέρας, δοὶ οἱ θ. ἔδ. κτλ. ἀπολ. 21, b «αὕτη ἔστω ἴκανη ἀπολογία». Λαζ. 7, 10 «τέθηντε ταῦτα τρία ἔτη» = ταῦτα. ἔστ. ἔτη τρία, ἀρ' οὐ τίθην. 14, 12 «τοῦτο παραδείγματι χρωμένοι» = γράμμα. τούτων ὡς ὄντι παραδείγμα. Πισκρ. 4, 71 «μεγίστου πολέμου συστάντος ἐξείνου», ἵνα προηγεῖτο ἐνταῦθα τὸ ὑποκείμ., θά τιτθέστο «ἐξείνου τοῦ πολέμου μεγίστου συστάντος» = ὡς μεγίστου. Δημ. 18, 44 «ἔτερος λόγος; οὗτος» = οὗτός ἔστιν ἔτερος λόγος, τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα· 150 «κανὴ προφάσεις ταῦτη κατηγορῶ» = κατηγ. ταῦτη, ὡς οὐσὴ κιν. προφ. «Οταν τὸ κατηγορικόν οἰσταστικόν. ἔχῃ παρ' ἔστωθι ἐπιθετικόν προσδιορ., ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμ. κήπει ἐν τῷ μεταξῷ, Ηλ. σημ. 5. Θουκ. 1, 98 «πρώτητε αὕτη πόλις ἔξαρσει; παρὰ τὸ καθιστηκόδε» = τοῦτο ἦν ἡ πρ. ξυμμ. πᾶλ., ήτις κτλ. Ξεν. Κόρ. 1, 5, 3 «λίγων, ὡς μεγάλα τε εἴναι ταῦτα θύην καὶ ισχυρά», ἀντὶ ταῦτα εἴη μεγ. κ. Ισχ. Εύην., Ηλ. Βορν. Ἀν. 4, 7, 5 «(θρῶμεν) δλίγους τούτους ἀνθρώπους» = ὄρθροι, δοὶ οὗτοι εἰσὶν δλίγ. ἄνθρ. μ. σ. Kuhn. 8, 4 «οἷμα ἐρήν ταῦτην πατερίδαν εἰναιν, ἀντὶ ταῦτην εἴναι ἐμ. πατρ. «Οταν ὅμως τὸ κατηγορικόν οἰσταστικόν πρίντην καὶ δηλωθῇ ὡς τι δωρισμένον ἡ προβούτηθεν, τότε τὸ ἄρθρο κήπει ἐν τῷ μεταξῷ. (θ. 461, A. 4). Ξεν. ἀπομν. 4, 6, 15 ὀπότε (Σωκράτης); τι τῷ λόγῳ διεῖσθι, διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων ἐπορεύετο, νομίζων ταῦτην τὴν ἔκτατάταν εἶναι λόγουν = νομίζ., δοὶ οὗτοι ἔστιν διεργαλής διδασκαλεῖς; τρόποι;, ὡς δηλ. ὁ τρόπ. οὗτος σχρῆς παρεστάθη ἐν τῶν προδημήτινται παραδειγμ., μ. σ. Kuhn. «Οταν τὸ οἰσταστικόν συνάπτηται μετ' ἐπιθετικῇ προτάσιᾳ, τὸ ἄρθρο δύναται νὰ λίπηται ἀντικαθιστάμενον διὰ τῆς ἐπιθετικής προτάσιας. Ηρόδ. 3, 111 «ἐν τοῖς σιδεῖ γωρίοις; .., ἐν τοῖς σιδεῖ (=οῖ); 4, 8 «ἴ. γῆν ταῦτην . . ., ἦν τινα». Θουκ. 2, 71 «εἰπὲ γῆν τὴν γῆν ἡ λόθομαν, ἐν ἡ κτλ.» 3, 59 «ἡ μέρα; τε ἀναμμιμήσκομεν ἐκείνης, ἡ κτλ.» 4, 86 «στρατεῖσθαι γε τῇ δ', ἦν γον ἐψὼ ἔχω». Παραλείπεται πρός έπι καὶ οὕτως ἡ μίν δειπτ. ἀντωνυμ. ἔκθρας ἀπλός; τοπικὴν ἀναφορὰν (=ἐνταῦθα, έπει), δὲ λαλῶν δεικνύει τι οἶστει οὖν τοῖς δεικτούλοις. Ηρόδ. 5,

1) Tö. Rust. Griech. Gram. §. 98, σημ. 3.

26 «γυναικῶν τουτέων, ὡς ἔστιν, πολλῇ ἔστι διμήν εἰπετεῖν». = τῶν γυναικῶν τούτων ἐδῶ. 4, 9 «ἴπποις μὲν δὴ ταῦτας ἀπικούμενος; ἐνθάδε τεσσάρις τοις ἰγάραις = ταῦτας νὰ ἐδῶ τὰς ἵππους, ἐνθάδε τεσσάρις τοις ἰγάραις γάρ τησδε ἔχω τὸ κράτος αὐτῆς, ἀμείσως δύμως μετὰ τοῦτο, ὅτε ἐλλος ὁμιλεῖ τούτους μὲν τῆσδε τῆς χώρης οἰκήτορε ποιεῖν». Θουκ. 1, 51 «πρὶν τινες ἱδόντες εἶπον, ὅτι νὴ εἰς ἔχειναι ἐπιπλέουσι = ὅτι νὴ εἰς ἔχειν, πρὸς ἔχειν τὸ μέρη προσπλέει. Ξεν. Κύρ. 8, 3, 6 «φίρε λαβῶν χιτῶνας μὲν τευτουσι τοῖς τῶν δορυφόρων ἡγεμόσι, κασσᾶς δὲ τούσδε τοὺς ἐφιππείους τοῖς τῶν ἴππων ἡγεμόσι δύος, καὶ τῶν ἀρμάτων τοῖς ἡγεμόσιν ἄλλους τούσδε χιτῶνας». χιτ. μὲν τούτους ἐδῶ. ἐπίππ. δὲ καλύμμ. ἐνταῦθανά. (Δύναται αὖσας καὶ τὸ ἄναρθρον σισιστικ. νὰ ἔναις ὑποκείμ., ἥ δὲ διεκτικὴ κατηγοροῦμ. οἵον Πλ. ἀπολ. 18, α «νῦν τοῦτο δύμῶν δίκαιοι, τὸν μὲν τρόπον τῆς λίτισταις ἔξιν, αὐτὸς δὲ τοῦτο σκοπεῖν καὶ τούτων τὸν νοῦν προσέχειν, εἰ δίκαια λέγων ἥ μήδικαστον μὲν γάρ αὕτη ἀρετὴ, ἐρήτορες δὲ τεληθῆ λέγειν» = τοῦ μὲν δικαστ. ἡ δικαίη κεῖται ἐν τούτῳ, ἵνα διακρίνῃ ἄντις λέγη δίκαια ἥ μήδικαστον δὲ τοῦτο, ἵνα λέγῃ τὴν ἀληθείαν).

b) «Οταν τὸ οὐσιαστικὸν ἔνομα κύριον· οἶον οὗτος, ὁδε, ἔχεινος, αὐτὸς Σωκράτης· Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 3 «Εὔοδημος οὗτοσί». συμπ. 2, 3 «ἡ Νικηράτου τοῦδε δηλ. γυνά. 2, 19 «Χερμίδης οὗτοσί». 3, 8 «Ἀντολύκω τούτων». 4, 62. ἀν. 1, 5, 13 «αὐτὸν Μένωνα». 2, 1, 5 «αὐτὸς Μένων». Δημ. 18, 114 «οὗτοι Νεοπτόλεμοι». Καὶ ὅταν ὄνομα γέν. κοινοῦ κέχειται δινή κυρίου (βλ. §. 462, b). Ξεν. ἀν. 1, 7, 11 «αὐτοῦ βασιλέως». ἔλλ. 3, 5, 14.

c) «Οταν πρέπην νὰ δηλωθῇ ἥ ἀπόλυτος ἔννοιας οὐσιαστικοῦ, τὸ οὐσιαστικὸν συντάσσεται πολλάκις παρὰ Πλάτωνι ἀνάρθρο. μετὰ τῆς ἀντωνυμίας εἰτός. Πλ. Παρρ. 133, d. ε «εἴ τις ἡμῶν τοι δεσπότης ἥ δοσιλός ἔστιν, οὐκ αὐτοῦ δεσπότου δῆπον, ὃ ἔστι δεσπότης, ἔχεινου δοσιλός ἔστιν, οὐδὲ αὐτοῦ δοσιλόου, δέστι δοσιλος, δεσπότης ὃ δεσπότης». Θεαίτ. 175, «εἰς σκέψιν αὐτῆς δικαιασύνης τε καὶ ἀδικίας». πολ. 476, c «αὐτὸν κίλικος» 1).

d) «Οταν τὸ οὗτος δινήρ κέχειται μετὰ πάθους, ιδίᾳ δὲ, ἐπὶ περιφρονήσεως ἀντὶ τῆς ἀντωνυμ. εἰδ., τοῦ λελογντο; εἰς τὸ πρόσωπον διαφερομένου. Πλ. Γοργ. 489, b δὲ Κελλικῆς λέγει: Σωκράτεις «οὗτοισι ἀνήροισι παύεται φυλαρύων. Εἰπει μοι, ὡς Σωκράτες, οὐδὲ αἰσχύνει τηλικούτος ὥν δυνάματα θηρεύων;» ἀντὶ οὐδὲ παύση φλ. 505, c Κελλικ. «Οὐκ οἶδ, ἀττα λέγεις, ὡς Σωκράτες, δάλλ' ἄλλον τινὰ ἔρωτα». Σωκρ. Οὗτος ἀνήρ οὐχ ὑπομένει ὀψελούμενος». Εἱρ. Φ. 920 ὁ Τειρεσίας λέγει περὶ τοῦ παρόντος Κρέοντ. «ἀνήρ ὁδ' οὐνέος αὐτὸς, ἔκενεντις πάλιν. Συγχάκις οὗτω παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἀνήρ ὁδε ἥ ὁδε ὁ δὲ ἀνήρ ἀντὶ ἔγω. Σοφ. Φ. 1036 «ἀλεσθεῖ δ' ἡδικηότες τὸν ἄνδρα τὸν δέ, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει». Υδ. 1375, ΑΥ. 78. Ἀντ. 1035 «τοξεύεται» ἀνδρὸς τοῦδε». Εἱρ. «Ἀλκ. 331 «κούτις ἀντὶ τοῦ ποτε τόνδ' ἄνδρα νύμφη θεοσσαλίς προσφέργεται» (= ἐμέ). 689 «μηδὲ θνήσκειν πέπερ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐδὲ ἔγω πρὸς σοῦ» (= ὑπὲρ ἐμοῦ) 2). Οὗτω καὶ Ἡρδ. 1, 108 «οὐτε ἄλλοτέ κω παρατίθεις ἀνδρὶ τῷ δε ἄχαρι οὐδέν» = ἐμοί. «Ἀντιφ. 6, 9 «οὐτε μικρὸν οὐτε μέγα ξειλέγεται ἀδικοῦντα τὸν δε τὸν ἄνδρα» = ἐμὲ, γδ. Maetzner. Οὗτω καὶ

1) "Id. Stallb. εἰς Πλ. Φαιδρ. 247. d. — 2) "Id. Stallb. εἰς Πλ. Γοργ. 467, b. Ellendt λατ. γλώσσ. Η. σ. 268. Monk εἰς Εἱρ. "Αλκ. 341.

παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμρ. τὸ οὗτος ἀνὴρ. Ε, 40 «ὦ γέρον, οὐκέτις οὗτος ἀνὴρ (=έγώ) (τάχα εἴσεσαι αὐτὸς), δούλον ἔγειρα». *

ε) 'Η ποίησις; παραλείπει πλειστάκις τὸ ἄρθρο. καὶ ίκανος, ξνύχιος πρέπει νὰ θέσῃ αὐτόν. 'Ο "Ομρ. παραλείπει ὁ; ίππη τὸ πολὺ τὸ ἄρθρο. Ο, 206 «τοῦτο ἔπος κατὰ μοτραν ἔτεπες». [Τὸ ἐν Π ὅμως 30 «μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτος γε λάδοις χόλοις, ὃν σὺ φυλάσσεις», εἶναι κατὰ τὸ ἐν α)]. Σ, 295 «μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ». τ, 598 «λέξεο τῷδε ἐνὶ οἰκῷ». Ν, 121 «κακὸν ποιήσετε μετίζον τῇδε μεθιμοσύνῃ». Β, 37 «ἥματι κείνῳ». λ, 614 «δι; καίνον τελεμῶνας ἔη ἐγκάτθετο τέγνη». Οὔτω παρ' Ὁμρ. συνήθως κατὸ αὐτὸς =idem, σπανίως ἐνάρθρο. Μ, 225 «ἐλευσόμεθ' αὐτὸς κείλευθος». θ, 107 «ἥρεις δὲ τῷ αὐτῆν ὅδὸν, ἦν περ οἱ ἄλλοι». ς, 158. π, 138 κτλ. Ἡσδ. ἀσπ. 35. 37. Σποραδικὸν παρέκ Πινδρ. Ν, 5, 1 «ἐλινύσσοντας... ἄγνιλατ' ἐπ' αὐτοῖς βαθμίδος»=signa in loco statuta in eadem basi, τὸ Dissen ἔκδ. Γοτίγγ. ἄγνωστος διμως εἶναι τοῖς τραγικοῖς ἡ χρῆσις αὕτη 1). Πινδ. Ὄλ. 1, 115 «τούτον γρύνον». 3, 7 «τούτο θεόδηματον γρέον». 5, 14 «τόνδε δάζουν», 6, 11 «ἐν τούτῳ ποδίλῳ» κτλ. Συγχότατα καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς. Αἰσχλ. Πρ. 20 «τῷδε διπλωθώπῳ πάγῳ». 31 «ἀπερπή τήνδε φρουρήσεις πέτρων». κτλ. Ἑπτ. 384 «νόντα ταύτην». 561 «λέγαις δὲ τοῦτος ἔπος» κτλ. Συγχόνον ἐπ' ισης καὶ παρὰ Σοφ. καὶ Εὐρ., σπανίως δύμως παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἐν τοῖς πεζοῖς δὲ δι Ημρ. πολλάκις καὶ ίδιζ, διταν ἡ δεικτή ἀντων. ἡ προπαρασκευαστική τῶν ἐπομένων. Ἀρφ. Λυσ. 635 «τῇ θεοῖς θηρίοις... τῇδε γράψε». Ημρ. 1, 9 «λέγω λόγον τόνδε», πολλάκις. 2, 111 «διὰ τοιόνδε πρήγμα». 160 «τοῦς ἐν νομοῦ τούτους γενομένους; βασιλίας». 3, 137 «προτιχομένους ἔπεις τάδε». 4, 135 «προφάσιος δὲ τῆσδε (εἰνεκεν) 2).

5. Τὸ μετά τῶν δεικτικῶν, τοιοῦτος, τοιούσθε, τοσοῦτος, τοσοῦσθε, τητικοῦτος συναπτόμενον οὐσιαστικὸν τίθεται ἡ ἀνάρθρ., ὅταν τὸ ἀντικείμενον. ἦντος ἀδριστον=εἰς τις τούτων, οἵτινες ἔχουσι τὴν ίδιότηταν νὰ δέσι τοιοῦτοι, τοιούσθε κτλ.· οἷον Ηλ. συμπ. 203, σ «Ἄτε οὖν Πόρου καὶ Πενίκας υἱὸς ὃν δι Ἐρώς ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθίστηκε»=κακτήντησεν εἰς τοιαύτην τινὲς θέσιν· ἡ ἐνάρθρ., καὶ μάλιστα ἐν τῇ θέσει τοῦ Α (§. 463, 3), ὅταν τὸ ἀντικείμενον δηλώται ὡς ὁρισμένον, ἐπειδὴ ἡ διὰ τῶν ἐπιθέντων ἐπιθέτ. δηλούμενη ποιότης ἡ ποσότης πρέπει τότε νὰ δηλωθῇ ἡ ὥστι προμητηθὲν, ἐνίστα δὲ καὶ ὥστι πι, ὅπερ ἥδη τὸ πρῶτον πρέπει νὰ ἔξηγηθῇ, ἥτοι ὡς ἐπόμενόν τι, ἡ ὥστι διπερ ἀρμόζει εἰς ὅλον τὸ γένος τῶν προδρήμέντ. ἀντικείμενον. Οὔτω πως οὐσιαστικὰ εἶναι καὶ τὰ, δι τοιοῦτος, τὰ τοιαῦτα κ.τ.λ. Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 8 «πῶς ἀν οὖν δι τοιοῦτος ἀνὴρ δικριθείροι τοὺς νέους». = talis vir, qualem descripsimus Socratem. 5, 4 «ἐν συνομίᾳ δὲ τίς ἀν ἡσθείν τῷ τοιούτῳ, θν εἰδέσῃ τῷ δύψῳ τε καὶ τῷ οἴνῳ χάρισοντας μαζλλον ἡ τοῖς φίλοις», ξνύχιος οὐ μόνον εἰς τὸ προηγούμενον ἀναρρέεται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐπόμ. Κύρ. 5, 5, 32 «χρ' οὖν δύνασι τὸν τοιοῦτον ἀμεπτον φίλον νομίζειν». = talem, qualis antea descriptus

1) "Id. Ellendt λατ. γλῶσ. σ. 270. Hermann opusc. I. σ. 333. ἱδίζ Ματθίαν ει; Εὐρ. T. VII. σ. 502. — 2) "Id. Kruger Ἑλλ. Γραμ. II. §. 50, 11. Α. 1, 3.

est. πολ. Λακ. 1, 7 «ὅρῶν τοὺς τηλικούτους φυλάξτοντας μάκιστας τὰς γυναικες», ὡς πρὸς τὸ προηγούμενον γερκιῶ, δῆλος ὅμως σύναψις καὶ ὄλον τὸ γένος τῶν γεραιών. κυνηγ. 9, 10. Πλ. Δισ. 214, ε. Δημ. 18, 305 «τῷρ τοσούτων καὶ τοιούτων ἀγκθῶν ὑπὲν καὶ τοῖς ἔλλοις Ἀθηναῖοις ἔχοντες χάριν». (Ἐν δὲ Πλ. πολ. 351, ε «τοιάρδε τινὰ φάνεται ἔχουσα τὴν δύναμιν», τὸ τοιάρδε κατηγορικῶς = ἡ δύναμις, ἣν ἔχει, φάνεται τοιάρδε τις οὖσα. *Ibd.* Stallb.) Πολλάκις δὲ εἶναι καὶ προσθετικ. προσδ. τοῦ *tāllā*. Ξεν. Κύρ. 1, 2, 2 «καὶ τέλλοις τὰ τοιαῦτα» = καὶ τέλλοις, ἀτινάχεστη τοιαῦτα, οἷς τὰ προμηθεύταν, *Ibd.* Born. οἰκον. 19, 16 «καὶ περὶ τῶν ἔλλοιν τῶν τοιαύτων». Τὸ τὰ τοιαῦτα δῆλος πολλάκις καὶ τὰ παρόμοια, καὶ τὰ τούτοις ὅμ. Δημ. 8, 25 «παραπέμπεσθι τὰ πλοῖα τὰ καῦθαν, τὰ τοιαῦτα, *Ibd.* Schaefer Appr. σ. 506. Σορ. Ἀντ. 726 ὁ Κρέων αποβλέπων εἰς τὴν ἔκυρον ἥλικίν τον λέγει «οἱ τηλικοίδες καὶ διδαχόμεσθα δὴ οὐρανοῖς πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν ϕύσιν». Ὁταν ὅμως συμβῇ θέσις τοῦ ἄρθρ. νὰ ἦνε ἡ τοῦ Β. (§. 463, 3), αἱ ὁρθεῖσαι λέξεις ἐκληπτέουσι κατηγορικῶς. Θουκ. 6, 43 «τοσοῦδε τῇ παραπλευῇ Ἀθηναῖοι . . ἐς τὴν Σικελίκην ἐπερχοῦντο» = τοσοῦδε ἡνὶ τὴν παραπλευὴν, *ἥ*. 44 «τοσούτη ἡ πρώτη παραπλευὴ πρὸς τὸν πόλεμον διέπλει». Πλ. Πρωτ. 318, α «τοσοῦτος ὁ γε ἡμέτερος λόγος». Γοργ. 456, ε «ἡ μὲν οὖν δύναμις τοσούτη ἐστι καὶ τοιαῦτη τῆς τέχνης». Ἐν τοῖς πρόδρυ., οἷς Δημ. 20, 34 «τοῦτον τὸν τοιοῦτον περὶ ὅμας γεγενημένον», τὸ μὲν ἄρθρ. ἀνήκει τῇ μετοχῇ, τὸ δὲ τοιοῦτον εἶναι κατηγορούμενον. 98 «τοὺς μὴ τοιούτους κριθέντας» = τοὺς κριθ. μὴ τοιούτ. εἶναι. Πολλάκις ὅμως παρακλείπεται τὸ ἄρθρ., καὶ ἐνθα ἡδύνκτο νὰ τεθῇ. Θουκ. 2, 18 «ἐν τοιαύτῃ μὲν ὅργῃ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἴγεν». 41, 5 μ. σ. Popp. 54, 1, ἐν δὲ τῇ φράσει, τοιαῦτα εἰπον παρακλείπεται πάντοτε, *Ibd.* 1, 43. 79.

Σημ. 7. Περὶ τοῦ ὁ οῖος σὺ ἐνήρ *Ibd.* §. 555, Α. 10.

6. Ὁταν οὖσιαστικὸν συνάπτηται μετὰ τῶν πᾶς, πάντες, *όλος*, διεκριτέοι αἱ ἔξτης περιπτώσεις:

a) Ἐάν νὴ ἔννοια τοῦ οὖσιαστικοῦ, ἐκλαμβάνηται πάντως γερικὴ, τὸ ἄρθρ. παρακλείπεται. Πᾶς ἀνθρωπος (σπανίως ἀρθρ. πᾶς) = πᾶς ἄνθρ., καὶ τὸ ἄνθρ., γῆτοι πᾶς, φύται ἀρμόζει τὸ κατηγορούμ. ἄνθρωπος· πάντες ἀνθρώποι. Ξεν. Κύρ. 1, 2, 15, 16. πρόμν. 4, 4, 19· οὕτω καὶ, δῆλη πόλη=διάλογος πόλις· πόλις δῆλη=πόλις διάλογος. Διὸ τὸ πᾶς ἐνικῶς πατραρχέστεκε διὰ τοῦ κάθε, ἐκκαστος, πολλάκις ὅμως καὶ διὰ τοῦ αιθόλου, ἐρτελῆς, πατατελῆς. Πλ. πολ. 575, α «δὲ Ἔρως ἐν πάσῃ τοιαρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν». Πολιτικ. 284, β «(αἱ τέχναι) τὸ μέτρον σώζουσαι πάντας ἀγκθὰ καὶ καλὰ ἀπεργάζονται». Δημ. 18, 279 «(τοῦτο τὸ) πρᾶγμα πᾶσσαν ἔχει κακίαν».

b) Ὁταν τὸ μετὰ τοῦ πᾶς, πάντες συναπτόμενον οὖσιαστικ.

πρέπην καὶ δηλωθῆ ὡς ὅλοι τι κατ' ἀρτίθεστ πρὸς ἐν ἔκαστον τῶν μερῶν αὐτοῦ, τὸ οὐσιαστ. λαμβάνει τὸ ἄρθρ. ἐν τῇ ἐπιθετικῇ θέσει τοῦ Β (§. 463, 3). Ἡ πᾶσα γῆ = ὅλη γῆ, ἡ γῆ ἔνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως· οἱ πάντες πολῖται = ἀπαξάπαντες οἱ πολῖται, ἀπκαντες οἱ πολ. ἔνευ ἐξαιρέσεως. Ἡ αὐτὴ σύνδεσις συμβάνει καὶ εἰς τὸ ὅλον· ἡ ὅλη πόλις. Θουκ. 4, 60 «τὴν πᾶσαν Σικελίαν». 61. 3, 36 «ἔδοξεν αὐτοῖς οὐ τοὺς παρόντας μόνον ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄπαντας Μιτυληραίους». Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 8 «εἰς τὸν πάντα βίον». Σοφ. Ἀντ. 1023 «ἀγρθρώποισι γὰρ τοῖς πᾶσι κοινὸν τοῦχμαρτνεῖν». Πλ. πολ. 546, α «τὸν ἀπκαντα χρόνον». Γοργ. 470, θ «ἐν τούτῳ ἡ πᾶσα εὐδαιμονία ἔστιν». Θεοκτ. 204, α «τὸ δλον ἀνάγκη τὰ πάντα μέρη εἶναι». Πρωτ. 329, ε «ώτιπερ τὰ τοῦ προσώπου μόρια ἔχει πρὸς τὸ ὅλον πρόσωπον». Ξεν. Κύρ. 8. 7, 22 «(οἵ θεοι) τὴν τῶν ὅλων τάξιν συνέχουσιν» = τὴν τάξιν τοῦ παντός. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ ἐρ ὅλω, ἐρ συνόλω, ὅλο δλο ἐπὶ τῆς δηλώσεως τῶν ἀριθμῶν. Ἡρδ. 7, 4 «βιτσιλεύοντα τὰ πάντα ἔτεις ἔξι τε καὶ τριήκοντα ἀπίθνεν». = τὰ πάντα ἔτεις, ἡ ἔβασις λευε, ἦν ἔξι τε κ. τριήκ. Θουκ. 1, 60 «πέμπουσιν ἐξακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας διπλίτας» = οἱ πάντες διπλίται, οὓς πέμπουσιν, ἔξακοσιοι κ. χιλιοί εἰσιν. 1, 100. 4, 38. 39. 5, 26. 6, 43 «Ἀθηναῖοι ἔς τὴν Σικελίαν ἐπεραιοῦντο τριήρεις ταῖς πάσαις τέσσαρεις καὶ τριάκοντα καὶ ἑκατόν». [Ἀνάρθρ. παρ' Ομρ. καὶ Ἡσδ.· οἷον Σ, 373 «τρίποδες γάρ εἴκοσι πάντας». Ἡσδ. Θοργ. 803. «ἐννέα πάντ' ἔτεις】 ἴδ. λεζ. Παποσοβ. III. σ. 763, b. καὶ Σκελλ. ἐν ἄρθρ. πας σ. 722. «ἐνίστε δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ἡρδ. 1, 163 «ιθίωσε πάντας εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἔτεις». Θουκ. 4, 129 «ξύμπαντες ἐπτακόσιοι διπλίται». 5. 3, 4. Παρ' Ἡρδ. καὶ ἐν τῇ σημαστ. τοῦ ἐκάστου γένους. 1, 50 «κτήνεα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια θύσεις κλίνεις τε καὶ φιάλεις καὶ είματα». 4, 88 «Δαρεῖος τὸν ἀρχιτέκτονα ἐδωρήσατο πάσι δέκαν = denis rebus ex quoque genere. 9, 81 «Πρυτανίῃ πάντα δέκα ἐξαιρέθη τε καὶ ἐδόθη, γυναικες, ἵπποι, τάλαντα, κάμηλοι, ὡς δὲ αὔτως καὶ τάλλα χρήματα】¹⁾.

c) Ἐάν ἐν τινι ἀντικειμένῳ ὡρισμένῳ, διὸ καὶ ἐνάρθρ. τιθεμένῳ, προστεθῇ ἡ ἔννοια πᾶς ἡ ὅλος ὡς ἀπλοῦς ἀκριβέστερος προστιθμ., συμβάνει κατηγορικήθεσις τοῦ ἀρθρ. νά τινε ἡ τοῦ Β (§. 463, 3), ὅπερ εἴνε καὶ ἡ συνηθεστάτη χρῆσις τοῦ πας, πάντες, ὅλος. Ἡ γερμ. γλῶσσα δὲν ποιεῖ πολλάκις διέκρισιν τῆς ἐπιθετικῆς ταύτης καὶ κατηγορικῆς γρήσ. καὶ θέσεως τῶν πας καὶ δλος, μεταφράζουσα τὰ, ἡ πᾶσα πόλις καὶ πᾶσα η πόλις ἡ η πόλις

1) "Id. Hermann ad Viger. σ. 727, 94. Baehr εἰς Ἡρδ. II ἐν τῷ χωρ. τούτῳ.

πᾶσας οι πάντες στρατιῶται καὶ πάντες οι στρατιῶται ἡ οἱ στρ. πάντες διὰ τῶν die ganze Stadt, alle Krieger, ἐνῷ ἡ ἐλλ. γλῶσσα, καὶ αὐτὸς τὸ καθ' ἴδιωμα ἐνίστε, ποιεῖ διάκρισιν οὐσιώδη. Ἡ πόλις πᾶσα (ἢ πᾶσα ἡ πόλις) ἥρεθη = ἡ πόλις ἐκυριεύθη ὀλόκληρος, ἢ ἐκυρ. ὀλοτελῶς ἡ πόλ. οἱ στρατιῶται πάντες (ἢ πάντες οι στρατιῶται) καλῶς ἐμαχέσαντο = οἱ στρατ. πάντες ἀνευ ἔξιρσεως καλ. ἐμαχ. ἢ ἀνευ ἔξιρσεως. οἱ στρατ. ὅλοι καλ. ἐμαχ. Ξεν. ἀν. 7. 1, 7 «διχόσκινουσι πάντες εἰς τὸ Βυζάντιον οἱ στρατιῶται». ἀπομν. 2. 1, 28 «(εἰ) ὑπὸ τῆς Ἐλλάδος πάσης ἀξιοῦ; ἐπ' ἀρετῇ θυμαρίζεσθαι, τὴν Ἐλλάδα πειρατέον εὖ ποιεῖν». 4. 8, 11. ἐλλ. 4. 8, 28 «προστάται πάσης τῆς Λεσβου ἔσσονται». Κύρ. 1. 2, 15. Πλ. νόμ. 728, a «πᾶς ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος». Δημ. 18, 294 «νὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεούς». Ἀμφότεραι αἱ θέσεις ἀπαντῶσιν ηγεμόνεις ἐν Ἀρρ. ὅρν. 445 «ὅμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν νικᾶν τοῖς κριταῖς καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν».

Σημ. 8. Ἔνιστε ἐνρίσκεται τὸ μετὰ τοῦ πᾶς οὐσιαστικ. ἀνάρθρ., ἐνῷ ἀνέμεντις αὐτὸν ἐνάρθρ.: οἶον πᾶς γρόνος ἀντὶ ὁ πᾶς γρ. ἢ ἀντὶ πᾶς ὁ γρ. ἢ ὁ γρ. πᾶς, ὅπερ μάλιστα ἀπαντᾷ ὁ μόνον ἐν τῇ ποιήσει καὶ Ἡρδ. 1), ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀττικῷ πεζῷ, εἰ καὶ σπανίως. 2) Σοφ. Φ. 1240 «πάντ' ἀκήρος λόγον». ΑΙ. 480. 734 «τοτὲ χυρίοις γάρ πάντα χρή ὅλοιν λόγον». Ἡρδ. 2, 113 «πάντα λόγον ἐκηγεύμενοι, ωἱεῖχε περὶ τὴν Ἐλένην. πᾶσαν διήγ. περὶ τῆς Ἐλέν. ἀφηγούμενοι (τυνναντίον δὲ 6, 2 «μαθόντες τὸν πάντα λόγον»· ἡτον ὅμως περίεργον τοῦτο ἐπὶ ἐπομένων ἐπιθετικ. προτάσ.· οἶον 9, 9 «ἴπιοιτο πάντα λόγον, τὸ δὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἐλεγον»). Πλ. πολ. 608, c «πᾶς οὗτος γε δὲ παιδὸς μέχρι πρεσβύτου γρόνος πρὸς πάντα διλύγος πού τις ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν πάντα.

7. Ἐὰν οὐσιαστικὸν συνάπτηται μετὰ τοῦ ἔκαστος=quisque, τὸ ἄρθρ. παραλείπεται ὡς ἐπὶ τοῦ πᾶς ἐν τῇ σημαστ. ἔκαστος, διταν ἡ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικ. ἐκλαμβάνηται πάντως γενικὴ, προστίθεται δημος; ἂντὴ ἔννοια τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐξαίρεται ἐμφαντικῶς. Θέσεις τοῦ ἄρθρ. εἰνεὶ ἡ κατηγορικὴ τοῦ Β. §. 463, 3. Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 12 «οὐκ ὀλίγας ἔστιν καθ' ἔκαστην ἡμέραν τοικῦτα ὅρχη τε καὶ ἀκούειν» (=καθ' ἐκάστην, καθ' ἡμέραν=quotidie πᾶσαν ἡμέραν, γενικῶς), Κύρ. 1. 2, 5. ἐλλ. 3. 5, 13. Λυκοῦργ. 126, μ. σ. Maetzner. Δημ. 18, 68 «κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην»=κατὰ τὴν ἡμ. ἀλλὰ κατὰ μίαν ἐκάστην. Ἄ. 249. Ξεν. Κύρ. 8. 6, 6 «δ, τι ἀν ἐν τῇ γῇ ἐκάστῃ καλὸν ἡ ἀγαθὸν ἡ, μεμνήσονται»=ἐν τῇ γῷ ὥρᾳ, πλὴν ἐν μιᾷ ἐκάστῃ. Ἄ. ἀν. 7. 4, 14. Πλ. Φαίδρ. 248, e. Ἰππ. .. 281. μ. σ. Stallb.

8. Οὐσιαστικὸν μετὰ ἐκάτερος = ἔκαστος τῶν δύο, ἄμφω καὶ ἀμφότερος=καὶ οἱ δύο, λαμβάνει πάντοτε τὸ ἄρθρ., καὶ μέ-

1) Ἰδ. Kräger ἐλλ. Γρ. II. §. 50, 11, Α. 1. 3. σημ. 3. — 2) Ἰδ. Schneider εἰς Πλ. πολ. Τ. III. σ. 250.

λισταὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ τοῦ Β θέσει (§. 463, 3), ἐπειδὴ ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτη ὁ λόγος δύναται νὰ ἔη πάντοτε περὶ γραστῆς μόνον, καὶ λοιπὸν ὥρισμένης δυάδος. Ἡδ. Ἀπολλών. π. συντάξῃ. σ. 44. Χοιροῦ. εἰς Βεκκέρ. ἀνέκδ. ΗΙ. σ. 1248. Θουκ. 4, 14 «καθ' ἐκάτερον τῶν ἔσπλουν». 93 «ἐπὶ τῷ κέρχῃ ἐκάτερῳ». 96 «ἐκάτερων τῶν στρατοπέδων». Ξεν. ἀν. 3. 2, 36 «ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἐκάτερων». Ξεν. 5, 32 «τῷ ωτὶ ἐκάτερῳ». Θουκ. 5, 23 «ἀμφω τῷ πόλεε». 3, 6 «ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσι». Ξεν. ἀν. 1. 1, 1 «τῷ πατέρᾳ ἀμφοτέρῳ». 3. 1, 31 «ἀμφοτέροις τὰ ὅτα». Ηλ. νόμ. 757, ε «τοῖν ἴστοτήποιν ἀμφοῖν». Ηρωτ. 314, δ «ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν». πολ. 455, δ «ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώαιν». Ἀνάρθρος. Ηρ. 129 χρο. «ἀμφοτέροις . . . αἰκις». Σοφ. Οἰδ. π. 483 «ἔξ ἀμφοῖν χεροῖν». [δ Πλάτ. ὅμως οὐ μόνον λέγει Ἰππ. 1. 303, α «κατὸ τὸ ἐκάτερον καὶ τὸ ἀμφότερον», συμπ. 209, β «τὸ ἔνταμφότερον» κατ., ἀλλὰ μεταχειρίζεται τὰ ἀμφότερος καὶ ἔνταμφότ. ἐνίστε καὶ ὡς ὄντως ἐπιθετικά ἐπίθετα. Θεσκιτ. 203, ε «τὴν συλλαβὴν πότερον λέγομεν τὰ ἀμφότερα στοιχεῖα» Φίλ. 22, α «τί δὲ ὁ ἔνταμφότερος (βίος) ἔξ ἀμφοῖν συμμιγθεὶς κοινὸς γεννήμανος;»]

9. *A.llοι=διάρροος, ἀλλοις, alias, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αὐτό=ipse· ὁ ἄ.llοις = ὁ ἀλλοις, ὁ ἐπίλοιπος, reliquus· οἱ ἄ.llοι=ce-teri, οἱ ἄλλοι, οἱ ἐπίλοιποι· ή ἄ.llη Ἐ.llάς. Θουκ. 1, 77=cetera Graecia· οἱ ἄ.llοι ἄνθρωποι = οἱ ἄλλοι ἄνθρ., ὡς πρὸς ὀρισμένας ἀτομά, ή οἱ ἐπίλοιποι ceteri. (δ Ομρ. μεταχειρίζεται καὶ τὸ ἄ.llοι καὶ τὸ οἱ ἄ.llοι ἐν τῇ σημερ. τοῦ οἱ ἐπίλοιποι ceteri π. γ. Β, 1 «ἄλλοι μὲν Θεοί. Δικ δὲ» μ. σ. Spitzn.) Ἐγὼ οἱ ἄ.llοι, τὰ ἄ.llα συντάσσωνται σὺν οὐσιαστικῷ η οὐσιαστικοποιηθέντι ἐπιθέτῳ η μετοχῇ, λαμβάνει τὸ οὐσιαστ. τοῦτο τὸ δέρμα. κανονικῶς, καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς προσθετ. προσδ. τοῦ οἱ ἄ.llοι, τὰll. Θουκ. 8, 64 «ἔς τὰλλων τὰ ὑπέκοντο γωρίκα». Ξεν. Ἱέρ. 9, 5 «τὰλλων τὰ πολιτικά». οἰν. 19, 16 «περὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων». ἀπολλ. 11 «οἱ ἄλλοι οἱ παρακτυγγάνοντες». Πλ. ἀπολ. 22, δ «τὰλλων τὰ μέγιστα». Σπανίως τὸ ὁ ἄ.llοις κεῖται μετά. Πλ. νόμ. 963, ε κακὶ τὰ δύο τὰλλων»-καὶ τὰ λοιπὰ δηλ. τὰ δύο. Σπανιώτατα ὅμως παραλείπεται τὸ δεύτερον δέρμα. οἶνον Ξεν. ἀν. 7. 1, 13 «τὰλλων ἐπιτήδεια» κατὰ τοὺς δέριστ. καώδ. Α. Β ἀντὶ τὰλλων τὰ ἐπιτήδεια. Τὸ αὐτὸν συμβάνει καὶ ἐπὶ τῶν οἱ ἄ.llοι πάντες οἱ, τὰll. πάντα τὰ, πλὴν καὶ ἐνταῦθι ἀπκατάσιν ἐνίστε ἔξκιρέσεις, συγχόνερον ὅμως αἱ τοικῦται ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν η τῶν οὐσιαστικοποιηθέντων ἐπιθέτ. Δημ. 15, 30 «τοῖς ἄλλοις ἔπασιν ἀνθρώποις». 18, 274 «τοῖς ἄλλοις ἔγωγ' δρῶ πάσιν ἀνθρώποις». (οὐδέλλως παράδοξον τοῦτο ἐπὶ κυρίου ὄντας κατὰ τὰ §. 462, α) οἶνον 8, 49 «τοὺς ἄλλους πάντας Ἔλληνας.») [Ἀντιφ. 6, 45 «εἰς τὰλλα πάντας ἵερά» ἀναγγνωστέον πάντα τὰ*

ιερά, τὸ δὲ ἐν 4, δ, 3 ὁρθῶς πάνυ ὁ Bekker διορθοῖ εἰς, «τῶν ἀλλων ἀπάντων τῶν κατηγορουμένων» ἀντὶ τ. ἄλλ. ἀπάντ. κατηγορ.].¹⁾

10. Ἐτερος δηλοῖ εἰς τις τῶν δύο (χορίστως), ἡ ἀποτελετ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀντός (Δημ. 34, 12 «ἔτερος ἄδη ἦν καὶ οὐχ ὁ αὐτός»), καὶ δηλοῖ διαφοράν ἡ ἀντίθεσιν ὁ ἔτερος=δ εἰς ἐκ τῶν δύο, ὁ ὥριτηνος ἄλλος οἱ ἔτεροι, διαφορικῶς πρὸς τὴν μίκην τῶν δύο μερίδων, οἱ ἄλλοι, δηλοῖς δύμως καὶ οἱ ἀρτίθετοι, οἱ ἐραρτλοι οίον Ξεν. Ἑλλ. 4.2, 15.7.5, 8. Εὐρ. Φ. 952 «τοῖν δ' ἑλοῦ δυοῖν πότημοιν τὸν ἔτερον». Ξεν. ἀν. 5. 4, 31 «Ἀνακριώντων ἀλλήλων ζυνήσουν εἰς τὴν ἔτέρον ἐκ τῆς ἔτέρκης πόλεως». Πλ. Θεοκτίτ. 180, ε «τὸν ἔτερον δ ἔτερος οὐδὲν ἡγεῖται εἰδέναι». (Καὶ περ' Όμορ. ἐνίστε, π. χ. Ξ. 272. Σ. 509, ἀνάρθρ. δύμως ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.) Οἱ ἀττικοὶ λέγουσι προσέτι δέτερος πυῦς, ἡ ἔτέρα γείρη, ὁ ἔτερος ὄφυλλος κ.τ.λ. οὐχὶ δ' ἀττικ. ἀλλὰ μηγν. εἶνε ὁ ἔτερος τῶν ποδῶν κ.τ.λ. (Παρ' Όμορ. τὸ ἄρθρ. παρχλείπεται· οίον «γωλὸς ἔτερον πόδα» Β, 217)²⁾. Θέσις τοῦ ἄρθρ. εἶνε πάντοτε ἡ ἐπιθετικὴ (§. 463, 3, A).

11. Ἐπὶ τῶν πολὺς, πολλοὶ, δικηριτέκι αἱ ἔξτις περιπτώσεις· α) τὸ οὐσιαστικὸν τίθεται ἀνάρθρ., ὅταν τὸ ἀντικείμ. δηλῶται ὡς ἀρχόστορ τε πολὺς πόρος, πολλὴ σπουδὴ, πολὺς λόγος, πολλοὶ ἄρθρωποι. Πλ. Φιλίδρ. 248, b «πολὺν ἔχουσκι πόρον ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θέκις ἀπέργονται». - b) ἐράρθρ. ἐν τῷ ἐπιθετ. τοῦ ἄρθρ. θέσει, ὅταν ἀντικείμενόν τι παριστάνηται ὡρισμένος ἢ προμηνοθέρ. ἡ γρωτότρ. Σοφ. Ἡλ. 564 «τὰ πολλὰ πτεύματα ἔσχη ἐν Αὐλίδιν». = οἱ ὑπάρχοντες πολλοὶ καλύδωνες. Πλ. Φιλίδρ. 218, b «ἡ πολλὴ σπουδὴ τὸ ἀληθείας ἰδεῖν πεδίον»= magnum illud, de quo dixi, studium, id. Stallb. 270, a «ῶν περὶ τὸν πολὺν λόγον ἐποιεῖτο Ἀναξάγόραξ»= multum illum sermonem, e scriptis ejus satis cognitum. Φιλίδ. 88, a «ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι»= ἐν ταῖς προρήθεισκις πολλ. γενέσ. Οἱ πολλοὶ ἄρθρωποι δηλοῦν ἡ τοὺς εἰρημένους πολλοὺς ἄνθρ., ἡ δολον τι πολλῶν ὄμοιων ἡ ουγγερῶν ἀνθρώπ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μέρη τοῦ ὄντος διὸ οἱ πολλοὶ=τὸ πολὺ πλῆθιος, ὁ λαός, plebs, ὡς οἱ πλεῦστοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἐνα κακοστον τὸ πολὺ= τὸ πλεῖστον, τὸ μέγιστον μέρος. Ξεν. ἀν. 4.6, 24 «τῶν πολεμιών τὸ μὲν πολὺ ἐμενεν, μέρος δ' αὐτῶν ἀπήντας τοῖς κατὰ τὰ ἄκρα». (τὸ μέγα μέρος τοῦ ἔρθρικου στρατοῦ). ἀπομν. 1. 2, 45 «ὅσα οἱ δλίγοι τοὺς πολλοὺς μὴ πείσαντες, ἀλλὰ κρατοῦντες γράφουσιν». Πλ. Φίλ. 67, b «οἱ πολλοὶ κρίνουσι τὰς ἡδονὰς εἰς τὸ ζῆν ἡμῖν εὗ κρατίστας εἰναι». Πλὴν ὅτι λέγεται ἐπὶ τοῦ θετικοῦ, ισχύει καὶ

1) "Id. Bornemann εἰς Ξεν. ἀπολ. 33. σ. 77. Maetzn. εἰς Ἀντιφ. ἐν τῷ ἄρθρ. πραγμ. Kuhn. εἰς Ξεν. ἀν. 7.1, 13.— 2) "Id. Lobeck εἰς Φρύν. σ. 474.

ἐπὶ τοῦ συγκριτικ. καὶ ὑπερθετ. Ἡρδ. 6, 81 «τὴν πλέω στρατιὴν ἀπῆκε» = τὸ πλεῖον μέρος τοῦ στρατ., ὡς ὥρισμένον ὅλον. Σεν. ἀπομν. 1. 6, 9 «ἔδει φίλους ἢ πόλιν ὧδελεν δέη, ποτέρῳ ἢ πλειωρ σχολὴ τούτων ἐπιμελεῖσθαι, τῷδε ὡς ἔγώ νῦν, ἢ τῷδε ὡς σὺ μακαρίζεις διαιτωμένῳ» (ἢ περισσοτέρῳ ἀπραξίᾳ, ὡς τι ὥρισμένον ἀντικείμ., ὡς τι ὥρισμ. ὅλον). ἀν. 7. 6, 16 «εἰς ἐδίδου, ἐπὶ τούτῳ ἀν ἐδίδου, διποταὶ δοὺς μεῖον ἀποδοίτι ὑμῖν τὸ πλεῖον». πολ. Λακ. 9, 2 «ἔπειται τῇ ἀρετῇ σωζεσθαι εἰς τὸν πλειόνα χρόνον μᾶλλον ἢ τῇ κακίᾳ». Οἱ πλείους ἢ τὸ πλεόν = οἱ περισσότεροι, τὸ περισσότερό. μέρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς διλιγοτέρους, τὸ διλιγότερό. μέρος (= οἱ ἐλάττους) διὸ διρισμένον τι ὅλον δηλοῖ δὲ οἱ πλείους καὶ τὸν λαὸν, τὸν δῆλον, plebs· οἱ πλεῖστοι, τὸ πλεῖστον = οἱ πλεῖστοι, τὸ πλεῖστον. μέρος, ὡς ὥρισμένον τι ὅλον ἐπ' ἵστης νοητέον. Θουκ. 8, 73 «τοῖς πλείοσιν ὥρμηντο ἐπιτίθεσθαι» (κατὰ τῆς μερίδος τοῦ λαοῦ). Πλ. νόμ. 718, α εὖν ἐλπίσιν ἀγχθεῖς διαγόντες τὸ πλεῖστον τοῦ βίου». Ηφρά. Θουκ. πολλάκις, τὸ πλεόν ἢ ἀντὶ τοῦ συνήθ. πλέον ἢ π. χ. 3, 12 ἀδέει τὸ πλέον ἢ φιλίκις κατεχόμενοι» = ἀπὸ ρέου τὸ περισσότερον μέρος ἢ ἀπὸ φιλίκις κατεχόμ. Ἐν Σοφ. δρμας Οἰδ. κ. 36 «πρὸν νῦν τὰ πλεῖον ἴστορεῖν ἐκ τῆσδε ἔδρας ἔξελθεν = πρὸν νῦν διηγηθῆσθαι τῶρα τὰ περισσότερον ἐκείνων, ἀτιναχθέλεις νῦν δηγη, ἔξελ. κτλ. Φιλ. 576 «μη νῦν μ' ἔρη τὰ πλεῖον»=μην μ' ἔρωτά διὰ τὰ περισσότερ., ἀτιναχθέλεις νῦν ἀκούσῃς. Τρ. 731 «σιγὴν ἀν ἀρμόζοις σε τὸν πλειόνα λίγον» = τὸν περισσότερο. λόγον, δην σὺ ἐν νῷ ἔχεις, ίδ. Schneidew. Εὐρ. Μῆδ. 609 «ώς οὐ κρινοῦμεν τῶνδεις τὰ πλεῖον» = δὲν θὰ κριθῶ μετὰ σοῦ περὶ τῶνδεις τὴν περισσότερ. κρίσιν, ἢν ἡδυνάμην, δὲν θὰ ἐρίσω πρὸς σὲ περισσότερ., ἐνῷ ἡδύν. Ἀρρ. βέτ. 160 «ἀτάροις κακέζω ταῦτα τὸν πλειόνα χρόνον» = τὸν περισσότερ. χρόνον, τὸν ὥρισμ. χρ., ἀναρροφικῶς πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε ἀνογήν, ὑπομονήν μου. Οὔτω καὶ Σοφ. Οἰδ. κ. 796 «οὐκ ἂν λάθοις τὰ πλεῖον» ἢ σωτήρια, ἐπειδὴ ὁ Οἰδίπ. καὶ κακὰ ὥρισμένα ἔχει πρὸ δημάτων καὶ σωτήρια ὥρισμ. ίδ. Schneidew.¹⁾ - c) «Η συμβαίνεις ἡ κατηγορικὴ τοῦ ἄρθρ. θέσις (§. 463, 3, B)» κατὰ τοῦτο λοιπὸν τὸ πολὺν προστίθεται εἰς τὸ οὐσιαστικ. ὡς ἀκριβέστερ. κατηγορικὸς προσδιορ. Θουκ. 1, 52 «σφίσι πολλὰ τὰ ἀπορα ξυμβεβηκότα (ὅρῶντες)» = δρῶντα, δητι αἱ δυσχέρειαι αἱ συμβαίνουσαι αὐτοῖς; ἐφάνινοντο οὖσαι πολλαῖ, τὸ ἄρθρ. ἐνταῦθα ἀποδίδεται εἰς τὰ προρρήθεντα, δην καὶ πολλάκις καὶ ἀνευ τῆς τοιεύτης ἀναφορᾶς· οἷον 6, 46 «πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον ὑπὸ τῶν στρατιῶτῶν» = κατηγοροῦντο ὑπὸ τῶν στρατιωτ. πολύ. 7, 71 «δι πεζὸς πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε» = δ

1) Ο Ματθ. ΙΙ. §. 268, σημ. οὐχὶ δρῦς; νομίζει, διτι τὸ ἐν τοῖς χωρίοις τούτωις ἄρθρ. δύνεται νῦν ἔτεις περιτέον.

πεζ. στρατ. είχεν τὸν ἀγῶνα τοῦ τυνέμακτος καὶ τὸν ἐρεθισμὸν, τὴν ταραχὴν εἰς μέγαν βαθμόν. Ξεν. Κύρ. 1, 3, 6 «ἐπεὶ ἔωρχ πολλὰ τὰ κρέα» = ὅτι τὰ κρέατα ἡσαν πολλά, εἰς μέγαν ἀριθ.

12. Ὁλίγοι=δλίγοι· οἷον ὀλίγοι ἀγριωποι· οἱ δλίγοι η οἱ προμνησθέντες δλίγοι, η ὠρισμένον τι ὅλον, ιδίζ δὲ οἱ ὀλιγαρχεῖοι, ὡς ὅλον τι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ πολλοί. Θουκ. 5, 84 «πρέσβεις οἱ Μήλιοι πρὸς μὲν τὸ πλῆθος οὐκ γῆγον, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ὀλίγοις λέγειν ἐκέλευον». Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 45 «δοσι οἱ ὀλίγοι τοὺς πολλοὺς μὴ πείσαντες, ἀλλὰ κρατοῦντες γράφουσι». Πλ. πολιτικ. 291, d «τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείχη». Οταν ὅμως η ἔννοια τῶν δλιγαρχικῶν δηλῶται ὡς ἀδριστος, τὸ ἄρθρ. παραχλείπεται. Ξεν. πολ. Ἀθ. 2, 15 «προδοθῆναι τὴν πόλιν ὑπὸ ὀλίγων» = ὑπὸ δλιγαρχικῶν, ὡς καὶ τὸ πολλοί. Θουκ. 4, 126 «οἱ γε μηδὲ ἀπὸ πολιτειῶν τοιούτων ἦκετε, ἐν αἷς πολλοὶ ὀλίγων ἀρχουσιν, ἀλλὰ πλειόνων μᾶλλον ἐλάσσουσιν».

13. Ἐπὶ τῶν μετ' ἀπολύτων ἀριθμητικ. συναπτομένων οὐσιαστικῶν παραλείπεται μὲν τὸ ἄρθρ., ὅταν η ἔννοια τοῦ οὐσιαστικ. ηνε ἀδριστος· οἷον τρεῖς ἀμφες ηλθορ, τίθεται δὲ, καὶ μάλιστα a) συχνότατα ἐν τῇ ἐπιθετικῇ θέσει τοῦ ἄρθρ. ὑπὸ τὸ A (§. 463, 3), ἐξαν ἀποδίδηται εἰς ἀναρθρ. οὐσιαστικ. συντασσόμενον ἀριθμητικῷ ἀπολύτῳ, πολλάκις καὶ ὅταν τὸ μετ' ἀριθμητικοῦ ἀπολύτου οὐσιαστικὸν προσδιορίζηται ἀκριβέστερον δι' ἐπομένης ἐπιθετικ. προτάσ. 1). διὸ καὶ ὅταν η ἔννοια πρέπη νὰ δηλωθῇ ὡς ὠρισμένη η ὡς διότης, κεράλαιον, ιδίζ δὲ μετὰ τὰς προθέσ. ἀμφι, περὶ, εἰς, ὑπέρ, ὅτε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντικειμένων περιλαμβάνεται ἀθροιστικῶς. Θουκ. 1, 49 «τοῖς Κερκυραῖοις τῶν εἴκοσι νεῶν οὐ παρουσῶν» ὡς πρὸς τὰς προηγηθεῖσ. λέξ. οἱ Κερκυραῖοις εἴκοσι ρανοὶσ αὐτοὺς τρεψύμενοι. Ξεν. Κύρ. 1, 2, 12 «ἐπειδὸν τὰ δέκα ἔτη διατελέσωσιν, ἔξεργονται εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας», (ἀναφορικ. πρὸς τὰ ἐν §. 9) Θουκ. 4, 3, 4 «τὰς τῶν Μυτιληναίων δέκα τριήρεις, αἱ ἔτυχον βοηθοὶ παροῦσαι». 22 «οἱ τριακόσιοι αὐτῶν, οἱς ἐτέτακτο παρακοηθεῖν». 8, 15 «τὰς δέκτα ἥδη πέμπειν, αἱ ἀνακεχωρήκεσσαν». Ξεν. Κύρ. 1, 3, 8 «οἱ τῶν βικιλέων οἰνοχόοι· τοῖς τρισὶ δικτύοις δροῦντες τὴν φιάλην» = μὲ τοὺς τρεῖς γνωστοὺς δικτύου. Πλ. πολ. 460, e αὐτὸν ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκρῆς τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικὶ, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα», ἐπειδὴ ὁ Πλάτ. ἐν νῷ εἴχεν ὠρισμένην χρονικὴν περίοδον, ἣν ἀμέσως παρακατιών ἐπεξηγεῖ ἀκριβέστερον, lδ. Stallb. 337, b «ἔρεται, ὅτι ἐστὶ τὰ δώδεκα δις ἔξ», τὰ δώδεκα ὡς ἀριθμ. ὠρισμένος. Ξεν. Κύρ. 3, 2, 3 «ἰππεῖς, εἰς τοὺς τετρακισχιλίους συνελέγοντο αὐτῷ καὶ τοξόται εἰς τοὺς μν-

1) "Id. Arnold παρὰ Pepp. εἰς Θουκ. Π. III Τόμ. 2, σ. 541.

σίους». ίδ. 6. 1, 50. 54. ἀν. 2. 6, 15 «ἡν, ὅτε ἐτελεύτα,
ἀμφὶ τὰ πεντήκορτα ἔτη»=εἶχε τὰ πεντήκοντα περίπου ἔτη. 1.
2, 9 «ἐγένοντο πελταστὴι ἄμφὶ τοὺς δισχυλίους». 2. 6, 30,
συγχόν. 4. 8, 15 «ἐγένοντο μὲν λόχοι . . . ἀμφὶ τοὺς ὄγδοηκορτα,
ὅ δὲ λόχος ἔκκοστος σχεδὸν εἰς τοὺς ἔκατέρα». Ἐνίστε καὶ ἐπὶ μὴ
στρογγύλων ἀριθμῶν οἷον Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16 «ἄμφὶ τὰ πέντε
ἢ ἔκκατάδεκα ἔτη». Ηλ. νόμ. 794, α «ἄπο τριέτους μέχρι τῷ
ἢ ἔτῶν». Άλλα καὶ ἄνευ προθέσ. Θουκ. 4, 2 «Ἀθηναῖοι τὰς
τεσσαράκορτα γαῦς ἔς Σικελίκην ἀπέστειλαν». (τὸ ὅλον 40 πλοῖα)
1). Ήδ. 4, 8. 11. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 13 «ἐπειδὴν τὰ πέντε καὶ
εἴκοσιν ἔτη δικτελέσωσιν, εἴησκεν ἂν οὗτοι πλεῖστοι τι γεγονότες
ἢ τὰ πεντήκορτα ἔτη ἡπὸ γενεζῆς». Ήδίκ δὲ ὅταν ὁρισμένον μέ-
ρος ἀντιτίθηται εἰς μνημονεύσεντας ἀριθμ. (Καὶ παρ' Ὁμρ. ἔτι
Γ, 269). Ήδ. 6, 27 «πέμψασι ἔς Δελφοὺς καρὸν νεηνιέων ἔκα-
τὸν δύο μόνοι τούτων ἀπενόστησαν, τοὺς δὲ ὄκτω τε καὶ ἐτερή-
κοντα κατάπληκτοι λοιπὸς μπολακῶν ἀπήνεικε»=τοὺς λοιποὺς ἐν δύο
98 λοιπὸς ἡράνισε. Θουκ. 1, 116 «(Ἀθηναῖοι) ἐναυμάρχησαν
Σκυίων ναυσὶν ἔθδομάκοντα, ὃν ἦσκεν αἱ εἴκοσι στρατιώτιδες»=
οἱ Ἀθην. ἐναυμάρχ. κατὰ 70 νηῶν τῶν Σκυί., ὃν αἱ εἴκοσι ἦσκεν
στρατιώτ. αἱ 20 ἀντιτίθενται τῷ δέκανῷ ἀριθμῷ. 8, 39 «περι-
τυχόντες ναυσὶ δέκαν Ἀθηναίων τὰς τρεῖς λαμβάνουσι». Ἐπὶ τῆς
δηλώσεως τῶν μερῶν δύο τοῦδε ἡτοι τοῦ ακλάσιατος τὸ ἄρθρ. τίθεται
ἔντε τῷ δύῳ καὶ ἐν τῷ μέρει, ἐπειδὴ ἀμφότεροι κεῖνται ἐν ὁρισμένῃ
τινὶ πρὸς ἄλληλην σχέσει¹⁾. Θουκ. 1, 10 «Πελοποννήσου τῷρ
τὰς δύο μοίρας νέμονται»=ἐκ τῶν πέντε τὰ δύο, ἡτοι τὰ δύο
πέμπτα. Οὕτω καὶ ὅταν τὸ ὅλον ἐλλείπῃ. Θουκ. 1, 104 «τοῦ
τε ποτακοῦ κρατοῦντες καὶ τῆς Μέμφιδος τῷρ δύο μερῶν πρὸς
τὸ τρίτον ἐπολέμουσι»=τῶν δύο τρίτων, κατὰ τοῦ 1|3.2, 10 «ξυνή-
σκον τὰ δύο μέρη ἡπὸ πόλεως ἐκστῆς ἐς τὸν Ἰσθμὸν» ίδ. 2. 47,
2. - b) ἐν τῇ κατηγορικῇ θέσει τοῦ ἄρθρ. ὑπὸ B (§. 463, 3), ὅτε
προστίθεται εἰς ὁρισμένον τι ἀντικείμενον ὁ ἀριθμ. ὡς ἀπλοῦς
ἄκριθέστερ. προτὸ, ὁ ἀριθμ. δύως οὐπώ ἐμνημονεύθη. Ἐμαχέ-
σαντο οἱ μετὰ Περικλέους ὄπλιται χίλιοι, ἢ χίλιοι οἱ μετὰ Περ.
ἀπλιται. Θουκ. 3, 22 «μετὰ δὲ κατὰ τῶν οἱ ἐπόμενοι ἐξ ἐφ' ἔκάτε-
ρον τῶν πύργων ἀνέθικινον»=οἱ ἐπόμ., καὶ μάλιστα ἐξ, ίδ.
Popp. ἔκδ. Γοττίγγ. ίδ. 6, 43.

14. Οὐσιαστικὸν μετὰ τακτικοῦ ἀριθμητικοῦ τίθεται
ἀπάρθρ. τε καὶ ἐνάρθρ. (καὶ δὴ ἐν τῇ ἐπιθετικῇ τοῦ ἄρθρ. θέ-
σει), ἐφ' ὅσον τὸ ἀντικείμ. πρέπει νὰ δηλωθῇ ὡς ἀδριστον ἢ
δριστικόν. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ ἐπιθετικ. τούτου προσδιορ. ἔξα-
ρτετοι τι δριστικάτερον, εὐκόλως ἔξηγεται ἡ τοῦ ἄρθρ. παρά-

1) "Ιδ. Scheuerlein Σύνταξ. σ. 213. — 2) "Ιδ. Rest Ἑλλ. Γρ. §. 98, σ. 436
Scheuerlein ἐν τῷ δηθ. συγγρ. σ. 216.

λειψίς. Θουκ. 4, 90 «ἱμέρα δὲ ἀρξάμενοι τρίτη». μ. σ. Popp. 101 «τοῦ δὲ Δηλίου ἐπτακαιδεκάτη ἡμέρα ληφθέντος». 8, 58 «τρίτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει». Ξεν. ἀν. 7, 7, 35 «δέκατοι τούτων μέρος» κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ., μ. σ. Kühn. Ηλ. Μενέξ. 235, σ «τετάρτῃ ἥ πέμπτῃ ἡμέρᾳ». Λυτ. 7, 10 «τρίτῳ ἔτει». ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο «τῷ δὲ τετάρτῳ» ἔνεκα τῆς ἀντιθέσεως. Θουκ. 2, 70 «καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε», ἐνῷ ἄλλως. ὁ Θουκ. παραλείπει τὸ ἄρθρ. ἐν τῇ φράσει ταύτῃ· οἶον 2, 47 «πρῶτοι ἔτος τοῦ πολέμου τοῦδε ἐτελεύταν». 103 κ.τ.λ. 1, 87 «ἐν τῷ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει» μ. σ. Popp. 2, 2 «τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει». Δημ. 42, 5 «τοῦ μεταγειτνιῶνος μηνὸς τῇ δευτέρᾳ». 11 «τῇ ἔρδεκάτῃ τοῦ βοηθομιῶνος μηνὸς». Καὶ παρ' Ὁμρ. ἔτι, ἵδ. §. 457, 6, α).

§. 466. Συνοπτική ίστορία τοῦ ἄρθρου.

1. «Οτις ἡ γρῆσις τοῦ ἄρθρ. εὑρίσκεται, σπανίως θεοχίως καὶ μόνον ἐν τισι περιπτώσεσιν, ἐν τοῖς ποιήμ. τοῦ Ὁμρ. καὶ Ἡσδ. κατεδείχθη ἐν §. 457. Ἀπασχολεῖται δὲ αἱ ἐλλ. διάλεκτοι ποιοῦνται γρῆσιν τοῦ ἄρθρ., τὴν μεγίστην ὅμως αὐτοῦ ἀνάπτυξιν ἔσχε διὰ τοῦ ἀττικοῦ πεζοῦ, καὶ ἰδιαίτερα μάλιστα ἐν τῇ φιλοσοφικῇ γλώσσῃ τοῦ Πλάτωνος, ἐν ᾧ ἐπὶ τὸ σκρέστατον καταφαίνονται ἡμῖν αἱ ἐλάχιστοι δικροφρά τῆς γρῆσεως; ημὴ τοῦ ἄρθρ., ἡ καθαρὰ καὶ σφρήγδηλωσις τῶν ἐννοιῶν, καὶ ἡ ἀκριβεστάτη διάκρισις τοῦ ἐπὶ μέρους ἀπὸ τοῦ καθόλου. Ἐν τῇ ποιῆσει μεγάλη φαίνεται ἡ δικροφρά κατὰ τὰ διάκροτα αὐτῆς εἰδόν, ἐπειδὴ ὅσῳ σεμνότερον, καὶ μεγαλοπρεπέστερον εἰνε τὸ εἰδός, καὶ ὅσῳ δὲ παραστατικὸς αὐτοῦ τρόπος ἀπομικρύνεται τῆς συνήθους τῷ βίῳ γλώσσης, τόσῳ καὶ σπανιωτέρῳ ἀποβαίνει ἡ γρῆσις τοῦ ἄρθρ. (§. 458). Ὅσῳ δὲ τούναντίον τὸ εἰδός ιστάται πλησιέστερον τοῦ πραγματικοῦ βίου, καὶ ὅσῳ οἰκειοτέρῳ ἡ γλώσσα αὐτοῦ εἰνε πρὸς τὴν διάλεκτον τοῦ λαοῦ, τόσῳ συγχροτέρῳ εἰνε ἐν αὐτῷ καὶ ἡ γρῆσις τοῦ ἄρθρο. Διὸ βλέπομεν, ὅτι ἐν τοῖς σεμνοῖς εἰδέσαι, τῇ λιρικῇ δηλ. ποιήσ. καὶ τῇ τραγῳδίᾳ, ιδίᾳ μάλιστα ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις, τὸ ἄρθρ. ἀπαντᾷ σπανίως, καὶ ἐν ἐκείνοις μάλιστα ταῦτα περιπτώσεσιν περιωρίσθη, ἐν αἵ τιθεται καὶ παρ' Ὁμήρῳ (§. 458), τούναντίον δὲ ἐν τοῖς εἰδέσαι τῇ ποιῆσεως, ὃν ἡ μητὸς θρύσθη ἐν τοῦ πραγματικοῦ βίου, μεθ' οὗ εὑρίσκονται ταῦτα ἐν στενῇ συγκρίσι, ἐν τῇ καμφῳδίᾳ δηλ., καὶ δὴ οὐ μόνον τῇ ἀττικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ δωρικῇ τοῦ Ἐπιγλάρημου, καὶ ἐν τοῖς δωρικ. Μίμουσ τοῦ Σόφρωνος, ἡ γρῆσις τοῦ ἄρθρου εἰνε πάντως ἡ αὐτὴ τῇ ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ. Τὸ αὐτὸ συμβάνει καὶ ἐν τοῖς Υδαλλίοις ποιήμασιν, ἀτινα παριστῶσι πρὸ τῶν δριθαλμῶν ἡμῶν ζωηράν εἰκόνα τοῦ πραγματικοῦ.

2. «Οσῳ δὲ ἀφορῇ εἰς τὸν πεζ. λόγον, εὑρίσκομεν τὴν γρῆσιν

τοῦ ἄρθρ. τὰ μάλιστα ἐπιμεμελημένην καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Φιλολόγου¹⁾). Καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς συγγραφαῖς τοῦ Ἡροδότ. καὶ Ὑπποκράτ., ταῖς ἐν τῇ νέᾳ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ συγγραφείσαις, ἡ χρῆσις αὐτὴ τοῦ ἄρθρ. συμφωνεῖ καθ' ὅλου πρὸς τὴν ἐν τῷ ἀττικῷ πεζῷ, εἰ καὶ ὁ Ἡρόδ. ἔχει ἔτι κοινά τινα μετὰ τοῦ Ὄμορ., ἐπειδὴ πολλάκις παραχλεύει τὸ ἄρθρ., ἐνῷ δὲ ἀττικ. πεζ. οὐθελε θέσιν αὐτὸν, μεταχειρίζεται δὲ μάλιστα αὐτὸν καὶ ὡς ἀντωνυμ. ἀναφορ (§. 460). Ως πρὸς τὰ γνήσια τοῦ Ὑπποκράτους συγγράμματα. παραχτηρητέον, ὅτι τὸ ἄρθρ. ἐν μὲν τοῖς ἀρχαιοτέροις τίθεται σπανιώτερ., ἐν δὲ τοῖς συγγραφεῖσι μετὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διεκμονὴν αὐτοῦ συγχνότερον καὶ ἀρμοδιώτερον πρὸς τὴν ἀττ. χρῆσιν²⁾.

§. 467. b) Αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι ὅδε, οὗτος, ἔκεινος.

1. Ἡ σημασία τῶν δεικτικ. ἀντωνυμιῶν, καὶ δὴ οὐ μόνον τῶν ἐπιβῆματικῶν τῇδε, ταύτῃ, ἔκει, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντὶ οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων τιθεμένων ὅδε, οὗτος, ἔκεινος, εἶναι τοπική, ἐπειδὴ αὐταὶ ἀναφέρονται εἰς τι, ὅπερ εὑρίσκεται ἢ πλησίον τοῦ λαλοῦντος (ὅδε=οὗτος νά ἐνθάδε, *celui-ci*: οὗτος=οὗτος ἐνταῦθα, ἐδῶ) ἢ μικρὸν αὐτοῦ (ἔκεινος=ἔκεινος ἔκει, *celui-là*). Ἡ πρώτη καὶ κυρία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ὅδε καὶ οὗτος εἶναι, ὅτι ἡ μὲν ὅδε = *hic* ἀναφέρεται εἰς ἀντικείμενόν τι, ὅπερ εὑρίσκεται ἐγ τῇ ἀμέσω περιοχῇ ἢ τῷ ἀμέσω πλησίον τοῦ λαλοῦντος· τοῦτο κυρίως εἶναι ἴδιον εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπ. τῇδε δεικτικῇδε διὸ καὶ συχνὸν οὕτω ἐν τῷ διαλόγῳ τῶν δραματικῶν, ἐνῷ αἱ εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπ. ἀναφορεὶ εἰσὶ φυσικῶς συγκόνταται· ἢ δὲ οὗτος, *iste* ἀναφέρεται εἰς τι, ὅπερ ἀληθῶς εὑρίσκεται μὲν ἔτι ἐν τῇ περιοχῇ καὶ τῷ πλησίον τοῦ λαλοῦντος, οὐχὶ ὅμως τοις ἀμέσοις, καὶ διπέρ, εἴ τε δεύτερον πρόσωπ. ἐστι τοῦτο εἴτε *tertior*, ἀντιτίθεται τῷ λέγοντι. Ἡ ἔκεινος (*ἐκεῖ*) ὅμως ἀποτελεῖ καθαρὰν ἀντίθεσιν οὐ μόνον πρὸς τὴν ὅδε, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν οὗτος, εἰ καὶ αὐτὴ ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν τινα πρὸς τὴν ὅδε, πάντοτε ὅμως δηλοῦ ἀντικείμενόν τι, ὅπερ κεῖται ἐν τῇ ἔξουσίᾳ (περιοχῇ) τοῦ λέγοντος. Πλὴν δὲ τοι λέγεται περὶ τοῦ τόπου, *ισχύει* ἐπ' ἵσης καὶ περὶ τοῦ χρόνου. Διότι τὸ παρόν θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ λέγοντος ὡς τι πλησίον αὐτοῦ κείμενον, τὸ δὲ παρελθόν ὡς τι κεχωρισμένον καὶ ἀπομεμακρυσμένον ἀπ' αὐτοῦ· οἷον τῇδε τῇ ἡμέρᾳ = ἐν ταύτῃ τῇ σημερινῇ ἡμέρᾳ· ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ δηλὸτ μὲν ἐπ' ἵσης τὸ αὐτὸν ὅμως σχφῶς ἐκπεφρασμένον· ἔκεινη τῇ ἡμέρᾳ = ἐν ἔκεινῃ τῇ ἡμέρᾳ. (τῷ παρελθόντι δηλ. ἀνηκούσῃ).

2. Τὴν τοπικὴν ἀρκτικὴν σημασίαν τῶν δεικτικ. ἀντωνυμ. εὑρίσκομεν ἐναργεστάτην καὶ συχνοτάτην ἐν τοῖς δημητρικ. ἔπεσι.

1) "I. Chr. Petersen Ztschr. f. Altertumswiss. 1840. σ. 902 — 2) "I. Petersen ἐν τῷ ἀνωτέρῳ συγγράμματι, σ. 903.

Τὸν λαλοῦντα "Ομηρον πρέπει τις νὰ λαλῇ, ὡς δρθῶς ὁ Nitzsch λέγει εἰς α., 185, καὶ οὐχὶ νὰ ἀναγριγνώσκῃ. Ζ, 460 «καὶ ποτέ τις εἶπήσι ίδων κατὰ δάκρυ χέουσαν» | "Εκτορος ἥδε γυνὴ"=αὕτη νὰ ἡ ἐνθάδε γυνή. α, 76 «ἀλλ' ἀγετ', ἡμεῖς οὐδὲ περιφραζόμεθα πάντες» =οὗτοι νὰ ἡμεῖς; οἱ ἐδῶ· δ, 26 «ξείνω δή τινες τῷδεν= ίδού, ἐνταῦθα δὰ εἰνε δύο φίλοι· ι, 348 «ὅφρ' εἰδῆς, οἴόντι ποτὸν τὸδε νῆσος ἐκεκεύθει: ἡμετέρην»=δποτὸν τι εἰνε τοῦτο νὰ τὸ ἐνταῦθα, τὸ παρὸν ποτόν· φ, 207 «ἔιδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἔγω κακὰ πολλὰ μογήσας ἡλθον»=ἔγω δ ἐνταῦθα, οὗτος αὐτὸς, ἔγω δ ἐδῶ· Φ, 532 «ἡ γάρ· ἀγλαεὺς ἐγγὺς ὅντες κλονέων»=δ ἐνταῦθα, δ πλησίον ἡμῶν. Τὸ οὖτε καὶ ἐπὶ ἀπωτέρῳ ἀντικειμένων, εἰς ἡ δημως ἀναρρε-ρεται ὁ λαλῶν. α, 186 «νῆσος δέ μοι ἥδ' ἐστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσοι πόληνος». Κ, 82 «τίς; δ' οὗτος κατὰ νῆσος ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶσις;»=τίς εἰσαι σὺ, ὅστις ἐνταῦθα μόνος ἔρχεται; | δ. 341. Α, 612 «Νέστορ' ἔρειο, ὅντινα τοῦτον ἄγει»=δποτὸν τινα τοῦ-τον ἐδῶ ἄγει. Γ, 391 «κείτος ὅγ' ἐν θαλάμῳ» =οὗτος ἐκεῖ. Ε, 604 «καὶ νῦν οἱ πάρα κείτος "Αρης;" =ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ "Αρ. Τ, 344 «κείτος ὅγε . . . ἡσταῖς δύρρυμενος ἔταρον»=ἐκεῖ οὗτος.. καθ. | δ. σ. 239. Συγχάνοντα παρ' Ομρ. τὸ τόδε=հւսεլις τοῦτον νὰ τὸν τόπον | δ. Σ, 298. 309 πολλάκις μ. σ. Nitzsch εἰς α., 409, καὶ=hic ἐν-ταῦθα. Σοφ. Φ, 29 «τόδ' ἐξύπερθε» =τοῦτο νὰ ἐνταῦθα τὸ ἀπωτέρω. Σοφ. Ἡλ. 1216 «εἰπερ γ' Ὁρέστου σῶμα βραστάζω τῷδεν=ἐὰν τοῦτο νὰ, ἐνταῦθα τὸ σῶμ. Ὁρ. βραστάζω. 1228 «δράτ' Ὁρέστην τόργδε». Ἀρρ. νεφ. 214 Στρ. «ἀλλ' ἡ Λασαδάκιμων ποῦ στιν; Δισκ. ὅπου στιν; αὐτῆς» =ἔρωτῆς ποῦ εἰνε; ἐδῶ νά. δρν. 1158 «καὶ νῦν ἀπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις» =ἀπαντα ἐκεῖται νὰ ἐκεῖνοι. Σοφ. Οιδ. τ. 2 «τίνις ποθ' ἔδρος; τάσθε (=ἐνταῦθινά) μοι θοάζετε;» Α''. 46 «ποίκιλι τόλμαις ταῖσθε καὶ φρενῶν θράσει;» Φιλ. 1 «ἀκτὴ μὲν ἥδε»=ἀκτὴ μὲν εἰνε αὔτη νὰ ἐδῶ. Παρὰ τοῖς τραχικοῖς πολλάκις, δταν γίνηται ἀναφορὰ πρὸς πρόσωπ., ὅπερ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάζεται. Σοφ. Ἄντ. 155 «ἀλλ' ὅδε γάρ δὴ βρασιλεὺς χώρκες .. χωρεῖ»=ἀλλ' οὗτος νὰ ίδοις ἐνταῦθα δ βασ. τ. χώρ. . . ἔρχεται. 526. Οιδ. κ. 111 «πορεύονται γάρ οἵδε δὴ τινες χρόνῳ παλαιοί.» 723 «Ἄστον ἔρχεται Κρέων οὖδ' ἡμῖν». Εύρ. Ἀλκ. 24 «ἥδη δὲ τόργδε Θέρνατον εἰτορῶ πέλας». 136 «ἀλλ' ἥδη διπάδων ἐκ δόμων τις ἔρχεται», μ. σ. Monk. Ἐκ. 187 «τί τόδ' ἀγγέλλεις;»=τί ἀγγέλλ. ἐδῶ; 501 «τίς οὗτος σῶμα τούμον οὐκ ἔτις κεῖσθαι;»=τίς εἰσαι ἐδῶ, ὅστις . . ; 724 «ἀλλ' εἰσορῶ γάρ τοῦδε δεσπότου δέμακς Ἀγκαλέμνονος». Σπα-νίως τὸ οὗτος τίθεται παρὰ τοῖς τραχικ. ἐν σημασ. τοπικῇ¹⁾. Σοφ. Ἡλ. 1431 Ορ. «εἰτορῆτε ποῦ τὸν ἀνδρό;» Ἡλ. ἐφ' ἡμῖν οὐ-τοῖς ἐκ προστίσιου χωρεῖ»=ἐκ τοῦ προκειται. ἐδῶ χωρ. ἐφ' ἡμῖν. 1474

1) "Id. W. H. Kolster εἰς Σοφ. Ἡλέα, ἐν τῷ φιλολογικῷ 1850· c. 202.

«αὕτη πέλκας σοῦ» = ἐδῶ πλησίον σοῦ εἶνε αὕτη. (Διάχρονον τούτου εἶνε τὸ οὖτος ὅπερ σημασ. δειπτικήν. Σοφ. Ἡλ. 1346 «τίς οὗτός εστί, ἀδελφέ». 1351 «ἥ κατονός οὖτος, θν κατλ.») Ἡρð. 1, 111 «νῦν τε ὅδε ἔστι» = καὶ νῦν ἐδῶ νὰ εἶνε οὖτος «le voici cet enfant» Larcher, ὁδ. Baehr, 7, 48 «κοῖται ταῦτα λέγεις εἶναι: δύο μοι πολεμιώταται» = ποῖται εἶνε ταῦτα, περὶ ὃν ἐδῶ λέγεις, ὅτι δύο μοι εἶνε κατλ. Θουκ. 1, 53 «ἡμῖς τούτῳ πρώτους λαζόντες χρήσασθαι δις πολεμίσας» = nos qui hic sumus. 51 «εἴπον, ὅτι νῆσος ἐκεῖναι ἐπιπλέουσι» = ἐκεῖ, ὁδ. §. 465, A. 6. Ἡλ. ἀπόλ. 20, d «διὰς σορίκιν τινὲς τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦτον εἶπον» = τοῖς ταῦτην; συμπ. 202, a «τί τοῦτο;» πολ. 327, b «ἡρόμην ὅπου κατέδει εἴη. Οὐτος, ἔρη, ὅπισθεν προσέργεται» = ἐδῶ ἔργεται οὖτος ὅπισθέν σου. Προσέτει δὲ τὸ τοῦ ἔργον ἐν τῷ σημαστ. = ἴδιον ἔργω, ἐδῶ εἰμι τοῦ ἔργω. T. 140 «διῶρξ δ' ἔργων ὅδε πάντα περιστῆν» = ἴδιον ἐδῶ εἰμι τοῦ ἔργω, ἵνα πάντα τὰ δύορχ παρόσχω. "Ανευ τῆς ἔργω. Εὐρ. Όρ. 380 «ὅδε εἴμι" Ορέστης, Μενέλεως, θν ιστορεῖς». Ἡρð. 1, 115 «εἰ διὶ δὴ τοῦτος εἴνεν κακίας τευ κακοῦ εἰμι, ὅδε τοι πάρειμι». (Δειν ἀνάκτοις ἐνταῦθα τὸ περὶ Πινδ. Ὁλ. 4, 24 «οὗτος ἔργω ταχυτάται» = talis sum celeritate, ὁδ. Dissen.) Οὗτοι καὶ τάδε πάντα = πάντα τὰ ἐνταῦθα ὅντα. Ἡρð. 4, 118 «(δι Πέρσης) γερυροῦ ποιτηρὸν" Ιστρον, βουλβανενος καὶ τάδε πάντα ὅπι" ἐσωτῷ ποιήσασθαι». Θουκ. 4, 60 «τάδε πάντα πειράσκασθαι ὅπερ σφές ποιεῖσθαι». 'Αναρρομαντικοῖς πρός τὸ προηγούμενον Ἀρρ. Εππ. 99 «πάρτα ταῦτι κατατάτω»¹⁾.

3) Έκ τῆς ἀρκτικῆς τῆς ὅδε σημασ. ἔξηγεται, a) ὅτι τιθεται κατὰ πολλάκις ἐμφαντικῶς ἀντὶ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας. οἷον Σοφ. Ἡλ. 353 «τί μοι κέρδος γένοιτο; ἀν τῶντελ ληξάσῃ γάρων» = τῶν ἐμῶν γάρων. 450 «σμικρὸν μὲν τάδε» = μικρὸν μὲν εἶνε τὰ ἐμὰς δᾶρον. 912 «τησδε ἀποστῆναι στέγης» = τῆς ἡμετέρης στέγη. 1004 «τοισδε ἀκούσεται λόγους» = τῆς ἐμὰς αἰτίας, ἀφορμάς. Ἀντ. 43 «εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τὴν δημεκουριεῖς χερὶ» = σὺν τῇ ἐμῇ γεισί. Οἰδ. τ. 51 «ἀλλ' ἀπράλειξ τὴνδε ἀνόρθωσον πόλιν» = τὴν ἀμετέρην πόλην. 811 «σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρός» = ἐκ τῆς ἐμῆς γεισού. - b) ὅτι δύναται νὰ τεθῇ ποιητ. ἀντὶ τῆς ἔργω. Σοφ. Τρ. 305 «τησδε γε ζώστης ἔτι» ἀντὶ ἐμοῦ. 1013 «ἐπὶ τῷδε νοσοῦνται» ἀντὶ ἐμοῦ. Ἡλ. 956 «ξὺν τῇδε ἀδελφῇ» = ξὺν ἐμοῖ. Ἡλ. Λάζ. 180, d «εἰ τι ἔχεις τῷδε, τῷ σκυτοῦ συμπόντη, ἀγαθοῦ συμβούλευσται» = ἐμοῖ. 'Ο Αντιφ. 6, 17 μεταχειρίζεται οὗτος τὴν οὐτος· «κιτιῶνται δὲ οὗτοι..., ώς οὗτος κελεύσεις πιεῖν τὸν πατέρα τὸ ράμψικον» = ἔργω κελεύσταιμι. Καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ομρ.

1) "E. Bernhardy Σιντ. 270., ἀδίκως ὅμως; συγκαταλέγει ἐνταῦθα τὸ ἐν Ηλ. Θεοτ. 168,d, ένθα ὅπο τὸ, τάδε πάντα νοητίον τὸ, κωφὰ πρόσωπα, Β. Stallb.

τίθεται ούτως ή δεικτική άντων. Κατά α., 359 «μῆθος.. μελέσει.. ἔμοις τοῦ γάρ ιράτος ἔστ' ἐνὶ οἰκῳ» = ἔμοι, ίδι. Nitzsch. Ήπει τῶν οὐτες ἄγρο = σὺ, καὶ ἀγρὸς ὅρε = ἔγώ, ίδι. §. 465, A. 6, d).—ε) Ήτι: ἀρμοδίως τίθεται: ἐν τῇ φράσει τάδ' ἔστιν, εἰ τάδ' ἔστιν, δι' ἡς ἡ ἀναρροφὴ γίγνεται εἰς τι προκειμενορ τῷ λέγοτι· περὶ τούτου ὅμως προκειμενότεον, θτι ὁ πληθυντ. ἀναρρέσται εἰς ἐν καὶ μόνον ὀρισμένον ἀντικείμ., καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ 'Ουρ. (α, 226), ιδίᾳ δὲ συγχόν παρὰ τοῖς δραματιοῖς, καὶ παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ πεζῷ οὐγῇ ζένον· ἐνίστε δὲ καὶ τὸ ταῦτα τίθεται ἐν τῇ φράσει ταῦτη ἀναρροφικῶς πρός τι προμηνούσιν, ίδι. §. 366, σημ.

4. Ἐκ τῆς αἰτιητικῆς ἀντιλήψεως ἀναπτύσσεται ή πτερυματική. Ἐν τῇ πιεσματικῇ ταύτῃ ἀντιλήψει ἔξερχονται κι ἀντωνυμ. τῶν ἀρκτικῶν αὐτῶν στενῶν δρίσιν καὶ ἐκρρίζουσιν ἀναρροφῆς ἐλευθεριωτέρες. Διὸ ἀντικείμενα δύο δύνανται νὰ κηντητική λέγοντι τοπικῶς ἐπὶ τοὺς πλησίους, ἀμφότερον γὰρ κηντητική εἰν τῇ σφράγεις αὐτοῦ, δὲν εἰνε ὅμως αὐτῷ καὶ τῆς αὐτῆς ἡξίκης, πότε τὸ μὲν σικμαντικώτερον δηλούσται διὰ τοῦ ὅρε, τὸ δὲ ἡπτον σημαντικ. διὰ τοῦ οὗτος. Θ, 109 «τούτω μὲν (ἴππω) θερόποντε κομείτων, τῷδε δὲ νᾶν Τρωσίν ἐφ' ἴπποδάμαις θύμονυμεν», ἐνθικ τὸ μὲν τούτω ἀναρρέσται εἰς τοὺς ίππους τοῦ Νέστορος, εἰς τὴν βραδύτητα τῶν δροῖων ὠνειδίστεν ὁ Διονύσης, ἀνῆκον ὅμως αὐτοὶ εἰς τὴν ἔξουσίαν του (100 «εἰτῇ δὲ πρόσθι (ίππων)», τὸ δὲ τῷδε ἀναρρέσται εἰς τοὺς ίδίους ἔκυτοῦ, οὓς ἐπακινεῖ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Οὕτως ἀπκαντῷ τις πολλάκις τὸ ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἀντὶ πολλοῦ τιμώμενον καὶ ἐπακινούμενον διὰ τοῦ ὅρε δηλούμενον, τὸ δὲ διλίγου ἔξιον καὶ ψευδώμενον διὰ τοῦ οὗτος. Οὕτως ἐπὶ ίσης τὸ ὅμε τίθεται ἐπὶ ἀντικειμένων, ἀτικη ἀναρρέσται μὲν τοπικῶς εἰς τὸ δεύτερον ἡ τρίτον πρόσωπο, διὸ καὶ μηκὺν τῆς σφράγεις, ἔξουσίας τοῦ λακοδούντος κειμένων, ἔλκονται ὅμως ὑπὸ αὐτοῦ ἐν λακοδούντοις ἀντιληπτικῷ τρόπῳ εἰς τὴν ἔκυτον ἔκυτον σφράγειν καὶ ἔξουσίαν καὶ θεωροῦνται ὡς ἀπτόμενον αὐτοῦ τοῦ ίδίου¹⁾). Σοφ. Ηλ. 884 «τίνος θροτῶν λόγον τόρδ' εἰσακούσας» ὅδε πιστεύεις ἀγνον; = παρὰ τίνος ἀκούσασ τὴν διήγησίν σου ταύτην...; 888 «ἔστι μοι βλέψασ θύλπη τῷδ' ἀνηκεστῷ πυρίν» = περὶ τοῦ ἀνηκέστου τοῦτο πυρός σου. Αἰ. 1032 ὁ Τευκρ. λέγει «οὗτος (Αἴτης) δι' ἔκεινου (Ἐκτορος) τάρδε δωρεάν ἔχων πρὸς τοῦδ' ὅλωλε», ἐνθικ τὸ τάρδε δωρεάν (τὸ δωρηθὲν τῷ Αἴτντι ξίρος), καθὼς καὶ τὸ πρὸς τοῦδε δηλ. τὸν κράδοντος ἀναρρέσται εἰς τὸν Αἴτντα, ὁ Τευκρος ὅμως κρατῶν τὸ ξίρος ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ θεωρεῖ αὐτὸς ὡς ίδιον σίονει αὐτοῦ απτόμεν. Ηλ. 1112 «τοις πατρίς (ρονεῖς: σύντροφος εἰμι)» εἰτα τοισθε δουλεύω βίκ», ὥπερ εἰνε πολὺ ἐμφαντικώτερον τοῦ τούτου. Τίθεται: μάλιστα πολ-

1) "Ιδ. Kolster εἰς Σοφ. Ηλ. ἐν τῇ φίθ, συγγρ. σ. 190.

λάκις ὅδε ἀντὶ τοῦ ἀντιθέτου αὐτῇ ἐκείνος. Διὸ λέγει ἡ Κλυταιμήστρα περὶ τῆς θυσιασθείσης κόρης αὐτῆς Ἡλ. 540 «πότερον ἐκείνω (Μενέλεφ) παῖδες οὐκ ἡσαν διπλοῖ, οὓς τὴσδε μαλλιοὺς εἰκὸς ἦν θυσιεῖν; Εἰ καὶ ἄλλως περὶ τεθνηκότων κανονικῶς τίθεται ἐκείνος, ἡ Κλυταιμένη. ὅμως μεταχειρίζεται τὸ εῆσδε, ἐπειδὴ μεθ' ὅλης τῆς ψυχῆς αὐτῆς μενεὶ παρὰ τῇ ἔχυτῇ; κόρη. Διάνανται ὅμως ἡ τε ὅδε καὶ ἡοῦτος νῦν ἀναφέρωνται ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ἀντικειμένῳ, ὃν ἡ μὲν ὅδε παρίστησιν αὐτὸν ἐμφραντικῶς, ἡ δὲ οὖτος ἀπλῶς δεικτικῶς· αἱ ὅδε... οὗτοι ἔλουσι σχέσιν πρὸς ἄλλήλας, ὥσει ἡ ἔρτις πρὸς τὴν θέσιν, αἱ δὲ οὖτοι... ὅδε, οἶκον ἡ θέσις; πρὸς τὴν ἄρσιν. Σοφ. Ἀντ. 189 «ἡμῖν» (ἢ χθῶν, patria) ἔστιν ἡ σώζουσα, καὶ ταῦτης ἐπὶ πλέοντες ὅρθης τοὺς φίλους ποιούμεθα». 295 «τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἀνδρας ἐξανίστησιν δόμων». 673 «ἀναρχίκας δὲ μετένομος οὐκ ἔστιν κακόν· αὕτη πόλεις; τ' ὅλουσιν, ἥδ' ἀναπτάτοις οἶκους τίθησιν». Ἡλ. 981 «τούτων φιλεῖν γρὴ, τάδε γρὴ πάντας σέβειν».

5. Καὶ ἡ οὖτος πολλάκις τίθεται περὶ τούτου, δπερ ὁ λαλῶν ὅρᾳ πρὸ θυτοῦ, ἀρτιλαμβάνεται ταῖς ἁντοῦ αἰσθήσεσιν, ἡ ἀντίληψις ὅμως εἶναι τότε ἡττον δξεῖν καὶ ζωηρά. Πίνδ. Ὁλ. 1, 115 «εἴη σέ τε τούτον ὑψοῦ γρόνον πατεῖν», δ Σχολ. διν ζῶμεν, per hanc vitam, donec fato fungaris Boeckh. Πλ., Φαίδ. 75, ε «ταῦτα κιθήτεπι γράμμενοι περὶ ταῦτα ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας» in rebus sensibus nostris subjectis. Φίλ. 58, ε «αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται» = in eis rebus, quas quotidie videmus μ. σ. Stallb. Διὸ ἡ οὖτος τίθεται καθόλου περὶ πατέρος γνωστοῦ, ὅπερ ὁ λέγων δείκνυσι, καθὼς καὶ περὶ ἐνδόξων ἡ διαδοχήτων, γενικῶς δὲ περιλαβήτων προσώπ. ἡ πράγματ. Οὕτω παρὰ Πλάτ. τὸ ταῦτα = δ κόσμος οὗτος καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. Πίνδ. Ν. 9, 29 «πειρῶν μὲν ἀγάννορκ . . ταῖταν» = notos hosce impetus, Dissen. Σοφ. Οἰδ. τ. 562 «τότε οὖν δ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ». 568. Ξεν. ἀν. 1. 5, 8 «ἔχοντες τούτους τοὺς πολυτελεῖς χιτῶνας» Πλ. Ἰππ. 1. 282, ε «οἱ ἡμέτερος ἔταῖρος Πρόδικος οὗτος» = δ γνωστὸς Πρ. Μενέξ. 76, α «οἷον ταῦτα τὰ ἐν ταῖς γεωμετρίαις». Φαίδ. 69, ε «κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες οὐ φύκοι τινες εἰναι». = celebrati illi. Κρίτ. 45, α «οὐδὲρς τούτους τοὺς συκοράντας, οἵς εὐτελεῖς» = τούτους τοὺς περισσούτους συμπ. 181, ε «τούτους τοὺς πανδήμους ἐρχαστάξ»¹⁾.

Σημ. 1. Περὶ τοῦ οὗτος ἐν ταῖς ἀναρρησεσιν Ιδ. §. 356, 4.

6. Αἱ δεικτικαὶ τόδε, τάδε, τοῦτο, ταῦτη, ταῦτα μετὰ τοπικῶν καὶ χρονικῶν ἐπιφύλμης. ὄριζουσιν σαρέστερον τὴν τοπικὴν καὶ χρονικ. σχέσιν. Ἡρδ. 1, 189 «τὴν θερείην πᾶσαν αὐτοῦ

1) "Id. Stallb. εἰς Πλ. συμπ. 181, ε.

ταύτη διέτριψαν» = ἐδ' αὐτοῦ ἀκριβῶς, ἐντελῶς αὐτοῦ, αὐτοῦ δά-
4, 135 «κατέλιπε αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ». μ. σ.
Baehr. Ὡδ. 4, 80. 9, 11. 7, 108 «τυγχάνω τὰ τὸν τάδε ἐστορ-
γῶς; ἔκείνους» = nunc ipsum.

7. Αἱ οὖτοι, οἵτως, τοιοῦτοις, τοσοῦτοις, καὶ αἱ ὁδε, ὁδε, τοιόσ-
δε, τηλικόδε τίθενται συνήθως μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἔκειναι
μὲν ἀναρρέονται εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον, αὕτη δὲ εἰς τὸ
ἀμέσως ἐπόμενον. Ἡρδ. 6, 53 «ταῦτα μὲν (τὰ προηγούμ.) Λακε-
δαικιμόνιοι λέγουσι . . . , τάδε δὲ (τὰ ἐπόμενα) . . . ἐγὼ γράψω». 58
«ταῦτα μὲν (quae dicta sunt) ζῶτι τοῖτι βιοτίλευται δέδοται ἐκ
τοῦ κοινοῦ τῶν Σπαρτιητέων ἀποθανοῦσι δὲ τάδε» τὰ ἐπόμ.
ὧδ. 7, 133. Θουκ. 1, 53 «οἱ μὲν δὴ (Κορίνθιοι) τοιαῦτα εἶπον . . .,
οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοιάδε ἀπεκρίναντο»: 67 «οἱ Κορίνθιοι . . . ἐπεῖ-
πον τοιάδε» ὡς πρὸς τὰ ἐπόμενα, ἐν 72 ὅμως τοιαῦτα μὲν (ὡς
πρὸς τὰ προηγούμενα) οἱ Κορίνθιοι εἶπον». 2, 72 «πάρασκευὴ
τοιαύτη», ἀναφορικῶς πρὸς τὰ προηγούμενα. Ξεν. Κύρ. 5. 2, 31
«καὶ ὁ Κύρος ἀκούσας τοῦ Γωθρύου τοιαῦτα (ἐπὶ τῶν προηγου-
μέν.) τούτε (ἐπὶ τῶν ἐπομέν.) πρὸς αὐτὸν ἔλεξε». ἀπομν. 2. 4,
4 «τοσοῦτον» (ώς πρὸς τὰ προηγούμενα). Διὸ ή τόσῳ συχνῇ
ἀναφορικῇ τοῦ αὐτοῖς χρῆσις τίθεται ἀντὶ πλαχύκις πτώσ. τῆς αὐ-
τὸς, ἡτοι δοὺλοι τὴν ἀναφορὰν πολὺς ἀσθενεστέρκν π. χ. Λυκοῦργ.
3 «ἄσπερ φρέλιμόν ἔστι τῇ πόλει εἰναι τοὺς κρίνοντας ἐν ταύτῃ»
κτλ. μ. σ. Maetzner. 117 «ποιήσαντες στήλην ἐψηρίσαντο
εἰς ταύτην ἀναγράφειν τοὺς ἀλιτηρίους». 126. Περκιτέρω παρ'
Ἀριστοφάνει ἐν ταῖς συντάξεσιν οἷον «τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κα-
κὸν, οὐγὼ 'λεγον」 Πλ. 64. «τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν, ὃ μ' ἀπ-
ολώλεκεν» νεφ. 26 μ. σ. Kock. - Οὐγῷ σπανίως αἱ πρῶται ἀν-
τωνυμίκις ἀναρρέονται εἰς τὸ ἐπόμενον, ή δεῖξις ὅμως εἰνε τότε
ἀσθενεστέρχη ή διὰ τῶν δευτέρων¹⁾. Ἡρδ. 1, 178 «τὸ οὐνομα-
στότατον (πόλισμα) ἦν Βεζεύλων, ἐοῦσα τοιαύτη δή τις πόλις»
κέεται κτλ. Θουκ. 4, 58 «Ἐρμοκράτης εἰς τὸ κοινὸν τοιούτους
δὴ λόγους εἶπεν». Ξεν. ἀν. 1. 3, 15 «οὗτος μὲν δὴ τοιαῦτα
(ἐπὶ τῶν προηγούμεν.) εἶπε» μετὰ δὲ τοῦτον Κλέκρχος εἶπε
τουσοῦτον» (ἐπὶ τῶν ἐπομέν.), ὥδ. 2. 1, 9. ἀπομν. 1. 2, 61 «Λί-
γκας ὀνομαστὸς ἐπὶ τούτῳ (ἐπὶ τῶν ἐπομέν.) γέγονε». Πλ. Λυσ.
219, d «εἴνοιςτωμεν γάρ οὐτωσί» (ἐπὶ τῶν ἐπομέν.). Συνηθέ-
στατα τὰ, τοῦτο δτε ή ὡς (=οὗτος), ὥδ. §. 469, 3, οὕτως, ὥστε, ὥδ.
§. 583. Σπανιώτερον δὲ πολὺ, τούλαχιστον ἐν τῷ πεζῷ, αἱ ὁδε,
τοιόσδε, τοσδέσ, ὡδε ἀναρρέονται εἰς προμηνοθέτη, τοῦ λαλοῦντος
παριστάροντος κατὸ ἐκυτῷ ἢ μεταφέροντος τὸ παρελθόν ἐν τῷ ἔχο-
του χρόνῳ, καὶ παριστάροντος αὐτὸιονει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν
ώς τι παρὸν, ως δὲ λατεῖνος πολλάκις μεταχειρίζεται τὸ hic, ἐν τῷ

1) "Id. Kuhner εἰ; Ξεν. ἀπομν. 1. 2, 3. εἰ; ἀνάδ. 2. 5, 10.

ΜΕΓ. ΓΡΑΜΜ. ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣ. ΚΥΝΝΕΡΟΓ ΥΠΟ ΣΤΑΘΑΚΗ. 43

ἀνέμενέ τις τὸ is ἢ ille.¹⁾ Θουκ. 2, 34 «ἄδε μὲν (ώς πρότερον περιηγήσθη) θέππουσι». 60 «προσόντος δὲ καὶ τοῦδε» ἀναφορικ. πρὸς τὸ προηγούμ. 71 «τάδε μὲν ὑμῖν πατέρες οἱ ὑμέτεροι ἔδοσκοι». 6, 2 «βάρβαροι μὲν οὖν τοσούδε Σικελίκοι καὶ οὕτως φύησκοι». Κύρ. 3, 3, 35 «τάδε δὲ εἰ μὴ τυγχάνετε κατανεογκλεπες, ἀκούστατε». Οἰλίγῳ δὲ πρότερο. «ἐψὺδε ὑμῖν μὲν παρανῶν, ποίους τινὰς καὶ ἐίναι ἐν τῷ τοῦφε, καὶ αἰσχυνούμην θν»=ἐν τῇ τώρᾳ νάν υπ' ἐμοὶ περιγράφεισθη καταστάσει.

8. Καὶ ἐν τῇ συνδέσει, καὶ οὗτος, ἢ οὗτος δείκνυται προηγούμενον· δηλοτὸς δὲ α) καὶ οὗτος, δμίως, ἐπ' ἵσης, b) καὶ μάλιστα, καὶ δῆ, et hic quidem, isque. a) Ξεν. ἀν. 1, 10, 18 «καὶ τὰς ἀνάξεις μεττὰς ἀλεύρων... καὶ ταῦτας δικριτασσαν». 2, 6, 30 «Ἄγιας δὲ καὶ Σωκράτης καὶ τούτω ἀπεικανέτην». 3, 2, 5 «Ἄριτχος δὲ... καὶ οὗτος ἡμᾶς οκκῶς ποιεῖν πειράται». - b) Ἡρδ. 1, 147 «οὗτοι μαῦροι Ἰόνων οὐκ ἔγουσι Ἀπατούρων, καὶ οὗτοι κατὰ φύσιν τινὰ σκηψίν». Ξεν. οἰκ. 2, 5 «ζένους προσήκει τοι πολλοὺς δέχεσθαι καὶ τούτους μεγαλοπρεπῶς». ἀν. 2, 5, 21 «ἀπόρων καὶ τούτωρ πονηρῶν». Συγγράτον τὸ καὶ ταῦτα. Ξεν. ἀν. 2, 4, 15 «Μένωνος δὲ οὐκ εὑνέται, καὶ ταῦτα περὶ Ἀριτχού ὥν τοῦ Μένωνος ζένουν». Ἡρ. 7, 1, 29, 6, 35. Περὶ τοῦ καὶ ταῦτα πρὸ μετοχῆς Ἡρ. §. 486, A. 9.

9. Προηγούνται κακονικῶς ἀγαροφικῆς δευτερευούσης προτάσ. αἱ ἀσθενεστέραι δειπτικαὶ ἀντών. οὗτος, τοιωτος κ.τ.λ.: οἷον οὗτος ἔστιν, οὐ εἶδες ἄνθρα. Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 13 «τοσούτῳ... σσφ». Πλ. Γοργ. 473, ε «ὅταν τοιαύτα λέγῃς, οὐ κτλ.». Σπανίως δὲ μόνον, καὶ ιδίᾳ ἐν τῷ πεζῷ, τίθενται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη αἱ ἰσχυρότεραι δειπτικ. ἀντών. δῆδε, ταιδαδε κ.τ.λ., καὶ μάλιστα πάντοτε οὕτως, ὥστε τὸ ἀντικείμενον παρίσταται ὡς παρόν. Θουκ. 2, 103 «τρίτον ἔστος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτη τῷδε, γν Θουκυδίδης ξυνέγραψε» Ξεν. ἀναθ. 7, 3, 47 «εἴπε... Τάδε δὴ, Φ Ξενοφῶν, οὐσὶ ἔλεγες»=ἰδού ἐνταῦθι νάν εἰναι ταῦτα, οὐ κτλ. Πλ. νόμ. 627, ε «οὐδὲ οὐ». Λάζ. 191, a, B, 346 «τούσαδε δ' ἔκ φθινύθειν..., τοὶ» (=οἱ). Ζ, 371 «καλὸν ἀκούσμεν ἐστὶν ἀνιδοῦ τοιοῦδε, οἷος δὴ ἐστίν.» Σοφ. Τρ. 283 «τάσσει δ', ἀσπερ εἰσοράξῃ». Φιλ. 199 «πρὶν δὴ εὗνάκοις χρόνος, οὐ κτλ.» 471 «ἐν κακούσι τοῖσδε, οἷοις δράξῃ». 613 «αἵστου τηῆσδ', ἐρ' οἵς ναίει ταῦνην». Ἡρ. 831. Οἰδ. τ. 383. 649. 798. 1130. 1145. Αντ. 623. ΑΖ. 255. Εὔρ. Ιππ. 101. Ηρ. τ. 624. Καὶ ἐπὶ προηγουμένων ἀναρρωσιῶν προτάσ. Σοφ. Αντ. 464 «ὅστις γάρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἔγω, ονκοῖς ζῆ, πῶς δὴ οὐγῇ κατθυιών κέρδος φέρει;» Αντ. 646. 666. ΑΖ. 1080. Τρ. 23, 820. Φ. 87. Ήλ. 441. Πλ.

1) Ήδ. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 3, 1, 7, 5, καὶ εἰς Κικέρ. Tuscul. 1, 3, 5.

Χρυμ. 165, α «οὐδὴ οὖν ἔνεκκα λέγω ταῦτα πάντα, τόδι ἐστιν», ἔνīκ τὸ τύπος ἀποδίδοται εἰς τὸ ἐπόμεν. Θουκ. 1, 37 «ὅσῳ ἀλητῷ πτύτεροι ἡσκεν τοὺς πέλκας, τοσῷθε δρινεψωτέρους ἐξῆν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν δεικνύναι». Ξεν. Κύρ. 7. 5, 6¹⁾.

10. Ἐνίστε δός η καὶ πολλὰ ὅντος ἀναρρέονται εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸν κτικείμ. συμβάνει δὲ τοῦτο πάντοτε μετά τίνος ἐμράσεως, ὅπου δὲ δὲν συμβάνει ἡ τοικύτη ἔμρασι, τίθεται ἐν τῇ δευτέρᾳ θέσει πληκγίν τις πτῶσις τῆς αὐτός. Ηλ. συμπ. 214, δ «οὖτος, ἐκνή τινας ἄγῳ ἐπικινέσω τούτου παρόντος η θεὸν η ζηνθρώπων ἄλλου η τοῦτον, οὐκ ἀρέσεται μου τῷ χεῖρε». Ι. 534, ε «οὐδὲ εἴκιρούμενος τούτων τὸν νοῦν τούτους χρῆται ὑπηρέτακις». Δημ. 29, 7 «πριάμενοι παρὰ τούτουν τούτῳ τὰς τιμῆς διέλυσαν. μ. σ. Bremi. Καὶ τὸ ἐκεῖνος τίθεται ἐνίστε δις ἐπὶ ἐνὶς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμ. Σοφ. Οἰδ. π. 1760 «ἀπεῖπεν ἔμοι κεῖτος μήτε πελέκειν ἐς τούςδε τόπους, μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θητῶν θήκην ιερὸν, η κεῖτος ἔχει». Το. 605 «τὸνδε φράζεις οπως μηδεὶς βροτῶν κείτον πάροιθεν ἀμφιδύσεται χρότο, .. πρὶν κείτος αὐτὸν.. δεῖξη θεοῖσιν». Αἰ. 1039 «κεῖτος τ' ἐκεῖτα στοργήτω αὐγῷ τάδε» ἔνīκ τὸ ἐκεῖτα κεῖται ἀντὶ τῆς αὐτοποιοῦ. διὸ δ Σχολ. τὸ ἁντοῦ δύγματα. Ξεν. Ζν. 5. 5, 7 «ηγάρεις ἐκεῖτων καὶ φέροντες ἐκεῖτοις ἔρεσον». Ιστο. 3, 1 «ἐν χρόνῳ τοσούτῳ ἐχοντος ἐκείτον τὸν αὐληρὸν οὐδεὶς πώποτε.. ημερισθήτησε τῆς αὐληρονομίκες ἐκείνῳ». Ἐν τῷ πεζῷ δρυώς ἐπετκει εἰς τὸ ἐκεῖνος συγχόντερον πληκγίν πτῶσι. τῆς αὐτός. Λυτ. 12, 71 «οὐ πρότερον εἴκετε τὴν ἀναληγόσιν γενέσθαι, ἔως ἐ λεγόμενος οὐπ' ἐκείτουν κακοὶς ἐπιμελῶς οὐπ' αὐτοῦ ἐτηρήθη»²⁾. Διάρροος δημως πάντως τῆς γρήγορες ταύτης είνει η γρήσι. τοῦ ἐκείτος μετὰ πληκγίν πτῶσι. τῆς αὐτός η μετ' ἀντωνυμ. αὐτοποιῆ, ίδ. ἀριθ. 12.

11. Η ἐκεῖτος ἀποτελεῖ, ώς ἐν τῷ ξειθ. 1 εἰδομεν, ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ὅδε καὶ οὐτος. Ἐνῷκται δηλοῦσιν ἀντικείμ., διερκεῖται ἐν τῇ σορκίρῃ, τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ λέγοντος, καὶ λοιπὸν ἀντικείμ. κείμεν. πλησίον τοῦ λεγοντος κατὰ τόπον η γρήσιν η τὴν ἀνατύπωσιν, η ἐκεῖτος δηλοῦ ἀντικείμ. κείμενον μακρὰν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ κι δεικτικ. ἀντωνυμ. ἐκράγκουσι πολλάκις καθαρῶς πτενυματικήρ ἀναρρόγκην, διὸ τοῦτο ἐν ἀντίθεσειν, οὐχὶ σπανίως, διὸ μὲν τῆς οὐτος δὲν δηλοῦται τὸ γραμματικῶς πλησίεστερον ἀντικείμ., ἀλλὰ τὸ

1) "Ιδ. Matth. Η. §. 470, 2). Ellend λατ. γλ. Π. σ. 273. Wonder εἰς Σοφ. Φ. 87. — 2) "Ιδ. Bernhardy Σύντ. 277, οὗτος; δρω; οὐγῇ δρθῶ; ὑπάγε, ἐνταῦθα τὸ τοῦ Ηλ. Λάγ. 200, σ «τὸν Νικάρχον τούτῳ ηδίστ' ἐπιτρέποιτι, εἰ θέλεις οὖ τοι εί», ἐπιτιθή η αὐτὸς εἰς ιηδίλεν θνταῦθα παραστήσῃ ἀλλοίων πάντων ἔννοιαν πλανάταις ἐπ' θεός καὶ ἐν τούτῳ, οὐτι τὴν γρήσιν τῆς ἐκεῖνος μεθ' ἐπομένι. πλαγ. πτώσ. τῆς; αὐτὸς συγχέει μετὰ τῆς γρήσι. πλαγ. πτώσ. τῆς; αὐτὸς μιθ' ἐπομ. τῆς ἐκεῖνος.

σημαντικώτεροι, τὸ περὶ οὗ δὲ λαλῶν ἴδιος ἐνδικρέρεται, διὸ δὲ τῆς ἔκεινος οὐχὶ τὸ ἀπωτέρω, ἀλλὰ τὸ ἡτού σημαντικόν. Τὸ αὐτὸ πάντως συμβίνει καὶ ἐν τῇ λατιν. ἐπὶ τῶν *hic* καὶ *ille*¹⁾. Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 13 «τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φρλαγγίων, δισταύρων μὲν ἀψύμενα, τοῦτο δὲ οὐδὲ ἀπότομενον». Λυσ. 16, 7 «Φέτε πολὺ ἂν διπαιάστερον ἔκεινοις τοῖς γράμμασι τὴν τούτους πιστεύοντες» ἐκ μὲν γάρ τούτων κτλ.» μ. σ. Bremi. Δημ. 8, 72 «καὶ (δεῖ) τὸ βέλτιστον ἀεὶ, μὴ τὸ ὅρστον ἀπαντάς λέγεν· ἐπ’ ἔκεινο (τὸ ὅρστον) μὲν γάρ οὐ φύσις αὐτὴ βαδίεται, ἐπὶ τοῦτο (τὸ βέλτιστον) δὲ τῷ λόγῳ δεῖ προάγεσθαι διδάσκοντα τὸν ἀγαθὸν πολίτην» ἐνθα δ’ Schaefer «relationem dicas logicam, non grammaticam; quippe τὸ ὅρστον removendum, τὸ βέλτιστον amplexandum».

12 'Η ἔκεινος ἀναρρέεται πολλάκις εἰς προηγούμεν. οὐσιαστικ. η̄ προηγούμεν. πλαγίκιν πτῶσιν τῆς ἀντωνυμ. αὐτὸς η̄ τῆς αὐτοπαθ. ἔσωτος. Πλὴν ἀλλὰ η̄ μὲν ἔκεινος δηλοῖ τότε πάντοτε ἐμρχντικῶς ἀρτίθεσιν, διὸ δὲ τοῦ ἀλλου ἐκφραστικοῦ τρόπου δὲν δηλοῦται ἀλλο τι η̄ ἀπλῶς τὸ τρίτον πρόσωπ. ²⁾ Θουκ. 2, 11 «ὅταν ἐν τῇ γῇ δρῶσιν ήμαξις δηοῦντάς τε καὶ τάκείνων φείροντας» = καὶ τὰ σφῶν. 8, 45 «(οἱ Χεῖοι) ἀξιοῦσι καὶ τοῖς σώμασι καὶ τοῖς χρήμασιν ἀλλους ὑπὲρ τῆς ἔκεινων ἐλευθερίκς κινδύνευσιν» = ὑπὲρ τῆς σφῶν ἐλ. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 3 «τῷ φωνερὸς εἰναι τοιούτος ὃν ἐλπίζειν ἐποίει τοὺς συνδικτρίθοντας ἔκυτῷ μιμουμένους ἔκεινορ τοιούσδε γενήσεσθαι». 4, 1, 1 «οὐδὲν ὀφελιμώτερον ήν τοῦ Σωκράτει συνεῖται καὶ μετ’ ἔκεινου διατρίθειν». ἀν. 4, 3, 20 «καὶ Χειρίσοφος μὲν ἐνέθικεν καὶ οἱ σὸν ἔκεινων». 7, 4, 10 «ἐπήρετο δὲ Σεύθης τὸν παιδα, εἰ παίσειν αὐτὸν (Ἐπισθένην) ἀντὶ ἔκεινου» (δηλ. τοῦ παιδός). Ηλ. Πρωτ. 310, δ ἀλλ’ αὐτῷ διδῆς αργύριον καὶ πείθης ἔκεινον». Εὐθύρρ. 14, δ «αἴτεν τε φῆς αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς) καὶ διδόναι ἔκεινοις». ίδ. Λυσ. 210, α. Ηλ. πολ. 558, δ «οὐδές ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἔκεινου ήθεσιν». Τῆς χρήσεως ὅμως ταύτης πρέπει τις νὰ διαχρίνῃ ἔκεινην, καθ’ οὐδὲν μετά οὐσιαστικὸν λέγεται η̄ ἔκεινος ἐπὶ νεκροῦ η̄ ἀπόντος· οἶον Ισα. 1, 1 «τελευτήσαντος Κλεωνύμου» ἔκεινος γάρ» κτλ. ³⁾.

13) 'Ως ἐν τῇ λατιν. τίθεται τὸ *ille*, οὕτω καὶ η̄ ἔκεινος, εἰ καὶ σπανιάτερον, ἐπὶ ἀντικειμένων γνωστῶν, ἐνδόξων η̄ διαβοήτων πρόσωπ. Σορ. Οἰδ. κ. 87 «(Φοίδω) οἵ μοι τὰ πόλλ’ ἔκειν’ δέ τ’ ἔξέρη κακά, ταύτην ἔλεξε παῦλαν». Εὔρ. Ψρ. τ. 205 «ἔξι ἀρχαῖς μοι δύσδακίμων δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας καὶ

1) "Id. Stalib. εἰς Ηλ. Φαΐδρ. 232, d. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. ἐν τῷ χωρ., εἰς Κικίρ. Tusc. I. 49, 117. Αὐτ. Γρ. §. 123, A. 3. — 2) "Id. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 3. — 3) "Id. Schoemann ad Isae. ἐν τῷ χωρ. σ. 177.

νυκτὸς κείρας» = τῆς πλήρους ἔκεινης δύστυχιῶν νυκτός. Ἀρρ. νεφ. 534 «Ἡλέκτραν κατ' ἔκεινην». Ἀχ. 708 «ἔκεινος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης». ἐκκ. 167 «δι' Ἐπίγονόν γ' ἔκεινον». Δημ. 18, 219 «Καλλίστρατος ἔκειρος». Ἡ ἔκειρος ἐν συνδέσει μετὰ τῆς ὕδε, ἡ μὲν ἔκειρος ἀναρρέεται εἰς τι ῥήθεν ἢ γνωστὸν, ἡ δὲ ὕδε εἰς τι παρόν. Σοφ. Οἰδ. κ. 138 «οὖδ' ἔκειρος ἐγώ» = ἔκεινος, ἐν ζητεῖτε, ἵδού ἐγώ εἴμι παρών. Φ. 261 «οὖδ' εἴμι ἐγώ σοι κείρος, διὸ κλέψεις ἴσως τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην δπλῶν». Ἀντ. 384 «ἥδ' ἔστ' ἔκεινη τοῦργον ἢ ἔξειργκσμένη». Ἡλ. 665 «ἥδε σοι κείη πάρο». Ἀρρ. νεφ. 1167 «οὖδ' ἔκειρος ἀνήρ». Οὕτως καὶ τὸ οὔτος . . ἔκεινος. Ἀρρ. Π. 240 «ἥδ' οὐτός ἔστ' ἔκειρος, διὸ καὶ φεύγομεν». Ἡρδ. 1, 32 «εἰ δὲ πρὸς τούτοις ἔτι τελευτῆσι τὸν βίον εὑ, οὗτος ἔκειρος, τὸν σὺ ζητεῖς». Ἔνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοσοῦτον συγχάρατνῶν τοῦτ' ἔκειρο, τοῦδ' ἔκειρο μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ ἔστιν, ὅπερ ἐν τοῖς διαλόγοις ἰδίᾳ τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ. ἀπαντῷ, σπανίως δὲ παρὰ τοῖς τραγικ. τούτων τὸ μὲν ἔκειρο δεικνύει καὶ ἐνταῦθα ῥήθεν τι, γνωστὸν, τὰ δὲ τοῦτο, ὕδε δηλοῦσι τὴν ἀναφορὰν τούτου εἰς τὸ παρόν. Ἀρρ. νεφ. 985 «ἄλλ' οὖν ταῦτ' ἔστιν ἔκειρα, ἐξ ὧν κτλ.» 1052 «ταῦτ' ἔστι ταῦτ' ἔκειρα, ἀ κτλ.» Ἰδ. βέτ. 318. 1342. Ἀχ. 41 «τοῦτ' ἔκειρ», οὐγώ λεγον' ἐξ τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνήρ ὁστίζεται» μ. σ. A. Müller. Ἰδ. 820. ὅρ. 353. Παρὰ Σοφοκλ. ἀπαντῷ ἀπαξά μόνον καὶ μάλιστα σὺν ἐπιθέτῳ. Ἡλ. 1115 «τοῦτ' ἔκειρ' ἥδη σφρές» = τοῦτο ἔστιν ἥδη σφρές ἔκεινο, ἔκεινο δηλ., ὅπερ ἀνήγγειλεν δ παιδικωγ. ἐν 757. Εὐρ. Μ. 98 «τοῦδ' ἔκειρο, φίλοι πατέδες μήτηρ κινεῖ κραδίαν κινεῖδε χόλον». Ὁρ. 840 «τοῦτ' ἔκεινο κτᾶσθι ἔταιρους». Ἐλ. 622. Πλ. Φαίδρ. 241, d «τοῦτ' ἔκειρο, δ Φαίδρε» ἀναρροικῶς πρὸς τὸν προηγούμεν. στίχ. *hoc illud est, quod ante dixeram, me dithyrambos propemodum loqui*» Ἰδ. Stallb. συμπ. 223, a «ταῦτ' ἔκειρα, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, τὰ εἰωθέτα Σωκράτους παρόντος, τῶν καλῶν μεταλλαχεῖν ἀδύνατον ἄλλω». Ἰδ. συμπ. 210, e. Χαρμ. 166, b «τοῦτο ἔστιν ἔκειρο, ἔφη, δ Σώκρατες» ἐπ' αὐτὸν ἡκεις ἔρευνῶν κτλ.» Ἰππ. 1, 296, d «ἄλλ' ἔρχ τοῦτ' ἦν ἔκειρο, δ ἔδουλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν». (ἴδ. ἀνωτέρ. §. 467. ὅριθ. 7. τοῦτ' ἔστι τουτί.)

Σημ. 2. Ἐπειδὴ ἡ ἔκεινος δείκνυσιν ἀντικείμενόν τι μακρὰν τοῦ λέγοντος κείμενον, δύναται νὰ τεθῇ οὐ μόνον ἐπὶ ῥήθεντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥήθησαμένου. Ἰδ. §. 469, 3.

§. 468. c) Ἡ ἀντωνυμία αὐτός¹⁾.

1. «Ἡ ἀντωνυμ. αὐτός (κυρίως αὐτὸς=πάλιν οὔτος, ἔπειτα, αὐτός οὔτος, κατ' ἔξοχὴν αὐτός, τὸ σημερ. ἀτεύχτου, τὸ λατ. ipse=is-

1) Ἰδ. Hermann opusc. I. σ. 308.

pse, ἰδ. §. 173, 6) καὶ τοι μεταξὺ τῶν προσωπικῶν καὶ δειπνικῶν ἀντωνυμ. Τίθεται δὲ τριγῶς: α) μετὰ σημασ. διαστατικῆς, ὡς τὸ λατ. ipse, αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ὅμηλος. β) ἀντὶ τοῦ γ' προσώπων τῆς προσωπικ. εἰς τὰς πλαγιας αὐτῆς πτώσ. (§. 455, 4*) ε) ἐν τῇ σημασ. idem, ὁ ἴδιος, ὁ αὐτὸς, παρ' Ὁμρ. μὲν συνήθιστας ἀνάρθρος. (§. 457, 6, b), ἐν δὲ τῷ πεζῷ ἐνάρθρῳ. (§. 465, 4).

2. Ἐν τῇ διαστατικῇ αὐτῇ σημασ. δηλοῖ πάντοτε ἀντίθεσίν τινα ἐκφράζομένην ἢ νοούμενην πρός τι ἄλλο, καὶ τίθεται: α) ἢ μόνον, ὡς ἐν ταῖς διαθέσιοις ἐκείναις τῶν Πυθαγορείων λέξεσιν αὐτὸς ἔφα, ipse dixit, αὐτὸς κατ' ἔξογὴν τὸ εἶπε καὶ οὐχὶ ἄλλος, αὐτός του· ἢ β) συνάπτεται μετὰ οὐσιαστικοῦ ἢ ἀντωνυμ. οὐσιαστικῆς οἷον ὁ στρατηγὸς αὐτὸς ἀπέργυε=στρ. αὐτὸς, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ στρατηγός, ὡς πρὸς τὴν θέσ. τοῦ ἄρθρ. ἰδ. §. 465, 4* ἐγὼ αὐτὸς, σὺ αὐτὸς, ἢ αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σὺ, ἐκεῖνο μὲν, ὅταν διατελλωνται τὰ πρόσωπα, τοῦτο δὲ, ὅταν ἡ ἔμφασις καὶ τοι εἰπε τῆς αὐτὸς, ἰδ. X, 428 καὶ O, 234¹⁾, αὐτὸν ἐμὲ κ.τ.λ., ἢ αὐτόν με, σε, ἢ ἐμὲ, σὲ αὐτὸν, ἰδ. §. 454, A. 4* μετὰ τῶν ἔκαστος, ἐκάτερος ἢ αὐτὸς φρίνεται πάντοτε προτασσομένη. Λίτηλ. Πρ. 952 «αὐθ' ἔκαστος ἐκφράζε». Εὔρ. Έπ. 1227 «τὸ χρηστὰ δ' αὐθ' ἔκαστα ἔχει φίλους». Ὁρ. 1303. Φ. 494. Ἡρὸ. 3, 82 «αὐτὸς ἐκκατοντος». 5, 13 «αὐτὸς ἐκκατα». 5, 78. 7, 19. 8, 123. 9, 26 «αὐτοὶ ἐκάτεροι». Θουκ. 7, 70 «αὐτὸς ἐκκατος». Δημ. 14, 15. Διὸς ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλ. αἰθέριαστος²⁾. — ἢ τέλος ἐνοῦται μετὰ τοῦ ἐν τῷ ὁμηρικῷ κειμένῳ προσώπων. Η, 332 «αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς». = αὐτοὶ δ' ἡμεῖς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ προηγηθὲν σέ. Ρ, 332 «ἄλλ' αὐτοὶ τρεῖς ἀσπετον» = αὐτοὶ δ' ὑμεῖς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προηγηθ. Ζεύς.

Σημ. 1. Συγχέτατα, καὶ ἵδια ἐν τῇ διμηρικῇ γλώσσῃ, ἢ αὐτὸς ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς πᾶν πρόσωπ. ἢ πρᾶγμα., δηπερ δὲν εἶναι τὸ δὸς τὴν αὐτὸς ἐννοούμενον. Οὕτως δὸς τὴν αὐτὸν; λ, 602 νοητέον αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν τῷ ἄρχοντι ἰδωλον αὐτοῦ. Λ, 4 δὸς τὸ αὐτὸν; νοοῦνται τὰ σώματα τῶν νεκρῶν κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὰς φυγὰς αὐτῶν πολλάκις δηλοῖ καὶ αὐτὸν τὸ πρόσωπον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἔδια ἐντοῦ πράγματα· οἷον Α, 46 «ἄλλαχξαν δ' ἀρ' δίστοι .. αὐτοῖς κινηθέντος» πολλάκις τίθεται καὶ κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν· οἷον Ε, 460. Ζ, 18 δηλοτέπ' Ιηνης; τὸ δόλον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μέρη αὐτοῦ· οἷον Η, 474 «πινοτ; .., αὐτῆς; βόσσεσι» τὸ πρόσωπον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἐνυπό, ἵνα ἔξαρτωνται ἀπ' αὐτοῦ δόλον ἢ καὶ πλείους; πράξεις, δῶν τὴν μὲν μίαν ἐκτελεῖ αὐτὸν τὸ θεῖον πρόσ., τὴν δὲ ἐτέραν δὲ ἄλλον προσώπου· οἷον Θ, 75, ἢ καὶ διά πράγματος· οἷον Π, 48, ἔνθι κατεδός κεῖται κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸ προηγηθ. γ. αλκηφ. ἡ τονόδημως καθιερὰ ἢ ἀντίθεσις φιλεῖταιν τῷ ζ, 328 «τοι δ' ἐκλευεν Παλλὰς; Ἀθηνῆς αὐτῷ δ' οὕπω

1) "Ide Hermann ἐν τῇ ἡρῷ. συγγρ. σ. 322. — 2) "Ide. Μαζ. Η. Η. §. 468, Hermann ad Vig σ. 733, 123. Baehr εἰς Ἡρὸ. 9, 26. Valcken. κ. Klotz τι; Εὔρ. Φοίγ. 497. λεξ. Παυσαν. καὶ Σακιλλ. ἐν τῇ λεξ. αἰθέριαστος.

φάίνετ' ἐναντίην = τὰς παρακλήσ. του ἡκ., εἰς αὐτὸν ὅμως τὸν ἕδιον κτλ. 1, 450 «τὴν αὐτὸν φιλίεσκεν» = ἡν αὐτὸν; μὲν ὁ ἕδιος; ἡγάπα, δὲν ἥθιες δὲν νὰ ἀγράπαται αὐτη καὶ παρ' ἄλλων 1). Προσέτι δέ Σεν. πολ. 1Aθ. 1, 19 «καὶ αὐτὸν (τὸν κύριον) καὶ τὸν οἰκτήρην». ἀπομ. 1, 5, 3 δοῦλον καὶ αὐτὸν=τὸν φύσει διεύθερον. οἰκ. 3, 5 - βλάβην φέρεις αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ» πολ. Λαζ. 5, 4 ἔνθα καὶ Haase. ἀπομν. 3, 8, 10 αὐτὸς (ὁ οἰκοδεσπότης) καὶ τὰ ὄντα (τὰ κτήματα). ἀπολ. 31 αὐτὸς (ὁ πατήρ) καὶ υἱός, τάχη. ίππ. 8, 1 «καὶ αὐτὸν (τὸν ἴππεα) καὶ τὸ ἵππον». Πλειστάκις ἡ ἀντίθεσις δὲν λέγεται, κείται ὅμως ἐν τῇ συναρπάξῃ του χωρίου. Σοφ. Φ. 316 «τουατήτ' Ἀτρεΐδαι μ' ἡ τ' Οδυσσέως; βία.. . διεδράκας» οἷς; 'Ολύμπιοι θεοὶ δοἱέν ποτ' αὐτοῖς; ἀντίποιν' ἱμοῦ παθεῖν» = πᾶν ὅ, τι οὗτοί μοι ἐπροξένησαν, εἴθε ποτὲ νὰ τὸ πάθωσι καὶ αὐτοὶ οἱ γένοι.

Σημ. 2. Ἐκ τῆς σημασ. τῆς διαστατικότητος ἀνεπόγχθησαν αἱ ἔξτις· αἱ μόνοι, κατά μονος, μοναχός· του, αὐτὸς· καὶ ὅγις ἄλλος, αὐτὸς μόνος· του solus αὐτὸς (ἴσεν ἄλλοι τινός; ipse, non alius, ἐνώπιο μόνος καττακατ' ἀντίθεσιν πρὸ; πλειστα); "Id. Ἀπολλάνω. περὶ ἀντανομ. σ. 71, a. 80, b. Θ. 99 "Τυδεΐδης δ', αὐτός περ ἐών, προμάχοισιν ἐμίχθη· μ. σ. Spitzo. Φ. 466. N. 729. Σεν. ἀν. 2, 2, 1 «αὐτὸς πρωτὶ ἀπένειαι φρονεῖν=αὐτὸς; μόνος· του, μοναχός· του ἄνευ τῶν Ἑλλήνων. 2, 3, 7 «ἡρώται, εἰ αὐτοῖς τοις ἀνδράσις απένδοιτο, ή καὶ τοῖς ἄλλοις ἔσσονται απονδάται». 4, 7, 11. 7, 3, 35. Κύρ. 8, 4; 2. οἰκ. 7, 3. ἀπομν. 3, 14, 3 «ἴλιαν τις ἄνευ τοῦ αἵτου τὸ ὄφον αὐτὸν ἰστήῃ· μ. σ. Kühner. Πλ. πολ. 368, b «τεκμαρίουμεν δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου, ἐπει τατάγε αὐτοῖς· τούς λόγους; ἡρίστουν ἀν διμίου». Φαιδ. 63, c «πότερον αὐτὸς; ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῷ ἔχεις; ἀπένειαι· μ. σ. Stallib. Διὸ δὲ τατικὴ φράσις αὐτοὶ ἐσμέν Πλ. Παρμ. 137, a. Ἀρρ. Ἀχ. 507 κτλ.=εἰμεθι μόνος μεταξὺ μας; ἔχουμεν διμοδίαν ἐμπιστούσην πρὸς ἀλλήλους; »de iis, qui ut solidum amicis et familiaribus liberius loqui solent», Hermann ad Vig. σ. 733. καὶ opus. I. σ. 314.-b) καὶ μάλιστα, δῶς τὸ λατιν. ipse. Z, 451 «ἄλλα» αἱ μοι Τριῶν τόσον μέλλει ἄλλος; δησσω, οὔτ' αὐτῆς; Ἐκάθησα, "Id. B. 597.-c) ἐξ αὐτοῦ, δὲπ' ἀπέτος του, ἔκουσισταις, sua sponte, δῶς; τὸ λατιν. ipse, κατ' ἀντίθεσιν πρὸ; ἔνην βοήθειαν, ἐπειδὴ ὁ πρέπτων τι κατ' ἀνάγκην, φαίνεται πρέπτων οὐχὶ δῶς ἐξ αὐτοῦ, "Id. Hermann opusc. I. d. σ. 313. P, 254 «ἄλλα τις αὐτὸς ἔται». Ψ. 591. Θουκ. 3, 65 «εἰ δημητεῖς αὐτοὶ ἐμαχήσεσθα.. . διδοκοῦμεν», μ. σ. Duker ap. Poppon. Π. 3. Τόμ. 2, σ. 744. Οὕτω καὶ, καὶ αὐτὸς = καὶ ἀρέψατο. Πλ. ἀπολ. 10, c «ἐωράπτε καὶ αὐτοῖς [δύναται] ὅμως νὰ σηματίνῃ καὶ αὐτοὶ οἱ γένοι; et ipse, "Id. f.] -d) Υστα Υστα, ἀκριθῶς, δῶς; τὸ λατ. ipse. Σεν. ἀπομν. 4, 5, 7 «αὐτὸς τὰ ἐναντία σωρρούνης; καὶ ἀκρασίας ἔργα ἔστιν» = ισία ισία, ἀκριθῶς; τὸ ἐναντίον κτλ. αὐτὸν τοῦτο η τοῦτο αὐτὸν=αὐτὸν δὲ τοῦτο, ἀκριθῶς; τοῦτο, τοῦτο δὲ τὸ ἕδιον, hoc ipsum 2). οὗτω πολλάκις τὸ αὐτὸν ἔχει καὶ τὴν σημασ. τοῦ αὐτὸν τοῦτο, "Id. δὲ πράγματ. περὶ οὖν ισία ισία, χυρίων. ἀκριθῶς; δὲ λόγος; Θουκ. 7, 34 «νομίσαντες δι' αὐτὸν οὐχ ἡσάσθαι, δι' ὅπερ οὐδὲ» οἱ ἔτεροι νικᾶν· = propter id ipsum. Σεν. ἀπομν. 3, 10, 14 «εἰρηκας; αὐτὸς, δι' ὅπερ ἔγωγε τάλιμὰ ἔργα πλείστους ἔξια νομίζω εἶναι. ἀν. 4, 7, 7 «αὐτὸν ἀν τὸ δέον εἴη» = hoc ipsum opus sit. "Id. Πλ. πολ. 362, d, μ. σ. Stallib. Χαρμ. 166, b. Λασ. 204, b. "Id. σημ. 3. - e) Μετὰ τῶν

1) "Id. Hermann opusc. I. σ. 309. — 2) "Id. Stallib. εἰς Πλ. Γοργ. 482, d. Maetzner εἰς Αυχοῦρ. 92. K hner εἰς Σεν. ἀπομν. 3, 12, 2.

ταχτικῶν ἀριθμητικῶν ἀπὸ τοῦ τρίτος; καὶ ἐξεῖδες δηλοῖ μετεπέξει τῶν ἄλλων αὐτὸς καὶ ἔσχημος. Θουκ. 1, 8 «Καλλίαν πέμπτον αὐτὸν στρατηγὸν» (ἐπερφάση)=τέσσαρας καὶ αὐτὸν τὸν κατ' ἔσχημον σημαντικώτερον Καλλίαν πέμπτον, ἡτοι Καλλίας ἡτοι ὁ σημαντικώτερος τῶν λοιπῶν. 46 «Κορινθίων στρατηγὸς ἢν Σενοκλειδῆς πέμπτος αὐτός». 116 «Περικλίους δεκάτου αὐτοῦ στρατηγούντος». Υδ. 2, 79. Εἰν. ἀν. 2, 2, 17.-f) καὶ αὐτὸς, ὡς τὸ λατεῖνον. εἰς τρεῖς καὶ αὐτὸς ἐξ ἄλλου μέρους, καὶ αὐτὸς εἰπὲ γονή; Σεν. ἀν. 3, 1, 10 «Μανία, ἡ τοῦ Ζήνου; γυνὴ, Δαρεῖανς καὶ αὐτὴν» (διλίγ. πρότιρον· Ζήνης Δαρεῖανεύς), μ. σ. Breitenb. ἀν. 3, 4, 44 «οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ λόρου πολέμιοι, ὡς ἐνόργανοι αὐτῶν τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐθὺς καὶ αὐτοὶ ὀμηρηταν ἀμιλλάσθαι: ἐπὶ τὸ ἄκρον». 5, 9 «ἀξιούμενος δὲ Ἑλλήνες ὅντες καὶ αὐτοὶ ὑφ' ὅμινον δύντων Ἑλλήνων διαβάνον μέν τι πάσχειν, κακὸν δὲ μηδὲν». 7, 6, 18 «πάρεστι δὲ καὶ αὐτὸς καὶ ἀκούσων σύνοιδες μοι, εἰ ἐπιφράσω». (Ομοιον καὶ τό, καὶ αὐτος; Υδ. §. 467, 8). Δύναται αὐδέν οἵτοις νὰ δηλοῖ καὶ vel ipse. Σεν. ἀν. 2, 6, 9 «ικόλαζέ τε (Κλέαρχος) δεῖ ισχυρῶς; καὶ δργῇ ἴνισται, ὡς καὶ αὐτῷ μεταμέλειν τοῦθος = δύστε καὶ αὐτὸν τὸν ίδιον κατελάμβανε ἴνισται μεταμέλεια.

Σημ. 3. «Ἐπειδὴ ἡ αὐτὸς τούτου ἔνεκα προσδιορίζει ἀντικείμενόν τι ἀκριβέστερον, διότι δηλοῖ αὐτὸς διεσταλμένον καὶ διαπεριεριμένον πάντων τῶν λοιπῶν, ὡς αὐτὸς καθ' ἐντὸδι, δια τοῦτο ἰτιθετοκαίν τῇ φιλοσοφικῇ γλώσσῃ, ἵνα ξεφρίσῃ ἔννοιας; ἀφρημένας ὡς τοιστάς ήτοι ἀπολύτως, ἀκριβῶς. Πλ. Πολ. 493, ε· αὐτὸς τὸ καλὸν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ καλά, ἡ αὐτός τι ἔκαστον καὶ μὴ τὰ πολλὰ ἔκαστα τοῦ θεοῦ ὅπως πλήθος; ἀνέξεται ἡ ἔγγειός τοι εἶναι;» Θεατ. 175, σ· «εἰς οὐκέτιν αὐτῆς δικαιοσύνης τε καὶ ἀδίκια». πολ. 582, α· «μανθάνοντας αὐτὸν τὴν τὴν ἀληθείαν, οἴνον ἔστιν». Οὕτω παρὰ Πλάτονα προάσσεται πολλάκις τὸ οὐδέτερον τὸ τῆς προσδιορίστερας ἔννοιας. Πρωτ. 360, ε· «τι ποτ' ἔστιν αὐτὸς ἡ ἀρετὴ?» = ἐν τίνι συνίσταται ἡ κυρία οὐσία τῆς ἀρετῆς; πολ. 363, α· «οὐδὲ αὐτὸς δικαιοσύνην ἐπινοεῖται, ἀλλὰ τὰς ἀπὸ αὐτῆς εὐδοκιμήσεις». μ. σ. Stalib. 472, σ· «εἰζητοῦμεν αὐτὸν δικαιοσύνην, οἴνον ἔστιν». Σπανιότερ, εἰνεις ὁ πληθυντας αὐτής; πρὸς δήλωσιν ἔννοιοιν γένους;. Πλ. σοφ. 225, σ· περὶ δικαιῶν αὐτῶν καὶ τῶν διδίκων.

Σημ. 4. «Ἔάν ἐπηταί εἰς τὴν αὐτὸς ἐπιθετικὴν πρότασ., σημαίνει τότε ἡ αὐτὸς, ἀκριβῶς αὐτὸς, αὐτὸς οὗτος, τοῖς τοῖς αὐτὸς, ἡ δηλοτοτὸ τὸ γ'. πρόσωπο. τῆς δρομοτονούσιμένης προσωπικῆς ἀντωνυμίας. Εὑρ. Τρ. 677 ἀπέπτυσθαι αὐτὴν, ἡτοις ἐνδρεῖς τὸν πάρος; κανονίσται λίκτορος ἀποδικοῦσας ἄλλων φίλεις=αὐτὴν ἀκριβῶς, ἡτοις, ἀφορέγγαστοις κτλ., ἀγαπᾶται τοῖς? Ιστ. 9, 7 «ἀναγκαῖον μοιστεῖν ἡταῦταν, δινοῦτοι λέγουσιν ἐλέγγειν φιεῖσθαι οὔσας, τὰς διαθήκας» = ex eis ipsis, ἡταῦταν ἀκριβῶς τούτων. Δημ. 9, 63 «οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς οἱ γεράκονται Φιλίππῳ συμπράττουσιν». Υδ. τὰ ἐν σημ. 2, δ· πρόδημοι· ἐν δὲ τούντων προτάσσονται ἡ ἐπιθετ. πρότασ., καὶ κήται μετ' αὐτὴν πλαγία τις πτώσα. τῆς αὐτὸς; ἔχει τότε ἡ αὐτὸς τὴν σηματ. ἀσθενοῦς; καὶ ἀπό τους δεικτικ. ἀντων., διό καὶ οὐδέποτε δύναται νὰ κήται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτίσα. 1) Θουκ. 3, 13 «ὢ γάρ δοκεῖ μαχράν ἀπειναις ἡλέσσους, τὴν ὠφέλειαν αὐτῷ ἔγγυον παρέξει. Σεν. ἀν. 6, 4, 9 «οὖς; δὲ μήδεμπτικον, κενοτάριον αὐτοῖς ἐποίησαν». Εὐλ. 3, 1, 28 «οὖς; εὑρεν.., εἰπεν αὐτοῖς κτλ.» 3, 4, 15. Κύρ. 8, 8, 16. Λασ. 16, 11 «τῶν νεωτέρων δοσι περὶ

1) *Id. Maetzner εἰς Αυχοῦρ. 136. εἰς Ἀντιφ. 6, 10. Strange Lpz. Jhrb. v. Seebodo III. Suppl. σ. 442. Kubner εἰς Σεν. ἀν. 1, 9, 29.*

κύρους ἢ πότους . . τυγχάνουσι τὰς διατριβάς; ποιούμενοι, πάντας αὐτούς
όψεσθέ μοις διαφέρους ὄντας.»

Σημ. 5. Περὶ τῆς αὐτὸς ἐν συνδίσει μετ' αὐτοπεθ. ἀντων. Ιδ. §. 455,
2 καὶ b, c) περὶ τῆς αὐτὸς ἀντὶ καὶ τῶν τριῶν προσώπων. τῆς αὐτο-
παθοῦς Ιδ. §. 455, A. 4 καὶ 5' οὗτα κεῖται ἡ αὐτὸς ἐν τῇ ἐπική γλώσσῃ
πολλάκις καὶ ἀντὶ τῶν τριῶν προσώπων. τῶν προσωπικῶν. ἀντων. μετὰ τῆς
αὐτὸς; Ω, 503 «ἄλλα Διά ξένιον δεῖσας αὐτὸν τὸν ἔλεγον = ἐμὲ αὐτὸν·
ξ., 389 «ἄλλα Διά ξένιον δεῖσας αὐτὸν τὸν ἔλεγον = σὲ αὐτὸν. Ρ, 163
«ἄλλος καὶ Ἀργεῖος Σαρπηδόνος ξένεα καλὰ λύσισιν καὶ καὶ αὐτὸν ἀγομέθε
Πλιον εἶσω.» = καὶ καὶ μεν αὐτὸν 1).

Σημ. 6. 'Η δύνομαστική αὐτὸς, ἡ, ὁ οὐδέποτε δηλοῖ τὴν ἀπλῆν προσ-
ωπικ. ἀντων., ητοις ἐκφέρεται διὰ τοῦ γ'. προσώπ. τοῦ βήμα. "Ἐν τοις χωρίοις
φαίνεται μὲν ἡ ὀνομαστική οἵτις τιθεμένη, μετ' ἀκριβεστέρας ὅμως προσογής
ἀνευρίσκεται τις πανταχοῦ τὴν διαστατικήν αὐτής σημασία.

Σημ. 7. 'Ἐκ τῆς ἀντωνυμ. αὐτὸς προήλθε τὸ ποιητικ. ἐπίβ. αὐτως' περὶ
τῆς παραγωγῆς ὅμως αὐτοῦ, τοῦ πνευματισμοῦ (αὕτως καὶ αὕτως) καὶ τῆς
σημασ. αὐτοῦ, διάφοροί εἰσιν αἱ γνῶμαι τῶν τράχαιών καὶ νέων γραμματικῶν 2).
Ἐγὼ δόμως θεωρῶ τὴν ἐπομένην γνῶμην ὡς τὴν δροσατήην. Οὐδεποτέ ἀμφισολία
δύναται νὰ ἥνε, ὅτι ἡ αὐτως προήλθεν ἐκ τῆς αὐτὸς καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ θηλ. αὔτη
διὸ πρέπει νὰ παραδίχθωμεν ἀρχιτεκτονίκων τύπων τὸν ἐψιλωμένον. 'Ο ἀναδίνομος
τοῦ τόνου ἐξηγητέος ὡς καὶ ἐν ἀλλοις ἐπιβήμασι π.χ. τοῦ δύμως προελθόντος
ἐκ τοῦ ουράνου. 'Ο Εὐστάθιος εἰς Β, 120 θεωρεῖ τὸ αὐτως αἰολικ. καὶ ἐκ τού-
του ἐξηγεῖ τὴν φίλωσιν αὐτοῦ, ἐν δὲ τῷ ξ. 151 «οὐλα αὔτως μυθίσομασι. νο-
μίζει, ὅτι φύλοισι τοις θωρικῶς. 'Αμφοτέρας τὰς ιδίας αὐτοῦ ταῦτας ἐγώδεν ἐπι-
δοξεμέζω, ἐπειδὴ τὸ αὐτως προήλθεν ἐκ τοῦ αὐτὸς. Παρ' Όμήρωφ ἀναντιθ-
ρήτως ἡ αὐτως πανταχοῦ ἐψιλοτο, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῶν ῥήθητων
πρόγυμ. οὐκ αὐτως κτλ. καὶ Ψ, 268 «εἴ τ' αὐτως; μ. σ. Spitzn., εἰ καὶ οἱ κώδ.
ἴχουσι ποικιλ. γραφ.» οἰοναμέτως, αὕτως καὶ ἀπόνοις αὐτως· ἐκ τῆς τελευταίας
δὲ ταῦτης γραφῆς παρατηρεῖται ἀκριβῶς, ὅτι δὲν ἐγίγνωσκον ἐπ' ἀκριβῶς ἀν αὐ-
τως ἡ αὐτως ἐπρεπε νὰ γραφῇ. 'Η μετὰ δασείας γραφὴ καὶ προσφορὰ αὐτοῦ
φαίνεται ἀναπτυχθείσα ἐν τῇ ἀττικῇ διαλέκτῳ, ἐπειδὴ αὔτη, ὡς ἐφθημένη εἰ-
πόντες ἐν §. 22, 10, εἰχε μεγάλην κλίσιν πρής τὴν διαστολήν. Διὰ τοῦτο ἐν τοῖς
κώδ. τῶν τραγικῶν εὑρίσκεται τὸ αὕτως ὡς τὸ πολὺ δασυνόμενον. Πάσας
δὲ αἱ διάφοροι αὐτοῦ σημασίαι ἐξηγοῦνται, λάν τις παραγάγῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ
αὐτὸς. 'Η ἀρχιτεκτονική αὐτοῦ σημασ. εἰνεκατά τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐπ' Υσης,
οὕτω πως, διὸ καὶ, οὐκ ἄλλως, μόνον οὕτως, ἀπλῶς, ἐνίστε δὲ = μά-
την. Τοῦ οὕτως διαφέρει ἡ αὐτως ὡς ἡ οὕτος τῆς αὐτὸς· διὸ καὶ μὲν
οὐνθετος αὐτοῦ τύπος ὁσαννα τως (Ιδ. κατωτέρω) δύναται νὰ συνδιθῇ μετὰ τοῦ
οὕτως, δὲ ἀπλοῦσι μετὰ τοῦ ὁδε, καὶ λοιπόν ὁδὸς αὐτως = ἵντελως οὕτως;
ἐπ' Υσης, ἀκριβῶς οὕτως, ὡς ἐπι μαρχόν δηλ., ἡ ὡς ἄλλως τισυνέδη Ιδ. Ο, 513. Σοφ.
Τρ. 1040. 'Εκφράζει δὲ καθόλου πολλάκις ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλην τινὰ κατί-
στασιν. Διὸ, καὶ αὐτως = καὶ οὕτω πλέον, καὶ ἄνευ ἄλλης τινὸς περιστά-

1) Ιδ. Hermann opusc. I. σ. 318. — 2) Ιδ. Buttmaen Lexil. I. σ. 35.
Hermann opusc. I. σ. 338. Mattiae II. §. 601. Thiersch §. 198, 5. Ellendi
λατ. γλώσσ. I. σ. 274. Schneider dial. Sophoc. σ. 20. Hofmann XXI. καὶ
XXII. Buch der Ilias I. Abth. σ. 203.

σιώς, οὐχί ξέλλως, ἀπαρτίλλεται, Υδ. Α, 510. Ε, 255. Ι, 599. δηλοὶ περιπτέρων τὴν ἀρκτικὴν, τὴν ἀμετάβλητον δηλ. κατάστασιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς μετα-θελλάς, εἰς ἡς αὕτη ὑπόκειται. Σ, 338 «τόρρα δὲ μοι... κείσας αὔτως»=ἐφ' ὅσου μοῦ κείσαι: θελλή σύντοις; θελπτοῖς, ὡς ἡδη κείσαι. Υδ. Ω, 413. Ψ, 268 «(λέ-θητα) λευκὸν ἐτ' αὔτων»=ἀνδρικὴ σύντοις ὡς ἀρκτικῶς; ήτο. Δηλοὶ προσέπιοι σύντοι πως μάνιν, ἀπλῶς, ἔνευ ἐτέρου τινὸς, ἀφον τίστων· διό καὶ temere, (εἰκῆ, τυγχίως;) sine causa ἄνευ λόγου· διό ἐνιστεί μάτην, εἰς μάτην, ματάιν. Κ, 50 «ὅσας» *Έκταρ Κρήτες* . . . οἵτις Αχαΐων αὔτως, οὔτε θεᾶς, οὐδὲ φίλος οὔτε θεοῖς = ἀπλῶς μάνιν ὡς ἀνθρωπος καὶ οὐχί: ὡς αὐδὸς θεοῦ. Ε, 151 «οὐκ αὔτως μαθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄφρῳ»=οὐχί ἀπλῶς. Ζ, 55 «τίν δὲ σὺ κείσαις αὔτως ἀνδρῶν»=temere, τυγχίως; Ο, 379 «οὐδέποτε τις Ἕργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος; ἄκρούρης» = ἀλλὰ ἀπλῶς μάνιν. ὡς βίηρ. Υ, 348 «μάζης αὔτως εὐχετάσσθαι»=μάτην ἀπλῶς μάνιν καυγάσσαι. Ζ, 400 «παῖδες.. νήπιονας αὔτως»=ἀπλῶς μάνιν παιδάριον. Β, 312 «αὔτως; γάρ δι, ἐπίσσος» ἐριδαινομένων»=μάτην. 'Ω; τὸ αὐτόδι τίθεται παρ' Όμρ. συνήθως ἀνάσθρο. ἀντὶ δὲ αὐτόδι, idem [§. 457. 6, b)], οὕτως καὶ τὸ, αὔτως σημαίνεις κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπ' Κονής τρόπον, ἀκροβολῶς; αὔτως, ἀπαρτίλλεται. Ήδὲ θεογ. 702 «εἴσατο δ' ἄντα . . σύσσαν ἀκοθάσαι αὔτως, ὡς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὑρὺς Μερέθεν πίλ-νατο». Σοφ. ΟΙδ. τ. 931. ΑΓ. 1179. Αντ. 85. Συντάσσεται δὲ καὶ δοτ., ὡς τὸ, δὲ αὐτόδι. 'Αναρχ. ἀποσπ. 19, 4 Bergk (παρ') 'Αθην. 533, ε) «πάπι; Κύκης καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖς γυναῖξιν αὔτως». (Ἐν Δ ὅμως; 17 ἀναγνω-στέον σὺν Ἀριστάρχῳ «εἰ δ' αὖ ποιεῖ», Υδ. Spilz.) Η τελευταία σημασίας τοῦ ἀπαρτίλλεται καταρρίπτεται σαφῶς, ἵδιξ ἐν τῷ πειρήρημ. διασαύτως, σηματι-σθίεται ἐν τοῦ δὲ αὐτόδι, idem, σύντιθεται ἀπὸ Όμρ. (παρ' ὁ δῆμας γυρίζεται δὲ τοῦ δέ τοιν ὡς δὲ αὔτως) ἐν τῃ ποιήσει καὶ τῷ πειζῷ. Γ, 339 «ὡς δὲ αὔτως Μενέλαος; Ἀργήσις ἐντεῖ ἔδυνεν». Οὗτοι ἐνιστεί καὶ παρ' ἄλλοις: συγ-γραφεῖσι π. γ. Σεν. ἀν. 5, 6, 9 «ὡς δὲ αὔτως καὶ δὲ Παρθένιος ζέστος», Υδ. λεξ. Πατσοῦ. καὶ Σακελλ., ὡς ἵπτο πολὺ δημως ἀδειαρέτον, ἀντιστοιχοῦν πολλά-κις ποῦ; συγχριτικὸς ἐκρρίπτεις: ὡντὸν δισπερ, ὡντὸν . . διασαύτως· ἐνιστεῖ δὲ ἐπιτίθεται καὶ διὰ τῶν, αὔτως, κατὰ ταῦτα καὶ τὰς δημ. ἐκφ. Υδ. λεξ. Πατσοῦ. καὶ Σακελλ. 'Ω; ἐν τῇ λατιν. λέγεται pariter ac οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. ωσαύτως καὶ, 7, 86 «Βίκτοριος δὲ ἐσκευάζατο ωσαύτως; καὶ ἐν τῷ πειζῷ»=ῆσσαν παρεκευασμένοις ἀπαρτίλλεται δις; καὶ ἐν τῷ πειζῷ. 'Επι Σοη; συντάσ-σεται δοτ. ὡς καὶ ἡ, δὲ αὐτόδι. 'Ηρόδ. 2, 67 «ὡς δὲ αὔτως; τῆσις καὶ οἱ λγνευταὶ θίνοντας». Σοφ. Τρ. 372 «ταῦτα πολλοὶ . . συνεζήκουσον ωσαύτως λιμοῖς». (Οὕτω καὶ Πλ. νόμ. 616, δ καὶ πολ. 576, δ., ἔνθι καὶ γενικὴ ἐγγηγέταις κατὰ τὰ ἐν §. 417, σημ. 9.).

§. 469. Παρατηρήσεις ἐπὶ τινῶν ἰδιωμάτων ὡς πρὸς τὴν γρῆσιν τῶν προσωπικ. καὶ δεικτικ. ἀντωνυμιῶν.

1. Αἱ δεικτικαὶ ἀρτωνυμ. παραλείπονται: ἐν τισι περιπτώ-σεσι: α) πρὸ τῶν ἀραφορικῶν, Υδ. §. 554, 4.-b), παρὰ τοῖς ποιηταῖς: ἐπὶ Λόγιον ζωηροῦ, καὶ παθητικῶν δημιώσεων. δ, 290 «ἄλγιον» οὐ γάρ οἷ τι τὰ γ' ἔρκεσε λυγρὸν ὅλεθρον»=τοῦτο εἰνε λυπηρότετον. π, 147 Θεόκρ. 15, 79 «λεπτὰ καὶ ὡς χρύσεις» θεῶν περονάρκατχ φρασεῖς» μ. σ. Wuestemann. 83 «ἔμψυχ», οὐκ ἐνυραντέχ. Οὕτω καὶ Σοφ. Φ. 863 «τὸ δὲ ἀλώσιμον ἐμψ

φροντίδι, πελτί πόνος ὁ μὴ φοβῶν κρέπτιστος» = δη, ψευδῶς κατέχει τὸν νοῦν μου, εἶναι τοῦτο ἀκίνδυνος κόπος εἰναι τὸ κρέπτιστον, ὁ Schneidew.-c) ἐν τῷ πελφ., ὅταν θέλῃ τις νὰ περιλάβῃ τὸ ῥῆθὲν ἐν συντόμῳ τινὶ κρίσει, ἡτοι συντόμως. Πλ. Φιλ. 89, ε «οὐκοῦν, ή δ' ἔτι, αἰσχρόν». nonne hoc turpe est?». νόμ. 791, α «γαλάνην ἡσυχίαν τε ἐν τῇ ψυχῇ φύνεται ἀπεργασκυμένη τᾶς . . πηδήσεως, παντάπεπτων ἀγαπητόν τι = καὶ τοῦτο εἶναι πάρκ πολὺ ἀγαπητόν. Λυκοῦρ. 70 «ἄρξ γε ὄμοιον τῷ φεύγοντι τὴν πατερίδα» = ἄρξ γε τοῦτο εἶναι ὄμοιόν τινι, ὅστις φεύγει τὴν πατερίδα; ίδι. Maetzner. -d) συγχάνει, ιδίᾳ δὲ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἐν ταῖς φράζεσι, τεκμήριον δέ, μαρτίριον δέ, σημεῖον δέ, δῆλον δέ, κεφαλιον δέ, αἴτιον δέ, μέγιστον δέ, κ.τ.λ. Πλ. νόμ. 821, ε «τεκμήριον δέ· ἐγώ κατλ.» Ξεν. ἀπομν. 3. 4, 12 «τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι». Ψευδ. Λυσ. 6, 15 «δεινὸν δέ μοι δοκεῖ εἶναι· ἂν μέν τις ἀνδρὸς σῶμα τούτην κατλ.» Συνάθως ὅμως προστίθεται τὸ γάρ, ίδι. §. 544, 1. Οὐδέν ἡττον ὅμως προστίθεται καὶ ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμ.: οἷον Ξεν. ἀν. 1. 9, 29 «τεκμήριον δέ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου . . , οὐδεὶς ἀπέκει πρὸς βασιλέα» μ. σ. Kühner. Μετὰ τᾶς δεικτ. καὶ τοῦ γάρ, ίδι. §. 544. 1.¹⁾

2. Ἐν τῇ ἐπικῇ γλώσσῃ πολλάκις ἐν δυσὶν ἀλλεπαλλήλοις προτάσσεται, ἐπὶ μὴ ἀγριεύον πάντως ὑποκειμένου προστίθεται ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσσεται, τὸ ὑποκείμ. διὰ τοῦ ὅγε ἡ καὶ ἐπικαταλημένεται προσωπικὴ τις ἀντωνυμ. μετά τινος ἐμφάνεως, ἵνα εξέργη τὴν ταύτην ταῖς ὑποκειμένου ἀμφοτέροις. τῶν προτάσσεται. Α, 320 «οὐδὲ· Ἀγκυρέμαντα ληγῆ ἔιδος . . , ἀλλ' ὅγε κατλ.» = sed idem. 496 «Θέτεις δὲ οὐ λήθετι· ἐφετεμέων παιδίος ἑοῦ, ἀλλ' ὥγε ἀνεδύσετο κύματα θαλάσσης». Β, 664. Α, 226. Ο, 586. α, 4 μ. σ. Nitzsch. Z, 46 «ζόγρει, Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δὲ ἕξειν δεξῖαι ἀποινα». Οὕτω πως καὶ ἐν ταῖς διαιτεκτικαῖς προτάσσεται. Γ, 409 «εἰς δὲ καὶ σ' ἄλογον ποιήσεται ἡ ὥγε δούλην» μ. σ. Naegelsbach. Κ, 481 «ἄλλακ λύ' ἵππους· ηὲ σύγ' ἀνδρὸς ἔννικε». Μ, 240 «οὐδὲ· ἀλεγύζω, εἰτ' ἐπὶ δεξεῖν οὐσι· . . , εἰτ' ἐπ' ἀριστερὰν τοῖης». Ε, 327 «η̄ τινας ἐκ Πύλου ἕξει· . . η̄ ὅγε καὶ Σπάρτην». Οὕτω καὶ Ἡρ. 2, 173 «λάθοις ἂν ἡτοι μανεῖς η̄ ὅγε ἀπόπληκτος γενόμενος». 7, 10 «ἐκκούσεσθική τιτάρ φημι Μαρδόνιον (=σὲ, ἐπειδὴ ὁ Ἀρτάξερξος δομέτει πόλες τὸν Μαρδόν.). . . διπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνήιων δικροφεύμενον (=dilaniatum) η̄ κου ἐν γῆ τῇ Ἀθηναῖον η̄ οὐ γε ἐν τῇ Ακαδημίαιον» μ. σ. Baehr. Θεόρ. 5, 69 «τὸ δέ, ὀγκή, μήτ' ἐμέ, Μόρσων, ἐν γέρωτι κρίνεται, μήτ' ἐν τύγα τούτον ἐνάσης». Παρὰ τοῖς τραγικ. ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι σπανία καὶ συε-

1) ίδι. Bernhardy σ. 285. Matthiae §. 615, 2. §. 630 f. Benseler εἰς Πανοκρ. ἀνοπ. 17, σ. 174.

δὸν μόνον ἐν τοῖς μελικοῖς χωρίοις. Σοφ. Φ. 1118 χορ. «πότμος σε δαιμόνων τάξ» (=sic, οὔτως), οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχε», μ. σ. Buttmann κ. Wunter. Οἰδ. τ. χορ. 1101 «τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακρωτάτων (Νυμφῶν) .. ἢ σέ γέ τις θυγάτηρ Λοξίου». Ἐν τῇ ἀποδόσει. Αἰσχλ. Ἀγ. 1030 «εὶς δ' ἀξένημῶν οὖσα μὴν δέχῃ λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί». Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατιν. Hor. 1. 9, 16 «nec dulces amores sperne puer, neque tu choreas». Virg. Aen. 5, 457 «nunc dextra ingeminans ictus, nunc ille sinistra». Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ μέλει τ. προτάσ. μετά δεῖξες τοῦ ὑποκειμένου προηγηθέσης προτάσ. 6, 132 «πατήρ δ' ἐμδεὶς λαλοθι γαῖης, ζώει ὅγε τέθυνηεν». ἴδ. δ. 821. Φ. 113, Α, 190 «(Ἀχιλλεὺς) μερμήριζεν, ἢ δέ φάσγανον δέκαν ἔρυσσάμενος .. τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, δ' δέ τοτε δημητρίζοις ἡὲ χόλον παύσειεν», ἔνθα τὸ δέ τοτε ἀποδίδοται εἰς τὸν Ἀχιλλέα, καθὼς καὶ τὸ δέ, ὅπερ ἐπαναλαμβάνει τὸ ὑποκείμ. ἔνεκα τῆς ἀντιθέσ. πρὸς τὸ τοὺς μὲν, ἴδ. Nægelsbach ἐν τῷ χωρ. καὶ Exkurs. IV. K, 503 «μερμήριζε .., ἢ ὅγε .. ἔζεροι ἢ .. ἔλοιτο». ἴδ. γ, 89. «Ως ἐν Α, 190, οὕτω πολλάκις προκαλεῖται ἢ ἐπανάληψις τοῦ ὑποκείμ. διά τινος προηγηθέσης ἀντιθέσ.» ἢ ἀντίθεσ. διμως τότε δὲν εἶνε ἐν τοῖς προσώποις, ἀλλ' ἐν τοῖς κατηγορουμένοις (ταῖς πράξεσι). K, 237 «μηδὲ σύγ' αἰδόμενος .. τὴν μὲν ἀρέιαν καλλεῖπεν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι». ἴδ. μ, 219. Ἡρδ. 1, 206 «αὐτὸν δέ, εἰ .. προθυμέεαι Μασσαγετέων πειρηθῆναι, φέρε, μάχθον μὲν .. ἄφες, σὺ δέ .. διάβαινε». 7, 10 «εἰ δέ ταῦτα μὲν ὑποδύνειν οὐκ ἔθελήσεις, σὺ δέ στράτευμα ἀνάξεις ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα». Σοφ. Ἡλ. 448 «ἄλλὰ ταῦτα μὲν μέθες, σὺ δέ .. δόξα» μ. σ. Schneidew. - Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ὁ δέ, ἰδίᾳ ἐν τῇ ἐπικῇ γλώσσῃ παρ' Ἡροδότῳ. Θ, 119 «καὶ τοῦ μὲν ᾧ ἀφάμαρθος, ὁ δέ ἡνίοχον .. βάλε». 302. Γ, 321, ε, 15. Ἡρδ. 1, 66 «οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἀρχάδων μὲν τῶν ἀλλῶν ἀπείχοντο, οἱ δέ (δηλ. Λακεδαιμ.) ἐπὶ Τεγεήτας ἐστρατεύοντο» μ. σ. Baehr. 1, 107. 5, 120. 7, 163. 6, 3 «τὴν μὲν γενομένην αὐτοῖς αἰτίην οὐ μάλα ἔξερχινε, δέ δὲ ἔλεγέ σοι». Ομοιον παρὰ Πλάτ. Φιλ. 247, b. c. «αἱ μὲν .. ἐστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ, στάσας δὲ αὐτὰς περιέγει ἡ περιφορὰ, αἱ δέ θεωροῦσι τὰ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ». Ἀλλὰ καὶ ἀνευ τοικύτης ἀντιθέσ., δε τὸ δέ δηλοτ idemque ὁ αὐτὸς δέ. Θ, 320 «αὐτὸς δέ ἐκ δίφροιο χαρπιῇ θόρε .., δέ δὲ χερμάδιον λάζε». χ, 86. Εὐρ. 35 «νοσεῖ τλήμων Ὁρέστης, δέ πετσῶν ἐν δεμνίοις κεῖται», ἔνθα ἀνευ λόγου ὁ Nauck γράφ. «Ὁρέστης ὅδε πετσῶν τ' ἐν δεμν. κεῖ». Ξεν. ἀν. 4. 2, 6 «αὐτοὶ ἐνταῦθι ἔμενον ὡς κατέχοντες τὸ ἄκρον· οἱ δέ οὐ κατεῖχον¹⁾.

1) Ἰδ. Bernhardy σύντ. σ. 310. Kruger Comment. ad Dionys. historogr. σ. 264. Nægelsbach IV. Exk. z. Iliade σ. 217, f. Baehr εἰς Ἡρδ. 5, 120.

3. Αἱ τε προσωπικαὶ καὶ αἱ δεικτικαὶ ἀρτωνυμ. εἰσὶν ἐνίστε παρασκευαστικαὶ. Αἱ τοῦ γ'. προσώπ. τῷ προσωπ. ἀρτω., οὗ, οἱ, ἡ, μὲν, καὶ ἡ δεικτικὴ δὲ τίθενται περὶ Ὁμηρ. μὲν συχνὰ, ἡ δὲ καὶ περὶ ἄλλοις ποιητ., σπανιώτερον δὲ καὶ σποραδικῶς καὶ ἐν τῷ πεζῷ, οὕτως, ὥστε προκαλοῦσι τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ἐπόμενον οὐσιαστικὸν καὶ οἰορεὶ παρασκευάζοντι αὐτῷ, ὡς καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ, καὶ αὐτῷ τῷ καθ' ἡμᾶς ἴδιωματι συχνά¹⁾. Φ., 249 «ἴνα μητε πάντει πόνοιο, δέοιτο Ἀχιλλῆα». Ν., 315. α., 194. ζ., 48 «ἡ μιν ἔγειρεν, Ναυπικάν εὔπεπλον». Ν., 600 «σφενδόνη, διὸς ἀρχὴ θερέπων ἔχε, ποιμένει λαῶν». Α., 488 «δι μήνις . . ., διογενὴς Πηλεός μίδε, πόδας ὀκὺς Ἀχιλλεύς». α., 125 «ἡ δὲ ἐσπετο, Παλλὰς Ἀθήνη». ε., 68 «ἡ δὲ αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλυφυροῦ, ἡμερὶς ἡβάωσα». Ε., 508 «τοῦ δὲ ἐκράτικεν ἐφετμάχ, Φοῖον Ἀπόλλωρος». Φ., 13 «τὸ δὲ φλέγει ἀκάμπτον πῦρ». Πίνδ. Ν. 5, 38 «ἔνθιμην εὔρρονες; Ιλαι σὺν καλλάμψιο βοῷς θεὸν δέκονται», μ. σ. Dissen. Σοφ. Φ. 371 «δὸς εἰπ', Οδυσσεύς». Αἰ. 780 «δὸς εὐθὺς ἐξ ἐδρᾶς πέμπει με. . ., Τεῦχρος». Ἡλ. 136. Οἰδ. τ. 1171. Θουκ. 6, 57 «καὶ δὲ μὲν τοὺς δορυφόρους τὸ αὐτίκα διαφεύγει, δὲ Ἀριστογείτων». Αἱ δεικτικαὶ οἵτοι, δέδε, ἐκεῖνος, αὐτὸς, τοσοῦτος τίθενται συχνότατα ἐν τῃ ποιήσ. καὶ τῷ πεζῷ πρὸς παρασκευὴν ἡ προεισαγωγὴν ἐπομένουν οὐσιαστικοῦ, ἡ κατ' οὐδέτερον γένος πρὸς παρασκευὴν ἡ προεισαγωγὴν ἐπομένης ἀπαρεμφάτου ἡ ὀλοκλήρου προτάσ. α) Πρὸς παρασκευὴν οὐσιαστικοῦ. α., 159 «τούτοις μὲν ταῦτα μέλει, κιθαρις καὶ ἀοιδήν». Πλ. Γοργ. 478, ε «οὐ τοῦτ' ἡ εὐδικιμονίκη, ὡς ἔσικε, κακοῦ ἀπαλλαγὴ, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν μηδὲ κτηῆσις». 515, ε «ταντὶ ἀκούων Περικλέα πεποιηκέναι Αθηναίοις, ἀργοὺς καὶ δειλοὺς κτλ.» ἀπολ. 37, α «τούτοις τιμῶμεν, ἐν πρυτανείᾳ σιτήσωες.» πολ. 583, δ «τοῦτο τότε ἡδὺ ἔσως καὶ ἀγαπητὸν γίνεται, ἡ ἡσυχία». 606, δ αἴκειρο κερδάνειν ἡγεῖται, τὴν ἡδονὴν». Φιλ. 81, δ «γεγοντευμένη ὑπ' αὐτοῦ, ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν». - δ) κατ' οὐδέτερον γέν. πρὸς προπαρασκευὴν ἀπαρεμφάτου ἡ αἰτιατ. σὺν ἀπαρεμφ. μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ ἀρθροῦ. α., 82 πεὶ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν, νοστῆσαι Ὀδυσσῆα». ι., 3 «ἥτοι μὲν τόδε κακλὸν ἀκονέμεν ἐστίν ἀοιδοῦ». υ., 334 «σὴ τάδε μητρὶ . . . κατάλεξον, γῆμασθαι». Εὐρ. Ὁρ. 1162 «βάρος τι κανὸν τῷδε ἐστίν, αἰρεῖσθαι λίκνων». (Περὶ τοῦ τὸ τοῦτο πρὸς ἀπαρεμφ. περὶ Ὁμηρ. Ιδ. §. 457, 6, α.) Ξεν. Κύρ. 2. 2, 8 «τοῦτο μόνον ὁρῶν πάντας, τῷ πρόσθεν ἐπεσθαι». 6. 1, 15. 8. 7, 25 «τί γάρ

1) "Id. Matthiae II. §§. 289, A. 9. 469, 10). Thierech §. 284, 17. Nitzsch εἰς Ὁδόν. VI, 48. Ellendt λ. γλ. II. σ. 199. Schneidewin εἰς Σοφ. Φ. 371.

τούτου μυκητιώτερον, τοῦ γῆς μυχθῆται». Ἑλλ. 4, 1, 2 «ἐπορεύεστο πάλαι τούτους ἐπιθυμῶν, τοῦ ἀγριοτάται τὸ ἔθνος ἀπὸ βραχίλεως». Ήρ. 7, 3 «δοκεῖ τούτῳ δικρέειν καὶ τὸν ἄλλων ζώων, τῷ πιμῆς φρέγεσθαι». Πλ. νόμ. 670, d «μεγάρι γε τοσούτου πεπαιδεῦσθαι σχεδὸν ἀναγκαῖον, μέχρι τοῦ δυνατόν εἶναι ξυνακολουθεῖν». Ξεν. ἀπομ. 4, 7, 5. Πλ. πολ. 341, d «ἐπὶ τούτῳ πέρικλεν, ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἐκάστῳ Κητεῖν». ἀπολ. 35, e «οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστής, ἐπὶ τῷ καταγαρίζεσθαι τὸ δίκαιον». 38, e. πολ. 578, d. Γοργ. 474, e «οὐ δῆπον ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τὰ κακά, τοῦ οὐ ὥριται εἶναι οὐδέν οὐ καρδιάτον». Δημ. 18, 123 «ἔγω λοιδορίκιν κατηγορίκιν τούτῳ δικρέειν ἡγοῦμαι, τῷ τὴν μὲν κατηγορίαν ἀδικημάτ' ἔχειν κατλ.». - e) πρὸς παρακτεύην ἐνάρθρο. οὐδένθιρο. μετοχῆς. Σοφ. Φ. 1305 «τοτοῦτον γ' ἵθι, τούς πράταν στρατοῦ.. κακοὺς ὅρτας». Ἀρρ. νερ. 380 «τοιτὶ μὲν ἐλεκτήη, ὁ Ζεὺς οὐκ ὄν, οὐδὲν ἐντὶ κύτοις θεοῖς βασιλεύων». Θουρ. 3, 18 «οἱ Ἀθηναῖοι πουθικόμενοι ταῦτα, τούς τε Μετιληναίος τῆς γῆς κρατοῦτας καὶ τοὺς σφετέρους στρατιώτας; οὐδὲ ικνοῦς ὅρτας εἴργειν». Ξεν. Κύρ. 3, 1, 28 «παρ' ἐκείνων (φιλίκιν τοσαύτην λάζοιμι), παρὰ τῶν μηδεπώποτε πολεμίων γεγενημέρων». Πλ. Ευθύδ. 284, b «ὅστε ἐκείνα ποιήσειν ἂν καὶ δοτισοῦν, τὰ μηδημοῦ ὄντα». νόμ. 680, d «μηδὲν οὖν (τοικῦνται πολιτεῦσαι γίγνονται) ἐκ τούτων, τῷτο κατὰ μίνι οἰκησιν καὶ κατὰ γένος διεσπαρμένων..». Λάζ. 183, e «ἐκ τούτων οἱ διογκοτοὶ γίγνονται, ἐκ τῶν ἐπιτηδευσάρτων ἐκποτε». Ισοκρ. 7, 27 «πῶς ἂν τις εἴρῃ ταύτης δικαιοτέρουν δημοκρατίκιν, τὴν τοὺς μὲν δυνατωτάτους ἐπὶ τὰς πράξεις καθιστάντην, κατὰ δὲ τούτων τὸν δῆμον καριόν ποιῶσσες;» 12, 12 «πρὸς ἐκείνους ἐστὶ τούς οὐδὲν ἀποδεξιόνες». Ηλ. 36. - d) πρὸς παρακτεύοντας. ἀλοκώμον δευτερευούσης προτάσιος., ἐνίστε δὲ καὶ κυρίες. Ξεν. συμπ. 4, 40 «πλείστου διχίον κατέηκεν ἐν τῷ ἐμῷ πλούσιῳ λογίζομαι εἶναι ἐκείνο, ὅτι κατλ.» 49 «ἐκείνο τὸ δέσμος». Στις ποιούμενην, πάθεις αὐτούς θεραπεύων οὗτοι τέλους ἔχειν». Κύρ. 3, 2, 35 «ἐκείνο σκεψάμεθα, ὅτας κατλ.». Ηλ. Γοργ. 515, e «ταῦτα μοι εἰπὲ ἐπὶ τούτῳ, εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Ηερακλέους βασιλίους γεγονέναι». Δημ. 4, 5 «οὐδὲν τοῦτο κακῶς ἐκεῖνος, ὅτι κατλ.» 18, 142 «ἐκείνο ροθοῦμαι, μὴ.. ὑποληφθῆναι». Γοργ. 474, d «τί δὲ τόδε; τὰ κακὰ κατλ.» Ηλ. 476, b¹⁾.

Σημ. 1. Οὕτω πως τιθενται καὶ τὰ δεικτικὰ ἐπιβρέχει. Ξεν. ἀν. 4, 6,

1) "B. Matthiae II, §. 472, 2. Kruger Comment. ad Diony. hist. σ. 291. Stalb. εἰ; Πλ. Φιλ. 81, b. Λάζ. 183, e. πολ. 338, d. ἀπολ. 35, e. Heindorf εἰ; Πλ. Ηρωτ. 356, e. Schneider εἰ; Πλ. πολ. 606, b. Herbst εἰ; Ξεν. συμπ. 4, 40.

το «γάλ δ' οὗτω γινώσκω» εί μὲν ἀνάγκη κτλ.» Πλ. πολ. 618, σ «αλτὴν ἔχετες ξέπι, εἰς τὸ δόξικατέραν γίγνεσθαι».

4, Τούναντίον δὲ πλειστάκις αἱ τε προσωπ. ἀντωνυμ. καὶ αἱ δεικτικαὶ οὐτοὶ καὶ αὐτὸς ἔχουσι δύναμιν ἐπαγαληπτικῶν, ἐπειδὴ ἐν μίᾳ καὶ τῇ κυτῆρι προτάξ. μετὰ προηγηθὲν οὐσιαστικὸν ἡ οὐσιαστικ. ἀντωνυμίν, τὸ μὲν χάριν σαργηρεῖς π. γ., ὅταν καται μυκούς τις παρεμπίποτουτ πρότατ. μεταξὺ τούτων καὶ τοῦ εἰς δὲ κύτα: ἀνήκουσι ἄριμ., τὸ δέ χάριν ἕγτομικῆς ἐμμάρασεως τίθεται τοιαύτη τις ἀκτωνυμία, τῆτος τὸ προηγηθ. οὐσιαστ. ἡ τὴν οὐσιαστικ. ἀντωνυμ. ἐπανακλητήρινει πάλιν καὶ ἡ ἀνακλεῖν πάλιν αὐτὸν ἐν τῇ μηνηρῃ ἡ προκαλεῖ τὴν προσογήν εἰς κύτα ἐμμάραντικῶς; (α) ἐπὶ τῶν προσωπ. ἀντωνυμ. κείντοι τότε ἐν τῇ δευτέρᾳ θέσει: οὐκνονικῶς οἱ ἔγκλιτικοι τύποι κυτῶν. Εὑρ. Φ. 498 «έμοι μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἐλλήνων γένους τεθράμψθι, ἀλλ' οἶνον ξυνετά μοι δοκεῖ λέγειν». Ξεν. Κύρ. 1, 5, 7 «προσειλέρημην ἴμας οὐ νῦν πρῶτον δοκιμάσκει, ἀλλ' ἐν πατέμων ὁρῶν ὥμας . . ἐπονοῦντας». Ἀν. 6, 6, 20 «ἐκέλευσέ σε . . κρίναντά σε κύτην γρήσθου κατλ.» Ψευδ. Δημρ. 47, 74 «οὕτοις φόντο έμει, εἰ πολλάκι μοι λάθοιεν ἐνέχυρα, ἀσμενον ἀρήστεν με τοὺς μάρτυρας». Σοφ. Τρ. 220 γορ. «ιδού μ' ἀναταράσσει εὐοή μ' ὁ κισσός». μ. σ. Schneidew. Αρρ. Αγ. 384 «νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐπέτειος ἐνσκευάζεται μ' οἷον ἀθλιώτατον». μ. σ. A. Müller¹⁾. - b) ή οὐτος, ιδίκ δὲ ή αὐτὸς, σπανίως ή ἐκεῖνος (ἐπικ. εἰνε ἡ δεικτικὴ δ, ἐπικ. καὶ ποιητικ. τὸ γ'. πρόσωπ. τῆς προσωπ. οὗ). Α. 300 «τῷρ δ' ἀλλωρ, οὐ μοι ἐστι . . , τῷρ οὐκ ἂν τι φέροις». π. 78 «τῷρ ἔεινον, ἐπει τέον ἵκετο δῶμα, ἔσσω μηρ γλαυκην». (Μετὰ ἀναρροικὴν Γ, 5 «καὶ τ' ἐπει . . φύγον . . , αλκηγῆ ταῖτε πέτονται.) Σοφ. Οἰδ. π. 248 «κατεύργυνι δὲ τῷρ δεδρακότ', εἴτε τις εἰς ὄν λέικηθεν, εἴτε πλειόνων μετα, οὐκον οὐκῶν νιν ἔμυρον ἐκτρέψκει βίον» μ. σ. Schneidew. 270. 718. Εὑρ. Βέν. 202 «πατριόνες παραδοξάς ξε θ' ὁμάδικας χρόνῳ κεκτήμεθ, οὐδεὶς αὐτὰ καταβλεῖ λόγος». Ηρδ. 3, 63 «οὐ δέ μοι μάγος, τὸν Κρημόντης ἐπίτροπον τῶν οἰκίων ἀπέδεξε, οὐτος ταῦτα ἐνετείλκτο». 85 «τῶν θηλέων ἵππων μήν, τὴν διδορέσιν ἵππος ἔστερες μάλιστα, ταύτης ἀγκάθω εἰς τὸ προάστειον κατέδησε» μ. σ. Boehr. Ηερίσργον εἰνε τὸ ἐν 2, 124 «ἐκ τῷρ λιθοτομεών τῶν ἐν τῷ Ἀρχείῳ οὔρει, ἐκ τούτων ἔλκειν λίθους» ἀμέσως δὲ μετά τοῦτο «πρὸς τὸ Αιθενάρ κατεύμενον ὄφες, πρὸς τοῦτο ἔλκειν» 4, 172 «ἔμνουσι τοὺς παρὰ σφίτις ἀνδράς δικαιοτάτους λεγομένους γενεσθαι τούτους τῶν τύμβων ἀπτόμενοι» = ὄμνουσιν εἰς τοὺς ἀνδράς, οἵτινες. Καὶ μετ' ἀναρροικὴν μάλιστα ἀντωνυμ. τὸν τῇ ἐπανακλήσει καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ 4, 44 «θεος βουλόμενος ίνδιον πο-

1) "B. Matthiae II. §. 465, 1, ιδίκ δὲ Fritzsebe quaest. Lucian. σ. 14.

ταμὸν, δις χρονιδείλους δεύτερος οὗτος ποταμῶν πάντων παρόχεται, τοῦτο τὸ ποταμὸν εἰδέναι, τῇ ἐσ θάλασσαν ἔκδιδοι». Ο τοιοῦτος ἐκφραστικὸς τρόπος ἀριδόει ἐντελῶς εἰς τὸ διηγῆμα τικὸν τοῦ Ἡροδότου, διν πρέπει νὰ νοῶμεν ως πάντως διὰ τοῦ στόματος ἀφηγούμενον. Θουκ. 4, 69 «αἱ οἰκίαι τοῦ προκατείου ἐπάλξεις λαμβάνουσαι, αὐταὶ ὑπῆρχον ἔρυμα». 8, 61 «Λέοντα, δις Ἀγτισθένει ἐπιβάτης ξυνῆλθε, τοῦτον κεκομισμένον». 1, 80. Μετ' ἐμφάσεως. 5, 36 «Κλεόβουλος καὶ Σεράρης, οὗτοι, οἵπερ τῶν ἐφόρων ἔδούλοντο μάλιστα δικῆσαι τὰς σπονδῖδας, λόγους ποιοῦνται». Ξεν. Ιέρ. 3, 14 «καὶ ἀρτὶ γε τοῦ εἴργεντο ἐκ τῶν ἱερῶν . . . ἀρτὶ τούτου καὶ εἰκόνας ἐν τοῖς ἱεροῖς ιστᾶσιν καὶ πόλεις τῶν τὸ τοιοῦτο ποιησάντων». Κύρ. 1, 4, 19 «οἱ, ἦν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτελοῦνται ἡμᾶς ἐκεῖνοι». πολ. Αζζ. 10, 4. Κύρ. 6, 1, 17 «ὑμεῖς μοῦνται ἡμᾶς ἐκεῖνοι». πολ. Αθην. 1, 2. συμπ. 4, 1, 8, 33. ἀν. 2, 4, 7, 5, 6, 15, 5, 7, 30. 6, 5, 17. Κύρ. 8, 7, 9 «τὸ δὲ προθουλεῖνειν καὶ τὸ ἥγεισθαι, ἐώ̄ διτις ἢν κακίδος δοκεῖ εἶναι, τοῦτο προστάττω τῷ προτέρῳ γενομένῳ». ίδ. §. 12. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 24 «Ἀλκιβιάδης, ὅπερ οἱ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων ἀνήληται ῥζδίως πρωτεύοντες ἀμελοῦσι τῆς ἀσκήσεως, οὕτω κάκεῖνος ἡμέλησεν αὐτοῦ», ἔνεκα τῆς ἀντιθέσ., ώς τοῦτο πολλάκις. ίδ. Ἑλλ. 2, 4, 41. Πλ. Θεατίτ. 155, ε «χρέιν οὖν μοι εἶσαι, ἐάν σοι ἀνδρὸς, μῆλον δὲ ἀνδρῶν ὀρομαστῶν τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ἀποκενρυμένην συνεξερευνήσομαι αὐτῶν». Φιλ. 54, ε «τό γε μὴν, οὐ ἔνεκα . . γίγνονται διν, ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοίρᾳ ἐκεῖνο ἔστιν». πολ. 398, α «Ἄνδρος δὴ . . . εἰ ἡμῖν ἀρίσκοιτο εἰς τὴν πόλιν . . προσκυνοῦμεν διν αὐτόν». Αυκοῦρ. 117 «Ἴππαρχος οὐχ ὑπομείραντα τὴν περὶ τῆς προδοσίας ἐν τῷ δήμῳ κρίσιν, ἀλλ' ἔρημον τὸν ζγῶντας ἔδοσατα, θυντέως τούτοις ζημιώσαντες». Ισοχρ. 4, 1 «τοῖς δὲ διπέρ τῶν κοινῶν ιδίᾳ ποιήσασι . . τούτοις δὲ οὐδεμίκιν τιμὴν ἀπένειψαν». 6, 8, 12. Δημ. 28, 6 «αὐτὴν δὲ τὴν διαθήκην, δις ἦς . . ἐγίγνοντο κύριοι . . , ταύτην δ' οὐκ ἐστημήναντο»¹⁾.

Σημ. 2. 'Ενιστε ἵπαναλαμβάνεται τὸ οὐσιαστικ., ἔνθα ἀνεμένετο ἡ δεικτ. ἀντανωμ.· συμβάνει δὲ τοῦτο ιδίᾳ ἐν τοῖς κυρίοις ὄνόμ., καὶ δὴ μετά τίνος ἀμφάσεως, μάλιστα δὲ ἀναφορικῶς πρὸς προηγηθεῖσαν πιῶσιν τῆς

1) ίδ. Μετθ. II. §. 472. Bernhardy. Σάντ. σ. 283. 290. Stallb. εἰς Πλ. Φιλ. 30, d. συμπ. 195, a. Καρμ. 163, c. Θεατ. 155, e. Γοργ. 482, d. Maetzen εἰς Λυκοῦρ. 24. 27. Bornemann εἰς Ξεν. συμπ. 4, 63, σ. 154. Kuhner εἰς Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 26. 1, 4, 18. ἀν. 2, 2, 20.

=*πεντές*. Ξεν. ἀπομ. 2. 5, 4 «τοῖς φίλοις . . . , ἵνα θῆτον αὐτὸν οἱ φίλοι, προδιδώσιν». ἀν. 1. 9. 15 «πολλὴ δὲ κρήμονίς εἰστιφ (θηλ. Κύρω) τῶν θεολόγων καὶ νυνεύειν, διπου τις οὔσιος Κύρος αἰσθῆσθαι» 31 «ἀποθνήσκοντος γάρ αὐτοῦ (θηλ. Κύρου) πάντες οἱ παρ' αὐτὸν (θηλ. Κύρου) φίλοι καὶ συντράπεζοι μαχόμενοι ἀπέβανον ὑπὲρ Κύρου». 3. 2, 23 «οἱ βασιλέως ἄκοντο; ἐν τῇ βασιλέως χώρᾳ οἰκοῦσιν» 1).

§. 470. III. Η ἀօριστος ἀντωνυμία τίς, τι.

1) Η ἀօριστος ἀντωνυμίκη τίς, τι, ἔχει πολλάκις ὡς ἀντωνυμ. οὐσιαστικὴ σημασίαν περιληπτικήν, ὡς τὸ γερμ. man. II, 209 αἴνθικ τις ἀλκιμον ἥτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω». Οὕτω καὶ τὰ, λέγοντις ἄττα, φαῖτις ἄττα, ἄττα τὸ λαχτιν. *dicat quis ἡ quispiam*, τὸ γερμ. man kann sagen, τὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἴδιωμ. δύναται τις ἡ τεράτη εἰπη κτλ.. «οὐδὲ ἂν τις εὔροι ἀνδρὸς σορῷτερον». Σοφ. Οἰδ. τ. 964 «τί δῆτ' ἂν, οὐ γύναι, σκοποῦτο τις τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν;» *Eisgorixάς* ἐπὶ μεγάλον ἀργυροῦ, πλήθους. A, 289 «πᾶσι δὲ σημαντείν (ἐθέλει), καὶ τιν' οὐ πείσεσθαι δέω». Δημ. 4, 8 «ἄλλα καὶ μισεῖ τις ἐκεῖνον (Φίλιππον) καὶ δέδιεν», μ. σ. Bremi. Ηολλάκις ἀναρρέφεται ἡ τις εἰς προδρόμην πρόσωπον. Αἰσχυλ. ἐπτ. 384 ακαὶ νόστη ταῦτη ἦν λέγεις . . τάχ' ἂν γένοντο μάντις ἡ *τούτη* = stultitia facile ominosa fiat cui, i. e. ei, de quo locutus es. Θουκ. 5, 14 «καὶ ἔλλας (σπουδάξ) οὖν ἡθελον σπένδεσθαι οἱ Ἀργεῖοι, εἰς μή τις αὐτοῖς τὴν Κυνουρίκην γῆν ἀποδώσει», nisi quis, sc. *Lacadaemonii*, de quibus ante actum est. Ιδ. Duker. 4, 13 «ἦν ἐσπλέη τις». Ξεν. Κύρ. 6. 4, 20 «ἔκαστος δυῶν διομιμησκέτω τοὺς μεθ' αὐτοῦ, ἢπερ ἔγαλον μερικός, καὶ ἐπιδεικνύτω τις τοὺς ἀρχομένους ἐκυπέτην ἔξινον ἀρχῆσσα. Κατκυρίως μεταπειρίζονται οἱ ἔλληνες (ὧς καὶ οἱ νεώτεροι ἡμεῖς) τὴν τις ἐν ὅλαις ταῖς πτώσεσιν ἀντὶ τοῦ ἔγώ, σὺ, ὡς καὶ οἱ γερμ. τὸ man. Αρρ. θεσ. 603. «ποτὶ τις τρέψεται;» = ἔγώ τρέψομαι (ὧς ὀλίγ. μετὰ τοῦτο, κακοδαίμων ἔγώ). βάτ. 552 «κακὸν ἡκει τινί» = tibi. 554 «δῶσει τις δίκην» = tu. Σοφ. Αντ. 751 «ἡδ' οὖν θυνεῖται καὶ θυνοῦσσ' ὀλετ τιρανί = te. Αἰ. 245 χορ. «ῶρας τιν' ἡδη.. ποδοτὸν κλοπὸν ἀρέσθαι» = me ἡ nos, εἰνε καιρὸς νῦν καταρρήγη τις εἰς τὴν κατάρχην. 1138 «τοῦτ' εἰς ἀνίστην τοῦπος ἔρχεται τινί» = tibi. Εὐρ. Ανδ. 577 «χαλαζὴ κελεύω δεσμὸν, πρὶν κλαίειν τινὰ» = πρὶν ἡ κλαύση τινάς (= σύ). Πλ. Αλκ. 2, 138, α Σωκρ. «Φαίνει γέ τοι ἐσκυθρωπακέναι . . . , ὡς τις ξυννοούμενος. Αλκ. Καὶ τί ἂν τις ξυννοοῖτο;» = ἔγώ 2).

2. Τὸ τικέν τῇ μετ' οὐσιαστικῶν συντάξει αὐτοῦ κεῖται ἀντὶ τοῦ

1) Πλεισταν πρόδημ. Kühner εἰς Ξεν. ἀπομ. 1. 6, 4. καὶ εἰς ἀνάδ. 1. 6, 11.

— 2) "I. Matθ. II. §. 487, 3) καὶ ίδιη Duker εἰς Θουκ. 5. 14, 4 παρὰ Popp. II. 3, Τόμ. 3, σ. 471.

ἀρθρίστου ἄρθρου, ίδ. §. 461, A. 2. «Οτκαν ὅμως τὸ οὐσιαστικὸν ἔχη τὸ δριστικὸν ἄρθρ., προστίθεται ἐνίστετο τὸ τίς ὁ; ἀκριβέστερος προσδιορ., δι? οὐ ὁ λαλῶν θέλει νὰ δεῖξῃ, ὅτι ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. ὁ ὁρίζομενη ἔννοια εἶνε δι? αὐτὸν συνδεδεμένη κατά τι μετά τονος ἀθεβαίστητος. Σοφ. Οἰδ. τ. 107 «τούτου θιγόντας νῦν ἐπιστέλλει σαρῶς τοὺς αὐτοέρτας χειρὶ τιμωρεῖν τιτας», ὅτι ὁ Λάτιος ἔφονεύθη εἶναι βέβαιον· διὸ τοὺς αὐτοέρτας, οὕπω ὅμως ἀπεκαλύψθη τίνες οἱ φονεῖς; διὸ τιτας. Οἰδ. κ. 289 «ὅταν δὲ ὁ κύριος παρῆται, ὑμῶν δοτις ἐστὶν ἡγεμὼν, τότε εἰσακούων πάντες ἐπιστήσῃ», ὁ ἀνθρώπος (ὁ Θησεὺς), δοτις ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀπορίστεως, εἶνε τῷ Οἰδίποδ. ὡρισμένος· διὸ ὁ κύρ., τῷ κυρῷ ὅμως δὲν εἶνε εἰσέτι γνωστός· διὸ τέ.

3. Ἐπειδὴ δὲ τὸ τίς ἐκφράζει ἀδριστόν τι, ὥπ' οὐδενὸς δρίου περιορίζόμενον, συντελεῖ μετά ἐπιθέτων ἡ ἐπιφέρματων καὶ εἰς τὸ νὰ ἐτιχθύνῃ ἡ ἀσθετικὴ τὴν ἔννοιαν τῶν λεξιῶν. τούτων ἀναλόγως τῆς σημασίας ἡ τῆς ἐν τῷ λόγῳ συναρφέτες αὐτῶν. Μετά τῶν ἀρτωνυμ. δὲ ἡ τῶν ἀπολέτ. ἀριθμητ. ἀντιστοιχεῖ τὸ τίς πρὸς τὸ γερού. εἴτα, τὸ λαττιν. fere περίποιο, σχεδόν τις, ἡ ἀν τις, κάποιος τις. Μέγας τις ἀρήρ = ἔνας κάποιος μεγάλος, ἔνας πολὺ μεγάλ. ἀνθρώπος, σχεδὸν μεγάλος, δὲν εἰξείρω (δὲν δύναμαι νὰ εἴπω) πόσον μεγάλος ἀνθρώπος εἶνε· μικρός τις ἀρήρ = ἔνας κάποιος πολὺ μικρός ἀνθρώπος, σχεδὸν μικρός. Καὶ παρ' Ὁμρ. φ, 449 «ἄς τις θαρσαλέος καικιάδης, ἔστι προτίτης». Πλ. πολ. 596, ε «δεινόν τιτα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα». Οὔτω καὶ ἐν τῇ λατ. τὸ quidam¹⁾. Cic. Ac. 2 f, 2 «incredibilis quaedam ingenii magni. tudo; habuit enim divinam quandam memoriam rerum»- Ξεν. ἀπομν. 1. 3, 12 «δεινήν τιτα λέγεις δύναμιν τοῦ φιλήματος εἶναιν μ. σ. Kühn. οἰκ. 7, 39 «ἡ ἐμὴ φύλακὴ γελοίς τις ἂν, οἴμαι, φάνιοτο». Πλ. νόμ. 686, α «καὶ χρόνον τον' ἀν πολὺ μένειν». 698, δ «ἔν τιτι βροχεῖτ χρόνῳ». Δημ. 18, 18 «ἀλλά τις ἡν ἀκριτος ἔρις καὶ ταρχήγη». Ξεν. Κύρ. 7. 2, 21 «έκαυτὸν δὲ δοτις ἐστί, πάρτα τιτα ἐνόμιζον ἀνθρώπον εἰδέναι». = ὅτι ἀληθεῖς καθέ ἀνθρ. 6. 1, 42 «έκαστός τις». Οὔτω πως καὶ μετά οὐσιαστικοποιηθέντος ἐπιθέτ. Γ, 220 «φάνης καὶ ζάχοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἀρρονά τ' αὐτως» ὡς τὸ λαττιν. iracundum quendam. Cic. Tusc. 2. 4, 11 «te natura excelsum quendam genuit». σ, 382 «καὶ πού τις δοκεῖς μέγας ἔμμεναι καὶ πραταιός». Η, 156 «πολλὸς γάρ τις ἔκειτο». = κακού πολὺ μακρὰν ἔκειτο αὐτὸς ἔκειτο, ἔνας κάποιος πολὺ μικρός ἔκειτο ἐκεῖ πέροι. Ηρδ. 3, 38 «πουλύ τι καλλίστους (νόμους)». Θουκ. 1, 138 «(Θεμιστοκλῆς) διέφερόντως τι . . . ἀξιος θυμάκαι». (Οὔτω πως τὸ πάρ, π. χ. Πλ. Μενές. 235, α «κάλλιστά πως τοις ὀνόμασι ποικίλλοντες») Ξεν.

1) "Ιδ. Kühner Λατ. Γραμμ. §. 124. A. 6 καὶ εἰς Κικ. Tusc. 2. 4, 11.

Ιέρ. 4, 2 «θεττόν τι». οἰκ. 4, 11 «σχεδόν τι», ίδ. Πλ. Φαίδ. 63, ε. μ. σ. Stallb. Λάζ. 192, c. Ξεν. ἀν. 7 6, 26 «έδυνάμεθε στον λαμβάνειν οὐδέντι τι ἄφθονον»=κάπου περίου έντελῶς οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν. ἀπομν. 1. 2, 42. οἰκ. 3, 8 μ. σ. Breitenb. Οὕτω καὶ οὐ τι, μή τι οἰκ. 8, 21. Κύρ. 3. 1, 38. ἀν. 4. 8, 26 «μᾶλλον τι». 5. 8, 11 «ἡττόν τι». Πλ. Λυσ. 204, d «οὐ πάνυ, ἔφη, τι δεινά ἐστιν» μ. σ. Stallb. - Ξεν. ἀπομν. 1. 1, 1 «ἡ γραφὴ κατ' αὐτοῦ τοιάδε τις ἦν»=τοιαύτη σχεδὸν, περίπου, haec fere. 3. 6, 5 «λέξον, πόσαι τινές εἰσι (αἱ πρόσοδοι τῇ πόλει)»=πόσαι περίπου, quot fere· οἵσος τις, καὶ παρ' Ὁμρ. ι, 45 «(ἰδώμεθα), δοσος τις χρυσός.. ἀστῷ ἔνεστιν» = 'ς ἂν πόσος πολὺς, ὡς πόσος. Οὕτω καὶ οὕτω τι (ἢ οὕτω πως)=οὕτω σχεδὸν, περίπου, οὕτω πως, sic fere· τρεῖς τινες=τρεῖς περίπου. Ἐν δὲ τῇ φράσει εἰς τις τὸ εἰς θεωρητέον ὡς προσθετικ. προσδ. τοῦ τις=quis unus κάποιος εἰς, ἔνας, καὶ μάλιστα μόνον εἰς, μοναχὸς ἔνας. Α, 144 «εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἐστω» ίδ. Λυκοῦργ. 95 «ἔνα τινά». Πλ. "I. 531, d «εἰς τις». - Η ἀρ. ἀντων. τινές μετὰ τῶν ἀπολύτ. ἀριθμητικ. τίθεται διττῶς· a) συχνότατα οὕτως, ὥστε πρέπει νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ ἀριθμητικ. καὶ δηλοῦ ἀριθμὸς στρογγύλων (περίπου). οἶον Θουκ. 3. 111, 4 «ἐς διακοσίους τινάς αὐτῶν ἀπέκτειναν». 7. 87, 3 «ἡμέρας ἑδομῆκοντά τινας». 8. 21, 1 «ἐς διακοσίους μέν τινας τούς πάντας.. ἀπέκτεινεν». 8, 73 «τρίκοντα μέν τινας». Πλ. νόμ. 704, b «σχεδόν .. εἴς τινας ὅγδοοικοντα σταδίους». ὡς καὶ ἐν τ. λατιν. aliquos vi-ginti dies, quandringentos aliquos milites κ.τ.λ. ίδ. Kvičala Untersuch. auf d. Geb. der Pron. Wien 1870. σ. 22, ὅστις ἀριθμὸς πάνυ ὑπάγει ἐνταῦθι τὴν π. Θουκ. 3. 68, 3 ἔκφρα-σιν ἐνιαυτόν τιτα = ἐν περίπου ἔτος. - b) σπανίως οὕτως, ὥστε ν' ἀνήκῃ εἰς τὸ οὐσιαστικ., ὡς τὸ λατ. quidam, δ ἀριθμ. δρμως, ὡς ὠρισμένη προσθήκη, προστίθεται ὡς προσθετικ. προσδιορ. οἶον Θουκ. 8. 100, 5 «παρεγένοντο τινες δύο νῆσοι» = advenuntur naves quaedam duae δηλ. δύο. Πλ. πολ. 601, d «περὶ ἐκκα-στον ταύτας τινάς τρεῖς τέχνας εἶναι, χρησμένην, ποιήσουσαν, μιμησομένην»=ῳδισμένας τινάς τέχνας, δηλ. τρεῖς, ίδ. Schneider, ὅστις παρακλήλει τοῦτο πρὸς τὰ Πλ. Φίδρ. 265, d «τού-των δέ τινων ἐκ τύχης ἐκθέντων δυοῖν εἰδοῖν» = ἐκ τούτων πε-ρίπου τῶν τυχίων ὁρθέντων εἰδῶν, δηλ. τῶν δύο· καὶ 265, a. Δημ. 20, 145 «τρεῖς σέ τινες γραψάμενοι». 23, 142 «ἐν δὴ Λαμψάκῳ τινὲς ἀνθρωποι γίγνονται δύο. Θερσαγόρας ὄνομα ἀυτῷ, θατέρῳ δ' Ἔξηκεστος»=ῳδισμένοι τινες ἀνθρωπ., δηλ. δύο.

Σημ. 1. Διὸ ἡ σημασία τοῦ τις, τὶ = ἔξιγχος τις, ἔξιγχως τι, eximius quidam, eximium quiddam, ὡς καὶ τὸ ἐν τῷ λατ. aliquis, aliquid Elyr. "Ia. 939 «ηγέρεις τις εἶναι τοῖς χρήμασι σθίνων». Ζεόχρ. 11, 79 · δηλονός· ἐν τῷ γῇ κῆγών τις φαίνομαι ἡμεῖς (ἐν ἀπά. ταῖς ἐκδόσ. κῆγών τις, διπερ δρμως διν εἰς ὄρθον, ίδ. §. 90, 5. Ξεν. ἀπομν. 2. 1, 12 «ἴσως ἄγ τι λέγοις εἰς aliquid

(rem magni momenti). Κύρ. 1. 4, 20 «εδοξέ τι λέγειν τῷ Ἀστυάγει». Πλ. συμπ. 173 b «οὐεσθή τι ποιεῖν οὐδὲν ποιοῦνται» μηδεὶς ἀντίθεσις εἶναι τὸ οὐδὲν. Φαιδρ. 173, a. 243, a. 260, a. Οὗτω καὶ τὸ ποιεῖν τι Ξεν. Κύρ. 3. 3, 12, τὸ ὄξει. Trist. V. 1. 59·est aliqui id fatale malum per verba levare¹⁾.

Σημ. 2. «Πάπο τοῦ κοινοῦ βίου ληφθεῖσας καὶ παρ' Ἡρόδ., τοῖς ἀττικοῖς καὶ τοῖς ἀπαντώσας φύσεις; ἡ τοῦ ὅνδρεις δηλοῖ μόλις καποίοις τοῖς ἡ συγχέσιν οὐδεῖσι». Ἡρόδ. 3, 140 «ἀναζένθηκε ὁ ἡ τοῖς ἡ οὐδεῖσι καὶ περιπτηκότων ἡ τινας ἡ οὐδένα σιδέρα». Πλ. ἀπολ. 17, b·οὐτοι, ἡτι ἡ οὐδὲν ἀληθῆς; εἰρήκαστιν = nihil proponendum = οὐτοι ἔχουσιν εἴην συγχέσιν οὐδὲν ἀληθ., μ. σ. Stallb. ίδ. πολ. 496, c. Πέρα. σπωρ. 1, 3 «quis leget haec? vel duo vel nemo? (h. e. vix quisquam), μ. σ. Casaub.

Σημ. 3. Ἐνίστη εὑρίσκεται τὸ τις, τι ἐπιπαναλαμβανόμενον. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 11 «οὐεῖ τι, ἔφη, ἡττῶν τι τοῦτο εἶναι αἰσχρόν» = hoc aliquo modo minus turpe esse, κατὰ τοὺς ἀρστούς καθ. ίδ. Born. ἐν τῷ ἐκδ. Λειψ. σ. 109. Σοφ. Ἀντ. 689 «οὖσα λέγει τις, ἡ πράσσει τις, ἡ φύγειν ἔχειν». Τρ. 943 «εἴ τις δύο ἡ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται». Εὑρ. Ορ. 1219 «φύλασσε δ', ἡν τις, ποιν τελευτῆθι φύνος, τῇ θύματρι τις ἡ καρίγνητος πατρός θύθων ἐξ οὐκους φθῆσαι». Ανδρ. 1409 «εἰτο γάρ τις οὐ πόρος της πολιτείας». Έχ. 1178 «εἴ τις γυναικεῖς τῶν ποιν ἔτρεκεν κακῶν, ήντων λέγων ἔστιν τις ἡμίλλει λέγειν? 2).

Σημ. 4. Ήπει τῇ κατὰ τὸ φυτινόμενον παραλείψεως τοῦ τι ἐν ταῖς συντάξεσιν, οἷς, θαυματόν λέγεις, Κύρ. 360, Λ. 1. Ω; ὁ Ἑλλῆν λέγει τῶν ωθαυματῶν τι, δύον καὶ θαυματῶν λέγεις, οὕτω καὶ ὁ γερμ. du sagst etwas Wunderbares καὶ sagst Wunderbares, διατίρεις θύμως ἡ γερμ. ἔκφρασις τῇ Ἑλλήν. μάνον καθ' ὅτι ἡ γερμ. δὲν διαχρίνεις τὸν ἔννοι. ἀπό τοῦ πληρούντ., διπερ συμβινεῖς ἐν τῷ Ἑλλην. π. χ. Ξεν. ἀπομν. 4. 8, 6 «θαυματά λέγεται».

Σημ. 5. Περὶ τῆς παραλείψεως τοῦ τις ὡς ὑποκειμένου Κύρ. 352, g). Ήπει τῶν τις, τι μετὰ πληθυντικοῦ Κύρ. 350, 3, b). Περὶ τοῦ τις ἡ πᾶξ τις τοῦτο. προσώπω τῆς προστάτης Κύρ. 371, 4, γ). Περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ τις Κύρ. 90, 5.

Σημ. 6. «Ἡ κανονινὴ τοῦ τις θέσις εἶναι αὐτη, ὅτι ὁς ἡγχιλτικὸν τίθεται μετὰ τὴν λέξιν, εἰς ἣν ἀνήκει οἶνον ἢ νῆρο τις. Ἐν συνθέτῳ θύμως λόγω πλειστάκις καὶ προτίθεται αὐτης. Πλ. 406 «ὦ; δ' ὅτι τις φώνα». Πλ. Φαιδρ. 218, c· «καὶ τινας συντυχίῃ χρησμάτων». 251, a· «ἡ τινας σώματος θέλειν». Δημ. 9, 47 «φέτα τούντων τις εἰδήσθη λόγοις». Εἴναι τὸ τις ἡντα κοινῶν δυοι λέξεις, προστίθεται εἰνιότε μάνον εἰς τὴν τελευταῖαν. Αἰολχ. Πρ. 21 «οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν θεοτόπιν». Σοφ. Τρ. 3 «οὔτ' εἰ χρηστός οὔτε ἢ τῷ κακῷ». μ. σ. Schneider. 1254 «πεπραγμένην ἡ την οἰστρανα». Αντ. 257 «σημεῖα οὔτε θρόνος οὔτε του κυνῶν». Εὑρ. Εξ. 370 «οὔτε ἐλπίδος γάρ οὔτε του δόξης». Σόλ. Εἰσγ. 4, 12 «οὔτις ιερῶν κτείνων οὔτε τις δημοσίων φειδίμενον». Πλ. Φίλ. 42, c· «οὔτε ἡδονὴ γίγνοιται» ἀν ἐν τῷ τοιούτῳ ποτὲ οὔτις ἐν τις λόγων. Συγνιτάτης γαρίζεται τοῦτο της εἰς ἣν ἀνήκει λέξι. διὰ πολλῶν ἀλλῶν λέξι. Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 11 «δέσταντι τοῖς φίλοις ἢ γαθὸν ἔξερισκων». Δημ. 18, 65 «ἢν ἐν τις κατὰ τῶν ἐναντιούμενον οἷς ἐπράττεν ἔκποτες μέμψις καὶ κατηγορία». Πλ. συμπ. 201, e· «οὐχέσθων γάρ τι». Λάχ. 192, c. Φαιδ. 63, e, μ. σ. Stallb. Λαύδι. 204, e· «οὐδὲ γάρ πάνω, ἔφη, τι». Περὶ τῆς θέσεως τοῦ τις μετ' ἀρθροῦ Κύρ. 3, 463, 1. Περὶ τῆς θέσεως τοῦ τις ἐν τῇ ἀρχῇ προτάσ. τινος, ἡ ὅρου προτάσ. Κύρ. 90, 5. [Τὸ Σοφ. Ἀντ. 158 γραπτίον μετὰ τοῦ Ἑρμ. ἀγωρεῖ τίνα δὴ μήτην ἔρεσσαν· ἀντὶ τοῦ, χωρεῖται, τινά, διότι τὸ τίνα εἰνὲ ζωηρότερον τοῦ τινά Schneidew. οὕτω καὶ τὸ ἐδο. Φ. 1167 διορθοῦσαι νῦν πάνω ὄρθως· ὥστε· τίς .. χωρεῖται δὲ τοῦ τις.]

Σημ. 7. Περὶ τῶν ἀναφορῶν. ἐντωνυμ. Υἱὲ τῆς διδασκαλίαν περὶ τῶν ἐπιθετικ. προτίθ., περὶ δὲ τῶν ἐρωτηματικ. ἐντωνυμ. τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν ἐρωτηματικ. ἀντωνυμ..

1) ίδ. Ματθ. II. §. 487, 5). Hoogevev. x. Zeune εἰς Viger. σ. 152 x. Hermann εἰς Vig. 731, 112. Wuestemann εἰς Θεόρη διετ. χωρ. τούτων. Ηασε εἰς Ξεν. πολ. Λαχ. 2, 12. Kübner εἰς K. x. Tusc. I. 20, 45. — 2) ίδ. Ματθ. II. §. 487, 7. Reisig Conjectan. I. σ. 234. Porson in Addend. εἰς Εὑρ. Έχ. σ. 100 ίκδ. Αιτιψ. Ελλενδ λατ. γλωσ. II. σ. 833.

4033

024000018228

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής